This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

KG
10285
NEDL TRANSFER
HN 6A9T 8

KG
10285

Harvard College
Library

FROM THE FUND GIVEN BY
Stephen Salisbury
Class of 1817
OF WORCESTER, MASSACHUSETTS
For Greek and Latin Literature

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

PLUTARCHI OPERUM

VOLUMEN QUINTUM.

PARISIIS. — EXCUDEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

ΚΑΙ

ΨΕΥΔΕΠΙΓΡΑΦΑ.

PLUTARCHI

FRAGMENTA ET SPURIA

CUM CODICIBUS CONTULIT ET EMENDAVIT

FR. DÜBNER.

CUM NOVO INDICE NOMINUM ET RERUM IN OMNIA OPERA PLUTARCHI.

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI FRANCIÆ TYPOGRAPHO.

M DCCC LV.

KG10285
~~Gp86.141~~
✓
HARVARD COLLEGE
JAN 6 1921
LIBRARY
SALISBURY FUND

PRÆFATIO.

Quod septem annorum intervallo ultimum hoc Plutarcheorum operum volumen subsequitur alterum Vitarum, in causa est Indicis nominum et rerum qualem decebat conficiendi difficultas et moles. Quam bene perspectam habens Firminus Didot jam anno MDCCCXLI cum *Theodoro Dœhner* pepigerat ut « spissum sane opus et operosum » sine mora inchoaretur. Sed ille et scholastico munere et iniqua valetudine sæpe multumque impeditus, quod alacriter in se receperat, perficere non potuit, et exacto decennio nobiscum communicavit indicem scriptorum et indicem apophthegmatum proverbiorumque, accuratissima diligentia collectos, sed nondum terminatos neque omnia scripta Plutarchi comprehendentes : historici vero indicis præter tenuissima initia nihil erat in chartis. Hac igitur ablata spe doctum et strenuum juvenem *Jacobum Hunziker* permovimus ut per annos aliquot totum se daret Plutarcho legendo et excerpendo. Qui collectam materiem immensam quam sano deinde judicio disposuerit, ex usus facilitate ab omnibus statim cognoscetur. Dœhnerianis completis et suo absoluto indice, ne quidquam negligeretur, Reiskianos quoque cum suis comparavit (*). Quare novum hoc et exoptatissimum studiorum instrumentum eruditis hominibus maxima securitate tradimus.

Fragmenta scriptorum perditorum et Pseudoplutarchea, dudum typis exscripta, nuper denuo pertractavimus et annotationem criticam adjecimus, omissis fere omnibus quæ ex *Wyttenbachiana* possunt cognosci.

(*) Addam ex literis ad me datis Hunzikeri : « Poetarum et scriptorum locos qui neque a Dœhnero indicati neque « mihi in prompta essent, citatis incertæ sedis adjeci. Quorum omnino auctores me latuere, ea congesta invenies « sub Anonymorum et sub Perditorum Poetarum Fragmentis. Proverbia collecta alphabetico ordine disposui, Apo- « phthegmata singulis subjeci nominibus, locis omnibus additis. Cognomines personas haud sine difficultate distinxi, « res autem ita digessi, ut idem plus semel legatur nusquam, neque ullus locus omitteretur. Nonnulla olim in indici- « bus legi solita, sed certos per se fines non habentia aut ad græcitatis indicem pertinentia, consulto a me omissa « nemo fere desiderabit; eorum quæ historiam, geographiam, mythologiam, etc., spectant, haud facile inveneris quod « desit. »

ANNOTATIO CRITICA.

I. Edidit hoc et sequens fragmentum Thom. Tyrwhittus, Lond. 1773, e cod. Harleiano. Codicem Laurentianum (plut. 57, 4) contulit Darembergius meus, iisdem plerisque vitiis et lacunis fœdum quibus Harl., sed minime inutilem. — Pag. 1, l. 4,5 malim ἀλλ' ἃ διὰ σώματος πάθη φαίνεται, εἶναι ἀπελέγχεται περὶ ψυχήν. Hoc ordine Harl.; altero Laur., qui ἐλέγχηι$^{\varepsilon}_{\tau}$ (quod favet Wyttenbachii conjecturæ ἄν γε διὰ σώμ., vertentis : *si quidem apparuerit et demonstratum fuerit eas esse tales affectiones quæ per corpus ad animum veniant.*) — 6 Laur. ζητεῖ. — 14 quod conjeceram φύσει confirmavit Laur. Ed. φέρει. — 18 ἀμέτρων prorsus absonum, et omissa quædam esse apparet. — 20 ἐκτείνεται Wyttenb. pro γίγνεται. Laur. in marg. τείνεται. — 23 δὲ μαχ. (sine καὶ) Laur. — 24 ἐπιθυμίας idem. — 29 in loco desperato tentavi [ὡς] καταδιαιτῶν. Libri κακοδαίμων.

Pag. 2, l. 2 δικαστὴς recte Wyttenb., cujus in textu male legitur δὲ, quum codices Harl. et Laur. monstrent δι cum lacunula quattuor vel quinque literarum. — 3 ἐφ' ἧς Laur. — 11 πηρώσεως ὧν recte Laur. Edit. πηρώσεων οὖν (ὧν Wytt.) — 14 ed. προσηκόντων, correctum ex Laur. — 23 δ ex Laur. accessit. — 41 συνάγομεν necessarium erat ob præcedentia et sequentia. Ed. συνήγαγον. — 46 θλίβοντες Laur.; πλήττοντες ed. — 49, 50 sic Laur., ut sui codicis vitia correxerat Tyrwh. — 50, 51 παρ (cum lacuna) ψυχῆς Laur. — 53 βιβίωνια enotatum ex Laur. pro βιβλίον. Mire similis Diog. L. in Heraclide, V, 87 : περὶ τῶν ἐν ᾅδου, περὶ βίων α' β'. — 54 παρυπάρχω αὐτὸ φαίν. Laur.

Pag. 3, l. 3 οὕτω γεγρ. libri; οὕτω δὲ γ. Wyttenb. — 6 τῶν λόγων edit., quod correxi; conf. l. 29, 30. — 8 φερόμενοι accessit ex Laur. — 12 ἐν κρίσ. Wyttenb. pro κρίσ. Laur. ἐκρίσεσι. — 18 quod conjeceram εἴδους confirmavit Laur.; ἤθους ed. — 19 φησὶ Tyrwh. et Laur.; φημὶ ed. — 25 κέκρυπται haud dubie dittographia præcedentis. — 26 legebatur καὶ κατ' ἐγκράτησιν ἑνω (sic). Laur. præbuit ἑνωτικὴν, unde facilis et certa correctio. De defectu orac. p. 428, A : οὐ ποιοῦν πρὸς ἐκεῖνο σύννευσιν, οὔτε σύγκρασιν ἑνωτικήν. — 31 τῷ om. Laur. — 32 lacuna duodecim literarum. — 34 ἀλλότερον Laur. — 39 ἀρχὰς Laur. pro ἀρχὴν (præcedens τὰς etiam in Harl.). — 37 πάθη Laur. — 42 haud dubie τὸ μὲν αἷμα scribendum. — 46 αὐτῶν Laur., qui 47 ἄνωθεν, Harl. ἄνωθ, uterque cum lacunula. — 49 προέρχονται Wyttenb. Ex Laur. enotatum προερρύηται, ed. προερρύονται. — 54 scribendum videtur [Οἱ δὲ] ταύτην ἀπογν.

Pag. 4, l. 7 ed. συμφέρηται. — 11 κακὸν πάρεστιν Laur. — 17, 18, 20 inserui voculas uncis inclusas. — 21 sic Laur.; τῇ δὲ ψ. ed. — 24 ἐπιθυμῶ Laur. (conf. var. ad p. 2, 54); ἐπιθυμεῖ ed. — 25 ἥδεσθαι Laur.; ἥδεται ed. — 52 τὸ πάσχει Laur.

Pag. 5, l. 6 τὸ πάσχον Laur.; τὸ πάσχειν ed. — 15 πολύσφακτον Laur.; πολύσφαλτον ed.; nec satisfacit Wyttenbachii correctio. — 20 ἐπιθύμητ ἀναζωπυρεῖτο (sic ed. Lond.) Harl.; ἐπιθυμητὰν ἐζωπ. Laur. — 22 καὶ ταῖς ἐπιθ. δυσκίνητος Wyttenb.; δυσκίνηται Harl.; δυσκίνητον Laur. — 28 δόξασθαι Laur. — 35 διαιροῦνται [τόπῳ] Wyttenb. — 38 ὥστε ἑκατέρα Laur. — 39 οὖν ὥσι Laur. pro ἂν ὥσι quod edebatur. — 43 καθ' ἑνὸν καὶ Laur.

Pag. 6, l. 4 ἀδύνατον Laur., truncatum in Harl. — 7 multo mavelim κατὰ ταῦτα. — 8 κωλύοι Laur. a sec. m. — 27 καὶ αὐτὸ ζῇ λογίζεσθαι Laur., quod ambigas utrum ex margine irrepserit (ζητητέον) an αὐτὸ δὴ τὸ λογ. sit scribendum. — 39 ed. bis ἔχει, Laur. οὐκ ἔχη. — 45 ζωὴν ed. Lond.; ψυχὴν ed. Wytt. per errorem, ad quod ex Laur. nihil enotatum. — 50 σῶμα ἢ Laur.

Pag. 7, l. 6, 7 verba οἷον γὰρ... ἐνεργείας ap. Wytt. omissa, neque addita in collatione Laur. — 11 prius καὶ om. Laur. — 15 παθητὴ Laur.; ed. παθητική. — 14 κατ' αὐτὴν scripsi, coll. l. 10; κατ' αὐτὸ libri. — 28 εἶδος ἔχει scripsi pro ἤδη

ἔχει. — 29 εἴτε τοῦ Laur. — 32 τά τε ὑπ. ed.; τῇ γε Wytt.; τῇ τε Laur. — 38 fortasse μὲν [γὰρ] ἀργῆς. Post τὰ πάθη librarii aberrarunt in lin. 36, et delenda sunt quæ sequuntur l. 39 περὶ τὸ συναμφότερον. Ejusmodi autem aliquid requiritur : ἐπεισελθόντα τὰ πάθη [κατέχει τὴν ψυχὴν, περιγίνεται] δὲ τῶν παθῶν παρελθὼν αὖθις ὁ λόγος etc. — 49 κρίσεως καὶ δόξης Laur. — 50 σύνθετόν τε ἐκ ed.

Pag. 8, l. 4 βιαίου ap. Theodoret. — 21 legebatur καὶ συνεπάγεσθαι, quod correxi ex optimo cod. Parisino, qui και CΥΝΕΠΙΑΕΚΕCΘΑΙ.

VI. De anima. Quod urgentibus operis facere non licebat, nunc ipse excussi egregium codicem nostrum Florilegii, et annotavi a prioribus omissa. Lin. 24 Πατροκλέας, quod posueram, confirmat A. Πατροκλεὺς ed. (In Symposiacis p. 779, 3 nostræ ed. corrige Πατροκλέας.) — 27 addidi φαμὲν, quia cod. A εἶναι τῶν, non ἐστι τῶν. Nisi malis ἂν εἴη.

Pag. 9, l. 6 codd. δοξάζουσι διανοεῖσθαι, quod corrigere tentavi. Aliter Jacobs. Lectt. Stob. p. 4. — 13 μηνῦσαι Jacobsius; μιγνῦναι codd.; δεικνύναι Valckenar. — 25 ἅτε δεσμοῦ τοῦ σ. posui pro ἂν δὲ ἔρημαι σ. veterum editionum. Omissa in A l. 18 ad 32. — 33 μετακόσμησιν Wyttenb. Cod. A κατασκόμησιν, quod male correctum fuisse videtur, quum deberet scribi κατασκήνωσιν. Eodem vocabulo utitur Plutarchus in Demetrio, ubi Philippidis poetæ versus affert περὶ τῆς αὐτοῦ ἐν τῷ Παρθενῶνι κατασκηνώσεως. — 34 ἀγνοεῖν cod. A, et (quod jam annotatum) γεγονέναι pro γενομένην : ut probabile sit aliqua excidisse ante ἐκεῖ. — 42 malim ἀπήντησε καὶ τόποι. — 54 ad l. 17 sequentem omissa in A.

Pag. 10, l. 36 Πατροκλεὺς hoc loco A, ut ed. — 48 nulla hîc statuenda erat lacuna, sed scribendum εἰς τὴν φύσιν, φαίνεται εὐθὺς, etc.; nam ΓΑΡ ex prægresso ΤΑΙ facile oriri poterat, nisi novitium παρευθὺς Plutarcho obtrusit Stobæi amanuensis.

Pag. 11. VII. « Exstat in Olympiodori Commentario Ms. in Platonis Phædrum, inter Codd. Ms. Vossianos n. 15 Bibliothecæ Lugduno-Batavæ. Edidit partem Fabric. B. Gr. vol. XII, p. 265. Addidi cetera. » Wytt. Eadem inveni in cod. Paris. Regio 1823, recenti. — 29 αὐτὰς, imo αὐτῆς.

Pag. 12, l. 12, τὴν μνήμην Par. — 27 τὸν δὲ Par.; τὴν δὲ Leid. — 41 πολλὰ pro πολλάκις invenisse videtur epitomator infra p. 14, n. 6, sive potius alia plura hîc legisse : vide ibi. Etiam sectioni 12 illius (p. 15) nihil in his respondet. — 47 μὲν ex Par. — 52 ἐκφέρομεν Par. et Fabr.; ἐπιφ. Leid.

Pag. 13, l. 1 καὶ ex Par. et Fabr. — 24 τὰ ex iisdem. Addidi ἐς, sed singulari numero dici solet τὸ καθεστὸς vel καθεστηκός. — 26 ἴασιν? — 34 τὸν om. Par. — 35 scripsi τῷ pro τό : vide Phædon. p. 73, A. — 37 ἢ πρ. Par. — 41 πρόκλησις Wytt. et Par.; πρόσκλ. Leid. — 48 scripsi δῆλον ὅτι ἓν τοῦτο ἐν. Turbant libri : δῆλον ὅτι ὄντος καὶ δῆλον ὅτι ἐν. — 52 ἀκραιφνῆ Par.; ἀκραιφνεῖν Leid.; ἀκραιφνῆ εἶναι Wytt.

Pag. 14, l. 3 sic cod. Par.; ἐνταῦθα γὰρ τὸ ἓν ed. — 5 ἡ εἰκὼν Par., ex ν præcedenti. — 16 τῶν αἰσθήσεων Par. (qui ut Leid. sectionem facit in Εἰ 15); τῶν αἰσθητῶν ed. — 20, 21 Διό... ταῦτα ex Par. addita. — 34 τὴν Par.; τοῦ ed. — 40 καὶ αὐτὸ Πλ. om. Par. — 41 τῆς ex Par., qui 42 ἐν ᾗ, ed. ἐν ᾧ, neutrum recte; fort. ἧς.

Pag. 15, l. 2 ἡ ex Par. — 5 ὅπερ Par. — 6 Ἄλλο vertit Wytt. — 8 καὶ ποῦ οὖν Par. — 23 περιφυῆναι codd.; περιφῆναι ed. — 28 λέγειν duo codd. recentes.

Pag. 16, l. 6 πυριδίων Toupius; libri πυρίων. — 18 ἀκίνητον tres codd. optimi; ἀεικίνητον sex alii. Deinde deleo καὶ ante κατά. — 32 οἷον τὸ πᾶν Wytt. — 35 καὶ ἐόντα ex cod. B (omissa in AH) et quinque aliis, pro καὶ ὄντα. — 36 ed. ἰδίαν δὴ, quod in nullo codice. — 40 κατ' ἰδίαν φέρεσθαι, ὕστ. cod. B (et 39 γέγονε).

Pag. 17, l. 5 ἔκδρομον codd. AH. — 11, 12 τῇ φύσει H solus. — 18 πλεῖον om. B et tres recentes. — 23 εἶχεν cod. A. — 27 ἐπὶ τὸ ὕδωρ codd. AH. — 39 λαμβάνοντα cod. H. — 42 sic Gaisford. ex tribus recentibus; veteres AH ἐγγεγραμμένος. Ed. ἐγκεκαλυμμένος. — 44 ἀπόκρυφος codd. AH; ed. ἐπικρ. Ex iisdemque veteribus et aliis 46 κατάδηλον pro δῆλον.

Pag. 18, l. 6. καὶ ex codd. AH. — 7 ας iidem pro ἱερείας. Simili omissione truncant versum Hesiodi in fine, p. 20. — 13 γὰρ, φησὶ (sic enim vulgo, quod delere non debebam) omitt. AH, errore ex sequenti ταρ. orto. — 20 δὲ τὸ iidem, et 21 ἔστι μᾶλλον pro μᾶλλόν ἐστιν. — 41 ὑπολαβόντες iidem. — 45 ἄλλο ἢ σκιὰ cod. H. — 46 ἀποκρύψῃ tres recentt.; ἀνακρύψῃ AH; ὑποκρύψῃ ed. — 50 ἐπιφαύσῃ AH.

Pag. 19, l. 3 ἀμφοτέροις cod. H. — 7 καὶ τῶν πυρ. AH. — 9 ἀπὸ τρόπου Gaisfordus; libri ἀπότροπον. Deinde θεὰν AH, qui 12 omittunt

ἔφη. — 27 τεμοντος αὐτοῦ iidem. — 33 Πλαταιάδων iidem. — 49 ἐάν τε, 50 περὶ τὴν iidem.

Pag. 20, l. 1 ὡς πρότερον ἔφη τὸ codd. AH. — ἡ δὲ διανέσχεν H. — 6 σωτηρίου AH. — 12 ἀπὸ τῶν cod. B et tres rec. — 15 ἕδος Bentleius (cujus certas emendationes, ut par erat, in epigrammate recepi); libri εἶδος. — 24 κοπῆναι AH; δυσέργαστον tres recentt. — 29 τρυφῆς cod. D (recens) et varr. antiquæ; μορφῆς B et duo recc.; ceteri τροφῆς.

XI. Pulcherrimum codicem Procli, sæc. X, (A ap. Gaisf., n. 2771) iterum adhibui.

Pag. 21, l. 29 φασὶ ex cod. B additum, habet etiam A. — 38 τῷ Gaisfordus pro τό. — 40 τοῖς addidi ex A, qui τοῖς ἐν τοῖς π. φερομένοις, quæ emendavit Wytt.

Pag. 22, l. 2 μητιόεντα (pro τερπικέραυνον) etiam A. — 13 συνθεῖναι ex A; edebatur ἐκθεῖναι. — 27 νοήσῃ A, non νοήσει. — 36 ἀμείνω etiam A. — 39 corrigendum puto οὐκ ἔχουσα δύναμιν. — 47 scripsi ἐκτρῖψαι. Cod. A ἐκτρίψας, ceteri ἐκτρίψαντας. — 48 τὴν ex A. — 49 ναυμαχῆσαι dedi pro ναυμαχήσαντας.

Pag. 23, l. 2 scripsi ὅσα οὖν ἂν ἀπόλ. Edebatur ὡς οὐκ ἂν οὐδὲν ἀπόλ., sed οὐδὲν non est in A B Trinc., quod Wyttenb. vertebat : « ita ut statuamus, omnino nihil *nisi* per vicinum perire », ascito εἰ μὴ ex versu Hesiodi. — 4 verti quasi scriptum esset τοὺς γείτονας συναντιλαβέσθαι. Gaisfordus conjecit εἰς τὰ ἀπολλύμενα τοὺς γείτονας συμβάλλεσθαι, duce Heraclide cap. 11, qui rem exponit : Ἔθος ἦν τοῖς Κυμαίοις εἰς τὰ κλοπιμαῖα συμβάλλεσθαι τοὺς γείτονας· διὸ καὶ ὀλίγα ἀπώλλυντο· πάντες γὰρ ὁμοίως ἐτήρουν· καὶ Ἡσίοδος ἐντεῦθεν δοκεῖ λέγειν, Οὐκ ἂν βοῦς κτλ. — 49 τὸν ἀφαιρ. Gaisfordus, et sic A; τὰ ἀφ. editi.

Pag. 24, l. 3 edebatur πράξοιμεν. — 50 editt. καὶ Ἀρίσταρχον καὶ Πλούταρχον, sed Aristarchum ignorant codices Tzetzæ. Procli scholium non exstat.

Pag. 25, l. 5 ὡς δῆλον cod. A, quod conjecerat Gaisf.; καὶ δῆλον ed. — 6 post τελετῶν, ubi ceteri desinunt, pergit A ἐν οἷς ἔλεγε τοῦ $^{\epsilon}_{\pi}$θι κόρη etc., quæ acutioribus corrigenda relinquo. — 18 ed. εἰσήγαγε. Sed A præbuit εἰσήγαγεν ὥστε (sic) τὰ ἱερὰ τὴν ἰδίαν χρῆσιν, quæ in ceteris omissa. — 34 κεῖνον οὐ σ schol. Pindari (fr. 202); κεῖνο σ. libri Procli. — 39 οὐκ οὖσαν τῶν ed., sed cod. A οὐκ ἔστι τ., cui præposui ἡ, absorptum antecedenti N. — 47 uncis circumdata in margine habet A, sine μηνὸς, Μαρτ. eadem manu, κα' recenti m. — 48 τριμηναῖος A. — 49 τῶν ἐαρινῶν præbuit A; τῷ ἐαρινῷ ed. — 52 ἦν Ἐφεσίῳ idem codex, ut Trinc.; ἐν Ἐφέσῳ ed.

Pag. 26, l. 11 τὸ πλεῖον ex B Gaisf., quem sequi non debebam; recte ἐστὶ πλεῖον in A et ed. — 15 Βοιωτοὺς καλεῖν A, ut editi; ex B mutabat Gaisf. — 16 τὸ scripsi pro τὸν, et 17 συνάδειν pro συνάδοντος. Ibidem A βουκαίρῳ, non βουκέρῳ, ut ceteri. — 18 Ἕρμαιον A. — 19 μετὰ τὸν βοῦ καὶ cod. A, confirmans Wyttenbachii emendationem ineptorum μετὰ τὸν βούδορα. — 49 edebatur συντομίαν.

Pag. 27, l. 9 ἐκ πετάλλων τάδε ἀν A. — 10 idem γυναῖκες μιαρώτατα, hoc ordine. Ad σκόλυμος glossa : λάχανον ἀκανθῶδες θέρους ἀνθοῦν. — 49 malim εἰς τὸ μὴ φωραθῆναι τοιοῦτον [οὐκ] ὄν, quam cum Wytt. εἰς τὸ φωρ. μὴ τοιοῦτον ὄν.

Pag. 28, l. 1 omnes τὴν δὲ Ἄσκρην, et 2 post χειμῶνος cum absurdo assumento ὑπάρχουσαν καταλιπεῖν, quo non inquinatur cod. A. Delevi δ' ex sequenti A natum. — 27 πεντήκοντα λέγων ed., sed A recte sine λέγων. — 32 fortasse ἐπήγαγε τὸ [θεῖον, ὥστε κατὰ] πᾶν αὐτὴν etc. — 34 πράξομεν, οὓς dedi, duce A qui πραξαμένω. Editi πράττοντας. — 40 μίαν ex A; μὲν μίαν ed. — 51 τὰ ἁμαρτήματα τοῦ φίλου προσφέρειν A. — 54 θαρρήσαντας τυγχάνειν τινὰ ex A; θαρρ. ἔστιν ὅτε editi, hoc usu verbi θαρρεῖν non intellecto.

Pag. 29, l. 1 ἐναντίον λύον ed.; sed prius recte ignorant A et B. — 10 καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς add. Wytt.; conf. Plat. Rep. 1, p. 331, 332. — 26 εἰκόνα singulariter dictum; nam quod sequitur, τρόπος est, non εἰκών. Locum Platonicum non habeo in promptu. Neque Plato neque Plutarchus dicebant εὐποιίας. — 28 ad 32 ex cod. A; vid. annot. Gaisf. — 34 νόος A hîc et in versu poetæ. — 35 fort. Τῷ. Aut supple λέγων. — 53 ἑαυτῆς ed.

Pag. 30, l. 6 ad 10 secundum A; vid. annot. Gaisf. — 7 θεῖναι scripsi pro εἶναι. — 9 παρὰ τούτου requiritur. — 19 τῶν accessit ex A, item l. 27 περί. — 44 αἱ om. A. — 49 τι πρὸ τῆς ed., sed recte A qui non agnoscit præpositionem.

Pag. 31, l. 8 καὶ περιττώματα scripsi; καὶ (om. A) περιττωμάτων ed. — 36 κατὰ τοῦτο scribendum putavi pro καὶ τ.

Pag. 32, l. 5 διοικηθείσῃ scripsi; διοιχηθείσῃ AB; διοχηθείσῃ Trinc.; διοχευθεύσῃ ed. — 7 προ-

καλ. A et Wytt.; προσκαλ. ed. — 16 λέγειν A recte; λέγει ed.

Pag. 33, fragm. 5, lin. 5 seq. τὸν θάνατον εἶναι ψυχῆς κ. σ. διάλυσιν dedit Gellii cod. Parisinus; edebatur ὁ θάνατος ψυχῆς κ. σ. διάλυσις.

XIII. Versavi codices Paris. A (2403) et B (2726).— 11 τί δὲ τὰ τοῦ ἡλ. σημ. ed. Sequor codices sæpe tacitus: quare in harum Quæstionum excerptis indico quodcumque e conjectura fluxit, taceo correctiones a codicibus confirmatas. — 30 περιφέγγειν Wyttenb. : περιφεύγειν codd. — 33 προϐ. idem et Bekk.; προσϐ. codd., etiam Mosq.

Pag. 34, l. 4 προσεχῆ, *propinqua*, ed. et codd.: quod κοίλοις et τοῖς ἐν βάθει opponi non potest; quare προεχῆ dedi, quod in scriptoribus legere memini, quanquam ex solo Hesychio allatum. — 7 τάς τε ἀκτ. cod. A. — 17 ὥσπερ recte in latinis omisit Wytt. — 44 τοῦ σχίνου omnes. — 47 κατὰ τρόπον A; κ. πρέπον ed.; μετὰ τὸ πρέπον B.

Pag. 35, l. 5 Ἡ Bekker.; ὁ ed. et codd., etiam Mosq. — 9 ἀντηχεῖ scripsi; ἀντέχει omnes. — 16 ἡ cod. A; ὁ ed. — 24 ἐπέρχ. in solo B. — 33 scripsi ὅσ' ἂν pro ὅταν, et ἢ ψυχρ. pro καὶ ψυχρ., nam η in antiquioribus fuisse ostendit A : ὅταν οὖν κεχραμένη ὑγρότητι ἡ ψυχρότης παραπλ. etc. — 47 γενέσεως codd. — 53 οὕτως Ἀπολλ. om. B.

Pag. 36, l. 15 ad 23 non habet B. — 17 τοῦτο om. Mosq. — 23 τοῦ βιαζόμεναι codd.

Pag. 37, l. 6 ὄπισθε cod. A. — 10 scripsi καὶ τῶν pro ϑ τῶν. Post πέφυκε l. 7 omnia desunt in codice A.

In titulo XVI dele B et *altero* (ap. Wytt. *primo*), quod fundamento nullo niti videtur. — 39 ὑφαντικὰς A, quocum delere debebam sequens γεωργίαν.

Pag. 38, l. 23 conf. Jacobs. Lect. Stob. p. 43. Sed ἁπλοῦν sanissimum est. — 38 malis κακομήχανον. — 32 imo Δικαστὴς δ' ἄριστος. — 33 ἄλλης A lapsu.

Pag. 39, l. 13 fortasse διὰ τῆς κρ. Haud dubie desunt quædam. — 15 μέντοι A, non μέντοι. Omissum aliquid esse post τινός, velut ἀγαθοῦ, sententia indicat. — 41 scribendum ὅστις καὶ ex A. — 44 velle videtur ἔξω [τίθησι] κακίας. — 47 post οὕτως exciderunt quædam : nam hoc dixisse videatur : *Ut splendidum est beneficia conferre, ita* [*justum et officii lege debitum*] *rependere.* Sufficit fortasse οὕτω [τοὺς εὖ ποιήσαντας] ἀμειπτέον, ἵνα etc. Adde hunc locum congestis a Schneidero et L. Dindorfio ad Xenoph. Hellen. p. 151 sq. ed. Oxon. sec. — 50 fort. ἑτέρων, [εἰ μὴ] ἀνεκόπη [τὰ] πρὸς εὐεργεσίαν. Sed neque hæc satisfaciunt et in negligentia librarii vel excerptoris omnis opera perdi videtur.

Pag. 40, l. 1 scribe πρός τ' ἄλλα (ut A), deleto τά, quod Gaisf. inferre non debebat. — 19 tantavi τὸ ὁρᾶν. Libri ὁρᾶν. — 21 παναρχαίου Jacobs. Lect. Stob. p. 99. Notandum est in A πάλαι ultimum vocabulum esse paginæ, ἀρχαίου primum versæ : tali autem loco non raro aliquid turbatum. — 22 ἐνίδρυσαν addit Wytt.; in οἱ πρῶτοι vitium latere censet Jacobs.— 24 καὶ τὰ τῶν scripsi pro κατὰ τῶν, et l. 25 τεχνῶν. Libri τινῶν, Jacobs. πηλῶν sive ῥύπων. — 32 εἴθε etiam A. — 36 οὖν om. A. — 37 οὔτ' εἶεν ἂν scripsi pro οὔτε ἴσμεν, quod non intelligo. — 40 οὐδὲν pro ὁ δὲ, 41 ὧν, et 43 εἰς βιαστὰς ἡδονὰς pro ἀδιάστοις (ἀδιάστας Damasc.) ἡδοναῖς Jacobs. p. 55.

Pag. 41, l. 6 ἄρρη στεύεις (sic) A. — 13 αὐτας (sic) A. — 15 εἰς μωρίαν Jacobs. p. 56. Libri εἰς αἰῶνα. Quem mireris neglexisse quod sequitur καθεύδουσιν εἰς ἔργα, imo εἰς ἀργίαν, cujus ob δίκην statim subjicitur οὐκ ἐπιστρέφονται πόλεων, malim πόλεως. In codice hæc ita distinguuntur, μεθ. εἰς ἀναισθησίαν· λαγνεύουσιν· εἰς αἰῶνα καθεύδουσιν· εἰς ἔργα οὐκ ἐπιστρέφονται πολ. — 50 lege cum codd. Ἀλλ' ἡ ἀπλησία etc. : *Quid quod illa insatiabilis cupido in divitibus est etiam insania incredibilis* etc. — 22 legebatur κακουμένους. Futurum requirebatur, quod præbuit A καμουμέναις, non quod enotatur κακ. — 25 ἃ ἐλπ. Gaisfordus recte pro δὲ (δ') ἐλπ. — 28 scribo οὗ (*ubi*) πόνων πέρας ἐστὶν οὐδὲν etc. — 42 in A a pr. m. γνώ et fort. μην, compendium τὴν est a sec.

Pag. 42, l. 13, 14 μηδὲ ἀνδρὶ ἀπαιδευσίαν in altero loco. — 22 ponere debebam haud dubie genuinum καὶ τῇ ἑδδόμῃ ἀπέθανον, ex A, qui 27 item melius καί τις τοιόνδε. — 35 αὐτοῦ A, non αὐτῷ, quod ex Grotio petierit Gaisf. — 41 recte ἐκλάμψωσι in libro An seni etc. p. 787, C. — 43 scribe Ἵππ. δύο λέγει εἶναι φϑ. ex A., ubi l. 44 τοῖς ante τιμ. notatur ut delendum. — 46 ἰδίοις A, non οἰκείοις.

Pag. 43, l. 2 scribe ex A τιμωρία τις γέγραπται κατ' αὐτῶν, et 4 ἄριστον κτῆμα ὂν τὴν φ. — 10 sqq. justum horum ordinem, quem solus servavit A, Gaisfordus verbo indicat, quam indicationem male neglexi. Scribe ᾧ καὶ ἵππους ἐχαλίνωσε, καὶ βόας ἀρότροις ὑπέζευξε, καὶ « ἐλέφαντας ὑπὸ δρυμὸν εἶλε ποδάγραις (malim fere ποδάγρᾳ, indicio A qui

ποδάγραι), καὶ τὰ ἐν ἀέρι (sic A, non ἐναέρια) κατέσπασε καλάμοις, etc. — 21 malis Τοῦτον οὖν. — 22 libri συμπεριλαμβάνομεν. (Ὡσεὶ quod enotavit Gaisf., est ἐπεὶ perperam lectum.) — 23 sic etiam A, ex quo enotatur περιεργέστερον ῥώδη ἀπὸ τοῦ πάθους. Nimirum ille ut B (quem hinc apparet ex codice simili ductum esse) aberrat in titulum LXXIV, n. 11 fine (ubi ἐστ' ἔργον, Ῥόδη ex Menandro), et pergit Εὐριπίδης Μελεάγρῳ, n. 12; Plutarchea vero continuantur in titulo XLIV, p. 197 ed. Lips., lin. 10, post περὶ (sic A) παρακαταθήκης· τὸν δὲ ἀπο, quod ἀπὸ (sic) non ad Plutarchum pertinet, sed ad ἀποστήσαντα Nicolai Damasceni. — 24 φήσας pro φῆσαι Jacobs. Lectt. Stob. p. 104, improbabiliter autem ἄλλον ἄλλα φιλεῖν pro ἅμα λαλεῖ. Wyttenbachii conjecturam sic ad Menandrum retulit Meinek. :

Ἄξιον γὰρ θαύματος
τὸ πάθος ἔρωτος ὁπόθεν ἀρχὴν λαμβάνει.

— 32 οὐδὲ ἓν A. — 33 δ' a Dobræo. Deinde A ἔστι νόσος, sed recte infra l. 17, in quo ερως (sic) est a m. recentissima, non a sec. antiquiore. — 35 τίνα A, non τί. Wyttenb. : [μήτε οὖν τὴν γένεσιν τοῦ ἔρωτος μόνῃ τῇ ὄψει ἀποδῶμεν,] καίπερ, etc. Libri καὶ γάρ. — 37 αὗται A, non αὐταί.

Pag. 44, l. 16 imo καιρὸς habet A, cui recentissima m. superscriptum ἔρως (sic). — 22 ἀμωσγέπως Gaisfordus; in libris ἔμοιγέ πως. — 25 excidisse puto οἱ δὲ νόσον. Vide sequentia. — 28 μανίαν εἶναι A. — 36 φρενητισμοῖς A a pr., φρενιτ. a sec. — 37 melius καὶ omittitur cum A. — 38 τοὺς δι' A; μὲν ab *recentiore* secunda illatum. — 47 καὶ delet sec. antiquior, recte; a qua etiam ἡ additum l. 50. — 52 τρέψειε ab recenti sec., 54 ἀντηύγει ab antiquiore.

Pag. 45, l. 1 χαρίεν A a pr., χάρ. a sec. — 2 καὶ post δὲ deletum a rec. secunda. — 11 τί adjecit Gaisfordus. — 13 ὑπερείδει A. Operarum vitio ἐπερ. legi videtur ap. Gaisford. — 22 sic supra ap. Stob. n. 4 (Antigonæ fr. 7 = 12); hîc AB πάθος pro ἔρως, ille τοῦ μαίν., ab media secunda (nam tres distinguendæ sunt) το illato, ut fieret τοῦτο. — 26 μαλακὸς A. — 27 ἐντήκων etiam Vindob. — 31 μαρανθῇς a pr. A. Correctio ap. Gaisfordum est ab recenti sec. — 38 secunda media correxit ἐνοιδεῖ, et hoc sive ἀνοιδεῖ scripserit Plut. — 41 Καὶ deletum antiqua sec., recte. — 42 scribe λαβεῖν οὐκ ἀκίνδυνον, ut recte edd. ante Gaisfordum, qui apertam dittographiam intulit ex A, ubi eadem antiqua m. secunda delenda significavit οὐκ ἀδύν., et media οὐκ posuit pro οὐδ'. — 46 σύνθετος Gaisfordus ex A, et haud dubie B; σύνθετον servat Vindob.

Pag. 46, l. 5 sic A rectissime; vulgo τὰ τοῦ σώμ. Per errorem in ed. Gaisfordi indicatum ante τῆς deesse τά. — 12 τὴν om. A et Gaisfordus. — 14 οὐδενὸς Gaisfordus recte pro οὐδέν. — 19 ν recentis manus est. — 24 πανάτεχνον A. — 26 ποιησόμενον a pr. m.— 27 conf. Jacobs. Lectt. Stob. p. 65. Deinde a l. 29 deficit A. — 42 posui προπονούντων, non quod probem, sed quia melius non succurrebat; nec potest scripsisse προαποτελούντων, quod monstrat editum προαποπλούντων, in antiquissimo libro Vindob. προαπλούντων. Tum malim πλεῖστον ὅσον. Wyttenb. ἐν οἷς προσομιλοῦμεν πλεῖστον. — 45 αὐτὸς scripsi pro αὐτῷ.

Pag. 51, l. 17 fort. [ὡς] κατὰ Σ., sed plura deesse videntur. — 34 scribendum Ἀλλ' οὖν μάλιστα. Codd. ἀλλ' οὐ μ. — 36 corrigendum erat ἐτόλμησεν. In latinis expressa Wyttenbachii conj. πρὸς ἀλλήλους. — 41 ἄλλαι Wytt., confirmante A; qui 44 lapsu φεύγων, 45 ὥστε αὐτοῦ τοι ἐξαίρες (tali enim compendio).

Pag. 54, l. 4 adde πολὺ ἔχει τὸ etc., ex Stob. Flor. IV, 120.

Pag. 55, fragm. 85, ex libro De Dædalis Platæensibus, cap. 4, p. 18, petitum est.

Pag. 57, l. 12, 13 συγγνώμων scripsi pro συγγνώμην, et l. 17 μοχθοῦσιν pro μόχθους, et l. 43 ἦν pro ᾖ.

Pag. 58, 7 scribendum κοινότερον δέ τι τῆς ὠφελείας.

PSEUDOPLUTARCHEA.

Pag. 61. Tractatum Ὑπὲρ εὐγενείας edidit Wolfius in Anecdotis Græc. vol. IV, p. 173 sqq., ex codice Grammii, prof. Havniensis, sæc. fere XV scripto : in quo « veterum scriptorum loca a Plutarcho allata omissa *penitus* erant, asterisco vicem eorum supplente. » Integriore codice usus interpretationem latinam fecerat Arnoldus Ferronus Burdegalensis, editam Lugduni 1556 ap. Seb. Gryphium. Quam, ut par erat, repetiit Wolfius, etiam græce « additis, si pauca exceperis, auctorum testimoniis, quæ non sine cura aliqua ex monumentis eorum adhuc exstantibus conquisivi. » Quæ sola igitur in hoc fœtu pretii alicujus esse poterant, eorum nulla est auctoritas. Genuinorum operum Ὑπὲρ εὐγενείας et Κατὰ εὐγενείας breves eclogas marginali nota accurate distinximus.

Pag. 61, l. 7 ἀλλὰ (sic cod. A) ταὐτὸ Wyttenb. recte, quamquam contradicente Jacobsio Lectt. Stob. p. 130. — 11 scribam καὶ πάνυ κυρίῳ ὀνόματι. Confer Jacobsium ibid.

Pag. 69, l. 32 sententiæ aptum ἀκρισίας in excerptis Arsenii. — 38 cod. A prorsus ut B, non quod legit Gaisfordus. — 41 τάφους A. — 42, 43 recte Grammius hæc proscripsit. Est γνώμη integra, ex margine illapsa, hinc aliena. — 46 vere codex A, μὴ σύ γε νομίζεις ὅτι...; quod vel sine codice restitutum oportuit. Non retulit Gaisfordus. Hæc sola sunt Plutarchi. De ceteris referre tædet.

Pag. 80. In libello de Fluviis otium nobis fecit egregia editio Rudolphi Hercher (Lips. 1851), ad cujus adnotata lectorem ablegamus. Ejusdem viri docti emendationes nuper nobis communicatæ sunt pag. 84, l. 9 Χιόνην, codex Χώνην. Pag. 85, l. 3 Λούγδουνον pro Λούγδουνος. Pag. 96, l. 33 πυροῖς pro λύροις. Denique significavit idem pag. 98, l. 40, 41 et 45 scribendum esse Δίμορφον et Διμόρφου. Corrige pag. 99, l. 30, 31 Γαυρανὸς et Γαυρανοῦ cum Maussaco. Pag. 89, l. 36 cum C. Müllero scribendum Ἀρητάδης.

Pag. 100. Primum tractatum de Vita et Poesi Homeri *Kontos* invenit in quinque codibus Parisinis Plutarchi, A. E. 1270, 1868 et 2697, quem appello P. *Tres* voco antiquiores A. E. P., qui fere consentiunt. — 27 Περιττὸν μὲν cod. Guelf. recentissimus. Dele ἂν quod inutiliter addidi. — 36 et 39 Ἀπελλῆς tres; Ἀτ. ed. Maῖος P. — 39 τὴν Ιυκ. ed.; omisso articulo AE. — 41 αὐτῆς A.

Pag. 101, l. 3 ἐπὶ τῷ ποταμῷ E P, ut volebat Wytt.; ἐπὶ τὸν ποταμὸν ed. — 7 Καὶ ex tribus. — 12 ταῖς ex tribus. — 14 διανδραποδῖσαι P. — 19 delere debebam καὶ et ἔτυχεν, quæ non exstant in egregio P. — 25 κηρυξ. tres; καὶ κηρ. ed. — 30 τε ἦν tres. — 34 δὲ ex P. — 40 γλώσσ. AE pro γλώττ. — 43 sic Euseb.; ἠελίδων (ἠελίων tres) ὅσσων ed. — 44 sic tres et cod. Palatinus Anthol.; καὶ ζῶν καὶ φθίμενος ed. — 45 δὲ ex tribus. — 48 ἐπύθετο tres; ἐπυνθάνετο ed. — 49 φθειρήσασθαι P.

Pag. 102, l. 3 ἱερὴν AE; ἱερὰν ed. — 5, 6 sic tres; ed. εἰσὶ δὲ οἳ... ἀποδείκνυνται, μεγ. — 12 δισσὰς ἐξ ἡμ. AE. — 15 sic tres; ὑπὸ τοῦ Ἀντ. γραφὲν ed. — 16 οὐκ ἀσέμνως Xylander; οὐκ ἀσμένως ed. Barnes., quacum collati codices nostri. — 23 ἀμφίσε P. — 24 πάτρα tres; πάτρη ed. — 25 οὐ θανατᾶς AE; unde θάνατος Guelf. — 26 sic tres; αὐτόν φασι ed. — 29 καὶ ex tribus. — 31 παιδείας tres. — 35 ἐπ' AE; ὑπ' ed. — 39 οὐ P; ὡς οὐ ed. Deinde ἀνθρώπου E, quod præferam. — 40 κεκρίσθαι tres; κρίνεσθαι ed. — 43 τοῦ ex tribus. — 47 χραναὴν tres. — 54 ἑνάτη E; ἐννάτη ed. — 55 πολεμήσαντες Ἕλληνες ed.; Ἕλλ. om. AE. Deinde ἀροῦσι Wyttenb.; αἱροῦσι omnes.

Pag. 103, l. 4 ἀπαιτοῦντες E P; ἀπαιτοῦντας ed. — 5 συμβολὰς tres; συμβολὴν ed. — 7, 8 Τρῶας et quæ sequuntur usque ad εἶασαν accedunt ex P. — 9 παρακειμ. E. — 17 ad 19 Ἀγαμ. usque ad τὴν omissa in P, qui pergit τὴν δὲ μητ. — 19 τὸν δὲ τὴν μητ. AE; ὁ δὲ τὴν μητ. Θέτιν ἔπεισεν αἰτ. ed.; ἔπεισεν omittunt tres. — 23 δὲ Πατρ. tres; οὖν ὁ Π. ed. — 27 τὸν ex P. — 29 ἑνάτου E; ἐννάτου ed. — 31 λαμπρὰς P; μακρὰς ed. — 34 ὄμβριμον A. — 35 sic tres; θαρσήσαντες δὲ τούτου ἀποστάντος ed. — 36 ἐπίσης P.

In altero tractatu, quem habent duo codices AE plurimis in locis emendatiorem, vulgata jam correcta recensere longum est; ea tantum memoravi, quæ scire philologorum interest.

Pag. 104, l. 31 ex emend. Wytt.

Pag. 105, l. 4 περαίνεται ed. ignota auctoritate. — 20 Quæ hinc sequuntur usque ad medium caput XIV exstant etiam in codice 1270 (Z). — 22 γῆν Ἑλλ. Z; μὲν Ἕλλ. ed. — 26 τέ οἱ E. — 31 αὐτῶν Z; — 36 οἰέτεας AE. Deinde ὄπατρον A, ἤπατρον E, ὀπάτριον Z et ed. — 41 κατεδραθέτην ed.; sed codd. ut solent in dualibus grammatici recentiores. — 49 δάη AE, διάη Z; διάει ed.

Pag. 106, 3 φῆσθα AE; ἔφησθα Z et ed. — 14 ἵρευς Z. — 15 πῆ μὲν τὸ σι, πῆ δὲ τὸ ι Z. — 25, 26 sic ex codd. — 34 χρέος AE, χρεών Z. Scribendum videtur χρεώ. — 44 διακρινθ. solus Z. — 49 παρατεμν. tres.

Pag. 107, 10 σφῶ tres. — 12 δὲ om. tres. — 15 sic tres consensu. Scripserim τῆς [Ἀττικῆς] συνηθείας. Editur ἡ τῶν εὐκτικῶν χρῆσις ἀντὶ τῶν παρελληλυθότων τῶν ὁριστικῶν, τῆς αὐτῆς συνηθείας, ᾗ καὶ Ὅμ. — 18 ἄγονται καὶ φέρονται tres. — 23 ἦν om. AE. — 30 mire δέφικτό οἱ Z. — 34 δωρίζει Xylander; γνωρίζει tres (et propterea Z l. 29 ὅταν γὰρ εἴπῃ); διορίζει ed. — 38 hîc finit Z. — 50 ἢ ἐκ. E.

Pag. 108, l. 1 σύνηθές ἐστιν ed., nec varietas annotatur. — 10 ἀνέβρεχε AE; ἀνέβρυχε ed. — 45 νῆσον uterque pro νῆσος.

Pag. 109, l. 13 οὕτω καὶ ῥημ. om. AE. — 19 ἐπιπροενόηκα uterque, — 22 alterum κατὰ om. E. — 23 corrigendum videtur προηγμένον. — 25 δ' ἐθόωσα E. — 34 ἂν κεφ. uterque.

Pag. 110, l. 22 ἀμπ. AE; ἐμπ. ed. — 23 γὰρ delendum erat cum E. — 28 ἡ om. uterque. — 30 ἔννοιαν AE; ἔμφασιν ed., quod a correctore esse videtur.

Pag. 111, l. 26 mire μηδὲν AE pro λέξιν.

Pag. 112, l. 10 αὖ δὲ AE; δ' αὖ ed.; αὖ Hom. — 16 corrige προθείς, quod legitur in E. — 17 τοῦ νῦν E. — 24 τῶν ἤχων omnes. — 31 ἐπιπίμπλαται AE. — 37 λαφυρῆς E. — 41 ὅτι A; ὅτι καὶ ed. — 47 καὶ πλ. AE.

Pag. 113, l. 7 corrige Δρύαντος υἱὸς, nam sic AE, ex quibus additum δὴν (δηὺν A) ἦν. — 18 etiam νοεῖται γὰρ AE. — 22 ὧ E. — 24, 25 καὶ... τάχος accedunt ex AE. — 38 δὲ non est in codd. Scribam ἐπιτήδειον [δὲ δι'] ἀναφορᾶς ἐχ. ἀκ. — 41 scribendum ἐναλλασσόμενα. — 50, 51 Καὶ ... ἐπαμφοτερίζει omissa in AE. — 52 τὰ ἐπίθετα iidem, quod scriptor dicere non poterat.

Pag. 114, l. 9 Αἰγαιάν τε AE. — 10 sic iidem; pessime ed. καὶ μέτρου χάριν. — 33 οὔποτε ῥοθεῖ ed. et codd. — 35 ὅμοιον AE. — 38 πέτονται iidem; ποτῶνται ed. — 43 ἐθνῶν iidem; in E superscriptum ὀρνίθων, quod edebatur.

Pag. 115, l. 9 εὐκτόμενον AE. — 24 περὶ σπέσιν iidem.

Pag. 116, l. 1 γοῦν E. — 10 ἀναλύσειεν E. — 11 ὅτε ex AE, unde mox enotatur καὶ τὸ ἐπιπεποιθὼς ἐπεὶ πέπ., sine τῷ. — 17 ἦιε· θέων δ' ἐς AE. — 19 δυεῖν uterque. — 22 πᾶσιν AE pro πτῶσιν. — 26, 27 sic edebantur : ἐξαλλάσσει, πολλάκις μὲν τὸ συγκριτικὸν τιθεὶς ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ· ὡς ἐξ ὑπερβολῆς τὸ Σ. « Turbatus a librariis locus. Amst. Flor. Ald. ἀντὶ τοῦ ὑπερβολικοῦ ἁπλοῦ τὸ Σ. » *Wytt.* Turbata autem sunt postquam nonnulla exciderant : AE sic incipientes ἐξαλλάσσει, ποτὲ μὲν, non referunt ποτὲ δὲ, sed l. 29 habent καὶ τὸ pro ποτὲ δὲ τό. Deinde τὸ μὲν ἁπλοῦν τιθεὶς ἀντὶ τοῦ ἐξ ὑπερβολῆς ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦ τὸ Σ. Apparet post ὑπερβολῆς excidisse exemplum et [ποτὲ δὲ τὸ ἐξ ὑπερβολῆς] ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, [ὡς] τὸ, etc. Mirum autem comparativum dici τὸ ἐξ ὑπερβολῆς et distingui a τῷ ὑπερθετικῷ, neque hoc velle poterat scriptor quod legitur ὁμοίως ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, sed ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ.

Pag. 117, l. 1 εἶπεν ap. Hom. De ætate hujus grammatici locus notabilis. — 11 χρυσοῦ ἄτον AE. — 15 αὐτοῦ iidem. — 16 πολλοῦ ex AE enotatum : malim πολλῶν. — 28 καὶ αὐτὸ AE. — 35, 36 Ἀμφὶ... χρῆται non leguntur in AE.

Pag. 118, l. 3 τῶν προτακτικῶν τοὺς ὑποτ. AE, — 6 θώρηκα iid. — 30 οὔποτ' Hom. — 49 γινομένων AE.

Pag. 119, l. 7 αἴσῃ ἐν, 8 υἷάς ed. : sed in his, ut sêmel dicam, codices ubique expressi. — 10 προτὶ ἅστυ ἐν AE. — 12 τὸ om. AE, qui sequentes versus recte ignorant. — 23 melius καὶ τοιοῦτό ἐστι [τὸ] παρ'. — 25 ἦ μεῦ (sic) A; ἠμεῦ E. — 31 εἵστατι AE. αἰνῶς ed. — 42 ὄντα καὶ ἀνηρτ. ed.; altero modo (ut codd.) sæpe loquuntur recentes. — 50 πρὸ malui, quod ex E affertur; πρὸς ed.

Pag. 120, l. 13 sic AE, κατισχνωμένον ed., a glossatore. — 38 περιέχον AE, prior χει superposito. — 40 scrib. κἂν, nisi malis καὶ ἑκάστου. — 48 A fortasse ὕπιρθε, ut ed.

Pag. 121, l. 4 τὸ ποιὸν E; τὸ ὁποῖον A, ed. — 13 πρωϊζὰ uterque. — 30 τὸ μὲν δὸ' ετι enotatur AE. — 52 δὲ αὐτῷ AE.

Pag. 122, l. 23 παραπλησίον A. — 39 ἔδοξεν E.

Pag. 123, l. 1 τοῖς καθισταμένοις AE. — 8 ἰόντα E. — 17 ἑστήκατε AE. — 21 ἁπαλῇσι ed.; ex AE affertur ἁμαλῇ (sic). — 23 τε E pro περί. In A fortasse δυσωρήσονται, ut ed. — 24 θυμικῶς Xylander; μυθικῶς libri. — 33 πεπαρμένῳ poni debebat ex codd.; πεπαρμένη ed., Hom. — 40 βραδεῖαν ed., correctum a Wyttenb.

Pag. 124, l. 4 ὑπὲρ AE. — 20 τῶν προφερομένων ed., correctum a Wytt. — 32 ἐνεργῶς E. — 40 εἴ τινι AE. — 48 sic Wyttenb.; τοῦτο γὰρ αἴτιον ποιητικῆς ed.

Pag. 125, l. 1 ἀγωγὸν AE; ἀγαστὸν ed. — 25 ἀνάψαιτο AE pro ἀναψάμενος. Sic addendum erat εἰ. — 31 scribendum δὲ τῆς γῆς, ut A. Uterque Ὑπὸ δέ. — 49 βαθεῖα E.

Pag. 126, l. 1 ἀδελφὴ μὲν οὖν ἔδοξε AE. — 12 εἰμὲν ἀδελφοὶ uterque; ἦμεν ed. — 40 φορὰς μὲν ἃ νείκ. AE. — 49 αὐτὸ iid.

Pag. 127, l. 16 καὶ delendum videtur. — 25 καὶ ἐν τῷ ὀνόματι omnes. Ex verbo διῃρεῖτο apparet respici nota illa Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, Il. O, 189. Neque transpositione hîc opus est neque correctione alia quam lenissima mutatione literarum καντωι in πάντων. Plurimis enim exemplis librarii deprehenduntur archetypi κἀν vertisse in καὶ ἐν. Neque prorsus necessaria sunt quæ excidisse statui [ὃὲ τῷ]. — 36 ὅπου AE. — 40 γάρ τοι iid.

Pag. 128, l. 12 ἦ τοι E. — 16 ἀδιάλειπτον AE; εὐδιάλυτον Wyttenb. — 17 κυκλοφορικὸς E. — 41 εἰρχ. δὲ ἀνοιδαίνειν καὶ εἰς τὸ ἔξω βιαζομένους ἀνειλεῖσθαι τὸ AE. — 47 γαίηχόν A.

Pag. 129, l. 18 οἴδοϊρέοντο A; οἱ δ' οἰρέοντο E. — 22 ἐξελθοῦσα AE. — 31 πλέων iid. — 48 ὦσεν, al. ὦρσεν, omittunt AE.

Pag. 130, l. 2 νότος AE. Sequentia l. 5 seqq. integravit Wyttenb. — 17 μὲν pro νῦν AE. — 20 τῷ αἵματι scripsi; τῷ ὕδατι ed. et codd. Eandem correctionem Hercherus fecerat. — 28 ἐναπολειφθῇ AE. — 45 γνῶσιν Wytt. — 48 addidi ᾧ. —

Pag. 131, 21 ὁρῶν, 29 ἐγεγόνει, 41 ἐν om., 51 τὸν οὐρ. AE.

Pag. 132, l. 18 sic AE; Ζεὺς ὅτε δή τ' ed. — 19 βίην ἀγ. AE. — 23 enotatur ἅλοι (sic). — 28 τὸν ἄ. AE. — 32 τὸ δὴ scripsi pro τὸ δὲ et aliter distinxi. — 50 ᾧ ὑπάρχει AE.

Pag. 133, l. 3 ὥσπερ Wyttenb. pro ὥστε. — 11 ἐᾷς et τε E. — 20 ἀμφοτέροισι A. — 27 πρώτων AE.

Pag. 134, l. 4 ἀποπεπτασμένον enotatur ex AE. Probabiliter Wyttenbach.: ὅπερ ἦν ἀπεσπασμένον τοῦ σώματος, εἶχέ τι τῆς ἐκείνου ἐφελκόμενον ὕλης, ᾧ ἐφαντάζετο. — 50 sic Wytt.; ὡσπερεὶ καὶ λέγων χωρίζειν ed.

Pag. 135, l. 8 ἀϋτμῇ δηλοῖ Wytt. pro ἀντιδιδοῖ. — 27 ἀεὶ μὲν AE, ut aut excidisse aliquid videatur, aut præcedens εἶναι in οὖσαν mutandum. — 30 scribam ἦν ἔσχε τὸ σῶμα μ.

Pag. 136, l. 28 enotatur ex AE οὐδ' ἄρε' τ' (sic).

Pag. 137, l. 6 ἐκτείνεσθαι Wyttenb.; ἐγγίνεσθαι libri. — 36 μοι νεμεσᾶτ' AE. — 50 sic AE, ut ap. Hom.; probabili tamen correctione ed. εἰκάζει.

Pag. 138, l. 3 παρδ., ut ed., A inter lin. — 21 οὐδὲ πεπεισ. A, με πεισ. E; σε πεισ. ed. — 41 ἦσται ἐρητέτ' AE.

Pag. 139, l. 1 sic Wytt.; ἀπωσαμένους ed. — 9 ἐρωτικοῖς Wytt.; κατωτέρῳ A, et inter lin. κατωτέροις, ut ed. Omissa in E φαίν.... διαφορά. — 15 ἔρως AE. — 28 Αλλ' οἱ τόδ' E cum lacuna. — 37 ἐνίστησεν E; ἀνίστησιν A cum συν inter lin. — 43 ὃὲ AE, prior τε inter lin. — 46 εὐκλεῆ AE, prior ᾶ inter lin.

Pag. 140, l. 23 sic A inter lin.; Ὀλύμπιον uterque. — 38 αὐτοῦ E. — 44 sic ed. et A in marg. Uterque male καὶ ὅτι ἀεὶ τὸ δύνασθαι τοῦ φρονεῖν ἄμεινον.

Pag. 141, l. 7 ἐπήτην AE; πολύμητιν ed. et A inter lin. — 15 αἰναρέτην AE. — 31 ἀπραγία iidem; illud A inter lin. — 36 εἰ γὰρ ἐπαρ. E. — 49 sic Wytt. pro ἀρετῆς et τό. — 50 τοῖς εὖ βιωσομένοις E.

Pag. 142, l. 35 αὐτῇ δὲ E; γόνιμον uterque.

Pag. 143, l. 31 ἔσσαν AE.

Pag. 144, l. 15 sic codd.

Pag. 145, l. 2 πνέοντες AE. — 12 ἔχοντα Wytt. pro ἔχει. — 18 ἑλόμενος dedi pro ἑπόμενος. — 26 πλήθουσι AE. — 28 ἐγχείη δὲ παίεσι E. — 49 om. AE.

Pag. 146, l. 14 καταπαυσαίμεν (sic) AE. — 20 ὅσσα δὲ AE. Deinde E δεινά γ' ἔχουσιν. — 21 ὧν ἂν E. πράως φέρε ed. — 24 sic Valcken.; libri ὁ τυγχ. — 37 ὁποίην AE. — 50 εἷς δ' ἂν πόλ. E. — 51 χεῖρας omnes.

Pag. 147, l. 8 λέξει Wytt. pro λέγει. — 11, 12 ἐγχειρεῖν ἃ θεὸς E mediis omissis. — 18 ἐκεῖνο Wytt. pro ἐκείνου. — 25 sic codd. — 27 θυμὸν γὰρ omnes.

Pag. 148, l. 27 ed. πολλὰ μὲν, quod melius abest ab AE. — 51 πλέον uterque.

Pag. 149, l. 8 ἐπιστρέψει AE exquisite; προτρέπει ed. et marg. A. — 33 ὁ πρὸ E. — 35 ἀνδρείας idem. — 50, 51 futura restituit Wytt.

Pag. 150, l. 17 ἐντρέπειν δυναμένῳ Wytt. pro οἷον ῥέπειν δυνάμενος. — 31 προσίεται AE, sed in illo σ punctis notatum. — 33 εἶτα καὶ uterque, sed prius in A punctis subnotatum. — 39, 40 εἰ διηλλάχθη et ἢ καὶ δ. E. — 41 εἰ καὶ πρ. uterque, sed in A εἰ cum punctis. — 42, 43 sic ed. et marg. A. In serie uterque ἀπεσταλκόσιν, εἰ καὶ αὐτὸς δίκαιός ἐστιν (?) ἀξιοῖ τυγχάνειν τρ. γε ὧν κ. δ., εἰ (subnotatum punctis in A) μεταγν. — 48 τῇ πόλει AE, alterum marg. A, ed. — 49 scrib. οὐδέν. — 52 sic Wytt. pro εὐγενῶς. — 53 αὐτῆς addidi, quod latine reddiderat Wytt.

Pag. 151, l. 5 βουλεύεσθαι AE. — 12 sic Wytt.; melius erat τῷ εἰρημένῳ. Ed. τοῦτο προειρημένον. — 20 με om. E. — 33 ἀπολύεσθαι AE. — 34, 35 sic codd.; πᾶς τις ἂν εἴποι marg. A, ed. — 41 enotatur ex utroque πυκνῇ πηλικότητα (cum punctis in A) τῇ δειν. — 52 παντοίων δὲ AE. — 54 ταῦτα ed.

Pag. 152, l. 37 δὲ πολέμων σχολ. E.

Pag. 153, l. 6 ἐπανίστ. AE, sed A ὑπ. inter lin. — 10 ἔσταν E. — 33 δεῖ Wytt. pro δοκεῖ. — 50 ἀρίθμιοι AE.

Pag. 154, l. 18 κάτηφον AE. — 34 ἐπ' om. E. — 48 ὅπως πρὸς τοὺς AE, sed in A πρὸς punctis subnotatum. Deinde φιλίας et δεῖ et ἀθέμιστος omissa in E.

Pag. 155, l. 3 καὶ εἰς τὸ αὐτὸ uterque, in A deleta. — 25 οἶδ' ἦκεν μανέσσει θ. A.; ἦκεν μανε θ. E, cum lacuna. — 39 A in marg. γὰρ θεοὶ μυρισμὸν θέσαν. — 42 ἥμασι E. — 49 om. E cum γυμνόν. — 50 εἵματά τ' AE.

Pag. 156, l. 2 ταφῆδε E. — 3 sic ed. et marg. A; in serie uterque τὰ δὲ πέρα τούτων καὶ ζῷα, quod recipere debebam. — 14 fortasse ἐπιναυμαχίαις [καὶ] παραποταμίοις. Addunt enim AE παρὰ ποταμῷ, in illo punctis subnotatum. E ἐπὶ ναυμαχίᾳ. — 29 προμάχοισι σ. AE. — 40 καὶ μῆκος EA, qui illud in marg. — 48 ἠρήρειστο, τοὺς AE.

Pag. 157, l. 10 μητίσομαι AE. — 16 τὸν ν. uterque. — 53 δὲ τῆς Wytt. pro μὲν τῆς.

Pag. 158 l. 9 nihil nisi λέγει κατὰ τ. θ. E. — 25 Τυνδάρεως uterque, qui 26 fortasse omittunt αὐτοῖς; in E deesse ἀνατίθ. distinctius annotatur. — 27 ἐν οἷς ed. et A inter lin. — 30 fort. διηγεῖται, [ποιεῖται] σημ. — 50 νόσος, 51 ἀγανοῖσι βέλεσσιν E.

Pag. 159, l. 2 ἔπλετο κύντερον ἄλλο AE. — 7 sic codd. — 11 σε τι μελ. AE cum lac. — 32 ὄντας Wytt. pro οὕτως. — 37 sic ed. et marg. A; in serie uterque δυσποινέος. — 41 σύντασις Wytt. pro σύστασις. — 47 καὶ πολύπνος uterque, et 51 ὑγείας.

Pag. 160, l. 16 sic Wytt.; ἡ σκέπη ed., σκέπη E. Uterque καλύπτει, alterum A in marg. — 17 egregie Hercherus Κόπου δὲ λουτρὰ, quod sero mihi innotuit. — 23 ἐπ' EA, qui inter lin. ἀ. — 31 αὐτὸ AE. — 43 ὁ γὰρ om. E. Vide Wytt.

Pag. 161, l. 8 οὖν ed. et marg. A; in serie uterque μέντοι. — 10 recipere neglexi ἅπερ συλλήβδην ὅτταν καλοῦμεν ex AE. Alterum A in marg. — 17 marg. A μοι φαίνει ἐνειρομένων ἀνθρ. et 18 τέρας φάνη μοι. — 23 ὅτ' ἄκ. E. — 27 πλὴν ὅτι καὶ τρ. EA, qui alterum in marg. — 48 τοιαῦτα ἰδ. om. E. — 52 malim που ἔλ., et scribam παρ' αὐτῷ, deletis εἶρε γάρ.

Pag. 162, l. 7, 8 recipiendum erat ex AE αὐχεῖν ἐφ' οἷς οὐδεὶς τῶν ἐν δυνάμει καθεστηκότων, καὶ ἐπὶ τούτοις κολάζεσθαι, γελᾶν ἐπ' αὐτοῦ (leg. αὐτῷ) παρασκευάζων (παρεσκεύαζεν A, qui vulg. in marg.). — 52 μορφὰς Wytt. pro ἀφορμάς.

Pag. 163, l. 2 τὰς εἰκόνας EA, qui alterum in marg. — 3 aliqua excidisse puto post εἰκάσαι. — 25 γὰρ ὡς ἐν E. — 34 αὐτοῦ A.

Pag. 164. Scripserat Plutarchus Παροιμιῶν βιβλία β'. Nostram grammatici recentis collectionem ex cod. Mediceo edidit Jac. Gronovius. De singulis pauca dicenda reliquit Leutschii acumen et diligentia in Corpore Parœmiogr. I, p. 321 seqq.

Pag. 165, n. 12 scribi debere existimo ὁ Κερκυραῖα μαστιγούμενος, et tentarim ἅμ' ἀλοητὸν ἠργολάβησε, *dum Corcyræo flagello percutitur*, palpitat et trepidat pedibus, *triturandi operam locavit.* — 36 scrib. μήτε ex Zenob.

Pag. 166, l. 12, 13 codex Μιχθοφορῶν· αὕτη etc. Erroris originem indicavi. Photius a Leutschio allatus, Φάων· ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηφάνων, unde apparet διδάσκαλος hinc alienum esse. — 14 cod. ὑπερηφάνων, ὡς φασὶ, frequenti lapsu, pro eo quod edidi.

Pag. 167, l. 33 scrib. οἱ ἑαυτοὺς ex Zenob., qui etiam ὅτι habet. — 39 ἐνὶ ed. Gronov., qui hîc immemor erat notissimi compendii particulæ δέ. — 40 ἰδὼν Wytt.; sed ejusdem farinæ quod modo dixit ἀποπεσὼν Κορίνθου. — 41 absurdum est ἐκ τῆς πήρας. Omnes simpliciter ἀράμενος, Noster scripserat ἐκ τῆς γῆς ἀράμενος, sed ΓΗ lectis ΠΗ et sequente αρ intelligitur origo πήρας.

Non repetii nudissimam Πλουτάρχου ἐκλογὴν παροιμιῶν (p. 343 seqq. Corporis) a Boissonadio editam, quia ne ordinem quidem proverbiorum Plutarcho sine temeritate tribueris.

Pag. 173. Tractatum περὶ μέτρων Villoisonus edidit ex cod. Paris. 1955, quo iterum inspecto Kontos paucula correxit.

Fr. Dübner.

PLUTARCHI

PERDITORUM SCRIPTORUM FRAGMENTA.

I.

(69)—693 Wytt.)

ΠΟΤΕΡΟΝ ΨΥΧΗΣ Η ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΚΑΙ ΛΥΠΗ.

ΛΟΓΟΣ ΙΖ.

I. Ἡ μὲν πρόθεσις περὶ ἐπιθυμίας γέγονε καὶ λύπης, πότερον σώματος πάθος ἐστὶν ἢ ἐπὶ σώματι ψυχῆς· καὶ γὰρ εἰ τὴν αὐτοπάθειαν ἀπολύσεται τὸ σῶμα τούτων, οὐ διαφεύξεται τὴν αἰτίαν, ἀλλὰ διὰ σώματος [τὰ] πάθη φαίνεται καὶ περὶ ψυχὴν ἀπελέγχεται. (2) Ἡ δὲ κοινότης τοῦ λόγου καὶ τὰ λοιπὰ πάθη [τῇ] ζητήσει συνυποβάλλει, φόβον καὶ ἡδονήν, ὧν τὸ μὲν λύπῃ, τὸ δὲ ἐπιθυμίᾳ συμπέφυκεν· εἴγε πᾶς ἄνθρωπος ὧν μὲν λυπεῖται παρόντων, ὧν δὲ δέδιε μελλόντων, ὧν δὲ ὀρέγεται καὶ μὴ παρόντων, οἷς δὲ ἥδεται γενομένοις. (3) Τὸν μὲν γὰρ κόσμον οἱ φυσικοὶ λέγουσιν ἐκ τεττάρων σωμάτων πρώτων καὶ μεγίστων συνηρτῆσθαι, κατ' ἀντίθεσιν καὶ ἀντίταξιν ἀλλήλοις ἄνω καὶ κάτω φύσει ῥεπόντων· τὴν δὲ κακίαν καὶ ἀκοσμίαν τὴν ἐν ἡμῖν τέσσαρα πάθη τὰ πρῶτα κινεῖ καὶ διαφέρει πρὸς τοὐναντίον ἀτάκτως καὶ ἀλόγως, ἄνω μὲν ἡδονὴ καὶ κάτω λύπη, πρόσω δὲ ἐπιθυμία καὶ ὀπίσω φόβος, ὥσπερ ἐξ ὀργάνων ἀμέτρων μετασχηματιζομένην. Ἔπαρσις γὰρ αὐτῆς, ἡδονή· συστολή, λύπη· ἐκτείνεται δ' εἰς ἐπιθυμίαν· φεύγει δ' ὃ δέδιεν. (4) Ὅ γε μὴν θυμός, εἴτε τῆς ἐπιθυμίας ἐστὶν εἶδος κατ' ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως ὑφιστάμενος, εἴτε ἕτερόν τι καὶ διάφορον, πολλάκις δὲ καὶ μαχόμενον πρὸς ἐπιθυμίαν πάθος, ὡς ὑπενόει Πλάτων, οὐκ ἄδηλον ὅτι καὶ αὐτὸς παρέξει ζήτησιν εἴτε τοῦ σώματος ἐκριπτούμενος χειμάζει τὸν ἄνθρωπον * *.

II. Ἔοικε παλαιά τις αὕτη τῷ σώματι διαδικασία πρὸς τὴν ψυχὴν περὶ τῶν παθῶν εἶναι. Καὶ Δημόκριτος μὲν ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἀναφέρων [ὡς] καταδιαιτῶν φησὶν, εἰ τοῦ σώματος αὐτῇ δίκην λαχόντος παρὰ πάντα

UTRUM ANIMÆ AN CORPORIS SIT LIBIDO ET ÆGRITUDO.

DISPUTATIO XVII.

I. Propositum hujus disputationis est, de libidine et ægritudine quærere, utrum eæ sint affectiones corporis, an conjuncti cum corpore animi; nam etiamsi corpus ostenderit se non ipsum ac solum has affectiones suscipere, non tamen effugiet quominus ipsi culpa causaque earum imputetur, sed in corpore affectiones cernuntur et apparent, circa animum esse probantur. (2) Ceterum nostra disputatio propter conjunctionem materiæ etiam reliquas affectiones huic quæstioni subjicit, metum et voluptatem, quorum ille cum ægritudine, hæc cum libidine cognationem habet; siquidem omnis homo his rebus præsentibus ægritudinem percipit, illas metuit venientes : has res appetit absentes, illas nactus præsentes voluptatem percipit. (3) Ac prouti Physici mundum aiunt constare quattuor corporibus primis et maximis, quæ per mutuam oppositionem adversationemque sua natura partim sursum ferantur, partim deorsum vergant : ita pravitatem immunditiamque, quæ in nobis est, quattuor principes affectiones movent agitantque in contrarias partes inordinate ac sine ratione, sursum lætitia, deorsum ægritudo, libido in anteriorem partem, metus retrorsum, veluti enormibus instrumentis transfiguratam. Elatio enim animi est lætitia; contractio ejusdem, ægritudo : idem se profert ac porrigit in libidinem, fugit ab eo quod metuit. (4) Ira vero, sive ea sit libidinis genus positum in appetitu referendæ læsionis, sive alia et diversa sæpeque adversus libidinem pugnans affectio, quod Plato suspicabatur; haud obscurum est quin et ipsa nobis præbitura sit quæstionem, utrum e corpore prorumpens homini tempestatem inferat, *an ex animo* **.

II. Videtur vetus quædam hæc lis esse corporis cum animo de affectionibus. Ac Democritus quidem animo tribuens culpam, tanquam arbiter condemnans, « si, inquit, corpore animum in jus vocante propter dolores et vexatio-

τὸν βίον ὧν ὠδύνηται [καὶ] κακῶς πέπονθεν, αὐτὸς γένοιτο τοῦ ἐγκλήματος δι[καστής], ἡδέως ἂν καταψηφίσασθαι τῆς ψυχῆς, ἐφ' οἷς τὰ μὲν ἀπώλεσε τοῦ σώματος ταῖς ἀμελείαις καὶ ἐξέλυσε ταῖς μέθαις, τὰ δὲ κατέφθειρε καὶ διέσπασε ταῖς φιληδονίαις, ὥσπερ ὀργάνου τινὸς ἢ σκεύους κακῶς ἔχοντος τὸν χρώμενον ἀφειδῶς αἰτιασάμενος. (2) Θεόφραστος δὲ τοὐναντίον ἔφη, τῷ σώματι πολλοῦ τὴν ψυχὴν ἐνοικεῖν, ὀλίγου χρόνου βαρεῖς μισθοὺς ὑποτελοῦσαν, τὰς λύπας, τοὺς φόβους, τὰς ἐπιθυμίας, τὰς ζηλοτυπίας, αἷς συμφερομένη περὶ τὸ σῶμα δικαιότερον ἂν αὐτῷ δικάζοιτο πηρώσεως ὧν ἐπιλέλησται, καὶ βιαίων ἐφ' οἷς κατέχεται, καὶ ὕβρεων ὧν ἀδοξεῖ καὶ λοιδορεῖται, τῶν ἐκείνου κακῶν ἀναδεχομένη τὰς αἰτίας οὐ προσηκόντως.

III. Ἀγωνιστέον οὖν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας· καλὸς γὰρ ὁ ἀγών· καὶ τῇ ψυχῇ ὁ λόγος πάντως χρήσιμος, εἰ μὲν οὐχ αὐτῆς τὰ πάθη φαίνεται, πρὸς ἀπολογίαν· εἰ δ' αὐτῆς, πρὸς ἀπαλλαγήν· ὥστ' ἢ φυλάξασθαι τὸ ἑκούσιον, ἢ μὴ λοιδορεῖσθαι τὸ ἀλλότριον.

IV. Ἔδει μὲν τοὺς δογματικοὺς καὶ καταληπτικοὺς εἶναι φιλοσόφους φάσκοντας, εἰ μὴ περὶ ἄλλο τι, τήν γε τῶν παθῶν ἐνέργειαν ὁμολογεῖν ἀλλήλοις καὶ συμφέρεσθαι· πολὺς δὲ αὐτῶν ὁ παράλογός ἐστιν. (2) Οἱ μὲν γὰρ ἅπαντα συλλήβδην ταῦτα τῇ ψυχῇ φέροντες ἀνέθεσαν, ὥσπερ Στράτων ὁ φυσικὸς, οὐ μόνον τὰς ἐπιθυμίας, ἀλλὰ καὶ τὰς λύπας, οὐδὲ τοὺς φόβους καὶ τοὺς φθόνους καὶ τὰς ἐπιχαιρεκακίας, ἀλλὰ καὶ πόνους καὶ ὀδύνας καὶ ἀλγηδόνας, καὶ ὅλως πᾶσαν αἴσθησιν ἐν τῇ ψυχῇ συνίστασθαι φάμενος καὶ τῆς ψυχῆς τὰ τοιαῦτα πάντα εἶναι, μὴ τὸν πόδα πονούντων ἡμῶν ὅταν προσκρούσωμεν, μηδὲ τὴν κεφαλὴν ὅταν κατάξωμεν, μὴ τὸν δάκτυλον ὅταν ἐκτέμωμεν· ἀναίσθητα γὰρ τὰ λοιπὰ πλὴν τοῦ ἡγεμονικοῦ, πρὸς ὃ τῆς πληγῆς ὀξέως ἀναφερομένης τὴν αἴσθησιν ἀλγηδόνα καλοῦμεν. (3) Ὡς δὲ τὴν φωνὴν τοῖς ὠσὶν αὐτοῖς ἐνηχοῦσαν ἔξω δοκοῦμεν εἶναι, τὸ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐπὶ τὸ ἡγεμονικὸν διάστημα τῇ αἰσθήσει προσλογιζόμενοι, παραπλησίως τὸν ἐκ τοῦ τραύματος πόνον, οὐχ ὅπου τὴν αἴσθησιν εἴληφεν, ἀλλ' ὅθεν ἔσχε τὴν ἀρχὴν εἶναι δοκοῦμεν, ἑλκομένης ἐπ' ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς ἀφ' οὗ πέπονθε. (4) Διὸ καὶ προσκόψαντες αὐτίκα τὰς ὀφρῦς συνάγομεν, τῷ πληγέντι μορίῳ τοῦ ἡγεμονικοῦ τὴν αἴσθησιν ὀξέως ἀποδιδόντος, καὶ παρεγκόπτομεν ἔσθ' ὅτε τὸ πνεῦμα· κἂν τὰ μέρη δεσμοῖς διαλαμβάνηται, [ταῖς] χερσὶ σφόδρα πιέζομεν, ἱστάμενοι πρὸς τὴν διάδοσιν τοῦ πάθους, καὶ τὴν πληγὴν ἐν τοῖς ἀναισθήτοις θλίβοντες, ἵνα μὴ συνάψασα πρὸς τὸ φρονοῦν ἀλγηδὼν γένηται. Ταῦτα μὲν οὖν ὁ Στράτων ἐπὶ πολλοῖς ὡς εἰκὸς τοιούτοις.

V. Ἔνιοι δὲ ἄντικρυς καὶ δόξαν καὶ διαλογισμὸν εἰς τὸ σῶμα κατατείνουσιν, οὐδ' εἶναι αἰτίαν παράπαν ψυχὴν λέγοντες, ἀλλὰ τῇ τοῦ σώματος διαφορᾷ καὶ ποιότητι καὶ δυνάμει συντελεῖσθαι τὰ τοιαῦτα. (2) Τὸ μὲν γὰρ Περὶ τῶν ἐν ᾅδου βιβλίον ἐπιγραφόμενον, ἐν ᾧ τὴν ψυχὴν τῇ οὐσίᾳ παρυπάρχειν ἀποφαίνεται ὁ λό-

nes per totam vitam illius causa toleratos, ipse esset ejus litis judex, libenter se condemnaturum animum eo nomine, quod corporis partes alias per negligentiam perdiderit, quasdam per ebriositatem dissolverit, alias corruperit ac distraxerit per luxuriem, » tanquam invalido instrumento immoderate abusum culpans. (2) At contra Theophrastus, « animum, dixit, magno pretio in corpore habitare, qui brevis temporis graves pendat mercedes, ægritudines, metus, libidines, obtrectationes, quibus in corpore quum agitetur et commisceatur, ipsum longe justius litem intendere corpori, quum mutilationis, propter ea quæ oblitus est, tum de illata vi, quia constrictus tenetur, tum denique contumeliæ, quod male audit ac vituperatur corporis culpa, quippe hujus vitiorum, ipsi alienorum, crimina sustinens. »

III. Certandum igitur pro veritate. Pulchrum enim est certamen, ac disputatio sane utilis animo. Valebit quippe ad eum liberandum vel crimine, si apparuerit affectiones non ab ipso proficisci; vel ipsis affectionibus, si hæ ex ipso nasci videantur : ut aut suam culpam caveat, aut alienæ vituperium ne ferat.

IV. Oportebat quidem eos philosophos qui se decernendi comprehendendique patronos ferunt, si minus aliis de rebus, certe de affectionum efficacia inter se consentire et congruere. Nunc, multus eorum est dissensus. (2) Alii enim affectiones ad unam omnes in animum conferunt : veluti Strato physicus, statuens non solum libidines, sed et ægritudines, nec metus et invidias duntaxat atque obtrectationes, sed et labores, dolores, cruciatus, omnemque omnino sensum in animo consistere, et animi esse quidquid hujusmodi sit : neque enim pede nos dolere quum offenderimus, neque capite quum id confregerimus, nec digito quum amputatur : omnia sensus esse expertia, excepta principe animi parte, ad quam quum ictus corporis celeriter propagatur, ejus ictus in animo sensum vocamus dolorem. (3) Atque ut vocem in ipsis auribus sonantem, extra eas esse putamus, quia intervallum illud quod ab initio soni ad animi principem partem pertinet, ipsi sensui annumeramus : similiter dolorem vulneris putamus ibi esse ubi initium cepit, non ibi ubi sensum accepit; nimirum quia animus eo trahitur, a quo affectus est. (4) Igitur aliqua corporis parte ubi offendimus, continuo supercilia contrahimus, quoniam animus celerrime sensum in icta parte reddit, et nonnunquam spiritum retinemus et intercludimus; et quando artus fasciis constringuntur, manu vehementer comprimimus, resistentes progressui mali nobis illati, et ictum cohibentes in partibus sensu carentibus, ne ad cogitantem principemque animi pertingat atque ita dolor fiat. Hæc Strato igitur præter alia, ut consentaneum erat, multa ejusmodi.

V. Nonnulli vero palam et opinionem et ratiocinationem in corpus detrahunt, nullam omnino causæ partem animo relinquentes, sed corporis mutatione, qualitate, facultate, talia effici statuentes. (2) Nam illum De Inferis libellum, cujus ea est ratio ac disputatio ut ostendatur animum non esse per se, sed essentiæ adesse ac veluti qualitatem inhæ-

γος, οἱ μὲν οὐδ' εἶναι τὸ παράπαν Ἡρακλείδου νομίζουσιν, οἱ δὲ πρὸς ἀντιπαρεξαγωγὴν [συν]τετάχθαι τῶν εἰρημένων ἑτέροις περὶ οὐσίας ψυχῆς· ὅτῳ [δὴ] γεγραμμένον ἄντικρυς ἀναιρεῖ τὴν οὐσίαν αὐτῆς, ὡς τοῦ σώματος ἔχοντος ἐν αὑτῷ τὰς εἰρημένας δυνάμεις πάσας. (3) Οἳ δὲ ὥσπερ διὰ μέσου τῷ λόγῳ ἐπεχείρησαν ἀφορίζειν [τὰ] τῆς ψυχῆς ἴδια πάθη καὶ τὰ τοῦ σώματος, ἐν κοινῷ καὶ πλάτος οὐκ ἔχοντι τόπῳ φερόμενοι συνεζύθησαν.

VI. Ὁ γε τοι Ποσειδώνιος τὰ μὲν εἶναι ψυχικὰ, τὰ δὲ σωματικά· καὶ τὰ μὲν οὐ ψυχῆς περὶ ψυχὴν δὲ [σωματικὰ * * ψυχικὰ μὲν] ἁπλῶς τὰ ἐν κρίσεσι καὶ ὑπολήψεσιν, οἷον ἐπιθυμίας λέγων, φόβους, ὀργάς· σωματικὰ δὲ ἁπλῶς πυρετοὺς, περιψύξεις, πυκνώσεις, ἀραιώσεις· περὶ ψυχὴν δὲ σωματικὰ, ληθάργους, μελαγχολίας, δῆγμοὺς, φαντασίας, διαχύσεις· ἀνάπαλιν δὲ περὶ σῶμα ψυχικὰ, τρόμους, καὶ ὠχριάσεις, καὶ μεταβολὰς τοῦ εἴδους κατὰ φόβον ἢ λύπην. (2) Διόδοτος πάλιν ἴδια μέν τινα τοῦ λογικοῦ φησὶ τῆς ψυχῆς πάθη, ἴδια δὲ τοῦ συμφυοῦς καὶ ἀλόγου εἶναι, βιπταζόμενος ἐπὶ πάντα καὶ ψηλαφῶντι προσοικεῖος τὰς διαφοράς. Ὅπου γὰρ ἐπὶ τῶν ἀγγείων ἔργον ἐστὶ διακρῖναι πότε τῇ περὶ αὐτὰ κακίᾳ τὸ ἐγκεχυμένον διέφθαρκε, καὶ πάλιν πότε τῶν ὑγρῶν νοσησάντων διαΣέβρωται (κέκρυπται)· ἦπού γε τῆς ψυχῆς ἀναμεμιγμένης εἰς τὸ σῶμα καὶ κατὰ σύγκρασιν ἑνωτικὴν συμπεφυκυίας ἄπορόν ἐστιν ἐκκαθᾶραι τὴν διαφοράν. (3) Ὅρους ψυχῆς καὶ σώματος ἐπιζητεῖς, οὓς ἡ φύσις ἀνεῖλεν, ἐκ δυοῖν μίαν γενέσθαι σοφιζομένη; καὶ τῷ λόγῳ παρενδῦναι ἀρχόμενος διαστέλλεις κοινωνίαν οὐδενὶ λυτὴν οὐδὲ χωριστὴν ἢ μόνῳ τῷ θανάτῳ; ἐκεῖνος δὲ τὰ πρὸς ἄλληλα [συνδεθέντα δια]κόψας ἢ ἀποκρίνας θάτερον, ἐξελέγξει τὴν ἑκατέρου φύσιν ὅσον εἶχεν ἀλλότριον· μέχρι δὲ τούτου τὸ συγκεκραμένον ἡ κοινωνία δείκνυσιν, ἀρνουμένη ἐκ δυοῖν εἶναι, καὶ ἀποκρύπτουσα τὰς ἀμφοῖν εἰς κοινὸν ἀρχὰς, καὶ ἀναπιμπλᾶσα θατέρου θάτερον, ὡς μήτε ψυχῆς εἶναι πάθος ὃ σώματος οὐ καθάπτεται, μήτε σώματος μεταβολὴν ἢ διὰ ψυχῆς οὐ κεχώρηκε. (4) Κινδυνεύομεν ὅμοιόν τι ποιεῖν τῇ περὶ τοῦ Ὥρου ὑπ' Αἰγυπτίων μυθολογουμένῃ διανομῇ, δικάσαντος τινὸς τῶν παλαιοτέρων θεῶν, ἐπεὶ τῷ πατρὶ τιμωρῶν ἀπέκτεινε τὴν μητέρα, καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ καὶ τὸν μυελὸν καταλιπεῖν, περιελεῖν δὲ τὴν πιμελὴν καὶ τὰς σάρκας, ὡς τούτων ἐν τῇ μητρὶ τὴν σύστασιν λαβόντων, ἐκείνων δὲ ἀπὸ τοῦ πατρὸς [κατὰ] τὴν γένεσιν ῥυέντων αὐτῷ. (5) Καθάπερ γὰρ οὗτοι τῶν σπερμάτων [τὴν] ἄνωθεν [καὶ] κατὰ φύσιν κρᾶσιν ἀχώριστον ἐπιχειροῦντες διαιρεῖν, ἄχρι λόγου μυθώδους καὶ ἀπίστου προέρχονται, τὸν αὐτὸν τρόπον ἡμεῖς σώματος καὶ ψυχῆς εὐθὺς ἐν πρώτῃ καταβολῇ συγχυθέντων πάθη διαλαβεῖν καὶ χωρίσαι ζητοῦντες, ἀκριβοῦς σφόδρα λόγου καθάπερ ὀργάνου λεπτοῦ πρὸς τὴν διαίρεσιν δεόμεθα.

VII. Ταύτην ἀπογνόντες φιλόσοφοι φασὶ μήτε σώ-

rere; hunc igitur libellum alii omnino Heraclidis esse negant, alii ab eo scriptum putant non ex sua sententia, sed ut contrarias rationes opponeret aliorum de animi essentia disputationibus : a quocumque demum scriptus, animi essentiam penitus tollit, quasi corpus omnes illas modo dictas facultates ipsum in se habeat. (3) Qui vero quasi per medium ratiocinando conati sunt separare animi et corporis affectiones et suas utrique proprias adjungere, hi in communi ac latitudinis spatiique experte loco vecti se ipsi conturbarunt.

VI. At Posidonius alias animo, alias corpori tribuit affectiones : alias porro facit non animi, sed corporis ad animum pertinentes : *alias rursus non corporis, sed animi ad corpus pertinentes. Et animo quidem* simpliciter tribuit eas quæ continentur judiciis et opinionibus, veluti libidines, metus, iras : corpori simpliciter, febres, perfrictiones, condensationes, rarefactiones : corporis ad animum pertinentes facit veternos, furores, morsus, imaginationes, diffusiones : rursus animi ad corpus pertinentes, tremores, pallores, mutationes vultus habitusque in metu vel ægritudine. (2) Diodotus rursus, alias ait esse affectiones partis rationalis animi proprias, alias irrationalis et concretæ : is quidem in omnem partem se agitans, et quasi manu differentias contrectare studens. Nam quum de vasis difficile sit discernere, quando suo ipsa vitio infusum humorem corruperint, et quando humoris vitio ipsa corrupta peresaque sint; profecto de animo, qui corpori immixtus mutua copulatione et quasi subactione in unum cum eo coaluit et concrevit, hanc differentiam perpurgare (ut appareat quid utriusque proprium sit) imperviæ res est difficultatis. (3) Animi corporisque fines quæris, quos natura sustulit, illud molita ut ex duobus unum faceret? et disserendi ratione aggrederis te insinuare in eam compagem, eamque discernere communionem, quam excepta morte, nemini solvere aut separare fas sit? Mors demum duas illas naturas vel discernens vel discindens, utramque convincet quantum ab altera habuerit alieni. Nunc adhuc utramque concretam ostendit communio, negans eam e duabus constare, abscondens ambarum nexum in communi principio, et alteram altera replens atque afficiens; ut neque animi sit ulla affectio, quin corpus tangat : neque corporis, quin animum pervadat. (4) Et videmur simile quid facere illi in Ægyptiorum fabulis proditæ distributioni Hori : qui quum in patris ultionem interfecisset matrem, judicio alicujus antiquiorum deorum condemnatus dicitur ut sanguinem ac medullam retineret, adipe et carnibus privaretur; tanquam hæc in matre ortum habuissent, illorum ei origo a patre fluxisset. (5) Prouti enim isti seminum inde a primis naturæ initiis commixtorum inseparabilem conjunctionem separare conati ad fabulosam et incredibilem rationem progrediuntur : eodem nos modo, corporis animique a prima statim origine confusorum affectiones secernere ac distinguere studentes, ad hanc distinctionem ratione quadam valde accurata, veluti subtili instrumento, opus habemus.

VII. Hujus rationis adipiscendæ spe abjecta, quidam

ματος εἶναί τι μήτε ψυχῆς ἴδιον πάθος, ἀλλὰ τοῦ κοινοῦ· τὸν γὰρ ἄνθρωπον ἥδεσθαι καὶ λυπεῖσθαι καὶ φοβεῖσθαι, τὸν ἄνθρωπον, οὐχὶ τὴν ψυχήν· ὥσπερ γε πάλιν οὐ τὸ σῶμα βάλλειν καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ περιπατεῖν, ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπον ἀμφοτέροις χρώμενον, ὥσπερ ἐξ ἀμφοῖν συνέστηκε. Καὶ οὐκ ἂν θαυμάσαιμι [εἰ] τούτοις μάλιστά πως τὸ ἀληθὲς συμφέρεται. (2) Κρίσις γὰρ ἡ λύπη κακοῦ τινος αὐτῷ παρόντος ἐφ' οὗ συστέλλεσθαι καθήκει, καὶ ὁ φόβος κακοῦ μέλλοντος ἀφ' οὗ φεύγειν καθήκει καὶ ἀναχωρεῖν· ὥστε τὸν λυπούμενον αὐτὸν αὑτῷ λέγειν, ὅτι μοι κακόν ἐστι· καὶ τὸν φοβούμενον ὁμοίως, ὅτι μοι κακὸν ἔσται· ἐγὼ δὲ οὐκ εἰμὶ ἡ ψυχὴ, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος· καὶ τὸ κακὸν οὐκ ἐστὶ τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ τοῦ ἀνθρώπου, πενία, νόσος, ἀδοξία, θάνατος. Διὸ τήν τε λύπην καὶ τὸν φόβον ἀναγκαῖον εἶναι πάθη τοῦ ἀνθρώπου καὶ οὐχὶ τῆς ψυχῆς. (1) Καὶ γὰρ ἄλλως ὁρμὴ μὲν πρός [τι] πλεονάζουσα τὸ πάθος, τῷ ἀλόγῳ [τὸ] σφοδρὸν ἔχουσα καὶ ἀπειθές· ὁρμᾷ δὲ τὸ ζῷον, οὐχ ἡ ψυχὴ, πρὸς τὸ κείρασθαι, πρὸς τὸ ὁπλίσασθαι, πρὸς τὸ λούσασθαι [καὶ] κατακλιθῆναι· ταῦτα γάρ ἐστι τῷ ἀνθρώπῳ πρακτὰ, τῇ ψυχῇ δὲ ἀσύμπτωτα· οἷς καὶ πιθανὸν ὁρμᾶν τὸν ἄνθρωπον, οὐχὶ τὴν ψυχήν· εἰ δ' ὁρμᾶν, καὶ ὀρέγεσθαι· οὐκοῦν καὶ ἀλόγως ὀρέγεσθαι, τοῦτ' ἐστιν [ἐπιθυμεῖν]· εἰ δὲ ἐπιθυμεῖν, καὶ ἥδεσθαι· εἰ δὲ ἥδεσθαι, καὶ λυπεῖσθαι, καὶ φοβεῖσθαι· ταῦτα γὰρ ἐκείνοις ἐξ ἀνάγκης ἕπεσθαι συμβέβηκεν· ὥστε μηδὲν εἶναι ψυχῆς ἴδιον, ἀλλὰ καὶ χαίρειν καὶ ἄχθεσθαι καὶ ὀρέγεσθαι καὶ φοβεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον.

VIII. Ταῦτα δέ ἐστιν οὐ λυόντων τὴν ἀπορίαν, ἀλλ' ἀποδιδρασκόντων· καὶ γὰρ εἰ τὰ μάλιστα φαίη τις εἶναι τοῦ ἀνθρώπου ταῦτα πάθη, μένει τὸ ἀπορεῖν τίνι καὶ κατὰ τί ταῦτα πάσχει, πότερον κατὰ τὴν ψυχὴν ἢ κατὰ τὸ σῶμα· καὶ ὀρχεῖται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ ταῖς χερσί· καὶ λακτίζει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ τοῖς σκέλεσι· καὶ βλέπει κατὰ τὴν ὄψιν· καὶ ἀκούει κατὰ τὰ ὠτά· καὶ ὅλως τὸ μὲν ἔργον ἐστὶ κοινὸν τοῦ ἐκ τῶν πάντων συνεστῶτος, τὴν δ' αἰτίαν τῆς συμπράξεως ἔχει τὸ μέρος ᾧ προσχρώμενος ἐνεργεῖ ἄνθρωπος.

(2) Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο,

φησὶν Ἀχιλλεὺς,

χεῖρες ἐμαὶ διέπουσιν·

οὐκ ἀποστερῶν ἑαυτὸν τῶν πολεμικῶν ἔργων, ὅτι ταῖς χερσὶν ἐπέγραψε τὴν αἰτίαν· ἀλλὰ δῆλον ὅτι ταῖς μὲν χερσὶ κατειργάζετο τοὺς πολεμίους καὶ τῷ ξίφει, αὐτὸς μέντοι ἦν ὁ διεργαζόμενος· καὶ ὁ λέγων,

Δεινὸς κολαστὴς πέλεκυς αὐχένος τομεύς,

οὐ τὸ κολάζον εἴρηκεν, ἀλλ' ᾧ κολάζουσιν. (3) Οὕτως οὖν ὁ τὴν [λύπην καὶ τὴν] ἐπιθυμίαν ἐπιζητῶν, πότερον τοῦ σώματός ἐστιν ἢ τῆς ψυχῆς, οὐκ ἀγνοεῖ ὅτι τὸ λυπούμενον καὶ ἐπιθυμοῦν ἄνθρωπός ἐστι, πότερον [δὲ] τῇ ψυχῇ προσχρώμενος ἢ τῷ σώματι καὶ [εἰ] κατὰ τὸ σῶμα τοῦτο πάσχει, διηπόρηκεν· ὥστε τὰς προφάσεις ἐάσαν-

philosophi aiunt, neque corporis neque animi ullam esse propriam affectionem, sed communis et ex ambobus junctæ naturæ; hominem enim affici voluptate, ægritudine, metu: hominem, non animum, prouti rursus non corpus jacere, saltare, ambulare, sed hominem utroque utentem, uti ex utroque constat. Atque haud mirer si his, qui ita statuunt, maxime quodammodo cum veritate conveniat. (2) Nam ægritudo est judicium de malo præsente in quo contrahi deceat: metus, judicium de malo veniente a quo fugere ac recedere deceat; ita ut is qui ægritudine afficiatur, ipse sibi dicat *hoc mihi malum est:* et metuens similiter, *hoc mihi malum erit: ego vero non sum animus, sed homo: et malum non est animi, sed hominis, paupertas, morbus, infamia, mors.* Itaque necesse est, ut ægritudo et metus sint affectiones hominis, non animi. (3) Nam et ceteroquin affectio ad aliquid est impetus nimius, propter rationis vacuitatem vehementiam habens et inobsequentiam: atqui impetu movetur animal, non animus, ad se tondendum, armandum, lavandum, decumbendum: hæc enim homini sunt facienda, in animum non cadunt; et his faciendis hominem impetum concipere probabile est, non animum: porro, si impetum concipit, etiam appetere; igitur et contra rationem appetere, id est cupere: si cupit, etiam lætari; si lætatur, item et ægritudine et metu affici: nam hæc illis necessario sunt consequentia. Hinc efficitur, nullam esse propriam animi affectionem, sed hominem et gaudere, et ægre ferre, et appetere, et metuere.

VIII. At ista ratio non est solventium difficultatem, sed eam fugientium. Nam si vel maxime quis affirmet has esse hominis affectiones, manet tamen illa dubitatio, qua sui parte et quatenus illis affectionibus afficiatur, utrum animo an corpore. Et saltat homo, at manibus: et calcitrat, at pedibus: et videt visu, et audit auribus. Et omnino opus quidem est commune omnium eorum ex quibus totum constat; sed causam conjunctæ actionis sustinet ea pars qua utens homo agit.

(2) Sed enim pars maxima belli,

inquit Achilles,

Hujus opus dextræ, manuum labor ille mearum est,

non ipse sibi detrahens laudem communionemque bellicorum facinorum, dum causam manibus adscribit; sed nimirum manibus et gladio conficiebat hostes, at conficiens ipse erat. Et vero alius qui ait,

Vindex atrox securis cervicem amputans,

non significat id quod punit, sed id quo punitur. (3) Sic igitur is qui quærit de libidine et ægritudine, animine sit an corporis, haud ignorat id quod ægritudinem et libidinem concipiat, esse hominem: sed illud quærit ac dubitat, utrum animo an corpore utens homo illas affectiones concipiat. Itaque omissis aliorum exceptionibus, quibus ratio non redditur,

τες ἀψώμεθα τοῦ λόγου καὶ κατὰ τὴν ζήτησιν ἤδη [γενώμεθα]

IX. Ὅσοι τοίνυν τὴν ψυχὴν οὐκ ἄφθαρτον οὐδὲ ἀθάνατον μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπαθῆ πειρῶνται διαφυλάττειν, ῥώμην τινὰ τῇ ἀπαθείᾳ τὴν ἀφθαρσίαν προβαλλόμενοι, καὶ τὸ πάσχον ἀμωσγέπως ἤδη φθορᾶς ἀναδέχεσθαι πεῖραν οἰόμενοι, τὰ δὲ πάθη πάντα καὶ τὰς ἀσθενείας ὥσπερ ἐκ ῥίζης τῆς σαρκὸς ἀναβλαστάνειν ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον, τῶν διαφορῶν πρῶτον ἕξονται τῶν περὶ τὰ σώματα φαινομένων κατὰ χρόνους καὶ φύσεις καὶ μεταβολάς· (2) οἷον εὐθὺς ἐν νέοις ἀκμάζει τὸ ἐπιθυμητικὸν, ἐν πρεσβύταις τὸ περίλυπον· τοῖς μὲν γὰρ αἷμά τε θερμὸν ἐγκέκραται, καὶ πνεῦμα ῥαγδαῖον ἐπὶ τὰς ὁρέξεις παρέστηκε, καὶ τὸ σῶμα τοῖς ὀργάνοις καθαροῖς καὶ ἀκραιφνέσιν ἐμμελὲς ἀεὶ καὶ πολυσφάδαστον ἀνακινεῖ [καὶ] ἀναρριπίζει τὰς ἐπιθυμίας ὥσπερ ἐξ ὕλης νεαρᾶς ἀναπτομένας περιφορᾷ αἵματος, ἐξ ὧν μεταβαλλόμενον ἐπὶ πολλὰ ταῖς ὁρμαῖς τὸν νέον [ὁρῶμεν]. (3) Ὁ πρέσβυς, τοῦ τε θερμοῦ προλιπόντος ἤδη, ᾧ τὸ ἐπιθυμητ[ικὸν] ἀνεζωπυρεῖτο, καὶ τῷ πνεύματι χαλῶν, καὶ κατατετριμμένος τῷ σώματι, περὶ τὰς ἡδονὰς ἀμβλὺς, ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ δυσκίνητος ***

sed eluditur, jam disputationem ipsam aggrediamur et in quæstionem nos convertamus.

IX. Jam qui animum, non modo a corruptione et morte, sed etiam ab affectionibus liberam servare student, dum vacuitati affectionum tamquam firmamentum præstruunt incolumitatem et vacuitatem a corruptione, ac putant id quod afficiatur jam quodammodo corruptionis tentationem suscepisse, omnesque affectiones et infirmitates ex carne veluti radice in hominem procrescere : hi igitur primum eas diversitates proferent, quæ in corporibus apparent per ætatum naturarumque mutationes : (2) veluti in juvenibus viget libido, in senibus ægrimonia : illis enim et sanguis calidus immixtus est, et plenus impetu spiritus adjutor appetitionum comitatur, et corpus integris sincerisque instrumentis aptum et concinnum, ideoque ferax imaginationum continuo suscitat cupiditates, veluti ex recenti accensas materia per motum sanguinis; unde juvenem, mutato sæpe impetu, ex aliis in alias res converti videmus. (3) At senex, deficiente calore quo cupiditas exsuscitatur, relaxato spiritu, corpore etiam attrito, quum est hebes ad voluptates, tum friget ad cupiditates ***

II.

ΕΙ ΜΕΡΟΣ ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΨΥΧΗΣ Η ΔΥΝΑΜΙΣ.

ΛΟΓΟΣ ΙΗ.

I. Περὶ τῆς παθητικῆς καὶ ἀλόγου ζωῆς, πότερα μέρος ἐστὶ τῆς ἀνθρώπου ψυχῆς ἡ δύναμις, ἐπισκεπτέον· ἐοίκασι γὰρ τῶν ἀρχαίων οἱ μὲν οὕτως οἱ δὲ ἐκείνως ἀποφηνάμενοι περὶ αὐτῆς. Ἄξιον οὖν καὶ ἡμᾶς ἀπορήσαντας καὶ ἐπὶ ζήτησιν τραπομένους ταύτῃ δοξάσαι, ἥπερ ἂν καὶ ζητοῦσι φανεῖται πιθανώτερον.

II. Ὅσοι μὲν οὖν μέρος ἀποδιδόασιν αὐτὴν, δόξαιεν ἂν οὐκ εἶναι λέγειν ἔμψυχα τὰ ἄλογα τῶν ζῴων, οὐδὲ ψυχὴν ἔχοντα, ἀλλά τι μόριον ψυχῆς· εἴ γε τοῖς ἀλόγοις ἡ παθητικὴ μέν ἐστιν, ἡ λογικὴ δὲ οὐδαμῶς. (2) Ὅσοι δ' αὖ δύναμιν, πρῶτον μὲν ἄτοπον ὅτι τῷ τόπῳ διαχωρίζουσιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἀντιδιαιρουμένης αὐτῇ δυνάμεως τῆς λογικῆς· οὐ γὰρ διαιροῦνται ἀπ' ἀλλήλων αἱ δυνάμεις ὅσαι τοῦ αὐτοῦ τυγχάνουσιν οὖσαι· ἔπειτα καὶ συνυπάρχειν ποιοῦσι τἀναντία κατὰ ταὐτό. (3) Αἱ γὰρ δυνάμεις τοιαῦται ὥστε ἑκάστην, κἂν ὁπόσαι οὖν ὦσι, περὶ ὅλον θεωρεῖσθαι τὸ ὑποκείμενον· τὸ δὲ λογικὸν καὶ τὸ ἄλογον οὐχ οὕτω περὶ ψυχήν· ἀπωτέμνεσθαι γὰρ δοκεῖ τῆς ὅλης καὶ ποιεῖν αὐτὴν τὸ μὲν ἄλλο, τὸ δὲ ἄλλο· καὶ τοῦτ' εἰκότως· ἐναντία γάρ· τὰ δ' ἐναντία καθ' ἓν καὶ τὸ αὐτὸ συνυπάρχειν [ἀδύνατον νομίζεται. (4) Ἀλλὰ τοῦτο ἐπισκεπτέον εἰ ἔστιν] ἀληθές. Οὐθὲν γὰρ ἴσως κωλύει

II.

QUOD IN ANIMO HUMANO AFFECTIBUS SUBJECTUM, PARSNE SIT EJUS AN FACULTAS.

DISPUTATIO XVIII.

I. De vita affectibus subjecta et rationis experte utrum pars sit animi humani an facultas, quærendum est. Nam antiquorum alii hoc, alii illud de ea videntur statuisse. Operæ igitur pretium est, ut et nos hujus argumenti dubitatione ac quæstione suscepta, ita de eo statuamus prouti nobis quæstione peracta verisimilius visum fuerit.

II. Jam qui illam quam dicimus vitam affectibus subjectam rationisque expertem statuunt esse partem animi, videantur hi simul statuere animalia bruta rationisque expertia, non esse animata, neque animum, sed particulam quandam animi habere; siquidem in brutis animalibus animus affectibus subjectus inest, at animus ratione præditus nullo modo inest. (2) Rursus qui illam, de qua quærimus, vitam faciunt facultatem, hi primo quidem hoc absurdum faciunt, quod eam loco separant ab altera ejusdem divisionis huic opposita vita, nimirum ea quæ prædita est ratione : non enim loco distinguuntur facultates quæ ejusdem rei sunt. Deinde faciunt contraria simul in eadem re inesse. (3) Nam facultatum ea est natura, ut unaquæque facultas tota quantacumque est in toto spectetur subjecto. At non hoc modo in animo insunt duo illa quæ rationis compos aut expers (id est rationale seu irrationale) vocantur : videntur enim quasi desecari a toto animo, isque per utrumque eorum alius ac diversus fieri : idque haud temere : sunt enim contraria : contraria autem ut simul in una eademque re insint, rerum naturæ repugnans habetur. (4) Hoc tamen an semper verum sit, considerandum est. Fortasse enim nil impedit quominus contraria simul insint in re eo quo dixi-

καὶ τἀναντία συνυπάρξαι τὸν εἰρημένον τρόπον, ἐὰν δυνάμεις ὦσι καὶ μὴ ἐνέργειαι λαμβάνωνται· λογίζεσθαι μὲν γὰρ καὶ ἀλογιστεῖν, ἢ ὑγιάζειν καὶ κακοῦν [ἅμα] ἅμφω ἀδύνατον. Ἡ μέντοι δύναμις τοῦ [ὑγιάζειν καὶ τοῦ] κακοῦν ἅμα περὶ τὸ αὐτὸ, [καὶ] ἡ [τοῦ λογίζεσθαι καὶ τοῦ] ἀλογιστεῖν περὶ τὴν ψυχὴν ἅμα· οὐ μέντοι καὶ αἱ κατὰ ταύτας ἐνέργειαι. (4) Καὶ πλείω δὴ τὸ αὐτὸ δύνασθαι οὐθὲν κωλύει, οἷον τὸ ἀληθεύειν τόν τε ἐπιστήμονα καὶ τὸν διαλεκτικόν· οὕτω δὴ καὶ ἀλογιστεῖν τήν τε τῶν ἀλόγων ζώων ψυχὴν καὶ τὴν ἀνθρώπου· ἀλλὰ τὴν μὲν τῶν ἀλόγων ἐν τῷ εἶναι αὐτῆς τὸ ἀλογιστεῖν ἔχειν, διὸ καὶ ἀεὶ ἀλογιστεῖ, καὶ οὐχ ὁτὲ μὲν τοῦτο ὁτὲ δὲ τὸ ἐναντίον· τὴν δὲ τοῦ ἀνθρώπου τὸ μὲν ἀλογιστεῖν οὐκ ἐν τῷ εἶναι ἔχειν αὐτῆς· οὐ γὰρ ἂν καὶ ἐλογίζετο· τὸ δύνασθαι μέντοι ἀλογιστεῖν καὶ τὸ δύνασθαι λογίζεσθαι· ἐνεργεῖ δὲ κατ' ἄμφω· κατὰ λόγον μὲν ὁπηνίκα βλέψῃ πρὸς τὴν ἑαυτῆς οὐσίαν, αὕτη ἔστιν ὁ ἐν αὐτῇ νοῦς· κατὰ δὲ τὴν ἀλογίαν ὁπόταν νεύσῃ πρὸς τὰ ἔξω αὐτῆς, ταῦτα δ' ἐστὶ τὰ αἰσθητά. (5) Ἄλλο οὖν τὸ ἐν ἀνθρώπῳ ἄλογον, καὶ ἄλλο τὸ ἐν τοῖς ζώοις· τὸ μὲν γὰρ ἐν τούτοις ψυχὴ, τὸ δὲ ἐν ἀνθρώπῳ δύναμις· καὶ τοῦτ' ἂν εἴη τῆς τοῦ λογίζεσθαι δυνάμεως ἀχώριστον. Ὀρθῶς ἄρα καὶ Ἀριστοτέλης τὴν ἀνθρώπου ψυχὴν δύναμιν συναποκαλῶν, ὅτι ποτὲ μὲν λογίζεται, ποτὲ δ' οὔ.

III. Ὅταν οὖν μὴ λογίζηται, ἄλλο τι ἢ ἀλογιστεῖ; Ἆρ' οὖν ἡ κατὰ τὸ λογίζεσθαι δύναμις καὶ αὐτὸ [τὸ] λογίζεσθαι, ψυχῆς ἐστι, καὶ ἐν χάρτῃ, χάρτης δ' οὔ; Ἀλλ' εἰ τοῦτο, ἑτέρα ἔσται αὐτῆς οὐσία παρὰ τὸ ἔργον καὶ τὴν πρὸς τοῦτο δύναμιν· καὶ ἕξει τὸ ὑποκείμενον περὶ ὃ θεωρηθήσεται ἡ δύναμις αὐτῆς· (2) καὶ ἔσται τὸ ὄνομα τοῦτο, ψυχὴ, τὸ ὑποκείμενον μετὰ τῶν περὶ αὐτὸ θεωρουμένων δυνάμεων· καὶ ζωὴν ἕξει οὐ διὰ πάσης ἑαυτῆς· κατὰ γὰρ τὸ ὑποκείμενον ἄζωος ἔσται, τάχα δὲ καὶ παντάπασιν· οὐδεμία γὰρ αὐτῆς ἐν τῇ φύσει ἐνέργεια ζωτικὴ, ἀλλὰ πάντα δύναμις. Δυνάμει οὖν ἔσται ζῶσα.

IV. Ἡ τὸ δυνάμει τὸ καθ' ἕξιν ῥητέον, ἵνα πῶς μὲν ἔχῃ ζωὴν, πῶς δὲ οὐκ ἔχῃ· δύο γὰρ ζωαί, ἡ μὲν ὡς ἕξις, ἡ δὲ ὡς τὸ ἐνεργεῖν· καὶ ἡ μὲν ὡς ἕξις ψυχὴ, ἡ δὲ ὡς τὸ ἐνεργοῦν ὁ νοῦς. (2) Εἰ οὖν ἡ ὡς ἕξις ζωὴ ἡ ψυχὴ, ἁπλῆ ἂν εἴη χωρὶς ὑποκειμένου· τοιοῦτον γάρ τι τὴν ψυχὴν ὑπολαμβάνομεν, ὃ τὴν ζωὴν ἔχει σύμφυτον καὶ οὐ παρ' ἄλλου, ἀλλὰ παρ' αὐτῆς· σωμάτων γὰρ τὸ παρ' ἄλλου τὴν ζωὴν μεταλαγχάνειν. (3) Εἰ δὲ ἦν τι σύνθετον ἡ ψυχὴ, ἐξ ὑποκειμένου καὶ εἴδους συγκειμένη, οὐκ ἂν ἔσχε παρ' αὐτῆς ἀλλὰ παρ' ἄλλου τὴν ζωήν· παρὰ γὰρ τοῦ εἴδους· ὥσπερ καὶ τῷ πυρὶ τὸ θερμῷ εἶναι παρὰ τῆς θερμότητος, καὶ οὐ παρὰ τῆς ὕλης· ἔπειτα κἂν σῶμα ἦν, τὸ γὰρ ἐξ ὑποκειμένου καὶ εἴδους σῶμα.

V. Δύναμις οὖν ζωτικὴ ἡ ψυχὴ, δύναμις δὲ ἡ ὡς ἕξις. Διὰ τοῦτο καὶ ἐλευθέρα καὶ πρὸς τὰς ἐνεργείας ἀκώλυτος· ἔχουσα γὰρ ζωὴν, μᾶλλον δὲ οὖσα ζωὴ,

mus modo, id est in una eademque re; si quidem hæc contraria sint facultates, neque accipiantur tanquam actus. Nam ratiocinari ejusque contrarium, quod *irrationaliter cogitare* appellamus, item sanare et lædere, ambo simul in eadem re inesse nequeunt: at facultas tamen lædendi et sanandi, ratiocinandi et irrationaliter cogitandi, simul in animo inesse possunt: at non item actus, qui ex his facultatibus proficiscuntur diversis diversi, simul in animo inesse possunt. (5) Et vero nil impedit quominus plura idem possint (id est quominus eadem facultas in diversis insit subjectis): veluti facultas vere statuendi, in dialectico et in perito: sic etiam facultas irrationaliter cogitandi insit in animo cum hominis tum animalium ratione carentium; sed animalium ratione carentium animus in sua ipse natura et, ut ita dicam, essentia habeat illud irrationaliter cogitare, nec sine eo esse possit; unde fit ut semper irrationaliter cogitet, nec alio tempore ita, alio contra: animus autem hominis non in sua ipse essentia habeat illud irrationaliter cogitare; alioqui non etiam ratiocinaretur: at vero in sua ipse essentia habeat posse irrationaliter cogitare et posse ratiocinari. Agit autem secundum utrumque: secundum rationem, quando suam ipse naturam essentiamque intuetur, quæ est mens in ipso habitans: secundum absentiam rationis, quando ad res externas, id est sensibiles, despicit. (6) Igitur irrationale aliud est in homine, aliud in animalibus: nam irrationale in his est ipse animus; at idem est in homine facultas, idemque inseparabile est a facultate ratiocinandi. Recte igitur fecit Aristoteles, dum animum hominis appellavit facultatem, quippe quod animus nonnunquam ratiocinetur, nonnunquam non item.

III. Quando igitur non ratiocinatur animus, quid aliud nisi irrationaliter cogitat? An ergo facultas ratiocinandi et ipsum ratiocinari sunt animi, id est in animo nec ipse animus, et veluti in charta, non ipsa charta? Hoc si ita se habet, diversa erit animi essentia ab actione et agendi facultate: et animus habebit subjectum, in quo ipsius facultas spectetur: (2) et nomen animi significabit subjectum conjunctum cum facultatibus in subjecto spectatis: et animus vitam habebit non per se ipsum totum; nam secundum subjectum quidem vita carebit: et fortasse non modo secundum subjectum, sed penitus et omnino vita carebit; nulla enim erit in eju natura actio vitæ effectrix, nil nisi facultas. Ergo facultate erit vivens.

IX. An vero illud quod nominamus *facultate*, potius nominandum *habitu;* ut animus vitam quodammodo habeat, quodammodo non habeat: duæ enim sunt vitæ, altera tanquam habitus, altera tanquam agens: quarum illa, tanquam habitus nominata, est animus, hæc tanquam agens dicta, est mens. (2) Quodsi ergo animus est vita tanquam habitus, simplex profecto sit et sine subjecto; tale enim quid animum intelligimus, quod vitam habeat innatam, nec aliunde; sed a se ipso: corporum enim hoc est vitam accipere communicatam ab alio. (3) At si animus compositum quid esset, constans subjecto et specie, vitam non a se ipse, sed ab alio haberet, nimirum a specie: prouti etiam igni ut sit calidus, venit a calore, non a materia. Præterea etiam corpus esset; nam quod e subjecto et specie constat, est corpus.

V. Itaque animus est facultas vitæ effectrix, facultas autem secundum habitum. Propterea etiam liber est et ad actiones omni impedimento solutus: nam quum habeat vi-

κινεῖται καθ' ἑαυτὴν ὁπότε βούλεται. (2) Τοῦτο δὲ περὶ τῆς ἔξω σωμάτων ψυχῆς ὑπολητπτέον· ἡ γὰρ κρατηθεῖσα σώματι καὶ τοῖς ἐκ τούτου πάθεσιν, ἀπόλλυσι τὸ ἐλεύθερον, καὶ οὐχ ὁπότε βούλεται κινεῖσθαι ἐᾶται, ἀλλὰ δεδουλωμένη πέπαυται τῆς ἐνεργείας· καὶ εἴ τις ἐπὶ ψυχῆς ὄλεθρος εἴη, οὗτος ἂν εἴη· οἷον γὰρ ἀπόλλυται σβεννυμένης ἐν αὐτῇ τῆς κατὰ νοῦν ἐνεργείας. (3) Ἃ δὲ δοκεῖ ἐνέργειαν ἀποστρέφειν, ταῦτα παθήματα ἂν εἴη μᾶλλον, οὐκ ἐνεργήματα· καὶ οὐκ αὐτῆς ταῦτα, ἀλλὰ τοῦ ζῴου· κατ' αὐτὴν μέντοι. Τὸ γὰρ λογίζεσθαι καὶ θεωρεῖν μόνον αὐτῆς· καὶ τοῦθ' ἡ κυρίως ἐνέργεια· τὰ δὲ παρὰ τοῦτο τοῦ ζῴου πάντα, καὶ πάθη μᾶλλον, οὐκ ἐνέργειαι.

VI. Ἀλλὰ πῶς, εἰ κατ' αὐτὴν εὖ πάσχει τὰ ζῷα, οὐκ αὐτὴ παθητή; πάσχειν γὰρ κατὰ τὴν παθητικὴν εὔλογον ψυχήν, ὥσπερ καὶ ὑφαίνειν κατὰ τὴν ὑφαντικήν. Ἢ τοῦτο μὲν ἀληθὲς καὶ διδόναι χρή, ἀπορητέον δὲ περὶ τῆς καλουμένης παθητικῆς καὶ περὶ τοῦ πάσχειν ὅλως, πῶς γίνεται, πότερα τῷ μὴ ἐνεργεῖν τὴν ψυχὴν κατὰ λόγον, ἢ ἄλλως. (2) Ἐπεὶ γὰρ τὸ μὴ ἐνεργεῖν οὐθέν ἐστι πάθος ἐπαινετὸν, φαίνεται δὲ ἅπαντα ὁπόσα μετρεῖται ὑπὸ τοῦ λόγου, χρήσιμα ὄντα· ἀρεταὶ γὰρ αὐτὰ καλοῦμεν πολιτικὰς, καὶ ἐπαινοῦμεν τὸν ἔχοντα αὐτάς· μετρεῖσθαι δὲ οὐκ ἂν ἠδύνατο μὴ ἐφορῶντος αὐτὰ νοῦ, καὶ ἐνδιδόντος αὐτοῖς ἀφ' αὑτοῦ μέτρον καὶ ὅρον· τοῦτο δὲ οὐθὲν ἄλλ' ἢ ἐνεργοῦντος περὶ αὐτά· ἐνεργεῖ τε οὖν ἅμα ὁ λόγος καὶ πάσχει τὸ ζῷον, καὶ τῷ αὐτῷ καὶ λογιζόμεθα ἅμα καὶ πάσχομεν· ἓν γὰρ εἶδος ἔχει· δυνάμεις δὲ ἦσαν πλείους ἥ τε τοῦ ἐνεργεῖν καὶ μὴ, μᾶλλον δὲ μία δύναμις· τὸ γὰρ μὴ ἐνεργεῖν ἀδυναμίας ἂν εἴη, καθ' ὃ καὶ ἀλογιστεῖν ἐλέγετο τὸ ζῷον.

VII. Ἀλλὰ τῇ γε ὑποθέσει ταύτῃ φαίνεται πλείω τὰ ἑπόμενα ἄτοπα, καὶ ἄλλως ἀποδοῦναι τὰ πάθη τοῖς ἀνθρώποις οὐκ εὔπορον. Ἐπισκεπτέον δ' ἔτι, πῶς ἔφαμεν ἐνεργεῖν τε ἅμα τὸν λόγον καὶ [πάσχειν τὸ ζῷον, καὶ] εἶναι τὰ πάθη περὶ τὸ συναμφότερον. (2) Φαίνεται γὰρ οὐχ ἅμα ταῦτα γινόμενα ἄμφω· μεινάσης μὲν ἀργῆς τῆς διανοίας ἐπεισελθόντα τὰ πάθη περὶ τὸ συναμφότερον· γινομένων δὲ τῶν παθῶν παρελθὼν αὖθις ὁ λόγος καὶ διακοσμήσας αὐτά. (3) Τίς οὖν ἡ καλουμένη παθητικὴ ψυχή; ἡ αὐτὴ ἥπερ καὶ λογιστική. Πάθος γάρ τι αὐτῆς τὸ μὴ ἀπαύστως ἐνεργεῖν· καὶ παθητικὴ, ἔτι θεωρεῖν ἀεί τε καὶ συνεχῶς ἀδύνατος. Ὅταν οὖν μὴ θεωρῇ, πρὸς τὸ σῶμα ἐπέστραπται καὶ ἀπόστροφός ἐστι [τοῦ νοῦ]· τοῦ νοῦ δὲ οὖσα ἀπόστροφος ἀνοηταίνειν εἰκότως λέγοιτ' ἂν, καὶ οὐθὲν ὑγιὲς βλέπειν οὐδὲ κρίνειν ὀρθῶς, ἀλλὰ δοξάζει τά τε μὴ ἀγαθὰ [ὡς ὄντα ἀγαθὰ] καὶ τοὐναντίον, ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης δόξης καὶ κρίσεως ἀποτελεῖσθαι τὰ πάθη περὶ τὸ σύνθετον, σύνθετον δὲ ἔκ τε τοῦ σώματος καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ζωῆς, ἣν ἐνδίδωσιν ἡ ψυχή. Ἐνδίδωσι γὰρ ἅπασα δύναμίς τινα ἀφ' αὑτῆς ἀπόρροιαν τῷ ***

tam, potius vero ipse sit vita, movetur per se ipse quandocumque vult. (2) Sed hoc ita accipiendum est de animo extra corpus degente. Nam qui corpore ejusque affectionibus continetur, libertatem amittit, nec quandocumque vult moveri sinitur, sed in servitutem redactus cessat ab actione: et si quis est animi interitus, hic profecto sit: nam interit fere animus, quando mentis actio in eo exstinguitur. (3) Quæ autem animum ab agendo avertere videntur, hæ passiones potius quam actiones sint: nec ipsius animi sunt, sed animalis, attamen secundum ipsum, ad eumque pertinent. Nam animi solum est ratiocinari et contemplari: et in his posita est ea quæ proprie dicitur actio. Quæ vero præterea sunt, omnia sunt animalis, et passiones magis quam actiones.

VI. Atqui, si per has affectiones, quas modo passiones vocavimus, suaviter afficiuntur animalia iisque bene fit; quomodo non fieri necesse est, ut ipse animus affectionibus sit subjectus et ut ita dicam passivus? Verisimile enim est eum pati secundum animum affectionibus subjectum ac passivum: haud secus atque texere, secundum animum textorium, id est texendi vi præditum. An illud quidem, quod diximus animum esse affectionibus subjectum et passivum, verum et concedendum est: quærendum autem de passivo animo, et omnino de eo quod pati vocamus, quomodo fiat, utrum ita si animus non agat secundum rationem, an aliter? (2) Quandoquidem enim non agere nulla est affectio laudabilis, omnes autem affectiones, quibus ratio mensuram adjungit, videntur utiles; nam eas vocamus virtutes civiles, et iis præditum laudamus; neque vero mensura iis adjungi posset affectionibus, nisi eas inspiceret ratio, addereteque iis a se ipsa mensuram ac modum, id est, nisi ratio in iis ageret: hæc igitur quum ita sint, consequitur ut simul et ratio agat et animal patiatur, et eodem ratiocinemur ac patiamur. Una est enim specie, sed plures sunt facultates ac diversæ, agendi ac patiendi facultas. Immo potius unica est facultas agendi; quippe non agere ab imbecillitate et facultatis absentia proficiscitur: et propter hoc ipsum non agere, animal dicebatur rationis actione vacare.

VII. Sed hac posita explicatione, plura tamen videntur absurda consequi, et ceteroquin difficile esse ad ostendendum quomodo hominibus affectus tribuendi sint. Igitur amplius inquirendum, cujusmodi illud sit quod diximus, simul et rationem agere et animal pati, et affectus in ambobus esse. (2) Hæc enim ambo non simul fieri videntur; sed quiescente et ab actione vacante mentis ratione ingruunt affectus, id est passiones, in utrumque; et excitatis jam affectibus supervenit ratio eosque in ordinem cogit. (3) Quis igitur est affectibus subjectus ac passivus animus? Idem qui ratiocinativus. Hujus enim passio quædam est, non sine intermissione agere: et passivus est, quia semper et continuo se in contemplatione continere nequit. Jam vero a contemplatione vacans, convertitur ad corpus, avertitur a mente: a mente autem aversus, recte dicatur amentia laborare, nil sani videre, nec bene judicare, mala pro bonis, et contra, habere et opinari; atque ex isto judicio et opinione effici affectus in composito, composito autem ex corpore et, quæ in eo est, vita, quam ei immittit animus. Omnis enim facultas quædam a se defluvia immittit ei ***

III.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ Α.

Ἀντύλλῳ δὲ τούτῳ καὶ αὐτοὶ παρῆμεν ἅμα Σωσιτέλει καὶ Ἡρακλέωνι διηγουμένῳ. Νοσῶν γὰρ ἔναγχος ἀδώτως ἔχειν ἐδόκει τοῖς ἰατροῖς· ἀνενεχθεὶς δὲ μικρὸν ἔκ τινος οὐ βεβαίου καταφορᾶς, ἄλλο μὲν οὐδὲν οὔτ' ἔπραξεν οὔτ' εἶπε παρακινητικὸν, ἔλεγε δὲ τεθνάναι, καὶ πάλιν ἀφεῖσθαι, καὶ μὴ τεθνήξεσθαι τοπαράπαν ὑπὸ τῆς ἀρρωστίας ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ κακῶς ἀκηκοέναι τοὺς ἀγαγόντας αὐτὸν ὑπὸ τοῦ κυρίου· πεμφθέντας γὰρ ἐπὶ Νικανδᾶν, αὐτὸν ἥκειν ἀντ' ἐκείνου κομίζοντας. (2) Ὁ δὲ Νικανδᾶς ἦν σκυτοτόμος, ἄλλως δὲ τῶν ἐν παλαίστραις γεγονότων, καὶ πολλοῖς συνήθης καὶ γνώριμος. Ὅθεν οἱ νεανίσκοι προσιόντες ἔσκωπτον αὐτὸν ὡς ἀποδεδρακότα καὶ διεφθαρκότα τοὺς ἐκεῖθεν ὑπηρέτας· αὐτὸς μέντοι δῆλος ἦν εὐθὺς ὑποθραττόμενος καὶ δυσχεραίνων· τέλος δὲ πυρετοῦ προσπεσόντος, ἐξαίφνης ἀπέθανε τριταῖος. Οὗτος δὲ ἀνεβίω καὶ περίεστιν, εὖγε ποιῶν, ἡμῖν ξένων ἐπιεικέστατος.

III.

DE ANIMA. LIBRO I.

[*Euseb. Præp. Ev.* XI, 36, *p.* 563, C.] Antyllo autem huic et nos adfuimus, quum ea narraret Sositeli et Heracleoni. Is nuper quum ægrotans jam a medicis extra salutis spem haberetur, ex quadam haud gravi dormitatione ad se rediens, nihil sane, quod minus sanæ mentis esset, vel fecit vel dixit : at narravit mortuum se fuisse et iterum in vitam dimissum, neque omnino moriturum hoc quidem morbo : quin eos qui ipsum e vita abduxissent, a Domino reprehensos esse, quod ad Nicandam missi, ipsum loco illius adduxissent. (2) Erat autem Nicandas sutor coriarius, ceterum eorum unus qui palæstras frequentarent, multisque vulgo familiaris ac notus. Igitur adolescentes ad eum accedentes jocis hominem ac dicteriis petebant, quasi aufugisset et missos ab inferis apparitores corrupisset. Ad hæc ille conturbari palam atque ægrius ferre : tandem repentina febri correptus, intra tertium diem sublatus est. At hic noster Antyllus vitæ redditus, etiam nunc superest; recte quidem ille ac merito; quippe qui sit hospitum nostrorum jucundissimus.

IV.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ Α.

Χείλων ὁ παλαιὸς ἀκούσας τινὸς λέγοντος, μηδένα ἔχειν ἐχθρὸν, ἠρώτησεν, εἰ καὶ μηδένα φίλον ἔχει· νομίζων ἐξ ἀνάγκης ἑπακολουθεῖν καὶ συνεμπλέκεσθαι φιλίας καὶ ἀπεχθείας.

IV.

DE ANIMA. LIBRO I.

[*Gellius* I, 3.] Chilon ille antiquus audiens quendam dicentem se neminem habere inimicum, interrogavit eum, an ne amicum quidem haberet : existimans necessario se invicem consequi et attrahere amicitias et inimicitias.

V.

EX EODEM LIBRO.

[*Gellius* XV, 10.] Plutarchus in librorum, quos περὶ ψυχῆς inscripsit, primo, quum de morbis dissereret in animos hominum incidentibus, « Virgines », dixit, « Milesii nominis, « fere quot tum in ea civitate erant, repente sine ulla evi- « denti causa voluntatem cepisse obeundæ mortis, ac deinde « plurimas vitam suspendio amisisse. Id quum accideret in dies « crebrius, neque animis earum mori perseverantium medi- « cina adhiberi quiret, decrevisse Milesios, ut virgines, quæ « corporibus suspensis demortuæ forent, (ut) eæ omnes nudæ « cum eodem laqueo, quo essent prævinctæ, efferrentur : post « id decretum virgines voluntariam mortem non petisse, pu- « dore solo deterritas tam inhonesti funeris. »

VI.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ.

1. Ταῦτα τοῦ Τίμωνος εἰπόντος, ὑπολαβὼν ὁ Πατροκλέας, Ὁ μὲν λόγος, εἶπεν, οὐχ ἧττον ἰσχυρὸς ἢ παλαιὸς, ἔχει δ' ὅμως ἀπορίας. Εἰ γὰρ ἡ δόξα τῆς ἀφθαρσίας παμπάλαιός ἐστι, πῶς αὖ πάλιν τὸ τοῦ θανάτου δέος [φαμὲν] πάντων πρεσβύτατον εἶναι τῶν φόβων, εἰ μὴ νὴ Δία καὶ πάντας ἡμῖν τοῦτο τοὺς

VI.

EX OPERE DE ANIMA.

[*Stob. Flor.* CXX, 28.] I. His a Timone dictis Patrocles respondens, Sermo quidem tuus, inquit, non minus probabilis est quam antiquus; sed est quod dubitetur. Nam si immortalitatis opinio pervetusta est, quomodo fit ut mortis metus antiquissimus sit inter omnes timores? nisi potius omnes alios metus iste nobis metus ingeneravit. Non enim

ἄλλους ἐγγεγέννηκεν; οὐ γὰρ νεαρὸν οὐδὲ πρόσφατόν ἐστι τὸ κλαίεσθαι τὸν τεθνηκότα, καὶ ταῦτα δὴ τὰ θρηνώδη καὶ δύσφημα τῶν ὀνομάτων ἐπιλέγεσθαι, τὸν ἄθλιον, καὶ τὸν οἰκτρόν.

II. Ἀλλ' οὕτω μέν, ἔφη ὁ Τίμων, λογιζόμενοι καὶ τὰ ἄφθαρτα δοξάζουσιν ἴσα νοεῖσθαι φθειρομένοις. Ὅτι μὲν οὖν τὸ μετηλλαχέναι καὶ μεθίστασθαι καὶ οἴχεσθαι τὸν τεθνηκότα δυσχεροῦς οὐδενὸς ἁπλῶς, ἀμείψεως δέ τινος ἢ μεταβολῆς ὑπόνοιαν δίδωσιν, οὐκ ἄδηλόν ἐστι· ποῖ δὲ αὕτη γίγνεται τοῖς μεταλλάττουσιν ἡ μεταβολή, καὶ πότερον εἰς χεῖρον ἢ βέλτιον, ἐκ τῶν ἄλλων ὀνομάτων σκοπῶμεν. (2) Αὐτὸ τοίνυν τὸ τοῦ θανάτου πρῶτον, οὐχ ὑπὸ γῆν ἔοικεν οὐδὲ κάτω μηνῦσαι χωροῦν τὸ μετηλλαχὸς, ἀλλ' ἄνω φερόμενον καὶ θέον· οἳ δὴ καὶ λόγον ἔχει καθάπερ ἐκ καμπῆς τινος ἀνείσης οἷον ἐξάττειν καὶ ἀναθεῖν τὴν ψυχὴν ἀποπνέοντος τοῦ σώματος, ἀναπνέουσαν αὐτὴν καὶ ἀναψύχουσαν. (3) Ὅρα δὲ τὸ ἀντικείμενον θανάτῳ, τὴν γένεσιν, ὡς τοὐναντίον δηλοῖ ῥοπήν τινα κάτω καὶ νεῦσιν ἐπὶ γῆν, ἐκείνου τοῦ περὶ τὴν τελευτὴν πάλιν ἀναθέοντος· ᾗ καὶ γενέθλιον τὴν ἡμέραν καλοῦσιν, ὡς ἄθλων καὶ πόνων ἀρχὴν γενομένην. (4) Μᾶλλον δ' ἴσως ἀφ' ἑτέρας τὸ αὐτὸ συζυγίας κατοψόμεθα καὶ σαφέστερον. Ἀπολύεσθαι γὰρ τὸν ἀποθνήσκοντα, καὶ τὴν τελευτὴν ἀπόλυσιν καλοῦσιν, ἅτε δεσμοῦ τοῦ σώματος· τοῦτο γὰρ δέμας ὀνομάζουσιν, ὡς δεδεμένης ὑπ' αὐτοῦ τῆς ψυχῆς ἐνταῦθα παρὰ φύσιν· οὐδὲν γὰρ ἐν ᾧ πέφυκεν εἶναι κατέχεται βίᾳ, καὶ τὸ δεδέσθαι τήν τε βίαν ταύτην παραγαγόντες, ὠνόμασαν βίον· ὥσπερ, οἶμαι, τὴν ἑσπέραν Ὅμηρος ἕσπερον. Ὅθεν ἀντίφωνον τοῦ βίου ὄνομα γέγονε, τὸ ἀναπαύεσθαι τὸν θνήσκοντα, μεγάλης καὶ παρὰ φύσιν ἀνάγκης ἀπαλλαττόμενον. (5) Οὕτω κατὰ τὴν εἰς τὸ ὅλον μεταβολὴν καὶ κατακόσμησιν ὀλωλέναι τὴν ψυχὴν λέγομεν ἐκεῖ γενομένην· ἐνταῦθα δὲ ἀγνοεῖ, πλὴν ὅταν ἐν τῷ τελευτᾶν ἤδη γένηται· τότε δὲ πάσχει πάθος οἷον οἱ τελεταῖς μεγάλαις κατοργιαζόμενοι. Διὸ καὶ τὸ ῥῆμα τῷ ῥήματι καὶ τὸ ἔργον τῷ ἔργῳ τοῦ τελευτᾶν καὶ τελεῖσθαι προσέοικε. (6) Πλάναι τὰ πρῶτα καὶ περιδρομαὶ κοπώδεις, καὶ διὰ σκότους τινὲς ὕποπτοι πορεῖαι καὶ ἀτέλεστοι· εἶτα πρὸ τοῦ τέλους αὐτοῦ τὰ δεινὰ πάντα, φρίκη καὶ τρόμος καὶ ἱδρὼς καὶ θάμβος· ἐκ δὲ τούτου, φῶς τι θαυμάσιον ἀπήντησεν, ἢ τόποι καθαροὶ καὶ λειμῶνες ἐδέξαντο, φωνὰς καὶ χορείας καὶ σεμνότητας ἀκουσμάτων ἱερῶν καὶ φαντασμάτων ἁγίων ἔχοντες· (7) ἐν αἷς ὁ παντελὴς ἤδη καὶ μεμυημένος ἐλεύθερος γεγονὼς, καὶ ἄφετος περιὼν, ἐστεφανωμένος ὀργιάζει, καὶ σύνεστιν ὁσίοις καὶ καθαροῖς ἀνδράσι, τὸν ἀμύητον ἐνταῦθα τῶν ζώντων ἀκάθαρτον ἐφορῶν ὄχλον ἐν βορβόρῳ πολλῷ καὶ δμίχλῃ πατούμενον ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ συνελαυνόμενον, φόβῳ δὲ θανάτου τοῖς κακοῖς, ἀπιστίᾳ τῶν ἐκεῖ ἀγαθῶν, ἐμμένοντα. Ἐπεὶ τό γε παρὰ φύσιν τὴν πρὸς τὸ σῶμα τῇ ψυχῇ συμπλοκὴν εἶναι καὶ σύνερξιν, ἐκεῖθεν ἂν συνίδοις.

III. Πόθεν; ἔφη ὁ Πατροκλέης. — Ὅτι τῶν περὶ

novum nec recens est lugere mortuum, et lugubria ista inauspicataque nomina proferre, *O miserum*, *O infelicem!*

II. Tum Timon, Quodsi hoc modo, aiebat, contemplari libuerit, etiam incorruptibilia statuunt paria cogitari corruptibilibus. Etenim hæc vocabula, quibus hominem defunctum *discedere*, *migrare* vel *obiisse* dicimus, nihil simpliciter grave, sed mutationem solum aut transitum significare, non est obscurum. Quorsum autem ista mutatio e vita migrantibus, deterioremne in statum an meliorem contingat, ex aliis quæ sunt nominibus consideremus. (2) Primum igitur videtur ipsum θανάτου nomen hominem e vita migrantem non ad locum aliquem sub terra referre, sed extollere sursum, ἄνω θέον. Sic enim probabile est, animam veluti e metæ flexu dimissam tanquam exsilire et sursum excurrere, exspirante corpore ipsam respirantem et recreatam. (3) Deinde morti oppositum, τὴν γένεσιν, contemplare quomodo contrarium quid indicet, nempe inclinationem quandam deorsum et νεῦσιν ἐπὶ γῆν, *nutationem in terram*, illius partis quæ morte sursum evolat: unde *genethlium* (*natalitium*) diem vocant, tanquam initium γενομένην ἄθλων, *principium laborum et certaminum*. (4) Sed potius ab altero nominum pari et manifestius hoc idem perspiciemus. Morientem enim solvi dicunt, et mortem vocant solutionem, quippe quia vinculum est corpus, quod δέμας nominant, tanquam anima ab eo hoc in loco præter naturam δεδεμένη, id est *ligata*. Nihil enim ubi naturaliter versari solet, vi aut vinculis ibi retineri opus habet. Hinc et vocabulo a *vi* deducto *vitam* nominarunt βίον velut βίαν: sicut, opinor, ἑσπέραν Homerus ἕσπερον vocat. Quamobrem contrario violentiæ sensu defunctum *quiescere* vulgo dicunt, ut qui ab ingenti et præter naturam necessitate liberatus sit. (5) Ita ὀλωλέναι *periisse*, animam dicimus, ubi mutata est ad ὅλου, id est *universi*, ordinem reversa; quod in corpore vivens fore nescit, antequam in eo sit ut moriatur. Mortis autem affectum subire simile est initiationi in magnis aliquibus sacris. Quocirca ut ipsa vocabula, sic etiam res inter se consimiles sunt, τελευτᾶν *mori*, τελεταί *sacra*, et τελεῖσθαι *initiari*. (6) Primum errores nos occupant, et discursus fatigantes, ac veluti per tenebras itinera suspecta et infinita fiunt: dein ante ipsum finem nihil non terribile supervenit, horror, tremor, sudor ac stupor. Tum vero mirabilis quædam lux occurrit, aut loci puri et amœna prata nos excipiunt, in quibus voces choreæ et venerabiles de rebus et apparitionibus sacris narrationes resonant. (7) Illic homo jam perfectus, initiatus, sui juris factus et liber, coronatus obambulans, sacra celebrat: et conversatur viris sanctis purisque; profanam in terra et impuram turbam inspiciens, quæ in cœno multo et caligine a se ipsa conculcatur et compellitur, mortis autem metu et dubitatione de meliore defunctorum statu in terrestribus malis permanet. Nam animam præter naturam corpori jungi et coerceri in eo, hinc intelliges.

III. Unde? inquit Patrocles. — Ex eo quod somnus affe-

ἡμᾶς παθῶν ὁ ὕπνος ἡδιστόν ἐστι. Πρῶτα μὲν γὰρ αἴσθησιν ἀλγηδόνος πᾶσι σβέννυσι διὰ τὴν ἡδονὴν πολλῷ τῷ οἰκείῳ κεραννυμένην· ἔπειτα τῶν ἄλλων ἐπιθυμιῶν κρατεῖ, κἂν ὦσι σφοδρόταται. (2) Καὶ γὰρ πρὸς ἡδονὴν οἱ φιλοσώματοι δυσανασχετοῦσιν, ἐπιόντος αὐτοῖς τοῦ καθεύδειν, καὶ περιβολὰς ἐρωμένων προΐενται καταδαρθάνοντες. Καὶ τί δεῖ ταῦτα λέγειν; ὅπου καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ μανθάνειν καὶ διαλέγεσθαι καὶ φιλοσοφεῖν ἡδονὴν καταλαμβάνων ὁ ὕπνος ἀποκλείει τῆς ψυχῆς, ὥσπερ ἀπὸ ῥεύματος λείου καὶ βαθέος ὑποφερομένης. (3) Ἡδονὴ δὲ δὴ πᾶσα μὲν ἴσως οὐσίαν ἔχει καὶ φύσιν ἀλγηδόνος ἀπαλλαγήν, αὕτη δὲ καὶ παντάπασιν. Οὐδενὸς γὰρ ἔξωθεν οἷον ἐπιτερποῦς καὶ κινητικοῦ προσιόντος, ἡδόμεθα καταδαρθάνοντες· ἀλλ' ἐπίπονόν τινα καὶ κοπώδη καὶ σκληρὰν ἔοικεν ἐξαιρῶν ὕπνος διάθεσιν ἡδιστον εἶναι· αὕτη δ' ἐστὶν οὐχ ἑτέρα τῆς πρὸς τὸ σῶμα τὴν ψυχὴν συνδεούσης. Χωρίζεται γὰρ ἡ ψυχὴ ἐν τῷ καθεύδειν ἀνατρέχουσα καὶ συλλεγομένη πρὸς ἑαυτὴν ἐκ τοῦ διατετάσθαι πρὸς τὸ σῶμα καὶ διεσπάρθαι ταῖς αἰσθήσεσι. (4) Καίτοι λέγουσί τινες ὡς καταμίγνυσι μᾶλλον ὁ ὕπνος πρὸς τὸ σῶμα τὴν ψυχὴν, οὐκ ὀρθῶς λέγοντες· ἀντιμαρτυρεῖ γὰρ τῇ ἀναισθησίᾳ καὶ ψυχρότητι καὶ βάρει καὶ ὠχρότητι τὸ σῶμα κατηγοροῦν τῆς ψυχῆς ἐκλειψιν μὲν ὅταν τελευτήσῃ, μετάστασιν δὲ ὅταν καθεύδῃ. (5) Καὶ τοῦτό ἐστι τὸ τὴν ἡδονὴν ποιοῦν, ἀπόλυσις καὶ ἀνάπαυλα τῆς ψυχῆς, ὥσπερ ἄχθος κατατιθεμένης, καὶ πάλιν ἀναλαμβανούσης καὶ ὑποδυομένης. Φεύγειν γὰρ ἔοικε κομιδῇ τὸ σῶμα θνήσκουσα, δραπετεύειν δὲ καταδαρθάνουσα. (6) Διὸ θνήσκουσι μὲν ἔνιοι μετὰ πόνων, καθεύδουσι δὲ μεθ' ἡδονῆς ἅπαντες· ὅπου μὲν γὰρ ἀπορρήγνυται παντάπασιν ὁ δεσμὸς, ὅπου δὲ ἐνδίδωσι καὶ χαλᾶται καὶ γίγνεται μαλακώτερος, οἷον ἱμμάτων ἀφιεμένων τῶν αἰσθήσεων παραλυομένων καὶ προϊεμένων τὴν περὶ τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς ἔντασιν.

IV. Εἶτα πῶς, εἶπεν ὁ Πατροκλέας, οὐ δυσφοροῦμεν οὐδὲ ἀλγοῦμεν ἐγρηγορότες; — Πῶς δὲ, ἔφη ὁ Τίμων, κειρομένων μὲν αἰσθάνεται κουφότητος ἡ κεφαλὴ καὶ ῥᾳστώνης, κομώντων δὲ βαρύτητος αἴσθησιν οὐ πάνυ παρεῖχεν; καὶ λυθέντες μὲν ἐκ δεσμῶν ἥδονται, δεδεμένοι δὲ οὐκ ἀλγοῦσι· καὶ φῶς ἐπεισενεχθὲν ἐξαίφνης συμποσίῳ θάρρυνον καὶ κρότον ὑφ' ἡδονῆς ἐποίησε, πρότερον δὲ τὸ ἀλαμπὲς ἐδόκει μὴ ἐνοχλεῖν μηδὲ λυπεῖν τὴν ὄψιν. (2) Ἓν γὰρ αἴτιον, ὦ φίλε, τούτων ἁπάντων, ὅτι τῷ παρὰ φύσιν τὸ κατὰ μικρὸν σύνηθες καὶ σύντροφον ἐποίει τὴν αἴσθησιν, ὥστε μὴ πάνυ δυσχεραίνειν πάσχουσαν, ἀπαλλαγείσης δὲ καὶ μεταβαλούσης εἰς τὴν φύσιν [**]. Φαίνεται γὰρ εὐθὺς τῷ οἰκείῳ τὸ ἀλλότριον, καὶ τῷ ἡδομένῳ τὸ λυποῦν ὅτι παρῆν καὶ βαρῦνον. (3) Οὕτω δὴ καὶ τὴν ψυχὴν τῇ πρὸς τὰ θνητὰ πάθη καὶ μέρη καὶ ὄργανα κοινωνίᾳ τὸ παρὰ φύσιν καὶ ἀλλότριον οὐ πάνυ δοκεῖ πιέζειν ὑπὸ μακρᾶς συνηθείας· αἰσθάνεται δὲ ῥᾳστώνης καὶ κουφότητος μεθ' ἡδονῆς ἀφιεμένη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἐνεργειῶν·

ctuum nostrorum suavissimus est. Primum enim doloris sensum exstinguit propter voluptatem pergratam nobis et familiarem; deinde alias cupiditates superat, etsi vehementissimæ fuerint. (2) Etenim ingruente somno etiam ii qui maxime corporis voluptatibus dediti sunt, earum titillationes aversantur, et amantium complexus sopore dimittunt. Sed quid opus est talia recensere? quum et illam voluptatem quam disciplina, colloquium et philosophia pariunt, somnus occupans ab anima ceu flumine quodam leni et profundo subducta excludat. (3) Ceterum omnis forte voluptatis natura in liberatione a dolore consistit; hæc vero præ ceteris peculiari omnino modo. Quum enim nihil foris jucundum et movens animum superveniat, oblectamur tamen in somnis: nempe laboriosum quendam, durum et fatigantem somnus affectum nobis adimendo suavissimus est. Est autem affectus ille non alius quam qui corpori animam adstringit. Separatur enim a corpore inter dormiendum, recurrens et se colligens ad se ipsam, quum antea per corpus distenta et in sensus sparsa fuisset. (4) Ceterum non me latet aliquos contrarium asserere, quod somnus animam corpori magis immisceat, perperam statuentes. Convincuntur enim ex insensilitate, frigiditate, gravitate et pallore, quibus affectum corpus vel defectum animæ in morte, vel mutationem loci in somno testatur. (5) Et hoc est quod voluptatem excitat, requies, inquam, et otium animæ, tanquam onus deponentis, postea tollentis rursum et subeuntis. Moriens enim omnino effugere videtur corpus, sopita vero fugitiva fieri. (6) Quamobrem aliqui cum dolore moriuntur; omnes autem cum voluptate dormiunt. Illic enim vinculum omnino abrumpitur, hic vero remissius tantum, laxius et mollius fit, sensibus, velutí funibus, laxatis, ac remittentibus animæ intentionem in corpore.

IV. Quomodo igitur, Patrocles aiebat, non ægre afficimur, neque dolemus vigilantes? — Quin tu mihi dic, Timon inquit, quomodo caput tonsum levitatem et facilitatem percipit, comatum antem gravitatis sensum non vehementer exhibet? et qui vinculis soluti sunt gaudeant, vincti vero non doleant? et lumen illatum subito in convivium, clamorem applausumque præ gaudio excitet, prius autem obscuritas non molesta nec tristifica videbatur oculis? (2) Nempe istorum omnium unica causa reddi debet, quod res præter naturam paulatim consuetudine et familiaritate sua ita afficit sensum, ut patiens aliquid non admodum ægre ferat; ubi vero deinde priori affectu liberatus et naturæ restitutus fuerit, *maxime gaudeat et oblectetur*. Statim enim, re nobis commoda et propria fruentes, alienum et grave ac molestum adfuisse sentimus. (3) Sic etiam anima eo quod præter naturam et alienum est, per communionem ad mortales affectus et partes et sensus non admodum premi videtur propter longam consuetudinem: jucundam vero levitatem et quietem cum voluptate persentiscit, quum jam

ἐκείναις γὰρ ἐνοχλεῖται, καὶ περὶ ἐκείνας ἐκπονεῖται, καὶ ἀπ' ἐκείνων σχολῆς δεῖται καὶ ἀναπαύσεως· ἃ δὲ αὐτὴ καθ' αὑτὴν ἐνεργεῖ κατὰ φύσιν, τὸ σκοπεῖν ἀεί τι καὶ λογίζεσθαι καὶ μνημονεύειν καὶ θεωρεῖν, πρὸς ταῦτα ἄτρυτός ἐστι καὶ ἀκόρεστος. (4) Καὶ γὰρ ὁ κόρος κόπος ἐν ἡδοναῖς ἔοικεν εἶναι, τῷ μετὰ σώματός τι τὴν ψυχὴν πάσχειν. Ἐπεὶ πρός γε τὰς αὐτῆς ἡδονὰς οὐκ ἀπαγορεύει, συμπεπλεγμένη δὲ, ὥσπερ εἴρηται, τῷ σώματι ταυτὰ τῷ Ὀδυσσεῖ πέπονθεν. Ὡς γὰρ ἐκεῖνος τῷ ἐρινεῷ προσφὺς εἶχετο, καὶ περιέπτυσσεν οὐ ποθῶν οὐδὲ ἀγαπῶν ἐκεῖνον, ἀλλὰ δεδιὼς ὑποκειμένην τὴν Χάρυβδιν· οὕτως ἔοικεν ἡ ψυχὴ ἔχεσθαι καὶ περιπεπλέχθαι [τῷ σώματι] δι' εὔνοιαν οὐδεμίαν αὐτοῦ καὶ χάριν, ἀλλ' ὀρρωδοῦσα τοῦ θανάτου τὴν ἀδηλότητα.

(5) Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι,

κατὰ τὸν σοφὸν Ἡσίοδον, οὐ σαρκίνοις τισὶ δεσμοῖς πρὸς τὸ σῶμα τὴν ψυχὴν κατατείναντες, ἀλλ' ἕνα δεσμὸν αὐτῇ καὶ μίαν φυλακὴν μηχανησάμενοι καὶ περιβαλόντες, τὴν ἀδηλότητα καὶ ἀπιστίαν τῶν μετὰ τὴν τελευτήν· ἐπεὶ τήν γε πεισθεῖσαν ὅσα ἀνθρώπους περιμένει τελευτήσαντας, καθ' Ἡράκλειτον, οὐδὲν ἂν κατάσχοι.

VII.

ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ.

I. Ὅτι οὐ τὸ ἐπιστητὸν αἴτιον τῆς ἐπιστήμης, ὡς Ἀρκεσίλαος· οὕτω γὰρ καὶ ἀνεπιστημοσύνη τῆς ἐπιστήμης αἰτία φανεῖται.

II. Ὅτι οὐχ ἡ ψυχὴ τρέπει ἑαυτὴν εἰς τὴν τῶν πραγμάτων κατάληψιν καὶ ἀπάτην κατὰ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. Πῶς γὰρ αἰτία ἑαυτῇ γνώσεως ἡ ψυχὴ, μήπω αὐτὰς ἔχουσα ἀρχήν;

III. Ὅτι μόνῳ τῷ Πλάτωνι ῥᾷστον ἀποδοῦναι τὸν λόγον, εἰς λήθην καὶ ἀνάμνησιν ἀναφέροντι τὴν γνῶσιν καὶ τὴν ἄγνοιαν.

IV. Ὅτι ἔνεισι μὲν αἱ ἐπιστῆμαι, κρύπτονται δὲ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπεισοδίων, ὁμοίως τῇ ὑπὸ Δημαράτου πεμφθείσῃ δέλτῳ.

V. Ὅτι καὶ τὸ ζητεῖν καὶ τὸ εὑρίσκειν δηλοῖ τὴν ἀνάμνησιν· οὔτε γὰρ ζητήσειεν ἄν τις οὗ ἐστιν ἀνεννόητος, οὔτε ἀνεύροι διά γε ζητήσεως· λέγεται γὰρ εὑρίσκειν καὶ ὁ κατὰ περίπτωσιν.

VI. Ὅτι ἀπόρου ὄντος εἰ οἷόν τε ζητεῖν καὶ εὑρίσκειν, ὡς ἐν Μένωνι προβέβληται· οὔτε γὰρ ἃ ἴσμεν, μάταιον γάρ· οὔτε ἃ μὴ ἴσμεν, κἂν γὰρ περιπέσωμεν αὐτοῖς, ἀγνοοῦμεν, ὡς τοῖς τυχοῦσι. Οἱ μὲν γὰρ Περιπατητικοὶ τὸν δυνάμει νοῦν ἐπενόησαν· ἡμεῖς δὲ ἠποροῦμεν ἀπὸ τοῦ ἐνεργείᾳ εἰδέναι καὶ μὴ εἰδέναι. Ἔστω γὰρ εἶναι τὸν δυνάμει νοῦν, ἀλλ' ἔτι ἀπορία ἡ

soluta est corporeis actionibus. Ab istis enim turbatur, circa eas laborat, egetque otio et quiete ab ipsis. Ea vero quæ per se agit secundum naturam, ut semper aliquid considerare, reputare, meminisse, et contemplari, nullam ipsi lassitudinem neque satietatem pariunt. (4) Etenim satietas, lassitudo circa voluptates, oborta esse videtur, quum anima simul cum corpore afficitur. Quippe propriis atque suis voluptatibus nunquam defatigatur anima; dum vero copulata est corpori, ut diximus, tale quid ei accidit, quale Ulyssi. Nam, ut ille ad caprificum hærebat, eumque amplectebatur, non desiderio ejus nec amore, sed metu subjacentis Charybdis: sic anima corpori inhærere videtur, idque amplecti non ob gratiam aut benevolentiam ejus, sed mortis incertitudinem pertimescens.

(5) Habent enim dii vitam mortalibus absconditam,

ut sapiens Hesiodus canit. Itaque non carneis quibusdam vinculis animam corpori adstrictam reddiderunt, sed unicum ei vinculum unamque custodiam moliti sunt, incertam dubiamque illorum, quæ post mortem secutura sunt, opinionem inferentes. Nam si anima liquido cognosceret quæ defunctos homines manerent, secundum Heraclitum, nulla vi retineretur in vita.

VII.

DE ANIMA.

EX SCRIPTIS CHÆRONENSIS EXCERPTA.

I. Id quod sciri potest non est causa scientiæ, ut voluit Arcesilaus. Ita enim etiam inscientia videatur esse causa scientiæ.

II. Anima non se ipsa mutat in rerum comprehensionem et errorem, ut volunt Stoici. Quomodo enim anima sibi ipsa sit causa cognitionis, quando cognitiones adhuc omnino nullas habet?

III. Soli Platoni facile est *harum quæstionum* rationes reddere; quippe qui cognitionem et ignorantiam ad reminiscentiam et oblivionem refert.

IV. Insunt quidem in anima *ab initio* scientiæ: sed absconduntur et latent sub reliquis scientiis adventitiis, similiter atque epistola illa Demarati.

V. Illud quærere et invenire etiam confirmat sententiam Platonis de reminiscentia. Neque enim quæsiverit aliquis id cujus omnino nullam habet notionem, neque quærendo invenerit. Dicitur vero etiam invenire is qui *non quærens* casu in aliquid incidit.

VI. Difficile omnino est statuere an aliquid quæri et inveniri possit, ut in *Platonis* Menone quæritur. Neque enim quærimus et invenimus ea quæ scimus: vanus quippe et inutilis iste sit labor: neque ea quæ non scimus; quippe quæ ignorabimus etiamsi in ea inciderimus, ut fortuita quæque. Peripatetici quidem excogitaverunt illum in facultate positum intellectum. Nos vero dubitationem ducebamus ab ea quæ in actione et facto posita est cognitione et ignorantia. Fac enim, esse illum nec inaniter fingi intellectum in facultate positum; eadem manet dubi-

αὐτή· πῶς γὰρ οὗτος νοεῖ; ἢ γὰρ ἃ οἶδεν ἢ ἃ οὐκ οἶδεν. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Στοᾶς τὰς φυσικὰς ἐννοίας αἰτιῶνται· εἰ μὲν δὴ δυνάμει, τὸ αὐτὸ ἐροῦμεν· εἰ δὲ ἐνεργείᾳ, διὰ τί ζητοῦμεν ἃ ἴσμεν; εἰ δὲ ἀπὸ τούτων ἄλλα ἀγνοούμενα, πῶς ἅπερ οὐκ ἴσμεν; Οἱ δ' Ἐπικούρειοι τὰς προλήψεις· ἃς εἰ μὲν διηρθρωμένας φασὶ, περιττὴ ἡ ζήτησις· εἰ δὲ ἀδιαρθρώτους, πῶς ἄλλο τι παρὰ τὰς προλήψεις ἐπιζητοῦμεν, ὅ γε οὐδὲ προειλήφαμεν;

VII. Ὅτι καὶ ἡ ἀλήθεια τὸ ὄνομα δηλοῖ λήθης ἐκβολὴν εἶναι τὴν ἐπιστήμην, ὅ ἐστιν ἀνάμνησις· ὅτι καὶ οἱ μητέρα τῶν Μουσῶν τὴν Μνημοσύνην εἰπόντες, αὐτὸ τοῦτο ἐνδείκνυνται· αἱ μὲν γὰρ Μοῦσαι τὸ ζητεῖν παρέχονται, ἡ δὲ Μνημοσύνη τὸ εὑρίσκειν.

VIII. Ὅτι καὶ οἱ πολλοὶ τὸ ἀγνοεῖν ἐπιλελῆσθαι λέγοντες, τῷ αὐτῷ μαρτυροῦσι· λανθάνειν γὰρ ἡμᾶς φαμὲν ἅπερ ἀγνοοῦμεν, καὶ λαθραῖα πράγματα καλοῦμεν τὰ ἀγνοούμενα.

IX. Ὅτι καὶ πρὸ βιοτῆς ἀναμνήσεις ἱστοροῦνται, οἷα καὶ ἡ τοῦ Μύρωνος.

X. Ὅτι καὶ ὅσοι γαλῆν φοβοῦνται ἢ σαυρὸν ἢ χελώνην, οὓς εἰδέναι αὐτός· καὶ ὅτι Βερίου ἀδελφιδοῦς ἄρκτους θηρῶν καὶ λέοντας, ὅμως ἀλεκτρυόνα οὐδὲ ἰδεῖν ἠδύνατο· φαρμακοπώλην δέ τινα εἰδέναι, ὑπὸ μὲν δρακόντων καὶ ἀσπίδων μηδὲν πάσχειν, μύωπα δὲ φεύγειν μέχρι βοῆς καὶ ἐκστάσεως. Θεμίσων δὲ ὁ ἰατρὸς τὰ μὲν ἄλλα πάθη πάντα μετεχειρίζετο, τὸν δὲ ὑδροφόβαν εἴ τις ὠνόμασε μόνον, ἐταράττετο καὶ ὅμοια ἔπασχε τοῖς ὑπ' αὐτοῦ κατεχομένοις· ὧν αἰτίαν εἶναι τὴν ἀνάμνησιν τῆς προπαθείας.

XI. Ὅτι αἱ τῶν προπαθειῶν σφοδρότεραι τυποῦσι τὰς μνήμας εἰς δύο γενέσεις· οἷον τὸ Πολεμάρχου, καὶ τῶν ἐν Κορίνθῳ ὑπὸ τῷ μεγάλῳ σεισμῷ, καὶ τὸ ἐν Ἀμόργῳ τοῦ Δημητρίου ἐγγεγραμμένον τῷ τάφῳ.

XII. Ὅτι ὅμοια πάσχουσι καὶ οἱ ποταμοὺς μᾶλλον ἢ θάλατταν δεδοικότες, καὶ οἱ πρὸς τὰ ὕψη ταραττόμενοι.

XIII. Ὅτι τὰ νεογενῆ παιδία ἀμειδῆ ἐστι καὶ ἄγριον βλέπει μέχρι τριῶν σχεδὸν ἑβδομάδων, ὑπνώττοντα τὸν πλείω χρόνον· ἀλλ' ὅμως ποτὲ καθ' ὕπνους καὶ πολλάκις γελᾷ καὶ διαχεῖται. Τίνα οὖν τρόπον ἄλλον τοῦτο συμβαίνει, ἢ τῆς ψυχῆς τότε ἀπὸ τῆς δίνης τοῦ ζῴου ἀναφερούσης, καὶ κατὰ τὰς ἑαυτῆς προπαθείας κινουμένης;

XIV. Ὅτι καὶ αἱ πρὸς τάδε ἢ τάδε εὐφυΐαι τοῦτον ἀποβαίνουσι τὸν τρόπον.

XV. Ὅτι τὸ μὲν λέγειν οὕτω πεφυκέναι, παχύ τε καὶ ἰδιωτικὸν καὶ ἀρκοῦν πρὸς πᾶσαν ἀπόκρισιν. Ἀλλὰ οἷον τὸ πεφυκέναι ζητητέον ὅμως· ἄλλο γὰρ ἄλλου, ὡς τῆς λογικῆς ψυχῆς τὸ ἀπὸ τῶν προεγνωσμένων τὰ παρόντα ἀναγνωρίζειν.

XVI. Ὅτι ἴσωθεν ἐκφέρομεν τὰς τῶν ζητημάτων ἐπιστήμας, δηλοῖ τὸ πρὸς τὴν εὕρεσιν συντεινομένους εἴσω βλέπειν.

tatio: quomodo enim iste intellectus cogitat? quippe cogitabit vel ea quæ scit, vel ea quæ non scit. At Stoici notitias naturales inducunt, ab iisque hujus quæstionis solutionem repetunt. Quæ si item in facultate sunt positæ, idem dicemus, quod adversus Peripateticos: sin in actione et facto; quare quærimus ea quæ novimus? Si vero ex illis notitiis alia ignota quærimus; quomodo quæramus ea quæ non novimus? Epicurei anticipationes afferunt. Quas si perfectas suisque partibus accurate et articulatim conformatas dicunt, supervacaneum est eas quærere: sin contra, rudes et incboatas; quomodo præter anticipationes aliud quidquam, quod neque anticipavimus, quærimus?

VII. Nomen ἀλήθεια, *veritas*, prodit scientiam esse expulsionem λήθης, *oblivionis*, quæ eadem est reminiscentia. Et qui matrem Musarum fecerunt Mnemosynen, idem significant; nam Musæ sunt quærendi effectrices, Mnemosyne inveniendi.

VIII. Accedit etiam testis consuetudo vulgi, qui *ignorare*, ἀγνοεῖν, vocat, *oblitum esse*, ἐπιλελῆσθαι. Dicimus enim nos *latere* ea quæ ignoramus: et *latentes* res appellamus ignoratas.

IX. Reminiscentiæ quædam in historiis feruntur rerum ante hanc vitam cognitarum: cujusmodi fuit etiam Myronis reminiscentia.

X. Item qui vel felem, vel lacertam, vel testudinem timent: quos se ipse nosse fatetur Plutarchus. Berii ex fratre nepos ursos et leones venari solitus, gallum tamen gallinaceum ne aspicere quidem poterat. Pharmacopolam item sibi notum memorat non affici a draconibus et aspidibus, muscas tamen myopes dictas ad clamorem et consternationem usque fugere. Themiso medicus, qui alios omnes tractabat morbos, si quis nominaret tantummodo hydrophobiam, perturbabatur atque eodem afficiebatur modo quo ii solent qui illo ipso morbo laborant. Atque horum affectuum causam esse, ait, reminiscentiam eorundem affectuum in priori vita animis illatorum, quasi præpassionem.

XI. Vehementiores præpassiones imprimunt memoriæ quandam formam ad duas generationes spectantem: cujusmodi fuit illud Polemarchi negotium; eorumque qui in magno illo terræ motu fuerunt Corinthi; item inscriptum sepulchro Demetrii in Amorgo.

XII. Similis quoque est affectus eorum qui fluvios magis quam mare timent, et qui ad altitudines conturbantur.

XIII. Infantes recens nati nec rident, et ferum habent vultum atque obtutum, usque ad trium fere hebdomadum tempus, dormientes majore temporis spatio: attamen interdum per somnum rident et vultu diffunduntur. Quomodo autem id fieri possit, nisi quod anima tunc *recens demissa in animale corpus*, ex fundo et vortice animalis emergit, ac per suas prioris vitæ notiones atque anticipationes movetur?

XIV. Eodem modo exsistunt naturales ad quædam studia artificiaque facilitates.

XV. Ita simpliciter dicere has nobis facilitates innatas natura esse, crassum sane quoddam est et rude, et ad quamlibet responsionem æque accommodari potest. Sed tamen quærendum, quale illud sit quod dicimus a natura aliquem ad aliquid factum esse. Nimirum, ut alia res aliam habet facultatem, ita rationalis anima eam habet facultatem, qua ex antea cognitis præsentia recognoscat.

XVI. Nos quæstionum scientias intrinsecus efferre, hinc etiam apparet, quod intendentes nos ad inventionem, introrsum tuemur et oculos quasi in nos ipsos convertimus.

XVII. Ὅτι καὶ ἡ εὐφροσύνη [ἡ] ἐπὶ τοῖς εὑρήμασι δηλοῖ τὸν ἀναγνωρισμὸν τῆς ὅτι μάλιστα οἰκείας ἡμῖν ἀληθείας ἐν τῷ μέσῳ χρόνῳ οἷον ἀπολομένης.

XVIII. Ὅτι Βίων ἠπόρει περὶ τοῦ ψεύδους, εἰ καὶ αὐτὸ κατ' ἀνάμνησιν, ὡς τὸ ἐναντίον γε, ἢ οὔ· καὶ τί ἡ ἀλογία. Ἢ ῥητέον ὡς καὶ τοῦτο γίνεται κατὰ τὸ εἴδωλον τοῦ ἀληθοῦς· τὸ δὲ εἴδωλον εἶναι τοῦτο, ὅπερ ἀληθὲς οὐκ ἄν τις νομίσειεν, εἰ μή πῃ εἰδείη τὸ ἀληθές.

XIX. Ὅτι Στράτων ἠπόρει, εἰ ἔστιν ἀνάμνησις, πῶς ἄνευ ἀποδείξεων οὐ γιγνόμεθα ἐπιστήμονες· πῶς δὲ οὐδεὶς αὐλητὴς ἢ κιθαριστὴς γέγονεν ἄνευ μελέτης. Ἢ μάλιστα μὲν γεγόνασί τινες αὐτοδίδακτοι· Ἡράκλειτος, ὁ Αἰγύπτιος γεωργὸς, Φήμιος ὁ Ὁμήρου, Ἀγάθαρχος ὁ γραφεύς· εἶτα καὶ αἱ ψυχαὶ πολλῷ τῷ κάρῳ κατεχόμεναι τῆς γενέσεως, πολλῆς πρὸς ἀνάμνησιν δέονται τῆς μοχλείας· διὸ καὶ τῶν αἰσθητῶν χρήζουσιν.

XX. Ὅτι, ὡς ἡ φαντασία ἀφ' ἑνός τινος ὀνόματος ὅλου ἀναμιμνήσκεται βίου, οἷον τοῦ Ἀλκιβιάδου· οὕτω καὶ ἡ λογικὴ μνήμη ἀπὸ τῆς τυχούσης ἀφορμῆς προσεξευρίσκει πλείονα.

XXI. Ὅτι ἔοικεν ἡ πρὸς τὸ σῶμα σύνδεσις ἐπιληψίᾳ· καὶ γὰρ ἐν ἐκείνῃ ὀψέ ποτε ἀναφέρουσιν αἱ ψυχαὶ [ἐς] τὰ καθεστῶτα.

XXII. Ὅτι εἰ μὲν ἀεὶ πρὸς τὰ πρόσθεν διὰ ἀνάμνησιν αἱ μαθήσεις, ἐπ' ἄπειρόν εἰσιν αἱ ψυχαὶ ἐπὶ τὰ πρόσω, λείπει δὲ καὶ τὸ ἐπὶ θάτερον μέρος· διόπερ οὔπω ἀθάνατοι. Εἰ δὲ ἀπὸ χρόνου γενομένη μετὰ τῆς ἐπιστήμης γέγονε, πῶς ἀποβάλλει αὐτὴν εὐθέως κατ' οὐσίαν; (Οὕτω γὰρ κάλλιον ἐπιλύσασθαι, ἤπερ ὡς ὁ ἐξηγητής· εἰς γὰρ ποικιλίαν ἐξηνέχθη πολλήν.)

XXIII. Ὅτι σαφῶς ὁ Κέβης οὐ τοῦ αὐτοῦ συμπεράσματος ἐπάγει ἄλλην ἐπιχείρησιν, ἀλλὰ τὸ ἀντίστροφον ἐννοεῖ τε καὶ τὸν Σωκράτην ὑπομιμνήσκει, δεδεῖχθῆναι δυνάμενον τῷ πρὸ τοῦ σώματος εἶναι τὴν ψυχήν· καὶ ταύτῃ οὖν λέγει τὴν ψυχὴν ἀθάνατόν τι εἶναι, εἰ προϋπάρχει χωριστή.

XXIV. Ὅτι τῶν ἄλλων οἰομένων τὴν ψυχὴν καὶ συγγίγνεσθαι τῷ σώματι καὶ συμφθείρεσθαι, τοῦτο μὲν ἀνασκευάζει ὁ πρῶτος λόγος, ἐκεῖνο δὲ ὁ δεύτερος.

XXV. Ὅτι ἡ μαιευτικὴ ἐρώτησις, πρόκλησις οὖσα τῆς κυουμένης ἐπιστήμης, ἀναγκαίως δείκνυσιν αὐτὴν προϋπάρχουσαν· ὡς ἔργῳ δείκνυσι καὶ ὁ Σωκράτης ἐν τῷ Μένωνι.

XXVI. Ὅτι ἔστι τὰ εἴδη, παρενδείκνυταί πως ὑποτιθέμενος αὐτὰ [τῇ] συναποδείξει. Εἰ γὰρ πολλὰ τὰ ἴσα, ἀφ' ἑνὸς ἂν εἴη τοῖς πολλοῖς τὸ αὐτό· καὶ δῆλον ὅτι ἓν τοῦτο ἐν οὐδενὶ τῶν καθ' ἕκαστα, ἐν οἷς τὰ πολλὰ ἴσα· πρὸ αὐτῶν ἄρα, εἴπερ ταῦτα ἀπ' αὐτοῦ· διὸ καὶ ἕτερα αὐτοῦ εἴρηται. Εἶτα δευτέραν ἐνδείκνυται ἀπόδειξιν, τὰ ἐν ὕλῃ ἴσα παραχραινόμενα λέγων τῇ οἰκείᾳ στερήσει, τὰ δὲ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἀκραιφνῆ· πάντως δὲ ὅτι τὰ τέλεια τῶν μὴ τελείων πρεσβύτερα.

XXVII. Ὅτι ποτὲ μὲν ἴσον, ποτὲ δὲ αὐτὰ ἴσα

XVII. Lætitia etiam orta ex inventione significat agnitionem veritatis nobis maxime cognatæ et veluti domesticæ, sed in medio illo tempore quasi perditæ.

XVIII. Bion quærebat de errore, an et ipse exsisteret per reminiscentiam, ut ejus contrarium, vera cognitio; necne; et quid esset aberratio a ratione. An dicendum, etiam hæc exsistere per simulacrum veri: simulacri autem eam esse naturam, ut id nemo pro vero accipiat, nisi quodammodo noscat verum.

XIX. Straton quærebat, quomodo, si sit reminiscentia, non sine demonstrationibus scientiam adipiscamur; quomodo item nemo aut tibicen aut fidicen exsistat sine exercitatione. An omnino quidam exstitere per se ipsi docti, qui αὐτοδίδακτοι dicuntur: veluti Heraclitus; Ægyptius agricola; Phemius ille apud Homerum; Agatharchus pictor. Porro etiam animæ multo generationis veterno oppressæ, multa ad reminiscentiam opus habent quasi vectium molitione; igitur rebus indigent sensibilibus.

XX. Imaginatio ut ex uno nomine totam reminiscitur vitam, veluti Alcibiadis: ita etiam rationalis memoria ex levi initio et occasione plura adinvenit.

XXI. Animæ ad corpus adstructio cum eoque conjunctio similis est morbo comitiali: nam et in hoc morbo, sero tandem animæ ad sanitatem et statum emergunt.

XXII. Disciplinæ si semper progrediuntur per reminiscentiam, sequitur ut animæ in infinitum procedant in anteriorem partem, desit autem huic infinitati altera pars *quæ est retro et ab initio;* atque idcirco animæ nondum sint immortales. Sin vero anima tempore quodam esse incepit ac simul nata est cum scientia, quomodo eam statim amittit re ipsa et essentia? *Ita enim potius hanc quæstionem solvere decet quam ut Interpres fecit, qui in magnam varietatem digressus est.*

XXIII. Cebes manifesto ejusdem conclusionis non aliam demonstrationem inducit, sed reciprocationem animadvertit, ac Socratem monet, ostendi posse eo quod anima ante corpus exstet: atque hac ratione dicit animam esse immortale quoddam, siquidem et ante corpus ab eo seorsum sit.

XXIV. Quum alii putent, animam simul nasci et interire cum corpore; hoc prior confutat ratio, illud altera.

XXV. Obstetricia interrogatio, quum sit provocatio scientiæ quam anima parturit, necessario ostendit animam ante corpus fuisse: ut re ipsa Socrates etiam ostendit in Menone.

XXVI. Ideas esse, obiter quodammodo ostendit, supponens et pro concessis eas sumens per communem demonstrationem. Si enim multa sunt æqualia, ex uno quodam idem attributum in compluribus æqualibus insit; apparet autem hoc unum non inesse totum in ullo singularium, e quorum numero sunt multa illa æqualia. Ergo unum illud æquale, prius fuit quam hæc multa; siquidem hæc ab illo exsistunt; atque ideo ab eo diversa dicebantur. Deinde aliam ostendit demonstrationem, ubi dicit, æqualia quæ in materia versentur per suam ipsa privationem atteri et contaminari; at æqualia quæ sola per se, extra materiam, sint, pura sinceraque esse: prorsus vero, quia perfecta imperfectis sunt antiquiora.

XXVII. Modo *æquale*, modo *ipsa æqualia* dicit: sive

λέγει· ἢ εἰς τοὺς πολλοὺς ἀποβλέπων νόας, ὧν ἐν ἑκάστῳ τὸ αὐτὸ ἴσον· ἢ τὸ μὲν ἓν τῷ νῷ ἀποδοτέον, τὸ δὲ πεπληθυσμένον τῇ ψυχῇ· ἐν ταύτῃ γὰρ καὶ τὸ ἓν πολλὰ διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πρὸς ἑαυτὴν ὑπόδασιν.

XXVIII. Ὅτι κατ' οὐσίαν εἰκὼν οὖσα συμπάσχει τῷ οἰκείῳ παραδείγματι, καὶ ὀρέγεται αὐτοῦ ὡς αἰτίου· ὅπου γε καὶ αἱ τεχνηταὶ εἰκόνες κατὰ τὴν ἄψυχον ἀφομοίωσιν ὅμως ἐλλάμπονται ὑπὸ θεῶν.

XXIX. Πῶς οὐ δυνατὸν ἐννοῆσαι (μὴ) διὰ τῶν αἰσθητῶν τὰ νοητὰ (ἢ) τάς γε πλείστας τῶν ψυχῶν;

XXX. Ὅτι ἡ μὲν ὀρέγεται (ἀπ') αὐτῶν, ἡ δὲ ἐνδεῖ, ἐκτὸς αὐτῶν.

XXXI. Ὅτι τὸ ὅ ἐστι, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ ὄντως ὄν, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀπηλλαγμένον τῶν ἐν τῇ γενέσει περιφυομένων. Εἰ τὰ ἐπιστητὰ πρὸ τῶν αἰσθητῶν, ἀνάγκη καὶ τὰς ἐπιστήμας πρὸ τῶν αἰσθήσεων· ὥστε καὶ τοὺς ἐπισταμένους πρὸ τῶν αἰσθανομένων· ὥστε καὶ ἕκαστος ἐπιστάμενος πρὸ αἰσθανομένου αὐτὸς ἑαυτοῦ· εὐθὺς δὲ γεννηθέντες αἰσθανόμεθα· πρὸ τοῦ γενηθῆναι ἄρα ἐπιστάμεθα. Διό φησιν ἐξ ὑποθέσεως εἶναι ταῦτα.

XXXII. Ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ γενέσει ἡ σφοδροτάτη μεταβολή ἐστιν· αὕτη δὲ ἐκπλήσσει τὴν μνήμην, καὶ ταράττουσα λήθην ἐμποιεῖ· τότε ἄρα οὐκ ἂν ἐλάβομεν ἐπιστήμην· πρότερον ἄρα τοῦ σώματος· ἤτοι δὲ προσεχῶς, ὡς ἐπὶ τῶν νεοτελῶν (ἢ) τῶν ἐκ φιλοσοφίας, ἢ καὶ ἐκ προγενεστέρων ἔτι βίων.

XXXIII. Ὅτι ὡς πρὸς τὸν δεύτερον λόγον ἀποδὼν ὁ Σιμμίας οὐκ ἀποδεικνύναι φησὶν αὐτὸν, τὸ (δὲ) ἐπιδιαμένειν ἐν ᾅδου· οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνον, τὸ πρὸ τῆς γενέσεως. Διόπερ ὁ Σωκράτης ἐκ τῶν δύο λόγων συνάγει τὴν μίαν ὅλην ἀπόδειξιν.

XXXIV. Ὅτι ὁ παῖς ἐν μὲν τῷ λόγῳ παρὰ φύσιν ἀπαίδευτος· ἐν δὲ τῷ ἀλόγῳ κατὰ φύσιν τὴν ἑαυτοῦ· ἐν δὲ τῷ σώματι καθ' ἡλικίαν.

Ἐκ τῶν τοῦ Χαιρωνέως Πλουτάρχου.

I. Εἰ ἀφ' ἑτέρου ἕτερον ἐννοοῦμεν; οὐκ ἂν εἰ μὴ προέγνωστο. Τὸ ἐπιχείρημα Πλατωνικόν.

II. Εἰ προστίθεμεν τὸ ἐλλεῖπον τοῖς αἰσθητοῖς. Καὶ αὐτὸ Πλατωνικόν.

III. Εἰ παῖδες εὐμαθέστεροι, ὡς ἐγγίους τῆς προβιοτῆς, ἐν ᾗ ἡ μνήμη ἐσώζετο. Ἐπιπόλαιος ὁ λόγος.

IV. Εἰ ἄλλοι πρὸς ἄλλο μάθημα ἐπιτηδειότεροι.

V. Εἰ πολλοὶ αὐτοδίδακτοι ὅλων τεχνῶν.

VI. Εἰ πολλὰ παιδία ὑπνώττοντα γελᾷ, ὕπαρ δὲ οὔπω· πολλὰ δὲ καὶ ὕπαρ ἐφθέγξατο, ἄλλως οὔπω φθεγγόμενα.

VII. Εἰ ἔνιοι καὶ ἀνδρεῖοι ὄντες ὅμως φοβοῦνται φαῦλα ἄττα, οἷον γαλῆν ἢ ἀλεκτρυόνα, ἀπ' οὐδεμιᾶς φανερᾶς αἰτίας.

VIII. Εἰ μή ἐστιν ἄλλως εὑρίσκειν· οὔτε γὰρ ἃ ἴσμεν ζητήσειεν ἄν τις· οὔτε ἃ μηδαμῶς ἴσμεν πρότερον, ἀλλ' οὐδ' ἂν εὕροιμεν ἃ μὴ ἴσμεν.

ad multas ac plerasque *mentes* respiciens, quarum in unaquaque est *ipsum æquale :* sive quod singularis numerus *menti* tribuendus est, pluralis autem *animæ ;* nam in anima unum fit multa, propter ipsius ad se ipsam (suasque partes) descensionem.

XXVIII. Anima quum per suam essentiam sit imago (*Dei*), ita afficitur ut ipsius exemplar, idque appetit ut causam; quandoquidem etiam arte factæ imagines secundum inanimatam assimilationem, tamen a diis illustrantur.

XXIX. Quomodo fieri nequit ut ex sensibilibus intelligant intelligibilia certe plurimas animarum ?

XXX. Anima alia illa appetit : alia iis caret, extra constituta.

XXXI. *Id quod est,* significat et *revera ens,* et *id quod liberatum est iis rebus quæ ipsi per generationem accreverunt.* Si ea quæ sciri possunt, ante sensibilia iisque priora sunt; necesse est ut etiam scientiæ fuerint ante sensus; ita ut etiam scientes sint priores quam sentientes, et unusquisque ipse prius fuerit sciens quam sentiens. Sed sentimus simul ac nati sumus; ergo sciebamus anteaquam nasceremur. Quare dixit hoc esse ex suppositione.

XXXII. In prima generatione mutatio fit vehementissima : hæc excutit memoriam, eamque turbans animæ infert oblivionem. Illo igitur tempore scientiam accipere non potuimus. Ergo eam accepimus anteaquam nasceremur in corpore : idque vel proxime, ut fit in iis qui recens philosophia initiantur; vel ex prioribus etiam retinuimus eam vitis.

XXXIII. Quod Simmias dixit Socratem non demonstrasse, significavit alteram rationem, cujus hæc erat sententia : *Animas superesse apud inferos :* neque enim priorem significavit rationem, cujus erat argumentum, *Animas ante nativitatem fuisse.* Itaque Socrates ex duabus illis rationibus colligit unam ac totam demonstrationem.

XXXIV. Puer est indoctus et rudis, in ratione, præter suam ipse naturam : in genere irrationali, secundum suam naturam : in corpore, secundum ætatem.

EX SCRIPTIS CHÆRONENSIS PLUTARCHI.

I. An ex alio aliud cognoscamus? Non utique nisi id nobis antea cognitum sit. *Demonstratio est Platonica.*

II. An sensibilibus id quod iis deest, adjungamus? *Et hæc Platonica est.*

III. An pueri facilius discant, ut propiores priori vitæ, cujus memoria superest? *Levis ratio.*

IV. An alii aliis ad percipiendas disciplinas plus a natura habeant facilitatis?

V. An multi sine magistri institutione totas artes didicerint?

VI. An multi infantes dormitantes rideant, non item vigilantes : multi etiam vigilantes vocem ediderint, qui alias nondum vocem edidissent.

VII. An quidam quamvis animo fortes, tamen timeant vilia quædam animalia, veluti felem aut gallum gallinaceum : nulla quidem cognita de causa ?

VIII. An aliter invenire nil possit? Neque enim quærimus ea quæ scimus : neque ea quæ antea omnino non novimus : neque adeo invenire possumus quæ non scimus.

IX. Εἰ ἡ ἀλήθεια κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς λήθης ἔντευξις τοῦ ὄντος ἐστί. Λογικὴ ἡ ἐπιχείρησις.

X. Εἰ ἡ μήτηρ τῶν Μουσῶν Μνημοσύνη, ὡς ἡ ἀδιάρθρωτος μνήμη τῶν ζητήσεων αἰτία.

XI. Εἰ ἅπερ ἀδύνατον γινώσκειν, μηδὲ ζητοῦμεν. Ἀλλὰ τὸ ἐπιχείρημα πάλιν ἀπὸ τῆς εὑρέσεως.

XII. Εἰ τοῦ ὄντος ἡ εὕρεσις πάντως, ὅτι καὶ θεωρημάτων· ποῦ οὖν ὄντων; ἢ ὅῆλον ὅτι ἐν ψυχῇ.

IX. An veritas, privatione oblivionis, sit adeptio entis? *Logica demonstratio.*

X. An mater Musarum sit Mnemosyne? prouti rudis et inchoata memoria, causa est quærendi.

XI. An ea quæ cognosci nequeunt, ne quæramus quidem? *Hæc alia est demonstratio, item ab inveniendo ducta.*

XII. An inventio sit ejus quod est? immo est etiam præceptorum: quæ ubinam sint? nimirum in anima.

VIII.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΡΩΜΑΤΕΩΝ.

I. Θάλητα πρῶτον πάντων φασὶν ἀρχὴν τῶν ὅλων ὑποστήσασθαι τὸ ὕδωρ· ἐξ αὐτοῦ γὰρ εἶναι τὰ πάντα καὶ εἰς αὐτὸ χωρεῖν.

II. Μεθ' ὃν Ἀναξίμανδρον, Θάλητος ἑταῖρον γενόμενον, τὸ ἄπειρον φάναι τὴν πᾶσαν αἰτίαν ἔχειν τῆς τοῦ παντὸς γενέσεώς τε καὶ φθορᾶς· ἐξ οὗ δή φησι τούς τε οὐρανοὺς ἀποκεκρίσθαι, καὶ καθόλου τοὺς ἅπαντας ἀπείρους ὄντας κόσμους. Ἀπεφήνατο δὲ τὴν φθορὰν γίνεσθαι, καὶ πολὺ πρότερον τὴν γένεσιν, ἐξ ἀπείρου αἰῶνος ἀνακυκλουμένων πάντων αὐτῶν. (2) Ὑπάρχειν δέ φησι τῷ μὲν σχήματι τὴν γῆν κυλινδροειδῆ, ἔχειν δὲ τοσοῦτον βάθος ὅσον ἂν εἴη τρίτον πρὸς τὸ πλάτος. Φησὶ δὲ τὸ ἐκ τοῦ ἀϊδίου γόνιμον θερμοῦ τε καὶ ψυχροῦ κατὰ τὴν γένεσιν τοῦδε τοῦ κόσμου ἀποκριθῆναι, καί τινα ἐκ τούτου φλογὸς σφαῖραν περιφυῆναι τῷ περὶ τὴν γῆν ἀέρι, ὡς τῷ δένδρῳ φλοιόν, ἧστινος ἀπορραγείσης καὶ εἰς τινας ἀποκλεισθείσης κύκλους, ὑποστῆναι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας. (3) Ἔτι φησὶν ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐξ ἀλλοειδῶν ζώων ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη, ἐκ τοῦ τὰ μὲν ἄλλα ζῷα δι' ἑαυτῶν ταχὺ νέμεσθαι, μόνον δὲ τὸν ἄνθρωπον πολυχρονίου δεῖσθαι τιθηνήσεως· διὸ καὶ κατ' ἀρχὰς οὐκ ἂν ποτε τοιοῦτον ὄντα διασωθῆναι. Ταῦτα μὲν οὖν ὁ Ἀναξίμανδρος.

III. Ἀναξιμένην δέ φασι τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν τὸν ἀέρα εἰπεῖν, καὶ τοῦτον εἶναι τῷ μὲν γένει ἄπειρον, ταῖς δὲ περὶ αὐτὸν ποιότησιν ὡρισμένον· γεννᾶσθαί τε πάντα κατά τινα πύκνωσιν τούτου καὶ πάλιν ἀραίωσιν. (2) Τήν γε μὴν κίνησιν ἐξ αἰῶνος ὑπάρχειν· πιλουμένου δὲ τοῦ ἀέρος, πρώτην γεγενῆσθαι λέγειν τὴν γῆν, πλατεῖαν μάλα· διὸ καὶ κατὰ λόγον αὐτὴν ἐποχεῖσθαι τῷ ἀέρι· καὶ τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τὰ λοιπὰ ἄστρα τὴν ἀρχὴν τῆς γενέσεως ἔχειν ἐκ γῆς. (3) Ἀποφαίνεται γοῦν τὸν ἥλιον γῆν, διὰ δὲ τὴν ὀξεῖαν κίνησιν καὶ μάλ' εἰκότως θερμοτάτην, καῦσιν λαβεῖν.

IV. Ξενοφάνης δὲ ὁ Κολοφώνιος, ἰδίαν τινὰ ὁδὸν πεπορευμένος καὶ παρηλλαχυῖαν πάντας τοὺς προειρημένους, οὔτε γένεσιν οὔτε φθορὰν ἀπολείπει, ἀλλ' εἶναι λέγει τὸ πᾶν ἀεὶ ὅμοιον· εἰ γὰρ γίγνοιτο τοῦτο, φησίν, ἀναγκαῖον πρὸ τούτου μὴ εἶναι· τὸ μὴ ὂν δὲ οὐκ ἂν γένοιτο, οὐδ' ἂν τὸ μὴ ὂν ποιήσαι τι, οὔτε ὑπὸ τοῦ μὴ

VIII.

EX STROMATEORUM OPERE.

I. [*Ex Euseb. Præp. ev.* I, 8, *p.* 22.] Thaletem ferunt primum fuisse qui statueret, rerum principium esse aquam, quod ex ea et prodiissent omnia, et in eandem omnia redirent.

II. Hunc secutus Anaximander ejus familiaris dixit, Infinitum continere omnem causam universi ejusque ortus et interitus: ex quo nimirum et cœlestes orbes et omnino mundos omnes, eosque infinitos, secretos exstitisse: interitum fieri, et multo ante hunc generationem, quum omnes mundi ab infinito ævo revolverentur. (2) Terram figura cylindri esse, altitudine ea quæ habeat latitudinis tertiam partem. Vim ac naturam ab omni ævo calidi frigidique genitricem, sub hujus mundi ortum secretam fuisse, ex qua quendam flammæ globum circumfusum esse aeri nostram terram ambienti, tanquam arbori corticem: rupto flammæ globo et in circulos quosdam incluso, exstitisse solem, lunam et stellas. (3) Hominem ab initio ex diversi generis animalibus procreatum; nam cetera animantia mox per se ipsa pastum petere, hominem vero longi temporis nutricis cura et opera opus habere: quare, si ab initio ita, ut nunc, natus esset, nullo modo eum servari potuisse. Hæc Anaximander.

III. Anaximenem produnt statuisse, aerem omnium esse rerum principium, eumque genere infinitum, qualitatibus definitum esse: ex hoc omnia gigni quadam condensatione ac rursus rarefactione: (2) motum ab omni ævo semper fuisse: coacto in se aere, primum natam esse terram, eamque valde latam; igitur non sine ratione in aere eam vehi: solem, lunam et reliqua astra principium ortus sui ex terra habere: (3) solem terrenæ esse materiæ, sed per incitatum motum ob eamque causam fervidissimum, flammam concepisse.

IV. Xenophanes vero Colophonius singularem quandam ac diversam a prioribus omnibus ingressus viam, nec ortum, nec interitum relinquit; sui enim semper simile esse universum: quippe, si quid fieret, necesse fore ut ante non fuerit: at id quod non est, nec fieri posse nec aliquid

ὄντος γένοιτ' ἄν τι. (2) Ἀποφαίνεται δὲ καὶ τὰς αἰσθήσεις ψευδεῖς, καὶ καθόλου σὺν αὐταῖς καὶ αὐτὸν τὸν λόγον διαβάλλει. Ἀποφαίνεται δὲ καὶ τῷ χρόνῳ καταφερομένην συνεχῶς καὶ κατ' ὀλίγον τὴν γῆν εἰς τὴν θάλασσαν χωρεῖν. Φησὶ δὲ καὶ τὸν ἥλιον ἐκ μικρῶν καὶ πλειόνων πυριδίων ἐθροίζεσθαι. (3) Ἀποφαίνεται δὲ καὶ περὶ θεῶν, ὡς οὐδεμιᾶς ἡγεμονίας ἐν αὐτοῖς οὔσης· οὐ γὰρ ὅσιον δεσπόζεσθαί τινα τῶν θεῶν· ἐπιδεῖσθαί τε μηδενὸς αὐτῶν μηδένα μηδ' ὅλως, ἀκούειν δὲ καὶ ὁρᾶν καθόλου, καὶ μὴ κατὰ μέρος. (4) Ἀποφαίνεται δὲ καὶ τὴν γῆν ἄπειρον εἶναι, καὶ κατὰ πᾶν μέρος μὴ περιέχεσθαι ὑπ' ἀέρος· γίνεσθαι δὲ ἅπαντα ἐκ γῆς. Τὸν δὲ ἥλιόν φησι καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα ἐκ τῶν νεφῶν γίνεσθαι.

V. Παρμενίδης δ' ὁ Ἐλεάτης, ἑταῖρος Ξενοφάνους, ἅμα μὲν καὶ τῶν τούτου δοξῶν ἀντεποιήσατο, ἅμα δὲ καὶ τὴν ἐναντίαν ἐνεχείρησε στάσιν· ἀΐδιον μὲν γὰρ τὸ πᾶν καὶ ἀκίνητον ἀποφαίνεται (καὶ) κατὰ τὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν· εἶναι γὰρ αὐτὸ

Μοῦνον, μουνογενές τε καὶ ἀτρεμὲς, ἠδ' ἀγένητον·

γένεσιν δὲ τῶν καθ' ὑπόληψιν ψευδῆ δοκούντων εἶναι· (2) καὶ τὰς αἰσθήσεις ἐκβάλλει ἐκ τῆς ἀληθείας· φησὶ δὲ ὅτι, εἴ τι παρὰ τὸ ὂν ὑπάρχει, τοῦτο οὐκ ἔστιν ὄν, τὸ δὲ μὴ ὂν ἐν τοῖς ὅλοις οὐκ ἔστιν. Οὕτως οὖν τὸ ὂν ἀγένητον ἀπολείπει. Λέγει δὲ τὴν γῆν τοῦ πυκνοῦ καταρρυέντος ἀέρος γεγονέναι.

VI. Ζήνων δ' ὁ Ἐλεάτης ἴδιον μὲν οὐδὲν ἐξέθετο, διηπόρησε δὲ περὶ τούτων ἐπὶ πλεῖον.

VII. Δημόκριτος δ' ὁ Ἀβδηρίτης ὑπεστήσατο τὸ πᾶν ἄπειρον, διὰ τὸ μηδαμῶς ὑπό τινος αὐτὸ δεδημιουργῆσθαι· ἔτι δὲ καὶ ἀμετάβλητον αὐτὸ λέγει· καὶ καθόλου, οἷον πᾶν ἐστι, ῥητῶς ἐκτίθεται, μηδεμίαν ἀρχὴν ἔχειν τὰς αἰτίας τῶν νῦν γιγνομένων, ἄνωθεν δὲ ὅλως ἐξ ἀπείρου χρόνου προκατέχεσθαι τῇ ἀνάγκῃ πάνθ' ἁπλῶς τὰ γεγονότα καὶ ἐόντα καὶ ἐσόμενα. (2) Ἡλίου δὲ καὶ σελήνης γένεσίν φησι· κατ' ἰδίαν φέρεσθαι ταῦτα μηδέπω τὸ παράπαν ἔχοντα θερμὴν φύσιν, μηδὲ μὴν καθόλου λαμπροτάτην, τοὐναντίον δ' ἐξωμοιωμένην τῇ περὶ τὴν γῆν φύσει· γεγονέναι γὰρ ἑκάτερον τούτων πρότερον ἔτι κατ' ἰδίαν ὑποβολήν τινα κόσμου, ὕστερον δὲ μεγεθοποιουμένου τοῦ περὶ τὸν ἥλιον κύκλου, ἐναπολῃφθῆναι ἐν αὐτῷ τὸ πῦρ.

VIII. Ἐπίκουρος Νεοκλέους Ἀθηναῖος τὸν περὶ θεῶν τῦφον πειρᾶται καταστέλλειν· ἀλλὰ καὶ οὐδέν, φησὶ, γίγνεται ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, ὅτι τὸ πᾶν ἀεὶ τοιοῦτον ἦν, καὶ ἔσται τοιοῦτον· ὅτι οὐδὲν ξένον ἐν τῷ παντὶ ἀποτελεῖται παρὰ τὸν ἤδη γεγενημένον χρόνον ἄπειρον· ὅτι πᾶν ἐστι σῶμα, καὶ οὐ μόνον ἀμετάβλητον, ἀλλὰ καὶ ἄπειρον· ὅτι τέλος τῶν ἀγαθῶν ἡδονή.

IX. Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος τέλος ἀγαθῶν τὴν ἡδονὴν, κακῶν δὲ τὴν ἀλγηδόνα· τὴν δὲ ἄλλην φυσιολογίαν περιγράφει, μόνον ὠφέλιμον εἶναι λέγων τὸ ζητεῖν

Ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακόν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται.

efficere nec oriri inde aliquid. (2) Sensus fallaces esse statuit, cum iisdemque in omnibus rebus ipsam etiam reprehendit rationem. Terram progressu temporis continenter deorsum ferri ac paulatim in mare labi. Solem ex parvis et pluribus igniculis congregari. (3) Quinetiam de diis ita disputat, nullum ut inter eos principatum esse existimet: quod nefas omnino sit, deorum quemquam alterius ferre dominatum: eorum neminem omnino ulla re indigere: eosdem audire ac videre, idque non sigillatim, sed universe. (4) Terram infinitam esse, nec undique secundum omnes partes aere contineri: e terra omnia oriri, solem vero et reliqua sidera e nubibus.

V. Parmenides Eleates, familiaris Xenophanis, partim hujus opiniones secutus est, partim contrariam quandam instituit factionem. Statuit enim, hoc universum motu carere et sempiternum esse, idque secundum rerum veritatem: quippe quod sit

unigenum, solumque, quietum nec generatum,

generationem vero esse quoddam ex eorum genere quæ per falsam opinionem apparerent. (2) Sensus a veritatis communione excludit. Ait etiam, si quid præter id quod est, exstet, id non esse id quod est: jam vero, id quod non est, in universo non esse: atque hac ratione concludit, id quod est non esse generatum. Terram vero dicit ex denso aere delato esse ortam.

VI. Zeno Eleates nil quidem peculiare vulgavit, at in dubitatione de his rebus longius progressus est.

VII. Democritus Abderita statuit universum esse infinitum, quod nequaquam a quoquam opifice factum sit: porro, immutabile illud esse vult: et omnino, quale universum sit, diserte exponit: rerum enim earum, quæ nunc fiunt, causas nullum habere initium: sed omnino inde usque ab infinito tempore quæ sunt, fiunt, futura sunt, omnia simpliciter necessitatem occupasse et continere. (2) Solis et lunæ originem fuisse statuit: motum etiam utriusque peculiarem, quum nondum calidam, minus etiam lucidam haberent naturam, sed similem terrenæ: utrumque enim horum antea ad propriam quandam mundi formam et constitutionem exstitisse; postea vero, crescente auctoque solis orbe, ignem in eo comprehensum fuisse.

VIII. Epicurus, Neoclis filius, Atheniensis, inanem disputationum quæ de diis habentur fastum dejicere conatur. Ex nihilo nihil fieri: hoc universum tale quale nunc est, et fuisse semper, et semper futurum: in universo nil novum exsistere præter illud infinitum, quod jam fuit, tempus: universum esse corpus, nec solummodo immutabile, sed etiam infinitum: finem bonorum esse voluptatem.

IX. Aristippus Cyrenæus, item bonorum finem in voluptate, malorum in dolore posuit: reliquam physiologiam ita circumscribit, ut unum hoc utile esse dicat quærere

Quid tristis lætive domi sors improba versat.

Χ. Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντῖνος, στοιχεῖα τέσσαρα, πῦρ, ὕδωρ, αἰθέρα, γαῖαν· αἰτίαν δὲ τούτων, φιλίαν καὶ νεῖκος· ἐκ πρώτης φησὶ τῆς τῶν στοιχείων κράσεως ἀποκριθέντα τὸν ἀέρα περιχυθῆναι κύκλῳ· μετὰ δὲ τὸν ἀέρα τὸ πῦρ ἐκδραμὸν, καὶ οὐκ ἔχον ἑτέραν χώραν, ἄνω ἐκτρέχειν ὑπὸ τοῦ περὶ τὸν ἀέρα πάγους. (2) Ἐ.ἶ. ναι δὲ κύκλῳ περὶ τὴν γῆν φερόμενα δύο ἡμισφαίρια, τὸ μὲν καθόλου πυρὸς, τὸ δὲ μικτὸν ἐξ ἀέρος καὶ ὀλίγου πυρὸς, ὅπερ οἴεται τὴν νύκτα εἶναι. (3) Τὴν δ' ἀρχὴν τῆς κινήσεως συμβῆναι ἀπὸ τοῦ τετυχηκέναι κατὰ τὸν ἀθροισμὸν ἐπιβρίσαντος τοῦ πυρός. Ὁ δὲ ἥλιος τὴν φύσιν οὐκ ἔστι πῦρ, ἀλλὰ τοῦ πυρὸς ἀντανάκλασις, ὁμοία τῇ ἀφ' ὕδατος γινομένῃ. (4) Σελήνην δέ φησι συστῆναι καθ' ἑαυτὴν ἐκ τοῦ ἀπολειφθέντος ἀέρος ὑπὸ τοῦ πυρός· τοῦτον γὰρ παγῆναι, καθάπερ καὶ τὴν χάλαζαν· τὸ δὲ φῶς αὐτὴν σχεῖν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. (5) Τὸ δὲ ἡγεμονικὸν οὔτ' ἐν κεφαλῇ οὔτ' ἐν θώρακι, ἀλλ' ἐν αἵματι· ὅθεν καθ' ὅ τι ἂν μέρος τοῦ σώματος πλεῖον ᾖ παρεσπαρμένον τὸ ἡγεμονικὸν, οἴεται κατ' ἐκεῖνο προτερεῖν τοὺς ἀνθρώπους.

ΧΙ. Μητρόδωρος ὁ Χῖος ἀΐδιον εἶναί φησι τὸ πᾶν, ὅτι, εἰ ἦν γενητὸν, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἂν ἦν· ἄπειρον δὲ, ὅτι ἀΐδιον· οὐ γὰρ ἔχειν ἀρχὴν ὅθεν ἤρξατο, οὐδὲ πέρας, οὐδὲ τελευτήν. (2) Ἀλλ' οὐδὲ κινήσεως μετέχειν τὸ πᾶν· κινεῖσθαι γὰρ ἀδύνατον, μὴ μεθιστάμενον· μεθίστασθαι δὲ ἀναγκαῖον ἤτοι εἰς πλῆρες, ἢ εἰς κενόν. (3) Πυκνούμενον δὲ τὸν αἰθέρα ποιεῖν νεφέλας, εἶτα ὕδωρ, ὃ καὶ κατιὸν ἐπὶ τὸν ἥλιον σβεννύναι αὐτὸν, καὶ πάλιν ἀραιούμενον ἐξάπτεσθαι· χρόνῳ δὲ πήγνυσθαι τῷ ξηρῷ τὸν ἥλιον, καὶ ποιεῖν ἐκ τοῦ λαμπροῦ ὕδατος ἀστέρας, νύκτα τε καὶ ἡμέραν ἐκ τῆς σβέσεως καὶ ἐξάψεως, καὶ καθόλου τὰς ἐκλείψεις ἀποτελεῖν.

ΧΙΙ. Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης ἀέρα ὑφίσταται στοιχεῖον· κινεῖσθαι δὲ τὰ πάντα, ἀπείρους τ' εἶναι τοὺς κόσμους. (2) Κοσμοποιεῖ δὲ οὕτως· ὅτι τοῦ παντὸς κινουμένου, καὶ ᾗ μὲν ἀραιοῦ, ᾗ δὲ πυκνοῦ γινομένου, ὅπου συνεκύρησε τὸ πυκνὸν, συστροφὴν ποιῆσαι, καὶ οὕτως τὰ λοιπὰ, [καὶ] κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον τὰ κουφότατα τὴν ἄνω τάξιν λαβόντα τὸν ἥλιον ἀποτελέσαι.

X. Empedocles Agrigentinus quattuor elementa ponit, ignem, aquam, aerem, terram : horum causas esse, amicitiam ac discordiam : ex prima elementorum confusione secretum aerem et circum in orbem fusum fuisse : deinceps ignem exsilientem, quum locum sibi alium non reperiret, sursum concreti aeris frigore compulsum evolasse. (2) Duos præterea dimidios orbes circa terram circulari motu ferri, illum totum ex igne, hunc mixtum ex aere et exiguo igne, quem noctem esse putat. (3) Motus initium exstitisse quum in elementorum congregatione præponderaret ignis; solem sua natura non esse ignem, sed ignis reflexionem, similem ei quæ in aqua fit; (4) lunam per se ipsam ex aere, quem ignis reliquerat, coaluisse; hunc enim, grandinis instar, concrevisse : lumen autem ipsam a sole accepisse. (5) Animi principem partem neque in capite, neque in pectore, sed in sanguine constituit : ideoque, qua corporis parte magis diffusus fuerit sanguis [*corr.* τὸ αἷμα], eadem homines præstare arbitratur.

IX. Metrodorus Chius, sempiternum esse hoc universum ait, propterea quod si genitum esset, ortum esset ex eo quod non est : porro infinitum esse, quia est sempiternum, utpote quod neque initium unde cœperit, neque terminum, neque finem habeat. (2) Immo ne moveri quidem universum; nec enim illud moveri posse, nisi alio migret; necesse autem esse migrare vel in plenum vel in vacuum. (3) Præterea ex aere constipato nubes primum, deinde aquam procreari, quæ in solem defluens eum exstinguat; qui tamen denuo, succedente raritate, accendatur : porro solem progressu temporis siccitate concrescere, ac procreare ex limpida ac splendente aqua stellas, noctem vero ac diem ex mutua illa exstinctione et inflammatione, omnesque omnino defectiones eadem ratione conficere.

XII. Diogenes Apolloniata elementum ponit aerem : moveri omnia et infinitos esse mundos. (2) Mundi ortum sic informat : quum universum ita moveretur, ut rarius hic, alibi densius fieret, ubicumque major densitas contingeret, ibi convolutionem quandam effecisse; tum similiter cetera : atque eadem ratione quæ omnium levissimæ essent partes, eas, regione superiore occupata, solem produxisse.

IX.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΠΛΑΤΑΙΑΙΣ ΔΑΙΔΑΛΩΝ.

Ι. Ὅτι μὲν οὖν ἡ παλαιὰ φυσιολογία καὶ παρ' Ἕλλησι καὶ βαρβάροις λόγος ἦν φυσικὸς ἐγκεκρυμμένος μύθοις τὰ πολλὰ [καὶ] δι' αἰνιγμάτων καὶ ὑπονοιῶν ἀπόκρυφος καὶ μυστηριώδης θεολογία, τά τε λαλούμενα τῶν σιγωμένων σαφέστερα τοῖς πολλοῖς ἔχουσα, καὶ τὰ σιγώμενα τῶν λαλουμένων ὑποπτότερα, κατάδηλόν ἐστιν ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ἔπεσι καὶ τοῖς Αἰγυ-

IX.

EX OPERE DE DÆDALIS PLATÆENSIBUS.

I. [*Ex Euseb. Præp. ev.* III, I, p. 83.] Antiquam igitur non Græcorum modo, sed et Barbarorum, physiologiam nihil aliud fuisse, quam rationem quandam naturalem fabulis involutam, ac plerumque theologiam ænigmatis et allegoriis mysteriorum instar tectam, cujus et quæ dicebantur apertiora essent intellectu multitudini quam quæ silebantur, et quæ silebantur majorem eidem suspicionem moverent quam quæ dicebantur; apparet cum ex Orphicis carminibus, tum ex Ægyptiacis ac Phrygiis mo-

πτιακοῖς καὶ Φρυγίοις λόγοις· μάλιστα δὲ οἱ περὶ τὰς τελετὰς ὀργιασμοὶ καὶ τὰ δρώμενα συμβολικῶς ἐν ταῖς ἱερουργίαις τὴν τῶν παλαιῶν ἐμφαίνει διάνοιαν.

II. Οἷον, ἵνα μὴ μακρὰν τῶν ἐνεστηκότων λόγων βαδίζωμεν, οὐ νομίζουσιν οὐδὲ ἀξιοῦσι κοινωνίαν εἶναι πρὸς Διόνυσον Ἥρᾳ· καὶ φυλάσσονται δὲ συμμιγνύναι τὰ ἱερὰ, καὶ τὰς Ἀθήνησιν ἱερείας ἁπαντώσας, φησὶν, ἀλλήλαις μὴ προσαγορεύειν, μηδὲ ὅλως κιττὸν εἰς τὸ τῆς Ἥρας εἰσκομίζεσθαι τέμενος, οὐ διὰ τὰς μυθικὰς καὶ φλυαρώδεις ζηλοτυπίας, ἀλλ' ὅτι γαμήλιος μὲν ἡ θεὸς καὶ νυμφαγωγὸς, ἁρπρεπὲς δὲ τὸ μεθύειν νυμφίοις, καὶ γάμοις ἀνορμοστότατον, ὥς φησιν ὁ Πλάτων· ἀκρατοποσία γὰρ ταραχὴν ἐμποιεῖ καὶ ψυχαῖς καὶ σώμασιν, ὑφ' ἧς ἅπλαστα καὶ πεπλανημένα ῥιζοῦται κακῶς τὰ σπειρόμενα καὶ κυϊσκόμενα. (2) Πάλιν οἱ θύοντες τῇ Ἥρᾳ τὴν χολὴν οὐ καθαγίζουσιν, ἀλλὰ κατορύττουσι παρὰ τὸν βωμὸν, ὡς δέον ἄθυμον καὶ ἄχολον καὶ καθαρεύουσαν ὀργῆς καὶ πικρίας ἁπάσης τὴν γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς εἶναι συμβίωσιν.

III. Τοῦτο δὴ τὸ συμβολικὸν εἶδος ἐν τοῖς λόγοις καὶ τοῖς μύθοις ἔστι μᾶλλον· οἷον, ἱστοροῦσι τὴν Ἥραν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ τρεφομένην ἔτι παρθένον, ὑπὸ τοῦ Διὸς κλαπῆναι, καὶ διακομισθεῖσαν ἐνταῦθα κρύπτεσθαι, Κιθαιρῶνος αὐτοῖς ἐπίσκιόν τινα μυχὸν καὶ θάλαμον αὐτοφυῆ παρασχόντος· (2) ἐλθούσης δὲ τῆς Μακρίδος κατὰ ζήτησιν (ἦν δὲ Ἥρας τιθήνη) καὶ βουλομένης ἐρευνᾶν, οὐκ ἐᾶν τὸν Κιθαιρῶνα πολυπραγμονεῖν οὐδὲ τῷ χωρίῳ προσάγειν, ὡς τοῦ Διὸς ἐκεῖ τῇ Λητοῖ συναναπαυομένου καὶ συνδιατρίβοντος. (3) Ἀπελθούσης δὲ τῆς Μακρίδος, οὕτω τότε μὲν διαλαθεῖν τὴν Ἥραν, ὕστερον δὲ τῇ Λητοῖ χάριν ἀπομνημονεύουσαν, ὁμοβώμιον θέσθαι καὶ σύνναον· ὥστε καὶ Λητοῖ Μυχίᾳ προϋφέσθαι· τινὲς δὲ Νυχίαν λέγουσι· σημαίνεται δὲ ἐν ἑκατέρῳ τῶν ὀνομάτων τὸ κρύφιον καὶ διαλελῃθός. (4) Ἔνιοι δὲ τὴν Ἥραν αὐτὴν ἐκεῖ τῷ Διὶ λάθρᾳ συνοῦσαν καὶ λανθάνουσαν οὕτω Λητὼ φασι Νυχίαν προσηγορεῦσθαι· φανερῶν δὲ τῶν γάμων γενομένων, καὶ περὶ τὸν Κιθαιρῶνα πρῶτον ἐνταῦθα καὶ τὰς Πλαταιὰς τῆς ὁμιλίας ἀνακαλυφθείσης, Ἥραν Τελείαν καὶ Γαμήλιον αὐτὴν προσαγορευθῆναι.

IV. Οἱ δὲ φυσικῶς μᾶλλον καὶ πρεπόντως ὑπολαμβάνοντες τὸν μῦθον, οὕτως εἰς τὸ αὐτὸ τῇ Λητοῖ συνάγουσι τὴν Ἥραν. Γῆ μέν ἐστιν ἡ Ἥρα, καθάπερ εἴρηται· νὺξ δὲ ἡ Λητὼ, ληθώ τις οὖσα τῶν εἰς ὕπνον τρεπομένων. (2) Νὺξ δὲ οὐδέν ἐστιν ἄλλο πλὴν σκιὰ γῆς· ὅταν γὰρ πλησιάσασα ταῖς δυσμαῖς ἀποκρύψῃ τὸν ἥλιον, ἀναπλατυνομένη μελαίνει τὸν ἀέρα· καὶ τοῦτό ἐστι τὸ ἐκλειπτικὸν ὀλίσθημα τῶν πανσελήνων, ὅταν τῆς σελήνης περιφερομένης, ἡ σκιὰ τῆς γῆς ἐπιψαύσῃ καὶ διαθολώσῃ τὸ φέγγος.

V. Ὅτι δ' οὐκ ἄλλη τίς ἐστι τῆς Ἥρας ἡ Λητὼ, μάθοιτ' ἂν ἐνθένδε. Τὴν Ἄρτεμιν ἤδη που θυγατέρα Λητοῦς καλοῦμεν· ἀλλὰ καὶ Εἰλείθυιαν τὴν αὐτὴν ὀνομάζομεν· οὐκοῦν ἥ τε Ἥρα καὶ ἡ Λητὼ δύο εἰσὶ μιᾶς

numentis. Maxime vero initiandi ritus et orgia, et cæremoniæ signorum in sacrificiis, quæ fuerit antiquorum sententia, ostendunt.

II. Veluti, ne longius ab instituta disputatione abeamus, neque putant neque volunt ullam esse communionem Baccho cum Junone : ipsæque adeo sacerdotes Athenis, ut fertur, obviam invicem factæ nihil sermonis commiscent; neque quidquam omnino hederæ in Junonis templum infertur : neque id ob nugatorias illas in fabulis celebratas deæ rivalitates, sed quod quum nuptialis eadem et pronuba est dea, tum ebrietas sponsos dedecet, nuptiisque maxime disconvenit, ut scribit Plato : immoderatus enim meri potus perturbationes in animis pariter et corporibus excitat, quibus efficitur ut præseminati conceptique fœtus, quum ob disjunctas errantesque partes minus fingi conformarique possint, vix ullam virium firmitatem assequantur. (2) Præterea qui Junoni sacrificant, ei fel nequaquam offerunt, sed juxta altaria defodiunt; quod ab omni bile et iracundiæ acerbitate vacuam esse mutuam conjugum vitæ consuetudinem oporteat.

III. Atque hoc significationis per ænigmata genus magis etiam in narrationibus et fabulis inest : veluti narrant, Junonem adhuc virginem in Eubœa educatam, furto a Jove sublatam hac in regione occultatam fuisse, Cithærone monte ipsis umbrosum quendam specum ac thalamum naturalem præbente. (2) Quo quum Macris quæritando pervenisset, nutrix Junonis, locumque perscrutari vellet, a Cithærone prohibitam fuisse curiose inquirere et ad locum accedere, quasi Juppiter ibidem cum Latona concumberet ejusque consuetudine frueretur. (3) Posteaquam igitur Macris abiisset, Junonem tunc quidem in illo loco latuisse, postea vero ut exstaret accepti Latonæ nomine beneficii memoria, commune cum ea templum communemque aram habere voluisse; atque hinc Latonæ Μυχίᾳ, id est Latebrosæ, sacra antea faciendi morem fluxisse : quamquam alii Νυχίαν, id est Nocturnam, eam vocant : quorum utrumque nominum cum occultandi ac latendi significatione conjunctum est. (4) Alii vero ipsam Junonem, quod clam ibi cum Jove congressa latuisset, Latonam Nocturnam appellatam ferunt : at vulgatis nuptiis, et ad Cithæronem primo ac Platæas patefacto coitu, Junonem Perfectam et Pronubam ipsam nominatam fuisse.

IV. Qui vero magis decore et ad naturæ rationem accommodate hanc fabulam accipiunt, hujusmodi interpretatione Junonem et Latonam in unum idemque conjungunt. Juno, aiunt, est Terra, quod paulo antea diximus : Latona est Nox, quasi oblivio dormientium, cognatis quippe nominibus Λητώ *Latona* et ληθώ *oblivio*. (2) Jam nox nil aliud est quam umbra terræ : ubi enim, ad occasum vergens, sua latitudine absconderit solem, nigrum reddit aerem : atque hoc est plenilunii lapsus in defectum, quando lunæ circumeuntis splendorem umbra terræ tetigerit atque obscuraverit.

V. Ceterum, Latonam non aliam esse atque Junonem, etiam hinc intelligatis. Dianam nimirum vulgo Latonæ filiam nominamus : eandem quoque Lucinam vocamus. Juno igitur et Latona duæ sunt unius deæ appellationes.

θεοῦ προσηγορίαι. (2) Πάλιν ἐκ μὲν Λητοῦς ὁ Ἀπόλλων, ἐκ δὲ Ἥρας ὁ Ἄρης γέγονε· μία δέ ἐστιν ἀμφοτέρων δύναμις· καὶ κέκληται Ἄρης μέν, ὡς ἀρήγων τοῖς κατὰ βίαν καὶ μάχην συμπτώμασιν· Ἀπόλλων δέ, ὡς ἀπαλλάττων καὶ ἀπολύων τῶν περὶ σῶμα νοσηματικῶν παθῶν τὸν ἄνθρωπον. Διὸ καὶ τῶν ἐμπυρωτάτων ἄστρων καὶ πυριφλεγεστάτων, ὁ μὲν ἥλιος Ἀπόλλων κέκληται, ὁ δὲ πυροειδὴς Ἄρης ἐπωνόμασται. (3) Καὶ οὐκ ἀπὸ τρόπου ἐστὶ, τὴν αὐτὴν θεὸν Γαμήλιον λέγεσθαι, καὶ μητέρα Εἰλειθυίας καὶ Ἡλίου νομίζεσθαι· γάμου μὲν γὰρ τέλος γένεσίς ἐστι, γένεσις δὲ ἡ εἰς ἥλιον καὶ φῶς ἐκ σκότους πορεία· (4) καὶ καλῶς ἔφη ὁ ποιητὴς,

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε μογόστοκος Εἰλείθυια
ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγάς.

Εὖ ὁ ποιητὴς τῇ μὲν προθέσει τὴν σύνθεσιν ἔθλιψεν, ἐμφαίνων τὸ βεβιασμένον τῆς ὠδῖνος, τέλος δὲ τῆς γενέσεως ἐποίησεν ἥλιον ἰδεῖν. Οὐκοῦν ἡ αὐτὴ θεὸς ἐποίησε καὶ γάμον συνελθεῖν, ἵνα γένεσιν παρασκευάσῃ.

VI. Δεῖ δὲ ἴσως καὶ τὸν εὐηθέστερον μῦθον εἰπεῖν. Λέγεται γὰρ ὁ Ζεὺς, τῆς Ἥρας αὐτῷ διαφερομένης καὶ μηκέτι φοιτᾶν εἰς τὸ αὐτὸ βουλομένης, ἀλλὰ κρυπτούσης ἑαυτὴν, ἀμηχανῶν καὶ πλανώμενος Ἀλαλκομένει τῷ αὐτόχθονι συντυχεῖν, καὶ διδαχθῆναι ὑπὸ τούτου, ὡς ἐξαπατητέον τὴν Ἥραν σκηψάμενον γαμεῖν ἑτέραν. (2) Συνεργοῦντος δὲ τοῦ Ἀλαλκομένους, κρύφα τεμόντας αὐτοὺς εὐκτέανον καὶ παγκάλην δρῦν, μορφῶσαί τε αὐτὴν καὶ κατασκεῖλαι νυμφικῶς, Δαιδάλην προσαγορεύσαντας· εἶτα οὕτως ἀναμέλπεσθαι μὲν τὸν ὑμέναιον, λουτρὰ δὲ κομίζειν τὰς Τριτωνίδας Νύμφας, αὐλοὺς δὲ καὶ κώμους τὴν Βοιωτίαν παρασχεῖν· (3) περαινομένων δὲ τούτων οὐκέτι τὴν Ἥραν καρτερεῖν, ἀλλὰ καταβᾶσαν ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος, τῶν Πλαταιίδων αὐτῇ γυναικῶν ἑπομένων, ὑπ' ὀργῆς καὶ ζηλοτυπίας θέουσαν ἐλθεῖν πρὸς τὸν Δία, καὶ τοῦ πλάσματος φανεροῦ γενομένου, διαλλαγεῖσαν μετὰ χαρᾶς καὶ γέλωτος αὐτὴν νυμφαγωγεῖν· τιμὴν δὲ τῷ ξοάνῳ προσθεῖναι, καὶ Δαίδαλα τὴν ἑορτὴν προσαγορεῦσαι, κατακαῦσαι δὲ ὅμως αὐτὸ, καίπερ ἄψυχον ὄν, ὑπὸ ζηλοτυπίας.

VII. Ὁ μὲν οὖν μῦθος τοιοῦτος· ὁ δὲ λόγος αὐτοῦ τοιόσδε. Ἥρας καὶ Διὸς διαφορὰ καὶ στάσις οὐδὲν ἄλλο πλὴν στοιχείων δυσκρασία καὶ τάραχός ἐστιν, ὅταν ἀλλήλοις μηκέτι συμμετρῆται κατὰ κόσμον, ἀλλὰ καὶ ἀνωμαλίας καὶ τραχύτητος ἐγγενομένης δυσμαχήσαντα λύσῃ τὴν κοινωνίαν, καὶ φθορὰν τῶν ὅλων ἀπεργάσηται. (2) Ἂν μὲν οὖν ὁ Ζεὺς, τουτέστιν ἡ θερμὴ καὶ πυρώδης δύναμις, αἰτίαν παράσχῃ τῆς διαφθορᾶς, αὐχμὸς τὴν γῆν καταλαμβάνει· ἐὰν δὲ περὶ τὴν Ἥραν, τουτέστι τὴν ὑγρὰν καὶ πνευματικὴν φύσιν, ὕβρις τις ἢ πλεονασμὸς γένηται, ῥεῦμα ἦλθε πολὺ καὶ συνώμβρισε καὶ κατέκλυσε τὰ πάντα. (3) Τοιούτου δέ τινος γενομένου καὶ περὶ τοὺς τότε χρόνους, καὶ μάλιστα

(2) Deinde Apollo quidem ex Latona, Mars vero ex Junone natus est : ambo autem eandem vim ac potestatem habent. Mars enim Ἄρης, quasi ἀρήγων, id est *opem ferens* in casibus ubi pugna ac vis cernitur, vocatus est : Apollo autem, tanquam ἀπαλλάττων et ἀπολύων, id est *liberans* ac *solvens* hominem morbis illis quibus corpus afficitur. Itaque etiam astrorum ardentissimorum et candentissimorum, Sol vocatur Apollo, Pyroeis, id est *Ignitus*, Mars. (3) Neque a ratione alienum est, unam eandemque deam et Pronubam dici, et matrem Lucinæ Solisque haberi. Nuptiarum enim finis generatio est : generatio autem, quasi progressio quædam ex tenebris in solem ac lucem : (4) et pulchre poeta dixit,

Postquam ipsum in lucem partus Lucina levandi
Sollicita extulerat, Solisque adspexerat auras.

Recte poeta præpositione compositionem elisit, ut significaret difficultatem ac vim partus; finem autem generationis fecit adspectum Solis. Itaque una eademque dea ineundi quoque matrimonii auctor fuit, ut generationi viam aperiret.

VI. Sed enim operæ pretium opinor fuerit, rudiorem etiam simplicioremque fabulam narrare. Jovem quippe ferunt, quod minus Junoni cum ipso conveniret, eaque congressus declinandi causa latebras captaret, animi dubium hac illacque vagantem in Alalcomenem indigenam aliquando incidisse, ex eoque didicisse Junonem decipiendam esse ita, ut ipse novas nuptias simularet. (2) Ergo, adjutore Alalcomene, excidisse quercum excelsam ac robustam, eam formasse atque ornasse in speciem sponsæ, Dædalamque nominasse : his factis eos hymenæum cecinisse, Tritonidas Nymphas lavacra apportasse, Bœotiam tibias et comissationes præbuisse. (3) Hæc quum agerentur, Junonem se amplius continere non potuisse, ex Cithærone monte descendisse magna stipatam Platæensium turba mulierum, ira et rivalitate agitatam accurrisse ad Jovem : patefacta simulatione cum gaudio et risu, reconciliatam Jovi, ipsam se novæ quasi sponsæ nuptiarum ducem præbuisse, et simulacro eum honorem tribuisse, ut hoc festum Dædalorum nomine frequentaret, ipsum tamen, licet inanime, per rivalitatem concremasse.

VII. Ac fabula quidem tali se modo habet : ejus vero ratio et sententia hæc est. Junonis Jovisque dissidium nil aliud nisi elementorum intemperiem ac perturbationem significat, dum congrua mutuaque proportione sublata, atque hujus in locum inæquabilitate ac discordia succedente, pristinam conjunctionem acerbiore pugna dissolvunt, ac præsentem huic universo pestem afferunt. (2) Quodsi igitur Juppiter, id est calor et ignea vis, corruptioni causam præbuerit, terram æstus invadit : sin autem ex parte Junonis, hoc est humidæ flabilisque naturæ, aliquid injuriæ et exsuperantiæ contigerit, immensa vis imbrium omnia proluere atque obruere consuevit. (3) Itaque quum ejusmodi quid temporibus illis accidisset, ipsaque maxime

τῆς Βοιωτίας βυθισθείσης, ὡς πρῶτον ἀνέδυ τὸ πεδίον καὶ ἡ πλημμύρα ἐλώφησεν, ὁ μὲν ἐξ εὐδίας κόσμος τοῦ περιέχοντος ὁμόνοια καὶ διαλλαγὴ τῶν θεῶν ἐλέχθη. (4) Πρῶτον δ' ἀνέσχεν ἐκ τῶν φυτῶν τῆς γῆς ἡ δρῦς, καὶ ταύτην ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι, τροφῆς βίου καὶ σωτηρίας διαμονὴν παρασχοῦσαν. Οὐ γὰρ μόνον τοῖς εὐσεβέσιν, ὡς Ἡσίοδός φησιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὑπολειφθεῖσι τῆς φθορᾶς,

Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας.

Bœotia aquarum vorticibus hausta esset; ut primum exstitit emersitque solum, et inundationis æstus remisit, ornatus ille ac species, quæ circumfusi aeris sudique cœli serenitatem est consecuta, consensio deorum ac reconciliatio nuncupata est. (4) Plantarum vero princeps caput extulit quercus, eamque homines, quod victum suppeditaret, salutemque ipsam tueretur, adamarunt; quippe quæ non iis modo, qui pietatem et religionem colant, ut Hesiodus loquitur, sed iis etiam, qui communem calamitatem effugerint,

Trunco fundat apes, summoque cacumine glandem.

X.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡ δὲ τῶν ξοάνων ποίησις ἀρχαῖον ἔοικεν εἶναί τι καὶ παλαιὸν, εἴγε ξύλινον μὲν ἦν τὸ πρῶτον εἰς Δῆλον ὑπὸ Ἐρυσίχθονος Ἀπόλλωνι ἐπὶ τῶν θεωριῶν ἄγαλμα, ξύλινον δὲ τὸ τῆς Πολιάδος ὑπὸ τῶν αὐτοχθόνων ἱδρυθὲν, ὃ μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι διαφυλάττουσιν. (2) Ἥρας δὲ καὶ Σάμιοι ξύλινον εἶχον ἕδος, ὥς φησι Καλλίμαχος,

Οὔπω Σκέλμιος ἔργον ἐΰξοον, ἀλλ' ἐπὶ τεθμὸν
δηναῖον γλυφάνων ἄξεος ἦθα σανίς.
Ὧδε γὰρ ἱδρύοντο θεοὺς τότε· καὶ γὰρ Ἀθήνης
ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λᾶαν ἔθηκεν ἕδος.

(3) Λέγεται δὲ Πείρας ὁ πρῶτος Ἀργολίδος Ἥρας ἱερὸν εἱσάμενος τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Καλλίθυιαν ἱέρειαν καταστήσας, ἐκ τῶν περὶ Τίρυνθα δένδρων ὄγχνην τεμὼν εὐκτέανον, Ἥρας ἄγαλμα μορφῶσαι. (4) Πέτραν μὲν γὰρ εἰς θεοῦ κόπτειν εἰκόνα σκληρὰν καὶ δύσεργον καὶ ἄψυχον οὐκ ἐβούλοντο· χρυσὸν δὲ καὶ ἄργυρον ἡγοῦντο γῆς ἀκάρπου καὶ διεφθαρμένης χρώματα νοσώδη καὶ κηλῖδας ἐξανθεῖν ὥσπερ μώλωπας ὑπὸ πυρὸς ῥαπισθείσης· ἐλέφαντι δὲ παίζοντες μὲν ἔσθ' ὅπου προσεχρῶντο, ποικίλματι τρυφῆς.

X.

EX EODEM.

[*Ex Euseb. Præp. ev.* III, 8, p. 99.] Prisca ac vetusta videtur esse fingendorum simulacrorum consuetudo; siquidem ligneum fuit quod in Delo primum per sacram legationem Apollini ab Erysichthone consecratum est; ligneum item ab indigenis Atticis Minervæ Urbicæ positum, quod Athenienses hodieque servant. (2) Quin et Samii ligneum Junonis simulacrum habuerunt, ut scribit Callimachus:

Nondum Scelmios opus bene politum, sed more
antiquo sculpturæ expers eras asser.
Sic enim tunc deos statuebant; quippe et Minervæ
Lindi Danaus lapidem (?) posuit pro statua.

(3) Piras vero primus Junonis Argolicæ templum posuisse fertur, et Callithyiam filiam sacerdotem ejus fecisse, atque ex Tirynthiis arboribus sectam pirum silvestrem robustam in Junonis statuam conformasse. (4) Nam lapidem quidem ipsi, ut rem duriorem minusque arti obsequentem animaque carentem, in numinis effigiem scalpendo formare nolebant: aurum autem atque argentum sterilis ac vitiati soli morbosos colores esse ac sordes quasdam maculasque ex terra ignis ardore percussa: ebore vero interdum sane utebantur, sed per lusum, varietatis luxu.

XI.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣΙΟΔΟΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΩΝ.

I. Εἰ δὲ ἀγκυλομήτης ὁ Προμηθεὺς (οὕτω γὰρ γράφειν δεῖ καθὰ καὶ Πλούταρχος), Κρόνιος τίς ἐστι καὶ νοερῶς ἑαυτὸν νοῶν, καὶ ἀγκύλως εἰς ἑαυτὸν ἐπεστραμμένος.

II. Περὶ δὲ τῶν ἐν Ὠκεανῷ νήσων Ὅμηρος, καὶ οὑτοσὶ ὁ Ἡσίοδος, καὶ Λυκόφρων καὶ Πλούταρχος, καὶ Φιλόστρατος καὶ Δίων καὶ ἕτεροί τινες συγγεγραφήκεσαν, ὡς ἀγαθή τε ἡ χώρα ἐστὶ, καὶ ἀεὶ καταπνεομένη Ζεφύρῳ, τρὶς ἔτους ἑκάστου ἀναδίδωσι τοὺς καρπούς· ἐκεῖσε δέ φασι καὶ τὰς τῶν ἀποβεβιωκότων ψυχὰς διαπορθμεύεσθαι, γράφοντες τοιάδε· (2) « Περὶ τὴν ἀκτὴν τοῦ περὶ τὴν Βρεταννίαν νῆσον Ὠκεανοῦ ἄνθρωποί τινες οἰκοῦσιν ἰχθυοθῆραι, κατήκοοι μὲν Φράγγοις, φόρον δὲ μὴ τελοῦντες αὐτοῖς·

XI.

EX COMMENTARIIS IN HESIODUM.

I. (*Procl. ad Op.* 48.) Si vero Prometheus est ἀγκυλομήτης, *versutus, obliquis præditus consiliis* (ita enim scribendum esse contendit *Plutarchus*); est Saturnius quidam, intelligibiliter se ipse intelligens, et recurvus in se conversus.

II. (*Tzetz. ad Op.* 169.) De insulis Oceani, Homerus, Hesiodus noster, Lycophron, *Plutarchus*, Philostratus, Dion et alii memoriæ prodiderunt, fertilem esse regionem, perflante Zephyro continuo, ter quotannis fructus ferre: illuc item dicunt mortuorum animas transfretari, atque ita scribunt: (2) « Circum littus Oceani insulam Britanniam alluentis, homines quidam habitant piscatores, [subditi quidem Francis, nec tamen vectigales]: hi per somnum

οὗτοι περὶ τὰς αὐτῶν οἰκίας καθεύδοντες φωνῆς ἀκούουσι καλούσης αὐτοὺς, καὶ κρότου περὶ τὰς θύρας αἰσθάνονται· ἀναστάντες δὲ πλοῖα εὑρίσκουσί τινα, οὐχὶ τὰ αὐτῶν, ἐπιβατῶν μεστά. (3) Εἰς ταῦτα οὖν εἰσελθόντες μιᾷ ῥοπῇ πρὸς τὴν Βρεταννίαν νῆσον καταίρουσι κωπηλατοῦντες, καίπερ μόλις ὅλῳ νυχθημέρῳ λαίφεσι πεπταμένοις καταπλέοντες εἰς αὐτὴν, ὅτε ταῖς ἰδίαις ναυσὶ κέχρηνται. Ἐκεῖ γοῦν ἀποβάντες ἐξάγουσιν οὓς οὐκ εἰδότες φέρουσιν ἐπιβάτας. (4) Οὐδένα δὲ ὁρῶντες ἀκούουσι φωνῆς τῶν ὑποδεχομένων αὐτοὺς κατ' ὄνομα καὶ κατὰ φυλὴν καὶ κατὰ συγγένειαν καὶ τέχνην καλούσης αὐτοὺς, καὶ αὐτῶν δὲ ὁμοίως ἀποκρινομένων· καὶ οὕτω πάλιν μιᾷ ῥοπῇ πρὸς τὴν ἑαυτῶν ἀποπλέοντες αἰσθάνονται τῶν νηῶν ἐλαφροτέρων ἢ ὅτε οὓς εἶχον ἀπεκόμιζον. » Ἐκ τούτου (πάντες) ἔφασαν παῖδες Ἑλλήνων, ἐκεῖ τὰς τῶν ἀποβεβιωκότων διάγειν ψυχάς· ὃ νῦν καὶ Ἡσίοδός φησι περὶ τῶν ἡρώων.

III. Λέγει δὲ ἐσθλοὺς οὐ τοὺς τῇ τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει προέχοντας, ὥς φησι Πλούταρχος, ἀλλὰ τοὺς κατ' ἀρετὴν προέχοντας, ἐκ τούτου μᾶλλον δεικνὺς τὴν ὕβριν ἀφόρητον. Οἱ μὲν γὰρ ἐν δυνάμει καὶ σφόδρα δυσχεραίνουσιν ἐπὶ ταῖς ἐκ τῶν ἀσθενεστέρων εἰς αὐτοὺς ὕβρεσιν· οἱ δὲ κατ' ἀρετὴν ζῶντες καὶ ταύτας τὰς ὕβρεις διαπτύουσιν. Οὐδὲ γὰρ χείρων ἐγὼ, φησὶν ὁ Σωκράτης, ἂν ὁ δεῖνα ἐπὶ κόρρης με πατάξῃ ἀδίκως.

IV. Τὸν ῥόθον οἱ μὲν ἤκουσαν τὸν ψόφον, ὅθεν καὶ ῥόθιον καλεῖσθαι τὸ κτυποῦν κῦμα καὶ ῥεῦμα· Πλούταρχος δὲ βοιωτιάζων (οὕτω γὰρ καλεῖν φασὶ Βοιωτοὺς) τὰς ὀρεινὰς ὁδοὺς τὰς στενὰς καὶ δυσάντεις ῥόθους ὀνομάζεσθαί φησιν. (2) Εἰ οὖν τοῦτο κρατοίη, λέγοι ἂν ὅτι τῆς δίκης ἑλκομένης ὑπὸ τῶν ἐπὶ δώροις τὰς δίκας κρινόντων σκολιῶς, ῥόθος ἐστὶ, τουτέστι δυσάντης ἡ ὁδὸς καὶ τραχεῖα, δι' ἧς ἕλκεται ὑπὸ τῶν διαστῶν· ἀντίκειται γὰρ τῷ εὐθεῖ τὸ σκολιὸν, καὶ τῷ λείῳ τὸ τραχὺ, καὶ τῷ εὐδιοδεύτῳ τὸ στενὸν καὶ δυσχωρίαν ἔχον· τοιαύτη δέ ἐστι πᾶσα μοχθηρὰ κρίσις.

V. Δεῖ δὲ συνάπτειν τῷ

Αἰμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμὸν, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοὶ,

τοὺς ἐν τοῖς πολλοῖς φερομένους ὑπερβάντα δύο στίχους, [τὸ]

Ἤ τῶν γε στρατὸν [εὐρὺν] ἀπώλεσεν

καὶ τὰ ἑξῆς. Οὕτω Πλούταρχος.

VI. Τὸ μὲν λεγόμενον, φανερόν· εἰ μὴ ἔστι δίκη καὶ τιμωρία κατὰ τῶν ἀδίκων, μηδ' ἔξουσί τι πλέον οἱ δίκαιοι τῶν ἀδίκων ἐν τῷδε τῷ παρόντι ὁ ἐφορᾷ ὁ Ζεὺς, μήτ' αὐτὸς εἶην δίκαιος, μήτε παῖς ἐμός· δίκης γὰρ οὐκ οὔσης, ὄνομα μόνον ἔσται τὸ δίκαιον. Εἰ δὲ δὴ τὸ δίκαιον καὶ αἱρετὸν, κἂν μὴ ᾖ πρόνοια, καὶ φευκτὸν τὸ ἄδικον, δῆλον ὅτι πᾶς οὗτος ὁ λόγος περιττός. Διόπερ ὁ Πλούταρχος τοὺς ἑπτὰ τούτους στίχους ἐκβάλλει ἀπὸ τοῦ

Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς...

audiunt vocem circum domos suas, vocantem ipsos, et plausum item ad januas fieri sentiunt : surgentes, navigia quædam inveniunt, non sua, vectoribus plena : (3) hæc ingressi, remigio ad Britanniam insulam appellunt, uno impetu; quum alias suis ipsi navigiis, passis adeo velis, vix diei et noctis spatio tantam viam confíciant. Ibi egressi navibus, educunt vectores quos ipsi nescii vehebant : (4) neminem videntes audiunt vocem excipientium illos et appellantium nomine, tribu, cognatione, artificio : audiunt item ipsos vectores respondere. Hoc facto, domum rursus renavigantes, sentiunt navigia sua leviora esse, quam quum illos vectores deveherent. » Idcirco fama exstitit apud Græcos, mortuorum animas illic degere : quod nunc etiam ait Hesiodus de heroibus.

III. (*Procl. ad Op.* 212.) *Plutarchus* dicit, Hesiodum ἐσθλοὺς, bonos, appellare non eos qui fortuna et potentia excellunt, sed eos qui virtute præstant, hinc magis etiam significantem quam sit intolerabilis contumelia. Nam potentes vehementi afficiuntur dolore per contumelias ipsis ab infirmioribus illatas : at qui secundum virtutem vivunt, has quoque contumelias nihili faciunt : « Non enim deterior ego sum, inquit Socrates, si me aliquis in maxillam percusserit. »

IV. (*Procl. ib.* 218.)Vocem ῥόθον alii accipiunt pro *strepitu* : unde etiam volunt ῥόθιον dici undam fluctumque sonantem. At *Plutarchus*, Bœotorum usum sequens (nam sic vocare dicunt Bœotos) ῥόθους dici vias montanas, angustas et arduas memorat. (2) Quod si probemus, dicat quis, ῥόθον esse quando jus violetur ab iis qui muneribus inducti causas ac lites perverse judicant : hoc est, arduam et asperam esse viam per quam jus raptatur ac trahitur a judicibus : opponitur enim recto obliquum, levi asperum, ei quod facilem habet transitum, id quod difficilem et angustum. Tale vero est omne pravum judicium.

V. (*Idem ib.* 240.) Jungi debent versui

Αἰμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμὸν, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοὶ,

omissis duobus mediis versibus, qui in plerisque libris feruntur, hæc :

Ἤ τῶν γε στρατὸν [εὐρὺν]· ἀπώλεσεν,

Ita *Plutarchus*.

VI. (*Idem ib.* 268.) Sententia perspicua est. Si nullum est jus nec vindicta adversus injustos, nec meliore sunt conditione justi quam injusti hoc seculo, quod Juppiter gubernat; nec ego sim justus, nec filius meus. Quodsi enim nullum est jus, justum non erit nisi nomen inane. Sin vero et justum est expetendum, etiamsi nulla sit providentia, et injustum fugiendum; apparet, totam hanc orationem esse supervacaneam. Has ob rationes *Plutarchus* septem hos versus spurios judicat, inde ab illis

Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς...

ἕως τοῦ

Ἀλλὰ τάγ' οὔπω ἔολπα τελεῖν Δία μητιόεντα,

ὡς ἀναξίους τῆς Ἡσιόδου περὶ δικαίων καὶ ἀδίκων κρίσεως.

VII. Κάλλιστα τὸ φιλόσοφον ἦθος οἷόν ἐστιν εἶπε διὰ τούτων ὁ Πλούταρχος δηλοῦσθαι. Τὸν μὲν γὰρ Ἀρχίλοχον καὶ τὸν Ἱππώνακτα βλασφημίας συγγράψαι κατὰ τῶν λυπησάντων· Τιμοκράτην δὲ καὶ Μητρόδωρον τοὺς Ἐπικουρείους, ἀδελφοὺς ὄντας καὶ προσκρούσαντας ἀλλήλοις, ἐκδοῦναι κατ' ἀλλήλων συγγράμματα. (2) Καὶ τί δεῖ τούτους λέγειν; ὅπου γε καὶ Ξενοφάνης διὰ δή τινα πρὸς τοὺς κατ' αὐτὸν φιλοσόφους καὶ ποιητὰς μικροψυχίαν, σιλλοὺς ἀτόπους συνθεῖναι λέγεται κατὰ πάντων φιλοσόφων καὶ ποιητῶν. (3) Ἀλλὰ τὸν ὄντως μουσικὸν Ἡσίοδον μηδὲν τοιοῦτο παθεῖν· οὐ γὰρ μουσικοῦ τὸ μελαγχολᾶν· λυπηθέντα δὲ πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ἀντὶ τοῦ βλασφημεῖν, νουθετεῖν, εἰδότα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ Σωκράτους, ὅτι πᾶς ὁ κακὸς ἄκων ἐστὶ κακὸς, δεῖται οὖν νουθεσίας, καὶ ἴσως ἐπιγνώσεται ἑαυτὸν ὄντα κακόν.

VII. (*Idem ib.* 284.) *Plutarchus* dicit, ingenium moresque philosophi hoc loco pulcherrime declarari. Nam Archilochus et Hipponax, inquit, probra et convicia scripserunt adversus eos, qui ipsos offendissent; Timocrates autem et Metrodorus, Epicurei, atque adeo fratres, quum in mutuam offensionem incidissent, libros adversus se invicem scriptos vulgarunt. (2) Et quid hos memorem? quandoquidem et Xenophanes, per quandam scilicet pusillo animo adversus sui temporis philosophos et poetas conceptam invidiam, adversus omnes philosophos et poetas versus mordaces, *Sillos* dictos, composuisse fertur. (3) At Hesiodus, revera Musis deditus, ab hoc morbo fuit immunis. Non enim est hominis Musis dediti, melancholiæ, id est atræ bili et iracundiæ, indulgere; sed succensentem fratri, conviciorum loco, admonitionem adhibere, firmiter tenentem illud Socratis dictum, « omnem malum invitum esse malum. » Igitur opes habet admonitione: qua adhibita, fortasse ipse agnoscet se malum esse.

VIII. Οὐκ ἀποδεκτέον τὸ ἰλαδόν, ὡς Πλούταρχος ἐξηγήσατο, τὸ πᾶσαν ἐγκολπίσασθαι κακίαν ὁμοῦ δηλοῦν.

VIII. (*Idem ib.* 285.) Non probanda est *Plutarchi* interpretatio vocis ἰλαδόν, qui eam reddit ut sensus sit *totam simul malitiam quasi sinu complecti.*

IX. Ζήνων μὲν ὁ Στωϊκὸς ἐνήλλαττε τοὺς στίχους, λέγων

Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται·
ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ·

τῇ εὐπειθείᾳ τὰ πρωτεῖα διδοὺς, τῇ φρονήσει δὲ τὰ δευτερεῖα. Ἀρίστιππος δὲ ἀπ' ἐναντίας ὁ Σωκρατικὸς ἔλεγε, τὸ συμβούλου δεῖσθαι χεῖρον εἶναι τοῦ προσαιτεῖν. (2) Ὁ δὲ Ἡσίοδος τοῦ μέτρου μάλιστα τυγχάνει, τρεῖς ἕξεις διελὼν, τὴν ἔμφρονα, τὴν ἀνόητον, τὴν μέσην· ὧν ἡ μὲν ἀρίστη καὶ τῷ θείῳ παραπλησία· καὶ γὰρ τὸ θεῖον αὐτάρκες, ὥστε καὶ ὁ ἑαυτῷ πάντα νοῶν καὶ προορῶν ὅσα ἂν ᾖ καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀμείνω. (3) Ἡ δὲ φευκτοτάτη, τὸ μήθ' ἑαυτῷ δύνασθαι τὰ ὀρθὰ λογίζεσθαι, μήτ' ἄλλοις ἕπεσθαι συμβούλοις ἐθέλειν· μέση δὲ τούτων ἡ τοῦ συνορατικοῦ μὲν τῶν ἀμεινόνων οὐκ οὖσα δύναμις, ἐπακολουθητικὴ δὲ τοῦ συνορῶντος.

IX. Zenon Stoicus permutabat hos duos versus, dicens

Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται·
ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ·

obedientiæ primas dans partes, prudentiæ secundas. Aristippus vero Socraticus, contra, dicebat pejus esse indigere consiliario quam mendicari. (2) At Hesiodus maxime mediocritatem consequitur, tres hominum distinguens habitus: prudentem, imprudentem, medium. Quorum ille optimus ac divinæ naturæ similis est; quippe quæ sibi ipsa sufficit, item ut is qui sibi ipse omnia animadvertit ac prospicit quæcumque in posterum tempus conducant. (3) Pessimus est eorum habitus, qui nec ipsi sibi consulere possunt, nec alios consilium dantes audire volunt. Tertio in habitu et inter duos illos medio sunt ii, qui ea valent facultate, non ut ipsi optimum factu perspiciant, sed ut ea perspicientibus obtemperent.

X. « Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθή. » Καὶ τοῦτον καὶ τὸν ἑξῆς στίχον παρεμβεβλῆσθαι, ληφθέντας ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ Πλούταρχος εἶπε.

X. (*Idem ib.* 315.) *Pudor vero non bonus.* Et hunc et proximum versum Hesiodeo carmini perperam adjectos esse, quippe sumptos ex Homero, dicit *Plutarchus.*

XI. « Πῆμα κακὸς γείτων. » Ταῦτα καὶ διὰ τῆς ἱστορίας ὁ Πλούταρχος ἐπιστώσατο· καὶ γὰρ Αἰτωλοὺς καὶ Ἀκαρνᾶνας, Ἕλληνας ὄντας καὶ γείτονας, ἐκτρῖψαι διὰ πλεονεξίαν ἀλλήλους, καὶ Χαλκηδονίους καὶ Βυζαντίους διὰ τὴν ἔμφυτον δυσμένειαν περὶ σκαλμοῦ διενεχθέντας ἐν τῷ Βοσπόρῳ ναυμαχῆσαι· (2) καὶ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν γειτνιάσεων πολλὰ μὲν ἀγαθὰ συμβαίνειν διὰ ταύτας, ὡς ἐπὶ Φλάκκου καὶ Κάτωνος· πολλὰ δὲ τὰ ἐναντία· τὰς γὰρ γειτνιάσεις ἀφορμὰς προξενεῖν ἐνίοτε πολλῶν ἐπηρειῶν. (3) Αὐτὸς μὲν οὖν

XI. (*Idem ib.* 344.) *Damnum malus vicinus.* Huic sententiæ fidem conciliavit *Plutarchus* ex historia memorans Ætolos et Acarnanes, Græcos et vicinos sibi, qui propter cupiditatem se invicem contriverunt et labefactarunt; Chalcedonios et Byzantios, qui per innatam inimicitiam, lite de scalmo orta, ad bellum progressi in Bosporo navale prœlium commiserunt. (2) Et in privatis vicinitatibus multa exsistunt commoda, ut Flacci et Catonis exemplo constat: multa etiam incommoda. Nam vicinitates præbent multarum occasiones injuriarum. (3) Ipse quidem

τὸν βοῦν εἰς παράδειγμα παρέλαβε· δεῖ δ' ἐκτείνειν ἐπὶ τὰ ὅμοια τὸν λόγον, ὅσα οὖν ἂν ἀπόλοιτο διὰ τὸν γείτονα. Πρὸς ἃ καὶ οἱ παλαιοὶ νόμοι βλέποντες ἐδικαίωσαν τῶν ἀπολλυμένων τοὺς γείτονας συναλλαγμάτων.

XII. « Ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ. » Δείκνυσι τοῦτο Πλούταρχος. Θεμιστοκλέα γάρ φησιν ἢ Κάτωνα, πιπράσκοντα τὸν ἀγρὸν, λέγειν ὅτι ἀγαθὸν ἔχει γείτονα.

XIII. « Βοῦς ἀπόλοιτ'. » Λέγεται ὅτι Θεμιστοκλῆς χωρίον πιπράσκων ἐκέλευσε κηρύττεσθαι, ὅτι ἀγαθὸν ἔχει γείτονα. Ἔνιοι δὲ βοῦν ἐδέξαντο τὴν γυναῖκα ἀπὸ τοῦ ἀλφεσίβοια· ὅτι οὐδ' ἂν γυνὴ μοιχευθείη, εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη. Ἢ οὐ μόνον τὸν κατὰ τὴν κώμην γείτονα, [**] ἀλλὰ τὰ κτήνη τὰ ἐν τῇ ἀγροικίᾳ, ἢ πᾶν ὁτιοῦν κτῆμα.

XIV. « Τὸν φιλέοντα φιλεῖν. » Τούτους ὁ Πλούταρχος ἐκβάλλει τοὺς στίχους. Ὁ γὰρ μέλλων λέγειν ὅτι τοῖς ἀγαθοῖς τὸ διδόναι προσήκει καὶ ὡς χαίρουσι διδόντες, ἄτοπος ἂν εἴη λέγων καὶ διδόναι τῷ διδόντι, καὶ μὴ διδόναι τῷ μὴ διδόντι· οὕτω γὰρ ἂν τὰς δόσεις ἀναγκαίας ἐποίει, τὰς δὲ προκαθηγουμένας τῶν εὐεργεσιῶν ἐξέκοψεν.

2. Ὁ μὲν Πλούταρχος τούτους ὀβελίζει τοὺς στίχους, λέγων, οὐδέποτε ἂν γενέσθαι φίλον εἰ τῶν φιλιωθησομένων ἑκάτερος ἀναμένει παρὰ τοῦ ἑτέρου προσφιλιωθῆναι.

XV. Ὁ Πλούταρχος εἰκάζει τοὺς τοιούτους, ὅσοι προαίρεσιν ῥωρτικὴν ἔχουσι, τοῖς σφαιρίζουσιν, οἳ λαβόντες τὴν ὑπ' ἀλλήλων ῥιφεῖσαν σφαῖραν οὔτε κατέχουσιν, οὔτε ἀντιπέμπουσι τοῖς μὴ εἰδόσι σφαιρίζειν, ἀλλὰ τοῖς ἀντιπέμψαι δυναμένοις.

XVI. « Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος. » Τούτους δὲ τινὲς τοὺς στίχους ἐξέβαλον· ὁ δὲ Πλούταρχος ἐγκρίνει· δεῖν γὰρ καὶ τὸν φίλον συνεργὸν παραλαμβάνειν ἐπὶ ὡρισμένῳ μισθῷ· ἔχθραν γὰρ προξενεῖ τὸ (μετὰ) τῆς ἀμοιβῆς μετὰ τὸ ἔργον ἔλλιπὲς ἀδόκητον ὑπάρξαν. (2) Τούτῳ δ' ὅμοιον καὶ τὸ τὰ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς συναλλάγματα μὴ ἀμάρτυρα ποιεῖσθαι· τὸ δ' ἐπαχθὲς ἀφαιρῶν εἶπεν ὅτι γελάσας, τουτέστιν ὡς παίζοντας καὶ μὴ σπουδάζοντας· πολλοὺς γὰρ ἀπολέσθαι διὰ τὸ πιστεῦσαί τισιν οἷς ἀπιστεῖν δέον, ἀπιστῆσαι δὲ πάλιν οἷς πιστεῦσαι δέον. (3) Διὸ χρεία τῆς ἐπὶ τῶν μαρτύρων ὁμολογίας καὶ ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν, καὶ (ἐπὶ) τῆς τοῦ μισθοῦ προομολογίας καὶ ἐπὶ τῶν φίλων.

XVII. « Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρόν. » Δοκεῖ μὲν ἀπηρτῆσθαι τοῦτο τοῦ προρρηθέντος· ἔχει δὲ καὶ συνέχειαν. Ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν ὅτι κἂν ᾖ σμικρὸν τὸ ἀφαιρεθὲν, παχνοῖ τὸν ἀφαιρεθέντα διὰ τὴν ἀκούσιον ἀφαίρεσιν, ἐπήγαγεν ὅτι τὸ σμικρὸν ἐπισωρευόμενον μὲν μέγα τι γίνεται, ἀφαιρούμενον δὲ εἰς τὸ μηδὲν καταλήγει· ὥστε εἰκότως λυπεῖ καὶ τὸ σμικρὸν ἀφαιρούμενον. (2) Καὶ εἰ τοῦτο ἀληθές, ὀρθῶς Ἀριστοτέλης ἔλεγεν, ὅτι χείριστον τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ μὴ παρὰ

Hesiodus bovem exempli loco nominavit; nos vero debemus ad similia extendere hoc præceptum, quæcumque possint per vicinum perire. Et id sane spectarunt leges antiquæ, quippe quæ rerum amissarum vicinos volebant prospicere recuperationi.

XII. (*Tzetz. ib.* 344.) *Quantum est bonus commodum.* Ostendit hoc *Plutarchus* : dicit enim Themistoclem vel Catonem quum venderet agrum, hoc addidisse, ejus esse bonum vicinum.

XIII. (*Procl. ib.* 346.) *Bos pereat.* Fertur Themistocles agrum vendens, jussisse præconem addere, ejus esse bonum vicinum. Nonnulli vero *borem* acceperunt pro *muliere;* propterea quia hæc ἀλφεσίβοια (*boves adferens*) dicitur; ac si dicat Hesiodus, *neque uxorem adulterari nisi si malus sit vicinus.* Aut non modo vicinum in pago, [sed et in urbe, significat : nec solummodo bovem,] sed quamvis pecudem et quodcumque mancipium agri.

XIV. [*Idem ib.* 351.] *Amantem te ama.* Hos versus *Plutarchus* spurios judicat. Nam, inquit, qui dicere vult *dare maxime bonorum esse hominum eosque gaudere dantes*, ineptus sit dicens dandum esse danti, non dandum non danti : sic enim et dationes statuat necessarias, et primas in dando partes ac priorem dare tollat.

2. (*Tzetz. ib.*) *Plutarchus* hos obelo notat versus, dicens, Nunquam quemquam alteri fore amicum, si uterque exspectet donec initium conciliandi ab altero fiat.

XV. (*Procl. ib.* 353.) *Plutarchus* eos qui beneficentiæ propositum animo conceptum tenent, comparat cum iis qui pila ludunt : quippe qui missam sibi ab aliis pilam non retinent, nec eam remittunt ignaris pila ludere, sed iis qui eam vicissim remittere possunt.

XVI. (*Idem ib.* 354.) *Merces amico viro constituta...* Hos versus quidam pro spuriis habent : at *Plutarchus* eos judicat germanos. Debemus enim, inquit, etiam amicum operis socium assumere certa ei condicta mercede. Nam, confecto opere, remuneratio si opinione minor accidat, inimicitiæ causam præbet. (2) Huic simile est alterum præceptum, quod jubet, etiam testes adhibere in pactis cum fratribus : sed ut ejus invidiam leniret, dixit *ridendo testem adhibere*, id est quasi hoc non serio, sed per jocum fiat. Multi enim perierunt credendo quibus non oportebat, et non credendo quibus oportebat. (3) Itaque necessaria est quum erga fratres conscientia testium, tum erga amicos constitutio mercedis.

XVII. (*Idem ib.* 359.) *Si quidem enim parvum parvo addideris...* Hoc præceptum, quamquam videtur disjunctum ab antecedente, habet tamen cum eo nexum. Nam quum dixisset, Ablatum, quamvis parvulum, tamen dolorem afferre ei a quo aufertur, propter involuntariam ablationem, subjungit : Etiam parvulum continuo congestum tandem magnum quoddam fieri; imminutum demendo in nihilum abire, itaque non sine ratione etiam parvulum ablatum, afferre dolorem ei unde aufertur. (2) Atque hoc si verum est, recte dixit Aristoteles, Pessimum esse in vita gubernanda illud dictum, *Quid tum postea, nil hoc*

τοῦτο λεγόμενον· εἰ γὰρ καταφρονοῖτο ὡς μικρὸν ἕκαστον καὶ ἐπιλέγοιμεν μὴ παρὰ τοῦτο, κακῶς πράξομεν· ἐν μὲν οὖν οἰκονομίαις λιμώξομεν, τοῦτο ἀεὶ ἐπάδοντες· ἐν δὲ τῇ διαίτῃ νοσήσομεν, πολλάκις μὲν παρορῶντες τὸ ὀρθὸν, λέγοντες δὲ ταύτην τὴν φωνήν· ἡ γὰρ καθ' ἓν ἕκαστον ἔλλειψις μεγάλην ἀθροίζει τοῖς παρορῶσι τὴν βλάβην.

XVIII. « Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος. » Καὶ ἐν τοῖς πατρίοις ἐστὶν ἑορτὴ Πιθοίγια, καθ' ἣν οὔτε οἰκέτην οὔτε μισθωτὸν εἴργειν τῆς ἀπολαύσεως τοῦ οἴνου θεμιτὸν ἦν, ἀλλὰ θύσαντας πᾶσι μεταδιδόναι τοῦ δώρου τοῦ Διονύσου. (2) Καλῶς οὖν εἴρηται, δεῖν ἀρχομένου πίθου κορέσασθαι, καὶ τῇ ἑορτῇ συμφώνως· δεῖ δὲ καὶ φειδοῦς ταμιευομένοις τὴν ἀπόλαυσιν, ὥστε καὶ εἰσαῦθις ἡμῖν γενέσθαι καὶ αὖθις· εἰ δὲ ἀπαναλωθέντος τοῦ πλείστου τὸ λειπόμενον ὀλίγον εἴη, χαλεπὴν εἶναι τὴν φειδώ· τότε γὰρ, φησὶ, τάχα ἂν καὶ τραπείη καὶ ἄχρηστον γένοιτο τοῖς φεισαμένοις. (3) Τὸ μὲν οὖν ἀρχομένου κορέσασθαι, παιδεύει πρὸς κοινωνίαν· τὸ δὲ μεσσόθι φείδεσθαι, πρὸς οἰκονομίαν· τὸ δὲ, χαλεπὴν εἶναι τὴν ἐν τῷ πυθμένι φειδὼ, πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν κατὰ καιρόν.

XIX. « Ὅς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὄγε φηλήτῃσι. » Τοῦτον Πλούταρχος χαράττει τὸν στίχον· σημαίνειν δὲ τοὺς φηλήτας τοὺς ἀφαιρεῖσθαί τι καὶ ἐκφορεῖν ἐθέλοντας, παρὰ τὸ ἀφαιρεῖν καὶ ὑφελεῖν τοῦ ὀνόματος αὐτοῖς τεθέντος.

XX. « Μουνογενὴς δὲ παῖς σώζοι πατρώϊον οἶκον φερβέμεν. » Δόξειεν ἂν ἄτοπος ὁ στίχος εἶναι καὶ ἀγανακτοῦντος ὅτι γέγονεν οὐ μόνος τῷ πατρί. (2) Μήποτε, φησὶν ὁ Πλούταρχος, καὶ Πλάτων ἕπεται τῷ Ἡσιόδῳ, καὶ Ξενοκράτης, καὶ Λυκοῦργος πρὸ τούτων· οἱ πάντες ᾠοντο δεῖν ἕνα κληρονόμον καταλιπεῖν· καὶ τοῦτο ἦν τὸ ὑπὸ Ἡσιόδου λεγόμενον. (3) Δοκεῖ δὲ ἡ λέξις εὐχομένου εἶναι, καὶ οὐ συμβουλεύοντος· τὸ γὰρ « σώζοι πατρώϊον οἶκον » εὐκτικόν ἐστιν· ὥστε εἶναι τὸν λόγον, Εἰ καὶ μὴ πλείους εἶεν παῖδες, ἀλλὰ μονογενὴς, οὗτός γε σώζοι τὸν οἶκον. Τὸ δὲ ἑπόμενον στιχίδιον ἔτι μᾶλλον λύει τὴν διαβολήν.

XXI. « Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη. » Μήποτε δὲ, φησὶν ὁ Πλούταρχος, ἐκεῖνο λέγει τὸ τοῦ Λάμπιδος, ὅτι πλείων μὲν ἡ φροντὶς ἐπὶ τοῦ πλείονος πλούτου· μείζων δὲ ἡ ἐπίδοσις, ἣν ἐπιθήκην εἶπεν, αὐτοῦ συναύξοντος ἑαυτὸν τοῦ πλούτου διὰ τὴν τῶν ὀργάνων εὐπορίαν καὶ τῶν ὑπηρετῶν. (2) Ὅ καὶ ὁ Λάμπις εἰρηκεν ἐρωτηθεὶς πῶς ἐκτήσατο, Τὸν μὲν ὀλίγον, ἔφη, χαλεπῶς, τὸν δὲ πολὺν ῥᾳδίως, πολλῶν ὄντων ἤδη τῶν ὑπουργούντων.

XXII. « Γηραιὸς δὲ θάνοις. » Οἱ περὶ Πρόκλον καὶ Πλούταρχον, ἀδιανόητον τοῦτό φασιν εἶναι καὶ περισσόν.

XXIII. « Γυμνὸν σπείρειν. » Κάλλιον δὲ, φησὶν ὁ Πλούταρχος, μετὰ τὸν σπόρον ὑετὸν συμβῆναι, ἢ πρὸ σπόρου· δῆλον δέ· τὰ γὰρ μετὰ Πλειάδα σπα-

refert : nam si unumquodque negligamus dicentes *Nil hoc refert*, male nobis erit : in re familiari administranda esuriemus, in victu regendo ægrotabimus, hoc semper accinentes dictum, eandemque cantilenam repetentes, rectum agendumque negligentes. Nam omissio singulorum negotiorum magnam damni summam colligit negligentibus.

XVIII. (*Idem ib.* 366.) *Incipiente autem dolio et desinente...* Etiam in patriis institutis est festum Pithœgia, id est *dolii apertio* : quo in festo nec servum nec mercenarium fas erat arcere a fruendo vino, sed sacrificio peracto dona Bacchi cum omnibus erant communicanda. (2) Itaque recte et festo tempori congruenter dictum est, *oportere ad satietatem bibere incipiente dolio* : oportere vero etiam parcere decrescente dolio, ut et in posterum et iterum nobis liceat frui : quodsi vero, consumpta majore parte, exiguum sit reliquum, difficilem esse parcimoniam : tunc enim, inquit, vinum fugiat et inutile fiat parcentibus. (3) Igitur *incipiente dolio ad satietatem bibere*, instituit nos ad communionem : *medio dolio parcere*, ad prudentem rei familiaris administrationem : in fundo difficilem esse parcimoniam, ad usum tempestivum.

XIX. (*Idem ib.* 373.) *Nam qui mulieri confidit, confidit is furibus.* Hunc versum notat *Plutarchus* : φηλήτας, inquit, significare eos qui aliquid auferre et exportare domo cupiunt, nomine ipsis posito a verbo ἀφαιρεῖν et ὑφελεῖν, *auferre, surripere.*

XX. (*Idem ib.* 374.) *Unicus vero filius, servet paternam domum pascendo.* Videatur ineptus esse versus et ægre ferentis, quod ipse patri non unicus natus fuisset filius. (2) Fortasse, inquit *Plutarchus*, et Plato sequitur Hesiodum, et Xenocrates, et ante hos Lycurgus : qui omnes existimarunt, unum relinquendum esse hæredem. Atque hoc erat, quod Hesiodus dixit. (3) Videtur autem dictio esse optantis, non suadentis : illud enim, *servet paternam domum*, in optativo est modo; ut sententia hæc sit : Nisi plures fuerint filii, sed unus; at hic saltem servet domum. Sed sequens versiculus magis etiam diluit reprehensionem.

XXI. (*Idem ib.* 378.) *Plurium major est cura, majorque accessio.* Fortasse, inquit *Plutarchus*, idem dicit quod Lampis : majores divitias majorem postulare curam, majora item habere incrementa, quæ ἐπιθήκην vocat Hesiodus; divitiis jam se ipsas augentibus per instrumentorum et ministrorum copiam. (2) Quod idem Lampis significavit, interrogatus quomodo divitias sibi comparaverit, respondit, *Parvas quidem difficulter, magnas vero facile* : quippe magnarum divitiarum multos jam habere quærendi comparandique ministros et adjutores.

XXII. (*Tzetz. ib.* 376.) *Senex autem moriaris.* Proclus et *Plutarchus* dicunt, hoc intelligi non posse et supervacaneum esse.

XXIII. (*Procl. ib.* 389.) *Nudus serito.* Melius est, inquit *Plutarchus*, pluviam accidere post sementem, quam ante sementem. Causa manifesta est. Nam quæ

ρέντα καὶ πρὸ τροπῶν, φύεσθαι ἑβδομαῖα, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ καὶ τριταῖα· τὸν δὲ μετὰ τροπὰς, μόλις ἐν τριπλασίῳ τούτου τοῦ χρόνου. Οὕτως τὸ ἐπιγενέσθαι ὑετὸν, ἀγαθὸν μᾶλλον ἢ τὸ προγενέσθαι. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι καὶ πρωϊαίτερον ἔσπειρον, ὡς δῆλον ἐκ τῶν Ἐλευσινίων τελετῶν, ἐν αἷς ἐλέγετο « ὑπέριθι κόρη γεφύραν ὅσον οὔπω τριπόλεον δέ. »

XXIV. « Ὅλμον μὲν τριπόδην. » Πολὺς ἐν τούτοις ὁ Πλούταρχος ἀμυνόμενος τοὺς γελῶντας τὸν Ἡσίοδον τῆς μικρολογίας, καὶ Πλάτωνα λέγων περὶ τῆς τῶν σκευῶν ἐν τοῖς οἴκοις διειλέχθαι συμμετρίας· καὶ Λυκοῦργον περὶ τῆς τῶν θυρῶν κατασκευῆς, ἵν' ἀπὸ πρίονος ὦσι καὶ πελέκεως μόνον ἀποίκιλοι. Δεῖν οὖν ἀποδέχεσθαι καὶ τὸν Ἡσίοδον μέτρα παραδόντα καὶ ὅλμου καὶ ὑπέρου καὶ ἄξονος καὶ σφύρας. (2) Καὶ τοὺς ἀρχαίους δὲ πολὺν καὶ τούτων ποιεῖσθαι λόγον· καὶ τῶν εὑρετῶν Πάμφων μὲν τιμᾶν, διότι τὸν λύχνον πρῶτος εὗρε καὶ τὸ ἐκ τούτου φῶς εἰσήγαγεν εἰς τε τὰ ἱερὰ τὴν ἰδίαν χρῆσιν· τὸν δὲ τῶν Πιτθέων δῆμον ὀνομάσαι διότι τῶν πίθων ἐπενοήσαντο τὴν πλάσιν· ὥστε μὴ τὴν πολυτέλειαν προσήκειν θαυμάζειν, ἀλλὰ τὴν τῶν χρειωδῶν, κἂν εὐτελῆ τυγχάνῃ, περιποίησιν.

XXV. Τὸν μὲν οὖν γύην εἶναι κελεύει πρίνινον, προσθεὶς « ἢ κατ' ἄρουραν εἰ εὔροις, ἢ κατ' ὄρος, πρίνινον. » Οὐ γὰρ εὔπορος Βοιωτοῖς ἡ πρῖνος, φησὶν ὁ Πλούταρχος, ἀλλὰ τοῖς πτελείνοις ἀντὶ τῶν πρινίνων χρῶνται τοὺς γύας κατασκευάζοντες.

XXVI. Ὁ μὲν δὴ γύης πρίνινος ἔστω· ὁ δὲ ἱστοβοεὺς ἢ δάφνινος ἢ πτελέϊνος· οὕτω γὰρ ἄσηπτος ἔσται· τὸ δὲ ἄσηπτον ἐδήλωσεν εἰπὼν ἀκιώτατον· ὁ δὲ Πλούταρχος ἐξηγήσατο τὴν αἰτίαν, λέγων εἶναί τι θηρίδιον ὃ καλεῖται κίς, διεσθίον τὰ ξύλα· τοῦτο καὶ Πίνδαρον οὕτω καλεῖν περὶ τοῦ χρυσοῦ λέγοντα,

Κεῖνον οὐ σῆς, οὐ κὶς δάμναται,

ὡς ἄσηπτον· ἐγγίνεται δ' οὖν τὰ τοιαῦτα θηρίδια τοῖς γλυκέσι καὶ μαλακοῖς ξύλοις· δάφνη δὲ καὶ πτελέα δριμύτατα.

XXVII. Τὴν μὲν οὖν ὀπλὴν ἐπὶ βοὸς ῥηθεῖσαν ἣ οὐκ ἔστι τῶν μονωνύχων, συγγνώμης ἀξιωτέον· διότι δὲ σημεῖον ἐξεῦρεν ἱκανὸν ἀρκοῦντος ὄμβρου τοῖς περὶ ἄροτρα καὶ βοῦς ἀσχολουμένοις, ἐπαινετέον. (2) Ὅτι δὲ ὁ τοιοῦτος ὄμβρος χρήσιμος, πιστοῦται ἀπὸ τοῦ τὴν Σικελίαν εὐκαρπεῖν, πολλοὺς δεχομένην ἐαρινοὺς ὄμβρους· καὶ ἀπὸ τοῦ προσηνὲς εἶναι τὸ ὕδωρ τότε τῇ γῇ ὑποθερμαινόμενον, καὶ νηπίοις οὖσι τοῖς καρποῖς συμφέρον· καὶ ἀπὸ τοῦ τινὰς καὶ ἐν ἰσημερίᾳ σπείραντας ἐαρινῇ [Μαρτίου μηνὸς κα'] πολλοὺς θερίσαι καρπούς· καὶ γὰρ ὁ τριμηνιαῖος λεγόμενος πυρὸς ὑπὸ τοιούτων ὄμβρων ἐκτρέφεσθαι ἔοικε τῶν ἐαρινῶν.

XXVIII. Τῶν λιμωττόντων τοὺς πόδας φησὶ παχύνεσθαι, τὸ δ' ἄλλο σῶμα λεπτύνεσθαι. Καὶ εἷς νόμος ἦν Ἐφεσίων, μὴ ἐξεῖναι πατρὶ παῖδας ἀποθέσθαι ἕως ἂν διὰ λιμὸν παχυνθῇ τοὺς πόδας. (2) Ἴσως δὲ

post Pleiadis occasum et ante solstitium hibernum seruntur, septimo jam die, in Ægypto autem vel tertio, procrescunt: at quæ post solstitium seruntur, vix triplo majore tempore. Adeo utilius est pluviam sequi quam antecedere. Antiqui vero maturius etiam serebant, ut apparet ex initiationibus Eleusiniis; in quibus dicebatur.....

XXIV. (*Idem ib.* 421.) *Mortarium tripedale.* Copiosus hoc loco est *Plutarchus* refellens eos qui Hesiodum propter minutam diligentiam rident: dicens et Platonem disseruisse de instrumentorum vasorumque justa in domibus dispositione; et Lycurgum de fabrica januarum constituisse ne fieret nisi duobus instrumentis, securi et serra, neque ulla ornamenti varietas adderetur. Igitur Hesiodum quoque probandum esse tradentem mensuras mortarii, pilæ, axis, mallei. (2) Atque antiquos magnam harum rerum rationem duxisse; et ex earum inventoribus Pamphum coluisse, qui lucernam invenisset, ejusque lucem in consuetudinem induxisset, et proprium ejus ad rem sacram usum docuisset; et populum Pittheensium hoc nomine condecorasse, quod doliorum (πίθων) figlinam excogitassent. Itaque non sumptuositatem, sed rerum necessariarum, etiamsi viles sint, comparationem in admiratione ponendam esse.

XXV. (*Idem ib.* 425.) Dentale igitur jubet fieri iligneum, addens, *sive in agro si invenias, sive in monte, iligneum.* Neque enim facilis inventu est ilex in Bœotia, ut ait *Plutarchus*, et qui dentalia fabricantur, loco ilignei, ulmeo utuntur ligno.

XXVI. (*Idem ib.* 428.) Dentale igitur sit iligneum; stiva autem e lauro aut ulmo; ita enim non putrescet. Ejus vim putredini adversariam significavit nomine ἀκιώτατον: cujus rationem explicuit *Plutarchus*, dicens, esse parvulum quodam animal, nomine κίς, peredens ligna: quod et Pindarum ita nominare, ubi de auro dicit

Id nec tinea nec cis domat,

quippe quod immune sit a putredine. Hæc igitur animalia nascuntur in dulcibus ac mollibus lignis: at laurus et ulmus habent amarissima ligna.

XXVII. (*Idem ib.* 483.) Ignoscendum est Hesiodo, quod ὁπλὴν, ungulam, de bove dixit, genere pecudis quod non individuos, sed dividuos habet pedes. Laudandum contra, quod sufficientis imbris signum idoneum iis qui in bobus et aratris occupantur, invenit. (2) Talem autem imbrem utilem esse confirmatur etiam inde, quod Sicilia ferax est frugum, quæ plurimos accipit vernos imbres: tum inde, quod aqua, tunc temporis tepefacta, lenis accidit terræ, et teneris frugibus accommodata: denique inde, quod nonnulli qui sub tempus æquinoctii verni [quod est die Martii XXI] sementem fecerunt, iidem magnam frugum copiam messuerunt; nam triticum quoque trimestre dictum ejusmodi imbribus vernalibus ali ac produci videtur.

XXVIII. (*Idem ib.* 494.) Esurientium pedes ait crassescere, reliquum corpus macrescere. Est etiam lex quædam Ephesiorum, ne liceat patri deponere natos antequam fame pedes ejus crassescant. (2) Fortasse autem significat

καὶ τὴν ἀπὸ καθίσεως καὶ ἀργίας πάχυνσιν δηλοῖ τῶν ποδῶν· γίνεται γὰρ τοῦτο τοῖς ἐπὶ πολὺ καθημένοις. Ἐὰν οὖν ἐν τοῖς ἀλεεινοῖς οἴκοις ἀργὸς καθιζάνῃς, λεπτῇ χειρὶ διὰ λιμὸν τοὺς παχεῖς ὄντας πόδας πιέσεις. (3) Ἔοικε δὲ καὶ ἡ ἐν τοῖς λιμοῖς πάχυνσις εἶναι κατὰ φύσιν, ὡς ὁ Πλούταρχος· δεῖται γὰρ τὸ ἐν ἡμῖν θερμὸν, ἵνα μένῃ, τῆς ἔξωθεν τροφῆς, ἣν οὐ δεχόμενον δαπανᾷ τὸ σῶμα, καὶ αὐτοῦ τι ἀποσπᾷ· δι' ἀσθένειαν δὲ ἀδυνατοῦν ἀλλοιῶσαι τὸ ἀποσπώμενον, ἄπεπτον ὂν ἀφίησι· καὶ αὐτὸ μὲν τὰ μέσα καὶ τὰ ἄνω λεπτύνει τοῦ σώματος, ἐν οἷς ἐστὶ τὸ πλεῖον· ἐκεῖνο δ' ἄρα τὸ ἄπεπτον εἰς τὸ κάτω φέρεται, καὶ οὕτω δὴ παχύνει τοὺς πόδας.

XXIX. Πλούταρχος οὐδένα φησὶ μῆνα Ληναιῶνα Βοιωτοὺς καλεῖν· ὑποπτεύει δὲ ἢ τὸν Βουκάτιον αὐτὸν λέγειν, ὅς ἐστιν ἡλίου τὸν αἰγόκερων διιόντος, καὶ τὸ βούδορα τῷ Βουκατίῳ συνάδειν, διὰ τὸ πλείστους ἐν αὐτῷ διαφθείρεσθαι βόας· ἢ τὸν Ἑρμαῖον, ὅς ἐστι μετὰ τὸν Βουκάτιον καὶ εἰς ταυτὸν ἐρχόμενος τῷ Γαμηλιῶνι, καθ' ὃν τὰ Ληναῖα παρ' Ἀθηναίοις· Ἴωνες δὲ τοῦτον οὐδ' ἄλλως, ἀλλὰ Ληναιῶνα καλοῦσι. (2) Τοῦτον οὖν ὡς ψυχρὸν κελεύει φυλάττεσθαι, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις μησὶ τὰς ἐξαπίνης γινομένας πηγάδας, αἳ δὴ γίνονται πήξεις τῶν ὑδάτων τοῦ Βορέου πνεύσαντος, ἃς οὐ ῥᾴδιον ὑπομεῖναι διὰ τὴν σφοδρότητα τῆς πήξεως.

XXX. « Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἴφι κταμένοιο Ἄρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας. » Ἐκ βοείων δερμάτων εἶναι κελεύει τὰ ὑποδήματα, καὶ τούτων τῶν ἰσχυρῶν· τοιαῦτα δὲ εἶναι τὰ τῶν σφαγέντων βοῶν, ἀλλ' οὐ τὰ τῶν αὐτομάτως ἀποθανόντων. Εἰκότως· ἀποθνήσκουσι μὲν γὰρ ἢ νοσήσαντες, ἢ γηράσαντες, ὥστε ἠσθενηκότες· τῶν δὲ σφαγέντων ἡ ἐν τοῖς δέρμασιν ἐνοῦσα δύναμις μένει. (2) Δεῖν οὖν ἐκ τούτων εἶναι τὰ ὑποδήματα· δεῖν δὲ καὶ πίλοις ἔνδοθεν χρῆσθαι συμφύεσθαι τοῖς ποσὶ δυναμένοις καὶ μειζόνως ἀλεαίνειν· τὰ γὰρ ἄκρα μείζονος δεῖται βοηθείας, ὡς πορρώτερον ὄντα τοῦ μέσου, ἐν ᾧ τὸ ἔμφυτον θερμόν.

XXXI. « Ταῦτα φυλασσόμενος.... » Τοῦτον καὶ τοὺς ἑξῆς δύο διαγράφει Πλούταρχος. Δηλοῦσι δὲ χρῆναι δι' ὅλου τοῦ ἔτους βλέπειν εἰς τὰς νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας καὶ πρὸς ταύτας ἰσοῦν τὰ ἔργα, ἕως ἂν μετὰ τὸν σπόρον ἡ ὥρα ἀφίκηται τῆς καρπῶν συλλογῆς. Τούτων δὲ διαγραφέντων ἀκόλουθα τὰ ἑξῆς ἤ.

XXXII. « Ἠὼς ἥτε φανεῖσα πολέας ἐπέδησε κελεύθου Ἀνθρώπους... » Ταῦτα περὶ τῆς ἐν τῷ ὄρθρῳ σπουδῆς· ὡς οἵ γε τοῦτον τὸν καιρὸν ἄπρακτοι, καὶ τὴν ἐν τοῖς ἄλλοις μέρεσι τῆς ἡμέρας ἀμβλύνουσι συντονίαν. Τὸν μὲν οὖν Ὁμηρόν φησιν ὁ Πλούταρχος ἐπιθέτοις εἰς τέρψιν εὐδοκιμοῦσι τὴν ἡμέραν κοσμῆσαι, κροκόπεπλον αὐτὴν λέγοντα καὶ ῥοδοδάκτυλον· τὸν δὲ Ἡσίοδον μειζόνως ἀπὸ τῶν ἔργων, ἐφ' ἃ δὴ προῖοῦσα κινεῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ τῆς ἐκλύσεως εἰς τὴν ἐνεργὸν μεθίστησι ζωήν.

crassitiem pedum a sedendo et pigrendo profectam: hoc enim iis accidit qui diu sedent. Quodsi ergo in tepidis domibus piger desideas, propter famem tenui manu crassos pedes premes. (3) Videtur vero etiam naturalibus de causis oriri illa in fame crassities, ut *Plutarchus* exponit. Nam calor corporis nostri internus ut maneat, opus habet alimento extrinsecus: quod alimentum si calor non accipit, consumit corpus et ejus aliquam partem detrahit: et quum propter infirmitatem non possit concoquere et mutare detractam illam partem, eam nondum concoctam dimittit. Itaque calor medias et superiores corporis regiones reddit macras, quippe in quibus major ipsius est copia: illa vero pars, quam nondum concoctam dimisit, ad regiones corporis inferiores defertur, atque sic pedes crassos reddit.

XXIX. (*Idem ib.* 502.) *Plutarchus* ait, Bœotios nullum e mensibus vocare Lenæonem: suspicatur vero Hesiodum significare Bucatium, qui est sole Capricornum permeante, et bovium excoriationem (βούδορα) huic mensi ab occisis bobus vocato convenire, propterea quod plurimi tunc pereunt boves: aut Hermæum, qui proximus est ab illo mense, et in idem spatium incidit atque Atheniensium Gamelion, quo Lenæa aguntur: neque hunc Ionas aliter quam Lenæonem vocant. (2) Hunc igitur mensem ut frigidum vitare jubet, et in aliis mensibus gelantia frigora, quæ subito exsistunt, flante Aquilone vento, et aquas glacie constringunt: quæ frigora facile tolerari nequeunt propter vehementiam congelationis.

XXX. (*Idem ib.* 539.) *Circum pedes, calceos bovis fortiter occisi Aptos ligato, pilis intus condensans.* Calceos facer monet e pellibus bovinis, iisque robustis: hujusmodi autem sunt pelles cæsorum bovium, non item sua sponte mortuorum. Et recte quidem. Moriuntur enim vel morbo, vel senectute, quorum utrumque est infirmitatis: at cæsorum in pellibus, quæ inest, vis manet. (2) Ergo ex his calceos faciendos esse ait; intrinsecus etiam utendum pilis qui pedibus adhærere possint et majorem addant calorem. Nam extremæ corporis partes majore opus habent auxilio, ut quæ longius distent a medio, ubi consistit innatus calor.

XXXI. (*Idem ib.* 559.) *Hæc observans....* Hunc et duos sequentes versus delet Plutarchus. Declarant autem oportere per totum annum respicere dies ac noctes, ad earumque modum accommodare opera; donec post sementem tempus colligendarum frugum advenerit. His versibus delctis, antecedentia cum sequentibus apta nexaque erunt.

XXXII. (*Idem ib.* 578.) *Aurora, quæ apparens multos in viam producit Homines* Hæc dicuntur de operum matutino tempore faciendorum studio: quippe efficaciam reliquarum diei partium retundunt qui matutino tempore nil agunt. Et Homerus quidem, inquit *Plutarchus*, diem ornat cognominibus ad oblectationem illustribus, vocans *croceis peplis indutam, et roseis digitis præditam:* at Hesiodus majus quid spectans, eam illustrat significatione operum, ad quæ opera oriens progrediensque dies excitat homines, eosdemque ab remissione iterum ad actuosam vitam convertit.

XXXIII. « Μαχλόταται δὲ γυναῖκες... » · ὡς ψυχρότεραι τὴν κρᾶσιν, καὶ διὰ τοῦτο βράδιον ὀργῶσαι ἀναθερμαινόμεναι. Οἱ δὲ ἄνδρες ἀφαυρότεροι διὰ τῆς ἔξωθεν θέρμης ἀφαυαινόμενοι, φύσει θερμότεροι ὄντες καὶ ξηρότεροι τῶν γυναικῶν. (2) Τοιαῦτα δὲ καὶ τὸν Ἀλκαῖον ᾄδειν·

Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
ἁ δ' ὥρα χαλεπά,
ἀχεῖ δ' ἐκ πετάλων ἀδέα τέττιξ,
ἀνθεῖ δὲ (καὶ) σκόλυμος· νῦν δὲ γυναῖκες μιαρώταται,
λεπτοὶ δέ τοι ἄνδρες, ἐπεὶ κεφαλὰν
καὶ γόνυ Σείριος ἄζει.

XXXIV. Ἐργάτῃ μὲν ἡ τροφὴ πρέπουσα πληροῦν βοείων κρεῶν τὴν γαστέρα, καὶ ἐν σκιᾷ δὲ καθήμενον καὶ ὑπὸ τοῦ ζεφύρου καταπνεόμενον, πίνειν ἐπὶ τῇ κρεωφαγίᾳ, μίξαντα κρηναῖον ὕδωρ τῷ οἴνῳ, τρία μέτρα πρὸς ἕν· οὐ γὰρ διαρρέουσιν ἀνθρώποις γράφει δίαιταν, ἀλλ' ἐκπονοῦσι τὴν γῆν καὶ αὐτουργοῖς καὶ βιωτικοῖς· τοῖς γὰρ τοιούτοις οὐδὲν προσφορώτερον τῆς ἰσχυρᾶς καὶ δυσφθάρτου ταύτης τροφῆς, οὐ χιόνων δεομένοις οὐδὲ ῥιπιδίων, ἀλλὰ φυσικῆς εὐπνοίας, οἷος ὁ ἀκραὴς ζέφυρος, καθαρὸς ὢν ζέφυρος· τὰ γὰρ βόρεια λήγοντα συνάπτεται τοῖς δυτικοῖς πνεύμασι. (2) Τὸ δὲ ταύτην ἐπαινέσαι τὴν κρᾶσιν τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ὕδατος, ἄτοπον εἶναι δοκεῖ· λέγεται γὰρ

ἢ πέντε πίνειν, ἢ τρί', ἢ μὴ τέσσαρα·

τὸ δὲ τρία μιγνύναι πρὸς ἕν, τοιοῦτον εἶναι δοκεῖ. Ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν αἱ κράσεις, δύο πρὸς ἕν, καὶ τριῶν πρὸς δύο, κατὰ λόγους διπλάσιον καὶ ἡμιόλιον, τοὺς ἡγεμόνας τῶν πολλαπλασίων καὶ ἐπιμορίων, εἰς μέθην εἰσὶ πινόντων· αὕτη δὲ σωφρόνως πινόντων. (3) Καὶ μὴν καὶ περὶ ὕδατος ἄλλοι μὲν γράφουσιν εἰς σταθμὸν ἀποβλέποντες ἐκλεγόμενοι τὸ κουφότερον· καί τινες καὶ ὑδροστάτας κατασκευάζουσι, δι' ὧν τὸ βαρὺ καὶ κοῦφον ὕδωρ κρίνουσι· καίτοι πολλαχοῦ κοῦφον μέν ἐστι, πονηρὸν δέ, ὡς ἐν Χαλκίδι Πλούταρχος ἱστορεῖ τὸ τῆς Ἀρεθούσης· οἱ δὲ καὶ τὸ ῥᾳδίως οἴνῳ κεραννύμενον δοκιμάζουσιν ὕδωρ ἄριστον, πολλῆς δεόμενον πείρας καὶ διαφόρων οἴνων, εἰς τὸ μὴ φωραθῆναι τοιοῦτον ὄν· ἄλλοι δὲ εἰς κεράμειον ποτήριον ὕδωρ ἐμβαλόντες ἐῶσι δι' ὅλης μεῖναι νυκτὸς, εἶτα γενομένης ἡμέρας ὁρῶσιν εἴ τινα ἐντὸς τῆς κύλικος ἔχει γεώδη περιφέρειαν συστᾶσαν καὶ μελανίζουσαν· καὶ τοῦτο σημεῖον τίθενται τῆς τοῦ ὕδατος φαυλότητος, οὐδ' οὗτοι πεῖραν παραδιδόντες εὐπόριστον. (4) Πάντων δὴ οὖν τῶν τοιούτων ἁπλούστερον ὁ Ἡσίοδος κελεύει τῷ γεωργικῷ, μιγνύναι τῷ οἴνῳ ὕδωρ ἐκ κρήνης ἀπορρύτου, ἵν' ᾖ κινούμενον καὶ λεπτὸν καὶ ἀθόλωτον, ἀλλὰ μὴ γεῶδες.

XXXV. « Ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ... » Ταῦτα καὶ τὰ ἑξῆς εἰς ζῆλον ἀνεγείρει τοῦ πατρὸς τὸν Πέρσην, εἰ μὴ γεωργεῖν ἐθέλοι, ναυτίλλεσθαι· καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἐκ τῆς Κύμης (μία δὲ αὕτη τῶν Αἰολίδων πόλεων) ἥκειν εἰς Βοιωτίαν, διὰ τὸ βίον ἐθέλειν ἑαυτῷ περιποιήσασθαι, οὐ πλοῦτον φεύγοντα, ἀλλὰ πενίαν· καὶ οἰκῆσαι

XXXIII. (*Idem ib.* 584.) *Salacissimæ autem mulieres*...., utpote frigidioris temperamenti, et idcirco tardius ad coitum turgentes, licet calefactæ. At viri sunt imbecilliores, quippe externo calore adusti, natura sua calidiores siccioresque mulieribus. (2) Similia quoque Alcæum canere dixit :

Pulmones madefac vino; nam astrum vertitur,
tempus autem est grave,
et sonat e foliis suaviter cicada,
floret scolymus : nunc improbissimæ sunt mulieres
viri vero imbecilles; quippe caput
et genua Sirius siccat.

XXXIV. (*Idem ib.* 589.) Victu conveniente ita utetur agricola, si bubula carne ventrem implet, comesis carnibus, in umbra sedens, perflante Zephyro, vinum bibat temperatum fontana aqua, tribus aquæ mensuris ad unam vini admixtis. Neque enim Hesiodus victum scribit hominibus luxu diffluentibus, sed terram sua ipsorum opera excolentibus, et ad vitæ necessitates expeditis atque industriis. Hujusmodi enim hominibus nil magis conducit quam talis cibus robustus nec facile corrumpendus, non indigentibus nive neque flabellis, sed naturali ventilatione, qualis est *sincerî nec mixti* Zephyri, qui purus est Zephyrus. Nam septentriones venti desinentes adjungunt se occidentalibus ventis. (2) Quod autem poeta hoc vini et aquæ temperamentum laudat, ineptum esse videtur; dicitur enim proverbii loco,

Aut quinque bibe, aut tria, aut non quattuor.

Atqui tria aquæ pocula ad unum vini admiscere, tale videtur esse, quale in illo proverbio *quattuor*. Sed illa quidem temperamenta, duorum aquæ ad unum vini, et trium aquæ ad duo vini, quæ temperamenta quum in ratione duplici et sesquialtera, et ipsæ hæ rationes quum censeantur principes rationum multiplicium et superparticularium, sunt sane eorum qui ad ebrietatem bibunt. Illa autem Hesiodi ratio, trium ad unum, est sobrie bibentium. (3) Ceterum etiam de aqua alii scribunt præcepta ad pondus respicientes, eligentes leviorem : quidam etiam libras conficiunt, quibus leviorem gravioremque aquam ponderando discernant. Quamquam multis in locis reperitur levis aqua, sed eadem tamen prava : cujusmodi in Chalcide fontis Arethusæ aqua, de qua memoriæ prodidit *Plutarchus*. Alii eam probant aquam ut optimam, quæ facillime cum vino commiscetur : quorum ratio multa experimenta et varia postulat vina, ut deprehendatur si forte talis non sit aqua. Alii aquam in figlinum poculum infundunt et per noctem stare sinunt, postridie vident an circum interius poculum orbis quidam constiterit terrenus et nigrans; idque si accidit, signum faciunt pravitatis aquæ : neque hi facilem experimenti rationem tradentes. (4) His igitur omnibus multo simplicior Hesiodi ratio, jubentis agriculturæ studiosum admiscere vino aquam ex fonte defluente : ut aqua sit et motu agitata, et tenuis, et illimis, nec terrenæ quid faecis habens.

XXXV. (*Idem ib.* 631.) *Ut meus quoque pater*.... Hæc et sequentia Persen excitant ad imitationem patris : ut naviget, nisi agrum colere velit. Nam et pater Cyma, quæ est una urbium Æolidis, venit in Bœotiam, ut sibi victum quæreret, fugiens non divitias, sed paupertatem : et habitavit in miserrima illa urbicula Ascra, et æstatis et

τοῦτο δὴ τὸ λυπρότατον πολίχνιον, τὴν Ἄσκρην χαλεπὴν καὶ θέρους ὥρᾳ καὶ χειμῶνος. (2) Κεῖται μὲν οὖν ὑπὲρ τὴν ὁδὸν, ἣν βαδίζουσιν οἱ ἐπὶ τὸ Μουσεῖον ἀπιόντες, ἡ Ἄσκρη. Τοῦ δὲ Ἑλικῶνος ἐκκειμένου τοῖς ἀνέμοις, καὶ θαυμαστὰς μὲν ἀναπαύλας ἔχοντος ἐν θέρει, δυσηνέμου δὲ ὄντος ἐν χειμῶνι, τὴν Ἄσκρην ἐν τῷ μεσημβρινῷ κειμένην τοῦ ὄρους, τῆς μὲν ἐκ τῶν ἀνέμων ἀπολαύειν βίας, ἐν δὲ τῷ θέρει τὸ εὔπνουν μὴ ἔχειν. (3) Ἀοίκητον δὲ αὐτὸ ὁ Πλούταρχος ἱστορεῖ καὶ τότε εἶναι, Θεσπιέων ἀνελόντων τοὺς οἰκοῦντας, Ὀρχομενίων δὲ τοὺς σωθέντας δεξαμένων· ὅθεν καὶ τὸν θεὸν Ὀρχομενίοις προστάξαι τὰ Ἡσιόδου λείψανα λαβεῖν καὶ θάψαι παρ' αὐτοῖς, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησὶ γράφων τὴν Ὀρχομενίων πολιτείαν.

XXXVI. Ταῦτα πάντα περὶ τῆς Χαλκίδος, τοῦ Ἀμφιδάμαντος, καὶ τοῦ ἄθλου, καὶ τοῦ τρίποδος, ἐμβεβλῆσθαί φησιν ὁ Πλούταρχος οὐδὲν ἔχοντα χρηστόν. Τὸν μὲν οὖν Ἀμφιδάμαντα ναυμαχοῦντα πρὸς Ἐρετριέας ὑπὲρ τοῦ Ληλάντου ἀποθανεῖν· ἆθλα δὲ ἐπ' αὐτῷ καὶ ἀγῶνες ἐγένοντο τελευτήσαντος παρὰ τῶν ἑαυτοῦ παίδων· νικῆσαι δὲ ἀγωνιζόμενον τὸν Ἡσίοδον καὶ ἆθλον μουσικὸν τρίποδα λαβεῖν, καὶ ἀναθεῖναι τοῦτον ἐν τῷ Ἑλικῶνι, ὅπου καὶ κάτοχος ἐγεγόνει ταῖς Μούσαις, καὶ ἐπίγραμμα ἐπὶ τούτῳ θρυλλοῦσι. (2) Πάντα οὖν ταῦτα ληρώδη λέγων ἐκεῖνος, ἀπ' αὐτῶν ἄρχεται τῶν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πλοῦ συντεινόντων, ἥματα πεντήκοντα.

XXXVII. « Μηδὲ κασιγνήτῳ. » Τὴν κατὰ φύσιν ἡμῶν σχέσιν πρὸς ἀλλήλους τῆς κατὰ προαίρεσιν εἶναι τιμιωτέραν φησὶν οὗτος ὁ λόγος. Καὶ γὰρ τὴν μὲν ἀποθέσθαι, ἐφ' ἡμῖν· τῆς δὲ τὸν δεσμὸν ἐπήγαγε τὸ πᾶν αὐτὴν φυλάττειν βέβαιον· δεῖν οὖν μείζονα τιμὴν νέμειν ἀδελφοῖς ἢ ἑταίροις· καὶ γὰρ καὶ τοῖς πατράσιν οὕτω φίλα πράξομεν, οὓς δεῖ μετὰ θεοὺς τιμᾶν ὡς ἀγάλματα, φησὶν, ὄντας ἐφ' ἑστίᾳ θεῶν. Οὕτω δὲ καὶ τὴν οἰκείαν πόλιν τινὲς εἶπον ἐγγιωτέραν τῆς μὴ οἰκείας, κἂν μᾶλλόν τις ἐν ταύτῃ τυγχάνῃ τιμώμενος, διὰ τὴν κατὰ φύσιν σχέσιν. (2) Καὶ ὀρθῶς ὁ Παναίτιος, πολίτην αὐτὸν Ἀθηναίων ποιεῖσθαι σπευδόντων, εἶπεν, τῷ σώφρονι μίαν πόλιν ἀρκεῖν. Καὶ ὁ τῶν Σπαρτιατῶν βασιλεὺς πρὸς τὸν Ἀρκάδα τὸν ξένον, εἰπόντα πρὸς αὐτὸν, ὅτι φιλολάκων οἶκοι καλοῖτο, Κάλλιόν τοι, εἶπεν, εἰ φιλόπολις ἐκαλοῦ μᾶλλον ἢ φιλολάκων. Οὕτως αἱ κατὰ φύσιν ἡμῶν σχέσεις παρὰ πᾶσι τῶν κατὰ προαίρεσιν εἶναι δοκοῦσι κρείττους. (3) Δεῖν μὲν οὖν τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἑταίρου πάντως ἐπὶ μείζονος ἄγειν σπουδῆς· τούτῳ δὲ ἀκόλουθον τὸ ἐξῆς, ὅτι εἴ τινα ποιησόμεθα φίλον, ἀπροσκρούστους εἶναι δεῖ πρὸς αὐτόν. Καὶ γὰρ ἡ τῶν Πυθαγορείων παραίνεσις, οὐχ ὅτι προτέρους ἁμαρτάνειν εἰς φίλον διακωλύσειεν ἄν, ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ φίλου ἁμαρτήματα ὑπομένειν καὶ φέρειν, ἕως ἂν δυνώμεθα, παρακελεύεται. Καὶ ἔχει τὸ παράγγελμα πρὸς τῇ ἄλλῃ δικαιοσύνῃ καὶ τὸ ἔμφρον· εἰκὸς γὰρ ἡμᾶς καὶ θαρρήσαντας τυγχάνειν τινὰ

hiemis tempore molesta. (2) Et sita est Ascra supra viam quam ii qui ad Musarum templum abeunt, ambulant Sed Helicon mons, ut ventis expositus, pulcherrima habet refugia ac diversoria æstate; hieme a ventis infesta tur. Ejus igitur montis in meridiano latere sita Ascra ventorum vehementia vexatur; nec tamen æstate eorum lenitatem ac refrigerationem percipit. (3) Eam desertam sua jam ætate fuisse prodit *Plutarchus*, postquam Thespienses Ascræos interfecissent, eorum autem reliquos Orchomenii recepissent: quare deum Orchomenios jussisse accipere Hesiodi ossa et apud se sepelire, ut scribit Aristoteles in Orchomeniorum republica.

XXXVI. (*Idem ib.* 648.) *Plutarchus* dicit totum hoc de Chalcide, Amphidamante, certamine, tripede, ab aliena manu adjectum esse; quippe quod nullam habeat utilitatem. Nam Amphidamantem navali prœlio adversus Eretrienses de Lelanto dimicantem cecidisse: in ejusque honorem filios ejus certamina ac præmia posuisse: Hesiodum item in carminis certamen descendisse, musicum victoriæ præmium tripedem reportasse, eumque in Helicone monte consecrasse, ubi primum a Musis instinctus fuisset: inscriptionem adeo tripedis vulgo jactari. (2) Totum igitur hunc locum ille nugatorium judicans, incipit ab ipsis iis versibus, quorum argumentum est de opportunis temporibus: Ἥματα πεντήκοντα, *dies quinquaginta*, etc.

XXXVII. (*Idem ib.* 705.) *Neque fratri.* Hesiodei loci hæc est sententia, naturalem relationem inter homines præstantiorem esse quam adscititiam. Nam hanc deponere, in nostra est potestate: illius autem vinculum induxit *ipsa natura*, ut nobis quovis modo firmiter tenendum sit. Igitur Hesiodus monet majorem tribuendum esse honorem fratribus quam sodalibus. Ita enim et parentibus gratificabimur, quos secundum deos, ut signa deorum ad focum posita, colere debemus, ut ille dixit. Eadem ratione nonnulli dixerunt, propriam et suam cuique patriam esse propinquiorem quam alienam, quamvis in hac magis honoretur: idque propter naturæ vinculum. (2) Et recte Panætius, quum Athenienses eum civem facere studerent, dixit « sobrio ac temperanti homini unam satis esse civitatem. » Et Spartanorum rex, quum hospes Arcas dixisset se domi apud suos vocari Laconum amicum, respondit: Pulchrius erat, si te patriæ potius quam Laconum amicum vocarent. Adeo apud omnes homines, conjunctiones naturales adscititiis præstantiores habentur. (3) Itaque et Hesiodus præcipit, fratrem majore afficere honore quam sodalem. Huic consentaneum est sequens præceptum, sine offensione amicitiam esse servandam cum iis quos semel amicos assumpserimus. Nam et Pythagorei monent nos, amicorum peccata ferre ac tolerare quousque possimus, non eo contentos ut nos vetent priores peccare adversus amicos. Et habet sane hoc præceptum cum reliqua justitia etiam prudentiam. Consentaneum est enim, nos quoque aliquid amico fidentius commisisse; ut nil nos contra eum, quod

τῷ φίλῳ, καὶ δεῖ μηδὲν εἰς αὐτὸν ποιεῖν λύον τὴν σχέσιν.

XXXVIII. « Εἰ δὲ σέγ' ἄρχῃ. » Τοῦτο κινητικόν ἐστι τοῦ ἀμυντικοῦ τῆς ψυχῆς· δεῖν γάρ φησιν, ἐὰν ἐκεῖνος προκατάρχῃ λόγων ἡμῖν ἀποθυμίων ἢ ἔργων, ἐπεξιέναι, διπλασίοις τιννύμενον καὶ ἀμυνόμενον. Ἐχθρὸν γὰρ αὐτὸν ἀντὶ φίλου τιθέναι χρῆναι καὶ ποιεῖν ὡς ἐχθρὸν κακῶς, ὡς μὴ φυλάξαντα τὰ φιλικὰ καθήκοντα. (2) Σιμωνίδης γοῦν ταύτην εἶναι δικαιοσύνην ὡρίσατο, τοὺς φίλους εὖ ποιεῖν· ἄμεινον δὲ ὁ Πυθαγόρειος λόγος, εἰπὼν χρῆναι φέρειν τὰ ἁμαρτήματα τῶν φίλων εἰς δύναμιν.

XXXIX. « Εἰ δέ κεν αὖθις Ἡγῆτ' ἐς φιλότητα. » Καὶ ἀμύνασθαι τὸν ἁμαρτάνοντα παραινεῖ, καὶ προσιόντα μὴ ἀτιμάζειν· καὶ μάλιστα εἰ ἑαυτῷ δίκην τινὰ ἐπάγειν ἕτοιμος εἴη τοῦ ἁμαρτήματος· δῆλος γάρ ἐστιν ἑαυτοῦ καταψηφισάμενος καὶ ἐν μεταμελείᾳ γεγονὼς, ὥστ' εἰκὸς αὐτὸν μηκέτι ταυτὸν παθεῖν. (2) Κοινὸν δὲ ἁπλῶς ἐπέθηκε παράγγελμα τοῖς περὶ φιλίας λόγοις, τὰς εὐχερεῖς μεταβολὰς τῶν φίλων ἀνθρώποις ἀθλίοις οἴεσθαι πρέπειν· εἰσὶ δὲ ἄθλιοι πάντες οἱ τῶν θεσμῶν ὑπερόπται τῶν εἰς κοινωνίαν συντεινόντων, ὧν εἷς ἐστι καὶ ὁ περὶ τὰς τῶν φίλων καταστάσεις. Ὅτι μὲν οὖν τὸ μεταβάλλειν τὰς φιλίας ἄτοπον, καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἄθλιον, εἶπε καὶ αὐτός. (3) Πλάτων δὲ καὶ τῆς φρουρᾶς τῆς περὶ φιλίαν εἰκόνα παραδέδωκε· τὰς μὲν ἡμετέρας εἰς τοὺς φίλους εὐποιίας μικροτέρας ἡγεῖσθαι τῶν φίλων, τὰς δὲ ἐκείνων εἰς ἡμᾶς μείζους ἐκείνων. Τούτῳ δὲ ὅμοιον καὶ τὸ τὰ μὲν ἡμέτερα εἰς τοὺς φίλους [ἁμαρτήματα] μείζω κρίνειν ἢ ἐκεῖνοι νομίζουσι, τὰ δ' ἐκείνων εἰς ἡμᾶς ἐλάττω νομίζειν ἢ ἐκεῖνοι κρίνουσι. Ταῦτα φυλάττοντες ἀσάλευτον τὴν φιλίαν φυλάξομεν. Φησὶν οὖν ὁ Ἡσίοδος παραινῶν ἀφαιρεῖν τὴν εὐχέρειαν, « σὲ δὲ μήτι νόον κατελεγχέτω εἶδος. »

XL. « Μηδὲ πολύξεινον. » Τὸ μὲν μήτε πολύξεινον εἶναι μήτ' ἄξεινον, ὅρον ἐπιτίθησι μετὰ τὰς φιλικὰς παραινέσεις ταῖς περὶ τοὺς ξένους ἡμῶν σπουδαῖς, μήτε δι' εὐχέρειαν πλῆθος εἰσδέχεσθαι ξένων κελεύων, μήτε δι' ἀγριότητα πρὸς πάντα ξένον ἀποκλείειν τὸν οἶκον. (2) Τὸ δὲ μήτε κακοῖς συγκολλᾶν ἑαυτὸν, μήτ' εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ὑβρίζειν, καὶ Πλάτωνος κρατύναντος τὴν κρίσιν· αὐτὸς γοῦν ἐστιν ὁ λέγων ἐπ' οὐδενὶ τὸν θεὸν οὕτω νεμεσᾶν, ὡς ἐπὶ τῷ τὸν ὅμοιον αὐτῷ ψέγειν, ἐπαινεῖν δὲ τὸν ἀνόμοιον· θεῷ δὲ ὁ ἀγαθὸς ὅμοιος, ὃν οὐ δεῖ νεικεῖειν, ὁ δὲ κακὸς ἀνόμοιος, ὃν οὐ δεῖ ἀσπάζεσθαι.

XLI. « Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος. » Ὁ μὲν θησαυρὸς τῆς γλώττης ἐστὶν ἡ κρύψις τῶν νοημάτων ἡ ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ τῶν φαντασιῶν τῶν μὴ γενομένων ἐκφόρων ὑπὸ τῆς γλώττης προπετῶς κινουμένης· δεῖ γὰρ τὴν κίνησιν ἐπιμετρεῖν τῇ γλώσσῃ, καὶ τὸν καιρὸν τῆς κινήσεως, ἀλλ' οὐ ταύτην κυρίαν εἶναι ἑαυτῆς. Τὸ δὲ πλείστην μὲν αὐτῆς εἶναι χάριν μετρίας οὔσης, ἀρχὴν δὲ γίνεσθαι μειζόνων καὶ ἀλγει-

nostram cum eo conjunctionem solvat, suscipere debeamus.

XXXVIII. (*Idem ib.* 707.) *Si vero initium fecerit in te.* Hoc pertinet ad movendam eam animæ partem, cujus est defensio ac propulsatio injuriæ. Dicit enim oportere, si quidem frater nobis prior infestum aut sermonem objecerit aut factum intulerit, ulcisci, et duplum ei reponere puniendo ac propulsando. Jam enim, non amicum, sed inimicum censere eum debemus, eique ut inimico male facere, quippe qui amicitiæ officia non servaverit. (2) Simonides quidem ita definivit justitiam, ut amicis bene faciamus. Rectius vero Pythagoreum se habet præceptum, Amicorum peccata, quoad ejus maxime fieri possit, ferenda esse.

XXXIX. (*Idem ib.* 709.) *Si vero rursus Prior venerit ad amicitiam.* Præcipit, et ulcisci peccantem, et redeuntem ad officium non spernere; præsertim si paratus sit sibi ipse quandam imponere pœnam peccati : ita enim apparebit eum se ipsum condemnare, suique pœnitere; nec amplius item peccaturum, credibile erit. (2) Huic de amicitia loco imposuit commune præceptum, ut censeat, levitatem in mutandis amicis esse hominum miserorum. Miseri autem sunt omnes legum contemptores earum quæ ad communionem societatis valent, quarum una etiam est de amicis constituendis. Atque inconstantiam in servandis amicitiis ineptam esse, dixit et ipse Hesiodus; nec simpliciter dixit, sed miseram eam appellavit. (3) Plato vero etiam regulam et modum servandæ amicitiæ tradidit hujus rationis, ut nostra erga amicos beneficia minoris æstimemus quam ab amicis ipsis æstimantur, amicorum autem erga nos majoris. Huic simile est illud, nostra in amicos peccata majora judicare quam putant illi, illorum autem in nos minora putare quam judicant illi. Hæc observantes, inconcussam servabimus amicitiam. Dicit igitur Hesiodus monens fugere levitatem, *Tuum vero ne quid animum coarguat vultus.*

XL. (*Idem ib.* 713.) *Neque multorum hospes.* Expositis amicitiæ officiis, terminum designat studii hospitiorum, ut neque multos habeamus hospites, neque nullum : vetans et per levitatem recipere turbam hospitum et per immanitatem omnibus domum claudere hospitibus. (2) Illud autem, nec parvis hominibus se applicare et adhærescere, nec bonis contumeliam inferre, Platonis etiam est, hoc judicium confirmantis. Hic enim ipse est qui dixit, Deum nullo de facto tantum indignari quantum si ejus similes vituperamus, laudamus dissimiles : Dei autem similis est vir bonus, quem non debemus conviciari; dissimilis malus, quem non debemus amplecti.

XLI. (*Idem ib.* 717.) *Linguæ thesaurus inter homines optimus.* Thesaurus linguæ est occultatio cogitationum animæ, et phantasiarum non foras proditarum a lingua temere mota. Oportet enim nos linguæ addere certam motus mensuram, eique motui dominam præficere non ipsam linguam, sed temporis opportunitatem. Quandoquidem vero plurimum gratiæ parit modestia linguæ, procacitas autem ejus causas affert graviorum molestio-

νοτέρων ἀκουσμάτων τὴν προπέτειαν αὐτῆς, ἄμφω παρέστησε, καὶ ὅτι αἱρετὸν τοῦτο τὸ μόριον, καὶ ὅτι φευκτόν· (2) ὡς Πιττακόν φασι, πέμψαντος αὐτῷ τοῦ Ἀμάσιδος ἱερεῖον καὶ ἀξιώσαντος ἀντιπέμψαι τῶν μορίων αὐτῷ τὸ κάλλιστον ἅμα καὶ χείριστον, ἐξελόντα τὴν γλῶσσαν ἀποστεῖλαι. Καὶ ἔοικεν ἡ φύσις τὸ μὲν τῶν ὀδόντων ἕρκος αὐτῆς θεῖναι πρόσθεν, κατακλείουσα μαλακὴν αὐτὴν οὖσαν καὶ εὐκίνητον· τὸν δὲ ἐγκέφαλον ἄνωθεν (εἶναι), παρ' οὗ τοῦ λόγου τὸ μέτρον αὐτῇ δεῖν ὑπάρχειν ἐνδεικνυμένη.

XLII. « Μηδέποτ' ἐξ ἠοῦς Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον Χερσὶν ἀνίπτοισιν. » Τοῦτο καθαρότητός ἐστι παράγγελμα. Πολλὰ γὰρ αἱ χεῖρες τῶν ἀναγκαίων μὲν, ἀκαθάρτων δὲ ποιοῦσιν· εἰς οὖν πρὸς τὸ θεῖον ἐνέργειαν δέονται καθάρσεως, διότι τὸ θεῖον καθαρόν. Δεῖ δὲ τὸ ὅμοιον αὐτοῖς ὑπηρετεῖν· μὴ σπένδειν οὖν μὴ προκαθάραντας τὰς χεῖρας· πολλῷ ἄρα μᾶλλον τῷ ὅλῳ σώματι δεῖ καθαρῶς πράττειν τὰ πρὸς θεούς· ἐκ γὰρ ἀκαθάρτων τῶν ὀργάνων εἰ τιμῴημεν αὐτοὺς, ἀποπτύουσιν ἡμῶν τὰς ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἔργοις ἀράς· αὗται γάρ εἰσιν αἱ ἔπαραι ταῖς θυσίαις ἢ ταῖς σπονδαῖς ἐπαδόμεναι. (2) Ἐν μὲν οὖν Σπάρτῃ τοῖς εἰς ἀρχὴν καθισταμένοις οἱ ἔφοροι προεκήρυττον μὴ τρέφειν μύσταξ, ἵνα τοὺς τὸ φαῦλον τοῦτο καὶ εὐτελὲς παραβάντας μειζόνως κολάζωσιν· ὁ δὲ Ἡσίοδος νίπτεσθαι τὰς χεῖρας παραινῶν πρὸ τοῦ σπένδειν, ἐνδείκνυται τὸν περὶ τοῦτο μὴ πεισόμενον, μείζονος ἄξιον εἶναι κατηγνώσεως, ὡς ἀνεπιτήδειον πρὸς παιδείαν.

XLIII. « Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἕνδοθεν οἴκου Ἑστίῃ ἐμπελάδον παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι. » Ταῦτα τῆς ἀπαιδευσίας ὄντα ἔκγονα, κἂν σμικρὰ ᾖ, δεῖ παραφυλάττειν, καλῶς τοῦ Πλουτάρχου λέγοντος, ὅτι καθάπερ ἐν λόγοις τὸ μὴ σολοικίζειν οὐ θαυμαστὸν, ἀλλὰ τὸ σολοικίζειν καταγέλαστον, καὶ ἐν τοῖς ἔργοις οὐ τὸ μὴ πράττειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινετὸν, ἀλλὰ τὸ πράττειν ἐπονείδιστον· (2) δεῖν οὖν μεμολυσμένον ἀπὸ γονῆς ἀποκρύπτειν τὰ αἴτια τοῦ μολυσμοῦ, καὶ μὴ γυμνοῦν ἐγγὺς τῆς ἑστίας· βωμὸς γὰρ καὶ αὕτη τῶν θεῶν, καὶ καθημερινῶν θυσιῶν καὶ σπονδῶν ὑποδοχή. Μὴ οὖν ἀπογυμνούμενον μολύνειν τὴν ἑστίαν.

XLIV. « Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων. » Θυσίαν ταύτην ὁ Πλούταρχος πρόχειρον καὶ καθημερινὴν εἶπεν ὀρθῶς, ἀφ' ὧν μέλλομεν ἐσθίειν, ἱερὰ πάντα ποιοῦντας διὰ τοῦ ἀπάρξασθαι. Καὶ γὰρ αἱ τῶν ἱερῶν τραπεζώσεις τοῦτο εἶχον· ἀπαρξάμενοι γὰρ ἀπ' αὐτῶν ἐδαίνυντο. (2) Χρῆναι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν λουτρῶν τὸ αὐτὸ δρᾶν· ἐλούοντο δὲ περιχεόμενοι κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων· χρῆν οὖν καὶ τούτου πρότερον ἀφορίσαι τι τῆς ἡμετέρας χρήσεως ἱερὸν θεοῖς, καὶ οὕτως τὸ λοιπὸν εἰς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν παραλαμβάνειν.

XLV. « Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι. » Μήποτε δὲ κάλλιον ὁ Πλούταρχος, ὅτι μὴ δεῖ τὰ νεογνὰ ἀκίνητα ἐᾶν, καὶ ἀποτίθεσθαι ἐν ἀκινήτοις· ἀσθενέστερα γὰρ

rumque auditionum, utrumque significavit Hesiodus, hanc corporis partem et appetendam et fugiendam esse. (2) Quod item Pittacum declarasse ferunt : cui quum Amasis victimam misisset, ab eoque petivisset, ut ipsi remitteret optimam simul et pessimam victimæ partem; ille linguam exsecuit ac remisit. Itaque natura ab anteriore parte obdidit linguæ septum dentium, ut includeret eam, quippe mollem ac mobilem; a superiore parte imposuit cerebrum, quod ei mensuram orationis indicaret ac dispensaret.

XLII. (*Idem ib.* 722.) *Neque unquam de mane Jovi libato nigrum vinum Manibus illotis.* Hoc munditiei est præceptum. Manus enim multa faciunt necessaria quidem, sed impura. Igitur ad rem sacram indigent purgatione, quia divinum numen est purum. Sed qui diis ministraturus sit, iis debet similis esse, atque, antequam libet, purgare manus : multo itaque etiam magis toto corpore erga deos omnia pure facienda sunt. Quodsi enim eos honoremus cum vasis instrumentisque impuris, respuunt nostras talibus operibus subjunctas precationes : hæ enim sunt nostræ quasi apprecationes quæ ad sacrificia et libationes deinceps adduntur et accinuntur. (2) Et Spartæ quidem Ephori magistratibus, simul atque constituti essent, edicebant ne mystaces, id est barbas infra nares, alerent; ut eos qui leve hoc ac tenue præceptum neglexissent, gravius punirent. Hesiodus autem, qui monet lavare manus ante libationem, ostendit, eum, qui huic monito non obtemperet, majore dignum esse animadversione ut ad institutionem disciplinamque ineptum.

XLIII. (*Idem ib.* 731.) *Neque pudenda semine pollutus intra domum Focum juxta revelato, sed cavelo.* Hos inscitiæ effectus a neglecta liberali eruditione profectos, quamvis parvos, cavere jubet Hesiodus. Quo loco pulchre monet *Plutarchus* : Ut in oratione, inquit, non admiratione dignus est qui solœcismum non facit, sed risu dignus qui eum facit : ita etiam in actionibus, non facere talia non est laudabile, sed facere est reprehendendum : (2) igitur inquinatum coitu oportere causas inquinamenti abscondere nec nudare prope focum : nam et focus est ara deorum, et quotidianorum sacrificiorum libationumque receptaculum. Neque igitur focum, denudantes ista membra, inquinemus.

XLIV. (*Idem ib.* 746.) *Neque a pedatis ollis nondum lustratis.* *Plutarchus* hoc sacrificium recte vocavit promptum et quotidianum, quum omnia, de quibus edere volumus, reddamus sacra, dum eorum primitias diis solvimus. Nam sacrorum in mensas impositiones eodem valebant; quippe eas epulabantur, posteaquam de iis primitias tribuissent diis. (2) Oportere igitur et in lavationibus idem facere : lavabantur autem circumfusa circum caput et humeros aqua : ergo et lavationis aliquam partem segregandam diisque tribuendam esse ut sacram, tum deinde reliquam partem ad necessarium nostrum usum adhibendam.

XLV. (*Idem ib.* 748.) *Neque super immobilibus...* Fortasse autem pulchrius *Plutarchus* dicit, teneros et recens natos infantes non esse relinquendos sine motu, neque deponendos in locis immotis : infirmiores enim ita

γίνεται· κινεῖν δὲ αὐτὰ ὅτι μάλιστα, κἂν ἐπί τινων αὐτά τις καθιζάνῃ, [ἐπὶ] κινουμένων καθιζάνειν καὶ σαλεύειν διὰ τούτων, οἷα τισὶν εὐκίνητα κλινίδια μεμηχάνηται πρὸς τὴν τῶν παιδίων εὐνήν.

XLVI. « Μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ. » Μὴ δεῖν συναπογυμνοῦσθαι ταῖς γυναιξὶ τοὺς ἄνδρας· πρὸς γὰρ τῷ ἀσχήμονι καὶ ἀπόρροιαί τινες ἐκ τῶν γυναικείων σωμάτων καὶ περιττώματα χωροῦσιν, ὧν ἀναπίμπλασθαι τοὺς ἄνδρας μολυσματῶδες ἐστί· καὶ τοῖς εἰς τὸν αὐτὸν ἀέρα εἰσιοῦσι, καὶ τοῖς εἰς τὸ αὐτὸ ὕδωρ, ἀνάγκη τούτων ἀπολαύειν. Διὸ καὶ ἐπὶ χρόνον τινά φασι ποινὴν παραμένειν τοῖς τοῦθ' ὑπομείνασιν, ἐν ᾧ τὸν μολυσμὸν ἀνάγκη μένειν ἐπ' αὐτοῖς.

XLVII. « Μηδέ ποτ' ἐν προχοαῖς ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων, Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι, Μηδ' ἐναποψύχειν. » Ταῦτα διαγράφει Πλούταρχος, ὡς εὐτελῆ καὶ ἀνάξια παιδευτικῆς Μούσης μὴ οὐρεῖν ἐν προχοαῖς ποταμῶν ἢ κρηνῶν, μηδ' ἀποπατεῖν, τοῦτο γὰρ τὸ ἀποψύχειν.

XLVIII. « Ὧδ' ἔρδειν. » Τοῦτο τὸ τέλος ἐστὶ τῶν παραγγελμάτων, ἱκανὸν εἰς τὸ παιδεῦσαι ἡμᾶς τὸ ἑαυτῶν ἦθος, εὐλαβουμένους τὴν φήμην. Οὐ γὰρ ὅσον ἀρετῆς οἱ ἄνθρωποι σφάλλονται, τοσοῦτον καὶ κρίσεως ἀρετῆς, φησὶν ὁ Πλάτων· τὴν οὖν χαλεπὴν φήμην φυλακτέον εἰς δύναμιν. (2) Ἡ γὰρ κακὴ φήμη κούφη μέν ἐστιν [ἀναδέξασθαι, δυσχερὴς δὲ] ὑπενεγκεῖν, κεντοῦσα τοὺς ὑπ' αὐτῆς ὀνειδίστους γινομένους· ἔτι δὲ καὶ ἀρξαμένην ταύτην παῦσαι χαλεπόν· εἰώθασι γὰρ οἱ ἄνθρωποι πολλαπλασιάζειν ἃς ἂν παραλάβωσι φήμας, καὶ ἐκ σμικρῶν μεγάλας ποιεῖν. (3) Καὶ τέλος προσέθηκεν, ὅτι κινδυνεύει καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀληθὴς εἶναι πᾶσα φήμη, ἣν λαοὶ πολλοὶ φημίξωσι, καὶ διὰ τοῦτο ἔχειν τι καὶ αὐτὴν θεῖον· πολλάκις γοῦν ὁ μὲν ἄρξας αὐτῆς οὐκ ἔστιν, εὔστοχος δὲ αὕτη δι' αὐτῶν ἀναφαίνεται τῶν ἀποβαινόντων, ὥστε εἰκότως δεῖ φυλάττεσθαι τὴν κακὴν φήμην. Κατὰ τοῦτο οὖν χρήσιμον τὸ δεῖν καὶ δόξαν ὑφορᾶσθαι τὸν παιδευόμενον. (4) Οὐ γὰρ ἁπλῶς ἀληθὲς ὃ λέγει Γοργίας· ἔλεγε δέ, « τὸ μὲν εἶναι, ἀφανές, μὴ τυχὸν τοῦ δοκεῖν· τὸ δὲ δοκεῖν, ἀσθενές, μὴ τυχὸν τοῦ εἶναι. » Παρὰ γὰρ τοῖς πολλοῖς καὶ τὸ δοκεῖν ἰσχὺν ἔχει, καὶ τὰ ἐκ τοῦ δοκεῖν ἀποβαίνοντα δυσχερῆ δείκνυται οὐκ ὄντα ὀλίγα. (5) Μᾶλλον οὖν ὡς Ξενοκράτης ἔλεγε, « τοῦ μὲν οὖν φίλον Ἀλέξανδρον ἔχειν ἕνεκα, μηδ' ἂν τὸν δάκτυλον κινῆσαι· τοῦ δὲ μὴ ἐχθρὸν, πάντα ἂν πρᾶξαι· » οὕτω καὶ Ἡσίοδος τῆς μὲν παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξης ἀξιοῖ ποιεῖσθαι λόγον μηδένα, τῆς δὲ ἀδοξίας, ἵνα μὴ συμβῇ, πάντα ποιεῖσθαι λόγον.

XLIX. Καλῶς ἐπέστησεν ὁ Πλούταρχος, ὅτι τὸ σπεῖραι καὶ τὸ φυτεῦσαι οὐχ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἔοικεν ὠφελεῖσθαι. Τὸ μὲν γὰρ σπέρμα δεῖ καταβληθὲν κρυφθῆναι πρῶτον εἴσω τῆς γῆς καὶ σαπῆναι, καὶ οὕτως ἑαυτοῦ διαδοῦναι τὴν δύναμιν εἰς τὴν περικρύψασαν αὐτὸ γῆν, ἵν' ἐξ ἑνὸς πυροῦ τυχὸν ἡ κριθῆς, γένηται

eos fieri; igitur maxime quidem eos movendos esse ipsos ac solos, aut si aliquo loco ponantur, locum debere esse mobilem, ut eos ita moveamus et agitemus: cujusmodi a quibusdam excogitati sunt lectuli mobiles, accommodati ad infantium cubilia.

XLVI. (*Idem ib.* 751.) *Neque muliebri in balneo...* Viri ne denudent corpora simul cum mulieribus. Nam præterquam quod res ipsa est indecora, defluvia quædam ex muliebribus corporibus et excrementa feruntur, quibus afficí replerique viros inquinamentum iis habet: quæ defluvia necessario ad eos accidere qui in eundem aerem idemque balneum ingrediantur. Ergo etiam dicunt, per aliquod tempus pœnam in iis manere quibus hoc evenit: per quod nimirum tempus necesse est manere in iis inquinamentum.

XLVII. (*Idem ib.* 755.) *Neque unquam in alveis fluviorum mare influentium, Neque super fontes mejito: quin valde evitato: Neque incacato.* Hæc spuria censet *Plutarchus* ut vilia et indigna Hesiodi musa, cui institutio morum officiorumque proposita sit: non mejere in alveis fluviorum aut fontium, neque alvum exonerare, hoc enim est ἀποψύχειν.

XLVIII. (*Idem ib.* 758.) *Sic facere...* Hic est finis præceptorum, isque satis idoneus cautione famæ. Nam, quod Plato dixit, homines non item in judicando, ut in agendo, a virtute aberrant. Ergo quoad ejus maxime fieri potest, cavere debemus malam famam. (2) Hæc enim facile *suscipitur, difficile* fertur; quippe incitans ad pravitatem eos qui semel infames facti sunt. Quin nascentem delere arduum est. Solent nimirum homines multiplicare quoscumque susceperint rumores et ex parvis magnos facere. (3) Denique addit Hesiodus, solere plerumque veram esse famam, quam vulgo multi populi celebrent, et idcirco eam aliquid divini habere. Igitur sæpe nullum habet auctorem, ipsa autem ipso eventu vera et sagax reperitur; ut merito fugienda sit mala fama. Quare etiam hoc præceptum utile est, hominem disciplina eruditum oportere rationem ducere opinionis. (4) Neque enim simpliciter verum est quod Gorgias dixit: *esse, obscurum est nisi accedat videri: videri, infirmum est nisi accedat esse.* Nam apud vulgum magnam habet vim opinio, ex eaque multas calamitates exstitisse in confesso est. (5) Magis probandum Xenocratis dictum: *Ut amicum habeam Alexandrum, ne digitum quidem vertam: ut ne inimicum eum habeam, quidvis faciam.* Ita etiam Hesiodus præcipit: *bonæ apud vulgum opinionis nullam habendam esse rationem: mala ne nobis accedat vulgi opinio, omni ratione cavendum esse.*

XLIX. (*Idem ib.* 778.) Pulchre animadvertit *Plutarchus*, sationem et plantationem non iisdem rebus juvari. Nam semen in terram sparsum, primo debet intra eam abscondi ac putrescere, atque ita suam vim didere in circumtegentem terram, ut ex uno grano fortasse magno multitudo tritici vel hordei fiat; itaque et pluvia et pruina se-

πλῆθος. Διὸ καὶ δετοῦ δεῖσθαι καὶ πάχνης αὐτό φασι τὴν ἀρχὴν πιεζόντων ἔσω καὶ χεόντων τὰς ἐν αὐτῷ φυσικὰς δυνάμεις. (2) Τὸ δὲ φυτὸν ριζωθὲν βλαστῆσαι χρὴ καὶ ἀναδοῦναι τὸν ἐν τῇ ῥίζῃ κρυπτόμενον λόγον, οἷον διοικηθείσῃ διὰ φωτός· ὥστ' εἰκότως τὴν τρισκαιδεκάτην πρὸς μὲν τὸ σπείρειν ἀνεπιτήδειον εἶναι, πρὸς δὲ τὸ φυτεύειν ἐπιτηδείαν· τὸ γὰρ προκαλέσασθαι τὸν ῥιζικὸν λόγον καὶ εἰς ἐπίδοσιν ἄγειν καὶ βλάστην, ἐσήμηνε διὰ τοῦ ὀνόματος, πρὸς ἃ συντελεῖ πλεῖον ὂν τὸ ἐκ τῆς σελήνης ἐν ταύτῃ φῶς.

L. « Πεφύλαξο δὲ θυμῷ. » Τοὺς πρὸ τούτων τέσσαρας στίχους οὐδὲ μνήμης ὁ Πλούταρχος ἠξίωσεν, ὡς ἂν μὴ φερομένους· τούτους δὲ ἐξηγούμενος ἀξιοῖ μὴ ἐγκαλεῖν τῷ Ἡσιόδῳ ὡς ἂν γελοίως εἰπόντι, μὴ χρῆναι λύπας ἑαυτῷ κινεῖν ἐν ταύταις, ὡς δέον ἐν ἄλλαις τισὶ τοῦτο ποιεῖν· οὐ γὰρ τοῦτο λέγειν, ἀλλ' ὡς ἐν ἱεραῖς ταύταις μάλιστα τὰς λυπηρὰς ἀποσκευάζεσθαι ἐνεργείας· ἃς εἰ καὶ ἄλλοτε δεῖ ὡς ἀναγκαίας αἱρεῖσθαι, ἐν ταύταις οὐ δέον. (2) Τὰς δὲ τετράδας ἄμφω εἶναι ἱερὰς· τὴν μὲν ὡς μάλιστα τὸ σεληναῖον ἐκφαίνουσαν φῶς· τὴν δὲ ὡς τοῦτον ἔχουσαν πρὸς τὴν [πρώτην] τετράδα λόγον, ὃν ἡ ἑβδόμη πρὸς τὴν νουμηνίαν· καὶ γὰρ ἡ τετάρτη καὶ εἰκοστὴ ἑβδόμην ἔχει τάξιν πρὸς τὴν ἑσχάτην.

LI. « Δεκαδώρῳ ἁμάξῃ· » ἧς ἡ διάμετρος τῶν τροχῶν δεκάδωρος. Δῶρον δέ, ὡς μέν τινες, ἡ παλαιστή· ὡς δὲ ἕτεροι, ὅταν τοὺς τέσσαρας δακτύλους συστρέψας ἐγείρῃς τὸν ἀντίχειρα, ὡς Πλούταρχος.

mini, ut dicunt, opus est ab initio, quibus naturales ejus vires in ipso introrsus comprimantur et fundantur. (2) At planta radicibus agendis crescere debet et sursum prodere rationem inclusam radici veluti enutrita per lucem; ut merito decima tertia dies ad serendum sit inepta, ad plantandum apta. Hujus enim diei eam esse vim ut provocet rationem radicis eamque in augmentum et incrementum producat, significavit Hesiodus nominandis iis rebus ad quas efficiendas conducit lunæ lumen, quod illa die majus est quam ceteris diebus.

L. (*Idem ib.* 795.) *Cautus vero esto animo.* Quatuor (*al.* duos) illos proxime antecedentes versus ne mentione quidem dignos putavit *Plutarchus*, eosque ita prætermisit ac si omnino non in libris ferrentur: hosce vero interpretans postulat a nobis ne Hesiodum reprehendamus ut ridicule præcipientem *ne per has dies animum dolore maceremus*, quasi vero aliis quibusdam diebus hoc faciendum esset. Non enim hoc eum dicere, sed præcipere ita: hisce præsertim diebus, utpote sacris, omnia tristifica negotia amovenda esse: quæ negotia, si forte alias ut necessaria suscipienda sunt, hisce certe diebus non suscipienda esse. (2) Hasce autem quartas dies ambas esse sacras: illam, ut quæ lunæ lumen maxime ostendat; hanc, ut quæ ad primam quartam in eadem sit ratione, qua septima dies ad novilunium: nam et vicesima quarta dies septimum obtinet locum ab ultima.

LI. (*Ad v.* 424, *ex Hesychio.*) *Currui decem palmorum:* cujus rotarum diametrus habet decem palmos. Δῶρον, *dorum*, ut nonnulli volunt, est palmus. Alii, ut Plutarchus, dicunt dorum esse eam longitudinem quæ exsistit, si compressis minoribus digiti, pollex erigatur.

LII. (*Gellius* XX, 8.) Id etiam, inquit, multo mirandum est magis, quod apud Plutarchum in IV in Hesiodum Commentario legi: « Cæpe tum revirescit et congerminat decedente luna, contra autem inarescit adolescente. Eam causam esse dicunt sacerdotes Ægyptii, cur Pelusiotæ cæpe non edunt; quia solum olerum omnium contra lunæ aucta atque damna, vices minuendi et augendi habeat contrarias. »

XII.

ΟΜΗΡΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ.

I. Ψυχαγωγοί τινες γόητες ἐν Θεσσαλίᾳ οὕτω καλούμενοι, οἵτινες καθαρμοῖς τισι καὶ γοητείαις τὰ εἴδωλα ἐπάγουσί τε καὶ ἐξάγουσιν· οὓς καὶ Λάκωνες μετεπέμψαντο, ἡνίκα τὸ Παυσανίου εἴδωλον ἐξετάραξε τοὺς προσιόντας τῷ ναῷ τῆς Χαλκιοίκου· ὡς ἱστορεῖ Πλούταρχος ἐν ταῖς Ὁμηρικαῖς Μελέταις.

II. « Ἀνεμοτρεφὲς κῦμα », Ἰλιάδος Ο, τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ηὐξημένον, ὑψηλόν· ὅταν δὲ τὸ Ἀγαμέμνονος δόρυ ἀνεμοτρεφές φησιν, ὡς ἐν τῇ Α, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ἀνέμου γεγυμνασμένον, ἰσχυρόν. Τὰ γὰρ ὑπεύδια καὶ κατασκιαζόμενα τῶν δένδρων, εὐτενῆ μὲν καὶ λεῖον τὸν ὄρπηκα ποιεῖ, ἀσθενῆ δὲ καὶ μαλακὸν καὶ ἀγύμναστον ἀναδίδωσιν· οἷς δὲ προσπίπτει τραχὺς ἀὴρ καὶ ἀνεμώδης, ταῦτα ταῖς τῶν πνευμάτων τριβόμενα πληγαῖς, εὔτονον καὶ δύσθρυπτον ἔχει τὴν στερρότητα, ὥς φησι Πλούταρχος ἐν Μελέταις Ὁμηρικαῖς.

III. Ἐν οἷς ἐγὼ μὲν ἐκπλήττομαι τῆς μεγαλοψυ-

XII.

EX HOMERICIS EXERCITATIONIBUS.

I. (*Schol. Eur.* Alc. 1150.) In Thessalia sunt præstigiatores animarum evocatores, nomine psychagogi: qui incantationibus lustrationibusque quibusdam simulacra adducunt et educunt. Hos etiam Lacones arcessiverunt, quum Pausaniæ simulacrum eos agitaret qui ad fanum accederent Minervæ ab æreo sacello Chalcioecæ dictæ: ut memoriæ prodit *Plutarchus* in Homericis Exercitationibus.

II. (*Etym. M. et schol. Il.* O, 625.) *Nutritus vento fluctus*, Iliadis libro XV dicitur *fluctus vento auctus, altus.* Ubi autem Agamemnonis hasta eodem cognomine ornatur Iliadis libro XI (256), est *exercitata vento, robusta.* Nam quæ in tranquillo aere et umbra stant arbores rectum et læve proferunt lignum, sed idem infirmum, molle, tenerum et insuetum agitationis vehementioris: quibus asper et ventosus aer accidere solet, hæ flatuum ictibus tritæ soliditatem habent intentam et minime fragilem: ut *Plutarchus* ait in Exercitationibus Homericis.

III. (*Galen.* V, p. 115, E *Ch.*) Hoc ego loco Chrysip-

χίας τὸν Χρύσιππον· δέον γὰρ ὡς ἄνθρωπον ἀνεγνωκότα τοσούτους ποιητὰς, καὶ γινώσκοντα σαφῶς ἅπασι τοῖς δόγμασιν αὐτοῦ μαρτυροῦντας ἄλλοτε κατ' ἄλλο τῶν ἐπῶν, ὥσπερ καὶ Πλούταρχος ἐπέδειξεν ἐν τοῖς τῶν Ὁμηρικῶν μελετῶν, ἐκλέγειν μὲν ἐξ αὐτῶν ὅσα μαρτυρεῖ τῷ σπουδαζομένῳ πρὸς αὐτοῦ δόγματι, παραλείπειν δὲ τὰ μαχόμενα καὶ πᾶν ἐνίοτε κατασκευάζοντα τοὐναντίον, ὁ δὲ ὁμοίως ἑξῆς ἁπάντων μέμνηται.

pum vehementer miror propter ejus animi magnitudinem. Nam quum ut homo qui tam multos legisset poetas, ac sciret eos omnibus placitis ipsius, alias per alium carminum locum, in testimonium posse adhiberi, ut ostendit *Plutarchus* in Exercitationibus Homericis : quum igitur eligere debuisset ex poetis ea quæ consentiunt cum ipsius placitis, omittere quæ dissentiunt et plane nonnunquam contrarium demonstrant; iste vero similiter omnia deinceps attulit.

IV. (*Gellius* IV, 11.) Plutarchus quoque, homo in disciplinis gravi auctoritate, in primo librorum quos de Homero composuit, Aristotelem philosophum scripsit eadem ipsa de Pythagoricis scripsisse, quod non abstinuerint edundis animalibus, nisi pauca carne quadam. Verba ipsa Plutarchi, quoniam res inopinata est, subscripsi : Ἀριστοτέλης δὲ μήτρας καὶ καρδίας καὶ ἀκαλήφης καὶ τοιούτων ἄλλων ἀπέχεσθαί φησι τοὺς Πυθαγορικούς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἄλλοις.

V. (*Idem* II, 8.) Plutarchus secundo librorum quos de Homero composuit, imperfecte atque præpostere atque inscite syllogismo esse usum Epicurum dicit, verbaque ipsa Epicuri ponit : Ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· τὸ γὰρ διαλυθὲν ἀναισθητεῖ, τὸ δὲ ἀναισθητοῦν οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς. Nam prætermisit, inquit, quod in prima parte sumere debuit, τὸν θάνατον εἶναι ψυχῆς καὶ σώματος διάλυσιν· tum deinde eodem ipso, quod omiserat, quasi posito concessoque ad confirmandum aliud utitur. Progredi autem hic, inquit, syllogismus, nisi illo prius posito, non potest.

VI. (*Idem* II, 9.) In eodem libro idem Plutarchus eundem Epicurum reprehendit, quod verbo usus sit parum proprio et alienæ significationis. Ita enim scripsit Epicurus : Ὅρος τοῦ μεγέθους τῶν ἡδονῶν, ἡ παντὸς τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις. Non inquit, παντὸς τοῦ ἀλγοῦντος, sed παντὸς τοῦ ἀλγεινοῦ dicere oportuit. Detractio enim significanda est doloris, inquit, non dolentis

XIII.

ΑΙΤΙΑΙ ΤΩΝ ΑΡΑΤΟΥ ΔΙΟΣΗΜΕΙΩΝ.

I. « Ἠελίῳ καὶ μᾶλλον ἐοικότα σήματα κεῖται, Ἀμφότερον, δύνοντι, καὶ ἐκ περάτης ἀνιόντι. » Διὰ τί τοῦ ἡλίου τὰ σημεῖα βεβαιότερα τῆς σελήνης φησί; καὶ λέγει, ἐπειδὴ πολλὴν ἔχων ἰσχὺν πρὸς τὸ διαλύειν ταῖς ἀκτῖσι τὰ ὑποπίπτοντα παχέα, νικώμενος ὑπ' αὐτῶν μείζονα τὸν χειμῶνα προαγγέλλει. (2) Ἢ ὅτι αἱ τοῦ ἡλίου πρὸς τὸν ἀέρα διαφοραὶ κυριώτεραι τῶν τῆς σελήνης εἰσί· δυναστεύων γὰρ ἡμέρας σαφέστερα δείκνυσι τὰ τεκμήρια. (3) Ἢ ὅτι λαμπρότερός ἐστι, καὶ εἰ μὴ μεγάλη καὶ ἰσχυρὰ τοῦ ἀέρος εἴη μεταβολὴ, οὐκ ἂν κρατηθείη· τὰς γὰρ μικρὰς καὶ ἐλαφρὰς ἀναστέλλει. Οὕτω Πλούταρχος. (4) Διὰ τί δὲ ἀνατέλλοντος μόνον καὶ δύνοντος, καὶ οὐ καὶ μεσουρανοῦντος; Ἢ ὅτι τότε φαίνεται διὰ τοῦ ἀέρος τοῦ ὑπεργείου, τοῦ δεχομένου πάχη καὶ μεταβολὰς διὰ τὰς ἀναθυμιάσεις ἃς ἡ γῆ ἀναδίδωσι, τοῦ ἡλίου ταῦτα κινοῦντος· ἐξαρθεὶς γὰρ καὶ ὑψωθεὶς τὸ οἰκεῖον αὐτοῦ χρῶμα εἰλικρινὲς ἐμφαίνει.

II. « Ἀλλ' οὐχ ὁππότε κοῖλος ἐειδόμενος περιτέλλῃ ». Αἱ ἐν τῷ ἡλίῳ κοιλότητες οὐκ εἰσὶν αὐτοῦ, φαντασίαι δέ εἰσι τῆς ὄψεως κατ' ἐπιπρόσθησιν ζοφεροῦ ἀέρος. Οὐ γὰρ τὸ μέσον ὁρᾶται, ἀλλ' ἡ κύκλῳ ἀψίς· λαμπρὰ δὲ οὖσα, δοκεῖ περιφέγγειν εἰς τὸ ἐκλιπές, ὡς ἔμφασιν κοιλότητος παρέχειν. Ὃν γὰρ τρόπον οἱ ζωγράφοι ἀντρώδεις τόπους γράφοντες φωτὶ τραχύνουσι τὴν ὄψιν, ἅτε φύσει τοῦ μὲν λαμπροῦ προβάλλοντος ἔξω καὶ διωθοῦντος τὴν φαντασίαν, τοῦ δὲ μέλανος ὑποσκιάζειν καὶ βαθύνεσθαι δοκοῦντος· οὕτω καὶ περὶ τὸν ἥλιον τὸ φαινόμενον τῇ ὄψει κατὰ ἀντίφραξιν τοῦ ἀέρος ἐκκοπὴν τοῦ μέσου λαμπροῦ διὰ τὴν σκιὰν ποιεῖ ὑποφαίνεσθαι. (2) Ἢ ὅτι τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἱστά-

XIII.

QUÆSTIONES DE ARATI SIGNIS.

I. (*Ad Dios.* 87=819.) *Soli magis etiam certa signa sunt constituta, Utrumque, et occidenti et a meta orienti.* Quare solis certiora sunt signa quam lunæ? Ac dicit, quia sol valentissimus ad dissolvendos radiis suis vapores subjectos, si nihilominus eorum vi superatur, tempestatem prænuntiat eo majorem. (2) An quia solis major est efficacia quam lunæ ad afficiendum mutandumque aerem? quippe dominans per diem, documenta ostendit manifestiora. (3) An quia splendidior est, neque vincatur nisi a magna et vehemente aeris mutatione? parvas enim ac leves mutationes repellit. Sic *Plutarchus*. (4) Quare vero solis orientis tantummodo et occidentis, non item medio in cœlo versantis? An quia tunc lucet per aerem qui est proximus supra terram, atque crassities mutationesque suscipit per exhalationes quas terra effert et sol excitat? etenim in medio cœlo sublimis et elatus suum ac proprium colorem sincerum ostendit.

II. (*Ad v.* 828.) *At non, quando cavus apparens surgat.* Cavitates illæ in sole non sunt ipsius, sed apparent visui per objectum caliginosi aeris. Neque enim solis medium conspicitur, sed orbita eum ambiens : quæ, quippe splendida, videtur item illuminare partem lumine carentem; ita ut speciem cavitatis præbeat. Prouti enim pictores locos antrorum similes pingunt, dum lumine exasperant visum; quippe natura sua lucidus color projicit ac propellit speciem, ut eminere videatur, obscurus autem removet se et in profundum demittit : sic etiam visus in suscipienda specie solis per obstructionem aeris, efficit per hanc umbram ut putemus nos videre excisionem mediæ partis splendidæ. (2) An quia, quæ ante solem consistunt

μενα νέφη, μελαινόμενα διὰ τὴν πολλὴν πύκνωσιν, τὴν κοιλότητα ἀποτελεῖ· πέφυκε γὰρ πάντα τὰ διὰ τῶν μελάνων δρώμενα κοιλότητος φαντασίαν παρέχειν· καὶ γὰρ καὶ οἱ ζωγράφοι, ὅσα μὲν βούλονται προεχῆ δεικνύναι, τῷ λευκῷ ἀπογράφουσιν· ὅσα δὲ κοῖλα καὶ ἐν βάθει, τῷ μέλανι. (3) Ἐὰν οὖν, φησὶ, τοιοῦτόν τι γένηται, ἢ τὰς ἀκτῖνας μὴ κατ' εὐθεῖαν φερομένας ἔχῃ, ἀλλ' ἐσχισμένας, καὶ τὰς μὲν τῇδε τετραμμένας, τὰς δὲ τῇδε (ὅπερ συμβαίνει ὑπὸ τῆς τοῦ ἀέρος παχύτητος οὐκ ἐωμένων αὐτῶν κατ' εὐθεῖαν φέρεσθαι), ἢ ἄνεμον ἴσθι γενησόμενον, ἢ ὑετόν. (4) Ἀπὸ κοινοῦ οὖν τὸ εὔδιος, ἵν' ᾖ, ἀλλ' οὐκ ἔσται εὔδιος, ὅταν ἀνατέλλων κεκοιλωμένον ἔχῃ τὸ μέσον τοῦ κύκλου δηλονότι ὥσπερ κακωθέντος τοῦ φωτός· ὃ δὴ συμβαίνει πάλιν ἐκ τῆς τοῦ ἀέρος δυσκρασίας· ὥσπερ γὰρ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὅταν συμβαίνῃ κοιλαίνεσθαι αὐτοὺς, δηλονότι ἐξασθενήσαντος τοῦ σώματος· ἢ ὥσπερ ὅταν βλέφαρον κατάγοντες, ἢ περιθλίψαντες τὴν ὄψιν, τῷ λύχνῳ προσβάλλωμεν, οὐ φαίνεται συνεχὲς τὸ φῶς, ἀλλὰ πλάγιαι καὶ σποράδες αἱ αὐγαί· οὕτως ὅταν ἀχλὺς ἢ νέφωσις ἀνώμαλος πρὸ τοῦ ἡλίου στᾶσα περιθλίψῃ καὶ σείσῃ τὸν τῆς ὄψεως κῶνον εἰς λοξὰς ἀκτῖνας καὶ ῥομβοειδεῖς, ὃ πάσχομεν αὐτῇ τῇ αἰσθήσει, τοῦτο περὶ τὸν ἥλιον εἶναι δοκοῦμεν. Οὕτω Πλούταρχος.

III. « Ἡ πῦρ αὔηται σποδιᾷ. » Τὰ καυστὰ βραδέως ἐξάπτεται, παχυμεροῦς τοὺς πόρους ἐμφράττοντος τοῦ ἀέρος· διόπερ οἱ τὰς δᾷδας ἅπτοντες προστρίβουσιν ἐν τῇ τέφρᾳ, ἵνα ἀποχρουσθῇ εἴ τι ἐνικμον ᾖ, καὶ τὸ πῦρ τῆς ὕλης μᾶλλον ἅψηται. Οὕτω Πλούταρχος.

IV. « Πρῖνοι δ' αὖ καρποῖο καταχθέες, οὐδὲ μέλαιναι Σχῖνοι ἀπείρητοι. » Ἄρχεται λοιπὸν ἀπὸ δένδρων τεκμήρια ἡμῖν διδόναι περὶ χειμώνων [καὶ] καιρῶν, ἐπιτήδεια πρὸς γεωργίαν. Δεῖ οὖν λαβεῖν ἀπὸ πρίνου καὶ σχίνου σημεῖα· ὁ μὲν γὰρ τῆς πρίνου καρπὸς σύμμετρος ὤν, τοιοῦτον χειμῶνα δηλοῖ· ὁ δὲ πλείων τοῦ συνήθους, πλείονα αὐχμόν. (2) Ἄλλως. Μεταβέβηκεν ἑξῆς ἐπὶ τὰ τῆς γεωργίας σημεῖα, καὶ νῦν διδάσκειν πειρᾶται ἡμᾶς, καί φησιν ὅτι πρῖνοι καὶ σχῖνοι μετρίαν τὴν καρποφορίαν ὅταν ἔχωσιν, [**] αὐχμηρὸν τὸ τέλος σημαίνουσιν. Αἱ μὲν οὖν πρῖνοι μὴ ὑπὲρ τὸ δέον εὐποροῦντες, μακρὸν ἐσόμενον τὸν χειμῶνα σημαίνουσιν· ἐὰν δὲ πολυφορῶσι, περὶ τὰ ἔσχατα μέρη τοῦ θέρους, βλάβην τοῦ σιτικοῦ καρποῦ γενησομένην ὑπὸ αὐχμοῦ. (3) Ἡ δὲ τῆς σχίνου καρποφορία τρισσὴ τυγχάνει· τρὶς γὰρ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀνθεῖ, καὶ τρὶς τελεσφορεῖ, καὶ ἑκάστη καρποφορία ἴδιον σημεῖον ποιεῖ. Ἐὰν γὰρ ὁ πρῶτος καρπὸς κατὰ τρόπον γένηται, πρώϊμον δεῖ θέρος προσδοκᾶν· ἐὰν δὲ ὁ δεύτερος, τὸν μέσον καιρὸν τῆς θερείας κρείσσονα σημαίνει· ὁ δὲ τρίτος τὸν ἔσχατον. (4) Ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· καταχθέες καρποῖο, τουτέστι βαρούμεναι τῷ καρπῷ, οὐκ ἀπείρητοί εἰσι χειμῶνος· ὅσα γὰρ τὴν σχῖνον ἐκ τοῦ ἀέρος ὠφελεῖ, ταῦτα καὶ τὸν σῖτον· ὁμοίως καὶ τὰ βλάπτοντα. Δείγματα οὖν τῶν πρώτων σπόρων ὁ πρῶτος ἐν τῇ σχίνῳ

nubes, quum nigræ fiunt, per multam condensationem, cavitatem efficiunt? Natura enim ita comparatum est, ut res per alias res nigras aspectæ, speciem cavitatis præbeant. Nam et pictores quæ ut prominentia ostendere volunt, albo colore pingunt; quæ cava et profunda, nigro. (3) Quare, inquit, si quid tale fiat, ut solis radii non recta ferantur, sed fissi alii hac, alii illac (quod fit per aeris spissitatem non sinentem illos recta ferri); scias aut ventum fore, aut pluviam. (4) A communi ergo subaudiendum εὔδιος, *serenus;* ut hæc sit sententia, At non erit sol serenus, si oriens cavatum habuerit circuli medium; luce nimirum quasi læsa: quod accidit per aeris intemperiem. Etenim prouti oculi cavati, quod iis evenit deficiente per infirmitatem corpore, aut palpebras demittentes, aut coarctati, quum lucernam adspexerint, lux non videtur continua, sed obliqui ac dispersi radii: sic quando caligo, aut nubilorum collectio inæqualis, ante solem consistens compresserit et concusserit visus conum in obliquos et rhomboidi similes radios; affectum sensus nostri putamus in ipso sole esse. Sic *Plutarchus.*

III. (*Ad v.* 1035.) *Aut ignis incendatur cinere.* Cremabilia tardius incenduntur, meatus eorum obstruente crasso aere; igitur, qui faces incendunt, eas atterunt ad cinerem, ut detergatur si quid humidum iis adhærescat, et ignis magis etiam totam complectatur materiam. Sic *Plutarchus.*

IV. (*Ad v.* 1044.) *Rursus ilices fructu onustæ, nec nigræ Lentisci signo careant.* Jam ingreditur idonea ab arboribus petita tempestatum opportunorumque temporum agri colendi signa nobis dare. Sumenda igitur signa sunt ab ilice et lentisco. Nam ilicis fructus si modicus fuerit, talem fore hiemem ostendit: solito abundantior, majorem siccitatem. (2) *Aliter.* Transiit deinde ad agriculturæ signa, et nunc docere nos conatur, ac dicit, ilices ac lentiscos si modice fructus ferant, ** *æstatis* siccum exitum ostendere. Et ilices quidem si non justo majori copia fructus ferant, longam hiemem portendunt: sin justo majori, sub finem æstatis damnum eventurum frumento per siccitatem. (3) Lentisci fructus triplex est; ter enim quotannis floret, ter fructus maturos fert: et unumquodque fructuum tempus suam habet significationem. Primum tempus si modicos habuerit fructus, exspectanda est præcox æstas: si secundum item fuerit tempus, mediam tempestatis partem meliorem fore significat: si tertium, ultimam item partem. (4) Nexus autem orationis hic est: onustæ fructu, non inexpertæ sunt hiemis; nam quæ aeris partes ac temperamenta juvant lentiscum, eadem juvant frumentum: et, quæ illi nocent, eadem huic. Ergo primus lentisci fructus ostendit eventum primæ

ἐστὶ, καὶ τῶν μέσων ὁ μέσος, καὶ ὁ τρίτος τῶν τελευταίων. Οὕτω Πλούταρχος.

V. « Πρῖνοι μὲν θαμινῆς ἀκύλου κατὰ μέτρον ἔχουσαι, Χειμῶνός κε λέγοιεν ἐπὶ πλέον ἰσχύσοντος. » Ἡ πρῖνος τὸ δένδρον τῶν πάνυ καταξήρων ἐστί· καὶ μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοφάνης λέγων,

Σὺ δ', ὥσπερ πρῖνος εὐθὺς ἐμπρησθεὶς βοᾷς·

τῶν ξύλων γὰρ τὰ κατάξηρα ἐμπρησθέντα καὶ καυθέντα τῇ ξηρότητι ἀντηχεῖ τῷ πυρί. (2) Αὕτη τοίνυν ἡ πρῖνος, ξηρά τις οὖσα τὴν φύσιν, τοῖς ὑγραίνουσι τέρπεται· καὶ ὅταν χειμῶνος ὄντος σφόδρα ὑγρὸν γένηται τὸ περιέχον, τῇ ὑγρότητι ἡσθεῖσα καρποφορεῖ, καὶ δηλοῖ τὸν ἐσόμενον μέγαν χειμῶνα, ὑφ' οὗ τῆς ὑγρασίας μεταλαβοῦσα ἐκαρποφόρησε. (3) Θαμινῆς δὲ, τῆς συνεχῶς φυομένης· τρίτον γὰρ τοῦ χειμῶνος φύεται. Ἡ δὲ ἄκυλος ὁ καρπός ἐστι τῆς πρίνου· καὶ Ὅμηρος, « πὰρ δ' ἄκυλον βάλανόν τε. » Κατὰ μέτρον δὲ ἔχουσαι, ἀντὶ τοῦ συμμέτρως ἔχουσαι τῶν καρπῶν. Φησὶν οὖν καὶ Θεόφραστος, ὅτι ἡ πρῖνος καὶ ἡ σχῖνος αὐχμηραὶ τῇ κράσει καὶ ξηρότεραι τῶν ἄλλων πεφύκασι. Πολὺν οὖν καρπὸν οὐ φέρει, ἐὰν μὴ εἰς βάθος ὑγρανθῇ. (4) Εἰκότως οὖν τῇ τούτων ἀφορίᾳ καταμαντεύονται περὶ τῶν σπερμάτων οἱ γεωργοὶ, μιᾶς αἰτίας οὔσης δι' ἧς ἀμφοτέρων ἡ πολυκαρπία [ἐπέρχεται]· εἰ δὲ ὑπερβάλλει τοῦ καρποῦ τὸ πλῆθος, οὐκ ἀγαθὸν σημεῖον· ἄμετρον γὰρ ἐπομβρίαν καὶ πλεονασμὸν ὑγρότητος ἡ περὶ τὸν ἀέρα ἄνεσις καὶ θηλύτης δηλοῖ. Οὕτω Πλούταρχος.

VI. « Ὄντινα γὰρ κάλλιστα λοχαίη σχῖνος ἄρηται, Κείνῳ γ' ἐξ ἄλλων ἄροσις πολυλήιος εἴη. » Ἐν ἐκείνῳ τῷ καρπῷ ἡ ἄροσις πολὺ κρείττων ἔσται. Οὐ γὰρ μόνον ἐν τοῖς ζῴοις συμπάθεια γίνεται, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς φυτοῖς. Ὅσ' ἂν οὖν κεκραμένην τῇ ὑγρότητι ἡ ψυχρότητι παραπλησίως ἔχῃ τὴν ἕξιν, καὶ τρέφεται ἀπὸ τῶν ὁμοίων, καὶ τοῖς αὐτοῖς εὐθαλεῖ καὶ μαραίνεται. (2) Διὸ πολλὰ μετ' ἀλλήλων συνακμάζει καὶ καρποφορεῖ, τὰ μὲν θέρει, τὰ δὲ χειμῶνι, τὰ δὲ καὶ ἔαρι. Τῶν μὲν οὖν αἱ κράσεις διάφοροι, τῶν δὲ ὅμοιαι καὶ συγγενεῖς σφόδρα· τῶν οὖν μίαν κρᾶσιν ἐχόντων εἰσὶ πρῖνος, σχῖνος, σκίλλα, πυρός. Οὕτω Πλούταρχος.

VII. « Θήλειαι δὲ σύες, θήλεια δὲ μῆλα καὶ αἶγες Ὁππότ' ἀναστρωφῶσιν ὀχῆς, τὰ δέ γ' ἄρρενα πάντα Δεξάμεναι πάλιν αὖθις ἀναβλήδην ὀχέωνται, Αὕτως καὶ σφήκεσσι μέγαν χειμῶνα λέγοιεν ». Ἡ ὑγρότης γόνιμον καὶ κινητικὸν σπερματικῆς δυνάμεως· διαχυθὲν γὰρ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα τῇ ἀνέσει εὔρουν γίνεται, καὶ ὑπόθερμον εἰς ὁρμὰς ἀγωγοὺς ἐπὶ τὸ τῆς γεννήσεως ἔργον. Διὸ καὶ οἱ παλαιοὶ τὸν Διόνυσον τῇ Δημήτρᾳ συγκαθιέρωσαν, αἰνιττόμενοι τὸ γόνιμον τῆς ὑγρότητος. (2) Ὥσπερ οὖν τὰ φυτὰ ἐξασθενήσαντα διανθεῖ τῇ εὐκρασίᾳ, ἐπελθούσης τῆς ὑγρᾶς καὶ ἐπιρρεούσης τροφῆς, οὕτω καὶ τὰ ζῷα ἐν ὑγρῷ τῷ ἀέρι καὶ μαλακῷ μάλιστα πρὸς συνουσίαν κινεῖται. Οὕτως Ἀπολλινάσationis; medius, mediæ; ultimus, ultimæ. Sic *Plutarchus*.

V. (*Ad v.* 1047.) *Ilices quidem modicam continuæ glandis copiam habentes Prædicant hiemem vehementius invalituram.* Ilex arbor e genere valde siccarum est: quod et Aristophanes testatur, ubi ait,

Tu vero, ut ilex, statim succensus clamas.

Ligna enim sicca incensa et cremata, per suam siccitatem occrepant igni. (2) Ergo ilex, quum per suam ipsa naturam sit sicca, gaudet humiditate, qua per hiemem copiosa ingruente, lætos fructus fert, et significat magnam hiemem futuram, per quam humiditatis particeps facta, fructum tulit. (3) Θαμινῆς est *continuo deinceps crescentis;* nam quotannis, tertium hieme crescit. Ἄκυλος, est fructus ilicis: ut apud Homerum (*Od.* K, 242), *Ad vero jecit iligneam quernamque glandem.* Κατὰ μέτρον ἔχουσαι idem est ac si dicas συμμέτρως ἔχουσαι τῶν καρπῶν, *modicæ fructibus.* Theophrastus etiam tradit, ilicem et lentiscum calidas siccioresque temperamento, quam reliquas arbores, nasci. Ergo non multum fructum fert nisi ad profunditatem usque humectetur. (4) Merito igitur ex harum fructuum defectu proventuve agricolæ conjecturam faciunt de frumento; quum utrorumque iisdem causis fœcunditas contineatur. Quodsi vero nimia fructuum fuerit multitudo; hæc non est bonum signum. Nam immodicos imbres et abundantiam, remissio et quasi effeminatio aeris portendit. Ita *Plutarchus*.

VI. (*Ad v.* 1057.) *Cui enim optime congruerit prægnans lentiscus, Huic præ reliquis aratio fructuosa erit.* In hoc nimirum fructu aratio multo præstantior erit. Non enim solum in animalibus, sed etiam in plantis quædam est affectionum communio. Quæcumque enim plantæ habitum similiter temperatum habeant humore aut frigore; consequens est ut similibus etiam causis alantur, floreant, marcescant. (2) Itaque multæ invicem simul vigent et fructus ferunt, aliæ æstate, aliæ hieme, aliæ etiam vere. Ergo aliæ sunt diversis inter se temperamentis, aliæ similibus et valde cognatis. Earum, quarum simile et unum est temperamentum, sunt ilex, lentiscus, squilla, triticum. Sic *Plutarchus*.

VII. (*Ad v.* 1068.) *Feminæ sues, feminæ oves et capræ, Quum redeunt ab initu, cunctosque mares quum Receperint, rursus ab initio ineuntur, Æque ac vespæ magnam hiemem portendunt.* Humor habet vim gignendi et seminalem facultatem movendi. Corpus enim spiritusque perfusi, remissione laxantur atque incalescunt ad impetus quibus animal ad generationis opus adducatur. Itaque etiam antiqui Bacchum et Cererem communibus sacris fanisque coluerunt, significantes humori insitam gignendi vim. (2) Prouti ergo plantæ deficientes infirmitate, revivescunt bona temperie, superveniente humido ac fluido alimento; sic etiam animalia in aere humido et molli, maxime ad coitum moventur. Sic Apollinarius (*Plutar-*

ριος. — (3) Ἄλλως. Σύες θήλειαι καὶ πρόβατα καὶ αἶγες, ὅταν ὑπομείναντα τὴν τῶν ἀρρένων ὄχευσιν, ἐπιστρέψαντα ἐπιβαίνῃ τοῖς ἄρρεσι, μέγαν χειμῶνα καὶ οὐκ ἐλάσσονα τοῦ ἀπὸ τῶν σφηκῶν σημαίνουσιν· ὅταν δὲ μὴ προλαμβάνῃ τὰ προειρημένα τὴν μῖξιν, ἀλλὰ βράδιον τοῦ εἰθισμένου ὀχεύῃ, εὐθυμίαν τοῖς πένησι παρέχονται, ὅτι μὴ ἔχοντες εὐπορεῖν ἐσθημάτων, προσδοκῶσιν εὐδιεινότερον ἔσεσθαι τὸν χειμῶνα. (4) Ἡ ταῦτα τὰ ζῷα ἐπιθυμητικῶς ἔχουσι συνουσίας ἐν χειμῶνι· τότε γὰρ ἔξωθεν τοῦ ὑγροῦ ὄντος, τὸ θερμὸν ἔνδοθέν ἐστι, καὶ φλέγον αὐτὰ ἐγείρει πρὸς συνουσίαν. Διὸ καὶ ἐξῆς φησιν ὅτι ἐὰν βραδέως καὶ μὴ συνεχῶς συνουσιάζωσι, δηλοῦσιν οὐ ψυχρὸν τὸν χειμῶνα, ἀλλ' εὔκρατον· ὅθεν καὶ τὸν πένητα χαίρειν ποιοῦσιν. (5) Ἡ ἐν τοῖς αὐχμηροῖς τε καὶ ἀνόμβροις ἔτεσι τὰ ζῷα πρὸς συνουσίαν ἀπρόθυμα, διὰ τὴν τῶν σωμάτων ὑγρότητα ὀλίγην οὖσαν, βραδύτερον τοῦτο δρᾷ· διό φησιν, ὀψὲ δρῶντα τὴν συνουσίαν, εὐθυμίαν παρέχονται τοῖς γεωργοῖς· ἡ γὰρ πλείων ἐπιθυμία ἐξ ὑγρότητος πλεοναζούσης γίνεται. Χαίρει οὖν ὁ ἀνολβος ἀνὴρ, ἤγουν ὁ πένης καὶ ἀνείμων, ὅτι οὐ πάνυ αὐτῷ θερμαινομένῳ ὑπὸ ἀμφίων εὔδιον τὸν ἐνιαυτὸν γενήσεσθαι ὑποφαίνουσι. Τὸ δὲ βιβαιόμεναι ἀντὶ τοῦ βιβαζόμεναι πρὸς συνουσίαν.

VIII. « Οὐδὲ μὲν ὀρνίθων ἀγέλαις ἠπειρόθεν ἀνὴρ, Ἐκ νήσων ὅτε πολλαὶ ἐπιπλήσσωσι ἀρούραις Ἐρχομένου θέρεος, χαίρει ». Ξηρότεραι γὰρ αἱ νῆσοι τῶν ἠπείρων τυγχάνουσαι, ὡς φησι Πλούταρχος, θᾶττον καὶ ῥᾷον τοῦ αὐχμηροῦ καταστήματος ἀντιλαμβάνονται. Διὸ καὶ τὰ ὄρνεα φεύγει, καὶ ταῖς ἠπείροις προσπελάζει· καὶ ἄχθεται μὲν ὁ γεωργὸς τῇ τῶν ὀρνίθων ἐπιδημίᾳ, τὸν αὐχμὸν ὑποπτεύων· χαίρει δὲ ταῖς αὐταῖς ὄρνισιν ὁ αἰπόλος, ὅταν ἐν κόσμῳ καὶ τεταγμένως φέρωνται, ὡς πλείονος γάλακτος γενησομένου διὰ τὸ ἔνθερμον εἶναι τὸν ἀέρα.

chus?). — (3) Feminæ sues, oves et capræ, si a maribus initæ, mox ipsæ vicissim eos conscendant, gravem hiemem, nec leviorem illo a vespis significato, portendunt: sin contra non occupent coitum, sed solito tardius ad eum ferantur, lætitiam præbent pauperibus, quippe qui indigentes vestibus tepidiorem exspectant hiemem. (4) An vero hæc animalia per hiemem cupidine coeundi aguntur? tum enim temporis humor extra, calor intra est, eaque ardens ad coitum incitat: quare mox dicit poeta, animalia illa tarde, neque continuo, ad coitum venientia, hiemem significare non frigidam, sed temperatam, itaque gaudium afferre pauperibus. (5) An potius, torridis atque siccis annis animalia non sunt ad coitum alacria; quippe propter paucitatem humoris in corporibus tardius hoc factitant: quare dicit poeta, animalia illa sero coeuntia, lætitiam præbere agricolis; nam major cupido ex abundantia humoris oritur: gaudet igitur vir non beatus, id est pauper et vestibus carens, quod ipsi non magnopere vestimentis calefacto, tepidum annum fore significant. Ceterum βιβαιόμεναι dixit pro βιβαζόμεναι, id est *conscensæ* ineundo.

VIII. (*Ad v.* 1094.) ***Neque avium gregibus vir in continenti terra habitans, Ex insulis quando multi advolitant agris Ineunte æstate, gaudet.*** Nam quum insulæ sicciores sint quam terræ continentes, celerius faciliusque amplectuntur torridam aeris constitutionem, ut ait *Plutarchus*. Itaque aves inde fugiunt, et in terras continentes se conferunt; ibi agricola dolet de avium adventu, æstum metuens. At iisdem avibus gaudet caprarius, si ordine et modo adveniant, ut qui calore aeris majorem lactis capiam adepturus sit.

XIV.

ΕΚ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ ΘΗΡΙΑΚΑ.

I. « Ἐν δὲ χεροπλήθη καρπὸν νεοθηλέα δαύκου, Λειαίνειν τριπτῆρι. » Δύο γένη τῆς βοτάνης· ἡ μὲν γὰρ Κρητική, ἡ δὲ Ἀσιατική. Ὁ δὲ Πλούταρχος πλείονα μέν φησιν αὐτῆς γένη εἶναι, τὸ δὲ κοινὸν τῆς δυνάμεως ἰδίωμα, δριμὺ καὶ πυρῶδες, καὶ ὡς ἡ γεῦσις αἰσθάνεται καὶ ἡ ὄσφρησις, καὶ πειρωμένοις δῆλον εἶναι· καὶ γὰρ ἔμμηνα κινεῖ σφόδρα, καὶ διαλύει στρόφους ὑπὸ τῆς θερμότητος, καὶ τῶν περὶ τὸν θώρακα καὶ σπλάγχνα παθῶν καθαρτικὴν καὶ λεπτυντικὴν ἔχει δύναμιν.

II. « ...ᾗ ἐν Ἀπόλλων Μαντείας Κοροπαῖος ἐθήκατο. » Οἱ δὲ ὑπομνηματίσαντες αὐτὸν, Θέων καὶ Πλούταρχος καὶ Δημήτριος ὁ Χλωρός φασιν· Ὀροπαῖος καὶ Κοροπαῖος Ἀπόλλων, ἀγνοεῖ δὲ ὅτι Ἀμφιαράου ἱερὸν, [οὐκ] Ἀπόλλωνός ἐστι.

XIV.

COMMENTARII IN NICANDRI THERIACA.

I. (*Ad v.* 94.) ***Simul recenlem dauci fructum, quantum una capit manus, Contunde pistillo.*** Duo genera sunt hujus plantæ: daucus Cretica, et daucus Asiatica. *Plutarchus* autem ait, plura dauci esse genera, sed omnium communem esse vim ac proprietatem acerbam et igneam: quod et olfactus gustusque sensibus manifestum est, et per experientiam comprobatur. Nam et menstrua vehementer movet, et ventris tormina per calorem sedat, et pectoris intestinorumque affectiones purgat, et attenuandi vim habet.

II. (*Ad v.* 613, *ex Steph. Byz. v.* Κορόπη.) ***In qua Apollo oracula Coropæus posuit.*** Qui vero commentarios in Nicandrum scripserunt, Theon, *Plutarchus*, Demetrius Chlorus, dicunt: Oropæus et Coropæus Apollo: ignorat autem Nicander, illud esse Amphiarai, non Apollinis, templum.

XV.

ΕΚ ΤΟΥ ΕΙ Η ΤΩΝ ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ ΠΡΟΓΝΩΣΙΣ ΩΦΕΛΙΜΟΣ.

I. Ἀλλὰ μὴν ἡ φρόνησις οὐ σωμάτων, ἀλλὰ πραγμάτων ὄψις ἐστί, πρὶν ἐν αὐτοῖς γενέσθαι τὸν ἄνθρωπον, ὅπως ἄριστα χρήσεται τοῖς ἀπαντῶσι καὶ προστυγχάνουσι, παρέχουσα διασκοπεῖν τὸ μέλλον. (2) Τὸ μὲν οὖν σῶμα πρόσω μόνον ὠμμάτωται, τοῖς δ' ὄπισθεν τυφλόν ἐστιν ἀτεχνῶς· ἡ δὲ διάνοια καὶ τὰ παρῳχημένα βλέπειν τῇ μνήμῃ πέφυκεν (ὁ γὰρ ἐγκαθήμενος ἀεὶ καὶ οἰκουρῶν γραμματεὺς ἐν μνήμῃ, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, οὗτός ἐστι καὶ προγεγονὼς [τῶν] ἐνταῦθα, τῆς ψυχῆς εἴτε μέρος εἴτε ὄργανον), καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιλαμβάνεται φερομένων, καὶ φυλάττει, καὶ ἵστησι, καὶ κύκλον ποιεῖ, τὸ παρῳχημένον ἐπιστρέφουσα καὶ συνάπτουσα τῷ παρόντι, καὶ παραρρεῖν εἰς τὸ ἄπειρον οὐκ ἐῶσα καὶ ἀνύπαρκτον καὶ ἄγνωστον.

II. Τὸ γὰρ εἱμαρμένον ἄτρεπτον καὶ ἀπαράβατον, « χὅπερ μόνον ὀφρύσι νεύσει, καρτερὰ τούτῳ κέκλωτ' ἀνάγκα καὶ πεπρωμένη. » Διὰ τοῦτο τὴν εἱμαρμένην καὶ Ἀδράστειαν καλοῦσιν, ὅτι πέρας ταῖς αἰτίαις ἠναγκασμένον ἐπιτίθησιν, ἀνέκφευκτος οὖσα καὶ ἀναπόδραστος.

III. Ὁ δὲ Νέστωρ « οὐκ ἀβέλτερος; ὕπνου φθονῶν » τοῖς τὰς ναῦς φυλάσσουσι, καὶ διακελευόμενος,

> Οὕτω νῦν φίλα τέκνα φυλάσσετε, μηδέ τιν' ὕπνος
> αἱρείτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.

(2) Οὐ γενησόμεθα, φησί τις, οὐδ' ἂν καθεύδωμεν, εἰ πεπρωμένον ἐστὶ μὴ ἁλῶναι τὸν ναύσταθμον. (3) Τίς [οὖν] οὐκ ἂν εἴποι πρὸς τοὺς ταῦτα ληροῦντας, ὅτι καθείμαρται μὲν ἴσως ἅπαντα ταῦτα, συγκαθείμαρται δὲ ἑκάστῳ τὸ διὰ τούτων, καὶ τὸ ἐν τούτοις, καὶ οὕτω, καὶ τὸ μὴ ἄλλως συντελεῖσθαι δίχα τούτων; οὐ γάρ ἐστι φυλακὴ καθευδόντων, οὐδὲ νίκη φευγόντων, οὐδὲ θερίσαι μὴ σπειράντων τὴν ἀγαθὴν γῆν καὶ καθαρὰν, οὐδὲ γεννῆσαι μὴ συγγενόμενον γυναικὶ ἡλικίαν ἐχούσῃ καὶ σώματος φύσιν γόνιμον, οὐδ' ἄγρας τυχεῖν ἐν ἀθήροις χωρίοις.

XV.

EX LIBRO AN UTILIS SIT PRÆNOTIO FUTURORUM.

I. (*Stob. Flor.* III, 49.) Atqui prudentia non est corporum, sed rerum faciendarum inspectio, priusquam in eas veniant homines, ut eas incidentes et occurrentes optime tractare possint, easdem adhuc futuras dispicere præbens. (2) Et corpus quidem anteriore solum parte oculis præditum, posteriore plane cæcum est: at mentis cogitatio præterita quoque memoriæ beneficio videt (hic enim est ille in memoria scriba qui semper domi manet, ut inquit Plato, et terrestribus rebus antiquior animi sive pars sive instrumentum), et res transeuntes apprehendit, conservat, sistit, et circulum facit, reflectens præteritum et cum præsente nectens, non sinens præterfluere in infinitum, in ignotum, in nihilum.

II. (*Stob. Ecl. phys.* p. 186). Fatum nec inverti nec præteriri potest: *quidquid superciliis innuerit, dura glomeratum constat necessitate.* Itaque Fatum etiam Adrastea vocatur, quia terminum causis necessarium imponit, ipsumque est inevitabile nec effugiendum.

III. (*Stob. Ecl. eth.* p. 352.) At Nestor « non ineptus est? somnum invidens » custodibus navium, et hortans

> Sic agite, o nati cari, servate, nec ullum
> Corripiat somnus, hosti ne gaudia simus.

(2) At non erimus gaudia hosti, inquit aliquis, etiamsi dormiamus, si non est in fatis capi navale. (3) Quis autem istis talia delirantibus non respondeat, in fatis quidem fortasse hæc omnia esse, sed unicuique horum in fatis simul adjunctum esse, ut per hæc, ut in his, ut sic, ut non aliter nec sine his adjunctis, perficiantur? Non enim custodire est dormientium; nec vincere, fugientium; nec metere, eorum qui non bonam terram conseverint et cultam: nec gignere, qui non habuerit mulierem cum idoneam ætate, tum corporis natura fœcundam: nec denique capturam facere, in locis ferarum expertibus.

XVI.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΜΑΝΤΕΙΑΣ, Β.

Τῶν τεχνῶν, ὡς ἔοικε, τὰς μὲν ἡ χρεία συνέστησεν ἐξ ἀρχῆς, καὶ μέχρι νῦν διαφυλάσσει·

> Χρειὼ πάντ' ἐδίδαξε, τί δ' οὐ χρειώ κεν ἀνεύροι

τῶν ἀναγκαίων; ὑφαντικὴν, οἰκοδομικὴν, ἰατρικὴν, γεωργίαν, καὶ ὅσαι περὶ γεωργίαν ἀναστρέφονται· τὰς δ' ἡδονή τις προσηγάγετο καὶ κατέσχε, τὴν τῶν μυρεψῶν, καὶ τῶν ὀψοποιῶν, καὶ κομμωτικὴν πᾶσαν, καὶ ἀνθοβαφίαν. (2) Ἔστι δὲ ὧν τὴν πιθανότητα καὶ τὴν

XVI.

EX LIBRO DE DIVINATIONE ALTERO.

(*Stob. Flor.* LX, 10.) Artium, ut verisimile est, alias a principio necessitas constituit, et nunc conservat:

> Usus cuncta docet: quæ non inveniat usus

necessaria quidem? artem texendi, ædificandi, medicinam, agriculturam, omnesque in agricultura versantes artes, necessitas produxit. Alias voluptas quædam et conciliavit et continuit, unguentariorum, conditorum, totam mangonicam et florum imitatricem tinctoriam. (2) Sunt etiam

ἀκρίβειαν καὶ τὸ καθάριον ἀγαπῶντες ἐκμανθάνουσι καὶ περιέπουσιν, ὡς ἀριθμητικὴν καὶ γεωμετρίαν, καὶ κανονικὴν πᾶσαν, καὶ ἀστρολογίαν, ἃς φησιν ὁ Πλάτων, καίπερ ἀμελουμένας, βίᾳ ὑπὸ χάριτος αὔξεσθαι.

quæ probabilitate, diligentia, munditie, homines alliciant ad eas colendas discendasque, ut arithmetice, geometria, tota canonica, et astrologia, quas Plato ait, quamvis neglectas, vel invitis nobis per suam sibi gratiam augeri.

XVII.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΑΣ.

Ὅθεν οὐ δεῖ παντάπασι ταπεινοῦν τὴν φύσιν, ὡς μηδὲν ἰσχυρὸν μηδὲ μόνιμον μηδὲ ὑπὲρ τὴν τύχην ἔχουσαν· ἀλλὰ τοὐναντίον, εἰδότας ὅτι μικρόν ἐστι μέρος τοῦ ἀνθρώπου σαθρόν τε καὶ ἐπίκηρον, ὃ δέχεται τὴν τύχην, τῆς δὲ βελτίονος μερίδος αὐτοὶ κρατοῦμεν, ἐν ᾗ τὰ μέγιστα τῶν ἀγαθῶν ἵδρυθέντα, δόξαι τε χρησταὶ, καὶ μαθήματα, καὶ λόγοι τελευτῶντες εἰς ἀρετὴν, ἀναφαίρετον ἔχουσι τὴν οὐσίαν καὶ ἀδιάφθορον, ἀνεκπλήκτους πρὸς τὸ μέλλον εἶναι καὶ θαρραλέους, καὶ πρὸς τὴν τύχην λέγοντας ἃ Σωκράτης, δοκῶν πρὸς τοὺς κατηγόρους λέγειν, πρὸς τοὺς δικαστὰς ἔλεγεν, ὡς ἀποκτεῖναι μὲν Ἄνυτος καὶ Μέλητος δύνανται, βλάψαι δὲ οὐ δύνανται. (2) Καὶ γὰρ ἡ τύχη δύναται νόσῳ περιβαλεῖν, ἀφελέσθαι χρήματα, διαβαλεῖν πρὸς δῆμον ἢ τύραννον· κακὸν δὲ, καὶ δειλὸν, καὶ ταπεινόφρονα, καὶ ἀγεννῆ, καὶ φθονερὸν οὐ δύναται ποιῆσαι τὸν ἀγαθὸν καὶ ἀνδρώδη καὶ μεγαλόψυχον, οὐδὲ παρελέσθαι τὴν διάθεσιν τῶν καλῶν.

XVII.

EX LIBRO DE AMICITIA.

(*Stob. Ecl. eth.* p. 360.) Itaque non oportet naturam omnino deprimere, quasi nil firmum nec stabile nec supra fortunam habeat: sed, contra, quum sciamus exiguam esse hominis et infirmam partem et caducam, fortunæ subjectam, melioris autem partis nos ipsos imperium tenere, in qua maxima bonorum collocata, bonæ opiniones, disciplinæ, rationesque virtutis procreatrices, possessionis sunt nostræ cum constantis tum a nemine auferendæ: hæc igitur quum sciamus, oportet confidenter futura exspectare, ac fortunæ eandem objicere sententiam, quam Socrates specie quidem accusatoribus, at re ipsa judicibus objiciebat, interficere, inquiens, Anytus et Melitus possunt, nocere non possunt. (2) Nam fortuna potest illa quidem et in morbum nos conjicere, opibus privare, calumniari apud populum vel tyrannum: malum vero, ignavum, humilem, abjectum, invidum facere non potest bonum, fortem, magnanimum, neque harum virtutum usum auferre.

XVIII.

ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ.

I. Κακίας αὐτῶν πλάσσονταί τινες ῥημάτων εὐπρεπείᾳ, τὸ μὲν φιλοσώματον ἁπλοῦν, τὸ δὲ φιλάργυρον προμηθὲς ἀποκαλούμενοι.

II. Πολύβουλον εἶναι καὶ πολύτροπον, ἔνθα δεῖ καὶ τέχνης κατ' ἀλλοφύλων πολεμίων, χρήσιμον καὶ ἀναγκαῖον· ἐπίβουλον δ' ἦθος καὶ κακομηχανώτατον διὰ παντὸς ἔχειν καὶ κατὰ πάντων, οὐ τῇ τῶν ἀγχινόων, ὥς τινες οἴονται, τῇ δὲ τοῦ πονηροτάτου μερίδι προστίθημι.

III. Μάρτυς δ' ἄριστος ὁ μηδὲν μὲν εὖ παθὼν, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ἄλλους εὐνοίας κρίνων.

IV. Ἡμερότητι τοίνυν καὶ εὐεργεσίᾳ μᾶλλον ἢ φόβῳ πρὸς εὔνοιαν ὑπακτέον.

V. Ἠπίους οὖν εἶναι δεῖ μετὰ τοῦ ἔμφρονος εἰς τὸ κοινῇ λυσιτελές.

VI. [Ὁ Ἀγριππῖνος ἡγεμονεύων ἐπειρᾶτο τοὺς καταδικαζομένους ὑπ' αὐτοῦ πείθειν ὅτι προσήκει αὐτοῖς καταδικασθῆναι. Οὐ γὰρ ὡς πολέμιος αὐτοῖς, ἔφη, οὐδ' ὡς λῃστὴς καταφέρω τὴν ψῆφον αὐτῶν, ἀλλ' ὡς ἐπιμελητὴς καὶ κηδεμών· ὥσπερ καὶ ἰατρὸς τὸν τεμνόμενον παραμυθεῖται, καὶ πείθει παρέχειν ἑαυτόν.]

XVIII.

EX EPISTOLA DE AMICITIA.

I. (*Stob. Flor.* II, 35.) Sunt qui suis vitiis nomina fingant prætexantque honesta, corporis studium simplicitatem, pecuniæ autem studium prospicientiam appellantes.

II. (*Ibid.* 36.) Versutum et callidum esse, ubi res postulat, et fraudem contra hostem externum adhibere, utile ac necessarium est: sed ingenium subdolum et comminiscendis malis sagax perpetuo habere et contra quosvis non in sollertiæ, ut quidam putant, sed in pessimæ naturæ parte pono.

III. (*Ib.* XLVI, 68.) Optimus ille est testis, qui beneficiis non fuerit obstrictus, sed ex communi in alios benevolentia agit.

IV. (*Ib.* XLVIII, 42.) Itaque mansuetudine potius ac beneficentia, quam timore, benevolentes nobis reddendi sunt.

V. (*Ibid.* 43.) Oportet igitur cum prudentia clementes esse ad communem utilitatem.

VI. (*Ibid.* 44, *inc.*) Agrippinus, quando cum imperio erat, studebat iis, quos condemnabat, persuadere, ipsis expedire condemnari. Non enim, ajebat, ut iis inimicus et latro, sententiam contra eos fero, sed veluti tutor et curator ipsorum: quemadmodum et medicus hominem secandum consolatur, eique persuadet ut se secandum præbeat.

VII. [Κότυς ὁ τῶν Θρᾳκῶν βασιλεὺς πικρὸς ἦν τῶν ὑπηκόων κολαστής. Τῶν οὖν φίλων τις πρὸς αὐτὸν εἶπε, Μανία τοῦτό ἐστι, καὶ οὐ βασιλεία· ὁ δὲ, Ἀλλ' ἡ ἐμὴ, ἔφη, αὕτη μανία τοὺς ἀρχομένους σώφρονας ποιεῖ.]

VIII. Ἔτι δὲ κολάσεως ἀπαραίτητος φόβος αἴτιός ἐστιν ἀπονοίας· ὁ γὰρ ὄλεθρον αὐτοῦ προλαβὼν ὁμόσε χωρεῖ κινδύνοις.

IX. [Ἀρχίδαμος ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς θεασάμενος τὸν ἴδιον παῖδα ἄγαν προπετῶς μαχόμενον τοῖς Ἀθηναίοις, εἶπεν, Ἢ τῇ δυνάμει πρόσθες, ἢ τοῦ θράσους ἄφελε.]

X. Γάμος γὰρ ἀπὸ μὲν φιλίας διττῆς κράσεως βελτίων, ἑτέρως δὲ σφαλερός.

XI. Πλούτῳ μὲν δὴ χρηστέον ὡς ὕλῃ τινὸς, οὐκ ἐπὶ παντὸς ὁμοίως.

XII. Ἀρετὴν οὖν τοῖς πᾶσι μᾶλλον εὐκτέον ἢ πλοῦτον ἀνοήτοις σφαλερόν· ὑπὸ γὰρ χρημάτων αὔξεται κακία· καὶ ὅσῳ τις ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἐξυβρίζει, τὸ λυσσῶδες αὐτοῦ τῶν ἡδονῶν ἐκπληροῦν ἔχων.

XIII. [Ἐν πενίᾳ μέν τις διετέλεσεν εὐδαίμων, ὡς ἥκιστα δὲ πλουτῶν καὶ [ἐν] ἀρχαῖς· τοσοῦτον ὑπεραίρει πενίας ἀγαθὸν ὥστ' αἰσχροῦ πλούτου νόμιμος ἀνὴρ ἀλλάξαιτ' ἂν πενίαν· εἰ γε μὴ τῶν ποτὲ Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος ἀμείνων ἦν Ἀριστείδου καὶ Σωκράτους (Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους) ἐν πενίᾳ τῆς ἀρετῆς· ὁ δὲ πλοῦτος ἐκείνου (αὐτοῦ) καὶ αὐτὸς ἐξίτηλός τε καὶ ἀνώνυμος. Φαύλῳ γὰρ ἅμα τῷ θανάτῳ πάντα συνοίχεται· τὸ δὲ καλὸν αἰώνιον.]

XIV. [Ἀλλὰ δὴ Σωκράτης, Ἀρχελάου μεταπεμπομένου αὐτὸν ὡς ποιήσοντος πλούσιον, ἐκέλευσεν ἀπαγγεῖλαι αὐτῷ, διότι « Ἀθήνησι τέσσαρές εἰσι χοίνικες τῶν ἀλφίτων ὀβολοῦ ὤνιοι, καὶ κρῆναι ὕδατος ῥέουσιν· εἰ γάρ τοι μὴ ἱκανὰ τὰ ὄντα ἐμοὶ, ἀλλ' ἐγὼ τούτοις ἱκανός, καὶ οὕτω κἀκεῖνα ἐμοί. » (2) Ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅτι οὐκ εὐφωνότερον οὐδὲ ἥδιον ὁ Πῶλος τὸν τύραννον Οἰδίποδα ὑπεκρίνετο, ἢ τὸν ἐπὶ Κολωνῷ ἀλήτην καὶ πτωχόν; εἶτα χείρων Πώλου ὁ γενναῖος ἀνὴρ φανεῖται, ὡς μὴ πᾶν τὸ περιτεθὲν ἐκ τοῦ δαιμονίου πρόσωπον ὑποκρίνασθαι καλῶς; οὐδέ γε τὸν Ὀδυσσέα μιμήσεται, ὃς καὶ ἐν τοῖς ῥάκεσιν οὐδὲν μεῖον διέπρεπεν ἢ ἐν τῇ οὐλῇ χλαίνῃ τῇ πορφυρᾷ;]

XV. Ἡ παιδεία κἂν μηδὲν ἕτερον ἀγαθὸν ἔχοι, τό γε συμφοιτᾶν αὐτὴν νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἔξω κακίας, οἷς ἂν ᾖ τις αἰδώς· καὶ πολλοὶ σφᾶς αὐτοὺς καὶ ἄλλους....

XVI. Ὡς μέντοι λαμπρόν ἐστιν εὖ ποιεῖν, οὕτως ἀμειπτέον, ἵνα μὴ μόνον ἀχαριστίας ὄφλῃ τις δίκην, ἀλλὰ καὶ βλάβους κοινοῦ τῶν εὖ πεισομένων εἰσαῦθις ἑτέρων ἀνακοπῇ πρὸς εὐεργεσίαν [τῶν εὐεργετησάντων].

VII (*Ibid.* 45, *inc.*) Cotys Thracum rex acerbe subditos punire solebat. Quum igitur amicorum quidam ad ipsum dixisset, Hoc furor est, non regnum, respondit, At meus hic furor subditos temperantes reddit.

VIII. (*Ib.* LIII, 11.) Inevitabilis timor pœnæ, causa est desperationis : qui enim animo præcepit interitum, periculis obviam it.

IX. (*Ibid.* 12, *inc.*) Archidamus Lacedæmoniorum rex, quum vidisset filium suum nimis temere contra Athenienses pugnantem, Aut vires, inquit, tibi sunt augendæ, aut minuenda audacia.

X. (*Ib.* LXXXV, 8.) Nuptiæ propter amicitiam contractæ meliores sunt, quippe a duplici temperamento conjunctæ : aliter vero, periculosæ.

XI. (*Ib.* XCIV, 30.) Divitiis utendum est tanquam materia quadam, non ad omnes res similiter.

XII. (*Ibid.* 31.) Virtus omnibus optanda est potius quam divitiæ, quæ stultis periculosæ sunt. Pravitas namque pecuniis augetur : et quo quis stultior fuerit, eo proclivior ad luxuriam contumeliamque fit; quippe qui habet unde rabiem voluptatum suarum expleat.

XIII. (*Ib.* XCVII, 20.) In paupertate aliquis felix manere poterit : minime vero in divitiis et magistratibus. Tantum excellit paupertatis bonum, ut bonus vir paupertatem cum inhonestis divitiis permutare non dubitet. Nisi forte ille Atheniensium ditissimus *Callias Hipponici filius*, quamquam virtutis inops, Aristide et Socrate melior fuit. Atqui divitiæ illius una cum ipso vanæ et ingloriæ interierunt. Nam cum improbo homine moriente nihil non interit : at honestas æterna est.

XIV. (*Ibid.* 28). Socrates ab Archelao invitatus ut qui eum ditare vellet, ei renuntiari jussit, farinæ quattuor chœnices obolo venire Athenis, et a fontibus aquam fluere. Nam si meæ res, inquiebat, mihi non sufficiunt : at ego illis sufficio, et sic etiam illæ mihi. (2) Nonne vides Polum histrionem nihilo concinniore voce egisse personam Œdipi tyranni quam Œdipi Colonei exulis et mendici? et vir ingenuus Polo deterior erit, ut non quamvis a numine sibi impositam personam decore agat? neque Ulyssem imitari poterit, qui laceris pannis indutus non minus decora gravitatis præ se ferebat, quam ubi crispam et purpuream lænam gestabat.

XV. (*Append. Flor.* p. 42.) Disciplina, si nullum aliud haberet bonum, hoc quidem certe habet, quod interdiu noctuque perpetua est comes; quo fit ut a vitiis sibi caveant ac se ipsos multi haud secus verecundentur atque alios.

XVI. (*Ibid.* p. 32.) Ceterum, prouti præclarum est benefacere, ita referenda est gratia; ne quis non modo ingrati animi crimen suscipiat, sed etiam auctor exsistat communis damni, quo ii mactantur qui jam nulla beneficia accipient ab iisdem qui isti benefecerunt, quorum erga alios beneficentiam ipse minuit ac reprimit

XIX.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΗΣΥΧΙΑΣ.

Σοφὸν ἔοικε χρῆμα τὸ τῆς ἡσυχίας, πρός τε τὰ ἄλλα, καὶ εἰς ἐπιστήμην καὶ φρονήσεως μελέτην· λέγω δὲ οὐ τὴν καπηλικὴν καὶ ἀγοραίαν, ἀλλὰ τὴν μεγάλην, ἥτις ἐξομοιοῖ θεῷ τὸν αὐτὴν ἀναλαβόντα. (2) Αἱ μὲν γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς τῶν ἀνθρώπων ὄχλοις γιγνόμεναι μελέται γυμνάζουσι τὴν λεγομένην δριμύτητα, πανουργίαν οὖσαν· ὥστε τοὺς ἐν αὐταῖς ἄκρους οἷον ὑπὸ μαγείρων τῶν ἐν ταῖς πόλεσι χρειῶν διαπεποικιλμένους [πόσα μὲν οὐχὶ **] πόσα δ' οὐχὶ καὶ διακονήματα δεινὰ ἐργάζεσθαι. (3) Ἡ δ' ἐρημία, σοφίας οὖσα γυμνάσιον, ἠθοποιὸς ἀγαθὴ, καὶ πλάττει καὶ μετευθύνει τῶν ἀνδρῶν τὰς ψυχάς. Οὐδὲν γὰρ αὐταῖς ἐμπόδιόν ἐστι τῆς αὐξήσεως, οὐδὲ πρὸς πολλὰ καὶ μικρὰ νόμιμα προσπταίουσαι κάμπτονται εὐθὺ, καθάπερ αἱ ταῖς πόλεσιν ἐναπειλημμέναι ψυχαί· ἀλλ' ἐν ἀέρι καθαρῷ, καὶ τὰ πολλὰ ἔξω διαιτώμεναι τῶν ἀνθρώπων, ἀνιᾶσιν ὀρθαὶ καὶ πτεροφυοῦσιν, ἀρδόμεναι τῷ διαυγεστάτῳ τε καὶ λειοτάτῳ ῥεύματι τῆς ἡσυχίας, ἐν ᾧ τά τε μαθήματα τοῦ νοῦ θεωδέστερα, καὶ καθαρώτερον τὸ δρᾶν. (4) Διὰ τοῦτό τοι καὶ τῶν θεῶν τὰ ἱερὰ, ὅσα ἐκ τοῦ πάλαι ἀρχαίου νενόμισται, τοῖς ἐρημοτάτοις χωρίοις οἱ πρῶτοι, μάλιστα δὲ Μουσῶν τε καὶ Πανὸς, καὶ Νυμφῶν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ ὅσοι μουσικῆς ἡγεμόνες θεοὶ, διακρίναντες, ὡς οἶμαι, τὰς παιδείας καὶ τὰ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δεινῶν τε καὶ μιαρῶν τεχνῶν.

XIX.

EX LIBRO DE TRANQUILLITATE.

(*Stob. Flor.* LVIII, 14.) Sapiens videtur esse tranquillitatis negotium, cum ad alia, tum ad scientiam et prudentiæ exercitationem, non cauponariam ac forensem dico, sed magnam illam quæ Deo similem reddit sui participem. (2) Exercitationes enim quæ in civitatibus et inter hominum turbas fiunt, proferunt facultatem illam quæ dicitur calliditas, nec re ipsa aliud quid est quam astutia; ita ut qui in ipsis excellunt, negotiis urbanis veluti a coquis farciti et variati, ministeria quævis absurda obeant. (3) Verum solitudo, gymnasium sapientiæ, bene instituit mores, format ac dirigit virorum animos. Nullum enim eorum incremento obest impedimentum, neque ad multa illa et minuta legum et morum instituta offendentes a rectitudine deflectuntur, ut animæ civitatibus inclusæ: sed in aere puro, et utplurimum extra hominum consuetudinem, degentes, in rectum assurgunt ac pennas proferunt, limpidissimo et lenissimo tranquillitatis flumine irrigati, in quo mentis disciplinæ diviniores sunt et actiones puriores. (4) Hanc ob causam deorum quoque delubra antiquitus consecrata in locis maxime solitariis primi homines constituerunt, præcipue Musarum, Panis, Nympharum, Apollinis, et omnium qui musicæ præfecti sunt deorum; utpote segregantes disciplinas a molestis et nefariis rerum urbanarum negotiis.

XX.

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΗΔΟΝΗΣ.

I. Ὅτι τὰ σώματα ἀνίησιν ἡ ἡδονὴ, καθ' ἡμέραν ἐκμαλάττουσα ταῖς τρυφαῖς, ὧν ἡ συνέχεια παραιρεῖται τὸν τόνον, ἀναχαλῶσα τὴν ἰσχὺν αὐτῶν· ἐξ ὧν ῥᾳστώνη μὲν νόσων, ῥᾳστώνη δὲ καμάτων, προμελετώμενον δ' ἐν νεότητι γῆρας.

II. Θηρίον ἐστὶ δουλαγωγὸν ἡδονὴ, ἀλλ' οὐκ ἄγριον· εἴθε γὰρ ἦν φανερῶς πολεμοῦσα· ταχέως ἐάλω· νῦν δὲ καὶ ταύτῃ μισητότερον, ὅτι κλέπτει τὴν ἔχθραν ὑποδυομένη σχῆμα εὐνοίας. Ὥστε διχῇ ἀποτρόπαιον, καὶ ὧν βλάπτει, καὶ ὧν ψεύδεται.

III. Τὰς μὲν οὖν δικαίας ἡδονὰς οὐκέτ' ἂν ἡδονὰς οὔτε καλέσαιμεν, οὔτ' εἶεν ἄν, ἀλλὰ θεραπείας. Ὅσαι δὲ παρὰ ταύτας πᾶσαι ὕβρεις περιτταί εἰσι, πεπηρωμέναι, βιαζόμεναι, καὶ ταῖς ποικιλίαις κολακεύουσαι, λανθάνουσι βλάπτουσαι· οὐδὲ εἰς τὰ ἡμέτερα νόμος ὁ καὶ τῶν ἀλόγων ζώων, [ὧν] μετὰ τὸ ἀκέσασθαι τὰς ἐπιθυμίας οὐδενὸς ὄρεξις, ἀλλὰ κόρος τῶν ἐπειγόντων εἰς βιαστὰς ἡδονάς.

IV. Μή τις προδότας ἐπαινεῖ; τοιοῦτόν ἐστιν ἡ ἡδο-

XX.

EX LIBRO CONTRA VOLUPTATEM.

I. (*Stob. Flor.* VI, 42.) Voluptas corpora resolvit, quotidie emolliens ea deliciis: quarum assiduus usus tollit illorum vigorem, relaxatis viribus. Hinc copia morborum, copia languorum, et occupata senectute juventus.

II. (*Ibid.* 43.) Bestia est mancipans hominem voluptas: at non immanis: utinam enim aperte pugnaret! cito caperetur. Nunc autem ideo etiam invisa est magis, quod induens benevolentiæ speciem, inimicitiam celat. Itaque dupliciter aversanda est, et quod nocet, et quod fallit.

III. (*Ibid.* 44.) Justas igitur voluptates jam non voluptates appellemus (neque sunt enim), sed curas et obsequia. Quæcumque vero præter has aliæ sunt petulantiæ, supervacaneæ, cæcæ, violentæ, varietate blandientes, hæ clam lædunt; neque ad nos nostraque pertinet quæ et bruta animantia tenet lex, ut, quum repleverint desiderium, nihil amplius desiderent, sed satietas sit eorum quæ ad violentas voluptates incitant et impellunt.

IV. (*Ibid.* 45.) Num quis proditores laudat? talis est

νή· προδίδωσι τὰ τῆς ἀρετῆς. Μή τις βασανιστάς; τοιοῦτόν ἐστι τὸ ἥδεσθαι· βασανίζει τὰ τῆς σωφροσύνης. Μή τις φιλαργυρίαν; ἀπλήρωτόν ἐστιν ἑκάτερον. Τί τηλικούτῳ χαίρομεν θηρίῳ, ὃ κολακεῦον ἡμᾶς ἀναλίσκει;

V. Τί δ' οὐ πάντων ὁρώντων ἀκρατεύεις, ἀλλὰ καὶ σαυτὸν αἰδούμενος φεύγεις, νυκτὶ καὶ σκότῳ τοῖς ἁμαρτύροις πιστεύων τὴν ὕβριν; οὐδεὶς γὰρ τῶν καλῶν ἔργων σκότος προβάλλει, τὸ φῶς αὐτοῖς μαρτυρεῖν αἰσχυνόμενος· ἀλλὰ ὅλον ἅμα τὸν κόσμον ἥλιον γενέσθαι, πρὸς ἃ κατορθοῖ, βούλοιτ' ἄν. Ἅπασα δὲ κακία ὁρᾶσθαι γυμνὴ φυλάττεται, σκέπην προβαλλομένη τὰ πάθη. (2) Ἀποκόψαντες οὖν αὐτὰ, γυμνὰς βλέπωμεν τὰς ἡδονάς· μεθύουσιν εἰς ἀναισθησίαν, λαγνεύουσιν εἰς μωρίαν, καθεύδουσιν εἰς ἔργα, οὐκ ἐπιστρέφονται πόλεων, οὐ φροντίζουσι γονέων, οὐκ αἰσχύνονται νόμους.

voluptas : prodit virtutis officia. Num quis tortores? talis est voluptas; torquet temperantiæ studiosos. Num quis avaritiam? insatiabilis est utraque. Quid hujusmodi oblectamur bestia, quæ blandiendo nos conficit?

V. (*Ibid.* 46.) Cur non omnibus videntibus luxuriaris? Immo tu te ipsum etiam reveritus fugis, nocti solum ac tenebris sine testibus contumeliam et libidinem committens. Nemo enim honestis actionibus caliginem obtendit, lucem, earum testem, reformidans : immo ad ea quæ recte agit, totum mundum solem fieri optet. At unumquodque vitium nudum conspici cavet, tegumenti instar prætendens affectus. (2) Affectibus ergo amputatis, nudas spectemus voluptates : sunt ebriæ ad stuporem, scortantur ad insaniam, dormiunt ad negotia, civitates negligunt, non parentum gerunt curam, non verentur leges.

XXI.

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΠΛΟΥΤΟΥ.

I. Φύσει μὲν γὰρ δυσχαλίνωτον ὄρεξις· προσλαβοῦσα δὲ καὶ πλούτου χορηγίαν, ἀχαλίνωτον.

II. Ἀλλ' ἀπληστία καὶ ἄπιστός ἐστιν ἐν αὐτοῖς μανία, τοιούτῳ μὲν ἐνθουσιασμῷ χρῆσθαι περὶ τὴν κτῆσιν, ὡς εἰ κτήσαιντο, μηκέτι καμουμένους· τοσαύτη δὲ ἀμελείᾳ περὶ τὰ ληφθέντα, ὡς μὴ γενόμενα. Δυσερωτιῶσι δὲ τῶν ἀπόντων, ὑπερορῶντες ὧν ἔχουσιν· οὐδὲν γὰρ οὕτως ἀγαπῶσιν, ὡς ἃ ἐλπίζουσιν. (2) Οὐκ οἶδα πότερον αὐτοῖς ἄμεινόν ἐστιν, ἔχειν ἢ προσδοκᾶν· ἔχοντες γὰρ, οὐ χρῶνται· προσδοκῶντες δὲ, κάμνουσι. Τί οὖν ἐπαινοῦμεν τοιοῦτον ἀγαθὸν, οὗ πέρας ἐστὶν οὐδὲν, ἀλλὰ τὸ ληφθὲν ἑτέρων ἀρχή;

III. Οὐδέποτε λιμὸς ἐγέννησε μοιχείαν· οὐδέποτε ἀπορία χρημάτων, ἀσωτίαν. Βραχεῖά τις ἐστὶ σωφροσύνη τὸ πενητεύειν· ὀλίγη τις εὐνομία, τὸ ἀπορεῖσθαι.

IV. Ἀρκεσίλαος τὴν πενίαν λυπρὰν μὲν ἔλεγεν εἶναι, ὥσπερ καὶ τὴν Ἰθάκην, ἀγαθὴν δὲ κουροτρόφον, ἐθίζουσαν συνεῖναι λιτότητι καὶ καρτερίᾳ, καὶ καθόλου γυμνάσιον ἀρετῆς ἔμπρακτον.

XXI.

EX LIBRO CONTRA DIVITIAS.

I (*Stob. Flor.* XCIII, 32.) Suapte natura vix frenari potest cupiditas : quodsi divitiarum etiam copia accesserit, plane sit infrenis.

II. (*Ibid.* 33.) Sed insatiabilis cupido et incredibilis quædam iis inest insania : quippe qui tanto furore ad acquirendas opes rapiantur, tamquam illis partis, nil amplius molestiæ sensuri; neglectu vero tanto in partis versantur, ac si nil sibi peperissent. Insano absentium amore capti, præsentia contemnunt : nil enim ita diligunt ut quæ sperant. (2) Quare dubito utrum habere an exspectare ipsis magis expediat; siquidem habentes non utuntur, exspectantes autem laborant. Quid igitur ejusmodi bonum laudamus, cujus nullus est finis, sed partum quodque novæ fit cupiditatis initium?

III. (*Ibid.* XCV, 16.) Fames nunquam causa exstitit adulterii; neque pecuniæ inopia, luxuriei. Brevis quædam temperantia est paupertas : et compendiosa quædam legum observantia, penuria.

IV. (*Ibid.* 17.) Arcesilaus paupertatem aiebat asperam quidem esse ut Ithacam, sed bonam prolis nutricem, ut quæ assuefaciat frugalitati et abstinentiæ, et omnino efficax virtutis exercitium.

XXII.

ΕΚ ΤΟΥ ΟΤΙ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΑΙΔΕΥΤΕΟΝ.

I. Ἀμαθίαν, ὥς φησιν Ἡράκλειτος, καὶ ἄλλως κρύπτειν ἔργον ἐστὶν, ἐν οἴνῳ δὲ χαλεπώτερον· καὶ Πλάτων δέ φησιν, ἐν οἴνῳ τὰ ἤθη φανερὰ γίγνεσθαι· ὥσπερ καὶ Ὅμηρος,

οὐδὲ τραπέζῃ
γνώτην ἀλλήλων.

XXII.

EX LIBRO QUOD MULIERES ETIAM ERUDIENDÆ SINT.

I. (*Stob. Flor.* XVIII, 32.) Ruditatem cum alias celare difficile est, ut ait Heraclitus, tum vero in vino multo maxime. Testatur et Plato, animi mores in vino apparere : ut etiam Homerus,

Neque ad mensam cogniti
sunt sibi invicem.

II. Σοφοκλῆς ἐμέμφετο Αἰσχύλῳ, ὅτι μεθύων ἔγραφε· καὶ γὰρ εἰ τὰ δέοντα ποιεῖ, φησίν, ἀλλ' οὐκ εἰδώς γε.

III. [Πυθαγόρας ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος οἰνόφλυγος, πῶς ἂν τοῦ μεθύειν παύσαιτο· Εἰ συνεχῶς, ἔφη, θεωροίη τὰ ὑπ' αὐτοῦ πρασσόμενα.]

IV. Τῷ Διονύσῳ νάρθηκα καὶ λήθην συγκαθιεροῦσιν, ὡς μὴ δέον μνημονεύειν τῶν ἐν οἴνῳ πλημμεληθέντων, ἀλλὰ νουθεσίας παιδικῆς δεομένων. Ὃ συνᾴδει καὶ τὸ

μισῶ μνήμονα συμπόταν.

Ὁ δ' Εὐριπίδης τῶν ἀτόπων τὴν λήθην σοφὴν εἴρηκε.

V. Μὴ παιδὶ μάχαιραν, ἡ παροιμία φησίν· ἐγὼ δὲ φαίην ἄν, Μὴ παιδὶ πλοῦτον, μηδὲ ἀνδρὶ ἀπαιδεύτῳ δυναστείαν.

VI. Ἀρχύτας ἀναγνοὺς τὸν Ἐρατοσθένους Ἑρμῆν, τοῦτον ἐπήνεγκε τὸν στίχον,

Χρειὼ πάντ' ἐδίδαξε· τί δ' οὐ χρειώ κεν ἀνεύροι·

καὶ τοῦτο,

Ὀρθοῦ· καὶ γὰρ μᾶλλον ἐπωδίνουσι μέριμναι.

VII. Τροφώνιος καὶ Ἀγαμήδης ποιήσαντες ἐν Δελφοῖς ναὸν ᾔτουν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν μισθόν· ὁ δὲ αὐτοῖς ἔφη δώσειν τῇ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ· καὶ ταύτῃ ἀπέθανον. (2) Ἔτι δὲ Κλεόβις καὶ Βίτων, Κυδίππης τῆς μητρὸς αὐτῶν εὐξαμένης τῇ Ἥρᾳ, δοῦναι τοῖς παισὶν ὅπερ ἂν εἴη κάλλιστον, ὅτι ἑαυτοὺς ὑποζεύξαντες τὴν μητέρα εἰς τὸ ἱερὸν ἀνήγαγον, τὸν βίον παραχρῆμα κατέστρεψαν· εἰς οὓς καὶ τοιόνδε τις ἐπίγραμμα πεποίηκεν·

Οἵδε Βίτων Κλεόβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν
ζεύγλην ζευξάμενοι, μητέρα ἣν ἀγέτην
Ἥρας εἰς ἱερόν· λαοὶ δέ μιν ἐζήλωσαν
εὐτεκνίας παίδων. Ἣ δὲ χαρεῖσα θεᾷ
εὔξατο, παῖδε τυχεῖν τοῦ ἀρίστου δαίμονος αἴσης,
οὕνεκ' ἐτίμησαν μητέρα τὴν σφετέρην.
Αὐτοῦ δ' εὐνηθέντε, λίπον βίον ἐν νεότητι,
ὡς τόδ' ἄριστον ἐὸν καὶ μακαριστότατον.

[Τὸ αὐτὸ καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τῆς Ἱστορίας.]

II. (*Ibid.* 33) Sophocles vitio vertebat Æschylo, quod ebrius scriberet: Nam etsi bene scribit, inquiebat, nesciens tamen id facit.

III. (*Ibid.* 34, *inc.*) Pythagoras interrogatus, quanam ratione ebriosus ebriositate liberaretur, respondit, Si perpetuo ad ea quæ facit, attendat.

IV. (*Ibid.* 28.) Baccho ferulam et oblivionem consecrant, significantes, non commemoranda ea quæ in potu temere admissa sint, quippe quibus puerilis commonitio sufficiat. Huc et illud facit,

Odi memorem compotorem.

Et Euripides dixit, *Absurdarum rerum oblivionem sapientem esse.*

V. (*Ibid.* XLIII, 136; XCII, 11.) Ne puero gladium, inquit proverbium: at ego dixerim, Ne puero divitias, neque homini imperito imperium.

VI. (*Ibid.* XCV, 15.) Archytas, quum Eratosthenis Mercurium legisset, hunc versum accinuit,

Usus cuncta docet: quid non invenerit usus?

et illud,

Erige te: namque incipiunt magis urere curæ.

VII. (*Ibid.* CXX, 23.) Trophonius et Agamedes, quum Delphicum templum construxissent, mercedem ab Apolline petebant: quam ille se daturum ipsis quum promisisset septimo post die, eodem mortui sunt. (2) Præterea Cleobis et Biton, quum ipsorum mater Cydippe Junonem rogasset ut optimam rem filiis donaret, eo quod jugum ipsimet subiissent matremque ad templum perduxissent, vitam statim finiverunt. De quibus hoc epigramma aliquis fecit:

Ad sacra Junonis matrem Cleobisque Bitonque
Ut traherent, collum supposuere jugo.
Felicem populi natûm pietate parentem
Concelebrant: gaudens tum rogat illa deam,
Ut quæ sors esset fortunatissima natis
Pro matri exhibito redderet obsequio.
Ast illi vitam liquere virentibus annis:
Ut queis nil possit faustius accidere.

[Idem narrat Herodotus in primo libro Historiæ.]

XXIII.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΔΙΑΒΟΛΗΣ.

I. Οἱ νεώνητοι δοῦλοι οὐ πυνθάνονται εἰ δεισιδαίμων ἢ φθονερὸς ὁ δεσπότης, ἀλλ' εἰ ὀργίλος.

II. Τὸν φθόνον ἔνιοι τῷ καπνῷ εἰκάζουσι· πολὺς γὰρ ἐν τοῖς ἀρχομένοις ὢν, ὅταν ἐκλαμφθῶσιν, ἀφανίζεται. Ἥκιστα γοῦν τοῖς πρεσβυτέροις φθονοῦσιν.

III. Ἱππίας λέγει δύο εἶναι φθόνους· τὸν μὲν δίκαιον, ὅταν τις τοῖς κακοῖς φθονῇ τιμωμένοις· τὸν δὲ ἄδικον, ὅταν τοῖς ἀγαθοῖς. Καὶ διπλᾶ τῶν ἄλλων οἱ φθονεροὶ κακοῦνται· οὐ γὰρ μόνον τοῖς ἰδίοις κακοῖς ἄχθονται, ὥσπερ ἐκεῖνοι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς.

XXIII.

EX LIBRO DE CALUMNIA.

I. (*Stob. Flor.* XX, 59.) Servi recens empti non quærunt an superstitiosus aut invidus sit herus, sed an iracundus.

II. (*Ibid.* XXXVIII, 31.) Invidiam nonnulli fumo comparant. Quum enim ab initio abundet, mox illustratis illis, quibus invidetur, evanescit. Proinde senibus minime invidetur.

III. (*Ibid.* 32.) Hippias duplicem ait esse invidiam: justam quidem, quum quis invidet improbis honoratis; injustam, quum bonis. Et invidi duplo magis quam ceteri sunt calamitosi; non enim solum propriis malis gravantur, sed alienis quoque bonis.

IV. Ἱππίας φησὶν ὅτι δεινόν ἐστιν ἡ διαβολία, οὕτως ὀνομάζων· ὅτι οὐδὲ τιμωρία τις κατ' αὐτῶν γέγραπται ἐν τοῖς νόμοις, ὥσπερ τῶν κλεπτῶν· καίτοι ἄριστον ὂν κτῆμα τὴν φιλίαν κλέπτουσιν, ὥστε ἡ ὕβρις κακοῦργος οὖσα, δικαιοτέρα ἐστὶ τῆς διαβολῆς, διὰ τὸ μὴ ἀφανὴς εἶναι.

XXIV.

ΕΚ

ΤΟΥ ΚΑΤ' ΙΣΧΥΟΣ.

Τί δέ σοι τοιοῦτον ἀγαθὸν εὐτυχεῖται μᾶλλον, ὡς ἕνεκα τούτου μητρυιὰν μὲν τῶν ἀνθρώπων, μητέρα δὲ τῶν ἀλόγων ζῴων γεγενῆσθαι τὴν φύσιν, μεγέθους καὶ ὀξύτητος καὶ ὀξυωπίας χάριν; (2) Ἡ δὲ ἀνθρώπων ἴδιος ἰσχὺς ὁ ψυχῆς ἐστι λογισμὸς, ᾧ καὶ « ἐλέφαντας ὑπὸ δρυμὸν εἶλε ποδάγραις, καὶ ἵππους ἐχαλίνωσε, καὶ βόας ἀρότροις ὑπέζευξε, καὶ τὰ ἐναέρια κατέσπασε καλάμοις, καὶ τὰ βύθια δεδυκότα δικτύοις ἀνήγαγε· » τοῦτ' ἔστιν ἰσχύς. (3) Ἡ δ' ἔτι μείζων, ὅταν γῆς περιόδους, καὶ οὐρανοῦ μεγέθη, καὶ ἀστέρων κύκλους διώκουσα μὴ κάμῃ· ταῦτ' ἦν Ἡρακλέους ἄξια. Τίς γὰρ οὐκ ἂν βούλοιτο μᾶλλον Ὀδυσσεὺς εἶναι ἢ Κύκλωψ;

XXV.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ.

I. Τῶν Μενάνδρου δραμάτων ὁμαλῶς ἁπάντων ἓν συνεκτικόν ἐστιν, ὁ ἔρως, οἷον πνεῦμα κοινὸν διαπεφυκώς. Ὃν οὖν μάλιστα θιασώτην τοῦ θεοῦ καὶ ὀργιαστὴν τὸν ἄνδρα συμπεριλαμβάνωμεν εἰς τὴν ζήτησιν, ἐπεὶ καὶ λελάληκε περὶ τοῦ πάθους φιλοσοφώτερον. (2) Ἄξιον γὰρ εἶναι θαύματος φήσας τὸ περὶ τοὺς ἐρῶντας, ὥσπερ ἔστιν, ἅμα λαλεῖ, εἶτα ἀπορεῖ καὶ ζητεῖ πρὸς ἑαυτὸν,

Τίνι δεδούλωταί ποτε;
ὄψει; φλύαρος· τῆς γὰρ αὐτῆς πάντες ἂν
ἦρων· κρίσιν γὰρ τὸ βλέπειν ἴσην ἔχει.
Ἀλλ' ἡδονή τις τοὺς ἐρῶντας ἐπάγεται
συνουσίας; πῶς οὖν ἕτερος ταύτην ἔχων
οὐδὲν πέπονθεν, ἀλλ' ἀπῆλθε καταγελῶν,
ἕτερος [δ'] ἀπόλωλε; Καιρός ἐστιν ἡ νόσος
ψυχῆς· ὁ πλησεὶς δ' εἰς ὃ δεῖ τιτρώσκεται.

(3) Ταῦτα τίν' ἐστὶ σκεψώμεθα· [**] καίπερ ἔχει τι κρουστικὸν καὶ κινητικὸν αἴτιον· μήτε τὴν συνουσίαν αἰτίαν εἶναι πιθανόν ἐστι· ἀρχαὶ γὰρ αὗταί τινες ἴσως, ἡ δὲ ἰσχὺς καὶ ῥίζωσις τοῦ πάθους ἐν ἑτέροις. (4) Ἡ δ' ἀπόδειξις ἐλαφρὰ καὶ οὐδ' ἀληθής· οὐ γὰρ ἔχει κρίσιν [ἴσην] τὸ βλέπειν, ὥσπερ οὐδὲ τὸ γεύεσθαι. Καὶ γὰρ ὄψις ὄψεως, καὶ ἀκοῆς ἀκοή, φύσει τε μᾶλλον διήρθρωται, καὶ τέχνῃ συγγεγύμνασται πρὸς τὴν τοῦ καλοῦ διάγνωσιν, ἐν μὲν ἁρμονίαις καὶ μέλεσιν αἱ τῶν μουσι-

IV. (*Ibid.* XLII, 10.) Hippias inquit, gravissimam esse rem calumniam (διαβολίαν eam nominans), quia neque pœna adversus eam sancita est legibus ut adversus fures; licet calumniatores optimam nostrarum possessionum, amicitiam, furentur : itaque contumeliam, quamvis malefica sit, justiorem esse calumnia, propterea quod non in occulto lateat.

XXIV.

EX LIBRO

CONTRA VIRES CORPORIS.

I. (*Stob. Flor.* LIII, 14.) Quænam tibi præ aliis tanta felicitas obtigit, ut ejus gratia hominibus natura exstiterit noverca, brutis vero mater, quod ad magnitudinem, celeritatem, et aciem visus attinet? (2) At hominum propria vis in animi ratione consistit, qua et elephantes in silvis artificio pedicarum capit, frenat equos, subjugat boves aratris, volucria dejicit arundinibus, et in profundo submersa retibus extrahit. Hæc est vis. (3) Sed multo etiam major, quum ambitus terræ, cœli magnitudines, et stellarum circulos persequendo non defatigatur. Hæc erant Hercule digna. Quis enim non Ulysses, quam Cyclops, esse malit?

XXV.

EX LIBRO DE AMORE.

I. (*Stob. Flor.* LXIII, 34.) Menandri fabularum ex æquo omnium una est vis qua contineantur, amor, tanquam communis quidam spiritus per eas permeans. Hunc igitur virum, ut hujus dei cultorem et sacerdotem, nostræ disputationis socium assumamus, præsertim quum ad quandam philosophiæ rationem de hoc affectu locutus sit. (2) Mirum esse et singularem amantium affectum (sicut et est) postquam dixit,.... deinde dubitat et quærit secum ipse :

Nugæ! vultus quomodo
Quemquam subigeret? omnes unam, id si foret,
Amarent, quando aspectûs judicium est idem.
At forte amantem illecebræ consuetudinis
Trahere putantur? Atqui eadem utentium
Alter nil triste patitur, quin videns abit :
Alter disperit. Morbus animi occasio est :
Hæc si quem, ut oportet, feriit, is vulnus trahit.

(3) Hæc, age, cujusmodi sint consideremus. *Amoris ortus nec soli visui tribuendus videtur*, quamquam habet oculorum sensus nonnihil ad movendum percutiendumque efficaciæ. Neque etiam probabile est, ejus causam esse coitum. Ambo illa sunt fortasse amoris quædam initia : at ut radices agat et confirmetur, id vero aliis continetur causis. (4) Ceterum demonstratio Menandri levis et falsa est. Neque enim visus apud omnes homines æquale habet judicium, ut neque gustus. Nam visus visu, auditus auditu, vel natura perfectior est, vel exercitatior arte, ad discernendum meliora, musicorum in modulatione et

κῶν, ἐν δὲ μορφαῖς καὶ ἰδέαις αἱ τῶν ζωγράφων· ὥσπερ εἰπεῖν ποτε Νικόμαχον λέγουσι πρὸς ἄνθρωπον ἰδιώτην φήσαντα μὴ καλὴν αὐτῷ φανῆναι τὴν Ζεύξιδος Ἑλένην· Λάβε γάρ, ἔφη, τοὺς ἐμοὺς ὀφθαλμούς, καὶ θεός σοι φανήσεται. (5) Πολὺ δὲ καὶ μυρεψοὶ περὶ τὰ ὀσφραντά, καὶ νὴ Δία ὀψοποιοὶ περὶ τὰ γευστά, διατριβῇ καὶ συνηθείᾳ διαφέρουσαν ἡμῶν κρίσιν ἔχουσι. (6) Πάλιν δὲ τὸ συνουσίᾳ τὸν ἔρωτα μὴ κρατεῖσθαι, διὰ τὸ τῇ αὐτῇ συγγενόμενον ἄλλον [μὲν δουλοῦσθαι, ἄλλον δ'] ἀπαλλαγῆναι καὶ καταφρονῆσαι, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον εἰ λέγοι τις μηδὲ χυμῶν ἡδονῇ δεδουλῶσθαι Φιλόξενον τὸν ὀψοφάγον, ὅτι τῶν αὐτῶν Ἀντισθένης γευσάμενος οὐδὲν ἔπαθε τοιοῦτον· μηδὲ ὑπὸ οἴνου μεθύειν Ἀλκιβιάδην, ὅτι Σωκράτης πίνων τὸν ἴσον οἶνον ἔνηφεν. (7) Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐάσωμεν, τὰ δ' ἑφεξῆς, ἐν οἷς ἤδη τὴν αὑτοῦ δόξαν ἀποφαίνεται, σκοπῶμεν. « Καιρός ἐστιν ἡ νόσος ψυχῆς. » Εὖ καὶ ὀρθῶς. Δεῖ γὰρ ἅμα τοῦ πάσχοντος εἰς ταὐτὸ καὶ τοῦ ποιοῦντος ἀπάντησιν γενέσθαι, πρὸς ἄλληλά πως ἐχόντων· ὡς ἄκυρον εἰς τὴν τοῦ τέλους ἀπεργασίαν ἡ δραστικὴ δύναμις, ἂν μὴ παθητικὴ διάθεσις ᾖ. Τοῦτο δὲ εὐστοχίας ἐστὶ καιροῦ τῷ παθεῖν ἀμωσγέπως συνάπτοντος ἐν ἀκμῇ τὸ ποιεῖν πεφυκός.

II. Οἱ μὲν γὰρ νοῦν τὸν ἔρωτα, οἱ δ' ἐπιθυμίαν, οἱ δὲ μανίαν, οἱ δὲ θεῖόν τι κίνημα τῆς ψυχῆς καὶ δαιμόνιον, οἱ δὲ ἄντικρυς θεὸν ἀναγορεύουσιν. Ὅθεν ὀρθῶς ἐνίοις ἔδοξε τὸ μὲν ἀρχόμενον ἐπιθυμίαν εἶναι, τὸ δ' ὑπερβάλλον μανίαν, τὸ δὲ ἀντίστροφον φιλίαν, τὸ δὲ ταπεινότερον ἀρρωστίαν, τὸ δ' εὐημεροῦν ἐνθουσιασμόν. (2) Διὸ καὶ πυρφόρον αὐτὸν οἵ τε ποιηταὶ λέγουσιν, οἵ τε πλάσται καὶ γραφεῖς δημιουργοῦσιν· ὅτι καὶ τοῦ πυρὸς τὸ μὲν λαμπρὸν ἡδιστόν ἐστιν, τὸ δὲ καυστικὸν ἀλγεινότατον.

III. Ὥσπερ γὰρ τοὺς φίλους ὑγιαίνοντας μέν, ἂν πλημμελῶσιν, ἐξελέγχειν καὶ νουθετεῖν κράτιστόν ἐστιν, ἐν δὲ ταῖς παρακοπαῖς καὶ τοῖς φρενετισμοῖς εἰώθαμεν μὴ διαμάχεσθαι μηδὲ ἀντιτείνειν, ἀλλὰ καὶ συμπεριφέρεσθαι καὶ συνεπινεύειν· οὕτω τοὺς δι' ὀργὴν ἢ πλεονεξίαν ἁμαρτάνοντας ἀνακόπτειν τῇ παρρησίᾳ δεῖ καὶ κωλύειν, τοῖς δ' ἐρῶσιν, ὥσπερ νοσοῦσι, συγγνώμην ἔχειν. (2) Διὸ κράτιστον μὲν ἐξ ἀρχῆς τοιούτου πάθους σπέρμα μὴ παραδέχεσθαι μηδ' ἀρχήν· ἂν δ' ἐγγένηται, ἴθι ἐπὶ ἀποτροπαίων βωμοὺς θεῶν, κατὰ τὸν Πλάτωνα, ἴθι ἐπὶ τὰς τῶν σοφῶν ἀνδρῶν συνουσίας, ἐξέλασον σαυτοῦ τὸ θηρίον πρὶν ὄνυχας φῦσαι καὶ ὀδόντας· εἰ δὲ μή, μαχέσῃ τελείῳ κακῷ, τὸ παιδίον τοῦτο καὶ νήπιον ἐναγκαλιζόμενος. (3) Τίνες δέ εἰσιν οἱ τοῦ ἔρωτος ὄνυχες καὶ ὀδόντες; ὑποψία, ζηλοτυπία. Ἀλλ' ἔχει τι πιθανὸν καὶ ἀνθηρόν. Ἀμέλει καὶ ἡ Σφὶγξ εἶχεν ἐπαγωγὸν τὸ ποίκιλμα τοῦ πτεροῦ, καὶ

Εἰ μὲν πρὸς αὐγὰς ἡλίου, χρυσωπὸν ἦν
νώτισμα θηρός· εἰ δὲ πρὸς νέφη βάλοι,
κυανωπὸν, ὡς τις Ἶρις, ἀντηύγει σέλας.

cantu, pictorum in formis et figuris. Hinc est quod Nicomachus ad rudem quendam, qui sibi Zeuxidis Helenam non pulchram videri dixerat, ita respondit : Sume, inquit, meos oculos, et dea tibi videbitur. (5) Quin et unguentarii in judicio odorum, coqui in saporum, propter usum et consuetudinem nos multum superant. (6) Jam altera Menandri ratio, qua efficere vult, amorem non contineri coitu, quoniam ex duobus cum eadem congressis muliere, alter *irretiatur, alter* liber et contemnens abeat : hoc igitur perinde est ac si dicas Philoxenum heluonem voluptate saporum non fuisse captum, quod Antisthenes iisdem gustatis non similiter affectus fuerit; aut Alcibiadem non ebrium fuisse vino, quia Socrates tantumdem bibens sobrius manserit. (7) Sed hæc missa faciamus, et sequentia perpendamus, in quibus jam suam ipse sententiam aperit. *Tempus, sive occasio, hunc animi morbum parit*, inquit. Bene recteque dictum. Oportet enim concursum et conjunctionem fieri agentis et patientis certa quadam ratione et habitu ad se invicem affectorum. Nam facultas agendi nullam vim habet ad efficiendum finem, nisi in patiente insit idonea ad patiendum affectio ac dispositio. Atqui hoc est opportuni temporis, quod alteri ad patiendum disposito ac parato, jungit in ipso articulo et vigore alterum idoneum natumque ad agendum.

II. (*Ibid.* LXIV, 30.) Alii amorem prædicant esse mentem, alii cupiditatem, alii insaniam, alii divinum quendam ac numinis motum, alii plane deum. Igitur recte nonnullis visum est, ejus initium esse cupiditatem; excessum, insaniam : mutuam remunerationem, amicitiam; humilitatem, ægrotationem; prosperum successum, divinum instinctum, quem enthusiasmum vocant. (2) Quare igniferum eum et poetæ dicunt, et statuarii pictoresque faciunt; quia ignis pars splendens, suavissima est; urens, molestissima.

III. (*Ibid.* 31.) Prouti enim amicos, sanos quidem, si peccaverint, redarguere et admonere optimum est, delirio autem aut furore captis non pugnare neque adversari solemus, sed nos iis accommodare et annuere : ita eos qui per iram aut avaritiam delinquunt, libertate sermonis coercere et inhibere oportet, amantibus vero, tanquam ægris, veniam dare. (2) Igitur statim ab initio optimum fuerit, neque semen neque initium hujus affectus recipere : quod si tamen receptum natumve fuerit, adito deorum altaria averruncatorum, secundum Platonem, adito sapientium virorum colloquia et consuetudines : expelle bestiam prius quam dentes ei unguesque procreverint : sin minus, adulto pugnabis malo, quando parvulum et infantem ulnis amplecteris. (3) Sed qui sunt amoris ungues ac dentes? Suspicio, rivalitas et obtrectatio. At habet amor aliquid blandum, alliciens, floridum. Profecto etiam Sphinx illecebrosam habuit alarum varietatem, et

Ad solis radios si converteret fera
Dorsum, color erat aureus : quum nubibus
Obtenderet, cæruleus instar Iridis.

(4) Οὕτω δὴ καὶ ὁ ἔρως ἔχει τι χάριεν καὶ οὐκ ἄμουσον, ἀλλὰ αἰμύλον καὶ ἐπιτερπές· ἁρπάζει δὲ καὶ βίους, καὶ οἴκους, καὶ γάμους, καὶ ἡγεμονίας, οὐκ αἰνίγματα προβάλλων, ἀλλ' αὐτὸς αἴνιγμα δυσεύρετον ὢν καὶ δύσλυτον, εἰ βούλοιτό τις προτείνειν τί μισεῖ καὶ φιλεῖ, τί φεύγει καὶ διώκει, τί ἀπειλεῖ καὶ ἱκετεύει, τί ὀργίζεται καὶ ἐλεεῖ, [τί] βούλεται παύσασθαι καὶ οὐ βούλεται, τί χαίρει τῷ αὐτῷ μάλιστα καὶ ἀνιᾶται, τοῦτο λῦσαι καὶ θεραπεῦσαι. (5) Τῆς μὲν γὰρ Σφιγγὸς τὸ αἴνιγμα τὰ πλεῖστα καὶ πεπλασμένα ἔχει· οὔτε γὰρ τρίπους ὁ γέρων ἀληθῶς, εἴ [τι] προσείληφε τοῖς ποσὶ βοηθεῖν· οὔτε τετράπους ὁ νήπιος, ἐπεὶ ταῖς χερσὶν ὑπερείδει τὴν τῶν βάσεων ὑγρότητα καὶ ἀσθένειαν. Τὰ δὲ τῶν ἐρώντων πάθη ἀληθῆ· στέργουσιν, ἐχθραίνουσι· τὸν αὐτὸν ποθοῦσιν ἀπόντα, τρέμουσι παρόντος· κολακεύουσι, λοιδοροῦσι, προαποθνήσκουσι, φονεύουσιν, εὔχονται μὴ φιλεῖν, καὶ παύσασθαι φιλοῦντες οὐ θέλουσι· σωφρονίζουσι καὶ πειρῶσι· παιδεύουσι καὶ διαφθείρουσιν· ἄρχειν θέλουσι, καὶ δουλεύειν ὑπομένουσι. (6) Τοῦτο αἴτιον γέγονε μάλιστα τοῦ μανίαν ὑποληφθῆναι τὸ πάθος·

Ἤρων· τὸ μαίνεσθαι δ' ἄρ' ἦν ἔρως βροτοῖς,

ἐρωτικὸς ἀνὴρ Εὐριπίδης φησίν.

IV. Ὁ ἔρως οὔτε τὴν γένεσιν ἐξαίφνης λαμβάνει καὶ ἀθρόαν, ὡς ὁ θυμός· οὔτε παρέρχεται ταχέως, καίπερ εἶναι πτηνὸς λεγόμενος· ἀλλ' ἐξάπτεται μαλακῶς, καὶ σχεδὸν οἷον ἐντήκων ἑαυτόν· ἁψάμενός τε τῆς ψυχῆς παραμένει πολὺν χρόνον, οὐδ' ἐν γηρῶσιν ἐνίοις ἀναπαυόμενος, ἀλλ' ἐν πολιαῖς ἀκμάζων ἔτι πρόσφατος καὶ νεαρός· ἂν δὲ καὶ λήξῃ καὶ διαλυθῇ, χρόνῳ μαρανθείς, ἢ λόγῳ τινὶ κατασβεσθείς, οὔπω παντάπασιν ἐξαπήλλακται τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἐναπολείπει πυρίκαυτον ὕλην καὶ σημεῖα θερμὰ, καθάπερ οἱ κεραυνοὶ τυφόμενοι. (2) Λύπης μὲν γὰρ οὐδὲν ἀπαλλαγείσης ἴχνος ἐν τῇ ψυχῇ παραμένει συνοικοῦν, οὐδ' ὀργῆς τραχείας πεσούσης· στέλλεται δὲ καὶ φλεγμονὴ ἐπιθυμίας παρεχούσης τραχὺ κίνημα· τὰ δὲ ἐρωτικὰ δήγματα, κἂν ἀποστῇ τὸ θηρίον, οὐκ ἐξανίησι τὸν ἰὸν, ἀλλ' ἐνιδροῖ τὰ ἐντὸς σπαράγματα, καὶ ἀγνοεῖται τί ἦν, πῶς συνέστη, πόθεν εἰς τὴν ψυχὴν ἐνέπεσεν.

V. Καὶ τοὺς καλοὺς ὁρᾶν μὲν ἐπιτερπέστατον, ἅψασθαι δὲ καὶ λαβεῖν οὐκ ἀδύνατον οὐδ' ἀκίνδυνον· μᾶλλον δὲ, ὥς φησιν ὁ Ξενοφῶν, τὸ μὲν πῦρ τοὺς ἁψαμένους καίει μόνον, οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς μακρὰν ἑστῶτας ὑφάπτουσιν· ἡ γὰρ ὄψις λαβὴ τοῦ πάθους ἐστί.

(4) Sic etiam amor habet quiddam gratiosum nec inelegans, sed blandum et jucundum : rapit autem vitas, familias, nuptias, imperia, non ænigmata proponens, sed ipse ænigma inventu solutuque difficile exsistens, si quis hujusmodi ænigma proponat, Quid sit quod simul et oderit et amet, fugiat et persequatur, minetur et supplicet, irascatur et misereatur, desinere velit et nolit, eadem re maxime et gaudeat et doleat, hoc inquam solvere et procurare. (5) Nam et Sphingis ænigma plurimas partes continet fictas. Neque enim tripes est senex, si baculum assumat auxilium pedum : nec infans est quadrupes, quia pedum mollitiem et infirmitatem manibus fulcit. At amantum affectus veri sunt : amant, oderunt : eundem absentem desiderant, præsentem metuunt : adulantur, conviciantur : moriuntur pro amato, eundem interficiunt : optant non amare, desinere amare nolunt : castum esse jubent amatum, ejusdem pudicitiam tentant : docent eundem et corrumpunt : imperare volunt, et servire sustinent. (6) Hæc maxime est causa, cur hic affectus pro insania habeatur :

Amabam : hominibus scilicet furor est amor,

inquit amatorius vir Euripides.

IV. (*Ibid.* 32.) Amor neque subito ac totus simul gignitur, ut ira : neque statim transit, quanquam alatus esse dicitur : sed leniter ac sensim accenditur, ac veluti se ipse liquefaciens atque ita insinuans : at quando animum tetigit, diu permanet, ita ut ne in senibus quidem nonnullis desinat, adhuc in canis vigens tanquam recens et juvenilis. Quodsi vero etiam desierit ac solutus fuerit, sive tempore marcescens, sive ratione quadam exstinctus, non tamen omnino deserit animum : sed exustam igne materiam relinquit, et signa calida, prouti fulmina in fumum soluta. (2) Doloris quidem præteriti nullum in animo manet vestigium, neque iræ quamvis asperæ semel dilapsæ : componitur etiam inflammatæ ardor cupiditatis, quamvis asperum excitantis motum. At amatorii morsus, licet bestia discesserit, non remittunt virus ; sed exsudant interna vulnera : et quid rei sit, quomodo natum, unde in animum illapsum, ignoratur.

V. (*Ib.* LXVI, 7.) Formosos intueri jucundissimum est, tangere et capere periculosum : immo, ut ait Xenophon, ignis solos tangentes urit : pulchri etiam eos qui procul stant inflammant. Visus enim est ansa amoris.

XXVI.

ΥΠΕΡ ΚΑΛΛΟΥΣ.

I. Τί γάρ ; οὐ σύνθετος φύσις ἀνθρώπων ἐκ σώματος καὶ ψυχῆς ; ἢ θάτερον ἀρκοῦν ἡμῖν ; καὶ πῶς οἷόν τε ; τὸ μὲν γὰρ οὐκ ἂν εἴη μὴ χρώμενον ψυχῇ,

XXVI.

PRO PULCHRITUDINE.

I. (*Stob. Flor.* LXV, 12.) Quid enim? nonne ex animo et corpore composita est hominibus natura? An vero alterutrum nobis sufficit? At quomodo hoc fieri possit? Cor-

ψυχὴ δ' οὐκ ἂν εἴη μὴ ἔχουσα τὸ συνερεῖδον. (2) Τί οὖν; ὥσπερ ἐξ ἴσου κοσμεῖται ἑκάτερα τοῖς συγγενέσιν, ἡ μὲν δικαιοσύνῃ καὶ σωφροσύνῃ καὶ φρονήσει, τὸ δὲ ἰσχύϊ καὶ κάλλει καὶ ὑγιείᾳ· (καὶ) πῶς οὐ θαυμαστὸν λέγειν τὰ τῆς ψυχῆς καλὰ, τοῦ σώματος ὑπερορῶντα;

II. Ἡ γοῦν τοῦ σώματος εὐμορφία ψυχῆς ἐστιν ἔργον σώματι χαριζομένης δόξαν εὐμορφίας. Πεσέτω γοῦν θανάτῳ τὸ σῶμα, καὶ τῆς ψυχῆς μετῳκισμένης, οὐ στάσις, οὐ χρῶμα, οὐκ ὀφθαλμὸς, οὐ φωνὴ, οὐδὲν ἔτι καταλείπεται τῶν ἐρασμίων, προδεδομένον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων οἰκητόρων· ὥστε καὶ τὴν ψυχὴν συνυβρίζεις λανθάνων, ἧς ἐστὶν ἀνθρώπου κάλλος.

III. Ἀλλὰ μὴν, ὥσπερ ἔφην, οὐδενὸς τῶν ἄλλων [κάλλος] κινδύνων γένεσίς ἐστιν, ἀλλὰ μόνου τοῦ σώματος. Τὰ μὲν γὰρ τῆς ψυχῆς κάλλη, καὶ σωτηρίας ἐλπίδες εἰσὶ, φρόνησις, εὐσέβεια, δικαιοπραγία· καὶ τὸ παιδείας εὔπρόσωπον κάλλος οἴκου καὶ πόλεως καὶ ἐθνῶν ἀθόρυβος εἰρήνη διατελεῖ γενομένη· ἡ δὲ γυναικῶν εὐμορφία ἀφορμὴ τοῖς πάθεσι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις.

pus enim esse nequeat, nisi animo utatur: animus item esse nequeat, nisi habeat fulcrum quo nitatur. (2) Quid igitur? Quum utrumque ornetur cognatis sibi dotibus, animus justitia, temperantia, prudentia, corpus robore, forma, sanitate; quomodo non mirum sit, animi dotes pulchras appellare, corporis dotes contemnere?

II. (*Ibid.* 13.) Corporis pulchritudo est opus animi gratificantis corpori opinionem pulchritudinis. Concidat igitur corpus morte, migrante animo; nec status, nec color, nec oculus, nec vox, nil quidquam amplius relinquitur amabile, desertum quippe ac proditum a veteribus habitatoribus. Igitur corporis formam culpans, animi simul pulchritudini imprudens injuriam facis.

III. (*Ibid.* LXVI, 4.) Atqui, ut dixi, pulchritudo alia nulla, nisi quæ corporis sit, periculorum est causa. Nam animi pulchritudines, simul spem salutis continent: prudentia, pietas, justitia, et doctrinæ decora pulchritudo stabilem ac tranquillam affert pacem in familias, civitates, populos. At mulierum formositas causam præbet affectibus et cupiditatibus.

XXVII.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΟΡΓΗΣ.

Ὅσα δὲ ὀργῇ χρώμενοι πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι, ταῦτα ἀνάγκη τυφλὰ εἶναι καὶ ἀνόητα καὶ τοῦ παντὸς ἁμαρτάνειν. Οὐ γὰρ οἷόντε ὀργῇ χρώμενον, λογισμῷ χρῆσθαι· τὸ δὲ ἄνευ λογισμοῦ ποιούμενον πᾶν ἄτεχνόν τε καὶ διεστραμμένον. (2) Λόγον οὖν ἡγεμόνα χρὴ ποιησάμενον, οὕτως ἐπιχειρεῖν τοῖς κατὰ τὸν βίον ἔργοις, τὰς ἑκάστοτε προσπιπτούσας ὀργὰς διωθούμενον καὶ διανεύοντα, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται τὰ κύματα τὰ προσφερόμενα. Ἔστι γοῦν οὐκ ἔλαττον τὸ δέος, ὀργῆς ἀντιπρῴρου κυλινδουμένης, αὐτόν τε καὶ σύμπαντα οἶκον ἄρδην ἀπολέσαι καὶ ἀνατρέψαι μὴ διαπλεύσαντα δεξιῶς. (3) Οὐ μὴν ἀλλ' ἐπιμελείας εἰς αὐτὰ δεῖ καὶ μελέτης· ᾗ καὶ μάλιστα ἁλίσκονται κατ' ἄκρας οἱ παραδεξάμενοι τὸν θυμὸν ὡς σύμμαχον ἀρετῆς, ἀπολαύοντες ὅσον αὐτοῦ χρήσιμόν ἐστιν ἔν τε πολέμῳ καὶ νὴ Δία ἐν πολιτείαις, τὸ πολὺ δὲ αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπιπολάζον ἐκκρίνειν [κελεύοντες] καὶ ἐκβάλλειν τῆς ψυχῆς, ὅπερ ὀργή τε καὶ πικρία καὶ ὀξυθυμία λέγεται, νομίσματα ἥκιστα ταῖς ἀνδρείαις ψυχαῖς πρέποντα. (4) Τίς οὖν ἐν ἡλικίᾳ τούτων γίγνεται μελέτη; ἐμοὶ μὲν δοκεῖ μάλιστ' ἂν ὧδε γίγνεσθαι πόρρωθεν ἡμῶν προμελετώντων καὶ προπονούντων πλεῖστον οἷον ἐν οἰκέταις τε καὶ πρὸς γυναῖκας τὰς γαμετάς. Ὁ γὰρ οἴκοι πρᾷος, καὶ δημοσίᾳ πρᾷος πολὺ μᾶλλον ἔσται, τοιοῦτος ἔνδοθεν καὶ ὑπὸ τῶν οἴκοι πεποιημένος αὐτὸς τῆς αὑτοῦ ψυχῆς παιδαγωγός.

XXVII.

EX LIBRO DE IRA.

(*Stob. Flor.* XX, 70.) Quæcumque homines per iram faciunt, ea necesse est, veluti cæca et cogitationis expertia, a tota re aberrare. Neque enim fieri potest ut, ubi ira, ibidem et ratione utamur. At quod sine ratione fit, id omne ab arte alienum ac perversum est. (2) Igitur actionum nostrarum ducem debemus constituere rationem, atque ita demum ad vitæ negotia tractanda accedere: et iras quasque nobis accidentes dispellere aut evitare, prouti gubernatores undas ingruentes. Neque enim minor nobis quam gubernatoribus debet esse naufragii metus; ne, irarum fluctibus ex adverso contra nos se volventibus, et ipsi nos et totam familiam nostram funditus perdamus ac subvertamus, nisi sollerter ac prudenter navigemus. (3) Igitur diligentia et exercitatione ad hanc rem opus est. Unde maxime et quasi per arcem capiuntur, qui iram recipiunt tanquam sociam et adjutricem virtutis, assumentes iræ tantum, quantum utile est in bello atque adeo in republica gerenda, quod autem nimium est et abundat secernere et ejicere ex animo jubentes, quippe quod iracundia, acerbitas, proclivitas ad incandescendum vocetur, nomina minime decora fortibus animis. (4) Quænam ergo horum tollendorum in adulta ætate exercitatio fieri potest? Hæc mihi ita maxime fieri videtur, si præmeditemur exerceamusque lenitudinem quantum potest in famulis et uxoribus. Nam qui domi lenis est, multo magis publice talis erit; quum intus et in domesticis se ita formet ut sui ipse animi bonus fiat moderator.

XXVIII.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΩΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ.

Ὅ γε μὴν οὗτοί τε κοινῇ καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν χρωμένων Πλάτωνι φοβούμενοι καὶ παραμυθούμενοι, πάντα μηχανῶνται καὶ παραβιάζονται καὶ στρέφουσιν ὡς τι δεινὸν καὶ ἄρρητον οἰόμενοι δεῖν περικαλύπτειν καὶ ἀρνεῖσθαι, τήν τε τοῦ κόσμου τήν τε τῆς ψυχῆς αὐτοῦ γένεσιν καὶ σύστασιν, οὐκ ἐξ ἀϊδίου συνεστώτων, οὐδὲ τὸν ἄπειρον χρόνον οὕτως ἐχόντων, ἰδίᾳ λόγου τέτευχε.

XXVIII.

MUNDUM CONDITUM ESSE, STATUI A PLATONE.

(*Mor.* p. 1013, D.=1240, 34.) Quod autem et hi communiter, et plerique Platonis studiosorum, timentes ac delinire studentes, omnia moliuntur et vi pervertunt, putantes tanquam flagitiosam et infandam sententiam debere occultari et negari, quæ mundum ejusque animam non ab æterno constitutam fuisse, neque ab infinito tempore ita ut nunc est se habuisse, affirmat: id peculiari disputatione explicitum est.

XXIX.

ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΠΡΟΣ ΧΡΥΣΙΠΠΟΝ.

I. Ὅτι μὲν οὖν ἄτοπόν ἐστι τοὺς φιλοσόφους τὸν ἐναντίον λόγον οἰομένους δεῖν τιθέναι, μὴ μετὰ συνηγορίας, ἀλλ' ὁμοίως τοῖς δικολόγοις κακοῦντας, ὥσπερ οὐ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ περὶ νίκης ἀγωνιζομένους, εἴρηται πρὸς αὐτὸν δι' ἑτέρων.

II. Ἃ μὲν οὖν ῥητέον ὑπὲρ Πλάτωνος, ἐν ἄλλοις γέγραπται πρὸς αὐτόν.

XXIX.

DE JUSTITIA ADVERSUS CHRYSIPPUM.

I. (*Mor.* p. 1036, A =1267, 21.) Enimvero absurdum esse, ut philosophi qui putent contrariam quoque sententiam esse stabiliendam, id faciant non patrocinando, sed labefactando ut causidici, quasi non veritatis, sed victoriæ causa certetur, aliis in libris, contra eum, ostendimus.

II. (*Ibid.* p. 1272, 41.) Alibi ea scripsimus quæ pro Platone dicenda sunt adversus Chrysippum.

XXX.

ΠΕΡΙ ΗΜΕΡΩΝ.

I. Περὶ δ' ἡμερῶν ἀποφράδων, εἴτε χρὴ τίθεσθαί τινας, εἴτε μή, ὀρθῶς Ἡράκλειτος ἐπέπληξεν Ἡσιόδῳ, τὰς μὲν ἀγαθὰς ποιουμένῳ, τὰς δὲ φαύλας, ὡς ἀγνοοῦντι φύσιν ἡμέρας ἁπάσης μίαν οὖσαν, ἑτέρωθι διηπόρηται.

II. Ἀθηναῖοι τὴν περὶ Νάξον ἐνίκων ναυμαχίαν, ἧς Χαβρίας ἐστρατήγει, τοῦ Βοηδρομιῶνος περὶ τὴν πανσέληνον, ἐν δὲ Σαλαμῖνι περὶ τὰς εἰκάδας, ὡς ἡμῖν ἐν τῷ Περὶ ἡμερῶν ἀποδέδεικται.

XXX.

DE DIEBUS.

I. (*Camillo* c. 19, 2.) De diebus nefastis, habendi necne sint, et an recte Heraclitus reprehenderit Hesiodum, alios bonos alios malos statuentem, et ignorantem cujusvis diei eandem esse naturam: alio loco disputavimus.

II. (*Ibid.* § 5.) Athenienses apud Naxum navali prælio vicerunt, duce Chabria, Boedromionis mensis circa plenilunium; ad Salaminem, vigesimo: ut in Commentario De Diebus ostendimus.

XXXI.

ΠΕΡΙ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗΣ.

ΑΥΤΟΒΟΥΛΟΣ. Δέδια δή, ὦ φίλοι, μὴ καὶ τὸ τῆς κυνηγεσίας ἐγκώμιον ἐχθὲς ἀνεγνωσμένον ἐπάρῃ τοῦ μετρίου πέρα τοὺς φιλοθήρους ἡμῖν νεανίσκους, ὥστε τἆλλα πάρεργα καὶ τὸ μηδὲν ἡγεῖσθαι, πρὸς τοῦτο παντάπασι ῥυέντας· ὅπου δοκῶ μοι καὶ αὐτὸς ἐκ νέας αὖθις ἀρχῆς παρ' ἡλικίαν ἐμπαθέστερος γεγονέναι, καὶ ποθεῖν, ὥσπερ ἡ Εὐριπίδου Φαίδρα,

κυσὶ θωύξαι
βαλίαις ἐλάφοις ἐγχριπτόμενος·

XXXI.

DE VENATIONE.

(*Mor.* p. 959=1174, 7.) AUTOBULUS. Vereor sane, o amici, ne recitata heri venationis laudatio, ultra modum excitet venandi studiosos de nostris adolescentibus; ita ut reliqua omnia obiter tantum et tanquam nullius momenti agenda putent posthac, et huic uni studio se penitus addicant; quando ipse quoque denuo, idque præter ætatem, animo ad eam rem factus commotior mihi videor et cupere cum Euripidis Phædra

inclamare canes, insectari
cervas diversicolores.

οὕτως ἔθιγέ μου πυκνὰ καὶ πιθανὰ τῶν ἐπιχειρημάτων ἐπάγων ὁ λόγος.

ΣΩΚΛΑΡΟΣ. Ἀληθῆ λέγεις, ὦ Αὐτόβουλε· καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔδοξέ μοι τὸ ῥητορικὸν ἐγεῖραι διὰ χρόνου, χαριζόμενος καὶ συννεαρίζων τοῖς μειρακίοις· μάλιστα δὲ ἥσθην τοὺς μονομάχους αὐτοῦ παραθέντος, ὡς οὐχ ἥκιστα τὴν θηρευτικὴν ἄξιον ἐπαινεῖν, ὅτι τοῦ πεφυκότος ἐν ἡμῖν ἢ μεμαθηκότος χαίρειν μάχαις ἀνδρῶν πρὸς ἀλλήλους διὰ σιδήρου τὸ πολὺ δεῦρο τρέψασα, καθαρὰν παρέχει θέαν, ἅμα τέχνης καὶ τόλμης νοῦν ἐχούσης πρὸς ἀνόητον ἰσχὺν καὶ βίαν ἀντιταττομένης, καὶ ἐπαινούσης τὸ Εὐριπίδειον

Ἢ βραχύ τοι σθένος ἀνέρος·
ἀλλὰ ποικιλίαις πραπίδων
δαμνᾷ φῦλα πόντου
χθονίων τ' ἀερίων τε παιδεύματα.

ita me tetigit oratio tam crebris et probabilibus usa argumentationibus.

SOCLARUS. Vera dicis, o Autobule. Videtur enim ille artem dicendi longo potest tempore resuscitasse in gratiam adolescentum, et cum iis quasi vernæ delectationi indulsisse. Maxime autem me affecit commemoratio gladiatorum; quum ostenderet haud exiguam laudem deberi venationi, quæ vim animi nostri eam, quæ sive natura, sive disciplina, amat spectacula hominum ferro decernentium, hanc igitur vim majore ex parte ad se trahens, purum præbet spectaculum artis audaciæque cum prudentia conjunctæ, quæ robori mentis experti opponatur, laudetque illud Euripideum :

Exiguæ vires hominis;
sed calliditas animi
belluas maris domat
terræque et sobolem aeris.

XXXII.

ΜΥΘΩΝ Η ΜΥΘΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ.

Πλουτάρχου δὲ εἰ τὰ μυθικὰ διηγήματα τῶν σῶν εἴσω χειρῶν ἀφῖκτο, οὔποτ' ἂν ἐλελήθει σε τίνι διαφέρει πλάσαι τε ἐξ ἀρχῆς μῦθον, καὶ τὸν κείμενον ἐφαρμόσαι πράγμασιν οἰκείοις.

XXXII.

FABULARUM VEL FABULOSARUM NARRATIONUM.

(*Julian. Or.* VII, p. 227, A.) Quodsi Plutarchi Fabulosæ Narrationes in manus tuas venissent; non illud ignorares quantum distet, fabulam ab initio novam fingere atque invenire, et inventam ab aliis veteremque ad suum argumentum accommodare.

XXXIII.

ΕΚ ΤΩΝ ΒΙΩΝ.

Α'.

ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΒΙΟΣ.

I. Ὅτι δὲ Ἡρακλῆς πρῶτος ἀπέδωκε νεκροὺς τοῖς πολεμίοις, ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους γέγραπται.

XXXIII.

EX VITIS.

I.

HERCULIS VITA

I. (*Thes.* c. 29.) Primus omnium Hercules corpora cæsorum hostibus reddidit : ut nos in libro de Hercule memoravimus.

II. [*Gellii* I, c. 1.] *Plutarchus* in libro quem de Herculis quali inter homines fuerit animi corporisque ingenio et virtutibus conscripsit, « scite subtiliterque ratiocinatum Pythagoram philosophum dicit in reperienda modulandaque status longitudinisque ejus præstantia. Nam quum fere constaret, curriculum stadii, quod est Pisæ ad Jovis Olympii, Herculem pedibus suis metatum, idque fecisse longum pedes sexcentos; cetera quoque stadia in terra Græcia, ab aliis postea instituta, pedum quidem esse numero sexcentum, sed tamen aliquantulum breviora; facile intellexit modum spatiumque plantæ Herculis, ratione proportionis habita, tanto fuisse quam aliorum procerius, quanto Olympicum stadium longius esset quam cetera. Comprehensa autem mensura Herculani pedis, quanta longinquitas corporis ei mensuræ conveniret, secundum naturalem membrorum omnium inter se competentiam, modificatus est : atque ita id collegit quod erat consequens, tanto fuisse Herculem corpore excelsiorem quam alios, quanto Olympicum stadium ceteris pari numero factis anteiret. »

III. [*Arnob.* C. G. IV, p. 144.] Chæroneus *Plutarchus* nostrarum esse partium comprobatur, qui « in Œtæis verticibus Herculem post morborum comitialium ruinas dissolutum in cinerem » prodidit.

Β'.

ΔΑΪΦΑΝΤΟΥ ΒΙΟΣ.

Τὸ δὲ τῶν Φωκίδων ἐνδόξου μὲν οὐ τετύχηκε συγγραφέως, οὐδενὸς δὲ τῶν γυναικείων ἔλαττον εἰς ἀρετήν

II.

DAIPHANTI VITA.

(*Mor.* p. 244, *B* = 301, 47.) Phocidum facinus nobilem quidem scriptorem non est nactum; at virtutis laude nulli

ἐστι, μαρτυρούμενον ἱεροῖς τε μεγάλοις, ἃ δρῶσι Φωκεῖς ἔτι νῦν περὶ Ὑάμπολιν, καὶ δόγμασι παλαιοῖς, ὧν τὸ μὲν καθ' ἕκαστον τῆς πράξεως ἐν τῷ Δαϊφάντου βίῳ γέγραπται.

Γ'.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ ΒΙΟΣ.

Ἐκ ταύτης (τῆς Ἀνδανίας) Ἀριστομένης ἐγένετο, ἐπιφανέστατος στρατηγός. Τοῦτον οἱ Λακεδαιμόνιοι πολλάκις αὐτοὺς νικήσαντα θαυμάσαντες, ὡς μόλις ἐκράτησαν ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ, ἀνατεμόντες ἐσκόπουν εἰ παρὰ τοὺς λοιποὺς ἐστί τι· καὶ εὗρον σπλάγχνον ἐξηλλαγμένον καὶ τὴν καρδίαν δασεῖαν, ὡς Ἡρόδωρος, καὶ Πλούταρχος, καὶ Ῥιανός.

Δ'.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΒΙΟΣ.

Ὅσα μὲν οὖν ἄλλα πρὸς τούτῳ τολμήματα καὶ ῥήματα τῶν Σπαρτιατῶν καταλέλοιπεν, ἐν τῷ Λεωνίδου βίῳ γραφήσεται· μικρὰ δ' οὐ χεῖρόν ἐστι καὶ νῦν διελθεῖν. Ἀγῶνα μὲν γὰρ ἐπιτάφιον αὐτῷ ἠγωνίσαντο πρὸ τῆς ἐξόδου, καὶ τοῦτον ἐθεῶντο πατέρες αὐτῶν καὶ μητέρες· αὐτὸς δὲ ὁ Λεωνίδας πρὸς μὲν τὸν εἰπόντα, παντελῶς ὀλίγους ἐξάγειν αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην, Πολλοὺς μέν, ἔφη, τεθνηξομένους. Πρὸς δὲ τὴν γυναῖκα πυνθανομένην ἐξιόντος εἴ τι λέγοι, μεταστραφεὶς εἶπεν, Ἀγαθοῖς γαμεῖσθαι, καὶ ἀγαθὰ τίκτειν. Ἐν δὲ Θερμοπύλαις μετὰ τὴν κύκλωσιν, δύο τῶν ἀπὸ γένους ὑπεξελέσθαι βουλόμενος, ἐπιστολὴν ἐδίδου [τῷ] ἑτέρῳ, καὶ ἔπεμπεν· ὁ δ' οὐκ ἐδέξατο, φήσας μετ' ὀργῆς, Μαχατάς τοι, οὐκ ἀγγελιαφόρος, εἰπόμαν· τὸν δὲ ἕτερον ἐκέλευεν εἰπεῖν τι πρὸς τὰ τέλη τῶν Σπαρτιατῶν· ὁ δὲ ἀπεκρίνετο τῷ πράγματι, καὶ τὴν ἀσπίδα λαβὼν εἰς τάξιν κατέστη.

Ε'.

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΟΥ ΒΙΟΣ.

Πολλῶν δὲ σημείων μοχθηρῶν γενομένων, ὡς ἐν τῷ περὶ Ἐπαμεινώνδου γέγραπται, καὶ Προθόου τοῦ Λάκωνος ἐναντιουμένου πρὸς τὴν στρατείαν, οὐκ ἀνῆκεν ὁ Ἀγησίλαος, ἀλλ' ἐξέπραξε τὸν πόλεμον, ἐλπίζων, αὐτοῖς μὲν αὐτονόμου τῆς Ἑλλάδος ὅλης ὑπαρχούσης, ἐκσπόνδων δὲ τῶν Θηβαίων γενομένων, καιρὸν εἶναι δίκην λαβεῖν παρ' αὐτῶν.

Ϛ'.

ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΒΙΟΣ.

Ἀννίβας δὲ συμπάντων ἀπέφαινε τῶν στρατηγῶν πρῶτον μὲν ἐμπειρίᾳ καὶ δεινότητι Πύρρον, Σκιπίωνα δὲ δεύτερον, ἑαυτὸν δὲ τρίτον, ὡς ἐν τοῖς περὶ Σκιπίωνος γέγραπται.

muliebri facto cedit : quippe celebratum et magnis sacrificiis quæ Phocenses hodieque ad Hyampolin peragunt, et vetustis etiam decretis : cujus rei singulas partes ego in Vita Daiphanti perscripsi.

III.

ARISTOMENIS VITA.

(*Steph. Byz s.*) *Andaniam* habuit patriam Aristomenes, clarissimus belli dux. Hunc Lacedæmonii, sæpius ab eo victi, admirantes, postquam Messenio bello ægre cepissent, corpore sectione aperto lustrarunt an præ ceteris aliquid peculiare haberet. Itaque deprehenderunt ejus viscera diversa esse ab aliorum hominum natura, et cor hirsutum : ut proditum est ab Herodoro, et Plutarcho, et Rhiano.

IV.

LEONIDÆ VITA.

(*Mor.* p. 866, B = 1055, 16.) Quos alios conatus et quæ alia dicta Spartanorum Herodotus prætermiserit, scribemus in Vita Leonidæ : nihil tamen impedit quin et hoc loco quædam ponamus. Certamen funebre Spartani profecturo Leonidæ egerunt, patribus et matribus una proficiscentium spectantibus. Ipse Leonidas dicenti, *Perpaucos tecum ad pugnam educis*, respondit, *Immo multos morituros*. Uxori interroganti proficiscentem, *ecquid mandaret*, conversus, *Bonis te nubere*, inquit, *et bonos liberos parere, te jubeo*. In Thermopylis jam cinctus ab hostibus, cupiens duos genere sibi junctos servare, alteri epistolam dedit et emisit, alterum amandavit magistratibus Spartæ aliquid nuntiaturum : quorum ille literas rejiciens cum stomacho, *Pugnator*, inquit, *veni, non tabellarius* : hic ipso respondit facto, sumptoque scuto in acie adstitit.

V.

EPAMINONDÆ VITA.

(*Ages.* c. 28, 4.) Quum crebro tetra facta essent prodigia, sicut in Epaminondæ Vita prodidimus, et Prothous Laco huic expeditioni adversaretur; non quievit Agesilaus, sed effecit ut bellum decerneretur : sperans, quum jam tota Græcia immunis ipsis faveret, Thebani autem ex fœdere exempti essent, opportunum esse tempus exigendæ ab iis pœnæ.

VI.

SCIPIONIS VITA.

(*Pyrrhi* c. 8, 5.) Hannibal vero cunctorum imperatorum censuit peritia et arte primum Pyrrhum, secundum Scipionem, tertium se : ut in Scipionis Vita prodidimus.

Ζ'.

ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ.

Ι. Οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν εἰ Νασικᾶν μεμίσηκεν οὕτως ὁ δῆμος· ὅπου καὶ Σκιπίων ὁ Ἀφρικανὸς, οὗ δοκοῦσι Ῥωμαῖοι μηδένα δικαιότερον μηδὲ μᾶλλον ἀγαπῆσαι, παρὰ μικρὸν ἦλθεν ἐκπεσεῖν καὶ στέρεσθαι τῆς πρὸς τὸν δῆμον εὐνοίας· ὅτι πρῶτον μὲν ἐν Νομαντίᾳ τὴν τελευτὴν τοῦ Τιβερίου πυθόμενος ἀνεφώνησεν ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν,

Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις ταιαῦτά γε ῥέζοι·

ἔπειτα τῶν περὶ Γάϊον καὶ Φούλβιον αὐτοῦ δι' ἐκκλησίας πυνθανομένων, τί φρονοίη περὶ τῆς Τιβερίου τελευτῆς, οὐκ ἀρεσκομένην τοῖς ὑπ' ἐκείνου πεπολιτευμένοις ἀπόκρισιν ἔδωκεν. Ἐκ τούτου γὰρ ὁ μὲν δῆμος ἀντέκρουσεν αὐτῷ λέγοντι, μηδέπω τοιοῦτο ποιήσας πρότερον, αὐτὸς δὲ τὸν δῆμον εἰπεῖν κακῶς προήχθη. Περὶ μὲν οὖν τούτων ἐν τῷ Σκιπίωνος βίῳ τὰ καθ' ἕκαστα γέγραπται.

ΙΙ. Καὶ ὅτε Σκιπίων Ἀφρικανὸς ἐξ οὐδενὸς αἰτίου προφανοῦς ἐτελεύτησε, καὶ σημεῖά τινα τῷ νεκρῷ πληγῶν καὶ βίας ἐπιδραμεῖν ἔδοξεν, ὡς ἐν τοῖς περὶ ἐκείνου γέγραπται, τὸ μὲν πλεῖστον ἐπὶ τὸν Φούλβιον ἦλθε τῆς διαβολῆς, ἐχθρὸν ὄντα, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπὶ τοῦ βήματος τῷ Σκιπίωνι λαλοιδορημένον· ἥψατο δὲ καὶ τοῦ Γαΐου ὑπόνοια. Καὶ δεινὸν οὕτως ἔργον ἐπ' ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ καὶ μεγίστῳ Ῥωμαίων τολμηθὲν οὐκ ἔτυχε δίκης, οὐδὲ εἰς ἔλεγχον προῆλθεν· ἐνέστησαν γὰρ οἱ πολλοὶ, καὶ κατέλυσαν τὴν κρίσιν ὑπὲρ τοῦ Γαΐου φοβηθέντες, μὴ περιπετὴς τῇ αἰτίᾳ τοῦ φόνου ζητουμένου γένηται.

Η'.

ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΒΙΟΣ.

Ἀλλὰ γὰρ ὅσης μὲν ἀπέλαυσεν εὐνοίας παρὰ τὴν φυγὴν καὶ τιμῆς Μέτελλος, ὃν δὲ τρόπον ἐν Ῥόδῳ φιλοσοφῶν διητήθη, βέλτιον ἐν τοῖς περὶ ἐκείνου γραφομένοις εἰρήσεται.

Θ'.

ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΒΙΟΣ.

Ἀλλὰ καὶ Τιβερίῳ ὄνος, ὡς Πλούταρχος ὁ Χαιρωνεύς φησιν, ἔτι μειρακίῳ ὄντι, καὶ ἐν Ῥόδῳ ἐπὶ λόγοις ῥητορικοῖς διατρίβοντι, τὴν βασιλείαν διὰ τοῦ αὐτοῦ παθήματος προεμήνυσεν.

Ι'.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΒΙΟΣ.

Ἐντυχὼν δὲ τῷ Χαιρωνείῳ Πλουτάρχῳ τὸν Κράτητος ἀναγράψαντι βίον, οὐθὲν ἐκ παρέργου τοῦ μαν-

VII.

SCIPIONIS AFRICANI.

I. (*Ti. Gracchi* c. 20, 3.) Neque mirum esse debet, infestum adeo Nasicæ fuisse populum; quum Scipio Africanus, quo populus Romanus neminem videtur justioribus de causis et impensius dilexisse, nihil propius factum sit quam ut exciderat ac dejiceretur ejus benevolentia; quod ad Numantiam, primum nuntiato Tiberii exitu, exclamasset Homericum illud,

Sic pereat quisquis designet talia facta:

deinde Caio et Fulvio in concione rogantibus eum quid ei de morte Tiberii videretur, ita respondit ut appareret sibi illius acta non placere. Hinc factum est ut ei concionanti populus obstreperet, quod ante nunquam fecerat: et ille eo est provectus, ut in populum invehetur. Verum hæc in Scipionis Vita singulatim retulimus.

(*C. Gracchi* c. 10, 4.) Et quum Scipio Africanus nulla liquida de causa mortuus esset, atque notæ in ejus corpore plagarum et impressionis apparerent, ut in ejus Vita scripsimus, suspicionis maxima pars ad Fulvium spectabat, illius hostem, qui eodem die Scipioni pro rostris conviciatus erat. Neque vero Caius expers mansit ejusdem suspicionis. Atque facinus tam atrox viro primario civitatis summoque illatum, impunitum mansit: neque de eo quæstio habita est; siquidem cognitionem interpellavit et oppressit plebs, Caio metuens; ne, si de cæde illius inquireretur, noxæ reperiretur affinis.

VIII.

METELLI VITA.

(*Mar.* c. 29, 10.) At enim, quantum studii et honoris in Metellum exulantem collatum sit, et quomodo Rhodi vacaverit philosophiæ, opportunius in illius Vita memorabimus.

IX.

TIBERII VITA.

(*Damasc. Vit. Isidori* § 64 *West.*) Sed et Tiberio asinus, ut refert Plutarchus Chæronensis, adhuc juveni et in Rhodo oratoriæ arti operam navanti, eodem affectu emissarum e corpore scintillarum, imperium præsagivit.

X.

CRATETIS VITA.

(*Julian. Or.* VI, p. 200, B.) Quodsi Plutarchum Chæronensem legeris, qui Cratetis Vitam conscripsit, nil erit

θάνειν δεήσει τὸν ἄνδρα· οὗτος ἡγεμὼν ἐγένετο Ζήνωνι τῶν καλῶν δογμάτων· ἐπὶ τούτου φασὶ τοὺς Ἕλληνας ἐπιγράφειν τοῖς ἑαυτῶν οἴκοις ἐπὶ τῶν προπυλαίων, Εἴσοδος Κράτητι Ἀγαθῷ Δαίμονι.

cur obiter hic a nobis, cujusmodi vir ille fuerit, velis cognoscere. Hic ipse præclarorum placitorum Zenoni dux et auctor exstitit. De quo etiam memoriæ proditur, Græcos istud ædium suarum vestibulis vulgo inscripsisse, *Ingressus Crateti Prospero Genio.*

XI. Ex vita Augusti excerpta Apophthegmata vide *Mor.* p. 251-253 ed. nostræ.

XXXIV.

ΛΕΙΨΑΝΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΑΔΗΛΩΝ.

I. Περὶ τῆς καθ' Ὅμηρον ἐχεμυθίας διὰ τούτου σαφῶς δείκνυται· λέγει γάρ,

Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής
ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλῆϊ.

Καὶ τοῦ Τηλεμάχου εἰπόντος,

Ἤ μάλα τις θεῶν ἔνδον, ὁ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,

ἐπιλαμβανόμενος ὁ πατὴρ ἔφη,

Σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, μηδ' ἐρέαινε·
αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι.

(2) Τοῦτο ἐξήγησιν οἱ Πυθαγορικοὶ καλοῦντες, οὐδὲν ἀπεκρίνοντο τοῖς περὶ θεῶν ὅ τι τύχοιεν ἰταμῶς καὶ εὐχερῶς ἐρωτῶσι.

II. Νέοις δὲ ζηλωτέον τοὺς γέροντας, κατὰ Σιμωνίδην

Ἅθλος ἵππῳ πῶλος ὡς ἅμα τρέχειν·

καθάπερ φησὶν ὁ Πλάτων ἐπὶ τοῦ μιγνυμένου πρὸς ὕδωρ ἀκράτου, μαινόμενον θεὸν ἑτέρῳ θεῷ νήφοντι σωφρονίζεσθαι.

III. Καὶ μὴν οὐδέν ἐστιν οὕτω τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας ἴδιον, ὡς τὸ συμβολικὸν, οἷον ἐν τελετῇ μεμιγμένον φωνῇ καὶ σιωπῇ διδασκαλίας γένος· ὥστε μὴ λέγειν,

Ἀείσω ξυνετοῖσι, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις,

ἀλλ' αὐτόθεν ἔχειν φῶς καὶ χαρακτῆρα τοῖς συνήθεσι τὸ φραζόμενον, τυφλὸν δὲ καὶ ἄσημον εἶναι τοῖς ἀπείροις. (2) Ὡς γὰρ ὁ ἄναξ ὁ ἐν Δελφοῖς οὔτε λέγει οὔτε κρύπτει, ἀλλὰ σημαίνει, κατὰ τὸν Ἡράκλειτον· οὕτω τῶν Πυθαγορικῶν συμβόλων, καὶ τὸ φράζεσθαι δοκοῦν κρυπτόμενόν ἐστι, καὶ τὸ κρύπτεσθαι νοούμενον.

IV. Ἀλλὰ μάλιστα διψῶν ἀπέθανε τῆς γυναικὸς, ἐρῶν ἐρώσης ἀπολιπόμενος. Οὐθὲν εἰπεῖν οὔτε ποιῆσαι πρὸς αὐτὴν ἰταμὸν ἐτόλμησαν, ἀλλ' οὕτως ἐνεκαρτέρησαν ἀμφότεροι τῷ πρέποντι, ὥσπερ ἀποδείξασθαι θέλοντες ὅτι πλεῖστον αἰδοῦς ἔρωτι δικαίῳ μέτεστιν. (2) Ὅθεν ἐμοιγε πλεῖστον αὐτῇ φαίνεται χρόνον ἀνὴρ συμβεβιωκέναι· πάντα γὰρ διόλου τὸν δεκαετῆ χρόνον ὁμαλῶς συνεβίωσεν. (3) Αἱ δὲ ἄλλαι συνοικοῦσιν, οὐ συμβιοῦσιν, ὅταν λυπῶσι τοὺς ἄνδρας, ἢ ζηλοτυπῶσιν, ἢ διαφέρωνται περὶ χρημάτων, ἢ κακῶς λέγωσι, ἢ φεύγωσι θρυπτόμεναι τὰς φιλοφροσύνας καὶ συνδιαιτήσεις· ὥστ' ἂν τοῦτον ἐξαίρῃς τὸν χρόνον ἐν ᾧ ταῦτα πράττουσιν, ἀπολείπεται βραχὺς ἐκεῖνος ὁ τῆς συμβιώσεως.

XXXIV.

FRAGMENTA INCERTORUM LIBRORUM.

I. (*Stob. Flor.* XXXIII, 17.) Quantopere Homerus taciturnitatem commendaverit, luculenter ostenditur locis:

Garrule Thersita, quamquam tibi multa loquendi
Copia suppeditet, nec sis non voce suavi:
Nec tamen hic solus reges incessere, neve
Frivolus esse velis.

Item Telemacho dicente

Est aliquis deus intus, cælum qui habitat altum,

reprehendens pater subjicit,

At tu comprime linguam; fas hoc namque deorum.

Hoc Pythagorici interpretationem vocantes, nil respondebant iis qui de diis, quidquid luberet, proterve ac frivole interrogabant.

II. (*Ibid.* CXV, 18.) Juvenes æmulari debent seniores, secundum Simonidis dictum,

Ut lactens pullus cursum comitatur equæ;

et, ut Plato inquit de mero aquæ miscendo, furentem deum a sobrio deo temperari.

III. (*Ib.* V, 72.) Atqui nil adeo est proprium Pythagoricæ philosophiæ, quam symbolicum doctrinæ genus, voce et silentio permixtum, velut in sacra initiatione; ut non opus sit præmonere,

Cantabo doctis, claudatur porta profanis:

sed statim per se lucem et certam notam familiaribus habeat quævis dictio, cæca autem et ignota sit imperitis. (2) Quemadmodum enim Apollo Delphicus, ut ait Heraclitus, neque dicit, neque abscondit, sed significat: sic e Pythagoricis symbolis, et quod dici videtur, absconditur, et quod abscondi intelligitur.

IV. (*Ib.* LXIX, 22.) Mortuus est quum uxoris amore maxime flagraret, amans amantem relinquens. Nil umquam inter se proterve vel dicere vel facere ausi sunt: sed ita in decori observantia perseverarunt, tanquam de industria declaraturi verecundiæ plurimum adesse legitimo amori. (2) Itaque longo mihi tempore convixisse videtur huic uxori maritus. Nam per totum decennii tempus æquabiliter ei convixit. (3) Aliæ autem cohabitant, non convivunt, quando aut molestiam afferunt maritis, aut rivalitate erga eos laborant, aut propter pecunias dissident, aut maledicunt, aut per superbiam ac simulationem contemptus fugiant virorum blanditias et consuetudinem: ut, si hoc temporis spatium, quo ita se gerunt uxores, exemeris, valde exiguum convivendo tempus relinquatur.

V. Εἰ μὲν οὖν ὀρθῶς ἐπὶ Πλάτωνος εἶπε Διογένης, Τί δαὶ ὄφελος ἡμῖν ἀνδρὸς ὃς πολὺν ἤδη χρόνον φιλοσοφῶν, οὐδένα λελύπηκεν; ἕτεροι κρίνωσιν· ἴσως γὰρ ὡς τὸ μέλι δεῖ καὶ τὸν λόγον τοῦ φιλοσόφου τὸ γλυκὺ δηκτικὸν ἔχειν τῶν ἠλκωμένων.

VI. Καίτοι περί γε τῶν γερόντων ὁ Σοφοκλῆς εἴρηκε χαριέντως,

Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή·

καταγωγῇ γὰρ ἔοικεν ὁ γεροντικὸς θάνατος, ἐκβολὴ δὲ καὶ ναυάγιόν ἐστιν ὁ τῶν νέων· ἐκπίπτει γὰρ ἡ ψυχὴ βίᾳ συντριβομένου τοῦ σώματος.

VII. Ὀνείρῳ ἔοικεν ὁ τῶν ἀπαιδεύτων βίος, κενὰς ἔχων φαντασίας.

VIII. Οὔτ' ἐν ἰχθύσι φωνὴν, οὔτ' ἐν ἀπαιδεύτοις ἀρετὴν δεῖ ζητεῖν.

IX. Δυσάρεστοι ὄντες οἱ ἀπαίδευτοι, καθάπερ ἐξ οἰκιῶν τῶν προαιρέσεων καθ' ἡμέραν μετοικίζονται.

X. Οἱ μὲν ξένοι ἐν ταῖς ὁδοῖς, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐν τοῖς πράγμασι διαπλανῶνται.

XI. Μήτε λίαν πολυτελῶς, μήτε ἄγαν εὐτελῶς πειρῶ τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα καὶ δίαιταν καὶ τὴν ἑτέραν διαγωγὴν τὸ σῶμα διοικεῖν· τὸ μὲν γὰρ φθονεῖσθαι ἢ γελᾶσθαι ποιεῖ, τὸ δὲ μισεῖσθαι ἢ ἐλεεῖσθαι.

XII. Καὶ ὁδοῦ καὶ ἀληθείας χαλεπὸν ἀποπλανηθῆναι.

XIII. Τῆς ἀγνοουμένης ἀρετῆς, ὥσπερ τοῦ κατωρυγμένου χρυσίου, ἡ λαμπρότης οὐ βλέπεται.

XIV. Τὸ μὲν ἴσον ζυγῷ, τὸ δὲ ἀληθὲς τῷ ἐκ φιλοσοφίας λόγῳ κρίνεται.

XV. Ἡ μὲν τροφὴ τοῖς γυμναζομένοις, ἡ δὲ ἀρετὴ τοῖς πεπαιδευμένοις ἡδεῖα φαίνεται.

XVI. Φρόνησις εὐτυχίαν ὡς τὰ πολλὰ χαρίζεται, τύχη δὲ φρόνησιν οὐ ποιεῖ.

XVII. Ἐπισκοτεῖ τῷ μὲν ἡλίῳ πολλάκις τὰ νέφη, τῷ δὲ λογισμῷ τὰ πάθη.

XVIII. Ἐκ μὲν τοῦ ποδὸς τὴν ἄκανθαν, ἐκ δὲ τῆς ἀλόγου ψυχῆς τὴν ἄγνοιαν ὑπεξελέσθαι δεῖ.

XIX. Ὁδηγὸν τυφλὸν λαβεῖν, καὶ σύμβουλον ἀνόητον, ἴσον ἐστίν.

XX. Οὐχ οὕτω τοῖς ὀρφανοῖς παισὶν, ὡς τοῖς ἀνοήτοις ἀνθρώποις ἐπιτρόπους χρὴ παρεῖναι.

XXI. Οἱ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κερδῶν εἰς τὰς καλὰς ἀναλίσκοντες λειτουργίας, ὅμοιόν τι ποιοῦσι τοῖς ἀπὸ ἱεροσυλίας θεοσεβοῦσιν.

XXII. Ἔοικεν ὁ τῶν φιλαργύρων βίος νεκροῦ δείπνῳ· πάντα γὰρ ἔχων, τὸν εὐφρανθησόμενον οὐκ ἔχει.

XXIII. Οὔτε παρὰ νεκροῦ ὁμιλίαν, οὔτε παρὰ φιλαργύρου χάριν δεῖ ἐπιζητεῖν.

XXIV. Οὔτε πίπτοντός ἐστιν ὀρθοῦν, οὔτε διδάσκειν ἀγνοοῦντος, οὔτε ἀκοσμοῦντος κοσμεῖν, ἢ τάττειν ἀτακτοῦντος, ἢ ἄρχειν μὴ ἀρχομένου.

XXV. Ἔοικεν ἡ κολακεία γραπτῇ πανοπλίᾳ· διὸ τέρψιν μὲν ἔχει, χρείαν δὲ οὐδεμίαν παρέχει.

XXVI. Τὰ μὲν ξύλα τὸ πῦρ αὐξάνοντα, ὑπ' αὐτοῦ

V. (*Ib.* XIII, 43.) An recte de Platone dixerit Diogenes, *Quæ tandem nobis utilitas esse potest ejus viri, qui diu jam philosophatus nemini molestus fuit?* de hoc igitur alii judicent. Fortasse enim ita se res habet, ut oratio philosophi, haud secus ac mel, dulcedinem debeat habere conjunctam cum ejusmodi vi quæ exulceratos locos mordeat.

VI. (*Ib.* CXV, 28.) Atqui Sophocles de senibus eleganter dixit,

Vetusta parvo corpora momento ruunt.

Mors enim senilis diversorio similis est; juvenilis, ejectioni ac naufragio. Excidit enim anima vi, contrito corpore.

VII. (*App. Flor.* p. 65.) Somnio similis est indoctorum vita, quippe visa habens vana.

VIII. (*Ibid.*) Neque in piscibus vocem, neque apud indoctos virtutem quærere oportet.

IX. (*Ib.*) Indocti, quum sint morosi, quasi ex sedibus, sic de suis institutis quotidie migrant.

X. (*Ib.*) Ut peregrini in viis, ita indocti in rebus agendis, aberrant.

XI. (*Ib.* p. 75.) In vestitu, victu, et reliquo corporis cultu, neque sumptuosus nimium neque parcus sis: illud enim vel in risum te vel invidiam adducet aliorum, hoc in odium vel commiserationem.

XII. (*Ib.* p. 76.) Et a via, et a veritate aberrare malum est.

XIII. (*Hoc et seqq. e Maximo et Anton.*) Ignotæ virtutis, ut auri defossi, splendor non apparet.

XIV. Æqualitas trutina, veritas ratione philosophiæ examinatur.

XV. Ut iis qui corpus in gymnasiis exercent, cibus, ita eruditis virtus, suavis videtur.

XVI. Prudentia ut plurimum bonam fortunam donat: fortuna non item prudentiam facit.

XVII. Soli sæpe officiunt nubes, item rationi perturbationes.

XVIII. Ut pedi spinam, ita irrationali animæ ignorantiam eximere oportet.

XIX. Viæ ducem cæcum, et stultum consultorem sumere, idem est.

XX. Non ita orbis pueris, quam stultis hominibus, tutores adesse oportet.

XXI. Qui ex turpibus lucris ad honesta officia et munera sumptum convertunt, simile quid faciunt atque ii qui ex sacrilegio diis rem sacram faciant.

XXII. Avari vita similis est funebri cœnæ; nam quum nihil non habeat, neminem habet qui oblectetur.

XXIII. Nec a mortuo colloquium, nec ab avaro beneficium petendum est.

XXIV. (*Arsen. Viol.* p. 420.) Neque cadentis est erigere, neque docere indocti, neque immodesti moderari, neque imperare non obedientis.

XXV. Similis est adulatio armaturæ pictæ; quippe quæ oblectationem habet, usum non præbet.

XXVI. Ligna dum ignem augent, ab ipso igne consu-

τοῦ πυρὸς καταναλίσκεται· ὁ δὲ πλοῦτος τρέφων τοὺς κόλακας, ὑπ' αὐτῶν τούτων διαφθείρεται.

XXVII. Ὥσπερ οἱ κόρακες παρεδρεύοντες ἐξορύσσουσι τοὺς τῶν νεκρῶν ὀφθαλμούς, οὕτως οἱ κόλακες τοῖς ἐπαίνοις τοὺς λογισμοὺς διαφθείρουσι τῶν ἀνθρώπων.

XXVIII. Λαγῷ μὲν κύνα, φίλῳ δὲ κόλακα φύσει πολέμιον ἡγητέον.

XXIX. Χαίρειν χρὴ τοῖς ἐλέγχουσιν, οὐ τοῖς κολακεύουσιν· οἱ μὲν γὰρ ἡμᾶς λυποῦντες διεγείρουσιν, οἱ δὲ χαριζόμενοι ἐκλύουσι καὶ σκελίζουσι.

XXX. Οὔτε τῆς γαμετῆς τὴν ἑταίραν, οὔτε τῆς φιλίας τὴν κολακείαν δεῖ προτιμᾶν.

XXXI. Οὔτε ἐκ τοῦ κόσμου τὸν ἥλιον, οὔτε ἐκ τῆς ὁμιλίας ἀρτέον τὴν παρρησίαν.

XXXII. Θηρεύουσι τοῖς μὲν κυσὶ τοὺς λαγωούς οἱ κυνηγοί, τοῖς δὲ ἐπαίνοις τοὺς ἀνοήτους οἱ πολλοί.

XXXIII. Τὸν μὲν λιβανωτὸν τοῖς θεοῖς, τὸν δὲ ἔπαινον τοῖς ἀγαθοῖς ἀπονέμειν δεῖ.

XXXIV. Γλῶσσα βλάσφημος, διανοίας κακῆς ἔλεγχος.

XXXV. Ὁ τῶν ἀσώτων βίος, ὥσπερ καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκων ἐκφέρεται.

XXXVI. Ἡ χάρις, ὥσπερ ἡ σελήνη, ὅταν τελεία γένηται, τότε καλὴ φαίνεται.

XXXVII. Ἀχάριστον εὐεργετεῖν, καὶ νεκρὸν μυρίζειν ἐν ἴσῳ κεῖται.

XXXVIII. Φθείρεται ὁ μὲν κόσμος πυρὶ καὶ ὕδατι, ὁ δὲ τῶν ἀκολάστων πλοῦτος ἔρωτι καὶ μέθῃ.

XXXIX. Ὕβρις καὶ οἶνος ἀποκαλύπτειν εἰώθασι φίλοις τὰ ἤθη τῶν φίλων.

XL. Οἱ θυμοὶ, καθάπερ αἱ κύνες, τυφλὰ τίκτουσιν ἐγκλήματα.

XLI. Οἱ μὲν τραχεῖς ἵπποι τοῖς χαλινοῖς, οἱ δὲ ὀξεῖς θυμοὶ μετάγονται τοῖς λογισμοῖς.

XLII. Τὸ μὲν εὔκρατον ὕδωρ τὰς φλεγμονὰς, ὁ δὲ ἐπιεικὴς λόγος τὰς ὀργὰς διαλύει.

XLIII. Ὥσπερ ὄργανον, ἄνεσιν καὶ ἐπίτασιν λαμβάνον, ἡδὺ γίνεται, οὕτω καὶ βίος.

XLIV. Ὅπερ ἂν σιωπᾶσθαι βούλῃ, μηδενὶ εἴπῃς· ἢ πῶς παρά τινος ἀπαιτήσεις τὸ πιστὸν τῆς σιωπῆς, ὃ μὴ παρέσχες σεαυτῷ;

XLV. Τοῖς μὲν διὰ τοῦ ἡλίου πορευομένοις ἕπεται κατὰ ἀνάγκην σκιὰ, τοῖς δὲ διὰ τῆς δόξης βαδίζουσιν ἀκολουθεῖ φθόνος.

XLVI. Τὸ τῆς δόξης κάλλος ὥσπερ ὑπὸ νόσου τοῦ φθόνου ταχὺ καταφθείρεται.

XLVII. Ὥσπερ ὑπὸ τοῦ ἰοῦ τὸν σίδηρον, οὕτω τοὺς φθονεροὺς ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἤθους κατεσθίεσθαι.

XLVIII. Εἰς κάτοπτρον κύψας, θεώρει· καὶ εἰ μὲν καλὸς φαίνει, ἄξια τούτου πρᾶττε· εἰ δὲ αἰσχρὸς, τὸ τῆς ὄψεως ἐλλειπὲς ὡράϊζε καλοκἀγαθίᾳ.

XLIX. Τὰ μὲν φυτὰ ἀπὸ τῆς ῥίζης, ἡ δὲ δόξα ἀπὸ τῆς πρώτης [ὑπο]λήψεως αὔξεται.

muntur : ita divitiæ, dum alunt adulatores, ab ipsis adulatoribus corrumpuntur.

XXVII. Ut corvi ad mortuos assident eorumque oculos effodiunt, ita adulatores laudando hominum mentes corrumpunt.

XXVIII. Lepori canis, amico aduiator natura hostis putandus est.

XXIX. Gaudere debemus magis reprehensoribus quam assentatoribus : illi enim nos admoto dolore erigunt, illi gratificando solvunt ac dejiciunt.

XXX. Neque uxori meretricem, neque amicitiæ adulationem anteponere debemus.

XXXI. Neque solem ex mundo, neque ex colloquio libertatem dicendi, tollamus.

XXXII. Venatores canibus venantur lepores, vulgus stultos capit laudibus.

XXXIII. Diis thus, bonis laudem tribuere oportet.

XXXIV. Lingua maledica, malæ mentis est index.

XXXV. Prodigorum vita, ut quotidie moriens, effertur.

XXXVI. Beneficentia, sicuti luna, quum plena fuerit, tunc pulchra apparet.

XXXVII. Ingrato benefacere, et mortuum ungere, æqualia sunt.

XXXVIII. Mundus quidem igne et aqua perit : at luxuriosorum opes amore et ebrietate.

XXXIX. Petulantia et vinum amicis mores amicorum detegere solent.

XL. Iræ, ut canes, cæcas pariunt criminationes.

XLI. Equi duri frenis, animi vehementes ratione ducuntur.

XLII. Aqua bene temperata inflammationes, lenis oratio iras dissolvit.

XLIII. Quemadmodum organum intentionem ac remissionem accipiens suave fit, sic etiam vita.

XLIV. Nemini dixeris quod taceri vis. Quomodo enim ab alio postulabis silentii fidem quam tute tibi non præstiteris?

XLV. Ut eos qui in sole ambulant, necessario sequitur umbra; ita iis qui in gloria versantur, comitatur invidia.

XLVI. Gloriæ pulchritudo ab invidia, quasi morbo, cito corrumpitur.

XLVII. Ut ferrugine ferrum, ita invidos suis ipsos moribus consumi.

XLVIII. In speculo te contemplare: et si pulcher appareas, ea fac quæ decent pulchrum; sin deformis, id quod faciei deest, honestate morum supple.

XLIX. Ut plantæ a radice, ita gloria a prima existimatione crescit.

L. Ἵππου μὲν ἀρετὴν ἐν πολέμῳ, φίλου δὲ πίστιν ἐν ἀτυχίᾳ κρίνομεν.

LI. Σκεύη τὰ μὲν καινὰ κρείττονα, φιλία δὲ ἡ παλαιοτέρα.

LII. Φεύγειν δὲ τὴν φιλίαν ὧν ἀμφίβολος ἡ διάθεσις.

LIII. Ἐν πολέμῳ μὲν πρὸς ἀσφάλειαν σίδηρος χρυσοῦ κρείσσων, ἐν δὲ τῷ ζῆν ὁ λόγος τοῦ πλούτου.

LIV. Οὔτε ἵππῳ χωρὶς χαλινοῦ, οὔτε πλούτῳ χωρὶς λογισμοῦ ἔνατὸν ἀσφαλῶς χρήσασθαι.

LV. Οὔτε συμπόσιον ἄνευ ὁμιλίας, οὔτε πλοῦτος χωρὶς ἀρετῆς ἡδονὴν ἔχει.

LVI. Αἱ μὲν ποδήρεις ἐσθῆτες τὰ σώματα, αἱ δὲ ὑπέρμετροι περιουσίαι τὰς ψυχὰς ἐμποδίζουσιν.

LVII. Οὔτε ἵππος εὐγενὴς κρίνοιτ' ἂν πολυτελῆ σκευὴν ἔχων, ἀλλ' ὁ τῇ φύσει λαμπρός· οὔτε ἀνὴρ σπουδαῖος ὁ πολύτιμον οὐσίαν κεκτημένος, ἀλλ' ὁ τὴν ψυχὴν γενναῖος.

LVIII. Ὁδὸν μὲν τὴν λειοτάτην ἐκλέγεσθαι χρή, βίον δὲ τὸν ἀλυπότατον.

LIX. Ἐπενδύεσθαι δεῖ τῷ μὲν θώρακι χιτῶνα, τῇ δὲ λύπῃ νοῦν.

LX. Οὔτε τὸν ἀρρωστοῦντα ἡ χρυσόπους ὠφελεῖ κλίνη, οὔτε τὸν ἀνόητον ἡ ἐπίσημος εὐτυχία.

LXI. Τοῖς μὲν νοσοῦσιν ἰατροὺς, τοῖς δὲ ἀτυχοῦσι φίλους δεῖ συμπαρεῖναι.

LXII. Αἱ ἐπιφανεῖς τύχαι, καθάπερ οἱ σφοδροὶ τῶν ἀνέμων, μεγάλα ποιοῦσι ναυάγια.

LXIII. Ὥσπερ οἱ ἐν εὐδίᾳ πλέοντες καὶ τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα ἔχουσιν ἕτοιμα, οὕτως οἱ ἐν εὐτυχίᾳ φρονοῦντες εὖ καὶ τὰ πρὸς τὴν ἀτυχίαν ἡτοιμάκασι βοηθήματα.

LXIV. Ἔοικεν ἡ τύχη φαύλῳ ἀγωνοθέτῃ· πολλάκις γὰρ τοὺς μὴ νικήσαντας στεφανοῖ.

LXV. Ἀτυχίαν κρύπτε, ἵνα μὴ τοὺς ἐχθρούς σου εὐφράνῃ.

LXVI. Ἐν μὲν ταῖς μέθαις παροινοῦσιν, ἐν δὲ ταῖς εὐτυχίαις παρανοοῦσιν οἱ πλεῖστοι.

LXVII. Ἀρρωστοῦντι φορτίον ἐπιθεῖναι, ἢ ἀπαιδεύτῳ ψυχῇ εὐτυχίαν, ταὐτόν ἐστιν.

LXVIII. Νοσοῦντος δίαιτα, καὶ ἄφρονος εὐτυχία, τὸ δυσάρεστον.

LXIX. Ἡ τύχη καθάπερ τοξότης, ποτὲ μὲν ἐπιτυγχάνει βάλλουσα ἐφ' ἡμᾶς ὥσπερ ἐπί τινα σκοπὸν, ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰ συνεγγὺς παρακείμενα ἡμῖν.

LXX. Οὔτε ναῦν ἐξ ἑνὸς ἀγκυρίου, οὔτε βίον ἐκ μιᾶς ἐλπίδος ὁρμιστέον.

LXXI. Στάσιμοί εἰσιν αἱ τῶν πεπαιδευμένων ἐλπίδες, ὡς ἐν λιμένι τῷ λογισμῷ ὁρμοῦσαι.

LXXII. Αἱ μὲν τῆς ἀρετῆς ἐλπίδες ἴδιαί εἰσι τῆς ψυχῆς, αἱ δὲ τῆς κακίας νόθοι.

LXXIII. Ταυτόν ἐστιν ἐξ ἀσθενοῦς ἀγκυρίου σκάφος ὁρμεῖν, καὶ ἐκ φαύλης γνώμης ἐλπίδα.

LXXIV. Αἱ πονηραὶ ἐλπίδες, ὥσπερ οἱ κακοὶ ὁδηγοὶ, ἐπὶ τὰ ἁμαρτήματα ἄγουσιν.

L. Equi bonitatem in bello, amici fidem in adversa fortuna judicamus.

LI. Vasa quidem nova, at amicitia vetustior, melior sunt.

LII. Fugienda est amicitia eorum quorum animus incertus est.

LIII. In bello quidem ad corporis tutelam plus auro valet ferrum, item ad vitam bene gerendam ratio præstantior est divitiis.

LIV. Neque equo sine freno, neque divitiis sine ratione, tuto uti possumus.

LV. Neque convivium sine sermone, neque divitiæ sine virtute voluptatem habent.

LVI. Ut vestes talares corpora, sic immodicæ opes animos impediunt.

LVII. Neque equus judicatur generosus pretioso ornatu, sed naturæ excellentia: neque vir bonus censetur opum magnitudine, sed animi præstantia et robore.

LVIII. Ut via planissima, ita vita tranquillissima eligenda est.

LIX. Thoraci ut superinduenda est tunica, ita tristitiæ mens.

LX. Nec ægrotantem juvat lectus aureis suffultus pedibus, neque stultum illustris fortuna.

LXI. Ægrotantibus medicos, infortunatis amicos adesse oportet.

LXII. Splendidæ fortunæ, ut venti vehementes, magna efficiunt naufragia.

LXIII. Ut qui cœlo sereno navigant, instrumenta etiam adversus tempestates parata habent; ita qui in læta fortuna recte sapiunt, præsidia quoque adversus adversam sibi comparant.

LXIV. Fortuna similis est malo certaminum præsidi: sæpe quippe eos etiam, qui non vicerunt, tamen coronat.

LXV. Infortunium cela; ne gaudium parias inimicis tuis.

LXVI. Plurimi, ut in ebrietate delirant, ita in secunda fortuna desipiunt.

LXVII. Infirmo onus imponere, et animo indocto secundam fortunam, idem est.

LXVIII. Et ægrotantis victus, et stulti prosper successus, morosi sunt.

LXIX. Fortuna ut sagittarius, nonnunquam collineat, petens nos veluti scopum; nonnunquam ferit proxima nobis et adjacentia.

LXX. Nec navis una ancora, nec vita una spe, firmanda est.

LXXI. Stabiles sunt eruditorum spes, ut quæ in rationis portu contineantur.

LXXII. Virtutes spes sunt propriæ animi; at pravitatis spes sunt spuriæ.

LXXIII. Idem est infirma navem ancora continere, et spem in pravo consilio ponere.

LXXIV. Improbæ spes, quemadmodum pravi viæ duces, in errores inducunt.

LXXV. Οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρὸς, οὔτε ἐλπὶς ἀγαθὴ χωρὶς πόνου γεννᾷ τι χρήσιμον.

LXXV. Nec mulier sine viro, nec bona spes sine labore, quidquam parit utile.

LXXVI. Ἡδύ ἐστιν ὥσπερ φίλῳ σπουδαίῳ, οὕτω καὶ λόγῳ καλῷ συγγηράσκειν.

LXXVI. Jucundum est ut cum bono amico, sic bona cum ratione senescere.

LXXVII. Παρεκελεύετο τοῖς νέοις τρία ταῦτα ἔχειν· ἐπὶ μὲν τῆς γνώμης σωφροσύνην, ἐπὶ δὲ τῆς γλώσσης σιγὴν, ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου αἰδῶ.

LXXVII. Hortabatur juvenes, tria hæc habere, in animo temperantiam, in lingua silentium, in vultu verecundiam.

LXXVIII. Ὁ μὲν χειμὼν σκέπης, τὸ δὲ γῆρας ἀλυπίας δεῖται.

LXXVIII. Hiems tegumentum, senectus vacuitatem doloris requirit.

LXXIX. Γέρων ἀνόητος, ὥσπερ τρίβων παλαιὸς, εἰς οὐδὲν ἐστιν εὔθετος.

LXXIX. Senex stultus, ut vetus pallium, nulli negotio aptus est.

LXXX. Οὔτε πῦρ ἱματίῳ περιστεῖλαι δυνατὸν, οὔτε ἁμάρτημα χρόνῳ.

LXXX. Nec ignis vestimento, nec turpe peccatum tempore tegi potest.

LXXXI. Ὁ ὑπὲρ μικρῶν ἁμαρτημάτων ἀνυπερβλήτως ὀργιζόμενος, οὐκ ἐᾷ διαγνῶναι τὸν ἁμαρτάνοντα, πότε ἔλαττον καὶ πότε μεῖζον ἠδίκησεν.

LXXXI. Qui ob levia peccata vehementissime succenset, non sinit discernere peccantem quando minus et quando majus admiserit peccatum.

LXXXII. [*Gellius* III, 5.] Plutarchus refert Arcesilaum philosophum vehementi verbo usum esse de quodam nimis delicato divite; qui incorruptus tamen et castus et perinteger dicebatur. Nam quum vocem ejus infractam capillumque arte compositum et oculos ludibundos atque illecebræ voluptatisque plenos videret : *Nihil interest*, inquit, *quibus membris cinædi sitis, posterioribus an prioribus.*

LXXXIII. Ἥ τε γὰρ αἴγειρος, ὥς φασιν ἄλλοι τε καὶ Πλούταρχος, φιλοπενθὴς καὶ εὐτελὴς πρὸς καρπογονίαν. Διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἔν τισι φησίν·

Οὐ χρὴ ποτ' ἀνθρώπων μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι·
τανυφλοίου γὰρ ἰσαμέριος
ὅστις αἰγείρου βιοτὰν ἀποβάλλει.

LXXXIII. (*Porphyr. De Styge ap. Stob. Flor.* CV, 57.) Nam populus arbor, ut aiunt cum alii, tum *Plutarchus*, luctui est dedita et ineflicax ad fructus perferendos. Quare etiam Sophocles alicubi dicit :

Non decet ad hominum magnas respicere divitias :
quæ uno die, passis instar foliis
populi, exstinguuntur.

LXXXIV. Ὅτι δὲ τῶν Διονυσίων καὶ τῶν Παναθηναίων, καὶ μέντοι τῶν Θεσμοφορίων καὶ τῶν Ἐλευσινίων τὰς τελετὰς Ὀρφεὺς, ἀνὴρ Ὀδρύσης, εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκόμισε, καὶ εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμενος τὰ τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος εἰς τὰ τῆς Δηοῦς καὶ τοῦ Διονύσου μετατέθεικεν ὄργια, διδάσκει μὲν Πλούταρχος ὁ ἐκ Χαιρωνείας τῆς Βοιωτίας.

LXXXIV. (*Theodoret. Græc. Aff.* I, p. 468, A.) Festa initiationesque Bacchi, Panathenæa, Cereris, Eleusinia Orpheus, gente Odrysus, Athenas attulit; et in Ægyptum profectus, Isidis et Osiridis sacra in Cereris et Bacchi cultum transformavit. Auctor est *Plutarchus* Chæronensis e Bœotia.

LXXXV. Πλούταρχος δὲ ὁ Χαιρωνεὺς τὴν γῆν προσηγόρευσεν Ἥραν, Λητὼ δὲ τὴν λήθην, ἢ τὴν νύκτα, ἐν ᾗ οἷόν τινα λήθην ἡ διάνοια δέχεται.

LXXXV. (*Ibid.* III, p. 515, C.) *Plutarchus* Chæronensis Terram vocat Junonem, Latonam oblivionem vel Noctem, qua mens quasi lethen, id est oblivionem, suscipit.

LXXXVI. Ὅτι πρώτους θεοὺς ἐνόμισαν καὶ Αἰγύπτιοι καὶ Φοίνικες, καὶ μέντοι καὶ Ἕλληνες, ἥλιον καὶ σελήνην, καὶ οὐρανὸν καὶ γῆν, καὶ τἆλλα στοιχεῖα· τοῦτο γὰρ δὴ καὶ ὁ Πλάτων, καὶ ὁ Σικελιώτης Διόδωρος, καὶ ὁ Χαιρωνεὺς ἐδίδαξε Πλούταρχος.

LXXXVI. (*Ibid.* p. 510, B.) Ægyptii, Phœnices, atque adeo Græci, primos pro diis habuerunt Solem, Lunam, Cœlum, Terram, et reliqua elementa. Hoc docuit et Plato, et Siculus Diodorus, et Chæronensis *Plutarchus*.

LXXXVII. Καὶ δεῖ μεμνῆσθαι καὶ ὧν ὁ Χαιρωνεὺς εἶπε περὶ τοῦ τῆς προνοίας ὀνόματος, Πλάτωνος οὕτω τὴν προμήθειαν καλέσαντος.

LXXXVII. (*Proclus In Tim.* p. 298 *Schn.*) Et meminisse oportet quæ *Chæronensis* dixit de nomine *Pronœa*, id est *Providentia* : Platonem primum ita divinam providentiam nominasse.

LXXXVIII. Ποσότητα δὲ λέγουσιν αὐτὴν (τὴν γωνίαν) ὅσοι φασὶ τὸ πρῶτον διάστημα ὑπὸ τὸ σημεῖον εἶναι τὴν γωνίαν· ὧν καὶ Πλούταρχός ἐστιν, εἰς τὴν αὐτὴν δόξαν συνωθῶν καὶ τὸν Ἀπολλώνιον. « Δεῖ γὰρ εἶναί τι, φησὶ, διάστημα πρῶτον ὑπὸ τὴν κλάσιν τῶν περιεχουσῶν γραμμῶν, ἢ ἐπιφανειῶν. » Καίτοιγε συνεχοῦς ὄντος τοῦ ὑπὸ τὸ σημεῖον διαστήματος, ἀδύνατον τὸ πρῶτον λαβεῖν· ἐπ' ἄπειρον γὰρ πᾶν διάστημα διαιρετὸν, πρὸς τῷ καὶ ἐὰν ὁπωσοῦν ἀφορίσω-

LXXXVIII. (*Proclus In Euclid.* II, p. 35.) Angulum in quantitatibus censent, quicumque eum esse dicunt primum a puncto intervallum. E quorum numero est *Plutarchus*, in eandem sententiam interpretans ac trahens Apollonium. « Oportet enim quoddam, inquit, primum « intervallum esse sub inclinatione linearum aut superfi- « cierum quæ angulum amplectuntur. » Atqui, quum intervallum sub inclinatione linearum sit continuum; fieri nequit ut primum intervallum capiamus. Omne enim intervallum est dividuum sine fine. Præterea quod, etiamsi quomodocumque determinaverimus primum intervallum,

μεν τὸ πρῶτον καὶ δι' ἐκείνου γραμμὴν ἀγάγωμεν, γίνεσθαι τρίγωνον, ἀλλ' οὐ μίαν γωνίαν.

LXXXIX. Πλουτάρχῳ δὲ δοκεῖ τὸ σαφὲς καὶ λιτὸν γνήσιον εἶναι Ἀττικισμόν· οὕτω γὰρ, φησὶν, ἐλάλησαν οἱ ῥήτορες.

XC. Οὗτος καὶ τὸν Ἰούλιον Κάνον, ἕνα τῶν Στωικῶν φιλοσόφων, ἀνεῖλε· περὶ οὗ παράδοξον Ἕλλησιν, ὡς δοκῶ, πέπλασται. Ἀπαγόμενος γὰρ πρὸς τὸ θανεῖν ἀταράχως, λέγεταί τινι τῶν ἑταίρων Ἀντιόχῳ τοὔνομα, Σελευκεῖ, συνεπομένῳ προειπεῖν, ὡς ἐντεύξεται αὐτῷ κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα μετὰ τὴν ἔξοδον, καὶ διαπορήσει τι τῶν σπουδῆς ἀξίων, καὶ ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας Ῥεκτὸς, εἷς τῶν ἑταίρων, ὑπὸ Γαΐου φονευθήσεται. Ἃ καὶ γέγονεν, τοῦ μὲν ἀναιρεθέντος τριταίου, τοῦ δὲ Ἀντιόχου τὴν ἐποψίαν εἰπόντος τῆς νυκτὸς, ὅτι φανεὶς Ἰούλιος Κάνος τὰ περὶ διαμονῆς τῆς ψυχῆς καὶ καθαρωτέρου φωτὸς μετὰ τὴν ἔξοδον διηγήσατο. Ταῦτα Πλούταρχος ὁ Χαιρωνεὺς ἱστορεῖ.

XCI. Ἐν τῷ συνδείπνῳ τῷ τοῦ Μαικήνα τράπεζα ἐγγώνιος ἦν ὑπὸ τῇ κλισίᾳ, τὸ μέγεθος μεγίστη, καὶ κάλλος ἄμαχος, καὶ οἷα εἰκὸς, ἐπῄνουν ἄλλοι ἄλλως αὐτήν· ὁ δὲ Ἰόρτιος, οὐκ ἔχων ὅ τι παρ' ἑαυτοῦ τερατεύσασθαι, σιγῆς γενομένης [εἶπεν], Ἐκεῖνο δὲ οὐκ ἐννοεῖτε, ὦ φίλοι συμπόται, ὡς στρογγύλη ἐστὶ καὶ ἄγαν περιφερής. Ἐπὶ τοίνυν τῇ ἀκράτῳ κολακείᾳ, ὡς τὸ εἰκὸς, γέλως κατερράγη· ἐγγώνιος γὰρ ἦν καὶ οὐ στρογγύλη ἡ τοῦ Μαικήνα τράπεζα. Πλούταρχος.

XCII. Πλούταρχος λεπτοκάρυον προσάπτει τοῖς κλινοπόσιν, εἰς τὸ μὴ προσιέναι τὸν σκορπίον αὐτοῖς.

XCIII. — οἱ δὲ ἐκ μαχομένων αὐτὰ (τὰ εἴδη καὶ τὰ μόρια τῆς ζωῆς καὶ τὰ ἐνεργήματα) συναρμόζοντες, ὥσπερ οἱ περὶ Ἀττικὸν καὶ Πλούταρχον.

XCIV. Καὶ τηροῦσι μὲν αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) ἐπὶ τῆς οἰκείας τάξεως Πλούταρχος, καὶ Πορφύριος, καὶ οἱ παλαιότεροι.

XCV. — I. Ἀρχὴν δὲ, ὡς καὶ Πλούταρχός φησιν, οὐκ ἐπεὶ δεῖταί τινων ἡμῶν ἡ φύσις, καὶ χρώμεθα τούτοις, ἤδη ἐπὶ πᾶν προακτέον καὶ πρὸς πάντα τὴν ἀδικίαν. Δίδωσι μὲν γὰρ καὶ παρέχει τοῖς ἀναγκαίοις τὴν ἄχρι τινὸς βλάβην (εἴγε βλάβη τὸ λαμβάνειν τι παρὰ τῶν φυτῶν, καίτοι ζώντων μενόντων)· τὸ δ' ἐκ περιουσίας καὶ πρὸς ἡδονὴν ἀπολλύειν ἕτερα καὶ φθείρειν, τῆς παντελοῦς ἦν ἀγριότητος καὶ ἀδικίας· καὶ ἡ τούτων ἀποχὴ οὔτε πρὸς τὸ ζῆν οὔτε πρὸς τὸ εὖ ζῆν ἡμᾶς ἠλάττου. (2) Εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀέρος καὶ ὕδατος φυτῶν τε καὶ καρπῶν ὧν ἄνευ ζῆν ἀδύνατόν ἐστιν, οὕτω φόνου ζῴων καὶ βρώσεως σαρκῶν ἐτυγχάνομεν δεόμενοι πρὸς τὸν βίον, ἀναγκαίαν ἡ φύσις συμπλοκὴν εἶχεν ἂν πρὸς ταύτην τὴν ἀδικίαν· εἰ δὲ πολλοὶ μὲν ἱερεῖς θεῶν, πολλοὶ δὲ βασιλεῖς βαρβάρων ἀγνεύοντες, ἄπειρα δὲ γένη ζῴων, τὸ παράπαν οὐ θιγγάνοντα τῆς τοιαύτης τροφῆς, ζῶσι καὶ τυγχάνουσι τοῦ κατὰ φύσιν τέλους, πῶς οὐκ ἔστιν ἄτοπος ὁ κελεύων (εἴ τισιν ἀναγκαζοίμεθα πολεμεῖν), μηδὲ οἷς ἔξεστιν εἰρηνικῶς ὁμιλεῖν,

et per illud angulum ducamus; triangulum oriatur, non unicus angulus.

LXXXIX. (*Isidor. Pelus. Ep.* II, 42.) *Plutarcho* autem videtur perspicuitas ac tenuitas germana esse Attica oratio: ita enim, inquit, oratores locuti sunt.

XC. (*Syncell. Chron. a.* 37, p. 330.) Caius Cæsar Caligula etiam Julium Canum, unum e Stoicis philosophis, interfecit: de quo Græci incredibile quid, ut puto, finxerunt. Dicitur enim hic ad supplicium ductus tranquillo animo, prædixisse cuidam familiari ipsum comitanti, Antiocho Seleuciensi, se proxima post obitum nocte ad eum venturum ac de quæstione tractatu digna disputaturum: tertio die Rectum, unum e familiaribus, a Caio interfectum iri. Quæ et evenerunt, Recto post tertiam diem interfecto, Antiocho autem referente, Julium Canum ipsi apparuisse, ac de immortalitate animæ et puriore in qua degat luce, post obitum exposuisse. Hæc *Plutarchus* Chæronensis memoriæ prodit.

XCI. (*Suidas in* Ἐγγώνιος *et* Ἰόρτιος.) In convivio Mæcenatis mensa sub tentorio posita erat angulos habens, magnitudinis et pulchritudinis eximiæ: quam, ut par est, alii aliter laudabant. Iortius vero quum nihil novum et insolitum proferre posset, facto silentio, Illud vero, inquit, non animadvertitis, cari compotatores, mensam hanc esse apprime rotundam. Hanc igitur immodicam assentationem omnes effuso risu exceperunt. Angularis enim, non rotunda, erat illa Mæcenatis mensa. *Plutarchus.*

XCII. (*Geopon.* XIII, 9.) *Plutarchus* nucem avellanam lectulorum pedibus alligat, ut scorpius ad ipsos non accedat.

XCIII. (*Iamblich. ap. Stob. Ecl. phys.* p. 894.) — alii ex contrariis vitæ species et actiones componentes, ut Atticus et *Plutarchus.*

XCIV. (*Ib.* p. 1064.) Et *Plutarchus* quidem et Porphyrius, ac vetustiores, animam suo in loco et ordine manere statuunt.

XCV. (*Porphyr. De abstin.* III, 18 *et seqq.*) I. Omnino autem, ut *Plutarchus* dicit, non propterea, quia natura nostra quibusdam indiget et utitur, continuo in omnia proferenda est injuria. Dat enim hoc et concedit nobis natura, ut pro necessitate quadamtenus ad damnum aliis inferendum progrediamur, siquidem et plantæ damnum patiuntur si quid ab iis sumimus, licet vivæ maneant: at ex abundantia et voluptatis causa perdere ac destruere alia, summæ erat immanitatis et injustitiæ: atque eorum abstinentia non impediebat quominus et viveremus, et bene viveremus. (2) Nam si quemadmodum aere, plantis, fructibus, sine quibus vivere non possumus, sic animalium cæde et esu carnium indigeremus ad vivendum; necessarium cum injustitia nexum et vinculum nostra haberet natura. At si multi et deorum sacerdotes, et barbarorum reges, per castimoniam et religionem, infinita porro animalium genera, talem cibum nunquam tangunt et tamen naturali fine ac bono non frustrantur; quomodo non absurdus ille fit, qui, si cum quibusdam bellum gerere cogamur, nos jubeat ne cum reliquis quidem, quibuscum licet, pacem

ἀλλὰ ἢ πρὸς μηδὲν τῇ δικαιοσύνῃ χρωμένους ζῆν, ἢ πρὸς πάντα χρωμένους μὴ ζῆν; (3) Ὥσπερ οὖν ἐπ' ἀνθρώπων, ὁ μὲν αὐτοῦ σωτηρίας ἕνεκα καὶ παίδων ἢ πατρίδος, ἢ χρήματά τινων παραιρούμενος, ἢ χώραν ἐπιτρίβων καὶ πόλιν, ἔχει πρόσχημα τῆς ἀδικίας τὴν ἀνάγκην· ὅστις δὲ ταῦτα δρᾷ διὰ πλοῦτον, ἢ κόρον, ἢ ἡδονὰς τρυφώσας, καὶ ἀποπληρώσεις οὐκ ἀναγκαίων ποριζόμενος ἐπιθυμιῶν, ἄμικτος εἶναι δοκεῖ καὶ ἀκρατὴς καὶ πονηρός· οὕτω τὰς μὲν εἰς φυτὰ βλάβας, καὶ πυρὸς καὶ ναμάτων ἀναλώσεις, κουράς τε προβάτων καὶ γάλα, βοῶν τε ἐξημέρωσιν καὶ κατάζευξιν ἐπὶ σωτηρίᾳ καὶ διαμονῇ τοῖς χρωμένοις ὁ θεὸς δίδωσι συγγνώμων· ζῷα δὲ ὑπάγειν σφαγαῖς καὶ μαγειρεύειν ἀναπιμπλαμένους φόνου, μὴ τροφῆς ἢ πληρώσεως χάριν, ἀλλ' ἡδονῆς καὶ λαιμαργίας ποιουμένους τέλος, ὑπερφυὲς ὡς ἄνομον καὶ δεινόν. (4) Ἀρκεῖ γὰρ ὅτι μηδὲν πονεῖν δεομένοις χρώμεθα προκάμνουσι καὶ μοχθοῦσιν,

ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονάς,

ὡς Αἰσχύλος φησίν,

ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα

χειρωσάμενοι καὶ καταζεύξαντες.

II. Ὁ δὲ ἀξιῶν ἡμᾶς ὄψῳ μὴ χρῆσθαι βοΐ, μηδὲ πνεῦμα καὶ ζωὴν διολλύντας καὶ διαφθείραντας, ἡδύσματα πλησμονῆς καὶ καλλωπίσματα προστίθεσθαι τραπέζῃς, τίνος ἀναγκαίου πρὸς σωτηρίαν ἢ καλοῦ πρὸς ἀρετὴν ἀφαιρεῖται τὸν βίον; Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῖς ζῴοις τὰ φυτὰ παραβάλλειν, κομιδῇ βίαιον. Τὰ μὲν γὰρ αἰσθάνεσθαι πέφυκε καὶ ἀλγεῖν καὶ φοβεῖσθαι καὶ βλάπτεσθαι· διὸ καὶ ἀδικεῖσθαι· τοῖς δ' οὐθέν ἐστιν αἰσθητὸν, οὕτως δὲ οὐδὲ ἀλλότριον, οὐδὲ κακὸν, οὐδὲ βλάβη τις, οὐδὲ ἀδικία· καὶ γὰρ οἰκειώσεως πάσης καὶ ἀλλοτριώσεως ἀρχὴ τὸ αἰσθάνεσθαι· τὴν δὲ οἰκείωσιν ἀρχὴν τίθενται δικαιοσύνης οἱ ἀπὸ Ζήνωνος. (2) Πῶς δὲ οὐκ ἄλογον πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἐπ' αἰσθήσει μόνον ζῶντας ὁρῶντας, νοῦν δὲ καὶ λόγον οὐκ ἔχοντας, πολλοὺς δὲ πάλιν ὠμότητι καὶ θυμῷ καὶ πλεονεξίᾳ τὰ φοβερώτατα τῶν θηρίων ὑπερβεβληκότας, παιδοφόνους καὶ πατροκτόνους, τυράννους καὶ βασάνων ὑπουργοὺς, πρὸς μὲν τούτους οἴεσθαί [τι] εἶναι ἡμῖν· πρὸς δὲ τὸν ἀροτῆρα βοῦν, καὶ τὸν σύντροφον κύνα, καὶ τὰ γάλακτι μὲν τρέφοντα, κουρᾷ δὲ κοσμοῦντα θρέμματα μηδὲν εἶναι, πῶς οὐ παραλογώτατόν ἐστι;

III. Ἀλλ' ἐκεῖνο νὴ Δία τοῦ Χρυσίππου πιθανὸν ἦν ὡς ἡμᾶς αὐτῶν καὶ ἀλλήλων οἱ θεοὶ χάριν ἐποιήσαντο, ἡμῶν δὲ τὰ ζῷα, συμπολεμεῖν μὲν ἵππους, καὶ συνθηρεύειν κύνας, ἀνδρείας δὲ γυμνάσια παρδάλεις καὶ ἄρκτους καὶ λέοντας· ἡ δὲ ὗς (ἐνταῦθα γὰρ τῶν χαρίτων τὸ ἥδιστον) οὐ δι' ἄλλο τι πλὴν θύεσθαι ἐγεγόνει, καὶ τῇ σαρκὶ τὴν ψυχὴν ὁ θεὸς οἷον ἅλας ἐνέμιξεν, εὐοψίαν ἡμῖν μηχανώμενος· (2) ὅπως δὲ ζωμοῦ καὶ παραδειπνίων ἀφθονίαν ἔχωμεν, ὄστρεά τε παντοδαπὰ καὶ πορφύρας καὶ ἀκαλήφας καὶ γένη πτηνῶν ποικίλα παρεσκεύασεν, οὐκ ἀλλαχόθεν, ἀλλ' ὡς αὐτοῦ μέγα μέρος ἐνταῦθα τρέψας εἰς γλυκυθυμίας, τὰς τιτθὰς

agere, et vel non vivere justitia erga omnia genera observanda, vel vivere ea erga nullum genus observanda. (3) Quemadmodum igitur in actionibus erga homines, is qui aut suæ aut natorum aut patriæ salutis causa, aliorum vel pecunias rapit, vel urbem et agros vexat, habet prætextum injustitiæ necessitatem: qui vero hæc facit divitiarum profusione, voluptatum luxurie ac satietate, quærens quomodo cupiditates minime necessarias expleat, is videtur abhorrens ab humanæ communione societatis, incontinens, improbus: ita deus ignoscit iis qui suæ ipsi salutis causa plantis damna inferunt, ignem et fontes consumunt, oves tondent et mulgent, boves mansuefaciunt ac subjugant: at vero animalia cædibus subjicere, dilaniare, cruore inquinari, non ut cibi appetitum expleamus, sed gulæ libidini satisfaciamus: supra omnem naturæ modum, dirum et injustum est. (4) Satis enim est, quod ea laboris ipsa non indigentia convertimus eum ad usum, ut pro nobis laborent, et

equorum, asinorum vecturam, et taurorum generationes,

ut Æschylus inquit,

servorum vicarios, laborumque successores

habeamus domitu et subjugatione.

II. At qui nos vetat, bove pro obsonio uti, pernicie et interitu spiritus vitæque parata confectaque satietatis condimenta mensæque ornamenta apponere, quo tandem is vitam humanam privat bono, vel necessario ad salutem vel honesto ad virtutem? Ceterum animalia plantis comparare, valde absurdum est: quandoquidem animalium ea est natura ut sentiant, doleant, timeant, damno lædantur; plantarum ea, ut nil sentiant, itaque nihil iis alienum, nihil malum, nihil damnum, nihil injustum sit. Nam conciliationis omnis et alienationis principium sensus est: conciliationem autem principium justitiæ statuunt Zeno et qui eum sequuntur. (2) Quomodo igitur non est ab omni ratione alienum, quum videamus multos homines sensu tantum vivere, mentem rationemque non habere; multos etiam sævitia, ira, habendi cupiditate, feras vel maxime horribiles superare, natorum parentumque parricidas, tyrannos, tormentorum opifices; cum istis jus et communionem nobis esse putare; cum bove aratore, cum cane domestico convictus socio, cum pecudibus et lacte nos suo nutrientibus et tonsura ornantibus, nullum nobis esse jus putare, quomodo non ab omni ratione prorsus alienum est?

III. At nimirum illud Chrysippi probabile est decretum: deos nos et ipsorum et nostrorum invicem causa, animalia nostrorum causa fecisse, equos ad belli societatem, canes ad venationis adjumentum, ad fortitudinis exercitationem pardos, ursos, leones: sus vero, hoc enim est festivissimum Chrysippi commentum, et veluti in suilla carne et sale suavitas et gratia; sua igitur, ut ait Chrysippus, nullum alium in finem facta est, nisi ut juguletur et comedatur; ejusque carni animam veluti salem admiscuit deus, ut nobis obsonii delicias pararet. (2) Qui quidem etiam ut jusculi et cupediarum copiam haberemus, varia ostrearum genera, purpuras, urticas, diversas volucrum species produxit, neque id aliunde et extrinsecus, sed ex se ipse, magnam sui partem ad nos convertens tanquam

ὑπερβαλλόμενος, καὶ καταπυκνώσας ταῖς ἡδοναῖς καὶ ἀπολαύσεσι τὸν περίγειον τόπον. (3) Ὅτῳ δὲ ταῦτα δοκεῖ τι τοῦ πιθανοῦ καὶ θεῷ πρέποντος μετέχειν, σκοπείτω τί πρὸς ἐκεῖνον ἐρεῖ τὸν λόγον, ὃν Καρνεάδης ἔλεγεν, ἕκαστον τῶν φύσει γεγονότων, ὅταν τοῦ πρὸς ὃ πέφυκε καὶ γέγονε τυγχάνῃ τέλους, ὠφελεῖται· κοινότερον δὲ τῆς ὠφελείας, ἣν εὐχρηστίαν οὗτοι λέγουσιν, ἀκουστέον· ἡ δὲ ὧς φύσει γέγονε πρὸς τὸ σφαγῆναι καὶ καταβρωθῆναι· καὶ τοῦτο πάσχουσα, τυγχάνει τοῦ πρὸς ὃ πέφυκε, καὶ ὠφελεῖται. (4) Καὶ μὴν εἰ πρὸς ἀνθρώπων χρῆσιν ὁ θεὸς μεμηχάνηται τὰ ζῷα, τί χρησόμεθα μυίαις, ἐμπίσι, νυκτερίσι, κανθάροις, σκορπίοις, ἐχίδναις; ὧν τὰ μὲν ὁρᾶν εἰδεχθῆ, καὶ θιγγάνειν μιαρὰ, καὶ κατ' ὀδμὰς δυσανάσχετα, καὶ φθέγγεται δεινὸν καὶ ἀτερπές· τὰ δ' ἀντικρυς ὀλέθρια τοῖς [ἐν]τυγχάνουσιν· φαλαίνας τε καὶ πρίστεις καὶ τὰ ἄλλα κήτη, ἃ μυρία βόσκειν Ὅμηρός φησιν ἀγάστονον Ἀμφιτρίτην, τί οὐκ ἐδίδαξεν ἡμᾶς ὁ δημιουργὸς, ὅπη χρήσιμα τῇ φύσει γέγονε; (5) Εἰ δὲ οὐ πάντα φασὶν ἡμῖν καὶ δι' ἡμᾶς γεγονέναι, πρὸς τῷ σύγχυσιν ἔχειν πολλὴν καὶ ἀσάφειαν τὸν διορισμὸν, οὐδὲ ἐκφεύγομεν τὸ ἀδικεῖν, ἐπιτιθέμενοι καὶ χρώμενοι βλαβερῶς τοῖς οὐ δι' ἡμᾶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡμεῖς κατὰ φύσιν γεγεννημένοις. (6) Ἐῶ λέγειν ὅτι χρείᾳ τὸ πρὸς ἡμᾶς ὁρίζοντες, οὐκ ἂν φθάνοιμεν ἑαυτοὺς ἕνεκα τῶν ὀλεθριωτάτων ζῴων, οἷα κροκόδειλοι καὶ φάλαιναι καὶ δράκοντες, γεγονέναι συγχωροῦντες. Ἡμῖν μὲν γὰρ οὐθὲν ἀπ' ἐκείνων ὑπάρχει τοπαράπαν ὠφελεῖσθαι· τὰ δὲ ἁρπάζοντα καὶ διαφθείροντα τοὺς παραπίπτοντας ἀνθρώπους βορᾷ χρῆται, μηδὲν ἡμῶν κατὰ τοῦτο δρῶντα χαλεπώτερον, πλὴν ὅτι τὰ μὲν ἔνδεια καὶ λιμὸς ἐπὶ ταύτην ἄγει τὴν ἀδικίαν, ἡμεῖς δὲ ὕβρει καὶ τρυφῆς ἕνεκα, παίζοντες πολλάκις ἐν θεάτροις καὶ κυνηγεσίοις, τὰ πλεῖστα τῶν ζῴων φονεύομεν.

XCVI. Διὰ τί μὴ συνίσταται νέφη ἐν τῷ πολὺ τῆς γῆς ὑπερανεστηκότι τόπῳ; ὅτι γὰρ οὐ συνίσταται, ἐκ τῆς μακρᾶς ἱστορίας ἐστὶ δῆλον· τὰ γὰρ ὑψηλότατα τῶν ὀρῶν ὑπερνεφῆ τέ ἐστι καὶ ὑπερήνεμα. Τέφραν γὰρ ἔν τισι τούτων ἀποθέμενοί τινες, ἢ καὶ ἐκ θυσιῶν τῶν ἐν ἐκείνοις γενομένων ἀπολελοιπότες, μετὰ πλείστους ἐνιαυτοὺς περιεργασάμενοι, κειμένην εὗρον αὐτὴν οὕτως ὡς ἔθεσαν. Καὶ ἐν Κυλλήνῃ δέ φασιν (Ἀρκαδίας δ' ὄρος) βληθεῖσαν, μήτε ὑπὸ πνευμάτων διεσκεδασμένην. (2) Ἱστορεῖ δὲ Πλούταρχος καὶ γράμματα μεῖναι εἰς ἑτέραν τῶν ἱερείων ἀνάβασιν ἐκ τῆς προτέρας ἐν τῷ Ὀλύμπῳ τῷ Μακεδονικῷ. Ἀλλὰ καὶ οἱ τὰ τοιαῦτα τῶν ὀρῶν διοδεύοντες, ὡς καὶ ἐμοί τις τὸν Ὄλυμπον διοδεύσας ἔλεγε, κατωτέρω τῆς πορείας αὐτῶν τὰς τῶν νεφῶν γινομένας συστάσεις καὶ ὑετὸν συνιστάμενον ἀστραπῶν τε ἔλλαμψιν, καὶ κτύπου βροντῶν ἤκουον φερομένου κάτωθεν· καὶ ἁπλῶς ὅσα συμβαίνουσιν ἐκ τῆς τῶν νεφῶν συγκρίσεως καὶ ἡμῖν ἄνω γενόμενα φαίνεται, ἐκείνων κατωτέρω συνίσταται. Καίτοιγε οὐδὲ πολύ τι τῆς γῆς τὰ ὑψηλότατα τῶν

nutricis mammas, eamque adeo superans, totumque hunc circum terram locum voluptatibus, suavitatibus, earumque perceptionibus condensavit. (3) Si cui hæc probabilia nec a divina natura abhorrere videantur, cogitet quid Carneadi respondeat, statuenti unumquodque eorum, quæ natura exstiterunt, utilitatem consequi, si finem consequatur eum ad quem a natura factum sit : laxiori autem sensu accipienda est utilitas pro bono usu quem isti appellant : suem vero natura factam esse ut juguletur et comedatur : idque quando ei evenit, finem consequitur suum et utilitate afficitur. (4) At si Deus animalia in hominum usum fabricatus est, cui usui nobis futuræ sunt muscæ, culices, vespertiliones, scarabæi, scorpii, viperæ? quorum alia sunt et visu odiosa, et tactu immunda, et odore intolerabilia, et voce injucunda et horrenda; alia perniciosa omnino occurrentibus. Balænæ, pistrices, et alia cete, « quæ innumera, » ut inquit Homerus, « alit circumsonans Amphitrite, » ad quem naturæ usum factæ sint, quare nos earum opifex nos docuit? (5) Sin vero dicunt, non omnia nobis in nostrumque usum procreata esse; præterquam quod confusa admodum et obscura distinctio est, nihilo magis effugiemus injustitiam, si illis vim inferamus et noxie utamur quæ non propter nos, sed prouti nos secundum naturam facta sunt. (6) Et nil dico de ista repugnantiæ consequentia, qua, simulac illud, quod *propter nos* vocamus, solo usu metiri voluerimus, continuo concedere debeamus nos factos esse propter perniciosissimas bestias, quales sunt crocodili, balænæ, dracones. Nos enim ab istis nullam omnino utilitatem percipimus : ista vero homines obvios rapiunt ac vorant; nil quidquam illa sævius quam nos agentia : siquidem illa per famem et inopiam ad injustitiam impelluntur; nos per contumeliam, lusum luxumque in theatris et venationibus pleraque animalia interficimus. (*Sequentia in Mor.* p. 1215 *sqq.*)

XCVI. (*Philoponus In Aristot. Meteor.* I, p. 82.) Quare non consistunt nubes in regione multum supra terram edita? Non enim consistere, testis est inde a longinquis temporibus repetita historia. Nam altissimi montes altiores sunt quam nubes et venti. In ejusmodi enim montibus quidam cinerem vel deposuerunt, vel e sacrificiis peractis reliquerunt, deinde præterlapsis compluribus annis repetentes inviserunt et ita jacentem repererunt prouti eum reliquerant. Etiam in Cyllene, Arcadiæ monte, ferunt, cinerem projectum nec a ventis dispersum esse. (2) Et memoriæ prodidit *Plutarchus*, in Macedoniæ monte Olympo, inde a priore usque ad alterum sacrificiorum adscensum literas cineri inscriptas permansisse. Quin etiam ii qui tales montes eundo peragraruut, ut et mihi quidam narravit qui in Olympo fuerat, testantur infra ipsorum viam demum nubes consistere, pluviam colligi, fulgura lucere; et tonitrus fragorem inferius ferri audiverunt. Et prorsus omnia quæ ex nubium concretione oriuntur, nobisque superne fieri videntur, infra illos consistunt. Quamquam altissimi montes non magno quodam spatio su-

ὀρῶν ὑπῆρται. Οἱ γὰρ τῆς μηχανικῆς ἐπιστήμονες τέχνης, διὰ τῶν ὀργάνων, δι' ὧν τὰ ὄρη μετρεῖν εἰώθασις, εὑρόντες τούτων τὰ ὕψη, τὰ μέγιστά φασι τῶν ὀρῶν δέκα καὶ δύο σταδίων ἔχειν τὴν κάθετον.

b XCVII. Ψυχροί τινες τὴν φύσιν οἱ τέττιγες· διὸ μετὰ θερινὰς τροπὰς ἀπάρχονται τῆς ᾠδῆς· καὶ ἡλίου ἀπερχομένου τὸν ἑαυτῶν μεθίασι κέλαδον· ὥστε μεσημβρίας εἰσὶν ᾠδικώτεροι. Τέττιξ γοῦν θῆλυς κατὰ λολὺ ψυχροτέρα τοῦ ἄρρενος, καὶ φύσις αὐτῇ τὴν σιω- 10 πὴν ἐγκελεύεται, ἐπίτασιν ἐντιθεῖσα ψυχρότητος· διὸ κωτίλος τέττιξ οὐκ ἔστι θῆλυς, ἀλλ' οἷά τις Θεανὼ σιωπῶσα τὰ ἄρρητα. Πλούταρχος.

XCVIII. Φειδόμενον χρεῖττον ἀποθανεῖν ἢ ζῶντα ἐνδεῆ εἶναι.

pra terram elati sunt. Nam mechanicæ artis periti, qui instrumentis, quibus montes metiri solent, eorum altitudinem invenerunt, dicunt altissimos montes perpendiculum duodecim stadiorum habere.

XCVII. (*Apostol. Prov.* XVIII, 39, *ex Theophylacto Quæst.* XIII.) Cicadæ natura frigidæ sunt. Quo fit ut post solstitium æstivum canere incipiant, et sole occidente cantum intermittant suum, sub meridiem autem vociliores sint. Femina igitur cicada masculo longe frigidior est; unde natura ipsi silentium imperat per intentionem frigidi temperamenti. Ergo femina cicada non est loquax, sed veluti quædam Theano tacens ea quæ non sunt dicenda. *Plutarchi* (?).

XCVIII. (*Georgidæ Gnomol.* p. 94.) Præstat parcum mori quam indigere viventem.

XXXV. INSTITUTIO TRAJANI.(*)

EPISTOLA AD TRAJANUM.

Plutarchus Trajano Salutem Dicit. Modestiam tuam noveram non appetere principatum, quem tamen semper morum elegantia mereri studuisti. Quo quidem tanto diguior judicaris, quanto a crimine ambitionis videris esse remotior. Tuæ itaque virtuti congratulor, et fortunæ meæ; si tamen recte gesseris quem probe meruisti. Alioquin te periculis, et me detrahentium linguis subjectum iri non dubito; quum et ignaviam Imperatorum Roma non ferat, et sermo publicus delicta discipulorum refundere soleat in præceptores. Sic Seneca Neronis sui merito detrahentium carpitur linguis, adolescentium suorum temeritas in Quintilianum refunditur, et Socrates in pupillum suum clementior fuisse criminatur. Tu vero quidvis rectissime geres, si non recesseris a te ipso. Si primum te composueris, si tua omnia disposueris ad virtutem, recte tibi procedent universa. Politicæ constitutionis majorum vires tibi expressi: cui si obtemperas, Plutarchum vivendi habes auctorem. Alioquin præsentem epistolam testem invoco; quia in perniciem imperii non pergis auctore Plutarcho.

I. (**) Est ergo primum omnium, ut princeps se totum metiatur, et quod in toto corpore reipublicæ, cujus vice fruatur, diligenter advertat. Est autem respublica (sicut Plutarcho placet) corpus quoddam, quod divini muneris beneficio animatur, et summæ æquitatis agitur nutu, et regitur quodam moderamine rationis. Ea vero, quæ cultum religionis in nobis instituunt et informant, et Dei (ne secundum Plutarchum *deorum* dicam) cæremonias tradunt, vicem animæ in corpore reipublicæ obtinent. Illos vero, qui religionis cultui præsunt, quasi animam corporis suspicere et venerari oportet. Quis enim sanctitatis ministros, Dei ipsius vicarios esse ambigit? Porro, sicut anima totius habet corporis principatum; ita et hi, quos ille religionis præfectos vocat, toti corpori præsunt. Augustus Cæsar eousque sacrorum pontificibus subjectus fuit, donec et ipse, ne cui omnino subesset, Vestalis creatus est pontifex, et paulo post ad deos relatus est vivus. Princeps vero capitis in republica obtinet locum, uni subjectus Deo, et his qui vices illius agunt in terris: quoniam et in humano corpore ab anima vegetatur caput et regitur. Cordis locum senatus obtinet, a quo bonorum operum et malorum procedunt initia. Oculorum, aurium et linguæ officia sibi vindicant judices et præsides provinciarum. Officiales et milites manibus coaptantur. Qui semper adsitunt principi, lateribus assimilantur. Quæstores et commentarienses (non illos dico qui carceribus præsunt, sed comites rerum privatarum) ad ventris et intestinorum refert imaginem: quæ si immensa aviditate congesserint, et congesta tenacius reservaverint, innumerabiles et incurabiles generant morbos, ut vitiis eorum totius corporis ruina immineat. Pedibus vero solo jugiter inhærentibus, agricolæ coaptantur: quibus capitis providentia tanto magis necessaria est, quo plura inveniunt diverticula, dum in obsequio corporis in terra gradiuntur, eisque justius tegumentorum debetur suffragium, qui totius corporis erigunt, sustinent et promovent molem. Pedum adminicula robustissimo corpori tolle: suis viribus non procedet; sed aut turpiter, inutiliter et moleste manibus repet, aut brutorum animalium more movebitur (*).

III. In summa ergo quatuor sunt, quæ nititur reipublicæ principibus inculcare: reverentiam Dei, cultum sui, disciplinam officialium et potestatum, affectum et protectionem subditorum. Deum ergo in primis asserit honorandum: deinde se ipsum colendum unicuique: post, ut doctrinam præpositi totius disciplina domus redoleat: et tandem universitas subjectorum de capitis præpositorum sibi incolumitate lætetur. Magnorum quoque virorum strategematibus et strategematicis utitur (**).

IV. Ego in hoc, sicut et in plurimis, Plutarchum censeo audiendum, qui deam cæcam (*fortunam*) colendam esse negat, asserens eam nisi e cæcis coli non posse. Multa quoque proponit exempla, quibus liquet omnes cæcæ deæ cultores cæcatos et præcipitatos tandem in foveam exterminii. Testatur hoc Galba, qui totam ætatem luculenter producens in senium, hujus deæ familiaritate et cultu in brevi elatus, et in breviori præcipitatus est. Qualiter autem apud Suetonium quære. Queritur tamen præfatus philosophus, et in aure jam dicti principis lacrimabiliter ingemiscit, et quod hæc vitio cæcitatis et teme-

(*) Ex Joannis Sarisbericensis Policratico, lib. V-VIII.

(**) Sarisb.: *Sequuntur ejusdem politicæ constitutionis capitula... quæ pro parte præsenti opusculo curavi inserere, ita tamen, ut sententiarum vestigia potius imitarer quam passus verborum.*

(*) Pergit Sarisber. · *Ponit in hunc modum more suo quam plurima, quæ diligentius diffusiore tractatu prosequitur, ad informationem reipublicæ et magistratuum eruditionem. Quæ omnia syllabatim exsequi, servilis interpretationis est, quæ potius affectat speciem quam vires auctoris exprimere. Et quia apud ipsum de cæremoniis et cultura deorum plura, quæ religioso principi putabat ingerenda, superstitiosius disputata sunt, his omissis quæ ad idololatriæ cultum pertinent, perstringamus breviter sensum hominis, quo principem et officia reipublicæ ad cultum justitiæ informabat.*

(**) Addit: *quæ si per singula inserantur, tædiosa erunt lectori, et pro parte a fidei nostræ sinceritate recedent.* Sequuntur multa partim aliunde petita, ut Putarchea non satis certis indiciis distinguas.

ritatis probrosa dea, et omnibus ignominiosa numinibus, omnium deorum templa fœdaverit, et deorum omnium præripuerit cultum; ut præter ædes privatas, quas in orbe et urbe passim habet, rupem etiam Tarpejam occupaverit, supremo Jovi coæquata, et publicæ fortunæ imago aurea in Capitolio ab advenis, convenis et indigenis publice adoretur; et tantam præ ceteris habet auctoritatem, quod in tota ratione mortalium (ut dici solet) sola utramque paginam videtur implere. Videas eam ibi rotam versare volubilem : quodque magis mirere, ejusdem rotæ impulsu de pectore Jovis sororum pensa præcipitat et conculcat. Quisquis enim Fortunam statuit, fata præcipitat et convellit. (*) Fortuna semper consistit in his quæ improvisa emergunt. Eam usquequaque nititur evacuare Plutarchus; et ex præmissis quatuor locis, naturæ, officii, morum, conditionis, totius reverentiæ manare credit originem. (**) Ille quidem in cultu deorum eos præcipue asserit venerandos, qui ei familiarius et vicinius accedunt : aut natura, ut Liber Indorum domitor, Hercules, qui eo ipso in se Jovem protestatus est, quod angues jugulavit in cunis : aut officio, ut pontifices præfectique sacrorum : aut moribus, ut philosophi, qui mentis divinæ haustum investigatione et dispensatione sapientiæ indicant : aut conditione, ut quos favor numinis extulit, ut aliis præessent, ex causa potius familiari quam officio publico.

V. Nam præcedentia (***) *Plutarchi* in Institutione Trajani, et Julii Frontini in libro Strategematum sunt.

VI. Quid de continentia dicam rerumque contemptu, quandoquidem *Plutarchi* Strategematica nonnulla promisi. M. Catonem eodem vino quo remiges contentum fuisse traditur. Nunc autem, ut in Trajano *Plutarchi* Strategematicis imponatur modus, tantæ fortitudinis et civilitatis fuit, ut Romani imperii fines, quod post Augustum defensum magis fuerat, quam nobiliter ampliatum, longe lateque diffunderet.

VII. Cordis locum, auctore *Plutarcho*, Senatus obtinet. Senatus vero, sicut majoribus placuit, officii nomen est, et habet ætatis notam : siquidem sic dicitur a senectute. Eum vero Athenienses Areopagum dicebant, eo quod in illius totius populi virtus consisteret, et quum ab eis præclara plurima inventa sint, nihil salubrius, nihil gloriosius institutum est quam senatus. Quid enim nobilius est cœtu senum, qui emeriti a vulgaribus officiis, ad consilii et regiminis officium transeunt, et in marcido corpore exserunt mentis vires, eo sapientiæ magis apti negotiis, quo in exercitiis corporis minus possunt. Eorum utique tantus honor exstitit apud Græcos, ut duces reipublicæ nusquam procederent, nihil egregium ageretur, quod senes instituti non inducerent, aut approbarent, et quod magis est ab initio urbis conditæ, nomina eorum aureis literis scriptæ sunt, ipsique Patres conscripti appellati, qui alios sapientia, ætate et affectu paterno præcedebant. Penes istos consiliorum erat auctoritas et omnium publice gerendorum. Ceterum licet ab ætate nominis videatur esse origo, hanc ego arbitror tam corporis esse quam mentis. Ætas namque mentis sapientia est, in qua omnium officiorum consistit distributio et artificium totius vitæ. Ars namque recte vivendi, ut placet Stoicis, ars artium est. Nullam vero esse artem maximarum rerum, quum in minimis quoque artem esse nullus ignoret, opinio est hominum parum considerate loquentium et in maximis rebus errantium, omnia magis pro libito statuentium quam pro veritate.

VIII. [*Prol. VI.*] Dum Plutarchi vestigia in Trajani institutione familiarius sequor, me ipsum arbitror hac imagine compellari : eroque ludibrio omnium, nisi diligentius persequar quod incepi : me enim in præsenti clientem ejus professus sum. Sequor ergo eum et a capite reipublicæ cum eo usque ad pedes descendam; ea tamen conditione, ut, si his, quibus jura permittitur ignorare, mordacior in hac parte apparuero, id non mihi, sed Plutarcho adscribant, aut sibi potius, qui regulam quam profitentur, et qua vivendum est eis, discere noluerunt.

IX. Manus itaque reipublicæ aut armata est, aut inermis. Armata quidem est, quæ castrensem exercet militiam : inermis, quæ justitiam expedit, et ab armis feriando juris militiæ servit. Neque enim reipublicæ militant soli illi, qui galeis thoracibusque muniti, in hostes exercent gladios aut tela quælibet, sed et patroni causarum, qui gloriosæ vocis confisi munimine, lapsa erigunt, fatigata reparant; nec minus provident humano generi, quam si laborantium vitam, spem, posterosque armorum præsidio ab hostibus tuerentur. Militant et publicani, apparitores et officiales omnium judicum. Sicut enim alia sunt officia pacis, alia belli, ita eadem necesse est per alios et alios expediri. Armata itaque manus in hostem duntaxat exercetur, at inermis extenditur et in civem. Porro utriusque necessaria est disciplina, quia utriusque solet insignis esse militia. Usus quoque mannum capitis sui protestatur imaginem... Oportet, inquit Pericles, collegam Sophoclem arguens, prætorem non modo manus, sed oculos habere continentes. Est autem præsidentium continentia illa laudabilis, quum ab exactionibus et injuriis continent manus suas, et cohibent alienas. Manus tamen utriusque militiæ, armatæ videlicet et inermis, manus est principis; et nisi utramque cohibeat, parum continens est. Et quidem arctius compescenda est inermis, eo quod quum armati præcipiantur abstinere ab exactionibus et rapinis, inermis etiam a muneribus arcetur. Si tamen pœna alicui irrogatur legitima, si exigitur aut accipitur quod jure statutum est aut concessum, nequaquam punitur aut reprehenditur. Hoc enim quidquid sit, exactionis nomen non recipit; neque cadit in muneris rationem, quod officiales accipere prohibentur. Quia vero officialium licentia major est, dum sub prætextu officii spoliare possunt aut vexare privatos, quod contra officium præsumunt, pœna feriendum est graviori.

X. (*Cap.* 21.) Poetarum doctissimus Maro, ad quem Plutarchus suum destinat Trajanum, ut civilem vitam ab apibus mutuetur, *Admiranda canit levium spectacula rerum* [*et cetera, Georg.* IV, 3-218.]

XI. (*Cap.* 19.) Quocirca qui miles esse voluerit, prædiscat artem, eamque usu et exercitio firmet, ut quum electus fuerit et militiæ sacramento adstrictus, reipublicæ et sibi utiliter vivat, et non sit, prout Plutarchus ait, *manus manca*. His enim verbis in Institutione Trajani novissime usus est. Sequamur ergo eum, et, sicut ipse ait, *quasi soccos pedibus faciamus, ut non offendantur ad lapidem obicemve alium, quem multiplex ingerit casus.*

XII. (*Cap.* 20.) Unde Plutarchus ea dicit in omnibus exsequenda, quæ humilioribus, id est multitudini, prosint.

XIII. (*Cap.* 25.) Rem politicam legitur Socrates instituisse, et in eam dedisse præcepta, quæ a sinceritate sapientiæ, quasi quodam fonte naturæ, manare dicuntur. Hoc autem in summa colligitur, ut quæ in republica humiliora sunt, majorum officio diligentius conserventur. Institutionem Trajani, cujus mentio superius facta est, diligentius relege; et hæc latius conscripta invenies.

XIV. (*L.* VII, *c.* 17.) Sed poterunt de his, quæ sunt ab Institutione Trajani superius dicta [cap. IX], sufficere.

XV. [*L.* VIII, *c.* 17.] In quo princeps differat a tyranno, dum revolveretur auctore Plutarcho Institutio Trajani, superius dictum est, et quæ principis sint officia, aut reipublicæ membra, diligenter expositum.

XVI. [*Ib.*] Ut Plutarchi verbo utar, *præfecti regionum impugnantes legem Domiti.*

XXXVI. [*Idem* IV, 8.] De magistratuum moderatione librum fertur scripsisse Plutarchus, qui inscribitur *Archigrammaton* [?], et magistratum suæ urbis ad patientiam et justitiæ cultum verbis instituisse dicitur et exemplis.

(*) Sequuntur hic loca latinorum poetarum et alia non Plutarchea.

(**) « *Superstitiosius tamen hoc infidelium more exsequitur. Unde nonnullas sententias ejus, sensu et sermone catholico, curavi inserere.* »

(***) Sunt autem (cap. 7) Alexandri, Scipionis et Camilli ex Frontino excerpta, Augusti et Trajani ex Suetonio et Eutropio.

PSEUDOPLUTARCHEA.

ΥΠΕΡ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ.

I. « Ἄπιστος ἡ τῶν σοφιστῶν συκοφαντία κατὰ τῆς « εὐγενείας, εἰ μηδὲ τὰ ἐν μέσῳ καὶ πᾶσι γνώριμα « σκοποῦσιν, ὅτι πρὸς τὰς ὀχείας τοὺς εὐγενεῖς ἵππους « καὶ κύνας ὠνοῦνται καὶ κιχρῶνται, καὶ ἀμπέλων « εὐγενῆ σπέρματα καὶ ἐλαιῶν καὶ τῶν ἄλλων δένδρων, « ἀνθρώπου δὲ οὐδὲν ὄφελος νομίζουσιν εὐγένειαν εἰς « τὰς μελλούσας διαδοχάς· ἀλλ' αὐτὸ πείθονται βάρ- « βαρον εἶναι καὶ Ἑλληνικὸν σπέρμα, καὶ οὐκ οἴονται « λεληθυίας τινὰς ἀρχὰς καὶ σπέρματα ἀρετῆς συγκα- « ταβάλλεσθαι τοῖς γεννωμένοις, ὥσπερ τῷ Τηλεμάχῳ « τοῦ Ὀδυσσέως, ἐφ' οὗ καὶ πάνυ τῷ ὀνόματι ὁ ποιητὴς « εἴρηκεν,

« ἐνέστακται μένος ἠΰ·

« ὡς ἂν ἐν ταῖς σπερμάτων ὀλίγαις σταγόσι καὶ τῶν « ἀρετῆς συρρεόντων ἀγαθῶν. » (2) Ἐπαινεῖται μὲν ὑφ' Ὁμήρου Νέστωρ πολλαχῶς, ἐκεῖνο δὲ τὰ πρῶτα φέρει·

Νηλείῳ υἷι ἐοικώς,
Νέστορι·

καὶ προσαγορεύων Ἀγαμέμνων Ὀδυσσέα,

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ·

φησὶ δὲ καὶ ἄλλον μὲν Ἀρμονίδεω, ἄλλον δὲ Στροφίου, καὶ ἄλλον μεγάλου Δολοπίωνος, καὶ πολλάκις Δαρδανίδας εὐγενεῖς, καὶ Δηϊκόωντα κρατεροῦ Περγάσου υἱόν, καὶ ἄλλους ἐκ πατρὸς Διοκλέους,

γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο
Ἀλφειοῦ, ὅστ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης·

καὶ ἄλλον Ἀμύντορος, ἔτι δὲ καὶ Σελάγου, καὶ θείου Μέντορος, καὶ Ὀτρυντέως, καὶ Ἀγήνορος. (3) Τὸν δὲ Ἰδομενέα πρὸς Δηΐφοβον λέγοντα ποιεῖ τάδε·

Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα.

Τὸν δ' Ἀχιλλέα Πηλείδην καλεῖ, καὶ τὸν Αἰνείαν Πριάμου ἐξ αἵματος εὐχόμενον εἶναι· οὕτως γὰρ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα ποιεῖ,

Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
φασί σε μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης·
αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο.

Καὶ αὖθις (τί γὰρ βλάψειέν που πλείω χορηγεῖν;)

Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς,
κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ
ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,

PRO NOBILITATE.

(915—918.)

I. (*Stob. Flor.* 88, 12.) Nihil est minus probabile, quam ea calumnia sophistarum, qua utuntur in nobilitatem, quippe qui res propositas omnium oculis et pervagatas non vident, nec expendunt. Ad initus equarum equi nobiles, ad canum congressus quæ catuliunt, generosi canes emuntur, ad vites, oleas ceterasque arbores propagandas optimæ viviradices deliguntur : hominis tamen nobilitatem nihil momenti ad spem posteritatis moresque filiorum afferre existimant. Neque interesse quidquam sibi persuadent, utrum barbaris an Græcis parentibus vitam debeas : neque censent arcana quædam primordia virtutis et igniculos in ortu cujusque spargi, ut Telemacho virtus impressa fuit Ulyssis, quod insigni admodum [*imo* proprio] verbo Poeta designavit :

Infusum nobile patris robur ;

nempe indicans, una cum vitæ seminariis, quorum quasi stillæ non ita multæ influxerint, virtutis emolumenta et incitamenta delabi. (2) Laudatur ab Homero Nestor multis nominibus, et tamen prior (*a patre ?*) hæc illius laus :

Neleio sanguine creti.

Et Agamemnon Ulyssem compellans :

Dive Jovis Laertiada sate sanguine magni.

Narrat idem alium ab alto Meneo [*posui* Harmonida], et alium Strophio genitum, et alium magno Dolopione satum. Et sæpe Dardanidas vocat claro e sanguine natos, Deicoonta potenti Pergaso genitum, et alios natos genitore Diocleo,

Cui genus Alpheo, Pylios qui gurgite campos
influit :

alium Amynto [Amyntore] genitum, rursus alium a Selago, alium divino Mentore, alium sanguine natum Tryntæi [Otryntei], alium Agenore natum. (3) Idomeneum vero ad Deiphobum hæc facit loquentem :

Unde satus Minos, qui Deucalionа parentem
edidit illustrem.

Suum quoque Achillem sanguine satum Pelei dicit, et Æneam sanguine satum Priami, quem sic facit alloquentem Achillem :

Unde tuum genus, unde meum, primique parentes,
scimus ab antiquis : neque enim cognovimus illos.
Te perhibent Pelei claro de sanguine natum ;
diva parens Thetis est : sed nobis inclyta surgit
magnanimi Anchisæ et Veneris materna propago.

Eodem quoque loco (quid enim nocuerit plura referre ?)

A Jove progenies nobis, Jove Dardanus ortus,
urbem Dardaniam qui condidit : Ilion ingens
nondum erat, in magnis habitabant vallibus Idæ.

Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
ὃς δὴ ἀρνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἴδης.
τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἔλος κάτα βουκολέοντο
θηλεῖαι πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι.
Τάων καὶ Βορέης ἠράσαντο βοσκομενάων,
ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ·
αἱ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους.
Αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων·
ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολίοιο θέεσκον.
Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα·
Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ἶλός τ' Ἀσσάρακός τε, καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν,
κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
Ἶλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο, Πρίαμόν τε,
Λάμπον τε Κλυτίον θ', Ἱκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος·
Ἀσσάρακος δὲ Κάπιν· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἕκτορα δῖον.
[. . . . . .
Ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἦεν ἅταρ μιν ἔφην μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι.]

Venit Erichthonius post te tua, Dardane, proles,
ante alios præstans opibus: ter mille vagantes
qui pascebat equas, lambentesque ubera pullos.
Concupit has Boreas, faciemque imitatus equinam,
nigricomas sectatur equas, votoque potitur,
vernat ubi tellus, et florida pascua: nati
bis sex alipedes Boreæ de semine, quorum
quilibet intactæ segetis per summa volasset
gramina, nec teneras cursu læsisset aristas:
vel mare per medium fluctu suspensus in ipso,
ferret iter, celeres nec tingeret æquore plantas.
Tros ab Erichthonio satus est: de sanguine Trois
Ilus, et Assaracus, similisque deo Ganymedes,
egregius forma, raptus sublimis in auras,
a superis cælo positus divûm inter honores,
pulcher ut ante Jovem miscoret pocula mensis.
Laomedonta Ilus genuit, Priamum Laomedon,
Tithonum, Lampum, Clytium, fortem Hicetaonta.
Assaracus Capin, Anchisen Capis: hinc ego natus;
hinc mihi nobilitas, hinc surgunt nomina gentis.
Hectora rex Priamus genuit mortalibus istis.
Et ereptum sibi videns illum Achilles ait:
Incassum nec se Veneris de sanguine natum
jactabat.

(4) Καὶ πρὸς ἄλλον αὐτὸς ὁ Πρίαμος,

Πέπνυσαι δὲ νόῳ, μακάρων δ' ἐξ ἐσσὶ τοκήων.

(4) Priamus quoque ad alium:

Credo equidem sanctos, qui te genuere, parentes.

Οὐκ ἂν ἐποίησεν, οἶμαι, τοσάκις ὁ φρονιμώτατος ποιητῶν γονέων, γένους, εὐγενείας μνήμην, εἰ ταῦτα τοῖς αἰνετοῖς οὐκ ἠξίωσεν ἐναριθμητέα.

Non opinor toties parentes, genus, nobilitatem vates prudentissimus commemoraret, nisi ea inter res laude dignas numerandas existimasset.

II. Ὁ δὲ Τυρταῖος τοὺς αὑτοῦ στρατιώτας εἰς πόλεμον παρακαλούμενος « γενεὰν Ἡρακλέους ἀνικήτου » φησὶν αὐτούς. Ποσάκις παρὰ Σιμωνίδῃ, Πινδάρῳ, Ἀλκαίῳ, Ἴβύκῳ, Στησιχόρῳ, ἡ εὐγένεια ἐν λόγου καὶ τιμῆς μέρει ἐστί; Ἔτι δ' ὁ Πλάτων ὅταν τὴν τῶν γονέων δόξαν θησαυρὸν εἶναι μέγαν φησὶν, οὐ καταφρονεῖν ἑαυτῆς διδάσκει τὴν εὐγένειαν. « Τῶν εὐγενῶν οἰκεῖον, ὁ Φιλήμων λέγει, πρὸς τὸν πόλεμον καὶ θάνατον ὁρμᾶν, ὡς ἱερεῖα ». (2) Καίτοι οὐκ οἶδα πῶς τὰς ἀκροτάτας τῶν πολιτειῶν ταπεινώσεις ἐκεῖθεν ὁρῶμεν ἀποβεβηκυίας, ὅταν ἀγενεῖς μεταλάβωσι τοῦ πολιτεύειν. Ἐν τῇ πολυκηδεστάτῃ ἐκείνῃ Χαιρωνείᾳ μάχῃ γενόμενος ὑπὸ Φιλίππου Δημάδης αἰχμάλωτος ἐρωτῶντι αὐτῷ, « Ποῦ τῶν Ἀθηναίων εὐγένεια; ποῦ τῶν Κεκροπιδῶν γένος; ποῦ ῥώμη »; « Οἶσθα, φησὶν, ἂν, ὦ βασιλεῦ, εἰ τῶν μὲν Ἀθηναίων ὁ Φίλιππος, τῶν δὲ Μακεδόνων ἦρχεν ὁ Χάρης ». Ἔτυχε δ' ὁ Χάρης τότε στρατηγήσας. (3) Τί οὖν Ἀλέξιδος ἀναιδέστερον; ὃς, τῆς στρατηγίας τὴν γεωργίαν προτιμῶν, οὐκ ἐν νῷ εἶχεν ὅσον τοῦ τῶν κεκτημένων τὸ δουλωτικὸν πρᾶγμα διαφερόμενον τυγχάνει· « καὶ ἡμεῖς, φησὶν, ἀγενεῖς οὐχ ἧττον στρατευόμεν ». Ἀλλὰ μὴν οὐχ ἡ αὐτὴ τιμὴ ἑκατέροις, οὐχ ὁ αὐτὸς θυμὸς, οὐδ' ὁρμή· εἰ δὲ τὴν ἀλήθειαν ἐκθλίψεις, οὐχ ἡ αὐτὴ προθυμία τῷ τε ἀγενεῖ καὶ τῷ εὐγενεῖ ὑπακούουσιν.

II. Tyrtæus hortaturus in prælium suos, Herculis invicti progeniem dixit eos esse. Quoties apud Simonidem, Pindarum, Alcæum, Ibycum, Stesichorum, nobilitas majorum commendatur? Quin et Plato gloriam parentum quum magnum thesaurum ait esse, non se contemnere docet nobilitatem. Horum esse proprium ait Philemon, ut in mortem ruant et bellum, non aliter atque victimæ. (2) Quin nescio quo pacto in summis rerum publicarum inclinationibus id accidisse videas, ut hæ, ignobilibus rempublicam occupantibus, occiderent. Ita Demades a Philippo captus funesta illa ad Chæroneam pugna, rogante Philippo, *ubi esset nobilitas Atheniensium, ubi Cecropidarum illud genus, ubi robur? Tu quidam*, ait, *agnosceres, Rex, urbis robur, si Philippus Atheniensibus, Chares Macedonibus imperaret.* Forte enim tum Chares præfuerat. (3) Quid igitur impudentius Alexide, qui quum agricolam nobili militanti præferat, non agnoscit, quantum servile opus ab herili differat: *At nos quoque ignobiles*, inquit, *militamus.* Sed certe non eadem præmia utrisque, non idem semper animus, idem ardor; quin si verum excutias, non eadem alacritate parent ignobili, qua nobili.

III. Ἀνακαλεῖς με πρὸς τοὺς πάλαι χρόνους· ἆρα εἰς Δευκαλίωνος, ἢ τὰ παρὰ Χαλδαίοις καὶ Αἰγυπτίοις

III. Revocas me ad vetusta tempora? An ad Deucalionis? et [aut] si quæ a Chaldæis aut Ægyptiis vetustiora prodita

ἐκδεδομένα; Ἀλλὰ τοῦτ' ἦν πρὸς τὸν ἄρρυθμον ἐκεῖνον καὶ ἄτακτον ὄγκον, πρός τε τὰς ἀρχὰς ἀνατέλλοντος αἰῶνος ἡμᾶς ἀνακαλεῖν. Αὐξηθείσας πόλεις, ἀγροὺς φυτευομένους, ἀμπελώνων ἐργασίαν οὐκ ἀνακτέον εἰς ταύτην [τὴν] παλαιὰν ἀταξίαν, οὔτ' εἰκὸς εὐγενὲς αἷμα ἐπὶ τὰ τοῦ διακεκοσμημένου παντὸς ἀναφέρειν στοιχεῖα. (2) Βούλει γοῦν ἀναχωρῶμεν εἰς χρόνους, ἐν οἷς ἐκεῖνός φησι,

Δήεις τὸν γε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
πὰρ Κόρακος πέτρην, ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ;

Ἀλλὰ τότε καταλήψῃ ἂν μὴ στερηθεῖσαν τῆς οἰκείας τιμῆς τὴν εὐγένειαν. Ἐν ποιμέσι τραφεὶς ὁ Ῥωμύλος ὁρᾷς ὡς Ἄρεος αἷμα πνεῖ, ὡς βασιλικῶν ἤδη προθεσμιῶν ἀντιποιούμενος. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ τὸν Κῦρον λέγουσι πεπονθέναι. (3) Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν τοῦ Ἀμάσιδος λεκάνην ἀνακαλεῖς, ἄγε δή τί ποτε φησὶν Ἡρόδοτος, ἢ καὶ μᾶλλον ὡς αὐτὸν Ἄμασιν κακουργήσαντα καὶ στρεβλώσαντα τὸ ἄκρον τῆς δόξης τῆς βασιλικῆς. Ἀκούωμεν οὖν αὐτόν, ἐπειδὴ θέλῃς. (4) « Τὰ μὲν δὴ πρῶτα κατώνοντο τὸν Ἄμασιν Αἰγύπτιοι, καὶ ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ μεγάλῃ ἦγον, ἅτε δὴ δημότην τὸ πρὶν ἐόντα, καὶ οἰκίης οὐκ ἐπιφανέος· μετὰ δέ, σοφίῃ αὐτοὺς ὁ Ἄμασις, οὐκ εὐγνωμοσύνῃ προσηγάγετο. Ἦν οἱ ἄλλα τε ἀγαθὰ μυρία, ἐν δὲ καὶ ποδανιπτὴρ χρύσεος, ἐν τῷ αὐτός τε ὁ Ἄμασις καὶ οἱ δαιτυμόνες οἱ πάντες τοὺς πόδας ἑκάστοτε ἐναπενιζέατο. Τοῦτον κατ' ὧν κόψας ἄγαλμα δαίμονος ἐξ αὐτοῦ ἐποιήσατο, καὶ ἵδρυσε τῆς πόλεως ὅκου ἦν ἐπιτηδεώτατον. Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι φοιτέοντες πρὸς τὤγαλμα ἐσέβοντο μεγάλως. Μαθὼν δὲ ὁ Ἄμασις τὸ ἐκ τῶν ἀστῶν ποιεύμενον, συγκαλέσας Αἰγυπτίους ἐξέφηνε, φὰς ἐκ τοῦ ποδανιπτῆρος τὤγαλμα γεγονέναι, ἐς τὸν πρότερον μὲν τοὺς Αἰγυπτίους ἐνεμεῖν τε καὶ ἐνουρέειν, καὶ πόδας ἐναπονίζεσθαι, τότε δὲ μεγάλως σέβεσθαι. Ἤδη ὦν, ἔφη λέγων, ὁμοίως αὐτὸς τῷ ποδανιπτῆρι πεπρηγέναι· εἰ γὰρ πρότερον ἦεν δημότης, ἀλλ' ἐν τῷ παρεόντι εἶναι αὐτέων βασιλεύς, καὶ τιμᾶν τε καὶ προμηθέεσθαι ἑωυτοῦ ἐκέλευε. Τοιούτῳ μὲν τρόπῳ προσηγάγετο τοὺς Αἰγυπτίους, ὥστε δικαιοῦν δουλεύειν. » (5) Εἰ ταῦτα ψεύδεται ὁ Ἡρόδοτος, οἷα δέον παρ' αὐτῷ μηδαμῶς, οὐδέν ἐστιν ὅπερ πράγματα παρέχοι τῇ εὐγενείᾳ· ἐὰν οὕτως μέν, οὐκ ἐξ ἑνὸς Ἀμάσιδος προσποιήσεως καὶ εἰς τοὺς θεοὺς ἀθεμίτου ἀσελγείας ἀντιληπτέος ὁ λόγος πρὸς τὸ τῆς εὐγενείας καταφρονεῖν· ἀλλὰ νὴ Δία μᾶλλον ἐκεῖνος ἐοικεν ὑπὲρ τῆς εὐγενείας ἀπολογούμενος, ὁ τὸν Ἄμασιν ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὸν ἀτιμηθέντα διδάσκων ὡς οὐκ ἐνσήμου γένους ὑπάρχοντα· ἀλλ' ἀξιῶν διὰ τὴν ἄρρητον σκῆψιν ὡς ἐν θεοῦ λόγῳ προσκυνεῖσθαι, ἐκ τοῦ φαύλου τῆς γενετῆς ὑπερφρονηθείς, ἐδείκνυσεν ἱκανῶς, ὅτι, ἂν ὑπῆρχεν ἡ εὐγένεια, οὐκ ἔδει τινὸς ὑποκρίσεως καὶ τῆς ἀπὸ λεκάνης παραβολῆς.

IV. Σὺ δ' ἐπεί με πρὸς τὰς τῶν βασιλειῶν ἀρχὰς καὶ τὸν Δηϊόκην τὸν Μῆδον ἀνακαλεῖς καὶ πάντοθεν

sunt? At hoc fuerit, ad rudem illam indigestamque molem et primordia nascentis seculi nos revocare. Auctas urbes, consitos agros, exculta vineta, nolis revocare ad vetustatem illam inconditam : ita nec generosum illum sanguinem fuerit revocare ad initia exornati mundi. (2) Visne igitur ad ea redeamus tempora, quibus, ut ille ait,

Sectantem videas, qui errant per pascua porcos,
ad Coracis saxum, juxta fontemque Arethusam?

Sed eo tempore deprehendes suum honorem delatum nobilitati. Inter pastores educatus Romulus, vides, quo pacto Martium sanguinem spirarit, velut insignia regni inter pastores quoque affectans. Cyro quoque idem accidisse proditum est. (3) Quando vero ad Amasis pelvim me revocas : age vero loquentem Herodotum audiamus, aut forte (*potius ipsum*) depravantem Amasin et contaminantem regium fastigium. Sed quando ita vis, audiamus Herodotum. (4) Ille quidem sic : « Principio quidem regni Amasin Ægyptii contempserunt, nec in ulla magna et illustri parte duxerunt : quippe qui de plebe non illustri loco natus esset. Post vero calliditate quadam, non benignitate eos ad se pellexit. Erant ei cum aliæ divitiæ innumeræ, tum pelvis aurea, in qua ipse omnesque convivæ semper pedes lavabant. Ex ea statuam dei fecit, quam in clarissimo urbis loco statuit. Ægyptii vero ad signum concurrentes, maxima id religione venerabantur. Quod quum Amasis ex civibus et oppidanis comperisset, Ægyptios convocavit, eisque exposuit, simulacrum illud, quod tum colerent, ex ea pelvi, in quam prius et vomerent et mejerent, et in qua pedes lavarent, esse factum. Similis, inquit, mei, quæ pelvis ratio est. Si enim antehac de plebe fui, at nunc certe, inquit, rex sum vester. Atque iis, ut se et colerent, et vererentur, imperavit. Hac quidem ratione Ægyptios conciliavit, ut æquo animo servirtutem ferrent. » (5) Si falso hæc prodidit Herodotus, qualia utinam nulla essent apud eum auctorem, nihil est quod inde facessamus negotium nobilitati. Si vere, nec ex Amasis quidem unius simulatione et nefario in deos facinore aucupanda ratio, qua contemnamus nobilitatem. Imo per Jovem videtur ille nobilitatis defensor, qui contemptum docuerit Amasin a suis, quod illustri loco natus non esset : quin per simulationem nefariam modum quum invenit, qui se colendum exhiberet ob plebeios natales rex contemptus : satis indicavit, si adfuisset nobilitas, nihil opus fuisse vana ea seductione et comparatione ex pelvi ducta.

IV. Sed quando me quoque revocas ad exordia regnorum, et Deiocem Medum rursusque illum Herodotum

ὥσπερ ὀμφαλὸν τὸν σὸν ἐκεῖνον Ἡρόδοτον προβάλλεις, καὶ τὰ περὶ Δηϊόκην διαρρήδην ἐκδοθέντα διακρίνωμεν. Ἐκεῖνος γὰρ οὕτως·

2. « Ἀνὴρ ἐν τοῖσι Μήδοισι σοφὸς, τῷ οὔνομα ἦν Δηϊόκης, παῖς δ' ἦν Φραόρτεω· οὗτος ὁ Δηϊόκης ἐρασθεὶς τυραννίδος, ἐποίεε τάδε. Κατοικημένων τῶν Μήδων κατὰ κώμας, ἐν γῇ ἑωυτοῦ ἐὼν καὶ πρότερον δόκιμος, καὶ μᾶλλόν τε καὶ προθυμότερον δικαιοσύνην ἐπιθέμενος ἤσκεε· καὶ ταῦτα μέντοι, ἐούσης ἀνομίης πολλῆς ἀνὰ πᾶσαν τὴν Μηδικὴν, ἐποίει, ἐπιστάμενος ὅτι τῷ δικαίῳ τὸ ἄδικον πολέμιόν ἐστι. Οἱ δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς κώμης Μῆδοι ὁρῶντες αὐτοῦ τοὺς τρόπους, δικαστήν μιν ἑωυτῶν αἱρέοντο. Ὁ δὲ δὴ, οἷα μνεώμενος ἀρχὴν, ἰθύς τε καὶ δίκαιος ἦν, ποιέων τε ταῦτα, ἐπαινον εἶχε οὐκ ὀλίγον πρὸς τῶν πολιτέων, οὕτω ὥστε πυνθανόμενοι ἐν τῇσι ἄλλῃσι κώμῃσι, ὡς Δηϊόκης εἴη ἀνὴρ μοῦνος κατὰ τὸ ὀρθὸν δικάζων, πρότερον περιπίπτοντες ἀδίκοισι γνώμῃσι, τότε ἐπείτε ἤκουσαν, ἄσμενοι ἐφοίτεον παρὰ τὸν Δηϊόκεα, καὶ αὐτοὶ δικασόμενοι· τέλος δὲ οὐδενὶ ἄλλῳ ἐπετράποντο. Πλεῦνος δὲ ἀεὶ γινομένου τοῦ ἐπιφοιτέοντος, οἷα πυνθανομένων τὰς δίκας ἀποβαίνειν κατὰ τὸ ἐὸν, γνοὺς ὁ Δηϊόκης ἐς ἑωυτὸν πᾶν ἀνακείμενον, οὔτε κατίζειν ἔτι ἤθελε, ἐνθάπερ πρότερον προκατίζων ἐδίκαζε, οὔτ' ἔφη δικᾶν ἔτι· οὐ γάρ οἱ λυσιτελέειν τῶν ἑωυτοῦ ἐξημεληκότα τοῖσι πέλας δι' ἡμέρης δικάζειν. Ἐούσης οὖν ἁρπαγῆς καὶ ἀνομίης ἔτι πολλῷ μᾶλλον ἀνὰ τὰς κώμας ἢ πρότερον ἦν, συνελέχθησαν οἱ Μῆδοι ἐς τωὐτὸ, καὶ ἐδίδοσάν σφισι λόγον, λέγοντες περὶ τῶν κατηκόντων. Ὡς δ' ἐγὼ δοκέω, κάλλιστα ἔλεγον οἱ τοῦ Δηϊόκεω φίλοι· Οὐ γὰρ δὴ τρόπῳ τῷ παρέοντι χρεώμενοι δυνατοί ἐσμεν οἰκέειν τὴν χώρην, φέρε, στήσωμεν ἡμέων αὐτῶν βασιλέα, καὶ οὕτω ἥ τε χώρη εὐνομήσεται, καὶ αὐτοὶ πρὸς ἔργα τρεψόμεθα, οὐδὲ ὑπ' ἀνομίας ἀνάστατοι ἐσόμεθα. Ταῦτά κη λέγοντες πείθουσι ἑωυτοὺς βασιλεύεσθαι. Αὐτίκα δὲ προβαλλομένων ὅντινα στήσονται βασιλέα, ὁ Δηϊόκης ἦν πολλὸς ὑπὸ παντὸς ἀνδρὸς καὶ προβαλλόμενος καὶ αἰνεόμενος, ἐς ὃ τοῦτον καταινέουσι βασιλέα σφίσιν. »

3. Ἆρά τι διασύρει τῆς εὐγενείας ὁ σὸς ἐκεῖνος Δηϊόκης; ποία γὰρ τῇ εὐγενείᾳ τιμὴ μείζων ἢ ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν ἐπιεικειαν ἐκείνου διαλογισμοῦ καὶ τὴν ἰσότητα καὶ τὴν δικαιοσύνην τὴν αὐτῆς ἀρχὴν ἀποκεῖθαι, ἵνα μή σε πείθω εἰς τοῦτό με προελθόντα, ὥστε τὴν ἀρετὴν (σὺν) μόνῃ καὶ γυμνῇ συγκρίνειν τῇ εὐγενείᾳ· οὐ γὰρ ἐκεῖνα ἀκούειν βούλομαι·

> Ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
> ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἀμείβε,
> χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

(4) Καίτοι ὁ τοῦ Ἡροδότου Δηϊόκης, ὁ ἐξ ἐπιεικείας χρηματίζων, εἰ πάντες διὰ τὴν τοῦ δικαίου ἐπιθυμίαν εἰς αὐτὸν βασιλείαν ἀναφέρουσι, τῇ μὲν βασιλείας, τῇ δὲ εὐγενείας ἑαυτὸν ἀξιώτατον ἀποδηλοῖ· ἔπειτα δὲ βασιλείαν κεκτημένος οὐκ ἐπὶ μικρὸν τὴν τοῦ δικαίου ὑπόκρισιν

veluti umbonem undique opponis, excutiamus quoque de Deioce illius scripta. Enimvero ille sic :

(2) « Vir erat apud Medos sapiens, cui nomen erat Deioces, Phraortei filius. Hic Deioces, quum tyrannidem affectaret, hæc gerebat. Quum Medi in vicis habitarent, apud suos cum antea in honore erat, tum studiose justitiam æquitatemque excolebat, eaque faciebat, quum magnæ injuriæ in agro Medorum magnaque vis oriretur, quod sciret, jus injustitiæ repugnare. Medi autem, qui eandem viciniam incolebant, perspecta Deiocis sapientia et justitia, ad eum de jure referebant. Is autem, qui imperium affectaret, æquum se præbuit, ex quo ab omnibus civibus magnam est laudem consecutus, ut in aliis vicis, quum Deiocem intelligerent unum esse, qui æquitatem in judicando servaret, ii, qui prius sententiis iniquis condemnarentur, ultro ad eum de controversiis suis et causis referrent : postremo eo uno erant contenti, nulli id permittentes. Ubi autem multitudo augebatur occurrentium, ex his qui rescissent æque ferri judicia, Deiocesque perspiceret, in se unum omnia devolvi, desiit eo loco sedere, quo jus prius dicebat, neque judicia facere voluit. Neque enim aiebat sibi esse utile, si integros dies, re familiari neglecta, terminandis litibus vacaret. Quum itaque patrarentur delicta, rapinæque passim per vicos impunitate majore etiam quam antea, accidit ut Medi, habito concilio, quo statu essent res communes, deliberarent. Mihi quidem videntur Deiocis amici præclarissima usi oratione : si hoc vitæ genus, viri Medi, semper sequamur, in hoc agro nostro diutius habitare non possumus. Itaque rex constituendus est nobis. Sic enim et ager æquitate constituetur, et ipsi nos ad opera conferemus, nec injuriis prememur. Medis, ut regi se subjiciant, hac persuadent oratione. Quumque statim deliberarent, quem tandem regem constituerent, Deioces quum ab omnibus laudatus et propositus esset, rex est constitutus. »

3. Enimvero Deioces ille tuus quid, quæso, nobilitati detrahit? quid enim nobilitati honorificentius, quam a divina illa æqui boni disceptatione, æquitatem justitiamque originem sumpsisse? Nolo enim eo me pervenisse putes, ut virtutem cum sola nudaque nobilitate conferam, ne illud jure audiam :

> Jupiter eripuit sensus de pectore Glauci,
> aurea Tydidæ qui amens mutaverit arma
> pro factis ex ære bovesque valentia centum
> illis quæ fuerant bobus pendenda novenis.

(4) Sed tamen Herodoti ille Deioces, qui jus ex æquo bono dicit, quum undique rapti æqui boni cupiditate ad eum omnes confluant, regnum etiam deferant, regno se dignissimum et nobilitate ostendit. Nec vero regnum adeptus temporariam ostendit fuisse simulationem justi æqui, qui

ὑπῆρξαι δείκνυσιν, ἐνδελεχῶς περὶ τὰ διαιτήματα σωφρονέστατος τυγχὼν, καὶ τῶν βιαίων καὶ ἀσελγῶν τὴν κόλασιν περὶ πολλοῦ ποιούμενος, τοσούτῳ ταῖς δίκαις ἐνδοξότερος, ὅσῳ πρὸς τὰ πρὶν διαφέρων ἦν βασιλεὺς ὤν.

V. Ἀλλὰ μὴν οὐκ ἔξαρνός εἰμι, τὴν εὐγένειαν ἀπὸ τῆς ἀρετῆς ἀρχὴν εἰληφέναι, ὑπ' αὐτῆς ὑποστηρίζεσθαι, (ὑπ') ἐκείνης ἀκτῖσι γίνεσθαι λαμπράν· τὸ δ' αὐτὴν ἀτιμάζεσθαι, τοῦτ' ἐμοὶ πάνυ δυσχερές· ἀξιωτάτην δὲ παντὸς μετεωρισμοῦ διισχυρίσομαι. Ὅστις δὲ κτώμενος τυγχάνῃ τῇ προηγουμένῃ ἀρετῇ ἀκόλουθον εὐγένειαν, τοῦτον προτιμητέον τοῖς εὐγενείας στερηθεῖσιν ἐπαγγελοῦμαι. Ὡς δὲ μὴ διελέγχωμαι τῇ ὁμωνυμίᾳ, τὴν εὐγένειαν καλῶ, ἐπαινῶ, καὶ ταύτης ἀπολογίας ἀξιῶ τὴν τοῦ γένους λεγομένην ἀρετὴν, τὴν ὡς διὰ βημάτων παρὰ προγόνων καὶ τῶν πάππων καὶ τῶν προπάππων μνήμην ἐν ἡμῖν ἀνανεάζουσαν, καὶ ἡμᾶς ἐν ἐκείνων ὀνόμασι καὶ γνωρίμους καὶ εὐσήμους ποιοῦσαν. (2) Ἀρέσκει δὲ καὶ τὸ Σαπφοῦς τούτοις προσάπτειν·

Ὁ πλοῦτος ἄνευ ἀρετᾶς οὐκ ἀσινὴς πάροικος,
ἁ δ' ἐξ ἀμφοτέρων κρᾶσις εὐδαιμονίας ἔχει ἄκρον.

Τί ἄρα, φήσεις, αὐτὸς προΐστασαι τῆς ἀπ' ἀρετῆς σοι τυχούσης εὐγενείας; ἐὰν γὰρ ὑπὲρ αὐτῆς μὴ λόγους ποιήσῃς, λήγοις ἂν ὧν ὅπερ ἦσαν οἱ πρόγονοι. Ὅστις γὰρ ἀντιλαμβάνει τῆς ἀπὸ τῶν ἐκγόνων λειφθείσης εὐγενείας, οὗτος διὰ πολλῆς αἰτίας γενναῖος δύναται καλεῖσθαι· εἰ δὲ μή, ἀλλ' οὐκ εὐθὺς διὰ ταῦτα προσκρούεσθαι δεῖ, οὐ δῆτα μᾶλλον, ἢ μουσικὴ, γεωμετρία, πολιτικὴ, ἰατρεία, στρατηγία, ἐὰν τύχωσιν εἰς φλαῦρον ἄνθρωπον πεπτωκυῖαι. (3) Οὕτως ὁρᾷς ὡς οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμᾶς ἐπὶ πλείω καταστρεβλῶμεν ἐπιπόνως ἐξετάζοντες, διὰ τί τὴν εὐγένειαν ἐκ τῶν παλαιῶν χρημάτων τε καὶ ἀρετῆς διαμετροῦμεν.

VI. Οὐδὲ μὴν οὐδ' αὐτὸς Ἀριστοτέλης, ὃν ὥσπερ Διώκοντα τουτονὶ τὸν ἀγῶνα προσκαλεῖτε, οὕτως εὐγενείας ἀνισόρροπος διαιτητής ἐστιν, ὥσθ' ὑμῖν συμφωνεῖσθαι. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς Πολιτικοῖς ἄλλως τε ἄλλο ζητοῦντος ἐκεῖ γνώμη σχεδὸν αὕτη.

[2. « Ὅτι μέν τοίνυν εἰσὶ φύσει τινὲς, οἱ μὲν ἐλεύθεροι, οἱ δὲ δοῦλοι, φανερὸν, οἷς καὶ συμφέρει τὸ δουλεύειν καὶ δίκαιόν ἐστι. Ὅτι δὲ καὶ οἱ τἀναντία φάσκοντες τρόπον τινὰ λέγουσιν ὀρθῶς, οὐ χαλεπὸν ἰδεῖν. Διχῶς γὰρ λέγεται τὸ δουλεύειν, καὶ ὁ δοῦλος· ἔστι γάρ τις κατὰ νόμον δοῦλος, καὶ δουλεύων. Ὁ γὰρ νόμος ὁμολογία τίς ἐστιν, ἐν ᾧ τὰ κατὰ πόλεμον κρατούμενα τῶν κρατούντων εἶναί φασι. Τοῦτο δὴ τὸ δίκαιον πολλοὶ τῶν ἐν τοῖς νόμοις, ὥσπερ ῥήτορα, γράφονται παρανόμων, ὡς δεινὸν εἰ τοῦ βιάσασθαι δυναμένου, καὶ κατὰ δύναμιν κρείττονος, ἔσται δοῦλον καὶ ἀρχόμενον τὸ βιασθέν. Καὶ τοῖς μὲν οὕτω δοκεῖ· τοῖς δὲ ἐκείνως, καὶ τῶν σοφῶν. Αἴτιον δὲ ταύτης τῆς ἀμφισβητήσεως, καὶ ὃ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν, ὅτι τρόπον τινὰ ἀρετὴ τυγχάνουσα χορηγίας, καὶ βιάζεσθαι δύναται μάλιστα· καὶ ἔστιν ἀεὶ τὸ κρατοῦν ἐν ὑπεροχῇ ἀγαθοῦ τινος· ὥστε δοκεῖν μὴ ἄνευ ἀρετῆς εἶναι τὴν βίαν, ἀλλὰ

jus quoque semper dixerit moderatissime, violentosque et sceleratos coercuerit, quum judicia exerceret; regnum etiam adeptus majore auctoritate.

V. Nec negabo, nobilitatem generis initia duxisse a virtute, eadem fulciri, ejusdem radiis illustrari. Nihili autem eam fieri moleste feram, quin potius dignissimam esse, quæ extollatur, contendam, quique virtuti duci comitem nobilitatem adjunctam possederit, jure præferri his, qui nobilitate generis destituuntur, profitebor. Ne me autem circumvenias verbi ambiguitate, nobilitatem eam laudo, eam orno, quæ virtus dicitur generis, quæ a majoribus veluti per gradus ad nos delata, et avos proavosque nobis in memoriam revocat, et nos, excitato eorum nomine, iis satos, notos illustresque reddit. (2) Non enim displicet Sapphus versus, si hic [huc?] detorqueamus :

Opes citra virtutis eximium decus
domum male incolunt : sin has commisceas,
felicitas hinc summa belle nascitur.

Quin igitur, ais, tueris ipse virtute tibi partam nobilitatem? nisi enim tueare, desinis id esse, quod posteri fuere. Enimvero qui tuetur relictam a posteris [*imo* parentibus, γονέων] gloriam et virtutem, ipse quidem multis nominibus generosus dici potest : si non tuetur, non ideo incessenda abigendaque nobilitas : non minus hercule, quam musica, aut geometria, aut jus civile, aut medicina, aut ars militaris, si inciderint in nequam hominem. (3) Ita vides, diutius non esse, quod nos torqueamus, dum anxie disquirimus, cur ex antiquis opibus, aut virtute antiqua nobilitatem metiamur.

VI. Neque vero, quem subinde ad has partes vocatis, Aristoteles tam iniquus æstimator fuit nobilitatis, quam illum facitis. Nam ejus quidem hæc propemodum sententia est in libris de Republica, tametsi aliud quærens eo loco incidat in hanc nobilitatis quæstionem :

2. « Ostendimus, alios ad libertatem, ad servitutem alios institui a natura : et illis quidem imperare, his obsequi, et par esse, et ad felicitatem humanam pertinere. Quod autem ii qui in diversa abeunt, et omnem servitutem indignam putant, non omnino absurda sentiant, hinc facile colligi potest : nam bifariam servum ac servitutem definimus, lege scilicet ac natura. Est autem lex gentium consensus, quo ita ab omnibus sancitum est, ut, quæ bello capta sunt, ea cedant victoris mancipio. Hoc jus plerique legumlatores iniquæ rogationis accusant, indignum putantes, aliquem victum ac subactum in servitutem ejus abire, qui viribus præstet, et vim afferre possit. Quæ sententia a multis sapientum asserta est, a multis item explosa. Hujus variationis causa est, quod virtus nixa potentia plurimum pollet, et quodammodo in reluctantes manum potest injicere. Quicquid enim fortius ac præstantius est, id alicujus boni prærogativa videtur excellere. Hinc late illa pervasit opinio, vim non longe abesse a virtute.

περὶ τοῦ δικαίου μόνον εἶναι τὴν ἀμφισβήτησιν. Διὰ γὰρ τοῦτο τοῖς μὲν εὔνοια δοκεῖ τὸ δίκαιον εἶναι, τοῖς δ' αὐτὸ τοῦτο δίκαιον, τὸ τὸν κρείττονα ἄρχειν, ἐπεὶ διαστάντων γε χωρὶς τούτων τῶν λόγων, οὔτ' ἰσχυρὸν οὐδὲν ἔχουσιν οὔτε πιθανὸν ἄτεροι λόγοι, ὡς οὐ δεῖ τὸ βέλτιον κατ' ἀρετὴν ἄρχειν καὶ δεσπόζειν. Ὅλως δ' ἀντεχόμενοί τινες, ὡς οἴονται, δικαίου τινός (ὁ γὰρ νόμος δίκαιόν τι), τὴν κατὰ πόλεμον δουλείαν τιθέασι δικαίαν· ἅμα δ' οὐ φασί· τήν τε γὰρ ἀρχὴν ἐνδέχεται μὴ δικαίαν εἶναι τῶν πολέμων, καὶ τὸν ἀνάξιον δουλεύειν οὐδαμῶς ἂν φαίη τις δοῦλον εἶναι· εἰ δὲ μή, συμβήσεται τοὺς εὐγενεστάτους εἶναι δοκοῦντας, δούλους εἶναι, καὶ ἐκ δούλων, ἐὰν συμβῇ πραθῆναι ληφθέντας. Διόπερ αὐτοὺς οὐ βούλονται λέγειν δούλους, ἀλλὰ τοὺς βαρβάρους. Καίτοι ὅταν τοῦτο λέγωσιν, οὐδὲν ἄλλο ζητοῦσιν ἢ τὸ φύσει δοῦλον, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς εἴπομεν· ἀνάγκη γὰρ εἶναί τινας φάναι, τοὺς μὲν πανταχοῦ δούλους, τοὺς δ' οὐδαμοῦ. Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ περὶ εὐγενείας· αὐτοὺς μὲν γὰρ οὐ μόνον παρ' αὑτοῖς εὐγενεῖς, ἀλλὰ πανταχοῦ νομίζουσιν· τοὺς δὲ βαρβάρους οἴκοι μόνον, ὡς ὅν τι τὸ μὲν ἁπλῶς εὐγενὲς καὶ ἐλεύθερον, τὸ δ' οὐχ ἁπλῶς· ὥσπερ καὶ ἡ Θεοδέκτου Ἑλένη φησί·

> Θείων δ' ἀπ' ἀμφοῖν ἔκγονον ῥιζωμάτων
> τις ἂν προσειπεῖν ἀξιώσειεν λάτριν;

Ὅταν δὲ τοῦτο λέγωσιν, οὐθενὶ ἀλλ' ἢ ἀρετῇ καὶ κακίᾳ διορίζουσι τὸ δοῦλον καὶ ἐλεύθερον, καὶ τοὺς εὐγενεῖς καὶ τοὺς δυσγενεῖς. Ἀξιοῦσι γάρ, ὥσπερ ἐξ ἀνθρώπου ἄνθρωπον, καὶ ἐκ θηρίων γένεσθαι θηρίον, οὕτω καὶ ἐξ ἀγαθῶν ἀγαθόν· ἡ δὲ φύσις βούλεται μὲν τοῦτο ποιεῖν πολλάκις, οὐ μέντοι δύναται. »]

VII. Τοσοῦτον δεῖ παρ' αὐτῷ τὴν εὐγένειαν διασύρεσθαι, ὥστε εἰς ἄκραν τιμὴν προφερομένη ἐοικέναι. Πρῶτον μὲν ὅταν δηλοῖ, μὴ δίκαιον εἶναι, ἐὰν εὐγενέστατοι καὶ γενναιότατοι καὶ ἐνδοξότατοι ἀξιούμενοι, [ἂν] αἰχμάλωτοι γένωνται, δοῦλοι ὦσι, καὶ ἐν ἀνοράποδον ἔχωνται λόγῳ. Καὶ γὰρ οὐκ εἰκότως ἐνδέχεται δοῦλος γίνεσθαι ὁ εὐγενέστατος ἁλοὺς ἐν πολέμῳ. Ὁ τοῦτο μὴ δίκαιον εἶναι φάσκων, τὴν εὐγένειαν οὐκ ἐξαυρίττει· ἔπειτα δὲ διαιρῶν τοὺς εὐγενεῖς κατὰ διαφοράς, καὶ μὴ δοκιμάζων τοὺς βαρβάρους οὐ συγχωροῦντας ἄλλην ἢ τὴν οἰκοθεν εὐγένειαν. (2) Ἡ δὲ τοῦ Θεοδέκτου Ἑλένη ὅλῳ τῷ σωρῷ διακοσμεῖ τὴν εὐγένειαν, ὡς ὄντως ἐνδοξοτάτην ἀνέκαθεν ἀπ' εὐγενῶν ὑπάρχουσαν. Ἀμωσγέπως καὶ ὁ Ἑρμόδωρος ἀδικον ἀμφισβήτησιν ἀνατελλομένην φησὶν, οὔτε δικαίᾳ κρίσει οὔθ' ὅπλοις τέλους τετυχυῖαν, παρ' ἐκείνοις ἀδελφοῖς, ὧν ἕτερος μὲν ἀπὸ πατρὸς, ἕτερος δὲ ἀπὸ μητρὸς προσεποίει τὴν εὐγένειαν. (3) Τελευταῖος δὲ ἅλις δηλοῖ, ὡς οὐκ ἀποδεχόμενος τὸν λόγον τὸν ταῖς ἀρεταῖς καὶ κακίαις τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν τοῦ γένους ἀμαυρότητα διορίζοντα, ὅτι πέφυκε μὲν ἄνθρωπος ἐξ ἀνθρώπου, τοὺς δ' ὅμως διακρίνεσθαι. Εἰ δὲ ἐξ ἀνθρώπων ἄνθρωποι φυόμενοι διὰ τοῦτο ἰσότιμοι καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἀριθμῷ καταλεκτέοι, οὐδ' ὁ ἐξοχώτατος ἀρετῇ ἀπὸ τοῦ

Sed in hoc uno quæstionis nodus versatur, quod justum alii putant, benevolentia sibi imperium parare, alii contra malunt cum, qui viribus præstat, vim ac dominatum exercere. Verum inter dissidentes sententias animadvertendum est, qui negant virtutem priorem præsidere ac dominari debere, nihil afferre se dignum, aut quod facile aliis possit persuaderi, etsi ipsi sibi videantur nonnihil affine justitiæ in medium afferre. Siquidem lex quid justum et dicitur et putatur : lege autem introducta est servitus, qua bello capta corpora victori cedunt. Hanc itaque servitutem justam arbitrantur. Sed enim justam et injustam fateantur, necesse est. Justam quidem, ut proposito serviant : injustam, si bellum injustum, et ex iniquis causis susceptum fuisse convincatur. Præterea, quis tam amens, qui ingenuum, et servitute prorsus indignum, servum dixerit? Sic enim et clarissimis ortos natalibus servos esse contingat. Quin et ex servitute in servitutem relabi, si aut rursus capiantur, aut captivi jure belli veneant. Licet ii, ut suam tueantur sententiam, hujus fortunæ homines non servos, sed barbaros vocent. Sed [si] hoc ferunt, invitu superiorem illam sententiam asserunt, de qua diximus, non alios esse servos, quam eos, quibus servitutem natura ingenuit, alioqui nulli omnino sunt servi. Hos autem ubique et perpetuo servos esse fateri oportet : illos autem nusquam et nunquam. Eadem ferme de nobilitate sentiunt : quosdam scilicet esse nobiles, non domi tantum, et quando suæ spontis sunt : sed ubique, etiamsi per injuriam fortunæ in servitutem cadant. At barbaros domi tantum esse nobiles. Ceu vero quædam sit simplex et absoluta servitus, quædam conditione præfinita. Ad quod Helena apud Theodectem videtur allusisse :

> Prognatam utrinque me deorum sanguine
> quis, oro, servam jure nuncupaverit?

Ceterum hujus sententiæ assertores servum ac liberum, nobilem et ignobilem, non aliter videntur quam vitio et virtute definire : existimantes, sic e bonis bonos, ex ingenuis ingenuos nasci, veluti ex homine homines, ex feris feræ generarentur. Quod sane perpetuum est naturæ institutum, verum quod non semper ad exitum potest perducere. »

VII. Tantum abest ut nobilitati eo loco detraxerit Aristoteles, ut eam extulisse videatur. Primum dum ostendit, iniquum esse, si ita accidat, ut optime nati et animi summe generosi existimationem adepti, ac nobiles, si forte capti veneant, servi sint, atque numero mancipiorum teneantur. Hoc quidem si indignum, ut nobilissimus vir oppressus bello aut vi serviat; qui indignum esse ait, non explodit nobilitatem; deinde (*imo* nec) dum et distinctionem refert nobilium, et qui barbaris non alibi quam nobilitatem domi concedunt, haud satis probat. (2) Quin Theodectis Helena cumulo omni nobilitatem ornat, *ut* utrimque quum fuerit parens nobilissimus, vere nobilissimam vocet. Siquidem et Hermodorus iniquam controversiam natam ait, neque vero judicio æquo, ac ne armis quidem satis finitam, fratrum eorum, quorum alter paternam, alter maternam nobilitatem præferebat. (3) Denique satis ostendit, non satis se eorum probare orationem, qui non alia quidem re, quam virtute et vitio nobilem et obscuro loco natum definiant. Ex hominibus enim homo quamvis prodeat natura, tamen hos discerni. Alioqui si ex hominibus prodeuntes eodem loco, eodem numero habendi, nec virtute quidem excellentissimus a

κακίστου καὶ ἀσελγεστάτου διαφέρων ἂν ἦν. Τοῦτο γὰρ ἡ φύσις θαμὰ ἀποδοῦναι ἐπιθυμεῖ, θαμὰ δὲ ἐμποδίζεται ἀποτυγχάνουσα τῆς ἀποτελειώσεως. (4) Τί δὲ χρὴ ἐξ Ἀριστοτέλους συνειλεγμένα μαρτύρια κατὰ τῆς εὐγενείας προφέρειν; ἐκεῖνον γὰρ ὁρῶμεν ἐν ἐκδεδομένῳ Περὶ Εὐγενείας βιβλίῳ καὶ ἐν τοῖς ἐπαινετοῖς διακεκοσμηκότα καὶ ἐν τῶν ἀγαθῶν λόγῳ διηριθμηκότα.

VIII. Πάλιν ἐπειδὴ μᾶλλον ἐνστὰς προβάλλεις τὸν αὐτὸν Ἀριστοτέλη, φέρε, ἐξετάζωμεν, πρότερον ἐκεῖνος τοσοῦτον προὐπηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύῃ. Οὕτως γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς αὐτὸς ἄλλοθι·

[2. « Ἴσως γὰρ ἂν φαίη τις, κατὰ παντὸς ὑπεροχὴν ἀγαθοῦ δεῖν ἀνίσως νενεμῆσθαι τὰς ἀρχάς, εἰ πάντα τὰ λοιπὰ μηδὲν διαφέροιεν, ἀλλ' ὅμοιοι τυγχάνοιεν ὄντες· τοῖς γὰρ διαφέρουσιν ἕτερον εἶναι τὸ δίκαιον, καὶ τὸ κατ' ἀξίαν. Ἀλλὰ μὴν εἰ τοῦτο ἀληθὲς, ἔσται καὶ κατὰ χρῶμα καὶ κατὰ μέγεθος καὶ καθ' ὁτιοῦν τῶν ἀγαθῶν πλεονεξία τις τῶν πολιτικῶν δικαίων τοῖς ὑπερέχουσιν. Ἡ τοῦτο ἐπιπόλαιον τὸ ψεῦδος; φανερὸν δ' ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν καὶ δυνάμεων· τῶν γὰρ ὁμοίων αὐλητῶν τὴν τέχνην οὐ δοτέον πλεονεξίαν τῶν αὐλῶν τοῖς εὐγενεστέροις· οὐδὲν γὰρ αὐλήσουσι βέλτιον· δεῖ δὲ τῷ κατὰ τὸ ἔργον ὑπερέχοντι διδόναι καὶ τῶν ὀργάνων τὴν ὑπεροχήν. Εἰ δὲ μήπω δῆλον τὸ λεγόμενον, ἔτι μᾶλλον αὐτὸ προαγαγοῦσιν ἔσται φανερόν. Εἰ γὰρ εἴη τις ὑπερέχων μὲν κατὰ τὴν αὐλητικὴν, πολὺ δ' ἐλλείπων κατ' εὐγένειαν ἢ κάλλος, εἰ καὶ μεῖζον ἕκαστον ἐκείνων ἀγαθόν ἐστι τῆς αὐλητικῆς (λέγω δὲ τήν τ' εὐγένειαν καὶ τὸ κάλλος), καὶ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ὑπερέχουσι πλέον τῆς αὐλητικῆς, ἢ ἐκεῖνος κατὰ τὴν αὐλητικὴν, ὅμως τούτῳ δοτέον τοὺς διαφέροντας τῶν αὐλῶν· δεῖ γὰρ εἰς τὸ ἔργον συμβάλλεσθαι τὴν ὑπεροχὴν καὶ τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐγενείας· συμβάλλονται δὲ οὐδέν. Ἔτι κατά γε τοῦτον τὸν λόγον πᾶν ἀγαθὸν πρὸς πᾶν ἂν εἴη συμβλητόν. Εἰ γὰρ μᾶλλον τὸ τι μέγεθος, καὶ ὅλως ἂν τὸ μέγεθος ἐναμιλλον εἴη καὶ πρὸς πλοῦτον καὶ πρὸς ἐλευθερίαν· ὥστ' εἰ πλέον ὁδὶ διαφέρει κατὰ μέγεθος, ἢ ὁδὶ κατ' ἀρετὴν, καὶ πλέον ὑπερέχει ὅλως ἀρετῆς μέγεθος, εἴη ἂν συμβλητὰ πάντα· τοσόνδε γὰρ μέγεθος εἰ κρεῖττον τοσοῦδε, τοσόνδε δῆλον ὡς ἴσον. Ἐπεὶ δὲ τοῦτο ἀδύνατον, δῆλον ὡς καὶ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν εὐλόγως οὐ κατὰ πᾶσαν ἀνισότητα ἀμφισβητοῦσι τῶν ἀρχῶν. Εἰ γὰρ οἱ μὲν βραδεῖς, οἱ δὲ ταχεῖς, οὐδὲν διὰ τοῦτο δεῖ τοὺς μὲν πλείον, τοὺς δ' ἔλαττον ἔχειν. Ἀλλ' ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἡ τούτων διαφορὰ λαμβάνει τὴν τιμήν· ἀλλ' ἐξ ὧν πόλις συνέστηκεν, ἐν τούτοις ἀναγκαῖον ποιεῖσθαι τὴν ἀμφισβήτησιν. Διόπερ εὐλόγως ἀντιποιοῦνται τῆς τιμῆς οἱ εὐγενεῖς καὶ ἐλεύθεροι καὶ πλούσιοι. Δεῖ γὰρ ἐλευθέρους τ' εἶναι καὶ τίμημα φέρυντας· οὐ γὰρ ἂν εἴη πόλις ἐξ ἀπόρων πάντων, ὥσπερ οὐδ' ἐκ δούλων. Ἀλλὰ μὴν εἰ δεῖ τούτων, δῆλον ὅτι καὶ δικαιοσύνης, καὶ τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς· οὐδὲ γὰρ ἄνευ τούτων οἰκεῖσθαι πόλιν δυνατόν· πλὴν ἄνευ μὲν τῶν προτέρων

sceleratissimo et improbissimo differret. Sed certe, ait, frequenter natura cupit, sed enim perficere non potest. (4) Quid autem prodest corrogata ex Aristotele testimonia in nobilitatem proferre, quem libro edito de Nobilitate, nobilitatem laudasse ornasseque aperte videamus, bonisque adnumerasse?

VIII. Rursus autem quando urges opponisque eundem Aristotelem; age vero exquiramus, an tantum labis ille nobilitati asperserit, quantum ipse jactitas. Sic enim ille iisdem in libris alio loco:

2. « Dicat forsitan aliquis, propter cujuscumque boni præstantiam, etiamsi reliquis in rebus omnibus nullum sit discrimen, nec sint inter se dissimiles, tamen oportere esse inæquabilem magistratuum distributionem. Differentibus enim aliud diversumque jus esse, pro cujusque eorum, quibus reddendum est, dignitate. Atqui si istud verum est, iis, qui colore et magnitudine, et quovis alio bono vincent, melior erit conditio, parsque major earum rerum, quæ distribuentur in civitate. An hoc vitium falsi non abditum est, sed apparet in summo? Perspicuum enim in aliis scientiis et facultatibus. Nam si tibicines arte similes sunt, nobilioribus genere danda non est amplior tibiarum conditio, nihilo enim doctius inflabunt tibias: sed ei, qui munere canendi ceteris præstat, major est instrumentorum exhibendus honos. Si, quod dicitur a nobis, nondum perspicuum, id postea longius progredientibus dilucidum erit. Si quis excelleret arte tibiarum, multoque inferior esset nobilitate vel pulchritudine, etsi utrumque bonum, nobilitatem dico et pulchritudinem, majus est, quam ars tibiarum, et id ex proportione et comparatione, multo magis tibicinum artem, quam tibicen ille canendi præstantia reliquos superat, tamen illi dandæ, quæ excellunt, tibiæ. Nam quod plus est divitiarum nobilitatisque, eo pertinere debet, ut ratio canendi sit perfectior: at neutra res eo pertinet. Deinde hac ratione omne bonum cum omni bono esset conferendum. Etenim si qua magnitudo ut corporis excelleret, omnino magnitudo cum divitiis atque libertate quadam æmulatione certaret. Et ita si plus haberet hic virtutis, minus ille, et major esset hujus virtute illius magnitudo, conferenda essent omnia. Si enim tanta magnitudo, quanta est in uno, superat tantum virtutis, quantum in altero est; perspicuum est, eundem modum magnitudinis et virtutis æquabilem esse. Quum autem istud esse non possit, manifestum est in rebus civilibus non propter omnem inæquabilitatem, de magistratibus cives contendere. Nam si alii tardi sunt, alii celeres, non idcirco par est, ut hi plus, illi minus accipiant civilium bonorum: sed in gymnicis certaminibus illorum contentio pretium aufert. At ex quibus constat civitas, in iis controversiam oboriri necesse est. Est igitur, cur nobiles, et liberi, et divites de honore contendant. Cives enim liberos esse, et ex censu in ærarium pecuniam ferre oportet. Non enim si pauperes tenuesque sint omnes, aut servi, constet civitas. Atqui si his opus est, non est dubium quin et justitia atque bellica virtute sit opus, propterea quod fieri non potest, ut illa si desint, habitetur retineaturque civitas. Veruntа-

5.

ἀδύνατον εἶναι πόλιν, ἄνευ δὲ τούτων οἰκεῖσθαι καλῶς. Πρὸς μὲν οὖν τὸ πόλιν εἶναι, δόξειεν ἂν ἢ πάντα, ἢ ἐνιά γε τούτων, ὀρθῶς ἀμφισβητεῖν· πρὸς μέντοι ζωὴν ἀγαθὴν ἡ παιδεία καὶ ἡ ἀρετὴ μάλιστα δικαίως ἂν ἀμφισβητοίησαν, καθάπερ εἴρηται καὶ πρότερον. Ἐπεὶ δὲ οὔτε πάντων ἴσον ἔχειν δεῖ τοὺς ἴσους ἔν τι μόνον ὄντας, οὔτε ἄνισον τοὺς ἀνίσους καθ' ἕν· ἀνάγκη πάσας εἶναι τὰς τοιαύτας πολιτείας παρεκβάσεις. Εἴρηται μὲν οὖν καὶ πρότερον, ὅτι διαμφισβητοῦσι τρόπον τινὰ δικαίως πάντες, ἁπλῶς δ' οὐ πάντες δικαίως· οἱ πλούσιοι μὲν, ὅτι πλεῖον μέτεστι τῆς χώρας αὐτοῖς, ἡ δὲ χώρα κοινόν· ἔτι πρὸς τὰ συμβόλαια πιστοὶ μᾶλλον ὡς ἐπὶ τὸ πλέον· οἱ δὲ ἐλεύθεροι καὶ εὐγενεῖς, ὡς ἐγγὺς ἀλλήλων· πολῖται γὰρ μᾶλλον οἱ γενναιότεροι τῶν ἀγεννῶν· ἡ δ' εὐγένεια παρ' ἑκάστοις οἰκοι τίμιος· ἔτι ὁπότι βελτίους εἰκὸς τοὺς ἐκ βελτιόνων· εὐγένεια γάρ ἐστιν ἀρετὴ γένους. Ὁμοίως δὴ φήσομεν δικαίως καὶ τὴν ἀρετὴν ἀμφισβητεῖν· κοινωνικὴν γὰρ ἀρετὴν εἶναί φαμεν τὴν δικαιοσύνην, ἧς πάσας ἀναγκαῖον ἀκολουθεῖν τὰς ἄλλας. Ἀλλὰ μὴν καὶ οἱ πλείους πρὸς τοὺς ἐλάττους· καὶ γὰρ πλείους καὶ κρείττους καὶ πλουσιώτεροι καὶ βελτίους εἰσὶν, ὡς λαμβανομένων τῶν πλειόνων πρὸς τοὺς ἐλάττους. Ἆρ' οὖν εἰ πάντες εἶεν ἐν μιᾷ πόλει (λέγω δ' οἷον οἵ τ' ἀγαθοὶ καὶ οἱ πλούσιοι καὶ εὐγενεῖς, ἔτι δὲ πλῆθος ἄλλο τι πολιτικόν), πότερον ἀμφισβήτησις ἔσται, τίνας ἄρχειν δεῖ, ἢ οὐκ ἔσται; Καθ' ἑκάστην μὲν οὖν πολιτείαν τῶν εἰρημένων ἀναμφισβήτητος ἡ κρίσις, τίνας ἄρχειν δεῖ· τοῖς γὰρ κυρίοις διαφέρουσιν ἀλλήλων, οἷον ἡ μὲν τῷ διὰ πλουσίων, ἡ δὲ τῷ διὰ τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν εἶναι, καὶ τῶν ἄλλων ἑκάστη τὸν αὐτὸν τρόπον. Ἀλλ' ὅμως σκοπῶμεν, ὅταν περὶ τὸν αὐτὸν ταῦθ' ὑπάρχῃ χρόνον, πῶς διοριστέον. Εἰ δὴ τὸν ἀριθμὸν εἶεν ὀλίγοι πάμπαν οἱ τὴν ἀρετὴν ἔχοντες, τίνα δεῖ διελεῖν τὸν τρόπον; ἢ τὸ ὀλίγοι πρὸς τὸ ἔργον δεῖ σκοπεῖν, εἰ δυνατοὶ διοικεῖν τὴν πόλιν; ἢ τοσοῦτοι τὸ πλῆθος, ὥστ' εἶναι πόλιν ἐξ αὐτῶν; Ἔστι δὲ ἀπορία τις πρὸς ἅπαντας τοὺς διαμφισβητοῦντας περὶ τῶν πολιτικῶν τιμῶν. Δόξαιεν γὰρ οὐδὲν λέγειν δίκαιον οἱ διὰ τὸν πλοῦτον ἀξιοῦντες ἄρχειν· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ κατὰ γένος. Δῆλον γὰρ ὡς εἴ τις πάλιν εἷς πλουσιώτερος ἁπάντων ἐστὶ, δῆλον ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ δίκαιον τοῦτον ἄρχειν τὸν ἕνα ἁπάντων δεήσει· ὁμοίως δὲ καὶ τὸν εὐγενείᾳ διαφέροντα, τῶν ἀμφισβητούντων δι' ἐλευθερίαν. Ταυτὸ δὲ τοῦτο ἴσως συμβήσεται καὶ περὶ τὰς ἀριστοκρατίας ἐπὶ τῆς ἀρετῆς. Εἰ γάρ τις εἷς ἀμείνων ἀνὴρ εἴη ἁπάντων τῶν ἐν τῷ πολιτεύματι σπουδαίων ὄντων, τοῦτον εἶναι δεῖ κύριον κατὰ ταυτὸ δίκαιον. Οὐκοῦν εἰ καὶ τὸ πλῆθος εἶναί γε δεῖ κύριον, διότι κρείττους εἰσὶ τῶν ὀλίγων· κἂν εἷς, ἢ πλείους μὲν τοῦ ἑνὸς, ἐλάττους δὲ τῶν πολλῶν, κρείττους ὦσι τῶν ἄλλων, τούτους ἂν δέοι κυρίους εἶναι μᾶλλον ἢ τὸ πλῆθος. Πάντα δὴ ταῦτ' ἔοικε φανερὸν ποιεῖν, ὅτι τούτων τῶν ὅρων οὐδεὶς ὀρθός ἐστι, καθ' ὃν ἀξιοῦσιν αὐτοὶ μὲν ἄρχειν, τοὺς δ' ἄλλους ὑπὸ

men sine prioribus civitas esse, sine his pulchre frequentari non potest. Ut sit igitur civitas, aut hæc omnia, aut aliqua non injuria de bono majore contendunt. Ut autem bene vivatur, disciplina virtusque, quemadmodum prius est dictum, optimo jure de ampliore præmio certare possit. Quod igitur nec ex omnibus æquabilem capere partem debent ii, qui tantum in una aliqua re sunt pares, nec inæquabilem, qui in uno sunt impares, necesse est, eas respublicas, in quibus inest hoc mali, a recta via deflectere. Sed et antea diximus, cives omnes jure quodammodo de commodis, quæ ex civitate percipiuntur, contendere, absoluto jure et simplici, non omnes. Divites quidem se dignos honore arbitrantur, quoniam illis est plus loci. Locus autem commune quiddam : præterea in pactis conventis sæpius plus illorum fidei committitur. Quæstionem afferunt etiam liberi et nobiles, quasi ad eandem prope dignitatem accedant. Potius quidem cives habendi genere illustriores, quam obscuro loco nati. Nobilitati quisque domi exhibet honorem, quia verisimile est, ex melioribus prodire meliores. Nobilitas autem virtus generis est. Non aliter quoque dicemus et virtutem de principatu jure contendere. Nam virtutem, qua societas humana continetur, dicimus esse justitiam, quam aliæ necessario comitantur omnes. Sed etiam plures cives, si cum paucioribus conferuntur, videntur esse præponendi : etenim potentiores et ditiores melioresque sunt, quandoquidem plures cum paucioribus comparantur. An igitur, si in una civitate essent omnes (dico bonos et divites et nobiles, et aliam præterea civium multitudinem), an, inquam, si una essent, ambigitur, quos oporteat imperare, an vero dubium non erit? Certe in omni republica, de qua mentionem fecimus, ambiguum judicium non est, quibus imperandi munus incumbat. Hæc ab illa differt imperantium discrimine, ut hæc, quod divitum imperio constet, illa, quod virorum bonorum, et eodem modo unaquæque reliquarum. Veruntamen si uno et eodem tempore insint hæc ordinum genera, quærunt, quonam pacto sit explicanda dirimendaque controversia, et cui imperium deferendum. Quodsi omnino pauci numero sunt ii, quibus est virtus, qui erit modus explicandæ controversiæ? an paucitas cum munere et onere imperandi conferenda? possintne pauci administrare civitatem, an tot numero præficiendi, ut ex illis efficiatur civitas? Atque etiam dubitationis affertur aliquid in eos omnes, qui de civitatis honoribus certant. Nam qui divitiis itemque genere freti se dignos arbitrantur imperio, nullo jure suam causam defendere videntur : quia si quis unus rursus omnium ditissimus est, unum ceteris omnibus præesse debere eodem jure aperte ostenditur. Eodem modo si quis nobilitate excelleret, unus imperaret omnibus iis, qui libertate freti de imperio contendunt. Sed et civitatibus, quibus optimi præsunt, similis forsan orietur de virtute contentio. Nam si quis unus vir melior esset aliis, qui probi in administratione reipublicæ versantur, eodem jure ceteris eum præesse oporteret. Quum igitur multitudo, quia paucis est potentior, imperare debeat : si unus aut uno plures, sed multitudine pauciores, reliquis essent potentiores, illi potius, quam multitudo, summæ rerum præessent. Sane hæc omnia planum facere videntur, nullum ex his recte præscriptum esse finem, propter quem isti volunt imperare, et alios omnes a se regi. Certe

σφῶν ἄρχεσθαι πάντας. Καὶ γὰρ δὴ καὶ πρὸς τοὺς κατ' ἀρετὴν ἀξιοῦντας κυρίους εἶναι τοῦ πολιτεύματος, ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς κατὰ πλοῦτον, ἔχοιεν ἂν λέγειν τὰ πλήθη λόγον τινὰ δίκαιον. »]

IX. Ἐν τούτοις Ἀριστοτέλης οὐ μόνον οὐ διέβαλε τὴν εὐγένειαν, ἀλλὰ καὶ ἐπῄνεσε. Τῶν καλῶν εἶναί φησι τὴν εὐγένειαν, αὐτὴν δὲ καίπερ οὐκ ἀεὶ προτιμᾷ, καὶ ὅλως οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ τῇ ἀρετῇ, μόνον δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἀποδέχεται τὸ ἄτοπον ἐκεῖνο, κατ' ἐξοχήν, καίπερ ἐν ἄλλοις ἴσους ὄντας, ἀνίσως δεῖν τῶν ἀρχῶν μεταδίδοσθαι. (2) Τοῖν ἰσοτέχνοιν αὐληταῖν μὴ προκριτέον τὸν εὐγενέστερον ἐν τοῖς αὐλοῖς, οὐ γὰρ βέλτιον αὐλήσειεν ἄν, ἀλλὰ τὸν εὐτεχνότερον· τί γὰρ ἡ εὐγένεια ποιεῖ πρὸς τὴν ἐμπειρίαν τῶν αὐλῶν; ἀλλὰ μᾶλλον ἀποφαίνει, τῇ πόλει χρησίμους εἶναι τοὺς εὐγενεῖς, τοὺς ἐλευθέρους, [τοὺς πλουσίους,] ἔτι δὲ χρησιμωτέραν τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀνδρείαν. Τέλος δὲ, τί ἐκεῖνος οὐχ ἅλις ἐμφαίνει μὴ στυφελιζομένην τὴν εὐγένειαν, ὅταν αὐτὴν ἐν τιμῇ ἔχεσθαι παρὰ πᾶσι λέγει, ὡς πιθανὸν δοκεῖν τοὺς ἐκ βελτιόνων πεφυκότας βελτίους τυγχάνειν; (3) Πῶς οὖν τῆς ὑπὸ τοῦ παντὸς ἀνθρωπίνου γένους εὐγενείας τιμωμένης ἡμεῖς καταφρονοῦμεν, διασπῶμεν, διασύρομεν; Ἵνα δὲ μὴ χολὴν κινῇς ἡμῖν, οὕτω συχνάκις ἀνακληθέντος ἐκείνου τοῦ σοῦ Ἀριστοτέλους, ἢ τὰ ἐκείνων δόγματα ἀποβλητέα, ἢ τοῖς ἀγαθοῖς προσαριθμητέον τὴν εὐγένειαν, ὥσπερ καὶ τὸν πλοῦτον, καὶ πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν συμφέρειν οὐκ ἂν δύναιο ἔξαρνος εἶναι.

X. Πάλιν ἐκεῖνο φλυαρεῖς· « Τί γὰρ ἄλλο νομίζομεν « εἶναι τὴν εὐγένειαν, εἰ μὴ παλαιὸν πλοῦτον, ἢ καὶ δό- « ξαν παλαιὰν, οὐδέτερον ἐφ' ἡμῖν ἄν, ἀλλὰ τὰ μὲν τύ- « χης ἀδήλου, τὰ δ' ἀκρασίας χάριν ἀνθρωπίνης; ὥστ' « ἐκ δυοῖν ἀλλοτρίων κρέμαται τὸ πεφυσημένον ὄνομα ἡ « εὐγένεια. Καὶ ὁ πλοῦτος μὲν οὐχ ὁμοίους αὐτῷ τοὺς « γεννηθέντας ποιεῖ, ἀλλ' ὁ ἐξ ἀρετῆς γεννηθεὶς εἰκο- « νίζεται, τῶν ἐπὶ τῆς ψυχῆς δικαίων εἰς τοὺς ἐκγό- « νους διαχεομένων· καὶ τοῦτ' ἔστιν ἡ ὄντως εὐγένεια, « ὁμοίωσις δικαιοσύνης. (2) Ἆρ' οὖν εὐγενέστερος ἦν « ὁ Μίδου πλοῦτος τῆς Ἀριστείδου πενίας; καίτοι ὁ μὲν « οὐδ' ἐντάφια καταλιπὼν, τῷ δὲ Φρυγὶ πάντ' ἂν ἐδύ- « νατο εἶναι τάφος. Ἀλλ' οὐκ ἐν πλουσίῳ τὸ εὐγενές. « (Πυρὸς ἔχει τινὰ τρόπον πᾶσα πονηρία· ἀμφότερα « χωρὶς τροφῆς ἀφανίζεται σβεννύμενα.) Ἡ δὲ Σωκρά- « τους ἀδοξία, μαίας καὶ ἑρμογλύφου πατρὸς, οὐκ ἦν « εὐγενεστέρα τῆς Σαρδαναπάλλου δόξης; Μὴ σύ γε « νομίζῃς ὅτι Ξέρξης εὐγενέστερος ἦν Κυναιγείρου· « καίτοι ὁ μὲν ὑπὲρ τῆς ἰδίας πατρίδος ἀπεκόπη τὴν « χεῖρα, ὁ δ' ὑπὲρ τοῦ ζῆν ἔφυγεν, ἀντὶ τῆς μεγάλης « βασιλείας μεγάλην περικείμενος δειλίαν. »

XI. Λέγεται μὲν ταῦτα μεγαλοπρεπῶς· ἐγὼ δὲ οὐχ οὕτως ἀλλότριός εἰμι τῆς ἐπιεικείας, ὥστε τιθέναι τῇ ἀρετῇ ἐναντίαν τὴν εὐγένειαν. Οὐ ποιήσω, οὐ λέξω· τὸ δὲ τῆς εὐγενείας ὄνομα κενὸν εἶναι, μηδαμῶς συμφήσω· οὐχ ἧττον ἂν ὡς ἄχρηστα τὰ χρήματα εἰς θά-

enim in eos, qui nomine virtutis administrationi reipublicæ præesse volunt, itemque in eos, qui divitiis abundantes arrogant sibi principatum, ostendere possent veram justamque rationem ii qui in civitatibus numero plures sunt. »

IX. At enim his verbis Aristoteles tantum abest ut detraxerit nobilitati, ut eam etiam ornarit. Bonum esse ait nobilitatem, quam si non semper præfert, nec plane eodem illo loco virtutem [*eodem cum virtute loco habet*]; tantum indicat, improbare se absurditatem eorum, qui putent, secundum præcellentiam, etsi in ceteris sint æquales, necesse esse inæqualiter magistratus dispartiri. (2) Paribus in arte tibicinibus laudandam negat prærogativam fistularum, et [ei?] qui sit nobilior, nihilo enim melius caneret, at his qui ea in arte superexcellunt. Quid enim eo loco nobilitas facit ad peritiam fistularum? Quin potius ostendit, opus esse civitati nobilibus, liberis, opulentis, et multo magis justitia et virtute bellica. Denique quid illud? num satis ostendit nihilo hic labefactatam nobilitatem, quum nobilitatem apud omnes in honore haberi ait, quasi verisimile sit, ex melioribus ortos meliores? (3) Quid igitur, quæ consensu generis humani in pretio habita est nobilitas, a nobis contemnitur, convellitur, laceratur? Ac ne bilem nobis moveas, tam-sæpe accersito illo tuo Aristotele, aut placita ejus esse repudianda, aut bonis adnumerandam nobilitatem, ut et opes, easque conducere ad vitam beatam, negare non potes.

X. Rursus illud deblateras: (*Stob. Flor.* 86, 21, Κατὰ εὐγενείας) « An non existimamus omnes, ipsam nobilitatem in opibus aut gloria, quam longi temporis progressus confirmavit, esse positam? Atqui neutrum horum est in potestate nostra: sed alterum fortunæ temeritati, alterum intemperiis hominum est obnoxium. Itaque nobilitatis arrogans hoc nomen, quod, ut sumamus animos, facit, a duabus rebus, quæ proprie nostrûm non sunt, pendet. Perinde nec divitiæ reddunt filios ei similes, qui illos procreavit: sed qui natus ex virtute fuerit, impressam animo suo gerit imaginem æqui et boni, quum ea sola transmittatur a parentibus in liberos. Hæc demum vera nobilitas est, morum similitudo secundum justitiam. (2) [*Ib.* 22.] Numquid autem opulentia Midæ nobilior, quam Aristidis inopia? Tamen hic ne in sepulchrum quidem sumptum reliquit moriens: Phrygi quicquid suppetebat, facile vicem sepulchri obiisset. Verum sita non est in opibus nobilitas, omnis autem improbitas ad instar ignis fere est: nam utrumque horum, nisi alatur, evanescit et exstinguitur. Quid Socratis ignobilitas, matre obstetrice, statuario patre, an non plus veræ nobilitatis præ se tulit, quam illa Sardanapali gloria? Ne vero censeas nobiliorem Xerxem fuisse Cynægiro. Huic enim pro patria dimicanti manus amputata est: ille vitæ præsidium fuga quæsivit, et regni amplissimi gloriam mutavit cum turpitudine summæ timiditatis. »

XI. Dicuntur ista quidem magnifice. Nec vero tam iniquus sum æstimator rerum, ut nobilitatem unam committam cum virtute aut opibus. Non faciam, non dicam. Et tamen nobilitatis vanum esse nomen tibi hercle non assentiar. Non minus quidem, quam et qui opes inanes et

λατταν καταποντισθήσεσθαί τις κελεύῃ. (2) Πολλάκις μὲν μήτε τρόπαια πάρεστιν, μήτε κτήματα, μήτε πάπποι, μήτε πρόπαπποι· ὅτῳ δὲ ταῦτα ὑπάρχουσιν ἔξοχα, τούτοις χαίρειν τε καὶ χρῆσθαι τὸν καλῶς τὰ τῆς ἀρετῆς ἔργα μελετῶντα, οὐδὲν κωλύει πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν. Ἀλλὰ μᾶλλον εἰσὶ βοήθειαι καὶ ὄργανα σοφίας· ἅπερ κἂν μὴ ὑποστηρίζωσι τὴν ἀρετὴν, αὐτήν τε διακοσμοῦσι, οὐκ ἄλλως ἢ καλῇ παρθένῳ, ἂν εὐπάρυφος ᾖ, πρέπει τε ἡ λαμπρὰ ἐσθὴς, καὶ προστίθησιν οὐκ οἶδ' ὅ τι πρὸς τὸ τῆς φύσεως κάλλος. Οὕτως οὐχ οἵα τε οὖσα ἡ εὐγένεια τὴν ἀρετὴν θαυμαστοτέραν ποιεῖν, ἥτις ταῖς ἡλίου ἀκτῖσιν λαμπροτέρα ὑπάρχει, ὅμως οὐκ οἶδα τί αὐγῆς καὶ κόσμου τῷ τῆς ἀρετῆς σπουδαίῳ προσφέρει. (3) Μέχρι τοῦ δὲ τὸν Σωκράτην τοῦ Ξέρξου προτιμήσεις; εἰ δὲ Κῦρος τὰ εἰς αὐτὸν συμβεβλημένα ὑπὸ τοῦ Σωκρατικοῦ Ξενοφῶντος εἶχεν, δῆλον ὅτι τοῖς σοῖς νόμοις καὶ τῶν αὐτοῦ Σωκράτους τὰ τοῦ Κύρου τιθῇς ἂν ὡς αἱρετώτερα τοσοῦτον, ὅσον ὑστερίζονται οἱ λόγοι ὑπὸ τῶν πραγμάτων.

XII. Ὁ δὲ Ἀνάχαρσις ὅταν ἔλεγε τοὺς Ἀθηναίους παρὰ Σκύθαις βαρβάρους, ὥσπερ τοὺς Σκύθας ἐν τοῖς Ἀθηναίοις, οὐ κατεδίκαζε τὴν εὐγένειαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἕκαστον ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρᾳ δοκεῖν εὐγενῆ σημαίνει. Οὐκοῦν ῥᾴδιον ἀνειδίζεσθαι τὸ τοῦ γένους ἀδοξον τοῖς ὅσον τύχοι ἔθνεσιν ἀλλοδαποῖς. (2) Ὁ δὲ Χρύσιππος ἐν τῷ Περὶ τῶν ἀρετῶν ἰσοτιμίας περίτιγμα καὶ διάζυσμα τὴν εὐγένειαν καλεῖ· μηδὲν ἄρα διαφέρειν ὅτου παρὰ πατρὸς γεγονὼς τυγχάνῃς, εὐγενοῦς ἢ μή. Τί τῶν Στωϊκῶν ἀρχηγῷ ἀποκρίνωμαι, ζητεῖς; τοῦθ' ὅπερ ἤκουσας ἐμὲ κατ' ἐκείνης λέγοντα στοᾶς. Τοῦτον τὸν Στωϊκὸν Λαπίθαν καὶ ἐξ ἀδάμαντος συμπεπηγυμένον οὐ θαυμαστὸν ἀγνοεῖν τὴν εὐγένειαν, ὃς καὶ τὸ στῆθος λόγχῃ πεπαρμένος οὐκ αἰσθάνεσθαί φησι, οὐδὲν τοῦτο πρὸς αὐτὸν, μηδαμῶς ὑποδιδόντα τοῖς ἀλγήμασι, καὶ τιμηθεὶς ἀναίσθητος ὤν. (3) Τοιαύτης τῆς στοᾶς ἐνοικοι τί θαυμαστὸν εἰ τὸν ἄνθρωπον τὴν εὐγένειαν ἀφαιροῦσιν, οἳ τὸν ἔρωτα, τὸ ἔλεος, τὴν ἀνεξικακίαν, καὶ τὰ πάθη τὰ λοιπὰ τῷ ἀνθρώπῳ, παρὰ φύσεως δοθέντα, ἀποσπῶσιν; Οὗτοί εἰσιν οἱ ἐν μέσῳ τῷ πυρὶ μὴ ῥλέγεσθαι ἀπαγγέλλοντες, οὐδ' ἐν μέσῃ τῇ θαλάσσῃ ὑπὸ τῶν κυμάτων καταποντίζεσθαι· οὗτοι οἱ ἀφ' ἡμῶν τοὺς τῆς φύσεως θεσμοὺς ἐξορίζοντες, τὰ πάθη μάτην ἐμπεφυκότα λέγοντες· οὗτοι οἱ τὴν πρόνοιαν, τὴν ἀγχίνουν μάλα γραῦν μητέρα καλοῦντες τούτου τοῦ παντὸς, ἣν διά τί γε οὐχ ὡραίαν ἐπεσκήψαντο τῇ ἡλικίᾳ, εἴπερ ἡμᾶς ἐβούλοντο πείθειν αὐτὴν τηλικούτου ὄγκου αὐτοκτίστην; (4) Ἀλλὰ τὰ μὲν ἀνέχεσθαι οὐ χαλεπόν· ὅτι δὲ τῆς εὐγενείας οἰκείους δορυφόρους χλευάζει, τὴν ἀλαζονείαν, τὸ κομψὸν, τὴν βίαν, τὴν τοῦ ἀνθρωπίνου δικαίου καταφρόνησιν, ὅτι τῶν βασιλέων καὶ τῶν ἀρχόντων τινὰς ὑπὸ τούτων ὑποβαρυνομένους ὁρῶσιν, οὐ μέμνηνται τοὺς αὐτοὺς τούτους, οὓς αὐθάδει φωνῇ τῆς εὐγενείας δορυφόρους καλοῦσιν, ἐν ἄλλοις τῶν ἀγενῶν οὐχ ἥκιστα ὑπάρχειν. Ἐκείνων τὴν μῆνίν φησι·

in mare præcipitandas suaserit. (2) Non sunt in nobis trophæa majorum, non opes plerumque, non avi, non proavi. Et tamen iis excellentibus quem gaudere, iis frui recte meditantem opera virtutis, nihil nocet ad vitam beatam: quin potius subsidia sunt et instrumenta sapientiæ, quæ si non fulciant virtutem, hanc certe ornant. Non aliter quam formosæ virgini vestis elegans dedecori minime est: ornat etiam et fulcit', et nescio quid decoris elegantiæ affert pulchritudini naturæ. Ita nobilitas virtutem ipsam quando admirabiliorem reddere non potest, quum ipsa solis radiis illustrior sit, tamen nescio quid splendoris et ornatus virtutis studioso affert. (3) Quousque autem Socratem Xerxi præferes? Quodsi Cyrus, quæ in eum confert Xenophon Socraticus, habuit, haud dubium, quo potiora facta verbis, quin eum Socrati etiam tuo jure præferas.

XII. Porro Anacharsis quum ait, Apud Scythas barbari Athenienses æque atque Scythæ apud Athenienses; non dicam scripsit contra nobilitatem, at potius suis quemque regionibus nobilem videri ostendit; nec tam facile nationibus quantumvis exteris exprobrari jure nobilitatem. (2) Chrysippus autem eo libro, quo æqualitatem demonstrat virtutum, quisquilias et ramenta nobilitatem vocat; proinde nihil referre, quo patre nascare, generoso an ignobili. Quid Stoicæ familiæ facile principi respondeam, quæris? Nempe quod de me audisti, dum sæpe perorarem in Stoicorum illam porticum. Illum Stoicum Lapitham, illum ex adamante compactum, non mirum, si non agnoscat nobilitatem, cui quum pectus sit hasta trajectum, parum tamen hæc se sentire ait. Nihil hoc ad se pertinere, qui velut stipes dolori non succumbat, nullum habeat sectus sensum. (3) Porticus istius incolæ quid mirum si nobilitatem homini adimant, qui amorem, misericordiam, clementiam, reliquosque affectus, a natura homini datos, evellunt? Hi sunt, qui in mediis ignibus se conflagrare negant, neque medio in mari obrui se aquis. Naturæ scita iracunde a nobis pelli volunt: affectus frustra datos afferunt. Hi sunt, qui Pronœam illam anum sagacem admodum, universi hujus parentem vocent: quam, quæso, cur non ætate integra finxerunt, quum tantæ molis opificem credere nos voluerunt? (4) Sed hæc utcumque ferri poterant: quum autem peculiares nobilitatis satellites irridet, arrogantiam, [delicias,] fastum, violentiam, humani denique juris contemptum, si quando obruti his sunt nobilissimi aut reges, aut proceres, non agnoscit, in plerosque ignobiles hæsisse eosdem quoque, quos satellites nobilitatis procaci nomine vocat. Illorum hanc esse iram ait:

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε,
πολλὰς τ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν,
οἰωνοῖσί τε πᾶσι.

Ταύτην δὲ τὴν μῆνιν ἆρα μόνον ἐνόμιζε τοῦ Ἀχιλλέως; ἢ χείρων ἦν Φαλαρίδος καὶ Ἀγαθοκλέους καὶ Διονυσίου, οὓς ἀγενεῖς οὐκ ἀγνοοῦμεν; οὐ γὰρ ποιητὴς ἐκεῖνος ὁ κάλλιστα πεπαιδευμένος ὅταν λέγῃ,

Οὐ μὲν γὰρ τί που ἐστὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει,

μᾶλλον περὶ εὐγενοῦς [ἢ ἀγενοῦς] φησι. (5) Οὕστις δὲ τῆς φύσεως σφαλερᾶς, οὐκ εὐθὺς οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἀγενοῦς ὁ γενναῖος, ἀλλὰ τὰ παρὰ φύσεως ἐπιτήδεια ὡς ὑπὸ θεοῦ σωρωθέντα θαυμάζεται·

Οὕτως οὐ πάντεσσι θεὸς χαρίεντα δίδωσιν
ἀνδράσιν, οὔτε φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτ' ἀγορητύν.
Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ,
ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει, οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
τερπόμενοι λεύσσουσιν.

Οὐδ' ἂν ἴοις εἰς τὰς ἀρχὰς, προστασίας, βασιλείας εἰσβάλλοντά τινα τῶν ἀγενῶν, τοὺς δὲ εὐγενεστάτους καταβαλλομένους, διὰ τοῦτο διώξεις τὴν εὐγένειαν. (6) Ἐκεῖνο γὰρ οὐ μᾶλλον τῶν εὐγενῶν ἢ τῶν δημοτικῶν ἅπτεται,

Εἰ γὰρ ἐγένου σὺ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος,
ὃν (τ') ἔτικτεν ἡ μήτηρ ἐφ' ᾧ γε διατελεῖν
πράσσων ἃ βούλει, καὶ διευτυχεῖν ἀεὶ,
καὶ τοῦτο τῶν θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
ὀρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γαρ σ' ἐψευσμένος,
ἀτοπόν τε πεποίηκ'. Εἰ δ' ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις
ἐφ' οἷσπερ ἡμεῖς, ἔσπασας τὸν ἀέρα
τὸν κοινὸν, ἵνα σοί τι τραχικώτερον λαλῶ,
οἰστέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογιστέον.

Λέλεκται γὰρ τοιαῦτα καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τοῖς ἐν τέλει, εἷς οὔτε δόξα οὔτε ἀδοξία πρὸς ταῦτα συμφέρειν δύναται. (7) Ἐξ ἴσου τὰ παρὰ θεοῖς εἱμαρμένα ἑκατέροις ἀγνοεῖται· ἐπεὶ

Σύμβολον δ' οὔπω τις ἐπιχθονίων
πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένας εὗρεν θεούδεν.
Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι·
πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν
ἔμπαλιν μὲν τέρψιος· οἱ δ' ἀνιαραῖς
ἀντικύρσαντες ζάλαις
ἐσθλὸν βαθὺ πήματος ἐν μικρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

XIII. Πάλιν πρὸς Χρύσιππον ἀναχωρῶ, ὃς κατὰ τῆς εὐγενείας ὑπὸ τοῦ ξυνετωτάτου ποιητοῦ πεποιῆσθαι γράφει τάδε,

Ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν·

ὡσπερανεὶ χρεὼν (ἦ) Θερσίτου τοῦ ἀσελγεστάτου καὶ ἀτιμοτάτου λόγους τοὺς ἀσχημονεστάτους εἰς τὸν ἄριστον βασιλέα πρὸς ταῦτα μεταφέρειν· ἀλλ' [οὐ] μᾶλλον Ὀδυσσέα τινὰ ζητεῖν τοῦ ἀδελτέρου ἀποπλήξοντα τὴν αὐθάδειαν. (2) Πάλιν ὑλακτεῖ, λέγων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ

. . . . . .
Innumeris quæ sæva malis affixit Achivos
heroumque animos tot fortes impulit orco,
membra minutatim quorum laniata molossis
alitibusque dedit.

Sed an solius Achillis talem ille iram putavit? An non fuit deterior aut Phalaridis, aut Agathoclis, aut Dionysii, quos ignobiles fuisse legimus? Neque vero vates ille doctissimus quum ait:

Nil magis est hominis natura infirmius omni,
e numero spirant quæcunque animalia terris,

potius de nobili quam ignobili agit. (5) Utcumque omnium sit infirma natura, non tamen generosus nihil ab ignobili differt. Quin potius naturæ commoda veluti a deo collata admiratur:

Haud uni dat cuncta deus, formosus ut idem
sit, pariter prudens, ac multa laude disertus.
Qui specie caruit, deus hunc venerabilis ornat
viribus eloquii; quo fit, ut intentur ut unum.

Neque vero, si ignobiles magistratus, præfecturas, regna invadere videas, si his dejici nobilissimos, jure ideo necessenda nobilitas. (6) Non minus enim illud ad nobiles, quam ad plebeios pertinet.

Si lege natus, Trophime, tu fores ea,
ut omnia ad votum tibi, quæ velles, fluerent:
et id deorum aliquis recepisset tibi:
recte doleas quidem; fefellit enim fides,
ac fecit absurde. Sed iisdem legibus
commune quoniam tu quoque quibus nos alii
cœlum hauseris, ut audentius tecum loquar,
ferenda sunt hæc fortius.

Talia, inquam, dicta sunt et plebeiis et nobilibus, quibus hac in parte neque nobilitas prodesse potest, neque natales obscuri. (7) Ex æquo utrisque deorum fata ignota, quandoquidem

nemo venturam potuit deorum
nosse fortunam, quoniam futuri
cæca mens nobis: hominique multa
præter optatum tulit ipse casus
tristia, et rursus miseris subactum
extulit rebus propere voluptas.

XIII. Redeo ad Chrysippum, qui scribit hæc a vate prudentissimo perscripta in nobilitatem:

Quicquid ego vinctum porto, vel alter Achivûm,
tu rapis.

Quasi vero Thersitæ improbissimi sordidissimique in præstantissimum regum sordidissima verba huc transferenda sint. An non potius quærendus Ulysses aliquis, qui nebulonis contundat procacitatem? (2) Rursus oblatrat: ab eodem poeta nobilium facta patefacta ait, dum Vulcanus adulterium Martis et Veneris deprehendit:

Juppiter atque alii, quorum immortalia divi
numina, turpe dels facinus, dignissima risu
crimina spectatum huc concedite protinus omnes.

Sed enim non peculiaria talia crimina nobilibus, quia fla-

ποιητοῦ τὰ τῶν εὐγενῶν κακῶς πεπραγμένα δηλωθέντα, ὅταν τὴν Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης μοιχείαν ὁ Ἥφαιστος κατείληφε·

Ζεῦ, πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
δεῦθ', ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε.
. . . . . .
Ὡς ἐμὲ χωλὸν ἐόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' ἀιδηλον Ἄρηα·
οὕνεχ' ὁ μὲν καλός τε καὶ ἄρτιπος, αὐτὰρ ἔγωγε
ἠπεδανὸς γενόμην· ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος,
ἀλλὰ τοκῆε δύω· τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελλον.

Εἰ μὲν οὖν ἡ ἐκ Διὸς ἐκγεγαυῖα ἐγκαλεῖται Ἀφροδίτη, ἀλλὰ μὲν καὶ ὁ ἐγκαλῶν οὐχ ἧττον ἐξ αὐτοῦ τοῦ Διός· οὐδ' ὠνείδιζε δικαίως Ἀφροδίτῃ τῷ Ἡφαίστῳ τὴν χωλότητα· ἀπαρνεῖται γὰρ ἑαυτὸν αἴτιον τῆς πηρώσεως, οὐδ' ὠνείδισεν αὐτὸς τὴν εὐγένειαν Ἀφροδίτῃ. (3) Ἆρα τί λέγει;

Ἀλλ' ὄψεσθ', ἵνα τώγε καθεύδετον ἐν φιλότητι
εἰς ἐμὰ δέμνια βάντε· ἐγὼ δ' ὀρόων ἀκάχημαι.
Οὐ μέν σφας ἔτ' ἔολπα μίννυθά γε κείεμεν οὕτω,
καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω
εὕδειν, ἀλλά σφωε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει
εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἕεδνα,
ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος οὕνεκα κούρης,
οὕνεκα οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος.

Ταῦτα μᾶλλον πρὸς τὴν εὐγενῆ Ἀφροδίτην ἢ πρὸς τὴν δημοτικὴν Λαΐδα, ἢ δυοῖν ὀβόλοιν ἑταιρίδιον; ἢ ἐκεῖνοι τοῦ Ἡφαίστου δεσμοὶ τοῦ μὲν καταλειφθέντος καὶ προσεχομένου Ἄρεος καθάπτονται, τοῦ δὲ ἐκ τοῦ δήμου τυχόντος οὔ; Ἥφαιστος μὲν

κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων·
ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, κόπτε δὲ δεσμοὺ·
ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε δόλον κεχολωμένος Ἄρει,
βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἁρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντη·
πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο
ἠύτ' ἀράχνια λεπτά, τά γ' οὔ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο,
οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν,
εἶσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον.

(4) Οὗτοι οἱ δεσμοὶ ἐξ ἴσου μάλα τείνουσιν εἰς ἅπαντας τοὺς ἀνεχομένους ἑαυτοὺς τοῖς ἐρωτικοῖς ἁλίσκεσθαι δελέασι. Εἰς τοιαύτας τὰς πέδας ἐκείνους ἀνάγκη πίπτειν, τὰ δ' ἁμαρτήματα οὐχ οὕτως στέγεσθαι καὶ καλύπτεσθαι, ὥστε μὴ ἐμφαίνεσθαι. Οὐκ ἀγνοεῖς τοῦτο ὅπερ εἷς λέγει τῶν θεῶν·

Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα· κιχάνει δὲ βραδὺς ὠκύν·
ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἷλεν Ἄρηα,
ὠκύτατόν περ ἐόντα θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι,
χωλὸς ἐών, τέχνῃσι· τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.

grare iis videas ignobilissimos etiam: quibus si neque caruere Homerici illi heroes, minus graviter ferendum, si nobiles in hæc impingant. Nam quid queritur Vulcanus?

Dedignata suum, ac dudum pertæsa maritum,
loripedem Jove nata Venus Martem ecce cruentum
deperit insignem, formaque et cruribus altis
conspicuum. Sed enim claudo mihi nascier olim
contigit. At non est vitium hoc a crimine nostro
ingens, amborum potius sed culpa parentum est,
qui sine defectis sobolem producere membris
debuerant. Verum huc convertite lumina cuncti.

Si Jove nata Venus culpatur, et qui culpat, etiam Jove natus. Nec vero recte exprobrare potuit Venus claudicare Vulcanum: hoc enim negat vitium suum fuisse. Nec ille Veneri nobilitatem exprobravit. (3) Quid igitur ait?

Cernite, ut optatis foveant amplexibus ignes,
nostraque ad hæc ambo petiere cubilia: verum
hanc postquam vidi, magno mihi visa dolori
res fuit. Atque illos spero non tempore parvo
tali conclubitu fruituros, quamlibet acri
conjunctos in amore quidem, fortassis uterque
concupiisse diu nolit, sed dura tenebunt
vinculaque insidiæque meæ, tantisper ad unum
munera connubii donec pater ipse remittat,
inque verecunda pro conjuge cuncta regente
præmia quæ dedimus, nobis dotalia reddat:
quandoquidem ante alias forma præstantior omnes
nata sibi est, sed mente carens et pectore casto.

Quid hæc pertinent potius ad nobilem Venerem quam ignobilem Laidem, aut scortum diobolare? An enim vincula illa Vulcani minus pertinent ad deprehensum et hærentem Martem, quam alium quemvis plebeium? Vulcanus quidem

Insidias imo jam pectore versans
huic admoliri ac prægrandem imponere trunco
incudem parat, at subito durissima format
vincula, non ulli textumque solubile cudit,
quo simul impliciti graviter vinctique jacerent.
Ac postquam fabricasset opus cassesque Gradivo
infensus, subito petit alta cubilia gressu.
Gratus ibi stabat thorus, et jam vincula circum
fulcra locat, mirumque simul concinnat in orbem:
plurima quin etiam tectum diffusa per altum
tenuia, ceu lepidas suspendit aranea telas,
ut quæ non hominum, non ipso lumine divûm
cernere erat, mire abstrusis composta dolorum
nexibus. Hæc postquam per summa cubilia sparsit,
in Lemnon simulata via est.

(4) Vincula plane ea pertinent ex æquo ad omnes, qui se patiuntur amorum illecebris rapi: in hos plane compedes necesse est illi incidant. Neque plane peccata tegi aut velari, quin ea pateant, posse. Agnoscis enim, quid dicat unus e diis:

Ut nihil officiunt virtuti crimina, claudus
assequitur celerem, veluti nunc Mulciber acrem
Gradivum obtinuit, quamvis præ cœlitibus diis
cursibus ille pedes habiles agit ocyor unus.
Claudus enim ipse dolis usus, qui sic quoque multas
auxit adulterii et fœdo pro crimine pœnas.

(5) Ἡ δ' ὑμετέρα ἐκείνη στοά, ὦ Στωϊκοί, μηδένα πώποτε μοιχὸν ἑώρακε περιπατοῦντα; ἡ δ' ἐν προσώπῳ κηλὶς εἰ μᾶλλον βλέπεται, ὅτι μᾶλλον ἐπίδηλος, οὕτως εἰκὸς καὶ τῶν εὐγενῶν τὰ πλάσματα ἐκδηλότερα ὄντα, θᾶττον διώκεσθαι. Εἰ δὲ μὴ τὴν στοὰν καταβάλλετε τὰ πάντα ἁμαρτήματα φάσκοντες ἴσα τυγχάνειν, τί τὰ τῶν εὐγενῶν ἀκριβέστερον ἐπιτηρεῖτε; θυγατρὸς ἀποχειροτονῆσθαι τὸν ἐκ δήμου καὶ τὸν βασιλέα μηδὲν διαφέρειν λέγετε· ὅμως πολλὰ φλυαροῦντες εἰς τὸν τῶν εὐγενῶν τῦφον, ἀλαζονείαν, ἔρωτας, ἀθεμίστους συνουσίας, ὠμότητα, ἀντιδίκων ἐπιθυμητικοὺς καλεῖτε, καὶ τῶν μὲν εὐεργεσιῶν ἀμνήμονας, ἀδικουμένους δὲ δριμυτάτους πρὸς τὸ ἀποτίειν. (6) Ταῦτα μὲν οὖν εἰ μόνους εἰς τούτους προσήκει, δικαίως ἴσως ἂν ἡμῖν οὕτω ῥητορεύειν συνεχωροῦμεν· νυνὶ δὲ μηδ' ὑμᾶς αὐτοὺς τούτων τῶν παθημάτων ἐλευθέρους ἐποίησεν ἐκείνη ὑμετέρα πρόνοια χρησμολόγος γραῦς. Διὸ γοῦν ἐφ' οἷς τοὺς ἄλλους σωφρονίζετε, ταῦτα ἀφ' ὑμῶν ἀφαιρεῖτε.

XIV. **** (2) [« Φανερὸν τοίνυν, ἔφην ἐγὼ, περὶ ὧν πάλαι διηπορήσαμεν, διὰ τί ποτε οἱ ἐκ πάλαι πλουσίων, ἢ οἱ ἐκ πάλαι σπουδαίων εὐγενέστεροι δοκοῦσιν εἶναι μᾶλλον τῶν σύνεγγυς τἀγαθὰ κεκτημένων. Αὐτὸς γὰρ ἐγγύτερος σπουδαῖος ὢν, ἢ πάππου σπουδαίου τετυχηκὼς, ὥστ' εἴη ἂν εὐγενὴς ὁ ἀγαθὸς ἀνήρ. Καί τινες εἰρήκασιν, οὕτως ἐκ τοῦ διελέγχειν προσποιούμενοι τὸν συλλογισμὸν τῆς εὐγενείας, ὥσπερ φησὶ καὶ Εὐριπίδης, οὐχὶ τῶν ἐκ πάλαι σπουδαίων εὐγένειαν φάμενος εἶναι, ἀλλ' ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς ἁπλῶς. Τὸ δὲ οὐκ ἔστιν· ἀλλ' ὀρθῶς ζητοῦσιν οἱ τὴν ἀρχαίαν ἀρετὴν προτιθέντες. Τὰ δ' αἴτια εἴπομεν, τουτέστιν, ὅτι ἡ μὲν εὐγένεια ἐστὶν ἀρετὴ γένους, ἡ δ' ἀρετὴ σπουδαῖον· σπουδαῖον δ' ἐστὶ γένος, ἐν ᾧ πολλοὶ σπουδαῖοι πεφύκασιν ἐγγίνεσθαι. Συμβαίνει δὲ τὸ τοιοῦτον, ὅταν ἐγγένηται ἀρχὴ σπουδαία ἐν τῷ γένει· ἡ γὰρ ἀρχὴ τοιαύτην ἔχει τὴν δύναμιν, πολλὰ παρασκευάζειν οἷά περ αὐτή. Τοῦτο γάρ ἐστιν ἀρχῆς ἔργον, ποιῆσαι οἷον αὐτὴ ἕτερα πολλά. Ὅταν οὖν ἐγγένηται τοιοῦτος εἷς τις ἐν τῷ γένει, καὶ οὕτω σπουδαῖος, ὥστ' ἔχειν τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀγαθὸν πολλὰς γενεὰς, τοῦτο σπουδαῖον ἀνάγκη εἶναι τὸ γένος. Πολλοὶ γὰρ ἔσονται σπουδαῖοι ἄνθρωποι, ἄν τε ἀνθρώπων ᾖ τὸ γένος, ἄν τε ἵππων, ἵπποι· ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζῴων. Ὥστ' εὐλόγως οὐχ οἱ πλούσιοι, οὐδ' οἱ ἀγαθοὶ, ἀλλ' οἱ ἐκ πάλαι πλουσίων, ἢ ἐκ πάλαι ἀγαθῶν εὐγενεῖς εἶεν ἄν. Ζητεῖ γὰρ ὁ λόγος τἀληθῆ. Ἀρχὴ γὰρ ἁνωθεν πάντων. Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδ' οἱ ἐκ προγόνων ἀγαθῶν, εὐγενεῖς πάντως, ἀλλ' ὅσοι τυγχάνουσιν ἀρχηγοὶ τῶν προγόνων ὄντες. Ὅταν μὲν οὖν αὐτὸς ἀγαθὸς, μὴ ἔχῃ δὲ τοιαύτην δύναμιν τῆς φύσεως, ὡς τίκτειν πολλοὺς ὁμοίους, οὐκ ἔχει ἀρχὴν (τοιαύτην δύναμιν ἐν τούτοις. Ἀρχὴ) τοῦ γένους, καὶ εὐγενεῖς οἱ ἀπὸ τούτου τοῦ γένους ὄντες, οὐκ ἐὰν ὁ πατὴρ εὐγενὴς ᾖ, ἀλλ' ἐὰν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ γένους· οὐ γὰρ ὅτι αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐγέννησεν ἀγαθὸν, ἀλλ' ὅτι ἐκ τοιούτου γένους ἦν. »]

(5) Porticus illa vestra, Stoici, nullosne deambulantes adulteros vidit? Nam si nævum in facie magis inspici dicitis, quo loco magis pateat; ita plane nec e re fuit, vitia nobilium magis incessi, magis patere. Attamen nisi plane vestram illam porticum dejicitis, qui peccata omnia paria alibi jactatis, cur hic nobilium magis animadvertitis? Plebeii quis abusus sit filiola aut regis, negatis interesse: et tamen multa deblateratis in nobilium superbiam, arrogantiam, amorem, incestos amores, crudelitatem, vindictæ avidos animos, quos beneficii immemores facitis, levissimæ autem contumeliæ acerrimos insectatores. (6) Quæ si in hos solum quadrarent, jure forte declamandi in hos unos esset locus. Nunc quum ne vos ipsos quidem Proncea illa vestra, fatidica anus, his liberos perturbationibus reddat, quæ in iis castigatis, prius evellite a vobis.

XIV. At nulla, ait, ratio reddi potest, cur nobiliorem alio alium judicemus. Imo non leves videmur initio hujus disputationis attulisse, nisi mavis Aristotelem illo ipso libro de Nobilitate conscripto audire. (2) « Perspicuum igitur est, inquam, quid sentiendum de eo sit, quod agitavimus jam dudum: nempe, quid causæ sit, quod ii nobiliores ceteris judicantur, quorum opes a longinquo generis primordio repetuntur, aut quorum majores longo intervallo fuerunt boni, quam illi, qui propius absunt a nobilitatis suæ principio. Porro abest propius, qui sua sponte virtutem colit, quam cui avum contigerit hujusmodi habuisse. Quo fit ut nobilis demum ille sit, qui fuerit vir bonus. Inventi sunt etiam, qui specie quadam reprehensionis id convincere studeant, perinde quasi pertexerent justam ratiocinationem contra nobilitatem. Quemadmodum sane asserit Euripides: Non antiquitate majorum æstimandam esse nobilitatem, sed virtute: nec alium quemquam nobilem omnino esse, nisi virum bonum. Qua tamen opinione nihil minus verum est. Imo recte ponunt ea de re quæstionem, qui laudem virtutis, longa vetustate confirmatam, huic sententiæ adhibent. Quid esset causæ diximus. Id autem in causa erat, quod nobilitas est virtus continuata gentis alicujus. Virtus bonum est: illa bona familia est, in qua complures suis posteris virtutem quasi per manus tradiderunt. Quod tum demum usu venit, quum ea fluxerit a primordio nobili bonoque. Namque principio vis ea tributa est, uti multa ejusmodi procreet, cujusmodi fuerit ipsum. Hoc munus et opus principii, alia multa sui similia gignere. Quum igitur in gente aliqua exstiterit quispiam in hunc modum affectus adeo bene moratus, ut ejus bonitas ad alios ejusdem familiæ per ætates multas pervenire possit, eam gentem esse optimam necessarium. Etenim in ea multi erunt homines egregii, si hominum propago fuerit: sin equorum, equi, et in ceteris animalibus ad eundem modum. Quamobrem consentaneum sit, haud esse nobiles, qui divites aut virtutis laude præstantes fuerint; sed eos, quorum majores in ultima vetustatis memoria, vel divites aliquando vel viri boni exstiterint. Hac enim disputatione verum indagatur. Quod autem initium est, omnium caput, si retro agas, reperietur. Neque vero nobiles continuo sunt, quorum egregii majores, sed ii tantum ex majoribus, qui principes in edenda familia fuerunt. Quodsi bonus quispiam sua sponte non habet eam vim naturæ, ut sui similes procreare multos queat, non potest ab eo duci principium gentis. Igitur his rebus æstimandum est cujusque gentis principium et ii demum nobiles, qui nati in ejusmodi familia sunt: idque ea lege, si auctor primus ita sit, non autem tuus pater proximus. Etenim, qui est pater, non edit in lucem duntaxat virum bonum, qua est pater, sed qua genitus ipse est in hujus familia. »

XV. Ταῦτα μὲν Θεόγνιδος περιφέρεται τοῦ Μεγαρέως, ὡς Ξενοφῶν λέγει· οὗτος ὁ ποιητὴς περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας λόγους ποιεῖται, καὶ εἰκότως περὶ ἀνθρώπων βίου ἀπομνημόνευμα καλεῖσθαι δύναται, παραπλησίως εἴ τῆς ἱππικῆς ἐπιστήμων τις, περὶ αὐτῆς ἐγγεγράφει. (2) Τούτου τοῦ ποιήματος, ὡς οἶμαι, συνισταμένη ἐστὶν ἀρχή, ὅτι ἀπὸ τοῦ καλοῦ τοῦ γένους προοιμιάζει. Οὕτω γὰρ ἐδόκει, οὔτ' ἄνθρωπον, οὔτ' ἄλλο τι τῶν φυομένων μέλλειν ἔσεσθαι καλὸν, εἰ μὴ καὶ αὐτὰ τὰ αὐτὸν γεννήσοντα καλὰ ἦ. Διὰ τοῦτο καίριον ᾠήθη τῶν ἄλλων ζώων παραδείγμασι χρῆσθαι, ἅπερ οὐκ εἰκῇ, ἀλλὰ σπουδαιοτέρως τρέφεται, ὧν περὶ τὴν κηδείαν καὶ τὴν θεραπείαν οὐ μικροῦ ποιούμεθα, οὐκ ἄνευ τέχνης τινὸς, ὡς γενναιότατα τυγχάνωσι, ὅπερ καὶ δηλοῖ διὰ τὰ ἔπη τάδε·

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
κτήσασθαι, γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἢν τις χρήματα πολλὰ διδῷ.
Οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἀκοιτις
πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
Χρήματα γὰρ τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ, πλοῦτος ἔμιξε γένος.

(3) Ὅσον καθήκει τὴν τῶν υἱῶν γένεσιν, ἐν τούτοις τοῖς ἔπεσιν ἡ τῶν ἀνθρώπων ἄγνοια δηλοῦται· καὶ διὰ τοῦτο συμβαίνειν τοὺς ἐνδόξους οἴκους ἀμαυροῦσθαι, τῷ τοὺς εὐγενεῖς τοῖς ἀγενέσι συζεύγνυσθαι. Οἴονται μέντοι πολλοὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιθυμίαν καὶ φιλοχρηματίαν ἐν τούτοις κατηγορεῖσθαι, διότι οὐδεὶς παραιτεῖται βουλόμενος χρηματίζεσθαι τῇ [μὲν] ἀγενὴς καὶ ἄδοξος, τῇ δὲ κακὸς καὶ αἰσχρὸς γίνεσθαι. Οὐ μὲν ἀλλ' ὡς ἐγῷμαι τὴν τῶν ἀνθρώπων ἄγνοιαν μᾶλλον [ἂν] αἰτιάσαι τῶν διὰ φιλοχρηματίαν τὴν εὐγένειαν ἀνεχομένων κατὰ σχολὴν ἐξίτηλον γίνεσθαι.

XVI. Ἀλλ' ἐπεὶ ὁ Χρύσιππος ἐξ ἐραστοῦ Εὐριπίδου πρὸς ἡμᾶς ἀναμάχεται, φέρε δὴ, προφέρωμεν ἅπερ ἐκεῖνος τῆς εὐγενείας κήρυξ ἦδε περὶ αὐτῆς. Οὕτω γὰρ αὐτός·

Εἰ τοῖς ἐν οἴκῳ χρήμασιν λελείμμεθα,
ἡ δ' εὐγένεια καὶ τὸ γενναῖον μένει.
Φεῦ, φεῦ, τὸ φῦναι πατρὸς εὐγενοῦς ἄπο
ὅσην ἔχει φρόνησιν ἀξίωμά τε·
κἂν γὰρ πένης ὢν τυγχάνῃ χρηστὸς γεγὼς,
τιμὴν ἔχει τιν', ἀναμετρούμενος δέ πως
τὸ τοῦ πατρὸς γενναῖον ὠφελεῖ τρόπῳ.
Ἡμῶν τί δῆτα τυγχάνεις χρείαν ἔχων;
πατέρων γὰρ ἐσθλῶν ἐλπίδας δίδως γεγώς.
Πένης γὰρ οὐκ ἐκεῖν' ἀπώλεσεν
τὸ τοῦ πατρὸς γενναῖον...
Φέρει δὲ καὶ τοῦτ' οὐ[χὶ] μικρὸν εὐγενὴς
ἀνὴρ στρατηγῶν, εὐκλεᾶ τ' ἔχων φάτιν·
ἐν τοῖς τέκνοις γὰρ ἡ ἀρετὴ τῶν εὐγενῶν
ἐνέλαμψε· κρείσσων τ' ἐστὶ πλουσίου γάμου.
Δεινὸς χαρακτὴρ κἀπίσημος ἐν βροτοῖς
ἐσθλῶν γενέσθαι, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται
τῆς εὐγενείας ὄνομα τοῖσιν ἀξίοις.

(2) Ταῦτα μὲν γὰρ οὐκ ἔστιν ἀνθρώπου διαμαχομένου

XV. Atque (*hæc*) quidem, ut ait Xenophon, Megarensis Theognidis carmina feruntur. Hic poeta de virtute vitisque hominum, nec alia re ulla sermonem instituit: nec injuria dici potest commentarius de hominum vita: haud aliter quam si peritus rei equestris ea de re scriptum aliquod edat. (2) Hujus poematis, meo judicio, certe [*leg.* recte] institutum est principium, quum orditur a bonitate generis. Nam ita sentiebat, nec hominem, nec aliud quidquam, quod procreatur, fore bonum, nisi, quæ illud procreatura sunt, bona sint. Quare visum est ei, ceterorum animantium exemplis uti, quæ non temere, sed accuratius, aluntur, quæque curantur et comuntur quadam arte, ut nobilissima evadant. Id quod his versibus facit perspicuum:

Fortis equus firmusque aries, non vilis asellus,
egregio qui sit sanguine, Cyrne, volunt;
et satagunt omnes sibi habere. At fœdera jungit
villa, si dederit vir generosus opes.
Femina nulla thoros, quamvis generosa, recusat
divitis, hunc forti præferet illa viro.
Gazæ amor est summus, vilem sibi nobilis aptat,
vilis et egregiam, turbat et arca genus.

(3) His versibus declaratur hominum inscitia, quod attinet ad procreationem sobolis; atque ob eam rem evenire, ut familiæ cujusque bonitas sensim minuatur, quod degeneres tam sæpe nobilibus copulantur. Non pauci tamen his versibus accusari hominum cupiditatem et sordes a poeta existimabunt, eo nomine, quod eorum nemo recuset, modo se posset locupletare, tam degener et ignobilis, quam vitiosus et turpis evadere. Ceterum, mea quidem sententia, hominum inscitiam in vita degenda potius accusat, qui nobilitatem tam præclarum thesaurum opum amore sensim delabi patiantur.

XVI. Sed quando Chrysippus ex amatore suo Euripide nos oppugnat [*imo,* ex amatore Euripidis noster fit denuo adversarius], age vero, proferamus, quæ et ille nobilitatis præco pro nobilitate cecinit. Sic autem ille:

Quamvis familiæ haud suppetant nobis opes,
generosus animus, prisca nobilitas manent.
Proh sancta divum numina! patris nobilis
quos addit animos, quod decus fiducia!
Quamvis egestas nobilem oppugnet virum,
cunctis verendus tamen erit, necnon patris
secum ipse reputans facta, crescet moribus.
Quid nostri egentem casus huc te detulit?
sperare de quo multa nobilitas jubet.
Quæ cetera aufert inopia, generis decus
auferre nescit.
Id vero multum rettulit, prosapia
situe imperator nobili, fama bona:
generosa patrum filiis virtus inest,
unaque crevit, melior opulentis thoris.
Illustre et ingens specimen in mortalibus
stirps clara generis nomen augescit, cui
decus exprobrari familiæ jure haud potest.

(2) Hæc quidem non sunt hominis oppugnantis et dejicien-

καὶ καταβαλλομένου τὴν εὐγένειαν, μᾶλλον δὲ ἐπαινοῦντος καὶ ὑπεραίροντος. Τί δ' ἐκεῖνα τοῦ αὐτοῦ;

Οὐκ ἔστι τοῦδε παισὶ κάλλιον γέρας,
ἢ πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέναι,
γαμεῖν τ' ἀπ' ἐσθλῶν· ὃς δὲ νικηθεὶς πόθῳ
κακοῖς ἐκοινώνησεν, οὐκ ἐπαινέσω,
τέκνοις ὄνειδος οὕνεχ' ἡδονῆς λιπεῖν.
Τὸ δυστυχὲς γὰρ ἡ εὐγένει' ἀμύνεται
τῆς δυσγενείας μᾶλλον· ἡμεῖς γὰρ κακῶν
εἰς τοὐσχατον πεσόντες εὕρομεν φίλους.
Τοσόνδε παῖδα σωφρονοῦντ' ἐπίσταμαι
χρηστοῖς θ' ὁμιλοῦντ' εὐσεβεῖν ἠσκηκότα.
Πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦδε σώματος κακὸς
γένοιτ' ἄν; οὐδεὶς τοῦτό μ' ἂν πίθοι ποτέ.
—— Τό τ' εὐγενὲς
πολλὴν δίδωσιν ἐλπίδ' ὡς ἄρξουσι γῆς.
Τὴν εὐγένειαν, κἂν ἄμορφος ᾖ γάμος,
τιμῶσι πολλοὶ πρὸς τέκνων χάριν λαβεῖν,
τό τ' ἀξίωμα μᾶλλον ἢ τὰ χρήματα.
Ἀλλ' εἰπερ εἶ γενναῖος, ὡς αὐτὸς λέγεις,
σήμαιν', ὅτου τ' εἶ καὶ πόθεν· τὸ γὰρ καλῶς
πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μιάνειεν λόγος.

XVII. Ἀλλὰ τὸν Χρύσιππον ἀφῶμεν, οὐχ ἅπαξ ἐναντιούμενον ἑαυτῷ, ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ ἀγαθῶν καὶ ἐν τῷ Περὶ ῥητορικῆς, ὑγίειαν ἐάν τις τοῖς ἀγαθοῖς ἐναριθμῇ οὐκ ἀντιμάχεσθαι, καὶ ἐν τῷ Περὶ τῶν καθ' αὑτὰ αἱρετῶν οὐδὲ μανίας ἀποστερεῖ τοὺς τούτων καταφρονοῦντας. (2) Καὶ τῷ ὄντι οὐτ' ἐκεῖνος οὔθ' οἱ Στωϊκοὶ δέονται τῆς εὐγενείας, ὅσοι τοιαύτης ἐφάπτονται φιλοσοφίας, ᾗ τὰ πάνθ' ὡς ἀπὸ θείας ῥάβδου ἑαυτοῖς συντόμως χορηγεῖσθαι μεγαλαυχοῦνται· αὐτοὺς πλουσίους, εὐγενεῖς, καλοὺς, βασιλέας εἶναι· ἀλλὰ μὴν οὗτοι οἱ πλούσιοι τοὺς ἄλλους τὴν τροφὴν προσαιτοῦσι· τούτους τοὺς βασιλέας οὐδεὶς ὑπακούει· αὐτοὶ πᾶσιν ἔνοχοι τὰ πάντα κέκτηνται, μόλις ἐπήλυδες τὸν οἶκον μὲν εἰς τρεῖς μῆνας μισθωσάμενοι, τὸν δὲ μισθὸν οὐκ ἀποτελοῦντες.

XVIII. Ὁ δὴ Φίλων οὐχ ὥσπερ σοὶ δοκεῖ, οὕτως ἀδίκως διακεῖται πρὸς τὴν εὐγένειαν, οὔτε τὴν τοῦ Λυκόφρονος γνώμην δοκιμάζει, καίπερ αὐτὴν ἀναφέρων. Οὕτω γὰρ ἐκεῖνος·

2. « Ὅλως δὴ περὶ εὐγενείας ἐγὼ ἀπορῶ, τίνας χρὴ καλεῖν τοὺς εὐγενεῖς. Εἰκότως γὰρ, ἔφην, τοῦτο σὺ διαπορῶν· καὶ γὰρ [παρὰ τῶν πολλῶν] καὶ παρὰ τῶν σοφῶν τὰ μὲν ἀμφισβητεῖται, τὰ δὲ οὐ λέγεται σαφῶς εὐθὺς τὰ περὶ τῆς δυνάμεως. Λέγω δὲ τοῦτο, πότερον τῶν τιμίων ἐστὶ καὶ σπουδαίων, ἢ καθάπερ Λυκόφρων ὁ σοφιστὴς ἔγραψε, καινόν τι πάμπαν. Ἐκεῖνος γὰρ ἀντιπαραβάλλων ἑτέροις ἀγαθοῖς αὐτὴν, Εὐγενείας μὲν οὖν, ἔφη, ἀφανὲς τὸ κάλλος, ἐν λόγῳ δὲ τὸ σεμνὸν, ὡς πρὸς δόξαν οὖσαν τὴν αἵρεσιν αὐτῆς, κατὰ δὲ ἀλήθειαν οὐδὲν διαφέροντας τοὺς ἀγενεῖς τῶν εὐγενῶν. »

3. Ταῦτα δὲ οὐ θαυμαστὸν ὑπὸ ἀγενοῦς γεγράφθαι σοφιστοῦ. Ἆρα τίνα τούτῳ ἀντιθῶμεν; Ποσειδώνιον, οἶμαι, σεμνὸν μάλα φιλόσοφον ταῦτα πρὸς Τουβέρωνα διαλεγόμενον·

tis nobilitatem, potius vero laudantis et efferentis Quid illa ejusdem?

Non præmium ullum liberis præstantius,
ac nosse patrem nobilem fortem, probum,
sociamque lecti nobilem. Sin quis mala
libidine amens jungit obscuras faces,
non laudo. Tanti num voluptas, liberis
probrum ut relinquas generis et turpem notam?
Generosus animus vincit adversa et domat,
ignavus illis cedit. Et nos ultimo
mersi periclo, sensimus amicam fidem.
Usque adeo puerum, sat scio, incessit pudor,
celebrare cœtus qui bonorum assueverit,
sanctosque mores didicit. Hunc ergo malum?
istone natum genere vitiosum putas?
Hoc mihi probabit nemo, nec persuaserit.
Hos magna generis claritudo spem facit
illo superba sceptra fixuros solo.
Conjux vetusta gente, quamvis fœda sit,
appetitur: hanc spes liberûm gratam facit,
opibusque potior dignitas multis placet.
Si, ut prædicat te nobilem, ita se res habet,
nomen parentum et patriæ narra: [nam] ex bonis
quidquid creatum, pollui dictis nequit.

XVII. Sed mittamus Chrysippum, non uno loco contraria scribentem; nam et in libro primo de Bonis, et libro de Arte dicendi, opes, nobilitatem, pulchritudinem, sanitatem, bonis si quis adscribat, non se repugnare ait. Libro quoque de Iis quæ per se eligantur, ne ab insania quidem liberat eos, qui hæc nihili faciant. (2) Ac revera nihil illi, nihil Stoicis nobilitate opus, qui id genus philosophandi secuti sunt, quo sibi virgula velut divina omnia suppetere jactitant: se divites, nobiles, formosos, reges esse. Divites autem sint, sed qui ab aliis cibum emendicent: sint reges, sed quibus nemo pareat, ipsi omnibus sint obnoxii: soli omnia possideant, sed qui vix inquilini trimestrem mercedem pro domo locata persolvere possint.

XVIII. Philo autem nobilitati non tam iniquus fuit, quam putas: neque vero probavit Lycophronis sententiam, tametsi retulerit. Sic enim ille:

2. « Plane dubito, quod attinet ad nobilitatem, qui tandem illi sint quos appellare nobiles æquum esse videatur. Nec injuria, inquam, super ea re quæstionem scite ponis. Etenim tam imperiti homines, quam sapientes, aut ea de re non idem sentiunt, aut non explicant satis dilucide. Verbi causa: quæ demum vis hujus sit, utrum nobilitas quiddam honoratum et præstabile sit; an potius, quod Lycophron sophista prodidit memoriæ de ea, prorsus novo exemplo, verum judicabimus? Nam is contendens hanc cum aliis bonis, ignotam esse in vulgus ait ejus pulchritudinem, verboque solum, non re, ejus dignitatem niti: quippe quam opinio vana faciat optabilem, re autem vera nihil inter ignobiles et nobiles interesse.

3. Sed hæc non mirum scripta ad ignobili sophista. Quem igitur huic opponemus? Posidonium, opinor, gravem inprimis philosophum, hæc cum Tuberone disputantem [*Sunt Aristotelis*]:

4. « Ἀμφισβητεῖται δὲ καθάπερ καὶ περὶ τοῦ πηλίκον ἀγαθόν ἐστι, οὕτω καὶ τίνας δεῖ καλεῖν εὐγενεῖς. Οἱ μὲν γὰρ τοὺς ἐξ ἀγαθῶν γενέων εὐγενεῖς εἶναι νομίζουσι, καθάπερ καὶ Σωκράτης· διὰ γὰρ τὴν Ἀριστείδου ἀρετὴν, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ γενναίαν εἶναι. Σιμωνίδην δέ φασιν ἀποκρίνασθαι διερωτώμενον, τίνες εὐγενεῖς, τοὺς ἐκ πάλαι πλουσίων φάναι· καίτοι κατὰ τοῦτον τὸν λόγον οὐκ ὀρθῶς ἐπιτιμῶσι. Θέογνις δὲ ὁ ποιητὴς ὁ ποιήσας,

Ὡς τὴν μὲν εὐγένειαν αἰνοῦσι βροτοὶ,
μᾶλλον δὲ κηδεύουσι τοῖσι πλουσίοις...

Ἦ, πρὸς Διὸς, οὐχ αἱρετώτερος ὁ πλουτῶν αὐτὸς, ἢ οὗ ὁ πρόπαππος, ἢ τῶν προγόνων τις πλούσιος ἦν, αὐτὸς δὲ πένης; Πῶς γὰρ οὔκ; εἶπε. Καὶ δέοιτ' ἂν κηδεύειν τοῖς πλουσίοις μᾶλλον, ἢ τοῖς εὐγενέσιν; Εὐγενεῖς γὰρ οἱ παλαιοὶ, κρείττους δὲ οἱ νῦν· οὐκοῦν ὁμοίως κἂν τις ὑπολαμβάνῃ οὐ τοὺς εὐγενεῖς εἶναι τοὺς ἐκ πάλαι πλουσίων, ἀλλὰ τοὺς ἐξ ἀγαθῶν πάλαι· κρειττων γὰρ ἂν δόξειεν ἀρχαίας ἀρετῆς πρόσφατος· καὶ μετέχειν μᾶλλον ἕκαστον πατρὸς ἢ προπάππου· αἱρετώτερον δ' αὐτοῦ εἶναι σπουδαῖον, ἀλλ' οὐ τὸν πρόπαππον ἢ τινα τῶν ἄλλων προγόνων. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Ἆρ' οὖν οὐκ ἐπεὶ ἐν μηδετέρῳ τούτων ὁρῶμεν τὴν εὐγένειαν, σκεπτέον ἄλλον τρόπον; Τίνα τοῦτον μέντοι; Σκεπτέον δὴ, ἔφη. Τὸ εὖ σημαίνει τι δήπου τῶν ἐπαινετῶν καὶ σπουδαίων, οἷον τὸ εὐπρόσωπον καὶ τὸ εὐόφθαλμον· ἀγαθὸν γάρ τι καλὸν σημαίνει κατὰ τοῦτον τὸν λόγον. Πάνυ γὰρ, εἶπεν. Οὐκοῦν εὐπρόσωπον μέν ἐστι τὸ ἔχον ἀρετὴν προσώπου, εὐόφθαλμον δὲ τὸ ὀφθαλμοῦ ἀρετήν. Οὕτως, εἶπεν. Ἀλλὰ μήν ἐστι γένος τὸ μὲν σπουδαῖον, τὸ δὲ φαῦλον, ἀλλ' οὐ σπουδαῖον. Πάνυ γε, εἶπε. Σπουδαῖον δέ γέ φαμεν ἕκαστον κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν εἶναι, ὥστε καὶ γένος σπουδαῖον ὡσαύτως. Οὕτως, εἶπε. Δῆλον ἄρ', ἔφην, ὅτι ἐστὶν ἡ εὐγένεια ἀρετὴ γένους. »

XIX. *** (2) Ταῦτα, φημὶ, οὔτε διαφημοῦσι τὴν εὐγένειαν, οὔθ' ὑπὸ τῶν ποιητῶν πεπλασμένα δύναται πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας στερεὰν ταμιεύεσθαι μαρτυρίαν. Ἐκεῖνοι γὰρ καὶ εἰς τοὺς θεοὺς αὐτοὺς ἀναφέρουσιν, ἅπερ οὐδ' εἰς σώφρονας ἄνδρας ἄνευ αἰσχύνης μεταθετέα· οὐδ' εἴ τινος ἀμφισβητούμενον γένος ἐστὶ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ διαδοχὴ τῆς εὐγενείας τύχῃ, διὰ τοῦτο τῆς εὐγενείας ἀρχὴ μιαίνεται· τούτων γὰρ οἱ πάλαι πρόγονοι καὶ ἐπιφανεῖς, καὶ πᾶσιν ὑπῆρξαν ἔνδοξοι, καὶ ἀπὸ τῶν εὐγενῶν εὐγενεῖς. (3) Ὅθεν δῆλον, εἰ τῆς εὐγενείας γονὴ προεχυμένη εἰς ἔρωτας τοὺς ἀκολάστους, ἔφυσεν ἀπαραιτήτους ἐπιγόνους, δικαιότερον ἂν ἦν τοὺς κατὰ νόμους ἐξ εὐγενῶν πεφυκότας ὡς ἐπαινετοὺς εὐδοκιμεῖσθαι. Εἰ δ' ἐξ εὐγενοῦς ἐπιθυμίας εἰς δημοτικὸν πεπτωκυίας ἀνὴρ εὔσημος ἐγένετο, ὅσῳ εὐσημότερος ἔσεται ὁ ἐκ τοῦ καθαροῦ θαλάμου; Οὐδ' ἐκ τῶν παρὰ τοὺς εὐγενεῖς πλημμελημάτων ἡ εὐγένεια τεύξεταί ποτε ἀκλείας· οὐ μᾶλλον ἢ διὰ τῶν

3. « Ambigi solet, non modo, quantum in nobilitate sit boni, sed etiam, qui demum id nominis mereantur. Alii nobiles illos censent, quorum parentes bonitate præstiterint: quod facit Socrates. Qui, quoniam Aristides summa virtute fuit, generosam ejus putat filiam esse. Simonidem ferunt, ecqui nobiles forent, aliquando interrogatum, Eos respondisse, quorum majores inde usque a multo tempore opulenti fuerint. Tamen sunt qui dictum vituperent, at minus recte. Theognis autem poeta [*imo* Euripides] hos edidit versus:

Generositatem vulgus apprime probat:
Sed conjugem omnes ducere opulentam expetunt.

An non, quæso, est optabilius te divitem esse, quam proavum tuum, aut majorum tuorum quempiam fuisse divitem aliquando, ceterum nunc esse pauperem? Quidni? inquit: ac censeo, affinitatem potius cum pecuniosis, quam nobilibus esse contrahendam. Nobiles illi antiqui sunt, at præstabiliores multo, qui nunc vivunt. Quare eadem opera existimes, non magis eos nobiles haud [?] esse, quorum majores opibus maximis multo ante floruerunt, quam qui longo intervallo repetunt sui generis primordium a viris præstantibus virtute. Virtus enim recentis memoriæ longe melior, quam illa prisca et obsoleta: propiusque attingit quemque conjunctio patris, quam proavi: necnon satius est, virum te bonum esse, quam proavum, aut majorum tuorum quempiam. Est ita ut dicis, inquit. Quum ergo, inquam, neque in hoc, neque illo sit nobilitas ponenda, uti apparet, an non alio modo investiganda est? Quo tandem? Age, inquit, dispiciamus. Particula εὖ, quæ prima est hujus vocabuli εὐγένεια, laudabile quid et præstans suoque in genere perfectum declarat, ut εὐπρόσωπον, honesta facie, εὐόφθαλμον, perspicaci oculo. Nam boni pulchrive quidpiam his verbis denotatur. Maxime vero, inquit. Igitur εὐπρόσωπον est quod faciei præditum est virtute, εὐόφθαλμον, quod oculi. Est ita, inquit. Jam vero, aliane est egregia laude familia, quædam turpis, nec laudabilis? Maxime vero, inquit. Præstans et egregium quidquam dicimus pro natura suæ virtutis, ac proinde idem sentiendum de bonitate generis. Est ita, inquit. Perspicuum ergo est, inquam, nobilitatem esse virtutem generis. »

XIX. Proinde quid Lycophron conatur ostendere, si repetamus, aut Jovem, aut Herculem, aut ejus liberos et posteros, aut Theseum, aut Bacchum, aut Apollinem, Perseum, Iasonem, Cyrum, et ex Heroibus majorem numerum, quorum se nobilitate deinceps multum jactavere, horum originem fœdam fuisse et spuriam, etiam si excutiamus altius de Rhea, quæ prodiderint Ægyptii veteres. (2) Hæc, inquam, neque noxæ esse possunt nobilitatis, neque a poetis conficta in certum testimonium veritatis promenda. Illi quidem diis etiam ea tribuere, quæ pudet in moderatos homines transferre. Neque si, qui parum certis natalibus prodiere, nobilitatis nomen propagavere, ideo origo fœda nobilitatis. Hi enim antea clari, et in vulgus noti fuere nobilium sati sanguine. (3) Ex quo apparet, si nobilitatis semen effusum in amores parum pudicos, inde tamen ortos posteritati commendare potuerit: multo magis æquum esse, legitimis ortos nobilibusque parentibus claros laudabilesque censeri. Lapsa est libido no-

φιλαργύρων πλεονεξίαν ἡ τῶν χρημάτων αὐγή. Καὶ εἰ μὲν ἐκ τοιούτων ῥυπαρῶν συνουσιῶν προσεπεγένοντο εὐκλεεῖς, σπουδαῖοι δὲ γεγενημένοι τὴν τοῦ ὀνόματος ἀθανασίαν εἰς τὰ πόρρω προὔδοσαν τοῖς ὑστέροις· τί κωλύει, τὴν εὐγένειαν ἀπὸ τῆς ἐκείνων ἀρετῆς ἀρχήν τε καὶ αὔξησιν εἰληφέναι; Καὶ ὁ ὑβριστικῶς ἐρωτηθείς, τίς ποτ' ἐτύγχανεν ὢν ὁ τοῦ Πηλέως πατήρ, ἠρώτησε καὶ αὐτὸς τὸν Πτολεμαῖον βασιλέα, τίς ἦν ὁ τοῦ Λάγου πατήρ; ἡ ὕβριν ὕβρει ἀπέτρεψεν, ἢ τοὺς ῥυπαροὺς ἀνθρώπους ἐμιμήσατο, ὧν ἔθος ἦν ἀεὶ τῇ εὐγενείᾳ φθονεῖν. (4) Ἀξιῶ δὲ τῇ εὐγενείᾳ οὕτω τὴν οἰκείαν αὐτονομίαν διατηρεῖσθαι, ὡς μὴ καταπατεῖν τὰς ἄλλας ἐν τῇ πολιτείᾳ καταστάσεις, καὶ αὐτὰς ἔχειν ἐν ὄχλου τάξει. Ἰνδικοὺς κύνας δῶρον πεμφθέντας Ἀλεξάνδρῳ φησὶν Ἀριστόβουλος, πρὸς μὲν τοὺς ἀγρίους ταύρους καὶ ὀρεῖς ἀδμήτους προβαλλομένους, ἀκινήτους κατακεῖσθαι, πρὸς δὲ τὸν εἰσηγμένον λέοντα ἐκθορήσαντας εἰς μάχην ἐπερρίφθαι. Τὸν αὐτὸν τρόπον ἐὰν μὲν δημοτικοί ποτε τὴν εὐγένειαν ζηλοτυπῶσιν, ἐὰν δὲ σοφισταὶ εἰς αὐτὴν φλυαρῶσιν, οὐ θέμις αὐτοὺς εἰςορούειν, βοᾶν, κράζειν, ἀλλὰ σιγῇ τὴν αὐτῶν στωμυλίαν καταχοῦν. (5) Ἔστω αὐτοῖς ἐν παραδείγματος λόγῳ τὸ τοῦ Καίσαρος ἀπόφθεγμα· λέγοντι γάρ τινι ὡς κακολογεῖται, Ἀλλὰ μὴν ἀρκεῖ μοι, φησίν, ὡς τοιοῦτός εἰμι, ὥστε μὴ παρ' ἐκείνων κακουργεῖσθαι, οὐδ' ἐξεῖναι βούλομαι τοῖς εὐγενέσι, τοῖς ἐν τέλει, τοῖς ἄρχουσι, παρέχειν ὥτα ταύταις ταῖς ἔρισιν ἐκπεπληγμένους· ἀλλὰ μᾶλλον τὰς αὐτῶν μεταφέρειν μελέτας, πρὸς ἃ ἡ εὐγένεια συνεγείρει, ἵνα περὶ τῶν ἄλλων σωτηρίας σπουδὴν ποιούμενοι πολλὴν, περὶ τῆς αὑτῶν οὐ πολλὴν ἄγαν ἔχωσι φροντίδα, μεθ' ἑαυτῶν ἀναπολοῦντες τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο τοῦ Ἀλεξάνδρου « εὖ ποιήσαντα κακῶς ἀκούειν εἶναι βασιλικόν. »

XX. *** (2) Ἀλλὰ μὴν οὐ περὶ τούτου ἡ παροῦσα πραγματεία, πότερον ὁ τῶν ἀγροίκων ἢ τῶν ἐν πόλεσιν ἀρχαιότερος βίος, οὐδ' εἴ τις ἐγκωμιάζων τὸ ἐν ἀγροῖς ζῆν, τοῦ Κρόνου βασιλέως γόνον ὑπάρχειν ἔλεξε τοὺς γεωργοὺς, δέον ταύτην τὴν μαρτυρίαν ὡς ἀληθεστάτην προφέρεσθαι. Ἅπαντες γὰρ ἡμεῖς οἱ θνητοὶ ὑπὸ τῶν θεῶν τυγχάνομεν γενόμενοι· οὐ μέντοι κωλύουσι τὰ ἤθη, ἀλλὰ τὰ τῶν ἐθνῶν ἔθη, καὶ αὐτὴ ἡ αἴσθησις ἡ κοινὴ, τὸ ἀπ' αἰσχροῦ καλὸν, ἀλήτην ἀπὸ πλουσίου, χωλὸν ἀπ' ἀρτίου μὴ διακρίνεσθαι· οὐδ' εἴ τινες ἐν τοῖς γοῦς πρὸς ἑτέραν θεραπείαν ἔξοχοι, διὰ τοῦτο τὴν εὐγεωργένειαν ἀπ' αὐτῶν τὴν ἀρχὴν ἀναγκαῖον εἰληφέναι· οὐ γὰρ ἧττον λέγουσιν ὄντες γεωργοὶ, ὥσπερ ἐν οἰκίᾳ παλυτελεῖ δούλων εἰσὶ γένη πολλὰ, καὶ δοῦλοι μέντοι, ὅ τε προστάτης, καὶ οἱ ταμίαι, καὶ οἱ κυαθίζοντες, καὶ οἱ γραμματεῖς, ἔτι δὲ καὶ ἄλλοι, ὥσπερ οἱ κτηνονόμοι.

3. * * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

bilis in plebeiam, aut sui similem? prodiit inde vir clarus? Quanto clarior, qui prodiit e puro thalamo! Neque unquam nobilium vitia nobilitatem infamaverint, non minus quidem, quam avarorum sordes opum splendorem. Quodsi ex sordidis hisce complexibus nati clari evasere, si virtutem amplexi nominis immortalitatem undique propagavere : quid vetat quin virtus eorum nobilitati principium incrementumque tribuere potuerit? Nam ille quidem, qui rogatus per contumeliam, quis fuisset Pelei pater, rogavit regem Ptolemæum, Prius responderet, quis esset Lagi pater; vel contumeliam contumelia repulit, vel sordidorum hominum morem imitatus est, quorum semper proprium fuit obtrectare nobilitati. (4) Volo enim ita nobilitas jus suum retineat, ne sibi tamen permissum putet conculcare, et in ordinem reliquos omnes ordines redigere. Canes Indicos dono Alexandro datos refert Aristobulus, dum objicerentur tauri ferocientes mulique, indomitos [*l.* immotos] jacuisse, at mox, exhibito leone, excitatos in pugnam ruisse. Ita si plebeii interdum obtrectant nobilitati, si sophistæ in eam deblaterant, nolo irruant, clament, vociferentur : potius silentio obruant eorum loquacitatem. (5) Imitentur Cæsaris illius factum : cui quum narraretur, esse qui ei detraherent, Satis esse, respondit, si id posset, ne illi facere aut moliri in eum quidpiam possint. Neque enim tantum volo esse otii nobilibus, proceribus, principibus, ut aures aperiant tricis hisce occupati. Potius cogitationes traducant ad id, quod [*l.* quo] eos excitat nobilitas : ut aliorum saluti prospicientes de sua parum sint solliciti; repetantque vetus id Alexandri : *Quum bene feceris, male audire regium esse.*

XX. Menander, inquis, Heracleotes, agricolas ipsos unos esse reliquias ex stirpe Saturni prædicat : Epigenes Rhodius multis rationibus comprobat, antiquiorem multo fuisse rem rusticam, quam urbanam : Diophanes nobilitatis initium ex agricultura trahit, in qua qui excellere videbantur, pastores esse maluerunt, quasi et ipsi imperium exercerent in animalia. (2) Atqui non id nunc agitur, antiquiorne sit rusticâ res urbana : neque, si quis collaudans rusticam vitam Saturni regis ex stirpe agricolas esse dixit, hoc quasi certissimum testimonium afferri debuit. Sumus quidem omnes mortales satu deorum procreati : nec tamen prohibent mores, prohibent instituta gentium, prohibet ipse sensus communis, quin pulchrum a deformi, inopem a divite, claudum ab integro discernamus : nec, si inter agricolas alterius operæ præstantiores, ideo ab iis necesse fuit nobilitatem initium sumere : neque enim minus desinunt esse agricolæ, non minus quam in copiosa familia, servorum sunt varia genera, et tamen servi, atrienses, ratiocinatores, qui sunt a cyathis, qui ab epistolis servi, atque alii mediastini.

3. Ecce autem, ais, non solum nobilitatis nomen irrepsisse in certos homines, at in certas etiam in universum provincias, veluti quum Euganei esse omnes nobilitate commendant, Moriseni Sitoniique, qui plane rectius Orphei nomine gloriantur, quam qui incolunt Dioscuriadæ oppidum, et Henioch(or)i, qui se jactitant ab Amphyto Telquioque, Castoris et Pollucis aurigis, nobilitatos.

4. Οὐδ' ἀπρεπὲς ἂν ἦν, ὅλην τὴν [χώραν] εὐγένειαν ἀποδείκνυσθαι, οὐχ ἧττον ἢ τὴν καλοκἀγαθίαν· οὐδ' ὅσοιπερ ἀπὸ τοῦ Κάστορος [καὶ Πολυδεύκους] ὀιφρηλατῶν γεγονότας ἐρίζουσιν, εὐγένειαν ἀποφαίνουσιν, ἀλλ' ἀρχὴν μᾶλλον· οὐδ' ἀδοξοι, ἀλλ' ἐπιφανεῖς, ἔτυχον ἡνίοχοι τότε, ὅταν ἀφ' ἁρμάτων μόνον ἦσαν αἱ μάχαι, [καὶ] ἡ τῶν κελήτων ἠγνοεῖτο στρατεία· ὅσα δὴ τούτου παραδείγματα παρὰ τῷ Ὁμήρῳ; ἀλλὰ διὰ τί με πρὸς Πίνδαρον ἀνακαλεῖς;

Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος· ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν
μητρὸς ἀμφότεροι.

Ἀλλ' ἀπείρους τόπους ὁρᾶν ἔστι παρ' ἐκείνῳ τοὺς νικῶντας ἀπὸ τῆς εὐγενείας ἐγκωμιάζοντι, καὶ αὐτὸν Ἀλκιμίδην ἀπὸ τοῦ πάππου Πραξιδάμαντος, τοῦ Σωκλίδου μνήμην ἀνανεώσαντος, ὃν τῶν Ἀγεσιμάχου υἱῶν ἐξοχώτατον ὑπάρξαι φησί· οὐδ' ἐπῆλθεν αὐτῷ μὴ κακολογεῖν τὴν εὐγένειαν, ἀλλὰ μᾶλλον προτρέπειν ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὸ τὰ τῆς σπουδῆς καὶ ἀρετῆς καλὰ καρποῦσθαι, ὅσοιπερ ἀπὸ τῶν θεῶν γεγονότας μεμνῆσθαι ἀξιοῦσι. Οὐ γὰρ Ἡσιόδου εἵπετο τοῖς λήροις, φάσκοντος ἐκ τῆς γῆς τὸν οὐρανόν, ἐξ Οὐρανοῦ Κρόνον, ἐκ Κρόνου Δία πεφυκέναι· ὁ δὲ Πίνδαρος συνετῶς οὐ πάντας ἐξ ἴσου διάγειν βίον μαρτυρεῖ ἐν τοῖς τοῦ Σωγένους ἐγκωμίοις.

XXI. Μέχρι δὲ τίνος ἀπειρόκαλος ἔσῃ τὸ Ἰφικράτους ἀπόφθεγμα εὐλογήσας; τοιούτῳ δὲ κέχρηταί ποτε καὶ ὁ Τύλλιος. Ὁ μὲν οὖν Ἰφικράτης ἀστείως τινί, ἑαυτὸν μὲν ἀφ' Ἁρμοδίου γένος ἔχειν μεγαλαυχοῦντι, ἐκείνῳ δὲ ὀνειδίζοντι τὸ ἀγενὲς, Ἀλλὰ μὴν τό μου γένος ἀπ' ἐμοῦ λαμβάνει τὴν ἀρχὴν, τὸ δὲ σὸν ἐν σοὶ λήγει. Τούτοις ἐκεῖνος τὴν μὲν εὐγένειαν οὐ κατέβαλεν, τὸ δὲ ἀγενὲς εἰκότως ἀνέκαμψεν εἰς τὸν ὀνειδίζοντα. (2) Οὕτως δὲ δίκαιόν ἐστι, τοὺς εὐγενεῖς τῆς αὐτῶν εὐγενείας ἀντιποιεῖσθαι, ὥστε μηδαμῶς αὐτοὺς μὲν ἀλαζονεύειν, τοὺς δὲ ἄλλους ἀποβηματίζειν, ἐν νόῳ ἔχοντας, ὡς καὶ αὐτοὶ κοινῇ μοίρᾳ πεφυκότες, καὶ ἀσμένως ἂν ἀκούσοντες τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο πρὸς Ἑκάβην·

Φεῦ, ὦ μῆτερ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων
δούλειον ἦμαρ εἶδες· ὡς πράσσεις κακῶς
ὅσον περ εὖ ποτ'· ἀντισηκώσας δέ σε
σθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.

Καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ οὐκ ἀνάρμοστα τὰ Πολυνείκους·

Οὐδ' ηὐγένειά σ' ἦρεν εἰς ὕψος μέγα;
Κακὸν τὸ μὴ ἔχειν· τὸ γένος οὐκ ἔδοσκέ με.

(3) Οὐ διαμάχεται μὲν οὖν τοιαῦτα τῇ εὐγενείᾳ, μᾶλλον δὲ, νὴ Δία, προσορμῶσι πρὸς τὴν τῶν προγόνων ὀόξης ἀντίληψιν, σωτηρίαν, αὔξησιν· χαλεπὸν γὰρ καὶ δύσφορον τὸ τοῦ Ὀδυσσέως, ὅταν δικαίως εἰς εὐγενῆ ῥίπτηται,

[Σὺ δ' ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους,
ξαίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς.]

Οὐ γὰρ ἐκεῖνοι πρὸς ὀρχήσεις γενόμενοι, οὔτε πρὸς τὰς ἡδονὰς, παιδιὰς, ἀφροδίσια, ἁρπαγὰς, ἀδικίας πεφυ-

4. Neque vero indecens fuerit, universam provinciam nobilitatem ostentare, non minus quam probitatem et integritatem; neque qui se aurigis Castoris et Pollucis ortos contendunt, nobilitatem ostendunt, sed originem potius: neque tam viles, imo vero clari aurigæ eo fuere tempore, quo ex curribus tantum pugnabatur, militia unius tantum equi ignota erat: cujus rei exempla innumera apud Homerum exstant. Quorsum autem ad Pindarum me revocas, qui dicit

Hominum genus idem esse, quod deorum,
ex una parente utrosque spirare.

Quin potius innumeros ejus locos intuere, qui victores laudet e majorum nobilitate, et illum ipsum Alcimiden a Praxidamante avo, qui Soclidæ memoriam renovarit, quem Agesimachi liberorum excellentissimum fuisse ait. Non autem in mentem illi venit, obtrectare nobilitati; potiusque universos mortales hortari, et excitare ad industriæ fructus virtutisque decerpendos, qui satu deorum ortos sese meminisse possint. Non enim nugas Hesiodi secutus est, qui e Terra Cœlum, ex Cœlo Saturnum, ex eo Jovem genitum cecinit. Quam prudenter mox [?] Pindarus non omnes nos ex æquo vitam transigere Sogenem laudans testatur.

XXI. Quousque vero tandem in Iphicratis verbo commendando, quod et recte a M. Tullio usurpatum est, nimius eris? Iphicrates quidem salse in Harmodii e familia sese ortum jactantem, eique ignobilitatem exprobrantem, hoc detorsit: *Meum genus a me initium sumit, tuum autem in te finit.* Hoc ille quum dixit, non nobilitatem generis elevavit; sibi autem exprobrantem ignobilitatem jure refutavit. (2) Ita enim æquum fuerit, nobiles nobilitatem suam tueri, ne illa freti nimium insolescant, alios vero de gradu dejiciant: memineriut quoque sese communi sorte natos, et qui audire possint Euripideum illud Polydori ad Hecubam matrem:

O parens, quæ regia
genita domo servis, ut infelix agis,
quantum prius nunquam; deus quis te bona
ex ante fortuna malis conficit varians [?].

Nec vero Polynicis apud eumdem insulsa illa:

Jo. Non te generis evexit ad summum decus?
Pol. Malum carere est; nam genus non me aluit.

(3) Talia non oppugnantis sunt nobilitatem, imo per Jovem excitantis ad majorum decus tuendum, conservandum, augendum. Grave enim, per, inquam, grave videtur illud [Ulyssis], quum recte confertur in nobilem:

Tu splendidum natalium obscurans decus
lanam trahis, patre natus Argivûm optimo.

Non enim illi ad choreas nati, non ad oblectationes, lusus, res venereas, rapinas, injurias aliis inferendas editi: po-

κότες, ἀλλὰ πρὸς μὲν τὴν ἀρετὴν, πόνον, σπουδὴν, τὴν περὶ τῶν πολιτῶν σωτηρίαν, πρὸς δὲ τοῦ δήμου πολιτικὰς ὠφελείας, εἰκότως πρέπον αὐτοὺς οὐ μόνοις σφισὶν αὐτοῖς φαινομένους πεφυκέναι. Τούτοις δὲ φάναι προσήκει τὰ ὑπὸ τοῦ Σατύρου τῇ Παλλάδι λεχθέντα περὶ τὴν αὐλητικὴν ἄγαν ὀήπου τερπομένῃ *** ἀλλὰ πατρῴας μεμνημένους εὐγενείας, ἐς ταύτην ἐσιδεῖν, ταύτῃ ἥδεσθαι, πρὸς ταύτης αὔξησιν προπετεῖς ὑπάρχειν, καὶ τῇ ἑτέρᾳ ἐκείνῃ τῆς ψυχῆς εὐγενείᾳ ἐπιφανεῖς ποιεῖσθαι δεῖ. Ἔτι δὲ πρὸς ἐκεῖνο τοῦ συνετωτάτου ποιητοῦ ἀναβλέπειν, *** προσέχειν δὲ τὸν νοῦν, ὅπως ἑαυτοὺς ἁρμόζῃ τὸ πρὸς Ἑρμῆν λεχθὲν παρὰ Πριάμου,

Οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός,
πέπνυσαί τε νόον, μακάρων δ' ἐξ ἐσσὶ τοκήων.

Καὶ δικαίως οἷοί τε ὦσι προφέρειν τὸ Ὀδυσσέως πρὸς Πηνελόπην, τῆς ὀλεθρίας ἡδονῆς ἡττηθείσης·

Ὡς δ' αὕτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
Αἰαίη, δολόεσσα, λελαιομένη πόσιν εἶναι,
ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.

Ὡς δὲ εὐπρεπὲς, οὐχ ὑπὸ τῶν κολάκων, ἀλλὰ καλῶν τε καὶ ἐπαινετῶν ἀνδρῶν ἀκούειν, ὅπερ ἀκήκοεν Ἕκτωρ ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος·

Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδὴν,
ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρύοπα Ζεὺς
ἐσθλὸν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι,
καί τε πόλεις ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.

Καὶ τοῦ αὐτοῦ·

Λαῶν οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὡς ἤπιος ἦεν.

(4) Ἀλλὰ παρ' Εὐριπίδῃ, φῂς, οὐκ Ἠλέκτρα δικαίως χλευάζει τὴν εὐγένειαν; λέγουσα, τὸν ἔνδοξον Ἀγαμέμνονα, εἰ ἄρα ἔνδοξον, ἐξ Ἀτρέως γεγονέναι· καὶ διηγουμένη τὴν Ταντάλου τοῦ Διὸς αἰκίαν, τιμωρουμένων τῶν θεῶν. Ἀλλὰ μὴν οὐ δίκαιόν ἐστι τὴν ἑνὸς ἢ δυοῖν ἀλαζονείαν τῇ εὐγενείᾳ πράγματα παρέχειν· οὐδ' ἐκείνη φησὶ τὰς ἀτυχίας ὀνειδίζειν, καὶ φάσκουσα δὲ μηδὲν κακὸν, μηδένα νόσον εἶναι, οὗ τὸ φορτίον οὐ φέροι ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις, εἰς τὴν ἀνθρωπίνην μᾶλλον εἰσέβλεπε μοῖραν. (5) Οὐ κάκιστα δὲ ὁ Ἀρχίλοχος·

Τοῖος ἀνθρώποισι (γὰρ) θυμὸς, Γλαῦκε Λεκπτίνεω πάϊ,
γίνεται θνητοῖς, ὁκοῖον Ζεὺς ἐφ' ἡμέραν ἄγει.

Τὸ Αἰσώπου βατραχίδιον πρὸς τὴν μητέρα ἐξογκωμένην καὶ ἐρωτῶσαν, εἰ ὁ τοὺς ἀπούσης αὐτῆς γόνους βεβορὼς μείζων ἦν, ἀπέκρινεν· Οὐδ' εἰ μέση διαρραγῇς, φησὶν, ὦ μῆτερ, ἐκείνῳ τύχῃς ἴση· οὕτως οὐδ' οἱ ἀγενεῖς λεγέτωσαν ὅσα βούλονται, βασκαινέτωσαν τῇ εὐγενείᾳ, οὐδέποτε τῶν εὐγενῶν κρείττονες ἔσονται, οὔτε πάρισοι, μὴ προύργου ποιήσαντες τὴν ἀρετήν. Πόθεν δή; ἢ ἐξ ἴσης ἀνθρώπων μοίρας; ἢ φύσει τινί; *** ἢ τοῖς Αἰσωπικοῖς μύθοις πάλιν προσέχοντες, ἃ ἡ ἐργάτις ἡμέρα τῇ ἑορτῇ ἀντήρητο, ὡς ὑφ' αὐτῆς ἐπιπεπονημένων, ῥᾳθύμως διὰ λαιμαργίας ἀναλισκούσῃ· Φέρε δὴ, ἔφη, τὰς μοίρας ἀλλήλαις μεταβάλλωμεν. Ἡ δ' ἀπέκρινεν, Οὐ θέμις, τὸ ὑπὸ Διὸς ἐπιτελούμενόν μοι τῶν

tius ad virtutem, laborem, tuendos in officio cives, populares juvandos: merito ut, qui plus quam deceat, sibi ipsis solum nati videantur, jure, quæ a Satyro audiit Pallas, quum tibia oblectaretur, audire possint:

Haud te decet forma ista, mitte tibias,
sume arma, buccas, ut decet, componito.

Sed moniti nobilitatis paternæ, hanc intueri, hac se oblectare, huic augendæ incumbere debent, seseque altera illa nobilitate insignire, ad illudque subinde respicere poetæ peritissimi:

Non decet ut Hector pronus incumbere tectis
ille velit clarus, fixusque insidere plumis.

Illudque Priami de Mercurio elogium ut in eos competat, curent diligenter:

Corporis admiranda tua est species, sapis atque
mente simul: satus es majorum stemmate claro.

Jure quoque Ulyssis illud ad Penelopen proferre possint, voluptate pestifera superata:

Sic itidem Circes retinebar in ædibus altis,
conjugii tædas cuperet dum, meque maritum:
aut animum potuit nequaquam flectere nostrum.

Quam enim præclarum, non ab assentatoribus, at ex animo a probis laudatisque viris audire, quod audiit Hector a Polydamante:

Namque alii deus ut curæ sint Martia facta,
aut alii dedit, ut sapiat, sit providus, atque
cum sibi tumque aliis, ac oppida servet ab hoste;
atque hæc ipse tenes in primis, optime ductor.

Et illud ejusdem:

Ceu mitis pater hic populo imperitare solebat.

(4) At apud Euripidem, ais, Electra an non jure ridet nobilitatem? dum ex Atreo illustrem (si modo illustrem) Agamemnonem ait natum? dumque Jove nati Tantali pœnam refert? Sed enim non unius aut alterius insolentiam nobilitati nocere æquum fuerit: nec illa se ait exprobrare infortunia. Quumque refert, multum esse malum aut morbum, cujus non ferat onus hominis natura: ad communem hominum sortem potius respexit. (5) Nec vero pessime Archilochus:

Talis hominibus enim
animus inest, o Glauce, Leptine sate,
mortalibus, qualem in dies deus excitat.

Ranuncula Æsopica, matre intumescente, et rogante, majorne esset, qui, se absente, vorasset partus suos: Non si media dirumparis, mater, æqualis illi eris, respondit. Ita nec ignobiles, dicant quod volent, detrahant nobilitati, obloquantur, nunquam [unq.?] superiores erunt nobilibus, non æquales, nisi virtutis specimen ediderint. Unde id tandem? An inæquali sorte hominum? an genio aliquo? an Jovis magni consilio, ut ait Hesiodus, accidit ut alii obscuri, alii inclyti sint? an (ut ad fabulas Æsopicas redeamus) quum festo diei profestus insultaret, et, quæ summis laboribus quæreret, illum per socordiam atque ingluviem consumere quereretur, ferret hanc conditionem? mutarent sortem ex profesto festus fieret. Respondit a

ἱερῶν κλῆρον καταλείπειν· συμφέρειν τῷ Διὶ ἑκὰς τῶν μυστηρίων ἀποτρέπειν τὸν βέβηλον ὄχλον. (Λείπει τὰ ἑξῆς.)

Jove sortem sacrorum sibi commissam, nefas esse relinqui : interesse Jovis, procul arceri a mysteriis profanum vulgus. *Desunt reliqua.*

ΠΕΡΙ

ΠΟΤΑΜΩΝ ΚΑΙ ΟΡΩΝ ΕΠΩΝΥΜΙΑΣ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΩΝ.

I.

ΥΔΑΣΠΗΣ.

I. Ὑδάσπης ποταμός ἐστι τῆς Ἰνδίας νεανικῶς καταφερόμενος εἰς τὴν Σαρωνιτικὴν Σύρτιν· [ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἰνδός· μετωνομάσθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην.] Χρυσίππη διὰ μῆνιν Ἀφροδίτης εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα τοῦ γεννήσαντος Ὑδάσπου, καὶ μὴ στέγουσα τοὺς παρὰ φύσιν ἔρωτας, νυκτὸς βαθείας τῷ προειρημένῳ συνῆλθε, τῆς τροφοῦ συνεργούσης. Κατηχηθεὶς δὲ περὶ τῶν συμβεβηκότων ὁ βασιλεὺς τὴν μὲν ἐνεδρεύσασαν αὐτὸν γραῦν ζῶσαν κατέχωσεν· τὴν δὲ θυγατέρα σταυρώσας, διὰ λύπης ὑπερβολὴν ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Ἰνδὸν, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ὑδάσπης μετωνομάσθη.

II. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος Λύχνις καλούμενος· ἐλαιώδης δέ ἐστι τῇ χρόᾳ, καὶ ζεστὸς πάνυ· σελήνης αὐξομένης εὑρίσκεται πρὸς μελῳδίαν αὐλῶν· χρῶνται δὲ οἱ ἐν ἐξοχῇ τυγχάνοντες αὐτῷ.

III. Εὑρίσκεται δ' αὐτοῦ παρὰ τὰς καλουμένας Πύλας βοτάνη παρόμοιος ἡλιοτροπίῳ· ταύτην λειοτριβοῦντες, τῷ χυλῷ τοῖς καύμασιν ἀλείφονται, καὶ φέρουσιν ἀκινδύνως τῆς περισσοτέρας θερμασίας τὴν ἀναθυμίασιν.

IV. Οἱ δ' ἐγχώριοι, τὰς ἀσεβῶς ἀναστρεφομένας παρθένους σταυροῖς προσηλώσαντες, εἰς αὐτὸν βάλλουσι, τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν Ἀφροδίτης ὕμνον ᾄδοντες.

V. Κατορύσσουσι δὲ κατ' ἐνιαυτὸν γραῦν κατάκριτον, παρὰ τὸν ὀνομαζόμενον λόφον Θηρογόνον· ἅμα γὰρ τὴν πρεσβῦτιν [κατορυχθῆναι] ἑρπετῶν πλῆθος ἐκ τῆς ἀκρωρείας ἐξέρχεται, καὶ τὰ περιιπτάμενα τῶν ἀλόγων ζῴων κατεσθίει· καθὼς ἱστορεῖ Χρύσερμος ἐν π' Ἰνδικῶν. Μέμνηται δὲ τούτων ἀκριβέστερον Ἀρχέλαος ἐν ιγ' περὶ Ποταμῶν.

VI. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος Ἐλέφας καλούμενον δι' αἰτίαν τοιαύτην· Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος μετὰ στρατεύματος εἰς Ἰνδίαν ἐλθόντος, καὶ τῶν ἐγχωρίων κρίσιν ἐχόντων ἀντιπολεμεῖν αὐτῷ, Πώρου τοῦ βασιλέως τῶν τόπων ἐλέφας αἰφνιδίως οἰστροπλὴξ γενόμενος, ἐπὶ τὸν Ἡλίου λόφον ἀνέβη, καὶ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ χρησάμενος εἶπεν· Δέσποτα βασιλεῦ, τὸ γένος ἀπὸ Γηγασίου κατάγων, μηδὲν ἐξ ἐναντίας Ἀλεξάνδρου ποι-

---

DE

FLUVIORUM ET MONTIUM NOMINIBUS

ET DE IIS QUÆ IN ILLIS INVENIUNTUR.

I.

HYDASPES.

I. *Hydaspes fluvius* est Indiæ vehementius influens in Syrtin Saroniticam; *olim vocabatur Indus; mutatum nomen de causa ejusmodi.* Quum Chrysippe, Veneris ob iram, in parentis Hydaspis desiderium incidisset, et amorem quo præter naturam tenebatur, nequiret cohibere, profunda nocte, nutrice adjuvante, convenit. Rex vero, iis quæ contigerant compertis, anum quæ insidias sibi paraverat, vivam sepeliri jussit, et filia in crucem sublata, præ mœrore extremo se præcipitem dedit in fluvium Indum, qui ab eo postea denominatus est Hydaspes.

II. Nascitur in eo lapis Lychnis vocatus, qui olei colorem præ se fert, valdeque fervidus [densus? ναστὸς] est. Invenitur ille, adolescente luna, ad cantum tibiarum : et usui est excellentioribus.

III. Occurrit ibidem prope Pylas quas vocant, herba similis heliotropio : cujus contritæ succo contra solis æstus unguntur, et sine periculo quantumvis magnæ caliditatis exhalationem ferunt.

IV. At indigenæ, virgines quæ non caste vixerint, clavis cruci affigunt, et in hunc fluvium dejiciunt, dialecto vernacula Veneris hymnum canendo.

V. Defodiunt et vetulam condemnatam quotannis juxta verticem Therogonum. Simul enim ac vetula defossa est, illuc reptilium multitudo ex cacumine statim procedit, et quæ circumvolant muta animalia devorat, ut narrant Chrysermus libro Rerum Indicarum octogesimo, et Archelaus, qui diligentius de his egit libro XIII de Fluminibus.

VI. Adjacet vero huic fluvio mons, Elephas; qui ob hanc causam ita vocatus : quum Alexander Macedo in Indiam venisset cum exercitu, et indigenæ ei totis viribus resistere decernerent, elephas Pori illius regionis regis derepente œstro percitus Solis collem ascendit, et vocem humanam depromens, in hæc erupit : « Domine rex, qui a Gegasio (Pegasio?) familiam ducis, ne quidquam contra Alexandrum suscipias : Jovis etenim est Alexander » : et

ήσης· Διὸς γάρ ἐστι (Γηγάσιος). Καὶ τελέσας τὸν λόγον ἔθανεν. Ἀκούσας δὲ τούτων ὁ Πῶρος, ψοφοδεὴς τοῦ Ἀλεξάνδρου γόνασι προσέπεσεν, εἰρήνην αἰτούμενος· τυχὼν δὲ ὧν ἤθελε, τὸ ὄρος Ἐλέφαντα μετωνόμασεν· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν γ′ περὶ Ὀρῶν.

absoluto sermone occubuit. Quibus auditis Porus supplex Alexandri genua amplexus est, pacem expetens : quam quum consecutus esset, montem illum Elephantem nominavit, ut testatur Dercyllus libro III de Montibus.

II.

ΙΣΜΗΝΟΣ.

I. Ἰσμηνὸς ποταμός ἐστι τῆς Βοιωτίας κατὰ πόλιν Θήβας· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Κάδμου ποὺς, ἀπ' αἰτίας τοιαύτης· Κάδμος τὸν κρηνοφύλακα δράκοντα τοξεύσας, καὶ εὑρὼν ὥσπερ πεφαρμακευμένον φόνου τὸ ὕδωρ, περιήρχετο τὴν χώραν ζητῶν πηγήν· γενόμενος δὲ κατὰ τὸ Κωρύκαιον ἄντρον, κατὰ πρόνοιαν Ἀθηνᾶς τὸν δεξιὸν πόδα βαθύτερον εἰς πηλὸν ἤρεισεν· ποταμοῦ δ' ἀναδοθέντος ἐκ τοῦ τόπου, ὁ ἥρως βουθυτήσας Κάδμου πόδα προσηγόρευσεν αὐτόν. Μετὰ δέ τινα χρόνον Ἰσμηνὸς, Ἀμφίονος καὶ Νιόβης παῖς, ὑπ' Ἀπόλλωνος τοξευθεὶς, καὶ ἀλγηδόνι συνεχόμενος, ἑαυτὸν ἔβαλεν εἰς τὸν προειρημένον ποταμὸν, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἰσμηνὸς ὠνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Σώστρατος ἐν β′ περὶ Ποταμῶν.

II. Παράκειται δ' αὐτῷ Κιθαιρὼν ὄρος, ὀνομαζόμενον δὲ πρότερον Ἀστέριον, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Βοιωτοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐκ δυοῖν γυναικῶν τῶν ἐπισήμων θέλοντος γῆμαι τὴν ὠφελιμωτέραν, καὶ ἐν ταῖς ἀκρωρείαις λόφου τινὸς ἀνωνύμου νυκτὸς περιμένοντος ἀμφοτέρας, αἰφνιδίως ἐξ οὐρανοῦ κατενεχθεὶς ἀστὴρ [ἐν]έπεσε τοῖς Εὐρυθεμίστης ὤμοις, καὶ ἀφανὴς ἐγένετο. Βοιωτὸς δὲ τὸ σημαινόμενον νοήσας, τὴν μὲν κόρην ἔγημε, τὸ δ' ὄρος ὠνόμασεν Ἀστέριον ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος. Ὕστερον δ' ἐκλήθη Κιθαιρὼν δι' αἰτίαν τοιαύτην. Τισιφόνη, μία τῶν Ἐρινύων, εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα παιδὸς εὐπρεποῦς, Κιθαιρῶνος τοὔνομα, καὶ μὴ στέγουσα τὴν ἐπίτασιν τῶν ἐρώτων, λόγους αὐτῷ περὶ συνόδων ἀπέστειλεν· ὁ δὲ τὸ καταπληκτικὸν τῆς προειρημένης φοβηθεὶς, οὐδ' ἀποκρίσεως αὐτὴν ἠξίωσεν· ἡ δ' ἀποτυχοῦσα τῆς προαιρέσεως, ἐκ τῶν πλοκάμων ἕνα τῶν δρακόντων ἀπέσπασεν, καὶ ἐπὶ τὸν ὑπερήφανον ἔβαλεν· ὁ δ' ὄφις τοῖς κόλποις περισφίγξας αὐτὸν, ἀνεῖλεν Ἀστερίου ποιμαίνοντα ἐν ταῖς ἀκρωρείαις. Κατὰ δὲ πρόνοιαν θεῶν τὸ ὄρος ἀπ' αὐτοῦ μετωνομάσθη Κιθαιρὼν, καθὼς ἱστορεῖ Λέων ὁ Βυζάντιος ἐν τοῖς Βοιωτιακοῖς.

III. Ἑρμησιάναξ δὲ ὁ Κύπριος ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Ἑλικὼν καὶ Κιθαιρὼν, ἀδελφοὶ τυγχάνοντες, διαφόρους ἔσχον τῶν τρόπων τὰς διαθέσεις· ὁ μὲν γὰρ Ἑλικὼν, πραότερος ὑπάρχων καὶ προσηνὴς, συμπαθῶς ἐγηροβόσκει τοὺς γονεῖς· ὁ δὲ Κιθαιρὼν, πλεονέκτης τυγχάνων, καὶ θέλων εἰς ἑαυτὸν μεταστῆσαι τὴν οὐσίαν, πρῶτον μὲν ἐφόνευσε τὸν γεννήσαντα, τὸν δ' ἀδελφὸν ἐξ ἐνέδρας κατακρημνίζων, καὶ αὐτὸς συγκατηνέχθη· κατὰ δὲ θεῶν πρόνοιαν εἰς ὁμώνυμα ὄρη

II.

ISMENUS.

I. Ismenus fluvius est Bœotiæ juxta Thebas : qui prius fuit nuncupatus Cadmi pes, hac de causa. Quum Cadmus sagittis confixisset draconem qui fontem custodiebat, et aquam veneno ejus infectam cerneret, circuivit regionem, alium fontem quo sitim levaret, quærens. Appulsus vero ad antrum Corycæum Palladis beneficio, dextrum pedem altius in limum defixit : unde exortum est flumen, quod a Cadmo, postquam sacrificia peregerat, Cadmi pes vocatum est. Pauco post tempore Ismenus Amphionis et Niobes filius, ab Apolline sagitta confossus, quum dolore opprimeretur, se in id præcipitem dedit, et ab ipso Ismenus tandem dictum fuit, ut narrat Sostratus in secundo de Fluminibus.

II. Adjacet vero ipsi mons Cithæron, prius Asterius ideo vocatus, quod quum Bœotus Neptuni filius ex duabus nobilibus mulieribus eam quæ sibi utilior videbatur, ducere vellet, et in cacumine collis cujusdam innominati nocte utramque exspectaret, derepente stella de cœlo delata cecidit in humeros Eurythemistes, et evanuit statim. Ille vero prævidens quid illud portenderet, puellam duxit, et montem Asterium ab illo casu denominavit : quam postremo Cithæronem vocarunt, ob hanc causam : Quum Tisiphone Erinnyum una Cithæronis pulcherrimi pueri amore correpta esset, et eum occultare nullo modo posset, illius congressus ausa est petere. At Cithæron furiæ horrorem exosus, non dignatus est ei vel responsum dare : unde vana spe delusa e crinibus serpentum unum avulsit, et in superbum juvenem projecit, quem serpens nexibus suis constringens interemit, in Asterii montis cacuminibus greges tunc temporis pascentem. Diis autem ita volentibus mons ille ab eo vocatus est Cithæron, ut auctor est Leo Byzantius in libris Rerum Bœoticarum.

III. At Hermesianax Cyprius hanc historiam refert : Helicon et Cithæron fratres diversis erant moribus præditi : Helicon enim dulcis et benignus parentes seniores humaniter nutriebat; Cithæron vero paulo avidior et corradere omnem substantiam percupiens, primum quidem occidit patrem, deinde fratrem ex insidiis præcipitem dedit, sed cum eo ipsemet decidit. Unde deorum providentia ver-

μεταμορφωθέντες, ἐγένοντο Κιθαιρὼν μὲν διὰ τὴν ἀσέβειαν, Ἐρινύων μυχὸς, Ἑλικὼν δὲ διὰ [τὴν] φιλοστοργίαν, Μουσῶν ἐνδιαίτημα.

III.

ΕΒΡΟΣ.

I. Ἕβρος ποταμός ἐστι τῆς Θράκης, [**] προσηγορίαν εἰληφὼς ἀπὸ τῆς συστροφῆς τῆς καταφορᾶς τοῦ ὕδατος. [**] Κάσανδρος (δὲ) ὁ βασιλεὺς τῶν τόπων, γήμας Κροτονίκην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν Ἕβρον· ἀποταξάμενος δὲ τῇ συμβιώσει τῆς προτέρας γυναικὸς, ἐπέγημε τῷ τέκνῳ Δαμασίππην τὴν Ἄτρακος· ἥτις εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα τοῦ προγόνου, λόγους αὐτῷ περὶ συνόδων ἀπέστειλεν. Ὁ δ' ὡς Ἐρινὺν φυγὼν τὴν μητρυιὰν, προσηυκαίρει κυνηγίαις. Ἀποτυχοῦσα δὲ τῆς προαιρέσεως ἡ ἀσελγὴς κατεψεύσατο τοῦ σώφρονος, ὡς βιάσασθαι αὐτὴν θελήσαντος. Κάσανδρος δὲ τῷ ζήλῳ συμπεριενεχθεὶς, μεθ' ὁρμῆς ἐπὶ τὴν ὕλην ἠνέχθη, καὶ σπασάμενος τὸ ξίφος, ἐδίωκε τὸν υἱὸν, ὡς ἐπίβουλον τῶν πατρώων γάμων. Ὁ δὲ υἱὸς περικατάληπτος γενόμενος, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Ῥόμβον, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἕβρος μετωνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Τιμόθεος ἐν ια' περὶ Ποταμῶν.

II. Ὄρος δ' αὐτῷ παράκειται Παγγαῖον, τὴν προσηγορίαν ἔχον δι' αἰτίαν τοιαύτην. Παγγαῖος, Ἄρεως καὶ Κριτοβούλης παῖς, τῇ θυγατρὶ κατ' ἄγνοιαν συγγενόμενος καὶ ἀθυμίᾳ συσχεθείς, ἔδραμεν εἰς Καρμάνιον ὄρος, καὶ διὰ λύπης ὑπερβολὴν σπασάμενος τὸ ξίφος, ἑαυτὸν ἀνεῖλε· κατὰ δὲ πρόνοιαν θεῶν ὁ τόπος μετωνομάσθη Παγγαῖος.

III. Γεννᾶται δὲ ἐν αὐτῷ (τῷ προειρημένῳ ποταμῷ) βοτάνη παρόμοιος ὀριγάνῳ, ἧς τὰ ἄκρα δρεψάμενοι Θρᾷκες ἐπιτιθέασι πυρὶ μετὰ τὸν κόρον τῆς δημητριακῆς τροφῆς, καὶ τὴν ἀναφερομένην ἀναθυμίασιν δεχόμενοι ταῖς ἀναπνοιαῖς, καροῦνται καὶ εἰς βαθὺν ὕπνον καταφέρονται.

IV. Γεννᾶται δὲ καὶ ἐν τῷ Παγγαίῳ ὄρει βοτάνη, κιθάρα καλουμένη, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν. [Αἱ] διασπαράξασαι τὸν Ὀρφέα τὰ μέλη τοῦ προειρημένου εἰς ποταμὸν ἔβαλον Ἕβρον· καὶ ἡ μὲν κεφαλὴ τοῦ θνητοῦ κατὰ πρόνοιαν θεῶν εἰς δράκοντα μετέβαλε [**] τὴν μορφὴν τοῦ σώματος· ἡ δὲ λύρα κατηστερίσθη κατὰ προαίρεσιν Ἀπόλλωνος· ἐκ δὲ τοῦ ῥεύσαντος αἵματος ἀνεφάνη βοτάνη κιθάρα καλουμένη. Τῶν δὲ Διονυσίων τελουμένων, αὕτη κιθάρας ἀναδίδωσιν ἦχον· οἱ δ' ἐγχώριοι νεβρίδας περιβεβλημένοι καὶ θύρσους κρατοῦντες, ὕμνον ᾄδουσιν·

Μὴ τότε φρονήσῃς, ὅταν ἴσῃ μάτην φρονῶν·

καθὼς ἱστορεῖ Κλειτώνυμος ἐν τῷ γ' τῶν Θρᾳκικῶν.

sus uterque fuit in montem cognominem: Cithæron propter impietatem, furiarum spelunca factus est; Helicon vero ob humanitatem, Musarum sacrarium et domicilium.

III.

HEBRUS.

I. Hebrus fluvius est Thraciæ, *Rhombi* denominationem nactus ab aquæ interlabentis vorticibus. *Mutatum nomen ob causam ejusmodi.* Casander illius regionis rex, ducta Crotonice, genuit ex ipsa filium Hebrum, et repudiato prioris uxoris convictu, Damasippen Atracis filiam superduxit filio: cujus amore correpta de congressu ad ipsum verba perferenda curavit. At Hebrus novercam ut furiam fugiens, indulgebat venationi: hæc vero impura aberrans a proposito, falso accusavit temperantem adolescentem raptus et stupri. Tum Casander zelotypia concitatus silvam cum impetu ingressus, districto gladio filium persecutus est tanquam paternarum nuptiarum temeratorem. Filius vero quum evadere nequiret, se ipsum præcipitavit in fluvium Rhombum, qui ab eo Hebri nomen assumpsit, ut refert Timotheus libro undecimo de Fluminibus.

II. Mons illi adjacet Pangæus, hanc denominationem ita sortitus. Pangæus, Martis et Critobules filius, quum inscius rem habuisset cum filia, et idcirco dolore premeretur, aufugit in Carmanium (Carmanorium?) montem, et ob incredibilem tristitiam qua afficiebatur, ensem evaginans, sibi ipse manus intulit violentas. Diis vero deinde ita volentibus locus ille cognominatus est Pangæus.

III. Nascitur in prædicto fluvio herba similis origano, cujus extrema decerpentes Thraces igni admovent, postquam cereali alimento satiati sunt: et exhalationem aut suffitum, qui hinc oritur, crebris respirationibus haurientes inebriantur, et in profundum somnum conjiciuntur.

IV. Nascitur et in Pangæo monte herba Cithara nuncupata ob hanc causam. Illæ quæ Orpheum discerpserunt, ejus membra in fluvium Hebrum projecerunt, et caput hominis deorum voluntate in draconem abiit ** formam corporis: lyra vero ex Apollinis decreto in astra translata. At ex sanguine fluente orta est herba Cithara vocata, quæ, dum peraguntur Bacchi sacrificia, sonum emittit citharæ: indigenæ vero nebridibus, id est pellibus hinnulorum, induti, et thyrsos tenentes hymnum canunt: cujus hæc sunt verba:

Tunc ne sapias, quum eris in vanum sapiens;

ut refert Clitonymus libro tertio Rerum Thracicarum.

IV.

ΓΑΓΓΗΣ.

I. Γάγγης ποταμός ἐστι τῆς Ἰνδίας, τὴν προσηγορίαν λαβὼν δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἰνδῷ τις Καλαυρία νύμφη ἐγέννησεν υἱὸν κάλλει περίβλεπτον, τοὔνομα Γάγγην. Οὗτος καρηβαρήσας, τῇ μητρὶ κατ' ἄγνοιαν συνεγένετο. Τῇ δ' ἐπιούσῃ τῶν ἡμερῶν παρὰ τῆς τροφοῦ μαθὼν τὴν ἀλήθειαν, διὰ λύπης ὑπερβολὴν ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Χλιαρὸν καλούμενον, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Γάγγης μετωνομάσθη.

II. Γεννᾶται δὲ παρ' αὐτὸν βοτάνη παραπλησία βουγλώσσῳ, ἣν λειοτριβοῦντες, τὸν χυλὸν αὐτῆς τηροῦσι, καὶ νυκτὸς βαθείας τοὺς φωλεοὺς τῶν τίγρεων περιρραίνουσιν· αἱ δὲ διὰ τὴν δύναμιν τῆς ἐκχυθείσης ὑγρασίας προχωρῆσαι μὴ δυνάμεναι, θνήσκουσι· καθὼς ἱστορεῖ Καλλισθένης ἐν γ' τῶν Κυνηγετικῶν.

III. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος Ἀνατολὴ καλούμενον δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἀναξιβίαν νύμφην Ἥλιος θεασάμενος χορείαις προσευκαιροῦσαν, εἰς ἐπιθυμίαν αὐτῆς ἐνέπεσε, καὶ μὴ στέγων τῶν ἐρώτων [τὴν ἐπίτασιν], ἐπεδίωκε τὴν προειρημένην βιάσασθαι βουλόμενος· ἡ δὲ περικατάληπτος γενομένη, κατέφυγεν ἐπὶ τὸ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος τέμενος, ὅπερ ἦν ἐν ὄρει Κορύφῃ καλουμένῳ, καὶ ἀφανὴς ἐγένετο· κατόπιν δ' ἀκολουθήσας ὁ θεὸς, καὶ μηδαμοῦ τὴν ἀγαπωμένην εὑρὼν, διὰ λύπης ὑπερβολὴν ἐκεῖθεν ἀνέτειλεν· οἱ δ' ἐγχώριοι τὴν ἀκρώρειαν Ἀνατολὴν μετωνόμασαν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος· καθὼς ἱστορεῖ Καιμάρων ἐν δεκάτῳ Ἰνδικῶν.

V.

ΦΑΣΙΣ.

I. Φᾶσις ποταμός ἐστι τῆς Σκυθίας, παραρρέων πόλιν· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Ἄρκτοῦρος, τὴν προσηγορίαν εἰληφὼς διὰ τὴν χωροθεσίαν τῶν κατεψυγμένων τόπων· μετωνομάσθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Φᾶσις, Ἡλίου καὶ Ὠκυρρόης τῆς Ὠκεανοῦ παῖς, τὴν μητέρα μοιχευομένην ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλαβὼν ἀνεῖλεν· κατὰ δ' ἐπιφάνειαν Ἐρινύων οἰστροπλὴξ γενόμενος, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς τὸν Ἄρκτοῦρον, ἀπ' αὐτοῦ δὲ Φᾶσιν μετωνομασμένον.

II. Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ποταμῷ ῥάβδος ὀνομαζομένη λευκόφυλλος· εὑρίσκεται δὲ τοῖς μυστηρίοις τῆς Ἑκάτης περὶ τὸν ὄρθρον, πρὸς παιανισμὸν ἔνθεον, αὐτοῦ περὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος· ἣν οἱ ζηλότυποι τῶν ἀνδρῶν δρεπόμενοι ῥίπτουσι περὶ τὸν παρθένιον θάλαμον, καὶ ἀνόθευτον τηροῦσι τὸν γάμον. Ἐὰν [δέ] τις προπετέστερον ἀναστραφῇ τῶν ἀσεβεστέρων διὰ μέθην καὶ εἰς τὸν τόπον εἰσέλθῃ, τῶν σωφρονούντων ἀφαρπάζεται λογισμῶν, καὶ εὐθὺς ὁμολογεῖ πᾶσιν, ὅσα παρανόμως ἢ ἔπραξεν ἢ μέλλει πράττειν. Οἱ δὲ παρατυγχάνοντες, συλλαμβάνοντες, ῥίπτουσιν ἐμβεβυρσωμένον

IV.

GANGES.

I. Ganges fluvius est Indiæ, ita vocatus hac de causa : Ex Indo Calauria quædam virgo genuit filium pulchritudine conspicuum nomine Gangem : qui somno vinoque sepultus cum matre concubuit per inscitiam; sed postridie quum a nutrice rei veritatem didicisset, ob dolorem extremum, se ipsum conjecit in fluvium Chliarum, qui ab eo Gangis nomen assumpsit.

II. Nascitur autem apud ipsum herba Buglosso similis, quam conterunt, et ex succo expresso, quem sedulo servant, profunda nocte tigridum latibula circumlinunt : quæ tum progredi nequeunt ob vim effusi humoris, atque intus moriuntur, ut refert Callisthenes in tertio de Venatione.

III. Adjacet vero ipsi mons Anatole, id est Oriens, dictus ob hanc causam : Sol visa Anaxibia virgine saltationi indulgente, ejus desiderio correptus est, et quum amores suos tegere non posset, hanc vitiare volens, persecutus est. Quæ undique comprehensa auſugit in templum Dianæ Orthiæ, quod erat in monte vocato Coryphe, id est Apice, et evanuit. Deus vero qui a tergo sequebatur, quum dilectam suam non nanciscceretur, præ mœrore illinc ortus est : unde indigenæ montem Anatolen, id est Orientem, a casu denominarunt : ut narrat Cæmaro decimo Rerum Indicarum.

V.

PHASIS.

I. Phasis est fluvius Scythiæ, præterfluens urbem *ejusdem nominis*; prius Arcturus denominatus, hanc denominationem a situ frigidorum locorum nactus : qui ideo mutavit nomen. Phasis, Solis et Ocyrrhoes Oceani natæ filius, matrem in flagranti adulterii crimine deprehensam occidit, et furore propter Erinnyum præsentiam agitatus, se ipsum præcipitem dedit in Arcturum, qui ab eo Phasis nomen assumpsit.

II. Nascitur in hoc fluvio virga Leucophyllus dicta : quæ dum celebrantur Hecates mysteria, invenitur circa diluculum ad pæanis cantum deo plenum, in ipso veris initio. Quam postquam hominum zelotypi collegerunt, circa thalamum virginalem jaciunt, atque ita puras conservant nuptias. Quodsi quis impurus ob ebrietatem insolentius accesserit, et ad hunc locum pervenerit, alienatur a mente, et statim confitetur coram omnibus quæcumque illegitima aut fecit, aut facturus erat. Qui vero prope adstant, eum corripiunt, et assutum corio projiciunt in Sto-

εἰς τὸ καλούμενον Στόμιον τῶν ἀσεβῶν. Ἔστι δὲ στρογγυλοειδὲς, φρέατι παραπλήσιον· ἐκδίδωσι δὲ τὸ βληθὲν μετὰ λ' ἡμέρας εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην, σκωλήκων γέμον. Γῦπες δ' αἰφνιδίως ἐπιφανέντες ἀθρόοι, τὸν ἐγκείμενον διαρπάζουσιν, ὡς ἱστορεῖ Κτήσιππος ἐν β' Σκυθικῶν.

III. Παράκειται δ' [αὐτῷ] τὸ Καυκάσιον ὄρος· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Βορέου κοίτη δι' αἰτίαν τοιαύτην. Βορέας δι' ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν Χιόνην Ἀρπάσας, τὴν Ἀρκτούρου θυγατέρα, κατήνεγκεν εἰς τινα λόφον Νιφάντην καλούμενον, καὶ ἐγέννησεν ἐκ τῆς προειρημένης υἱὸν Ὕρπακα, τὸν διαδεξάμενον Ἡνιόχου τὴν βασιλείαν· μετωνομάσθη δὲ τὸ ὄρος Κοίτη Βορέου. Προσηγορεύθη δὲ Καύκασος διὰ περίστασιν τοιαύτην. Μετὰ τὴν γιγαντομαχίαν Κρόνος, ἐκκλίνων τὰς Διὸς ἀπειλὰς, ἔφυγεν εἰς τὴν ἀκρώρειαν Βορέου Κοίτης, καὶ εἰς κροκόδειλον μεταμορφωθεὶς [ἔλαθεν· ὁ δὲ Προμηθεὺς] ἕνα τῶν ἐγχωρίων ποιμένα, Καύκασον, ἀναταμὼν, καὶ κατανοήσας αὐτοῦ τὴν διάθεσιν τῶν σπλάγχνων, εἶπεν οὐ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Ὁ δὲ Ζεὺς ἐπιφανεὶς τὸν μὲν πατέρα δήσας πλεκτῷ ἐρίῳ, κατεταρτάρωσε· τὸ δ' ὄρος εἰς τιμὴν τοῦ ποιμένος Καύκασον μετονομάσας, προσέδησεν αὐτῷ τὸν Προμηθέα, καὶ ἠνάγκασεν αὐτὸν ὑπὸ σπλαγχνοφάγου ἀετοῦ βασανίζεσθαι, ὅτι παρηνόμησεν εἰς τὰ σπλάγχνα, ὡς ἱστορεῖ Κλεάνθης ἐν γ' Θεομαχίας (γεγραφώς).

IV. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ βοτάνη Προμήθειος καλουμένη, ἣν Μήδεια συλλέγουσα καὶ λειοτριβοῦσα, πρὸς ἀντιπαθείας τοῦ πατρὸς ἐχρήσατο, καθὼς ἱστορεῖ ὁ αὐτός.

mium, id est hiatum, Impiorum, quod rotundum et puteo simillimum est, et projectum corpus triginta diebus in Mæotidem paludem ejicit vermibus refertum : vultures autem ex tempore advenientes conferti, jacens cadaver discerpunt, ut testatur Ctesippus secundo Rerum Scythicarum.

III. Visitur et prope mons Causasius, qui prius hac de causa Boreæ lectus vocabatur. Boreas amoris desiderio inflammatus, quum Chionen Arcturi filiam rapuisset, in collem quendam eam duxit Niphantem appellatum, et ex ea habuit filium Hyrpacem, qui in regno Heniochi successit. Mons autem, Boreæ Lectus dictus est : et postea ob hanc causam Caucasus. Post Gigantum pugnam Saturnus Jovis minas declinans, in summum Boreæ Lecti verticem fugit, et in crocodilum transformatus *latuit; sed Prometheus* pastorem unum ex indigenis Caucasum dissecuit, cognitaque viscerum ejus constitutione, prædixit non procul abesse hostes. Juppiter vero quum apparuisset, patrem lana textili ligatum detrusit in Tartarum, et monti in honorem pastoris Caucasi nuncupato alligavit Prometheum, eumque tormentis affici voluit ab aquila internorum devoratrice, quod in viscera peccasset : ut Cleanthes narrat tertio Theomachiæ (id est, de deorum pugna).

IV. Nascitur autem in ipso herba quam Prometheium vocant : ea, ut idem refert, excerpta et in farinam redacta adversus contrarias patris affectiones Medea usa est.

VI.

ΑΡΑΡ.

I. Ἄραρ ποταμός ἐστι τῆς Κελτικῆς, τὴν προσηγορίαν εἰληφὼς παρὰ τὸ ἡρμόσθαι τῷ Ῥοδανῷ· καταφέρεται γὰρ εἰς τοῦτον, κατὰ τὴν χώραν τῶν Ἀλλοβρόγων. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Βρίγουλος· μετωνομάσθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἄραρ κυνηγεσίας χάριν εἰς ὕλην προχωρήσας, καὶ εὑρὼν τὸν ἀδελφὸν Κελτίβηρον ὑπὸ θηρίων ἀνηλωμένον, διὰ λύπης ὑπερβολὴν ἑαυτὸν καιρίως πλήξας ἔβαλεν εἰς τὸν ποταμὸν Βρίγουλον, ὃς ἀπ' αὐτοῦ μετωνομάσθη Ἄραρ.

II. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ μέγας ἰχθὺς κλουπαῖα προσαγορευόμενος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων· οὗτος, αὐξανομένης τῆς σελήνης, λευκός ἐστι· μειουμένης δὲ, μέλας γίνεται παντελῶς· ὑπεραυξήσας δ' ἀναιρεῖται ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀκανθῶν.

III. Εὑρίσκεται δ' ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ λίθος χόνδρῳ παρόμοιος ἁλὸς, ὃς κάλλιστα ποιεῖ πρὸς τεταρταίας νόσους, τοῖς ἀριστεροῖς μέρεσι τοῦ σώματος προσδεδεμένος, τῆς σελήνης μειουμένης, καθὼς ἱστορεῖ Καλλισθέ-

VI.

ARAR.

I. Arar fluvius est Galliæ Celticæ, qui denominationem accepit ex eo quod immisceatur Rhodano : in eum enim labitur juxta regionem Allobrogum. Brigulus primum dictus fuit : mutavit vero postea nomen ob hanc causam : Arar venationis causa silvam ingressus, quum fratrem Celtiberum a feris dilaniatum offendisset, ob extremum dolorem se ipsum letaliter feriens, dejecit in fluvium Brigulum, qui ab eo Araris nomen sumpsit.

II. Nascitur in ipso magnus piscis ab indigenis Clupæa vocatus (*vel* Clopias, *in cod.* Scolopidos), qui secundum aucta lunæ albus est, secundum damna vero omnino niger : et quum in extremam crevit magnitudinem, a propriis spinis confoditur.

III. Reperitur et in ejus capite lapis grumo salis similis, qui senescente luna sinistris corporis partibus applicatus febres quaternas sanat, ut docet Callisthenes Sybarita XIII

νης ὁ Συβαρίτης ἐν ιγ' Γαλατικῶν, παρ' οὗ τὴν ὑπόθεσιν εἴληφε Τιμαγένης ὁ Σύρος.

IV. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος Λούγδουνον καλούμενον· μετωνομάσθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Μώμορος καὶ Ἀτεπόμαρος, ὑπὸ Σεσηρονέως τῆς ἀρχῆς ἐκβληθέντες, εἰς τοῦτον κατὰ προσταγὴν [χρησμοῦ ἦλθον] τὸν λόφον πόλιν κτίσαι θέλοντες· τῶν δὲ θεμελίων ὀρυσσομένων, αἰφνιδίως κόρακες ἐπιφανέντες καὶ διαπτερυξάμενοι, τὰ πέριξ ἐπλήρωσαν δένδρα. Μώμορος δὲ, οἰωνοσκοπίας ἔμπειρος ὑπάρχων, τὴν πόλιν Λούγδουνον προσηγόρευσεν· λοῦγον γὰρ τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν κόρακα καλοῦσι· δοῦνον δὲ τόπον ἐξέχοντα· καθὼς ἱστορεῖ Κλειτοφῶν ἐν ιγ' Κτίσεων.

VII.

ΠΑΚΤΩΛΟΣ.

I. Παχτωλὸς ποταμός ἐστι τῆς Λυδίας κατὰ πόλιν Σάρδεις· ἐκαλεῖ.ο δὲ πρότερον Χρυσορρόας. Χῖος ὁ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀγαθίππης παῖς, τὴν μηχανικὴν τέχνην ἀσκήσας, καὶ σπάνει βίου συνεχόμενος, νυκτὸς βαθείας τοὺς θησαυροὺς Κροίσου τοῦ βασιλέως ἀνέῳξε, καὶ τὸν χρυσὸν ἐκκομίζων διεδίδου τοῖς οἰκείοις· καταδιωχθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν φρουρῶν, καὶ [περι]κατάληπτος γενόμενος, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν [**], ὃς ἀπ' αὐτοῦ Χρυσορρόας μετωνομάσθη.

II. Παχτωλὸς δὲ μετεκλήθη διὰ τήνδε τὴν περίστασιν. Παχτωλὸς, οειίλιος καὶ Λευκοθέης παῖς, ἐν τοῖς Ἀφροδίτης μυστηρίοις Δημοδίκην τὴν ἀδελφὴν κατ' ἄγνοιαν βιασάμενος, καὶ περὶ τῶν συμβεβηκότων κατηχηθείς, διὰ λύπης ὑπερβολὴν ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Χρυσορρόαν· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Παχτωλὸς προσηγορεύθη.

Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ ψῆγμα Δαρείου χρυσίου, καταφερόμενον εἰς τὸν εὐδαίμονα κόλπον.

III. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ καὶ λίθος ἀρουραφύλαξ καλούμενος· ἔστι δ' ἀργύρῳ παρόμοιος· εὑρίσκεται δὲ δυσχερῶς τῷ καταφερομένῳ ψήγματι συναναμιγνύμενος· ἔχει δὲ δύναμιν τοιαύτην. Οἱ ἐν ἐξοχῇ τυγχάνοντες τῶν Λυδῶν συναγοράζουσιν αὐτὸν, καὶ πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν θησαυρῶν τιθέασι, καὶ διαφυλάττουσιν ἀκινδύνως τὸν διατιθέμενον χρυσόν. Ὁσάκις γὰρ ἂν φῶρες ἐπέλθωσιν, σάλπιγγος ἦχον ἀναδίδωσιν ὁ λίθος· οἱ δὲ, ὡς ὑπὸ δορυφόρων διωκόμενοι, κατὰ κρημνῶν φέρονται. Καὶ καλεῖται ὁ τόπος τῶν βιαιοθανατησάντων Παχτωλοῦ φρουρά.

IV. Γεννᾶται δὲ βοτάνη πορφυράνθεμος, καλουμένη χρυσόπολις· πρὸς αὐτὴν γὰρ αἱ ἀστυγείτονες πόλεις τὸν ἀκέραιον χρυσὸν δοκιμάζουσιν. Ἅμα γὰρ αὐτὸν χωνευθῆναι βάπτουσι τὴν βοτάνην· καὶ ἐὰν μὲν ἀνόθευτον τὸ χρυσίον ᾖ, τὰ φύλλα χρυσοῦται· ἐὰν δ' ἐφθαρμένον ὑπάρχῃ, τὴν ἠλλαγμένην ὑγρασίαν ἀποπτύει καὶ διατηρεῖ τῆς ὕλης τὴν οὐσίαν· καθὼς ἱστορεῖ Χρύσερμος ἐν γ' περὶ Ποταμῶν.

Rerum Gallicarum : a quo sumpsit argumentum Timagenes Syrus.

IV. Juxta ipsum adstat mons dictus Lugdunus, qui hac de causa mutavit nomen. Quum Momorus et Atepomarus a Seseroneo regno dejecti, in eo colle, ex oraculi præcepto, urbem ædificare vellent, jactis jam fundamentis, corvi subito apparentes, expansis alis arbores quæ circa erant replevere. Momorus autem augurii callentissimus, civitatem Lugdunum vocavit : *Lugum* enim dialecto sua corvum vocant ; *Dunum* vero locum eminentem, ut refert Clitophon xiii de Urbium ædificationibus.

VII.

PACTOLUS.

I. Pactolus fluvius est Lydiæ juxta civitatem Sardes, qui antea Chrysorrhoas dictus est. Nam Chius (Chrysorrhoas?) Apollinis et Agathippes filius, quum mechanicam artem exerceret, et tenui victu sustentaret vitam, Crœsi regis thesauros profunda nocte aperuit, et aurum inde exportans familiaribus suis distribuebat : ab insequentibus autem custodibus undique circumvallatus, se ipsum conjecit in fluvium.... qui ab eo Chrysorrhoas fuit nuncupatus.

II. Pactolus vero ideo tandem dictus est. Pactolus, *Jovis* et Leucotheæ filius, in seclusis Veneris sacris Demodicen sororem inscius depudicavit, et casu comperto quum vehementi opprimeretur mœstitia, se ipsum conjecit in fluvium Chrysorrhoam, qui ab eo Pactolus denominatus est.

Nascitur in ipso ramentum auri Darici, quod fluit in felicem sinum.

III. Crescit et ibidem lapis Aruraphylax (Argyrophylax? *i. e. argenti servator*), argento simillimus, qui difficulter invenitur, quod labenti ramento commixtus sit. Ejus hæc est vis : e Lydis qui potentiores sunt, ipsum coemunt, et ante thesaurorum suorum limina ponunt, sicque secure illic repositum ac reconditum aurum custodiunt : quumque fures eo pervenire volunt, lapis hic tubæ clangorem emittit, illi autem tanquam a satellitibus abacti per præcipitia feruntur. Unde locus in quo violenta morte occubuerunt, Pactoli custodia vocatur.

IV. Rursus illic crescit herba purpureis floribus Chrysopolis dicta, cujus examine vicinarum urbium incolæ purum aurum probant. Nam ipso tempore quo id conflant, hanc herbam immergere solent, cujus folia, si adulteratum non sit aurum, inaurantur ; sed si corruptum sit, immutatam humiditatem respuunt et materiæ substantiam servant, ut refert Chrysermus in III de Fluminibus.

V. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος Τμῶλος, παντοδαπῶν θηρίων πλῆρες· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Καρμανόριον, ἀπὸ Καρμάνορος, τοῦ Διονύσου καὶ Ἀλεξιρροίας παιδὸς, ὃς κυνηγετῶν ἀπέθανεν ὑπὸ κάπρου πληγείς· ὕστερον δὲ μετωνομάσθη Τμῶλος διὰ τοιαύτην αἰτίαν. Τμῶλος, Ἄρεως καὶ Θεογόνης υἱὸς, βασιλεὺς Λυδίας, ἐν Καρμανορίῳ κυνηγετῶν ὄρει, καὶ θεασάμενος Ἀρρίππην παρθένον τῇ Ἀρτέμιδι συναναστρεφομένην, εἰς ἐπιθυμίαν αὐτῆς [ἐν]έπεσε, καὶ πλεονεκτούμενος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἐπεδίωκεν αὐτὴν βιάσασθαι βουλόμενος· ἡ δὲ περικατάληπτος γενομένη ἀπέφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Καταφρονήσας δὲ τῆς δεισιδαιμονίας ὁ τύραννος, ἐν τῷ τεμένει τὴν κόρην ἔφθειρεν· ἡ δ' ἀθυμίᾳ συσχεθεῖσα βρόχῳ τὸν βίον περιέγραψεν. Ἀναξιοπαθήσασα δ' ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν ἡ θεὸς οἰστροπλῆγα τῷ προειρημένῳ ταῦρον ἐπέσκηψεν, ὑφ' οὗ ῥιφεὶς εἰς ὕψος, καὶ εἰς σκόλοπας κατενεχθεὶς, μετὰ βασάνων ἔθανε. Θεοκλύμενος δ', ὁ τοῦ προειρημένου παῖς, τὸν γεννήσαντα θάψας, τὸ ὄρος ἀπ' αὐτοῦ μετωνόμασεν.

VI. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος κισήρει παρόμοιος, καὶ σπανίως εὑρίσκεται· τετράκις γὰρ τῆς ἡμέρας ἀλλάσσει τὴν χρόαν· βλέπεται δὲ ὑπὸ παρθένων τῶν μήπω χρόνον φρονήσεως ἐχουσῶν· αἱ δὲ ὥραν ἔχουσαι γάμου ἐὰν δρῶσιν αὐτὸν, οὐδὲν ἀδικοῦνται παρὰ τῶν ὑβρίζειν θελόντων· καθὼς ἱστορεῖ Κλειτοφῶν....

V. Adhæret ipsi mons Tmolus omnigenis belluis refertus, quem prius dixere Carmanorium, a Carmanore Bacchi et Alexirrhœæ filio, qui inter venandum mortuus est ab aprino porco vulneratus: et tandem Tmolus idcirco dictus fuit. Tmolus Martis et Theogones filius, Lydiæ rex, quum in Carmanorio monte venaretur, et Arrhippen virginem Dianæ adjunctam conspexisset, cœpit eam deperire, et ab amore superatus violandi animo persecutus est. Quæ quum nequiret evadere, confugit in templum Dianæ; sed quum religionem omnem rex contemneret, in ipsomet templo virginem vitiavit. Hæc autem præ tristitia resti finivit vitam. Indignata vero ob regis insolentiam Diana taurum in eum immisit furore exagitatum, a quo jactus in altum, et in palos præacutos delatus, obiit in tormentis ac cruciatibus. At Theoclymenus Tmoli filius, eo tumulato, montem postea a patre denominavit.

VI. Nascitur illic lapis pumici similis, qui infrequentius invenitur: quater enim in die mutat colorem, conspicique solum a virginibus, quæ propter ætatis imbecillitatem sapientia prædita non sunt. Quodsi quæ plenis sunt nubiles annis, eum conspexerint, nequicquam læduntur ab eis a quibus earum pudicitia attentatur, ut auctor est Clitophon....

VIII.

ΛΥΚΟΡΜΑΣ.

I. Λυκόρμας ποταμός ἐστι τῆς Αἰτωλίας· μετωνομάσθη δ' Εὔηνος δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἴδας ὁ Ἀφαρέως παῖς, δι' ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν Μάρπησσαν ἁρπάσας, ἀπήνεγκεν εἰς Πλευρῶνα. Κατηχηθεὶς δὲ περὶ τῶν συμβεβηκότων ὁ Εὔηνος ἐπεδίωκε τὸν ἐπίβουλον τῆς ἰδίας θυγατρός· γενόμενος δὲ κατὰ Λυκόρμαν καὶ τῆς συλλήψεως ἀπελπίσας, ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν ἔβαλεν· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Εὔηνος μετωνομάσθη.

II. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ βοτάνη ζάρισα προσαγορευομένη, λόγχῃ παρόμοιος, ποιοῦσα πρὸς ἀμβλυωπίας ἄριστα· καθὼς ἱστορεῖ Ἀρχέλαος ἐν α' περὶ Ποταμῶν.

III. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος Μύηνον καλούμενον, ἀπὸ Μυήνου τοῦ Τελέστορος καὶ Ἀλφεσιβοίας παιδός. Οὗτος γὰρ ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς φιλούμενος, καὶ μὴ θέλων μιαίνειν τὴν κοίτην τοῦ γεννήσαντος, εἰς Ἄλφιον ὄρος ἀνεχώρησε. [**] Τελέστωρ δὲ, τῷ ζήλῳ τῆς γυναικὸς συμπερινεχθεὶς, [**] τὴν ἐρημίαν μετὰ τῶν δορυφόρων κατὰ τοῦ τέκνου ληψόμενος ἐδίωκε. Μύηνος δὲ, φθάσας τοῦ πατρὸς τὰς ἀπειλὰς, κατεκρήμνισεν ἑαυτόν· τὸ δ' ὄρος κατὰ πρόνοιαν θεῶν ἀπ' αὐτοῦ Μύηνον μετωνομάσθη.

IV. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λευκόϊον ἄνθος, ὃ μη-

VIII.

LYCORMAS.

I. Lycormas fluvius est Ætoliæ, quem ea de causa Evenum denominavere: Idas Apharei filius amoris desiderio Marpessam captam in Pleuronem duxit. Quam raptam quum Evenus rescisset, filiæ suæ insidiatorem persecutus est: et quum juxta Lycormam pervenisset, nec fugitivum speraret se assecuturum, in fluvium se conjecit, qui ab eo Evenus dictus est.

II. Nascitur in ipso herba Sarissa nomine hastæ similis, quæ utilissima est ad sanandas oculorum obtusiones; ut Archelaus narrat in primo de Fluviis.

III. Non longe etiam visitur mons Myenus, a Myeno Telestoris et Alphesiboeæ filio sic dictus; qui dilectus a noverca, patrisque lectum temerare nolens, recessit in Alphium montem. *Tum illa innocentem adulterii insimulat.* Telestor autem conjugis zelo desertum invasit cum stipatoribus, ut filium corriperet. At Myenus parentis præveniens minas, se præcipitem dedit: unde mons deorum providentia ab eo Myenus vocatus est.

IV. Crescit in ipso flos Leucoium, id est alba viola,

τριᾶς ὀνομασθείσης μαραίνεται· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν γ′ περὶ Ὀρῶν.

IX.

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ.

I. Μαίανδρος ποταμός [ἐστι] τῆς Ἀσίας· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀναβαίνων· μόνος γὰρ ἐκ πάντων τῶν ποταμῶν, ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχόμενος πηγῶν, εἰς ἑαυτὸν παλινδρομεῖ. Προσηγορεύθη δὲ Μαίανδρος ἀπὸ Μαιάνδρου, τοῦ Κερκάφου καὶ Ἀναξιδίας παιδὸς, ὃς πρὸς Πεσσινουντίους πόλεμον ἔχων ηὔξατο τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν, ἐὰν ἐγκρατὴς γένηται τῆς νίκης, θύσειν τὸν πρῶτον αὐτῷ συγχαρέντα [ἐπὶ] ταῖς ἀνδραγαθίαις τρόπαια φέροντι. Ὑποστρέψαντι δὲ τῷ προειρημένῳ πρῶτος συνεχάρη συναντήσας ὁ παῖς Ἀρχέλαος μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς. Ὁ δὲ τῆς προειρημένης δεισιδαιμονίας ἀναμνησθεὶς, κατ' ἀνάγκην [τοῖς] βωμοῖς προσήγαγε τοὺς προσήκοντας. Ἀθυμήσας δ' ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν, ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Ἀναβαίνοντα, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Μαίανδρος προσηγορεύθη· καθὼς ἱστορεῖ Τιμόλαος ἐν α′ Φρυγιακῶν. Μέμνηται δὲ τούτων καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ἐν τῇ Πεσσινουντίων πολιτείᾳ.

II. Δημόστρατος δὲ ὁ Ἀπαμιεὺς ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Μαίανδρος ἀκμὴν στρατηγὸς χειροτονηθεὶς ἐξ ἐναντίας Πεσσινουντίων, καὶ παρ' ἐλπίδας τῆς νίκης ἐγκρατὴς γενόμενος, τὰ ἀναθήματα τῆς Μητρὸς τῶν θεῶν διέδωκε τοῖς στρατιώταις· κατὰ δὲ πρόνοιαν τῆς θεᾶς τῶν σωφρονούντων λογισμῶν αἰφνιδίως ἀπαλλοτριωθεὶς, προσαπέκτεινε τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱόν· ὀλίγον δὲ σωφρονήσας, καὶ εἰς μετάνοιαν ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσι χωρήσας, ἑαυτὸν ἔβαλεν εἰς ποταμὸν, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Μαίανδρος προσωνομάσθη.

III. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος κατ' ἀντίφρασιν Σώφρων καλούμενος, ὃν ἐὰν βάλῃς τινὸς εἰς κόλπον, ἐμμανὴς γίνεται καὶ φονεύει τινὰ τῶν συγγενῶν· ἐξιλασάμενος δὲ τὴν Μητέρα τῶν θεῶν, ἀπαλλάσσεται τοῦ πάθους· καθὼς ἱστορεῖ Δημάρατος ἐν γ′ περὶ Ποταμῶν. Μέμνηται δὲ τούτων καὶ Ἀρχέλαος ἐν α′ περὶ Λίθων.

IV. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος Σίπυλον, τὴν προσηγορίαν ἔχον ἀπὸ Σιπύλου, τοῦ Ἀγήνορος καὶ Διωξίππης παιδός. Οὗτος γὰρ μητροκτονήσας κατ' ἄγνοιαν, καὶ ὑπ' Ἐρινύων οἰστρηλατηθεὶς, εἰς τὸ Κεραύνιον ὄρος ἦλθε, καὶ διὰ λύπης ὑπερβολὴν βρόχῳ τὸν βίον περιέγραψεν. Τὸ δ' ὄρος κατὰ πρόνοιαν θεῶν ἀπ' αὐτοῦ Σίπυλον ὠνομάσθη.

V. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος παρόμοιος κυλίνδρῳ· ὃν οἱ εὐσεβεῖς υἱοὶ ὅταν εὕρωσιν, ἐν τῷ τεμένει τῆς Μητρὸς τῶν θεῶν τιθέασι, καὶ οὐδέποτε χάριν ἀσεβείας ἁμαρτάνουσιν· ἀλλὰ φιλοπάτορες ὑπάρχουσι, καὶ πρὸς τοὺς προσήκοντας συμπαθοῦσιν· ὡς ἱστορεῖ Ἀγαθαρχίδης ὁ Σάμιος ἐν δ′ περὶ Λίθων. Μέμνηται δὲ τούτων ἀκριβέστερον Δημάρατος ἐν δ′ Φρυγίας.

qui pronuntiato novercæ vocabulo statim marcescit; ut testatur Dercyllus in III de Montibus.

IX.

MÆANDER.

I. Mæander fluvius est Asiæ (*Phrygiæ?*), qui prius vocatus est Anabænon, id est, retrogradus. Solus enim ex omnibus fluminibus ab ipsa origine in se ipsum recurrit. Dictus autem est Mæander a Mæandro Cercaphi et Anaxibiæ filio: qui moto contra Pessinuntios bello, Matri deorum pollicitus est, si victoriæ tropæa reportaret, eum qui primus sibi congratularetur ob præclare gesta, sacrificaturum. Accidit autem ut ei reverso primi occurrerent Archelaus filius ejus, soror, et mater: quos ex necessitate, licet proximos jure sanguinis, pollicitationis suæ non immemor, ad aras ducendos mactandosque curavit. Sed quum ob ea quæ gesta erant, vehementer doleret, præceps decidit in fluvium Anabænonta, quem ab eo postea dixere Mæandrum: ut docet Timolaus decimo de Rebus Phrygiis. Horum etiam meminit Agathocles Samius in Republica Pessinuntiorum.

II. At Demostratus Apamensis hanc historiam narrat: Mæander belli contra Pessinuntios dux electus, statim præter spem hoste profligato, donaria Matris deorum assignavit militibus. Quum autem deæ voluntate a mente sana alienatus esset, uxorem et filium enecavit: verum recuperata mente, non multo post pœnitens facti se ipsum in flumen conjecit, quod ab eo Mæander denominatum est.

III. Crescit in eo lapis per antiphrasim Sophron, id est, sapiens, dictus: quem si in alicujus sinum conjicias, stultescit statim, et e cognatis quendam occidit: placata vero deorum Matre liberatur ab hac passione, ut refert Demaratus in III de Fluminibus. De his etiam mentionem fecit Archelaus primo de Lapidibus.

IV. Nec procul distat mons Sipylus, a Sipylo Agenoris et Dioxippæ filio dictus. Hic etenim occisa matre per ignorantiam, et a Furiis vexatus, in Ceraunium montem pervenit, præque doloris vehementia se suspendit: mons autem diis ita volentibus ab eo Sipylus vocatus et.

V. Generatur in eo lapis cylindro similis, quem ubi pii filii invenere, in templo Matris deorum ipsum recondunt, nec unquam impie peccant, imo parentes diligunt, et cognatis suis morigeri sunt: ut scribit Agatharchides Samius in IV de Lapidibus. Quorum etiam meminit diligentius Demaratus in lib. IV de Phrygia.

X.

ΜΑΡΣΥΑΣ.

I. Μαρσύας ποταμός ἐστι τῆς Φρυγίας, κατὰ πόλιν Κελαινὰς κείμενος· προσηγορεύετο δὲ πρότερον πηγὴ Μίδα, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Μίδας, βασιλεὺς Φρυγῶν, [περι]ερχόμενος τὰ ἐρημότερα τῆς χώρας, καὶ ἀνυδρίᾳ συνεχόμενος, ἤψατο τῆς γῆς, καὶ χρυσῆν ἀνέδωκε πηγήν, τοῦ ὕδατος χρυσοῦ γενομένου· καὶ ὑπόδιψος ὤν, καὶ τῶν ὑποτεταγμένων θλιβομένων, ἀνεκαλέσατο τὸν Διόνυσον· γενόμενος δ' ἐπήκοος ὁ θεὸς δαψιλὲς ὕδωρ ἀνέτειλε. Κορεσθέντων δὲ τῶν Φρυγῶν, Μίδας τὸν ἐκ τῆς κρήνης καταρρέοντα ποταμὸν Μίδα πηγὴν ἐκάλεσε. Μετωνομάσθη δὲ Μαρσύας διὰ τοιαύτην αἰτίαν. Νικηθέντος ὑπ' Ἀπόλλωνος Μαρσύου καὶ ἐκδαρέντος, ἐκ τοῦ ῥεύσαντος αἵματος ἐγεννήθησαν Σάτυροί τε καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος, Μαρσύας καλούμενος· καθὼς ἱστορεῖ Ἀλέξανδρος Κορνήλιος ἐν γ' Φρυγιακῶν.

II. Εὐημερίδας δὲ ὁ Κνίδιος ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Ὁ ἀσκὸς Μαρσύου τῷ χρόνῳ δαπανηθεὶς καὶ κατενεχθεὶς ἔπεσεν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὴν Μίδα κρήνην· καὶ κατ' ὀλίγον καταφερόμενος, ἁλιεῖ τινι προσηνέχθη· κατὰ δὲ χρησμοῦ προσταγὴν Πεισίστρατος ὁ Λακεδαιμόνιος, παρὰ [τὰ] λείψανα τοῦ Σατύρου πόλιν κτίσας, Νώρικον αὐτὴν προσηγόρευσεν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος· νώρικον δὲ οἱ Φρύγες τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν ἀσκὸν καλοῦσι.

III. Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ποταμῷ τούτῳ βοτάνη αὐλὸς ὀνομαζομένη, ἣν ἐὰν πρὸς ἄνεμον σείσῃ τις, μουσικὴν ἔχει μελῳδίαν· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν α' Σατυρικῶν.

IV. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος Βερεκύνθιον καλούμενον, τὴν προσηγορίαν ἔχον ἀπὸ Βερεκύνθου τοῦ πρώτου ἱερέως γενομένου τῆς Μητρὸς τῶν θεῶν.

V. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος καλούμενος μάχαιρα· ἔστι γὰρ σιδήρῳ παραπλήσιος· ὃν ἐὰν εὕρῃ τις τῶν μυστηρίων ἐπιτελουμένων τῆς θεᾶς, ἐμμανὴς γίνεται· καθὼς ἱστορεῖ Ἀγαθαρχίδης ἐν ταῖς Φρυγιακοῖς.

XI.

ΣΤΡΥΜΩΝ.

I. Στρυμὼν ποταμός ἐστι τῆς Θρᾴκης, κατὰ πόλιν Ἠδωνίδα· προσηγορεύετο δὲ πρότερον Παλαιστῖνος, ἀπὸ Παλαιστίνου τοῦ Ποσειδῶνος. Οὗτος γὰρ πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας ἔχων πόλεμον, καὶ εἰς ἀσθένειαν ἐμπεσὼν, τὸν υἱὸν Ἁλιάκμονα στρατηγὸν ἐπεμψεν· ὁ δὲ προπετέστερον μαχόμενος, ἀνῃρέθη. Περὶ δὲ τῶν συμβεβηκότων ἀκούσας Παλαιστῖνος, (καὶ) λαθὼν τοὺς δορυφόρους, διὰ λύπης ὑπερβολὴν ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Κόνοζον· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Παλαιστῖνος ὠνομάσθη. Στρυμὼν δὲ [**] Ἄρεως παῖς καὶ Ἠλίκης, ἀκού-

X.

MARSYAS.

I. Marsyas fluvius est Phrygiæ, juxta civitatem Celænas fluens : quem prius Fontem Midæ ob id dicebant. Midas Phrygum rex quum remotiora regionis loca circuiret, et aquæ penuria laboraret, pede pulsavit terram : e qua exortus est aureus latex. Verum quum aurea flueret aqua, et ipse siti premeretur, afflictis civibus, Bacchum invocavit. Qui, exauditis ejus precibus, aquæ copiam porrexit. Saturatis autem Phrygibus, Midas fluvium qui ex hoc fonte fluebat, Midæ Fontem vocavit. Qui mutavit postea nomen : et Marsyas est cognominatus idcirco. Victo et excoriato ab Apolline Marsya, ex fluente sanguine orti sunt Satyri et fluvius cognominis Marsyas : ut narrat Alexander Cornelius tertio Rerum Phrygiarum.

2. Euemeridas vero Cnidius hanc scribit historiam. Uter Marsyæ exesus tempore et delatus, e terra in Midæ fontem decidit, paulatimque fluendo a piscatore quodam repertus est. At ex oraculi præcepto Pisistratus Lacedæmonius juxta Satyri reliquias, ab eventu urbem condidit, eamque Noricum denominavit : *noricum* autem Phryges idiomate suo utrem vocant.

III. Crescit in illo fluvio herba Aulus, id est tibia, dicta; quæ si ad ventum moveatur, dulce melos resonat : ut refert Dercyllus libro primo Satyricorum.

IV. Finitimus illi est mons Berecynthius, nomen sortitus a Berecyntho primo deorum Matris sacerdote.

V. Nascitur in eo lapis Machæra vocatus : est enim ferro valde similis : quem si quis inveniat dum deæ mysteria peraguntur, statim furore corripitur : auctore Agatharchide in Rebus Phrygiis.

XI.

STRYMON.

I. Strymon fluvius est Thraciæ, juxta civitatem Edonidem : qui prius Palæstinus a Palæstino Neptuni filio vocabatur. Ille enim quum adversus conterminos bellaret, et gravi morbo detineretur, filium Haliacmonem exercitui ducem præfecit : qui quum temerario pugnam commisisset, occisus est. Cujus infortunii certior factus Palæstinus, clam stipatoribus præ gravi dolore se dedit præcipitem in fluvium Conozum, quem ab eo postea dixere Palæstinum. Strymon autem *appellatus est de causa ejusmodi.*

σας περὶ τῆς Ῥήσου τελευτῆς, καὶ ἀθυμίᾳ συσχεθείς, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Παλαιστῖνον, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Στρυμὼν μετωνομάσθη.

II. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος, παυσίλυπος καλούμενος· ὃν ἐὰν εὕρῃ τις πενθῶν, παύεται παραχρῆμα τῆς κατεχούσης αὐτὸν συμφορᾶς· καθὼς ἱστορεῖ Ἰάσων ὁ Βυζάντιος ἐν τοῖς Θρᾳκικοῖς.

III. Παράκεινται δ' αὐτῷ ὄρη Ῥοδόπη καὶ Αἷμος. Οὗτοι ἀδελφοὶ τυγχάνοντες, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἀλλήλων ἐμπεσόντες, ὁ μὲν αὐτὴν Ἥραν προσηγόρευσεν, ἡ δὲ τὸν ἀγαπώμενον Δία. Μισοπονήρως δ' οἱ ἀτιμούμενοι θεοὶ τὴν πρᾶξιν ἐνεγκόντες, εἰς ὁμώνυμα ὄρη μετέβαλον ἀμφοτέρους.

IV. Γεννῶνται δ' ἐν αὐτοῖς λίθοι φιλάδελφοι λεγόμενοι, κοραξοὶ τὴν χρόαν, ἀνθρωπόμιμοι· οὗτοι τεθέντες χωρὶς ἀλλήλων καὶ ὀνομασθέντες, διαλύονται παραχρῆμα καὶ ἰδιας· καθὼς ἱστορεῖ Θράσυλλος Μενδήσιος ἐν γ' περὶ Λίθων· μέμνηται δὲ τούτων ἀκριβέστερον [**] ἐν τοῖς Θρᾳκικοῖς.

XII.

ΣΑΓΑΡΙΣ.

I. Σάγαρις ποταμός ἐστι τῆς Φρυγίας· προσηγορεύετο δὲ πρότερον Ξηροβάτης ἀπὸ τοιούτου συγκυρήματος· τῷ γὰρ θερινῷ καταστήματι ξηρὸς ὁρᾶται πολλάκις· ἐκλήθη δὲ Σάγαρις δι' αἰτίαν τοιαύτην. Σάγαρις, Μύγδονος καὶ Ἀλεξιρρόης παῖς, τὰ μυστήρια τῆς Μητρὸς τῶν θεῶν ἐξουθενίζων, τοὺς ἱερεῖς (καὶ Γάλλους) αὐτῆς ὕβρισεν. Ἡ δὲ μισοπονήρως ἐνεγκοῦσα τὴν πρᾶξιν τῷ προειρημένῳ μανίαν ἐνέσκηψεν. Ὁ δὲ τῶν φρονίμων λογισμῶν ἐκστὰς, ἑαυτὸν ἔβαλεν εἰς ποταμὸν Ξηροβάτην, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Σάγαρις μετωνομάσθη.

II. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος, αὐτόγλυφος καλούμενος· εὑρίσκεται γὰρ τετυπωμένην ἔχων τὴν Μητέρα τῶν θεῶν. Τοῦτον τὸν λίθον σπανίως εὑρισκόμενον ἐὰν εὕρῃ τις [τῶν] ἀποτεμνομένων, οὐ ξενίζεται, ἀλλ' εὐψύχως φέρει τῆς παρὰ φύσιν πράξεως τὴν ὄψιν· καθὼς ἱστορεῖ Ἀρετάζης ἐν τοῖς Φρυγιακοῖς.

III. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος, Βαλληναῖον καλούμενον, ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον βασιλικόν· τὴν προσηγορίαν ἔχον ἀπὸ Βαλληναίου, τοῦ Γανυμήδους καὶ Μηδησιγίστης παιδός. Οὗτος γὰρ τὸν γεννήσαντα θεασάμενος ἀποτηκόμενον, τοῖς ἐγχωρίοις καὶ Βαλληναῖον ἑορτὴν κατέδειξε μέχρι νῦν καλούμενον.

IV. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος, καλούμενος ἀστήρ. Οὗτος εἰωθε νυκτὸς βαθείας πυρὸς δίκην λάμπειν, τοῦ φθινοπώρου τὴν ἀρχὴν λαμβάνοντος· προσαγορεύεται δὲ τῇ διαλέκτῳ τῶν ἐγχωρίων Βαλλήν· ὅπερ μεθερμηνευόμενόν ἐστι βασιλεύς· καθὼς ἱστορεῖ Ἑρμησιάναξ Κύπριος ἐν β' Φρυγιακῶν.

Strymon Martis et Helices filius, quum Rhesum occubuisse intellexisset, tristitia oppressus se ipsum conjecit in fluvium Palæstinum; a quo transnominatus est Strymon.

II. Crescit in ipso lapis, quem Pausilypum, id est dolores sedantem, vocant: hunc si quis affectus mœrore offenderit, ab eo liberatur statim, ut docet Iason Byzantius in Thracicis.

III. Adstant prope montes Rhodope et Hæmus, qui quum fratres essent, et invicem diligerent se, hic sororem suam Junonem ausus est dicere, illa vero amasium suum Jovem, non sine impietate. Quam quum pati non possent dei, in cognomines montes utrumque transformarunt.

IV. In his nascuntur lapides Philadelphi, id est fratres amantes, dicti, coracino colore, humani generis imitatores: qui si, quum disjuncti et separati sunt, nominentur, dissolvuntur subito et seorsim(?): ut testatur Thrasyllus Mendesius tertio de Lapidibus: diligentius etiam..... in Thracicis horum meminit.

XII.

SAGARIS.

I. Sagaris Phrygiæ fluvius est: prius ab hoc casu Xerobates dictus, quod æstivo utplurimum tempore siccus sit. Sagarim vero eum vocavere hac de causa. Sagaris Mygdonis et Alexirrhoes filius, spretis sæpius Matris deorum mysteriis, sacerdotes Gallos injuriis affecit. Quæ quum moleste hæc ferret, furorem immisit ipsi: demens autem hic factus se conjecit in fluvium Xerobaten, qui ab eo tandem est dictus Sagaris.

II. Nascitur in ipso lapis nomine Autoglyphus, id est sponte sculptus: invenitur enim cum expressa Matris deorum effigie. Quem si præcisorum aliquis admodum difficilem inventu reperiat, non novitate stupet, sed intrepido vultu præter naturam gesta conspicit: ut narrat Aretazes in Rebus Phrygiis.

III. Juxta situs est mons Ballenæus, hoc est regius, Phrygum lingua, nomen habens a Ballenæo Ganymedis et Medesigistes (*Medesicastes?*) filio: qui quum patrem tabe pæne confectum (*castratum?*) videret, indigenis festum Ballenæum ita huc usque vocatum instituit.

IV. Nascitur in ipso lapis Aster dictus, qui lucere media nocte instar ignis, ipso autumni initio consuevit. Indigenarum dialecto Ballen vocatur; quod, si interpreteris, regem significat: teste Hermesianacte Cyprio, Rerum Phrygiarum secundo libro.

XIII.

ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΣ.

I. Σκάμανδρος ποταμός ἐστι τῆς Τρωάδος· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ξάνθος, μετωνομάσθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Σκάμανδρος, Κορύβαντος καὶ Δημοδίκης παῖς, τῶν τῆς Ῥέας μυστηρίων τελουμένων, αἰφνιδίως θεασάμενος [τὴν θεὸν] ἐμμανὴς ἐγένετο, καὶ μεθ' ὁρμῆς ἐπὶ Ξάνθον τὸν ποταμὸν ἐνεχθεὶς, ἑαυτὸν εἰς τοῦτον ἔβαλεν, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Σκάμανδρος μετωνομάσθη.

II. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ βοτάνη σεῖστρος καλουμένη, παραπλήσιος ἐρεβίνθῳ, κόκκους δ' ἔχει σειομένους, ὅθεν τὴν προσηγορίαν ἔλαβε· ταύτην οἱ κατέχοντες οὔτε φαντασίαν οὔτε θεὸν ὀφθέντα φοβοῦνται· καθὼς ἱστορεῖ Δημόστρατος ἐν β' περὶ Ποταμῶν.

III. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος Ἴδη, τὸ πρότερον δ' ἐκαλεῖτο Γάργαρον· ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσιν. Ἴδη δὲ μετωνομάσθη δι' αἰτίαν τοιαύτην. Αἰγέσθιος, ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Διὸς, [κερνο]φόρου κόρης Ἴδης ἐρασθείς, συνῆλθε τῇ προειρημένῃ, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τοὺς εἰρημένους Ἰδαίους Δακτύλους. Γενομένης δ' αὐτῆς ἄφρονος ἐν τῷ τῆς Ῥέας ἀδύτῳ, Αἰγέσθιος εἰς τιμὴν τῆς προειρημένης τὸ ὄρος Ἴδην μετωνόμασεν.

IV. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος Κρύφιος, ὃς μόνοις τοῖς μυστηρίοις τῶν θεῶν φαίνεται· καθὼς ἱστορεῖ Ἡράκλειτος Σικυώνιος ἐν β' περὶ Λίθων.

XIV.

ΤΑΝΑΪΣ.

I. Τάναϊς ποταμός ἐστι τῆς Σκυθίας· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀμαζόνιος, διὰ τὸ τὰς Ἀμαζόνας λούεσθαι ἐν αὐτῷ· μετωνομάσθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Τάναϊς, Βηρωσσοῦ καὶ Λυσίππης, μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων, παῖς, σωφρονέστατος ὑπάρχων, τὸ γυναικεῖον γένος ἐμίσει, μόνον Ἄρη σεβόμενος· ἐν ἀτιμίᾳ δ' εἶχε καὶ τὸ γαμεῖν. Ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐπιθυμίαν αὐτῷ τῆς μητρὸς ἐνέσκηψεν. Ὁ δὲ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀντεμάχετο τῷ πάθει· νικώμενος δὲ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῶν οἴστρων, καὶ εὐσεβὴς διαμεῖναι βουλόμενος, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς τὸν Ἀμαζόνιον ποταμόν· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Τάναϊς μετωνομάσθη.

II. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ φυτὸν, Ἁλίνδα καλούμενον· παρόμοια δ' ἔχει τὰ φύλλα κράμβης. Τοῦτο λειοτριβοῦντες οἱ τὴν χώραν κατοικοῦντες ἀλείφονται τῷ χύλῳ, καὶ θερμαινόμενοι, τὸ ψῦχος εὐρώστως καρτεροῦσιν. Καλοῦσι δὲ τῇ σφῶν διαλέκτῳ [**] Βηρωσσοῦ ἔλαιον.

III. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ καὶ λίθος κρυστάλλῳ παραπλήσιος, ὢν ἀνθρωπόμιμος, ἐστεμμένος. Ὅταν δ' ἀποθάνῃ βασιλεὺς, ἀρχαιρεσίας παρὰ τὸν ποταμὸν τελοῦσιν· καὶ ὃς ἂν εὑρεθῇ τὸν λίθον ἐκεῖνον ἔχων, παραχρῆμα βασιλεὺς γίνεται, καὶ τὰ σκῆπτρα παραλαμβάνει τοῦ τε-

XIII.

SCAMANDER.

I. Scamander Troadis fluvius est, quem prius Xanthum dicebant : et hac de causa mutavit postea nomen. Scamander, Corybantis et Demodices filius, dum Rheæ mysteria celebrarentur, derepente conspecta *dea*, furere cœpit, et cum impetu in fluvium Xanthum delatus, se ipsum in eum dedit præcipitem : unde Scamander tandem dictus est.

II. Nascitur in ipso herba quam Sistrum nominant, erebintho similis, acinos se moventes habens : unde nomen sortita est. Hanc qui possident, nec phantasmata nec deorum præsentias timent : ut docet Demostratus secundo de Fluminibus.

III. Adhæret ipsi mons Ide, qui prius vocabatur Gargarus, ubi Jovis et Matris deorum altaria occurrunt. Ide autem ob id dictus est ille mons, quod Ægesthius ab Jove trahens originem, vasa sacra portantis puellæ Idæ amore flagrans, cum ea congressus sit, et Idæos quos vocant Dactylos procrearit. Nam quum demens (*evanida ?*) ea facta esset in Rheæ adyto, Ægesthius monti nomen Idæ indidit in ejus honorem.

IV. Crescit in ipso lapis Cryphius, id est occultus, qui solet tantum apparere in deorum mysteriis, ut scripsit Heraclitus Sicyonius secundo de Lapidibus.

XIV.

TANAIS.

I. Tanais fluvius est Scythiæ, Amazonius antea dictus, quod in ipso lavarentur Amazones : mutavit autem nomen ob hanc causam. Tanais, Berossi et Lysippes Amazonum unius filius, muliebre genus, quum esset continentissimus, oderat, et solum Martem, spretis contemptisque nuptiis, in honore habebat. Venus vero propriæ matris ei desiderium immisit : cujus ab initio amorem ille viriliter respuit, sed ab œstrorum necessitate superatus, et volens in eadem pietate et continentia permanere, se ipsum conjecit in fluvium Amazonium : qui ab eo Tanais denominatus est.

II. Nascitur in ipso planta Halinda dicta, folia crambæ simillima gestans; quam illius regionis incolæ postquam contriverunt, ejusque succo se unxerunt, calefacti frigus constanter perferunt. Vocatur ab iis propria dialecto.... quod est Berossi oleum.

III. Crescit et in ipso lapis crystallo proximus, humanam figuram referens, et coronatus : hunc qui invenerit, dum creando regi habent comitia juxta fluvium, post regis mortem, statim rex creatur, sceptraque defuncti suscipit :

λευτήσαντος· καθὼς ἱστορεῖ Κτησιφῶν ἐν γ' περὶ Φυτῶν· μέμνηται δὲ τούτων καὶ Ἀριστόβουλος ἐν α' περὶ Λίθων.

IV. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος, τῇ διαλέκτῳ τῶν ἐνοικούντων προσαγορευόμενον Βριξάβα, ὅπερ μεθερμηνευόμενον Κριοῦ μέτωπον· ὠνομάσθη δὲ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. Φρίξος ἀποβαλὼν παρὰ τὸν Εὔξεινον πόντον Ἕλλην τὴν ἀδελφὴν, καὶ διὰ τὰ δίκαια τῆς φύσεως συγκεχυμένος, ἐν ταῖς ἀκρωρείαις λόφου τινὸς κατέλυσεν. Βαρβάρων δέ τινων θεασαμένων αὐτὸν, καὶ μεθ' ὅπλων ἀναβαινόντων, ὁ χρυσόμαλλος κριὸς προχύψας, καὶ ἰδὼν τὸ πλῆθος τῶν ἐπερχομένων, ἀνθρωπίνῃ φωνῇ χρησάμενος, διεγείρει τὸν Φρίξον ἀναπαυόμενον, καὶ ἀναλαβὼν τὸν προειρημένον, μέχρι Κόλχων εἰσήνεγκεν. Ὁ δὲ λόφος ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Κριοῦ μέτωπον προσηγορεύθη.

V. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ βοτάνη, τῇ διαλέκτῳ τῶν βαρβάρων Φρίξα καλουμένη, ὅπερ μεθερμηνευόμενόν ἐστι μισοπόνηρος· πηγάνῳ δέ ἐστι παρόμοιος· ἣν οἱ πρόγονοι κρατοῦντες, οὐδὲν ὑπὸ μητριιῶν ἀδικοῦνται· μάλιστα δὲ φύεται παρὰ [τὸ] Βορέου προσαγορευόμενον ἄντρον. Συλλεγομένη δ' ἐστὶ ψυχροτέρα χιόνος· ὅταν δέ τινι ἐκ μητρυιᾶς ἐπιβουλὴ γένηται, φλόγας ἀναδίδωσι· καὶ τοῦτο σύσσημον ἔχοντες οἱ φοβούμενοι τὰς ἐπιγεγαμημένας, ἐκκλίνουσι τῶν ἐπικειμένων φόβων τὰς ἀνάγκας· καθὼς ἱστορεῖ Ἀγάθων ὁ Σάμιος ἐν β' Σκυθικῶν.

IV. Adhæret eidem fluvio mons indigenarum vernacula lingua Brixaba vocatus, quæ vox significat Arietis frontem. Dictus autem ita est hac de causa. Phrixus, amissa in Ponto Euxino Helle sorore, et ut naturæ jus postulabat conturbatus, in cacumen montis cujusdam solus divertit. Quem quum barbari quidam vidissent, et cum armis illuc ascendissent, aries aurei velleris erumpens et foras prospectans, advenientium multitudinem conspexit, expriemensque vocem humanam, Phrixum requiescentem excitavit, et excitatum Colchos usque detulit; unde collis a casu frons Arietis dictus fuit.

V. Provenit in eo herba quæ a barbaris Phrixa vocatur, id est, si vocabulum illud velis interpretari, malos odio prosequens. Rutæ similis est, et si a privignis corripiatur, nequaquam iis novercæ officere possunt. Maxime vero provenit in antro quod vocant Boreæ, collectaque nive frigidior est: at quum cuidam parantur insidiæ a noverca, flammas edit; quod indicium qui supraductas uxores timent, habentes, imminentis timoris necessitatem evitant: ut testatur Agathon Samius secundo Rerum Scythicarum.

XV.

ΘΕΡΜΩΔΩΝ.

Θερμώδων ποταμός ἐστι [τῆς] Σκυθίας, τὴν προσηγορίαν εἰληφὼς ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Κρύσταλλος· ἐκεῖνος γὰρ καὶ θέρους πήσσεται, τῆς τοποθεσίας τὴν τοιαύτην ἰδέαν διεξαγούσης· μετωνομάσθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην ***.

XV.

THERMODON.

Thermodon Scythiæ fluvius est, denominationem a casu nactus: nam prius Crystallum dicebant, quod ipsa æstate congeletur, loci situ in hoc habitu et forma permanente. Ideo autem mutavit nomen: (*cetera absorpsit lacuna* 32 *versuum in cod.*)

XVI.

ΝΕΙΛΟΣ.

I. Νεῖλος ποταμός ἐστι τῆς Αἰγύπτου, κατὰ πόλιν Ἀλεξάνδρειαν· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Μέλας, ἀπὸ Μέλανος τοῦ Ποσειδῶνος· ὕστερον δ' Αἴγυπτος ἐπεκλήθη δι' αἰτίαν τοιαύτην. Αἴγυπτος, Ἡφαίστου καὶ Λευκίππης παῖς, βασιλεὺς ὑπῆρχε τῶν τόπων· δι' ἐμφύλιον δὲ πόλεμον μὴ ἀναβαίνοντος τοῦ Νείλου, καὶ λιμῷ συνεχομένων τῶν ἐγχωρίων, ἔχρησεν ὁ Πύθιος τὴν εὐφορίαν, ἐὰν ὁ βασιλεὺς ἀποτρόπαιον θεοῖς τὴν θυγατέρα θύσῃ. Θλιβόμενος δὲ ὑπὸ τῶν κακῶν ὁ τύραννος, τοῖς βωμοῖς Ἀγανίππην προσήγαγε. Τῆς δὲ διασπασθείσης, ὁ Αἴγυπτος δι' ὑπερβολὴν τῆς λύπης ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Μέλανα· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Αἴγυπτος μετωνομάσθη. Προσηγορεύθη δὲ Νεῖλος δι' αἰτίαν τοιαύτην. Γαρμαθώνη, τῶν κατ' Αἴγυπτον βασίλισσα τόπων ἀποβαλοῦσα τὸν υἱὸν αὐτῆς Χρυσο-

I. Nilus Ægypti fluvius est juxta Alexandriam civitatem; qui dicebatur antea Melas a Melane Neptuni filio: tandem vero vocatus fuit Ægyptus ob hanc causam. Ægyptus, Vulcani et Leucippes filius, Ægypti imperium tenuit. Quum autem ob civile bellum non retrocederet Nilus (*imo Melas*), et fame premerentur indigenæ, respondit Pythius fertilitatem tunc demum futuram, quum rex averruncatricem deis natam sacrificasset. Aganippen itaque hic ad altaria duxit miseris et calamitatibus oppressus. Sed ea immolata tantum animo Ægyptus dolorem concepit, ut se ipsum in fluvium Melanem præcipitem dederit: qui ab eo vocatus est Ægyptus. Sumpsit vero postea nomen Nili hac de causa. Garmathone (Argantione?) Ægypti regina, amisso Chrysochoa filio vix

χόαν, ἀκμὴν ἔφηβον, μετὰ τῶν οἰκετῶν ἐθρήνει συμπαθῶς τὸν προειρημένον. Ἴσιδος δ' αἰφνιδίως ἐπιφανείσης, τὴν λύπην πρὸς καιρὸν ὑπερέθετο, καὶ προσποιητὴν χαρὰν σκηψαμένη, τὴν θεὸν ὑπεδέξατο φιλανθρώπως. Ἡ δὲ τὴν διάθεσιν τούτων ἀμείψασθαι βουλομένη τῆς εὐσεβείας, Ὄσιριν παρεκέλευσεν, ὅπως ἀναγάγῃ τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐκ τῶν καταχθονίων τόπων. Τούτου δὲ ταῖς δεήσεσι τῆς γυναικὸς συμπεριενεχθέντος, Κέρβερος, ὃν ἔνιοι καλοῦσι Φοβερὸν, ὑλάκτησε· Νεῖλος δὲ, τῆς Γαρμαθώνης ἀνὴρ, αἰφνιδίως ἔνθεος γενόμενος, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν καλούμενον Αἴγυπτον· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Νεῖλος μετωνομάσθη.

II. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος κυάμῳ παρόμοιος, ὃν ἂν κύνες ἴδωσιν, οὐχ ὑλακτοῦσι· ποιεῖ δὲ ἄριστα πρὸς τοὺς δαιμονιζομένους· ἅμα γὰρ αὐτὸν προστεθῆναι ταῖς ῥισὶν, ἀπέρχεται τὸ δαιμόνιον. Γεννῶνται δὲ καὶ ἄλλοι λίθοι, κόλλωτες καλούμενοι· τούτους κατὰ τὴν ἀνάβασιν τοῦ Νείλου συλλέγουσαι χελιδόνες κατασκευάζουσι τὸ προσαγορευόμενον Χελιδόνιον τεῖχος· ὅπερ ἐπέχει τοῦ ὕδατος τὸν ῥοῖζον, καὶ οὐκ ἐᾷ κατακλυσμῷ φθείρεσθαι τὴν χώραν· καθὼς ἱστορεῖ Θράσυλλος ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς.

III. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος, Ἄργιλλον καλούμενον ἀπ' αἰτίας τοιαύτης. Ζεὺς δι' ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν ἐκ Λύκτου, πόλεως Κρητικῆς, Ἄργην νύμφην ἁρπάσας, ἀπήνεγκεν εἰς ὄρος τῆς Αἰγύπτου, Ἄργιλλον καλούμενον· καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν, καλούμενον Διόνυσον· ὃς ἀκμάσας, εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς τὸν λόφον Ἄργιλλον μετωνόμασε· στρατολογήσας δὲ Πᾶνας καὶ Σατύρους, [τοῖς] ἰδίοις σκήπτροις Ἰνδοὺς ὑπέταξε· νικήσας δὲ καὶ Ἰβηρίαν, Πᾶνα κατέλιπεν ἐπιμελητὴν τῶν τόπων· ὃς τὴν χώραν ἀπ' αὐτοῦ Πανίαν μετωνόμασεν· ἣν οἱ μεταγενέστεροι παραγώγως Σπανίαν προσηγόρευσαν· καθὼς ἱστορεῖ Σωσθένης ἐν ιγ' Ἰβηρικῶν.

pubertatis annos ingresso, eum cum domesticis amare lugebat. At Iside ei subito apparente, mœrorem ad tempus remittens, deam humanissime excepit, fingens præsentiam illam sibi lætissimam esse. Quæ quum debitas ejus pietati gratias reddere vellet, Osiridi præcepit, ut filium ex infernalibus locis reduceret. Eo autem ad mulieris preces se conformante, Cerberus, quem aliqui Phoberum, id est tremendum, appellant, allatravit : unde Nilus repentino percitus furore in fluvium Ægyptum decidit, qui ab eo Nilus est denominatus.

II. Producitur in ipso lapis fabæ speciem referens, quem statim atque canes viderint, non allatrant. Juvat a dæmone possessos : ubi enim admotus est naribus, expellitur subito dæmonium. Reperiuntur et illic alii lapides Collotes dicti, quos hirundines adversus Nili alluvionem colligunt, ut ex iis murum quem Chelidonium vocant, ædificent, ad cohibendos aquarum impetus, et ut regio perpetuo diluvio non corrumpatur aut devastetur : ut docet Thrasyllus in Ægyptiacis.

III. Adhæret ipsi mons Argillus ob hanc causam vocatus. Juppiter amoris desiderio perculsus, ex Lycto Cretæ civitate Argen Nympham rapuit, eamque in montem Ægypti Argillum (?) duxit, ubi filium sustulit, quem dixere Dionysum. Verticem ille, quum ad ætatis florem pervenisset, in honorem matris Argillum vocavit, coactoque Panum et Satyrorum exercitu, sceptro suo Indos subjecit, devictaque Iberia Panem illorum locorum præsidem reliquit : qui regionem a se ipso Paniam nominavit : unde posteri sumpta derivatione Spaniam eam tandem appellarunt, ut refert Sosthenes in XIII Rerum Ibericarum.

XVII.

ΕΥΡΩΤΑΣ.

I. Εὐρώτας [**] Ἵμερος, Ταϋγέτης νύμφης καὶ Λακεδαίμονος παῖς, διὰ μῆνιν Ἀφροδίτης κατ' ἄγνοιαν ἐν παννυχίδι τὴν ἀδελφὴν Κλεοδίκην βιασάμενος ἔφθειρε· τῇ δ' ἐπιούσῃ τῶν ἡμερῶν κατηχηθεὶς περὶ τῶν συμβεβηκότων, καὶ ἀθυμήσας, διὰ λύπης ὑπερβολὴν ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Μαραθῶνα· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἵμερος μετωνομάσθη. Ὕστερον δ' Εὐρώτας ἐκλήθη δι' αἰτίαν τοιαύτην. Λακεδαιμονίων πρὸς Ἀθηναίους πόλεμον ἐχόντων, καὶ τὴν πανσέληνον περιμενόντων, Εὐρώτας, ὁ τῶν προειρημένων στρατηγὸς, καταφρονήσας πάσης δεισιδαιμονίας, συνέβαλε τὴν παράταξιν, καίπερ ὑπ' ἀστραπῶν τε καὶ κεραυνῶν κωλυόμενος· ἀποβαλὼν δὲ τὸ στράτευμα, καὶ λύπῃ συσχεθεὶς, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμὸν τὸν Ἵμερον· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Εὐρώτας μετωνομάσθη.

XVII.

EUROTAS.

I. Eurotas *fluvius est Laconicæ, olim Himerus vocatus ob hujusmodi causam.* Himerus, Taygetæ nymphæ et Lacedæmonis filius, ob infensam sibi Venerem, inscius in pervigilio sororem Cleodicen vitiavit : sequenti autem die comperta rei veritate, in extremam tristitiam redactus, præ mœroris violentia præceps delatus est in fluvium Marathonem; qui ab eo dictus est Himerus. Postea vero Eurotas ideo vocatus est. Quum Lacedæmonii contra Athenienses bellum gererent, et plenilunium exspectarent, Eurotas illorum imperator, spreta omni superstitione, instructum exercitum commisit in pugnam, licet obstarent fulmina et fulgura. Sed amisso exercitu, et vehementi cruciatus mœrore, se ipsum conjecit in fluvium Himerum, qui ab eo nuncupatus est Eurotas.

II. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος περιχεφαλαία παρόμοιος, θρασύδειλος προσαγορευόμενος. Ἅμα γὰρ σάλπιγγος ἀκούειν ἐπὶ τὴν ὄχθαν προχωρεῖ· τῶν δ' Ἀθηναίων ὀνομασθέντων, καὶ εἰς τὸν βυθὸν ἅλλεται. Κεῖνται δὲ πολλοὶ καθιερωθέντες ἐν τῷ ναῷ τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς· καθὼς ἱστορεῖ Νικάνωρ ὁ Σάμιος ἐν β' περὶ Ποταμῶν.

III. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος, Ταΰγετον προσονομαζόμενον, τὴν προσηγορίαν εἰληφὸς ἀπὸ Ταϋγέτης νύμφης, ἣν ὁ Ζεὺς βιασάμενος ἔφθειρεν· ἡ δὲ λύπῃ συσχεθεῖσα, βρόχῳ τὸν βίον περιέγραψεν ἐν ἀκρωρείαις ὄρους Ἀμυκλαίου· ὅπερ ἀπ' αὐτῆς Ταΰγετον προσωνομάσθη.

IV. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ βοτάνη, καλουμένη Χαρισία, ἣν [αἱ] γυναῖκες, ἔαρος ἀρχομένου, τοῖς τραχήλοις περιάπτουσι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν συμπαθέστερον ἀγαπῶνται· καθὼς ἱστορεῖ Κλεάνθης ἐν α' περὶ Ὀρῶν. Μέμνηται δὲ τούτων ἀκριβέστερον Σωσθένης ὁ Κνίδιος, παρ' οὗ τὴν ὑπόθεσιν εἴληφεν Ἑρμογένης.

XVIII.

ΙΝΑΧΟΣ.

I. Ἶναχος ποταμός ἐστι τῆς Ἀργείας χώρας· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Καρμάνωρ [**] Ἁλιάκμων δὲ, τῷ γένει Τιρύνθιος, ἐν τῷ Κοκκυγίῳ ποιμαίνων ὄρει, καὶ κατ' ἄγνοιαν τῇ Ῥέᾳ συγγινόμενον τὸν Δία θεασάμενος, ἐμμανὴς ἐγένετο, καὶ μεθ' ὁρμῆς ἐνεχθεὶς, ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Καρμάνορα· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἁλιάκμων μετωνομάσθη· προσηγορεύθη δ' Ἶναχος δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἶναχος, Ὠκεανοῦ παῖς, φθαρείσης τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἰοῦς ὑπὸ Διὸς, τὸν θεὸν βλασφήμοις λοιδορίαις ἐπέπληττε κατόπιν ἀκολουθῶν· ὁ δ' ἀναξιοπαθήσας ἐπεμψεν αὐτῷ Τισιφόνην, μίαν τῶν Ἐρινύων· ὑφ' ἧς ἐξοιστρηλατούμενος ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Ἁλιάκμονα, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἶναχος μετωνομάσθη.

II. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ βοτάνη, Κύνουρα καλουμένη, πηγάνῳ προσόμοιος· ἣν αἱ γυναῖκες, ὅταν ἀκινδύνως ἐκτρῶσαι θελήσωσιν, ἐν οἴνῳ βεβρεγμένην τοῖς ὀμφαλοῖς ἐπιτιθέασιν.

III. Εὑρίσκεται δ' ἐν αὐτῷ καὶ λίθος βηρύλλῳ παρόμοιος· ὃν ἐὰν κρατήσωσιν οἱ ψευδομαρτυρεῖν ἐθέλοντες, μέλας γίνεται. Κεῖνται δὲ πολλοὶ ἐν τῷ τεμένει τῆς Προσυμναίας Ἥρας· καθὼς ἱστορεῖ Τιμόθεος ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς· μέμνηται δὲ τούτων καὶ Ἀγάθων ὁ Σάμιος ἐν β' περὶ Ποταμῶν. Ἀγαθοκλῆς δὲ Μιλήσιος ἐν τοῖς περὶ Ποταμῶν φησὶ, τὸν Ἶναχον διὰ πανουργίαν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντα, ξηρὸν γενέσθαι.

IV. Παράκεινται δ' αὐτῷ ὄρη Μυκῆναί τε καὶ Ἀπέσαντος, καὶ Κοκκύγιον, καὶ Ἀθηναῖον, τὰς προσηγορίας εἰληφότα διὰ τοιαύτην αἰτίαν. Τὸ μὲν Ἀπέ-

II. Nascitur illic lapis galeæ similis Thrasydilus dictus, quasi *audax una et timidus* : nam statim atque tubam audit, prosilit ad ripam; at Atheniensium pronunciato vocabulo, mergitur in profundum. Exstant non pauci ex illis lapidibus consecrati in templo Palladis Chalciœcæ; ut testatur Nicanor Samius secundo de Fluminibus.

III. Non longe distat ab eo mons Taygetus, sic dictus a Taygete nympha, quæ a Jove vitiata et vi doloris superata, reste finivit vitam in cacuminibus montis Amyclæi, qui ab ea Taygetus fuit denominatus.

IV. Nascitur in ipso planta Charisium dicta, quod idem est ac munificentia : quam mulieres ineunte vere collo appendunt, et vehementius ita a viris amantur; ut auctor est Cleanthes primo de Montibus. Meminit et horum diligentius Sosthenes Cnidius, a quo sumpsit argumentum Hermogenes.

XVIII.

INACHUS.

I. Inachus Argivæ regionis fluvius est, Carmanor antea dictus, *deinde Haliacmon* : hac de causa. Haliacmon Tirynthius genere, quum in Coccygio monte pasceret, et per inscitiam Jovem cum Rhea (*imo* Junone) rem habentem vidisset, furiosus evasit : et cum impetu delatus, se ipsum in fluvium Carmanora præcipitavit : qui ab eo Haliacmon vocatus est. Inachus autem dictus tandem est ob hanc causam. Inachus Oceani filius, vitiata a Jove filia sua Io, deum injuriis et contumeliis increpabat a tergo sequens : quum non potis esset talia pati Juppfter, Tisiphonen Erinnyum unam ad ipsum misit : a qua stimulatus se ipsum conjecit in fluvium Haliacmona : quem ab eo postea vocavere Inachum.

II. Nascitur in ipso herba Cynura dicta, rutæ similis; quam mulieres, quum sine periculo volunt abortare, vino irriguam umbilico imponunt.

III. Invenitur et in ipso lapis beryllo æqualis : qui niger efficitur, si, qui falso testari volunt, eum tenuerint. Horum lapidum multos exstare in templo Junonis Prosymnææ refert Timotheus in Argolicis, et Agathon Samius, qui de his mentionem fecit in secundo de Fluminibus. Agathocles vero Milesius in his quæ de Fluminibus scripsit, narrat, Inachum ob calliditatem a Jove percussum fulmine, fuisse exsiccatum.

IV. Adjacent ipsi montes Mycenæ, Apesantus, et Coccygium, et Athenæum; qui ita appellati fuere ob hanc causam. Apesantus prius Selenæus dicebatur. Juno enim,

σαντον ἐκαλεῖτο πρότερον Σεληναῖον. Ἥρα γὰρ, παρ' Ἡρακλέους δίκας βουλομένη λαβεῖν, συνεργὸν παρέλαβε τὴν Σελήνην· ἡ δ' ἐπῳδαῖς χρησαμένη μάγοις, ἀφροῦ κίστην ἐπλήρωσεν, ἐξ ἧς γεννηθέντα λέοντα μέγιστον Ἶρις ταῖς ἰδίαις ζώναις ἐπισφίγξασα, κατήνεγκεν εἰς ὄρος Ὀφέλτιον· ὁ δὲ ποιμένα τινὰ τῶν ἐγχωρίων, Ἀπέσαντον, σπαράξας ἀνεῖλεν· κατὰ δὲ θεῶν πρόνοιαν ὁ τόπος Ἀπέσαντος ἀπ' αὐτοῦ μετωνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Δημόδοκος ἐν α' Ἡρακλείας.

V. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ βοτάνη, σελήνη καλουμένη· τὸν δὲ καταφερόμενον ἀπ' αὐτῆς ἀφρὸν περὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους οἱ ποιμένες αἴροντες ἀλείφουσι τοὺς πόδας, καὶ οὐδὲν ὑπὸ τῶν ἑρπετῶν ἀδικοῦνται.

VI. Μυκῆναι δ' ἐκαλοῦντο τὸ πρότερον Ἄργιον, ἀπ' Ἄργου τοῦ πανόπτου· μετωνομάσθη δὲ Μυκῆναι δι' αἰτίαν τοιαύτην. Περσέως Μέδουσαν ἀποκτείναντος, Σθενὼ καὶ Εὐρυάλη, ὡς τῆς προειρημένης ἀδελφαὶ τῆς πεφονευμένης, τὸν ἐπίβουλον ἐπεδίωκον· γενόμεναι δὲ κατὰ τοῦτον τὸν λόφον, καὶ ἀπελπίσασαι τῆς συλλήψεως, διὰ τὴν συμπάθειαν μυκηθμὸν ἀνέδωκαν· οἱ δ' ἐγχώριοι τὴν ἀκρώρειαν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Μυκήνας μετωνόμασαν· καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας Ἐφέσιος ἐν α' Περσηίδος.

VII. Χρύσερμος δὲ ὁ Κορίνθιος ἐν α' Πελοποννησιακῶν ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Περσέως φερομένου μετεώρου, καὶ κατὰ τὸν λόφον γενομένου τοῦτον, ἐξέπεσεν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης. Γοργοφόνος δὲ, ὁ βασιλεὺς Ἐπιδαυρίων, ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς ἔλαβε χρησμὸν, ἐμπεριελθεῖν τὰς Ἀργολικὰς πόλεις, καὶ ὅπου ἂν εὕρῃ ξίφους μύκητα, ἐκεῖ κτίσαι πόλιν. Γενόμενος δὲ κατὰ τὸ Ἄργιον ὄρος, καὶ εὑρὼν τὴν ἐλεφαντίνην λαβὴν, πόλιν ἔκτισεν, ἣν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος προσηγόρευσε Μυκήνας.

VIII. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος, κορύβας καλούμενος, τῇ χρόᾳ κοραξός· ὃν ἐὰν εὕρῃς καὶ ἔχῃς ἐν τῷ σώματι περικείμενον, κατ' οὐδὲν φοβῇ τὰς τερατώδεις ὄψεις.

IX. Τὸ δ' ὄρος [**] Ἀπέσαντος τοῦ Ἀκρισίου· κυνηγετῶν γὰρ κατ' ἐκεῖνον τὸν τόπον, καὶ πατήσας ἑρπετὸν δηλητήριον, ἐτελεύτησεν· ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν υἱὸν θάψας, [τὸν] λόφον Ἀπέσαντον μετωνόμασε, καλούμενον Σελινούντιον.

X. Ὄρος δὲ Κοκκύγιον διωνομάσθη δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ζεὺς, Ἥρας τῆς ἀδελφῆς ἐρασθεὶς, καὶ δυσωπούμενος τὴν ἀγαπωμένην, [**] ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς ἄρρεν· τό γ' οὖν καλούμενον ὄρος Λυρκήιον ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Κοκκύγιον ὠνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Ἀγαθώνυμος ἐν Περσίδι.

XI. Φύεται δ' ἐν αὐτῷ δένδρον, παλίουρος καλούμενον· ἐφ' ᾧ ἄν τι καθίσῃ τῶν ἀλόγων ζώων, ὡς ὑπὸ ἰξοῦ κατέχεται, πάρεξ κόκκυγος· τούτου γὰρ φείδεται· καθὼς [ἱστορεῖ] Κτησιφῶν ἐν α' περὶ Δένδρων.

XII. Ἀθηναῖον δ' ὄρος ἔλαβε τὴν προσηγορίαν ἀπ' Ἀθηνᾶς· μετὰ γὰρ τὴν τοῦ Ἰλίου πόρθησιν Διομήδης,

quum ad Hercule pœnas sumere vellet, Lunam in auxilium advocavit: quæ arte magica utens, cistam spuma replevit, unde progenitum immanem leonem Iris proprio cingulo irretitum in montem Opheltium deduxit: ubi ille pastorem quendam indigenarum, nomine Apesantum, dilaniavit: ex quo, deorum providentia, locus deinde Apesantus dictus fuit; ut scribit Demodocus in primo Herculeidos.

V. Nascitur in ipso herba Selene, id est luna, dicta, cujus spuma circa æstatis initium collecta pastores pedes ungunt, nulloque modo a reptilibus læduntur.

VI. Mycenæ dicebantur prius Argium, ab Argo oculatissimo: mutarunt autem nomen et Mycenæ dictæ sunt ob hanc causam. Perseum, postquam interfecerat Medusam, Sthieno et Euryale ejus sorores tanquam insidiatorem insecutæ sunt: et ad hunc verticem quum pervenissent, nullaque eas obtentaret spes illius capiendi, præ mira animorum convenientia, qua sororem diligebant, mugitum ediderunt: indigenæ vero cacumen illud a casu Mycenas appellarunt, ut docet Ctesias Ephesius primo Perseidos.

VII. Ceterum Chrysermus Corinthius primo Peloponnesiacorum hujus historiæ meminit. Quum Perseus in sublime ferretur, et ad hunc montem appulisset, decidit forte gladii quem ferebat capulum: Gorgonophono autem Epidauriorum regi ab imperio pulso respondit oraculum, ut Argolicas circumiret civitates, et ibi demum urbem conderet, ubi gladii capulum offenderet. Quum ergo ad montem Argium devenisset, ibique capulum eburneum reperisset, civitatem condidit, quam ab eventu Mycenas nominavit.

VIII. Provenit in eo lapis Corybas dictus, coracino colore: quem si inveniat quis, et corpori innexum habeat, horrendas haudquaquam timebit visiones.

IX. Monti autem *Apesanto nomen dedit* Apesantus Acrisii: nam quum propelocum illum venaretur, et venenatum protrivisset pedibus serpentem, occubuit. Rex vero tumulato filio, collem Apesantum ex eo vocavit, quum prius Selinuntius diceretur.

X. At mons Coccygius ob hanc causam ita est appellatus. Juppiter Junonis sororis suæ amore captus, quum amatam exorasset, *in cuculum conversus* ex ea marem sustulit: mons autem Lyrceius dictus, ab eventu denominatus postea est Coccygius, ut narrat Agathonymus in Perside.

XI. Nascitur in eo arbor, nomine Paliurus: cui si mutorum animalium quoddam insederit, tanquam a visco detinetur, excepto cuculo: ei enim parcit, ut testatur Ctesiphon primo de Arboribus.

XII. Ceterum mons Athenæum a Minerva nomen accepit. Post Ilii namque excidium Diomedes Argos reversu

εἰς Ἄργος ὑποστρέψας, εἰς τὸν Κεραύνιον ἀνέβη λόφον, καὶ τέμενος Ἀθηνᾶς κατασκευάσας, τὸ ὄρος ἀπὸ τῆς θεᾶς Ἀθηναῖον μετωνόμασε.

XIII. Γεννᾶται δ' ἐν τῇ ἀκρωρείᾳ ῥίζα παρόμοιος πηγάνῳ· ἣν ἐὰν γυνὴ φάγῃ τις κατ' ἄγνοιαν, ἐμμανὴς γίνεται· καλεῖται δ' Ἀδράστεια· καθὼς ἱστορεῖ Πλησίμαχος ἐν β' Νόστων.

in Ceraunium collem ascendit, et ibi ædificato Minervæ sacrario, montem a Dea Athenæum nominavit.

XIII. Crescit in ejus cacumine radix rutæ similis; quam si per ignorantiam forte mulier quæpiam comederit, evadit furiata : nomen autem illi radici est Adrastia, ut docet Plesimachus (*Lysimachus?*) secundo Redituum.

XIX.

ΑΛΦΕΙΟΣ.

I. Ἀλφειὸς ποταμός ἐστι τῆς Ἀρκαδίας, κατὰ Πίσαν τῆς Ὀλυμπίας· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Στύμφηλος, ἀπὸ Στυμφήλου, τοῦ Ἄρεως καὶ Δορμοθέας παιδός. Οὗτος γὰρ τὸν υἱὸν τὸν φίλιππον Ἀλκμαίωνα ἀποβαλὼν, καὶ ἀθυμίᾳ συσχεθεὶς, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Νύκτιμον· ὃς (καὶ) ἀπ' αὐτοῦ Στύμφηλος μετωνομάσθη. Ἀλφειὸς δ' ἐκλήθη δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἀλφειὸς, εἷς τῶν τὸ γένος ἀφ' Ἡλίου καταγαγόντων, ἀμιλληθεὶς Κερκάφῳ τῷ ἀδελφῷ περὶ ἀρχῆς, ἀνεῖλε τὸν [προ]ειρημένον, καὶ ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος, ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Νύκτιμον· ὃς (καὶ) ἀπ' αὐτοῦ Ἀλφειὸς μετωνομάσθη.

II. Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ποταμῷ τούτῳ βοτάνη, κεγχρῖτις προσαγορευομένη, μελικήρῳ παρόμοιος· ἣν οἱ ἰατροὶ καθέψοντες πιεῖν διδόασι τοῖς ἀπηλλοτριωμένας ἔχουσι τὰς φρένας, καὶ ἀπαλλάττουσιν αὐτοὺς τῆς μανίας, καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας ἐν α' περὶ Ποταμῶν.

III. Παράκειται δ' ὄρος, Κρόνιον καλούμενον, ἀπ' αἰτίας τοιαύτης. Μετὰ τὴν Γιγαντομαχίαν Κρόνος τὰς Διὸς ἀπειλὰς ἐκκλίνων, εἰς ὄρος παρεγένετο Κτοῦρον, ὃ ἀπ' αὐτοῦ Κρόνιον μετωνόμασεν· λαθὼν δὲ πρὸς ὀλίγον καιρὸν, καὶ ἀφορμῆς δραξάμενος, διῆρεν εἰς Καύκασον τῆς Σκυθίας.

IV. Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ὄρει τούτῳ κύλινδρος καλούμενος λίθος ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος· ὁσάκις γὰρ ἂν ἀστράψῃ Ζεὺς ἢ βροντήσῃ, τοσαυτάκις ἀπὸ τῆς ἀκρωρείας διὰ φόβον κυλίεται· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν α' περὶ Λίθων.

XIX.

ALPHEUS.

I. Alpheus Arcadiæ fluvius est, juxta Pisam Olympiæ : qui prius Stymphelus dictus est, a Stymphelo Martis et Dormotheæ (*Dorotheæ?*) filio. Hic enim amisso Alcmæone filio equorum amante, et animo consternatus, se ipsum projecit in fluvium Nyctimum : qui ab eo dictus est Stymphelus. Postea vero Alpheus vocatus est, ob hanc causam. Alpheus, unus ex his qui a Sole originem ducunt, quum de imperio cum Cercapho fratre contenderet, eum interfecit, et a Furiis abactus se ipsum in fluvium Nyctimum (*imo* Stymphelum) conjecit : qui ab eo postea denominatus est Alpheus.

II. Nascitur in hoc fluvio herba Cenchritis dicta, favi speciem referens : quam decoctam medici iis qui alienata sunt mente, potandam præbent, et ab insanis eos liberant; ut docet Ctesias primo de Fluminibus.

III. Juxta situs est mons Cronius, id est Saturnius, ea de causa ita vocatus. Post Gigantomachiam Saturnus Jovis minas declinans, ad montem Cturum (*Arcturum?*) pervenit, quem a se denominavit Cronium : quum autem per aliquod tempus latuisset, rapta occasione divertit in montem Caucasum Scythiæ.

IV. Provenit in eo monte lapis quem ab eventu Cylindrum vocant : nam quotiescumque fulgurat aut tonat Jupiter, toties a cacumine præ timore volvitur : ut narrat Dercyllus primo de Lapidibus.

XX.

ΕΥΦΡΑΤΗΣ.

I. Εὐφράτης ποταμός ἐστι τῆς Παρθίας, κατὰ Βαβυλῶνα πόλιν· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Μῆδος ἀπὸ Μήδου, τοῦ Ἀρταξέρξου παιδός. Οὗτος γὰρ δι' [ἐρωτικὴν] ἐπιθυμίαν τὴν Κορδύου θυγατέρα βιασάμενος Ῥωξάνην διέφθειρε· τῇ δ' ἐπιούσῃ τῶν ἡμερῶν ζητούμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως πρὸς κόλασιν, καὶ φόβῳ συσχεθεὶς, ἑαυτὸν ἔβαλεν εἰς ποταμὸν Ξαράνδαν· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Μῆδος ὠνομάσθη. Προσηγορεύθη δ' Εὐφράτης δι' αἰτίαν τοιαύτην. Εὐφράτης, Ἀρανδάκου παῖς, τὸν υἱὸν Ἀξούρταν εὑρὼν μετὰ τῆς μητρὸς ἀναπαυόμενον, καὶ ὑπολαβὼν ὑπάρχειν τῶν πολιτῶν τινα, διὰ ζῆλου μισοπονηρίαν, σπασάμενος τὸ ξίφος, ἐλαι-

XX.

EUPHRATES.

I. Euphrates Parthiæ fluvius est juxta Babylonem urbem : qui antea dictus est Medus, a Medo Artaxerxis filio. Hic enim quum præ amore Rhoxanen Cordyi filiam rapuisset, et vitiasset, sequenti die a rege, ut pœnas lueret, quæsitus, et metu perculsus, se ipsum dedit præcipitem in fluvium Xarandam : quem ab eo postea vocavere Medum. Euphrates autem tandem dictus est ob hanc causam. Quum Euphrates Arandaci (*Pharandaci?*) filius Axurtam filium cum matre requiescentem offendisset, et quendam e civibus eum esse existimasset, districto gladio ob zeloty-

μοτόμησεν αὐτόν· τῆς δ' ἀνελπίστου πράξεως γενόμενος αὐτόπτης, διὰ λύπης ὑπερβολὴν ἑαυτὸν ἔβαλεν εἰς ποταμὸν Μῆδον· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Εὐφράτης μετωνομάσθη.

II. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος ἀετίτης καλούμενος· ὃν αἱ μαῖαι ταῖς δυστοκούσαις ἐπὶ τὰς γαστέρας ἐπιτιθέασι, καὶ παραχρῆμα τίκτουσιν ἄτερ ἀλγηδόνος.

III. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ καὶ βοτάνη, Ἄξαλλα καλουμένη, μεθερμηνευομένη θερμόν· ταύτην οἱ τεταρταίζοντες ὅταν ἐπὶ τοῦ στήθους θῶσιν, ἀπαλλάττονται παραχρῆμα τῆς ἐπισημασίας· καθὼς ἱστορεῖ Χρύσερμος Κορίνθιος ἐν ιγ' περὶ Ποταμῶν.

IV. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος, Δριμύλον καλούμενον· ἐν ᾧ γεννᾶται λίθος σαρδώνυχι παρόμοιος, ᾧ οἱ βασιλεῖς ἐν ταῖς βασιλείαις χρῶνται· ποιεῖ δ' ἄριστα πρὸς ἀμβλυωπίας εἰς ὕδωρ θερμὸν βαλλόμενος· καθὼς ἱστορεῖ Νικίας ὁ Μαλλώτης ἐν τοῖς περὶ Λίθων.

XXI.

ΚΑΙΚΟΣ.

I. Κάϊκος ποταμός ἐστι τῆς Μυσίας· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Ἀστραῖος ἀπ' Ἀστραίου τοῦ Ποσειδῶνος. Οὗτος γάρ, παννυχίδος Ἀθηνᾶ τελουμένης, Ἀλκίππην τὴν ἀδελφὴν κατ' ἄγνοιαν βιασάμενος ἔφθειρε, καὶ ἀφείλετο τῆς προειρημένης τὸν δακτύλιον. Τῇ δ' ἐπιούσῃ τῶν ἡμερῶν ἐπιγνοὺς τὴν σφραγῖδα τῆς ὁμαίμου, διὰ λύπης ὑπερβολὴν ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Ἄδουρον, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἀστραῖος μετωνομάσθη· προσηγορεύθη δὲ Κάϊκος δι' αἰτίαν τοιαύτην. Κάϊκος, Ἑρμοῦ καὶ Ὠκυρρόης παῖς νύμφης, Τίμανδρον, ἕνα τῶν εὐγενῶν, φονεύσας, καὶ τοὺς προσήκοντας αὐτῷ φοβούμενος, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς τὸν Ἀστραῖον· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Κάϊκος μετωνομάσθη.

II. Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ποταμῷ μήκων, ἔχων ἀντὶ καρποῦ λίθον· ἐκ τούτων μελανά τινα τυγχάνει παρόμοια πυροῖς, ἅπερ οἱ Μυσοὶ ῥιπτοῦσιν εἰς ἠροτριωμένην χώραν· κἂν μὲν ἀφορία μέλλῃ γίνεσθαι, [ἐμ]μένει τῷ τόπῳ τὸ βληθέν· ἐὰν δ' εὐκαρπίαν σημαίνῃ, τὰ λιθάρια δίκην ἀκρίδων ἅλλεται.

III. Φύεται δ' ἐν αὐτῷ καὶ βοτάνη, ἡλιφάρμακον καλουμένη, ἣν οἱ ἰατροὶ τοῖς αἱμορραγοῦσι ἐπιτιθέασι, καὶ τῶν φλεβῶν μεσολαβοῦσι τὴν ἔκρυσιν· καθὼς ἱστορεῖ Τιμαγόρας ἐν α' περὶ Ποταμῶν.

IV. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος Τεύθρας καλούμενον ἀπὸ Τεύθραντος, τοῦ Μυσῶν βασιλέως· ὃς κυνηγεσίας χάριν εἰς Θράσυλλον ὄρος ἀναβὰς, καὶ θεασάμενος ὑπερμεγέθη κάπρον, ἐδίωκεν αὐτὸν μετὰ τῶν δορυφόρων· ὁ δὲ φθάσας κατέφυγεν ὡς ἱκέτης εἰς τὸ τῆς Ὀρθωσίας Ἀρτέμιδος ἱερόν· βιαζομένων δὲ πάντων εἰς τὸν ναὸν εἰσελθεῖν, ὁ σῦς ἀνθρωπίνῃ φωνῇ χρησάμενος ἐξάκουστον ἀνέκραγεν· Φεῖσαι, βασιλεῦ, τοῦ θρέμματος τῆς θεᾶς· μετεωρισθεὶς δὲ Τεύθρας ἀνεῖλε τὸ ζῷον. Ἄρτεμις δὲ μισοπονήρως ἐνεγκοῦσα τὴν πρᾶξιν, τὸν

piam ipsum jugulavit. Cujus insperatæ actionis quum se vidisset auctorem, præ mœrore extremo decidit in fluvium Medum : qui ab eo appellatus est Euphrates.

II. Nascitur in illo lapis Aetites (*cod.* Astiges) dictus : quem obstetrices mulierum, quæ difficulter pariunt, ventri imponunt, et statim sine dolore parturiunt.

III. Provenit in eo etiam herba quæ Axalla (*Azalea ?*) dicitur, id est calidum : quam si qui quartana laborant, in pectore posuerint, ipso paroxysmo statim liberantur, ut testatur Chrysermus Corinthius in XIII de Fluminibus.

IV. Adhæret ei mons Drimylus dictus : ubi nascitur lapis Sardonychiæ similis, quo utuntur reges in imperiis suis. Multum autem confert, si in aquam tepidam conjiciatur, oculorum hebetationi : ut docet Nicias Mallotes in his quæ de Lapidibus scripsit.

XXI.

CAICUS.

I. Caicus Mysiæ fluvius prius dicebatur Astræus ab Astræo Neptuni filio. Hic enim quum in Minervæ pervigilio Alcippen sororem inscius vi compressisset, et ejus annulum abstulisset, sequenti die agnito consanguineæ signaculo, præ doloris vehementia se dedit præcipitem in fluvium Adurum : qui dictus ab eo est Astræus : tandem vero Caicus denominatus est hac de causa. Caicus Mercurii et Ocyrrhoes nymphæ filius, occiso Timandro quodam nobili, quum parentes ejus et cognatos formidaret, se ipsum projecit in Astræum fluvium : quem ab eo postea dixere Caicum.

II. Provenit in ipso papaver, quod fructus loco lapides producit. Ex his nigra quædam exsistunt triticis simillima, quæ Mysi in aratam terram projiciunt : et, si quidem sterilitas futura sit, manent in eodem loco in quem conjecta fuere : verum si fertilitas, lapilli locustarum instar prosiliunt.

III. Nascitur et illic herba Elipharmacus (*elelisphacus ?*) dicta : quam solent præbere medici sanguinis fluxu laborantibus, ut venarum excretionem intercipiant : ut refert Timagoras primo de Fluminibus.

IV. Adjacet huic fluvio mons Teuthras, sic dictus a Teuthrante Mysorum rege : qui quum venationis gratia in montem Thrasyllum ascendisset, et immanem aprum percepisset, cum stipatoribus eum insecutus est ; sed venatores præveniens aper supplex confugit in Dianæ Orthosiæ templum : quo quum omnes vi conarentur ingredi, usus est ille humana voce, et alte exclamavit : Parce, o rex, alumno deæ. Teuthras vero sublimi vultu suspensoque corpore animal interfecit. Verum Diana, quum quæ gesta

μὲν κάπρον ἀνεζωπύρησε· τῷ δὲ παραιτίῳ τοῦ συγκυρήματος ἀλφὸν μετὰ μανίας ἔπεμψε. Δυσωπούμενος δὲ τὸ πάθος ἐν ταῖς ἀκρωρείαις διέτριβεν. Λυσίππη δὲ, τοῦ προειρημένου μήτηρ, κατηχηθεῖσα περὶ τῶν συμβεβηκότων, εἰς τὴν ὕλην ἔδραμε, συνεπισπωμένη μάντιν τὸν Κοιράνου Πολύϊδον· παρ' οὗ πᾶσαν πολυπραγμονήσασα τὴν ἀλήθειαν, βουθυσίαις τῆς θεᾶς ἐξιλάσατο τὴν μισοπονηρίαν· καὶ ἀπολαβοῦσα τὸν υἱὸν σωφρονοῦντα, βωμὸν ἱδρύσατο Ἀρτέμιδος Ὀρθωσίας· κατεσκεύασε δὲ καὶ κάπρον χρύσεον, προτομὴν ἀνθρώπου ἠσκημένον. Οὗτος μέχρι νῦν διωκόμενος ὑπὸ κυνηγῶν, εἰσελθὼν εἰς τὸν ναὸν, φωνὴν ἀναϊδῶσι φείδεσθε. Τεύθρας δὲ παρ' ἐλπίδα τὴν ἀρχέτυπον μορφὴν ἀναλαβὼν, τὸ ὄρος μετωνόμασε Τεύθραντα.

V. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος, ἀντιπαθὴς καλούμενος· ὃς κάλλιστα ποιεῖ πρὸς ἀλφοὺς καὶ λέπρας δι' οἴνου τριβόμενος καὶ τοῖς πάσχουσιν ἐπιτιθέμενος· καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας Κνίδιος ἐν β' περὶ Ὀρῶν.

erant moleste ferret, aprum suscitavit, et casus auctor impetiginem cum furore immisit. Quos morbos quum ille abhorreret, in cacuminibus montium commorabatur præ pudore. Lysipppe autem ejus mater, quum ea quæ contigerant, didicisset, silvam celeriter petiit, vatem Polyidum, Cœrani filium, secum ducens : a quo curiose veritatem omnem edocta, sacrificiis deæ iram placavit, et recuperato filio, sana ut erat ante mente prædito, Dianæ Orthosiæ altare consecravit, et aureum aprum curavit faciendum humanam faciem referentem. Qui ad hoc ævi a venatoribus abactus, et templum ingredi et vocem « Parcite » emittere videtur. Teuthras autem priori præter spem forma recuperata, montem a se denominavit Teuthranta.

V. In hoc monte nascitur lapis Antipathes, id est passioni resistens, dictus : qui cum vino attritus sanat vitiligines et lepras : ut docet Ctesias Cnidius in secundo de Montibus.

XXII.

ΑΧΕΛΩΟΣ.

I. Ἀχελῷος ποταμός ἐστι τῆς Αἰτωλίας· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Θέστιος δι' αἰτίαν τοιαύτην. Θέστιος, Ἄρεως καὶ Πεισιδίκης παῖς, διά τινα περίστασιν οἰκιακὴν ἀποδημήσας εἰς Σικυῶνα, καὶ ἱκανὸν χρόνον διατρίψας, ὑπέστρεψεν εἰς τὸ πατρῷον ἔδαφος· εὑρὼν δὲ τὸν υἱὸν Καλυδῶνα μετὰ τῆς μητρὸς ἀναπαυόμενον, καὶ μοιχὸν εἶναι δόξας, κατ' ἄγνοιαν ἐγονοκτόνησε· τῆς δ' ἀνελπίστου πράξεως αὐτόπτης γενόμενος, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Ἄξενον· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Θέστιος μετωνομάσθη. Προσηγορεύθη δ' Ἀχελῷος ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Ἀχελῷος, Ὠκεανοῦ καὶ Ναΐδος νύμφης παῖς, τῇ θυγατρὶ Κλητορίᾳ κατ' ἄγνοιαν συνερχόμενος, καὶ ἀθυμίᾳ συσχεθεὶς, ἑαυτὸν ἔβαλεν εἰς ποταμὸν Θέστιον· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἀχελῷος μετωνομάσθη.

II. Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ποταμῷ τούτῳ βοτάνη ζάκλον καλουμένη, παρόμοιος ἐρίῳ. Ταύτην τρίψας ἂν εἰς οἶνον βάλῃς, ὕδωρ γίνεται, καὶ τὴν μὲν ὀσμὴν ἔχει, τὴν δὲ δύναμιν οὐκ ἔχει.

III. Εὑρίσκεται δὲ [ἐν αὐτῷ] καὶ λίθος πελιδνὸς τῷ χρώματι, λινουργὸς καλούμενος ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος· ἐὰν γὰρ βάλῃς αὐτὸν εἰς ὀθόνιον, δι' ἔρωτος ἕνωσιν τὸ σχῆμα λαμβάνει, καὶ ἄργιον γίνεται· καθὼς ἱστορεῖ Ἀντισθένης ἐν γ' Μελεαγρίδος. Μέμνηται δὲ τούτων ἀκριβέστερον Διοκλῆς ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς Αἰτωλικοῖς.

IV. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος Καλυδὼν καλούμενον, τὴν προσηγορίαν εἰληφὸς ἀπὸ Καλυδῶνος, τοῦ Ἄρεως καὶ Ἀστυνόμης παιδός. Οὗτος γὰρ κατ' ἄγνοιαν λουομένην ἰδὼν Ἄρτεμιν, τὴν μορφὴν τοῦ σώματος μετέβαλεν εἰς πέτραν· κατὰ δὲ πρόνοιαν θεῶν τὸ ὄρος καλούμενον Γυρὸν, ἀπ' αὐτοῦ Καλυδὼν μετωνομάσθη.

V. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ βοτάνη (ἡ) μύωψ προσα-

XXII.

ACHELOUS.

I. Achelous fluvius est Ætoliæ : Thestius ob id prius nuncupatus. Thestius, Martis et Pisidices filius, postquam ob quandam afflictionem domesticam peregrinatus in Sicyonem, longum satis tempus ibi commoratus esset, in paternum solum reversus est : ubi quum filium Calydonem simul cum matre concumbentem forte offendisset, eum mœchum esse existimans, occidit inscius. Quod insperatum et inopinatum facinus quum ipsemet vidisset, se ipsum conjecit in fluvium Axenum : quem ab eo nuncupavere Thestium; Achelous vero postea dictus est hac de causa. Achelous, Oceani et Naidis nymphæ filius, habita cum filia Cletoria per inscitiam re, tristis et abjecto animo se ipsum præcipitavit in fluvium Thestium : qui vocatus ab eo est Achelous.

II. Nascitur hoc in flumine herba, quam Zaclum (*Zanclum?*) vocant, lanæ omnino similis : quam postquam triveris aut depsueris, si in vinum projicias, statim fit aqua, et odorem quidem, non autem vires conservat.

III. Invenitur etiam illic lapis colore lividus : Linurgus ab eventu dictus. Eum enim si in linteolum projeceris, ob similitudinem et consensum, eam formam recipit et figuram, linteumque tenue fit : ut narrat Antisthenes tertio Meleagridos. Horum etiam meminit diligentius Diocles Rhodius in Ætolicis.

IV. Visitur prope mons Calydon dictus, cui denominationem hanc dedit Calydon, Martis et Astynomes filius. Hic enim quum ex improviso Dianam se abluentem conspexisset, forma corporis mutatus est in lapidem : mons vero deorum providentia, qui antea Gyrus vocabatur, appellatus est tandem Calydon.

V. Nascitur in ipso herba, quæ Myops vocatur : eam si

γορευομένη· ἣν ἐάν τις εἰς ὕδωρ βαλὼν νίψηται τὸ πρόσωπον, ἀποβάλλει τὴν ὄρασιν, Ἄρτεμιν δ' ἐξιλασάμενος ἀνακτᾶται τὸ φῶς· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν γ' Αἰτωλικῶν.

XXIII.

ΑΡΑΞΗΣ.

I. Ἀράξης ποταμός ἐστι τῆς Ἀρμενίας, τὴν προσηγορίαν εἰληφὼς ἀπ' Ἀράξου τοῦ Πύλου. Οὗτος γὰρ πρὸς Ἄρβηλον τὸν πάππον ὑπὲρ σκήπτρων ἁμιλλώμενος, αὐτὸν κατετόξευσε· ποινηλατούμενος δὲ ὑπ' Ἐρινύων, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Βάκτρον· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἀράξης μετωνομάσθη, καθὼς ἱστορεῖ Κτησιφῶν ἐν α' Περσικῶν. Ἀράξης, Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Πέρσας πόλεμον ἔχων, καὶ τῆς παρατάξεως παρελκομένης, χρησμὸν ἔλαβεν, αὐτὸν ἔσεσθαι τῆς νίκης ἐγκρατῆ, ἐὰν θεοῖς ἀποτροπαίοις θύσῃ δύο τὰς εὐγενεστάτας παρθένους. Ὁ δὲ διὰ φιλότεκνον εὔνοιαν τῶν ἰδίων θυγατέρων φεισάμενος, ἑνὸς τῶν ὑποτεταγμένων κόρας περιβλέπτους τοῖς βωμοῖς προσάγων ἀνεῖλε· Μνησάλκης δὲ, ὁ τῶν φονευθεισῶν πατὴρ, βαρέως ἤνεγκε τὴν πρᾶξιν, πρὸς καιρὸν στέξας τὴν ὕβριν· ἀφορμῆς δὲ δραξάμενος, ἐξ ἐνέδρας τὰς τοῦ τυράννου θυγατέρας ἀπέκτεινε· καὶ καταλιπὼν τὸ πατρῷον ἔδαφος, εἰς Σκυθίαν ἔπλευσεν. Ἀράξης δὲ περὶ τῶν συμβεβηκότων κατηχηθεὶς καὶ ἀθυμίᾳ συσχεθεὶς, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Ἅλμον· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἀράξης μετωνομάσθη.

II. Γ'εννᾶται δ' ἐν αὐτῷ βοτάνη Ἀράξα καλουμένη τῇ διαλέκτῳ τῶν ἐγχωρίων, ἥτις μεθερμηνευομένη λέγεται μισοπάρθενος· ἅμα γὰρ εὑρεθῆναι τὴν προειρημένην ὑπὸ παρθένων, αἵματος ποιησαμένη καταφορὰν μαραίνεται.

III. Καὶ λίθος δὲ γεννᾶται, σικύωνος καλούμενος, μελάγχρους. Οὗτος, ὅταν τις χρησμὸς ἀνθρωποκτόνος ἐκπέσῃ, τοῖς βωμοῖς τῶν ἀποτροπαίων θεῶν ὑπὸ δυοῖν ἐπιτίθεται παρθένων· τοῦ δὲ ἱερέως αὐτοῦ τῇ μαχαίρᾳ θιγόντος, αἵματος ἔκρυσις γίνεται δαψιλής. Καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ τὴν δεισιδαιμονίαν τελέσαντες μετ' ὀλολυγμῶν ἀναχωροῦσι, τὸν λίθον πρὸς τὸν ναὸν προσενέγκαντες· καθὼς ἱστορεῖ Δωρόθεος ὁ Χαλδαῖος, ἐν β' περὶ Λίθων.

IV. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος, Δίορφον καλούμενον ἀπὸ Διόρφου τοῦ γηγενοῦς, περὶ οὗ φέρεται ἱστορία τοιαύτη. Μίθρας υἱὸν ἔχειν βουλόμενος, καὶ τὸ τῶν γυναικῶν γένος μισῶν, πέτρᾳ τινὶ προσεξέθορεν· ἔγκυος δὲ ὁ λίθος γενόμενος, μετὰ τοὺς ὡρισμένους χρόνους ἀνέδωκε νέον, τοὔνομα Δίορφον· ὃς ἀκμάσας, καὶ εἰς ἅμιλλαν ἀρετῆς τὸν Ἄρη προκαλεσάμενος, ἀνῃρέθη· οὗτος κατὰ πρόνοιαν θεῶν εἰς ὁμώνυμον ὄρος μετεμορφώθη.

V. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ δένδρον ῥοιᾷ παραπλήσιον, καρπὸν δ' ἄφθονον τρέφει μήλων, τὴν γεῦσιν ἔχοντα

uis in aquam jecerit, et faciem deterserit, visum amittit quem, simul ac Dianam placaverit, recuperat: ut testatur Dercyllus tertio Rerum Ætolicarum.

XXXIII.

ARAXES.

I. Araxes Armeniæ fluvius est, ita dictus ab Araxo Pyli filio. Hic etenim quum de imperio adversus Arbelum avum suum pugnaret, eum sagitta confodit: sed quum a Furiis vexaretur, proruit in fluvium Bactrum: qui ab ipso deinde dictus est Araxes: ut refert Ctesiphon primo Rerum Persicarum. Araxes Armeniorum rex adversus finitimos Persas bellum gerens, quum acies adhuc in prælia committi non deberent, ab oraculo didicit victoriam se esse reportaturum, si diis averruncatoribus duas nobilissimas virgines sacrificaret. Pepercit igitur ille propriis filiabus ob paternum in filios amorem, et virgines conspicuæ pulchritudinis, cujusdam e subditis suis progeniem, ad aras curavit adducendas, ut mactarentur. Quod quum non posset pati æquo animo Mnesalces mactatarum pater, ad tempus injuriam texit quidem; verum rapta opportunitate, regis filias enecavit, relictoque natali solo in Scythiam transfretavit. Araxes autem, quum quæ gesta fuerant, audivisset, contristatus conturbatusque se ipsum projecit in fluvium Halmum, qui ab eo dictus est Araxes.

II. Nascitur illic herba quam indigenæ lingua sua vocant Araxam, id est, si hanc vocem interpreteris, virgines odio prosequentem: simulac enim a virginibus inventa fuerit, profluxum sanguinis efficit et marcescit.

III. Nascitur et ibidem lapis Sicyonus dictus, nigro colore: qui, si quando accidat ut de homine mactando moneat oraculum, in aris deorum averruncatorum solet deponi a duabus virginibus. Sacerdos autem eum vix cultro attingit, ut oriatur sanguinis ingens copia: tuncque recedunt cum ululatibus qui huic superstitioni addicti sunt, relato in templum lapide: ut narrat Dorotheus Chaldæus secundo de Lapidibus.

IV. Adjacet ipsi mons Diorphus, sic dictus a Diorpho terræ filio, de quo hæc historia narratur. Mithras, quum filium habere percuperet, et muliebre genus odio prosequeretur, petram quandam concubitu suo calefecit: quæ prægnans post statutum tempus juvenem progenuit nomine Diorphum: hic ævi integer et ætate vigens, Martem in gloriæ certamen vocavit, et occubuit: unde providentia deorum transformatus est in cognominem montem.

V. Nascitur in eo arbor malo punicæ omnino similis, quæ malorum copiam præbet, simulem uvis gustum halen-

σταφυλῇ παρόμοιον. Ἐκ ταύτης τῆς ὀπώρας πέπειρον ἐάν τις καθελὼν ὀνομάσῃ τὸν Ἄρη, γίνεται κρατούμενος χλωρός· καθὼς ἱστορεῖ Κτησιφῶν ἐν ιγ' περὶ Δένδρων.

XXIV.

ΤΙΓΡΙΣ.

I. Τίγρις ποταμός ἐστι τῆς Ἀρμενίας, τὸν ῥοῦν καταφέρων εἰς τε τὸν Ἀράξην καὶ τὴν Ἀρσακίδα λίμνην· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Σόλλαξ, ὅπερ μεθερμηνευόμενόν ἐστι κατωφερής· ὠνομάσθη δὲ Τίγρις δι' αἰτίαν τοιαύτην. Διόνυσος κατὰ πρόνοιαν Ἥρας ἐμμανὴς γενόμενος, περιήρχετο γῆν τε καὶ θάλατταν, ἀπαλλαγῆναι τοῦ πάθους θέλων· γενόμενος δ' ἐν τοῖς κατ' Ἀρμενίαν τόποις, καὶ τὸν προειρημένον ποταμὸν διελθεῖν μὴ δυνάμενος, ἐπεκαλέσατο τὸν Δία· γενόμενος δ' ἐπήκοος ὁ θεὸς ἔπεμψεν αὐτῷ τίγριν, ἐφ' ἧς ἀκινδύνως προσενεχθεὶς, εἰς τιμὴν τῶν συμβεβηκότων τὸν ποταμὸν Τίγριν μετωνόμασε, καθὼς ἱστορεῖ Θεόφιλος ἐν α' περὶ Λίθων. Ἑρμησιάναξ δὲ ὁ Κύπριος ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Διόνυσος ἐρασθεὶς Ἀλφεσιβοίας νύμφης, καὶ μήτε δώροις μήτε δεήσεσι πεῖσαι δυνάμενος, εἰς (τὴν προειρημένην) Τίγριν μετέβαλε τὴν μορφὴν τοῦ σώματος· καὶ φόβῳ πείσας τὴν ἀγαπωμένην ἀνέλαβεν αὐτήν· καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ κομίσας, ἐγέννησεν υἱὸν Μῆδον· ὃς ἀκμάσας εἰς τιμὴν τοῦ συγκυρήματος τὸν ποταμὸν Τίγριν μετωνόμασε, καθὼς ἱστορεῖ Ἀριστώνυμος ἐν γ'....

II. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος Μυνδὰν καλούμενος, πάνυ λευκός· ὃν ἐάν κατέχῃ τις, οὐδὲν ὑπὸ θηρίων ἀδικεῖται· καθὼς ἱστορεῖ Λέων ὁ Βυζάντιος ἐν γ' περὶ Ποταμῶν.

III. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος, Γαυρὰν καλούμενον, ἀπὸ Γαυρὰν τοῦ Ῥωξάνους σατράπου· ὃς εὐσεβὴς ὢν πρὸς τοὺς θεοὺς, τῆς ἀμοιβαίας ἔτυχε χάριτος· μόνος ἐκ πάντων τῶν Περσῶν τριακοσίοις ἔτεσι ζήσας, καὶ ἄτερ νόσου τινὸς τελευτήσας, ἐν ταῖς ἀκρωρείαις τοῦ Γαυρανοῦ ταφῆς ἠξιώθη πολυτελοῦς· κατὰ δὲ πρόνοιαν θεῶν τὸ ὄρος ἀπ' αὐτοῦ Μαυσωρὸν μετωνομάσθη.

IV. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ βοτάνη κριθῇ παράμοιος ἀγρίᾳ· ταύτην οἱ ἐγχώριοι θερμαίνοντες ἐν ἐλαίῳ καὶ ἀλειφόμενοι οὐδέποτε νοσοῦσι μέχρι ἀνάγκης τοῦ θανάτου· καθὼς ἱστορεῖ Σώστρατος ἐν α' Μυθικῆς Ἱστοριῶν Συναγωγῆς.

XXV.

ΙΝΔΟΣ.

I. Ἰνδὸς ποταμός ἐστι τῆς Ἰνδίας, ῥοίζῳ μεγάλῳ καταφερόμενος εἰς τὴν τῶν Ἰχθυοφάγων γῆν· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Μαυσωλὸς, ἀπὸ Μαυσωλοῦ τοῦ Ἡλίου· μετωνομάσθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην. [Τῶν] τοῦ Διο-

tium. Ex hoc fructu si, qui maturus et concoctus est, ab aliquo decerpatur, et Mars ab eo nuncupetur, virescit decerptus: ut docet Ctesiphon in xm de Arboribus.

XXIV.

TIGRIS.

I. Tigris fluvius est Armeniæ defluens in Araxem simul et Arsacidem paludem: qui prius Sollax (*al.* Sylax) vocabatur, id est, si hanc explicaveris vocem, ad ima tendens. Dictus autem Tigris est ob hanc causam. Bacchus Junonis ob iras furiata mente præditus, circumobiit terram et mare, ut se ab hoc morbo liberaret. Quum autem ad Armeniam devenisset, nec fluvium hunc tranare posset, Jovem invocavit: qui exauditis ejus precibus tigridem ad ipsum misit: a qua sine ullo periculi discrimine portatus, in eorum quæ contigerant memoriam, fluvium Tigrim denominavit: ut scribit Theophilus primo de Lapidibus (?). Hermesianax vero Cyprius hanc historiam narrat. Bacchus Alphesibœæ nymphæ correptus amore, quum nec precibus nec muneribus eam delinire posset, corporis sui formam in tigridis figuram mutavit; et metu persuasam dilectam suam suscepit, transque fluvium portavit, sublato ex ea filio Medo: qui quum maturam attigisset ætatem, in eorum quæ acciderant memoriam, fluvium Tigrim appellavit, ut retulit Aristonymus in tertio.....

II. Nascitur in ipso lapis Myndan (*al.* Modon) dictus, omnino albus; quem si habeat quis, non possunt ei feræ bestiæ officere: ut narrat Leo Byzantius tertio de Fluminibus.

III. Adjacet prope mons Gauranus, a Gaurano Rhoxanis satrapa sic dictus: qui quum pietate erga deos excelleret, pari gratia ab iis remuneratus est. Solus enim ex omnibus Persis trecentesimum annum attigit, et sine morbo ullo vitam cum morte commutans, in cacuminibus Gaurani montis magnifice et splendide sepultus est. Deorum vero voluntate mons Mausorus ab eo nomen accepit.

IV. Crescit in eo herba quæ hordeo agresti similis est: hanc indigenæ solent calefacere, ejusque postea oleo inuncti nullo morbo laborant, donec eos premit mortis necessitas: ut docet Sostratus primo Historiæ fabulosæ Collectionis.

XXV.

INDUS.

I. Indus fluvius est Indiæ, in Ichthyophagorum terram rapido impetu fluens. Vocabatur prius Mausolus a Mausolo Solis filio: mutavit autem deinde nomen ob hanc causam. Dum Baccho sacra fierent, et indigenæ super-

νύσου μυστηρίων τελουμένων, καὶ τῶν ἐγχωρίων τῇ δεισιδαιμονίᾳ προσευκαιρούντων, Ἰνδὸς, τῶν ἐπισήμων νέος, τὴν Ὀξυάλκου τοῦ βασιλέως θυγατέρα Δαμασαλκίδαν, κανηφοροῦσαν, βιασάμενος ἔφθειρε· ζητούμενος δὲ ὑπὸ τοῦ τυράννου πρὸς κόλασιν, διὰ φόβον ἑαυτὸν ἔβαλεν εἰς ποταμὸν Μαυσωλόν· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἰνδὸς μετωνομάσθη.

II. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος [**] προσαγορευόμενος· ὃν ὅταν φορῶσιν αἱ παρθένοι, κατ' οὐδένα τρόπον τοὺς φθορέας φοβοῦνται.

III. Φύεται δὲ καὶ βοτάνη καρπύλη καλουμένη, βουγλώσσῳ παρόμοιος· ποιεῖ δ' ἄριστα πρὸς ἰκτερικοὺς διὰ ὕδατος χλιαροῦ διδομένη τοῖς πάσχουσι· καθὼς ἱστορεῖ Κλειτοφῶν ὁ Ῥόδιος ἐν α' Ἰνδικῶν.

IV. Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος, Λίλαιον προσαγορευόμενον, ἀπὸ Λιλαίου ποιμένος. Οὗτος γὰρ δεισιδαίμων ὑπάρχων, καὶ μόνην σεβόμενος τὴν Σελήνην, νυκτὸς βαθείας ἐξετέλει τὰ μυστήρια τῆς προειρημένης. Βαρέως δὲ οἱ λοιποὶ θεοὶ [τὴν] ἀτιμίαν φέροντες, ἔπεμψαν αὐτῷ δύο λέοντας ὑπερμεγέθεις· ὑφ' ὧν διασπαραχθεὶς τὸν βίον ἐξέλιπεν. Σελήνη δὲ τὸν εὐεργέτην μετέβαλεν εἰς ὁμώνυμον ὄρος.

V. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος, κλειτορὶς ὀνομαζόμενος· ἔστι δὲ λίαν μελάγχρους· ὃν κόσμου χάριν οἱ ἐγχώριοι φοροῦσιν ἐν τοῖς ὠταρίοις, καθὼς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν δ' περὶ Ποταμῶν.

stitioni ac religioni intentos animos haberent, Indus juvenum nobilissimus, Oxyalci (*Seualci?*) regis filiam Damasalcidam (*Damasandram?*) cistigeram raptam vitiavit. Quæsitus vero a tyranno ut lueret pœnas, præ metu se dedit præcipitem in fluvium Mausolum : qui ab eo dictus est Indus.

II. Nascitur in eo lapis .... dictus; quem quum gestant virgines, haudquaquam stupratores timent.

III. Crescit et ibidem herba Carpyle dicta, buglosso simillima : quæ laborantibus regio morbo exhibita cum aqua tepida, eos liberat : ut refert Clitophon Rhodius primo (*al.* decimo) Rerum Indicarum.

IV. Adjacet ipsi mons Lilæus dictus a Lilæo pastore. Hic enim quum superstitiosus esset, et solus Lunam revereretur, profunda nocte ejus mysteria celebrabat. Quem contemptum quum inique ferrent reliqui dii, ad ipsum duos immanes leones miserunt : a quibus dilaniatus periit. Luna vero cultorem suum mutavit in montem cognominem.

V. Nascitur in eo lapis Clitoris dictus : qui omnino niger est, et ornatus gratia ab indigenis gestari solet in auriculis : ut docet Aristoteles quarto de Fluminibus.

ΠΕΡΙ
ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΟΜΗΡΟΥ.

Α.

I. Περιττὸν ἂν ἴσως δόξειέ τισι πολυπραγμονεῖν περὶ Ὁμήρου, ποίων τε ἦν γονέων, καὶ πόθεν· ἐπεὶ μηδ' αὐτὸς ἠξίωσεν εἰπεῖν περὶ αὑτοῦ, ἀλλ' οὕτως ἐγκρατῶς ἔσχεν, ὡς μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος ἐπιμνησθῆναι. Ἐπεὶ δὲ ὡς πρὸς εἰσαγωγὴν τῶν ἀρχομένων παιδεύεσθαι χρήσιμος ἡ πολυπειρία, πειρασόμεθα εἰπεῖν ὅσα ἱστόρηται τοῖς παλαιοῖς περὶ αὐτοῦ.

II. Ἔφορος μὲν οὖν ὁ Κυμαῖος ἐν συντάγματι τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἐπιχωρίῳ, Κυμαῖον αὐτὸν ἀποδεικνύναι πειρώμενος, φησὶν ὅτι Ἀπελλῆς καὶ Μαίων καὶ Δῖος ἀδελφοὶ Κυμαῖοι τὸ γένος· ὧν Δῖος μὲν διὰ χρέα μετῴκησεν εἰς Ἄσκρην κώμην τῆς Βοιωτίας, κἀκεῖ γήμας Πυκιμήδην, ἐγέννησεν Ἡσίοδον· Ἀπελλῆς δὲ τελευτήσας ἐν τῇ πατρίδι Κύμῃ, κατέλιπε θυγατέρα Κριθηΐδα τοὔνομα, προστησάμενος αὐτῇ τὸν ἀδελφὸν Μαίονα· ὃς διακορεύσας τὴν προειρημένην, καὶ τὴν ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἐπὶ τῷ γεγονότι δείσας κατάγνωσιν, ἔδωκεν αὐτὴν πρὸς γάμον Φημίῳ τῷ Σμυρναίῳ, διδα-

DE
VITA ET POESI HOMERI.

LIB. I.

I. Supervacaneum fortasse nonnullis videatur, sedulo de Homero quærere, quibus parentibus et unde ortus fuerit; quum ne ipse quidem de suis rebus prodere dignatus sit, immo adeo se continuerit ut omnino ne nominis quidem sui mentionem fecerit. Attamen, quandoquidem ad institutionem certe eorum qui erudiri incipiunt utilis est cognitionis copia et varietas, conabimur ea referre quæ de eo antiqui memoriæ prodiderunt.

II. Ephorus igitur Cumæus, in libro cui titulum fecit De rebus patriis, id agens ut eum Cumæum fuisse ostendat, prodit, Apellem, Mæonem, et Dium, fratres, genere Cumæos fuisse : quorum Dium æris alieni causa, Ascram, Bœotiæ pagum, commigrasse, ibique Pycimede uxore ducta Hesiodum procreasse : Apellem in patria Cuma mortuum esse, relicta filia Critheide, ejusque tutela fratri Mæoni commendata. At hunc puellæ virginitatem violasse, indeque veritum ne cives facinoris ab ipso pœnas exigerent, eam Phemio Smyrnæo ludimagistro in matri-

σκάλῳ γραμμάτων. (2) Φοιτῶσα δὲ αὐτὴ ἐπὶ τοὺς πλυνοὺς οἳ ἦσαν παρὰ τῷ Μέλητι, ἀπεκύησε τὸν Ὅμηρον ἐπὶ τῷ ποταμῷ, καὶ διὰ τοῦτο Μελησιγενὴς ἐκλήθη· μετωνομάσθη δὲ Ὅμηρος, ἐπειδὴ τὰς ὄψεις ἐπηρώθη· οὕτω δὲ ἐκάλουν οἵ τε Κυμαῖοι καὶ οἱ Ἴωνες τοὺς τὰς ὄψεις πεπηρωμένους παρὰ τὸ δεῖσθαι τῶν ὁμηρευόντων, ὅ ἐστι τῶν ἡγουμένων. Καὶ ταῦτα μὲν Ἔφορος.

III. Ἀριστοτέλης δὲ, ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Ποιητικῆς, ἐν Ἰῷ φησὶ τῇ νήσῳ, καθ' ὃν καιρὸν Νηλεὺς ὁ Κόδρου τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας ἡγεῖτο, κόρην τινὰ τῶν ἐπιχωρίων γενομένην ὑπό τινος δαίμονος τῶν συγχορευτῶν ταῖς Μούσαις ἐγκύμονα, αἰδεσθεῖσαν τὸ συμβὰν διὰ τὸν ὄγκον τῆς γαστρὸς, ἐλθεῖν εἴς τι χωρίον τὸ καλούμενον Αἴγιναν· εἰς ὃ καταδραμόντας λῃστὰς ἀνδραποδίσαι τὴν προειρημένην, καὶ ἀγαγόντας εἰς Σμύρναν οὖσαν ὑπὸ Λυδοῖς τότε, τῷ βασιλεῖ τῶν Λυδῶν ὄντι φίλῳ τοὔνομα Μαίονι χαρίσασθαι· τὸν δὲ ἀγαπήσαντα τὴν κόρην διὰ τὸ κάλλος, γῆμαι· (2) ἣν διατρίβουσαν παρὰ τῷ Μέλητι, καὶ συσχεθεῖσαν ὑπὸ τῆς ὠδῖνος, ἔτυχεν ἀποκυῆσαι τὸν Ὅμηρον ἐπὶ τῷ ποταμῷ. Ὃν ἀναλαβὼν ὁ Μαίων ὡς ἴδιον ἔτρεφε, τῆς Κριθηΐδος μετὰ τὴν κύησιν εὐθέως τελευτησάσης. Χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διελθόντος καὶ αὐτὸς ἐτελεύτησε. Τῶν δὲ Λυδῶν καταπονουμένων ὑπὸ τῶν Αἰολέων, καὶ κρινάντων καταλιπεῖν τὴν Σμύρναν, κηρυξάντων τῶν ἡγεμόνων τὸν βουλόμενον ἀκολουθεῖν, ἐξιέναι τῆς πόλεως, ἔτι νήπιος ὢν Ὅμηρος ἔφη καὶ αὐτὸς βούλεσθαι ὁμηρεῖν· ὅθεν ἀντὶ Μελησιγενοῦς Ὅμηρος προσηγορεύθη.

IV. Γενόμενος δὲ ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δόξαν ἐπὶ ποιητικῇ κεκτημένος ἤδη, ἐπηρώτα τὸν θεὸν, τίνων τε εἴη γονέων καὶ πόθεν· ὁ δὲ ἀνεῖλεν οὕτως·

Ἔστιν Ἴος νῆσος μητρὸς πατρὶς, ἥ σε θανόντα
δέξεται· ἀλλὰ νέων ἀνδρῶν αἴνιγμα φύλαξαι.

(2) Φέρεται δὲ καὶ ἕτερος χρησμὸς τοιοῦτος·

Ὄλβιε καὶ δύσβαιμον· ἔφυς γὰρ ἐπ' ἀμφοτέροισι·
πατρίδα δίζηαι· μητρὸς δέ τοι, οὐ πατρός ἐστι
μητρόπολις ἐν νήσῳ ἀπὸ Κρήτης εὐρείης,
Μίνωος γαίης οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ.
Ἔν τῇ σὴ μοῖρ' ἐστὶ τελευτῆσαι βιότοιο,
εὖτ' ἂν ἀπὸ γλώσσης παίδων μὴ γνῷς ἐπακούσας
δυσξύνετον σκολιοῖσι λόγοις εἰρημένον ὕμνον.
Δοιὰς γὰρ ζωῆς μοίρας λάχες, ἣν μὲν ἀμαυρὰν
ἠελίοιο δισσῶν· ἣν δ' ἀθανάτοις ἰσόμοιρον
ζῶντί τε καὶ φθιμένῳ· φθίμενος δ' ἔτι πολλὸν ἀγήρως.

(3) Μετ' οὐ πολὺν δὲ χρόνον πλέων εἰς Θήβας ἐπὶ τὰ Κρόνια (ἀγὼν δὲ οὗτος ἄγεται παρ' αὐτοῖς μουσικὸς) ἦλθεν εἰς Ἴον· ἔνθα ἐπὶ πέτρας καθεζόμενος ἐθεάσατο ἁλιεῖς προσπλέοντας, ὧν ἐπύθετο εἴ τι ἔχοιεν. Οἱ δὲ, ἐπὶ τῷ θηράσαι μὲν μηδὲν, φθειρίζεσθαι δὲ διὰ τὴν ἀπορίαν τῆς θήρας, οὕτως ἀπεκρίναντο·

Ὅσσ' ἕλομεν, λιπόμεσθ'· ὅσσ' οὐχ ἕλομεν, φερόμεσθα,

αἰνισσόμενοι ὡς ἄρα οὓς μὲν ἕλαβον τῶν φθειρῶν, ἀποκτείναντες κατέλιπον· οὓς δ' οὐκ ἔλαβον, ἐν τῇ ἐσθῆτι φέροιεν. Ὅπερ οὐ δυνηθεὶς συμβαλεῖν Ὅμηρος, διὰ τὴν ἀθυμίαν ἐτελεύτησε. (4) Θάψαντες δὲ αὐτὸν οἱ

monium dedisse. (2) Illam commeantem ad lavacra juxta Meletem fluvium sita, ibi prope fluvium peperisse Homerum, inde Melesigenem appellatum: postea autem mutato nomine Homerum vocatum, quod oculorum lumine captus esset: ita enim a Cumæris lumine oculorum captos ὁμήρους dici solitos fuisse, quod ὁμηρευόντων, id est *ductorum*, indigerent. Hæc Ephorus.

III. Aristoteles, in tertio libro de Poetica Arte, prodit, in insula Io, quo tempore Codrus Nelei filius coloniæ in Ioniam ducendæ præfuit, a Genio quodam ex eorum numero qui cum Musis choros ducunt, compressam, quum facti eam propter intumescentem uterum puderet, concessisse in regionem quandam nomine Æginam. Ibi a prædonibus, qui eo excursionem fecissent, captam, ductamque in Smyrnam urbem illo tempore Lydis subjectam, Lydorum regi Mæoni, socio suo, dono datam, ab eoque pulchritudinis causa in matrimonium assumptam: (2) mox quum ad Meletem fluvium degens partus doloribus circumveniretur, accidisse ut Homerum juxta ipsum fluvium pareret; Critheide autem continuo ex partu mortua, infantem susceptum et ut suum enutritum a Mæone: quem ipsum etiam haud multo post obiisse. Porro Lydi ab Æolibus bello pressi quum Smyrnam relinquere decrevissent, eorumque principes per præconem edixissent ut quicumque ipsos sequi vellet, urbe egrederetur, Homerum puerulum etiamnum dixisse, se quoque velle ὁμηρεῖν, id est *sequi*: inde pro Melesigene Homerum appellatum.

IV. Adultus jam et poetica arte nomen consecutus, de parentibus et patria deum consuluit, isque sic respondit:

Insula Ios matris patria est; vita hæc quoque functum
Accipiet: sed tu juvenile ænigma caveto.

(2) Alterum quoque oraculum tale fertur:

Felix et miser, ad sortem es quia natus utramque,
Perquiris patriam; matris tibi, non patris exstat
Patria, in undoso jacet hæc ponto insula, Cretæ
Non adeo vicina, et non longe usque remota.
Hic te fata tua cogent decedere vita,
Quum pueri ignotis obscurum ambagibus olim
Sermonem involvent, teque hunc evolvere poscent;
Quippe duplex vitæ fatum tibi contigit: orbum
Luminibus, superis Musa immortalibus æquat:
Post mortem te vita manet secura senectæ.

(3) Non multo post tempore Thebas navigans ad Saturnalia, quod ibi certamen musicum celebratur, lum venit. Ibi saxo insidens, piscatores vidit adnavigantes, eosque interrogavit, num quid haberent. Illi quod nihil cepissent, sed capturæ penuria et otio pediculos legerent, ita responderunt:

Non capta afferimus: fuerant quæ capta relictis,

ænigmate significantes, se, quos cepissent pediculos, eos occisos reliquisse, quos vero non cepissent eos se in vestimentis suis secum ferre. Quod quum Homerus conjectando assequi non posset, præ animi dolore mortuus est.

Ἰῆται μεγαλοπρεπῶς τοιόνδε ἐπέγραψαν αὐτοῦ τῷ τάφῳ·

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ὅμηρον.

(5) Εἰσὶ μέντοι οἳ καὶ Κολοφώνιον αὐτὸν ἀποδεικνύναι πειρῶνται, μεγίστῳ τεκμηρίῳ χρώμενοι πρὸς ἀπόδειξιν τῷ ἐπὶ τοῦ ἀνδριάντος ἐπιγεγραμμένῳ ἐλεγείῳ· ἔχει δὲ οὕτως·

Υἱὲ Μέλητος, Ὅμηρε, σὺ γὰρ κλέος Ἑλλάδι πάσῃ
καὶ Κολοφῶνι πάτρῃ θῆκας ἐν ἀΐδιον·
καὶ τάσδ' ἀντιθέῳ ψυχῇ γεννήσαο κούρας
δισσὰς ἡμιθέων γραψάμενος σελίδας.
Ὑμνεῖ δ' ἡ μὲν νόστον Ὀδυσσῆος πολύπλαγκτον,
ἡ δὲ τὸν Ἰλιακὸν Δαρδανιδῶν πόλεμον.

(6) Ἄξιον δὲ μηδὲ τὸ ὑπὸ Ἀντιπάτρου τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ γραφὲν ἐπίγραμμα παραλιπεῖν, ἔχον οὐκ ἀσέμνως· ἔχει δὲ οὕτως·

Οἱ μέν σευ Κολοφῶνα τιθηνήτειραν, Ὅμηρε,
οἱ δὲ καλὰν Σμύρναν, οἱ δ' ἐνέπουσι Χίον·
οἱ δ' Ἶον, οἱ δ' ἐδόασαν ἐύκλαρον Σαλαμῖνα·
οἱ δέ νυ τὰν Λαπιθᾶν ματέρα Θεσσαλίαν·
ἄλλοι δ' ἄλλο μέλαθρον ἀνίαχον· εἰ δέ με Φοίβου
χρὴ λέξαι πινυτὰν ἀμφαδὰ μαντοσύναν,
πάτρα τοι τελέθει μέγας Οὐρανός, ἐκ δὲ γυναικὸς
οὐ θνατᾶς, ματρὸς δ' ἔπλεο Καλλιόπας.

V. Γενέσθαι δὲ αὐτὸν τοῖς χρόνοις οἱ μέν φασι κατὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον, οὗ καὶ αὐτόπτην γενέσθαι· οἱ δὲ μετὰ ἑκατὸν ἔτη τοῦ πολέμου· ἄλλοι δὲ μετὰ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. Ἔγραψε δὲ ποιήματα δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν· ὡς δέ τινες, οὐκ ἀληθῶς λέγοντες, γυμνασίας καὶ παιδιᾶς ἕνεκα καὶ Βατραχομυομαχίαν προσθεὶς καὶ Μαργίτην.

V. Τοῦ δὲ Τρωικοῦ πολέμου κατ' Ὅμηρόν τινές φασιν ἀρχὴν εἶναι τὴν τῶν θεῶν κρίσιν, Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης, περὶ κάλλους ἐπ' Ἀλεξάνδρου γενομένην· λέγειν γὰρ τὸν ποιητὴν,

Ὅς νείκεσσε θεὰς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο,
τὴν δ' ἤνεσσ', ἣ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.

Ἀλλ' οὐ πρέπον ὑπολαμβάνειν θεοὺς ὑπὸ ἀνθρώπων κεκρίσθαι, οὔτε ὑπὸ Ὁμήρου δι' ἄλλων παρίσταται τοῦτο· ὅθεν εὐλόγως ἠθέτηνται οἱ προκείμενοι στίχοι.

VII. Ἀμεινον οὖν λέγειν ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ τοῦ Πριάμου παῖς, ἐπιθυμήσας Ἑλληνικοῦ βίου μαθεῖν ἀγωγὴν, ἔπλευσεν εἰς Σπάρτην· καὶ ἐπιξενωθεὶς Ἑλένῃ, Μενελάου κατὰ τὸν οἶκον οὐκ ὄντος, ἀνέπεισεν αὐτὴν ἀκολουθεῖν· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Κρανάην καλουμένην νῆσον, ἐμίγη πρῶτον τῇ γυναικὶ, κἀκεῖθεν πλεύσας διὰ Σιδῶνος καὶ Φοινίκης, ἦκεν ἐς Ἴλιον· ἐπιγνόντες δὲ οἱ περὶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον τὸ πεπραγμένον, στρατιὰν ἠθροισαν ἐν Αὐλίδι πόλει τῆς Βοιωτίας. (2) Ἔνθα καὶ θυόντων αὐτῶν, δράκων ἐπὶ τὸ πλησίον ἀνελθὼν δένδρον, στρουθοῦ νεοσσοὺς ὀκτὼ διέφθειρεν· οἷς ἡ μήτηρ ἐνάτη συγκατείλεκτο. Ἐμήνυε δὲ τὸ σημεῖον ὅτι ἐννέα ἔτη πολεμήσαντες, τῷ δεκάτῳ ἀροῦσι

(4) Ienses eum magnifice sepeliverunt, hac addita sepulcro inscriptione:

Terra sacrum caput hic divini occultat Homeri,
Heroum egregias qui dixit carmine laudes.

(5) Sunt vero qui Colophonium eum perhibere studeant, maximo utentes probandæ sententiæ suæ argumento, elegiaco carmine ipsius statuæ inscripto hocce:

Nate Meletis Homere, ornasti nomine Graios
Æterno et patriam qui Colophona tuam:
Semideûm gemino complexe volumine laudes,
Divinæ mentis prole viges duplici.
Una vagum magni reditum decantat Ulyssis,
Altera luctiferæ prœlia Dardaniæ.

(6) Dignum etiam est quod adscribatur Antipatri poetæ epigramma, non carens gravitate; est autem hoc:

Sunt Colophona tibi patriam qui rentur, Homere,
Sunt et qui Smyrnam, quique fuisse Chium:
Quidam et Ion dicunt: alii Salamina beatam;
Ast alii, Lapithas quæ tulit, Æmoniam.
Diversi diversa ferunt. Oracula Phœbi
Quodsi jam plano mllicet ore loqui,
Cælum ingens patria est tibi, nec tu matre creatus
Mortali, sed enim Calliope peperit.

V. Fuisse autem eum alii dicunt tempore belli Trojani, resque illo gestas suis ipsum oculis vidisse: alii, centum post annis: alii, centum et quinquaginta. Scripsit duo poemata, Iliadem et Odysseam. Quidam, nec tamen vere illi, perhibent, eum lusus et exercitationis causa etiam Bellum Ranarum et Murium, et Margiten adjecisse.

VI. Belli Trojani quidam dicunt initium secundum Homerum esse judicium de pulchritudine dearum, Junonis, Minervæ, Veneris, Alexandro commissum; nam ipsum poetam ita prodere:

Condemnasse deas referunt, quando ipsum adiere:
Collaudasse sed hanc quæ tristia suavia donat.

At nec decorum est putare deos ab hominibus fuisse judicatos, nec Homerus hujus rei alibi meminit; unde illi versus merito pro spuriis repudiati sunt.

VII. Præstat igitur dicere, Alexandrum Priami filium, quum Græcam vitæ rationem cognoscere cuperet, Spartam navigasse; et ab Helena, absente marito Menelao, hospitio exceptum, eique persuasisse ut secum abiret: mox in Cranaen insulam delatum, primo cum ea concubuisse: inde navigatione per Sidonem et Phœnicen, Ilium venisse: Agamemnonem et Menelaum, re cognita, exercitum collegisse in Aulide urbe Bœotiæ: (2) ibi, iis sacrificantibus, draconem in vicinam arborem adscendisse, et octo passeris pullos cum ipsa matre, quæ nona illorum numero accessit, interfecisse: quo significabatur ostento, Græcos, novem annis ad Ilium bello gesto, decimo urbem

τὴν Ἴλιον. (2) Ἡνίκα δὲ πλεύσαντες ἐπέβησαν τῆς Τροίας, μετὰ πρώτην συμβολήν, καθ' ἣν ἀνῃρέθη Πρωτεσίλαος, Μενέλαόν τε καὶ Ὀδυσσέα πρέσβεις ἀπέστειλαν τὴν Ἑλένην ἀπαιτοῦντες. Τρώων δὲ ἀντειπόντων, πάλιν συμβολὰς ἐποιοῦντο πολέμου· καὶ ἐπικρατήσαντες, τοὺς μὲν Τρῶας ἐντὸς τειχῶν κατέκλεισαν, αὐτοὶ δὲ εἰς δύο μερισθέντες, τοὺς μὲν εἴασαν παρεδρεύειν τῇ πόλει, οἱ δὲ, στρατηγοῦντος Ἀχιλλέως, τὰς περιχειμένας πόλεις ἐπόρθουν, συμμαχίας ἀφαιρούμενοι τοὺς Τρῶας. Ἐξ ὧν μίαν ἑλόντες Χρῦσαν, γέρας ἔδοσαν Ἀγαμέμνονι Χρυσηΐδα, Χρύσου ἱερέως Ἀπόλλωνος θυγατέρα. (4) Ὁ δὲ ἐλθὼν ἐπὶ τὸν ναύσταθμον, ἵνα λυτρώσηται τὴν παῖδα, καὶ ὑβρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ηὔξατο τῷ Ἀπόλλωνι κολάσαι τοὺς Ἕλληνας. Ἐπακούσας δὲ τῆς εὐχῆς ὁ θεὸς λοιμὸν ἔπεμψεν αὐτοῖς. Καὶ τότε Ἀχιλλέως παραινέσαντος ἀποδοῦναι τὴν Χρυσηΐδα, Ἀγαμέμνων ὀργισθεὶς ἠπείλησεν ἀφαιρήσεσθαι τὸ Ἀχιλλέως γέρας Βρισηΐδα· τὸν δὲ τὴν μητέρα Θέτιν αἰτήσασθαι παρὰ τοῦ Διὸς ἦτταν Ἑλλήνων. (5) Οὗ γενομένου, Πάτροκλος προτραπεὶς ὑπὸ Νέστορος ἐκέτευσεν Ἀχιλλέα δοῦναι κἂν ἐπ' ὀλίγον τὴν πανοπλίαν αὐτῷ, ἵνα τοὺς Τρῶας τῶν νεῶν ἀπώσηται. Ἐξελθὼν δὲ Πάτροκλος, καὶ γενναίως ἀριστεύσας, μετ' οὐ πολὺ ἀνῃρέθη. Χαλεπήνας δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπαύσατο μὲν τῆς πρὸς Ἀγαμέμνονα ἔχθρας, λαβὼν δὲ ἡφαιστότευκτον πανοπλίαν, ἄλλους τε πολλοὺς καὶ τελευταῖον ἀνεῖλε τὸν Ἕκτορα.

VIII. Ἡ μὲν οὖν τάξις τῶν πραγμάτων ἐστὶν αὕτη· ὁ δὲ ποιητὴς ἀπὸ τοῦ ἐνάτου ἔτους ἤρξατο, ἐπεὶ τὰ πρὸ τῆς Ἀχιλλέως μήνιδος ἦν ἀτονώτερα, καὶ πράξεις οὐκ ἔχοντα λαμπρὰς οὐδὲ ἐπαλλήλους. Συμμαχοῦντος γὰρ Ἕλλησιν Ἀχιλλέως

οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιδάων
οἴχνεσκον· κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος.

Ἀποστάντος δὲ τούτου θαρσήσαντες προῆλθον· καὶ τῆς μάχης ἴσης γενομένης, πολυπρόσωποί τε καὶ συνεχεῖς τῶν ἡρώων ἀριστεῖαι κατέστησαν.

capturos. (3) Postquam Græci navibus appulsis in littus Trojanum egressi erant, post primum conflictum, in quo interfectus est Protesilaus, Menelaum et Ulyssem reposcendæ Helenæ causa miserunt. Trojanis negantibus, altero conflictu victores, Trojanos intra muros continuerunt, ipsi autem, in duas partes divisi, alteram obsidendæ urbi reliquerunt : ceteri, duce Achille, circumjacentes urbes vastaverunt, ut earum auxiliis Trojanos privarent. Harum ex una capta Chrysa Chryseidem, Chrysæ sacerdotis Apollinis filiam, eximii muneris loco dederunt Agamemnoni. (4) Chryses redimendæ filiæ causa ad navium stationem venit, et contumeliose ab Agamemnone acceptus, Apollinem precatus est ut Græcos puniret. Deus, exauditis precibus, pestem Græcis immisit. Ibi Achille monente ut redderetur Chryseis, Agamemnon ad iram provocatus, minatur se Achilli muneri datam Briseidem ablaturum. Hic vero matri Thetidi persuadet orare Jovem ut Græcis cladem infligat. (5) Id quum evenisset, Patroclus a Nestore impulsus Achillem exoravit ut sibi vel ad breve tempus arma commodaret sua, quorum specie ac terrore Trojanos a navibus repelleret. Itaque egressus, re fortiter gesta, brevi post interfectus est. Quem casum ægre ferens Achilles, ira adversus Agamemnonem deposita, arma recens a Vulcano facta induit, et cum alios multos tum postremum interfecit Hectorem.

VIII. Hæc est series rerum. Poeta vero initium fecit a nono anno; quod quæ Achillis iram antecesserunt, remissiora nec splendidis actionibus frequentia essent. Nam quoad Græcis belli socium se præstabat Achilles

Numquam Dardanidis ausi se emittere portis
Troes erant, vim Pelidæ telumque timentes.

At idem quum a belli societate se abstinere cœpisset, receptis Trojani animis in pugnam prodierunt : quæ quum utrimque æqua esset, fortia heroum facta et multiplicia et continua exstiterunt.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΟΜΗΡΟΥ. ΒΙΒΛ. Β.

I. Ὅμηρον τὸν ποιητὴν χρόνῳ μὲν τῶν πλείστων, δυνάμει δὲ πάντων πρῶτον γενόμενον, εἰκότως ἀναγινώσκομεν πρῶτον, ὠφελούμενοι τὰ μέγιστα εἴς τε τὴν φωνὴν καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν τῶν πραγμάτων πολυπειρίαν. Λέγωμεν δὲ περὶ τῆς τούτου ποιήσεως, πρότερον μνησθέντες διὰ βραχέων τοῦ γένους αὐτοῦ.

II. Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χῖόν τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι· Σιμωνίδης δὲ, Χῖον· Ἀντίμαχος δὲ καὶ Νίκανδρος, Κολοφώνιον· Ἀριστοτέλης δὲ ὁ φιλόσοφος, Ἰήτην· Ἔφορος δὲ ὁ ἱστορικὸς, Κυμαῖον. Οὐκ ὤκνησαν δέ τινες Σαλαμίνιον αὐτὸν εἰπεῖν, ἀπὸ Κύπρου· τινὲς δὲ, Ἀργεῖον· Ἀρίσταρχος δὲ καὶ Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, Ἀθηναῖον. Υἱὸς δὲ ὑπ' ἐνίων λέγεται

DE VITA ET POESI HOMERI. LIB. II.

I. Homerum poetam, qui ætate inter plurimos, facultate inter omnes primus fuit, merito primum legimus; idque maximo cum utilitatis fructu quum ad orationem, tum ad sententiam, tum ad multiplicem rerum scientiam. Dicamus itaque de ejus poesi, ubi genus ipsius paucis repetiverimus.

II. Homerum igitur Pindarus et Chium, et Smyrnæum fuisse tradit : Simonides, Chium; Antimachus et Nicander, Colophonium : Aristoteles autem philosophus, Iensem : Ephorus historicus, Cumanum. Nec quosdam piguit eum Salaminium, a Cypri oppido, appellare. Quidam vero Argivum fuisse asserunt : Aristarchus autem, et Dionysius ille Thrax, Atheniensem. Ceterum ab aliis filius

Μαίονος καὶ Κριθηΐδος· ὑπὸ δέ τινων, Μέλητος τοῦ ποταμοῦ.

III. Ὥσπερ δὲ τὰ τοῦ γένους αὐτῷ διαπορεῖται, οὕτω καὶ περὶ τῶν χρόνων, καθ' οὓς ἐγένετο. Καὶ οἱ μὲν περὶ Ἀρίσταρχόν φασιν αὐτὸν γενέσθαι κατὰ τὴν τῶν Ἰώνων ἀποικίαν, ἥτις ὑστερεῖ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου ἔτεσιν ἑξήκοντα, τὰ δὲ περὶ τοὺς Ἡρακλείδας λείπεται τῶν Τρωικῶν ἔτεσιν ὀγδοήκοντα. (2) Οἱ δὲ περὶ Κράτητα καὶ πρὸ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου λέγουσιν αὐτὸν γενέσθαι, ὡς οὐδὲ ὅλα ἔτη ὀγδοήκοντα ἀπέχειν τῶν Τρωικῶν. Ἀλλὰ παρὰ τοῖς πλείστοις πεπίστευται μετὰ ἔτη ἑκατὸν τῶν Τρωικῶν γεγονέναι, οὐ πολὺ πρὸ τῆς θέσεως τῶν Ὀλυμπίων, ἀφ' ἧς ὁ κατὰ Ὀλυμπιάδα χρόνος ἀριθμεῖται.

IV. Εἰσὶ δὲ αὐτοῦ ποιήσεις δύο, Ἰλιὰς καὶ Ὀδύσσεια· διηρημένη ἑκατέρα εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν στοιχείων, οὐχ ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τῶν γραμματικῶν τῶν περὶ Ἀρίσταρχον. (2) Ὧν ἡ μὲν Ἰλιὰς ἔχει τὰς ἐν Ἰλίῳ πράξεις Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων, διὰ τὴν Ἑλένης ἁρπαγήν, καὶ μάλιστα τὴν Ἀχιλλέως ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ διαδειχθεῖσαν ἀλκήν· ἡ δὲ Ὀδύσσεια, τὴν Ὀδυσσέως ἀνακομιδὴν ἐς τὴν πατρίδα ἀπὸ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, καὶ ὅσα πλανώμενος ἐν τῷ νόστῳ ὑπέμεινε, καὶ ὅπως τοὺς ἐπιβουλεύοντας τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἐτιμωρήσατο. Ἐξ ὧν δῆλός ἐστι παριστὰς, διὰ μὲν τῆς Ἰλιάδος, ἀνδρίαν σώματος· διὰ δὲ τῆς Ὀδυσσείας, ψυχῆς γενναιότητα.

V. Εἰ δὲ μὴ μόνον ἀρετὰς, ἀλλὰ καὶ κακίας ψυχῆς ἐν ταῖς ποιήσεσι παρίστησι, λύπας τε καὶ χαρὰς, καὶ φόβους καὶ ἐπιθυμίας, οὐ χρὴ αἰτιᾶσθαι τὸν ποιητήν· ποιητὴν γὰρ ὄντα δεῖ μιμεῖσθαι οὐ μόνον τὰ χρηστὰ ἤθη, ἀλλὰ καὶ τὰ φαῦλα· ἄνευ γὰρ τούτων παράδοξοι πράξεις οὐ συνίστανται, ὧν ἀκούοντα ἔνεστιν αἱρεῖσθαι τὰ βελτίω. (2) Πεποίηκε δὲ καὶ τοὺς θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις ὁμιλοῦντας, οὐ μόνον ψυχαγωγίας καὶ ἐκπλήξεως χάριν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἐν τούτῳ παραστήσῃ ὅτι κήδονται καὶ οὐκ ἀμελοῦσι τῶν ἀνθρώπων οἱ θεοί.

VI. Καὶ τὸ μὲν ὅλον, παρ' αὐτῷ διήγησις τῶν πραγμάτων παράδοξος καὶ μυθώδης κατεσκεύασται, ὑπὲρ τοῦ πληροῦν ἀγωνίας καὶ θαύματος τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ ἐκπληκτικὴν [τὴν] ἀκρόασιν καθιστάναι. Ὅθεν δοκεῖ τινα παρὰ τὸ εἰκὸς εἰρηκέναι. Καὶ γὰρ ἀεὶ τὸ πιθανὸν ἕπεται, ἐν ᾧ τὸ παράδοξον καὶ ἐπηρμένον πρόκειται. Διὸ καὶ οὐ μόνον τὰ πράγματα μετεωρίζει καὶ ἐκτρέπει τῆς συνηθείας, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους. Ὅτι δὲ ἀεὶ τὰ καινὰ καὶ ἔξω τοῦ προχείρου θαυμάζεται, καὶ τὸν ἀκροατὴν ἐπάγεται, παντὶ δῆλον. (2) Πλὴν καὶ ἐν τοῖς μυθώδεσι τούτοις λόγοις, εἴ τις μὴ παρέργως ἀλλ' ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν εἰρημένων ἐπιλέγοιτο, φανεῖται πάσης λογικῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης ἐντὸς γενόμενος, καὶ πολλὰς ἀφορμὰς καὶ οἱονεὶ σπέρματα καὶ λόγων καὶ πράξεων παντοδαπῶν τοῖς μεθ' αὐτὸν παρεσχημένος, καὶ οὐ τοῖς ποιηταῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς πεζῶν λόγων συνθέταις ἱστορικῶν τε καὶ θεωρημα-

Mæonis et Critheidis nuncupatur, ab aliis vero Meletis fluvii.

III. Porro quemadmodum de genere ipsius, sic et de tempore quo viguit, ambigitur. Siquidem Aristarchus refert, eum circiter Ionicam fuisse emigrationem: hæc post Heraclidarum reditum annis sexaginta contigit, Heraclidarum autem res gestæ octoginta annis post Trojæ excidium exstiterunt. (2) Crates vero ante Heraclidarum reditum fuisse eum tradit, ita ut non solidis octoginta annis Homeri seculum a Trojano excidio abfuerit. Verum a plerisque creditus est centum annis post Trojanas res esse natus, non multo ante Olympicorum certaminum institutionem, ex qua tempus secundum Olympiades supputatur.

IV. Sunt autem illius poemata duo, Ilias et Odyssea, quorum utrumque juxta numerum ordinis elementorum, in viginti quattuor libros digestum est, non quidem ab ipso poeta, sed ab Aristarcho grammatico. (2) Ceterum in Iliade hæc duo continentur, primum et Græcorum et Barbarorum gesta ad Ilium, idque propter Helenæ raptum, et præcipue Achillis strenua opera, in hoc bello navata. In Odyssea autem Ulyssis reditus in patriam ex Trojano bello, et quæcumque per errores in redeundo perpessus est, describuntur; porro, quomodo de procis domui ipsius insidiantibus pœnas expetiverit. Unde constat, Homerum nobis in Iliade quidem corporis robur expressisse, in Odyssea vero animi generositatem.

V. Quod vero non solum virtutes, sed et animi vitia, tristitiam et gaudia, metus et concupiscentias, in hisce poematibus exhibet, poeta non est accusandus. Poeta enim si quis sit, is et bonos et malos mores imitari debet; eo quod sine iis admiranda facta non constent; quæ dum quis audit, optima quæque inde eligenda sunt. (2) Nam quod deos cum hominibus commercium habentes introducit, non solum delectationis et admirationis causa ab illo factum est, sed etiam ut ita significaret, deos curam gerere hominum, et illorum minime negligentes esse.

VI. Et, ut summatim dicam, admirabili et fabulosa rerum narratione ideo utitur, quo sollicitudinem et admirationem lectoribus incutiat, et auditioni terrorem addat. Quo fit ut quædam præter verisimilitudinem dixisse videatur. Etenim poetica vis semper ex admirandis et eximiis rebus propositis sequitur. Quapropter non solum res, sed etiam verba extollit, et a communi consuetudine transfert. Quod vero nova, et non omnibus obvia identidem suscipiat, et auditoris studium captet, nemini obscurum est. (2) Præterea ex fabulosis istis orationibus, si quis non negligenter, sed accurate singula dicta legat, apparebit, eum scientiæ artisque omnem rationem animo perceptam habuisse, multasque copias et tanquam semina cum dictionum tum actionum omnigenarum posteris suppeditasse, idque non solum poetis, sed et solutæ orationis scriptoribus;

τικῶν. (2) Ἴδωμεν γὰρ πρότερον τὴν τῆς λέξεως αὐτοῦ πολυφωνίαν, ἔπειτα καὶ τὴν ἐν τῇ πραγματείᾳ πολυμάθειαν. Πᾶσα μὲν οὖν ποίησις, τάξει τινὶ τῶν λέξεων συντιθεμένων, ῥυθμῷ καὶ μέτρῳ παραλαμβάνεται· ἐπεὶ τὸ λεῖον καὶ εὐεπὲς, σεμνὸν ἅμα καὶ ἡδὺ γενόμενον, διὰ τοῦ τέρπειν εἰς τὸ προσέχειν ἀπάγεται. Ὅθεν συμβαίνει κατὰ τὸ αὐτὸ, μὴ μόνον τοῖς ἐκπλήττουσι καὶ θέλγουσι τέρπεσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῖς πρὸς ἀρετὴν ὠφελοῦσι πείθεσθαι ῥᾳδίως.

VII. Τὰ δ' Ὁμήρου ἔπη τὸ τελειότατον ἔχει μέτρον, τουτέστι τὸ ἑξάμετρον, ὃ καὶ ἡρῷον καλεῖται· ἑξάμετρον μὲν, ὅτι εἷς ἕκαστος στίχος ἔχει πόδας ἓξ· ὧν ὁ μέν ἐστιν ἐκ δύο συλλαβῶν μακρῶν, σπονδεῖος καλούμενος· ὁ δὲ, ἐκ τριῶν, μιᾶς μὲν μακρᾶς, δύο δὲ βραχειῶν, ὃς λέγεται δάκτυλος· καὶ εἰσὶν ἀλλήλοις ἰσόχρονοι· αἱ γὰρ δύο βραχεῖαι μιᾶς μακρᾶς χρόνον ἐπέχουσιν· οὗτοι δὲ, παρ' ἀλλήλοις συντιθέμενοι, πληροῦσι τὸ ἑξάμετρον ἔπος. Ἡρῷον δὲ λέγεται, ὅτι διὰ τούτου τὰς τῶν ἡρώων πράξεις διηγεῖται.

VIII. Λέξει δὲ ποικίλῃ κεχρημένος, τοὺς ἀπὸ πάσης διαλέκτου τῶν Ἑλληνίδων χαρακτῆρας ἐγκατέμιξεν. Ἐξ ὧν δῆλός ἐστι πᾶσαν γῆν Ἑλλάδα ἐπελθὼν καὶ πᾶν ἔθνος.

IX. Καὶ Δωριέων μὲν τῇ συνήθει τῆς βραχυλογίας ἐλλείψει κέχρηται, τὸ δῶμα λέγων δῶ,

Αἶψα δέ οἱ δῶ
ἀφνειὸν πέλεται·

καὶ τὸ ὅτι, ὅ,

Ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας·

καὶ τὸ ὀπίσω, ἄψ, μεταβαλὼν τὸ μὲν ο εἰς τὸ α, τὸ δὲ π καὶ τὸ σ εἰς τὸ συγγενὲς αὐτοῖς· καὶ τὸ ἄλλοτε, ἄλλο,

Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή·

καὶ τὰ τοιαῦτα. (2) Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ μέσα συντείνων, λέγει τοὺς ὁμότριχας, καὶ ὁμοετεῖς, ὁτριχας [καὶ] οἰετέας· καὶ τὸν ὁμοπάτριον, ὁπάτρον· καὶ τὸ τρέμειν, τρεῖν· καὶ τὸ τιμῶ, τίω. Τῶν αὐτῶν δέ ἐστι καὶ τὸ ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα, ὡς ἐν τῷ κάρτιστοι, ἀντὶ τοῦ κράτιστοι.

X. Αἰολέων δὲ χρῆται ἐν τοῖς συνθέτοις τῇ συγκοπῇ, καδδραθέτην λέγων ἀντὶ τοῦ κατέδραθον, καὶ ὑββάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν. Καὶ ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ χρόνου, τὰ τρίτα πρόσωπα λήγοντα παρὰ τοῖς ἄλλοις εἰς τὸ ει, διὰ τοῦ η παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἐκφέρεται, ὡς ἐν τῷ ἐφίλη, ἐνόη· οὕτω καὶ Ὅμηρος ἐποίησεν,

Δίδῃ μόσχοισι λύγοισιν,

ἀντὶ τοῦ ἔδει, ὅ ἐστιν ἐδέσμει· καὶ,

Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων.

Καὶ τὸ ἐναλλάσσειν ἐνίοτε τὸ σ εἰς τὸ δ, ὡς ἐν τῷ λέγειν ὀδμή, καὶ ἴδμεν. Καὶ τὸ πλεονάζειν ἔν τισιν, ὡς τὸ εὔκηλος ἀντὶ τοῦ ἔκηλος, καὶ αὐτάρ ἀντὶ

ut sunt historici, oratores et philosophi. (3) Videamus igitur in eo primum multiplicem dictionis usum, deinde multijugam quoque rerum cognitionem. Omnis itaque poesis quadam dictionum serie inter se conjunctarum, rhythmo videlicet ac metro jucunda et accepta efficitur. Quandoquidem si id, quod planum et blandum est, gravitate et suavitate simul condiatur, animos delectando attentos reddit. Quo fit ut eadem opera non solum percutientibus et demulcentibus carminis partibus oblectentur, verum etiam ad virtutem fructuosis facilius obtemperent.

VII. Jam Homerici versus perfectissimo metro constant, hoc est hexametro, quod et Heroicum appellatur. Et hexametrum quidem dicitur, quod unusquisque versus sex pedes complectitur. Quorum unus ex duabus longis syllabis, nomine *spondeus*, constat. Alter vero ex tribus, priore quidem longa, posterioribus vero duabus brevibus, qui *dactylus* vocatur. Paribus autem inter se temporibus uterque est. Duæ namque breves syllabæ, unius longæ instar sunt. Atque hi duo pedes invicem positi, hexametrum versum constituunt. Heroicum autem ideo appellatur, quod hoc carminis genere heroum facta celebrantur.

VIII. Varia autem dictione usus est, et ex omni Græcorum dialecto loquendi formas suis poematis interseruit. Unde et constat, eum totam Græciam et cunctas illius nationes peragrasse.

IX. Nam Doriensium defectu, qui perquam familiaris est brevitati studentibus, usus est: pro dictione δῶμα, id est *domus*, dicens δῶ: ut

statim autem ei domus (δῶ)
magnifica obtingit.

Et pro ὅτι, id est *quod*, ὅ, ut

quod (ὃ) aquila mihi anseres interfecit.

Et pro ὀπίσω, id est *retro*, ἄψ: o quidem in α, π vero et σ, in cognatam ipsis literam, nempe ψ, mutando. Denique pro ἄλλοτε, id est *alibi*, ἄλλο, ut,

Jamque alibi (ἄλλο) tua me præcepta dedere modestum;

et hujusmodi. (2) Ad eundem modum et medias concidendo dictiones, ait pro ὁμότριχας, id est *ejusdem capilli*, ὁτριχας. Et pro ὁμοετεῖς, id est *eorundem annorum*, οἰετέας. Et pro ὁμοπάτριον, id est *ejusdem patris*, ὁπάτρον: pro τρέμειν, id est *tremere*, τρεῖν: pro τιμῶ, id est *honoro*, τίω. Eorumdem Doriensium est et literas transponere, ut quum dicunt pro κράτιστοι, id est *optimi*, κάρτιστοι.

X. Æolum vero syncopa in compositis dictionibus utitur, καδδραθέτην dicens, pro κατεδραθέτην, id est *obdormiverunt*. Et ὑββάλλειν, pro ὑποβάλλειν, id est *subjicere*. Deinde tertias Imperfecti personas apud alios in ει diphthongum desinentes, Æoles per η efferunt, ut quum pro ἐφίλει, id est *amabat*, ἐφίλη, et pro ἐνόει, id est *cogitabat*, ἐνόη dicunt. Quem morem et Homerus secutus, ait,

teneris virgulis (δίδῃ) vinciebat,

pro ἔδει. Et,

Humida quas neque permeat (διάη) ulla potentia venti.

Ad hæc quum mutant σ in δ, ac dicunt ὀδμή, pro ὀσμή, id est *odor*: et ἴδμεν, pro ἴσμεν, id est *novimus*. Præterea pleonasmo in quibusdam dictionibus utentes, ut quum pro ἔκηλος, id est *tranquillus*, εὔκηλος: et pro ἀτάρ, id est

τοῦ ἀτάρ, καὶ κεκληγόντες ἀντὶ τοῦ κεκληγότες. Καὶ τὸ προστιθέναι τῷ δευτέρῳ προσώπῳ τῶν ῥημάτων τὸ θα, ὡς τὸ φῆσθα καὶ εἶπησθα. Τὸν δὲ διπλασιασμὸν τῶν συμφώνων οἱ μὲν Δωριεῦσιν, οἱ δὲ Αἰολεῦσι προσνέμουσιν· οἷόν ἐστιν

Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος,

καὶ,

Ὁππότερος τάδε ἔργα.

XI. Ἰώνων δὲ ἴδιον ἔχει τὸ ἀφαιρέσει χρῆσθαι ἐν τοῖς παρῳχηκόσι χρόνοις τῶν ῥημάτων, ὡς τὸ βῆς καὶ τὸ δῶκεν· ἔθος γὰρ ἔχουσι καὶ ἐπὶ τῶν παρῳχημένων χρόνων ἀπὸ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἄρχεσθαι, ἀφ' ὧν ἐστι καὶ ὁ ἐνεστώς. Καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ ε ἐν τῷ ἱρεύς, καὶ ἶρηξ. Καὶ τὸ προστιθέναι τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ὑποτακτικῶν τὸ σι· οἷόν ἐστι τὸ ἔλθῃσι καὶ τὸ λάβῃσι· καὶ ταῖς δοτικαῖς, θύρῃσι, ὕλῃσι· καὶ τὸ λέγειν οὔνομα καὶ νοῦσον, τὸ ὄνομα καὶ τὴν νόσον· καὶ κεινόν καὶ μεῖλαν, ἀντὶ τοῦ κενόν καὶ μέλαν. Καὶ τὸ μεταβάλλειν τὸ α, ἐπειδὰν ἐκτείνηται, εἰς τὸ η, ὡς τὸ Ἥρη, Ἀθηναίη· ἔστι δ' ὅτε ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ η εἰς τὸ α, ὡς τὸ λελασμένος ἀντὶ τοῦ λελησμένος. Καὶ τὸ διαιρεῖν τὰ περισπώμενα ῥήματα, φρονέων καὶ νοέων· καὶ τὰς γενικὰς τὰς εἰς ους ληγούσας, ὡς τὸ Διομήδεος· καὶ τῶν θηλυκῶν τὰς γενικὰς τὰς εἰς ων ληγούσας, ὡς τὸ πυλέων, νυμφέων· καὶ τῶν οὐδετέρων τὰς πληθυντικὰς εὐθείας, τὰς εἰς τὸ η ληγούσας, ὡς τὸ στήθεα, βέλεα· καὶ τὰς γενικὰς αὐτῶν ὁμοίως. Ἰδίως δὲ λέγουσι καὶ τὸ τετράφαται, καὶ τὰ τοιαῦτα.

XII. Μάλιστα δὲ τῇ Ἀτθίδι διαλέκτῳ κέχρηται· καὶ γὰρ ἐπίμικτος ἦν. Καὶ ἐπεὶ λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεώς ὁ λαός, κατὰ ταύτην τὴν συνήθειάν ἐστι παρ' αὐτῷ ὁ Πηνέλεως καὶ τὸ χρεώς. Ἔστι δ' αὐτοῖς σύνηθες καὶ τὸ συναλείφειν ἐνίοτε, καὶ ἀντὶ δύο ποιεῖν μίαν συλλαβήν· τὸ ἔπος, τοῦπος, καὶ τὸ ἱμάτιον, θοιμάτιον, οἷς ἐστιν ὅμοιον,

Τρῶες δὲ προὔκυψαν ἀολλέες·

καὶ

Πεδία λωτεῦντα,

ἀντὶ τοῦ λωτεύοντα. Καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ η τῶν τοιούτων εὐκτικῶν, δοκοίης, δοκοῖς· τιμώης, τιμῷς, ἔστιν Ἀττικόν· ᾧ ἀκολούθως εἴρηται,

Ἄλλοι δὲ διακρινθῆτε τάχιστα.

Ὁμοίως δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικόν,

Οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους,

ὃ λέγομεν κακίονες καὶ ἀρείονες. Καὶ τὰς αἰτιατικὰς τῶν τοιούτων μὴ διαιρεῖν, τοὺς βοῦς, τοὺς ἰχθῦς,

Βοῦς περιτεμνομένους·

καὶ

Ἰχθῦς ὀρνιθάς τε.

sed, αὐτάρ dicunt, pro κεκληγότες, id est *clamantes*, κεκληγόντες. Et quum Secundæ verborum personæ θα particulam adjiciunt, pro φής, id est *faris*, φῆσθα : et pro εἶπες, id est *dixeris*, εἰπησθα. Porro consonantium duplicationem alii Doriensibus, alii Æolibus tribuunt. Cujusmodi illud est,

Corripuit (ἔλλαβε) mors atra,

pro ἔλαβε : et ὁππότερος pro ὁπότερος, id est *uter* :

Uter facta edidit hæcce.

XI. Ionum autem proprietatem observat, dum aphæresi in Præteritis verborum temporibus utitur, velut quum βῆ dicit, pro ἔβη, hoc est *ivit* : et δῶκεν, id est *dedit*, pro ἔδωκε. Siquidem in more habent, Præterita tempora ab iisdem literis inchoare, quibus et Præsens : et auferre ε in voce ἱρεύς, id est *sacerdos*, et ἶρηξ, id est *accipiter*. Præterea Tertiis subjunctivi modi personis σι addunt; ut quum pro ἔλθῃ, id est *venerit*, ἔλθῃσι : et pro λάβῃ, id est *acceperit*, λάβῃσι dicunt. Quam particulam et Dativis adjiciunt, θύρῃσι, ὕλῃσι, id est *januis*, *silvis*, dicentes. Ad hæc quum οὔνομα, id est *nomen*, pro ὄνομα, et νοῦσον, pro νόσον, id est *morbum* : et κεινόν pro κενόν, id est *vacuum*; et μεῖλαν pro μέλαν, hoc est *nigrum*, efferunt. Denique et α quum productum fuerit, in η mutant; pro Ἥρα, id est *Juno*, Ἥρη, et pro Ἀθηνᾶ, id est *Minerva*, Ἀθηναίη, efferentes. Et accidit ut contra η in α mutantes, dicant pro λελησμένος, id est *oblitus*, λελασμένος. Insuper et circumflexa ita per diæresim efferunt, pro φρονῶν, id est *intelligens*, φρονέων; et pro νοῶν, id est *cogitans*, νοέων dicentes. Eodem modo et Genitivos singulares in ους desinentes proferunt, ut Διομήδεος, id est *Diomedis*. Et Genitivos femininorum in ων exeuntes, ut πυλέων, id est *portarum*; νυμφέων, id est *nympharum*. Denique et Plurales nominum neutrius generis rectos in η desinentes, ut στήθεα, βέλεα, id est *pectora*, *tela*. Atque idem de ejusdem numeri Genitivis judicium. Ceterum hoc eis præ aliis Græcis familiare est, ut (pro τετραμμένοι ἦσαν, id est *versi sunt*) τετράφαται dicant, et similia.

XII. Maxime vero Attica dialecto usus est; quod cum aliis mista esset. Nam quemadmodum Attici pro λαός, id est *populus*, λεώς dicunt, sic et ipse Πηνέλεως et χρεώς, id est *debitum*. Est autem eis familiare, contractionibus nonnunquam uti, et pro duabus unam syllabam facere, ut pro τὸ ἔπος, id est *verbum*, τοῦπος, et pro τὸ ἱμάτιον, id est *vestimentum*, θοιμάτιον. Quibus illud Homericum affine est,

Trojani autem (προὔκυψαν) inclinaverunt frequentes;

et illud,

campos lotum ferentes,

λωτεῦντα pro λωτεύοντα. Ad hæc η ex hujusmodi Optativis tollunt, dicentes pro δοκοίης, id est *utinam videretur tibi*, δοκοῖς : pro τιμώης, *utinam honorares*, τιμῷς. Est quoque Atticismus, διακριθῆτε pro διακριθείητε, in hoc,

alii vero dijudicaveritis celerrime.

Et quum dicunt, [ους),

plures deteriores (κακίους), pauci vero patre meliores (ἀρεί-

quandoquidem in communi lingua dicimus κακίονες et ἀρείονες. Solent quoque hujusmodi Accusativos non per diæresim efferre, βοῦς videlicet, *boves*, pro βόας circumflectentes, et ἰχθῦς, *pisces*, pro ἰχθύας : et quum Homerus dicit,

boves (βοῦς) procidentes; et

pisces avesque.

Κἀκεῖνο δὲ εἴρηται ἀττικῶς,

Οὐδέ τι μιν σθένεϊ ῥηγνῦσι ῥέοντες,

ὡς ζευγνῦσι, ὀμνῦσι. Καὶ τὸ ἐξαιρεῖν τὰ βραχέα, ἀττικόν· λούεται, λοῦται· οἶομαι, οἶμαι. Οὕτως οὖν καὶ τὸ λύτο ἀντὶ τοῦ ἐλύετο. Τῶν αὐτῶν ἐστι καὶ τὸ ἐώρων, καὶ ἐωνησάμην, ἐκ περισσοῦ προστιθέντων τὸ ε· ὅθεν ἐστὶ καὶ τὸ ἐωνοχόει. Καὶ τὸ συναιρεῖν τὸ ι, ἐπὶ τῶν τοιούτων, ἠόνες, Νηρῇδες· οὕτω καὶ τὸ,

Σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον·

καὶ ἐπὶ τῆς εἰς ι καθαρὸν ληγούσης δοτικῆς παρατελευτῶντος τοῦ α, κέραϊ, γέραϊ, σέλαϊ. Ἔτι δὲ καὶ τοῦτο ἀττικὸν, τὸ λέγειν ἔστων, καὶ ἐπέσθων, ἀντὶ τοῦ ἔστωσαν, καὶ ἐπέσθωσαν. Ἔστι δὲ καὶ ἡ τῶν δυϊκῶν χρῆσις τῆς συνηθείας, καὶ Ὅμηρος χρῆται συνεχῶς. Καὶ τὸ τοῖς θηλυκοῖς ἀρσενικὰ ἄρθρα ἢ μετοχὰς ἢ ἐπίθετα συντάσσειν, ὡς τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε· καὶ παρὰ Πλάτωνι δὲ, ἄγοντε καὶ φέροντε· καὶ, ἡ σοφὸς γυνὴ, καὶ, ἡ δίκαιος· οὕτως οὖν καὶ Ὅμηρος ἐπὶ Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς ἔφη,

Οὐκ ἂν ἐφ' ἡμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ·

καὶ,

Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν·

καὶ,

Κλυτὸς Ἱπποδάμεια.

XIII. Καὶ περὶ τὴν σύνταξιν δὲ πολλὰ ἰδιώματα ἐχουσῶν τῶν διαλέκτων, ὅταν εἴπῃ ὁ ποιητὴς,

Ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο,

Ἀττικὴν δείκνυσι[τὴν]συνήθειαν. Ὅταν δὲ εἴπῃ,

Δέξατό οἱ σκῆπτρον,

καὶ,

Θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ
δέκτο δέπας,

ἐν τούτοις δωρίζει.

XIV. Ὅπως μὲν οὖν τὰς πάντων Ἑλλήνων φωνὰς ἀθροίζων, ποικίλον ἀπεργάζεται τὸν λόγον, καὶ χρῆται ποτὲ μὲν ταῖς ξέναις, ὥσπερ εἰσὶν αἱ προειρημέναι, ποτὲ δὲ ταῖς ἀρχαίαις, ὡς ὅταν λέγῃ ἄορ καὶ σάκος· ποτὲ δὲ ταῖς κοιναῖς καὶ συνήθεσιν, ὡς ὅταν λέγῃ, ξίφος καὶ ἀσπίδα, [δῆλον]. Καὶ θαυμάσειέ τις, ὅτι καὶ κοιναὶ λέξεις παρ' αὐτῷ σώζουσι τὸ σεμνὸν τοῦ λόγου.

XV. Ἐπεὶ δὲ ὁ ἐγκατάσκευος λόγος φιλεῖ τὴν τοῦ συνήθους ἐξαλλαγὴν, ὑφ' ἧς ἐναργέστερος ἢ σεμνότερος, ἢ πάντως τερπνότερος γίνεται, καὶ ἡ μὲν τῶν λέξεων ἐκτροπὴ καλεῖται Τρόπος, ἡ δὲ τῆς συνθέσεως Σχῆμα, καὶ ἔστι τὰ εἴδη τούτων ἐν τῇ Τεχνολογίᾳ ἀναγεγραμμένα, θεασώμεθα τί τούτων Ὁμήρῳ παραλέλειπται, ἢ τί ἕτερον ὑπὸ τῶν μετ' αὐτὸν εὑρηται, ὃ ἐκεῖνος οὐκ εἶπε πρῶτος.

XVI. Τῶν τοίνυν τρόπων Ὀνοματοποιία καὶ πάνυ

Et illud Attice dictum est, [fluentes;

neque ipsum robore rumpunt (ῥηγνῦσι pro ῥηγνύουσι)

sicut ζευγνῦσι pro ζευγνύουσι, ὀμνῦσι pro ὀμνύουσι. Præterea et breves vocales Attici ex Verbis abjiciunt, ut λούεται mutant in λοῦται, *lavatur* : οἶομαι in οἶμαι, *existimo* : ad quem modum et pro ἐλύετο, id est *solvebatur*, λύτο dicit. Eorundem est dicere, ἐώρων, ἐωνησάμην, ita ut ε præter necessitatem addant. Unde est etiam ἐφνοχόει, *vinum infundebat*. I quoque in hujusmodi dictionibus contrahunt, ut pro ἠόνες, id est *littora*, ἠόνες, et pro Νηρῄδες, *Nereides*, Νηρῇδες dicant. Sic et illud habet σφώ, *vos*, pro σφῶι,

vos autem duo admodum volebatis.

Denique in Dativis in ι purum desinentibus, quorum penultima α obtinet, idem fit, ut κέραϊ, *cornu*, γήραϊ, *senecluti*, σέλαϊ, *jubari*. Est et hoc Atticum ubi dicitur ἔστων, *sint*; et ἐπέσθων, *sequantur*, pro ἔστωσαν et ἐπέσθωσαν. Ejusdem consuetudinis est usus dualium, quibus Homerus identidem utitur. Præterea cum nominibus Femininis articulos, participia, et adjectiva Masculina conjungunt: ut τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε, *manus*, *mulieres*. Id quod et Platoni familiare est, ut quum dicit ἄγοντε καὶ φέροντε, *agentes et ferentes* : ἡ σοφὸς γυνὴ, ἡ δίκαιος, *sàpiens*, et *justus mulier*. Sic igitur et Homerus de Junone ac Minerva loquens, ait,

nequaquam in nostris curribus perculsi fulmine;

et,

sane Minerva invita (ἀκέων pro ἀκέουσα) erat;

et,

inclitus (κλυτός pro κλυτή) Hippodamea

XIII. Porro quum dialecti multam quoque in Constructionibus proprietatem habeant, quando poeta dicit,

Ast age divini jaculis pete tu Menelai,

pro *divinum Menelaum*, Atticam constructionem refert. At quando ait,

accepit illi sceptrum,

et

Themidi pulchrigenæ acceperat pateram,

pro *ab illo*, et *a Themide*, Dores sequitur.

XIV. Igitur apparet, quomodo omnium Græcorum voces congerendo variam orationem efficiat : dum utitur nonnunquam peregrinis, ut sunt prædictæ; aliquando vero priscis, ut quum dicit, *ensis*, *scutum*, ἄορ, σάκος; nonnunquam vero communibus et assuetis, ut quando ait, *gladius*, *clypeus*, ξίφος, ἀσπίδα. Et admiratione dignum est, quod vulgares voces apud eum orationis gravitatem retinent.

XV. Ceterum quoniam ornata oratio a communi consuetudine discedit, unde et evidentior, gravior, ac modis omnibus jucundior fit; atque dictionis immutatio, *Tropus*; constructionis autem, *Schema* vocatur, horum denique species in Arte dicendi perscriptæ sunt, videamus num horum aliquid ab Homero prætermissum sit, numve aliud quiddam a posteris inventum sit, quod ille non prius dixerit.

XVI. Inter Tropos itaque Onomatopœia admodum illa

συνήθως ἐστὶν αὐτῷ. Οἶδε γὰρ καὶ τὴν παλαιὰν ἀρχὴν τῶν ὀνομάτων, ὅτι οἱ πρῶτοι τὰ πράγματα ὀνομάσαντες πολλὰ ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος προσηγόρευσαν, καὶ τὰς ἀνάρθρους φωνὰς τοῖς ἐγγραμμάτοις ἐξετύπωσαν· ὡς τὸ φυσᾶν, καὶ τὸ πρίζειν, καὶ τὸ μυκᾶσθαι, καὶ τὸ βροντᾶν, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. Ὅθεν καὶ αὐτὸς ἐποίησέ τινα ὀνόματα οὐκ ὄντα πρότερον, πρὸς τὰ σημαινόμενα τυπώσας, οἷον τὸν δοῦπον, καὶ τὸν ἄραβον, καὶ τὸν βόμβον, καὶ τὸ ῥόχθει, καὶ τὸ ἀνέβραχε, καὶ τὸ σίζε, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὧν οὐκ ἂν εὕροι τις εὐσημότερα. (2) Καὶ πάλιν ἄλλας κοινὰς λέξεις ἐπ' ἄλλων πραγμάτων κειμένας ἐπ' ἄλλα μετέθηκεν, οἷόν ἐστι καὶ τοῦτο,

Φλέγμα κακὸν φορέουσα·

ὃ σημαίνει τὴν κατὰ τὸ φλέγειν ἐνέργειαν· καὶ τὸν πυρετόν ἀντὶ τοῦ πυρός. Οἷς ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ

χαλκοτύπους ὠτειλάς·

βούλεται γὰρ εἰπεῖν τὰς ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ τετυπωμένας· καὶ ὅλως πολλῇ τῇ καινότητι τῶν λέξεων κέχρηται, μετὰ πολλῆς τῆς ἐξουσίας, τὰ μὲν ἐξαλλάσσων παρὰ τὴν συνήθειαν, τὰ δὲ εὐσημότερα καθιστὰς, ἕνεκα τοῦ κάλλος καὶ μέγεθος ἐμποιεῖν τοῖς λόγοις.

XVII. Πολλὴ δέ ἐστιν αὐτῷ καὶ ἡ τῶν ἐπιθέτων εὐπορία, ἅπερ οἰκείως καὶ προσφυῶς τοῖς ὑποκειμένοις ἡρμοσμένα δύναμιν ἴσην ἔχει τοῖς κυρίοις ὀνόμασιν· ὥσπερ τῶν θεῶν ἑκάστῳ ἰδίαν τινὰ προσηγορίαν προστίθησι, τὸν Δία μητιέτην καὶ ὑψιβρεμέτην, καὶ τὸν Ἥλιον ὑπερίονα, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα Φοῖβον καλῶν. Μετὰ δὲ τὴν ὀνοματοποιίαν ἴδωμεν καὶ τοὺς ἄλλους τρόπους.

XVIII. Κατάχρησις μὲν δὴ, ἥπερ ἀπὸ τοῦ κυρίως δηλουμένου μεταφέρει τὴν χρῆσιν ἐφ' ἕτερον οὐκ ἔχον ὄνομα κύριον, ἔστι παρὰ τῷ ποιητῇ, ὅταν λέγῃ σειρὴν χρυσείην· σειρὰ γὰρ κυρίως ἐπὶ τοῦ σχοινίου τάσσεται. Καὶ ὅταν εἴπῃ αἰγείην κυνέην· ἡ μὲν γὰρ περικεφαλαία κέκληται κυνέη παρ' αὐτῷ, ἐπεὶ ἐκ δέρματος κυνὸς γίνεσθαι αὐτὴν ἔθος ἦν· ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν ἐξ αἰγὸς δέρματος γινομένην κυνέην καλεῖ.

XIX. Μεταφορὰ δὲ, ἥπερ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ κυρίως δηλουμένου πράγματος ἐφ' ἕτερον μετενηνεγμένη κατὰ τὴν ἀμφοῖν ἀνάλογον ὁμοιότητα, καὶ πολλή ἐστι καὶ ποικίλη παρ' αὐτῷ· οἷόν ἐστιν,

Ἧκεν ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο·

καὶ

Νῆσον τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται·

ὃν γὰρ λόγον ἔχει κορυφὴ πρὸς ἄνθρωπον, τοῦτον καὶ ἡ ἀκρώρεια πρὸς τὸ ὄρος· καὶ ὃν ὁ στέφανος πρὸς τοῦτον ᾧ περίκειται, τὸν αὐτὸν θάλασσα πρὸς νῆσον. Ἀλλὰ τὸ χρήσασθαι τοῖς ὁμοίοις ἀντὶ τῶν κυρίων ὀνόμασιν, εὐειδέστερον καὶ ἐναργέστερον ποιεῖ τὸν λόγον.

XX. Εἰσὶ δὲ παρ' αὐτῷ μεταφοραὶ ποικίλαι· αἱ μὲν ἀπὸ ἐμψύχων ἐπὶ ἔμψυχα, οἷον,

Φθέγξατο δ' ἡνίοχος νηὸς κυανοπρῴροιο,

familiaris est. Noverat enim priscam nominum originem, quod hi, qui primitus nomina rebus indiderant, pleraque ab eventu appellassent, et inarticulatas voces in scripta retulissent, ut quum dicerent φυσᾶν, *inflare*: πρίζειν, *secare*: μυκᾶσθαι, *mugire*: βροντᾶν, *tonare*: et his similia. Unde et ipse quædam nomina quæ ante ipsum non erant, ita finxit, ut conformia essent rebus per ipsa significatis, cujusmodi est δοῦπος, *sonitus*: et alia item sonos notantia, ἄραβος, βόμβος, ῥόχθει, ἀνέβραχε, σίζε; aliaque istiusmodi, quibus nemo magis significantia invenerit. (2) Et rursus ubi alias voces usitatas ad alias res pertinentes, aliis tribuit, ut quum dicit,

Malum incendium ferens,

efficaciam in conflagrando significans. Et dum *febrem* pro igne ponit. Quibus et hoc affine est,

χαλκοτύπους ὠτειλάς (Vulnera ferro percussa):

ferro namque inflicta significare vult. Denique ut summatim omnia complectar, multa verborum novitate, multa cum licentia usus est, alia quidem præter consuetudinem immutans, alia vero eam ob causam significantia magis reddens, ut orationi decus et magnificentiam adderet.

XVII. Præterea Epithetorum copia illi est, quæ proprie et rei naturæ convenienter subjectis accommodata, vim propriis nominibus æquipollentem habent, ut quum singulis diis singulas appellationes attribuit, Jovem *consultum, altitonantem;* et Solem ὑπερίονα, id est *super nos gradientem;* et Apollinem, φοῖβον, *phœbum*, id est *splendidum*, vocans. Ceterum post Onomatopœiam alios quoque tropos videamus.

XVIII. Abusio quidem (quæ usum ex eo, in quo aliquid proprie significatur, in aliud, proprium nomen non habens, transfert) apud poetam est, ubi ait, σειρὴν χρυσείην, *catenam auream:* σειρά namque *funiculum* proprie denotat. Et ubi dicit αἰγείην κυνέην, *caprinam galeam*, siquidem *galea* ideo apud eum κυνέη appellatur, quod ea olim ex *canina pelle* conficeretur. Ibi vero et eam galeam *caprinam* vocat, quæ ex caprina pelle facta erat.

XIX. Translatio autem (quæ inde nomen sortita est, quod rem a propria significatione in aliam, cum conveniente utriusque rei similitudine transferat) et multa et varia apud illum est, ut illud,

Contulit huc fracto se magni vertice montis.

Et,

Insula, quam pontus circumluit atque coronat.

Quam enim rationem vertex habet ad hominem, eam et cacumen ad montem: et quam corona ad eum cui imponitur, eandem et mare ad insulam habet. Porro affinibus pro propriis nominibus utens, orationem non solum speciosiorem, verum etiam evidentiorem facit.

XX. Sunt autem variæ apud eum Metaphoræ, quarum ab animatis ad animata; ut,

Cæruleæ navis sic est auriga locutus:

ἀντὶ τοῦ ναύτης· καὶ

Βῆ δὲ μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν,

ἀντὶ τοῦ βασιλέα. Αἱ δὲ ἀπὸ ἐμψύχων ἐπὶ ἄψυχα, οἷον,

Ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης,

τὴν ὑπώρειαν· καὶ

Οὔθαρ ἀρούρης,

τὸ γόνιμον. Ἀπὸ δὲ ἀψύχων ἐπὶ ἔμψυχα, οἷον,

Σιδήρειον νύ τοι ἦτορ,

ἀντὶ τοῦ σκληρόν. Ἀπὸ δὲ ἀψύχων ἐπὶ ἄψυχα, οἷον,

Σπέρμα πυρὸς σώζων,

ἀντὶ τοῦ γόνιμον ἀρχήν. (2) Ὥσπερ δὲ ὀνομάτων, οὕτω καὶ ῥημάτων εἰσὶ παρ' αὐτῷ μεταφοραί· οἷον,

Ἰλιόνες βοάουσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω,

ἀντὶ τοῦ ἠχοῦσιν.

XXI. Ἕτερος τρόπος ἐστὶν ἡ καλουμένη Μετάληψις, κατὰ συνωνυμίαν σημαίνουσα πρᾶγμα διάφορον· οἷον,

Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκα θοῇσι·

βούλεται γὰρ σημαῖναι τὰς κυρίως λεγομένας ὀξείας νήσους· ἐπεὶ συνωνυμεῖ τὸ θοὸν τῷ ὀξεῖ· ὀξὺ δὲ οὐ μόνον τὸ κατὰ κίνησιν ταχύ ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τὸ κατὰ σχῆμα προηγούμενον εἰς λεπτότητα. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ

Ἐγὼ δὲ θόωσα παραστάς.

XXII. Ἄλλος τρόπος ἡ Συνεκδοχὴ λεγομένη ἀπὸ τοῦ κυρίως σημαινομένου ἕτερόν τι τῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος ὄντων παριστᾶσα. Καὶ ἔστιν ὁμοίως ὁ τρόπος οὗτος ποικίλος· ἐκδεχόμεθα γὰρ ἤτοι ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος·

Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον βόας αὖας·

ἀπὸ γὰρ τῶν βοῶν τὰς βύρσας, ἐξ ὧν ἀσπίδες, δηλοῦν βούλεται. Ἢ ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον, οἷον,

Τοιήνδ' αὖ κεφαλὴν ποθέω·

ἀπὸ γὰρ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄνδρα σημαίνει· καὶ ὅταν λέγῃ λευκώλενον τὴν καλὴν, καὶ εὐκνημῖδας τοὺς εὐόπλους. Ἢ ἀπὸ ἑνὸς τὰ πολλά, ὡς ὅταν εἴπῃ ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως,

Ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν·

οὐ γὰρ μόνος, ἀλλὰ σὺν τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι τὴν Τροίαν ἐπόρθησεν. Ἀπὸ δὲ τῶν πολλῶν τὸ ἕν· οἷον,

Στήθεά θ' ἱμερόεντα,

τουτέστι τὸ στῆθος. Ἀπὸ δὲ εἴδους γένος,

Μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλών·

εἶδος γάρ ἐστι λίθου ὁ μάρμαρος. Ἀπὸ δὲ γένους τὸ εἶδος· οἷον,

Ὄρνιθας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι·

οὐ γὰρ πάντας, ἀλλὰ τοὺς μαντικοὺς ὄρνιθας εἰπεῖν

pro eo quod est *navita*. Item,

Ivit ad Atriden pastorem mox populorum;

pro eo quod est *regem*. Aliæ autem ab animatis ad inanimata; ut

sub extremum Idæ pedem,

hoc est *radices*. Item,

uber agri,

id est *fertilitas*. Aliæ contra ab inanimatis ad animata; veluti,

ferreum profecto pectus:

id est *durum*. Postremo ab inanimatis ad inanimata, ut

semen ignis servans:

hoc est *generationi idoneam originem*. (2) Porro sicuti nominum, ita et Verborum translationes apud eum sunt, ut

Littora namque boant, feriente salo atque procellis:

pro *sonant*.

XXI. Alius deinde tropus, quæ Transumptio vocatur, fit, quando per cognominationem res diversa significatur: ut

inde velocibus (θοῇσι) insulis immisi *navem*:

insulas enim, quæ proprie appellantur acutæ, significare vult. Ejusdem namque significantiæ utraque vox Græcis est. Acutum namque illis non solum velocitatem motus significat, sed etiam figurate id, quod in subtilem formam exit. Istiusmodi et hoc est,

ego autem acui *vel* festinavi (θόωσα) astans.

XXII. Alius tropus Intellectio vocatur, quando ex eo, quod proprie significatur, aliud quiddam ejusdem generis intelligitur: estque simili modo varius. Aut enim ex toto partem intelligimus; ut

illi rectâ ad murum bene structum bovis torridos,

boum namque appellatione, corium, ex quo scuta fieri solent, notare vult. Aut ex parte totum; ut

hujusmodi autem caput desidero:

siquidem voce *capitis*, totum hominem significat. Et quando pro pulchra, *candidis ulnis prædilam*: et pro bene armatis, *bene ocreatos* dicit. Aut ab uno multa; ut quando ita de solo Ulysse dicit,

postquam sacrum Trojæ oppidum devastavit:

neque enim ille solus, sed una cum aliis Græcis Trojam evertit. Contra ex multis unum; ut

pectora jucunda,

pro *pectus*. Præterea ex specie genus; ut

marmore aspero jacto:

nam marmor saxi species est. Aut contra ex genere species; ut

Noscere aves, et idonea dicere multa roganti:

siquidem non quasvis, sed augurales tantummodo aves

βούλεται. Ἀπὸ δὲ τῶν παρεπομένων τὴν πρᾶξιν, οἷον,

Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν·

ἀπὸ γὰρ τοῦ τόξου τὴν περὶ τὸ τόξον ἐμπειρίαν δηλοῖ. Καὶ

Ἑζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ·

καὶ

Οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγόν·

ἀπὸ γὰρ τοῦ συμβαίνοντος, ἐπὶ μὲν τοῦ προτέρου, τὸ ἤλαυνον, ἐπὶ δὲ τοῦ ὑστέρου, τὸ ἔτρεχον δηλοῖ. Ἀπὸ δὲ τοῦ προηγουμένου τὸ ἀκόλουθον,

Αὖσε δὲ παρθενικὴν ζώνην·

ἀκολουθεῖ γὰρ τούτῳ τὸ διεκόρευσεν. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἀκολούθου τὸ προηγούμενον· ὡς ὅταν ἐναρίζειν λέγῃ τὸ φονεύειν, ἀντὶ τοῦ σκυλεύειν.

XXIII. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος τρόπος ἡ Μετωνυμία, λέξις ἐπ' ἄλλου μὲν κυρίως κειμένη, ἄλλο δὲ κατὰ ἀναφορὰν σημαίνουσα· οἷόν ἐστι παρ' αὐτῷ,

Ἧμος δ' αἰζηοὶ Δημήτερα βωλοτομεῦσι·

τὸν γὰρ πύρινον καρπὸν δηλοῖ, ἀπὸ τῆς εὑρούσης Δήμητρος ὀνομάσας. Καὶ ὅταν εἴπῃ,

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες, ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο·

ἐν γὰρ τῷ τοῦ Ἡφαίστου ὀνόματι τὸ πῦρ λέγει. Ὅμοιον δέ ἐστι τοῖς εἰρημένοις καὶ τοῦτο,

Ὅς κεν ἐμῆς γε
χοίνικος ἅπτηται·

λέγει γὰρ τὰ ἐμπεριεχόμενα ἐν τῇ χοίνικι.

XXIV. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος τρόπος ἡ Ἀντωνομασία, λέξις δι' ἐπιθέτων, ἢ συσσήμων, ὄνομα ἴδιον σημαίνουσα· ὡς ἐν τούτῳ,

Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
Ἀτρείδην προσέειπε·

δηλοῖ γὰρ διὰ τούτων τόν τε Ἀχιλλέα καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα. Καὶ πάλιν,

Θάρσει Τριτογένεια, φίλον τέκος·

καὶ ἐν ἄλλοις,

Φοῖβος ἀκερσεκόμης·

τὸ μὲν γὰρ τὴν Ἀθηνᾶν, τὸ δὲ τὸν Ἀπόλλωνα δηλοῖ.

XXV. Ἔστι καὶ ἡ Ἀντίφρασις, λέξις τὸ ἐναντίον ἢ τὸ παρακείμενον σημαίνουσα· ὡς ἐν τούτῳ,

Οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς·

βούλεται γὰρ εἰπεῖν τὸ ἐναντίον, ὅτι ἰδὼν αὐτοὺς ἐλυπήθη.

XXVI. Ἔστι καὶ ἡ Ἔμφασις, ἥπερ δι' ὑπονοίας ἐπίτασιν τοῦ λεγομένου παρίστησιν· οἷον,

Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Ἐπειός·

ἐν [γὰρ] τῷ κατεβαίνομεν τὸ μέγεθος τοῦ ἵππου ἐμφαίνει. Ὅμοιον δὲ κἀκεῖνο,

Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι·

καὶ γὰρ ἐν τούτῳ παρέχει μείζονα ἔννοιαν, ὡς βαπτιdicere vult. Præter hæc ex adjunctis effectum rei : ut

Pandarus, huic dono dedit arcum Phœbus Apollo :

nam *arcus* nomine ille sagittandi peritiam notat : et

sedentes candidam reddebant aquam :

et,

alii vero tota die sandalii lorum movebant :

ex accidenti namque in priori exemplo, *remigabant;* in posteriori autem, *currebant*, intelligi debet. Insuper ex præcedenti consequens; ut

Virgineam solvit zonam :

ex eo namque sequitur, quod *vitiaverit*. Contra ex consequenti præcedens; ut quando pro *occidere* dicit *exarmare*, id est *spoliare*.

XXIII. Est autem et alius tropus, Denominatio, quæ fit, quando vox de alia re posita, aliud quiddam secundum relationem significat; ut est apud eum,

Ast juvenes terræ Cererem concredere pergunt;

nam *triticeum fructum* designat, quem sic ab inventrice *Cerere* denominavit. Et ubi ait,

Viscera Vulcanum super, at transfixa tenebant,

Vulcani namque voce *ignem* declarat. Porro affine jam dictis et hoc est :

qui meam chœnicem attigerit :

ea namque quæ in *chœnice* continentur, significat.

XXIV. Præterea et alius tropus, Pronominatio vocatur, et fit, quum epithetum, aut consignificativum, pro proprio nomine accipitur; ut

Æacides Atriden rursus voce petulca
Increpuit :

per hæc enim *Achillem* et *Agamemnonem* intelligit. Et rursus,

Sis animo fidens Tritonia, filia cara;

Et in aliis,

Phœbus intonsus;

illic enim *Minervam*, hic vero *Apollinem* denotat.

XXV. Est et Antiphrasis, vox quæ contrarium, quam præ se fert, significat; ut in hoc,

Hos ubi conspexit, non est lætatus Achilles.

Contrarium enim dicere vult; nempe, quod his conspectis *indoluerit*.

XXVI. Est et Emphasis, quæ animi cogitatione vehementiam dicto addit; ut

Ast in equum descendentes, quem struxit Epeus.

Dum enim inquit, *descendentes*, equi magnitudinem declarat. Simile autem et illud est,

totus vero gladius sanguine incaluit :

per hoc enim ampliorem sensum ostendit, quod ait ensem

σθέντος οὕτω τοῦ ξίφους, ὥστε θερμανθῆναι. Τοιοίδε μὲν οἱ τῶν λέξεων τρόποι ὑπὸ Ὁμήρου πρώτου πεποιημένοι.

XXVII. Ἴδωμεν δὲ καὶ τὰς τῆς Συντάξεως ἐκτροπὰς, τὰ καλούμενα Σχήματα, εἰ καὶ ταῦτα πρῶτος Ὅμηρος ὑπέδειξε. Τὸ δὲ σχῆμα ἐστὶ λόγος ἐξηλλαγμένος τοῦ ἐν ἔθει, κατά τινα πλάσιν, κόσμου ἢ χρείας χάριν. Κάλλος μὲν γὰρ τοῖς λόγοις περιτίθησι διὰ τῆς ποικιλίας καὶ μεταβολῆς τοῦ λόγου, καὶ σεμνοτέραν ἀπεργάζεται τὴν φράσιν· χρείαν δὲ εἰς τὸ ἐξᾶραι καὶ ἐπιτεῖναι τὰς ἐμφύτους ποιότητας καὶ δυνάμεις τῶν πραγμάτων.

XXVIII. Τῶν δὲ σχημάτων τὰ μὲν κατὰ πλεονασμὸν ποιεῖ, ἐνίοτε μὲν διὰ τὸ μέτρον, ὡς τοῦτο,

Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα·

τὸ γὰρ πάντα μηδὲν συντελοῦν ἔγκειται. Ἔστι δὲ ὅτε κόσμου χάριν, ὡς τὸ

Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός·

τὸ γὰρ μάλα πλεονάζει κατὰ συνήθειαν ἀττικήν.

XXIX. Ἄλλοτε δὲ διὰ πλειόνων λέξεων τὸ σημαινόμενον ἀποδίδωσιν, ὃ καλεῖται Περίφρασις· ὡς ὅταν λέγῃ υἱας Ἀχαιῶν τοὺς Ἀχαιοὺς, καὶ βίην Ἡρακλείην τὸν Ἡρακλέα.

XXX. Καὶ τὰ τοιαῦτα δὲ κατὰ Ἐναλλαγὴν σχηματίζει, τὴν εἰθισμένην τάξιν ἀναστρέφων· καὶ ἤτοι ἐν μέσῳ λέξιν ἐντιθεὶς, ὃ καλεῖται Ὑπερβατόν· ὡς ἐν τούτῳ,

Αἱματόεις, ὡς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς·

ἀντὶ τοῦ λέων ταῦρον κατεδηδώς. Καὶ λέξιν μὲν οὕτως ὑπερβιβάζει· ἐνίοτε δὲ καὶ ὅλον λόγον· ὡς ἐν τούτῳ,

Ὣς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον· ἀμφὶ δὲ νῆες
σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν,
μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο·

τὸ δὲ ἑξῆς ἐστιν, Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.

XXXI. Τοῦ δ' αὐτοῦ εἴδους ἔχεται καὶ ἡ καλουμένη Παρεμβολὴ, ὅταν ἔξωθέν τινα μηδὲν προσήκοντα τοῖς προκειμένοις ἐμβάλληται, ἃ κἂν ἐξέλῃ τις, οὐδὲν τῆς συντάξεως ἀφαιρεῖ· οἷόν ἐστι,

Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε,

καὶ τὰ ἑξῆς, ὅσα περὶ τοῦ σκήπτρου λέγει· εἶτα ἐπιφέρει τὸ ἀκόλουθον τῇ ἀρχῇ,

Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἱας Ἀχαιῶν.

XXXII. Ἔστι παρ' αὐτῷ καὶ ἡ Παλιλλογία, ἐπανάληψις οὖσα μέρους τινὸς λόγου, ἢ πλειόνων λέξεων ἐπαναλαμβανομένων, ὃ καὶ Ἀναδίπλωσις καλεῖται· οἷόν ἔστι,

Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν·
εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ.

adeo sanguine tinctum fuisse, ut *incalueriť*. Hujusmodi quidem Tropi in verbis ab Homero primo ficti sunt.

XXVII. Videamus autem et Constructionis mutationes, quæ Figuræ appellantur, num et has Homerus primitus invenerit. Porro Figura est sermo a communi consuetudine recedens, ornatus seu utilitatis gratia, secundum quandam fictionem mutatus. Dicendi namque varietas, orationem non solum venustiorem, sed etiam stylum graviorem efficit : utilis etiam est, quod rerum et insitam qualitatem et vim extollit intenditque.

XXVIII. Inter Schemata autem Pleonasmo nonnunquam metri causa utitur; ut in hoc,

Auri autem bis quinque appendens tota talenta;

nam vox *tota* nihil ad sensum faciens, adjicitur. Est etiam quando ornatus causa fit; ut

certe admodum mortuus est Menœtii strenuus filius :

dictio namque *admodum* Attica consuetudine abundat.

XXIX. Nonnunquam vero pluribus dictionibus significatum refert; quæ figura Circuitio appellatur; ut, quum dicit *filios Achivorum*, pro *Achivos*; et *vim Herculeam*, id est *Herculem*.

XXX. Talia vero per Mutationem figurate dicit, dum consuetam structuram invertit. Et quidem dictionem in medio interponit, quæ figura Transgressio vocatur, ut in hoc,

Haud secus atque leo de taurum pascit obesum :

pro eo quod est, *leo taurum depascit*. Ac dictionem quidem sic transgreditur. Aliquando vero totam orationem; ut in hoc,

Dixit et Argivi clamant, ac personat omne
Navigium, vocem dum tollit Achiva juventus,
Applaudens verbis, quæ fecit divus Ulysses.

Ordo namque est, *Achivi multum clamabant, divini Ulyssis orationi applaudentes*.

XXXI. Ejusdem speciei figura est, quæ Interpositio vocatur; et fit, quando extrinsecus quædam nihil ad institutum pertinentia interseruntur, quæ et si quis eximat, tamen constructioni nihil decedit, ut est illud,

Juro per hoc sceptrum, quod nec folia ulla, nec ullos
Ramos producet, postquam trunco illud ademptum,
Florescet neque enim, quod ferrum rasit acutum,

et cetera, quæ de sceptro dicit : tandem principio quadrans, infert,

Certe olim cupiet Peliden turba Pelasga.

XXXII. Est autem apud eum et Palillogia, hoc est, repetitio alicujus partis orationis, aut plurium dictionum, quæ repetuntur, quæ figura etiam Reduplicatio vocatur, ut est,

Huic adversus ero, quamvis sit flammea dextra,
Flammea dextra siet, vis ignea denique ferri.

Ποτὲ δὲ παρεντιθεμένων ἄλλων τινῶν, καὶ τῶν αὐτῶν πάλιν ἀντιλαμβανομένων, ὡς ἐν τῷ

Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
Αἰθίοπας, τοὶ δίχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν.

Ἔστι δὲ τὸ σχῆμα κίνησιν ἐμφαῖνον τοῦ λέγοντος, καὶ ἅμα κινοῦν τὸν ἀκροατήν.

XXXIII. Τοῦ αὐτοῦ γένους ἐστὶ καὶ ἡ Ἐπαναφορὰ, ὅταν ἐν ἀρχῇ πλειόνων κώλων ταυτὸν μόριον ἐπαναλαμβάνηται· τούτου δὲ παράδειγμα παρὰ τῷ ποιητῇ,

Νιρεὺς αὖ δὲ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἑίσας,
Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαροποῖό τ' ἄνακτος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν.

Καὶ ἔστιν ὁμοίως τὸ σχῆμα οἰκειότατον κινήσεως καὶ εὐεπείας.

XXXIV. Ἔστι παρ' αὐτῷ καὶ ἡ Ἐπάνοδος, ἥπερ ἐστὶν ὅταν δύο ὀνόματα καὶ πράγματα προτιθείς τις, μήπω τοῦ νοῦ πέρας ἔχοντος, ἐπανίῃ ἐφ' ἑκάτερον τῶν ὀνομάτων, ἀποδιδοὺς τὸ τῆς διανοίας ἐλλιπές· ὡς πάλιν,

Ἄρης τε βροτολοιγὸς, Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα,
ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναίδεα δηιοτῆτος·
Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα.

Ἔργον δὲ τοῦ σχήματος, ποικιλία καὶ σαφήνεια.

XXXV. Ὑπάρχει δὲ Ὁμοιοτέλευτον σχῆμα παρ' αὐτῷ, ἐν ᾧ τὰ κῶλα εἰς ὁμοίας τὸν ἦχον λέξεις τελευτᾷ, τὰς αὐτὰς συλλαβὰς ἐν τοῖς πέρασιν ἔχοντα, οἷόν ἐστι,

Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν·

καὶ ἐν ἐκείνῳ,

Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
ἔμμεναι, οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Ὅταν δὲ εἰς ὀνόματα ὁμοίως κλινόμενα λήγωσιν αἱ περίοδοι ἢ τὰ κῶλα, καὶ ταῦτα εἰς πτώσεις ὁμοίας, Ὁμοιόπτωτον τοῦτο ἰδίως ὀνομάζεται· οἷόν ἐστιν,

Ἠύτ' ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων.

Τὰ δὲ εἰρημένα καὶ τὰ τοιαῦτα μάλιστα προστίθησι τῷ λόγῳ χάριν καὶ ἡδονήν.

XXXVI. Δεῖγμα δὲ τῆς περὶ τὴν σύνθεσιν φιλοτεχνίας, ὅτι πολλάκις καὶ δυσὶ σχήμασιν ἐν τοῖς αὐτοῖς ἕπεσι κέχρηται, τῇ τε ἐπαναφορᾷ καὶ τῷ ὁμοιοτελεύτῳ, ὡς ἐν ἐκείνῳ,

Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
εὖ δέ τις ἵπποισι δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι.

XXXVII. Τούτων ἔχεται κἀκεῖνο τὸ σχῆμα τὸ καλούμενον Πάρισον, ὃ γίνεται ἐκ δυοῖν ἢ πλειόνων κώλων, ἴσας ἀλλήλων τὰς λέξεις ἐχόντων. Καὶ τοῦτο δὲ πρῶτος Ὅμηρος ἐποίησεν, εἰπὼν,

Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι·

καὶ πάλιν,

Μηνιθμὸν μὲν ἀπορρίψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι.

Aliquando vero intercseruntur alia quædam, et eadem rursus repetuntur, ut in hoc,

Ille quidem Æthiopes adiit, procul inde colentes,
Æthiopes binos, postremos hic populorum.

Porro Figura hæc non solum dicentis affectum declarat, sed etiam auditorem movet.

XXXIII. Ejusdem generis est et Relatio, quum ab initio plurium membrorum eadem pars orationis repetitur, cujus exemplum apud poetam hoc est,

Nireus deinde rates ex Syma tres agit æquas,
Nireus Aglaiæ natus, Charopique potentis,
Nireus, ad Trojam quo non formosior alter.

Estque similiter et hæc figura affectui movendo, et suaviloquentiæ perquam familiaris.

XXXIV. Est præterea apud eum et Regressio, quæ fit, quando duas res et nomina proponens aliquis, sensu nondum finito, ad utrumque nominum redit, ac sententiæ defectum complet, ut in illo,

Mars homicida, dea et Contentio litigiosa,
Hæc etiam turbas ciet atque hostilia multa,
Ille autem manibus prægrandem concutit hastam.

Officium autem schematis istius est, orationem variegatam et perspicuam reddere.

XXXV. Ad hæc schema apud illum est, Similiter desinens, in quo membra in dictiones sono similes desinunt, easdemque in fine syllabas habent, ut est,

Præsentem hospitio accipies, mittes abeuntem.

Et in illo,

Fertur Olympus, ubi sedes siet alta deorum,
Nec vento, pluviæque siet penetrabilis unquam,
Quem super alta cadat nec nix, sed lucidus aer
Panditur, hunc itidem splendor super emicat albus.

Quando vero in nomina, quæ similiter declinantur, periodi seu membra desinunt, idque in eodem casu fit, Similiter cadens proprie appellatur, ut est,

Gens ut apum si quando frequens venit, atque cavernis
Egreditur, semper veniente examine magno.

Prædicta vero, et his similia, multum gratiæ et voluptatis orationi addunt.

XXXVI. Ceterum Homerus specimen industriæ suæ circa compositionem dedit, quod sæpenumero duabus etiam figuris in iisdem versibus est usus, nempe Epanaphora, et Similiter desinente, ut in illo,

Belle quisque acuat telum, belle et sibi scutum
Ponat, et inde suis det pabula grata caballis.

XXXVII. Sub his illud schema continetur, quod Compar appellatur, fitque ex duobus aut pluribus membris, pares inter se dictiones habentibus. Hujus vero Homerum primum auctorem esse constat, dicit enim inter cetera,

veriti quidem sunt abnuere, timuerunt autem suscipere.

Et iterum :

simultatem quidem abjicere, amicitiam autem resumere.

Καὶ τοῦτο δὲ ὅτι πολὺν ἔχει τῆς φράσεως κόσμον, εὔδηλον.

XXXVIII. Τῆς δὲ ὁμοίας χάριτος ἔχεται καὶ ἡ Παρωνομασία, ὅταν παρὰ τὸ προκείμενον ἕτερον ὄνομα ἐμφερὲς τεθῇ εὐθὺς κατὰ σύμμετρον διάστημα· οἷόν ἐστιν,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος παῖς, κρατερὸς Λυκόεργος,
δὴν ἦν·

καὶ ἐν ἄλλῳ,

Τῶν ἦτοι Προθόος θοὸς ἡγεμόνευεν.

XXXIX. Καὶ τὰ μὲν προειρημένα, ἤτοι κατὰ πλεονασμὸν, ἢ κατά τινα ποιὰν πλάσιν σχηματίζεται· ἄλλα δὲ δι' ἔνδειαν λέξεως, ὧν ἐστιν ἡ καλουμένη Ἔλλειψις, ὅταν καὶ ἄνευ τοῦ ῥηθῆναί τινα λέξιν, ἐκ τῶν προειρημένων ἡ διάνοια φαίνηται· οἷόν ἐστι,

Δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
πεζὸς δ' ἔνδεκα φημί·

λείπει γὰρ τὸ ἀλαπάξαι, νοεῖται δὲ ἐκ τῶν προειρημένων. Κἀκεῖνο δὲ λέγεται κατὰ ἔλλειψιν,

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης·

ἐνδεῖ γὰρ τὸ ἐστί. Καὶ,

Ὤ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο·

λείπει γὰρ τὸ πάρεστιν, ἢ συμβέβηκεν, ἤ τι τοιοῦτον. Καὶ ἄλλα πολλὰ εἴδη τῆς ἐλλείψεως ἔστι παρ' αὐτῷ· ἔργον δὲ τοῦ σχήματος, τάχος.

XL. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ Ἀσύνδετον, ὁπόταν ἐξαιροῦνται οἱ σύνδεσμοι οἱ συνδέοντες τὴν φράσιν· ὅπερ οὐ μόνον τάχους, ἀλλὰ καὶ ἐμφάσεως παθητικῆς χάριν γίνεται· οἷόν ἐστι καὶ τοῦτο,

Ἤομεν ὡς ἐκέλευες ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης·

ἐν τούτοις γὰρ ὁ καί σύνδεσμος ἐξῄρηται, τὸν τάχιστον τρόπον τῆς ἀπαγγελίας ζητοῦντος τοῦ λέγοντος.

XLI. Ἔστιν ἐν τοῖς σχήμασι καὶ τὸ καλούμενον Ἀσύνταχτον, ὃ καὶ Ἀλλοίωσις καλεῖται, ἐπειδὰν ἡ συνήθης τάξις ἀλλοία γένηται· καὶ ἔστι ποικίλη ἕνεκα τοῦ κόσμον ἢ χάριν ἐμποιεῖν τοῖς λόγοις, τῆς μὲν συνήθους τάξεως οὐ δοκούσης ἀκολουθεῖν, ἐπί τι [δὲ] ἴδιον ἀναφορᾶς ἐχούσης ἀκολουθίαν.

XLII. Συμβαίνει [δὲ] πολλαχῶς περὶ τὰ γένη τῶν ὀνομάτων ἐναλλασσομένων, οἷόν ἐστι τὸ κλυτὸς Ἱπποδάμεια, ἀντὶ τοῦ κλυτή· καὶ θῆλυς ἔρση ἀντὶ τοῦ θήλεια. Σύνηθες γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, καὶ μάλιστα τοῖς Ἀττικοῖς, χρῆσθαι τοῖς ἀρρενικοῖς καὶ ἀντὶ τῶν θηλυκῶν, ὡς κρείττοσι καὶ δυνατωτέροις· οὐκ ἀμέτρως μέντοι, οὐδ' ἀλόγως, ἀλλ' ὅταν δέῃ χρῆσθαι ὀνόματι ἐπιθέτῳ, ἐκτὸς ὄντι τοῦ σώματος, περὶ οὗ ἐστιν ὁ λόγος. Ἐκεῖνο μὲν γάρ ἐστι περὶ τὸ σῶμα, ὁ μέγας, ἡ μεγάλη, ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἐκτὸς δὲ, οἷον ἔνδοξος, εὐτυχής. Καὶ ἔτι ταῦτα διὰ τὸ σύνθετον ἐπαμφοτερίζει· καὶ γὰρ καθολικῶς πάντα τὰ σύνθετα κοινά ἐστιν ἑκατέρου τοῦ γένους.

Quod vero et hæc figura multum ornatus in dicendo habeat, nemini obscurum est.

XXXVIII. Porro eandem gratiam et Agnominatio habet, quando præter nomen de quo agitur, aliud ei simile statim modico spatio subjungitur, ut est,

Non aliquidem hoc valuit validus rex ille Lycurgus.

Et in alio,

Queis celer Accelerans ductorem præbet amicum.

XXXIX. Ceterum prædicta aut per Pleonasmum, aut per aliam quampiam formationem figurantur, alia vero juxta dictionis absentiam. Quorum e numero et hæc figura est, quæ Defectus appellatur, quando, etiam omissa aliqua dictione, sensus ex prædictis patet, ut est,

Navibus excidisse urbes hominum duodenas,
Undenas sed enim affirmo cum Marte pedestri:

deest enim *excidisse*, intelligitur autem ex prædictis. Illud etiam per Defectum dicitur,

Una avis, auspicium, patriam defendere caram;

deest enim verbum *est*. Et

Eheu magnamini dolor Æneæ mihi certe;

subauditur enim *adest*, seu *accidit*, aut simile quiddam. Et sunt alia etiam multa genera ellipsium apud poetam; vis autem hujus figuræ est velocitas.

XL. Hujusmodi est et Dissolutio, quando conjunctiones locutionem conjungentes tolluntur. Quod non solum celeritatis, sed etiam emphaseos affectu plenæ gratia fit, quemadmodum illud,

Ivimus in querceta, velut modo jussit Ulysses;
Ædiculas Circæ deprendimus hic fabrefactas.

In his enim, *et*, conjunctio sublata est, dum is qui dicit, brevissimum enuntiationis modum quærit.

XLI. Est inter schemata etiam id, quod Incongruum, seu Variatio appellatur, et fit, dum consueta structura mutatur, et varia redditur: ut oratio a vulgari constructione discedens, eo majorem gratiam et elegantiam habeat, ita tamen ut illius ordo quiddam proprium habeat, ad quod referatur.

XLII. Contingit autem id sæpenumero, ubi nominum genera commutentur, ut est illud, *Inclytus Hippodamia*, pro *inclyta*; et, *femininus Eersa*, pro *feminea*. Veteribus namque, maxime vero Atticis, familiare fuit, Masculinis pro Femininis, tanquam potioribus et efficacioribus, uti. Nec vero inconcinne citraque rationem hoc fecerunt: sed quando adjectivo nomine utendum fuit, quod extra corpus erat, de quo mentio fiebat. Illa namque circa corporis dotes versantur, *magnus*, *magna*, *pulcher*, *pulchra*, et istiusmodi: hæc autem ad animi bona pertinent, ut *gloriosus*, *fortunatus*. Atque hæc etiam propter compositionem ambigua sunt. Etenim in universum omnia composita utrique generi communia sunt. Ad hæc

Καὶ ὅταν κοινῶς ἀρρενικῷ καὶ θηλυκῷ ὀνόματι ἐπιφέρηται ῥῆμα, ἡ μετοχὴ, τὸ ἀρρενικὸν ἐπικρατεῖ, ὡς ἐν τούτῳ,

Παρθενικαί τε καὶ ἠίθεοι ἀταλὰ φρονέοντες.

XLIII. Τινὰ δὲ καὶ παρὰ τὴν τῶν διαλέκτων ἰδιότητα, ἢ τὴν τότε συνήθειαν, λέγεται διαφόρως· οἷόν ἐστιν,

Ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
μακρὰς, αἳ γαῖάν τε [καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν].

XLIV. Πολλάκις δὲ καὶ μετὰ λόγου ἐναλλάσσει τὰ γένη· [ὡς] ἐν τούτῳ,

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι·

τὸ μὲν γὰρ τέκνον οὐδέτερον ὄνομα, ἐπήνεγκε δὲ ἀρρενικὸν τὸ φίλε, πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποτείνας τὸν λόγον. Ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ ἀπὸ τῆς Διώνης πρὸς τὴν Ἀφροδίτην εἰρημένον,

Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ.

Τῆς δὲ αὐτῆς ἀναλογίας κἀκεῖνο ἔχεται,

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο
χρύσεον σκῆπτρον ἔχων·

τὸ γὰρ ἔχων, οὐ πρὸς τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ πρὸς τὸ γένος τοῦ σώματος, τουτέστι πρὸς τὸν Τειρεσίαν, ἥρμοσε. Πολλάκις γὰρ οὐ πρὸς τὸν λόγον, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον ποιεῖται τὴν ἀπάντησιν· ὡς καὶ ἐν τούτῳ,

Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἐνίκηθεν δὲ φάλαγγες,
ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφιν ἀμύμονα Πηλείωνα·

τὸ γὰρ ἐλπόμενοι οὐχ αἱ φάλαγγες, ἀλλ' οἱ ἄνδρες, ἐξ ὧν αἱ φάλαγγες συνεστᾶσι.

XLV. Καὶ κατ' ἄλλον δὲ τρόπον τὰ γένη ἐξαλλάσσει· ὡς ὅταν εἴπῃ,

Νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε
κυανέη· τὸ μὲν οὔποτ' ἐρώει·

ἐπεὶ γὰρ συνωνύμως λέγεται νεφέλη καὶ νέφος, προεἰπὼν τὴν νεφέλην, ἐπήνεγκε τὸ οὐδέτερον νέφος. Ὅμοια δ' ἐστὶ τούτῳ κἀκεῖνα τὰ ἔπη,

Τῶν δ' ὡς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,
χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
ἔνθα καὶ ἔνθα πέτονται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι·

προθεὶς γὰρ γενικῶς τὰ τῶν ὀρνίθων γένη, ἅπερ οὐδετέρως λέγεται, εἶτα, θηλυκῶς εἰπὼν τὰ εἰδικὰ, ἐπήνεγκε πάλιν οὐδετέρως τὸ

Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων,

ἀποδιδοὺς τὸ οἰκεῖον τῷ γενικῷ ὀνόματι τῶν ἐθνῶν.

XLVI. Ἅμα δὲ τῷ γένει καὶ τοὺς ἀριθμοὺς ἐναλλάσσει πολλάκις ὁ ποιητὴς, λέγων,

Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο·

προθεὶς γὰρ τὸ ἑνικὸν, ἐπήγαγε τὸ πληθυντικὸν, δηλονότι πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀναφέρων, ἐπειδήπερ ἡ πληθὺς τὴν μὲν προσηγορίαν ἐστὶν ἑνικὸν, πολλοὺς δ' ἐν αὑτῷ περιείληφεν.

quando simul masculino et feminino nomini verbum, seu participium infertur, ibi tum masculinum prævalet, ut in hoc,

Virgineum decus, et juvenes puerilia curant.

XLIII. Quædam etiam propter dialectorum proprietatem, seu morem tum consuetum, diversimode ab eo dicuntur, ut est ἡ κίων pro ὁ κίων,

Ipse habet egregias valde longasque columnas,
Quæ terram cœlumque tenent.

XLIV. Sæpenumero autem procedente sermone, genera commutat, sicuti in hoc,

Dono tibi hoc donum, mi quam carissime natum:

siquidem τέκνον, id est fili, nomen neutrius generis est, cui adjectivum masculinum, *care*, intulit, dum vocem ad personam refert. Simile est et illud, quod a Dione ad Venerem dicitur,

Natum jam tolerato meum, percussa dolore.

Ejusdem autem proportionis et illud est,

Tiresiæ advenit Thebani vatis imago,
Aurea sceptra potitus:

participium namque ἔχων, id est *potitus*, non ad umbram, sed ad genus corporis, hoc est ad ipsum Tire iam, accommodavit. Sæpe enim non ad vocem, sed ad sensum respicit, ut in hoc,

Omnibus est animus motus, motæque phalanges,
Æacidæ cupidi, qui ad naves desidet altas.

Non enim phalanges, sed viri, unde illæ constant, Achillem desiderabant.

XLV. Præterea et secundum aliam mutationem genera permutat, ut quum dicit,

Cærula contexit nebula hunc, immobile perstans
Hocce quidem.

Quum enim *nebula* et νέφος, *nubes*, ejusdem significationis sint, et modo de nebula locutus esset, νέφος, quod neutrius generis est, intulit. Similia autem huic et illa carmina sunt,

Ut volucrum istarum volitant examina multa,
(Strymoniæque grues, anser, colloque superbus
Albus olor) gaudent, alis hinc inde volantes.

Etenim quum avium genera in universum præmisisset quæ neutro genere dicuntur, ac deinde illarum species in masculino subjunxisset, rursus neutraliter infert, nempe

Incumbentia cum strepitu,

reddens videlicet id, quod generali avium quas *examina* dixerat nomini familiare est.

XLVI. Non solum autem genus, sed et Numerum poeta sæpe commutat, dicens,

Turba rates Græcas adeunt, permagna frequensque.

Singulari enim præposito, plurale verbum subdidit, dum videlicet sensum magis quam vocem respicit. Siquidem vox *multitudo*, appellatione quidem singularis numeri est, multos autem in se complectitur.

XLVII. Ἐκ τοῦ ἐναντίου δέ ἐστι τὸ ὅμοιον, ἐπειδὰν προτεθέντος τοῦ πληθυντικοῦ τὸ ἑνικὸν ἐπενεχθῇ· ὡς ἐν τούτῳ,

Οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες,
πρόσσω πᾶς πέτεται·

τὸ γὰρ πᾶς τῷ λόγῳ ἑνικόν ἐστι, τέτακται δὲ ἐπὶ πλήθους, ἴσον δυνάμενον τῷ πάντες. Τῆς δὲ αὐτῆς ἰδέας τοῦ σχήματος ἐστὶ κἀκεῖνο,

Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος εὐκτίμενον πτολίεθρον
ἶξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον·

νοοῦνται γὰρ οἱ Πύλιοι.

XLVIII. Περὶ δὲ τὰς πτώσεις γίνεται ἀλλοίωσις παρ' αὐτῷ, εὐθείας μὲν καὶ κλητικῆς ἐναλλασσομένης, ἐν τῷ τοιούτῳ,

Αὐτὰρ ὃ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι·

καὶ,

Νεφεληγερέτα Ζεύς·

καὶ,

Δὸς φίλος· σὺ γάρ μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν.

Γενικῆς δὲ καὶ δοτικῆς, ἐν τῷ τοιούτῳ,

Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,

ἀντὶ τοῦ Τρώων. Καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου,

Ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείῳ γλαφυροῖο,

ἀντὶ τοῦ περὶ σπέει. Καὶ τούτων δέ ἐστιν ἡ αἰτία αὕτη, ὅτι συγγένειαν τινὰ ἐδόκουν ἔχειν πρὸς ἀλλήλους ἥ τε εὐθεῖα, καὶ ἡ αἰτιατικὴ, καὶ ἡ κλητική. Διὸ καὶ ἐν τοῖς οὐδετέροις εἰσὶν αἱ αὐταὶ, καὶ ἐν πολλοῖς τῶν ἀρρενικῶν καὶ θηλυκῶν ἥ τε εὐθεῖα καὶ ἡ κλητική ἐστιν ἡ αὐτὴ καὶ ἡ αἰτιατική. Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ γενικὴ πρὸς τὴν δοτικὴν ἔχει τινὰ συγγένειαν. Ταῦτα δὲ καὶ ἐν τοῖς δυϊκοῖς ἀριθμοῖς ἐπὶ πάντων τῶν ὀνομάτων εὑρίσκεται. Ὅθεν εἰκότως παρὰ τὴν συνήθειαν τὰς πτώσεις ἐναλλάσσει. Ἐνίοτε δὲ καὶ λόγον ἔστιν εὑρεῖν τῆς ἐξαλλαγῆς, ὡς ἐν τῷ

Ἐπιστάμενοι πεδίοιο·

καὶ τὸ

Διέπρησσον πεδίοιο,

ἴσον τῷ ἐπέρων διὰ τοῦ πεδίου.

XLIX. Εὖ δὲ ἔχει παρ' αὐτῷ ἡ τῶν πτώσεων μεταβολὴ ἐν ἀρχῇ τῶν δύο ποιημάτων ἑκατέρων· ἐν οἷς προθεὶς τὴν αἰτιατικὴν, ἐπήνεγκε τὴν εὐθεῖαν, εἰπών,

Μῆνιν ἄειδε θεὰ,
ἡ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε,

καὶ,

Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη.

L. Ἔστι δὲ ὅτε τῇ γενικῇ τὴν εὐθεῖαν ἐπιφέρει, ὡς ἐν τούτῳ,

Τῶν οἱ νῦν βροτοί εἰσι.

LI. Πολλὰ δὲ καὶ ἑτέρως σχηματίζει, ὡς ἔχει καὶ τὸ

XLVII. Simile autem a contrario est, quando præcedente plurali, singulare appositum infertur, ut in hoc,

Pectora magna gerunt, volitatque per aera cunctus.

Vox enim πᾶς, *omnis*, singularis numeri est; dum autem ad multitudinem refertur, idem pollet, quod *omnes*. Eandem Schematis formam et illud habet,

Hi Pylon attingunt, Neleia mœnia clara:
Hi maris ad littus rem divinam faciebant;

Pylii namque intelliguntur.

XLVIII. Fit apud eum et Casuum mutatio, ut quum nominativus et vocativus in talibus commutantur,

Hoc facit infelix Agamemnona ferre Thyesta.

Et,

Nubium congregator Juppiter.

Et,

Da mihi carus, et haud deterrimus inter Achivos.

Genitivus autem et dativus in hujusmodi mutatur,

Prima acie certat Phrygibus Paris optimus ille:

pro eo quod est *Phrygum*. Et contra,

Hæc extenta jacet juxta spelæa (σπείους) cavata:

pro circa speluncam (σπέει). Atque mutationis istius causa est, quod nominativus, accusativus et vocativus quandam inter se cognationem habere videantur; propter quod nomina neutrius generis, et pleraque masculina ac feminina, tres istos similes casus habeant. Similiter autem et genitivus cum dativo quandam affinitatem habet, idque in duali omnium vocum numero deprehenditur. Quo fit ut et Homerus casus haud immerito præter consuetudinem mutet. Nonnunquam vero et rationem est invenire istius mutationis, ut in hoc,

scientes campi:

et,

Pertransibant campum;

perinde namque est, ac si diceres, *transibant per campum*.

XLIX. Bèlle autem et Casuum permutatio apud illum habet in utriusque poematis exordio, in quibus accusativo præposito, rectum casum intulit, dicens,

Iram pande dea, etc.
Magnorum fuerat quæ causa dolorum.

Et,

Dic mihi Musa virum versutum, qui mala multa
Sustinuit.

L. Est etiam quando post genitivum casum rectum infert, ut in isto,

Horum nunc homines qui sunt.

LI. Multa et alio modo figurate dicit, quemadmodum est hoc:

Φημὶ [γὰρ] οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
ἤματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,
ἀστράπτων (δ') ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.

Τούτῳ δὲ ὅμοιόν ἐστι κἀκεῖνο,

Ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς,
ῥίμφα ἒ γοῦνα φέρει.

Καὶ ταῦτα δὲ ἐξήνεγκε κατά τινα ἀρχαϊκὴν συνήθειαν, καὶ οὐδὲ ταῦτα ἀλόγως· εἰ γάρ τις τὰς μετοχὰς ἀναλύσει εἰς ῥήματα, εὕροι ἂν τὸ ἀκόλουθον· τὸ γὰρ ἀστράπτων ἴσον ἐστὶ τῷ ὅτε ἤστραπτε, καὶ τὸ πεποιθὼς τῷ ἐπεὶ πέποιθε. Τούτοις ἐστὶ κἀκεῖνα παραπλήσια,

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·

καὶ,

Τὼ δὲ διακρινθέντες, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
ἦι'· ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε·

καὶ τὰ τοιαῦτα. Οὐκ ἄλογον γὰρ τὸν μέλλοντα περὶ δυοῖν τινῶν λέγειν, τὸ κοινὸν αὐτῶν προτάξαι τὴν εὐθεῖαν πτῶσιν ἐν ἑκατέρῳ φυλάξαντα· ὅτι δὲ τὸ κοινὸν τοῦ λόγου χάριν πολλὴν ἐπιφαίνει, πρόδηλον.

LII. Ἔστι δὲ ὅπου τὴν κοινὴν πτῶσιν προθεὶς, τὸν περὶ ἑνὸς ἐπιφέρει λόγον· ὡς ἐν τούτῳ,

Ἄμφω δ' ἑζομένω γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

LIII. Καὶ τὰ εἴδη δὲ τῶν ὀνομάτων ἐξαλλάσσει πολλάκις· ποτὲ μὲν τὸ ἐξ ὑπερβολῆς τιθεὶς ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ· ὡς τὸ,

Σαώτερος ὥς κε νέηαι·

ποτὲ δὲ τὸ ὑπερθετικὸν ὁμοίως ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, ὡς τὸ,

Δικαιότατος Κενταύρων·

τοιαύτη μὲν ἡ ἐξαλλαγὴ ἐν τοῖς ὀνόμασιν. Ἐν δὲ τοῖς ῥήμασι γίνεται ἐξαλλαγὴ, τῶν μὲν ἐγκλίσεων, ὡς ὅταν τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ παραληφθῇ, οἷον,

Θαρσῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι,

ἀντὶ τοῦ μάχου. Ἢ τὸ ὁριστικὸν ἀντὶ τοῦ εὐκτικοῦ, οἷον,

Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω,

ἀντὶ τοῦ μυθησαίμην καὶ ὀνομήναιμι. Καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου, εὐκτικὸν ἀντὶ ὁριστικοῦ, [οἷον,]

Καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης,

ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο.

LIV. Τῶν δὲ χρόνων, ὅταν ὁ ἐνεστὼς ἀντὶ τοῦ μέλλοντος τεθῇ· ὡς ἐν τούτῳ,

Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν,

ἀντὶ τοῦ ἐπελεύσεται. Ἢ ἀντὶ τοῦ παρῳχηκότος,

Ἔνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, πολὺ δ' ὕδωρ
καλὸν ὑπεκπροῤῥέει,

ἀντὶ τοῦ ἔῤῥεε. Καὶ ὁ μέλλων ἀντὶ τοῦ ἐνεστῶτος,

Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

Ἢ ἀντὶ τοῦ παρῳχηκότος,

Prædixisse Jovem affirmo, fateorque nuisse,
Hocce die naves scandebant quando veloces
Argivi, exitium Trojæ fatumque ferentes,
Fulgura mittendo felicia, prospera signa

Huic autem nec illud est dissimile,

fretus tum forma hic,
festinanter eum portant sua genua.

Atque hæc secundum veterem consuetudinem extulit, idque non sine ratione. Si enim quis participia in verba dissolvat, rationem deprehenderit. Siquidem *fulgurans* idem pollet, quod *quando fulgurabat;* et *fretus,* idem quod *quum fretus esset.* His et illa sunt affinia,

Hæque duæ rupes stant, una polum attigit altum.

Et,

Hi duo discreti, populum alter adibat Achivûm,
Alter at in turbam Phrygiam veniebat;

et alia ejusmodi. Non enim ratione caret, si quis de duobus aliquibus dicturus, id quod utrique eorum commune est præordinet, nominativum casum in utroque servans. Quod autem communio orationis multum gratiæ habeat, nemini obscurum est.

LII. Denique est et ubi casu communi præposito, sermonem de uno tantum infert, sicut in hoc,

Ambo sedent, Laertiades præcellit honore.

LIII. Nominum autem species immutat sæpenumero: nonnunquam dum comparativum pro absoluto ponit, quemadmodum hoc,

Sanior ut redeas.

Nonnunquam vero superlativum itidem pro positivo, sicuti hoc,

Centaurûm justissimus.

Hujusmodi quidem Nominum mutatio est. Ceterum modi Verborum sic variantur, ut infinitivus pro imperativo accipiatur, veluti,

Tydides alacris Troas pugnare feroces,

pro *impugna*. Aut indicativus pro optativo, ut

Nil de plebe loquar multa, nec eam recitabo:

pro *dixerim* et *nominaverim multitudinem*. Et contra optativus pro indicativo, veluti

Mavors jam nunc pereat,

pro *perit*.

LIV. Temporum deinde variatio fit, quando præsens pro futuro ponitur, ut in hoc,

Hanc ego dimittam, nisi si prius ipsa senescit:

pro *senescet*. Aut pro præterito, ut

Istic sunt certe bona balnea, fonsque perennis
Profluit;

pro eo quod est *profluebat*. Aut futurum pro præsenti, ut

Occubituro alii sole, ast alii redeunte.

Aut præteriti vice, ut

Δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἴπῃ,

ἀντὶ τοῦ εἶπε.

LV. Καὶ διαθέσεις δὲ ἐναλλάσσονται παρ' αὐτῷ πολλάκις· καὶ τίθεται ἀντὶ ἐνεργητικῶν παθητικὰ ἢ μέσα, οἷον,

Εἷκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος,

ἀντὶ τοῦ εἷλκε. Καὶ

Καθορώμενος αἶαν,

ἀντὶ τοῦ ὁρῶν. Καὶ τοὐναντίον τὸ ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ,

Δωρήσω τρίποδα χρυσούατον,

ἀντὶ τοῦ δωρήσομαι.

LVI. Ἔστι δὲ ἰδεῖν ὅπως καὶ τοὺς ἀριθμοὺς ἐναλλάσσων, τὸν πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ τίθησιν, ὡς πολλάκις ἐν τῇ συνηθείᾳ, εἴ τις περὶ ἑαυτοῦ λέγων ὡς ἐπὶ πολλοῦ ἀναφέρει τὸν λόγον, ὡς ἐν τούτῳ,

Τῶν ἀμόθεν γε, θεὰ θύγατερ Διός, εἰπὲ καὶ ἡμῖν,

ἀντὶ τοῦ ἐμοί.

XVII. Γίνεται δὲ παρ' αὐτῷ καὶ κατὰ πρόσωπα μεταβολή· καθ' ἕνα μὲν τρόπον, οὕτως,

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
σοί τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·

πολλῶν γὰρ ὄντων τῶν θεῶν, ἐν οἷς ἐστι τὸ λέγον πρόσωπον, ἑκάτερον καλῶς ἐξενήνοχε, τό, τε πείθονται, καὶ τὸ δεδμήμεσθα. Καθ' ἕτερον δὲ τρόπον, ὅταν τὸ νῦν ἐάσας, ἀφ' ἑτέρου ἐφ' ἕτερον πρόσωπον μεταβῇ· ὅπερ ἰδίως Ἀποστροφὴ καλεῖται, τῷ δὲ παθητικῷ κινεῖ καὶ ἄγει τὸν ἀκροώμενον· οἷόν ἐστι καὶ τοῦτο,

Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀύσας,
νηυσὶν ἐκισσεύεσθαι, ἐὰν δ' ἔναρα βροτόεντα·
ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωσε νοήσω·

ἀπὸ γὰρ τοῦ διηγηματικοῦ μετέβαλεν εἰς τὸ μιμητικόν. Καὶ ἐν αὐτῷ δὲ τῷ διηγηματικῷ πολλάκις χρῆται τῇ ἀποστροφῇ,

Ἀμφί σε, Πηλέος υἱὲ, μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί.

Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μιμητικῷ χρῆται καὶ μεταβολῇ τῶν προσώπων, ὡς ἐν τούτῳ,

Ὦ πόποι, ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε
νηπιάχοις, οἷς οὔ τι μέλει πολεμήια ἔργα.
Ἀτρεΐδη, σὺ δέ θ', ὡς πρὶν, ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν,
ἄρχευ' Ἀργείοισιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

Καὶ ἕτερον δὲ εἶδος ἀποστροφῆς ἐστι τὸ τοιοῦτον,

Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη·

ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἄν τις γνοίη. Καὶ πάλιν,

Ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει
θεσπεσίη, τόθ' ἂν οὔ τοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

LVIII. Καὶ μετοχαῖς δὲ χρῆται ἀντὶ ῥημάτων, ὡς ἐν τῷ,

Ἧτ' ἐνὶ κήπῳ
καρπῷ βριθομένη,

ἀντὶ τοῦ βρίθεται. Καὶ

Ἔνθ' οἵ γ' εἰσέλασαν πρὶν εἰδότες,

Permetuo dea non si dixerit omnia vera:

pro *dixit*.

LV. Affectiones verborum quoque sæpius apud eum mutantur, et passiva aut media pro activis ponuntur, veluti

Vagina extrahitur gladius peracutus et amplus:

pro *extrahebat gladium*. Et

Visus terram,

pro *videns*. Et contra, activum pro passivo [*imo* pro medio] ut

Donabo tripodem, ex auro cujus nitet ansa,

δωρήσω pro δωρήσομαι.

LVI. Est etiam cernere, quo pacto Numeros immutans, pluralem pro singulari ponit, id quod sæpe in vulgari sermone usu venit, dum quis de se loquitur tanquam de pluribus, veluti

Nata Jovis dea, quando voles, hæc dicito nobis,

pro *mihi*.

LVII. Fit autem apud illum et Personarum mutatio, idque uno quidem modo sic,

Cœlicolæ quotquot sunt, cuncti jussa capessunt,
O divine pater, tua, præsto itidem sumus omnes.

Multis namque diis existentibus, inter quos et ea persona erat quæ verba faciebat, utrumque belle extulit, et *obediunt*, et *parati sumus*. Alio autem modo, missa facta ea persona de qua loquebatur, ab altera ad alteram transit, id quod Aversio proprie vocatur, atque per affectum auditorem et movet et ducit; quemadmodum hoc est,

Hector voce jubet clara Teucros agitare
Naves, exuviasque sinant ut quisque cruentas;
Quem vero ratibus cernam procul ire relictis...;

a narratione namque transitum fecit ad imitationem. In ipsa etiam narratione apostropha sæpe utitur, veluti in hoc versu,

Circa te Danaos retines, Pelida, feroces.

Verum et in loco per imitationem elato mutatione personarum utitur, sicuti in isto,

Revera pueris par est hæc concio vestra
Insipidis, quibus haud curæ sunt bellica facta.
Ast Atrida prius veluti consultus eras, nunc
Præcipe Grajugenis quo pacto pugna incunda.

Est et alia Aversionis species hujusmodi,

Nescieris Tydida utris se jungat amico:

pro *aliquis nesciat*. Et rursus,

Suavis odor, divinus item, fragrabat ab illo
Cratere, atque tibi fuerit nec abesse decorum.

LVIII. Participiis quoque verborum loco utitur, veluti in hoc,

Gravatus in horto
Hic fructu;

pro *gravatur*: et,

ibi illi incurrerunt priusquam scientes:

ἀντὶ τοῦ πρὶν εἰδέναι.

LIX. Καὶ τὰ ἄρθρα δὲ ἐναλλάσσει πολλάκις, ἀντὶ τῶν ὑποτακτικῶν τοῖς προτακτικοῖς χρώμενος, οἷον,

Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ ἅρπυια ποδάργη·

καὶ τοὐναντίον,

Θώρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος.

LX. Οὕτω καὶ τὰς προθέσεις εἴωθε μεταλλάσσειν,

Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα,

ἀντὶ τοῦ ἐπὶ δαῖτα· καὶ,

Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν.

LXI. Ὁμοίως καὶ προθέσει πτῶσιν ὀνόματος οὐκ οἰκείαν ἐπιφέρει, ὡς ἐν τούτῳ,

Μή πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι,

ἀντὶ τοῦ διὰ νυκτός.

LXII. Ἐνίοτε δὲ ἀφαιρεῖ τὰς προθέσεις, οἷον,

Τῆς ὄγε κεῖτ' ἀχέων,

ἀντὶ τοῦ περὶ ἧς. Καὶ

Ποτιδέγμενος εἴ τι μιν εἴποι,

ἀντὶ τοῦ προσείποι. Καὶ ἄλλας προθέσεις ὁμοίως, τὰς μὲν ὑπαλλάσσει, τὰς δὲ ἀφαιρεῖ.

LXIII. Καὶ ἐπιρρήματά τινα ἐναλλάσσει, τοῖς εἰς τόπον, καὶ τοῖς ἐν τόπῳ, καὶ τοῖς ἐκ τόπου ἀδιαφόρως χρώμενος·

Γίωνοὶ δ' ἑτέρωσε κάθιζον,

ἀντὶ τοῦ ἑτέρωθι. Καὶ

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθεν,

ἀντὶ τοῦ ἐγγύς.

LXIV. Ἔστι δὲ παρ' αὐτῷ καὶ τῶν συνδέσμων ἐναλλαγὴ, οἷον,

Εὐνῇ δ' οὐ πώποτ' ἔμικτο· χόλον δ' ἀλέεινε γυναικὸς,

ἀντὶ τοῦ, χόλον γὰρ ἀλέεινε γυναικός. Ταῦτα μὲν δὴ κατὰ λέξιν ἐστὶ Σχήματα, οἷς καὶ ἄλλοι πάντες οὐ μόνον ποιηταὶ, ἀλλὰ καὶ πεζῶν λόγων συνθέται κέχρηνται.

LXV. Ἔστι δὲ καὶ ἡ διάνοια παρ' αὐτῷ πολλοῖς εἴδεσιν ἐσχηματισμένη· ὧν ἐστι καὶ ἡ Προαναφώνησις, ἥτις γίνεται, ὅταν τις διηγούμενος μεταξὺ, τὸ ἐν ἑτέροις τάξιν ἔχον τοῦ ῥηθῆναι προλέγῃ, ὡς ἐν τούτῳ,

Ἦτοι ὀϊστοῦ τε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν.

Καὶ ἡ Ἐπιφώνησις, οἷόν ἐστι,

Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

LXVI. Ἔστι παρ' αὐτῷ πολὺ καὶ ποικίλον τὸ τῆς Προσωποποιίας. Πολλὰ μὲν γὰρ καὶ διάφορα πρόσωπα εἰσάγει διαλεγόμενα, οἷς καὶ ἤθη παντοῖα περιτίθησιν· ἐνίοτε δὲ καὶ τὰ μὴ ὄντα πρόσωπα ἀναπλάσσει, ὡς ὅταν εἴπῃ,

Ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς.

LXVII. Ἔστι δὲ καὶ ἡ Διατύπωσις, ἐξεργασία πραγμάτων ἢ γενομένων ἢ ὄντων ἢ πραχθησομένων,

pro eo quod est, *priusquam scirent*.

LIX. Articulos quoque sæpe commutat, pro postpositivis prælositivos usurpans, veluti

Edidit hos Zephyro vento olim harpyia Podarge.

Et contrarium in modum,

Thoracem, perlit siquidem hic carissimus illi.

LX. Ad hunc modum et Præpositiones commutare solet, ut

Hesterna luce ivit trans convivium :

pro *ad convivium* : et,

morbum per exercitum excitavit nocentem.

LXI. Similiter et præpositioni casum nominis non pro prium infert, ut in isto,

Ne si forte velint noctu decernere ferro :

διὰ νύκτα pro διὰ νυκτός.

LXII. Nonnunquam vero præpositiones aufert, ut

cujus is jacet dolens,

pro *de qua*. Et,

exspectans numquid ipsum loquatur;

pro *alloquatur*. Atque alias præpositiones simili modo partim commutat, partim tollit.

LXIII. Etiam Adverbia quædam mutat, iis quæ ad locum significant, quæ in loco, et quæ de loco, indifferenter utens :

nepotes autem alio considebant ;

pro *alibi*. Et,

Ajax autem de propinquo venit,

pro eo quod est *prope*.

LXIV. Est denique apud illum et conjunctionum immutatio, veluti [declinabat ;

nunquam vero cum illa concubuerat, iram vero mulieris

pro eo quod est, *iram namque mulieris vitabat*. Atque hæc quidem dictionis schemata sunt, quibus non solum poetæ, verum etiam orationis solutæ scriptores usi sunt.

LXV. Ceterum multæ species figurarum in Sententiis apud illum sunt, quarum est et Præexclamatio, quæ fit, quando aliquis inter narrandum hoc prædicit, quod in aliis suum dicendi locum habet, sicuti in hoc,

Profecto primus telum experturus erat.

Et Acclamatio, cujusmodi est,

Stultus enim post facta sapit.

LXVI. Est etiam personæ fictio, quæ dicitur Prosopopœia, apud eum, et varia. Multas enim et diversas personas colloquentes introducit, quibus et omnimodos mores attribuit. Nonnunquam vero etiam personas non viventes fingit, ut quando dicit,

Haud dubium Peleus lacrimas effuderit amplas.

LXVII. Est autem et Diatyposis, seu Deformatio : quæ est demonstratio effectus rerum aut factarum, aut quæ

εἰς τὸ παραστῆσαι ἐναργέστερον τὸ λεγόμενον· ὡς ἐν τούτῳ,

Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει·
τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.

Ἢ πρὸς τὸ οἶκτον κινῆσαι,

Δύσμορον· ὃν ρα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
νούσῳ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα·
υἱέας τ' ὀλλυμένους, ἐλκυσθείσας τε θύγατρας,
καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
βαλλόμενα προτὶ γαίῃ ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι.

LXVIII. Ἔστι καὶ Εἰρωνεία παρ' αὐτῷ, λόγος διὰ τοῦ ἐναντίου δηλῶν τὸ ἐναντίον, μετά τινος ἠθικῆς ὑποκρίσεως· οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Ἀχιλλέως,

[Ἀλλ' Ὀδυσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισι βασιλεῦσι
φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήιον πῦρ·

καὶ]

Ὅ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω
ὅστις οἵ γ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν·

ἐμφαίνει γὰρ ὅτι οὐκ ἂν ἕτερον εὕροι βασιλικώτερον. Καὶ οὗτος μὲν ὁ τρόπος ἐστὶν, ὅταν περὶ αὑτοῦ λέγῃ τις εὐτελῶς, ἵνα τὴν ἐναντίαν δόξαν παράσχῃ· ἕτερος δέ, ὅταν τις ἄλλον ἐπαινεῖν προσποιῆται, τῇ ἀληθείᾳ ψέγων· καὶ τοῦτό ἐστι παρ' Ὁμήρῳ λεγόμενον ὑπὸ Τηλεμάχου,

Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ πατὴρ ὣς κήδεαι υἷος·

τῷ γὰρ ἐχθρῷ λέγει, ὅτι ὡς πατὴρ υἱοῦ πεφρόντικας. Καὶ πάλιν, ὅταν χλευάζων τις ἐπαίρῃ τὸν πέλας, ὡς οἱ μνηστῆρες,

Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει,
ἢ τινας ἄξει ἀμύντορας ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος,
ἢ νυ καὶ ἐκ Σπάρτηθεν, ἐπεὶ νύ περ ἵεται οὕτως.

LXIX. Ἔστι δέ τι εἶδος εἰρωνείας καὶ ὁ Σαρκασμὸς, ἐπειδάν τις διὰ τῶν ἐναντίων ὀνειδίζῃ τινὰ μετὰ προσποιητοῦ μειδιάματος· ὡς Ἀχιλλεὺς,

Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
εἵλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα, τῇ παριαύων
τερπέσθω.

LXX. Τούτοις παραπλησίως ἔχει καὶ ἡ Ἀλληγορία, ἥπερ ἕτερον δι' ἑτέρου παρίστησιν, οἷόν ἐστι τοῦτο·

Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυλάξεις,
εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὡς ἐπέοικε·

τὸν γὰρ ἐν δεσμοῖς ὄντα ἀνηρτημένον, ἐν κοίτῃ μαλακῇ ὑπνώσσειν λέγει.

LXXI. Κέχρηται πολλάκις καὶ τῇ Ὑπερβολῇ, ἥτις ὑπεραίρουσα τὴν ἀλήθειαν, πολλὴν ἐπίτασιν ἐμφαίνει, οἷον,

Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.

Τοιούτοις μὲν δὴ τρόποις καὶ σχήμασι χρησάμενος Ὅμηρος, καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν ὑποδείξας, τῆς ἐπὶ τούτοις εὐδοξίας πρὸ πάντων δικαίως τυγχάνει.

LXXII. Ἐπεὶ δὲ καὶ χαρακτῆρές εἰσι τῶν λόγων τὰ καλούμενα Πλάσματα, ὧν τὸ μὲν ἁδρὸν, τὸ δ' ἰσχνὸν, τὸ δὲ μέσον λέγεται· ἴδωμεν εἰ πάντα ἐστὶ παρ'

fiunt, aut futurarum, ut id quod dicitur evidentius reddat, veluti in hoc,

Mactant hicce viros, perduntque suburbia flammæ;
Hic pueros ducunt, hic captivas uxores.

Aut ad movendum misericordiam,

O miserum, perdet quem Juppiter ille senecta
Primum nunc ineunte, mala hæc ut grandia spectet,
Ceu juvenes pereant, raptetur cara puella,
Conjux ut vitietur, et ut sua pignora cara
Prosternantur humi, per pugnas inde cruentas.

LXVIII. Est et Ironia apud eum, sermo per contrarium, cum quadam mores et animi affectum significante simulatione, contrarium declarans, ut est hoc Achillis,

O Laertiades, tecum consultet et omni
Concilio regum, qui pellat navibus ignem.

Et

Jam Danaos inter legat is regem potiorem.

Declarat enim quod haud facile alium regem splendore digniorem sit inventurus. Atque hic quidem modus est, quando aliquis se extenuat, ut contrariam sui existimationem præbeat. Alius autem, quando quis se quempiam maxime laudare simulat, quum revera vituperet. Atque hoc est quod apud Homerum a Telemacho dicitur,

Antinoe, ut natus patre, sic ego diligor abs te.

Inimico namque dicit, *tamquam pater filium, sic me curas.* Et rursus, quando quis irridendi gratia proximum extollit, ut proci,

Telemachus cædem haud dubie nobis meditatur,
Auxilium ex Sparta cogens, Pyliisque disertis.
Multum namque sibi tribuit sumitque adolescens.

LXIX. Est et Sarcasmus quædam ironiæ species, quando quis per contrarium alicui conviciatur cum simulato risu, quemadmodum Achilles,

Salva manent aliis sua dona, sed unus Achilles
Munere privatur, licet illi grata sit uxor
Atridæ, cum qua accumbens se oblectet amanter.

LXX. His Allegoria haud dissimilis est, quæ aliud per aliud exhibet, ut est istud,

Atræ noctis eris custos, vigil atque, Melanthi,
In tenero strato cubitans, ceu maximus heros.

Vinctum namque et suspensum, in cubili delicato soporem ducere dicit.

LXXI. Usus est sæpenumero et Hyperbola, quæ veritatem superans, multum vehementiæ ostendit, ut

Hi candore nivem superant, cursuque Aquilonem.

Hujusmodi tropis et figuris Homerus usus est, easque ad posteros transmisit; ut ob hæc ingentem gloriam præ omnibus merito reportet.

LXXII. Quandoquidem vero Characteres, id est dicendi formæ sunt, quæ Genera vocantur: quorum aliud quidem uber, aliud gracile, aliud mediocre appellatur; videamus

Ὁμήρῳ, τῶν μὲν μετ' αὐτὸν ποιητῶν ἢ λογογράφων ἐπιτηδευσάντων ἕν τι τούτων ἑκάστου· ὧν καὶ ἔστι παραδείγματα, Θουκυδίδου μὲν, τὸ ἀδρόν· Λυσίου δὲ, τὸ ἰσχνόν· Δημοσθένους δὲ, τὸ μέσον. Τὸ μὲν οὖν ἀδρὸν πλάσμα ἐκεῖνό ἐστι τὸ καὶ τῇ τῶν λέξεων καὶ τῇ τῶν νοημάτων κατασκευῇ μεγάλας ἔχον ἐμφάσεις· οἷόν ἐστιν,

Ὡς εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,
χερσὶ τρίαιναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.

Ἰσχνὸν δὲ, τὸ καὶ τῇ ὕλῃ τῶν πραγμάτων μικρὸν, καὶ τῇ λέξει κατεξεσμένον· οἷόν ἐστι τοῦτο,

Ὡς εἰπὼν, οὐ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ·
ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθείς,
ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην.

Μέσον δὲ, τὸ ἑκατέρου τούτων μεταξὺ, τοῦ μὲν ἰσχνότερον, τοῦ δὲ ἀδρότερον, οἷον,

Αὐτὰρ ὃ γυμνώθη ῥακέων, πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ἅλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βιὸν, ἦδὲ φαρέτρην
ἰῶν ἐμπλείην, τα χέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστοὺς
αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν.

LXXIII. Ὅτι δὲ καὶ τὸ ἀνθηρὸν εἶδος τῶν λόγων ἐστὶ πολὺ παρὰ τῷ ποιητῇ, κάλλος ἔχον καὶ χάριν εἰς τὸ τέρπειν καὶ ἡδ[ύν]ειν, ὥσπερ ἄνθος, τί ἄν τις καὶ λέγοι; μεοτὴ γάρ ἐστιν ἡ ποίησις τῆς τοιαύτης κατασκευῆς. Ἡ μὲν δὴ τῆς φράσεως ἰδέα τοιαύτην ἔχει ποικιλίαν παρὰ τῷ Ὁμήρῳ, οἵαν διήλθομεν, ὀλίγα παραδείγματα θέμενοι, ἐξ ὧν ἐστι καὶ τὰ ἄλλα κατανοεῖν.

LXXIV. Ἐπεὶ δὲ παντὸς τοῦ ἀσκουμένου παρ' ἀνθρώποις λόγου, ὁ μέν τις ἐστὶν ἱστορικὸς, [ὁ δὲ θεωρητικὸς,] ὁ δὲ πολιτικὸς, φέρε θεασώμεθα εἰ καὶ τούτων εἰσὶν αἱ ἀρχαὶ παρ' αὐτῷ. Ὁ μὲν δὴ ἱστορικός ἐστιν ὁ τῶν γεγονότων πραγμάτων ἔχων διήγησιν· πάσης δὲ διηγήσεως ἀφορμαὶ γίνονται, πρόσωπον, αἰτία, τόπος, χρόνος, ὄργανον, πρᾶξις, πάθος, τρόπος· καὶ οὐδὲν ἔξω τούτων ἐν ἱστορίᾳ περιέχει οὐδεμία διήγησις. Οὕτως ἐστὶ παρὰ τῷ ποιητῇ πολλὰ πράγματα ὡς γεγονότα ἢ ὄντα διηγουμένῳ· ἐνίοτε δὲ καὶ [ἐν] ἑκάστῳ τούτων διηγήσεις εὑρεῖν ἐστι.

LXXV. Προσώπου μέν, ὡς τὸ τοιόνδε,

Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης ἀφνειὸς, ἀμύμων,
ἱρεὺς Ἡφαίστοιο· δύω δέ οἱ υἱέε ἦστην,
Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.

Καὶ ἐν οἷς εἶδη τινῶν διαγράφει, ὡς ἐπὶ τοῦ Θερσίτου,

Φολκὸς ἦν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα· τὼ δέ οἱ ὤμω
κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὕπερθεν
φοξὸς ἦν κεφαλήν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

Καὶ ἄλλα πολλὰ, ἐν οἷς γένος ἢ εἶδος, ἢ τρόπον, ἢ πρᾶξιν, ἢ τύχην προσώπου διέξεισι πολλάκις· ὡς ἐν τούτοις,

Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς,

καὶ τὰ ἑξῆς.

num omnia ea apud Homerum sint, in quorum singulis singuli poetæ et oratores post illum laboraverunt. Quorum et exempla sunt : Thucydidis quidem ubertas, Lysiæ gracilitas, et Demosthenis mediocritas. Copiosum itaque genus illud est, quod et dictionum et sententiarum apparatu, magnam emphasin habet : ut est,

Sic fatus, nebulas cogit, pulsatque tridente
Tum mare, commovit Zephyris exinde procellas;
Tellus ut simul et pontus tegerentur opacis
Nubibus, ingrueretque polo nox undique cæca.

Gracile autem, tum rerum materia pusillum, tum et dictione extenuatum est : cujusmodi est hoc,

Sic fatus, puerum amplexurus strenuus Hector;
Ast is retro abiit, gremiumque petivit amatæ
Nutricis clamans, faciem fugiebat et hujus,
Dum stupet ob galeam æratam cristamque minacem.

Medium autem inter utrumque istorum, gracile videlicet et copiosum, versatur, ut

Vestibus exuitur laceris consultus Ulysses,
Insilit inque solum, retinens jacula, atque pharetram
Confertam jaculis, jacula atque velocia fudit
Ante pedes, faturque procis dein talia cunctis.

LXXIII. Quod autem et floridum dicendi genus (quod venustatem et gratiam ad delectandum, ac voluptate afficiendum, instar floris habet) frequens apud poetam sit, oratione non indiget; siquidem ejus poesis tali apparatu plena est. Atque dicendi quidem formæ talem apud Homerum variationem habent, qualem obiter ostendimus, paucis adductis exemplis, ex quibus et reliqua deprehendere licet.

LXXIV. Quoniam vero omnis oratio, in qua homines se exercent, aut historica, aut contemplativa, aut civilis est; age videamus, num et harum initia apud istum sint. Historica quidem oratio est, quæ rerum gestarum narrationem continet. Cujuslibet autem Narrationis materia constat persona, causa, loco, tempore, instrumento, actione, affectione, modo; neque ulla historica narratio est quin aliquid istorum complectatur. Ad hunc modum et apud poetam fit, dum multas res tanquam gestas, aut tanquam gerantur, narrat. Nonnunquam vero et in singulis horum narrationes invenire licet.

LXXV. Personæ quidem, ut est hujusmodi,

Dardanidas inter fuit ille Dares, locuples vir,
Integer, atque dei Vulcani mysta, duo cui
Filioli, Phegeus, Idæus, uterque peritus
Omnigenæ pugnæ.

Et dum formas quorundam describit, ut in Thersita,

Strabus erat, claudusque pedem, et gibbosus, acuto
Vertice, cæsaries defloruit undique turpis.

Et alia multa, in quibus aut genus aut speciem, aut mores, aut actionem, aut fortunam personæ sæpius persequitur, sicut in his :

Dardanon altitonans genuit Saturnia proles,

et cetera.

LXXVI. Τόπου δέ ἐστι παρ' αὐτῷ διήγησις, ὁποῖα περὶ τῆς νήσου τῆς γειτνιώσης τῇ τῶν Κυκλώπων λέγει, ἐν οἷς τὸ εἶδος τοῦ τόπου διαγράφει, καὶ τὸ πηλίκον, καὶ τὸ ποῖον αὐτοῦ, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, καὶ τὰ παρ' αὐτῷ· καὶ περὶ τῶν παρακειμένων τῷ ἄντρῳ τῆς Καλυψοῦς,

Ὕλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα,
κλήθρη τ', αἰγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος,

καὶ τὰ ἑξῆς. Καὶ μυρία ἄλλα τοιαῦτα.

LXXVII. Χρόνου δὲ, οἷον,

Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί·

καὶ

Ἕλκεα τε καὶ πρωΐζ' ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι.

LXXVIII. Αἰτίας δὲ ἐν οἷς ἐμφαίνει δι' ὃ γίνεταί τι ἢ γέγονεν· οἷά ἐστι τὰ ἐν ἀρχῇ τῆς Ἰλιάδος εἰρημένα,

Τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός· ὃ γὰρ βασιλῆι χολωθείς,
νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν· ὀλέκοντο δὲ λαοί·
οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα
Ἀτρείδης,

καὶ τὰ ἑξῆς. Ἐν γὰρ τούτοις λέγει τὰς αἰτίας, τῆς μὲν Ἀχιλλέως καὶ Ἀγαμέμνονος διαφορᾶς, τὸν λοιμόν· τοῦ δὲ λοιμοῦ, τὸν Ἀπόλλωνος χόλον· τοῦ δὲ χόλου, τὴν ὕβριν τὴν εἰς τὸν ἱερέα τοῦ δαίμονος.

LXXIX. Ὀργάνου δὲ τὴν διήγησιν, ὁποίαν διέξεισι τῆς ἀσπίδος, ἣν Ἥφαιστος Ἀχιλλεῖ κατεσκεύασε· [καὶ ἄλλη σύντομος] περὶ τοῦ Ἕκτορος δόρατος,

Ἐνθ' Ἕκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος, ἐν δ' ἄρα χειρὶ
ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκις.

LXXX. Πράξεως δὲ διηγήσεις εἶεν [ἂν] ἄλλαι τε καὶ αἱ τοιαίδε·

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα, καὶ μένε' ἀνδρῶν
χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἔπληντ' ἀλλήλῃσι· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

LXXXI. Πάθους δὲ διήγησίς ἐστιν, ἐν ᾗ τὸ συμβαῖνον ἐξ αἰτίου ἢ ἐνεργείας [τινὸς] σαφηνίζεται· ὁποιά φησι περὶ τῶν ὑπὸ ὀργῆς ἢ φόβου ἢ λύπης κατεσχημένων, ἢ τιτρωσκομένων, ἢ ἀποκτιννυμένων, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτο πασχόντων. Οἷον ἐξ αἰτίου μέν,

Ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
πίμπλαντ', ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην.

Ἐξ ἐνεργείας δὲ,

Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
πλοχμοί θ', οἵ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.

LXXXII. Ὁ δὲ τρόπος ἐστὶ ποιητικὸς πράξεως, ἢ παθήματος, ἢ σχέσεώς τινος· καθ' ἣν τὸ μὲν ὧδέ τι ἐνεργεῖ [ἢ πάσχει], τὸ δὲ, ὧδέ πως ἔχει, καὶ πάσῃ ἀκολουθεῖ [τῇ] τοιαύτῃ διηγήσει· παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τὸ τοιόνδ' ἂν εἴη,

LXXVI. Loci autem apud eum narratio est iis quæ de insula Cyclopum regioni vicina commemorat, in quibus loci speciem describit, magnitudinem, qualitatem, quæ in illa, et quæ juxta illam sunt; denique dum ea quæ Calypsonis antro adjacent, describit :

Speluncam circumdederat nemus undique pulchrum,
Silva, alnus fragilis, ciethra et fragrans cyparissus, etc.

Et cetera hujusmodi innumera.

LXXVII. Temporis autem, veluti

Jamque novem magni Jovis anni præterierunt.

Et,

Hactenus appellunt quum naves Aulida Græcæ,
Perniciem Priamo magnam populoque ferentes.

LXXVIII. Causæ vero, in quibus ostendit, quapropter aliquid fiat aut factum sit, ut illa quæ in Iliadis exordio dicta sunt,

Quis deus immisit litem, ut contendat uterque?
Haud dubie Phœbus, regi indignatus Atridæ :
Is siquidem mittendo luem validam inter Achivos,
Innumeros leto dedit, ob Chrysam violatum,

et reliqua. In his enim inimicitiæ inter Achillem et Agememnonem causam fuisse dicit pestem; pestis vero, Apollinis iram; iræ autem, contumeliam qua dei sacerdos affectus erat.

LXXIX. Instrumenti, qualem narrationem in clypeo, quem Vulcanus Achilli fabrefecit, prosequitur. Est et alia concisa de Hectoris hasta :

Hector ubi ingressus, bis quinque tenens cubitorum
Unius atque hastam bene longam, ferrea cuspis
Cui splendebat item, circumdat et annulus auro.

LXXX Facti autem narrationes quum aliæ, tum ejusmodi sunt,

Conveniunt, parmas simul objiciunt, simul hastas,
Armatorum hominum quoque robora maxima, scutis
Cominus umbosis propeliunt mutua utrimque
Vulnera, magnus ut hinc factus sit utrimque tumultus.

LXXXI. Affectionis autem narratio est, in qua id quod contingit, ex causa, aut ex efficacia quadam declaratur, cujusmodi de iis narrat, qui ira, aut timore, aut tristitia afficiuntur, aut vulnerantur, occiduntur, aut aliud quidpiam tale perpetiuntur. Ex causa,

Indoluit, ferventque homini præcordia nigra,
Atque oculos igni similes gestare corusco.

Ex efficacia,

Ut Charitum multo conspersi sanguine crines,
Aurea vitta comas, necnon argentea vincit.

LXXXII. Modus autem efficit actionem, passionem, aut habitum secundum quem aliud quidem sic fit, (aut hoc patitur), aliud vero sic quodammodo se habet : isque sequitur omnem ejusmodi narrationem. Ejus exemplum tale fuerit :

Τὸν δ' Ὀδυσεὺς κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ·
ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε· δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς
βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν
αἵματος ἀνδρομέοιο,

καὶ τὰ ἑξῆς.

LXXXIII. Ἔστι δὲ διήγησις παρ' αὐτῷ, ὡς μὲν ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλατεῖαν φράσιν καὶ ἐξεργασίαν ἁρμόζουσαν τοῖς ὑποκειμένοις ἔχουσα· ἐνίοτε δὲ εὐτονος, ὡς ἡ τοιαύτη,

Κεῖται Πάτροκλος, νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
γυμνοῦ· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.

Τοῦτο δὲ τὸ εἶδος πολλάκις ἐστὶ χρήσιμον· τὸ γὰρ τάχος τῶν λόγων εὐτονώτερον καθίστησι καὶ τὸν λέγοντα καὶ τὸν ἀκροώμενον, καὶ ῥᾳδίως τυγχάνει τοῦ προκειμένου.

LXXXIV. Διηγεῖται δὲ ποτὲ μὲν ψιλῶς, ποτὲ δὲ μετὰ εἰκόνος ἢ ὁμοιώσεως ἢ παραβολῆς. Εἰκόνος μὲν, ὡς ὅταν εἴπῃ,

Ἡ δ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Ὁμοιώσεως δὲ, οἷον,

Αὐτὸς δὲ κτίλος ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν.

Παραβολῆς δὲ, ὅταν παραπλησίων πραγμάτων παράθεσιν ποιήσηται, ἔχουσαν ἀνταπόδοσιν τὴν ἀπὸ τοῦ προκειμένου διηγήματος. Καὶ ἔστι παρ' αὐτῷ ποικίλα τὰ εἴδη τῶν παραβολῶν· συνεχῶς γὰρ καὶ πολυτρόπως παρατίθησι ταῖς τῶν ἀνθρώπων πράξεσι καὶ σχέσεσι ζώων ἄλλων ἐνεργείας καὶ φύσεις.

LXXXV. Καὶ ἔστι μὲν ὅτε ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων ποιεῖται τὴν ὁμοίωσιν οὐ πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ σώματος, ἀλλὰ πρὸς τὴν φύσιν ἑκάστου ἀφορῶν· ὅθεν τὴν μὲν ἰταμότητα ἀπείκασε μυίᾳ,

Καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκε·

καὶ τὴν συνέχειαν τῷ αὐτῷ ζώῳ,

Ἠύτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά·

τὸν δὲ ἀθροισμὸν καὶ τὴν πολυπλήθειαν μετ' εὐταξίας, μελίσσαις,

Ἠύτ' ἔθνεα εἰσὶ μελισσάων ἀδινάων.

Οὕτω δὲ καὶ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν δίωξιν ἔδειξεν, εἰπών,

Σφήκεσσιν ἐοικότες εἰνοδίοισι·

καὶ ἔτι προσθεὶς,

Οὓς παῖδες ἐριδαίνουσιν ἔθοντες,

ἵνα μᾶλλον τὸ ἐκ φύσεως αὐτῶν θυμοειδὲς τῷ ἀπὸ τῶν παίδων ἐρεθισμῷ ἐπιτείνῃ. Ἐπὶ δὲ συνεχοῦς φωνῆς φησὶν

Ἐσθλοὶ, τεττίγεσσιν ἐοικότες·

λαλίστατον γὰρ τὸ ζῷον, καὶ ἄπαυστον ἐν τούτῳ.

LXXXVI. Τῶν δὲ ἀσυντάκτως φερομένων φωνὰς πεμμιγεῖς οὕτως εἴκασεν·

Ἠύτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι προ·

Vulnerat hunc jaculo feriens divinus Ulysses,
In guttur, procumbat ut is pateramque relinquat,
Quam manibus tenuit; cruor hinc fluitaret opimus
Per nares,

et cetera.

LXXXIII. Est autem Narratio apud eum, quæ plerumque copiosam explicationem habet, ac diligentiam subjectæ materiæ convenientem. Nonnunquam vero succincta, ut ejusmodi,

Patroclus jacet, hinc pugna est pro corpore nudo;
Illius arma autem sibi sumpsit strenuus Hector.

Est vero hæc forma sæpe utilis; orationis namque celeritas et dicentem et audientem attentiorem reddit et facile propositi compotem.

LXXXIV. Narrat autem nonnunquam tenuiter, nonnunquam vero cum imagine, vel similitudine, vel simili. Imagine, ut quando inquit,

Penelope ex thalamo veniens, forma referebat
Aureolam Venerem, venatricemque Dianam.

Similitudine vero, ut

Non secus atque aries aciem transire solebat.

Simili vero, quum vicinarum rerum comparationem ita facit, ut ad institutum adaptari queat. Suntque apud eum variæ similium species. Subinde namque ac multis modis aliorum animantium efficaciam et naturam, hominum gestis et habitibus confert.

LXXXV. Est etiam quando a minimis similitudinem trahit, non ad corporis magnitudinem, sed ad uniuscujusque naturam respiciens, quo fit ut audaciam muscæ comparet,

Inspiravit huic Pallas muscæ improbitatem.

Et assiduitatem eidem animanti comparavit:

Haud secus ac muscarum examina multa frequentant.

Globum autem et ingentem multitudinem ordine incedentem, apibus:

Sicut apum fuerint examina crebra volantum.

Ad hunc modum et iram et persecutionem ostendit, dicens,

Vespis ad callem similes;

atque his subjungit,

Quas pueri irritare solent,

ut eo magis germanum earum furorem per puerorum irritationem concitatum exaggeraret. De continua autem voce ait,

Frugi, similesque cicadis;

loquacissimum namque est animal, et strepere non cessans.

LXXXVI. Eorum autem, qui temere ac nullo ordine feruntur, voces inconcinne permixtas sic comparavit:

Haud secus atque gruum clangor ferit æthera summum.

τὰ δὲ εἰς τάξιν καθιστάμενα πλήθη τοῖς καθημένοις ὀρνέοις ὁμοιοῖ,

Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων·

τὴν δὲ ὀξύτητα τῆς τε ὄψεως καὶ τῆς πράξεως, ποτὲ μὲν ἱέρακι παραβάλλει,

Ὠκεῖ, φασσοφόνῳ, ὃς τ' ὤκιστος πετεηνῶν·

ποτὲ δὲ ἀετῷ,

Ὃν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ·

παρίστησι γὰρ τὴν ὀξυδέρκειαν ἐν τῷ πόρρωθεν ἰδεῖν, τὸ δὲ τάχος ἐν τῷ ποδωκέστατον ζῷον ἐλεῖν· τὸν δὲ ἐκπλαγέντα πρὸς ὄψιν πολεμίου, δράκοντος ὁράματι προσείκασεν, οὐκ ὀκνήσας οὐδ' ἀπὸ τῶν ἑρπετῶν παραδείγματα λαβεῖν,

Ὡς δ' ὅτε τίς [τε] δράκοντα ἰδὼν, παλίνορσος ἀπέστη.

Ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων ζῴων, δειλίας μὲν ἀπὸ τοῦ λαγωοῦ λαμβάνει, καὶ ἀπὸ τῶν ἐλάφων ὁμοίως,

Τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες ἠΰτε νέβροι;

κυνῶν δὲ, ὅτε μὲν ἀλκὴν,

Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε, οἵ τ' ἐπὶ θήρης·

ὅτε δὲ φιλοτεκνίαν,

Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα·

ὅτε δὲ προθυμίαν πρὸς τὸ φυλάσσειν,

Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσωνται ἐν αὐλῇ.

LXXXVII. Ἁρπαγὴν δὲ ἅμα θυμικῶς καὶ ἰταμῶς πρασσομένην, λύκοις εἴκασεν,

Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον, ἢ ἐρίφοισι.

Τὸ δὲ ἄλκιμον καὶ ἄτρεπτον διά τε συῶν ἀγρίων καὶ παρδάλεων καὶ λεόντων ἔδειξε, μερίζων ἑκάστῳ τὸ πρὸς τὴν φύσιν οἰκεῖον· τῶν μὲν συῶν τὴν ὁρμὴν, ἣν ἔχει πρὸς μάχην, ἀνυπόστατον ποιῶν,

Ἰδομενεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ προμάχοις συὶ εἴκελος ἀλκήν·

τῶν δὲ παρδάλεων τὸ ἄπαυστον τῆς τόλμης,

Ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένῳ οὐκ ἀπολήγει·

λεόντων δὲ τὸ μέλλον μὲν, εἰς τέλος δὲ γενναῖον,

Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται.

Πάλιν δὲ παραβάλλει δρόμον ἀνδρὸς γενναίου ἵππῳ τροφῆς κεκορεσμένῳ,

Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ·

καὶ τοὐναντίον βραδὺν κατὰ πορείαν, ἀήττητον δὲ ἐν τῷ χαρτερεῖν, οὕτως ἔδειξεν,

Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας.

Σχῆμα δὲ βασίλειον καὶ ὑπερέχον ἐτύπωσε διὰ τούτων,

Ἠύτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων.

LXXXVIII. Οὐ κατέλιπε δὲ οὐδὲ τὰς τῶν θαλασσίων ζῴων ὁμοιότητας· πολύποδος μὲν τὸ παράμονον καὶ δυσαπόσπαστον τῶν πετρῶν,

Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο·

At eorum qui jam ordinantur multitudinem avibus considentibus assimilat:

cum clangore considentium.

Visus autem et facti acrimoniam nonnunquam accipitri confert:

Persimilisque palumbineco, qui perceler instat;

nonnunquam vero aquilæ,

quam etiam in alto volitantem lepus pedibus celer non fe- [fellerit.

Visus namque acumen in eo ostendit, quod eam de longe ait videre, celeritatem vero, quod pernicissimum animal capit. Hostis autem aspectu obstupefactum ei comparat, qui draconem videt, ita ut non puduerit eum vel a reptilibus exempla sumere:

Haud secus atque dracone aliquis viso rediit mox.

Ab aliis vero animantibus, timiditatis quidem a lepore, et a cervo itidem sumit:

Cur adeo stupefacti estis velut hinnulus omnes.

A canibus autem aliquando sumit fortitudinem:

Acres ut catuli mordent aprum, lacerantque;

aliquando autem amorem erga liberos:

Ut canis egregie catulos propugnat amatque;

aliquando vero animi promptitudinem ad custodiendum:

Ut canis est promptus, fidusque ad ovilia custos.

LXXXVII. Raptum autem, qui et iracunde et audacter fit, lupis comparare solet:

Agnos ut lupus invadit, raptatque tenellos.

Fortitudinem vero et constantiam per sues silvestres, pardos et leones, ostendit, dum unicuique quod naturæ suæ proprium est, tribuit. A suibus impetum (quem hoc genus animantis ad pugnam intolerabilem habet) mutuatur:

Idomeneus apro similis propugnat ubique.

A pardis pertinacem audaciam:

Nec penetrante cutem pilo, pugnare remittit.

A leonibus vero primum cunctationem, deinde et generositatem:

Cauda utrumque latus, lumbos, atque ilia verrit.

Rursus autem hominis generosi cursum equo saturo comparat:

Sicut equus saturus juxta præsepe moratus.

Et contra cunctabundum in itinere, sed in tolerando insuperabilem, sic ostendit:

Arva petens asinus veluti pueris invitis

Regium vero habitum ac præstantiam hisce expressit:

Eminet armento veluti bos, præstat et omni.

LXXXVIII. Neque vero marinorum animantium similitudines omisit, polypi quidem perseverantiam, et quam difficulter a saxis avellatur:

Extrahitur veluti polypus si quando cavernis.

δελφῖνος δὲ τὸ ἡγεμονικὸν καὶ κρατιστεῦον τῶν ἄλλων,

Ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι.

Delphini autem principatum ac præstantiam inter alios pisces,

Ut pisces alios superat delphinus in undis.

LXXXIX. Πολλάκις δὲ τὰ ὑπὸ ἀνθρώπων πρασσόμενα ἄλλαις ὁμοίοις πράξεσι παραβάλλει, ὥσπερ ἐν τούτῳ,

Οἱ δ' ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισι,

LXXXIX. Sæpenumero autem ea quæ ab hominibus fiunt, aliis similiter factis confert, ut in hoc,

Messores veluti certant frumenta metendo:

τὴν ἔνστασιν καὶ καρτερίαν δεικνύων τῶν ἀνδρῶν. Τῷ δ' ἀγεννῶς δακρύοντι ὀνειδίζει μετ' ἐναργοῦς ὁμοιώσεως,

Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις, ἠύτε κούρη νηπίη;

resistendi vim et fortitudinem virorum demonstrans. Sed et præter generis dignitatem ploranti, similitudine perspicua convitiatur:

Cur pueri in morem lacrimas, Patrocle sodalis?

XC. Ἐτόλμησε δὲ καὶ τοῖς στοιχείοις παραβαλεῖν πράξεις ἀνθρωπίνας, ὡς ἐν τούτῳ,

Ὡς ἔφατ'. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα
ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσει νότος ἐλθὼν
προβλῆτι σκοπέλῳ· τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει
παντοίων ἀνέμων, ὅταν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται·

XC. Ausus est autem et elementis humana facta conferre, sicut in isto,

Argolici vocem tollebant, fluctus ut altis
Littoribus resonat, scopuloque immurmurat, Auster
Quem petit, omnigenis Zephyris agitata procella,
Nec quoque deseruit, variis dum partibus afflant.

ἐν οἷς δῆλός ἐστι καὶ ὑπερβολῇ καὶ αὐξήσει κεχρημένος. Οὐ γὰρ ἤρκεσε κύματος ἦχῳ τὴν κραυγὴν ἀπεικάσαι, ἀλλὰ τῷ προφερομένῳ ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅπου μετεωριζόμενον τὸ κῦμα μείζονα ἦχον ἀποτελεῖ· καὶ οὐχ ἁπλῶς κῦμα, ἀλλὰ τὸ κινηθὲν ἀπὸ νότου, τοῦ μάλιστα τὰ ὑγρὰ κινοῦντος· καὶ ἐπὶ σκοπέλῳ προβλῆτι, τῷ ἀνατεταμένῳ εἰς τὸ πέλαγος, καὶ περικλυζομένῳ ὑπ' αὐτοῦ, ὃς καὶ ἀδιάλειπτον ἔχει τὸν κλύδωνα, ὁπόθεν ἂν προσπίπτωσιν οἱ πνέοντες ἄνεμοι. Τοιαῦτα μέν ἐστι τὰ τῆς ἐν τῷ διηγεῖσθαι ἐξεργασίας παρ' αὐτῷ· ἅπερ ἔνεστι καὶ ἐπὶ τῶν πολλῶν κατανοεῖν ἐκ τῶν ὀλίγων παραδειγμάτων.

Delphini autem principatum ac præstantiam inter alios pisces, num apud Homerum ita sint, ut ipse eas primus et excogitasse et illustrasse videatur. Qua de re pauca item exempla adducemus, unde reliqua cognosci possunt.

XCI. Σκεψώμεθα δὲ καὶ τὰ λοιπὰ εἴδη τῶν λόγων, εἰ ἔστι παρὰ τῷ Ὁμήρῳ πρώτῳ καὶ τὰς ἐννοίας αὐτῶν λαβόντι, καὶ ἐναργῶς κατασκευάσαντι. Ὁμοίως ὀλίγα παραδείγματα παρατεθέντα καὶ τὰ ἄλλα νοεῖν παρασκευάσει.

XCI. Perpendamus autem et reliquas orationis species, num apud Homerum ita sint, ut ipse eas primus et excogitasse et illustrasse videatur. Qua de re pauca item exempla adducemus, unde reliqua cognosci possunt.

XCII. Ὁ δὲ Θεωρητικὸς λόγος ἐστὶν ὁ περιέχων τὰ καλούμενα θεωρήματα, ἅπερ ἐστὶ γνῶσις τῆς ἀληθείας γινομένη μετὰ τέχνης· ἀφ' ὧν ἔστι τὴν φύσιν τῶν ὄντων, θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων, κατανοεῖν, καὶ τὰς περὶ τὸ ἦθος ἀρετὰς καὶ κακίας διαιρεῖν, καὶ ἤτινι τέχνῃ λογικῇ μετέρχεσθαι τὴν ἀλήθειαν προσήκει, μανθάνειν. Ταῦτα δὲ μετεχειρίσαντο οἱ ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίψαντες· ἧς ἐστι μέρη τὸ φυσικὸν, καὶ ἠθικὸν, καὶ διαλεκτικόν. Ἐν δὴ πᾶσι τούτοις τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ σπέρματα ἐνδιδόντα Ὁμήρου εἰ καταμάθοιμεν, πῶς οὐκ ἂν εἴη πρὸ πάντων θαυμάζεσθαι ἄξιος; εἰ δὲ δι' αἰνιγμάτων καὶ μυθικῶν λόγων τινῶν ἐμφαίνεται τὰ νοήματα, οὐ χρὴ παράδοξον ἡγεῖσθαι· τούτου γὰρ αἴτιον ποιητικὴ καὶ [τὸ] τῶν ἀρχαίων ἦθος, ὅπως οἱ μὲν φιλομαθοῦντες μετά τινος εὐμουσίας ψυχαγωγούμενοι, ῥᾷον ζητῶσί τε καὶ εὑρίσκωσι τὴν ἀλήθειαν· οἱ δὲ ἀμαθεῖς μὴ καταφρονῶσι τούτων ὧν οὐ δύνανται συνιέναι· καὶ γάρ ἐστί πως τὸ μὲν δι' ὑπο-

XCII. Ceterum Contemplativa oratio est, quæ speculationes (quæ sic vocantur) complectitur, habentque veritatis cognitionem, quæ arte constat. Unde et rerum divinarum et humanarum naturam cognoscere licet; virtutes et vitia, quæ in moribus sunt, secernere; denique qua rationali arte veritatem consequi conveniat, discere. Hæc autem ii, qui in Philosophia versati sunt, tractaverunt, cujus etiam partes sunt, Naturalis scientia, et Moralis, et Disserendi Ars. Quodsi horum omnium principia et semina Homerum suppeditasse cognoverimus, quo pacto non præ omnibus admiratione dignus fuerit? Porro quod per ænigmata et fabulosas quasdam orationes animi sensa ostendit, non mirum videri debet. Poetica namque in causa est, et priscorum consuetudo, ut disciplinarum studiosi, ingenii ac animi quadam delectatione deliniti, veritatem facilius et inquirant et inveniant; et ut vulgus illa non contemnat, quæ intelligere nequit. Etenim

νοίας σημαινόμενον ἀγωγὸν, τὸ δὲ φανερῶς λεγόμενον εὐτελές.

XCIII. Ἀρξώμεθα τοίνυν ἀπὸ τῆς τοῦ παντὸς ἀρχῆς καὶ γενέσεως, ἣν Θαλῆς ὁ Μιλήσιος εἰς τὴν τοῦ ὕδατος οὐσίαν ἀναφέρει· καὶ θεασώμεθα εἰ πρῶτος Ὅμηρος τοῦθ' ὑπέλαβεν, εἰπών

Ὠκεανός θ' ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται.

Μετ' ἐκεῖνον δὲ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος, ὑφιστάμενος τὰς πρώτας ἀρχὰς εἶναι τὸ ὕδωρ καὶ τὴν γῆν, ἔοικε σπάσαι τὴν ἀφορμὴν ταύτην ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν τούτων,

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε·

σημαίνει γὰρ τὴν ἀνάλυσιν εἰς τὰ γεννητικὰ στοιχεῖα τοῦ παντός. Ἡ δὲ μάλιστα ἀληθὴς δόξα τέσσαρα στοιχεῖα συνίστησι, πῦρ, ἀέρα, ὕδωρ, γῆν· ταῦτα δὲ καὶ Ὅμηρος εἰδὼς φαίνεται, μνημονεύων ἐν πολλοῖς αὐτῶν ἑκάστου.

XCIV. Καὶ τὴν τάξιν δὲ αὐτῶν ὅπως ἔχει κατέμαθεν. Ὅτι μὲν γὰρ ἡ γῆ κατωτάτω πάντων ἐστὶ, θεασόμεθα· σφαιροειδοῦς γὰρ ὄντος τοῦ κόσμου, ὁ μὲν περιέχων τὰ πάντα οὐρανὸς τὸν ἄνω τόπον ἐπέχειν εἰκότως λέγοιτ' ἄν· ἡ δὲ γῆ, ἐν μέσῳ οὖσα πανταχόθεν, κατωτέρω τοῦ περιέχοντος ἐστί. Τοῦτο δὴ ὁ ποιητὴς ἐν τούτοις μάλιστα δηλοῖ, ἐν οἷς φησιν, [εἰ] ὁ Ζεὺς ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου σειρὰν ἀνάψαιτο, τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν ἀνασπάσειν, ὡς πάντα μετέωρα γενέσθαι·

Ἀλλ' ὅτε κεν καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ' αὐτῇ τε θαλάσσῃ·
σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
δησαίμην, τὰ δέ κ' αὖθι μετήορα πάντα γένοιτο.

XCV. Ὑπὲρ δὲ γῆς ὄντος τοῦ ἀέρος, τὸν αἰθέρα ὑψηλότερον εἶναί φησιν οὕτως,

Εἰς Ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἢ τότ' ἐν Ἴδῃ
ἀκροτάτῃ πεφυυῖα, δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανε·

τοῦ δὲ αἰθέρος ἀνωτέρω τὸν οὐρανὸν,

Ὣς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο·

καὶ ἔτι ἐν τούτῳ,

Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε·

τὸ γὰρ καθαρώτερον τοῦ ἀέρος, ἀνωτάτω ὄν, καὶ τὸ μάλιστ' ἀπέχον τῆς γῆς καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς ἀναθυμιάσεων, ὡς ὅλον λαμπρόν φασιν Ὄλυμπον προσηγορεῦσθαι.

XCVI. Ἐν οἷς δέ φησιν ὁ ποιητὴς συνοικεῖν τῷ Διὶ τὴν Ἥραν οὖσαν ἀδελφὴν, δοκεῖ ταῦτα ἀλληγορεῖσθαι, ὅτι Ἥρα μὲν νοεῖται ὁ ἀὴρ, ἥπερ ἐστὶν ὑγρὰ οὐσία· διὸ καὶ λέγει,

Ἥέρα δ' Ἥρη
πίτνα πρόσθε βαθεῖαν.

Ζεὺς δὲ ὁ αἰθὴρ, τουτέστιν ἡ πυρώδης καὶ ἔνθερμος οὐσία,

Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν.

est quando id quod figurate significatur, jucundum fit; quod vero aperte dicitur, vilescit.

XCIII. Exordiamur itaque a totius Universi principio ac generatione, quam Thales Milesius ad aquæ substantiam refert, et videamus num Homerus primus hoc invenerit, dicens,

Oceanus qui cuncta creat, gignitque creata.

Post istum vero Xenophanes Colophonius, aquam et terram inter prima initia constituens, ejus placiti occasionem ab Homericis istis sumpsisse videtur,

Sed vos in terram lymphamque resolvier omnes.

Significat enim resolutionem in genitalia elementa universitatis. Opinio autem maxime verax quattuor elementa constituit, Ignem, Aerem, Aquam, et Terram. Hæc autem et Homerum scivisse apparet, dum in multis uniuscujusque istorum mentionem facit.

XCIV. Qua autem serie ea constituta essent, pernovit. Nam quod terra omnium infima sit, videbimus. Orbiculari namque exsistente mundo, cœlum, quod omnia continet, superiorem locum retinere, haud immerito dici queat: terra autem in medio exsistens undiquaque inferior continente est. Hoc sane poeta in his maxime declarat, in quibus ait, si Juppiter de Olympo catenam suspenderet, terram et mare revulsurum, ut omnia in sublime tollerentur:

Ast ego si cupiam, vos nunc detraxero cunctos,
Firma cum tellure simul pontoque prælto,
Vertice de cœli suspensa rite catena,
Atque hæc rursus ego in sublime reduxero cuncta.

XCV. Præterea Aere super terram exsistente Ætliera excelsiorem esse, ad hunc modum asserit,

Conscendit pinum, quæ stans in vertice montis
Idæ, ipsas penetrat nebulas atque æthera summum.

Æthere autem cœlum superius:

Sic illi pugnant, ut ferreus inde tumultus
In cœlum resonet, sterilemque per æthera tranet.

Et præterea in isto,

Aeria ascendit cœlum, atque petivit Olympum.

Quum enim suprema aeris pars purior sit, et maxime a terra ejusque exhalationibus distet, ideo Olympum quasi ὅλον λαμπρὸν, id est totum splendidum, appellari dicunt.

XCVI. In quibus vero poeta ait, Junonem cum Jove consuetudinem habere, quum tamen illius soror esset, per allegoriam hæc significare videtur, quod per Junonem Aer intelligatur, quippe humida substantia; propterea etiam dicit,

Aera pandebat Juno Lucina profundum.

Per Jovem autem Æther, hoc est ignea substantia et calida essentia, significetur:

Atque Jovi cœlum in nebulis atque æthere cessit.

Ἀδελφοὶ μὲν οὖν ἔδοξαν διὰ τὴν συνάφειαν καὶ τὴν κατά τι ὁμοιότητα, ὅτι ἄμφω κοῦφοι καὶ κινούμενοι· σύνοικοι δὲ καὶ ὁμόλεκτροι, ὅτι ἐξ αὐτῶν συνιόντων γεννᾶται τὰ πάντα· διὸ καὶ ἐν τῇ Ἴδῃ συνέρχονται, καὶ ἡ γῆ αὐτοῖς φύει τὰς πόας καὶ τὰ ἄνθη.

XCVII. Τοῦ δὲ αὐτοῦ λόγου ἔχεται κἀκεῖνα, ἐν οἷς φησιν ὁ Ζεὺς κρεμᾶσθαι τὴν Ἥραν, καὶ ἐξάπτεσθαι τῶν ποδῶν αὐτῆς ἄκμονας δύο, τουτέστι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν. Μάλιστα δὲ ἐν ἐκείνοις ἐξεργάζεται τὸν περὶ στοιχείων λόγον, δι' ὧν ὁ Ποσειδὼν λέγει αὐτῷ,

> Τρεῖς γάρ τε Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκε Ῥεῖα,
> Ζεύς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων·

καὶ,

> Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·

καὶ ὅτι ἐν τῇ τοῦ παντὸς νομῇ Ζεὺς μὲν ἔλαχε τὴν τοῦ πυρὸς οὐσίαν, Ποσειδὼν δὲ τὴν τοῦ ὕδατος, Ἅδης δὲ τὴν τοῦ ἀέρος· τοῦτον γὰρ λέγει ζόφον ἠερόεντα, ἐπειδὴ φῶς οἰκεῖον οὐκ ἔχει, ἀλλ' ὑπὸ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων καταλάμπεται.

XCVIII. Τετάρτη δὲ κατελείφθη καὶ κοινὴ πάντων ἡ γῆ. Ἡ μὲν γὰρ τῶν τριῶν στοιχείων οὐσία κινεῖται ἀεί, μόνη δὲ ἀκίνητος ἡ γῆ μένει, ᾗ καὶ τὸν Ὄλυμπον προσέθηκεν· εἰ μὲν γὰρ ὄρος ἐστίν, ὡς μέρος τῆς γῆς· εἰ δὲ τοῦ οὐρανοῦ τὸ λαμπρότατον καὶ καθαρώτατον, ὡς καὶ ταύτης οὔσης ἐν τοῖς στοιχείοις πέμπτης οὐσίας, ὅπερ ᾠήθησάν τινες τῶν ἐνδόξων φιλοσόφων. Ὥστε κατὰ τὸ εἰκὸς κοινὰ ὑπέθετο εἶναι, τήν τε γῆν κατωτάτω διὰ βαρύτητα, καὶ τὸν Ὄλυμπον ἀνωτάτω ὄντα διὰ κουφότητα, ὅτι εἰς ταῦτα αἱ μεταξὺ φύσεις πῇ μὲν καταφέρονται, πῇ δὲ ἀναφέρονται.

XCIX. Τῆς δὲ τῶν στοιχείων φύσεως ἐξ ἐναντίων συνεστώσης, ξηρότητός τε καὶ ὑγρότητος, καὶ θερμότητος καὶ ψυχρότητος, ὑπὸ δὲ τῆς πρὸς ἄλληλα ἀναλογίας καὶ κράσεως ἐναπεργαζομένης τὸ πᾶν, καὶ μεταβολὰς μὲν μερικὰς ὑπομενούσης, τοῦ δὲ παντὸς λύσιν μὴ ἐπιδεχομένης, Ἐμπεδοκλῆς ἔφη τὰ ὅλα συνεστάναι οὕτως,

> Ἄλλοτε μὲν φιλότητι συνερχόμεν' εἰς ἓν ἅπαντα,
> ἄλλοτε δ' αὖτις ἕκαστα φορεύμενα νείκεος ἔχθει·

τὴν μὲν συμφωνίαν καὶ ἕνωσιν τῶν στοιχείων φιλίαν προσαγορεύσας, νεῖκος δὲ τὴν ἐναντίωσιν.

C. Πρὸ δὲ τούτου Ὅμηρος τὴν φιλίαν καὶ τὸ νεῖκος αἰνίσσεται, ἐν οἷς φησιν ἡ Ἥρα παρ' αὐτῷ,

> Εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
> Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν·
> τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.

CI. Τοιοῦτον δέ γε καὶ τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὸν Ἄρην ὁ μῦθος αἰνίσσεται, τῆς μὲν ταυτὸ δυναμένης ὃ παρὰ τῷ Ἐμπεδοκλεῖ ἡ φιλία, τοῦ δὲ ὃ παρ' ἐκείνῳ τὸ νεῖκος. Ὅθεν ποτὲ μὲν σύνεισιν ἀλλήλοις, ποτὲ δὲ διαλύονται· ἐλέγχει δὲ αὐτοὺς Ἥλιος· καὶ δεσμοῖ μὲν αὐτοὺς Ἥφαιστος, λύει δὲ Ποσειδών. Ἐν οἷς ὅλὸν

Frater igitur et soror visi sunt propter conjunctionem et quandam similitudinem, eo quod uterque levis ac mobilis sit: familiares vero et conjuges, quod ex istis coeuntibus omnia generentur. Quapropter et in Ida congrediuntur, ac terra eis herbas ac flores producit.

XCVII. Ejusdem vero rationis sunt et illa, in quibus Juppiter ait, Junonem pendere, et duas incudes, hoc est mare et terram, illius pedibus appendi. In iis autem elementorum rationem maxime habet, in quibus Neptunus Jovi dicit,

> Tres siquidem fratres sumus, ex Rhea genitrice,
> Juppiter, atque ego, tertius infera regna potitus.

Et

> Omnia tripliciter divisa, tenetque sua omnis.

Præsertim quum in universi distributione, Juppiter ignis, Neptunus aquæ, Pluto aeris essentiam sortitus sit. Hunc enim *aeriam caliginem* ideo vocat, quod lumen proprium non habet, sed a sole, luna et reliquis astris lucem mutuatur.

XCVIII. Terra autem quarta et communis pars, eam ob causam relicta est, quod trium elementorum essentia assidue movetur, terra autem sola immobilis est, cui et Olympum addidit; eo quod sive mons, pars terræ sit: sin vero cœli splendidissimam et purissimam partem intelligas, tum hæc quinta essentia inter elementa fuerit, id quod quidam illustres philosophi senserunt. Quocirca haud abs re communia esse censuit, terram videlicet infimam, propter gravitatem, et Olympum supremum, propter levitatem: quoniam in ista naturæ in medio exsistentes, partim deorsum, partim sursum feruntur.

XCIX. Porro quum elementorum natura ex contrariis constet, videlicet e siccitate et humiditate, calore ac frigore; et quum per convenientiam et temperaturam, quam invicem habent, cuncta fabricetur, mutationesque particulares suscipiat, universalem autem solutionem subire nequeat, Empedocles cuncta ad hunc modum constare inquit,

> Est ubi conveniunt in amore bene, est ubi rursus
> Singula discordant, litem pugnamque capessunt:

ubi elementorum concordiam et unitatem *amicitiam*, adversationem autem *contentionem* appellat.

C. Ante hunc autem Homerus concordiam et discordiam in iis obscure ostendit, in quibus Juno apud eum ait,

> Vado videre feracis cuncta latibula terræ,
> Oceanumque patrem divorum, Tethydaque ipsam
> Magnas inter eos valeam an componere lites.

CI. Talia etiam Veneris et Martis fabula sub verborum involucris ostendit. Quorum illa quidem idem pollet, quod apud Empedoclem *amicitia;* hic autem idem, quod apud illum *contentio*. Unde fit ut aliquando inter sese coeant, aliquando autem dissolvantur. Indicat autem eos Sol, Vulcanus vincit solvit Neptunus. Unde constat,

ἐστιν ὅτι ἡ ἐνθερμος καὶ ἡ ξηρὰ οὐσία, καὶ ἡ ταύτῃ ἐναντία, ἡ ψυχρά τε καὶ ὑγρὰ, ποτὲ μὲν συνάγουσι τὰ πάντα, ποτὲ δὲ λύουσιν.

CII. Ἀκολουθεῖ δὲ τούτοις καὶ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς εἰρημένον, ὅτι ἐκ τῆς Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης συνουσίας Ἁρμονία συνέστηκεν, ἐξ ἐναντίων, βαρέων τε καὶ ὀξέων, κιρναμένων ἀλλήλοις ἀναλόγως. Ὅπως δὲ ἀντίκεινται ἀλλήλοις τὰ τῆς ἐναντίας φύσεως τετυγηκότα, αἰνίττεσθαι ἔοικεν ὁ ποιητὴς καὶ ἐν τῇ παρατάξει τῶν θεῶν, ἐν ᾗ πεποίηκε τοὺς μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοὺς δὲ τοῖς Τρωσὶ βοηθοῦντας, ἀλληγορικῶς ἐμφαίνων τὰς δυνάμεις ἑκάστου· καὶ τὸν μὲν Φοῖβον τῷ Ποσειδῶνι ἀντιτάσσει, τὸ θερμὸν καὶ ξηρὸν τῷ ὑγρῷ καὶ ψυχρῷ· τὴν δ' Ἀθηνᾶν τῷ Ἄρει, τὸ λογιστικὸν τῷ ἀλογίστῳ, τουτέστι τὸ ἀγαθὸν τῷ κακῷ· τὴν δὲ Ἥραν τῇ Ἀρτέμιδι, τὸν ἀέρα τῇ σελήνῃ, καὶ ὅτι ὁ μὲν σταθερὸς, ἡ δὲ πολυκίνητος· τὸν δὲ Ἑρμῆν τῇ Λητοῖ, ὅτι ὁ μὲν λόγος ἀεὶ ζητεῖ καὶ μέμνηται, ἡ δὲ λήθη τούτῳ ἐστὶν ἐναντίον· τὸν δὲ Ἥφαιστον τῷ ποταμῷ, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, καθ' ὃν τὸν ἥλιον τῇ θαλάσσῃ· θεατὴν δὲ τῆς μάχης τὸν πρῶτον θεὸν καὶ ἐπὶ τούτῳ γεγηθότα.

CIII. Ἐκ δὲ τῶν προειρημένων ἅμα καὶ τοῦτο ὑποδεικνὺς Ὅμηρος φαίνεται, καὶ ὅτι εἷς ἐστιν ὁ κόσμος, καὶ πεπερασμένος. Εἰ γὰρ ἄπειρος ἦν, οὐκ ἂν εἰς ἀριθμὸν πέρας ἔχοντα διηρεῖτο. Πάντων [δὲ τῷ] ὀνόματι σημαίνει τὸ σύμπαν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς χρῆται ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ τῷ πληθυντικῷ. Σαφέστερον δὲ τὸ αὐτὸ δηλοῖ ἐν τῷ εἰπεῖν,

Πείρατα γαίης·

καὶ πάλιν ἐν οἷς φησιν,

Οὐδ' εἰ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηται
γαίης καὶ πόντοιο·

καὶ ἐν τῷ,

Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο·

ὅπου γάρ ἐστιν ἀκρότης, ἐκεῖ καὶ πέρας.

CIV. Ὅπως δὲ καὶ περὶ Ἡλίου γινώσκει, οὐκ ἄδηλον· ὅτι κυκλοφορικὴν ἔχων δύναμιν, ποτὲ μὲν ὑπὲρ γαίης φαίνεται, αὖθις δὲ ὑπὸ γῆν ἄπεισι, καὶ τοῦτο δῆλον ποιεῖ λέγων,

Ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος οὐδ' ὅπη ἠώς,
οὐδ' ὅπη Ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
οὐδ' ὅπη ἀνεῖται·

καὶ ὅτι ἀεὶ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰὼν, καὶ διὰ τοῦτο ὑπερίων προσαγορευόμενος ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ, τήν τε ἀνατολὴν ἐκ τοῦ περιέχοντος τὴν γῆν ὕδατος, τουτέστι τοῦ ὠκεανοῦ ποιεῖται, καὶ εἰς αὐτὸν καταδύεται, δηλοῖ σαφῶς, τὴν μὲν ἀνατολὴν κἀν τούτοις,

Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
οὐρανὸν εἰς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ·

τὴν δὲ δύσιν,

Ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος Ἠελίοιο,
ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.

CV. Δείκνυσι δὲ αὐτοῦ καὶ τὸ εἶδος,

calidam et siccam essentiam, et his contrariam, frigidam et humidam, nonnunquam omnia coagmentare, nonnunquam vero dissolvere.

CII. Quibus et hoc consentaneum, quod apud alios poetas dictum est, quod ex Martis et Veneris consuetudine Harmonia nata, id est concentus ex contrariis, videlicet gravibus et acutis, constet, dum inter sese æquabiliter temperantur. Quo pacto autem ea, quæ contrariam naturam sortita sunt, sibi invicem opponantur, poeta per ænigma significasse videtur præsertim in acie deorum, in qua fingit, alios quidem Græcis, alios autem Trojanis auxilium ferre, allegorice uniuscujusque vim ostendens. Atque Phœbum quidem Neptuno in acie opponit, calidum et siccum humido et frigido; Minervam autem Marti, rationale irrationali, hoc est, bonum malo; Junonem vero Dianæ, hoc est, Aerem Lunæ, eo quod ille stabilis, hæc vero instabilis sit; Mercurium autem Latonæ, eo quod sermo assidue quærit ac meminit, oblivio autem his contraria est; Vulcanum denique fluvio, eadem ratione, qua Solem Mari. Pugnæ autem spectatorem deum primarium, et super hoc lætantem fingit.

CIII. Ex prædictis autem simul et hoc ostendere Homerus videtur, quod et unus et finitus sit mundus. Si enim infinitus esset, nequaquam divideretur in numerum habentem terminum. *Omnium* autem nomine significat unum Universum; quippe qui in aliis multis plurali pro singulari utitur. Clarius autem eandem rem declarat, dum inquit,

fines terræ :

et rursus, in quibus ait,

Ultima non certe quamvis adeat loca terræ
Et maris.

Præterea in hoc,

Summo vertice multijugi versatus Olympi :

ubi enim summitas, illic et terminus est.

CIV. Quid autem de Sole sentiat, non est obscurum, quia quum orbicularem circumferentiæ vim obtineat, aliquando super terram apparet, nonnunquam rursus subter terram abit; idque ad hunc modum declarat,

O socii, quis novit ubi caligo sit orta,
Auroræque domus, radiique Hyperionis unde?
Quove meent rursus subeuntes infima terræ?

Ad hæc quod semper super nos graditur Sol, *hyperion*, id est *supergrediens*, ab ipso poeta appellatur. Quum autem Sol ex aqua, quæ terram complectitur, hoc est ex Oceano oriatur, et in eum occidat, poeta illius ortum etiam in his perspicue ostendit,

Oceani stagna alta sinens, exortus erat Sol,
Æthera conscendens, superis lux esset ut alma :

occasum vero,

Irruit Oceano lampas Phœbea, facitque
Ingentes homini tenebras noctemque profundam.

CV. Ostendit autem et ejus formam,

Λαμπρὸς δ' ἦν Ἥλιος ὡς·

καὶ μέγεθος,

Εὖτε γὰρ Ἥλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαῖαν·

καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν τούτῳ,

Ἧμος δ' Ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,

καὶ τὴν δύναμιν,

Ἥλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷ, καὶ πάντ' ἐπακούει·

καὶ τὸ ἔμψυχον, καὶ τὸ ἐπὶ τῇ κινήσει αὐτοπροαίρετον, ἐν οἷς ἀπειλεῖ,

Δύσομαι εἰς ἀίδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω·

καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Ζεὺς αὐτὸν παρακαλεῖ,

Ἥλι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε,
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.

Splendidus autem erat ut Sol :

et magnitudinem,

Nam bene lucescens Phœbus terræ eminet omni :

et magis etiam in hoc,

Sol quando illustris medium penetrarat Olympum :

et vim,

Sol qui cuncta videt supra, omniaque audit :

denique quod sit animal, et sua sponte moveatur, in quibus minatur,

Lux ero funestis, subiens Plutonis in ædes.

Propterea quoque Juppiter eum adhortatur,

Phœbe, tuum fuerit posthac mortalibus, atque
Dis superis lucem cunctis perferre benignam.

Ἐξ ὧν δηλοῖ ὅτι οὐ πῦρ ἐστιν ὁ ἥλιος, ἀλλ' ἑτέρα τις κρείσσων οὐσία· ὅπερ καὶ Ἀριστοτέλης ὑπέλαβεν· εἴγε τὸ μὲν πῦρ ἐστιν ἀνωφερὲς καὶ ἄψυχον καὶ εὐδιάλειπτον καὶ φθαρτὸν, ὁ δὲ ἥλιος κυκλοφορητικὸς καὶ ἔμψυχος καὶ ἀΐδιος καὶ ἄφθαρτος.

Unde constat quod Sol non sit ignis, sed alia quæpiam potior substantia : id quod et Aristoteles sensit. Siquidem ignis in altum fertur, inanimatus, facile cessans, et corruptibilis est : sol vero in orbe fertur, animatus, æternus, et incorruptibilis.

CVI. Καὶ τῶν ἄλλων δὲ τῶν κατὰ τὸν οὐρανὸν ἄστρων ὅτι οὐκ ἀπείρως Ὅμηρος εἶχεν, φανερόν ἐστιν ἐξ ὧν πεποίηκε,

Πληϊάδας θ', Ὑάδας τε, τό, τε σθένος Ὠρίωνος·

καὶ τὴν Ἄρκτον τὴν ἀεὶ στρεφομένην περὶ τὸν ἀειφανῆ πόλον τὸν βόρειον, καὶ διὰ τὸ μετέωρον μὴ ἁπτομένην τοῦ ὁρίζοντος, ὅτι ἐν ἴσῳ χρόνῳ ὅ, τε μικρότατος κύκλος ἐν ᾧ ἐστιν Ἄρκτος, καὶ ὁ μέγιστος, ἐν ᾧ Ὠρίων, στρέφεται ἐν τῇ τοῦ κόσμου περιφορᾷ· καὶ τὸν βραδέως δυόμενον Βοώτην, ὅτι πολυχρόνιον ποιεῖται τὴν κατάδυσιν, οὕτω πεπτωκὼς θέσει, ὥστε ὀρθὸν καταφέρεσθαι, καὶ συγκαταδύεσθαι τέσσαρσι ζωδίοις, τῶν πάντων εἰς ὅλην νύκτα μεριζομένων ἓξ ζωδίων. Εἰ δὲ μὴ πάντα τὰ περὶ τῶν ἄστρων θεωρούμενα διεξῆλθεν, ὡς Ἄρατος ἢ ἄλλος τις, οὐ χρὴ θαυμάζειν· οὐ γὰρ τοῦτο προέκειτο αὐτῷ.

Vergilias, Suculas, nec non magnum Oriona.

Ad hæc Ursam describit, quo pacto subinde juxta polum aquilonarem nobis semper apparentem versetur, et propter sublimitatem, horizontem non attingat, eo quod æquali tempore, et minimus circulus, in quo Ursa est, et maximus, in quo Orion, in mundi circumferentia vertitur. Præterea et Booten tarde occidentem, quia diuturnum faciens occasum, ejusmodi situm habet, ut rectus deferatur, et una cum quattuor signis occidat, quæ sunt ex cunctis illis sex, quæ toti nocti attribuuntur. Quod vero non omnia quæ ad siderum contemplationem pertinent, ut Aratus, seu alius quispiam, prosecutus est, nemini videatur mirum; neque enim hoc ipsius institutum fuit.

CVII. Οὐκ ἀγνοεῖ δὲ τὰς αἰτίας τῶν περὶ τὰ στοιχεῖα συμπτωμάτων, οἷον σεισμῶν καὶ ἐκλείψεων. Ἐπεὶ γὰρ ἡ γῆ σύμπασα μετέχει ἐν ἑαυτῇ ἀέρος τε καὶ πυρὸς καὶ ὕδατος, ὑφ' ὧν καὶ περιέχεται, κατὰ τὸ εἰκὸς ἐν βάθει αὐτῆς συνίστανται ἀτμοὶ πνευματώδεις. Τούτους φασὶν ἔξω μὲν φερομένους κινεῖν τὸν ἀέρα, εἰρχθέντας δὲ ἀνοιδαίνειν, εἰς τὸ ἔξω βιαζομένους. [Τοῦ δ'] ἀνειλεῖσθαι τὸ πνεῦμα ἐντὸς τῆς γῆς, τὴν θάλασσαν αἰτίαν εἶναι νομίζουσιν, ἐμφράσσουσαν ἐνίοτε τὰς εἰς τὸ ἔξω διόδους, ἔστι δὲ ὅτε ὑποχωροῦσαν αὐτὴν, κατερείπειν τῆς γῆς τινὰ μέρη. Καὶ τοῦτο οὖν Ὅμηρος εἰδὼς, τὴν αἰτίαν τῶν σεισμῶν τῷ Ποσειδῶνι ἀνατίθησι, Γαιήοχόν τε αὐτὸν καὶ Ἐνοσίχθονα προσαγορεύων.

CVII. Nec idem accidentium causas, quæ circa elementa versantur, ignoravit, veluti terræ motuum, ac deliquiorum. Quum enim tota terra in se ignis, æris et aquæ partem, a quibus et continetur, habeat, vero consentaneum est, vapores spiritu plenos in ejus profunditate consistere. Qui quando foras feruntur, aerem, ut aiunt, movent : coerciti autem intumescunt, ac vi foras erumpunt. Quod vero spiritus intra terram concluditur, mare in causa esse putant, quod nonnunquam meatuum exitus obstruens, nonnunquam autem recedens, quasdam terræ partes subvertit. Homerus itaque istud non ignorans, terræ motuum causam Neptuno attribuit, dum eum *Terræ continentem*, et *Terræ motorem* appellat.

CVIII. Ἐπεὶ δὲ τῶν πνευμάτων ἐντὸς τῆς γῆς καθειργνυμένων, νηνεμίαι συμβαίνουσι καὶ ζόφοι, καὶ ἀμαυρώσεις τοῦ ἡλίου, σκεψώμεθα εἰ καὶ τοῦτο συνεῖδε. Πεποίηκε μὲν γὰρ τὸν Ποσειδῶνα σείοντα τὴν γῆν με-

CVIII. Quum vero flatibus intra terram conclusis, venti spirare cessent, atque hinc caligo et obscuritas solis oriatur; perpendamus num et hoc viderit. Fingit terram a Neptuno moveri, postcaquam Achilles in prœlium exierat.

τὰ τὴν Ἀχιλλέως ἔξοδον ἐπὶ τὴν μάχην. Προειρήκει δὲ ἐπὶ τῆς προτεραίας, ὁποία ἦν ἡ τοῦ ἀέρος κατάστασις· ἐπὶ μὲν τοῦ Σαρπηδόνος,

Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τανύσας κρατερῇ ὑσμίνῃ·

καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ Πατρόκλου,

Οὐ δέ κε φαίης
οὔτε ποτ' Ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε Σελήνην·
ἠέρι γὰρ κατέχοντο·

καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Αἴας εὔχεται,

Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν,
ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.

Μετὰ δὲ τὸν σεισμὸν, τοῦ πνεύματος ἔξω καταστάντος, σφοδροὶ γίνονται ἄνεμοι, ὅθεν Ἥρα φησὶν,

Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταο Νότοιο
εἶσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὀρέουσα θύελλαν.

Εἶτα τῇ ὑστεραίᾳ τοὺς ἀνέμους ἡ Ἶρις ἐπὶ τὴν πυρὰν τοῦ Πατρόκλου παρακαλεῖ,

Οἱ δ' ὀρέοντο
πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ νέφεα κλονέοντες ὄπισθεν.

Οὕτως δὲ καὶ τὴν ἔκλειψιν τοῦ ἡλίου φυσικῶς γινομένην, ὅταν ἡ σελήνη ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν συνόδῳ κατὰ κάθετον ὑπελθοῦσα ἐπισκοτήσῃ, εἰδὼς φαίνεται. Προειπὼν γὰρ ὅτι ἐλεύσεται ὁ Ὀδυσσεὺς,

Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἰσταμένοιο,

τουτέστιν ὅτε ἅμα παύεται καὶ ἄρχεται ὁ μὴν, συνιούσης τῷ ἡλίῳ τῆς σελήνης, ἅμα τῷ ἐλθεῖν αὐτὸν φησὶν ὁ μάντις πρὸς τοὺς μνηστῆρας,

Ὦ δειλοὶ, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε, νέρθε τε γοῦνα·
εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλὴ
ἐρχομένων ἐρεβόσδε ὑπὸ ζόφον· ἠέλιος δὲ
οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.

CIX. Καὶ ἀνέμων δὲ φύσιν ἀκριβῶς κατενόησεν· ὧν τὴν μὲν γένεσιν ἐκ τῶν ὑγρῶν εἶναι· τοῦ μὲν γὰρ ὕδατος ἡ μεταβολὴ εἰς ἀέρα γίνεται· ὁ δ' ἄνεμός ἐστιν ἀὴρ ῥέων. Τοῦτο δὲ ἔν τε ἄλλοις πολλοῖς ἐμφαίνει, καὶ ἐν οἷς φησιν,

Ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων.

Τὴν δὲ τάξιν αὐτῶν ὡς ἔχει διέθηκε,

Σὺν δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαὴς,
καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων.

Τούτων γὰρ ὁ μὲν ἀπὸ ἀνατολῆς ὁρμᾶται, ὁ δὲ ἀπὸ μεσημβρίας, ὁ δὲ ἀπὸ δύσεως, ὁ δὲ ἀπὸ ἄρκτου· καὶ ὁ μὲν Ἀπηλιώτης ὑγρὸς ὢν μεταβάλλει εἰς Νότον θερμὸν ὄντα, ὁ δὲ Νότος λεπτυνόμενος εἰς Ζέφυρον, ὁ δὲ Ζέφυρος, ἔτι μᾶλλον λεπτυνόμενος, εἰς Βορέαν ἀποκαθαίρεται· διὸ

Ὦσεν ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, τὰ δὲ κύματα ἄξεν.

Καὶ τὴν ἀντίθεσιν δὲ αὐτῶν φυσικῶς ἐξηγήσατο,

Ἄλλοτε μέν τε Νότος Βορέῃ προέηκε φέρεσθαι,
ἄλλοτε δ' [αὖτ'] Εὖρος Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν.

CX. Ἠπίστατο δὲ κἀκεῖνος ὅτι ὁ βόρειος πόλος ὑπὲρ

Prædixerat autem in prioris diei pugna, qualis esset aeris conditio : de Sarpedone quidem,

Juppiter in pugnam tenebras immisit opacas :

et rursus de Patroclo,

Integer esse potest nec Sol nec clara Diana,
Aere namque tenentur.

Et paulo post Ajax orat,

Juppiter, hunc crassum tolle aera quæsumus omnes,
Facque sereniferum, quo oculis spectare queamus.

Ceterum post terræ motum, spiritu jam foris constituto, validi oboriuntur venti, unde Juno ait,

Aat ego persimilis Zephyroque Notoque minaci,
Jamque movebo mari canos in littore fluctus.

Postera deinceps die Iris ventos ad Patrocli rogum advocat,

Hique fragore ruunt, nubes cogendo retrorsum.

Ad hunc modum et solis defectum (qui naturaliter fit, quando luna ei conjuncta, perpendiculariter eum subierit, et obscuraverit) novisse cognoscitur. Præfatus namque Ulyssem venturum esse,

mense partim deficiente, partim vero existente,

hoc est, quando mensis simul et in exitu est, simul et incipit, quippe luna cum sole coeunte; tum vates ad procos ait, sub ipsum Ulyssis adventum,

Quid monstri video? caput, et facies aliena
Omnibus est vobis, popules, totumque repletum
Vestibulum est spectris, sunt atria plena tumultus,
Cimmeriæ subtus tenebræ, Solisque labores
Cœlitus ostendunt sese caligine cæca.

CIX. Ventorum præterea naturam accurate perspexit, horum videlicet ortum ex humidis esse. Aquæ namque commutatio in aerem transit. Porro ventus est aer fluens. Hoc vero quum in aliis multis ostendit, tum in quibus ait,

Ventorum vim humectam spirantium.

Seriem autem horum, ut habet, disposuit,

Una Eurusque, Notusque ruunt, Zephyrusque procellas
Excitat, et Boreas fluctus ad sidera tollit.

Horum namque alius ab ortu, alius a meridie, alius ab occasu, alius a septentrione spirat. Et Subsolanus quidem, humidus quippe, in Austrum quippe calidum exsistentem mutatur; Auster autem rarescens, in Favonium; Favonius magis etiam rarefiens, in Aquilonem facta expurgatione vertitur. Hinc est quod ait,

Impulit in celerem Boream, movitque procellas.

Eorundem vero contentionem naturaliter explicuit,

Est quando Boreas Austrum superabat, et Eurus
Est quando cessit Zephyro, primasque reliquit

CX. Novit præterea ille Aquilonarem polum super ter-

γῆν ἐστι μετέωρος, ὡς καθ' ἡμᾶς τοὺς ἐν τῷ κλίματι τούτῳ κατοικοῦντας· ὁ δὲ νότιος ἐκ τοῦ ἐναντίου βαθύς· ὅθεν ἐπὶ μὲν τοῦ βορείου φησὶ,

Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων·

[ἐπὶ δὲ νοτίου,

Ἔνθα νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὦθει·

καὶ τῷ μὲν κυλίνδων] τὴν ἄνωθεν ἐμπίπτουσαν φορὰν τοῦ ἀνέμου ἐμφαίνει, τῷ δὲ ὦθει τὴν ἀπὸ τοῦ κοιλοτέρου πρὸς τὸ ἄναντες βίαν.

CXI. Ὅτι δὲ καὶ ἡ τῶν ὑετῶν γένεσίς ἐστιν ἐκ τῆς τῶν ὑγρῶν ἀναθυμιάσεως, ἐπεδήλωσεν εἰπών,

Κατὰ δ' ὑφόθεν ἦκεν ἔερσας
αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος·

καὶ,

Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε·

προειρήκει γὰρ,

Τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐύρροον ἀμφὶ Σκάμανδρον
ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης, ψυχαὶ δ' ἀΐδόσδε κατῆλθον.

Ὅθεν δῆλόν ἐστιν ὅτι τὰ ἀναφερόμενα ἀπὸ τῶν περὶ γῆν ὑδάτων ὑγρὰ, ἀναπεφυρμένα τῷ αἵματι, τοιαῦτα ἄνωθεν κατηνέχθη. Τοῦ δ' αὐτοῦ λόγου ἔχεται κἀκεῖνο,

Ἤματ' ὀπωρινῷ ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ·

τότε γὰρ ὁ ἥλιος ἐκ βάθους ἀνασπῶν διὰ ξηρότητα τῆς γῆς τὰ ὑγρὰ, θολερὰ καὶ γεώδη ἀναφέρει· τὰ δὲ ὑπὸ βάρους λάβρα καταρρήγνυται. Αἱ μὲν οὖν ὑγραὶ ἀναθυμιάσεις ὑετοὺς γεννῶσιν· αἱ δὲ ξηραὶ, ἀνέμους. Ὅταν δὲ νέφει ἐναποληφθῇ ἄνεμος, ἔπειτα βίᾳ ῥήξῃ τὸ νέφος, βροντὰς καὶ ἀστραπὰς ἀποτελεῖ· εἰ δὲ ἐκπίπτοι ἡ ἀστραπὴ, κεραυνὸν ἀφίησιν. Ὅπερ εἰδὼς ὁ ποιητὴς λέγει τὰ τοιαῦτα,

Ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε·

καὶ ἐν ἄλλοις,

Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν.

CXII. Θεοὺς εἶναι πάντες οἵ γε ὀρθῶς φρονοῦντες νομίζουσι, καὶ πρῶτος Ὅμηρος. Ἀεὶ γὰρ μέμνηται τῶν θεῶν, λέγων,

Μάκαρες θεοὶ ῥεῖα ζώοντες.

Ἀθάνατοι γὰρ ὄντες ῥᾳδίαν καὶ ἄπαυστον ἔχουσι τὴν τοῦ ζῆν φύσιν, καὶ οὐ δέονται τροφῆς, ἧς δεῖται τῶν θνητῶν ζώων τὰ σώματα·

Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον·
τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.

CXIII. Ἐπεὶ δ' ἐδεῖτο ἡ ποίησις θεῶν ἐνεργούντων, ἵνα τὴν γνώμην αὐτῶν [τῇ] αἰσθήσει τῶν ἐντυγχανόντων παραστήσῃ, περιέθηκεν αὐτοῖς σώματα· οὐδὲν δὲ ἄλλο σώματος εἶδος ἢ τοῦ ἀνθρώπου δεκτικόν ἐστιν ἐπιστήμης καὶ λόγου· [ᾧ] προσεικάσας ἕκαστον τῶν θεῶν, μετὰ τοῦ κοσμῆσαι μεγέθει τε καὶ κάλλει, ἅμα καὶ τοῦτο ὑπέδειξε τὸ εἰκόνας καὶ ἀγάλματα θεῶν

ram arduum esse nis, qui in hoc nostro climate habitant; Australem autem, contra, profundum. Unde de Boreali quidem ait,

Sudificus Boreas volvens ad littora fluctus;

de Australi autem,

Auster ubi magnam lævo scopulo admovet undam:

dum namque *volvens* dicit, notat venti impetum e supernis irruere, eo autem quod *admovet*, a profundiori parte in altiora lationem.

CXI. Quod autem et pluviarum generatio ex humida evaporatione fiat, commonstravit dicens,

Æthere demisit rorem mox sanguinolentum.

Et,

Sanguine conspersas guttas effuderat humi.

Prædixerat enim,

Sanguine commaculat Xanthum Mavors truculentus;
Ast animæ Plutonis in atri regna subibant.

Unde constat, hujusmodi humores (qui ex aquis terrestribus exhalant) sanguine jam permixtos e supernis deorsum ferri. Eiusdem vero rationis et illud est,

Autumni tempus, vehemens quo funditur imber.

Tum enim sol propter terræ siccitatem, ex profunditate humores extrahens, turbida et terrestria sursum educit; turbida autem præ pondere disrumpuntur. Humidæ itaque exhalationes, imbres procreant, siccæ ventos. Quando vero in nube ventus receptus fuerit, ac deinde vi nubem ruperit, tonitrua et fulgura creat: sin vero fulgur excidat, fulmen emittit. Quod noscens poeta hujusmodi dicit,

Fulgure conspecto, tonitru sonuit vehementer.

Et in aliis,

Juppiter intonuit, fulmen ratibusque trisulcum
Intulit.

CXII. Deos esse, quotquot recte sentiunt, arbitrantur, et inprimis Homerus. Subinde namque deorum meminit, dicens,

Felices superi vitam duxere beatam,
Perpetuam facilemque simul.

Quandoquidem enim immortales sunt, facilem et interitus expertem habent vivendi conditionem, nec opus iis est alimento, quo mortalia opus habent animantia;

Quod sanguine, necnon
Carne vacant, ideoque cibum, nec suavis lacchi
Munera degustant.

CXIII. Porro quum poesis opus haberet diis minime otiosis, eorum ut notionem sensui legentium exponeret, diis corpora attribuit. Quum vero nulla alia corporis forma, præterquam hominis, scientiæ ac orationis capax sit; facta uniuscujusque deorum similitudine, cum ornatu, magnitudine et elegantia simul et hoc subindicavit, quo

(μετὰ τοῦ) εἰς ἀνθρώπων εἶδος ἠκριβωμένα ἰδρῦσθαι, ὑπὲρ τοῦ παρέχειν ὑπόμνησιν καὶ τοῖς ἔλασσον φρονοῦσιν, ὅτι εἰσὶ θεοί.

CXIV. Τούτων δὲ πάντων ἀρχηγὸν καὶ ἡγεμόνα τὸν πρῶτον θεὸν νομιζόντων τῶν ἀρίστων φιλοσόφων ἀσώματον ὄντα, καὶ νοήσει μᾶλλον καταληπτὸν, καὶ Ὅμηρος ταῦτα ὑπολαμβάνων φαίνεται, παρ' ᾧ λέγεται ὁ Ζεὺς

Πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων·

καὶ αὐτὸς μὲν ὁ Ζεὺς φησιν,

Ὅσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν, περί τ' εἰμ' ἀνθρώπων·

ἡ δὲ Ἀθηνᾶ πρὸς αὐτὸν,

Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιείκτόν.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ τοῦτο ζητῆσαι, εἰ νοητὸν ἠπίστατο τὸν θεὸν, οὐκ ἄντικρυς μὲν, ἅτε ἐν ποιήσει πολὺ τὸ μυθῶδες ἐχούσῃ, ὅμως δὲ ἔστι καταμαθεῖν, ἐν οἷς φησιν,

Εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀτερ ἥμενον ἄλλων·

καὶ ἐν οἷς αὐτὸς λέγει,

Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο
ἥμενος, ἔνθ' ὁρόων φρένα τέρψομαι·

ἡ γὰρ μόνωσις αὕτη, καὶ τὸ μὴ καταμιγνύειν τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἑαυτὸν, ἀλλὰ χαίρειν ἑαυτῷ συνόντα καὶ χρώμενον ἡσυχίαν ἄγοντι καὶ ἀεὶ διακοσμοῦντι τὰ πάντα, τὴν τοῦ νοητοῦ θεοῦ φύσιν παρίστησιν. Οἶδε δὲ ὅτι νοῦς ἐστιν ὁ θεὸς, ὁ πάντα ἐπιστάμενος, καὶ διέπων τὸ πᾶν· φησὶ [γὰρ] ὁ Ποσειδῶν,

Ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, ἠδ' ἰα πάτρη,
ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει, καὶ πλείονα ἴδει·

καὶ τοῦτο [τὸ] πολλάκις,

Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε,

τοῦτο σημαίνει ὅτι ἀεὶ διανοεῖται.

CXV. Τῆς δὲ τοῦ θεοῦ [διανοίας] ἔχεται καὶ ἡ Πρόνοια καὶ ἡ Εἱμαρμένη, περὶ ὧν εἴρηνται λόγοι πολλοὶ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις· τούτων δὲ πάντων τὰς ἀφορμὰς Ὅμηρος παρέσχε. [Καὶ] τὰ μὲν τῆς προνοίας τῶν θεῶν τί ἂν καὶ λέγοι τις, ὅπου διὰ πάσης τῆς ποιήσεως οὐ μόνον πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων διαλέγονται, ἀλλὰ καὶ καταβάντες ἐπὶ τὴν γῆν τοῖς ἀνθρώποις ὁμιλοῦσιν; ὀλίγα δὲ παραδείγματος ἕνεκα θεασόμεθα, ἐν οἷς ἐστιν ὁ Ζεὺς λέγων πρὸς τὸν ἀδελφὸν,

Ἔγνως, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐνὶ στήθεσι βουλὴν,
ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι ὀλλόμενοί περ·

καὶ ἐν ἄλλοις,

Ὦ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ.

CXVI. Ἔτι δὲ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα καὶ τὸ φιλάνθρωπον ἦθος ἐμφαίνει, εἰπών,

Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
ὃς πέρι μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱρὰ θεοῖσιν
ἀθανάτοισι δέδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;

pacto imagines et statuæ deorum, ad hominum effigiem adeo accurate fabrefactæ, ponerentur, ut et minus prudentibus admonitionem præberent, deos exsistere.

CXIV. Ceterum quando præstantissimi quique philosophorum primarium illum deum, ducem et principem omnium, incorporeum esse et cognitione duntaxat comprehensibilem arbitrentur, Homerus quoque hæc credere videtur, apud quem Juppiter appellatur

Pater hominumque deûmque :

et

Juppiter o pater optime, præses magnificorum.

Imo et ipse Juppiter inquit

Quantum ego dis superis præsto, mortalibus atque.

Minerva denique ad eum,

Nos bene callemus, quam sit tua magna potestas.

Si vero et hoc quærere oportet, an Deum intelligibilem esse sciverit, non diserte quidem (utpote in poesi, quæ multa fabulosa admixta habet), attamen ex iis colligere licet, in quibus ait,

Juppiter omnividens inventus forte seorsum.

Et in quibus ipse ait,

Ast ego parte sedens cœli, delector abunde
Contemplans.

Ista namque solitudo, et quod aliis diis se non conjungeret, sed gauderet quod secum ipse esset, et commodo otio frueretur, ac subinde omnia perornaret, intelligibilis Dei naturam præ se fert. Novit præterea quod Deus mens est, qui cuncta scit, et cuncta gubernat. Neptunus [*imo* de Neptuno] namque inquit,

Est patria, est æquale genus fratrique mihique,
Juppiter at prior est genitus me, pluraque novit.

Atque hoc quod sæpe dicit

ubi rursus alia cogitavit,

ostendit Jovem semper cogitare.

CXV. Ceterum ad Dei mentem Providentia et Fatum pertinet, de quibus philosophi multa verba fecerunt. Horum autem omnium Homerus initia suppeditavit. Ac de providentia quidem deorum quid attinet dicere? quando per omnem poesim non tantum inter sese de hominibus disserunt, verum etiam in terram descendentes, cum hominibus conversantur. Sed pauca exempli gratia contemplemur, in quibus Juppiter ad fratrem inquit,

Scis, Neptune, deos cur nostra palatia cœli
Nunc teneant cunctos : curæ mi sunt pereuntes.

Et in aliis,

Eheu, certe hominem fugientem mœnia circum
Percarum video, pectusque meum cruciatur.

CXVI. Ad hæc regiam deorum dignitatem, et erga humanum genus amorem significat, dicens,

Non ego divini posthac oblitus Ulyssis
Esse queam, qui mente homines præcellit, et aris
Divorum pecudes incendit, pinguia sacra.

ἐν οἷς ὁρᾶν ἐστιν ὅτι ἐπῄνεσε τὸν ἄνδρα, πρῶτον ἐπὶ τῷ νοῦν ἔχειν, δεύτερον δὲ ἐπὶ τῷ σέβειν θεούς.

CXVII. Πῶς δὲ αὐτοῖς τοῖς ἀνθρώποις ὁμιλοῦντας καὶ συμπονοῦντας ποιεῖ τοὺς θεούς, ἐν πολλοῖς ἐστὶ καταμαθεῖν· ὥσπερ καὶ τὴν Ἀθηνᾶν ποτὲ μὲν τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀεὶ δὲ τῷ Ὀδυσσεῖ· καὶ τὸν Ἑρμῆν τῷ Πριάμῳ, καὶ αὖ πάλιν τῷ Ὀδυσσεῖ, καθόλου δὲ ἀεὶ τοὺς θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις παραστατεῖν οἴεται· φησὶ γάρ,

> Καί τε θεοὶ [ξείνοισιν] ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
> παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας,
> ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.

CXVIII. Τῆς δὲ προνοίας τῶν θεῶν ἴδιόν ἐστι τὸ βούλεσθαι δικαίως τοὺς ἀνθρώπους βιοῦν· καὶ τοῦτό φησιν ὁ ποιητὴς ἐναργέστατα,

> Οὐ γὰρ σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
> ἀλλὰ δίκην τίουσι, καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων·

καὶ,

> Ζεὺς ὅστ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ
> οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας.

Ὥσπερ γὰρ τοὺς θεοὺς προνοουμένους τῶν ἀνθρώπων εἰσάγει, οὕτω καὶ τοὺς ἀνθρώπους μεμνημένους αὐτῶν ἐν πάσῃ τύχῃ· καὶ ὁ μὲν εὐημερῶν στρατηγός φησιν,

> Ἕλπομαι, εὐχόμενος Διί τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν,
> ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους·

ὁ δὲ κινδυνεύων,

> Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν·

καὶ πάλιν, ὁ μὲν κτείνας,

> Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν·

ὁ δὲ θνήσκων,

> Φράζεο νῦν, μήτοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι.

CXIX. Πόθεν οὖν ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῶν εἰρημένων ἐστὶ τὸ δόγμα ἐκεῖνο τῶν Στωϊκῶν; τὸ δὴ ἕνα μὲν εἶναι τὸν κόσμον, συμπολιτεύεσθαι δὲ ἐν αὐτῷ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους δικαιοσύνης μετέχοντας φύσει. Καὶ γὰρ ὅταν εἴπῃ,

> Ζεὺς δὲ Θέμιστ' ἐκέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι.
> Τίπτ' αὖτ', Ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδ' ἐκάλεσσας;
> ἢ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;

τί ἄλλο ὑποδείκνυσιν ἢ ὅτι νόμῳ πόλεως ὁ κόσμος διοικεῖται, καὶ προβουλεύονται οἱ θεοὶ, ἐξάρχοντος τοῦ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων πατρός;

CXX. Τὴν δὲ περὶ τῆς Εἱμαρμένης δόξαν δείκνυσιν ἐν ἐκείνοις σαφῶς,

> Μοῖραν δ' οὔ τινα φημὶ πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
> οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται·

καὶ ἐν οἷς ἄλλοις κρατύνει τὴν δύναμιν τῆς Εἱμαρμένης. Ἡγεῖται μέντοι καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ μετ' αὐτὸν οἱ δοκιμώτατοι τῶν φιλοσόφων, Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος, οὐ πάντα καθ' Εἱμαρμένην παραγίνεσθαι, ἀλλά τι καὶ ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι, ὧν ὑπάρχειν μὲν τὸ ἑκούσιον, τούτῳ δέ πως συνάπτειν τὸ

In quibus cernere licet, virum illum primo a mentis prudentia, deinde a pietate erga deos collaudari.

CXVII. Ceterum quo pacto cum illis ipsis hominibus deos conversantes ac collaborantes fingat, in multis est perdiscere : ut quum Minervam aliquando Achilli, semper autem Ulysi; Mercurium autem Priamo et quandoque Ulyssi, atque in universum deos hominibus semper adesse putat; ait namque,

> Di superi ex æquo tractant homines peregrinos,
> Indigenasque simul, visunt et mœnia celsa,
> Justitiam spectant humanam ac impia facta.

CXVIII. Divinæ autem providentiæ peculiare est, velle ut homines juste vivant. Atque istud poeta clarissime inquit,

> Improba facta hominum superi aversantur, honestos
> Eximiosque viros pretio dignantur habere :

et,

> Indignatur iis Saturnius, estque nocivus,
> Qui violenter agunt, jus figunt atque refigunt.

Porro quemadmodum deos hominibus prospicientes, ita et homines istorum memores in quavis fortuna inducit. Atque dux quidem prospere agens inquit,

> Spes me magna tenet, votumque Jovi superisque
> Cunctis nunc facio, pepulere quod inde canes mi;

periclitans vero,

> Juppiter at rogito, servabis ab aere Græcos.

Et rursus is qui interfecerat,

> Quandoquidem hunc hominem domui virtute deorum:

moriens vero,

> Fare age, ne quid ego divorum numina lædam.

CXIX. Unde igitur potius illud Stoicorum placitum, quam ex prædictis ortum habet? hoc dico : unum esse mundum atque in eo et deos et homines, qui natura justitiæ participes sint, rempublicam simul administrare. Etenim quando inquit,

> Diva Themis superos jussu Jovis ante coegit.
> Cur tu rursus eos cogis, qui fulmine splendes?
> Numquid sollicitus de Teucris, numquid Achivis?

quid aliud significat, quam quod mundus civilibus legibus administretur, atque dii præconsultent, præsidente et deorum et hominum satore?

CXX. Ceterum opinionem de Fato in illis ostendit perspicue,

> Fata sun effugiet non quisquam, sive sit ille
> Strenuus, ignavus, quum lucem aspexerit almam.

At inter alia, in quibus Fati potentiam confirmat, ipse quoque arbitratur (sicut et probatissimi philosophorum qui post eum viguerunt, Plato, Aristoteles ac Theophrastus) non omnia fato evenire, sed aliquid etiam in hominibus esse situm, ut quibus libera sit voluntas. Huic autem necessitatem quodammodo conjungi, dum aliquis hoc quod

κατηναγκασμένον, ὅταν τις πράξας ὃ βούλεται, εἰς ὃ μὴ βούλεται ἐμπέσῃ. Καὶ ταῦτα σαφῶς ἐν πολλοῖς δεδήλωκεν, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἑκατέρας τῆς ποιήσεως· ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι λέγων τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀχιλλέως αἰτίαν τῆς ἀπωλείας τῶν Ἑλλήνων γενέσθαι, καὶ τότε τὴν Διὸς βούλησιν ἐκτελεσθῆναι· ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσείᾳ, τοὺς ἑταίρους τοῦ Ὀδυσσέως διὰ τὴν αὐτῶν ἀβουλίαν ὀλέθρῳ περιπεσεῖν· ἐξήμαρτον γὰρ ἀψάμενοι τῶν ἱερῶν τοῦ Ἡλίου βοῶν, ἐξὸν ἀποσχέσθαι αὐτῶν· καὶ γὰρ ἦν προειρημένον,

Τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἰάσῃς, νόστου δὲ μέδῃαι,
καί κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακά περ πάσχοντες ἱκοισθε·
εἰ δέ κε σίνῃαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον.

Οὕτως τὸ μὲν μὴ ἀδικῆσαι, ἐπ' αὐτοῖς, τὸ δὲ ἀδικήσαντας ἀπολέσθαι, ἐκ τῆς εἱμαρμένης ἀκόλουθον ἦν.

CXXI. Ἔνεστι δὲ καὶ τὸ ἄλλως συμβαῖνον ἐκ προνοίας διαφυγεῖν, ὅπερ ἐν τούτῳ παρίστησιν,

Ἔνθα δὲ καὶ δύστηνος ὑπὲρ μόρον ὤλετ' Ὀδυσσεύς,
εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
τῆς ἔχετο στενάχων, εἷως μέγα κῦμα παρῆλθεν·

ἐνταῦθα γὰρ ἐκ τοῦ ἐναντίου κινδυνεύων ὑπὸ τύχης ἀπολέσθαι, ἐκ προνοίας ἐσώθη.

CXXII. Καθάπερ δὲ περὶ τῶν θείων πολλοὶ καὶ ποικίλοι [λόγοι] παρὰ φιλοσόφοις, τὰς πλείστας ἀφορμὰς ἐξ Ὁμήρου λαβοῦσιν, οὕτω καὶ περὶ τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων, ὧν πρῶτον περὶ τῆς Ψυχῆς πειρασώμεθα. Τὸ μὲν δὴ τῶν δογμάτων Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος γενναιότατόν ἐστι, τὸ εἶναι τὴν ψυχὴν ἀθάνατον, ᾗ καὶ πτερὰ τῷ λόγῳ προστίθησιν ὁ Πλάτων. Τίς οὖν τοῦτο πρῶτον ἀνεφώνησεν; Ὅμηρος, εἰπὼν ἄλλα τε καὶ ταῦτα,

Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη, ἀϊδόσδε βεβήκει,

εἰς τὸν ἀειδῆ καὶ ἀόρατον, εἴτε ἀέρα θείη τις εἴτε ὑπόγειον, τόπον. Καὶ ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι, ποιῶν τὴν τοῦ Πατρόκλου ψυχὴν ἐφισταμένην κοιμωμένῳ τῷ Ἀχιλλεῖ,

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο.

Καὶ λόγους αὐτῷ περιτίθησιν, ἐν οἷς καὶ τοῦτο λέγει,

Τῆλέ με εἴργουσι ψυχαί, εἴδωλα καμόντων.

Ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσείᾳ δι' ὅλης τῆς Νεκυίας τί ἄλλο ἢ τὰς ψυχὰς δείκνυσι μετὰ θάνατον διαμενούσας, καὶ φθεγγομένας ἅμα τῷ πιεῖν τοῦ αἵματος; καὶ γὰρ τοῦτο ᾔδει, ὅτι τὸ αἷμα νομὴ καὶ τροφή ἐστι τοῦ πνεύματος, τὸ δὲ πνεῦμα ἔστιν αὐτὴ ἡ ψυχὴ, ἢ ὄχημα τῆς ψυχῆς.

CXXIII. Ἐναργέστατα δὲ κἀκεῖνο ἀπέφηνεν, ὅτι τὸν ἄνθρωπον οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν ψυχὴν νομίζει, ἐν οἷς λέγει,

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο,
χρύσεον σκῆπτρον ἔχων·

ἐπίτηδες γὰρ ἀπὸ τοῦ τῆς ψυχῆς ὀνόματος εἰς τὸ ἀρρενικὸν μετέβαλεν, ἵνα δείξῃ ὅτι ἡ ψυχὴ ἦν ὁ Τειρεσίας. Καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πάλιν,

cupit, agens, in id quod non vult, incidit. Atque hæc perspicue in multis declaravit, ut in utriusque poematis exordio: in Iliade dicens, *Achillis iram Grajis exitii causam fuisse, atque tum Jovis voluntatem completam esse;* in Odyssea vero, *Ulyssis socios propter propriam temeritatem in perniciem incidisse.* Deliquerant enim, dum sacras Phœbi boves attigerant, quando ab eis abstinere licuisset. Ad hunc enim modum prædictum erat,

Has modo si vaccas dimiseris ire quiete,
Felicem reditum, quamvis jactatus, habebis:
Lædere sin tentes, instat fatum interitusque.

Sic non violare, in ipsis situm, perire autem quum violassent, ex fato consequens erat.

CXXI. Possumus autem et id quod forte accidit, evitare per providentiam, id quod in hoc ostendit,

Hic Laertiades præter fatum perisset,
Cæsa ni Pallas dea suggessisset, utraque
Palma corriperet saxum cupide, idque teneret,
Donec spumosum tumidumque quiesceret æquor.

Istic enim e contrario periclitans, quantum ad fortunam interierat; per providentiam autem servatus est.

CXXII. Quemadmodum vero de divinis rebus multæ et variæ sententiæ sunt apud philosophos, qui pleraque ei rum initia ex Homero acceperunt, sic et de humanis rebus. Primum autem de Anima tradere conabimur. Inter placita sane Pythagoræ et Platonis, celeberrimum est, quod sentiunt animam immortalem esse; unde et alas Plato ei adfinxit. Quis ergo istud primus decrevit? Homerus, qui inter alia et hæc dicit,

Ast anima ex membris volitat Plutonis in ædes,

in obscurum, inquam, et inconspicuum locum, sive quis hunc aereum, sive subterraneum existimet. Atque in Iliade quidem Patrocli animam dormienti Achilli assistere fingit,

Umbra Menœtiadæ visa est mihi adesse miselli.

Sermocinationem quoque ei affingit, in qua inter alia hoc dicit,

Me prohibent alii manes transmittere flumen.

In Odyssea vero quid aliud per totam Necyiam demonstrat, quam quod animæ post mortem superstites sint, et quum de sanguine biberint, loquantur? Norat enim quod sanguis, pastus et cibus sit spiritus, spiritus vero ipsa anima, seu animæ vehiculum.

CXXIII. Evidentissime autem et illud ostendit, quod existimet hominem nihil aliud esse, quam animam, in quibus ait,

Tiresiæ Thebani animus dein venerat ad me,
Aurea sceptra tenens.

De industria namque femininum Animæ nomen, in masculinum ἔχων, id est *habens*, commutavit, ut ostenderet, animam esse ipsum Tiresiam. Et in sequentibus rursus,

Τόνδε μέτ' εἰσενόησα βίην Ἡρακληείην,
εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι·

καὶ γὰρ ἐν τούτοις πάλιν ἐδήλωσεν, ὅτι τὸ μὲν εἴδωλον, ὅπερ ἦν ἀποπετασμένον τοῦ σώματος, οὐκέτι τῆς ἐκείνου ὕλης ἐφελκόμενον ἐφαντάζετο· τὸ δὲ καθαρώτατον τῆς ψυχῆς ἀπελθὸν, αὐτὸς ἦν ὁ Ἡρακλῆς.

CXXIV. Ὅθεν κἀκεῖνο δοκεῖ τοῖς φιλοσόφοις, τὸ εἶναι τὸ σῶμα τρόπον τινὰ τῆς ψυχῆς δεσμωτήριον. Καὶ τοῦτο δὲ Ὅμηρος πρῶτος ἐδήλωσε· τὸ μὲν γὰρ τῶν ζώντων, ἀεὶ δέμας προσαγορεύει, ὡς ἐν τούτοις,

Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν·

καὶ,

Δέμας δ' ἴκτο γυναικί·

καὶ,

Ἤτοι ἐμὴν ἀρετὴν, εἶδός τε δέμας τε·

τὸ δὲ ἀποβεβληκὸς τὴν ψυχὴν, οὐδὲν ἄλλο ἢ σῶμα καλεῖ, ὡς ἐν τούτοις,

Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν·

καὶ,

Σώματ' ἀκήδεα κεῖται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·

καὶ,

Σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς.

Τὸ γὰρ αὐτὸ, ζῶντος μὲν τοῦ ἀνθρώπου, δεσμὸς ἦν τῆς ψυχῆς· τελευτήσαντος δὲ, ὥσπερεὶ σῆμα καταλείπεται.

CXXV. Τούτῳ δὲ ἕπεται καὶ ἕτερον δόγμα τοῦ Πυθαγόρου, τὸ μεταβαίνειν τὰς ψυχὰς τῶν τελευτησάντων εἰς ἕτερα σωμάτων εἴδη. Ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο τῆς Ὁμήρου διανοίας ἐκτός ἐστιν· ὁ γὰρ ποιήσας καὶ τὸν Ἕκτορα τοῖς ἵπποις διαλεγόμενον, καὶ τὸν Ἀντίλοχον, καὶ αὐτὸν τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μὴ ὅτι διαλεγόμενον, ἀλλὰ καὶ ἀκούοντα, καὶ τὸν κύνα πρὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν οἰκείων ἐπιγινώσκοντα τὸν Ὀδυσσέα, τί ἄλλο ἢ τὴν κοινωνίαν τοῦ λόγου καὶ συγγένειαν τῆς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων ζώων παρίστησι; καὶ οἱ τὰς βοῦς τοῦ Ἡλίου καταφαγόντες, καὶ ἐκ τούτων ὀλέθρῳ περιπεσόντες, ἐλέγχουσιν, ὅτι οὐ μόνον βόες, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ἄλλα ζῷα, ὡς τῆς αὐτῆς φύσεως ζωτικῆς μετέχοντα, τιμᾶται ὑπὸ τῶν θεῶν.

CXXVI. Καὶ τὸ μεταβάλλειν δὲ τοὺς ἑταίρους τοῦ Ὀδυσσέως εἰς σύας καὶ τοιαῦτα ζῷα, τοῦτο αἰνίττεται, ὅτι τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων αἱ ψυχαὶ μεταλλάττουσιν εἰς εἴδη σωμάτων θηριωδῶν, ἐμπεσοῦσαι εἰς τὴν τοῦ παντὸς ἐγκύκλιον περιφορὰν, ἣν Κίρκην προσαγορεύει, καὶ κατὰ τὸ εἰκὸς Ἡλίου παῖδα ὑποτίθεται, οἰκοῦσαν ἐν τῇ Αἰαίῃ νήσῳ· ταύτην δὲ ἀπὸ τοῦ αἰάζειν καὶ ὀδύρεσθαι τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ τοῖς θανάτοις κέκληκεν. Ὁ δὲ ἔμφρων ἀνὴρ, αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεὺς, οὐκ ἔπαθε τὴν τοιαύτην μεταβολὴν, παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, τουτέστι τοῦ λόγου, τὸ ἀπαθὲς λαβών· αὐτὸς δὲ οὗτος καὶ εἰς ᾅδου κάτεισιν, ὥσπερ ἐκλύων [καὶ] χωρίζων τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ θεατὴς ψυχῶν τῶν τε ἀγαθῶν καὶ φαύλων γιγνόμενος.

Post hunc Amphitryoniadæ adverti simulacrum,
Ipsus enim in superis agitat convivia læta.

Etenim in his rursus declaravit, simulacrum quod e corpore evolasset, nil amplius ex illius materia attrahens apparere; purissimamque animæ partem quæ excessisset, ipsum fuisse Herculem.

CXXIV. Unde et illud philosophis videtur, corpus animæ quodammodo carcerem esse. Atque hoc Homerus primus explicuit. Siquidem corpus viventium subinde δέμας quod a vinciendo (δέω) nomen habet, nuncupat; ut in istis,

Non corpus, neque naturam.

Et,

Corpore femineo.

Et,

Virtutemque meam, speciemque et corpus.

Ceterum id, quod animam exuit, non aliter quam σῶμα, id est cadaver, appellat, ut in his,

Atque meum Priamo reddas Hecubæque cadaver.

Et,

In regisque jacent inhumata cadavera tectis.

Et,

Ædibus in Circes socii liquere cadaver.

Idem namque corpus, dum viveret homo, animæ vinculum erat; eo autem defuncto, perinde ut monumentum (id est σῆμα) relinquitur.

CXXV. Huic vero et aliud Pythagoræ decretum consentaneum est, quod scilicet *defectorum animæ in alias corporum species transeant.* Id quod nec Homerum latuit. Dum enim Hectorem, Antilochum, et ipsum Achillem equis colloquentes, imo non tantum colloqui, sed etiam auscultare, denique Ulyssem prius a cane, quam ab hominibus, adeoque familiaribus, agnitum finxit; quid aliud quam rationis commercium et animæ cognationem inter homines ac reliqua animantia inducit? Ad hæc qui Solis vaccas devoraverant, et sibi exitium arcessiverant, argumento sunt, quod non tantum boves, verum etiam reliqua animantia, quippe eandem vivendi naturam habentia, a diis in pretio habeantur.

CXXVI. Mutatio autem sociorum Ulyssis in sues et ejusmodi animalia, sub verborum involucro significat quod imprudentium hominum animæ in belluinorum corporum species mutentur, quum in universi orbicularem circumactionem, quam Circen appellat, inciderint. Unde et merito filiam Solis in Ææa insula habitantem ponit, atque hanc ex verbo αἰάζειν, *lamentari*, sic nuncupat, quod homines mortis causa lamententur ac lugeant. At ille ipse prudens vir, ipse Ulysses, istiusmodi mutationem non est passus, quod a Mercurio, id est ratione, immutabilitatem sumpsisset. Is autem ipse etiam ad inferos commeat, veluti solvens ac separans animam a corpore, ideoque animarum cum bonarum, tum pravarum spectator fit.

CXXVII. Αὐτὴν δὲ τὴν ψυχὴν οἱ Στωϊκοὶ ὁρίζονται πνεῦμα συμφυὲς, καὶ ἀναθυμίασιν αἰσθητικὴν, ἀνάπτομένην ἀπὸ τῶν ἐν σώματι ὑγρῶν, Ὁμήρῳ ἀκολουθήσαντες λέγοντι,

Εἰσόκ' ἀὐτμὴ ἐνὶ στήθεσσι μένῃ·

καὶ πάλιν,

Ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠύτε καπνός·

ἐν οἷς τὸ μὲν ζωτικὸν πνεῦμα, ἅτε ἔνικμον, ἀϋτμῇ δηλοῖ, τὸ δὲ κατασβεννύμενον ἤδη καπνῷ ἀπεικάζει. Καὶ αὐτῷ δὲ τῷ τοῦ πνεύματος ὀνόματι κέχρηται ἐπ' αὐτῆς,

Ὡς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·

καὶ,

Θυμὸν ἀποπνείων·

καὶ,

Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη·

τουτέστι τὸ πνεῦμα διεσπαρμένον συνελέξατο· καὶ,

Αὖθις δ' ἀμπνύνθη· περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο,
ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν·

τοῦ γὰρ λειποθυμοῦντος τὸ πνεῦμα ῥιπίσασα ἡ ἔξωθεν πνοὴ συμφυὴς οὖσα, ζῶντα αὐτὸν κατέστησε. Συναίρεται δὲ τῷ λόγῳ, ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκτὸς πνεύματος τῷ τῆς ψυχῆς ὀνόματι κέχρηται, εἰπὼν

Ἧκα μάλα ψύξασα·

βούλεται γὰρ εἰπεῖν ἀντιπνεύσασα.

CXXVIII. Πλάτων δὲ καὶ Ἀριστοτέλης τὴν ψυχὴν ἀσώματον εἶναι ἐνόμισαν, ἀεὶ δὲ περὶ σῶμα εἶναι, καὶ τούτου ὥσπερ ὀχήματος δεῖσθαι· διὸ καὶ, ἀπαλλασσομένην τοῦ σώματος, τὸ πνευματικὸν ἐφέλκεσθαι, πολλάκις καθάπερ ἐκμαγεῖον ἣν ἔσχε τῷ σώματι μορφὴν διαφυλάσσουσαν. Οὕτως οὖν καὶ Ὅμηρος οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως εὑρεθήσεται σῶμα τὴν ψυχὴν καλῶν, ἀλλὰ τὸ ἐστερημένον ψυχῆς ἀεὶ τούτῳ τῷ ὀνόματι προσαγορεύει, ὡς καί τινων ἐν τοῖς πρόσθεν ἐμνημονεύσαμεν.

CXXIX. Τῆς δὲ ψυχῆς ἐχούσης, ὡς καὶ τοῖς φιλοσόφοις δοκεῖ, τὸ μὲν λογικὸν, ἐνιδρυμένον τῇ κεφαλῇ, τὸ δὲ ἄλογον· καὶ τούτου, τὸ μὲν θυμικὸν, ἐνοικοῦν τῇ καρδίᾳ, τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν, ἐν τοῖς περὶ τὴν γαστέρα· ἆρ' οὖν οὐ πρότερος Ὅμηρος εἶδε τὴν τούτου διαφορὰν, ὃς ἐποίησεν, ἐπὶ μὲν τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν λογισμὸν τῷ θυμῷ μαχόμενον, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ βοπῇ διανοούμενον ἢ ἀμύνεσθαι τὸν λελυπηκότα, ἢ παῦσαι τὸν χόλον;

Ἕως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,

τουτέστι τὴν φρόνησιν, καὶ τὴν ἀντικειμένην αὐτῷ θυμικὴν ὀργὴν, ἧς τὴν φρόνησιν ἐπικρατοῦσαν πεποίηκε· τοῦτο γὰρ αὐτῷ ἡ ἐπιφάνεια τῆς Ἀθηνᾶς βούλεται. Καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ποιεῖ τὸν λογισμὸν τῷ θυμῷ παραινοῦντα, καὶ ὥσπερ ἄρχοντα τῷ ὑποτεταγμένῳ κελεύοντα,

CXXVII. Ceterum Stoici ipsam Animam definientes esse *spiritum cognatum, et sentientem exhalationem, quæ ex humani corporis humiditate emergat*, Homeri vestigiis insistunt, quum inquit,

Donec pectoribus tener halitus insit.

Et rursus,

Ast animus subter terram ceu fumus abibat.

In quibus vivacem spiritum, utpote humidum, vocat *halitum*; eum autem qui jam extinguitur, *fumo* comparat. Atque illo ipso *spiritus* nomine pro anima usus est,

Fatus ita inspirat vim pastori populorum.

Et,

Animam exspirans.

Et,

Respirans igitur, mentem in præcordia legit:

hoc est, spiritum distractum collegit. Et,

Respirabat, ubi Boreæ flatus veniebat,
Restituens animum, male qui discesserat inde.

Nam externus flatus affinis exsistens, suscitato ejus spiritu, qui animo defecerat, vitæ eum restituit. Hæc sententia confirmatur quoque inde, quod etiam externo spiritui Animæ nomen addit, dicens,

tranquille admodum quando refrigerasset;

nam dicere vult, *quum ex adverso spirasset.*

CXXVIII. Ceterum Plato et Aristoteles animam incorpoream esse putaverunt, semper autem circa corpus versari, atque hoc tanquam vehiculo indigere, propterea quod etiam dum a corpore liberatur, spiritualem materiam secum trahit, eamque sæpe velut imaginem ex corpore expressam servat. Sic et Homerus nusquam in poesi deprehendetur animam *corpus* vocare, sed hoc quod anima privatum est, semper isto nomine appellare, ut et in superioribus quibusdam commemoravimus.

CXXIX. Quum vero Anima, ut et philosophis placet, duas potissimum partes habeat, unam rationalem, quæ capiti insidet, alteram irrationalem, cujus pars quidem animosa, in corde, cupiditas vero in præcordiis sedem habet: an non Homerus hujus rei discrimen videbat, quando in Achille rationem cum iracundia pugnantem finxit, ac in eodem momento deliberantem, num se de eo, qui ipsum tristitia affecerat, ulcisceretur, an iram sedaret?

Hactenus hæc animo volvens ac mente volutans:

hoc est in prudentia, et ei opposita furibunda ira, quam a prudentia superari finxit. Hoc namque ei Minervæ apparitio vult. Præterea etiam in aliis iracundiam per rationem admoneri finxit, atque hanc ceu principem subditæ imperare:

Τέτλαθι δὴ κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης.

Καὶ πολλάκις μὲν τῷ λογισμῷ πείθεται τὸ θυμούμενον, ὡς ἐν τούτοις,

Ὣς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ·
τῷ δ' αὖτ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληκυῖα.

Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ λυπούμενον,

Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.

Ἐνίοτε δὲ περιγινόμενον τὸν θυμὸν τοῦ λογισμοῦ παρίστησιν· ὅπερ οὐκ ἐπαινῶν, ἀλλὰ ψέγων φανερός ἐστιν· ὡς ὁ Νέστωρ τῷ Ἀγαμέμνονι τὴν εἰς τὸν Ἀχιλλέα ὕβριν ὀνειδίζων φησίν,

Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα γάρ τοι ἔγωγε
πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ
εἶξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
ἠτίμησας.

Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Αἴαντα λέγει,

Πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐείσαο μυθήσασθαι·
ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνου
μνήσομαι, ὅς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν.

Οὕτω δὲ καὶ ὑπὸ φόβου ἔστιν ὅτε ὁ λογισμὸς ἐξίσταται· ὅπου Ἕκτωρ μὲν διανοεῖται ὑποστῆναι τὴν πρὸς τὸν Ἀχιλλέα μάχην,

Βέλτερον αὖτ' ἐριδι ξυνελαυνέμεν· ὅττι τάχιστα
εἴδομεν ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ·

εἶτ' ἀναχωρεῖ πλησίον γενομένου τοῦ Ἀχιλλέως,

Ἕκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἕλε τρόμος· οὐδ' ἄρα γ' ἔτλη
αὖθι μένειν· ὄπισω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.

CXXX. Ἔστι δὲ κἀκεῖνο δῆλον, ὅτι τὰ πάθη περὶ τὴν καρδίαν συνίστησιν· ὀργὴν μὲν οὕτως,

Κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει·

λύπην δὲ,

Τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
σὴν ἔδεαι κραδίην·

τὸν δὲ φόβον,

Κραδίη δέ μοι ἔξω
στηθέων ἐκθρώσκει· τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.

Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον, ὥσπερ τὸν φόβον, οὕτω καὶ θάρσος περὶ καρδίαν ἀποφαίνει·

Ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστου
καρδίῃ ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.

Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων ἔδοξε τοῖς Στωϊκοῖς τὸ ἡγεμονικὸν εἶναι περὶ καρδίαν. Τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν ὅπως περὶ γαστέρα, ἐν πολλοῖς [τε] διασαφεῖ, καὶ ἐν τούτοις,

Ἀλλά με γαστὴρ
ὀτρύνει κακόεργος·

καὶ,

Γαστέρα δ' οὔπως ἔστιν ἀποκρύψαι μεμανῖαν.

CXXXI. Καὶ τὰς αἰτίας δὲ τῶν περὶ τὸ θυμικὸν μέρος τῆς ψυχῆς φύσει συμβαινούσας κατεῖδε· τὴν μὲν ὀργὴν, ὑπὸ λύπης ἐγγινομένην, ζέσιν δέ τινα τοῦ αἵμα-

Sustine, namque prius mala plura et sæva tulisti.

Sæpe etiam iracundia rationi obsequitur;

Postquam fatus erat, sua corda in pectore fræuat
Factus erat rursus tolerans, et corde quietus.

Similiter et ægritudo:

Hæc mala mittamus, quamquam sint tristia valde,
Pectoribus læti ponamus mente dolorem.

Nonnunquam vero rationem ab iracundia superari ostendit, id quod non laudare, sed vituperare videtur, ut quum Nestor Agamemnoni contumeliam, qua Achillem affecerat, exprobrans inquit,

Consilio nostro nequaquam; namque ego multis
Dissuasi, sed tu genio indulgere superbo
Malebas, fortemque virum contemnere, magno
Qui superis pretio fuerat, summoque in honore.

His autem similia Achilles quoque Ajaci loquitur,

Omnia vera quidem dixisti, proque decoro,
At cor bile tumet, quando hujus cumque recordor,
Qui me præ cunctis nihili modo fecit Achivis.

Sic etiam est, quando præ timore ratio obstupefit, ut quum Hector secum deliberat, an cum Achille congressurus sit,

Est satius multo ut Pelidæ congrediamur,
Et videamus utrum faciat victoria clarum.

Deinde secedens, ubi Achilles propius accesserat,

Hectora, quum sensit, rapuit metus, ut fugeret mox,
Linqueret ut post se portas, et mœnia Trojæ.

CXXX. Manifestum vero et illud est, quod animi perturbationes circa cor constituat: iram quidem ad hunc modum,

Corque intus latrabat ei.

Ægritudinem vero:

Lugens, atque dolens, laceras cur pectora cara?

Metum vero:

Excideratque mihi cor caro pectore lugens;
Subtus namque tremunt mihi membra celebria quondam.

Porro qua ratione metum, eadem et audaciam juxta cor esse declarat:

In corde citabat
Cujusque hunc animum, Martem decernere ferro.

Ex his locis Stoici collegerunt, rationem tanquam principem in corde sitam esse. Cupiditatem vero circa præcordia habitare, Homerus cum in aliis multis, tum in his perspicuum facit,

Improbus at venter stimulat me:

et,

Nondum avidum ventrem licet occultare volenti.

CXXXI. Præterea et causas eorum, quæ penes animosam animæ partem sunt, a natura contingere, pervidit. Quippe iram ex ægritudine nasci, et sanguinis ac spiritus

τος καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ πνεύματος οὖσαν ἐμφαίνων, ὡς ἐν τούτοις,

Ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
πίμπλαντ'· ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην·

μένος γὰρ τὸ πνεῦμα προσαγορεύειν ἔοικε, τοῦτο δὲ ἐκτείνεσθαι καὶ φλέγεσθαι ἐπὶ τῶν θυμουμένων οἴεται. Πάλιν δὲ αὖ τὸ τῶν φοβουμένων πνεῦμα συγχεόμενον καὶ καταψυχόμενον τὰς φρίκας καὶ τοὺς τρόμους ποιεῖ καὶ τὰς ὠχριάσεις ἐν τοῖς σώμασι· πάντα γὰρ ταῦτα συμβαίνει ὑπὸ ψύξεως· ἡ μὲν ὠχρότης, ὅτι τοῦ θερμοῦ συντρέχοντος εἰς τὰ μέσα, τὸ ἔρευθος ἀπολείπει τὴν ἐπιφάνειαν· ὁ δὲ τρόμος, ὅτι ἐντὸς συνειλούμενον τὸ πνεῦμα ἀράσσει τὸ σῶμα· ἡ δὲ φρίκη, ὅτι πηγνυμένου τοῦ ὑγροῦ αἱ τρίχες πιεζόμεναι ἀνίστανται. Πάντα οὖν ταῦτα σαφῶς σημαίνει Ὅμηρος· φησὶ γὰρ τὸ

Χλωροὶ ὑπαὶ δείους·

καὶ,

Χλωρὸν δέος ἴρει·

καὶ,

Τρομέει [δ'] ὑπὸ φαίδιμα γυῖα·

καὶ,

Ὡς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δείδιε δ' αἰνῶς·
ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.

Κατὰ ταῦτα οὖν καὶ τὸ ἐφοβήθη, ῥίγησε λέγει, καὶ τὸν φόβον κρυόεντα προσαγορεύει· ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου, θαλπωρὴν τὸ θάρσος καὶ τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα. Τὰ μὲν οὖν φαῦλα πάθη τοῦτον διαιρεῖται τὸν τρόπον.

CXXXII. Πάλιν δὲ τῶν περὶ Ἀριστοτέλην ἀστεῖα πάθη ἡγουμένων τὴν νέμεσιν καὶ τὸν ἔλεον (τοὺς γὰρ ἀγαθοὺς δάκνεσθαι ἐπὶ τοῖς πλησίον, εἰ παρ' ἀξίαν εὐτυχοῦσιν, ὅπερ νέμεσις καλεῖται, ἢ παρ' ἀξίαν δυστυχοῦσιν, ὃ δὴ λέγεται ἐλεεῖν)· ταῦτα καὶ Ὅμηρος προσήκειν τοῖς ἀγαθοῖς νομίζει, ὅπου καὶ τῷ Διὶ ἀνατίθησιν αὐτά· ποιεῖ γὰρ ἄλλα τε καὶ ταῦτα,

Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο·
Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾶθ' ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.

Καὶ ἐν ἄλλοις πάλιν οἰκτείρει τὸν αὐτὸν τρόπον διωκόμενον περὶ τεῖχος.

CXXXIII. Περὶ δὲ ἀρετῆς καὶ κακίας ψυχῆς ἣν ἔχει δόξαν ὁ ποιητὴς, ἐν πολλοῖς παρίστησιν. Ἐπεὶ γὰρ τὸ μέν τι τῆς ψυχῆς νοερὸν καὶ λογικόν ἐστι, τὸ δὲ, ἄλογον καὶ ἐμπαθὲς, καὶ διὰ τοῦτο μέσος θεοῦ καὶ θηρίου γέγονεν ἄνθρωπος, τὴν μὲν ἄκραν ἀρετὴν, θείαν ἡγεῖται, τὴν δὲ ἄκραν κακίαν, θηριωδίαν· ὡς ὕστερον Ἀριστοτέλης ἐνόμισε. Καὶ ταῦτα ἐμφανίζει ἐν ταῖς ὁμοιώσεσιν· ἀεὶ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ὀνομάζει θεοειδεῖς, καὶ

Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον·

τῶν δὲ φαύλων τοὺς μὲν δειλοὺς,

Φυζακίνοῖς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν,

καὶ προβάτοις ἀσημάντοις, καὶ λαγῳοῖς διωκομένοις·

qui in eo est fervorem quendam esse demonstrat, veluti in his,

Ille dolens adeo, ut præcordia sanguine plena,
Utque micent oculi subito velut ignea lampas.

Pro spiritu namque μένος, id est iram, ponere videtur, eumque in irascentibus nasci et incendi existimat. Porro quum is rursus in metuentibus perturbatur ac refrigeratur, horrores, tremores, et pallores in corporibus generat; siquidem omnia ista ex frigore oriuntur. Ac pallor quidem, quando calor in media se confert, ac rubor superficiem deserit: tremor vero, quia dum spiritus intus constringitur, corpus tremefacit: horror, quia concrescente humore, pili, dum premuntur, rigescunt. Omnia igitur istæc Homerus clare significat, quum inquit,

pallidi præ metu.

Et,

pallidus metus corripiebat.

Et,

Membra tremunt mihi, fortia claraque quondam.

Et,

Sic fatus, simul atque seni mens fusa timore
Obstupuit, steteruntque comæ, et vix membra levabat.

Ad eum igitur modum et pro timuit, *friguit* ait, et metum *gelidum* appellat. Contra autem pro audacia et bona spe, confidentiam, quæ Græcis θαλπωρή a calefaciendo seu fervendo dicitur, usurpat. Atque ad hunc modum vitiosos affectus discernit.

CXXXII. Ceterum quum Aristoteles indignationem ac misericordiam pro elegantibus affectibus habeat (dum namque boni viri uruntur, quando alios præter meritum feliciter agere vident, indignatio vocatur; dum autem illis dolet, si quis præter dignitatem infeliciter agat, misericordia dicitur), Homerus quoque istæc ex bonorum virorum officio esse putat, ubi quum hæc, tum alia fingens Jovi attribuit,

At Telamone sato pugnam detrectat inire;
Succensebat ei quoniam Saturnius ipse,
Obvius adverso si se ferret meliori.

Et in aliis rursus eundem circum muros fugatum miseratur.

CXXXIII. Porro quidnam poeta de animi virtute et vitio sentiat, in multis ostendit. Quum enim una illius pars intelligens, et rationalis sit, altera vero rationis expers et affectui obnoxia, atque ob id homo medium quiddam inter Deum et belluam natus sit, summam quidem virtutem, divinam, summum autem vitium, belluinum (ut et Aristoteles post eum) existimat, atque hæc per similitudines declarat. Semper enim bonos viros diis similes, et

Consilio Jove non indignum

appellat. Inter malos vero, timidos dicit

Cervisque fugacibus æquos,

et ovibus custode carentibus, et leporibus fugientibus com-

ἐπὶ δὲ τῶν προπετῶς καὶ ἀνοήτως ὑπὸ ὀργῆς φερομένων φησὶ,

Οὔτ' οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,
οὔτε συὸς, κάπρου τ' ὀλοόφρονος (οὔ τε μάλιστα
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει),
ὅσσον Πάνθου υἷες ἐϋμμελίαι φρονέουσι·

τοὺς δὲ λυπουμένων ἐμπαθέστερον ὀδυρμοὺς, ἀηδόνων φωναῖς ἀπεικάζει,

[Οἷσί τε] τέκνα
ἀγρόται ἐξείλοντο, πάρος πετεηνὰ γενέσθαι.

CXXXIV. Οἱ μὲν οὖν Στωϊκοὶ τὴν ἀρετὴν τίθενται ἐν τῇ ἀπαθείᾳ, ἐκείνοις ἑπόμενοι, ἐν οἷς πᾶν πάθημα ἀναιρεῖ, λέγων περὶ μὲν λύπης,

Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι,
νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας·

καὶ,

Τίπτε δεδάκρυσαι Πατρόκλεις ἠΰτε κούρη;

περὶ δὲ ὀργῆς,

Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο·

περὶ δὲ τοῦ φόβου,

Μήτι φόβονδ' ἀγόρευε, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πεισέμεν οἴω·

καὶ,

Ὅς δέ κεν ὑμέων
βλήμενος ἠὲ τυπεὶς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
τεθνάτω.

Οὕτως καὶ προκαλούμενοι εἰς μονομαχίαν ἀφόβως ὑπακούουσι, καὶ πλείους ἀνθ' ἑνὸς ἀνίστανται· καὶ ὁ τετρωμένος οὐδὲν ἧσσον ἔχει τὸ θάρσος παραμένον, ὥς που φησὶ,

Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, εὔχεαι αὔτως.

Καὶ πᾶς ὁ γενναῖος ἀπεικάζεται λέοντι, ἢ κάπρῳ, ἢ χειμάρρῳ, ἢ λαίλαπι.

CXXXV. Οἱ δ' ἐκ τοῦ Περιπάτου τὴν ἀπάθειαν ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ νομίζουσι, τὴν δὲ μετριοπάθειαν εἰσάγοντες, τῷ τὴν ὑπερβολὴν τῶν παθῶν ἀναιρεῖν, μεσότητι τὴν ἀρετὴν ὁρίζονται. Καὶ Ὅμηρος ἀεὶ παράγει τοὺς ἀρίστους οὔτε ἀγεννεῖς, οὔτε μὴν ἀφόβους ἢ ἀλύπους παντελῶς, ἐν τῷ μὴ ἄγαν δὲ τοῖς πάθεσι κρατεῖσθαι, τῶν φαύλων διαφέροντας. Φησὶ γὰρ,

Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ,
οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός·
ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει
Κῆρας ὀιομένῳ· πάταγος δέ τε γίνετ' ὀδόντων·
τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἂρ τρέπεται χρὼς, οὔτε τι λίην
ταρβεῖ.

Εὔδηλον γὰρ ὅτι τοῦ ἀγαθοῦ τὸ λίαν φοβεῖσθαι ὀφελῶν, τὸ μέτριον κατέλιπε. Τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων, λύπης τε καὶ ὀργῆς, χρὴ νοεῖν. Τοιοῦτόν ἐστι κἀκεῖνο,

Τρῶας μὲν τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
Ἕκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν.

Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι, καὶ ὁρῶντες ἔτρεμον· ὁ δ' ἐν τῷ κινδύνῳ καθεστὼς ἀνδρεῖος ὢν, μόνον ἠγωνία. Ὅθεν ἄλλως μὲν ποιεῖ τὸν Δόλωνα καὶ τὸν Λυκάονα φοβουμένους, ἄλλως δὲ τὸν Αἴαντα καὶ τὸν Μενέλαον, ἐντροparat. De iis autem, qui proclive et incogitanter ira efferuntur, ait,

Pardi tanta fuit nunquam, non ira leonis,
Apri, nonque capri fuit unquam perniciosi,
Dum furit, ostentatque suum per pectora robur,
Quanta tenet pueros Panthi, quibus hasta decora.

Impotenter autem tristantium luctus, lusciniæ querelis comparat,

Involucres adimit quum pullos providus auceps.

CXXXIV. Quum igitur Stoici virtutem animi in tranquillitate ponunt, ea sectari videntur, in quibus Homerus omnem affectum tollit, ut quum de ægritudine ait,

Quin sepelitis eum, quem non revocare potestis
Ex Erebo, quamvis lacrimas fundatis acerbas.

Et,

Cur lacrimare, Patrocle miser, ceu mœsta puella?

De ira vero:

Lis utinam sublata foret nobis superisque!

De timore autem:

Ne quid fare metu, si vis suadere potenter.

Et

Ictus percussusque, videns fatumque necemque,
Magnanime occumbat ferro.

Ad hunc modum et ii qui ad singulare certamen provocabantur, intrepide morem gerunt, imo plures pro uno assurgunt: atque vulneratus haud minorem perseverandi confidentiam habet, ut inquit,

Quid jactas, quum planta pedis perstricta sit a te?

Denique omnis generosus comparatur leoni, apro, torrenti, aut turbini.

CXXXV. Porro quum Peripatetici existiment, homini datum non esse a natura, ut perturbationibus vacet, medioque quodam invento, virtutem mediocritate finiant, quæ illarum excessum tollat; Homerus etiam optimos quosque, nec prorsus impotentes, nec intrepidos nec dolore vacantes inducit, ut in hoc a malis differant, quod affectibus non nimium tenentur. Ait enim,

Mutatur color ignavi, mens atque movetur
Sede sua, nutat, nec perstat in ordine certo;
Intus cor crepitat multum, formidine mortis,
Dentes atque crepant, strideuntque timore metuque.
Porro boni color est idem, nec protinus ira
Afficitur valide.

Perspicuum namque est, quod, quum vehementiorem iram bono viro adimat, mediocrem ei relinquat. Idem et de similibus affectibus, dolore videlicet et ira, sentiendum; cujusmodi illud est,

Membra Phrygum subiit vehemens tremor, Hectoris atque
Magnanimum quamvis crepitat cor pectore lato.

Alii namque vel videndo contremiscebant, hic vero quamvis in periculo constitutus, tamen fortis erat, et pugnæ duntaxat initium extimescebat. Unde aliter quidem Dolonem ac Lycaonem sibi timentes fingit, aliter vero Aja-

παλιζομένους καὶ βάδην ὑποχωροῦντας, ὥσπερ ἀπωσμένους σταθμοῦ λέοντας. Ὡσαύτως δὲ καὶ λυπουμένων διαφορὰς ἐπιδείκνυσι, καὶ ἡδομένων ὁμοίως· ὥσπερ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς, διηγούμενος ὃν τρόπον τοὺς Κύκλωπας ἐξηπάτησεν, ἔφη,

Ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ.

Οἱ δὲ μνηστῆρες, πεσόντα τὸν πτωχὸν ἰδόντες,

Χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλῳ ἔκθανον.

Φαίνεται δὲ ἐν κατωτέροις ἡ τοῦ μετρίου διαφορά· καὶ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς ἐρῶν, καὶ κλαίουσαν ἐπ' αὐτῷ ὁρῶν, φέρει,

Ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν, ἠὲ σίδηρος·

τῶν δὲ μνηστήρων τῆς αὐτῆς ἐρώντων, θεασαμένων αὐτὴν

Αὐτὸ γούνατ', ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν,
πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι.

Τοιαῦτα μέν ἐστι τὰ παρὰ τῷ ποιητῇ περὶ ψυχῆς δυνάμεων καὶ παθῶν.

CXXXVI. Περὶ δὲ ἀγαθῶν καὶ εὐδαιμονίας πολλῶν εἰρημένων παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, τὸ μὲν τὴν ἀρετὴν τῆς ψυχῆς μέγιστον εἶναι τῶν ἀγαθῶν, κατὰ πάντας συνέστηκεν· ἀλλ' οἱ μὲν Στωϊκοὶ τὴν ἀρετὴν αὐτάρκη ἡγοῦνται πρὸς εὐδαιμονίαν, λαβόντες τὸ ἐνδόσιμον ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν τούτων, ἐν οἷς τὸν σοφώτατον καὶ φρονιμώτατον πεποίηκεν ὑπὲρ εὐκλείας πόνου καταφρονοῦντα καὶ ἡδονῆς ὑπερορῶντα· τὸ μὲν πρότερον, οὕτως,

Ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε, καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνήρ·
αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας,
σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλών, οἰκῆϊ ἐοικώς,
ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πτόλιν·

τὸ δεύτερον δὲ οὕτως,

Ἣ μέν [μ'] αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψὼ, δῖα θεάων.
Ὡς δ' αὕτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπεισεν.

Μάλιστα δὲ ἐν τούτοις τὴν τῆς ἀρετῆς δόξαν συνίστησιν, ἐν οἷς τὸν μὲν Ἀχιλλέα ποιεῖ οὐ μόνον ἀνδρεῖον, ἀλλὰ καὶ κάλλιστον τὸ εἶδος, καὶ ποδωκέστατον, καὶ εὐγενέστατον, καὶ πατρίδος ἐπιφανοῦς, καὶ ὑπὸ τοῦ μεγίστου τῶν θεῶν βοηθούμενον· τὸν δὲ Ὀδυσσέα, συνετὸν μὲν καὶ καρτερὸν τῇ ψυχῇ, τὰ δὲ ἄλλα οὐχ ὁμοίᾳ τύχῃ κεχρημένον· ἡλικίας τε καὶ ὄψεως οὐκ ἴσης, καὶ γονέων οὐ πάντη ὀνομαστῶν, καὶ πατρίδος ἀδόξου, καὶ ἀπεχθόμενον ἑτέρῳ θεῷ· ὧν οὐδὲν ἐκώλυεν αὐτὸν εἶναι εὐκλεᾶ, τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν κεκτημένον.

CXXXVII. Οἱ δ' ἐκ τοῦ Περιπάτου πρωτεύειν μὲν τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθὰ νομίζουσιν, οἷον φρόνησιν, ἀνδρείαν, σωφροσύνην, δικαιοσύνην· δεύτερα δὲ εἶναι τὰ τοῦ σώματος, οἷον ὑγίειαν, ἰσχὺν, κάλλος, τάχος· τρίτα δὲ τὰ ἐκτὸς, οἷον εὐδοξίαν, εὐγένειαν, πλοῦτον· ἐπαινετὸν μὲν γὰρ εἶναι καὶ θαυμαστὸν τὸ ἐν ἀλγηδόσι καὶ νόσῳ καὶ ἀπορίᾳ καὶ συμφοραῖς ἀβουλήτοις χρῆ-

cem et Menelaum convertere se sensim, ac se pedetentim subducere, perinde ut leones, qui a stabulo repulsi sunt. Eodem modo et dolentium discrimina commonstrat, et delectantium similiter. Sic Ulysses commemorans quo pacto Cyclopibus imposuerit, ait,

Corde sinuque meo risi, dum talia dicunt.

Proci vero conspecto mendico humi prostrato,

Applaudunt manibus, risuque fere emoriuntur.

Porro et in inferioribus (amatoriis?) rebus mediocritatis differentia apparet, ut dum Ulysses, tametsi uxorem suam diligeret, atque eam propter ipsum plorantem videret, nihilominus tamen se continet,

Lumina constiterant ceu cornea, sive uti ferrum.

Procorum autem, qui eandem amabant, ubi spectaverant,

Genua labascunt, mulcenturque cupidine cæco:
Conjuge Penelope cupit atque potirier omnis.

Hujusmodi quidem apud poetam sunt de Animæ viribus et affectibus.

CXXXVI. Ceterum quamvis multa a philosophis de bonorum finibus et felicitate sint dicta; tamen de hoc inter omnes convenit, quod animæ virtus bonorum sit maximum. At Stoici virtutem per sese ad felicitatem sufficere putant, ansa nimirum ex Homericis illis sumpta, in quibus sapientissimum et prudentissimum heroum Ulyssem, gloriæ causa laboris patientem, ac voluptatis continentem finxit. Ac de priori quidem sic,

Quam bene se gessit fortis vir sustinuitque,
Ipsum verberibus domuit plagisque cruentis,
Inque humeros vili injecta quum forte lacerna,
Urbem inimicorum ingreditur, servo assimulatus.

De posteriori autem ad hunc modum:

Atque ibi me tenuit tristem divina Calypso.
Sic itidem Circæ retinebar in ædibus altis,
Conjugii tædas cuperet dum, meque maritum;
Ast animum potuit nequaquam flectere nostrum.

Quid autem de virtute sentiat, ex his intelligere possumus, in quibus Achillem non solum fortem facit, verum etiam pulcherrima forma, pedibus pernicissimis, generosissimum, ex illustri patria oriundum, denique cui deorum maximus opem ferret: Ulyssem vero prudentem, et animo tolerantem, at in reliquis non admodum fortunatum, propterea quod ipsius statura et vultus reliquis dotibus non responderet, et quod haud ex illustribus parentibus, et patria obscura ortus esset, denique quod deum post Jovem secundum, infensum haberet. Quæ tamen omnia eum nihil prohibebant quominus propter animi virtutem, nominis celebritatem assequeretur.

CXXXVII. Ceterum Peripatetici Animæ bonis, ut sunt prudentia, fortitudo, temperantia, justitia, primas tribuunt: corporis autem bonis, ut est salubritas, robur, pulchritudo, celeritas, secundas; externis denique, ut est bona existimatio, nobilitas, et opulentia, tertias. Laudo namque et admiratione dignum existimant, si quis virtutis præsidio munitus doloribus, morbis, egestati, cala-

σθαι τῇ ἀρετῇ τῆς ψυχῆς ἀντεχούσης τοῖς κακοῖς, οὐ μέντοι αἱρετὸν, οὐδὲ μακάριον· τὸ δ' ἐν ἀγαθοῖς νοῦν ἔχειν, τῷ ὄντι εὔδαιμον· οὐδὲ γὰρ τὴν κτῆσιν μόνην τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν χρῆσιν καὶ τὴν ἐνέργειαν εἶναι καλόν. Ταῦτα δὴ καὶ Ὅμηρος δείκνυσιν ἄντικρυς· τοὺς μὲν γὰρ θεοὺς ἀεὶ ποιεῖ

Δοτῆρας ἐάων,

τουτέστι τῶν ἀγαθῶν, ἃ καὶ εὔχονται οἱ ἄνθρωποι παρέχειν αὐτοῖς τοὺς θεοὺς, οὐκ ἀνωφελῆ δηλονότι ὄντα αὐτοῖς, οὐδὲ ἀδιάφορα, ἀλλὰ πρὸς εὐδαιμονίαν χρήσιμα.

CXXXVIII. Τίνα οὖν ἐστι τὰ ἀγαθὰ ὧν ἐφίενται οἱ ἄνθρωποι, καὶ δι' ἃ μακαρίζονται, ἐν πολλοῖς διασαφεῖ, ἅμα μὲν πάντα ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ,

Οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς,
πέπνυσαι δὲ νόῳ, μακάρων δ' ἐξ ἐσσι τοκήων·

μαρτυροῖ γὰρ αὐτῷ κάλλος σώματος, καὶ φρόνησιν, καὶ εὐγένειαν. Τὰ δὲ κατὰ μέρος,

Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἡνορέην ἐρατεινὴν
ὤπασσαν,
καὶ θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων·

δῶρον γάρ ἐστι καὶ τοῦτο τοῦ θεοῦ·

Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισι,

CXXXIX. Ποτὲ δὲ καὶ τὴν τιμὴν ἡγεῖται καλόν·

Τιοίμην δ' ὡς τίεν' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων·

ποτὲ δὲ τὴν εὐπαιδίαν,

Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι·

ποτὲ δὲ τὴν τῶν οἰκείων ἀπόλαυσιν,

Πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα· χαίρετε δ' αὐτοί.
Ἤδη γὰρ τετέλεσται ἃ μοι φίλος ἤθελε θυμός,
πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τά μοι θεοὶ οὐρανίωνες
ὄλβια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἶκοι ἀκοιτιν
νοστήσας εὕροιμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
Ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας
κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
παντοίην, καὶ μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη.

CXL. Ὅτι δὲ ἐν τῇ τῶν ἀγαθῶν συγκρίσει, τοῦ πλούτου κρεῖσσόν ἐστιν αὐτὸ τὸ δύνασθαι, δηλοῖ διὰ τούτων,

Ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων, πόλεμόνδ' ἴεν ἠΰτε κούρη,
νήπιος, οὐδέ τι οἱ τόδ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·

καὶ,

Ὡς οὔ τοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.

Καὶ ὅτι τὸ φρονεῖν τοῦ καλοῦ εἶδους ἄμεινον,

Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ·
ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει.

CXLI. Δῆλον μὲν οὖν ὅτι καὶ τὰ περὶ σῶμα καὶ τὰ ἐκτὸς εὐτυχούμενα, ἀγαθὸν νομίζει· ὅτι δ' ἄνευ τούτων οὐκ ἔστιν αὐτάρκης ἡ ἀρετὴ μόνη πρὸς εὐδαιμονίαν, ἐν ἐκείνοις παρίστησι· δύο γὰρ ἄνδρας εἰς τέλος ἀρετῆς ἥκοντας ὑποθέμενος, τὸν Νέστορα καὶ τὸν Ὀδυσσέα, καὶ τῶν μὲν ἄλλων διαφέροντας, ἀλλήλοις

mitatibus, aliisque malis resistat, at nec optabile, neque beatum. Si quis autem bonis sapienter fruatur, eum revera beatum existimant. Neque enim solam virtutis possessionem, verum etiam usum et efficaciam esse bonum quiddam. Quæ sane et Homerus perspicue ostendit. Subinde namque deos

bonorum datores

fingit, quæ et homines sibi a diis præstari (utpote ipsis haud inutilia, neque indifferentia, sed ad felicitatem utilia) exoptant.

CXXXVIII. Quænam ergo bona ab hominibus expetantur, et ob quæ beati vocentur, in multis declarat; in Mercurio quidem simul universa fuisse;

Corporis admiranda tua est species, sapis atque
Mente simul, satus est majorum stemmate claro.

Testimonium namque ei de corporis pulchritudine, prudentia, et generositate perhibet. Singulatim vero ea memorat,

Huic superi formam dederant, et fortis ut esset:

Et,

Magnificas et opes dederat Saturnius almus;

donum enim et hoc dei est:

Juppiter ipsus opes tribuit mortalibus illas.

CXXXIX. Nonnunquam vero et honorem inter bona recenset;

O utinam colerer, colitur ceu Pallas, Apollo.

Nonnunquam vero prolis felicitatem;

Estque bonum pueros moriendo relinquere justos.

Aliquando autem, si quis familiaribus suis fruatur:

Vos libate diis, genio indulgete frequenter,
Hospitem abire sinatis, ob id quod cuncta supersunt,
Quæ mens nostra cupit, deductio, caraque dona:
Quæ mihi fortunent superi precor, obsecro cuncti;
Utque domi inveniam salvos cum conjuge amicos.
Vos itidem teneras uxores atque puellos
Delectate domi, precor autem, di superi ut dent
Vobis cuncta bona, ut mala nec vos publica vexent.

CXL. Quod vero in bonorum comparatione, vires divitiis præstent, in his declarat,

Dives erat, sed enim bellator ceu timibunda
Virgo fuit, stulte his fidens, quæ causa necis sunt.

Et,

Gaudia nulla ferunt mi quamvis prædia lata.

Denique quod prudentia egregiæ formæ anteceilat,

Inferior forma est alius vir, sed deus istam
Eloquio suavi decorat.

CXLI. Ex prædictis ergo apparet, Homerum et corporis et fortunæ dotes inter bona recensere. Quod autem sine his virtus ipsa per se ad felicitatem non sufficiat, in illis declarat, in quibus duos viros ad virtutis summum contendentes ponens, Nestorem et Ulyssem, ab aliis quidem hominibus differentes finxit, inter sese autem, quantum ad

δὲ ὁμοίους φρονήσει καὶ ἀνδρείᾳ καὶ λόγων δυνάμει, οὐκέτι ὁμοίους ἐν ταῖς τύχαις πεποίηκεν, ἀλλὰ τῷ μὲν Νέστορι τοὺς θεοὺς

Ὄλβον ἐπικλῶσαι γαμέοντί τε γεινομένῳ τε·
αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν,
υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἐγχεσιν εἶναι ἀρίστους·

τὸν δὲ Ὀδυσσέα, καίπερ ἐπητὴν ὄντα καὶ ἀγχίνοον καὶ ἐχέφρονα, ἀποκαλεῖ δύστηνον πολλάκις. Καὶ γὰρ τὸν μὲν ἐς τὴν ἀνακομιδὴν πλεῦσαι ταχέως καὶ ἀσφαλῶς· τὸν δὲ πλανηθῆναι χρόνῳ πολλῷ, καὶ πόνους καὶ κινδύνους ὑπομένειν ἀεὶ μυρίους. Οὕτως αἱρετὸν καὶ μακάριόν ἐστιν, ὅταν τῇ ἀρετῇ συναιρομένη καὶ μὴ ἀντιπράττουσα ἡ τύχη παρῇ.

CXLII. Πῶς δὲ ἡ κτῆσις τῆς ἀρετῆς οὐδέν ἐστ' ὄφελος ἂν μὴ καὶ ἐνεργῇ, φανερὸν ἐκ τούτων, ὅπου ὁ μὲν Πάτροκλος ἐπιπλήσσων τῷ Ἀχιλλεῖ, λέγει,

Αἰναρέτη, τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
αἴ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς;

οὕτω γὰρ προσεῖπε τὸν τῇ ἀπραξίᾳ ἀνωφελῆ ποιοῦντα τὴν ἀρετήν. Ὁ δ' Ἀχιλλεὺς τὴν ἀπραξίαν ταύτην ὀδυρόμενός φησιν,

Ἀλλ' ἦμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
τοῖος ἐὼν οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·

ἄχθεται γὰρ ὅτι τὴν ἀρετὴν κεκτημένος, οὐ κέχρηται αὐτῇ, ἀλλὰ μηνίων τοῖς Ἀχαιοῖς,

Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν,
[οὔτε ποτ' ἐς πόλεμόν γ',] ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ,
αὖθι μένων· ποθέεσκε δ' ἀϋτὴν τε πτόλεμόν τε·

καὶ γὰρ οὕτως ὁ Φοίνιξ ἐπαίδευε,

Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων·

ὅθεν καὶ τεθνεὼς ἄχθεται τῇ ἀπραξίᾳ, λέγων,

Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν·

καὶ ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν,

Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο
τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ.

CXLIII. Ἔτι τοίνυν οἱ Στωϊκοὶ φίλους θεῶν τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἀποφαίνοντες, παρ' Ὁμήρου καὶ τοῦτο ἔλαβον, λέγοντος ἐπὶ τοῦ Ἀμφιαράου,

Ὃν πέρι κῆρι φίλει Ζεὺς αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων·

καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως,

Χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ.

CXLIV. Ἔστι δὲ τῶν αὐτῶν φιλοσόφων δόγμα καὶ τὸ διδακτὴν εἶναι τὴν ἀρετήν, ἔχουσαν μὲν ἀρχὴν τὴν εὐγένειαν· ὃ καὶ Ὅμηρός φησι,

Τοίου γὰρ [καὶ] πατρὸς, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις·

ὑπὸ δὲ παιδείας εἰς τὸ τέλειον προαγομένην. Ἔστι γὰρ ἀρετὴ ἐπιστήμη τοῦ ὀρθῶς βιοῦν, τουτέστιν, ὧν τοὺς εὖ βιωσομένους πράσσειν προσήκει. Καὶ ταῦτα οὖν ἐστι παρ' Ὁμήρῳ· λέγει γὰρ,

prudentiam, fortitudinem, et dicendi facultatem attinet, similes, in fortunæ autem dotibus non itidem, propterea quod dii Nestorem abunde felicem reddiderant, sive dum nasceretur, sive in conjugio versaretur, quodque illi dederant summa cum opulentia magnificis in ædibus senescere, denique

Quod juvenes illi sapidos, belloque feroces.

Ulyssem vero, quamquam consultus, solers ac prudens esset, infelicem sæpenumero appellat. Et hoc ideo, quod ille celeri et tuta in reditu navigatione, hic vero diuturnis erroribus, laboribus et periculis innumeris exantlatis, tandem in patriam redierit. Adeo optabile ac beatum est, si quando fortuna virtuti auxilio, non obstaculo fuerit.

CXLII. Ceterum quo pacto virtutis possessio nihil prosit, nisi et agendo efficax sit, ex his patet, in quibus Patroclus Achillem objurgando ait, eum virtute sua aliis perniciem arcessere:

Quem fructum ex virtute tua cepisse minores
Dicent, quum Danais non tanta pericula pulses?

Sic enim eum alloquitur, qui virtutem inertia sua inutilem reddebat. Ipse quoque Achilles hanc inertiam deplorans ait,

Sed sedeo ad naves, telluris inutile pondus,
Militibus præstem Danais quamquam ducibusque.

Dolet enim quod virtute præditus, ea non esset usus, sed Græcis indignando,

Concilium clarum nunquam decoraret Achivûm;
Atque manens inibi, cor dilectum maceraret,
Prælia iniqua precans Danais, sævumque tumultum.

Phœnix namque ad hunc modum illum erudierat,

Ut bene dicendi gnarus fieret, bene agendi.

Unde et vita functus, inertia illa offenditur, dicens,

Maluerim quamvis nihili servire colono,
Cui tenuis victus, quam Manibus hisce præesse.

Et causam subjungit,

Sole carens etenim nunc, non sum talis, ut olim,
Mœnia dum Trojæ vastaret Achiva juventus.

CXLIII. Præterea Stoici dicentes, *bonos viros diis amicos esse,* ab Homero id quoque mutuati sunt, qui super Amphiarao inquit,

Juppiter ex animo hunc dilexit, Apolloque Phœbus.

Et de Ulysse,

Gaudebatque Minerva viro justo, sapienti.

CXLIV. Est autem eorundem philosophorum et hoc placitum, *virtutem doceri posse*, quippe quæ pro initio generositatem habeat (quod et Homerus sensit, dum inquit,

Est talis genitor tibi; nam prudentia dicis),

et per disciplinas ad summum deducatur. Rectæ namque vitæ scientia est virtus, hoc est, ea faciendi quæ recte victuros decent. Hæc igitur apud Homerum quoque sunt; dicit

Νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοίου πολέμοιο,
οὐδ' ἀγορέων·

καὶ ἐν ἄλλοις,

Οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλός·

καὶ ὁ Φοίνιξ φησὶν ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως,

Τοὔνεκά με προέηκε διδασκέμεναι τάδε πάντα,
μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.

Ἐπεὶ γὰρ ὁ βίος ἐκ πράξεων καὶ λόγων συνέστηκε, τούτων φησὶ διδάσκαλον ἑαυτὸν τοῦ νεανίσκου γεγονέναι. Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων δῆλον ὅτι πᾶσαν ἀρετὴν ἀποφαίνει διδακτήν. Οὕτω μὲν οὖν πρῶτος Ὅμηρος ἔν τε ἠθικοῖς καὶ φυσικοῖς φιλοσοφεῖ.

CXLV. Ἔχεται δὲ τῆς αὐτῆς θεωρίας καὶ Ἀριθμητικὴ, καὶ Μουσικὴ, ἃς καὶ Πυθαγόρας διαφερόντως ἐτίμησεν. Ἴδωμεν οὖν εἰ καὶ τούτων ἐστὶ παρὰ τῷ ποιητῇ λόγος. Ἀλλὰ μὴν πλεῖστος· ὀλίγα δὲ ἐκ πολλῶν παρατεθέντα ἐξαρκέσει. Ὁ γὰρ Πυθαγόρας τοὺς ἀριθμοὺς μεγίστην δύναμιν ἔχειν ἡγούμενος, καὶ πάντα εἰς ἀριθμοὺς ἀναφέρων, τῶν τε ἄστρων τὰς περιόδους, καὶ τῶν ζῴων τὰς γενέσεις, δύο τὰς ἀνωτάτω ἀρχὰς ἐλάμβανε, τὴν μὲν ὡρισμένην, μονάδα, τὴν δὲ ἀόριστον, δυάδα καλῶν· τὴν μὲν, ἀγαθῶν, τὴν δὲ, κακῶν οὖσαν ἀρχήν. Ἡ μὲν γὰρ τῆς μονάδος φύσις ἐγγενομένη τῷ μὲν περιέχοντι εὐκρασίαν, ψυχαῖς δὲ ἀρετὴν, σώμασι δὲ ὑγίειαν, πόλεσι δὲ καὶ οἴκοις εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν παρέσχε· πᾶν γὰρ ἀγαθὸν, συμφωνίας οἰκεῖόν ἐστιν. Ἡ δὲ τῆς δυάδος πᾶν τοὐναντίον, ἀέρι χειμῶνα, ψυχαῖς κακίαν, σώμασι νόσους, πόλεσι δὲ καὶ οἰκίαις στάσεις καὶ ἔχθρας ἐγέννησε· πᾶν γὰρ κακὸν ἐκ διαστάσεως καὶ διαφορᾶς γίνεται. Ὅθεν καὶ τῶν ἐφεξῆς ἀριθμῶν τὸν μὲν ἄρτιον, ἐνδεᾶ καὶ ἀτελῆ· τὸν δὲ περισσὸν, πλήρη τε καὶ τέλειον ἀπέφηνεν, ὅτι μιγνύμενός τε πρὸς τὸν ἄρτιον, ἀεὶ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν διασώζει, τοῦ περισσοῦ καὶ ἐν τούτοις ἐπικρατοῦντος· ἑαυτῷ τε συντιθέμενος γεννᾷ τὸν ἄρτιον· γόνιμος γάρ ἐστι, καὶ ἔχει δύναμιν ἀρχῆς, καὶ διαίρεσιν οὐκ ἐπιδέχεται, ἀεὶ τῆς μονάδος ἐν αὐτῷ περιούσης. Ὁ δὲ ἄρτιος οὔτε γεννᾷ ποτὲ τὸν περισσὸν, συντιθέμενος ἑαυτῷ, οὔτε ἐστὶν ἀδιαίρετος. Καὶ Ὅμηρος τοίνυν τήν τε τοῦ ἑνὸς φύσιν ἐν τῇ τοῦ ἀγαθοῦ μοίρᾳ, καὶ τὴν τῆς δυάδος ἐν τῇ ἐναντίᾳ τιθεὶς φαίνεται πολλάκις, ἐνηέα τὸν ἀγαθὸν λέγων πολλάκις, καὶ ἐνείην τὴν τοιαύτην διάθεσιν· δύην δὲ, τὴν κάκωσιν· καὶ ὅτι,

Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω·

καὶ,

Μήτ' ἐν πολέμοις δίχα βάζειν, μηδ' ἐνὶ βουλῇ,
ἀλλ' ἓν' ἔχοντε νόον, καὶ ἐπίφρονα βουλήν.

Ἀεὶ δὲ τῷ περισσῷ ἀριθμῷ χρῆται ὡς κρείσσονι· καὶ γὰρ τὸν σύμπαντα κόσμον πέντε μοίρας ἔχοντα ποιῶν, τὰς τρεῖς τούτων οὔσας μέσας διαιρεῖ,

Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς.

Διὸ καὶ Ἀριστοτέλης πέντε εἶναι τὰ στοιχεῖα ἐνόμισεν, ὡς τοῦ περισσοῦ καὶ τελείου ἐν παντὶ τὸ κράτος ἔχον-

Dum puer ignarus lingnæ, bellique cruenti.

Et in aliis,

Nec mi cor suasit, didici quoniam bonus esse.

Et Phœnix de Achille inquit,

Idcirco præmissus eram, hæc ut cuncta docerem,
Ut bene dicendi gnarus fieres, bene agendi.

Nam quum vita et ex dictis et ex factis constet, ideo se præceptorem adolescentis in illis fuisse ait. Atque ita ex jam dictis nimirum patet, quod quamlibet virtutem doceri posse ostendat. Ad hunc igitur modum Homerus quum in Moralibus, tum in Naturalibus, philosophatur.

CXLV. Ceterum eidem contemplationi proximæ sunt Arithmetica et Musica, quas et Pythagoras præ aliis coluit. Videamus ergo num et harum mentio apud poetam sit? Imo vero plurima est. Pauca autem ex multis exemplis adducta sufficient. Quum itaque Pythagoras existimaret, numeros maximam vim obtinere, omniaque ad numeros referret, quum siderum meatus, tum animantium generationes; duo suprema principia ponebat, unum finitum, quod *unitatem*, alterum infinitum, quod *dualitatem* appellabat; ita ut illa bonorum, hæc autem malorum initium esset. Unitatis enim natura cœlo, quod omnia complectitur, insita, temperiem, animis virtutem, corporibus sanitatem, urbibus et domibus pacem et concordiam suppeditat. Quidquid enim bonum est, cum concordia familiaritatem habet. Dualitatis omnia contraria sunt: æri namque tempestatem, animabus vitiositatem, corporibus morbos, urbibus et domibus seditiones et inimicitias procreat. Omne namque malum ex discordia et dissidio nascitur. Unde et quemvis parium numerorum inopem et imperfectum, imparem vero et plenum et absolutum demonstrat, propterea quod dum pari miscetur, subinde vim suam obtinet. Neque in hac solum parte superior est impar, verum etiam sibi additus, parem numerum generat. Fœcundus namque est, originis suæ vim retinet, ac divisionem non recipit, unitate semper in ipso excellente. Par autem sibi additus, imparem nec producit, nec indivisibilis est. Ergo et Homerus unitatis naturam in boni conditione, ac dualitatis in mali, ponere videtur, quando sæpe bonum virum ἐνηέα, *mansuetum*, et mansuetudinem ita ab unitate, τοῦ ἑνός, appellat, afflictionem vero δύην a dualitate, quum inquit,

Convenit haud multos regnare, sed unus erit rex.

Et,

Bifariam bello, nec pace loquantur Achivi,
Una sed his sit mens, ac consultent sapienter.

Subinde autem impari numero, tanquam præstantiore, utitur. Etenim totum mundum quinque partibus constare fingens, tres harum medio exsistentes dividit,

Tripliciter sunt secta, data et sua portio cuique.

Eam ob causam Aristoteles quinque elementa posuit, utpote impari ac perfecto numero ubique dominante. Præ-

τος. Καὶ τοῖς μὲν οὐρανίοις δαίμοσι τὰ περισσὰ ἀπονέμει· ὅ, τε γὰρ Νέστωρ τῷ Ποσειδῶνι θύει ἐννεάκις ἐννέα ταύρους· καὶ τὸν Ὀδυσσέα θύειν κελεύει ὁ Τειρεσίας

Ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον·

ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῷ Πατρόκλῳ ἐναγίζει πάντα ἄρτια, ἵππους μὲν τέσσαρας,

Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλούς·

καὶ ἐννέα κυνῶν ὄντων, τοὺς δύο ἐμβάλλει τῇ πυρᾷ, ἵνα τοὺς ἑπτὰ ἑαυτῷ ἀπολίπηται. Καὶ ἐν πολλοῖς τῷ τῶν τριῶν, καὶ πέντε, καὶ ἑπτὰ ἀριθμῷ χρῆται· μάλιστα δὲ τῷ τῶν ἐννέα,

Ὣς νείκεσσ' ὁ γέρων· τοὶ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν·

καὶ,

Ἐννέωροι γὰρ τοί γε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
εὖρος· ἀτὰρ μῆκός τ' ἐγενέσθην ἐννεόργυιοι·

καὶ,

Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο·

καὶ,

Ἐννῆμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσε.

Τί δήποτ' οὖν ἐστιν ὁ τῶν ἐννέα ἀριθμὸς τελειότατος; ὅτι ἐστὶν ἀπὸ τοῦ πρώτου περισσοῦ τετράγωνος, καὶ περισσάκις περισσὸς, εἰς τρεῖς διαιρούμενος τριάδας· ὧν ἑκάστη πάλιν εἰς τρεῖς μονάδας διαιρεῖται.

CXLVI. Οὐ μόνον δὲ τὴν δύναμιν τῶν ἀριθμῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν λογιστικὴν μέθοδον ὑπέδειξεν, ἐν μὲν τῷ καταλόγῳ ποιήσας,

Τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον· ἐν δὲ ἑκάστῃ
κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον·

καὶ πάλιν,

Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες.

Ἐξ ὧν λογίζεσθαι πάρεστιν, ὅτι τῶν νεῶν πασῶν οὐσῶν ἐγγὺς χιλίων διακοσίων, καὶ ἐχουσῶν ἑκάστης ἑκατὸν ἀνδρῶν, ὁ σύμπας ἀριθμὸς δώδεκά που μυριάδων γίνεται. Πάλιν δὲ ἐπὶ τῶν Τρώων φήσας,

Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· πὰρ δὲ ἑκάστῳ
εἵατο πεντήκοντα,

παρέχει λογίζεσθαι, ὅτι ἦσαν πεντάκις μύριοι, ἄνευ τῶν συμμάχων.

CXLVII. Τὴν δὲ Μουσικὴν, οἰκειοτάτην οὖσαν τῇ ψυχῇ, καθότι ἐστὶν ἁρμονία κεκραμένη ἐκ διαφόρων ἀρχῶν, καὶ τοῖς μέλεσι καὶ ῥυθμοῖς τό, τε ἐκλελυμένον αὐτῆς ἐπιτείνουσαν, καὶ τὸ σφοδρὸν ἀνιεῖσαν, οἵ τε Πυθαγορικοὶ διὰ σπουδῆς εἶχον, καὶ πρὸ αὐτῶν Ὅμηρος. Καὶ ἐγκώμιον μὲν αὐτῆς ἐπὶ τῶν Σειρήνων διεξέρχεται, ᾧ καὶ ἐπιλέγει,

Ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται καὶ πλείονα εἰδώς.

Ἄλλοτε δ' ἐν ταῖς εὐωχίαις τὴν κιθάραν παραλαμβάνει, ὡς καὶ παρὰ τοῖς μνηστῆρσι

Φόρμιγξ, ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην.

terea et diis cœlestibus imparia attribuit. Nestor enim Neptuno novies novem tauros sacrificat; et Tiresias Ulyssem immolare jubet

arietem taurumque et porcorum initorem verrem.

At Achilles in Patrocli exsequiis non nisi paria immolabat, nempe *quattuor equos*,

duodecim strenuos magnanimorum Trojanorum filios,

ac novem canum duos in pyram injicit, ut septems ibi relinqueret. Ad hæc in multis ternario, quinario, et septenario numero utitur, præcipue autem novenario,

Sic jurgans senior, surguntque viri inde noveni.

Et,

novennales enim hi, et novem cubitorum erat latitudo; sed longitudo novem ulnarum.

Et,

Perque novem soles grassatur pestis iniqua.

Et,

novem diebus hospitaliter tractavit, novemque boves sacrificavit.

Curnam igitur novenarius ille numerus perfectissimus est? quia a primo impari quadratus est, et impariter impar, dum in tres terniones dividitur, quorum singuli rursus in tres unitates secantur.

CXLVI. Non solum autem numerorum vim, sed et compendiariam computandi viam demonstravit: ut quum in navium catalogo inquit,

harum quidem urbium quinquaginta naves ibant, in quarum singuli centeni et vigeni Bœoti vehebantur.

Et rursus,

quinquaginta erant viri.

Unde computare licet quod, quum omnes naves ferme mille ducentæ forent, ac centeni singuli singulis inessent, universus numerus centum viginti millium surgat. Rursus autem de Trojanis locutus, quum inquit,

mille autem pyræ in campo ardebant, ac juxta singulas quinquageni sedebant viri,

computandi materiam præbet quod quinquies decem millia, sine sociis, fuerint.

CXLVII. Ceterum Musicam animorum familiarissimam, eo quod harmonia ex diversis initiis temperata est, cantibus ac rhythmis numeros dissolutos intendentem, tum incitatos remittentem, Pythagorici studiose coluerunt, et Homerus ante ipsos. Laudibus namque eam, ubi de Sirenibus agit, prosequitur, quibus et hoc epilogi vice addit,

Delectatus abit, multa atque celebria noscens.

Alibi vero in conviviis citharam recipit, ut facit apud procos,

Nam superi cernis citharam fecere sodalem.

Καὶ παρ' Ἀλκινόῳ ὁ κιθαρῳδὸς

Ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν·

καὶ ἐν γάμοις

Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον·

καὶ ἐν ἔργοις, ὅπου τρυγωμένης ὀπώρας

Πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
Ἱμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν
λεπταλέῃ φωνῇ·

καὶ ἐν πολέμῳ,

Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν

ἀκούεσθαι λέγει. Οὐδὲν δὲ ἧσσον καὶ εἰς πένθη παραλαμβάνει τὴν μουσικὴν,

Θρήνων ἐξάρχους ἀοιδοὺς

ποιῶν, ὡς τῇ λειότητι τῶν μελῶν τὴν τραχύτητα τῆς ψυχῆς καταστέλλοντας.

CXLVIII. Οὐκ ἄδηλον δὲ ὅτι διττή ἐστιν ἡ μελῳδία· ἡ μὲν ἐν τῇ φωνῇ, ἡ δὲ ἐν ὀργάνοις, τοῖς τε ἐμπνευστοῖς τοῖς τε ἐντατοῖς· τῶν δὲ ἐν αὐτῇ φθόγγων ὁ μέν ἐστι βαρὺς, ὁ δὲ ὀξύς. Καὶ τούτων δὲ τὰς διαφορὰς Ὅμηρος ἔγνω, ὃς γυναῖκας μὲν καὶ παῖδας καὶ γέροντας ὀξυφώνους ποιεῖ, διὰ τὸ λεπτὸν τοῦ πνεύματος· τοὺς δὲ ἄνδρας, βαρυφώνους, ἔν τε ἄλλοις, καὶ ἐν τούτοις,

Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ·
ὀξὺ δὲ κωκύσασα, κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο·

καὶ πάλιν,

Ὣς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα.

Οἱ δὲ γέροντες,

τέττιξιν ἐοικότες,

ζῴοις ὀξυφώνοις ἰσάζονται. Καὶ ἐν τοῖς ὀργάνοις δὲ αἱ χορδαὶ ὅσαι λεπταί εἰσι, καὶ συντόνως κινούμεναι, ῥᾳδίως τέμνουσι τὸν ἀέρα, ὅθεν τὸν ὀξὺν φθόγγον ἀποτελοῦσιν· αἱ δὲ παχεῖαι, βραδεῖαν ἔχουσαι τὴν κίνησιν, ἠχοῦσι βαρύν· καθ' ὃν λόγον καὶ Ὅμηρος τὴν μάστιγα λιγυρὴν προσηγόρευσεν, ἐπεὶ λεπτὴ οὖσα ὀξὺν ἦχον ἀποδίδωσι. Ταῦτα μὲν οὖν περὶ τῆς παρ' Ὁμήρῳ μουσικῆς.

CXLIX. Ἐπεὶ δὲ ἐν τούτοις καὶ Πυθαγόρου ἐμνημονεύσαμεν, ᾧ μάλιστα ἤρεσκεν ἡ ἐχεμυθία, καὶ τὸ σιγᾶν ἃ μὴ χρὴ λέγειν, θεασώμεθα εἰ καὶ Ὅμηρος ταύτην ἔσχε τὴν γνώμην. Ἐπί τε γὰρ τῶν παροινούντων ἔφη,

Καί τι ἔπος προέηκεν ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον·

καὶ τῷ Θερσίτῃ ἐπιπλήττει,

Ἴσχεο,
Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής·

καὶ τοῦ Ἰδομενέως καθαπτόμενος ὁ Αἴας λέγει,

[Ἀλλ'] αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι· οὐδέ τί σε χρὴ
λαβραγόρην ἔμεναι·

καὶ τῶν στρατευμάτων εἰς μάχην συνιόντων,

Et apud Alcinoum citharœdus

egregium carmen meditabatur.

Præterea in nuptiis

tibiæ, citharæque sonabant.

Ac inter vindemiæ operas

puer sonora cithara jucundum quiddam citharizabat,
et pulchram cantionem succinebat
tenui voce.

Insuper in bello,

tibiarum fistularumque sonum

audiri narrat. Nihilo tamen secius et ad luctus musicam recipit, ubi

lamentationum præludentes cantore

fingit, utpote qui modorum facilitate animi difficultatem leniant.

CXLVIII. Porro haud obscurum est duplicem melodiam esse, unam quidem in voce, alteram vero in instrumentis, quæ partim inflantur, partim intenduntur. Sonorum autem in ea, unus gravis, alter acutus est. Quorum differentias et Homerus calluit, dum mulieres, pueros et senes acuta voce, propter spiritus tenuitatem, fingit, viros autem gravi voce cum in aliis, tum in his,

Astitit afflicto graviter genitrix veneranda,
Filioloque caput prendens, ululabat acute.

Et rursus,

Sicque gemens graviter, cunctos affatur Achivos.

Senes autem

cicadis similes,

animantibus acuta voce præditis comparantur. Ceterum quæcumque chordæ in instrumentis tenues sunt, et celeriter moventur, aerem facilius secant, unde et acutum sonum efficiunt, crassæ vero lentum habentes motum, gravius sonant. Quamobrem etiam Homerus flagellum *acutum* appellavit, quod tenue exsistens acutum ederet sonum. Hactenus de musica Homeri.

CXLIX. Porro quum in his et Pythagoræ mentionem fecerimus, cui *taciturnitas*, et ea silere, quæ dicere nefas est, maxime placuit; videamus num et Homerus ita senserit. Nam de vinolentis ait,

Sermo quis excidit? hunc etenim tacuisse juvaret.

Et Thersitam objurgat Ulysses,

Contineas linguam, quamvis videare disertus
Orator, sine judicio quum cuncta loquaris.

Et Ajax Idomenea taxando dicit,

subinde procaciter loqueris, neque procacem concionatorem [te esse convenit.

Ad hæc inter exercitus pugnam indipiscentes,

Τρῶες μὲν κλαγγῇ [τ'] ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὡς·
οἱ δ' ἀρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί·

βαρβαρικὸν γὰρ ἡ κραυγὴ, Ἑλληνικὸν δὲ ἡ σιωπή· διὸ καὶ τοὺς φρονιμωτάτους ἐγκρατεστάτους γλώσσης πεποίηκε· καὶ τὸν Ὀδυσσέα τῷ υἱῷ διακελευόμενον,

[Εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ,]
μήτε τι Λαέρτης ἴστω τόδε, μήτε συβώτης,
μήτε τις οἰκείων, μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·

καὶ πάλιν αὐτῷ παραινεῖ,

Σίγα καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, μηδ' ἐρέεινε.

Τοιαῦτα μὲν δὴ τῶν ἐνδόξων φιλοσόφων τὰ ἐξ Ὁμήρου τὴν ἀρχὴν ἔχοντα δόγματα.

CL. Εἰ δὲ δεῖ καὶ τῶν ἰδίας τινὰς αἱρέσεις ἑλομένων μνημονεῦσαι, εὕροιμεν ἂν κἀκείνους παρ' Ὁμήρου τὰς ἀφορμὰς λαβόντας· Δημόκριτον μὲν, τὰ εἴδωλα ποιήσαντα ἐξ ἐκείνων,

Αὐτὰρ ὁ εἴδωλον τεῦξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων·

ἄλλους δὲ πλανηθέντας [ἐν] οἷς ἐκεῖνος οὐχ ἑλόμενος, ἀλλὰ πρὸς τὸν παραπίπτοντα καιρὸν ἁρμοζόμενος, [τισὶ] περιέθηκεν. Ἐπεὶ γὰρ ὁ Ὀδυσσεὺς παρ' Ἀλκινόῳ κατεχόμενος ἡδυπαθείᾳ καὶ τρυφῇ κεχρημένῳ, πρὸς χάριν αὐτῷ διαλεγόμενος ἔφη,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι
ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ,
ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγγείῃ δεπάεσσι.
Τοῦτό τι μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι·

τούτοις παραχθεὶς καὶ Ἐπίκουρος τὴν ἡδονὴν τέλος εὐδαιμονίας ἐνόμισε. Καὶ ἐπεὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Ὀδυσσεὺς ποτὲ μὲν οὖλῃ καὶ ἁπαλῇ χλανίδι ἠμπίσχετο, ποτὲ δὲ ῥακίοις καὶ πήραις, καὶ νῦν μὲν τῇ Καλυψοῖ συνανεπαύετο, νῦν δὲ ὑπὸ Ἴρου καὶ Μελανθίου περιυβρίζετο, ταύτην εἰκόνα τοῦ βίου παραλαβὼν Ἀρίστιππος, καὶ πενίᾳ καὶ πόνοις συνηνέχθη ἐρρωμένως, καὶ ἡδονῇ ἀφειδῶς ἐχρήσατο.

CLI. Τῆς δὲ Ὁμήρου σοφίας κἀκεῖνα καταμαθεῖν ἔστι δείγματα, ὅτι καλὰ καὶ πολλὰ σοφῶν ἀνδρῶν ἀποφθέγματα προανεφώνησεν· οἷον τὸ, ἕπου θεῷ,

Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα δ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Καὶ, μηδὲν ἄγαν,

Καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσῶ, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν,
ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν· ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα.

Καὶ, ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα,

Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι.

Καὶ [τὸ] τοῦ Πυθαγόρου πρὸς τὸν πυθόμενον, τίς ἐστι φίλος; ῥηθὲν, Ἄλλος ἐγὼ,

Ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ.

CLII. Ἔστι δὲ τῆς αὐτῆς ἰδέας τῶν ἀποφθεγμάτων καὶ ἡ καλουμένη Γνώμη, ἥπερ ἐστὶν ἀπόφασις καθολικὴ περὶ τῶν κατὰ τὸν βίον λόγῳ συντόμῳ. Καὶ τούτῳ δὴ χρησαμένων πάντων ποιητῶν καὶ φιλοσόφων

Troes clangore ac clamore avium instar ibant:
Achivi vero cum silentio, animi robur spirantes.

Clamor etenim barbarorum, silentium autem Græcorum est. Quapropter et prudentissimos quosque lingua continentissima finxit, ut dum Ulysses filium adhortatur,

Si meus es vere, peperitque mihi tua mater,
Nesciat hocce pater Laertes, atque subulcus,
Ac reliqui vernæ, tum conjux Penelopea.

Et dum rursus eum admonet,

sile, atque in animo tuo contine, nec quære.

Atque hujusmodi quidem placita illustrium philosophorum sunt quæ ab Homero originem habent.

CL. Sin vero etiam horum meminisse oportet, qui proprias quasdam sectas sibi elegerunt, invenerimus et illos auctoritatem ab Homero accepisse. Democritum quidem, qui idola rerum principia fecit, ex illis:

Æneæ at vacuum posuit Phœbus simulacrum.

Alios vero errantes, qui sequerentur ea Homeri dicta quæ ipse non probaret, sed præsenti tempori accommodaret. Dum enim Ulysses apud Alcinoum, voluptate ac deliciis diffluentem, detineretur, in illius gratiam disserens ait,

Gratius esse nihil duco, quam cunctus abunde
Dum populus lætatur, in ædibus atque canorus
Auditur fidicen, mensæ dapibusque struuntur,
Vinaque dum pateris fundit pincerna fidelis:
Hoc mihi nec quidquam melius potiusque videtur;

his et Epicurus adductus est, ut summum bonum in voluptate poneret. Ad hæc quum ille ipse Ulysses nonnunquam pretiosa et tenera veste indueretur, nonnunquam vero pannis et pera; et nunc apud Calypsonem otium ageret, nunc ab Iro et Melanthio contumeliis afficeretur: hac vitæ imagine assumpta, Aristippus non solum cum paupertate et laboribus valide conflictatus est, sed etiam voluptatibus affatim studuit.

CLI. Ceterum has quoque sapientiæ Homericæ notas deprehendere licet, quod multa et egregia sapientum virorum Apophthegmata primus enuntiavit, ut, *Sectabere numen*; ex hoc Homerico fluxit,

Di veros soliti sunt exaudire clientes.

Et, *Ne quid nimis*, ex illo,

alium quidem odi, qui vel nimium amaverit,
vel nimium oderit: meliora autem sunt mediocria cuncta.

Et illud, *Sponsioni noxa adest*, ductum ex isto,

Pro misero miserum est quidquam spondere sodali.

Denique illud Pythagoræ ad eum, qui interrogabat, quis est amicus? *Alter ego*, Homerus dixerat

perinde ut meum caput.

CLII. Ad eandem Apophthegmatum speciem et Gnome quæ sic vocatur pertinet. Estque universalis et succincta de rebus humanæ vitæ enuntiatio. Quo genere quum poetæ, philosophi et oratores omnes sint usi, atque in

καὶ λογογράφων, καὶ γνωμικῶς τινα ἀποφαίνεσθαι ἐπιτηδευσάντων, πρῶτος Ὅμηρος πολλὰς καὶ ἀγαθὰς γνώμας ἐξήνεγκε δι' ὅλης τῆς ποιήσεως· τοῦτο μὲν ἀποφαινόμενος, οἷόν ἐστιν ὃ βούλεται παραστῆσαι, ὡς ὅταν εἴπῃ,

Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι·

τοῦτο δέ, ὡς δέον πράσσειν τι, οἷον,

Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.

CLIII. Πολλὰς δὲ γνώμας καὶ παραινέσεις ἀγαθὰς Ὁμήρου ἐξενεγκόντος, παρέφρασαν οὐκ ὀλίγοι τῶν μετ' αὐτόν· ὧν τινα παραδείγματα οὐκ ἄκαιρόν ἐστι παραθέσθαι. Οἷόν ἐστι τὸ Ὁμήρου,

Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀρρονέοντες·
ἢ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἄσσον ἰόντες,
ἢ ἔπει, ἠὲ βίῃ· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
οὐδ' ὄθεται· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
κάρτεί τε σθένεί τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
Τῷ ἔχεθ' ὅ,ττι κεν ὔμμι κακὸν πέμπῃσιν ἑκάστῳ·

παρὰ τοῦτο δέ ἐστι τὸ Πυθαγορικόν,

Ὅσσα τε δαιμονίαισι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
ἦν ἂν μοῖραν ἔχῃς, ταύτην φέρε, μηδ' ἀγανάκτει·

καὶ ἐπὶ τούτοις τὸ Εὐριπίδου,

Τοῖς πράγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών·
μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδέν· ἀλλ' οὐντυγχάνων,
τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἂν τίθῃ, πράσσει καλῶς.

CLIV. Πάλιν Ὅμηρος μέν φησι,

Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
σὴν ἔδεαι κραδίην;

ὁ δὲ Πυθαγόρας,

Φείδεο τῆς ζωῆς, μή μιν καταθυμοβορήσῃς.

CLV. Ἔτι Ὁμήρου εἰπόντος,

Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

Ἀρχίλοχος τά τε ἄλλα αὐτοῦ μιμούμενος, καὶ τοῦτο μὲν παρέφρασεν, εἰπών,

Τοῖος ἀνθρώποισι θυμὸς, Γλαῦκε Λεπτίνεω πάϊ,
γίνεται θνητοῖς, ὁποῖον Ζεὺς ἐφ' ἡμέρην ἄγει.

CLVI. Καὶ ἐν ἄλλοις Ὁμήρου εἰπόντος,

Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρύοπα Ζεὺς
ἐσθλὸν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι·
καί τε πόλεις ἐσάωσε· μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω,

Εὐριπίδης παρὰ τοῦτο ἐποίησε,

Γνώμαις γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις,
εὖ δ' οἶκος· εἰς δ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα.
Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας
νικᾷ· σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία πλεῖστον κακόν.

CLVII. Ὃ δὲ παρακελευόμενον τῷ ἑταίρῳ τὸν Ἰδομενέα πεποίηκεν,

Ὦ πέπον, εἰ μὲν δὴ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες,
αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
οὔτε κέ σε στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν.
Νῦν δ' (ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο

edendis quibusdam sententiosis se exercuerint; Homerus primus multas et bonas sententias sive *gnomas* per totam poesin protulit, nonnunquam demonstrando, cujusmodi hoc esset, quod ostendere vellet, ut quando dicit,

Rex etenim superat succensens inferiori.

Nonnunquam vero quid facto opus sit, ut,

Principis est totam nequaquam stertere noctem.

CLIII. Ceterum haud parum multi ex posteris, multas sententias ac bonas admonitiones, quas Homerus edidit, aliis verbis expresserunt. Quorum quædam exempla adducere, haud intempestivum fuerit; veluti est illud Homeri,

Stultum est, insipidumque Jovi contendere summo.
Numquid adhuc illum compescere quimus, euntes
In cælum propius, jurgantes, vique tenentes?
Ast sedet excelsus, conamina talia ridens:
Namque putat præstare diis se robore cunctis.
Omnia ab hoc pendent, mala suntque immissa cuique.

Cui illud Pythagoricum affine est,

Si mala te vexent hominum consueta, feres tu
Æquo animo sortem, non indignabere cuiquam.

Præterea illud Euripidis,

Rebus malis decet nec indignarier:
Prodest enim parum; sed infortunia
Æquo ferens animo, beatam vitam agit.

CLIV. Atque Homerus quidem rursus ait,

Cur lacrimas fundis, mi quam carissime nate,
Atque tuum maceras animum?

Pythagoras vero,

Ne maceres animum, vitæ quo parcere possis.

CLV. Ad hæc Homero dicente,

Talis mens hominum est, lucem Saturnius almus
Qualem illis dederit, nutu qui quassat Olympum.

Archilochus quum alia illius imitans, tum hoc interpretando expressit,

Mens hominibus est ejusmodi, qualem diem dedit,
Glauce Leptinæ fili, Jovis voluntas maximi.

CLVI. Et in aliis Homero dicente,

Namque alii deus, ut curæ sint Martia facta,
Ast alii dedit, ut sapiat, sit providus atque
Cum sibi, tumque aliis, atque oppida servet ab hoste.
Atque hæc ipse tenes in primis, optime ductor;

Euripides ad hujus imitationem finxit,

Urbs et domus viris viget sagacibus,
Res bellicasque vir peritus ordinat;
Multas manus consilium unum vincit sagax,
Sed vulgi inscitia ingens attrahit malum.

CLVII. In quibus autem Idomeneus (*imo* Sarpedon) fingitur amicum adhortari,

Quodsi vitantes hæc prœlia, nulla senectus
Immineat nobis, nec mors incumberet atra,
Non ego prima acie pugnarim, nec quoque pugnam
Ut caperes, unquam suasurus sim tibi, amice.
Clotho sed ex æquo volvat unum stamina cuique.

μυρίαι, ἃς οὐκ ἐστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι)
ἴομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν·

Αἰσχύλος μὲν δεύτερος λέγων, οὕτως ἔφη,

Ἀλλ' οὔτε πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβὼν
θνήσκει τις, εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου·
οὔτ' ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστίᾳ
φεύγει τι μᾶλλον τὸν πεπρωμένον μόρον.

Ἐν δὲ πεζῇ λέξει Δημοσθένης οὕτως· « Πέρας μὲν γάρ ἐστιν ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ· δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, φέρειν δ' ἅ, τι ἂν ὁ θεὸς διδῷ, γενναίως. »

CLVIII. Πάλιν δὲ τὸ Ὁμήρου,

Οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,

Σοφοκλῆς παρέφρασεν, εἰπών,

Θεοῦ τὸ δῶρον τοῦτο· χρὴ δ' ὅσ' ἂν θεοὶ
διδῶσι, φεύγειν μηδέν', ὦ τέκνον, ποτέ.

CLIX. Παρ' ἐκεῖνο δὲ,

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή,

Θεόκριτος εἶπεν,

Οὕνεκα οἱ γλυκὺ Μοῦσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.

CLX. Πῶς δὲ καὶ Ἄρατος παρέφρασε, τὸ μὲν,

Οἵη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο,

εἰπών,

Ἄρκτοι κυανέου πεφυλαγμέναι ὠκεανοῖο·

τὸ δὲ,

Τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται,

εἰπών,

Ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἅϊδ' ἐρύκει.

Καὶ περὶ μὲν τούτων ἅλις.

CLXI. Ὁ δὲ Πολιτικὸς λόγος ἐστὶν ἐν τῇ ῥητορικῇ τέχνῃ, ἧς ἐντὸς Ὅμηρος πρῶτος γέγονεν, ὡς φαίνεται. Εἰ γάρ ἐστιν ἡ Ῥητορικὴ δύναμις τοῦ πιθανῶς λέγειν, τίς μᾶλλον Ὁμήρου ἐν τῇ δυνάμει ταύτῃ καθέστηκεν; ὃς τῇ τε μεγαλοφωνίᾳ πάντας ὑπεραίρει, ἔν τε τοῖς διανοήμασι τὴν ἴσην τοῖς λόγοις ἰσχὺν ἐπιδείκνυται.

CLXII. Καὶ πρῶτόν ἐστι τῆς τέχνης ἡ Οἰκονομία, ἣν δι' ὅλης τῆς ποιήσεως παρίστησι, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν πραγμάτων. Οὐ γὰρ πόρρωθεν ἐμβαλὼν τὴν ἀρχὴν τῆς Ἰλιάδος ἐποιήσατο, ἀλλὰ καθ' ὃν χρόνον αἱ πράξεις ἐνεργότεραι καὶ ἀκμαιότεραι κατέστησαν· τὰ δὲ τούτων ἀργότερα, ὅσα ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ ἐγένοντο, συντόμως ἐν ἄλλοις τόποις παρεδιηγήσατο. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ πεποίηκεν, ἀρξάμενος μὲν ἀπὸ τῶν τελευταίων τῆς πλάνης τοῦ Ὀδυσσέως χρόνων, ἐν οἷς καιρὸς ἦν ἤδη καὶ τὸν Τηλέμαχον εἰσάγειν, καὶ τὴν τῶν μνηστήρων ὕβριν ἐμφανίζειν· τὰ δὲ πρὸ τούτων, ὅσα τῷ Ὀδυσσεῖ ἀλωμένῳ συνέπεσεν, αὐτὸν παράγει διηγούμενον, ἃ καὶ δεινότερα καὶ πιθανώτερα ἔμελλε φαίνεσθαι, ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ παθόντος λεγόμενα.

Atropos atque ea rescindat nullo prohibente,
Quæso alios superemus cuntes, aut superemur;

hæc Æschylus post eum dicens, sic ait,

Nec mortem obit, quicumque vulnus accipit
Letale, vitæ ni sit hujus terminus:
Nec in domo sedens, necem vitaverit
Unquam magis: certum est enim fatum omnium.

In soluta autem oratione Demosthenes sic ait: « Mors cunctis mortalibus vitæ terminus est, etiam si quis se in cellula occlusum servet. Bonos autem viros decet, semper egregia quæque conari, ac generoso animo ferre, quicquid deus dederit. »

CLVIII. Rursus autem illud Homeri,

Splendida dona dei quæcumque dedit retinenda,

Sophocles sic mutatis verbis extulit,

Donum dei est, proinde nec contempseris
Quicquid deus donarit, hoc nec respuas.

CLIX. Secundum illud vero,

Hujus ab ore fluens vox vicerit Attica mella.

Theocritus dixit,

Musa ideo dedit huic dulcem sermone liquorem.

CLX. Quo modo autem et Aratus interpretando expressit et hoc,

Sola autem Occani non tingitur illa lavacro,

dicens,

Ursæ cæruleo vitantes æquore tingi:

et illud,

Animumque a morte lucrantur,

dicens,

Assere mors tenui prohibetur acerba.

Atque de his quidem satis.

CLXI. Ceterum Civilis oratio in Rhetorica arte consistit, quam Homerus primus tenuisse videtur. Si namque Rhetorica est facultas probabiliter dicendi, quis majorem quam Homerus, in hac facultate operam posuit? Quippe qui non solum magniloquentia omnes præcellat, verum etiam sententiis æquale verborum pondus adhibeat.

CLXII. Et præcipua quidem hujus artis pars Dispositio est, quam per totam poesin ostendit, maxime in rerum initiis. Non enim exordio longe petito in Iliade usus est, sed ab eo tempore, quo efficaciora ac celebriora facinora sunt edita. His autem inertiora, et quæ prius acciderant, in aliis locis succincte et obiter recensuit. Atque idem in Odyssea fecit, ubi a novissimis erroribus Ulyssis orsus est, in quibus occasionem habebat inducendi Telemachi, ac declarandi contumeliam procorum. Quæcumque vero antehac Ulyssi erranti contigerant, ipsum enarrantem inducit, in hoc, ut non tantum vehementiora, verum etiam probabiliora viderentur, quum ab ipso, qui passus erat, dicerentur.

CLXIII. Ἀεὶ τοίνυν χρωμένων τῶν ῥητόρων πάντων τοῖς προοιμίοις, ὑπὲρ τοῦ προσεκτικώτερον ἢ εὐνούστερον ποιεῖν τὸν ἀκροατήν, αὐτὸς μὲν ὁ ποιητὴς κέχρηται προοιμίοις τοῖς μάλιστα κινῆσαι καὶ παράγεσθαι πρὸς τὴν ἀκρόασιν δυναμένοις· ἔν τε τῇ Ἰλιάδι προαναφωνῶν ὅτι μέλλει λέγειν ὅσα διὰ τὴν Ἀχιλλέως ὀργὴν καὶ τὴν Ἀγαμέμνονος ὕβριν κακὰ τοῖς Ἕλλησι συνέβη· καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, ὅσοις πόνοις καὶ κινδύνοις περιπεσὼν ὁ Ὀδυσσεὺς πάντων τῇ τῆς ψυχῆς συνέσει καὶ καρτερίᾳ περιεγένετο. Καὶ ἐν ἑκατέροις τῶν προοιμίων τὴν Μοῦσαν παρακαλεῖ, ἵνα θειοτέραν καὶ μείζονα τὴν δόξαν τῶν λεγομένων παραστήσῃ.

CLXIV. Πολλὰ δὲ τῶν εἰσαγομένων ὑπ' αὐτοῦ προσώπων λέγοντα ποιῶν ἢ πρὸς οἰκείους, ἢ φίλους, ἢ ἐχθρούς, ἢ δήμους, ἑκάστῳ τὸ πρέπον εἶδος τῶν λόγων ἀποδίδωσιν· ὥσπερ ἐν ἀρχῇ πεποίηται αὐτῷ ὁ Χρύσης ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Ἕλληνας λόγοις χρησιμωτάτῳ προοιμίῳ κεχρημένος· συνεύχεται γὰρ αὐτοῖς πρότερον, κρατῆσαι τῶν πολεμίων, καὶ οἴκαδε ἀναστρέψαι, ἵνα τὴν παρ' αὐτῶν εὔνοιαν ἐπισπάσηται· ἔπειτα οὕτως ὑπὲρ τῆς παιδὸς παρακαλεῖ. Ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος θυμούμενος, μιγνύει τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῶν Ἑλλήνων λόγον, ἵνα κἀκείνους ἀκούσαντας εὐνουστέρους καταστήσῃ· πάντας γὰρ ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐστάλθαι, οὐκ ἰδίας τινὸς ἀπεχθείας ἕνεκα, ἀλλὰ εἰς χάριν αὐτοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ· καὶ πολλὰ πεποιηκέναι ἑαυτὸν, τὸ δὲ γέρας οὐ παρὰ τούτων, ἀλλὰ παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων εἰληφέναι. Οἷς ἀντιλέγων ὁ Ἀγαμέμνων οὐκ ἀπορεῖ ὅπως καὶ αὐτὸς θεραπεύσῃ τὸ πλῆθος· φήσαντος γὰρ τοῦ Ἀχιλλέως ἀπελεύσεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, δι' ἣν ἔπαθεν ὕβριν, οὐκ εἶπεν, ἄπιθι, ἀλλά, φεῦγε, τὸ ἁπλῶς ῥηθὲν εἰς τὸ ἀδοξότερον μεταβαλών· καὶ ὅτι Οὐ παρακαλῶ σε μένειν· πάρεισι γὰρ καὶ ἄλλοι, οἳ τιμῆς ἀξιώσουσί με· ἦν δὲ καὶ τοῦτο τοῖς ἀκούουσι κεχαρισμένον.

CLXV. Καὶ ἐπὶ τούτοις εἰσάγεται ῥήτωρ ὁ Νέστωρ, ὃν ἡδυεπῆ, καὶ λιγὺν ἀγορητὴν προσεῖπε,

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή·

οὗ μεῖζον ἐγκώμιον οὐκ ἂν γένοιτο ῥήτορος. Τί δὲ οὗτος διαπράσσεται τῷ λόγῳ; ἄρχεται μὲν ἀπὸ προοιμίου, δι' οὗ μετάγνωσιν ἐμποιεῖν πειρᾶται τοῖς διαφερομένοις ἀριστεῦσιν, ἐννοεῖν αὐτοὺς παρασκευάζων, ὅτι μαχόμενοι παρέξουσιν ἀφορμὴν χαρᾶς τοῖς πολεμίοις· πρόεισι δὲ νουθετῶν ἑκάτερον, καὶ πείθεσθαι ἑαυτῷ ὡς πρεσβυτέρῳ παραινῶν· καὶ ἐν τῷ σωφρονίζειν τὸν ἕτερον, κεχαρισμένα τῷ ἑτέρῳ λέγει· τῷ μὲν γὰρ Ἀγαμέμνονι παραινεῖ, μὴ ἀφαιρεῖσθαι τὸ δοθὲν τῷ πολλὰ κεκμηκότι γέρας· τῷ δὲ Ἀχιλλεῖ, μὴ ἐρίζειν τῷ βασιλεύειν προκρινομένῳ· καὶ πρέποντα ἑκατέρῳ ἔπαινον [διδοὺς], τῷ μὲν, ὡς πλεόνων βασιλεύοντι, τῷ δὲ, ὡς πλέον ἰσχύοντι, τοῦτον τὸν τρόπον πραΰνειν αὐτοὺς ἐπιχειρεῖ.

CLXIII. Igitur quum semper omnes oratores exordiis utantur, ut auditorem attentum, aut benevolum faciant, poeta quoque iis potissimum exordiis usus est, quæ auditorem et moverent, et attentum redderent. Ut dum in Iliade præfatur, se dicturum quanta mala Græcis ob Achillis iram et Agamemnonis contumeliam acciderint; et in Odyssea, quot laboribus et periculis perpessis Ulysses cunctos animi prudentia et tolerantia vicerit. Denique in utriusque poematis exordio Musam ideo invocat, ut ea quæ dicerentur, augustiora, majorisque existimationis essent.

CLXIV. Porro quum multas personas faciat dicere ad familiares, amicos, inimicos, aut populum; unicuique tamen decorum in dicendo tribuit. Ut ab initio, ubi Chrysam in oratione ad Græcos fingit commodissimo exordio usum esse. Optat enim ipsis, ut hostibus superiores facti, domum redeant, idque eo consilio, ut benevolentiam ab eis captet: deinde filiam efflagitat. Achilles autem ob Agamemnonis minas indignans, orationem mixtam cum pro se, tum pro Græcis habet, ut et illos auditores benigniores faceret. Omnes namque ad bellum missos esse, non propriæ alicujus inimicitiæ causa, sed in Agamemnonis, et fratris ejus gratiam. Ad hæc ob multa egregia facta, se munus non ab istis, sed ex communi Græcorum consensu accepisse. Quibus ex adverso Agamemnon respondens, non laborat in inveniendo quomodo et ipse multitudinem demulceat. Quum enim Achilles dixisset se in patriam rediturum esse ob contumeliam qua erat affectus, non dixit Abi, sed *Fuge;* ut hoc, quod simpliciter dictum erat, probro ei daret. Denique *Non obsecro*, inquit, *te ut maneas; adsunt enim alii quoque, qui me in pretio habebunt:* id quod auditoribus gratum erat.

CLXV. Præterea Nestor orator introducitur, quem *suaviloquum*, et *acutum concionatorem* appellat,

Cujus ab ore fluit vox melle dulcior omni.

Quo elogio oratori nullum majus obtigerit. Quid autem is orando tractat? Orditur ab exordio, quo dissidentibus optimatibus persuadere studet ut sententias mutent, jubens eos animadvertere, se dum inter se disceptarent, hostibus lætitiæ occasionem præbituros esse. Primo autem utrumque admonet, et, ut ipsi tanquam seniori obsecundet, adhortatur. Atque dum alterum modestiæ commonefacit, alteri gratificatur. Siquidem Agamemnonem hortatur, ne munus ei datum, qui multum laboris exhauserat, eriperet; Achillem vero, ne cum summo rege contenderet. Denique neutrum sua laude frustratur, dum illum pluribus imperare, hunc vero plus fortitudinis habere dicit. Atque hunc in modum eos mitigare annititur.

CLXVI. Τί δέ; οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὁπότε εἶδε τὸν ὄνειρον ὁ Ἀγαμέμνων ἐλπίδας ἀγαθὰς αὐτῷ φέροντα παρὰ τοῦ Διὸς, καὶ ὁπλίζειν τοὺς Ἕλληνας παρακελευόμενον, ῥητορικῇ χρῆται τέχνῃ, τοὐναντίον οἷς βούλεται πρὸς τοὺς πολλοὺς λέγων, ἵνα πεῖραν τῆς ὁρμῆς αὐτῶν λάβῃ, καὶ μὴ ἐπαχθὴς ᾖ, πολεμεῖν ἀναγκάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ; ἀλλ' αὐτὸς μὲν πρὸς χάριν λέγει· ἄλλος δέ τις τῶν πείθειν αὐτοὺς δυναμένων ἐπιστρέφει μένειν, ὡς τοῦτο τῇ ἀληθείᾳ τοῦ βασιλέως θέλοντος. Καὶ γὰρ ἐν οἷς δημηγορεῖ, ἐμφαίνει ὅτι τοὐναντίον βούλεται· ὁ δὲ δεχόμενος τοὺς λόγους τούτους ἐστὶν Ὀδυσσεύς, παρρησίᾳ τῇ πρεπούσῃ χρώμενος, καὶ τοὺς μὲν ἀρίστους λόγοις προσηνέσι πείθων, τοὺς δὲ ὑποδεεστέρους καταπληκτικῶς ὑπακούειν τοῖς κρείττοσιν ἀναγκάζων· καὶ τὸ ἄτακτον καὶ θορυβῶδες τῶν πολλῶν καταπαύσας, ἅμα πάντας πείθει λόγοις ἐμφρόσι, μετρίως μὲν ὀνειδίσας, διότι οὐκέτι τελοῦσιν ἃ ὑπέσχοντο, καὶ ἅμα συγγνώμης ἀξιώσας, ὅτι πολὺν χρόνον ἄπρακτοι μένοντες, τῶν φιλτάτων ἐστέρηνται· παρακλήσει δὲ καὶ ἐλπίδι τῇ ἐκ τῶν μαντειῶν συμπείθων μένειν.

CLXVII. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Νέστωρ, λόγους ἐξηλλαγμένους μὲν, εἰς ταὐτὸ δὲ τείνοντας ποιούμενος, καὶ πλείονι παρρησίᾳ πρὸς τοὺς ἧδη μεμαλαγμένους χρώμενος, πείθει τὸ πλῆθος· καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ὀλιγωρίας εἰς ὀλίγους τοῦ μηδενὸς ἀξίους ἀναφέρων, τοὺς πολλοὺς ἐντρέπει· προστίθησι δὲ καὶ ἀπειλὴν τοῖς ἀπειθοῦσι, καὶ εὐθέως συμβουλεύει τῷ βασιλεῖ, ὅπως χρὴ καταλέγειν τὰ στρατιωτικὰ τάγματα.

CLXVIII. Πάλιν δὲ ἐν ταῖς κατὰ τὸν πόλεμον πράξεσι, τῶν Ἑλλήνων τὰ μὲν εὐτυχησάντων, τὰ δὲ πταισάντων καὶ ἐν φόβῳ καταστάντων, ὁ μὲν Διομήδης, ἅτε τὸ ἐκ τῆς νεότητος θράσος καὶ τὴν ἐκ τῆς ἀριστείας παρρησίαν ἔχων, πρὸ τοῦ ἐπιδείξασθαι τὴν ἀνδραγαθίαν, σιωπῇ ἀξιώσας τὸ παρὰ τοῦ βασιλέως ὄνειδος, τότε ἐπιπλήσσει τῷ Ἀγαμέμνονι, ὡς ὑπὸ ἀνανδρίας συμβουλεύοντι φεύγειν· φησὶ γὰρ,

> Ἀτρείδη, σοὶ πρῶτα μαχέσσομαι ἀφραδέοντι,
> ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μήτι χολωθῇς·

ἐν οἷς ἅμα μὲν νουθετεῖν αὐτὸν ἐπιχειρεῖ, ἅμα δὲ τὴν παρ' αὐτοῦ ὀργὴν παραιτεῖται. Καὶ τὰ μὲν φθάνοντα διαπεπρᾶχθαι ἑαυτῷ, ἀνεπαχθῶς ὑπομιμνήσκει, λέγων,

> Ταῦτα δὲ πάντα
> ἴσασ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες·

εἰς δὲ τὰ ἑξῆς προτρέπει τοὺς Ἕλληνας, τεχνικῶς ἐγκωμιάζων αὐτοὺς,

> Δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἷας Ἀχαιῶν
> ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις·

καὶ αὐτὸν τὸν Ἀγαμέμνονα δυσωπεῖ, συγχωρῶν αὐτῷ εἰ βούλεται ἀπιέναι· τοὺς γὰρ ἄλλους ἐξαρκέσειν, ἢ, κἂν πάντες φύγωσιν, αὐτόν γε σὺν τῷ ἑταίρῳ μενεῖν καὶ μαχέσεσθαι, εἰπών,

> Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθα.

Ὁ δὲ Νέστωρ τούτῳ μὲν γνώμης τε καὶ πράξεως ἀρε-

CLXVI. Nonne vero et in sequentibus (quando Agamemnon somnium videbat, quod bonam ei spem Jovis jussu faciebat, atque ut Græcos armaret, jubebat) rhetorica usus est arte? dum contraria iis quæ sentiebat, in hoc ad multitudinem dicit, ut de illorum voluntate periculum faceret, num videlicet moleste laturi essent, si quando in aciem educerentur. Atque ipse quidem plebi grata dicit: alius autem quidam eorum, qui persuadendi facultatem habebat, ad perseverandum hortatur, ut quæ ipsa regis sententia esset. Dum enim orationem ad optimates habet, declarat quod contrarium, quam apud multitudinem præ se ferebat, vellet. Ulysses itaque illius verba suscipiens, ac decora in dicendo libertate utens, optimates mitibus dictis docet: inferiores autem additis minis, se præstantioribus auscultare cogit: turba denique multitudinis et tumultu sedato, simul omnes prudentibus dictis in suam sententiam adducit, modeste illis exprobrans, quod promissis non starent, simulque eos venia dignatur, quod multo tempore otium agentes, carissimis destituti essent: ac tandem consolatione et spe illis ex vaticinio facta, ut maneant persuadet.

CLXVII. Ad eundem modum et Nestor verba quidem nonnihil immutata, sed in idem tendentia faciens, ac majori in dicendo libertate adversus desidia marcescentes utens, multitudini suadet, et negligentiæ causam in paucos nihili faciendos referens, plerosque omnes ad verecundiam et officium convertit. Addit et inobedientibus minas, atque regi statim consulit, quo pacto militares copiæ centuriandæ sint.

CLXVIII. Rursus, quum belli fortuna Græci partim secunda, partim adversa usi essent, jamque in metu versarentur; Diomedes, quippe a juventute confidentiam, et ex reportato fortitudinis præmio dicendi libertatem habens, qui antea nondum illa fortitudine exhibita, regis convitium silentio ferendum duxisset, tunc jam Agamemnonem objurgat, ut qui præ ignavia fugam suaderet. Ait enim,

> Tecum, rex, mihi disceptatio perperam agente,
> Legibus atque licere puto, proin ne stomacheris.

In quibus simul eum admonere conatur, simul et iram ab eo deprecatur. Ac tum demum anteacta sua gesta sine invidia commemorat, dicens,

> Cuncta hæc facta sciunt juvenesque senesque Pelasgi.

In iis autem quæ sequuntur, Græcos adhortatur, collaudando eos artificiose,

> Iisque adeo Dolopes ignavos esse putasti,
> Infelix, veluti modo cunctis consuluisti.

Denique ipsi Agamemnoni pudorem incutit, liberum ei faciens, si velit abire: reliquos enim opem laturos; imo et, si omnes fugæ se mandaverint, tamen se cum sodali permansurum esse, ac pugnaturum, dicens,

> uterque nostrûm, ego et Sthenelus, pugnabimus.

Nestor vero hunc ob egregia quidem consilia et facta

τὴν μαρτυρεῖ, ὅσα δὲ εἰς τέλος τῆς συμβουλῆς διαφέρει, ἑαυτὸν, ὡς πρεσβύτερον, δεῖν παραινεῖν ἀξιοῖ· καὶ ἐπέξειστι τῷ λόγῳ, τὴν πρὸς Ἀχιλλέα πρεσβείαν παρασκευάζειν ἐπιχειρῶν.

CLXIX. Καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ πρεσβείᾳ ποικίλαις τέχναις ποιεῖ χρωμένους τοὺς ῥήτορας. Ὁ μὲν γὰρ Ὀδυσσεὺς, ἀρχόμενος τοῦ λόγου, οὐκ εὐθέως ἔφη ὅτι Ἀγαμέμνων μετεγνωκὼς ἐπὶ τῇ τῆς Βρισηΐδος ἀφαιρέσει τήν τε κόρην ἀποδίδωσι, καὶ δῶρα τὰ μὲν παρατίκα πέμπει, τὰ δ' ὕστερον ἐπαγγέλλεται· οὐ γὰρ ἦν χρήσιμον, οἰδοῦντος ἔτι τοῦ θυμοῦ, ταῦτα ὑπομιμνήσκειν· ἀλλὰ πρῶτον ἠθέλησεν ἐμβαλεῖν τὸν Ἀχιλλέα εἰς οἶκτον τῶν Ἑλληνικῶν ἀτυχημάτων· εἶτα εἰπὼν [ὡς] ὕστερον βουληθεὶς ἐπανορθώσασθαι τὰς συμφορὰς, οὐκέτι δυνήσεται, μετὰ ταῦτα τῶν Πηλέως παραινέσεων ἀνέμνησεν, ἑαυτοῦ μὲν ἀφαιρῶν τὸ ἐπαχθὲς, τῷ δὲ μᾶλλον ἐντρέπειν δυναμένῳ προσώπῳ τῷ τοῦ πατρὸς περιθεὶς τὸν λόγον· καὶ ὅτε ἐδόκει πρότερον αὐτὸν εἶναι, τότε καὶ τῶν Ἀγαμέμνονος δώρων ἐμνημόνευσε· καὶ πάλιν εἰς τὰς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων δεήσεις μετέβαλε τὸν λόγον, ὅτι εἰ καὶ δικαίως Ἀγαμέμνονι μέμφεται, καλὸν γοῦν σῶσαι τοὺς μηδὲν εἰς αὐτὸν ἐξημαρτηκότας· ἐχρῆν γὰρ καὶ τὸν ἐπίλογον μηδὲν τῶν λυπούντων ἔχειν τὸν ἀκούοντα· ἐπεὶ καὶ μάλιστα μνημονεύεται τὰ τέλη τῶν λόγων· ἡ δὲ τελευταία παράκλησις ἔχει τι καὶ διεγερτικὸν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ὡς καὶ αὐτοῦ καταφρονοῦντας· νῦν γὰρ ἂν, φησὶν, ἕλοις τὸν Ἕκτορα, εἴ σου κατεναντίον σταίη· ἐπεὶ οὐδένα τῶν Ἑλλήνων ἑαυτῷ φησὶν εἶναι ὅμοιον. (2) Ὁ δὲ Φοῖνιξ, δεδοικὼς μὴ ἐνδεέστερον ἡ προσῆκε χρῆται τῇ δεήσει, δάκρυα προΐεται· καὶ πρῶτον μὲν τῇ ὁρμῇ αὐτοῦ συντίθεται, φήσας μὴ ἀπολειφθήσεσθαι αὐτοῦ, εἰ ἀποπλέοι· τοῦτο γὰρ ἦν αὐτῷ κεχαρισμένον· καὶ τὴν αἰτίαν λέγει, ὅπως τρέφειν αὐτὸν ἐπιστεύθη παρὰ τοῦ Πηλέως, νήπιον παραλαβών, καὶ διδάσκαλος ἔργων καὶ λόγων εἶναι ᾠήθη· παραδιηγεῖται δὲ καὶ τὰς ἐπὶ τῆς νεότητος ἁμαρτίας αὐτοῦ, ἐμφαίνων ὡς καὶ ἄβουλον ἡ τοιαύτη ἡλικία· καὶ προϊὼν, οὐδὲν τῶν εἰς προτροπὴν παραλείπει, πᾶσι τοῖς κεφαλαίοις ῥητορικῶς χρώμενος, ὅτι διηλλάχθαι καλὸν τῷ ἱκετεύοντι καὶ δῶρα πέμποντι, καὶ πρέσβεις τοὺς ἀρίστους, κἀκείνων τιμιωτάτους, ἀπεσταλκότι· καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς δίκαιός ἐστιν ἀκουσθῆναι, τροφεύς γε ὢν καὶ διδάσκαλος· καὶ ὅτι μεταγνώσεται προέμενος τὸν παρόντα καιρόν· καὶ παραδείγματι χρῆται τῷ κατὰ Μελέαγρον διηγήματι, ὅτι κἀκεῖνος παρακαλούμενος ὑπὸ τῶν οἰκείων βοηθεῖν τῇ πατρίδι, οὐ συγκατέθετο, ἕως ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῶν καταλαβουσῶν τὴν πόλιν συμφορῶν ἐπὶ τὸ ἀμύνειν ἐτράπετο. (3) Αἴας δὲ οἴκτου μὲν καὶ ἱκεσίας οὐδὲ ἐδεήθη, παρρησίᾳ δὲ χρησάμενος, καθελεῖν τὸ φρόνημα τοῦ Ἀχιλλέως διέγνω, τὰ μὲν εὐκαίρως ἐπιπλήττων, τὰ δὲ εὐμενῶς παρακαλῶν, ἵνα μὴ τελέως παροξύνῃ· οὕτω γὰρ ἁρμοζε τῷ τῆς αὐτῆς ἀρετῆς μετειληφότι. (4) Πρὸς δὲ τούτων ἕκαστον ὁ Ἀχιλλεὺς ἀποκρινόμενος, ἦθος γενναῖον

commendat; quæ vero ad finem consilii spectant, ea se ait, quippe natu majorem, dignum esse qui admoneat: ac reliquam orationem ita prosequitur, ut persuadeat de mittenda ad Achillem legatione.

CLXIX. Porro in illa ipsa legatione oratores variis artibus utentes facit. Ulysses namque orationem exordiens, non statim dicit, Agamemnonem pœnitere quod Briseidem rapuisset, puellamque ei restituere velle: et, Dona quædam nunc mittit, quædam vero in posterum pollicetur se daturum. Neque enim commodum erat illa commemorare, turgescente etiamnum illius animo. Sed primo Achillem ad commiserandum miseras Græcorum vices provocat: deinde ait, eum posthac calamitatibus illis frustra medelam adhibiturum, quum non amplius possit: deinceps et Pelei monita illi in memoriam revocat, dum invidiam a se amoliens, sermonem personæ patris attribuit, utpote quæ ipsum magis flectere posset: denique quando jam mitior factus esse videretur, tum donorum Agamemnonis mentionem facit, ac rursus sermonem ad supplicandum pro Græcis transfert, Esto quod Agamemnoni jure sis infensus, attamen illos te servare decet, qui nihil in te peccaverunt. Conveniebat enim perorationem ejusmodi rebus instructam esse, quæ auditorem nihil offenderent. Postrema autem exhortatio aculeum quendam habet, qui adversus hostes ipsum contemnentes incitaret: Nunc enim, inquit, Hectorem interfeceris, quum se tibi opposuerit, quandoquidem nullum Græcorum sibi æqualem esse dicit. (2) Phœnix autem, veritus ne preces per se non satis efficaces essent, lacrimas profundit, ac primum quidem ejus consilio acquiescit, dicens, se non remansurum, si Achilles navibus istinc soluturus esset. Hoc enim illi gratum erat. Hujusque rei causam esse dicit, quod Peleus eum adhuc infantem ipsi educandum commisisset, ac dignum putasset, qui ei et dicendi et faciendi magister esset. Obiter autem et peccata ejus in juventute commissa narrat, declarans hujusmodi ætatem rerum imperitam esse. Atque orando pergens nihil eorum omittit, quæ ad exhortationem faciunt, cunctis rhetorum præceptis summatim utens: quod honestum sit, cum supplicante, dona mittente, et non solum optimos quosque legatos, sed ex illis honoratissimos amandante, in gratiam redire: quod et ipse dignus sit qui exaudiatur, quippe illius et educator, et præceptor: fore ut pœnitentia ducatur, si præsentem occasionem amiserit: ad hoc probandum Meleagri exemplo utitur, qui dum a familiaribus obsecraretur, ut suppetias patriæ ferret, illis morem non gerebat, donec præ necessitate calamitatum urbem invadentium, ad hostium vim propulsandam versus est. (3) Ceterum Ajax neque commiseratione neque supplicatione sibi opus esse putans, sed libertate dicendi usus, Achilli superbiam illam eximere decrevit, partim quidem eum opportune objurgans, partim vero generose obsecrans, ne eum tandem irritaret. Sic enim ipsum decebat, qui eadem virtute polleret. (4) Horum autem unicuique Achilles respondens, mores cum generosos, tum simplices

ἅμα καὶ ἁπλοῦν ἐμφαίνει. Τοῖς μὲν γὰρ ἄλλοις ἐλεγκτικῶς ἅμα καὶ μεγαλοφρόνως ἀντιλέγει, αἰτίας εὐλόγους τῆς ὀργῆς παριστάς· Αἴαντι δὲ ἀπολογεῖται. Καὶ Ὀδυσσεῖ μὲν ἔφη ἀποπλεύσεσθαι τῇ ὑστεραίᾳ· καμπτόμενος δέ πως ταῖς Φοίνικος δεήσεσι, βουλεύσεσθαί φησι περὶ τοῦ ἀπόπλου· ἐκνικηθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς Αἴαντος παρρησίας, ἐξομολογεῖται πᾶν ὃ μέλλει ποιήσειν, ὅτι οὐ πρότερον ἕξεισιν ἐπὶ τὸν πόλεμον, πρὶν ἂν ὁ Ἕκτωρ ἐπὶ τὰς σκηνὰς αὐτοῦ καὶ τὰς ναῦς ἀφίκηται, τοὺς πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπεκτονώς· ἔνθα φησὶν ὅτι καίπερ ἐκθύμως μαχόμενον τὸν Ἕκτορα παύσεσθαι νομίζω· καὶ γὰρ τοῦτο [τῷ] προειρημένῳ πρόσθεν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, περὶ τοῦ ἐνστῆναι τῇ ὁρμῇ τοῦ Ἕκτορος, ἀντέθηκεν.

CLXX. Ἐν δὲ τοῖς τοῦ Φοίνικος λόγοις καὶ εἶνο παρίστησιν, ὅτι τέχνη ἐστὶν ἡ ῥητορική· φησὶ γὰρ τῷ Ἀχιλλεῖ, διότι παρέλαβόν σε

> Νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοίου πολέμοιο,
> οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι·
> τοὔνεκά μ' ἐπέοικε διδασκέμεναι τάδε πάντα,
> μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων·

ἐν οἷς καὶ τοῦτο δείκνυσιν, ὅτι ἡ τῶν λόγων δύναμις μάλιστα τοὺς ἄνδρας εὐκλεεῖς ἀπεργάζεται.

CLXXI. Ἔστι δὲ καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς τῆς ποιήσεως τόποις εὑρεῖν λόγους τῆς ῥητορικῆς τέχνης ἐχομένους· καὶ κατηγορίας καὶ ἀπολογίας ὑποδείκνυσι τρόπον, ἔν τε ἄλλοις, καὶ ἐν οἷς ὁ Ἕκτωρ καθάπτεται τοῦ ἀδελφοῦ, ὀνειδίζων αὐτῷ δειλίαν καὶ ἀκολασίαν· καὶ ὅτι τοιοῦτος ὤν, ᾠδίκει πόρρω ἀπῳκισμένους, ὅθεν αἴτιος κακῶν τοῖς οἰκείοις ἐγένετο. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐκλύει τὸν θυμὸν τοῦ ἀδελφοῦ, δικαίως ἐπιπλήσσεσθαι συγκατατιθέμενος, καὶ τῷ ὑποσχέσθαι τὴν πρὸς τὸν Μενέλαον μάχην ἀπολυόμενος τὸ ἔγκλημα τῆς δειλίας. Καὶ ὅτι μὲν τεχνίτης λόγων Ὅμηρος, οὐκ ἂν ἄλλως τις εἴποι εὖ φρονῶν· δῆλα γὰρ καὶ τὰ ἄλλα ἐξ αὐτῆς τῆς ἀναγνώσεως.

CLXXII. Οὐκ ἠμέλησε δὲ οὐδὲ χαρακτηρίσαι τοὺς ῥήτορας. Τὸν μὲν γὰρ Νέστορα, ἡδὺν καὶ προσηνῆ τοῖς ἀκούουσιν εἰσάγει· τὸν δὲ Μενέλαον, βραχυλόγον, καὶ εὔχαριν, καὶ τοῦ προκειμένου τυγχάνοντα· τὸν δὲ Ὀδυσσέα, πολλῇ καὶ πυκνῇ τῇ δεινότητι τῶν λόγων κεχρημένον· ταῦτα γὰρ τοῖς δυσὶ τούτοις ἥρωσιν ὁ Ἀντήνωρ μαρτυρεῖ, ἀκούσας αὐτῶν, ὁπότε πρεσβεύοντες ἀφίκοντο εἰς τὴν Ἴλιον. Καὶ ταύτας τὰς ἰδέας τῶν λόγων Ὅμηρος παρίστησιν αὐτὸς, ἐν τῇ ποιήσει δεῖξας ἁπάσῃ.

CLXXIII. Οἶδε δὲ καὶ τὴν Ἀντίθεσιν τῶν λόγων, ἀεὶ τῶν ἐναντίων ἐπὶ παντὸς πράγματος τιθεμένων, καὶ τὸ αὐτὸ κατασκευαζόντων καὶ ἀναιρούντων διὰ τὴν εὐπορίαν τῆς λογικῆς ἕξεως· φησὶ γάρ,

> Στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι,
> παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
> Ὁποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσῃς.

CLXXIV. Ἐπίσταται δὲ ταὐτὰ καὶ διὰ πολλῶν λέ-

præ se fert. Aliis namque argute simul et magnifice contradicit, dum probabiles iræ suæ causas adducit; Ajaci autem se purgat. Et Ulyssi quidem ait, se postera die navigio in patriam remeaturum. Quum autem precibus Phœnicis nonnihil flecteretur, ait se de classe in patriam reducenda deliberaturum. Ajacis vero libertate victus, ingenue fatetur, quicquid facturus erat: quod scilicet non ante in prœlium descensurus esset, quam Hector ad tentoria ipsius et naves, multis Græcorum necatis, pervenisset: ubi etiam dicit, se Hectorem quantumvis in pugna ferocem, sedaturum esse. Atque hoc illi Ulyssis dicto opposuit, quo eum adhortatus erat, ut Hectoris impetum reprimeret.

CLXX. In Phœnicis autem oratione et illud ostendit, quod Rhetorica sit ars; dicit enim Achilli,

> Idcirco puerum te, nec grave Martis onus, nec
> Concio quid posset gnarum, accepi erudiendum.
> Namque forum celebrat multos, redditque beatos.
> Idcirco, inquam, misit ut hæc te cuncta docerem,
> Ut dicendo fores clarus, bellisque gerendis.

In quibus et hoc significat, quod dicendi facultas potissime viros illustres faciat.

CLXXI. Est autem et in aliis multis poeseos illius locis invenire orationes cum arte rhetorica conjunctas. Accusationis namque et purgationis modum cum in aliis commonstrat, tum in quibus Hector fratrem taxat, timiditatem et incontinentiam ei exprobrans, et quod quum talis esset, tamen homines procul dissitos injuria affecisset, unde suis malorum auctor exstitisset. Alexander vero fratris animum in hoc placat, quod se jure optimo reprehendi ab illo fatetur; et quod timiditatis crimen amolitur, dum pollicetur se singulari certamine cum Menelao congressurum. Homerum itaque dicendi artificem esse, nemo recte sentientium negaverit: quod ceteroquin ex ipsa lectione hujus poetæ manifesto intelligitur.

CLXXII. Non neglexit autem quin singulas singulis oratoribus dicendi formas attribueret: Nestorem suavem et auditoribus gratum; Menelaum vero brevitati studentem et propositi compotem; Ulyssem vero multa et densa verborum supellectili utentem: hæc enim Antenor de duobus heroibus istis testatur, quod eos audivisset, quando legatione fungentes, Ilium pervenerant. Atque has dicendi species Homerus ipse passim in tota poesi insinuans, exhibet.

CLXXIII. Novit autem et orationum Contentionem, quæ subinde in omni negotio contrariæ ponuntur, ut per probabilem dicendi facultatem, idem et probent et improbent. Ait enim,

> Flexibilis quamquam sit lingua hominum, variusque
> Sermo hinc exoriatur, et omnigena regione
> Huc illuc volitet multus, constat tamen illud,
> Qualia verba facis, quod talia mox tibi fient.

CLXXIV. Novit autem eadem et copiosius dicere, et

γειν, καὶ δι' ὀλίγων ἐπαναλαμβάνειν, ὅπερ καλεῖται Ἀνακεφαλαίωσις, καὶ ἔστιν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὁπόταν δέῃ πολλὰ πράγματα εἰρημένα ἀναμνῆσαι συντόμως· ἃ γὰρ διηγήσατο ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τοῖς Φαίαξιν ἐν τέτταρσι ῥαψῳδίαις, ταῦτα πάλιν βραχέως διέξεισιν ἐν τούτοις,

Ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ', αὐτὰρ ἔπειτα,

καὶ τὰ ἑξῆς.

CLXXV. Τοῦ δὲ πολιτικοῦ λόγου ἔχεται καὶ ἡ τῶν Νόμων ἐπιστήμη· καὶ οὐδὲ ταύτης ἐκτὸς τὸν Ὅμηρον εὕροιμεν ἄν. Εἰ μὲν οὖν καὶ τοὔνομα τοῦ νόμου ἦν κατ' αὐτὸν ἐν χρήσει, οὐκ ἔστι σαφῶς διορίσασθαι. Οἱ μὲν γάρ φασι δῆλον αὐτὸν εἶναι εἰδότα τοὔνομα τοῦ νόμου, ἐν τῷ εἰπεῖν,

Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες·

Ἀρίσταρχος δὲ ᾠήθη τὴν εὐνομίαν εἰρῆσθαι παρὰ τὸ εὖ νέμεσθαι. Καίτοι καὶ ὁ νόμος λέγεσθαι ἔοικεν ἀπὸ τοῦ νέμειν τὰ ἴσα πᾶσιν, ἢ τὸ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ. Ὅτι δὲ δύναμιν τῶν νόμων οἶδεν, εἰ μὴ καὶ ἐν γραφαῖς, ἀλλ' ἐν ταῖς γνώμαις τῶν ἀνθρώπων φυλασσομένην, ἐν πολλοῖς παρίστησι· τὸν γὰρ Ἀχιλλέα ποιεῖ ὑπὲρ τοῦ σκήπτρου λέγοντα,

Νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν
ἐν παλάμαις φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας
πρὸς Διὸς εἰρύαται.

Θέμιστες γὰρ, καὶ θεσμοὶ, οἱ νόμοι, ὧν τὸν Δία εἰσηγητὴν παραδίδωσιν, ᾧ καὶ τὸν Μίνωα τὸν τῶν Κρητῶν βασιλέα φησὶν ὁμιλεῖν· ἡ δ' ὁμιλία, νόμων μάθησις ἦν, ὡς καὶ Πλάτων μαρτυρεῖ. Σαφῶς δὲ καὶ ἐν ἐκείνοις δηλοῖ, ὅτι χρὴ νόμοις ἕπεσθαι, καὶ μὴ ἀδικεῖν,

Τῷ μή τίς ποτε πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη,
ἀλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅ, τι διδοῖεν.

CLXXVI. Πρῶτος τοίνυν Ὅμηρος τὰ τῆς πολιτείας διεῖλεν· ἐν γὰρ τῇ ἀσπίδι, ἣν τοῦ κόσμου παντὸς μίμημα κατεσκεύασεν Ἥφαιστος (τουτέστιν ἡ πνευματικὴ δύναμις), ἐμπεριεχομένας ἐποίησε δύο πόλεις, τὴν μὲν ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐφροσύνῃ διάγουσαν, τὴν δὲ ἐν πολέμῳ σχολάζουσαν· καὶ παραθεὶς τὰ ἑκατέρα πρόσφορα, παρίστησιν ὅτι ὁ μὲν πολιτικός ἐστι βίος, ὁ δὲ στρατιωτικός· οὐ παρεῖδε δὲ οὐδὲ τὸν γεωργικόν· ἀλλὰ καὶ τοῦτον ἔδειξεν, ἐνάργειαν ἅμα καὶ κάλλος περιθεὶς τοῖς λόγοις.

CLXXVII. Ὃ δὲ ἐν πάσῃ πόλει νενομοθέτηται, τὸ εἶναι συνέδριον βουλῆς, καὶ τοῦτο προβουλεύεσθαι πρὸ τοῦ τὸν δῆμον συνιέναι, πρόδηλον ὅτι ἐστὶν ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν τούτων,

Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἶζε γερόντων·

συνάγει γὰρ Ἀγαμέμνων τοὺς γέροντας, καὶ σκέπτεται περὶ αὐτῶν, ὅπως ὁπλίσῃ τὸ πλῆθος πρὸς τὴν μάχην.

CLXXVIII. Καὶ ὅτι δεῖ τὸν ἄρχοντα πρὸ τῶν ἄλλων πεφροντικέναι τῆς πάντων σωτηρίας, ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ διδάσκει, ᾧ καὶ παραινεῖ,

Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα·

brevius repetere, id quod *recapitulatio* vocatur, et apud oratores in usu est, quando negotium postulat, rem pluribus dictam, brevi compendio in memoriam revocare. Quæ enim Ulysses apud Phæacenses in quattuor rhapsodiis narraverat, ea denuo brevius in hisce perstringit,

Cœperat ut primum Ciconas domitaverat, atque
Deinde...

et reliqua.

CLXXV. Ceterum quum Civilis oratio et Legis peritiam complectatur, neque Homerum istius imperitum deprehenderimus. An vero Legis (νόμος) nomen illius seculo in usu fuerit, liquido pronunciari nequit. Alii enim constare dicunt, quod Legis nomen tenuerit, idque ex eo, quod dixit,

hominum injuriam et æquitatem (εὐνομίην) spectantes.

Aristarchus vero Grajis æquitatem a bene distribuendo (εὖ νέμεσθαι) dictam esse putat. Atqui et Lex hinc appellata videtur νόμος, quod æqua cunctis, seu pro merito unicuique tribuat (νέμει). Quod autem Legum vim, etsi non scriptis, sed in hominum mentibus conservatam, cognoverit, in multis ostendit. Achillem namque de sceptro disserentem fingit,

Nunc id Achiva juventus,
Caussidici, in manibus gestant, qui jura reservant
A Jove dictata.

Jura enim, et priscæ illæ consuetudines, Legum vice sunt, quarum Jovem auctorem esse tradit : cum quo et Minoem illum Cretensium regem colloqui ait : quod colloquium, ut et Plato testatur, Legum disciplina erat. Perspicue vero et in illis declarat, quod Legibus obsequendum, et quod ab injuria abstinendum sit,

Quocirca penitus vir nunquam sit sceleratus,
Ast habeat bene dona deûm, quæcumque recepit.

CLXXVI. Primus itaque Homerus rem civilem, quam vocant Politicam, in species divisit. In clypeo namque, quem Vulcanus (hoc est, spiritualis illa vis) ad totius mundi imitationem fabrefecit, duas urbes contineri finxit : unam quidem pace et lætitia fruentem, alteram vero belligerantem : et suas utriusque dotes exponens, ostendit alteram civilem esse, alteram militarem vitam. Præterea nec rusticanam vitam silentio præteriit, sed et hanc evidentibus ac venustis verbis ostendit.

CLXXVII. Ceterum id quod in omni urbe lege sancitum est, ut senatus concilium fiat, quod ante populi scita consulat, ex Homericis istis ortum habet,

Magnanimumque vocat cœtum, sanctumque senatum.

Agamemnon enim senatores cogit, ut cum eis de multitudine armanda consultet.

CLXXVIII. Et quod principem oporteat præ aliis omnium salutem curare, in eadem persona docet, in qua et commonefacit,

Principis est totam nequaquam stertere noctem.

καὶ ὅτι δεῖ τῷ ἡγουμένῳ πείθεσθαι τοὺς ὑποτεταγμένους, καὶ ὅπως ἑκάστῳ προσφέρεσθαι τὸν προτεταγμένον, ὁ Ὀδυσσεὺς ὑποδείκνυσι, τοὺς μὲν ἐντίμους λόγοις προσηνέσι πείθων, τοῖς δὲ ἐκ τοῦ ὄχλου πικρότερον ἐπιπλήσσων.

Et quod oporteat subditos imperatori parere, et quo modo præfectus se ad uniuscujusque ingenium accommodare debeat, Ulysses commonstrat, optimates namque mollibus verbis ad suam sententiam perducens, plebeios vero acerbius castigans.

CLXXIX. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπανίστασθαι τοῖς ἀμείνοσι, παρὰ πᾶσι νενόμισται· ὃ καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ ποιοῦσιν ἐπὶ τοῦ Διός,

Οὐδέ τις ἔτλη
μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.

CLXXIX. Quin etiam præstantioribus assurgere, apud omnes lege cautum est. Quod et ipsi dii erga Jovem faciunt;

Nullus sustinuit tunc
Exspectare Jovem, sed cuncti assurgere contra.

CLXXX. Νόμος παρὰ τοῖς πλείστοις, τὸν πρεσβύτατον λέγειν· ὁ δὲ Διομήδης ὑπὸ ἀνάγκης τοῦ πολέμου πρῶτος θαρσήσας λέγειν, συγγνωστὸς εἶναι ἀξιοῖ,

Καί μή τι κότῳ ἀγάσησθε [ἕκαστος],
οὕνεκα δὴ γενεῇφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν.

CLXXX. Præterea lex apud plerosque est, ut dicendi partes senioribus mandentur; eam ob causam Diomedes præ belli necessitate primum dicere ausus, venia se dignum putat;

Ne mihi succensere velitis,
Quod minimus natu vestrûm modo dicere conor.

CLXXXI. Κἀκεῖνο δὲ παρὰ πᾶσι νενόμισται, τὸ κολάζεσθαι τὰ ἑκούσια ἁμαρτήματα, τὰ δὲ ἀκούσια συγγνώμης τυγχάνειν. Τοῦτο πάλιν δείκνυσιν ὁ ποιητὴς, ἐν οἷς φησιν ὁ ἀοιδὸς παρ' αὐτῷ,

Καί κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἴποι σὸς φίλος υἱός,
ὡς ἐγὼ οὔτι ἑκὼν ἐς σὸν δόμον, οὐδὲ χατίζων,
πωλεύμην, μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαῖτας,
ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.

CLXXXI. Quin et illud apud omnes lege sancitum est, ut qui sponte peccaverunt, pœna afficiantur, qui vero inviti, veniam mereantur. Id quod poeta rursus ostendit, in quibus cantor apud eum inquit,

Dixerit hæc tua, Telemachus, carissima proles,
Quod non sponte domum ingressus sim, vel rogitans quid,
Pro mercede procis solitus cantare petulcis;
Sed dum multa trahit pars me potiorque coactum.

CLXXXII. Τριῶν δὲ οὐσῶν πολιτειῶν πρὸς δικαιοσύνην καὶ εὐνομίαν, Βασιλείας τε καὶ Ἀριστοκρατίας καὶ Δημοκρατίας, καὶ ταύταις πάλιν ἀντικειμένων τριῶν πρὸς ἀδικίαν καὶ παρανομίαν, Τυραννίδος, Ὀλιγαρχίας, Ὀχλοκρατίας· οὐδὲ ταύτας Ὅμηρος ἀγνοεῖν ἔοικε· τὴν μὲν βασιλείαν δι' ὅλης τῆς ποιήσεως ὀνομάζων καὶ ἐγκωμιάζων, ὡς ἐν τούτοις,

Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέων βασιλήων,
τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι· φιλεῖ δέ ἑ μητιέτα Ζεύς.

Καὶ ὁποῖον δεῖ εἶναι τὸν βασιλέα, σαφῶς δηλοῖ,

Λαῶν δ' οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὡς ἤπιος ἦεν·

καὶ,

Οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, οὔτε τι εἰπὼν
ἐν δήμῳ· ἦτ' ἐστὶ δίκη θείων βασιλήων.

Τὴν δὲ ἀριστοκρατίαν, ἐν οἷς Βοιωτῶν βασιλέας πέντε καταριθμεῖ, καὶ παρὰ τοῖς Φαίαξι,

Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες,
ἀρχοὶ κρίνουσι, τρισκαιδέκατος [δ'] ἐγὼ αὐτός.

Δημοκρατίας δὲ εἰκόνα ἐναργῶς ἐν τῇ κατασκευῇ τῆς ἀσπίδος δεικνύει, ἐν ᾗ δύο ποιήσας πόλεις, τὴν ἑτέραν δημοκρατεῖσθαί φησι, μηδενὸς ἡγουμένου, πάντων δὲ πρὸς τὴν ἑαυτῶν βούλησιν κατὰ νόμους βιούντων· ἔνθα καὶ δικαστήριον εἰσάγει· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε τὴν δημοκρατίαν παρίστησιν, ἐν οἷς φησι,

Δῆμον ὑποδδείσας· δὴ γὰρ κεχολώσατο λίην,
οὕνεκα λῃστῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν,
ἦκαχε Θεσπρωτούς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν.

Et quod oporteat subditos imperatori parere, et quo modo præfectus se ad uniuscujusque ingenium accommodare debeat, Ulysses commonstrat, optimates namque mollibus verbis ad suam sententiam perducens, plebeios vero acerbius castigans.

CLXXIX. Quin etiam præstantioribus assurgere, apud omnes lege cautum est. Quod et ipsi dii erga Jovem faciunt;

Nullus sustinuit tunc
Exspectare Jovem, sed cuncti assurgere contra.

CLXXX. Præterea lex apud plerosque est, ut dicendi partes senioribus mandentur; eam ob causam Diomedes præ belli necessitate primum dicere ausus, venia se dignum putat;

Ne mihi succensere velitis,
Quod minimus natu vestrûm modo dicere conor.

CLXXXI. Quin et illud apud omnes lege sancitum est, ut qui sponte peccaverunt, pœna afficiantur, qui vero inviti, veniam mereantur. Id quod poeta rursus ostendit, in quibus cantor apud eum inquit,

Dixerit hæc tua, Telemachus, carissima proles,
Quod non sponte domum ingressus sim, vel rogitans quid,
Pro mercede procis solitus cantare petulcis;
Sed dum multa trahit pars me potiorque coactum.

CLXXXII. Ceterum quum triplex sit reipublicæ forma ad justitiam et æquitatem exsequendam, Regnum, Aristocratia, et Democratia; atque his quum rursus oppositæ sint, ad injustitiam ac iniquitatem exercendam, Tyrannis, Oligarchia, et Ochlocratia: neque has Homerus ignorare videtur, quippe qui Regnum per omnem poesin nominet ac celebret, ut in his,

Est Jove nutrito regi iracundia magna,
Illius atque honor a Jove, qui perdiligit ipsum.

Ad hæc qualem deceat esse regem, perspicuum facit;

Ceu mitis pater hic populo imperitare solebat,

et

Læderet ut neque facto, nec verbo tenus ullum,
Quum tamen hic sit mos regum, diis qui similes sunt.

Aristocratiam vero, in quibus Bœotûm quinque reges enumerat. Et apud Phæacas,

Ter deni in populo regesque ducesque celebres
Dicunt jura, quibus decimus nunc tertius addor.

Democratiæ vero imaginem in clypei fabrica evidenter ostendit, in quo duabus fictis urbibus, alteram a populo gubernari dicit, nemine imperante, sed cunctis pro arbitrio suo secundum leges viventibus: ubi et forum judiciale introducit. Atque in illa democratiam exhibet, dum ait,

Sed veritus populum, is siquidem stomachatus abunde,
Quod sectando malos Taphia de gente latrones
Thesprotis oberat, qui nobis semper amici.

CLXXXIII. Τὸν δὲ βιαίως καὶ παρανόμως ἄρχοντα, Τύραννον μὲν οὐ καλεῖ· νεώτερον γὰρ τὸ ὄνομα· οἷος δὲ τοῖς ἔργοις γίνεται, δείκνυσιν ἐν τούτοις,

CLXXXIII. Violenter vero atque inique imperantem, *tyrannum* quidem non appellat; recentius enim illud nomen; qualia vero ejus gesta sint, in his ostendit,

Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων·
ὃς κ' ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι καὶ οὔατα νηλεῖ χαλκῷ.

Regi Echeto daberis, quo non crudelior alter,
Qui gladio nares auresque recidat acuto.

Καὶ τὸν Αἴγισθον δὲ τυραννικὸν ἀποφαίνει, ὃς ἀποκτείνας τὸν Ἀγαμέμνονα, ἐκράτει τῶν Μυκηναίων· καὶ ὁπότε ἀνῃρέθη, φησὶν ὅτι οὐκ ἂν ἔτυχε ταφῆς εἴπερ Μενέλαος παρῆν· τοῦτο γὰρ ἐπὶ τῶν τυράννων νενόμισται·

Præterea et Ægisthum tyrannicum declarat, qui interempto Agamemnone, Mycenæis dominabatur : et quum occisus esset, inquit, *Non sortitus fuerit sepulturam, si Menelaus adesset :* hoc enim de tyrannis lege cautum est :

Τῷ [κέ οἱ] οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
ἀλλ' ἄρα τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν
κείμενον ἐν πεδίῳ· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.

Huic certe non solvissent sua justa propinqui ;
Alitibus canibusque sed esca fuisset in arvo,
Quod facinus tetrum commiserat.

Ὀλιγαρχίαν δὲ δηλοῦν δοκεῖ διὰ τῆς τῶν μνηστήρων πλεονεξίας, περὶ ὧν φησιν,

Oligarchiam vero ostendere videtur in ambitioso procorum præcipuas obtinendi partes studio, de quibus ait,

Ἴλιδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσι.

Atque Ithacæ sterili quotquot dominantur iniquc.

Τὴν δὲ ὀχλοκρατίαν ἐν τῇ τῶν Τρώων πολιτείᾳ παραδίδωσιν, ἐν ᾗ καὶ συναράμενοι πάντες Ἀλεξάνδρῳ, κακοῖς περιέπεσον, καὶ ὁ Πρίαμος λοιδορεῖται τοῖς παισὶν, ὡς τούτων αἰτίοις,

Plebis vero imperium in Trojanorum republica tradit, in qua omnes Alexandri complices, malis impliciti sunt : et Priamus filios suos tanquam horum auctores increpat,

Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες·

Accersivistis mala mi, soboles scelerata.

καὶ ἄλλος δέ τις τῶν Τρώων, ὁ Ἀντίμαχος,

Quin et alius quidam Trojanorum, Antimachus,

Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
οὐκ εἴασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ.

Auro ab Alexandro corruptus, munere claro,
Dissuasit reddendam Helenam flavo Menelao.

CLXXXIV. Ἐπεὶ δὲ τὸ παρὰ ἀνθρώποις δίκαιον τοῦτο νομίζεται, τὸ ἀπονεμητικὸν ἑκάστῳ τοῦ κατ' ἀξίαν· ἐν ᾧ μάλιστά ἐστι τὸ θεοὺς σέβειν, γονέας καὶ οἰκείους τιμᾶν· τὴν μὲν εἰς θεοὺς εὐσέβειαν ἐν πολλοῖς διδάσκει, εἰσάγων τοὺς ἥρωας θύοντας, καὶ εὐχομένους, καὶ δῶρα ἀνατιθέντας τοῖς θεοῖς, καὶ ὕμνοις γεραίροντας αὐτούς· καὶ τῆς εὐσεβείας ἀμοιβὴν ἀπολαμβάνοντας τὴν παρὰ τῶν θεῶν ἐπικουρίαν.

CLXXXIV. Quandoquidem vero id apud homines justum censetur, ut unusquisque pro sua dignitate tractetur; et quum deos ac parentes colere, ac familiares in pretio habere, præcipuæ illius species sint : pietatem quidem erga deos in multis docet, ubi heroas rem divinam et vota facientes, dona diis offerentes, ac hymnis eos celebrantes, inducit; dumque pro pietatis renumeratione, a diis auxilium reportant.

CLXXXV. Τὴν δὲ πρὸς τοὺς γονέας τιμὴν ἐν τῷ Τηλεμάχου προσώπῳ μάλιστα δείκνυσι, καὶ ἐν οἷς ἐπαινεῖ τὸν Ὀρέστην,

CLXXXV. Honorem autem erga genitores in Telemachi persona præcipue ostendit; et in quibus Oresten collaudat :

Οὐκ ἀΐεις οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα;

Inclytus, insignis non audis quam sit Orestes,
Excellatque homines cunctos, quod sit patris ultor?

Καὶ ὅτι τὸ γηροτροφεῖσθαι τοὺς γονέας ὑπὸ τῶν παίδων φύσει δίκαιον, καὶ ἐξ ἀμοιβῆς ὀφειλόμενον, διὰ μιᾶς λέξεως ἐδήλωσεν, εἰπών,

Ad hæc quod a natura justum, et ex retributione debitum sit, ut parentes senectute confecti a liberis foveantur, per unicam vocem explicuit, dicens,

Οὐδὲ τοκεῦσι
θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκεν.

necdum caris parentibus
pro educatione pretium persolverat.

Ἀδελφῶν δὲ εὔνοιαν καὶ πίστιν πρὸς ἀλλήλους ἐν τῷ Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ, φίλων δὲ, ἐν Ἀχιλλεῖ καὶ Πατρόκλῳ δείκνυσι, γυναικὸς δὲ σωφροσύνην καὶ φιλανδρίαν ἐν τῇ Πηνελόπῃ, ἀνδρὸς δὲ πόθον τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, ἐν τῷ Ὀδυσσεῖ παρίστησιν.

Fratrum autem benevolentiam, et fidem inter sese, in Agamemnone et Menelao; amicorum vero, in Achille et Patroclo innuit; uxoris autem prudentiam et studium erga maritum, in Penelope; mariti erga uxorem desiderium, in Ulysse exhibet.

CLXXXVI. Ὅπως δὲ καὶ ὑπὲρ πατρίδος χρὴ πράσσειν, ἐν τούτῳ μάλιστα ἐδήλωσεν,

CLXXXVI. Ceterum quo pacto nos pro patria gerere debeamus, in hoc potissimum declaravit,

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Una avis optima, pro patria pugnare subinde.

Καὶ πάλιν, ὅπως τοὺς τῆς πολιτείας κοινωνοῦντας φιλίας ἔχειν δεῖ,

Et rursus quomodo ejusdem reipublicæ cives concordes esse conveniat,

Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρυόεντος.

Absque tribu, sine lege domoque sit ille, tumultus
Auctor qui fuit unquam sævi, perniciosi.

Ὅπως δὲ τὸ ἀληθεύειν τίμιον, τὸ δὲ ἐναντίον μεμπτὸν,

Quo autem pacto veracitas in pretio habenda, et mendacium fugiendum sit, in hoc ostendit,

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ·

καὶ,

Οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι.

CLXXXVII. Τῶν δὲ οἴκων μάλιστα σωζομένων ὁπόταν γυνὴ μήτε τὰς ἀπορρήτους διανοίας τοῦ ἀνδρὸς πολυπραγμονῇ, μήτε ἄνευ τῆς γνώμης αὐτοῦ πράσσειν τι ἐπιχειρῇ, ἑκάτερον ἐκ τῆς Ἥρας ὑπέδειξε· τὸ μὲν πρότερον τῷ Διὶ λέγοντι περιθεὶς,

Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους
εἰδήσειν·

τὸ δὲ ἕτερον τῇ Ἥρᾳ,

Μήπως μοι μετέπειτα χολώσεαι, αἴ κε σιωπῇ
οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.

CLXXXVIII. Τὸ δὲ καὶ τοὺς ἐξιόντας ἐπὶ πόλεμον ἢ ἐν κινδύνῳ καθεστῶτας ἐντέλλεσθαί τι τοῖς οἰκείοις εἰθισμένον παρὰ πᾶσιν, οὐκ ἠγνόησεν ὁ ποιητής. Ἡ μὲν γὰρ Ἀνδρομάχη στένουσα τὸν Ἕκτορα, φησὶν,

Οὐ γάρ μοι θνήσκων λελέχεων ἐκ χεῖρας ὄρεξας,
οὐδέ τί μοι εἶπας πυκινὸν ἔπος, οὔ τέ κεν αἰεὶ
μεμνῄμην νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσα.

Ἡ δὲ Πηνελόπη τῶν τοῦ Ὀδυσσέως ἐντολῶν μνημονεύει, φήσαντος ὁπότε ἐξῄει,

Τῷ οὐκ οἶδ' εἴ κέν μ' ἀνέσει θεὸς, ἦ κεν ἁλώω,
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων,
μεμνῆσθαι πατρὸς καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν,
ὡς νῦν, ἢ ἔτι μᾶλλον, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντος·
αὐτὰρ ἐπειδὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδηαι,
γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλῃσθα, τεὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα.

Οἶδε δὲ καὶ ἐπιτρόπους,

Καί οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
πείθεσθαί τε γέροντι, καὶ ἕμπεδα πάντα φυλάσσειν.

CLXXXIX. Τὰ δὲ ἐπὶ τοῖς θανάτοις τῶν οἰκείων πένθη οὔτε ἄμετρα εἶναι ἀξιοῖ· ἀγεννὲς γὰρ τοῦτο· οὔτε παντελῶς ἐκκεκόφθαι ἐᾷ· ἀδύνατον γὰρ τὸ ἀπαθὲς ἐπὶ ἀνθρώποις. Ὅθεν λέγει τὰ τοιαῦτα,

Ἀλλ' ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος μεθέηκεν·
τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.

Ἐν ἄλλοις δέ φησιν,

Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι,
νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας.

CXC. Ἔγνω δὲ κἀκεῖνα ἃ καὶ νῦν ἐν ταῖς ταφαῖς νομίζεται, ἔν τε ἄλλοις καὶ ἐν τούτοις,

Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἕται τε,
τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

Καὶ οἷα ἡ Ἀνδρομάχη φησὶν εἰς τὸν Ἕκτορος νέκυν γυμνὸν κείμενον,

Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται,
γυμνόν· ἀτάρ μοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται
λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
Ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ.
Οὐδέν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.

Ut Stygius Pluto, sic nobis est inimicus,
Cujus verba sonant aliud, quam pectore sentit.

Et,

Absenti obtrectant, sed præsenti bene dicunt.

CLXXXVII. Porro quum familiæ tum maxime conserventur, quando uxor mariti consilia arcana neque curiose indagat, neque absque illius sententia quidquam facere conatur: utrumque a Junonis exemplo commonstravit; alterum quidem Jovi dicenti attribuens,

Consilium ne quæso meum cognoscere tentes
Omne, soror conjuxque mea;

alterum autem Junoni,

Ne quando posthac mihi succensere velis, si
Clam te conveniam Oceanum, laticemque profundum.

CLXXXVIII. Præterea nec hoc poetam latuit, quod apud omnes in usu est, ut ii qui in bellum exeunt, aut in periculo constituti sunt, aliquid familiaribus suis mandent. Siquidem Andromache Hectorem deflens, ait,

Non etenim moriens mihi dextram jungere tentas,
Nec monitis oneras viduam prudentibus ullis,
Quæ meminisse juvet noctesque diesque dolentem.

Penelope vero mandatorum Ulyssis mentionem facit, qui dixerat, quando in expeditionem ibat,

Haud scio num reducem deus, anne velit perisse
Pergama apud Trojæ: quapropter sit tibi curæ
Noster uterque parens, velut hactenus atque magis nunc,
Quando ego digredior, linquens carissima quæque:
Videris ast ubi Telemacho barbam cecidisse
Primam, nube viro, conjux, cuicumque voles, sed
Ædibus in nostris regnabit filius idem.

Novit et procuratorum rationem:

Nave abiens, procurat uti domus omnis adesset
Ad nutum senioris, et ut rata cuncta manerent.

CLXXXIX. Luctus vero in familiarium funeribus, neque immoderatos (illiberale namque hoc est) probat; neque prorsus e medio tolli (eo quod homines istum affectum exuere nequeant) permittit. Unde talia dicit,

Sed lacrimans sane accessit, lamentaque miscens;
Parcæ namque animos hominum fecere miselios.

In aliis vero ait,

Convenit hunc sepelire statim qui mortuus, etsi
Cottidie lacrimas animo fundamus acerbo.

CXC. Novit autem illa, quæ etiamnum in sepulturis legitima putantur, idque cum in aliis, tum in his,

Ornabunt inibi tumulo statuentque columnam
Fratres, ac socii: pretium quod Manibus amplum.

Et qualia Andromache ad nudum ac jacens Hectoris cadaver inquit,

Vermes te comedent varii, canibus saturatis;
Ædibus at nostris tibi vestimenta reposta,
Filo pertenui quæ texuit ars muliebris.
Ast hæc cuncta dabo flammis, quod nullius usus
Nunc tibi sunt, animus non hæc desiderat ultra,
Sed potius Phrygios, Phrygiasque nurus decorarent.

Οὕτω καὶ ἡ Πηνελόπη τὴν ἐσθῆτα κατασκευάζει

Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον.

Καὶ ταῦτα μὲν μέτρια· τὰ δὲ περισσὰ τούτων, ζῷα ἄλλα τε καὶ ἀνθρώπους ἐπικαίειν τὸν Ἀχιλλέα τῇ τοῦ Πατρόκλου πυρᾷ, οὐκ ἐπαινῶν λέγει· διὸ καὶ ἐπιφωνεῖ,

Κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα.

CXCI. Καὶ τὰ πολυάνδρια δὲ πρῶτος ἤγειρε,

Τύμβον δ' ἐκ πεδίου ἵνα χεύομεν, ἐξαγαγόντες·

καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας ἔδειξε πρῶτος. Ταῦτα μὲν κοινὰ τῶν τε ἐν εἰρήνῃ καὶ τῶν ἐν πολέμῳ καθεστώτων.

CXCII. Τὴν δὲ περὶ τοὺς πολέμους ἐμπειρίαν, ἣν καὶ Τακτικήν τινες καλοῦσιν, ἡ ποίησις πεποικιλμένη μὲν πεζομαχίαις, τειχομαχίαις, ἐπιναυμαχίαις, παρατάξεσι, μονομαχίαις, πολλὰ δὲ καὶ στρατηγικὰ περιέχουσα, ὧν ὀλίγα παραθέσθαι ἐστὶν ἄξιον. Ἐν γὰρ ταῖς παρατάξεσιν ἀεὶ χρὴ προτετάχθαι τὸ ἱππικὸν, καὶ ἕπεσθαι τὸ πεζόν· καὶ τοῦτο δὲ δείκνυσιν οὕτως,

Ἱππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι,
πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν στήσας πολέας τε καὶ ἐσθλούς.

CXCIII. Καὶ τὸ εἶναι ἐν τοῖς στρατιώταις ἡγεμόνας κατὰ τάξεις,

Ἕπτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάστῳ
κοῦροι ἅμ' ἑστείχον δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες.

Καὶ τῶν ἡγεμόνων τοὺς μὲν προαγωνίζεσθαι ἐν πρώτοις τεταγμένους, τοὺς δὲ κατόπιν γενομένους ἐπείγειν τοὺς λειπομένους πρὸς τὴν μάχην,

Οἱ δ' ἅμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο·
Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις συὶ εἴκελος ἀλκήν·
Μηριόνης δ' ἅρα οἱ πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας.

CXCIV. Καὶ ὅτι δεῖ τοὺς δυνάμει διαφέροντας ἐν τοῖς ἔξω στρατοπεδεύειν, ὥσπερ τεῖχος τῶν λοιπῶν περιβεβλημένους, τὸν δὲ βασιλέα ἐν τῷ ἀσφαλεστάτῳ, τουτέστι τῷ μεσαιτάτῳ, κατασκηνοῦν, δείκνυσιν ἐν τῷ τοὺς μὲν γενναιοτάτους, τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Αἴαντα, ἐν τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῶν νεῶν κατεσκηνωκέναι, τὸν δὲ Ἀγαμέμνονα καὶ τοὺς ἄλλους ἀρίστους ἐν τῷ μέσῳ.

CXCV. Καὶ τὸ ἐν τῷ στρατοπεδεύεσθαι χάρακάς τε περιβάλλεσθαι, καὶ τάφρους ἀποσκάπτειν εἰς εὖρος καὶ βάθος, καὶ σκόλοψι κύκλῳ διαλαμβάνειν, ὡς μήτε ὑπερπηδᾶν τινα διὰ πλάτος, μήτε διὰ βάθος κατιέναι δύνασθαι, γίνεταί (τε) ἐν τοῖς πολεμίοις καὶ παρ' Ὁμήρῳ,

Ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
εὐρεῖ', οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδὸν, οὔτε περῆσαι
ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὕπερθε δὲ σκολόπεσσιν
ὀξέσιν ἠρήρειστ', οὓς ἔστασαν υἷες Ἀχαιῶν
πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δηλῶν ἀνδρῶν ἀλεωρήν.

CXCVI. Καὶ μαχόμενοι θνήσκουσι γενναίως οἱ τούτοις ἑπόμενοι,

Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·

Ad hunc modum et Penelope

Laerti heroi vestem funebrem

adornat. Atque hæc quidem moderata sunt. Quod vero Achilles, modum in his excedendo, cum alia animantia, tum homines in Patrocli rogo comburat, non ut laudet hoc dicit. Propterea et acclamat,

Facta sed is mala mente volutat.

CXCI. Sepulcreta quoque primus excitavit,

Omnibus e campo ductum struimus monumentum.

Funebria quoque certamina primus monstravit. Atque hæc hominibus cum in pace, tum in bello constitutis communia sunt.

CXCII. Ceterum et rei bellicæ peritiam, quam et Tacticam quidam vocant, poesis illa (utpote pedestri pugna, murali, navali, acie, et singulari certamine variegata), et multa imperatoria complectitur, quorum pauca in medium adducere, haud indignum videtur. In acie namque convenit equitatum semper primo ordine collocari, peditatum vero sequi; id quod ad hunc modum ostendit,

Prima acie ponit currus, equitesque veloces,
Postrema pedites multos locat, egregiosque.

CXCIII. Et ut militum duces in singulis ordinibus sint,

Septem aderantque duces vigilum, juvenesque cuique
Centum aderant, manibus gestantes spicula longa.

Denique ducum quosdam inter principia pugnare; quosdam vero in extrema acie, reliquos ad pugnandum exhortari decet:

Arma rapit, quicumque situs juxta Idomenea,
Idomeneus sed apro similis, qui robore magno
Prima acie pugnat, postremas excitat autem
Meriones illi valida virtute phalanges.

CXIV. Præterea quum præstantes in exterioribus partibus castrametari conveniat, ut reliquis tanquam murus circumjecti sint, regis vero tabernaculum in medioximo, hoc est tutissimo, figi, ad hunc modum id ostendit, quum generosissimos quosque, Achillem et Ajacem, in extremis navium partibus, Agamemnonem vero et reliquos optimates in medio tetendisse ait.

CXCV. Porro quum vallum circa castra injicere soleant, fossas in latum et profundum ducere, easque palis per circuitum ita intersepire, ut nullus eas propter latitudinem transilire, neque propter altitudinem in eas descendere possit, id in agro hostili tendentibus etiam apud Homerum fit,

Fossa etenim fuit illa timori,
Lata, nec ut salias, nec sit penetrabilis ulli.
Namque ab utroque labro stetit ingens aggere vallum;
Desuper at compacta fuit sudibus præacutis,
Quos Danai crassos magnosque prius statuere,
Effugium ut certum fierent, queis Martia corda.

CXCVI. Porro qui istæc sectantur, generosam mortem oppetunt:

Non studio sine, non inglorius interiturus,
Ast aliquid faciens, quo lauder posteritati.

καὶ πάλιν,

Ὅς δέ κεν ὑμέων
βλήμενος ἠὲ τυπείς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
τεθνάτω· οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
τεθνάμεν.

CXCVII. Καὶ τοῖς μὲν ἀριστεῦσι γέρα νέμεται,

Ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα, καὶ βασιλεῦσι·

τοῖς δὲ λειποτάκταις ἀπειλεῖ,

Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐθέλοντα νοήσω,
αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσσομαι.

CXCVIII. Ἐν δὲ ταῖς μάχαις ὃν μὲν τρόπον καὶ ὅπως διαφόρως καὶ ποικίλως τοὺς ἥρωας ποιεῖ τιτρώσκοντας καὶ τιτρωσκομένους, τί δεῖ λέγειν; ἐκεῖνο δὲ ὑπομνῆσαι ἄξιον, ὅτι τοὺς μὲν πρόσθεν τετρωμένους ἐνδοξοτέρους ἡγούμεθα, ἅτε τὴν ἐκ τοῦ συνεστάναι καὶ παραμένειν προθυμίαν δεικνύοντας· τοὺς δὲ τὸ νῶτον ἢ τὸ μετάφρενον πεπληγότας ἀτιμοτέρους, ὡς ἐν τῷ φεύγειν τοῦτο πεπονθότας. Καὶ ταῦτα οὖν ἑκάτερά ἐστι παρ' Ὁμήρῳ,

Εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης,
οὐκ ἂν ἐπ' αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
ἀλλά κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειε
πρόσσω ἰεμένοιο μετὰ προμάχων ὀαριστύν.

Καὶ πάλιν,

Οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις,
ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον.

Χρησίμως δὲ καὶ ἐν τῇ τροπῇ τῶν πολεμίων παραινεῖ, μὴ περὶ τὰ σκῦλα γίνεσθαι, μηδὲ ἐνδιδόναι καιρὸν φυγῆς, ἀλλ' ἐγκεῖσθαι καὶ διώκειν,

Μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθεν
μιμνέτω, ὡς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται.
Ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν, ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἕκηλοι
νεκροὺς ἀμπεδίον συλήσετε τεθνειῶτας.

CXCIX. Ἔστι δὲ παρ' αὐτῷ πάσης ἡλικίας κατορθώματα, ὑφ' ὧν πᾶς ὁστισοῦν ἐπαρθείη· ὁ μὲν ἀκμάζων ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ Αἴαντος καὶ Διομήδους, ὁ δὲ νεώτερος ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου καὶ τοῦ Μηριόνου, ὁ δὲ μεσαιπόλιος ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως καὶ τοῦ Ὀδυσσέως, ὁ δὲ γέρων ὑπὸ τοῦ Νέστορος, καὶ πᾶς βασιλεὺς ὑπὸ τούτων ἁπάντων καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Τοιαῦτα μὲν τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ πράξεών ἐστι παρ' Ὁμήρῳ τὰ λήμματα.

CC. Θεασώμεθα δὲ καὶ περὶ τῶν ἰατρικῶν, εἰ καὶ τούτων μὴ εἶχεν ἀπείρως Ὅμηρος. Καὶ ὅτι μὲν πολλοῦ ἀξίαν τὴν τέχνην ὑπελάμβανε, δῆλον ἐκ τούτου,

Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

Δοκεῖ δὲ ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη εἶναι νοσερῶν καὶ ὑγιεινῶν· ἅπερ ἐκ τούτων ἄν τις μάθοι, ὅτι μὲν ἐπιστήμη,

Ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων·

ὅτι δὲ ὑγιεινῶν καὶ νοσερῶν,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά,

σημαίνει τούτων ἑκάτερον.

CCI. Ἔστι δὲ τῆς ἰατρικῆς θεωρητικὸν μὲν, τὸ διὰ

Et rursus,

Vulneribus quicumque necem sibi sentit adesse,
Mortem obeat, sic pro patria est occumbere clarum.

CXCVII. Atque præstantibus quidem viris ob res bene gestas præmia distribuuntur :

Munera dat præstantibus, egregiis ducibusque.

Aciei vero desertoribus comminatur,

Quemcumque a ratibus longe deprehendo volentem,
Istic atra manet mors.

CXCVIII. In pugnis autem quemadmodum, et quam differenter, et quam varie heroas et vulnerare et vulnerari fingat, quid dicere attinet? Illud vero admonitu dignum est, quod eos, qui adversa vulnera acceperunt, illustriores existimamus; utpote qui persistendo ac perseverando animi promptitudinem declarent. A tergo autem et a scapulis ictos, ignominiosiores; quippe qui hoc inter fugiendum perpessi sint. Quorum utrumque apud Homerum est,

Vulnera ne tergo capias, cerviceque nulla,
Ventre sed adverso, sed pectore fixa sagitta
Condecoret, primaque velis decernere pugna.

Et rursus :

Nunquam mi scapulis figes hastam fugienti,
Sed cupio adverso ferias me pectore promptum.

Commode autem in hostium fuga admonet, ne circa spolia occupati sint, neve hostibus aufugiendi occasionem dent, sed instent ac persequantur :

Exuviis inhians nullus post terga maneto,
Ut spolia ampla queat naves perferre Pelasgas,
Hostibus occisis, tum demum incumbite prædæ,
Exuvias hominum campo passim legitote.

CXCIX. Sunt denique apud eum omnis ætatis recte facta, a quibus unusquisque animari possit : in ipso quidem ætatis flore exsistens, ab Achille, Ajace, et Diomede : junior autem, ab Antilocho et Merione : semicanus vero, ab Idomeneo et Ulysse : senex, a Nestore : atque quivis rex a cunctis istis regibus, præsertim Agamemnone. Hujusmodi quidem exemplaria et dictorum et factorum civilium apud Homerum sunt.

CC. Ceterum videamus et de Medicina, num et hujus peritiam Homerus habuerit. Jam quod eam multi fecerit, ex illo constat,

Vir medicus multos alios superaverit unus.

Videtur autem Medicina esse scientia morbidorum et sanorum : id quod ex hisce aliquis conjecerit. Primum quod sit scientia :

Præ cunctis scius est medicus mortalibus aptus.

Deinde quod salubrium, et insalubrium;

Pharmaca multa salubria, mixta, nociva tenebat :

quo versu utrumque istorum innuit.

CCI. Estque medicinæ pars *contemplativa*, quæ per

τῶν καθολικῶν λόγων καὶ διὰ μεθόδου ἐπάγον ἐπὶ τὴν τῶν κατὰ μέρος γνῶσιν, τούτου δὲ αὖ μέρη, τὸ μὲν σημειωτικὸν, τὸ δὲ αἰτιολογικόν· πρακτικὸν δὲ τὸ διὰ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς βαδίζον, τούτου δὲ μέρη, τὸ μὲν διαιτητικὸν, τὸ δὲ χειρουργικὸν, τὸ δὲ φαρμακευτικόν. Πῶς οὖν ἑκάστῳ τούτων Ὅμηρος ἐπιβέβληκεν; ὅτι μὲν γὰρ θεωρητικόν τι εἶναι ἐπίσταται, ἐν τούτῳ αἰνίσσεται,

Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα·

μητιόεντα γὰρ λέγει δηλονότι κατὰ τέχνην θεωρητικὴν ἐσκευασμένα.

CCII. Τὸ δὲ σημειωτικὸν ἀντιχρυς ἱστορεῖ διὰ τοῦ Ἀχιλλέως. Μαθητὴς γὰρ ὢν Χείρωνος, πρῶτος τὴν αἰτίαν τῆς κατασχούσης τοὺς Ἕλληνας νόσου κατενόησε, συνιδὼν ὅτι τὰ ἐπιδήμια νοσήματα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστιν, ὅς γε δοκεῖ εἶναι ὁ αὐτὸς τῷ Ἡλίῳ· οὗτος γὰρ τὰς ὥρας τοῦ ἔτους ἐπάγει, αἵπερ ὅταν ὧσι δυσκράτως διακείμεναι, νοσήματος αἰτίαι καθίστανται. Καὶ γὰρ τὸ ὅλον, τήν τε σωτηρίαν καὶ τὸν ὄλεθρον τῶν μὲν ἀνδρῶν τῷ Ἀπόλλωνι, τῶν δὲ γυναικῶν τῇ Ἀρτέμιδι, τουτέστι τῷ Ἡλίῳ καὶ τῇ Σελήνῃ, ἀνατίθησι, τοξότας μὲν αὐτοὺς ποιῶν διὰ τὴν τῶν ἀκτίνων βολήν· οὕτω δὲ διορίζων τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ, ἐπεὶ καὶ θερμότερον φύσει τὸ ἄρρεν γένος. Διὰ ταῦτα γοῦν φησι τὸν μὲν Τηλέμαχον τηλικοῦτον εἶναι, Ἀπόλλωνός γε ἔκητι· τὰς δὲ Τυνδάρεω κούρας ὑπὸ Ἀρτέμιδος ηὐξῆσθαι. Τοὺς δὲ θανάτους αὐτοῖς [ἀνατίθησιν] ἔν τε ἄλλοις πολλοῖς, καὶ ἐν τούτοις διορίζει,

Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.

Ὅπου δὲ καὶ τὴν τοῦ Κυνὸς ἐπιτολὴν διηγεῖται, σημεῖον καὶ αἴτιον τοῦτο ἐκκαύσεως καὶ νόσων,

Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν.

CCIII. Αἰτιολογεῖ δὲ ἐν οἷς λέγει περὶ τῶν θεῶν,

Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον·
τούνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.

Ἡ γὰρ τροφὴ ἥ τε ξηρὰ καὶ ὑγρὰ αἵματός ἐστι γεννητική· τοῦτο δὲ τρέφει μὲν τὸ σῶμα, πλεονάσαν δὲ ἡ διαφθαρὲν νόσων αἴτιον γίνεται.

CCIV. Τὸ δὲ πρακτικὸν μέρος τῆς ἰατρικῆς οὕτως ἀκριβοῖ, ἐν ᾧ ἐστι καὶ διαιτητικόν. Πρῶτον μὲν γὰρ οἶδε τὰ χρόνια τῶν νοσημάτων καὶ τὰ ὀξέα, ὡς ὅταν λέγῃ,

Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο,
ἢ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν;

CCV. Φανερὸς δέ ἐστι καὶ τὴν λιτὴν δίαιταν ὑγιεινὴν ὑπολαμβάνων· πεποίηκε γὰρ τοὺς ἥρωας ὀπτοῖς κρέασι χρωμένους, περιελὼν τὴν περὶ τὰ βρώματα περιεργίαν. Καὶ ἐπεὶ ἡ γαστὴρ ἀεὶ δεῖται πληρώσεως, ὅταν τὰ πρότερα σιτία καταπεφθέντα τὸ μὲν οἰκεῖον τῷ σώματι εἰς καρδίαν καὶ τὰς φλέβας ἀναπέμψῃ, τὸ δὲ περισσὸν ἐκβάλῃ, τοιαῦτά φησιν,

universales rationes, et per certam viam in particularium cognitionem inducit : cujus rursum partes sunt, signorum observatio, et causarum morbos continentium notitia. *Activa* vero, quæ actione et effectu tractat : cujus partes sunt, victus ratio, chirurgia, et medicamentaria. Quo igitur pacto unumquodque istorum Homerus animadvertit? Partem contemplativam se cognitam habere, in hoc significat,

Talia pharmaca habet consulta Jovis pia nata :

nam ideo vocat *consulta*, quod secundum artem contemplativam instructa essent.

CCII. Signorum autem observationem per Achillem palam facit. Quum enim Chironis discipulus esset, primus morbi, qui Græcos invaserat, causam deprehendit. Norat enim communes ægrotationes ab Apolline, qui idem esse ac Sol videtur, ortum habere. Is namque anni tempora inducit : quæ si intemperata fuerint, morborum causas præbent. Nam in universum, virorum salutem et exitium, Apollini; mulierum, Dianæ, hoc est Soli et Lunæ, tribuit. Quos jaculatores quidem ob radiorum jactum fingit : marem vero et feminam ideo inter se distinguens, quod masculinum genus natura calidius sit. Quapropter « Telemachum Apollinis ductu » in tantum virum evasisse inquit, Tyndari autem (*imo* Pandari) filias Dianæ beneficio adolevisse. Præterea et mortes istis attribuit, idque cum in aliis multis, tum in quibus secernit,

Arcitenens jaculis hos Phœbus Apollo necavit,
Dum Niobæ succenset; et has pharetrata Diana.

Ad hæc ubi canis exortum recenset, signum et causam ipsam æstus ac morborum,

Splendidus est certe, sed pessima quæque minatur,
Ac generat febres miseris mortalibus idem.

CCIII. Morborum autem causas reddit, in quibus de diis ait,

Nec comedunt fruges, nec vina nigrantia potant,
Sanguine ob idque carent, immortalesque vocantur.

Cibus namque sive humidus, sive siccus, sanguinem generat, atque is corpus nutrit : nimius autem, vel corruptus, morborum causa est.

CCIV. Activam autem medicinæ partem, sub qua et victus ratio continetur, accurate tenet. Nam primum quidem diuturnos et acutos morbos novit, ut quando dicit,

Quæ, rogo te, domuit tam lenta morte, sororum,
Vitæ quæ filia trahunt hominis, valetudo diurna,
Anne Diana potens jaculis confecit acutis?

CCV. Constat autem eum frugalem quoque victum salubrem existimare. Finxit namque heroes assis vesci carnibus, ad tollendam circa edulia curiositatem. Porro quum venter assidua saturatione opus habeat (quando prioribus cibis concoctis, id quod corpori affine est, in cor ac venas digesserit, et excrementa per secessum ejecerit) hujusmodi inquit,

Ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε κηδόμενόν περ.
Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
ἔπλετο, ἥτ' ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ·

καὶ πάλιν,

Ἦ δὲ μάλ' αἰεί
ἐσθέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δέ με πάντων
ληθάνει ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.

CCVI. Οἶδε δὲ καὶ οἴνου χρήσεως διαφοράς· ὅτι ὁ μὲν πολὺς ποθεὶς βλαβερὸς, ὁ δὲ μέτριος ὠφέλιμος. Τὸ μὲν οὕτως,

Οἶνός σε τρώει μελιηδής, ὅς τε καὶ ἄλλους
βλάπτει, ὃς ἂν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ·

τὸ δὲ ἐκείνως·

Ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει.

Καὶ ὅτι δυνάμεως ποιητικὸς,

Ὅς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοτε κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,
θαρσαλέον νύ τοι ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα
πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμιοι.

Καὶ τὸν μὲν ἡδὺν εἰς τὰς φιλοφροσύνας παραλαμβάνει,

Ὡς φάτο· Πεντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·

τὸν δὲ σφοδρὸν καὶ καρωτικὸν τῷ Κύκλωπι ὁ Ὀδυσσεὺς [παρα]τίθησι· τὸν δὲ στύφοντα πρὸς ἴασιν· οὗτος γάρ ἐστιν ὁ Πράμνειος, ὃν τῷ Μαχάονι τετρωμένῳ δίδωσιν.

CCVII. Ὅπως δὲ καὶ γυμνασίοις χρῆσθαι παραγγέλλει, φανερὸν ἐκ πολλῶν. Ἀεὶ γὰρ πονοῦντας ποιεῖ, τοὺς μὲν ἐν τοῖς προσήκουσιν ἔργοις, τοὺς δὲ δι' ἐπιτηδευμάτων· ὁπότε καὶ τοὺς μάλιστα τῇ ἡδυπαθείᾳ κεχρημένους Φαίακας, καὶ τοὺς ἀσώτους μνηστῆρας, γυμναζομένους εἰσάγει. Καὶ πόνους μὲν τοὺς αὐτάρκεις αἰτίους ὑγείας ὄντας νομίζει· τῶν δὲ καταβαρούντων τὸ σῶμα καμάτων ἴαμα τὸν ὕπνον εἶναι· φησὶ γὰρ τῷ Ὀδυσσεῖ κεκμηκότι ἀπὸ τῆς θαλάσσης ὕπνον ἐπελθεῖν,

Ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
δυσπραγέος καμάτοιο·

ἡ γὰρ φύσις ἀπαιτεῖ τὸ κεκμηκὸς σῶμα ἀναπαύεσθαι, καὶ ἐν ᾧ ὀλίγον τὸ θερμὸν ὑπάρχει, τοῦτο ἐπεὶ οὐ δύναται πάντῃ ἐξικνεῖσθαι, ἐν τῷ βάθει μένειν. Πῶς δὲ καὶ ἀναπαύεται τὸ σῶμα; ὅτι ἡ σύντασις τῆς ψυχῆς ἀνίεται, καὶ τὰ μέλη τοῦ σώματος λύεται, καὶ τοῦτο ἐναργῶς εἶπεν,

Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἄψεα πάντα.

Τὸ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄμετρον οὐκ ὂν ὠφέλιμον καὶ ἐπὶ τοῦ ὕπνου ἀποφαίνεται, ποτὲ μὲν εἰπών,

Ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος·

ποτὲ δὲ,

Ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν
πάννυχον ἐγρήσσοντα.

CCVIII. Ἐπίσταται δὲ καὶ ἀέρων εὐκρασίαν ὑγιείας οὖσαν παρασκευαστικὴν, ἐν οἷς φησιν,

Sed cœnare prius quamquam sinitote dolentem;
Non etenim pejus quidquam ventre imperioso,
Qui meminisse sui jubet, et subigit cogendo.

Et rursus,

Mandere me jubet hic, necnon potare frequenter;
Ex animo tollit mala cuncta, replereque mandat.

CCVI. Novit præterea et vini in utendo discrimina, quod immodice quidem sumptum noceat, modice vero, prosit. Illud quidem ad hunc modum:

Vinum mellifluum, quod multos lædit ineptos,
Si quis potet id immodice, ac se ingurgitet isto.

Hoc autem sic:

Corpora fessa juvat, reficitque suavis lacchus.

Et quod vires corroboret;

Sed quicumque satur fuerit vinoque ciboque,
Perdius esse potest pugnando contra inimicos,
Pectore confidens ut sit, nec membra labascant,
Antea quam cunctos in pugna vicerit hostes.

Et dulce quidem ad hilaritatem conciliandam facere putat:

Dixit; Pontonous sed dulcia fundere vina...

Acre autem et capiti nocivum Ulysses Cyclopi apponit: adstringens vero medelæ adhibet: id enim Pramnium est, quod Machaoni saucio dat.

CCVII. Quod autem gymnasticæ operam dare præcipiat, ex multis constat. Semper enim labori intentos fingit, idque partim pro cujusque officio, partim exercitii causa. Quippe qui Phæacas voluptati operam dantes, et procos quantumvis luxu diffluentes, tamen ipsos se exercere introducat. Atque labores quidem sufficientes sanitatem facere putat; somnum autem corpori defatigato mederi. Ulyssi namque ex marinis laboribus fesso, somnum obrepsisse inquit,

Allevet utque statim hunc ingente labore gravatum.

Natura namque expetit, ut corpus labore defectum requiescat. Et in quo parum caloris est, hunc, quia non potest undiquaque penetrare, in imo manere. Quo autem pacto corpus requiescit? quod animæ contentio remittitur, et membra solvuntur: id quoque perspicue dixit in his,

Decumbens placitum carpit per membra solutа
Somnum.

Porro quemadmodum immoderatus usus in aliis omnibus nocivus est, sic et de immoderato somno Homerus sentit, dum aliquando ait,

defatigatio et multus somnus:

nonnunquam vero,

defatigatio et pernox vigiliarum custodia.

CCVIII. Novit præterea et aeris temperiem ad sanitatem conferre, in quibus ait,

Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
ἀθάνατοι πέμψουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς·
τῇ περ ῥηϊστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν·
οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἀρ χειμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος·
ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγὺ πνείοντας ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους·

Elysium in campum mitteris et ultima terræ,
Auspicio divûm, retinet loca quæ Rhadamanthus
Et qua parte homini solet esse facillima vita.
Nulla inibi nec nix, nec grandis hiems, pluviæque
Non ullæ, Oceanus mittit sed leniter auras
Spirantes Zephyri, queis felices recreentur.

ἐν οἷς δύο ταῦτα μάλιστα ὀρθῶς διεγνωκὼς φαίνεται, ὅτι τε ἡ ἀρχὴ τῶν ἀνέμων ἀπὸ τῶν ὑγρῶν γίνεται, καὶ ὅτι τὸ ἔμφυτον τοῦ ζῴου θερμὸν δεῖται ἀναψύξεως.

In quibus hæc duo potissimum recte pernovisse videtur, primum quod venti ex humore nascantur, deinde, quod quum calor animanti insitus sit, refrigerio opus habeat.

CCIX. Καὶ ἰάματα δὲ παθημάτων οἶδε· λειποθυμίας μὲν ἀνάψυξιν, ὅπερ ἐπὶ τοῦ Σαρπηδόνος ποιεῖ,

CCIX. Præterea et passionum medelas novit. In Sarpedone namque fingit, exanimatis refrigerationem conducere:

Αὖθις δ' ἀμπνύνθη· περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο
ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν·

Respiravit, ubi flatus Boreæ recreabat
Exanimem, aspirans animo, qui liquerat illum.

ψύξεως δὲ θέρμην, ὡς ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως κεχειμασμένου, ὃς ἐν τῷ θάμνῳ κρύπτεται, ἔνθα καὶ ἀνέμων καὶ ὄμβρων ἦν [ἐν] σκέπη, καὶ τῇ παρούσῃ ὕλῃ καλύπτεται. Καὶ ὅπου δὲ λουτρὰ καὶ χρίσματα, ὡς ἐπὶ τοῦ Διομήδους καὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τῆς νυκτεγερσίας ἀνακομισθέντων· καὶ γὰρ οἷαν ὠφέλειαν ἔχει τὰ λουτρὰ, διὰ τούτων μάλιστα δηλοῖ,

Calorem autem frigoris remedium esse, in Ulysse tempestatibus acto demonstrat, dum eum arbustis et materia istic obvia ita contectum scribit, ut a ventorum et pluviarum vi protegeretur. Alicubi vero lavacra, et unguenta: ut in Diomede, et Ulysse, qui per ea a defatigatione, quam ex nocturnis vigiliis contraxerant, curati sunt. Etenim qualem commoditatem lavacra habeant, in his potissimum declarat,

Θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων.

Grata lavacra caput humerosque lavando, refudit.

Φανερὸν οὖν ὅτι ἐντεῦθεν ἔχοντα τὴν ἀρχὴν τὰ νεῦρα, εἰκότως ἀπ' αὐτῶν καὶ τὴν ἴασιν τοῦ κόπου λαμβάνει· αὕτη δέ ἐστιν ἡ διὰ τοῦ θερμανθῆναι καὶ ὑγρανθῆναι· ξηραίνουσι γὰρ οἱ κόποι.

Constat igitur quum nervi hinc originem habeant, quod et laboris medelam ab illis sumi consentaneum sit. Ea autem calefaciendo atque siccando fit. Labores enim arefaciunt.

CCX. Λοιπόν ἐστι σκοπεῖν ὅπως καὶ τὰ τῆς χειρουργίας κατενόησε. Τὸν μὲν δὴ Μενέλαον ὁ Μαχάων ἰᾶται, πρῶτον ἐκκομισάμενος τὸ βέλος, ἔπειτα σκεψάμενος τὸ ἕλκος, καὶ ἐκπιέσας τὸ αἷμα, καὶ ξηρὰ φάρμακα ἐπιπάσας· καὶ τοῦτο πρόδηλον, ὅτι τεχνικῶς αὐτῷ πράσσεται. Τὸν δὲ Εὐρύπυλον κατὰ τοῦ μηροῦ τετρωμένον Πάτροκλος πρῶτα μὲν τῷ εὐπορηθέντι μαχαιρίῳ διαχειρίζει, ἔπειτα ἀπονίψας ὕδατι λιαρῷ, ὡς ἀνωδυνώτερον γένοιτο, ῥίζαν ἐπιβάλλει· πολλαὶ γὰρ πανταχῇ πρὸς ἴασιν ἑλκῶν πεφύκασιν. Ἔγνω δὲ καὶ τοῦτο, ὡς τὰ πικρὰ φάρμακα πρὸς τὸ ξηραίνειν ἐστὶν ἐπιτήδεια· ξηραίνεσθαι δὲ χρῄζει τὰ ἕλκη. Καὶ οὐκ εὐθέως ἰασάμενος ὁ Πάτροκλος ἀπῆλθεν, ἀλλ'

CCX. Reliquum est ut consideremus, quo pacto et chirurgicam partem tenuerit. Menelao quidem Machaon ita medetur, ut primo jaculum eximat, deinde ulcus inspiciat, sanguinem exprimat, ac sicca medicamenta inspergat. Idque artificiose ab eo fieri, perquam manifestum est. Eurypylum vero Patroclus primum cultello forte obvio pertractat, deinde aqua calida eluit, et ut dolor mitigaretur, radicem adhibet: multæ namque passim ad ulcerum medelam proveniunt. Novit præterea quod medicamenta amara ad siccandum idonea sint, et quod ulcera siccatione opus habeant. Quin et Patroclus, eo sanato, non statim abiit, sed

Ἥστό τε, καὶ τὸν ἕτερπε λόγοις·

assidebat, ac sermonibus oblectabat;

ἔδει γὰρ τῷ ὀδυνωμένῳ παραμυθίας. Τὸν δὲ Μαχάονα τρωθέντα οὐ μεγάλην οὐδὲ καίριον πληγὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου, εἰκότως ἀφυλακτοτέρᾳ διαίτῃ ποιεῖ χρώμενον· ἴσως καὶ τὴν τέχνην αὐτοῦ δείκνυσιν· ὁ γὰρ τὰ ἄλλα ὡς ἔτυχε διαιτώμενος, ἑαυτὸν ἰᾶσθαι ἐδύνατο.

dolenti namque consolatione erat opus. Machaonem vero in humero non magna nec letali plaga vulneratum, negligentiore victu uti merito fingit; ac fortasse illius in hac arte peritiam ostendit: qui enim alias convenienti victu utebatur, se ipsum sanare poterat.

CCXI. Κἀκεῖνο δέ ἐστι κατανοῆσαι παρ' αὐτῷ, ὅτι οὐκ ἀγνοεῖ τῶν ἰατρικῶν φαρμάκων τὰ μὲν ἐπίπλαστα καὶ ἐπίπαστα, ὡς ὅταν εἴπῃ,

CCXI. Illud vero etiam apud eum animadvertendum est, quod non ignoret, medicorum pharmacorum quædam emplastra et inspersiva esse, ut quando ait,

Ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε·

lenia sane medicamenta inspergebat;

τὰ δὲ ποτὰ, ὅπου ἡ Ἑλένη τῷ κρατῆρι μίσγει φάρμακον

quædam vero poculenta, ubi Helena pharmacum crateri immiscet,

Νηπενθὲς, ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθες ἁπάντων.

Nepenthes, adimens iram, mala cunctaque tollens.

Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ τῶν δηλητηρίων φαρμάκων τὰ μὲν ἐπίχριστα οἶδεν, ὡς ἐν τούτοις,

Ad eundem modum et venenatorum pharmacorum alia illinitiva esse novit, ut in istis,

Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
Ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας·

τὰ δὲ ποτὰ, ἐν ἐκείνοις,

Ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσῃ.

Ταῦτα μὲν καὶ περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ ἰατρικῶν.

CCXII. Ὠφελοῦνται δὲ οἱ ἄνθρωποι, ὥσπερ ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς, οὕτως ἔστιν ὅτε καὶ ἀπὸ τῆς Μαντικῆς. Ταύτης οὖν τὸ μὲν τεχνικόν φασιν εἶναι οἱ Στωϊκοί· οἷον, ἱεροσκοπίαν καὶ οἰωνοὺς, καὶ τὸ περὶ φήμας καὶ κληδόνας καὶ σύμβολα, ἅπερ συλλήβδην τεχνικὰ προσηγόρευσαν· τὸ δὲ ἄτεχνον καὶ ἀδίδακτον, τουτέστιν ἐνύπνια καὶ ἐνθουσιασμούς. Οὐδὲ ταῦτα οὖν Ὅμηρος ἠγνόησεν· ἀλλ' οἶδε μὲν μάντεις καὶ ἱερεῖς καὶ ὀνειροπόλους, ἔτι δὲ καὶ οἰωνιστὰς, καί τινα ἐν Ἰθάκῃ σοφὸν

Ὄρνιθάς (τε) γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι·

καὶ Ὀδυσσεύς φησιν εὐχόμενος,

Φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
Ἔνδοθεν, ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.

Καὶ πταρμὸς δὲ παρ' αὐτῷ σύμβολον ἀγαθὸν γίνεται. Τοῖς δὲ μνηστῆρσιν ἐφίσταται ἔνθεος μάντις, ἔκ τινος ἐπιπνοίας σημαίνων τὰ μέλλοντα· ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ Ἕλενος αὐτήκοός φησι θείας φωνῆς γεγονέναι,

Ὡς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετάων,

παρέχει πιστεύειν ὅτι καὶ Σωκράτης ἀπὸ τῆς τοῦ δαιμονίου φωνῆς ἐμαντεύετο.

CCXIII. Τίς ἔτι καταλείπεται λογικὴ τέχνη ἢ ἐπιστήμη; ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ Τραγῳδία τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ἐξ Ὁμήρου, εἰς ὄγκον πραγμάτων καὶ λόγων ἐπαρθεῖσα. Ἔστι γὰρ παρ' αὐτῷ πᾶν εἶδος τραγῳδίας, ἔργα μεγάλα καὶ παράδοξα, καὶ θεῶν ἐπιφάνειαι, καὶ λόγοι φρονήματος μεστοὶ, καὶ ἠθῶν παντοίων μιμητικοί. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἀλλ' ἢ δράματα αὐτοῦ ἐστι τὰ ποιήματα, σεμνὰ μὲν καὶ ἐπηρμένα τῇ λέξει καὶ τῇ διανοίᾳ καὶ τοῖς πράγμασιν, οὐκ ἔχοντα δὲ ἀνοσίων ἔργων ἐπιδείξεις, γάμους ἀθεμίτους, ἢ παίδων ἢ γονέων σφαγὰς, ἢ ὅσα ἄλλα ἡ νεωτέρα τραγῳδία τερατεύεται· ἀλλὰ καὶ ὅταν τοιούτου τινὸς ἐπιμνησθῇ, ἐπικρύπτειν μᾶλλον ἢ ὀνειδίζειν πειρᾶται τὸ ἁμάρτημα· ὡς ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας πεποίηκε. Φησὶ γὰρ ὅτι

φρεσὶ κέχρητ' ἀγαθῇσιν

« τὸ πρότερον, ἕως παρόντα εἶχε τὸν ἀοιδὸν (τουτέστι διδάσκαλόν τινα) ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐπισταθέντα, ὅπως αὐτῇ τὰ ἄριστα παραινῇ· » τοῦτον δὲ ἐκποδὼν ὁ Αἴγισθος θέμενος, παρέπεισεν αὐτὴν ἐξαμαρτάνειν. Καὶ ὅτι ὁ Ὀρέστης δικαίως ἐτιμωρήσατο τῷ πατρὶ τὸν Αἴγισθον ἀποκτείνας, τὴν δὲ τῆς μητρὸς ἀναίρεσιν ἀπεσίγησε. Καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἰδεῖν ἐστι παρὰ τῷ ποιητῇ, τραγῳδίαν σεμνὴν καὶ οὐκ ἀπάνθρωπον γράφοντι.

CCXIV. Οὐδὲν δὲ ἔλασσον καὶ ἡ Κωμῳδία ἐνθένδε ποθὲν ἔλαβε τὴν ἀφορμήν· εὗρε γὰρ ὅτι καὶ παρὰ τῷ

Pharmacon interimens homines sectatur, ut illo
Inficiat jaculum æratum.

Alia vero poculenta, ut in illis,

Crateri injiciens, ut cunctos perdere possit.

Hactenus de re medica apud Homerum.

CCXII. Porro quemadmodum Medicina hominibus conducit, sic et Divinatio. Cujus unam quidem partem Stoici *artificialem* esse dicunt, ut est extorum inspectio, augurium, oraculum, sortes, et signa, quæ in universum *artificialia* ab illis appellantur : alteram vero *inartificialem*, et quæ non docetur, ut sunt somnia et vaticinationes furore divino instinctorum. Neque istæc Homerus ignoravit : imo vero vates, sacerdotes, et somniorum interpretes novit; præterea et augures, et quendam in Ithaca sapientem,

Augurium norit, necnon qui commoda dicat.

Et Ulysses votum faciens ait,

Numinis instinctu oraculum referat mihi quisquam
Intus, sed Jovis ostentum mi appareat extra.

Sternutatio quoque apud eum boni ominis est. Procis autem vates divinus assistit, qui numinis afflatu futura significat. Quandoquidem etiam Helenus se divinæ vocis auditorem fuisse prædicat,

Auribus hisce meis vocem hausi namque deorum,

credendi causam præbet, Socratem quoque ab illius dæmonii voce responsum petere solitum fuisse.

CCXIII. Quæ præterea rationalis ars, aut scientia reliqua fit? Imo vero et Tragœdia, quæ ad rerum et verborum magnificentiam elata est, ab Homero originem sumpsit. Omnes namque tragœdiæ species apud eum sunt, facta magnifica et admiranda, deorum apparitiones, orationes fastu turgidæ, atque omnigenorum morum imitatrices. Et ut summatim dicam, poemata ejus nihil aliud sunt quam actus graves et sublimes, sive dictionem, sive res ac sententias spectes. Neque continent impiorum facinorum demonstrationes, ut sunt nuptiæ illegitimæ, liberorum aut parentum cædes, aut alia portenta, quæ a recentiori Tragœdia finguntur. Imo vero quum ejusmodi quidpiam commeminit, delictum magis contegere, quam conviciis incessere conatur; ut in Clytæmnestra fecit. Ait namque,

eam bona mente præditam

eatenus fuisse, quatenus cantorem, hoc est præceptorem quendam ab Agamemnone constitutum, secum habebat, qui ei optima quæque præcipiebat. Isto autem e medio sublato, tum demum ab Ægistho ad peccandum illectam esse. Ad hæc quod Orestes patrem jure ultus sit, Ægistho necato, quum interim matris interemptionem obticuerit. Hæc atque alia istiusmodi multa apud poetam, scribentem tragœdiam gravem, sed minime inhumanam, videre licet.

CCXIV. Nihilominus autem et Comœdia indidem alicunde originem cepit. Deprehendit namque in eo, quam-

τὰ σεμνότατα καὶ ὑψηλότατα διηγουμένῳ ἐπεισόδιά τινά ἐστι γέλωτα κινοῦντα, ὥσπερ ἐν τῇ Ἰλιάδι ὁ μὲν Ἥφαιστος χωλεύων εἰσάγεται οἰνοχοῶν τοῖς θεοῖς,

Ἄσβεστος δ' ἀρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν.

ὁ δὲ Θερσίτης, τῷ τε σώματι αἴσχιστος, καὶ τὴν ψυχὴν κάκιστος, ἐκ τοῦ θορυβεῖν καὶ κακολογεῖν καὶ αὐχεῖν· ἐφ' οἷς τυπτόμενος ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, πάντας γελᾶν παρεσκεύασεν·

Οἱ δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.

Ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσείᾳ ὁ παρὰ τοῖς ἡδυπαθοῦσι Φαίαξι μελῳδὸς ᾄδει τὴν Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης μοιχείαν, καὶ ὅπως ἐμπεσόντες εἰς τὰ τοῦ Ἡφαίστου δεσμὰ, κατάφωροί τε ἐγένοντο, καὶ γέλωτα παρέσχον τοῖς ἄλλοις θεοῖς, οἳ καὶ ἔσκωψαν χαριέντως πρὸς ἀλλήλους. Καὶ παρὰ τοῖς ἀσώτοις μνηστῆρσιν εἰσάγεται ὁ πτωχὸς Ἶρος, τῷ γενναιοτάτῳ Ὀδυσσεῖ ἐρίζων εἰς πάλην, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ φαινόμενος καταγέλαστος. Καθόλου γὰρ οἰκεῖόν ἐστι τῇ τοῦ ἀνθρώπου φύσει, μὴ μόνον ἐπιτείνεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἀνίεσθαι, ἵνα καὶ διαρκῇ πρὸς τοὺς ἐν τῷ ζῆν πόνους. Τοιαύτη μὲν καὶ ἡ θυμηδία παρὰ τῷ ποιητῇ εὑρίσκεται. Εἰ δὲ οἱ μετ' αὐτὸν εἰσαγαγόντες τὴν κωμῳδίαν λόγοις αἰσχροῖς καὶ ἀποκεκαλυμμένοις εἰς παρασκευὴν γέλωτος ἐχρήσαντο, οὐκ ἂν εἴποιεν ἄμεινόν τι εὑρηκέναι. Καὶ γὰρ τῶν ἐρωτικῶν διαθέσεων καὶ λόγων Ὅμηρος μὲν ἐγκρατῶς ἐπεμνήσθη· ὥσπερ ὁ Ζεύς φησιν,

Οὐ γὰρ πώποτέ μ' [ὧδε] ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψε,

καὶ τὰ ἑξῆς. Καὶ ἐπὶ τῆς Ἑλένης,

Οὐ νέμεσις Τρῶάς τε καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·

καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα· οἱ δ' ἄλλοι ποιηταὶ ἀκρατῶς καὶ ἀμέτρως ἁλισκομένους τῷ πάθει τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησαν. Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τοσοῦτον.

CCXV. Ἔστι δέ τι χάριεν εἶδος λόγων καὶ τὸ τῶν Ἐπιγραμμάτων, ὅπερ εὑρέθη ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων, καὶ αὖ πάλιν ἐπὶ τῶν μνημάτων, σημαῖνον συντόμως τὸν τούτων τινὶ τετιμημένον. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο Ὁμήρου, ὅπου φησὶν,

Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνειῶτος,
ὃν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἕκτωρ·

καὶ πάλιν

Ἕκτορος ἥδε γυνὴ, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
Τρώων ἱπποδάμων, ὅτι Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.

CCXVI. Εἰ δὲ καὶ ζωγραφίας διδάσκαλον Ὅμηρον φαίη τις, οὐκ ἂν ἁμαρτάνοι. Καὶ γὰρ εἶπέ τις τῶν σοφῶν, ὅτι ἐστὶν ἡ ποιητικὴ ζωγραφία λαλοῦσα, ἡ δὲ ζωγραφία ποιητικὴ σιωπῶσα. Τίς οὖν πρῶτος, ἢ τίς μᾶλλον Ὁμήρου τῇ φαντασίᾳ τῶν νοημάτων ἔδειξεν ἢ τῇ εὐφωνίᾳ τῶν ἐπῶν ἐκόσμησε θεοὺς, ἀνθρώπους, τόπους, πράξεις ποικίλας; ἀνέπλασε δὲ τῇ ὕλῃ τῶν λόγων καὶ ζῷα παντοῖα, καὶ μάλιστα τὰ ἀλκιμώτατα, λέοντας, σύας, παρδάλεις· ὧν τὰς μορφὰς καὶ διαθέσεις

vis gravia et sublimia narret, quod episodia quædam sint risum moventia: sicut Vulcanus quidem in Iliade claudicans, et diis vina infundens introducitur:

Excitat immensum risum cœlestibus ille.

Thersites autem corpore turpissimus, et animo scelestissimus, ob tumultum, maledicentiam et insolentiam ab Ulysse pulsatus, omnibus ridendi materiam præbuit:

Tristantes quamquam, risernnt suaviter omnes.

In Odyssea vero apud Phæacenses, voluptati operam dantes, cantor *Demodocus* Martis Venerisque adulterium canit, et quomodo Vulcani vinculis constricti, in ipsoque facto deprehensi, reliquis diis risum moverint, ita ut jucundis inter se salibus luserint. Quin et apud procos luxu diffluentes Irus mendicus cum generosissimo Ulysse lucta decertans, et in ipso facto ridiculus apparens, introducitur. In universum namque hominis naturæ familiare est, ut non solum intendatur, sed etiam remittatur, uti ad labores in vita sustinendos par sit. Ejusmodi quidem animi oblectatio apud poetam invenitur. Porro quum hi, qui post ipsum comœdiam invexerunt, verbis turpibus et nudis, ad risum ciendum usi sint, minime se melius quiddam invenisse glorientur. Homerus enim amatoriarum affectionum et orationum modeste commeminit, ut quando Juppiter ait,

Numquam adeo cepit Veneris mihi filiu' mentem,

et cetera. Et de Helena,

Haud nefas est Phrygios, æratos atque Pelasgos,
muliere pro tali longum decernere ferro;

et his similia. Alii vero poetæ homines hoc affectu incontinentius et immodestius capi finxerunt. Atque hæc quidem hactenus.

CCXV. Habent autem et Epigrammata jucundam orationis speciem, quæ in statuis, ac deinde in monumentis initium habuit, succincte eum denotans, qui alterutro istorum honoratus fuerat. Atqui et istud Homeri est, ubi ait,

Continet hocce sepulchrum hominem, quem strenue agen-
Magnanimus quondam occidit Priameius Hector. [tem

Et rursus,

Hectoris est conjux, equites qui fortiter inter
Trojugenas gessit, tutantes Ilion altum.

CCXVI. Ceterum si quis dicat Homerum Picturæ magistrum, nequaquam erraverit. Quum enim quispiam ex sapientibus dixerit, *poeticam esse loquentem picturam, et picturam esse tacens poema*, quis primus, aut quis plus quam Homerus, deos, homines, loca, et varia gesta, sensuum imaginatione aut verborum lenocinio ornavit? Effinxit autem et per dicendi materiam animantia omnifaria, et validissima quæque, leones, sues, pardos. Quorum formam, et dispositionem describens, ac humanis

ὑπογράψας, καὶ ἀνθρωπείοις πράγμασι παραβαλὼν, ἔδειξεν ἑκατέρας τὰς οἰκειότητας. Ἑτόλμησε δὲ καὶ θεοῖς μορφὰς ἀνθρώπων εἰκάσαι· ὁ δὲ τὴν ἀσπίδα τῷ Ἀχιλλεῖ κατασκευάσας Ἥφαιστος, καὶ ἐντορεύσας τῷ χρυσῷ γῆν, οὐρανὸν, θάλασσαν, ἔτι δὲ μέγεθος Ἡλίου, καὶ κάλλος Σελήνης, καὶ πλῆθος ἄστρων στεφανούντων τὸ πᾶν, καὶ πόλεις ἐν διαφόροις τρόποις καὶ τύχαις καθεστώσας, καὶ ζῷα κινούμενα καὶ φθεγγόμενα, τίνος οὐ φαίνεται τέχνης τοιαύτης δημιουργοῦ τεχνικώτερος;

CCXVII. Ἴδωμεν δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλου ἑνὸς ἐκ πολλῶν παραδείγματος, ὅτι ὁρωμένοις μᾶλλον ἢ ἀκουομένοις ἔοικε τὰ ποιήματα, ὥσπερ οὖν καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐν οἷς τὴν οὐλὴν τοῦ Ὀδυσσέως φράσας, ἐπιφέρει τὰ τῆς Εὐρυκλείας,

Τὴν γρηὺς χείρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα,
γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι.
Ἄψ δ' ἐτέρωσ' ἐκλίθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
Τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος Ἕλε φρένα· τὼ δέ οἱ ὄσσε
δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ἁψαμένη δὲ γενείου, Ὀδυσσῆα προσέειπεν·
Ἦ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἔγωγε
πρὶν ἔγνων, πρὶν πέντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάασθαι.
Ἦ, καὶ Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
περῥαδέειν ἐθέλουσα,

καὶ τὰ ἑξῆς· ἐνταῦθα γὰρ καὶ τῶν ἐν πίνακι γραπτῷ δεδειγμένων, τῶν ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν πεσεῖν δυναμένων, ἐμφαίνεται πλείω, τὰ μηδὲ τῇ ὄψει ἔτι καταληπτὰ, ἀλλὰ τῇ νοήσει μόνῃ, ἥ τε διὰ τὴν ἔκπληξιν ἄφεσις τοῦ ποδὸς, καὶ ὁ ψόφος τοῦ χαλκοῦ, καὶ τὸ ἐκχεόμενον ὕδωρ, καὶ ἡ τῆς γραὸς λύπη τε ἅμα καὶ χαρὰ, καὶ τὰ ῥηθέντα πρὸς τὸν Ὀδυσσέα, καὶ ἃ πρὸς τὴν Πηνελόπην ἀποβλέψασα εἰπεῖν ἐμέλλησε. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα γραφικῶς παρὰ τῷ ποιητῇ δείκνυται, ἅπερ ἐν αὐτῇ τῇ ἀναγνώσει θεάσασθαι ἔνεστιν.

CCVIII. Ἐνταῦθα καιρὸς καταπαύειν τὸν λόγον, ὃν, ὥσπερεὶ στέφανον ἐκ λειμῶνος πολυανθοῦς καὶ ποικίλου πλέξαντες, ταῖς Μούσαις ἀνατίθεμεν. Καὶ οὐκ ἂν φροντίσαιμεν εἴ τις ἐπιτιμήσειεν, ὅτι πονηρῶν πραγμάτων ὑπόθεσιν ἐχουσῶν τῶν τοῦ Ὁμήρου ποιήσεων, προσάπτομεν αὐτῷ λόγους φυσικοὺς, πολιτικοὺς καὶ ἠθικοὺς, καὶ ἐπιστήμας ποικίλας. Ἀνάγκη μὲν γὰρ ἦν τῷ ποιητῇ πράξεις παραδόξους, καὶ πάθη καὶ ἤθη διάφορα ὑποθέσθαι· ἐπεὶ τὰ μὲν ἀγαθὰ καθ' ἑαυτὰ ἁπλᾶ ἐστι καὶ μονοειδῆ καὶ ἀκατασκεύαστα, τὰ δὲ τοῖς κακοῖς ἀναμεμιγμένα πολλοὺς ἔχει (καὶ) τρόπους καὶ παντοίας διαθέσεις, ἐξ ὧν ἡ ὕλη τῶν πραγμάτων συνίσταται· ἐν ᾗ παρατιθεμένων τῶν χειρόνων, ἡ τῶν ἀμεινόνων γνῶσις καὶ αἵρεσις ῥᾴων καθίσταται. Καὶ τὸ ὅλον, ἡ τοιαύτη ὑπόθεσις παρέσχεν ἀφορμὰς τῷ ποιητῇ παντοδαποὺς κινῆσαι λόγους, τοὺς μὲν ἀπ' αὐτοῦ, τοὺς δὲ ἀπὸ τῶν εἰσαγομένων προσώπων· ὥστε τὴν ἀπὸ τούτων ὠφέλειαν τοῖς ἐντυγχάνουσι παρασχεῖν. Πῶς δὲ οὐκ ἂν πᾶσαν ἀρετὴν ἀναθείημεν Ὁμήρῳ; ὅπου καὶ ὅσα αὐτὸς μὴ ἐπετήδευσε, ταῦτα οἱ ἐπιγενόμενοι ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ κατενόησαν· καὶ χρῶνται.

rebus comparans, utrasque proprietates ostendit. Ausus est autem et diis hominum formas comparare. Et Vulcanus clypeum Achilli fabrefaciens, ac terram, cœlum, mare auro insculpens, præterea Solis magnitudinem, Lunæ venustatem, et siderum, quæ totum cœlum ornant, multitudinem, et urbes variis moribus ac fortuna utentes, denique animalia, quæ moventur, et loquuntur, quo tandem hujusmodi artis opifice non videtur artificiosior?

CCXVII. Videamus autem et in alio uno e multis exemplo, quod poemata iis magis conformia sint, quæ visu, quam quæ auditu percipiuntur. Qualia sunt hæc, in quibus Ulyssis cicatricem narrans, ea quæ ab Euryclea fiunt, inducit,

Hanc anus arripiens manibus pronisque, fovensque,
Agnovit, rejicitque pedem, qui lapsus in undam
Cum sonitu, effudit lympham, totumque lebetem.
Lætitia atque dolor simul hanc tum ceperat ingens,
Et lacrimis maduere genæ, et vox faucibus hæsit.
Postea sed mulcens barbam, compellat Ulyssem:
Haud dubium, quin sis soboles mea, carus Ulysses;
At te non prius agnovi, quam vultus herile
Attigeram. Hæc dicens, aspexit Penelopeam,
Significare volens,

et cetera. Istic enim etiam plura quam quæ in picta tabula monstrantur, et ob oculos ponuntur, notat, quæ non visu, sed sola cogitatione comprehendi queant, ut est pedis præ stupore dimissio, ærei lebetis sonitus, aqua effusa, aniculæ quum tristitia, tum gaudium, ejusdem ad Ulyssem verba, denique quæ ad Penelopen respiciens, dicere conata est. Multa præterea et alia graphice apud poetam demonstrantur, quæ in ipsa lectione spectare licet.

CCXVIII. Hic tempus est ut orationem finiam, quam veluti coronam e florido et variegato contextam prato, Musis dedicamus. Nec nobis curæ fuerit, si quis reprehendat, quod quum Homeri poemata rerum malarum argumentum contineant, ei rationes physicas, civiles, morales, et varias scientias attribuam. Necessum enim poetæ fuerat, gesta admiranda, et perturbationes, et mores diversos ponere: quandoquidem bona per se, simplicia sunt et ejusdem speciei, nec digerendo ornatum accipiunt: malis autem intermixta, multas habent mutationes, et omnimodas dispositiones, ex quibus rerum materia conflatur: in qua deterioribus adjectis, meliorum cognitio et electio facilior fit. Et in summa, istiusmodi argumentum, poetæ occasionem movendi omnifarios sermones suppeditavit, idque partim sub aliena persona, ita ut lectoribus per hæc multum utilitatis attulerit. Quo autem pacto non omnem virtutem Homero acceptam feremus? ubi et ea, in quibus ipse non multum operæ posuit, posteri in ejus poematibus inesse animadver-

ται μέν τινες πρὸς μαντείαν τοῖς ἔπεσιν αὐτοῦ, καθάπερ τοῖς χρησμοῖς τοῦ θεοῦ· ἄλλοι δὲ ἑτέρας ὑποθέσεις προθέμενοι, ἁρμόζουσιν ἐπ' αὐτὰς τὰ ἔπη μετατιθέντες καὶ συνείροντες.

terunt : dum videlicet quidam ad vaticinium ejus versibus, tamquam oraculis divinis, utuntur; quidam vero eos transpositos, et consutos, aliis sibi argumentis propositis accommodant.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

ΑΙΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΣ ΕΧΡΩΝΤΟ.

PROVERBIA

QUIBUS

ALEXANDRINI USI SUNT.

I. « Οἶκοι τὰ Μιλήσια »· ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ προσήκει τὴν τρυφὴν ἐπιδεικνυμένων. Ἀρισταγόρας ὁ Μιλήσιος ἐλθών ποτε εἰς Λακεδαίμονα, ἠξίου βοηθεῖν τοῖς Ἴωσι πολεμουμένοις ὑπὸ Περσῶν· ἐδημηγόρει δὲ ἐσθῆτα ἔχων πολυτελῆ καὶ τὴν ἄλλην τρυφὴν τὴν Ἰωνικήν· εἶπεν οὖν τις πρὸς αὐτὸν τῶν Ἐφόρων, Οἶκοι τὰ Μιλήσια.

Domi Milesia. In eos qui luxuriam ostentant ubi non oportet. Aristagoras Milesius, quum aliquando venisset Lacedæmona rogatum ut suppetiæ ferrentur Ionibus, quos Persæ oppugnabant, atque ita concionaretur in veste pretiosa ac reliquo luxu Ionico, dixit illi ex Ephoris unus, *Domi Milesia.*

II. « Αἱ Χάρητος ὑποσχέσεις »· ἐπὶ τῶν προχείρως ἐπαγγελλομένων. Χάρης γὰρ στρατηγὸς Ἀθηναῖος προχείρως πολλὰ ἐπηγγείλατο.

II. *Charetis promissiones.* In eos qui prompte pollicentur. Chares enim dux Atheniensis prompte multa pollicebatur.

III. « Ὀπισαμβώ »· ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐν τοῖς πράγμασι προβαινόντων ἀεί· παρὰ τὸ ὀπίσω βαίνειν.

III. *Opisambo.* In eos qui semper in negotiis in pejus procedunt; composita voce ab ὀπίσω βαίνειν, *retrogradi.*

IV. « Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος, [ἐγὼ δ' εἴην Τενεάτης] »· κώμη ἐστὶ πλησίον τῆς Κορίνθου κατάφυτος, ὡς τῶν ἐν τῇ κώμῃ ὁμολογούντων μὲν Κόρινθον εἶναι εὐδαίμονα, αἱρουμένων δὲ ἧττονα κώμην ἔχειν.

IV. *Beata Corinthus,* [*at ego sim Teneates.* Tenea] pagus est prope Corinthum consitus, tanquam paganis fatentibus Corinthum quidem beatam esse, præferentibus vero minorem pagum habere.

V. « Τυδεὺς ἐκ συφορβίου »· ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων. Οἰνεὺς τὴν θυγατέρα Ἱππονόου Περίβοιαν ἐβιάσατο· γνοὺς δὲ αὐτὴν ἔγκυον οὖσαν ὁ πατὴρ συφόρβοις παρέδωκε μετὰ τοῦ γενομένου παιδίου Τυδέως.

V. *Tydeus ex hara.* In indoctos. Œneus filiam Hipponoi Peribœam violavit. Pater autem, cognito filiam esse gravidam, subulcis eam tradidit cum nato Tydeo.

VI. « Κλειτοριάζεις »· ἐπὶ τῶν παιδερασταούντων.

VI. *Clitoriazeis.* In puerorum amatores.

VII. « Τί σοι ὁ Ἀπόλλων ἐκιθάρισεν; » ἤγουν, τί ἐμαντεύσατο;

VII. *Quid tibi Apollo citharizavit?* Id est, Quid vaticinatus est?

VIII. « Κεστρεὺς νηστεύει »· ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων μέν, οὐδὲν δὲ πλέον ἐκ τῆς δικαιοσύνης ἐπιφερομένων· ὁ γὰρ κεστρεύς, τῶν ἄλλων ἰχθύων ἀλληλοφαγούντων, μόνος ἀπέχεται τῆς σαρκοφαγίας, ἐσθίων ἰλύν.

VIII. *Mugil jejunat.* In eos qui juste quidem agunt, nihil vero amplius ex justitia lucrantur. Nam mugil, quum alii pisces devorent alter alterum, solus abstinet carnis esu, vescens luto.

IX. « Βοιωτοῖς μαντεύσεις »· αὕτη κατάρατίς ἐστι. Μαντευομένοις γὰρ τοῖς Θηβαίοις περὶ πολέμου ἀνεῖλεν ἡ Πυθία νίκην αὐτοῖς ἀσεβήσασιν ἔσεσθαι· εἷς δὲ τῶν θεωρῶν ἁρπάσας τὴν προφῆτιν Μυρτίλαν ἐνέβαλεν εἰς θερμοῦ παρακείμενον λέβητα. Ἄλλοι φασὶ, Θηβαίοις πολεμοῦσι Βόμβρος μάντις πλείους ἔφη νικήσεσθαι, εἰ προθύσαιεν τῶν ἡγεμόνων ἕνα· οἱ δὲ ἀποκτείναντες τὸν Βόμβρον, ἐνίκησαν.

IX. *Bœotis vaticineris.* Est hæc exsecratio quædam. Etenim Thebanis, oraculum consulentibus de bello, respondit Pythia, eos victores fore, si impie fecissent. Unus igitur legatorum raptam vatem Myrtilam conjecit in appositum lebetem aquæ calidæ. Alii dicunt, Thebanis bellantibus Bombrus (*al.* Bombus) vates dixit, fore ut vincerent plures si in antecessum immolassent unum ex ducibus : illi igitur occiso Bombro vicerunt.

X. « Πλείους τῶν Καλλικυρίων »· Καλλικυρίων ποτὲ πλῆθος ἐπῴκησε τὰς Συρακούσας οὕτω πολλοί, ὥστε καὶ τοὺς προτέρους οἰκήτορας ἐκβαλεῖν.

X. *Plures Callicyrtis.* Callicyriorum quondam multitudo adeo frequens concessit habitatum Syracusas, ut etiam priores incolas expulerit.

XI. « Κέλμις ἐν σιδήρῳ »· ἐπὶ τῶν σφόδρα ἑαυτοῖς πιστευσάντων ὅτι ἰσχυροὶ καὶ δυσχείρωτοι πεφύκασι· Κέλμις γάρ τις ἐν Ἴδῃ στερρότατον σίδηρον ἐργαζόμενος.

XII. « Ὁ Κερκυραῖος μαστιγούμενος ἅμα αὐτὸν ἠργολάβησαι »· αἱ μάστιγες αἱ Κερκυραῖαι λέγονται διάφοροι εἶναι παρὰ τὰς ἄλλας.

XIII. « Ἵππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε »· ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας δεομένων ῥαστώνης τινὸς καὶ ἀναπαύλης.

XIV. « Πόλεις παίζομεν »· πόλις εἶδός ἐστι παιδιᾶς πεττευτικῆς.

XV. « Ἄριστα χωλὸς οἴφει ». Αἱ Ἀμαζόνες τοὺς γενομένους ἄρσενας ἐπήρουν, ἢ σκέλος ἢ χεῖρα περιελόμεναι· πολεμοῦντες δὲ πρὸς αὐτὰς οἱ Σκύθαι καὶ βουλόμενοι πρὸς αὐτὰς σπείσασθαι ἔλεγον, ὅτι συνέσονται τοῖς Σκύθαις εἰς γάμον ἀπηρώτοις καὶ μὴ λελωβημένοις· ἀποκριναμένη δὲ πρὸς αὐτοὺς ἡ Ἀντιάνειρα ἡγεμὼν τῶν Ἀμαζόνων εἶπεν· Ἄριστα χωλὸς οἴφει.

XVI. « Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον »: ἐπὶ τῶν μεταβολὴν ἐν ἑαυτοῖς κρείττονα οἰωνιζομένων. Ἀθήνησι γὰρ ἐν τοῖς γάμοις ἔθος ἦν ἀμφιθαλῆ παῖδα ἀκάνθας μετὰ δρυΐνων καρπῶν στέφεσθαι, καὶ λικνὸν ἄρτων πλήρη περιφέραντα λέγειν, Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον· ἐσήμαινον δὲ ὡς ἀπεώσαντο μὲν τὴν ἀγρίαν καὶ παλαιὰν δίαιταν, εὑρήκασι δὲ τὴν ἥμερον τροφήν.

XVII. « Μυκόνιος γείτων »· ἐπὶ τῶν διαβεβλημένων ἐπὶ γλισχρότητι καὶ μικροπρεπείᾳ, παρὰ τὴν μικρότητα τῆς νήσου καὶ εὐτέλειαν, τῆς Μυκόνου.

XVIII. « Τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτ' ὀρθοῦν »· ἐπὶ τῶν πειρωμένων διάστροφα ξύλα κατευθύνειν.

XIX. « Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον »· ἐπὶ τῶν μὴ κατέχειν δυναμένων, μήτε μεθεῖναι βουλομένων.

XX. « Τὸν ἵππον ὁ Σκύθης »· ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀπωθουμένων καὶ διαπτυόντων αὐτό.

XXI. « Ἡράκλειος ψώρα »· ἡ τῶν Ἡρακλείων λουτρῶν δεομένη πρὸς θεραπείαν· ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ τῷ Ἡρακλεῖ πολλαχοῦ ἀνῆκε θερμὰ λουτρά.

XXII. « Οὐκ ἔστι δούλων πόλις »· διὰ τὸ σπάνιον εἴρηται.

XXIII. « Βούνας δικάζει »· ἐπὶ τῶν τὰς κρίσεις ἀναβαλλομένων ἀεὶ καὶ ὑπερτιθεμένων. Βούνας γὰρ Ἀθηναῖος ἐγένετο· τούτῳ Ἠλεῖοι πρὸς Καλλιωναίους διαφερόμενοι ἐπέτρεψαν δίκας νομίσαντες ἀναμένειν, ἕως ἂν ἀποφήναι· γνοὺς δὲ ὁ Βούνας τοῦτο, ἀνεβάλλετο μέχρι τελευτῆς τὴν ἀπόφασιν.

XXIV. « Λοκρινὸς βοῦς »· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν. Οἱ Λοκροὶ γὰρ ἀποροῦντες βοῶν πρὸς δημοτελῆ θυσίαν, σικύοις ὑποθέντες ξύλα μικρὰ καὶ σχηματίσαντες βοῦν, τούτῳ τὸ θεῖον ἐθεράπευσαν.

XI. *Celmis in ferro.* In eos qui vehementer sibi confiderent, quod essent validi et expugnatu difficiles. Celmis enim in Ida fuit validissimi ferri faber.

XII. *Corcyræus simul se ipse flagellans suscepit locatum opus* (?). Flagella Corcyræa feruntur eximia fuisse præ aliis.

XIII. *Equo senescenti minores clitellas impone.* In eos qui propter senectutem opus habent quiete aliqua et remissione.

XIV. *Urbes ludimus.* Urbs est species lusus calculorum.

XV. *Optime claudus subigit.* Amazones masculos qui nascebantur mutilabant, vel crus vel manum auferentes. Scythæ vero contra illas bellantes et volentes pacificare cum eisdem dicebant, eas cum Scythis concubituras integris et non mutilatis. Quibus respondens dux Amazonum Antianira dixit, *Optime claudus subigit.*

XVI. *Effugi malum, inveni melius.* In eos qui in se ipsis meliorem mutationem augurantur. Athenis enim in nuptiis mos erat puerum patrimum et matrimum spinis et ilicis fructibus coronari, et vannum panibus plenum circumferentem dicere, *Effugi malum, inveni melius.* Significabant autem, se abegisse feram et priscam vitæ rationem, invenisse autem mitem cibum.

XVII. *Myconius vicinus.* In eos qui male audiunt ob tenacitatem et sordes: ductum ab exiguitate insulæ vilis Myconi.

XVIII. *Incurvum lignum nunquam corrigere.* In eos qui tentant in rectum redigere curva et distorta ligna [*imo* negotia].

XIX. *Puer glaciem.* In eos qui neque retinere possunt, nec volunt dimittere.

XX. *Equum Scytha.* In eos qui clam aliquid cupiunt, palam detrectant et respuunt.

XXI. *Herculea scabies.* Quæ lavacris Herculis opus habet ad sanandum. Minerva enim Herculi multis locis submisit calida lavacra.

XXII. *Non est servorum civitas.* Propter raritatem dicitur.

XXIII. *Bunas judicat.* In eos qui judicia semper rejiciunt et differunt. Bunas enim Atheniensis fuit: huic Elei cum Callionæis (? Calydoniis *Zenob.*) litigantes permiserunt arbitria, quum constituissent suspendere usque dum pronunciaret. Bunas vero illud quum sciret, distulit pronunciationem usque ad mortem.

XXIV. *Locrensis bos.* De vilibus dicitur. Locri enim quum indigerent bubus ad publicum sacrificium, cucumeribus supponentes exigua ligna et formantes bovem, ea numen propitiarunt.

XXV. « Θεὸς ἡ Ἀναίδεια »· ἐπὶ τῶν διὰ τὴν ἀναισχυντίαν ὠφελουμένων.

XXVI. « Κάκιον Βάβυς αὐλεῖ »· ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ χεῖρον ἀσκούντων.

XXVII. « Ἄειδε τοὺς Τέλληνος »· ὁ Τέλλης ἐγένετο αὐλητὴς καὶ μελῶν ἀνυποτάκτων ποιητής.

XXVIII. « Ὕδωρ παραρρέει »· ἐπὶ τῶν ἐκ παντὸς ἔργου ἐπαγγελλομένων καταπράξεσθαι τὸ προκείμενον. Μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑπὸ σπουδῆς καὶ εἰς ῥέοντα πλοῖα ἐμβαινόντων καὶ παραβαλλομένων τῷ κινδύνῳ.

XXVIII. b. « Ἀχθοφόρ[ος Αἰγύπτιος...

XXIX. Φά]ων »· αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν ἐρασμίων (διδάσκαλος) καὶ ὑπερηφάνων. Φάωνός φασι καὶ τὴν Σαπφὼ ἐρασθῆναι· μὴ φέρουσαν δὲ τὸ πάθος ῥῖψαι αὑτὴν κατὰ τῶν ἐν Λευκαδίᾳ πετρῶν.

XXX. « Λιμοῦ πεδίον »· ἐπὶ τῶν ὑπὸ λιμοῦ πιεζομένων πόλεων· τόπος γάρ ἐστιν οὕτω καλούμενος λιμοῦ πεδίον.

XXXI. « Πεύκης τρόπον »· ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ ἀπολλυμένων· παρόσον ἡ πεύκη κοπεῖσα οὐκέτι φύεται.

XXXII. « Οὐκ εἰμὶ τούτων τῶν ἡρώων »· ἐπὶ τῶν (μὴ) βουλομένων εὖ ποιεῖν· οἱ γὰρ ἥρωες κακοῦν ἕτοιμοι μᾶλλον ἢ ὠφελεῖν.

XXXIII. « Βοῦθος περιφοιτᾷ »· ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων καὶ παχυφρόνων· ἀπό τινος Πυθιονίκου Βούθου καλουμένου.

XXXIV. « Λιμοδωριεῖς ». Σιτοδείας ποτὲ γενομένης ἐν Πελοποννήσῳ ἐφόδια τινὲς λαβόντες ἀπῆραν· πλανωμένους δὲ αὐτοὺς ἀπεδέξατο ἡ ἐν Ῥόδῳ Τρίπολις· ἐκλήθησαν δὲ διὰ τοῦτο Λιμοδωριεῖς.

XXXV. « Μερὶς οὐ πνίγει ». Φασὶ περὶ τὴν Ἑλλάδα μὴ εἶναι σύνηθες τοῖς ἀρχαίοις διανέμειν μερίδας· διὰ δὲ προφάσεις τινὰς ἐνδεεστέρων γενομένων τῶν ἐδωδίμων, κρατῆσαι τὸ ἔθος τῶν μερίδων, καὶ διὰ τοῦτο τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι.

XXXVI. « Ἡράκλειος νόσος ». Τὴν ἱερὰν νόσον Ἡράκλειον ὠνόμαζον· εἰς ταύτην γὰρ ἐκ μακρῶν πόνων ἐμπεσεῖν Ἡρακλέα.

XXXVII. « Τάδε Μῆδος οὐ φυλάξει ». Μελλούσης γενέσθαι τῆς Ξέρξου στρατείας, οἱ Ἕλληνες ἀπογνόντες τὴν σωτηρίαν, τὰς οὐσίας αὐτῶν ἀνήλισκον, ἐπιλέγοντες, Τάδε Μῆδος οὐ φυλάξει.

XXXVIII. « Ἐκκέκοφθ' ἡ μουσική ». Τῶν παλαιῶν ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσει χρωμένων, οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαριστρίας καὶ ὀρχηστρίας ἐπεισήγαγον, ὅθεν τὴν καινοτομίαν τινὲς αἰτιώμενοι τῇ παροιμίᾳ ἐχρῶντο.

XXXIX. « Λευκὴ στάθμη ». Αὕτη κατ' ἔλλειψιν εἴρηται ἐπὶ τῶν μὴ ἀκριβῶς τι διακρινόντων· ἐν γὰρ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη λέγεται· ἥκιστα γὰρ διὰ τὸ ὁμοειδὲς σαφὴς ἐστιν.

XL. « Μωρύχου Διονύσου· καὶ, Μωρότερος

XXV. *Dea est Impudentia.* In eos qui per inverecundiam sectantur commoda.

XXVI. *Pejus tibia canit Babys.* In eos qui in pejus exercent.

XXVII. *Cane Tellenis (modos).* Telles fuit tibicen et cantilenarum inconditarum poeta.

XXVIII. *Aqua præterfluit.* In eos qui in omni opere pollicentur perficere propositum. Translatum vero est ab illis qui præ studio conscendunt etiam in rimosas naves, et periculo se exponunt.

XXVIII. b. *Onera bajulans Ægyptius...*

XXIX. *Phaon.* Id dicitur de amabilibus et superbientibus : prout aiunt Phaonis Sapphonem captam amore nec bene imperantem affectui se dejecisse ex rupe Leucadia.

XXX. *Famis campus.* De urbibus quæ fame premuntur. Locus est enim ita appellatus Famis Campus.

XXXI. *Piceæ more.* In eos qui occidione pereunt; quoniam picea cæsa non amplius renascitur.

XXXII. *Non sum istorum heroum.* In eos qui volunt benefacere. Heroes enim ad nocendum sunt paratiores, quam ad prosperandum.

XXXIII. *Buthus circumit.* In eos qui non intelligunt et crassæ mentis sunt : ab quodam Pythiorum victore Butho vocato.

XXXIV. *Famedorienses.* Quum aliquando Peloponnesum premeret annonæ caritas, viatica nonnulli adepti discesserunt : quos vagantes suscepit Tripolis in insula Rhodo, et propterea vocati sunt Famedorienses.

XXXV. *Portio non suffocat.* Dicunt in Græcia non fuisse solitum antiquis dividere portiones : quibusdam vero de causis quum cibaria facta essent rariora, obtinuisse morem portionum, et propterea proverbium fuisse dictum.

XXXVI. *Herculeus morbus.* Sacrum morbum nominabant Herculeum : nam in eum incidisse Herculem ex multis laboribus.

XXXVII. *Ista Medus non servabit.* Quum expeditio Xerxis instabat, Græci desperantes salutem, facultates suas consumebant, identidem dicentes, *Ista Medus non servabit.*

XXXVIII. *Excisa est Musica.* Quum antiqui in conviviis philologicis quæstionibus uterentur, posteriores in vicem eorum induxerunt cantatrices, citharistrias et saltatrices; unde novitatem quidam accusantes utebantur isto proverbio.

XXXIX. *Alba linea.* Hoc dictum est per defectum in eos qui non accurate aliquid dijudicant. Nam *in albo lapide alba linea* dicitur; quippe quæ minime manifesta est per similitudinem speciei.

XL. *Morychi Bacchi.* et *Stultior es Baccho* [imo *Mo-*

εἶ Διονύσου, ὃς τἄνδον ἀφεὶς, ἔξω τῆς οἰκίας κάθηται»· ἐπὶ τῶν εὐηθές τι διαπεπραγμένων. Μώρυχος δὲ ὁ Διόνυσος κατ' ἐπίθετον ἀπὸ τοῦ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μολύνεσθαι, ἐπειδὰν τρυγῶσι, τῷ ἀπὸ τῶν βοτρύων γλεύκει καὶ τοῖς χλωροῖς σύκοις· μωρύξαι δὲ τὸ μολῦναι· καταγνωσθῆναι δὲ αὐτοῦ εὐήθειαν, παρόσον ἔξω τοῦ ναοῦ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἐστι παρὰ τὴν εἴσοδον ἐν ὑπαίθρῳ.

XLI. «Ἡ Ἀμαία τὴν Ἀξησίαν μετῆλθεν»· ἐπὶ τῶν πολυχρονίῳ ζητήσει χρωμένων. Ἀμαία γὰρ ἡ Δημήτηρ παρὰ Τροιζηνίοις προσαγορεύεται, Ἀζησία δὲ ἡ Κόρη.

XLII. «Ὁ Λέσβιος πρύλις». Αὕτη καθ' ὁμοίωσιν λέγεται, ὥσπερ Λέσβιος μάντις. Δοκεῖ δὲ ὁ Πρύλις Ἑρμοῦ παῖς γενέσθαι καὶ μάντις.

XLIII. «Ἀ φιλοχρηματία (τὰν) Σπάρταν ἔλοι, ἄλλο δὲ οὐδέν»· ἐπὶ τῶν ἐξ ἅπαντος κερδαίνειν προαιρουμένων. Μετήνεκται ἀπὸ χρησμοῦ δοθέντος Λακεδαιμονίοις· ἔχρησε γὰρ ὁ θεὸς, τότε ἀπολεῖσθαι ὅταν ἀργύριον καὶ χρυσίον τιμήσωσιν.

XLIV. «Ἡ ἐν Ἄργει ἀσπίς». Οἱ ἐν Ἄργει (οἱ) τὴν ἐν τοῖς παισὶν ὥραν καθαρὰν καὶ ἀδιάφθορον φυλάξαντες, ἀναλαβόντες χρυσῆν ἀσπίδα, προπομπεύουσι, τοῦτο γέρας ἔχοντες κατά τι νόμιμον ἀρχαῖον.

XLV. «Ἀθηνᾷ τὸν αἴλουρον»· ἐπὶ τῶν κακῶς συγκρινόντων τὰ κρείττονα τοῖς ἥττοσι διὰ μικρὰν ὁμοιότητα· ὡς εἴ τις διὰ γλαυκότητα τῶν ὀφθαλμῶν τὸν αἴλουρον τῇ Ἀθηνᾷ συμβάλλοι.

XLVI. «Ἑστίᾳ θύεις»· ἐπὶ τῶν μηδενὶ ῥᾳδίως μεταδιδόντων. Δι' ἔθους γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε ἔθυον Ἑστίᾳ, μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς θυσίας.

XLVII. «Τί (ὅτι) οὐκ ἀπήγξω, ἵνα Θήβησιν ἥρως γένῃ»; Φασὶν [ὅτι] ἐν Θήβαις ἑαυτοὺς ἀναιροῦντες οὐδεμιᾶς τιμῆς μετεῖχον· ὅθεν τὸ, ἵνα ἥρως γένῃ, κατ' εὐφημισμὸν εἴρηται.

XLVIII. «Δέχεται καὶ βῶλον Ἀλήτης»· ἐπὶ τῶν ἅπαντα πρὸς τὸ κρεῖττον ἐκδεχομένων. Ἀλήτης γὰρ, ὡς φησὶ Δοῦρις, ἀποπεσὼν Κορίνθου, κατὰ χρησμὸν τοῦ θεοῦ ἀπεπειρᾶτο πάλιν κατελθεῖν· ἐν δὲ τῇ χώρᾳ περιϊδών τινα βουκόλον, ᾔτει τροφήν· ὁ δὲ βῶλον ἐκ τῆς πήρας ἀράμενος ἐδίδου· ὁ δὲ Ἀλήτης ἐδέξατο οἰωνισάμενος καὶ εἰπών, Δέχεται καὶ βῶλον Ἀλήτης.

XLIX. «Ἄδακρυς πόλεμος»· ἐπὶ τῶν ἔξω τινὸς χαλεποῦ πράγματα κατορθούντων. Ὁ γὰρ Δωδωναῖος προεῖπε Λακεδαιμονίοις πολεμοῦσι πρὸς Ἀρκάδας, μάχην ἄδακρυν ἔσεσθαι· συμβαλόντες δὲ μετὰ ταῦτα ἐνίκησαν μηδενὸς ἀποθανόντος.

L. «Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια»· ἐλλείπει τὸ καθ' ἑαυτούς. Ὅταν καθ' ἑαυτοὺς συλλεγέντες τινὲς πράττωσί τι, ἐπιλέγουσιν ἑαυτοῖς, Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια.

LI. «Ἐν Τροφωνίου μεμάντευται»· ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ ἀγελάστων. Οἱ γὰρ καταβαίνοντες εἰς τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου σκυθρωποὶ καὶ ἀγέλαστοι ἀναβαίνουσιν.

rycho], *qui negligens ea quæ in domo sunt, extra eam sedet.* In eos qui fatuum aliquid peragunt. Morychus autem dicitur Bacchus per appositum, inde quod facies ejus inquinatur, quando vindemiam curant, musto ex racemis et viridibus ficubus. Verbum μωρύξαι notat *fœdare.* Eum autem stultitiæ nomine reprehensum esse, quoniam extra fanum statua ejus est ad introitum sub dio.

XLI. *Amæa Asesiam quæsivit.* In eos qui diuturna inquisitione utuntur. Amæa enim Ceres apud Trœzenios cognominatur, Azesia autem Proserpina.

XLII. *Lesbius Prylis.* Hoc per similitudinem dicitur, tanquam *Lesbius vates.* Videtur autem Prylis Mercurii fuisse filius et vates.

XLIII. *Pecuniæ amor Spartam sustulerit; aliud vero nihil.* In eos qui ex quovis lucrari instituunt. Traductum est ab oraculo quod Lacedæmoniis datum fuit. Respondit enim deus tunc perituros Lacedæmonios, quum argentum et aurum aliquo honore habituri essent.

XLIV. *Clypeus in urbe Argo.* Ex Argivis qui puerilis florem ætatis castum servassent incorruptumque, sumentes aureum clypeum, pompam antecedunt : hoc decus et præmium adepti ex more quodam antiquo.

XLV. *Minervæ felem.* In eos qui meliora prave componunt minoribus per exiguam similitudinem : ut si quis per cæsiam oculorum naturam conferat felem cum Minerva.

XLVI. *Vestæ sacrificas.* In eos qui non facile cum ullo aliquid communicant. Erat enim veteribus in more, quum sacrificarent Vestæ, nulli aliquam sacrificii partem dare.

XLVII. *Quid quod te non suspendisti, ut Thebis heros fieres?* Dicunt, Thebis eos qui se ipsi occiderent, nullo honore affici solitos fuisse. Unde illud *ut heros fieres* dictum est per cavillationem, qua tristis res lætiore verbo significatur.

XLVIII. *Capit et glebam Aletes.* In eos qui omnia in melius interpretantur. Aletes enim, ut ait Duris, excidens Corintho, oraculi monito tentavit redire. In regione igitur circumspiciens bubulcum, rogavit cibum. Ille vero ex pera glebam tollens dedit. Aletes eam ominis causa accipiens, dixit, *Capit et glebam Aletes* (quod græce sonat *erro*).

XLIX. *Non lacrimosum bellum.* In eos qui negotia sine calamitate restituunt. Dodonæus enim prædixit Lacedæmoniis bellantibus contra Arcadas, *pugnam fore sine lacrimis* : unde congressi postea, vicerunt nemine interfecto.

L. *Attici Eleusinia.* Deest *separatim apud se.* Quando separatim congregati quidam aliquid faciunt, addunt dicentes sibi, *Attici Eleusinia.*

LI. *Trophonii oraculum ille consuluit.* In tetricos et non ridentes. Nam qui in Trophonii antrum descen-

τες ἐς Τροφωνίου λέγονται τὸν ἑξῆς χρόνον ἀγέλαστοι εἶναι· ὁ γὰρ Τροφώνιος ἔχων τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀγαμήδους καὶ διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Αὐγαίου, εὐξάμενος εἰς χάσμα ἐνέπεσεν, οὗ δὴ καὶ μαντεῖον ἐγένετο.

LII. « Φάλλος τῷ θεῷ »· ἐπὶ τῶν ἀπονεμόντων ἑνίοις τὰ οἰκεῖα πρόσφορα· ἐπεὶ τῷ Διονύσῳ ἵστατο ὁ φάλλος.

LIII. « Δῶρον δ' ὅ, τι δῷ τις ἐπαίνει. »

LIV. « Ταινάριον κακόν »· τὸ μέγα καὶ παρανομούμενον εἰς ἱκέτας· οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι τοὺς καταφυγόντας εἰς Ταίναρον τῶν Εἱλώτων, ἀπαγαγόντες ἀπέκτειναν.

LV. « Πιτάνη εἰμί »· κατὰ τῶν πυκναῖς συμφοραῖς χρωμένων· τῇ γὰρ Πιτάνῃ τοιαῦτα συνέβη πράγματα.

LVI. « Θρᾷκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται ».

LVII. « Ταχύτερον ὁ Μάνδρης κρητίνας ἀπεπέρασε ». Ἐφέσιοι κρητίνας ἐκτήσαντο τὰς Μαγνήτων· ἀπεπέρασε δέ σφιν Μάνδρης ὁ Μανδρολύτου παρ' οἶνον καὶ μέθην καὶ κυβείαν.

LVIII. « Πολυκράτης μητέρα νέμει ». Πολυκράτης ὁ Σάμιος τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθανόντων τὰς μητέρας συναγαγὼν, δέδωκε τοῖς πλουσίοις τῶν πολιτῶν τρέφειν, πρὸς ἕκαστον λέγων, ὅτι Μητέρα σοι ταύτην δίδωμι.

LIX. « Ἀττικὸς πάροικος ». Οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς παροικοῦντας αὐτοῖς καὶ γειτνιάζοντας ἐξέβαλλον· ἢ ἀπὸ τῶν εἰς Σάμον πεμφθέντων Ἀθήνηθεν ἐποίκων.

LX. « Εἰς Μασσαλίαν πλεύσειας ». Οἱ Μασσαλιῶται θηλύτερον ἕζων, καὶ στολαῖς ποικίλαις καὶ ποδήρεσιν [χρώμενοι], ἔτι δὲ τὰς κόμας μεμυρισμένας ἀναδεδεμένοι, καὶ διὰ ταύτην τὴν μαλακίαν ἀσχημονοῦντες.

LXI. « Σαμίων ἄνθη, » καὶ, « Σαμιακὴ λαύρα »· ἐπὶ τῶν ὑστάταις ἡδοναῖς χρωμένων. Ἡ Σαμιακὴ λαύρα στενωπὸ ἦν παρὰ Σαμίοις, ἐν ᾗ τὰ πέμματα ἐπιπράσκετο. Τὰ δὲ Σαμίων ἄνθη τόπος ἐν ᾧ συνήεσαν αἱ γυναῖκες τοῖς ἀνδράσι συνευωχησόμεναι. Διὰ ταύτην τὴν τρυφὴν οἱ Σάμιοι τοῖς Πέρσαις ἐδουλώθησαν.

LXII. « Ἡ Σκυθῶν ῥῆσις ». Πρὸς Δαρεῖον τὸν Πέρσην ἀπεκρίναντο οἱ Σκύθαι, κλαίειν αὐτόν. Ἐπὶ τῶν ἀποτόμως οἰμώζειν τινὰ λεγόντων.

LXIII. « Διὸς ἐγκέφαλος »· ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων. Τὰ γὰρ πολυτελῆ βρώματα παρὰ τοῖς Πέρσαις Διὸς καὶ βασιλέως ἐγκέφαλος ἐκαλεῖτο.

LXIV. « Λευκηπατίας ». Φασὶ συμβαίνειν τι περὶ τὸ ἦπαρ ἐπί τινων, ὃ δειλοὺς ποιεῖ· εἴρηται οὖν ἐπὶ τῶν τοιούτων.

LXV. « Ἄκκώ ». Αὕτη γέγονεν ἐπὶ τῶν ἐπὶ μωρίᾳ διαβεβλημένων, ἣν φασιν ἐσοπτριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ διαλέγεσθαι.

LXVI. « Ἀεὶ κολοιὸς παρὰ κολοιὸν ἱζάνει »· διὰ τὸ φιλάλληλον τοῦ ζῴου.

derunt, dicuntur reliquo tempore sine risu esse. Quippe Trophonius habens fratris sui Agamedis caput, quum Augeas ipsum persequeretur, precatus in hiatum incidit; ubi etiam oraculum exstitit.

LII. *Phallus deo.* De iis qui aliis sua et convenientia tribuunt; quoniam Baccho sistebatur phallus.

LIII. *Donum vero, quod quis donat, lauda.*

LIV. *Tænarium malum.* Magnum et contra leges patratum in supplices. Lacedæmonii enim Helotas, qui confugerant Tænarum, inde abreptos occiderunt.

LV. *Pitane sum.* De iis qui in crebras calamitates incidunt. Pitanæ enim hujusmodi acciderunt negotia.

LVI. *Thraces jurejuranda nesciunt.*

LVII. *Citius Mandres cretinas (?) vendidit.* Ephesii cretinas Magnetum possederunt; vendidit autem illis Mandres Mandrolyti filius inter vinum et potum et aleam.

LVIII. *Polycrates matrem assignat.* Polycrates Samius eorum, qui bello occubuerunt, matres congregans, dedit locupletibus civium alendas, unicuique dicens, *Matrem tibi hanc do.*

LIX. *Atticus inquilinus.* Athenienses expellebant inquilinos suos et vicinos. Aut, a colonis Samum missis ex Athenarum urbe.

LX. *Massaliam naviges.* Massalienses mulierum more effeminati vivebant, et vestibus variis ac talaribus utebantur, sed et comas ungnentatas redimiti, et propter hanc mollitiem fœde se gerentes.

LXI. *Samiorum flores*, et, *Samiaca laura.* In eos qui extremis voluptatibus indulgent. Samiaca laura erat angiportus apud Samios in qua vendebantur liba. Sed Samiorum flores erant loca in quæ conveniebant cum viris mulieres epulaturæ. Per hanc luxuriem Samii a Persis in servitutem redacti sunt.

LXII. *Scytharum oratio.* Dario Persæ responderunt Scythæ, ut ploraret. In eos dictum qui abrupte aliquem jubent ejulare.

LXIII. *Jovis cerebrum.* In delicatos. Nam pretiosiora edulia apud Persas vocabantur Jovis et Regis cerebrum.

LXIV. *Albi jecinoris homo.* Dicunt contingere aliquid jecinori quod timidos faciat. De talibus igitur dictum fuit.

LXV. *Acco.* Hoc de iis dictum est qui stultitiæ nomine cogniti essent. Dicunt enim illam in speculo se spectantem, cum imagine tanquam cum alia muliere colloqui.

LXVI. *Semper graculus graculo assidet.* Ob mutuum amorem hujus alitis.

LXVII. « Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς », ἐπὶ τῶν τὴν ἐσχάτην βοήθειαν κινούντων τέταχται· [μετῆκται] δὲ ἀπὸ τῶν πεττευόντων· παρὰ τούτοις κεῖταί τις ψῆφος οἷον ἱερὴ καὶ ἀκίνητος θεῶν νομιζομένη.

LXVIII. « Τιθωνοῦ γῆρας »· ἐπὶ πολυχρονίων καὶ ὑπεργήρων· ὁ γὰρ Τιθωνὸς κατ' εὐχὴν τὸ γῆρας ἀποθέμενος, τέττιξ ἐγένετο.

LXIX. « Οἰταῖος δαίμων ». Οὗτος ὁ δαίμων ὕβριν καὶ ὑπερηφανίαν πάνυ ἐμίσησεν.

LXX. « Ἐπὶ βωμόν »· εἴρηται ἀπὸ τῶν θυομένων πρὸς τοῖς βωμοῖς.

LXXI. « Φωκαέων ἀρά ». Οἱ Φωκαεῖς τῆς αὐτῶν ἐκπεσόντες γῆς ἐπηράσαντο μηδέποτε κατελθεῖν εἰς αὐτήν.

LXXII. « Φασηλειτῶν θῦμα »· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων· φασὶ γὰρ τοὺς Φασηλείτας ταρίχους τοῖς θεοῖς θύειν.

LXXIII. « Καρικὸν θῦμα ». ἐπὶ τῶν ἄσαρκα μέλη θυόντων· οἱ γὰρ Κᾶρες κύνας ἱερουργοῦσι.

LXXIV. « Εὔρυμνος ». Οὗτος πειρώμενος διαβάλλειν Κάστορα πρὸς τὸν Πολυδεύκην, ἔδωκεν αὐτοῖς τὴν μεγίστην δίκην.

LXXV. « Δειλαιότερος εἶ τοῦ παρακύπτοντος ». Φοβούμενός τις τὸν Ἡρακλέα κατέδυ εἰς σπήλαιον καὶ διὰ δειλίαν ἀπέθανεν. Ἐντετύπωται ἐν τῷ λίθῳ ἀνθρωποειδὴς εἰκών, καὶ τὴν κεφαλὴν ὑπερέχει τοῦ σπηλαίου· καλεῖται δὲ παρακύπτων.

LXXVI. « Ἐν πέντε κριτῶν γόνασι κεῖται ». Τὸ παλαιὸν πέντε κριταὶ ἔκρινον τοὺς κωμικούς.

LXXVII. » Βοιωτίων νόμος »· ἐπὶ τῶν τὰς ἀρχὰς ἠρεμαίως ἐχόντων, αὖθις δὲ σφοδρῶς ἐπιγιγνομένων.

LXXVIII. « Ἁρπαγὰ Κοτυττίοις ». Κοτύττια ἑορτή τίς ἐστι Σικελική, ἐν ᾗ περί τινας κλάδους ἐξάπτοντες πόπανα καὶ ἀκρόδρυα ἐπέτραπον ἁρπάζειν.

LXXIX. « Μέγα στόμα ἐνιαυτοῦ »· οἱονεὶ πολλὴ παρρησία πάντων, εὐφορίας γενομένης.

LXXX. « Εἰκῇ τῷ Ἡρακλεῖ »· ἐπὶ τῶν ἀσυκοφαντήτως τὰ πράγματα ἐπιτελούντων, ἐπειδὴ ὁ Ἡρακλῆς ἦγε καὶ ἔφερε τὰ ἀλλότρια.

LXXXI. « Οὐχ ἱπποπλέκτας περισσὰς πλῶμες »· ἐπὶ τῶν βραχέα κεκτημένων.

LXXXII. « Χαμαὶ ἀντλεῖς· Φακὸν χόπτεις »· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων.

LXXXIII. « Τίς τρόπος ἵππων; » ἐπὶ τῶν παρηλλαγμένον τι καὶ ἀλλόκοτον ποιούντων.

LXXXIV. « Χαλκιδίζειν »· ἐπὶ γλισχρευομένων· οἱ γὰρ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς ἐπὶ φιλαργυρίᾳ ἐκωμῳδοῦντο.

LXXXV. « Πρόσω καὶ χελιδὼν ὁλοσχοίνους πάρειται ».

LXXXVI. « Οὐκ ἐπαινεθείη οὐδὲ ἐν περιῤῥείπνῳ »· ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. Εἰώθεσαν γὰρ ἐν

LXVII. *Movebo illum ab sacra.* In eos qui extremum auxilium movent dictum. Ductum vero est ab ludentibus alea. Apud hos enim ponitur calculus quidam veluti sacer nec movendus, qui deorum putatur.

LXVIII. *Tithoni senium.* In longævos et decrepitos. Tithonus enim ex voto quum senium deposuisset, cicada factus est.

LXIX. *Œtæus dæmon.* Hic dæmon contumeliam et superbiam valde exosus fuit.

LXX. *Ad aram.* Dicitur de iis qui ad aram jugulantur.

LXXI. *Phocæensium detestatio.* Phocæenses e sua regione expulsi, jurejurando se obstrinxerunt, se in eam nunquam reversuros.

LXXII. *Phaselitarum sacrificium.* Dicitur de rebus vilibus et sanguine carentibus. Narrant enim Phaselitas diis immolare salsamenta.

LXXIII. *Caricum sacrificium.* In eos qui membra carnibus defecta immolant. Nam Cares victimis utuntur canibus.

LXXIV. *Eurymnus.* Hic conatus Castorem calumniari apud Pollucem, gravissimam eis pœnam dedit.

LXXV. *Timidior es prospiciente.* Quidam Herculem metuens subiit speluncam, ac terrore mortuus est. Lapidi autem informata est humana facies quæ caput habet supereminens e spelunca, appellaturque *prospiciens*.

LXXVI. *In quinque judicum genubus positum est.* Olim quinque judices judicabant Comicos.

LXXVII. *Bœotiorum cantilena.* In eos qui principiis utuntur tranquillis, postea vehementius moventur.

LXXVIII. *Rapina Cotyttiis.* Cotyttia est festum Siciliense, in quo liba ramis alligata et pona rapere permittebant.

LXXIX. *Magnum os anni.* Tanquam magna loquendi libertas omnium, facto ubere fructuum proventu.

LXXX. *Pro arbitrio Herculi.* In eos qui sine machinis fraudulentis negotia peragunt : quandoquidem Hercules per vim rapuit et abstulit res alienas.

LXXXI. *Non sub Lectas (?) copiosas navigamus.* De iis qui pauca possident.

LXXXII. *Humi hauris. Lentem tundis.* In eos qui aggrediuntur ea quæ fieri nequeunt.

LXXXIII. *Quis modus equorum?* In eos qui aliquid insuitatum et absurdum faciunt.

LXXXIV. *Chalcidissare.* In eos qui parce et adstricte vivunt. Nam Chalcidenses in Eubœa traducebantur ob pecuniæ studium.

LXXXV. *Anterius etiam hirundo* (sive *Chelidon*) *holoschœnos præteriit.*

LXXXVI. *Non laudetur neque in funebribus epulis.* In homines indignissimos. Soliti enim fuerunt in funeri-

τοῖς [περι]δείπνοις τὸν τελευτήσαντα ἐπαινεῖν, καὶ εἰ φαῦλος ἦν.

LXXXVII. « Σῦκον αἰτεῖς »· κατὰ τῶν κολακευόντων. Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἐκολάκευον τοὺς γεωργοὺς βουλόμενοι λαμβάνειν τὰ πρώϊμα σῦκα.

LXXXVIII. « Μυσὶ καθαρίς »· ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

LXXXIX. « Κέρδος αἰσχύνης ἀμεινον· ἔλκε μοιχὸν εἰς μυχόν ».

XC. « Κυρνία ἄτη ». Κύρνος νῆσος ἦν πάλαι ἄβατος τοῖς πλέουσι διὰ συνεχεῖς λῃστείας.

XCI. « Κωφότερος τοῦ Τορωναίων λιμένος ». Λιμήν ἐστι καλούμενος περὶ Τορώνην τῆς Θρᾴκης· οὗτος δὲ ἔχει [καὶ στενὰς] καὶ μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καθαιρέσεις, ὡς μὴ ἀκούεσθαι τοῖς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς θαλάσσης ἦχον.

XCII. « Ἀκροκορινθία ἔοικας χοιροπωλήσειν »· ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν θρυπτομένων γυναικῶν· οἷον, ἔοικας μισθαρνήσειν ἐν Κορίνθῳ· τὸ γὰρ γυναικεῖον μόριον χοῖρος λέγεται.

XCIII. « Ἐκ παντὸς ξύλου »· κατ' ἔλλειψιν λέγεται· τὸ γὰρ πλῆρες ἐκ παντὸς ξύλου κύφων ἂν γένοιτο· ἐπὶ τῶν τὸ μὲν εἶδος εὐκαταφρονήτων, εἰς δὲ χρείαν ἀναγκαίαν πιπτόντων.

XCIV. « Ἄρκτου παρούσης τὰ ἴχνη ζητεῖς »· ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν.

XCV. « Σικελὸς ὀμφακίζεται »· ἐπὶ τῶν τὰ μηδενὸς ἄξια κλεπτόντων.

XCVI. « Οὐδὲν ἦν ἄρα τὰ ἄλλα πλὴν ὁ χρυσός ».

XCVII. « Τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ »· ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων τὰ χείρονα ἀντὶ τῶν κρειττόνων· ἀπὸ τῶν ἀπείρως δρασσομένων κατὰ τὸ θερμὸν τῶν ὀβελίσκων.

XCVIII. « Ἀκεσίας ἰάσατο ». Ἀκεσίας ἐγένετο ἰατρὸς ἀφυής, ὃς τὸν πρωκτόν τινος ἀλγοῦντος κακῶς ἰάσατο.

XCIX. « Τρίτῃ κεφαλῇ καὶ τρίτῳ ἐγκεφάλῳ »· ἐπὶ τῶν ἀχθοφορούντων οὐ μόνον κατὰ τῶν ὤμων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς.

C. « Ἐπὶ σπειρῶν σχοινίον »· ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς αὐτοῖς πλεοναζόντων.

CI. « Γαλῇ χιτώνιον », καὶ « Οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτός »· ἐπειδὴ γαλῆ κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης γυνὴ γενομένη, ἐν χιτῶνι κροκωτῷ οὖσα ἐπέδραμε μυΐ.

CII. « Ὀκνὶῳ ἐν χώρᾳ »· ἐπὶ τῶν ταχέως μεταπηδώντων· κνὶψ γάρ ἐστι θηρίδιον τῶν ξυλοφάγων.

CIII. « Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ ». Οἱ Λυδοὶ κιναιδοῦνται ταῖς χερσὶν ἑαυτῶν πληροῦντες τὰ ἀφροδίσια.

CIV. « Οὐ μάλα κυκᾷς »· κατὰ τῶν μηδὲν ὄντων.

CV. « Οἶδεν Ηυλαία ταῦτα καὶ Τυττιbus epulis laudare mortuum, etiamsi nullius pretii homo fuisset.

LXXXVII. *Ficum petis.* Athenienses enim adulabantur agricolis cupientes accipere præcoquas ficus.

LXXXVIII. *Muribus cantharis.* In vilissimas et nullius pretii res.

LXXXIX. *Lucrum pudore melius : trahe adulterum in secessum.*

XC. *Corsicana calamitas.* Corsica insula olim erat inaccessa navigantibus propter continua latrocinia.

XCI. *Surdior portu Toronæorum.* Portus est appellatus circa Toronen Thraciæ. Ille vero habet angustos et longos a pelago appulsus, ut qui in eo sunt, non audiant strepitum maris.

XCII. *Acrocorinthia videris porcum venditura.* In feminas præter ætatem luxuriantes : tanquam si dicas, *videris quæstum corpore facturæ Corinthi.* Muliebre enim membrum dicitur porcus.

XCIII. *Ex omni ligno.* Per defectum dicitur. Plenum enim dictum est, *Ex omni ligno etiam furca aut stiva exstiterit.* Valet in ea, quæ quod ad speciem quidem facile sperni possunt, sed tamen in usum necessarium cadunt.

XCIV. *Ursa præsente quæris vestigia.* In venatores timidos.

XCV. *Siculus acerbas uvas legit.* In eos qui vilissimi res pretii furantur.

XCVI. *Nihil erant sane reliqua præter aurum.*

XCVII. *Calidum veruti.* In eos qui arripiunt pejora pro melioribus; ab his qui imprudenter prehendunt verua in parte calida.

XCVIII. *Acesias medicinam fecit.* Acesias fuit non dexter medicus, qui podicem alienjus dolentis male sanavit.

XCIX. *Tertio capite et tertio cerebro.* In eos qui ferunt onera non solum humero, sed etiam capite.

C. *In spiris funiculus.* In eos qui copiosi et multiplices sunt in iisdem.

CI. *Feli tunicula :* et, *Non decet felem crocota.* Quoniam felis, numine Veneris mulier facta, tunicam crocotam induta, incursavit in murem.

CII. *Culex in agro.* In eos qui celeriter transiliunt. Est enim hic culex inter animalcula lignum atterentia.

CIII. *Lydus in meridie.* Lydi traducuntur tanquam manibus suis peragentes venerea.

CIV. *Non admodum misces.* De vanissimis et qui nihil sunt.

CV. *Novit Pylæa ista et Tyttigias.* Tyttigias erat pla-

γίας ». Ὁ Τυττιγίας ἀνδραποδιστὴς ἦν· ἐπώλει δὲ ἐν τῇ Ηυλαίᾳ τὰ ἀλλότρια. Κατὰ τῶν τὰ ἀλλότρια ἁρπαζόντων καὶ πωλούντων.

CVI. « Τὰ πρῶτ' ἀρίστους παῖδας [**] ἐγείνατο »· ἐπὶ τῶν ἐν ἀρχῇ κοσμίων, μετὰ ταῦτα δὲ ἀσελγαινόντων.

CVII. « Δοῦλον οὐκ ἄγω, εἰ μὴ νεναυμάχηκε [τὴν] περὶ τῶν κρεῶν »· περὶ τῶν στρατευομένων δούλων, οἵτινες περὶ τοῦ σώματος μόνου μάχονται. Λέγεται καὶ, εἰ μὴ νεναυμάχηκε περὶ τῶν νεκρῶν. Καί φησιν, ἀπὸ τῶν ἐν Ἀργεννούσαις ναυμαχησάντων δούλων τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι, οἷς ἐλευθερίαν ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι περὶ τῶν νεκρῶν ἀγωνισαμένοις.

CVIII. « Τὸν ἐν Σάμῳ κομήτην ». Σάμιός τις ἐγένετο πύκτης, ὃς ἐπὶ μαλακίᾳ σκωπτόμενος, ἐπειδὴ κόμας εἶχεν, ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν, συμβαλὼν αὐτοὺς ἐνίκησεν. Λέγεται ἐπὶ τῶν αἱρουμένων ἀνταγωνιστὰς ἑαυτοῖς κρείττονας ἢ προσεδόκησαν· [**] ὥσπερ τὸν ἀληλεσμένον βίον οἱ μὲν ἐπὶ τῶν πλάνητι βίῳ χρωμένων προσεδέξαντο· οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀταλαιπώρως βιούντων, οἷονεὶ κατεργασμένων καὶ πρὸς τροφὴν ἑτοίμων.

CIX. « Εἴ τι κακὸν, εἰς Πύρραν ». Οἱ Πυρραῖοι πρὸς τοὺς ὁμόρους πάντας ἀπεχθῶς εἶχον. Ἐκεῖνοι οὖν τὰ συμβαίνοντα αὐτοῖς κακὰ ἀποτροπιαζόμενοι καὶ ἐκβάλλοντες εἰς τὴν Πυρραίων χώραν, ἐπεφώνουν, Εἴ τι κακὸν, εἰς Πύρραν.

CX. « Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν ». Λακεδαιμόνιοι στασιάσαντες μετεπέμψαντο κατὰ χρησμὸν τοῦ θεοῦ ἐκ Λέσβου Τέρπανδρον τὸν μουσικόν· ἐλθὼν δὲ ἐκεῖνος καὶ παρὰ τοὺς κώμους τῇ μουσικῇ χρώμενος, ἥρμοσαν αὐτῶν τὰς ψυχὰς, καὶ τὴν στάσιν ἔπαυσεν. Εἴ ποτε οὖν μετὰ ταῦτα μουσικοῦ τινος ἤκουον Λακεδαιμόνιοι, ἐπεφώνουν, Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν.

CXI. « Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους ». Καλλικράτης τις ἐγένετο ἐν Καρύστῳ πλουσιώτατος. Εἴ ποτε οὖν ἐθαύμαζόν τινα οἱ Καρύστιοι ἐπὶ πλούτῳ, ὑπερβολικῶς ἔλεγον, Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους. Ἄλλοι δέ φασιν, [ὡς Ἀριστοτέλης ἐν] τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, Καλλικράτην τινὰ πρῶτον τοὺς δικαστικοὺς μισθοὺς εἰς ὑπερβολὴν αὐξῆσαι.

CXII. « Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνειν »· ἐπὶ τῶν παριέντων τὰς πρώτας μαθήσεις καὶ ἁπτομένων τῶν τελευταίων.

CXIII. « Ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελήνην καθέλκεις ». Αἱ τὴν σελήνην καθέλκουσαι Θετταλίδες λέγονται τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ποδῶν στερίσκεσθαι. Ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων.

CXIV. « Ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήθην ». Οἱ ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντες ἐπιθειαστικώτατοί εἰσιν.

CXV. « Χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος ». Οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν ἐργάζεσθαι νομίζονται.

CXVI. « Κράδης ῥαγείσης ». Κράδη νῦν οὐχ

giarius, vendebatque in Pylea aliena. Hinc dicitur de eis qui rapiunt aliena et vendunt.

CVI. *Primum optimos liberos Ægina genuit.* In eos qui principio sunt decori, postea vero luxuriosi.

CVII. *Servum non duco, nisi navali prælio certaverit de carnibus.* De servis militantibus, qui de solo corpore præliantur. Dicitur etiam, *nisi navali prælio certaverit de mortuis:* aitque a servis ductum esse proverbium, qui navali ad Argennusas prælio interfuissent, quibus libertatem decreverunt Athenienses, quum de iis, qui in illo prælio occubuerant, pugnassent.

CVIII. *Comatum illum in Samo.* Fuit Samius quidam pugil (*Pythagoras*), qui propter mollitiem derisus, quoniam comas habebat, ab adversariis, congressus eos vicit. Dicitur de iis qui adversarios sibi eligunt meliores quam exspectaverant; [aut de indoctis:] sicuti *molitam vitam* alii quidem de iis qui vita erratica utuntur, intellexerunt; alii vero de iis qui sine molestia vivunt, tanquam quibus elaborata sunt et ad alimentum prompta.

CIX. *Si quid mali, in Pyrrham.* Pyrrhæi in vicinos omnes hostili erant animo. Propterea isti mala, quæ eis evenirent, avertentes et expellentes in Pyrrhæorum regionem, acclamabant, *Si quid mali, in Pyrrham.*

CX. *Post Lesbium cantorem.* Lacedæmonii, quum in seditione essent, arcessiverunt ex dei oraculo Terpandrum musicum. Qui illuc egressus et in comessationibus utens musica, composuit eorum mentes, et seditionem pacavit. Si quando igitur post hæc musicum aliquem audirent Lacedæmonii, acclamabant, *Post Lesbium cantorem.*

CXI. *Super divitias Callicratis.* Callicrates quidam ditissimus vixit in urbe Carysto. Si quando igitur Carystii quendam mirarentur ob divitias, per summam amplificationem dicebant *Super opes Callicratis.* Alii vero dicunt, [ut Aristoteles in] Athenienium republica, quendam Callicratem primum auxisse mercedes judiciarias ad immensitatem usque.

CXII. *In dolia fegulinam discere.* In eos qui primas disciplinas prætermittunt, et aggrediuntur extremas.

CXIII. *Tuo periculo lunam aufers.* Thessalicæ mulieres lunam tollentes dicuntur oculis pedibusque spoliari. Igitur in eos qui sibi mala attrahunt.

CXIV. *In mortario dormivi.* Qui in mortario dormiunt, maxime valent divinatione.

CXV. *Aurum Colophonium.* Colophonii optimum aurum laborare existimantur.

CXVI. *Crade ruptâ.* Crade nunc non est ramus ficul-

ὁ σύκινος κλάδος, ἀλλ' ἡ ἀγκυρὶς, ἀφ' ἧς οἱ ὑποκριταὶ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς ἐξαρτῶνται, θεοῦ μιμούμενοι ἐπιφάνειαν, ζωστῆρσι καὶ ταινίαις κατειλημμένοι. Ἐπὶ τῶν προσφανέντων αἰφνιδίως καὶ ἀσχημονούντων.

CXVII. « Εἶτ' ἐφ' ὕδωρ κακόν »· ἐπὶ τῶν δυσκληρούντων. Ἐν γὰρ τοῖς δικαστηρίοις τὸ φαυλότατον τῶν ἔργων ἦν ὕδωρ διαμετρεῖν τοῖς δικαζομένοις. Ἐγίνετο δὲ οὗτος ἀπὸ κλήρου.

CXVIII. « Ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλας Ἀδώνιδος ». Πράξιλλα Σικυωνία μελοποιός· αὕτη τὸν Ἄδωνιν ἐν τοῖς μέλεσιν εἰσάγει ἐρωτώμενον ὑπὸ τῶν κάτω τί κάλλιστον καταλιπὼν ἥκοι, ἀποκρίνασθαι « ἥλιον καὶ σελήνην καὶ σικύους καὶ μῆλα · »· ἠλιθίου γὰρ γὰρ παραβάλλειν τῷ ἡλίῳ τοὺς σικύους.

CXIX. « Ἀμελὴς γωνία ». Χωρίον ἐστὶ περὶ τὴν Λιβύην καλούμενον Ἀμελὴς γωνία.

CXX. « Ἀσπένδιος κιθαριστής »· ἐπὶ τῶν φιλοχρημάτων. Οἱ γὰρ Ἀσπένδιοι τῶν κιθαριστῶν οὐδεμίαν φορὰν ἔξω φέρουσι, πάσας δ' ἐντὸς ὀργάνων· οὕτω καὶ ὁ φιλοχρήματος οὐδὲν τῶν πέλας ἕνεκα οἰκονομεῖ, ἕλκει δὲ ἐφ' ἑαυτόν.

CXXI. « Αἰγὶς περὶ πόλιν »· τοὺς ἀνέδην περιιόντας καὶ πλανωμένους ἐπέσκωπτον.

CXXII. « Εὐρυκλῆς »· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τινα καταμαντευομένων. Εὐρυκλῆς γάρ τις ἐγένετο μάντις ἐγγαστρίμυθος.

CXXIII. « Φώκου ἔρανος »· κατὰ τῶν εὐωχίαν συναγόντων ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κακῷ. Φῶκος γὰρ τὴν θυγατέρα ἔχων ἐπίγαμον, πολλῶν αὐτὴν μνηστευομένων, ἐράνους συνῆγεν ἑστιῶν τοὺς μνηστῆρας, καὶ ἀνεβάλλετο τὸν γάμον· ὀργισθέντες οὖν ἐκεῖνοι ἐν τῷ συμποσίῳ ἀπέκτειναν τὸν Φῶκον.

CXXIV. « Τὸ Πέρδικος σκέλος ». Ὁ Πέρδιξ κάπηλος Ἀθήνησι χωλὸς, καὶ κωμῳδούμενος ἐπὶ χωλότητι.

CXXV. « Οὐχ ἡ Γλαύκου τέχνη »· ἐπὶ τῶν εὖ εἰργασμένων καὶ δυσκατανοήτων. Γλαῦκος γάρ τις ἐγένετο Σάμιος δημιουργὸς, ὃς πρῶτος σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρεν.

CXXVI. « Ὡς τὴν Ἀργείων ἀσπίδα καθελὼν σεμνύνεται ». Λόχον φασὶν εἶναι ἐν Ἄργει ἀσπίδα καλούμενον ἐκ νέων πάνυ ἀκμαζόντων.

CXXVII. « Ἀμαλθείας κέρας ». Ἡ Ῥέα τεκοῦσα τὸν Δία ἔδωκεν Ἀμαλθείᾳ τρέφειν· ἡ δὲ οὐκ ἔχουσα γάλα, αἰγὶ ὑπέβαλεν αὐτόν· ὅθεν Αἰγίοχος ἐκλήθη. Ὁ τοίνυν Ζεὺς τὴν μὲν αἶγα κατηστέρισε· τὸ δὲ ἕτερον τῶν κεράτων αὐτῆς ἀφελὼν παρέσχε τῇ Ἀμαλθείᾳ, παρασκευάσας γίγνεσθαι αὐτῇ ὃ ἂν παρὰ τοῦ κέρατος αἰτήσειε. Ὅθεν τοὺς εὐδαίμονας φασὶν Ἀμαλθείας κέρας ἔχειν.

CXXVIII. « Ἀφύας πῦρ »· ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβανόντων· τὴν γὰρ ἀφύαν τάχιστα ἕψεσθαι συμβαίνει.

CXXIX. « Ἀεί τις ἐν Κύδωνος »· ἐπὶ τῶν φιλο-

neus, sed ferrum instar ancoræ; unde theatrales artifices in tragicis scenis suspenduntur simulantes dei præsentiam, lemniscis et taeniis comprehensi. In eos qui inopinato apparent et indecore agunt.

CXVII. *Ergo ad aquam malum.* In infortunatos. Nam in tribunalibus vilissimum opus erat aquam dimetiri litigantibus. Is autem eligebatur per sortem.

CXVIII. *Stupidior Praxillæ Adonide.* Praxilla Sicyonia poetria. Hæc Adonim in cantilenis inducit interrogatum ab Inferis *quid pulcherrimum relinquens venerit*, respondere *solem et lunam et cucumeres et mala.* Stupidi enim est comparare soli cucumeres.

CXIX. *Ignavus Angulus.* Regiuncula est in Africa vocata Ignavus Angulus.

CXX. *Aspendius citharista.* In pecuniæ studiosos. Nam Aspendii citharistæ nullam motionem extra ferunt, omnes vero intus organorum. Sic etiam pecuniæ cupidus nihil propter propinquos administrat, sed ad se ipse trahit.

CXXI. *Ægis circa urbem.* Eos qui frequenter circumibant et errabant, hoc dicto irridebant.

CXXII. *Eurycles.* In eos qui sibi quædam vaticinabantur. Eurycles enim fuit quidam vates ventriloquus.

CXXIII. *Phoci collatitium convivium.* De iis qui epulas conducunt ad suum ipsi malum. Phocus enim habens filiam nubilem, multis eam procantibus, conduxit collatitia convivia ad excipiendos procos, et differebat nuptias. Illi propterea offensi in convivio occiderunt Phocum.

CXXIV. *Perdicis crus.* Perdix caupo Athenis claudus et palam derisus propter clauditatem.

CXXV. *Non Glauci ars.* De bene elaboratis et ad intelligendum difficilibus. Glaucus enim quidam fuit Samius faber, qui primus ferri glutinationem invenit.

CXXVI. *Tanquam si Argivorum clypeum sustulisset, gloriatur.* Cohortem esse aiunt in urbe Argis quæ vocetur Clypeus, ex juvenibus admodum vigentibus.

CXXVII. *Amalthex cornu.* Rhea quum peperisset Jovem, dedit eum Amaltheæ nutricandum. Sed hæc destituta lacte, capræ illum submisit; unde Ægiochus (*capram tenens*) fuit appellatus. Juppiter igitur capram quidem inter sidera retulit, alterum vero ejus cornu adimens dedit Amaltheæ, quum curasset, ut, quidquid ab isto cornu petiisset, ei exsisteret. Unde dicunt, beatos habere cornu Amaltheæ.

CXXVIII. *Aphyæ ignis.* De iis qui cito ad finem veniunt. Aphyæ enim celerrime coqui contingit.

CXXIX. *Semper aliquis in Cydonis.* In eos qui ama-

φρόνως καταδεχομένων τοὺς ξένους· ἀπὸ Κύδωνος Κορινθίου φιλοξένως διατεθέντος.

CXXX. « Τί οὐ γενήσῃ ἰὼν εἰς Ἀρβέλας; » Ἀρβέλαι πόλισμα Σικελῶν, [οὗ] εὐεξαπάτητοι δοκοῦσιν οἱ ἐνοικοῦντες εἶναι.

CXXXI. « Ἐν Τεμέσῃ ἥρως ». Ὅτ' ἀπαιτῶν τις αὐτὸς ὕστερον προσοφείλων εὑρεθῇ, ὁ ἐν Τεμέσῃ γέγονεν ἥρως.

Πλουτάρχου παροιμίαι, αἷς Ἀλεξανδρεῖς ἐχρῶντο.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ.

I.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΟΥ ΗΡΩΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

Τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου διαφοραί εἰσιν ἑπτά· Κατ' ἐνόπλιον, Περιοδικὸν, Σαπφικὸν, Βουκολικὸν, Ὑπόρρυθμον, Τέλειον, Πολιτικόν.

Κατ' ἐνόπλιόν ἐστι δύο δάκτυλοι καὶ σπονδεῖος, οἷον

Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

[Περιοδικὸν ***]

Σαπφικόν ἐστιν οἷον τὸ ἄρχον ἀπὸ σπονδείου καὶ λῆγον εἰς σπονδεῖον, οἷον

Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί.

Βουκολικόν ἐστι τὸ μετὰ τρεῖς πόδας ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου, οἷον

Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο.

Ὑπόρρυθμόν ἐστι τὸ καθ' ἕκαστον πόδα εἰς μέρος λόγου ἀπαρτίζον, οἷον

Ὕβριος εἵνεκα τῆσδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.

Τέλειόν ἐστι τὸ ἔχον τὰ ὀκτὼ μέρη τοῦ λόγου·

Πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον.

Πολιτικὸν δέ ἐστι τὸ ἄνευ πάθους ἢ τροπῆς γινόμενον, οἷον

Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

Στίχος ἐστὶ τάξεως διαλεκτικῆς σύμμετρον μέγεθος. Εἴδη στίχων εἰσὶν ἐννέα· Ἰσόχωρος, Ἀπηρτισμένος, Ἀκέφαλος, Μείουρος, Λαγαρὸς, Τραχὺς, Μαλακοειδὴς, Κακόφωνος, Λογοειδής.

Ἰσόχωρός ἐστιν ὁ καὶ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ πρώτου μέχρι τοῦ ἐσχάτου τοὺς αὐτοὺς ἔχων, οἷον

Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν.

Ἀπηρτισμένος ὁ τὴν δόξαν πᾶσαν ἔχων ἐν ἑαυτῷ, οἷον

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.

Ἀκέφαλός ἐστιν ὁ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος,

Ἐπεὶ δὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο·

biliter ac benigne recipiunt peregrinos; a Cydone Corinthio hospitalis animi homine.

CXXX. *Quid non fies proficiscens ad Arbelas?* Arbelæ oppidulum Siculorum, cujus faciles deceptu videntur esse incolæ.

CXXXI. *Heros Temesæus.* Quando aliquis reposcens, ipse postea debens inventus fuerit, fit heros Temesæus.

Plutarchi Proverbia, quibus Alexandrini utebantur.

DE METRIS.

I.

DE DIFFERENTIIS HEROICI VERSUS.

Heroici numeri differentiæ sunt septem : genus Armatæ saltationi idoneum, Periodicum, Sapphicum, Bucolicum, Hyporrhythmum, Perfectum, Politicum.

Armatæ saltationi aptus numerus constat duobus dactylis et spondeo, velut

Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

Periodicus, ...

Sapphicus ejusmodi est ut incipiat a spondeo et desinat in spondeum, velut

Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί.

Bucolicus is est qui post tres (quattuor?) pedes partem orationis absolutam habet, velut

Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο (?).

Hyporrhythmus est qui in quovis pede partem orationis absolvit, velut

Ὕβριος εἵνεκα τῆσδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.

Perfectus est qui octo partes orationis continet :

Πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον.

Politicus est qui sine passione aut inversione procedit, velut

Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

Versus est seriei vocabulorum modicus ambitus. Versuum genera sunt septem : Æqualipes, Consummatus, Capite carens, Cauda mutilatus, Elumbis, Asper, Mollis, Insuavis sono, Prosam referens.

Æqualipes est cui syllabarum et pedum mensura ab initio ad finem una eademque est, velut

Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν.

Consummatus, qui sententiam totam sibi inclusam habet, ut

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.

Capite carens est qui a brevi syllaba incipit :

Ἐπεὶ δὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο·

καὶ τὸ

Ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.

Μείουρός ἐστιν ὁ τὴν παρατέλευτον βραχεῖαν ἔχων, οἷον

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν·

πυρρίχιος γάρ ἐστι.

Λαγαρός ἐστιν ὁ κατὰ τὴν μέσην συμφωνίαν τὴν σύνθεσιν μείων,

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης.

Τραχύς ἐστιν ὁ τὸν ῥυθμὸν τῶν φθόγγων φθογγὴν συνιστάς, οἷον

Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὴν ἔκπεσε χειρός.

Μαλακοειδής ἐστιν ὁ ὁμαλῶς καὶ οὐ βιαίως ἐμπίπτων ταῖς ἀκοαῖς, οἷον

Αἱματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι.

Κακόφωνος, ἐν ᾧ πολλὰ φωνήεντά εἰσιν, οἷον

Φῆ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμω ὤμω.

Λογοειδής, ὁ ἐνταῦθα ἀποίκιλος, οἷον

Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

et hoc,

Ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.

Cauda mutilatus est qui penultimam syllabam habet brevem, velut

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν·

est enim pyrrhichius *pro spondeo seu trochæo*.

Elumbis est cujus compositio in medio versus rhythmo deficit :

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης.

Asper est qui sonorum modulationem per compositionem præbet asperam, velut

Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὴν ἔκπεσε χειρός.

Mollis est qui æquabiliter et sine ulla violentia in aures incidit, velut

Αἱματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι.

Insuavis sono, in quo multæ sunt vocales, velut

Φῆ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμω ὤμω.

Prosam referens, qui est sine ulla varietate, velut

Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

II.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΣΤΙΧΟΙΣ ΤΟΜΩΝ ΚΑΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΘΩΝ.

ΠΕΡΙ ΤΟΜΩΝ.

Τομαὶ τῶν στίχων εἰσὶ τέσσαρες· Πενθημιμερὴς, Ἑφθημιμερὴς, τρίτη Τροχαϊκὴ, καὶ τετάρτη Βουκολική.

Πενθημιμερὴς μὲν οὖν ἐστιν, ὅταν μετὰ τοὺς πρώτους δύο πόδας τοῦ στίχου συλλαβὴ ἀπαρτίζηται εἰς μέρος λόγου, ὡς ἐν τῷ

Μῆνιν ἄειδε, θεὰ —

Ἑφθημιμερὴς δέ ἐστιν, ὅταν μετὰ τοὺς πρώτους τρεῖς πόδας τοῦ στίχου συλλαβὴν ἀπαρτίζῃ εἰς μέρος λόγου, ὡς ἐν τῷ

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς —

Τρίτη δὲ Τροχαϊκή ἐστιν, ὅταν ὁ τρίτος ποῦς τροχαϊκὸς ὢν ἀπαρτίζῃ εἰς μέρος λόγου, ὡς ἐν τῷ

Ἡρώων, αὐτοὺς δὲ —

Τετάρτη δὲ Βουκολική ἐστιν, ὅταν ὁ τέταρτος ποῦς δάκτυλος ὢν ἀπαρτίζῃ εἰς μέρος λόγου, ὡς ἐν τῷ

Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμασε —

Βουκολικὴ δὲ κέκληται παρόσον οἱ τὰ βουκολικὰ ποιήματα γράψαντες ταύτῃ κέχρηνται τῇ φωνῇ.

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

Σχήματα στίχων μέν εἰσι τρία, Μονόσχημον, Πεντάσχημον, Δεκάσχημον.

II.

DE VERSUUM CÆSURIS, FIGURIS ET PASSIONIBUS.

DE CÆSURIS.

Cæsuræ versuum sunt quattuor : Penthemimeris, Hephthemimeris, tertia Trochaica, denique quarta Bucolica.

Penthemimeris est, quando post primos duos pedes versus syllaba quæ sequitur partem orationis absolvit, ut in hoc :

Μῆνιν ἄειδε θεὰ —

Hephthemimeris est, quando post primos tres pedes versus syllaba quæ sequitur partem orationis absolvit, velut in hoc :

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς —

Tertia trochaica est, quando pes tertius trochæum continens partem orationis in eo absolvit, ut in hoc :

Ἡρώων, αὐτοὺς δὲ —

Quarta bucolica est, quando quartus pes, dactylo constans, in parte orationis absolvitur, velut in hoc :

Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμασε —

Bucolica autem vocatur, quia bucolicorum carminum scriptores ea modulatione utuntur.

DE FIGURIS.

Figuræ versuum sunt tres : Monoschemum, Pentaschemum, Decaschemum.

Μονόσχημοι μέν εἰσιν ὅσοι ἀπὸ δακτύλων μόνων, ἢ ἀπὸ σπονδείων μόνων σύγκεινται· συμβαίνει γὰρ τὸ ὅλον σχῆμα τοῦ στίχου ἓν καὶ τὸ αὐτὸ εἶναι, τοῦ αὐτοῦ ποδὸς διοδεύοντος τὸν ὅλον στίχον· καί ἐστι μονόσχημος οὗτος,

Αυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα.

Πεντάσχημοι δέ εἰσιν ὅσοι ἔχουσιν ἕνα μὲν σπονδεῖον, τοὺς δὲ λοιποὺς δακτύλους, ἢ τὸ ἀνάπαλιν ἕνα μὲν δάκτυλον, τοὺς δὲ λοιποὺς σπονδείους. Διοδεύων γὰρ ὁ εἷς ποῦς ὁ διάφορος τὰς πέντε χώρας, πέντε ἀποτελεῖ σχήματα, ὡς οὗτος,

Ἀτρείδης· ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Δεκάσχημοι δέ εἰσιν ὅσοι ἔχουσι δύο μὲν σπονδείους, τοὺς δὲ λοιποὺς δακτύλους, ἢ τὸ ἀνάπαλιν δύο μὲν δακτύλους, τοὺς δὲ λοιποὺς σπονδείους. Οἱ γὰρ δύο πόδες διοδεύοντες τὰς πέντε χώρας, δέκα ἀποτελοῦσι σχήματα, ὡς οὗτος,

Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί.

Monoschemi sive una figura versus sunt qui solis vel dactylis vel spondeis compositi sunt : accidit enim ut tota figura versus sit una atque eadem, eodem pede totum versum pervadente : est autem monoschemus, talis, qualis hic :

Αυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα.

Pentaschemi autem sive quinque figuris sunt qui spondeum quidem continent unum, reliquos vero dactylos, aut vice versa dactylum unum et reliquos spondeos. Etenim pes unicus suo per quinque sedes transitu efficit figuras quinque : cujusmodi hic versus est :

Ἀτρείδης· ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Decaschemi denique sive decem figuris sunt qui habent spondeos duos, reliquos autem dactylos, sive vice versa duos quidem dactylos, reliquos autem spondeos. Namque duo pedes suo per quinque sedes transitu decem efficiunt figuras : cujusmodi versus hic est :

Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ.

Πάθη τῶν στίχων εἰσὶ τρία, Ἀκέφαλον, Μεσόκλαστον, Μείουρον.

Ἀκέφαλοι μὲν οὖν εἰσιν ὅσοι ἀπὸ βραχείας ἄρχουσι συλλαβῆς, ὡς οὗτος,

Ἔπει δὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο·

καὶ,

Ἐπειδὴ Διὸς υἱὸς ἀφίκετο·

τὸ γὰρ ἡρωϊκὸν μέτρον ἀεὶ ἀπὸ μακρᾶς βούλεται ἄρχεσθαι.

Μεσόκλαστοι δέ εἰσιν ὅσοι κατὰ τὸ μέσον πάθος τι ἔχουσιν, ὡς οὗτος,

Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα·

ἐνταῦθα γὰρ ὁ δεύτερος ποῦς τροχαῖός ἐστιν.

Μείουροι δέ εἰσιν οἱ τὴν οὐρὰν, τοῦτ' ἔστι τὸ τέλος, μεμειωμένον, ὅπερ ἐστὶ ἐλλεῖπον, ἔχοντες, ὡς οὗτος,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἴολον ὄφιν·

ὁ γὰρ τελευταῖος πυρρίχιός ἐστιν.

Οἱ δὲ μηδὲν τούτων τῶν παθῶν ἔχοντες στίχοι, ἀπαθεῖς καλοῦνται.

Περὶ μὲν οὖν Τομῶν καὶ Σχημάτων καὶ Παθῶν ἀρκεῖ ταῦτα.

DE PASSIONIBUS.

Passiones versuum sunt tres : Capite carens, Fractus in medio, Mutilus in cauda.

Acephali sive capite carentes sunt qui incipiunt a syllaba brevi, velut hic :

Ἔπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο·

et hic :

Ἐπειδὴ Διὸς υἱὸς ἀφίκετο·

nam heroicum metrum semper ab longa syllaba initium sibi postulat.

Mesoclasti autem sive fracti in medio sunt qui in medio versu aliquid patiuntur, velut hicce :

Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα·

in hoc versu enim alter pes est trochæus *pro spondeo*.

Miuri denique sive mutili in cauda sunt qui in cauda, id est in fine, habent aliquid mutilum, id est truncatum et deminutum, velut hic versus :

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἴολον ὄφιν·

hic nimirum ultimus pes est pyrrhichius.

At qui nulla harum passionum sunt affecti versus vocantur *apathes*, id est sine passione et integri.

Hactenus de cæsuris et figuris et passionibus versus heroici.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

A.

A., cur principem inter litteras locum obtineat, M. 899, 30 *sqq.*; A prima vox articulata. M, 900, 26.

Abæ, urbs Phocensium. M, 1057, 51.

Abantes, gens Eubœensis, tondentur in modum, qui Theseis dicitur, Homero jam auctore, V. 2, 52.

Abantidas, Sicyonius, tyrannidem affectans, Cliniam occidit, V. 1225, 8; interficitur a Dinia et Aristotele dialectico, V. 1225, 36.

Abaris, liber Heraclidis Pontici, M. 17, 2.

Abas, fluvius in Caucasi subjacentibus, V. 760, 45.

Abderitarum ad legatum Agidis responsum, M. 263, 27.

Abescymæ, locus Romæ (?), M. 596, 47.

Abies, utuntur ea ad ignem sempiternum, M. 470, 34.

Abillius, alias Aollius, Romuli ex Hersilia filius, M. 30, 17.

Abœcritus, Bœotarchus, victus et cæsus ab Ætolis ad Chæroneam, V. 1232, 10.

Abolus, amnis Siciliæ, V. 302, 11.

Abra, Pompeii ancilla, V. 849, 19.

Abro Argivus, Phidonis Argivi insidias Corinthiis tentas his aperit et Corinthum profugit, M. 944, 30 *sqq.*

Abrota, Onchesti Bœoti filia, Megaræi soror, uxor Nisi regis Megarensium, M. 363, 32.

Abrotonum, mater Themistoclis, Thressa genus. Epigramma in eam, V. 133, 33; *cf.* M. 920, 34.

Abuletus, satrapa Alexandri Magni, V. 838, 38.

Abusio, quid, Ps. 108, 31.

Abydus, urbs ad Hellespontum, V. 247, 1 (pugna navalis in bello Peloponnesio); V. 884, 14.

Abydus, Ægypti urbs, ubi principes Ægyptiorum humantur, M. 439, 10; Osiridis ibi sepulcrum, *ibid. sqq.*

Academia, lucus apud Athenas (V. 1243, 9), dictus ab Academo (V. 17, 46), primo a Cimone adornatur (V. 582, 18); tribus drachmarum millibus empta, M. 728, 37; succiditur a Sulla, V. 548, 20. Ibi accendunt ignem, qui cursu sacræ lampadis certant, V. 94, 29; M. 731, 6. Quos imperatores Atheniensium Academia produxerit, M. 1377, 34.

Academia, vetus (Antiochus Ascalonita), V. 620, 43.

Academia, media (Arcesilaus), V. 426, 14.

Academia, nova (Philo, Carneades), V. 620, 41, *cf.* V. 1029, 17.

Academicorum sententiæ, M. 402, 48. M; 483, 38; M, 523, 48; M. 665, 7 (ceterum disputationes philosophicæ sunt evolvendæ); M. 1325, 17 (de incrementi ratione).

Academus, Tyndaridis aperit Helenam Aphidnis abdi. Ideo Lacedæmonii, quum sæpius postmodum Atticam incursarent, Academia se abstinuerunt, V. 17, 46.

Acamantis, tribus Attica, V. 183, 24.

Acanthus, urbs in Chalcidice, M. 367, 15. Acanthiorum thesaurus Delphis depositus, M. 489, 8; V. 518, 1.; V. 529, 16.

Acarnania, regio, V. 460, 36. Acarnanes sex menses habent, V. 86, 6. Acarnanes funduntur ab Agesilao, V. 725, 27. Acarnanes et Ætoli se in vicem conterebant, Fr. 22, 46.

Acastus, Peliam patrem funerans poematum certamen instituit idque Sibylla vicit, M. 820, 35; morbo pediculari exstinctus, V. 567, 18. Hyperes vagata Pheras ad Acastum vel Adrastum venit, M. 364, 34.

Acca Larentia, uxor Faustuli, Romuli nutrix. Sacra Larentialia, V. 22, 45; M. 336, 30.

Accipiter, in Ægyptiorum fabulis, M. 454, 18, 37; M. 465, 16.

Acclamatio, quid. Ps. 118, 40.

Acco et Alphito, quarum formidine pueruli deterrent mulieres a malo otio, M. 1272, 16 (ex Chrysippo).

Acco, proverb. Ps. 168, 50 *sqq.*

Accusativi, Attici per diæresim elati, Ps. 106, 47 *sqq.*

Ἀκίφαλος στίχος, Ps. 173, 33; qualis, *ibid.* 41; *cf.* Ps. 175, 19 et 21.

Acerræ, urbs Italiæ, super Padum sita, V. 358, 49.

Acesias medicus non dexter, de quo proverb. Ἀκεσία; ἰάσατο, Ps. 170, 35 *sqq.*

Acesander, cit. (De Africa), M. 820, 38.

Acestodorus, cit., V. 141, 50.

Acestor, Ephippi Tanagræi filius, interfectus ab Achille, M. 368, 48.

Acetum, frigidum temperatura, M. 792, 23 *sqq.* Acetum sub finem convivii bibere solitus Epaminondas, M. 767, 41. Aceto gaudent culices, M. 1312, 52.

Achææ, festivitas, quæ Demetrio mense celebratur apud Bœotos, ita dicta, quod Ceres ob Proserpinæ descensum sit in dolore (ἄχει), M. 462, 44.

Achæi. Bellum eorum cum Cleomene, V. 428, 14 *sqq.* *cf.* V. 961, 41 *sqq.* Bellum cum Eleis et Ætolis, V. 430, 12 *sqq.* Eorum instituta militaria a Philopœmene immutantur, V. 430, 35 *sqq.* Spartam eis adjungit Philopœmen, V. 435, 28 *sqq.* Philopœmenem magistrum equitum creant, V. 429, 46. Philopœmenis necem ulciscuntur, V. 439, 45 *sqq.* Quinctio Flaminino se conjungunt, V. 443, 38; redimunt Romanos in Græcia servientes, V. 449, 43 *sqq.*; associantur Sicyoniis, V. 1228, 54. Corinthus eis adjungitur, V. 1236, 40. Fœdere junguntur cum Ætolis, V. 1242, 18 *sqq.*; victi a Cleomene apud Hecatombæum, V. 1245, 53 *sqq.* Antigonum arcessunt, V. 1247, 43. Philippum Antigoni filium arcessunt, V. 1250, 27.

Achæorum portus, in Troade, V. 596, 6.

Achæus, poeta, M. 134, 41 (*cf.* Perdit. tragic. fragm. ed. Wagner Parisiis, 1846, pg. 50, 37).

Acharnæ, demus Atticus, V. 390, 8; V. 203, 34.

Achelous, Oceani et Naidis filius, habita cum filia Cletoria per inscitiam re, se ipsum præcipitat in fluvium ab eo dictum, Ps. 97, 29. *sqq.*

Achelous, fluvius Ætoliæ. De Fluviis, XXII. Ps. 97, 19 *sqq.* Axenus primum dictus, Ps. 97, 27; cur Thestius sit nominatus, *ibid.* 20 *sqq.*; cur tandem Acheious, *ibid.*; 28 *sqq.* Zaclum herba, *ibid.* 33 *sqq.* Linurgus lapis, *ibid.* 37. *sqq.*; de Calydone monte, *ibid.* 43; de Myope herba, *ibid.* 49 *sqq.*

Acheron, nominis interpretatio, M. 1161, 25; Acherontis portus, M. 199, 8 (Pindarus).
Achilles in porta periit Alexandri sagitta, V. 575, 38; M. 906, 31. Tenedum populans contra Thetidis jussum Tenem interficit, M. 366, 46. Statua ejus Ilii, V. 802, 12. Epirotæ divinos ei habent honores suaque lingua Aspetum eum vocant, V. 457, 11. Quæst. Græc., cur Tanagræis ante urbem sit locus, nomine Achilleum. Memoratur Achilles Stratonicam Pœmandri matrem rapuisse, Acestorem interfecisse, narraturque quomodo Pœmandrum Chalcidem deduxerit, M. 368, 44; Ps. 103, 8, *ibid.* 16 *sqq*, 30; a Chirone medicinam edoctus, Ps. 158, 12.
Achilles Ægyptius, exercitui Ptolemæi præfectus, Cæsari insidias struit, fuga elapsus bellum Alexandrinum excitat, V. 872, 27 *sqq.*; ob Pompeii necem (*cf.* V. 787, 30, 46; V. 788, 5.) necatur a Cæsare, V. 789, 29.
Achradina, pars urbis Syracusarum, V, 293, 6, 11; V, 368, 1; V, 1157, 35; V, 1161, 30.
Achras, pirum silvestre, M. 373, 16 *sqq*.
Acidusa, uxor Scamandri, qui Eleone regnavit quique cognominem uxori esse jussit Acidusam fontem, M. 371, 7.
Acierum militarium formæ apud Achæos, V. 430, 51 *sqq*.
Acilæ, urbs Siciliæ, V. 367, 32.
Acilius (M'. Glabrio), consul Antiochum ad Thermopylas profligat, deinde Ætolos defectos partim ipse obsidet, partim Philippo exscindendos permittit, V. 409, 19, 32; V. 410, 53; *cf.* V. 437, 37; V. 450, 33 *sqq.*; V. 440, 32.
Acilius (C.), interpres Carneadis et Diogenis apud senatum Romanum, V. 417, 53; *cit.* V. 37, 3.
Acilius (M'. Glabrio), cui Sulla Æmiliam adimit et Pompeio jungit, V. 565, 15; Bithyniam provinciam tenet, V. 756, 24.
Acilius, M. Bruti amicus, V. 1185, 36.
Acilius, miles Cæsaris. Factum ejus in Massiliensi naumachia, V. 852, 51; V. 853, 2.
Ἀχμαίων λέσχη, loci nomen Chalcide, unde exstiterit, M. 367, 47.
Acontius, mons in Bœotia, V. 552, 53; V. 554, 51.
Ἀκράτισμα, quid ita sit dictum, M. 885, 27.
Acrisius, M, 1045, 1; rex Argis, Apesanti pater, *Ps.* 94, 38.
Acro, rex Cæninensium bellum facit Romulo, a quo provocato cæditur, V. 31, 20 *sqq*. *cf.* V. 360, 37.
Acro, medicus Atheniensis, tempore magnæ pestis gloriam sibi parat jubendo ignem pone ægrotantes accendi, M. 468, 23.
Acrocorintha videris porcum venditura, proverb. *Ps.* 170, 17 *sqq*.
Acrocorinthus, describitur, V. 1232, 24; capitur ab Antigono, V. 1232, 34 *sqq.*; capitur ab Arato, V. 1234, 51 *sqq*.
Acropoli Atheniensi omnes canes arcebantur, V. 1141, 37.
Ἀκροπόλεις urbium nomine afficiebantur, V. 343, 15.
Acrotatus, Cleomenis Lacedæmoniorum regis filius, patre etiamnum vivo mortuus est, V. 950, 7. Gyrtiadis apophthegmata, nuntio de morte Acrotati e Creta allato, M. 297, 35, *ibid.* 41.
Acrotatus, Arei filius, prioris nepos, rex Lacedæmoniorum, V. 950, 11. Chilonis, uxor Cleonymi, deperit adolescentem, V. 478, 15 *sqq*. Fortitudo eius Spartam servat a Pyrrho oppugnatam, V. 479, 39 *sqq*. Prœlio ab Aristodemo tyranno apud Megalopolim superatus perit, V. 950, 12. Apophthegma ad parentes, M. 264, 30.
Acrurius, mons in Phocide situs, Galata postea dictus, V. 903, 9.
Actæo Melissi Argivi filius formosus perit, Archia rapere eum conato, M. 944, 34; *cf.* M. 678, 13; ubi alter quoque nominatur Actæo, canibus discerptus.
Actæo, heros Platæensis, V. 388, 33.
Acte, regio oræ Peloponnesiacæ inter Epidaurum et Trœzenem sita, V. 1247, 1; V. 1074, 22.
Actiacæ pugnæ descriptio, V. 1128, 3 *sqq*.
Actio, oratoria a Cleone vitiata, V. 631, 5; *cf.* V. 984, 5; in dicendo, quid possit, Demosthenes edocetur a Satyro, V. 1013, 18 *sqq*. Cicero in emendando actionis vitio Roscii comœdi et Æsopi tragœdi opera utitur, V. 1030, 13, *sqq*. Tib. et C. Gracchorum in actione dissimilitudo, V 983, 47 *sqq*.
Actio (ἐνέργεια), M. 686, 39 *sqq*.
Actium, V. 752, 43. Pugna Actiaca, V. 1126, 48 *sqq*.
Acuphis, Indus nobilis, V. 832, 37.
Ada, Cariæ regina, ab Alexandro constituta, V. 807, 51; bellaria et coquos ei mittit, M. 151, 44; M. 214, 45.
Adiabeni, Assyriæ populus, V. 607, 38.
Adiabenus, Tigranis regis Armeniæ dux, V. 609, 22.
Adiantus planta, M. 743, 34.
Adimantus, Corinthiorum dux in pugna Salaminensi, M. 221, 44. Herodoti relatio de fuga ejus refutatur, M. 1060, 10 *sqq*. Gloriam ejus inscriptio testatur, M. 1061, 5 *sqq*. Filiæ ejus, M. 1061, 12.
Adimantus, archon Atheniensis, inscriptus tabulæ positæ a Themistocle, quum tragœdis sumptus suppeditans vicisset, V. 136, 35.
Adimantus, dux classis Atheniensium ad Ægospotamos, V. 253, 19.
Adimantus, Platonis philosophi frater, M. 587, 39.
Adjutrix, legio Othoniana, V. 1277, 42.
Admetus, ab Apolline atque ab Hercule dilectus, V. 74, 3; M. 930, 51, *sqq*.
Admetus, Molossorum rex, olim a Themistocle graviter offensus, religione ab hoc obstringitur, ut exsulem excipiat, V. 148, 9 *sqq*.
Adonis fertur a sue interfectus; idem qui Bacchus esse creditur, vel Bacchi amasius, M. 815, 32. De ejus cultu, M. 924, 8. Adonidis sacra Athenis, V. 239, 41; V. 639, 46. Adonidis horti, M. 677, 35. Adonide Praxillæ stultior, proverb. *Ps.* 172, 9.
Adonius, spurius deus, M. 924, 8.
Adoptatio, ad initiationem sacrorum requisita, V. 18, 23.
Adorandi deos ritus, quales Romanis, V. 359, 28,
Adranus, deus, quem Siculi colunt et cui Adranum urbs est sacra, V. 288, 43.
Adranum, urbs Siciliæ, V. 288, 42; V. 291, 43.
Adrastea, Jovis et Necessitatis filia, in Thespesii viso, M. 682, 37. Jovis nutrix, M. 798, 39. Adrasteæ sanctio, M. 688, 44; fatum vocatur, Fr. 37, 18.
Adrasteæ mons (Ἀδράστεια), ad Propontidem, V. 593, 50.
Adrastia radix, quæ crescit in Athenæo monte, mulierem quæ forte comederit, furientem reddit, *Ps.* 95, 4 *sqq*.
Adrastus, Theseo adjuvante corpora recuperat eorum, qui sub Cadmea ceciderant, V. 16, 7 *sqq*. Cicero Adrastum vocat M. Aquinium, V, 1043, 20. Alcmæonis dictum in Adrastum, M. 106, 9. Adrasti equus testudinis sectatur vestigia, proverb., M. 1324, 49.
Adria, urbs Etrusca, Piceni, ad Adriaticum mare sita, V. 162, 40; V. 1230, 12 (ab Antigono præsidio tenetur).
Adrianus, militum dux sub Lucullo, V. 599, 41, 49.
Adriaticum mare, ab Adria urbe dictum, V. 162, 40.
Adrumetum, urbs, V. 940, 41.
Adulterium, Lucumonis, V. 162, 22 *sqq*. Adulteria, Spartæ incognita, V. 58, 37, *cf.* M. 280, 42. Jus adulteri occidendi Solonis legibus concessum, V. 105, 37. Thuriorum legibus concessum, adulteri ut in comœdiis traducerentur, M. 628, 20. Adulterarum pœna apud Cu-

mæos, M. 359, 42. Adulterium apud Cianos annorum septingentorum spatio ignotum, M. 308, 31.
Adurus, nomen antiquum Caici fluvii, *Ps.* 96, 24.
Adverbiorum commutatio, *Ps.* 118, 21 *sqq.*
Æacides Arybbæ ex Troade filius, Epiri rex, pater Pyrrhi, V. 457, 19 *sqq.*
Æacides, Dionysii Delphici filius, Peripateticus, M. 1181, 23.
Æacidæ, V. 143, 8. Æacidæ vel Pyrrhidæ reges in Epiro, V. 457, 8; bellatores, V. 477, 45.
Æacus, Scironis gener, V. 5, 28; ex Endeide gignit Peleum et Telamonem, *ibid. cf.* M. 384, 3; propter Psamanthes filium interfectum a Telamone hunc exilio mulctat, M. 383, 30. Templum ejus in Ægina, V. 1025, 39; M. 1031, 40. Æacus in Europa mortuos judicat, M. 145, 23.
Ææa, Circes insula, unde dicta. *Ps.* 134, 45.
Æantis, tribus Attica, M. 776, 3, 27 *sqq.*; dicta ab Ajace, M. 761, 47. Ob tribulium quinquaginta occisos in Platæensi pugna sacrificium Nymphis Sphragitidibus instituitur, V. 396, 51.
Æclus, Xuthi filius, M, 365, 26.
Ædepsus, Eubœæ urbs cum thermis, V. 559, 28. Lavacri Ædepsii, M. 591, 22; M. 810, 39.
Ædilis. De duabus ædilitatibus Romanis, V. 486, 28 *sqq.*; V, 487, 9; V. 264, 54.
Ædilitas Cæsaris, V. 846, 33, *ibid.* 43; Favonii, V. 932, 42.
Ægæ, Æoliæ oppidulum, V. 149, 9.
Ægeæ, urbs Macedoniæ, V. 477, 47.
Ægeis, tribus Attica, V 241, 37; V. 635, 16; M. 1017, 45.
Ægesta, Siciliæ urbs. Ægestæi Trojanorum posteri, V. 625, 26; legati Athenis, V. 634, 24. Æmilius Censorinus tyrannus, M. 388, 1.
Ægesthius, ab Jove trahens originem, ex Ida puella Idæos Dactylos procreat et monti Gargaro nomen Idæ indit, *Ps.* 90, 16.
Ægeus, ex Erechthei posteris, pater Thesei a Pandione adoptatus, V. 6, 28; sobolem desiderans a Pythia mulierem attingere vetatur, priusquam Athenas appulerit, V. 2, 16; hoc de oraculo consulit Pitheum absque eo inducitur, ut se jungat Æthræ; ensem et calceos sub ingenti abditos saxo relinquit agnitionis signa, V. 3, 10; a Medea perpellitur, ut Theseum, qui hospes venerat, medicamentis tollat, cultro vero animadverso, filium agnoscit, V. 6, 9; præter velum atrum aliud gubernatori dat candidum cum præcepto, ut id in reditu attollat, sospite Theseo, V. 8, 25; velo candido non sublato, de rupe se præcipitat, V. 11, 5; V. 45, 42.
Ægeum mare, V. 577, 43.
Ægialia, insula parva inter Cretam et Cythera, V. 977, 24; V. 978, 16.
Ægias, argentarius Sicyonius, V. 1233, 26.
Ægicores, vide Αἰγικορεῖς.
Ægienses, Romanis conciliantur, V. 409, 36.
Æginensis mina, M. 278, 35.
Ægina insula. Ægina primum optimos liberos genuit, proverb. *Ps.* 171, 4.
Ægina, regio in Jo insula, *Ps.* 101, 41.
Æginetæ; bellum, quod Themistocle juvene post Marathoniam pugnam gerunt; maritima eorum potentia, V. 135, 34; palmam virtutis ferunt in Salaminensi pugna, V. 144, 3; Athenienses Spartæ clam accusant, V. 201, 12; omnes insula pulsi a Pericle, V. 204, 21; *cf.* V. 677, 11; in patriam reducti a Lysandro, V. 526, 36; de festo, quod Neptuno celebratur, Thiasi dicto; Monophagi; Veneralia M. 371, 28.
Ægipan, M. 382, 48; ceterum vide Silvanus.
Ægira, Achaiæ urbs ad sinum Corinthium, M. 375, 11.
Ægis Minervæ vel os Gorgonis, V. 139, 51. Ægis circa urbem, proverb. *Ps.* 172, 22.
Ægisthus, interempto Agamemnone Mycenæis dominabatur, *Ps.* 154, 3.
Ægithalli et acanthyllidis odium, M. 650, 2.
Ægium, urbs Achaiæ, V. 1244, 48; V. 1247, 32; V. 409, 36.
Ægle Panopeis a Theseo amata, V. 10, 5.
Æglator, Cyrenæus, Aretaphilæ pater, M, 316, 1.
Ægon Argivus, aquila in domum devolante, rex creatur, M. 417, 5; *cf.* M. 483, 39.
Ægospotamos, fluvius in Chersoneso Thraciæ, V. 253, 20; V. 523, 4. Lapis ingens de cœlo lapsus ad Ægospotamos colitur a Chersonesi incolis, V. 524, 45.
Ægyptii. Descriptiones successionis regum citantur, M. 448, 2. Ægyptiorum rex quadraginta millia medimnorum frumenti dono mittit Atheniensibus, V. 206, 28. Defectio a rege Persarum, quam Atheniensium auxilio faciunt, V. 152, 47. — Reges modo e sacerdotibus, modo e bellicosis leguntur, M. 433, 19. Juramento obstringuntur judices, ne regi ipsi injustam flagitantem sententiam morem gerant, M. 207, 10. Lex : τὴν ἔγκυον, ἂν ἀλῷ θανάτου, μέχρι τέκῃ, φυλάττειν, M. 668, 22. Sententia de deorum cum hominibus consuetudine, V. 73, 49. — De his, quæ Græci ab Ægyptiis didicerint (ex Herodoto), M. 1044, 31. Fabula de quinque diebus adjectitiis, quibus Rhea paruerit Osirim, Aruerim, Typhonem, Isidem, Nephthyn, M. 434, 47 *sqq.* — Typhonem vocant Sethi, M, 449, 35; M. 454, 3. Bebon quoque ac Smy, M. 459, 42. — Osiridem vocant Solhi, M. 459, 29. — Καίμιν appellant Orum, Isidem Muth, nonnumquam Athyri et Methyer, M. 457, 24 *sqq.* — De dæmonibus, M. 505, 35. De hominum cum diis consuetudine, V, 73, 48; *cf.* M. 875, 20. De duobus Cupidinibus, vulgari et cœlesti, de Sole et Venere, M. 934, 7 *sqq.* Honores habent multos Menelao et Helenæ, M. 1044, 24. — Sacerdotes fabam abhorrent, piscibus abstinent, M. 889, 4; alia *ibid.*; sale abstinent, M. 833, 11, 20; mare abominantes, salem Typhonis spumam vocantes, salem et pisces aversantur, M. 544, 46. — Ægyptii statuunt partes mundi ad ortum solis sitas esse faciem, dextra, quæ ad septentrionem, sinistra, quæ ad meridiem vergunt, M. 444, 40. Quavis die ter adolent soli, resinam sub ortum, myrrham meridie, Kyphi, quod vocant, circa occasum, M. 455, 23. Lunam ad res amatorias invocant, M. 455, 37. Primo unico, deinde quatuor mensibus annum componebant, V. 86, 6. De lunæ quantitate, M. 455, 23. Viginti numerant litteras, M. 457, 22. Rota symbolum vitæ mutabilis, V. 83, 17. Ibis, signum primæ litteræ, M. 901, 16. Odium pingendo piscem notant, cujus rei adhibetur exemplum, M. 444, 52. Ægyptum tanquam nigram oculi partem, Chemiam vocant et cordi comparant, M. 445, 29. Orientem solem exprimunt picto puerulo, qui loto insidet, M. 488, 12; *cf.* M. 434, 25. Cadaverum curatio, M. 188, 41, *cf.* M. 1219, 15. Fortunis et potentia præcipui Abydi humantur, M. 439, 10. De mortui simulacro in conviviis circumferri solito, M. 437, 35; M. 175, 51. De acclamatione, Manerotes, M. 437, 29. Pueros facultate divinandi præditos putant, M. 460, 8. Phalli veneratio, M. 438, 7. De papyreis lembis, M. 437, 48. Funiculus in medium projectus conscinditur, M. 438, 24. Sistrum, quo diebus festis utuntur, descriptum, M. 460, 8. Aratri usum non admittunt, M. 814, 15. Fabula de Hori distributione, Fr. 3, 40. Ægyptius agricola est αὐτοδίδακτος, Fr. 3, 13. Αἰγυπτιακοὶ λόγοι, Fr. 17, 47. In Ægypto, quæ post Pleiadis occasum et ante solstitium hibernum seruntur, tertio die procrescunt, Fr. 25, 1. Ægyptii, Phœnices atque adeo Græci primos pro diis ha-

huerunt Solem, Lunam, Cœlum, Terram et reliqua elementa, Fr. 55, 33. Ægyptius onera bajulans, proverb. *Ps.* 166, 12.

Animalium veneratio et fabulæ de iis, M. 856, 35; M. 814, 5. De deorum in animalia transitionibus et transformationibus, M. 464, 9; V. 465, 17. — Apis, M. 875, 17. — Aspis, M. 465, 36. — Bos, M. 465, 19. — Canis, M. 464, 37; M. 451, 7; M. 434, 25. — Canthrum, M. 465, 20. — Crocodilus, M. 465, 39. — Equus fluvialis, M. 445, 4. — Felis, M. 460, 20, *sqq.*; M. 465, 28. — Ibis, M. 464, 4; M. 1192, 23; M. 814, 32. — Ichneumon, M. 465, 20. — Leo, M. 815, 27. — Lepus, M. 815, 6. — Lupus, M. 464, 35. — Μυγαλῆς, M. 815, 23. — Mus, M. 772, 15. — Oryx, M. 1192, 54. — Ovis, M. 464, 36; M. 465, 20. — Oxyrynchus, M. 464, 38; M. 438, 6. — Vultur. M. 353, 18.

Dicta, M. 225, 10 (Ægyptii rogati, quid velatum gerat); M. 726, 32 (Ægyptiorum, qui in Æthiopiam migravere).

Ægyptus, Vulcani et Leucippes filius, rex Ægypti oraculo edito Aganippen filiam immolat et se ipsum in fluvium conjicit ab eo nominatum, *Ps.* 91, 35 *sqq.*

Ægyptus, a priore dicebatur Nilus fluvius, *Ps.* 91, 34, *ibid.* 44.

Ἀετυχῦται, potentes apud Milesios, cur ita fuerint dicti, M. 367, 38.

Ælia, altera Sullæ uxor, V. 543, 50.

Ælius Tubero, filiam Æmilii Pauli ducit; paupertas ejus, V. 307, 39; *cf.* M. 239, 47.

Ælius (Sext.), consul cum Quinct. Flaminino, V. 441, 27.

Æmilia, Æneæ et Laviniae filia, Romuli mater ex Marte fertur, V. 21, 13.

Æmilia, virgo Vestalis, incestus convicta, M. 350, 32.

Æmilia, L. Æmilii Pauli filia, uxor Scipionis Africani, V. 306, 1.

Æmilia, Scauri filia et Metellæ, gravida M.' Glabrioni marito adempta a Sulla Pompeio conjungitur; statim mortua est in partu, V. 365, 4; V. 743, 5 *sqq.*

Æmilianus, rhetor Nicæensis, *cit.* M. 510, 19.

Æmilii, patricia familia. Nomen traditur ortum a Mamerco, Pythagoræ filio, istius familiæ principe, qui ab αἱμυλίᾳ sermonis cognomentum Æmilii tulerit, V. 305, 36; V. 77, 50.

Æmilii, cur dicantur crudeliter imperantes, M. 388, 10.

Æmilius, Sybarita inter venandum uxori supervenit dilaniatæ a canibus, M. 382, 25.

Æmilius Censorinus, Ægestanorum tyrannus, Aruntium Paterculum in equum æreum, quem ipse fabricatus dono dederat tyranno, primum injicit, M. 388, 1.

Æmilius, (M.) Camillo dictatore consul creatus, V. 181, 51.

Æmilius Paulus, Pyrrhum vincit, aram eo loco ponit, ubi Valerius Conatus terra absumptus erat, M. 377, 54.

Æmilius (L. Paulus.), consul, Terentii Varronis collega; colloquium cum Fabio Maximo, V. 218, 7; sanciatus in pugna Cannensi inter occisos se propipiens exspirat, V. 219, 38; *cf.* V. 305, 44.

Æmilius (L. Paulus), prioris filius. Vita ejus, V. 305. De genere ejus et adolescentis studiis, V. 305, 36 *sqq.* Ædilitatem primum de superioribus magistratibus adeptus, deinde augur est factus; accurata ejus observatio rituum patriorum, perinde ac postea militaris disciplinæ, V. 306, 14 *sqq.* Bellum gerit in Hispania proconsulari cum potestate; negligentia in re facienda, V. 306, 46 *sqq.* Papiriae, quam primam in matrimonio habuit, nuntium remittit, sublatis ex ea Scipione et Fabio Maximo, quos liberos adoptandos in familias alias dedit; filiæ ejus, V. 307, 13 *sqq.* Consul creatus Ligures Alpinos expugnat; post consulatum denuo petit; repulsam passus, otio se dat et educationi filiorum cum Romana, tum Graeca disciplina operam navat, V. 307, 53 *sq.* *cf.* M. 239, 15. Post clades, quas duas Romani a Perseo acceperant, Paulus Æmilius invitus iterum consul et simul dux belli declaratur; omen filiola e foro redeunti offert, V. 310, 25 *sqq.* *cf.* M. 239, 21. Verba, quæ consul creatus ad populum libere facit, V. 311, 3 *sqq*; M. 239, 15. Secunda navigatione prosperoque itinere profectus ad exercitum (V. 311, 22 *sqq*), disciplinam neglectam iterum astringit, V. 312, 43 *sqq.* *cf.* edictum ejus ad exercitum, V. 1215, 6. Puteos fodit, V. 313, 7. Per Perrhæbiam juxta Pythium et Petram mittit Scipionem Nasicam et Fabium Maximum filium, ut hostem circumveniant, V. 313, 48 *sqq.* Ubi Nasicæ se junxit, ad hostem ducit et in conspectu ejus castra ponit; lunæ defectio, V. 315, 18 *sqq.* Prœlium et victoria apud Pyduam, V. 316, 10 *sqq.* Macedones, Perseo fugiente, Æmilii fidei se committunt atque bidui spatio totam ei Macedoniam tradunt, V. 320, 15 *sqq.* Verba Æmilii erga Perseum turpi modo se dedentem et voces homine ingenuo indignas proferentem, V. 321, 48 *sqq.* M. 239, 44. Circumit per Graeciæ urbes; dictum de Jovis statua a Phidia facta; regionem Macedonibus reddit, tributo solo eis impenso; spectacula et convivia edit; liberalitas ejus; præmiorum distributio, V. 322, 41 *sqq.* Senatus consulto militibus ex Epiri oppidis prædam concedi jubente, una hora centum et quinquaginta hominum millia in captivitatem abducta, urbes septuaginta direptæ sunt, V. 323, 35 *sq.* Romam redit; milites irati, quod non parem spei prædam acceperant, parum studiose triumphum expediunt; Servius Galba palam contendit, non esse triumphum ei concedendum; M. Servilii oratio contra Galbam; omnes tribus triumphum decernunt V. 324, 4 — 325, 32. Æmilii Pauli triumphus, V. 325, 32 *sq.* usque ad 327, 23. Quinque diebus ante et tribus post triumphum filios duos ex altera conjuge natos morte amittit, V. 327, 23 *sq.* Verba quæ in concione fecit, altero filio mortuo, V. 327, 36 *sq.*; *cf.* M. 240, 1. Tantam in aerarium attulisse fertur pecuniam ut populi collationibus in posterum opus non esset, usque ad Hirtii et Pansæ tempora, V. 328, 51 *sqq.* In republica etsi semper optimatum socius tamen populi studium magnum habebat. Censura ejus, V. 329, 3. (Æmilio censore pons lapideus confectus, V. 78, 29.). Morbo affectus medicorum suasu Eleam, Italiæ urbem discedit; post, populi precibus obsecutus et Romam reversus publica et privata sacra perpetrat, quibus peractis, cum domi decubuisset, tertio die obit; funus ejus; bona, quæ reliquit, V. 329, 41.

Dicta ejus, M. 239, 15 *sqq.* 4 (Excubias sine hasta et gladio peragi jubet.); 5 (Ad Nasicam); 6 (τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς καὶ φάλαγγα συστῆσαι καὶ συμπόσιον, *cfr.* M. 745, 22); 8 (patera Tuberoni data); 9, (quum paulo ante et paulo post triumphum duos amisisset filios, *cf.* V. 327, 43 *sqq.*).

Æmilius (M. Lepidus), quartum senatus princeps, Æmilio Paulo legente, V. 329, 36.

Æmilius, præco Romanus, V. 329, 20.

Æmilius Scaurus, vide Scaurus.

Ænaria, insula prope Minturnas, V. 511, 26; V. 509, 15.

Æneades, id est Romanus, V. 449, 8; 13.

Æneas, Palladium Trojanum in Italiam attulisse fertur, V. 166; 17. Addunt alii Samothracia sacra a Dardano Trojam advecta inde ab Æneа in Italiam esse allata, V. 166, 18. Pugna contra Mezentium Etruscorum imperatorem, M. 340, 1 *sqq.* Rem sacram faciens Diomede prætereunte caput velat, M. 328, 32; M. 329, 5. Lavi-

nium urbem condidit, V. 272, 6. Roma, Telephi filia, Æneæ uxor, V. 20, 47.
Ænianes; eorum migrationes; Temo glebam ab Inachiorum rege accipit; Phemii Ænianum regis pugna cum Hyperocho rege Inachiorum; mendicatoria caro, quæ Temonis posteris tribuitur, M. 362, 15. *sqq.* De bove, quem Æno Cassiopeam abducunt et de cantilena virginum, M. 366, 13.
Ænigmata, *vide* Griphi.
Ænitus, Numitoris filius, in venatione interfectus ab Amulio, M. 387, 12.
Ænus, Thraciæ urbs, V. 911, 16, 38.
Æolenses, Chalcidem in Euboea habitantes, contra Xuthi filios debellant, M. 365, 25.
Æoles, Smyrnam capiunt, Lydis pulsis, *Ps.* 101, 24.
Æoli insulæ, V. 159, 19; M. 729, 10.
Æolica lingua: καμμονίη, M. 26, 38; *ἀσβολωμένοι*, V. 572, 54. P pro B usurpant, M. 815, 2. M. 360, 39 (πλατυχαίτας). Æolicæ dialecti specimina ex Homero sumpta, *Ps.* 105, 40—106, 8; Æolum syncopa, *Ps.* 105, 40; tertia Imperfecti persona in η, *ibid.* 42 *sq.*; littera σ mutata in δ, *ibid.* 50; pleonasmi, *ibid.* 51; secunda verborum persona in θα, *Ps.* 106, 2; consonantium duplicatio *ibid.* 4 *sq.*
Æolius nomus citharœdicus, M. 1384, 34.
Æolus, Etruriæ rex. Filii ejus sex, totidemque filiæ ex Amphithea, M. 384, 16.
Æpea, urbs Cypria, V. 111; 15.
Æqualipedes versus quales, *Ps.* 173, 32 *et* 35 *sq.*
Æquanimitas, M. 694, 12.
Æqui, populus Italiæ, socii Volscorum, V. 279, 4; victi a Posthumio Tuberto, V. 154, 30. Bellum contra Romanos post Gallorum incursionem, V. 174, 19; V. 176, 14.
Æquinoctium, vernum, Fr. 25, 46.
Aër, principium, *Ps.* 125, 14; aëre æther excelsior, *ibid.* 30 *sq.*; per Junonem intelligitur, *Ps.* 125, 45; cur dicatur ζόφος ἡρόεις, *Ps.* 126, 18.
Ærarium, Saturni templum, V. 123, 25, *cf.* M. 339, 8.
Aeropa, M. 428, 10.
Aeropus, cujus ad filios post Philippi Magni mortem Macedonia inclinabat, M. 402, 7; mensulis et lucernulis fabricandis otium terebat, V. 1071, 29.
Aeropus, Pyrrhi Epirotæ familiaris, V. 462, 17.
Æschines, Sicyoniorum tyrannus ejectus a Lacedæmoniis, M. 1047, 15.
Æschines, Lamptrensis, conspirationis causa detectæ ab Aristide fugitivus, V. 390, 7.
Æschines, Socraticus cum Platone apud Dionysium, M. 81, 14 *sqq.*
Cit. V. 309, 34; V. 197, 35 (de Aspasia *cf.* V. 203, 6) M. 48, 16 (de colloquendi modo); M. 13, 27.
Æschines, Academicus. Dicta, M. 561, 2 (ira adversus Aristippum oborta); M. 966, 22 (de Carneade).
Æschines, orator Atheniensis; de familia ejus, de adolescentis institutis, M. 1023, 34 *sq.*; contrariam Demosthenicæ partem in republica capessens cum aliis multas legationes obit, tum illam ad Philippum de pace, M. 1023, 47 *sq.*; M. 1024, 50; *cf.* V. 1018, 35; eam ob legationem in jus vocatus a Demosthene, patrocinio Eubuli usus evadit, M. 1024, 2, 53; aliquanto post Ctesiphontem accusat, causa cadit et Rhodum in exilium abit, ubi aperit scholam, M. 1024, 13; V. 1030, 48, *ibid.* 27; V. 1023, 10; in Samo vita decedit, M. 1024, 28. Varia ex ejus vita, M. 1024, 39 *sq.*; M. 589, 41; M. 1035, 30.
Orationes quatuor, quarum illæ in Timarchum (*cfr.* M. 1024, 48; *cit.* M. 428, 40.), de male obita legatione, contra Ctesiphontem sunt germanæ, Deliaca non est Æschinis, M. 1024, 32.
Apophthegmata, M. 1024, 23, (οὐκ ἂν ἐθαυμάζετε, Ῥόδιοι, εἰ πρὸς ταῦτα Δημοσθένους λέγοντος ἠκούσατε); M. 1263, 37 (Δεῖ τὸν ῥήτορα τὸ αὐτὸ φθέγγεσθαι καὶ τὸν νόμον).
Citata, M. 142, 31, (adv. Ctesiph.); *ibid.* 27; M. 428, 35; M. 1021, 31; M. 1024, 15, *ibid.* 33; V. 1011, 31; V. 1014, 21; V. 1016, 37.
Æschylus, Timoleontis necessarius, Corinthius, V. 284, 30.
Æschylus, Argivus, V. 1237, 40, 49.
Æschylus, tragœdiarum poeta. De fastu ejus et apparatus curiositate Sophoclis sententia, M. 94, 35; *cf.* M. 426, 30 (Grandiloquens). Tragœdia ejus Psychostasia, M. 19, 36. Jonis Chii familiaritate utitur, M. 95, 15. Inscriptio monumenti Gelæ ei positi, M. 730, 43. Æschylus et Phrynichus tragœdias ad continua argumenta promovent, M. 744, 31. Quando scripserit tragœdias, M. 753, 41; *cf.* M. 872, 26. Statua ejus ex Lycurgi oratoris sententia posita, M. 1025. 53. Pugnæ Marathoniæ interfuit, M. 761, 30, Certamine tragœdiarum victus a Sophocle in Sicilium concedit, ibique mortuus et juxta Gelam sepultus est, V. 578, 1 *sqq.* Chromatico genere abstinuit, M. 1390, 47. Gorgias tragœdiam Septem ad Thebas inscriptam Martis plenam dixit, M. 872, 28. Sophoclis in eum dictum, quod ebrius scriberet, Fr. 42, 1. — Dictum in Isthmico certamine ad Jonem Chium prolatum: οἷον ἡ ἄσκησίς ἐστιν. οἱ θεώμενοι βοῶσιν, ὁ δὲ πληγεὶς σιωπᾷ, M. 36, 17; M. 95, 13.
Prometheus vinctus, M. 121, 46, *sqq.*; V. 574 *sqq.*; M. 553, 4 *sqq.*
Septem ad Thebas, V. 592 *sqq.*; M. 39, 41 (*cf.* M. 105, 16; M. 223, 20; V. 382, 25.).
Supplices, M 508, 47 (*cf.* M. 733, 47.); v. 226, M. 353, 15; v. 679, *sqq.*, M. 927, 19.
Elegiæ, M. 390, 32 (*cf.* Æsch. fragm. ed. Ahrens, p. 263; *cf.* M. 410, 13; M. 775, 43; V. 1058, 36); M. 761, 32.
Deperditarum tragœdiarum fragmenta, M. 19, 22 (Psychostasia? *cfr.* Æsch. fragm. ed. Ahrens p. 212, *nr.* 145); *M.* 19, 49 (Niobæ *nr.* 176, *cfr. M.* 1303, 40); *M.* 44, 31 (*nr.* 347); *M.* 73, 31 (Myrmidonum *nr.* 37, *cf. M.* 917, 46 *sqq.*); *M.* 97, 21 (Jaculatricum *nr.* 134, *cf. M.* 937, 48); *M.* 103, 34 (Promethei πυρκαέως.); M. 117, 25 (Promethei soluti, *nr.* 71, *cf. M.* 1180, 50.); *M.* 127, 1 *sqq.* (*nr.* 339); *M.* 131, 20 (Philoctetæ *nr.* 105); M. 139, 5 (Niobæ *nr.* 168); *M.* 139, 39, *sqq.* (*cf.* Stob. CVIII, 43 et Euripidis fragm. ed Wagner, Parisiis 1846, *nr.* 902.); *M.* 353, 15; *M.* 361, 17 (*nr.* 403); *M.* 474, 54 (Neaniscorum *nr.* 23); *M.* 438, 44 (Mysorum *nr.* 273); *M.* 527, 28 (*nr.* 399); *M.* 551, 23 (incert. *nr.* 400); *M.* 728, 19 (Niobæ *nr.* 173, *cf. M.* 951, 4); *M.* 757, 24 (incert. *nr.* 398); M. 766, 46, (e Cabiris); *M.* 917, 48 (Myrmidonum *nr.* 37); *M.* 925, 40 (Promethei soluti *nr.* 78); *M.* 932, 48, (inc. *nr.* 368); *M.* 1008, 54 (Atalantæ *nr.* 274; *cf.* V. 1080 41.)
Citata incertæ sedis, M. 438, 44; M. 508, 47; M. 775, 47; M. 1130, 37; M. 1164, 1; M. 1180, 52; M. 1199, 3; M. 1294, 19; M. 1331, 9; M. 1333, 39; V. 1, 16; V. 16, 17 (Eleusinii); V. 26, 42; V. 142, 23 (Persarum); V. 382, 25 (Sept. ad. Th.); V. 628, 47 (Agamemnon); V. 738, 20 (Prom. soluti); V. 1080, 41. — Æschylus imitatus Homerum cit. *Ps.* 147, 3 *sqq.* (Ἀλλ' οὔτε πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβὼν κτλ.).
Æsculapius, M. 627, 28; M. 669, 27; M. 874, 38 (educatur a Chirone). Templum apud Epidaurum, V. 752, 42. Quæst. Rom. XCIV, cur Æsculapii fanum extra urbem est? M. 353, 26. Æsculapius Sophoclis hospitio usus, V. 74, 13.
Æsion, dictum de oratoribus, V. 1015, 44.
Æso, fluvius Macedoniæ prope Pydnam, V. 315, 14.
Æsopus, tragœdus, quum aliquando in theatro personam Atrei de ulciscendo Thyesta deliberantis ageret, famulum

prætercurrentem mente captus interfecisse fertur, V. 1030, 16.

Æsopus, fabularum conditor; Sami emptus, M. 673, 47. Sardes arcessitur a Crœso, sermo cum Solone, V. 112, 36. A Crœso ad Periandrum et Delphos ad oraculum missus (M. 178, 6.) ob offensam aliquam de saxo præcipitatur a Delphis; pœnas dant, M. 473, 32; *cf.* M. 489, 13. Persona colloquii, Septem Sapientum Convivium inscripti. M. 173. — M. 17, 1 (μυθάρια). Linguas avium intelligit, M. 180, 53 *sqq.* Hesiodi dicitur discipulus, M. 187, 33. Fabulas composuit, in quibus Delphica præcepta, ne quid nimis etc., continerentur, M. 194, 40; M. 1061, 45. Fabulæ ejus a Socrate in carminis modos redactæ, M. 18, 52.

Fabulæ: De vulpe ægrotantem bovem invisente, M. 94, 34. — De vulpe et panthera, M. 184, 7, (*cf.* M. 605, 32.) — De vulpe et echino, M. 965, 35. — De luctu, M. 736, 39, (*cf.* M. 133, 47.) — De equo et asino, M 163, 22. — De sole et aquilone, M. 165, 32. — De gallina et feli, M. 594, 13. — De femina parturiente, M. 170, 36. — De grue et vulpe, M. 744, 15. — De mulo in flumine imaginem contemplante, M. 178, 6. — De lupo pastores in tabernaculo ovem comedere vidente, M. 158, 3. — De cane ob frigus de domo sibi paranda cogitante, M. 186, 27. — De fenestris oculorum, M. 782, 25. — De regulo humeris aquilæ vecto, M. 985, 7. — De mantica, V. 673, 26. — Χαλεπώτατός ἐστιν ὁ τῶν εὐτυχούντων θάνατος, V. 354, 44. — De venatore, V. 1245, 36. — De cuculo et aviculis, V. 1241, 11. — De cane, qui pellem in mari videns natantem ebibere illud conatur, M. 1305, 18. — De ranuncula ejusque matre, *Ps.* 79, 42. De festo die et profesto, *Ps.* 79, 50 *cf.* Apophth. Themistoclis.

Æsuvium pratum, locus sacer, ubi prœlium contra Etruscos et Tarquinium commissum est, V. 120, 49.

Æther, aëre excelsior, *Ps.* 125, 40. Æther per Jovem intelligitur, *ibid.* 49.

Æthicæ in Thessalia, M. 362, 18; M. 366, 18.

Æthiopes, M. 919, 50; M. 649, 42; M. 1114, 10 (trigesimo anno senescunt.); eanem regiis afficiunt honoribus, M. 1301, 43.

Æthiopis omen Bruti militibus oblatum, V. 1200, 17.

Æthra, Pitthei filia, Ægeo jungitur, V. 2, 24; filium Theseum edit, V. 2, 38, ab hoc deposita Aphidnis cum Helena (V. 17, 15), a Tyndaridis Lacedæmonem abstrahitur et inde cum Helena Trojam, (Ilias. III, 144), V. 18, 34. Munitus ab Æthra educatus, *ibid.* Diversa Istri narratio, V. 18, 42.

Aetites, (*cod.* Astiges), lapis in Euphrate fluvio crescens, parturientes juvat, *Ps.* 96, 5.

Ætnæus ignis, M. 1134, 19.

Ætoli, Nabidem per fraudem cædunt, V. 435. 37; Romanis associati contra Philippum, V. 443. 40; *cf.* V. 145, 46, Quinctium Flamininum apud Græcos accusant, V. 447, 3; Antiochum contra Romanos adjuvant, V. 450, 25. Pro ipsis Quinctius deprecatur, V. 451, 5. Atheniensium clades Ætolica, V. 629, 18. Occultum Antipatri fœdus cum Ætolis, V. 827, 5. Bœoti ab Ætolis victi ad Chæroneam, V. 1232, 9. Bellum contra Achæos, V. 1241, 16, *sqq.*; *cf.* V. 955, 23. Fœdus cum Achæis, V. 1242, 20. Ætolicæ mulieris cum dracone consuetudo, M. 1190, 25. Ætoli et Acarnanes vicini se invicem contriverunt, V. 22, 45.

Ἀετός, cognomentum (Antiochi), V. 384, 23.

Æxonensis tribus, Athenis, M. 1027, 20.

Affectionum verborum mutatio apud Homerum, *Ps.* 117, 3, *sqq.*

Afranius (L.), Armeniæ a Pompeio præfectus (V. 760, 5) Parthos ejicit, V. 761, 16; Arabes circa Amanum montem in potestatem redigit, V. 762, 48; Pompeii opera et pecunia ad consulatum promovetur, V. 766, 3; *cf.* M. 984, 17; Pompeianus dux in Hispania profligatur a Cæsare, V. 689, 49; V. 690, 9; V. 781, 1 *sqq.*; V. 865, 25; in castris Pompeii in Macedonia ad decertandum eum impellit, V. 780, 19; V. 868, 20; una cum Scipione vincitur a Cæsare ad Thapsum urbem, V. 874, 20, 28.

Afri, M. 669, 20.

Africanum bellum, V. 403, 25. Africæ ficus, V. 420, 42.

Africum mare, V. 475, 7, *et* V. 754, 31. Africus ventus, M, 1092, 17.

Agamedes, cum Trophonio templum Delphis ædificavit, decantatus a Pindaro, M. 130, 19; *cf.* Fr. 42, 20 *sq.* (mors eorum.). Agamedis fratris caput Trophonius habet, *Ps.* 168, 3.

Agamemnon, (Homericus), M. 367, 34; V. 678, 18; pulchrum Argynnum per Bœotiam subterfugientem sectatur, M. 1212, 20; *Ps.* 102, 50; *Ps.* 103, 11 *ibid.* 14

Aganice, Hegetoris Thessali filia, defectionem lunæ ratiocinatione præcipit, M. 172, 48.

Aganippe, filia Ægypti, oraculi jussu immolatur a patre, *Ps.* 91, 41.

Agapestor, Academicus, M. 752, 46.

Agarista, Clisthenis neptis, Xanthippi uxor, mater Periclis, V. 183, 27.

Agasicles, rex Lacedæmoniorum; dicta ejus, M. 253, 14.

Agatharchidæ Samii Περσικά, M. 376, 15 (ἐν τῷ δευτέρῳ), M. 894, 9; *Ps.* 87, 48 (ἐν δ' περὶ Λίθων); *Ps.* 88, 36, (ἐν τοῖς Φρυγιακοῖς).

Agatharchus pictor, quem Alcibiades vinctum, ut domum suam pingeret, coegit, liberatum condonavit, V. 238, 21. Zeuxis de eo, V. 190, 44. Αὐτοδίδακτος, Fr. 13, 14.

Agathippe, Chrysorrhoæ ex Apolline mater, *Ps.* 85, 16.

Agathobulus, Epicureus; de morbis ejus, M. 1333, 27.

Agathoclea Samia, Ptolemæi regis amasia, M, 920, 39; V. 978, 45.

Agathocles, Syracusanorum rex, Corcyram dotem dat filiæ Pyrrho Epirotæ nuptæ, V. 462, 37. Excursio contra Carthaginem, V. 467, 4. De morte ejus, V. 466, 51. Alia, V. 1074, 44. Insulæ præses contemtim dictus, M. 1004, 40.

Dicta, M. 210, 18. 1. (*cf.* M. 658, 20 *sqq.*; M. 556, 26); 2. (responsa ad Corcyræos et Ithacenses; *cfr.* M. 674, 2); *Ps.* 71, 7.

Agathocles, Lysimachi regis filius, V 1078, 30. Bellum contra Demetrium in Phrygia, V. 1088, 10.

Agathocles, Samius, *cit. Ps.* 87, 19 (ἐν τῇ Πεσσινουντίων πολιτείᾳ).

Agathocles, Milesius, *cit. Ps.* 93, 43 (ἐν τοῖς περὶ Ποταμῶν).

Agathon, tragœdus, Mysos fabulam docens, primus chromaticum tragœdiæ immiscuit genus, M. 783, 11 *sqq.*; fistulam e convivio ad mulieres emittit, M. 638, 12; M. 768, 47 (in mollitiem suam jocatur); M. 765, 50.

Agathon, (alius atque superior videtur), formosus apud Archelaum regem; Euripidis dictum, M. 210, 43 (*cf.* V. 229, 42; M. 941, 43).

Agathon, Samius, *cit.* M. 387, 43, *Ps.* 91, 25 (ἐν β' Σκυθικῶν), *Ps.* 93, 42, (ἐν β' περὶ Ποταμῶν).

Agathonymus, *cit. Ps.* 94, 48, (ἐν Περσίδι).

Ἀγαθὸς δαίμων, M. 656, 34. Festum apud Bœotos, M. 796, 7; M. 897, 11.

Agave, (persona ex Euripidis Bacchis, V. 673, 50.), liberos videns leones et cervos esse putat, M. 198, 34.

Agemachus, Eleus, M. 806, 32.

Agenor, Argivus, M. 376, 39. Lucus Agenoris Argis, M. 373, 9. Sipyli pater, *Ps.* 87, 38.

Agenoridæ Tyrii primitias offerunt, quod primus medicinam fecisse existimatur, M. 784, 46.

Ager Romanus; descriptio per terminos tota ad Numam referenda, alia, V. 84, 34 *sq.* Licinii Stolonis lex de agri possidendi modo, V. 179, 40. — Agri Spartani divisio a Lycurgo facta, V. 52, 14 *sq.* Agidis regis lex agraria, V. 952, 25.

Agesianax, poeta, M. 1127, 32, M. 1128, 7.

Agesias, Acharnensis, V. 390, 7.

Agesias, Alexandri adulator, M. 78, 49.

Agesilaus, Pausaniæ regis Spartani pater, filium proditionis deprehensum fame necat, M. 379, 14.

Agesilaus, Themistoclis frater, Atheniensis, idem apud Xerxem perpetrasse fertur, quod apud Porsenam Mucius Scævola, M. 376, 2.

Agesilaus, Archidami filius; de genere ejus et educatione, V. 711, 1 *sqq.* Informositatem corporis hilaritate corrigit, V. 711, 20 *sqq.* Oraculum in ejus claudicationem, M. 487, 11. Ad regnum producitur Lysandri opera, V. 712, 11 *sqq. cf.* V. 532, *sqq.*; V. 533, 2. Regno petitus Leotychidam ut spurium ejicit, bonorum partem sibi, partem propinquis attribuens, V. 712, 37 *sqq.*; V. 789, 48. Demerendo ephoros et senatores potentiam regno concessam majorem reddit, V. 712. 48 *sqq.* Quo modo amicis et inimicis sit usus, mulcta ei irrogata ab ephoris, quod publicos cives privatim suos efficeret, V. 713, 11 *sqq.* Lysandri rogatu et opera dux petitus expeditionem Asiaticam suscipit cum triginta consiliariis, inter quos primus Lysander, cum duo millibus lectorum tironum et sex millibus sociorum; collectis Geræstum copiis, Aulidem cum amicis abit; somnium et sacrificium Aulide, V. 713, 42 *sqq. cf.* V. 543, 3; V. 345, 22. Invidens honoribus, qui Lysandro habentur ab Asiaticis hominibus, omni modo detrahere conatur, V. 714 *sqq. cf.* V. 533, 18 *sqq.* Colloquium cum Lysandro, ex quo in Hellespontum eum mittit, V. 715, 26 *sqq.*; V. 533, 53. Induciis cum Tisapherne factis, pergratus hic Agesilao fuit, cum bellum susciperet. Cariam se petiturum simulans, Phrygiam invasit, equitatu vero inferior, Ephesum se recepit ibique equitatum conduxit, divitibus permisso, ut, qui militare ipsi nollent, equum equitemque suo loco darent, V. 715, 50 *sqq. cf.* M. 254, 28 *sqq.*, 40 *sqq.* Rursus in hosticum invadens campos Sardibus propinquos petit, ibique Tisaphernem confligat, V. 716, 33 *sqq.* Acceptis triginta talentis a Tithrausta, qui Tisaphernem succedens occiderat, in ejus gratiam in Phrygiam reducit, V. 717, 1 *sqq. cf.* M. 255, 1. In itinere, scytala allata classi quoque præesse jubetur, cui Pisandrum uxoris fratrem præficit, V. 717, 11 *sqq.* Cotyn Paphlagonum regem societate sibi conjungit et Spithridatis filiam, ut ducat, ei persuadet, V. 717, 24 *sqq.* Pharnabazum fugientem persecutus Spithridates deprehendit et castris potitur, Herippida acrius de præda inquirente offensus Sardes abit. Agesilai dolor propter amissum virum et filium ejus formosum, V. 717, 29 *sqq.* Colloquium cum Pharnabazo, V. 718, 23 *sqq.* Hospitii jus junctum cum Pharnabazi filio, quem postea etiam fugatum in Peloponnesum venientem magna cura fovet, V. 719, 5 *sqq.* Epistola ad Hydrieum Carem. Narratio de amasio ægrotante in castris relicto, V. 719, 23 *sqq.* Fama continentiæ, frugalitatis et simplicitatis ejus, V. 719, 36 *sqq.* Cum progredi statuit et de summa rerum decertare, ab Ephoris revocatur, ut auxilium ferat Spartæ in bello, quod Persarum rex ingenti pecunia Thebas et Athenas missa excitaverat, V. 720, 1 *sqq. cf.* M. 257, 13, 25 (epistola ad Ephoros).

Reditus ex Asia (Tralles vel Troadenses debellat, V. 720, 52; M. 257, 35; responsum Macedonum regis, V. 721, 11; *cf.* M. 257, 47; Xenocles et Scytha a Thessalis capti, V. 721, 16; *cf.* M. 257, 52; Pharsalios vincit, V. 721, 32; *cf.* M. 258, 13.). Diphridas, ephorus ei mandat, ut in Bœotiam irrumpat; lecti juvenes quinquaginta honoris causa Sparta missi ad eum, V. 721, 39 *sqq. cf.* M. 258, 18. Inter Pylas progressus apud Chæroneam castra facit; nuntius de Pisandri clade dissimulatus, V. 721, 50 *sqq.* Pugna Coronensis, V. 722, 10 *sqq. cf.* M. 258, 18. Tropæum erigit, V. 722, 43 *sqq.* Delphos deportatus decimas Asiaticarum manubiarum ad centum talenta consecrat, V. 723, 4 *sqq.* Domum reversus mores antiquos et vitæ rationem Laconicam nihil immutat ideoque maxime in admiratione civium est, V. 723, 7 *sqq.*; M. 258, 29. Xenophontem philosophum Spartam accersit, V. 723, 35; M. 258, 38. Lysandri orationem, scriptam a Cleone Halicarnassensi, ne in medium proferat, a senatorum uno prohibetur, V. 723, 39 *sqq. cf.* V. 538, 34; M. 282, 46; M. 258, 46. Quomodo inimicos suos et Agesipolim, collegam suum, sibi deliniverit, V. 723, 50 *sqq. cf.* M. 259, 4. Cum fratre Teleutia classi præfecto, expeditione in Corinthum facta, ipse terra longos muros, frater naves capiunt, V. 724, 15 *sqq.* In agro Corinthio moranti renuntiatur de cohorte ab Iphicrate cæsa; legatio Thebanorum, V. 724, 54 *sqq.* Expeditio in Acarnaniam, V. 725, 27. Antalcidæ pacem cum rege Persarum junctam maxime ob Thebanos sustinet, ut ii, Bœotia suæ libertati restituta, vires amittant; ita Phœbidæ quoque Cadmeam occupanti opitulatur; alia, V. 725, 36 *sqq*; M. 586, 24; M. 259, 43. Suspicio erat, consilio Agesilai rem actam esse, qui quidem, præsidio a Thebanis ejecto, bellum eis incitat, V. 726, 31 *sqq.*; V. 790. 15. Sphodriæ accusato in filii gratiam, qui Sphodriæ filii amore tenebatur, operam fert, V. 727, 20 *sqq.*; V. 790, 13; M. 586, 26. Atheniensibus ob absolutum Sphodriam ad bellum versis, Agesilaus Cleombrotum rem languide gerere cernens ipse imperium suscipit, etsi sociis etiam bello huic invidentibus, V. 728, 3 *sqq.* Ex crure dolens domi manere cogitur, dum Spartani multas clades terra marique perpetiuntur, V. 728, 40 *sqq.* Cum ex Græcia legati convenerint Spartam ad pacem componendam, Agesilaus, Epaminondæ libertate dicendi exasperatus bellum Thebanis indicit; paulo post Leuctricam cladem accipiunt Spartani, V. 729, 1 *sqq.* Alcmenæ reliquias Spartam transfert, M. 697, 49 Tabulam ibi inventam æream in Ægyptum mittit, M. 699, 11. De iis, qui Leuctrica in pugna victi fugerant, ad leges ferendas vocatus, eo die leges cessare edixit, in posterum pristinam auctoritatem retenturas, V. 730, 40 *sqq.*; V. 790, 30; M. 261, 14.

Expeditio in Arcadiam, V. 731, 7 *sqq.* Thebanis, Epaminonda duce, Laconicam vastantibus, peregre Spartanos in urbe continet, V. 731, 13 *sqq. cf.* M. 261, 25. Conspirationes post Thebanorum discessum exortas prudentia et prompta severitate reprimit, Helotum et finitimorum transfugarum numerum dissimulat, V. 732, 13 *sqq.* Oblatam a Thebanis pacem propter Messenen amissam detrectat, V. 733, 36 *sqq.* Evocatus a Mantinensibus a Thebanis deficientibus, accedit cum exercitu; opportuno tempore Epaminondas Spartam aggredi renuntiatur; pugna ad Spartam, V. 733, 48 *sqq.* Cum post Mantinensem pugnam Græci pacem componerent, Agesilaus in reprehensiones incurrit, quia Messenios admitti prohibuit, V. 734, 36 *sqq.*

Infamiam sibi parat, cum Tacho Ægyptio legatum se præbet, annos octoginta natus, V. 735, 9 *sqq.* Miratio et risus Ægyptiorum de simplicitate ejus, V. 735, 29 *sqq.*; M. 261, 43. Offensus, quod non universis copiis præfectus sit, occasione capta, cum Nectanabis a Tacho desciscat, Spartam mittit, qui Tachum accusent Nectanabimque commendent; Spartanis ei totam rem curæ esse jubentibus, ad Nectanabim transit, V. 735, 50 *sqq.*

Mendesium contra Nectabanim surrigentem vincit, V. 757, 3 *sqq. cf.* M. 262, 14. Ad bellum domesticum festinans, dimittitur a Nectanabi præter honores et dona ducenta et triginta ei talenta ad bellum largiente, V. 737, 49 *sqq.* Rediens in Africæ loco, cui Menelai portui nomen, diem obit; cadaver Lacedæmonem pervectum, V. 737, 54 *sqq.*; M. 262, 24.

Dicta ejus, M. 253, 21 *sqq.*, 6 (*cf.* M. 176, 54; M. 269, 4); 10 (*cf.* M. 230, 16); 12 (*cf.* V. 716, 13); 13 (*cf.* V. 716, 26); 14 (*cf.* V. 716, 54); 15 (*cf.* V. 717, 28; V. 718, 4; M. 96, 44; M. 38, 5); 16 (*cf.* M. 230, 21; M. 986, 30); 17 (*cf.* V. 719, 31; M. 230, 3); 27 (*cf.* V. 56, 19); 34 (*cf.* M. 265, 37 sub nomine Androclidæ; M. 289, 4); 35 (*cf.* M. 264, 14); 40 (*cf.* V. 720, 47; V. 1217, 33.); 42 (*cf.* V. 720, 53); 43 (*cf.* V. 721, 11); 44 (*cf.* V. 721, 16); 45 (*cf.* V. 721, 23; M. 230, 11); 49 (*cf.* V. 723, 30); 51 (*cf.* M. 263, 4; V. 69, 30; V. 711, 22); 55 (*cf.* M. 228, 29); 56 (*cf.* M. 86. 2; M. 229, 40, M. 282, 21; M. 532, 14); 57 (*cf.* V. 724, 37); 58 (*cf.* V. 724, 46; V. 62, 35; M. 230, 24); 59 (*cf.* V. 724, 48 M. 330. 7); 61 (*cf.* V. 725, 48; V. 1218, 25); 62 (*cf.* V. 726, 4); 63 (*cf.* M. 93, 49; M. 229, 45; M. 659, 27); 64 (*cf.* M. 273, 18; M. 229, 43); 65 (*cf.* M. 266, 7); 67 (*cf.* M. 275, 40); 69 (*cf.* V. 726, 10); 70 (*cf.* V. 727, 30); 71 (*cf.* V. 56, 26; V. 260, 44; V. 341, 10); 72 (*cf.* V. 728, 27); 73 (*cf.* V. 731, 1; M. 230, 26); 78 (*cf.* V. 737, 3; M. 230, 32); 79 (*cf.* M. 230, 41). Præter hæc, V. 715, 21 (de Lysandro); V. 732, 8 (de Epaminonda); V. 713, 21 (mulctatus ab Ephoris, *cf.* M 585, 5).

Agesilaus, Agidis, Spartæ regis, avunculus, Agidem in restituendo antiquo rerum statu adjuvat, V. 951, 28 *sqq.* Agidis legem suadet, V. 952, 48; ephorus factus, V. 954, 44, quum ipse agros præstantissimos, sed æs alienum maximum haberet, Agidi persuasit, ut primum novæ tabulæ instituerentur, mox populo agrorum divisionem postulante, moras struebat, V. 955, 1 *sqq. cf.* V. 1008, 6. Agide absente vi res tenet, Leonida reducto, vix filii precibus morti ereptus, Sparta est eductus, V. 956, 11 *sqq.*

Agesilaus, *citatur*, M. 384, 37 (ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.).

Agesimachus, Soclidæ pater, (ex Pindaro), *Ps.* 78, 15.

Agesipolis, Pausaniæ filius, Spartæ rex, V. 950, 2; una cum Agesilao regnat, V. 724, 3 *sqq.*; in expeditione Mantinensi servat Pelopidam et Epaminondam, V. 334, 45; mortuus, V. 726, 39. Dictum in Athenienses, M. 262, 42.

Agesipolis, Cleombroto natus prioris fratre, V. 950, 4. Dicta ejus, M. 262, 30 (1, de Philippo *cf.* M. 49, 51, M. 555, 50).

Agesistrata, mater Agidis Spartæ regis, V. 950, 29; V. 957, 43; interfecta una cum filia et Archidamia, V. 959, 3 *sqq.*

Agesistratus, Atheniensis, Demosthenis oratoris socius, M. 1031, 33.

Agetoridas, Spartanus, mittitur in Ægyptum ab Agesilao, M. 699, 12.

Agiadæ, familia regia Spartæ, V. 534, 26; V. 538, 36. Descriptio successionis nonnullorum hoc ex genere regum, V. 590, 51.

Agias et Aristomachus minor Argos occupant, V. 1240, 15.

Agiatis, Gylippi filia, Agidis regis Spartanorum uxor, post hujus necem a Leonida rege Cleomeni filio nuptum datur, V. 960, 2 *sqq.*; mortua, V. 971, 54 *sqq.*

Agis, Archidami filius, frater Agesilai (*cf.* V. 711, 1 *sqq.*), Spartanorum rex; Timæa uxor ejus ab Alcibiade corrupta, V. 243, 35 *sqq. cf.* M. 567, 17. Insidias struit Alcibiadi, V. 244, 6. Decelea descendens una cum Pausania et Lysandro, obsidet Athenas, V. 522, 44; V. 526, 23. Debellatis Atheniensibus domum reversus, cum unum diem ad syssitia non venerit, ab ephoris mulctatur, M. 279, 3; M. 55, 5. Pugna in Arcadia, honores ei habiti, puerorum responsum, M. 973, 43 *sqq.* Eo regnante primum nomisma Spartam irrepsit, V. 69, 11. Donarium ejus cum inscriptione Delphis, M. 567, 16. Moriturus Leotychidam, quem antea negaverat, filium esse pronuntiavit, V. 532, 24 *sqq. cf.* V. 711, 49; V. 712, 33.

Dicta ejus, M. 262, 47 *sqq.*, 3 (de numero Lacedæmoniorum, *cf.* M. 229, 6.); 4 (ἀνάγκη πολλοῖς μάχεσθαι τὸν ἄρχειν πολλῶν βουλόμενον, *cf.* M. 229, 8; M. 973, 43); 5 (de numero Lacedæmoniorum, *cf.* M. 229, 19; V. 62, 27); 10 (de Eleis, *cf.* M. 229; V. 62, 17); 17 (de depravatis temporibus); M. 229, 21; M. 229, 16 (*cf.* sub nomine Agidis minoris, M. 264, 20 et sub Demarati, V. 62, 17).

Agis, Archidami filius, Agesilai nepos, Spartanorum rex (V. 69, 6), victus apud Megalopolim et interfectus ab Antipatro, V. 7, 33; V. 949, 46; V. 1022, 50; M. 268, 26.— Dicta, M. 264, 16 (ad Demadem gladios Laconicos ob parvitatem a præstigiatoribus devorari dicentem; *cf.* M. 230, 48; V. 61, 32); M. 231, 3; M. 264, 10 (τίς ἄριστος Σπαρτιάτης; Ὁ σοὶ ἀνομοιότατος.).

Agis, Ultimus, Eudamidæ filius, sextus ab Agesilao Spartæ rex, genus ejus deducitur, V. 949, 41 *sqq.*; statim ex initio omni rejecto splendore, mores antiquos restituere conatur, V. 950, 25 *sqq.* Status reipublicæ hoc tempore, V. 950, 39 *sqq.* Conatum Agidis cum juvenes, tum ex majoribus natu Lysander, Mandroclidas et præ ceteris Agesilaus avunculus adjuvant, V. 951, 41 *sqq.* Agesilai auxilio matrem quoque et aviam suas in partes traducit, dum aliæ mulieres divites Leonidam contra eum impellunt, V. 951, 41 *sqq.* Lysandro ephoro creato, legem ad senatum refert de ære alieno remittendo et de agris dividendis, V. 952, 22 *sqq.* Concione convocata, repugnantibus Leonida cum divitibus et senatu, lex uno suffragio refellitur, V. 952, 40 *sqq.* Quum Ephori Lysandrum subsecuti Leonidam regem supplicem templo decedere jubeant, inita cum Cleombroto concordia, ephoros sellis movet aliosque constituit, ceterum mittit, qui Leonidam tuto Tegeam deducant, V. 954, 28 *sqq.* Agesilao obsequens primum novas tabulas instituit, mox populo agrorum divisionem postulante, moras Agesilaus struit, dum Agis in bellum proficisci cogatur, V. 954, 53 *sqq. cf.* V. 1241, 19. Leonida reducto, ipse ad Chalcioecum fugit, V. 956, 29. Dolo a familiaribus extra templum perductus, judicioque inimicorum damnatus, strangulatur, V. 957, 32, *sqq. cf.* V. 738, 14; M. 264, 22.

Agis, Argivus, M. 72, 32 (apophthegma ad Alexandrum).

Aglaia, Gratiæ nomen, M. 951, 16.

Aglaonica, Hegetoris filia, fertur luna delinquente, quum astrologiæ perita esset, simulasse eam suis se deducere veneficis, M. 507, 46.

Aglaophon, Polygnoti pictoris pater, Thasius, M. 530, 6.

Agno, *cit.* M. 1185, 24.

Agnominatio, quid, *Ps.* 113, 4.

Agnus, tribus Attica, V. 6, 40. Agnusius Leos, propter quem Pellenensium tribui cum Agnusiis connubium non est, *ibid.* 35.

Agræ, nomen loci in Attica, quo solemnem pompam Athenienses mittunt, gratias Hecatæ pro victoria Marathonia agentes, M. 1050, 16.

Agraria lex Licinii Stolonis, V. 179, 37; *vide* Lex.

Agraula, vel Agraulus, demus Atticus, V. 147, 28; V. 242, 44. Juramentum, quo adolescentes hic se obstringunt, V. 237, 46.

Agrian, scurra quidam, M. 1340, 5.
Agrigentum ('Ακράγας), Siciliæ urbs, V. 474, 6. Phalaris tyrannus, M. 387. 48. Post bellum Atticum a Carthaginiensibus eversa, Timoleontis auguriis incolis instauratur, V. 302, 48; V. 1156, 12. Agrigentini, Phalaride excusso, decreto sanciunt, ne quis glauca veste utatur, M. 1002, 41.
Agrionia, Bacchanalia, festum Bœotorum, M. 359, 4; M. 369, 26; 873, 31.
Agrippa (Menenius), missus a senatu, verba facit ad plebem dissidentem ad Montem sacrum, V. 258, 20.
Agrippa (M.), Octaviani Cæsaris amicus, V. 1111, 20; accusator Cassii in judicio a Cæsare jun. constituto de cæde Cæsaris, V. 1187, 52; V. 1133, 16; in prœlio navali ad Actium, V. 1128, 52. Primo loco habitus apud Augustum, primum Marcelli et Octaviæ filiam uxorem habet, postea Augusti filiam, V. 1139, 34, 38, 43.
Agrippina, Germanici filia, primum Ahenobarbo, deinde Claudio imperatori nupta, V. 1139. 53. Neronis mater, V. 1261, 48.
Agrippinus, studebat iis, quos condemnabat, persuadere, ipsis expedire condemnari, Fr. 38, 38.
Agrylensis tribus Athenis, M. 1016, 27.
Agylæus, Ephorus Spartanus, V. 964, 3 *sqq.*
Ahala (Servilius), Sp. Mælium interficit, qui tyrannidem affectabat, V. 1173, 27.
Ahenobarbus (L. Domitius). in Pompeii castris, V. 780, 50; V. 781, 18 (*cf.* V. 791, 44); in pugna ad Pharsalum sinistrum cornu tenet, V. 782, 11; apud Antonium imperatorem in Media, V. 1115, 2; filiam Antonii et Octaviæ ducit, V. 1139, 47.
Ahenobarbi cognomentum unde, V. 320, 52.
Aias, Telamonis et Peribœæ filius, M. 384, 8; apud inferos, M. 1351, 4. Quæst. Conv. IX, 5, cur Plato dixerit vigesimo loco ad sortem venisse animam Ajacis M. 902, 31 *sqq.*
Aidoneus, Plutonis nomen, M. 480, 41.
Aidoneus, Molossorum rex, quum Peritheum raptum filiam venisse intellexerit, interimit eum per canem, Theseum in vincula conjicit, V. 17, 20; Herculi postulanti Theseum liberum concedit, V. 18, 50.
Αἰδου nominis origo, M. 203, 47.; (*cf.* Plat. Cratyl. pag. 404, A. *sqq.*).
Αἰγιχορεῖς, tribus quædam antiqua Athenis, unde nomen habeat, V. 109, 12.
Aimnestus in pugna Platæensi, M. 1064, 17.
Αἰόλιος νόμος, κιθαρφδικός, M. 1384. 34.
Aio Locutio (Φήμη καὶ Κληδών). Templum ei ponit Camillus, V. 172, 42.
Αἰσαχος, cantilena, M. 744, 43.
Αἰτίαι, cit. M. 387, 54.
Aix, filia Pythonis, M. 361, 41.
Alalcomenæ, Ithacensium urbs, unde ait sit appellata, M. 371, 19.
Alalcomenes indigena docet Jovem, quomodo decipiat Junonem dissidentem, Fr. 19, 23 *sq.*
Alalcomenium, oppidum Bœotiæ, M. 371, 24.
Alalcomenius mensis, idem Bœotis, qui Mæmacterion Atheniensibus, V. 396, 21.
Alastor, quis sit, M. 366, 5.
Alba faba, V. 199, 32; *ibid.* 35; alba amussis, proverbium, M. 622, 2.
Alba linea, proverb., quid significet, *Ps.* 166, 50 *sq.*
Alba, sive Alba Longa, Latii urbs, V. 878, 9; V. 1025, 36.
Albani, incolæ Albæ Longæ, V. 163, 8.
Albani, populus ad Caspium mare et Caucasum, V. 608, 3; M. 398, 10; debellantur a Pompeio, V. 760, 6, 10; mox denuo defecti et victi a Pompeio, V. 760, 38 *sqq.* V. 762, 34.
Albanus mons ad Romam, V. 370, 39; V. 772, 10; V. 789, 37..
Albanus lacus; miraculum lacus exundantis, quod in Vejorum obsidionem incidit, V. 155, 24 *sqq.* Oracula, quæ hac de re Veiens homo veterum oraculorum peritus et divinationis scientia præstans captus promere cogitur; legati a senatu missi Delphos, quibus Vejentis verba dei sententia affirmantibus, aquam e lacu defluentem mari avertere Romani aggrediuntur, V. 155, 49 *sqq.*
Albi equi in Camilli triumpho, V. 185, 10.
Albi jecinoris homo, proverb. *Ps.* 168, 47.
Albinus (L.), Romanus vir de plebe Vestales fugientes cum pietate exceptas in urbem Græcam confert, V. 166, 34.
Albinus (Postumius), historiam græce componit, quapropter subridetur a Catone majore, V. 409, 44.
Albinus, infeliciter res gerit contra Jugurtham, V. 489, 11. Sullæ legatus lapidibus obruitur a militibus, V. 543, 32.
Albus dies ab alba faba dictus, V. 199, 34.
Albus pagus, castellum Berytum et Sidonem interjacens, V. 1120, 41.
Albus lapis, *Ps.* 166, 52.
Alcæus, Lesbius poeta, *cit.* M. 500, 19 (ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφειν); M. 635, 35 (nr. 105 Bergk); M. 785, 44 (κατάχεαι τὸν μύρον αὐτοῦ κατὰ τᾶς πολλὰ παθοίσας κεφαλᾶς καὶ τῶ πολιῶ στήθεος); M. 885, 24 (de Pittaco.); M. 849, 35 (τέγγε πλεύμονας οἴνῳ κτλ. *cf.* M. 1281, 25.); M. 933, (ἀθρόᾳ φωνᾷ μέγα ἐπαινέοντες); M. 936, 3 (Δεινότατον θεῶν ἐγείνατ' εὐπέδιλος Ἶρις); M. 1388, 37 (Hymnus quidam.), fuga Alcæi, M. 1045, 31; cit. Fr. 27, 6 (τέγγε πνεύμονας οἴνῳ κτλ.); cit. Ps. 62, 35.
Alcæus, epigramma scripsit in Philippi cladem ad Cynoscephalas acceptam a Flaminino, V. 446, 1 *sqq.*
Alcæus, Sardianus, veneno sublatus a Mithridate, V. 762, 3.
Alcamenes, Telecli filius, Spartanus rex. Apophthegmata, M. 264, 40.
Alcamenes, M. 979, 26 (?).
Alcander, juvenis Spartanus, Lycurgo oculum excutit in tumultu, postea mansuetudine victus amicissimus ei redditur, V. 54, 12; *cf.* M. 279, 15.
Alcathea, Minyæ filia, M. 369, 19.
Alcestis, Admeti uxor, M. 930, 51; M. 931, 8; M. 301, 13.
Alcetas, Tarrhypæ filius, Epiri rex, V. 457, 18.
Alcetas, unus ex Alexandri Magni ducibus et successoribus, V. 830, 48; jussus a Perdicca Eumeni parere, belli administrandi munus recusat, V. 698, 13; regno privatur ab Eumene, V. 701, 10.
Alcibiades, Atheniensis. Vita ejus, V. 229, 23 *sqq.* De ejus genere, nutrice, pædagogo, tutoribus, familiaritate cum Pericle, pulchritudine formæ, vocis balbutie, V. 229, 23 *sqq.* cf. V. 59, 15; V. 206, 17. Cum natura ei inessent multi et magni affectus, omnium vehementissimus fuit studium contendendi, et primarum partium appetitio; testimonio sunt facta et dicta pueri, V. 230, 7 *sqq.* Criminationes, quas Antiphon ei infert, V. 230, 49. Consuetudo cum Socrate, V. 231, 6; *cf.* M. 408, 27. Insolens factum in Anytum, V. 231, 37 *sqq.* *cf.* M. 931, 41. De amatore inquilino et de simultatibus cum publicanis, V. 231, 52. Auctoritas, qua Socrates utitur in Alcibiadem, ab aliis amatoribus voluptatibus et ambitione captum, V. 232, 28; *cf.* M. 403, 8. Studium adolescentis in Homerum; in expeditione ad Potidæam Socratis contubernalis et ab eo servatus, eum rursus in pugna apud Delium deducit, V. 232, 51. *cf.* M. 702, 27. Cum Hipponico, quem petulanter offenderat, recon-

ciliatus, filiam ejus Hipparetam uxorem ducit; discordia conjugalis, V. 233, 27 *sqq.* Primus ejus accessus ad populum; eloquentia ejus, V. 234, 16; *cf.* M. 96, 10; V. 631, 12; *cf.* M. 981, 43. Nonnulli eum Sophili sophistæ opera in dicendo usum esse tradunt, M. 1014, 27. Nutritio equorum, multitudo curruum, victoriæ Olympicæ laudatæ ab Euripide, V. 234, 43; V. 1010, 1. Honores hac occasione ei habiti, contentio exorta cum Diomede quodam, V. 235, 1.

Adolescenti rempublicam capessenti adversarii sunt Phæax et Nicias; Hyperbolum ostracismo ejicit, V. 235, 20 *sqq. cf.* V. 633, 19 *sqq.* V. 385, 8. Cum Alcibiadi jus publici cum Lacedæmoniis hospitii intercederet Lacedæmoniosque apud Pylum captos comiter tractasset, ægre ferebat omnem pacis restitutæ gloriam ad Niciam referri et de confundendo eo fœdere cogitabat. Argivos igitur contra Lacedæmonios incitat, Niciam contumeliis vexat et legatos Lacedæmonios dolo decipit, V. 236, 10 *sqq. cf.* V. 632, 25 *sqq.* V. 633, 13 *sqq.* Lacedæmoniis legatis repudiatis dux creatus Argivos, Mantinenses et Eleos fœdere Atheniensibus copulat. Post pugnam ad Mantineam Argos et Patras longis muris mari connectit, V. 237, 15; *cf.* V. 279, 37; M; 982, 44. Luxuries et mollities ejus; varia exempla, dicta, narrationes ex ejus vita, V. 237, 51 *sqq. cf.* M. 977, 38. Siciliensem expeditionem molitur, Carthaginem, Africam, Italiam, Peloponnesum jam somnians, V. 238, 44; *cf.* V. 634, 24. Cum Nicia et Lamacho dux belli creatus, cum omnia parata jam ad navigandum habet, Adonidis sacra non fausta et Mercurii statuarum mutilatio incidit, V. 239, 26. Androcles demagogus servos quosdam et inquilinos producit, qui Alcibiadem cum amicis Hermas istos truncasse atque inter potandum mysteria per jocum egisse referant. Thessalus eum profanatæ religionis dearum accusat. Sed quum Alcibiadem propter militum favorem damnatum iri non sperent, inimici decreto populi invitum eum, causa indicta, cum exercitu dimittunt, V. 240, 5; *cf.* V. 252, 16. Italiam advectus Rhegium capit, deinde in Siciliam trajiciens Catanam occupat, unde ad dicendam causam Athenas accitur. Eo absente enim adversarii magnam rerum novandarum conjurationem connexerant, omnesque, quos conscios sceleris putarent, cum Alcibiadis cognatis et amicis in carcerem indicta causa conjecerant, V. 240, 44 *sqq.* Missa Salaminia nave in judicium venire jubetur, V. 241, 31. E Sicilia avehens Messanam Atheniensibus adimit, Thuriis effugit. Accusatio ejus perscripta. Absens damnatus et devotus est ejusque bona publicata, V. 242, 18 *sqq.* Sola Theano devovere eum detrectat, V. 242, 43; *cf.* M. 339, 45.

His decretis, Argis erat, unde Spartam veniam adeptus venit, Lacedæmoniosque incitat, ut Gylippum in Siciliam mittant et Deceleam muniant. Laconica victus ratione Lacedæmonios fascinat, V. 242, 47 *sqq.* Varia de habilitate ejus accommodandi se moribus eorum, quibuscum viveret, V. 243, 13; cf. M. 63, 32. Timæam Agidis regis uxorem corrumpit, V. 243, 35; V. 532, 30; V. 711, 46. Cum obtinuisset, ut Chiis subveniretur, ipse cum classe missus totam fere Ioniam ab Atheniensibus, ut deficerent, permovit, sed Agidi regi aliisque Lacedæmoniorum potentissimis perosus, periculum, quod ei parabatur, præsentiens ad Tisaphernem satrapam confugit, qui blanditiis ejus captus, magna in gratia eum habet, V. 243, 52; *cf.* M. 621, 7. Lacedæmonios metuens in Samum, ubi tum temporis omnes propemodum Atheniensium res erant positæ, mittit conciliaturum se iis amicitiam Tisaphernis, si optimatum principatum Athenis instituerint; Phrynichus adversarius mox interficitur, V. 244, 32. — Quum Quinquemillevirorum vel potius Quadringentorum principatus Athenis constitutus esset, Alcibiadem autem omnino non curarent et populus ægre eos ferret, qui erant in Samo, statim in Piræum navigare statuerunt et Alcibiadem ducem accersiverunt. Is vero ab intestino bello eos detrahens porro naves Phœnissas, Lacedæmoniis auxilium allaturas, remisit, V. 245, 45. Quadringentis dejectis revocatur; e Samo cum paucis navibus classes Lacedæmoniorum et Atheniensium in Hellespontum navigantes secutus victoriam Atheniensibus apud Abydum parat; rediens ad Tisaphernem ab hoc Sardibus custodia retinetur, V. 246, 42; *cf.* V. 519, 8. Custodia elapsus cum exercitu Atheniensium in naves imposito Cyzicum navigat, ubi Mindaro et Pharnabazo depugnatis, hostium naves capit, Cyzicum occupat et totum Hellespontum obtinet, V. 247, 23. Cum Thrasyllo Pharnabazum terrestri pugna vincit; Chalcedonensium bona, apud Bithynos deposita, postulata accipit et fœdus icit cum Bithynis, V. 248, 11. Chalcedonem obsidet, Pharnabazum et Hippocratem fundit, Selybriam urbem Hellesponti cum vitæ periculo capit, V. 248, 38. Pactus cum Pharnabazo Chalcedonem in deditionem accipit, Byzantium defectam circumsidet, et a nonnullis Byzantiis traditam accipit, Peloponnesiis prœlio victis et ejectis, V. 249, 21. Alcibiadis reditus in patriam, V. 250, 12. Lex de ejus reditu a Critia Callæschri filio lata. Imperator plenæ potestatis terra marique creatur, bona ei redduntur, expiantur imprecationes in eum conceptæ, V. 250, 50. Centum triremibus iterum ad navigationem paratis, tempus peragendorum mysteriorum attendit, quæ inde a Deceleæ occupatione nullo honore celebrata tum primum iterum armis tecta Eleusinem deduxit, V. 251, 17. Ad Andrum profectus, Andriis et Lacedæmoniis quidem victis, urbem tamen non capit. Id primum ab Atheniensibus ei objectum crimen, alterum, quod cum Lysander ex Cyri pecunia pro tribus quaternos obolos viritim nautis daret et Alcibiades in Cariam pecuniæ parandæ causa proficisci cogeretur, Antiochus, cui classem mandaverat, ad Ephesum imprudenter provectus multas naves perdit et ipse interficitur, V. 252, 8; *cf.* V. 520, 4. A Thrasybulo accusatus discedit ab exercitu, et audito alios belli duces constitutos, Thracibus privatim bellum facit. Socordia ducum Atheniensium animadversa sibi cavere a Lysandro eos monet, V. 252, 51 *sqq. cf.* V. 280, 50; V. 523, 31. Contemptus discedit, mox re ipsa nimis probatur. Post Athenas captas Lacedæmonios metuens in Bithyniam se confert; ibi a Thracibus spoliatus ad Artaxerxem proficisci statuens a Pharnabazo benigne excipitur, V. 253, 33. Incitantibus triginta tyrannis et Lacedæmoniis in quodam Phrygiæ pago Pharnabazi jussu inter noctem interficitur, V. 254, 15 *sqq.* Alia relatio, V. 255, 21. Rogatio Alcibiadis pro Aristidis liberis, V. 400, 30. — Alcibiadis statua Romæ posita. V. 87, 4.

Apophthegmata Alcibiadis, M. 223, 37 *sqq.* 1 (Δάκνεις, ὡς αἱ γυναῖκες, Οὐμενοῦν, εἶπεν, ἀλλ' ὡς οἱ λέοντες; *cf.* V. 230, 12; M. 289, 37.) 2 (de cane; *cf.* V. 234, 8); 3 (*cf.* V. 232, 51); 4 (*cf.* 233, 3, de Pericle rationes reddente); 6. (de matre, *cf.* V. 242, 24.); 7 (Δείξωμεν ὅτι ζῶμεν, *cf.* V. 242, 28.); M. 100, 45 (οὐκ ἀπὸ τῶν λόγων δεῖ τοῦ φιλοσοφοῦντος μόνον τὴν καρδίαν στρέφεσθαι.); V. 230, 37 (de tibia.); V. 232, 54 (de grammatico, qui Homerum se habere a se emendatum dixerat.); M. 234, 20 (coturnix concionanti avolans; *cf.* M. 976, 31.); V. 237, 41 (ad Patrensibus dicentem, καταπιοῦνται ὑμᾶς Ἀθηναῖοι, ἴσως, εἶπεν, κατὰ μικρὸν καὶ κατὰ τοὺς πόδας, Δακεδαιμόνιοι δὲ κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀθρόως).

Alcibiadis nomine hortum vocari instituit Tisaphernes, V. 244, 30.
Alcidamas, Carystius, rhetor Atheniensis, V. 1012, 39; M. 1029, 1.
Alcimenes, Achæus nobilis, expeditionis Dionis contra Dionysium particeps, V. 1154, 12.
Alcimides (ex Pindaro), Ps. 78, 14.
Alcimus, nomen loci ad promontorium juxta portum Piræei, V. 153, 44.
Alcimus, Epirota, omnium, qui cum Demetrio Poliorceta erant, bellacissimus occubuit apud Rhodiorum theatrum pugnans, V. 1072, 26.
Alciopus, socer Herculis, M. 375, 3.
Alcippa, Œnomai filia, Eveni uxor, mater Marpessæ, M. 388, 13.
Alcippe, soror Astræi, Ps. 96, 20.
Alcippus, Lacedæmonius, Sparta expellitur. Uxor relicta mox se ipsam et filias in festivitate publica jugulat, M. 947, 37 *sqq.*
Alcmæo, Amphiarai filius (V. 1225, 44.), Eumenides fugiens, in limo recens ab Achelоo compacto sedem ponit, M. 727, 42.
Alcmæo filius Stymphali, *Ps.* 95, 11.
Alcmæo, Atheniensis, Megaclis pater (V. 113, 16.), dux Atheniensium in bello sacro contra Cirrhos, V. 100, 21.
Alcmæo, Atheniensis, inter Themistoclis adversarios, V. 147, 27; V. 399, 45; M. 983, 24.
Alcmæo, Pythagoreus, *cit.* M. 1084, 13; M. 1101, 12 (de auditu.); M. 1101, 21 (de olfactu.); M. 1101, 29 (de gustatu.); M. 1105, 26 (de semine.); M. 1108, 21 (de mularum sterilitate.); M. 1109, 12 (quomodo alatur fœtus, *cf.* ibid. 18.); M. 1111, 38 (de somno et morte.); M. 1113, 42 (de sanitate, morbo et senectute).
Alcmæonidæ, genus Atheniense, V. 114, 33; M. 1045, 36 (ex Herodoto, adde, M. 1050, 44; M. 1051, 12, 20, 33.)
Alcman, Spartanus poeta, V. 63, 31. Morbo pediculari exstinctus fertur, V. 567, 19. Carmina ejus cantare Helotis nefas, V. 68, 1. Aliqua novavit in rhythmis, M. 1388, 5. Parthenia Dorice fecit, M. 1389, 46. — V. 63, 30 (ἔρπει γὰρ ἅντα τὸ καλῶς κιθαρίσδεν τῷ σιδάρῳ.); M. 391, 1; M. 724, 12 (Σάρδεις ἀρχαῖος πατέρων νόμος.); M. 800, 50 (οἷά Διὸς θυγάτηρ ἔρσα τρέφει καὶ Σελάνας; *cfr.* M. 1123, 17; M. 1150, 35.); M. 1045, 8; M. 1385, 15; M. 1388, 52.
Alcmena, Lysidices filia, neptis Pelopis, Herculis mater, V. 4, 15 *sqq.* Sepulcrum ejus ad Haliartum, ubi post Amphitryonis mortem Rhadamanthum maritum habuisse fertur, V. 537, 3, *sqq.*; M. 698, 10. Aperitur sepulcrum ab Agesilao, M. 697, 46 *sqq.* Tabula ærea in eo inventa litteras continens vetustissimas ab Agesilao in Ægyptum mittitur, ubi Conuphis propheta eam interpretatur, V. 699, 11 *sqq.*; *cf.* V, 42, 7.
Alcyoneus, Antigoni regis filius, V. 484, 16, 26; V. 482, 7; M. 142, 42.
Alcyonum partus mare in tempestate excipit ac fovet, M. 395, 2; *cfr.* M. 1202, 46; in nido construendo mira industria, M. 598, 10 *sq.* *cf.* M. 1203, 21 *sq.*; erga conjugem amor, M. 1202, 51; erga prolem, M. 1203, 8 *sq.*
Alea, Rhadamanthi sepulcrum ad Haliartum vocatur, V. 537, 2.
Alesia, Galliæ urbs, expugnata a Cæsare, V. 859, 44 *sqq.*
Aletes, excidens Corintho, tentavit redire; bubulco glebam ei porrigente accipit ominis causa, unde proverbium: Capit et glebam Aletes, *Ps.* 167, 36.
Ἀλήθεια, Apollinis nutrix, M. 798, 40; de voce, Fr. 12, 10; *cfr.* *ibid.* 15.
Aletiadæ (ex Callimacho), M. 823, 16.
Aleuas Thessalus rex designatur a Pythia, M. 596, 12.
Aleus, heros Thebanus, M. 698, 19.
Alexander (vel Paris), Priami filius; pugna cum Achille et Patroclo in Thessalia, V. 18, 44 (Istro auctore); Spartam navigat, Helenæ persuadet, ut secum abeat, in Cranaë insula primo cum ea concumbit, inde navigatione per Sidonem et Phœnicen Ilium venit, *Ps.* 102, 43 *sq.*
Alexander, rex Macedonum Persici belli tempore, nocte ad castra adequitans Aristidi Mardonii consilium summa luce adoriendi Græcos aperit, V. 391, 13; idem, V. 582, 34.
Alexander, Pheræorum tyrannus, a Pelopida prima petitus expeditione, V. 348, 11 *sqq.* Altera Pelopidæ legatio, V. 348, 50. Pelopidas captus ab Alexandro Pheras abducitur, V. 349, 23 *sqq.*; *cf.* M. 234, 48. Sermones cum Pelopida, crudelitas et libido Alexandri, V. 349, 39. Ab Epaminonda coactus Pelopidam et Ismeniam liberat, V. 350, 54 *sqq.* Cum Thessalis multas urbes ademerit, Phthiotidis omnibus Achivis Magnetibusque præsidium imposuerit, Pelopidas a civitatibus vocatus tertiam expeditionem facit, V. 352, 12 *sqq.* Athenienses, mercede accepta, fœdus faciunt cum eo, æreamque statuam ei ponunt, V. 352, 36; *cf.* M. 233, 34. Pugna contra Pelopidam ad Cynoscephalas, V. 352, 45. Post Pelopidæ mortem a Thebanis magno cum exercitu profectis cogitur, ut Thessalis urbes reddat, Magnetes et Phthiotas Achivos missos faciat et in Thebanorum fidem juret. Interficitur ab ipsius uxore ejusque fratribus, V. 355, 5 *sqq.*; *cf.* M. 61, 2; M. 910, 3; M. 1042, 53. Dionysii in eum dictum, V. 1255, 30. Dictum ejus de Euripidis tragœdia, V. 350, 48, *cf.* M. 409, 24.
Alexander, Molossus, Epiri rex, apud Pandosiam a Bruttiis et Lucanis occisus, M. 400, 37.
Alexander, rex Macedonum, frater Philippi Magni, a Ptolemæo necatur, V. 348, 30; V. 349, 3.
Alexander Magnus. Vita ejus, V. 793 *sqq.* De ejus fortuna aut virtute, M. 401, *sqq.* Genus ejus, V. 793, 20. Res miræ, quæ partum ejus antecedebant et simul accidebant, V. 793, 26 *sqq.* Natalis dies, M. 125, 20. De origine a Jove Ammone, V. 794, 9 *sqq.* Corporis figura et habitus; a solis Lysippo et Apelle fingi ac pingi se voluit, V. 794, 40 *sqq.* *cf.* M. 410, 41; M. 64, 28. Modestia cum magnanimitate jam in puero elucens, V. 795, 7 *sqq.* Admirationi est Persarum regis legatis, V. 795, 25 *sqq.*; *cf.* M. 419, 18. Cupiditas gloriæ, V. 795, 31 *sqq.* Altores et pædagogi pueri, V. 795, 46 *sqq.* Bucephalum equum domat, V. 796, 5 *sqq.* (quo de equo, *cf.* M. 969, 34.). Institutio Aristotelis, V. 797, 1 *sqq.* Dissensiones cum Aristotele posterioribus temporibus, V. 797, 39 *sqq.* Litterarum studium, Iliadis exemplar, libri in Asiam missi, V. 797, 29 *sqq.* Dona et honores philosophis præbiti, V. 797, 45 *sqq.* Philippo adversum Byzantinos expeditionem faciente, Alexander Macedoniæ curator relictus Mædos subjicit, eorumque urbem convenis tradit, Alexandropolim nominans, V. 797, 51 *sqq.* Fortitudo ejus in pugna Chæronensi, V. 798, 2 *sqq.* Jurgia et dissidia cum patre ob Cleopatræ nuptias, V. 798, 17 *sqq.* Olympiadem in Epirum traducit, ipse in Illyrico versatur, donec a Demarato cum patre reconciliatur, V. 798, 31 *sqq.* Aliæ discordiæ cum Philippo, propter nuptias filiæ Pixodori Arridæo Philippi filio oblatas. Alexandri socii e Macedonia expulsi, V. 798, 43 *sqq.*

Philippo interfecto, Alexandrum quoque attingit calumnia; is vero conscios cædis conquisitos supplicio afficit, V. 799, 13 *sqq.* Regnum suscipienti undique bella imminebant (*cf.* M. 402, 2; M. 419, 19.). Primum barbaricos motus sedat usque ad Istrum, ubi Smyrnum Triballorum regem vincit, V. 799, 26 *sqq.* Thebanorum defectionem audiens, per Pylas exercitum ducit,

frustraque conditionibus oblatis, Thebanos vincit, urbem capit, diruit et paucis exemptis, omnes vendit, V. 799, 44 *sqq.* Timocleam, Theagenis sororem, tuetur, M. 330, 44 *sqq.* Cum Atheniensibus, quorum oratores primum dedi sibi poscebat, mox Phocione benigne excepto, in gratiam redit, V. 800, 43 *sqq.*; *cf.* V. 893, 45 *sqq.*; M. 1025, 40; M. 1022, 28, 47. (Hospitium privatim cum Phocione colit, V. 814, 18 *sqq.* Dona mittit Phocioni ex Asia, V. 894, 26, *sqq.*; M. 226, 16; *cf.* V. 820, 21.). A Græcorum conventu in Isthmo dux belli adversus Persas creatur, V. 801, 8. Congressus cum Diogene Sinopensi, V. 801, 12 *sqq.* Oraculum, quod Delphis vati eripit, V. 801, 25 *sqq.* Copiæ exercitus, quas in Asiam traduxit, V. 801, 43 *sqq.*; *cf.* M. 402, 17. Trajecturus Hellespontum omnes fere in Macedonia possessiones amicis distribuit; sacrificia et ludi Ilii, V. 801, 43 *sqq.*

Victoria ad Granicum, distributio prædæ, V. 803, 21; *cf.* M. 379, 29; V. 165, 9. Post hanc pugnam Sardes et aliæ urbes ei se tradunt, Halicarnassum et Miletum expugnat, V. 803, 35 *sqq.* Præsagiis confirmatus oram maritimam ad Phœnicen usque et Ciliciam expugnare contendit. Celeritas incredibilis, qua Pamphyliæ oram peragravit, V. 803, 45 *sqq.* Serta Theodectæ statuæ Phaselide ingesta, V. 804, 11 *sqq.* Secundum hæc Pisidas subegit, Phrygiam domuit, Gordium cepit ibique decantatum illum nodum vel solvit, vel gladio secuit. Paphlagonibus et Cappadocibus in potestatem redactis, audita quoque Memnonis morte, in superiorem Asiam ducere statuit, V. 804, 18 *sqq.* Morbus vel ob fatigationem vel lavando in Cydno flumine ei accidit; extremo vitæ periculo eximitur a Philippo Acarnane, Parmenionis epistola, V. 804, 53 *sqq.*

Pugna ad Issum Darium ipsum superat; præda ingens, V. 806, 4 *sqq.* Humanitas Alexandri erga matrem, uxorem et filias Darii captivas, V. 806. 40 *sqq.* Continentiæ ejus a voluptate alia exempla, V. 807, 7 *sqq.*; *cf.* M. 631, 45; M. 116, 15. Asiaticarum mulierum primam Barsinam novit, ex qua Herculem filium habuit, V, 807, 14; *cf.* V. 695, 44. Adoptari se patitur ab Ada, Cariæ regina ab ipso facta, V. 807, 51. Frugalitas Alexandri, V. 807, 49 *sqq.*; V. 808, 40 *sqq.*; M. 414, 43. Minus quoque vino, quam existimabatur, erat deditus. Varia de victus modo, ac de consuetudine ejus, V. 808, 8 *sqq.* Post Issicam pugnam pecunia, impedimentis, liberis et uxoribus Persarum Damasci relictis potitur, V. 808, 50 *sqq.* Cyprus et Phœnice a regibus deduntur, excepto Tyro; obsidio et expugnatio Tyri, V. 809, 9 *sqq.* Expeditio adversus Arabes ad Antilibanum, V. 809, 26 *sqq.* Gazam expugnat, ipse secundum vaticinium vulneratur, V. 810, 10 *sqq.* Dona Olympiadi, Cleopatræ et Leonidæ de præda missa, V. 810 18 *sqq.* Scrinium, in quo Iliadem depositam servabat, V. 810, 30 *sqq.* Alexandria condita, V. 810, 36 *sqq.*

Expeditio ad Ammonem, oracula hic Alexandro edita, V. 811, 19 *sqq.*; *cf.* M. 215, 31. Psammonem philosophum audit, V. 812, 17 *sqq.* Qua ratione Alexander apud Græcos, qua apud barbaros usus sit divinitate sua, V. 812, 24 *sqq.* In Phœnicen ex Ægypto reversus sacrificia, pompas, chorum cyclicum scenicosque ludos instituit, sumptus præbentibus Cypriorum regibus; Thessalus, Athenodorus, Lyco Scarphensis, histriones, V. 812, 51 *sqq.*; M. 410, 26. Darii litteræ de pacificatione, Alexandri colloquium cum amicis, responsum, V. 813, 20 *sqq.* Statiræ mors, V. 813, 30; *cfr.* M. 415. 1.

Asiæ quantum cis Euphratem est, omni potitus contra Darium contendit; pugna ad Gaugamela, quæque eam varia antecedebant, V. 814, 29 *sqq.*; *cf.* M. 215, 10 *sqq.* Post hanc victoriam Alexander rex Asiæ salutatus liberalissimas facit largitiones, ut Plataensibus (*cf.* V. 389, 19.) et Crotoniatis ob Phayllum, V. 817, 20 *sqq.* Babyloniam peragrat, quæ tota se dederat; miratur ibi naphthæ ignem, quo paulum abfuit, quin Stephanus puer per jocum cremaretur, V. 817, 36 *sqq.* Harpalus gubernator regionis constitutus, V. 818, 33; *cfr.* M. 786, 24. Susa occupatur, divitiæ ibi inventæ, V. 818, 41 *sqq.* Persidem occupat, V. 819, 1 *sqq.* In convivio Thais, meretrix, regem et Macedones ad comburendam Persidis regiam impellit, V, 819, 30 *sqq.* Multa magnæ liberalitatis exempla, pietas erga Olympiadem matrem, V. 820, 5 *sqq.* Suos luxuriæ deditos cernens, leni reprehensione perstringit, ipse eo magis laboribus et periculis militiæ ac venationis se exercet, V. 821, 5 *sqq.* Exempla magnæ benevolentiæ et gratiosæ familiaritatis in amicos et milites, V. 821, 33 *sqq.* Crebræ demum calumniæ in posterum eum exasperant, V. 832, 26 *sqq.* Postquam Darium captum a Besso audivit, Thessalos præter stipendia duobus talentorum millibus donatos domum dimittit; in persequendo Dario difficultatibus et maxime aquæ penuria vexatur, qua occasione excellens continentiæ exemplum dat, V. 822, 31 *sqq.* Castra hostium assequitur; Darius jaculis confixus et jam moribundus invenitur; cadaver regio cultu ornatum Alexander matri ejus mittit, Bessum repertum supplicio afficit, V. 823, 1 *sq.*; *cfr.* M. 408, 15. Inde in Hyrcaniam descendens Hyrcanum mare offendit; Bucephalus equus raptus et receptus. V, 823, 27, *cf.* V. 760, 30. Translatis in Parthiam castris, ibi otiosus primum barbaricum amictum inducit, quod Macedones etsi moleste ferentes ob alia facinora concedendum ei existimabant; Scythas fundit, V. 823, 45 *sqq. cf.* M. 404, 49 *sqq.* M. 418, 12. Fama de conventu cum Amazone, V. 824, 18 *sqq.* Macedones, ne ad reliquas expeditiones animos despondeant, oratione demulcet et excitat, proinde vitæ rationem magis etiam ad indigenarum consuetudinem accommodat, triginta puerorum millia litteris Græcis instituendos curat, ipse Roxanem ducit (*cfr.* M. 408, 13; M. 414, 47.); Craterei et Hephæstionis summorum amicorum, diversi ingenii, simultates sedat, V, 824, 35 *sqq.* Philotæ et Parmenionis supplicia, tum ob illius sermones, tum insidias Limni detectas, V. 825, 31 *sqq.*; *cf.* M. 416, 8 *sqq.* Cliti cædes, pœnitentia Alexandri, Callisthenis et Anaxarchi ad eum sermones, V. 827, 9 *sqq.*; M. 85, 35; M. 548, 19. Abalienatio crescens a Callisthene, adulatores Alexandri, V. 829, 9 *sqq.*; M. 72, 40. Vincula et mors Callisthenis, detectis Hermolai insidiis, V. 830, 30 *sqq.* Alexandri hac de re epistolæ ad amicos, M. 830, 46 *sqq.*

Transiturus in Indiam sua omnisque exercitus impedimenta comburit, V. 831, 23 *sqq.*; *cf.* V. 312, 13. Prodigia sub expeditionem edita, V. 831, 39 *sqq.* Varia Alexandri in expeditione Indica facinora excellentia, V. 832, 9 *sqq.* Amicitiam init cum Taxile, V. 832, 45 *sqq.* Hydaspe trajecto, Porum vincit et satrapam relinquit, V. 833, 21 *sqq.*; *cf.* M. 217, 5. Porus ostento ab elephante edito permotus pacem petit, Ps. 80, 35 *sq.* Urbes in memoriam Bucephali equi et Peritæ canis conditæ, V. 834, 29, 39. Gangem transire a militibus, prœliis et itineribus fessis, impeditur, V. 834, 40 *sqq.* Exinde fluviis ad Oceanum subvehitur; periculum vitæ in Mallis subit, V, 835, 19 *sqq.*; *cf.* V. 831, 10; M. 420, 47 *sqq.* Quæstiones Gymnosophistis captis propositæ, V. 836, 10 *sqq.* Ad alios gymnosophistas missus Onesicritus accit eos; Calanus ad Alexandrum venit, V. 836, 45 *sqq.* Septimo mense ad Oceanum venit; inde classem Nearcho et Onesicrito tradit; ipse pedestri itinere per Oritas profectus in

extremas difficultates inopia et morbis oppressus incidit, V. 837, 19 *sqq.* Exercitu in Gedrosia refecto, septem diebus comessando per Carmaniam transit; postquam in regiam Gedrosiæ perventum est, iterum festos agens dies exercitum recreat, V. 837, 43 *sqq.* Huc Nearchus ad eum pervenit, quem rursus ad mare dimittit (V. 696, 9); ipse ex superiore Asia degressus pœnas sumit de præfectis, qui inter expeditionem Indicam defecerant, V. 838, 15 *sqq.* Distributio pecuniæ inter mulieres Persidis; pœna Polymachi ob effossum Cyri sepulcrum, V. 838, 44 *sqq* ; M. 304, 24. Certamen poculorum in Calani memoriam institutum, V. 839, 5 *sqq.*

Nuptiæ cum Statira, una cum nuptiis amicorum omnium Susis celebratæ, largitiones Macedonibus factæ, V. 839, 27 *sqq.* *cf.* V. 695, 46; M. 414, 48; M. 415, 40; M. 420, 39; M. 404, 7, 34. Offensio Macedonum propter triginta puerorum millia ab Alexandro Græca disciplina instituta; reconciliatio, dimissio militum militare inutilium, V. 839, 52 *sqq.* Hephæstionis mors Ecbatanis, luctus Alexandri, tumulus ingens; sumptuosissima artificia machinatur, V. 840, 34 *sqq.*; *cf.* V. 696, 27; V. 354, 28. Varia ostenta, quæ Alexandro ad Babylonem procedenti ibique degenti fiunt, V. 841, 15 *sqq.* Sinistræ suspiciones de amicis, præcipue de Antipatro ejusque filiis Alexandri animam occupant, V, 841, 46 *sqq.* Superstitiosa ejus timiditas, V. 842, 19 *sqq.* Morbus et mors Alexandri, V. 842, 28 *sqq.*; M. 148, 32. De veneficiis suspiciones, V. 843, 17 *sqq* ; M. 651, 8; M. 1035, 21. Mors ejus crimini data Cassandro, V. 1082, 4.

Varia : Græcis purpureas vestes imperat, M. 12, 41. Triremes Athenienses poscit, M. 226, 22. Sardibus Demosthenis et regiorum ducum litteras invenit, V. 1020, 50. Branchidarum urbem evertit, M. 673, 51. Decem millia talentûm in Græciam mittit mandans, ut ædes diis inde ædificentur, M. 420, 42. Margites dictus ab Atheniensibus, V. 1022, 18. Quo fuerit animo erga artifices, M. 410, 9; *cf.* M. 407, 1 *sqq.* Aristonici citharœdi æream fieri statuam et Pythis poni jubet, M. 410, 29. Antigenidas, M. 410, 35. Alynomum Paphi regem facit, M. 417, 6. Præpositum de expeditione in Italiam facienda, M. 400, 35 *sqq.* Vulnera, quæ accepit, enumerantur, M. 401, 27; *cf.* V. 417, 42. Varia, M. 403, 10 *sqq.* Jus civitatis a Megarensibus ei decretum, M. 1007, 42. Pellæ proscenium æreum facere, ab artifice inhibetur, M. 1340, 43.

Epistolæ Alexandri : ad Aristotelem, V. 797, 9; — ad Antipatrum, V. 806, 12; V. 820, 51; V. 824, 26, 45; V. 832, 4; M. 418, 6; — ad diversos, V. 804, 9; V. 807, 43; V. 818, 44; V. 819, 10; V. 820, 21; V. 821, 43, 54; V. 822, 16, 19; V. 833, 21, 42; V. 834, 7.

Diarii regii, V. 842, 41; V. 843, 17; M. 755, 7.

Apophthegmata Alexandri : M, 79, 16 (μάλιστα θνητὸν καὶ φθαρτὸν ἐπιγινώσκειν ἑαυτὸν ἐν τῷ καθεύδειν καὶ ἀφροδισιάζειν; *cfr.* V. 807, 46; M. 875, 1.); M. 101, 50 (ad nuntium : τί μοι μέλλεις ἀπαγγελεῖν; ἢ ὅτι Ὅμηρος ἀναβεβίωκεν;); M. 151, 44 (de Adæ reginæ coquis; *cf.* M. 214, 45; M. 1344, 35; V. 807, 51.); M. 214, 6 sqq. 1. (ἐμοὶ ὁ πατὴρ οὐδὲν ἀπολείψει; cfr. V, 795, 37.); 2. (de Olympico stadio currendo; *cfr.* V. 795, 18; M. 406, 17.); 4. (de Leonida pædagogo; *cfr.* V. 810, 27.); 10. (de mentis Macedonum radendis; *cfr.* V. 3, 13.); 11. (de Parmenione et Dario; *cfr.* V. 813, 26.); 14. (de Hephæstione; *cfr.* V. 820, 41; M. 408, 19; M. 416, 28.); 15. (de nomine Jovis; *cfr.* V. 812, 12.); 16. (τοῦτ᾽ μὲν αἷμα, ὡς ὁρᾶτε καὶ οὐκ ἰχώρ; *cfr.* V. 812, 33; M. 417, 49.); 19. (ad Antipatridam; *cfr.* M. 929, 17.); 21. (de Antigene et Telesippa; *cfr.* V. 822, 12; M. 415, 49.); 24. (de Taxile; περὶ αὐτοῦ τούτου μαχητέον, πότερος εὖ ποιεῖν περιγένηται; *cfr.* V. 832, 45.); 25. (de Aorno petra; *cfr.* V. 832, 15.); 29. (de Cratero et Hephæstione; V. 825, 21.); 30. (de Xenocrate; *cfr.* V. 797, 48; M. 408, 33.); M. 402, 34 (τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσσειαν ἀκολουθεῖν αὐτῷ τῆς στρατείας ἐφόδιον.); M. 406, 15 (ἐγὼ Διὸς μὲν υἱός.); M. 406, 25 (de patre claudicante.); M. 407, 10 (εἰ μὴ Ἀλ. ἦμην, Διογένης ἂν ἤμην; *cfr.* M. 955, 29; M. 731, 41; V. 801, 24.); M. 408, 28 (de Philoxeno; *cfr.* V. 807, 27; M. 1344, 38.); M. 410, 18 (de Athenodoro et Thessalo tragœdis; *cfr.* V. 813, 10.); M. 411, 26 (de Stasicrate architecto; *cfr.* V. 841, 3.); M. 413, 6 (de Hephæstione : τίς ἡ σὴ δύναμις ἢ πρᾶξις, ἂν σού τις ἁφέλῃ τὸν Ἀλ.;) M. 419, 40 (ad Perdiccam nihil pecuniæ accipientem; cfr, V, 802, 1.); M. 422, 36 (μηδεὶς ἔστω μηδὲ ὑπὲρ ἐμοῦ δειλός κτλ.); M. 565, 42 (cum infinitos mundos esse ex Anaxarcho audivisset.); M. 998, 39 (de sorore.); M. 406, 43 (quum quis Paridis lyram se daturum polliceretur; cfr. V. 802, 17.); M. 415, 40 (de Tarria.); M. 929, 14 (epistola ad Theodorum.); M. 1012, 26 (ad Cleanthem.); V. 812, 35 (ad Anaxarchum sophistam.); V. 815, 19 (οὐ κλέπτω τὴν νίκην.); V. 819, 14 (de Xerxis statua.); V. 820, 12 (ad Aristonem Pœonem.); V. 821, 3 (ἀγνοεῖ Ἀντίπατρος, ὅτι μυρίας ἐπιστολὰς ἓν δάκρυον ἀπολείψει μητρός.); M. 838, 31 (de Olympiade imperium cum Cleopatra partita.); V. 838, 42 (ad Abuletum.); V. 720, 32 (de Antipatri contra Agidem pugna.); M. 70, 53 (cursu cum Crissone Himeræo decertat; *cfr.* M. 572, 8.); Ps. 77, 32 (εὖ ποιήσαντα κακῶς ἀκούειν εἶναι βασιλικόν.).

Alexander, filius Apharei, filii adoptivi Isocratis, M. 1023, 12.

Alexander, Thracum turmæ dux sub Alexandro Magno, vim facit Timocleæ Thebanæ ab eaque in puteo obruitur, M. 320, 44 *sqq.*

Alexander, miles quidam in Alexandri exercitu, V. 832, 24.

Alexander, Roxanæ filius, V. 459, 2; interfectus a Demetrio, V. 1142, 2.

Alexander, Cassandri filius, ab Antipatro fratre pulsus a Pyrrho in regnum reducitur, V. 460, 31; *cfr.* V. 1081, 3 *sq* ; congressus cum Demetrio Poliorceta apud Dium insidiis hujus perimitur, V. 1081, 8 *sq.*; *cfr.* V. 461, 3.

Alexander, Polysperchontis filius, cum exercitu Athenas accedit, V. 902, 37, 45. Uxor ejus Cratesipolis, V. 1065, 45.

Alexander, Demetrii Poliorcetæ filius ex Deidamia, vitam in Ægypto exegit, V. 1092, 18.

Alexander qui Acrocorinthum possidebat, necatur ab Antigono rege, V. 1232, 39.

Alexander, Pyrrhi filius ex Lanassa, V. 462, 40.

Alexander, Persei regis filius, captivus, tornandi subtiliumque operum egregius artifex et magistratuum scriba sollers fuisse traditur, V. 328, 46.

Alexander, dux Thracum sub Perseo rege, V. 316, 15.

Alexander præceptor Marci Crassi in Aristotelica philosophia, V. 650, 11 *sqq.*

Alexander, Antonii imperatoris filius, quem ex Cleopatra sustulit, V. 1112, 10; V. 1122, 30.

Alexander, libertus quidam Romanus, V. 740, 9.

Alexander, Antiochensis apud Antonium contra Parthos bellantem, V. 1118, 20.

Alexander, Epicureus, M. 770, 22 (persona dialogi.).

Alexander, Myndius, *cit.* V. 495, 8.

Alexander, Polyhistor, *cit.* M. 356, 36; M. 388, 27 (ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.); M. 1384, 49 (ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν περὶ Φρυγίας).

Alexander, Cornelius, *cit.* Ps. 88, 15 (ἐν γ' Φρυγιακῶν.).

Alexandri quercus ad Cephisum, V. 798, 6.

Alexandria, urbs, condita, V. 810, 40 sq. Bibliotheca magna incensa, V. 872, 36; Ps. 91, 33.
Alexandridas, Leontis filius, Spartanus. Apophthegm. ejus, M. 265, 3 *sq.*
Alexandridas, Delphicus, M. 361, 10.
Alexandrini, V. 810, 37. Alexandrini belli causæ, V, 871. 43. Alexandrinis cur pepercerit Augustus, M. 252, 4. Alexandrina puella ab elephante adamata, M. 1190, 17. Alexandrinorum proverbia, Ps. 164, 5 *sq.*
Alexandropolis, urbs Thraciæ convenis tradita ab Alexandro itaque nominata, V. 798, 2.
Alexarchus, *cit.* M. 378, 24 (ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.); M. 447, 18 (epistola quædam.).
Alexas Laodicensis, apud Antonium imperatorem, V. 1129, 18; missus ad Herodem huic se adjungit, Antonio prodito; necatur a Cæsare, V, 1132, 38 *sqq.*
Alexicrates, pincernarum primus apud Pyrrhum regem, V. 459, 52.
Alexicrates, Pythagoricus, Plutarchi temporibus vixit, M. 888, 30.
Alexida, Amphiarai filia, M. 365, 47.
Alexidemus, Milesius, filius Thrasybuli tyranni, (persona dialogi.); M. 176, 319; M. 177, 14.
Alexinus sophista. Dictum de Stilpone, M. 648, 38; M. 1300, 18.
Alexion, Plutarchi socer, M. 854, 39.
Alexippus, medicus apud Alexandrum Magnum, V. 821, 51.
Alexirrhœa, Carmanoris ex Baccho mater, Ps. 86, 3.
Alexirrhoë, Mygdonis uxor, mater Sagaris, Ps. 89, 24.
Alexis Comicus, *cit.* M. 25, 32 (*cf.* M. 540, 43.); M. 512, 3 (de ejus ætate.); M. 959, 18 (mors ejus.); *cit.* Ps. 62, 49 *sq.* (agricolam nobili militanti præfert dicens: καὶ ἡμεῖς ἀγενεῖς οὐχ ἧττον στρατεύομεν.).
Ἀλίβαντες, cur dicantur mortui, M. 1170, 24.
Ἀλιτήριος, quis sit, M. 366, 5; quomodo nomen inventum sit, M. 633, 60.
Allegoriæ, M. 23, 11; hyponoeæ ab antiquis dictæ, *ibid. cfr.* Ps. 119, 38; *et* Ps. 125, 44.
Allia, amnis in Tiberim influens; pugna ad Alliam, V. 164, 27; M. 332, 45.
Alliensis dies, quo eodem primum Fabiorum clades, postea cædes ad Alliam fluvium accidit, unde nomen originem duxit, V. 164, 42; V. 165, 36.
Allio inunctus magnes ferrum non trahit, M. 777, 27.
Allobroges, legati, qui Catilinariæ conjurationi a Lentulo associati, Ciceronem in intercipiendis litteris adjuvant, V. 1037, 31, 50. Allobrogum regio, *Ps.* 84, 34.
Ἀλλοίωσις, quid, *Ps.* 113, 35.
Aloidæ, M. 1145, 32.
Alopeca, demus Atticus, V. 189, 5; M. 1016, 9; M. 1145, 32; V. 380, 9.
Alopecus, collis in Haliarti finibus, V. 538, 17.
Alpes Italicæ, V. 357, 6; V. 495, 40, *ibid.* 54; V. 1101, 27; V. 1102, 4.
Alpha, Phœnicum lingua bovem significat, M. 900, 21.
Alphesibœa, Telestoris uxor, mater Myeni, *Ps.* 86, 39.
Alphesibœa, Nympha a Baccho tigridis in formam mutata trans Tigrim fluvium portatur eique Medum filium progignit, *Ps.* 99, 18 *sqq.*
Alpheus, mons Arcadiæ, de Fluviis XIX, *Ps.* 95, 8 *sqq.*; primum Nyctimus dictus, *ibid.* 13 *et* 18; Stymphelus denominatus est a Martis filio, *ibid.* 9 *sqq.*; tandem Alpheus, qua occasione, *ibid.* 14 *sqq.*; de Cenchrite herba, *ibid.* 20 *sqq.*; de Cronio monte, *ibid.* 25 *sqq.*; de Cylindro lapide, *ibid.*; 31 *sqq.*
Alpheus, a sole ducens originem, Cercaphum fratrem interficit et in fluvium se conjicit ab eo dictum, *Ps.* 95, 14, *sqq.*
Alphinous, Atheniensis, filius Glaucippi, Hyperidis oratoris nepos, M. 1033, 47; M. 1034, 41.
Alphitonis formidine mulieres puerulos a malo otio deterrent, M. 1272, 16.
Alphius, mons Ætoliæ, idem qui mons Myenus, *Ps.* 86, 41.
Alsæa, oppidum Arcadiæ, V. 963, 41.
Alyattes, M. 1047, 35 (ex Herodoto); M. 182, 21 (Pittacus cæpas et calidum panem edere eum jubet.); Crœsi pater, M. 490, 7.
Alycus, Scironis filius, cum Tyndaridis ante Aphidnas, ubi cecidit, V. 18, 4. Carmina de eo, V, 18, 11. Alycus dicitur locus quoque agri Megarici, ubi corpus ejus humatum esse fertur, V. 18, 6.
Alynomus, rex Paphi factus ab Alexandro, M. 417, 6 *sqq.*
Alypius, Pythica oracula carmine reddidit, M. 492, 26.
Alyrius, *vide* Alypius.
Alyssus, herba, singultu liberat, M. 786, 11.
Amæa, Azæsiam quæsivit, proverb., *Ps.* 167, 9. Amæa Ceres apud Trœzenios cognominata, *ibid.* 10.
Amalthea, M. 1295, 2. Amaltheæ cornu, proverb. *Ps.* 172, 43. Jovem Amaltheæ nutricandum datum illa capræ submisit; Jupiter capræ inter sidera relatæ cornu alterum dedit Amaltheæ; dicunt beatos habere cornu Amaltheæ, *Ps.* 172, 43 *sqq.*
Amantius, amicus Cæsaris, V. 873, 9. Avaritia ejus, V. 873, 23.
Amanus, mons in Cilicia, V. 762, 48; V. 1049, 5; V. 1089 29. Amani portæ, V. 1089, 50.
Amarsyadas, Phereclus, gubernator navis, qua Theseus in Cretam transmittit, auctore Simonide, V. 8, 36.
Amasis, Ægypti rex, Biantem optimam et pessimam victimæ carnem exemptam mittere sibi jubet, M. 174, 53; *cf.* M. 41, 4; Fr. 30, 4; M. 179, 26 (alia rogatio.); M. 322, 38; M. 412, 31. De pelvi ejus aurea Herodoti narratio, *Ps.* 63, 15 *sqq.*
Amathusii, lucus in Cypro, Ariadnæ sacer, V. 10, 33.
Amazones, Lycia ejectæ a Bellerophonte, M. 306, 36. Fugientes e ditione Ephesia in Samo conciduntur a Baccho, M. 373, 50. Bellum contra Herculem, V. 605, 20 *sqq.* Fama de conventu cum Alexandro Magno, V. 824; 18 *sqq.* Cum Albanis contra Pompeium, V. 760, 52 *sqq.* (de domiciliis earum). Thesei ad Amazones expeditio, V. 12, 43. Bellum contra Theseum, pugna ad Athenas, V. 14, 30 *sqq.* In itinere Bosporum Cimmericum congelatum transiisse (V. 14, 35), fœdus quarto mense icisse (V. 15, 3), referuntur, quasdam saucias Chalcidem ab Antiopa missas ibique curationem nactas, nonnullas sepultas ibi apud Amazonion nominatum narrant, V. 15, 9 *sqq.* Sacrificium eis fit Athenis ante Thesea, V. 15, 17. Amazonum monumentum apud Megarenses, V. 15, 18. Occubuisse alias et sepultas esse prope Chæroneam dicunt, V. 15, 20. Tumuli earum in Thessalia, V. 15, 24. Alia de Thesei et Herculis contra Amazones bellis relatio, V. 15, 28, *sqq.* Amazones lavabantur in Tanai fluvio Amazonio ab ipsis dicto, *Ps.* 90, 26. Amazones masculas, qui nascebantur, mutilabant, *Ps.* 165, 13. Bellum contra Scythas, *ibid.*, 15.
Amazonius fluvius, primum vocabatur Tanais, quod in ipso lavarentur Amazones, *Ps.* 90, 26 *et* 34.
Amazonion, locus Athenis, V. 14, 47; locus in Chalcide, V. 15, 13.
Ambiorix, dux Gallorum, Cottam et Titurium Cæsaris legatos cum ipso exercitu necat, V. 858, 21.
Ambitio magistratuum Romæ, V. 262, 49 *sqq.* Ambitus lex a Catone minore lata, V. 931, 8.
Ambracia, urbs Acarnaniæ, M. 1047, 13; regio, V. 460, 36.
Ambrones, cum Teutonibus Marium aggrediuntur, V. 493,

49; de numero, fortitudine, nomine eorum, V. 496, 25 *sqq.*; pugna contra Ligures, V. 490, 40 *sqq.*
Ambustus, *vide* Fabius.
Amenthes, vox Ægyptia, qua significatur locus subterraneus, in quem putant a morte animas ferri, interpretantes dantem et accipientem, M. 443, 25.
Ameria, Italiæ urbs, V. 495, 16.
Ameria, Caii Maximi uxor, M. 383, 36.
Amestris, Xerxis uxor, Plutoni duodecim pro se vivos homines defodit, M. 203, 45.
Amestris, Artoxerxis Mnemonis filia et patri nupta, V. 1219, 29; V. 1222, 7.
Amethystum, herba; de nomine, M. 785, 13.
Amia, piscis, M. 1199, 20 (unde nomen habeat); quomodo capiatur, M. 1195, 36.
Amicitia. Fragmentum libri Plutarchi de Amicitia, Fr. 38, 5. Epistola de Amicitia, *ibid.*, 23.
Aminias, Decelensis, V. 142, 44; *cf.* V. 422, 21.
Aminias, Phocensis, Antigoni legatus Lacedæmoniis auxilium fert contra Pyrrhum, V. 480, 46.
Aminocles, Magnes, Cresinei filius, M. 1053, 9.
Amisodorus, Lycius, M. 306, 26.
Amisus, urbs Ponti, V. 762, 15; V. 764, 34; V. 597, 20; obsidetur a Lucullo, V. 598, 4; V. 601, 28; expugnata incenditur a Callimacho, restauratur a Lucullo, V. 601, 29, *sqq.* Atheniensium fuerat colonia, V. 602, 8.
Ammon, Jupiter, V. 534, 54; V. 586, 19; V. 794, 12; V. 811, 50; V. 840, 48. De nomine, M. 433, 35. De lucerna perpetuo ardente, M. 500, 9. Templum ejus in Africa, V. 531, 20 *sqq.* Symbolum Stoicum, M. 449, 23; V. 635, 10. Jovis et Pasiphaës filius, V. 952, 51.
Ammonius, prætor Atheniensis, M. 878, 6; M. 898, 8; idem videtur ac Ammonius philosophus Peripateticus, magister Plutarchi, M. 84, 48; M. 500, 52; V. 154, 3; apud Neronem Delphis, M. 470, 19. Persona dialogi, M. 469; M. 783, 5, *etc.*; M. 500, 52.
Amnæus, senator Romanus, Catonis minoris æqualis, V. 916, 28.
Ἀμνήμονες, magistratus apud Cnidios, M. 360, 11.
Amœbeus, citharœdus, Corinthi canit, Antigono rege audiente, V. 1232, 53. Zenonis de eo dictum, M. 537, 33.
Amompharetus, unus ex quinque Lacedæmoniis arbitris de Salamine, Megarensibus et Atheniensibus litigantibus, V. 100, 7.
Amompharetus, Spartanus in Platæensi pugna, V. 392, 38.
Amor, fulmigerus, V. 238, 5. Dicunt Amori deditis reditum ab inferis in lucem concedi, M. 931, 19. Amores Spartanorum, V. 59, 51 *sqq.* *et* V. 61, 10; Thebanorum, V. 343, 11 *sqq.* *ibid.* 48 *sqq.* Amori certamen quinquennale celebrari solitum in Helicone, M. 914, 40. Plutarchi ex libro de Amore, Fr. 43, 19. Ignifer eum et poetæ dicunt et pictores statuariique faciunt, Fr. 44, 30. Alatus, Fr. 45, 26.
Amorgus, insula de Sporadibus, M. 414, 9; V. 1067, 6; Fr. 12, 34.
Amphares, Spartanus, Agidis regis familiaris hunc insidiis captum una cum matre et avia interficit, V. 957, 37, 42; V. 958, 1, 14, 47 *sqq.*
Amphiaraus, Alcmæonis pater, V. 1225, 44; socius Polynices, terra haustus est eo loco, ubi postea Harma urbs, M. 377, 48. Alexida filia, cujus posteri vocantur Elasii, M. 365, 47. Amphiarai oraculum in Bœotia, V. 394, 3; M. 502, 7, 13.
Amphiaraus, Oropæus vel Coropæus, Fr. 36, 47.
Amphias, Tarsensis; dictum ejus, M. 768, 36.
Amphicrates, rhetor Atheniensis, patria profugus fertur Seleuciam pervenisse civibusque orantibus, ut oratoriam profiteretur ibi, respondisse delphinum a pelvi non capi; inde ad Cleopatram Tigranis uxorem se confert suspectusque factus vitam inedia finit, V. 604, 38 *sqq.*
Amphictyon, M. 882, 43 (Amphitryo?); extorris a Sthenelo factus, Thebas venit easque inveniens Chalcidensibus stipendiarias, interfecto rege Eubœensium Chalcodonte, a tributo absolvit, M. 946, 30.
Amphictyones, Apollinis templo Delphico inscripserunt: γνῶθι σεαυτὸν, μηδὲν ἄγαν, ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα, M. 618 33. Arbitrium Lacedæmoniis et Argivis datum de Thyreatico agro, M. 376, 35. Solonis moti auctoritate bellum Cirrhæis inferunt, V. 100, 14. Lacedæmonii ab excludendis urbibus, qui in belli contra Medos societate non fuerant, a Themistocle prohibentur, V. 146, 2; V. 548, 26 *sqq.*; V. 577, 36. Amphictyones Pythiis victores primi in honorem Apollinis lauro et palma coronarunt, M. 882, 43 (?); M. 959, 33. Æschines orator ab Amphictyonibus Pylagoras adversus Amphissenses delectus, M. 1024, 6.
Amphidamas, Chalcidensis; exsequiæ ejus, M. 182, 27; M. 820, 29; navali prœlio adversus Eretrienses de Lelanto dimicans cecidit; Hesiodus in funeris certaminibus præmium reportat, Fr. 58, 16 *sqq.*
Amphidius (Tullus), Antias, inimicus Coriolani, quem exsulem humaniter excipit, V. 268, 1, 18 *sqq.*; bellum Romanis excitat, V. 270, 16; dux belli, V. 270, 41; V. 271, 22; Coriolanum accusat quumque solutum iri eum sensorit, tumultu facto interficit; post temporis in pugna contra Romanos occidit, V. 278, 16 *sqq.*
Amphilochia, Acarnaniæ regio, V. 460, 36.
Amphilochi oraculum in Cilicia, M. 528, 5; M. 681, 17.
Amphion, canendo lyram Thebas muris circumdedit, M. 951, 50. Jovis ex Antiopa filius citharæ cantum excogitasse fertur, M. 1383, 47. Niobes maritus, *Ps.* 81, 15
Amphipolis, Macedoniæ urbs, ad Strymonem fluvium sita, V. 320, 1; V. 577, 28; pugna ad Amph., V. 631, 28; V. 632, 33.
Amphissa, Locrorum Ozolicorum urbs, M. 308, 38. Pugna ad Amph. V. 1019, 20.
Amphithea, Æoli regis Etruriæ uxor, M. 384, 17.
Amphitheus, Thebanus, V. 535, 52, *cfr.* M, 694; M. 697, 42; M. 722, 31.
Amphitrita, M 193, 25; M. 195, 7; de nomine, M. 466, 25; oraculum Amphitritæ, M. 1205, 6.
Amphitrope, demus Atticus, V. 400, 6.
Amphitryo, V. 537, 4; exul, M. 733, 39.
Amphium, nomen loci Thebis, M. 697, 15.
Amphoterus, nomen Macedonis, M. 212, 5.
Amphyetio, Physcii pater, M. 363, 13.
Amphytus, Telquiusque, Castoris et Pollucis aurigæ, *Ps.* 77, 50 (vide versionem).
Amplificatio, *Ps.* 124, 18.
Amuleta, M. 829, 29.
Amulius, Numitoris frater, ex Æneæ posteris Albæ regnantibus, regno fratrem exuit, Ænitum filium ejus in venatione interficit, Sylviam filiam Juliæ Junonis (vel Vestæ), sacerdotem constituit, prægnantem custodia tenet, gemellosque, quos edit, Faustulo exponendos tradit, V. 21, 48, *sqq.* *cf.* M. 387. 11, *sqq.*; ipse gemellorum fuisse pater dicitur, V. 22, 38; a Romulo et Remo cæditur, V. 25, 38.
Amun, Jovis nomen apud Ægyptios, quod producebatur in Ammon, M. 433, 31.
Amycla, Lacedæmonia, nutrix Alcibiadis, V. 59, 15; V. 229, 36.
Amycla, Daphnes mater, V. 952, 54.
Amygdala, amara, M. 756, 9.
Amymona, locus munitus Elidis, M. 311, 26.
Amyntas, Macedo, Thebas missus, qui contra Demosthenem ageret, V. 1019, 30. Post Philippi mortem Macedo-

nia ad eum inclinabat, M. 402, 7. Profugus Darium regem frustra precatus est, ut Alexandrum in apertis campis maneret, V. 805, 37 *sqq.*

Amyntas, Lycaoniæ et Galatiæ rex ab Antonio ad Cæsarem deficit, V. 1126, 8; V. 1127, 12.

Ἀμυστίζειν, quid sit, M. 788, 40 *sqq.*

Anabænon, cur sit vocatus fluvius Phrygiæ, qui Mæander postea dicitur, *Ps.* 87, 4, *ibid.* 16.

Anabus, regulus quidam Libycus, Leandro, Cyrenæorum tyranno, bellum infert, captumque Aretaphilæ tradit M. 317, 57 *sqq.*

Ἀνακεφαλαίωσις, quid, *Ps.* 152, 2.

Anaces, Castor et Pollux apud Athenienses, V. 82, 23; de nominis origine, V. 18, 25.

Anacharsis, Athenis convenit cum Solone; sermones eorum, V. 96, 28 *sqq.* *cfr.* M. 611, 3; domo carens curru utitur, ut sol, M. 183, 43; persona colloquii Septem Sapient. Conv. inscripti, M. 173 *sqq.*; M. 176, 32 *sqq.*

Dicta, V. 96, 42 (de legibus); M. 94, 19 (de numismate); M. 178, 45 *sqq.* (ἐρωτηθεὶς εἰ εἰσιν ἐν Σκύθαις αὐλοί, εἶπεν, ἀλλ' οὐδὲ ἄμπελοι); M. 180, 31 (de rege summam gloriam consecuturo); M. 183, 27 (de optima democratia); M. 843, 35 (de prunis); *Ps.* 70, 19 (τοὺς Ἀθηναίους παρὰ Σκύθαις βαρβάρους, ὥσπερ τοὺς Σκύθας ἐν τοῖς Ἀθηναίοις).

Anaco, matertera Isocratis oratoris, M. 1021, 33; M. 1023, 9.

Anacreon poeta, *cit.* V. 182, 49; V. 199, 41; M. 300, 44; M. 867, 22; M. 917, 25.

Ἄνακτες, reges cur sint appellati, V. 18, 30.

Anactorium, promontorium Acarnaniæ, V. 668. 36.

Ἀναδίπλωσις, quid, *Ps.* 111, 48; figuræ vis, *Ps.* 112, 5.

Anagyrus, demus Atticus, M. 1029, 11.

Anaitis, dicitur Diana Ecbatanis, V. 1221, 48.

L. Analius, senator, a M. Crasso, in comitiis, pugno in faciem incusso, ex concione expellitur, V. 675, 21.

Anaphlystus, demus Atticus, V. 585, 7.

Anapus, flumen apud Syracusas, V. 294, 44; V. 1156, 50.

Ἀνάρτιοι, poetis, qui, M. 1260, 12.

Anatole, mons ad Gangem situs, quam ob causam ita sit dictus, *Ps.* 83, 15 *sqq.*

Anaxagoras, Clazomenius, philosophus, Periclis præceptor et familiaris; de principio philosophiæ ejus, V. 184, 22, 32; V. 185, 9 *sqq.*; V. 186, 34 *sqq*; *cfr.* V, 124, 19. Negligentia ejus in re domestica, V. 193, 50 *sqq.*; *cf.* M. 1014, 7. Ob philosophiæ physicæ sententias in carcerem conjectum Pericles vix servat et ex urbe emittit, V. 202, 49 *sqq.*; *cf.* V. 643, 46. In carcere quadraturam circuli describit, M. 734, 24. Mors ejus, V. 194, 6; M. 734, 24.

Citata, M. 118, 2; M. 452, 25 (νοῦς καὶ ἄπειρον, *cf.* M. 1255, 35); M. 580, 19 (manus sapientiæ causa); M. 529, 38 (Plato eum vituperat, quod causam finalem et efficientem negligat); M. 825, 36 (ἦν ὁμοῦ πάντα χρήματα); M. 880, 7, 17, 37; M. 1067, 16; M. 1067, 34 (exordium libri de Homœomeriis); M. 1073, 17; M. 1079, 22, *ibid.* 34; M. 1082, 4; M. 1083, 9 (de stellis, *cf.* V. 524, 47 *sqq.*); M. 1084, 11 (de motu stellarum); M. 1068, 11 (de luna, *cf.* V. 643, 30); M. 1089, 20 (de lacteo circulo); *ibid.* 37 (de cometis); M. 1090, 1 (de trajicientibus); *ibid.* 21 (de tonitrubus), M. 1091, 45 (de Iride); M. 1094, 34 (de mari); M. 1076, 40 (de mixtione et temperatione); M. 1085, 12 (quæ solis natura sit); M. 1085, 39 (de magnitudine solis); M. 1086, 4 (de conversionibus solis); M. 1087, 3 (de natura lunæ); M. 1096, 1 (de Nili incremento); M. 1096, 41 (de anima); M. 1102, 23 (de voce); M. 1106, 26 (quomodo mares nascantur, quomodo feminæ); M. 1111, 2 (de generibus animantium); M. 1112, 24 (de somno et morte); M. 1113, 21; M. 1110, 25; M. 1114, 23 (ζῷον ἔγγειον τὸ φυτὸν εἶναι); M. 1137, 39 (ἥλιος ἐντίθησι τῇ σελήνῃ τὸ λαμπρὸν); M. 1141, 14 (tantam esse lunam, quanta Peloponnesus).

Dicta, M. 562, 15 (de filii morte: ᾔδειν ὅτι θνητὸν ἐγέννησα, *cf.* M. 575, 31; M. 141, 42); M. 781, 38 (τὰ πάντα ὁμοῦ χρήματα ἦν, *cf.* M. 825, 36); V. 194, 16 (Ὦ Περίκλεις, καὶ οἱ τοῦ λύχνου χρείαν ἔχοντες ἔλαιον ἐπιχέουσιν).

Anaxander, Thebanorum dux in pugna ad Thermopylas, M. 1056, 17.

Anaxander, Eurycratis filius, Spartanus. Apophthegma ejus, M. 265, 30.

Anaxandrides, Delphicus, *cit.*; V. 529, 18.

Anaxarchus, Abderita (M. 859, 49), philosophus, Alexandri Magni utitur amicitia, V. 812, 36, 41; V. 797, 48; V. 828; 47 *sqq.*; M. 407, 1; M. 214; 36. Timonis in eum silli; M. 541, 21. Pistillis ferreis contunditur a Nicocreonte, M. 545, 25. Epicuri ad eum epistola, M. 1366, 15.

Dicta, M 565, 43 (de infinitis mundis); V. 828, 47 (de Cliti cæde, *cf.* M. 954, 22); M. 898, 39 (malis petitus ab Alexandro: βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί).

Anaxenor, citharœdus apud Antonium, V. 1104, 21.

Anaxibia, virgo, quam Sol desiderio correptus persequitur, *Ps.* 83, 16 *sq.*

Anaxibia, Cercaphi uxor, mater Mæandri, *Ps.* 87, 7.

Anaxicrates, archon Atheniensis, M. 1027, 42; M. 1036, 14; M. 1038, 3.

Anaxidamus, Chæronensis, V. 553, 23; V. 555, 14.

Anaxidorus, Thebanus, M. 697, 10; conjuratus cum Pelopida; persona dialogi de genio Socratis, M. 694.

Anaxilas, unus inter Lacedæmonios quinque arbitros in Atheniensium et Megarensium de Salamine lite, V. 100, 7.

Anaxilas, Orites, hospes Demosthenis, M. 1033, 10.

Anaxilaus, Byzantius, urbem Alcibiadi tradit; postea proditionis Lacedæmone accusatus, absolvitur, V. 249, 31 *sqq.*

Anaximander, Milesius, *cit.* M. 1066, 42; M. 1074, 2; M. 1084, 6, *ibid.* 16 (de cursu stellarum); M. 1085, 1 (quæ solis natura sit); M. 1085, 36 (de magnitudine solis); M. 1086, 24 (de solis defectu); M. 1086, 46 (de luna, *cf.* M. 1087, 18, 35); M. 1090, 10 (de tonitrubus); M. 1092, 9 (de ventis); *ibid.* 42 (de figura terræ); M. 1093, 46 (de terræ motibus); M. 1094, 30 (de mari); M. 201, 37 (impietatis damnatus est, quod solem dixisset esse lapidem); M. 891, 9 (de ortu hominum); M. 1110, 28 (de ortu animalium). Thaletem secutus ejusque familiaris, Fr. 15, 12; *cit. ibid.* (τὸ ἄπειρον τὴν πᾶσαν αἰτίαν ἔχειν τῆς τοῦ παντὸς γενέσεώς τε καὶ φθορᾶς κτλ.).

Anaximenes, Milesius, M. *cit.* 1067, 3; M. 1082, 31; M. 1083, 37; M. 1084, 18 (de cursu stellarum, *ibid.* 43); M. 1085, 45 (de forma solis); M. 1086, 1 (de conversionibus solis); M. 1090, 40 (de nubibus); M. 1091, 41 (de Iride); M. 1092, 43 (de figura terræ); M. 1093, 43 (de terræ motibus, *cf.* M. 1094, 13); M. 1160, 12 (de frigido et calido). Anaximenes statuit aërem omnium esse rerum principium; etc., Fr. 15, 33 *sq.*

Anaximenes, historicus et rhetor, M. 402, 20; M. 980, 52. Archiæ Phygadotheræ magister, M. 1031, 45; M. 218, 21; V. 1025, 35; V. 1058; 33; *cit.* V. 121, 40.

Anaxo, a Theseo rapta, V. 15, 43.

Ancharia, Octavii uxor, mater Octaviæ, sororis Octaviani Cæsaris, V. 1108, 53.

Ancharius, vir senatorii et prætorii ordinis, a Marii stipatoribus interfectus, V. 514, 9.

Anchises, M. 394, 47.

Anchurus, Midæ regis Phrygiæ filius in terræ se dejicit hiatum, M. 377, 28.

Ancilia dicuntur peltæ sacræ, quas Salii gestant. Pelta ærea

caelo delapsa, unde eam aliæ confectæ a Veturio Mamurio, V. 81, 32 *sqq.* De forma et vocis interpretatione, V. 82, 12 *sqq.*

Ancillarum festus dies Romæ, ob victoriam ancillæ astu partam, V. 174, 32 *sqq. usque ad* 175, 25; *cf.* M. 385, 4 *sqq.* Ancillarum Smyrnæarum egregium factum, M. 384, 38 *sqq.*

Ancora sacra, M. 995, 28.

Ancus Marcius, quartus Romanorum rex, filia Numæ natus, primus Fortunæ Virilis templum dedicavit, V. 255, 31; M. 391, 48; M. 396, 21; V. 88, 33 (Marcii et Pompiliæ filius). Pons sublicius, ligneus, ab eo constructus, V. 78, 31.

Andocidæ Herma, V. 635, 16; M. 1017, 46.

Andocides, Atheniensis, qui pacem cum Lacedæmoniis composuit, oratoris avus, M. 1016, 43.

Andocides, orator Atheniensis, Leogaræ filius; de genere ejus, M. 1016, 43 *sqq.*; quando natus, M. 1017, 39. Cum Glaucone viginti navibus præfectus auxilium fert Corcyræis contra Corinthios, M. 1016, 47. Violatæ religionis ob statuas Mercurii truncatas postulatus absolvitur, quum indicium se de iis, qui sacra violassent, delaturum professus esset, M. 1016, 49 *sqq. cfr.* V. 241, 31 *sqq.* Varia ex vita ejus, V. 1017, 20 *sqq*; domus ejus, M. 701, 18. Ex orationibus ejus nominantur: De Indicio Delato, Ad Phæacem Defensio, De Pace, M. 1017, 35 *sqq.*; ὁ πρὸς τοὺς ἑταίρους λόγος, V. 153, 34.

Andreas, Corinthius, musicus, chromate abstinuit, M. 1391, 4.

Ἀνδρεῖα, apud Cretenses, M. 870, 24; *cf.* V. 54, 44.

Andrii et Chalcidenses sedium petendarum causa in Thraciam navigant; discordia oborta de Acantho urbe occupanda; Pariorum arbitrium; Aræni acta, M. 367, 13. Themistocles argentum poscit ab Andriis, V. 146, 19.

Androcleo, Epirota, unus ex tribus, qui cum Pyrrho infante fugiunt, V. 457, 34.

Androcles, Atheniensis dux in Caria, M. 428, 2; inimicus Alcibiadis, V. 240, 6, 16.

Androclidas, Spartanus. Dictum, M. 265, 37 (*cf.* M. 256, 51, sub nomine Agesilai, οὐ φευγόντων δεῖ ἀλλ' ἱσταμένων καὶ τὴν τάξιν τηροὔντων; M. 289, 44).

Androclidas, et Angelus, Pyrrhum infantem servant, V. 457, 30.

Androclides, Thebanus, amicus Ismeniæ et Pelopidæ, a Spartanis Cadmea occupata, Thebis ejectus, V. 334, 50 *sqq.* Leontidæ fraude Athenis interfectus, V. 335, 27; *cf.* V. 535, 51; M. 720, 4.

Androclidas, *citatur*, V. 522, 20.

Androcottus, Alexandri laudator, M. 656, 20; post mortem Alexandri totam Indiam obtinet, V. 834, 52 *sqq.*

Androcrates, heros Platæensis; sacellum ejus, V. 388, 32; V. 389, 10.

Androcydes, Cyzicenus, pictor, V. 347, 42. Pisces ejus circa Scyllam, M. 808, 27; M. 812, 8.

Androgeos, Minois filius, in Attica dolo peremptus dicebatur ejusque ab mortem Athenienses tributum pendebant Minoi, V. 7, 6.

Andromache, persona ex Euripidis Troadibus, V. 828, 26.

Andromachus, Carrensis, quem Crassus Carris discedens ducem viæ facit, quique hostibus eum prodens in loca iniqua pertrahit, V. 670, 38 *sqq.*

Andromachus, princeps urbis Tauromenii, pater Timæi historiæ scriptoris, V. 287, 49. Collocutio cum Carthageniensium legato, V. 288, 10.

Andron, Halicarnasseus, *cit.* V. 13, 42.

Andron, Atheniensis, M. 1016, 10.

Andronicus, histrio Atheniensis, ad Demosthenem, M. 1029, 41.

Andronicus, Rhodius, ex Sullæ bibliotheca Aristotelis et Theophrasti librorum exemplaria in medium protulisse fertur, V. 559, 17.

Androtion, Atheniensis, historias scripsit Megaræ degens, M. 731, 28.

Androtion, in quem Demosthenis oratio, V. 1018, 7.

Andrus, insula; Periclis colonia, V. 189, 29; ab Alcibiade oppugnata, V. 252, 13.

Angelus, Thessalorum tyrannus, dejectus a Lacedæmoniis, M. 1047, 17.

Angelus, et Androclides, Pyrrhum infantem fuga conservant, V. 457, 30.

Anguilla, M. 373, 4; anguillæ cicures, M. 1194, 21; M. 1327, 22.

Angulus, an primum a puncto intervallum, Fr. 55, 41.

L. Anicius, prætor, Genthium Illyriorum regem cum liberis et uxore captivum ducit, V. 312, 38.

Anienus, jussus a Cæsare Isthmum Corinthiacum perfodere, V. 877, 18.

Animæ de immortalitate, Ps. 133, 24 — 134, 6; corpus animæ carcer, Ps. 134, 7 — 24; animarum defectorum transitio in alias corporum species, *ibid.* 25 *sqq.*; anima spiritus est, Ps. 135, 1 *sqq.*; incorporea, *ibid.* 26 *sqq.*; duas potissimum partes habet, rationalem in capite, irrationalem in corde, Ps. 135, 36 *sqq.*; *cfr.* Ps. 137, 40 *sqq.*

Anio, amnis Latii, dictus ab Annio, Etruscorum rege, cum Parensius antea appellatus esset, M. 388, 18 *sqq.*; V. 258, 11; V. 180, 23.

Anippa, Nili filia, mater Busiridis, M. 387, 39.

Annalium ratiocinationes, V. 111, 29.

Annius, Etruscorum rex, Cathetum Saliæ filiæ raptorem insecutus, cum non consequeretur, in Parensium fluvium se dedit, qui ab eo dictus est Anio, M. 388, 18.

T. Annius, Tib. Gracchum ad sponsionem provocat, ni sacrosancto legibus collegæ contumeliam intulerit, V. 991, 18 *sqq.*

Annius, miles Marii, qui Antonium oratorem obtruncavit, V. 514, 52 *sqq.*

C. Annius, missus a Sulla in Hispaniam adversus Sertorium, Pyrenæos montes, interfecto Julio Salinatore, trajicit et provincia potitur, V. 681, 50 *sqq.*

Annius Milo, *vide* Milo.

Annius Gallus, dux militum sub Othone, V. 1273, 46; V. 1274, 50; V. 1275, 51; V. 1278, 17, *ibid.* 34.

Annulus, cur eo potissimum digito gestetur, qui annularis hinc vocatur, M. 817.

Annus; varia ejus ratio apud Romanos, barbaros quosdam, Arcades, Ægyptios, V. 86, 4 *sqq.* Anni correctio et fastorum emendatio facta a Cæsare, V. 877, 30 *sqq.* Cur Jovi consecratus, M. 348, 16. Annus magnus, M. 1088, 33 *sqq.* Anni diminutionem sacerdotes Ægyptii ex oleo conjectabant, M. 500, 11 *sqq.* Annos prisci Græci ὥρους appellabant, 824, 4. Annus novus cur a Januario incipiatur, M. 330, 35 *sqq.* Anno dies quinque a Mercurio adjecti, devicta Luna, M. 434, 52 *sqq.*

Anseres, sacri in templo Junonis nutriti, Capitolium a Gallis servant, V. 170, 26; *cf.* M. 354, 33; M. 399, 35. Fabula de lapidibus, quibus in os receptis Taurum montem transvolent, M. 617, 19; *cf.* M. 1183, 39 *sqq.* Anser in Ægypto puerum adamat, M. 1190, 37.

Antæopolis, in Ægypto, M. 1194, 33.

Antæus, lucta ab Hercule oppressus, V. 5, 43; *cf.* M. 418, 50. Sepulcrum ejus prope Tingim urbem, mors ejus, uxor, V. 683, 11 *sqq.*

Antagoras, pastor Cous, pugna ejus cum Hercule, M. 374, 48.

Antagoras, Chius, et Uliades Samius, impetum faciunt in Pausaniæ regis triremem, V. 307, 18.

Antagoras, poeta, congrum elixans ab Antigono compellatur, M. 218, 37; *cfr.* M. 812, 10.

Antalcidas, Spartanus, Leontis filius, inimicus Agesilai regis, missus ad Teribazum famosam illam pacem, ab ipso cognominatam, componit in Artoxerxis gratiam, V. 1218, 6; *cfr.* V. 725, 41; M. 259, 47. Artoxerxes coronam unguento tinctam ei mittit, V. 351, 36; *cfr.* M. 869, 41. Summis honoribus afficitur a rege, quamdiu primum locum tenent Lacedæmonii, V. 1218, 14. Post cladem Leuctricam profectus ad Artoxerxem oratum, ut Lacedæmoniis opituletur, ita spernitur, ut domum reversus ludibrio ab inimicis habitus, vitam inedia finierit, V. 1218, 30 *sqq.* Ephorus eo tempore, quo Epaminondas Spartæ muris successit, pueros in Cythera insulam exposuit, V. 731, 50.

Dicta, M. 228, 15 (de Agesilao vulnerato; *cfr.* V. 341, 41; V. 728, 13; M. 266, 12; M. 260, 44; V. 56, 30); M. 231, 34 *sqq.* 1 (ad Atheniensem Spartanos indoctos vocantem; *cfr.* M. 266, 1; M. 285, 15 sub nomine Plistonactis *et* V. 62, 24); 2 (*cfr.* M. 266, 4; M. 990, 6; V. 731, 41); 3 (de sophista laudationem Herculis recitante; *cfr.* M. 266, 10); M. 265, 41 *sqq.*

Antarcticus circulus, M. 1082, 44.

Antemnæ, V. 563, 13, *ibid.* 16.

Antemnates, a Romulo victi et Romam translati, V. 32, 18 *sqq.*

Antenor; Epicharmi λόγος πρὸς Ἀντήνορα γεγραμμένος, V. 77, 46.

Antenor, *citatur*, M. 1048, 13 (ἐν τοῖς Κρητικοῖς).

Anthedo (Ἀνθηδών), Bœotiæ urbs, M. 364, 22; exscissa a Sulla, V. 559, 35.

Anthedonia, nomen Calauriæ insulæ in oraculo, πῖν' οἶνον τρυγίαν κτλ. M. 364, 26.

Anthemio, Atheniensis, Anytii pater amantis Alcibiadem, V. 231, 38; *cfr.* V. 263, 14; M. 931, 43.

Anthemio, Thespiensis, M. 915, 32 *sqq.*

Anthemocritus, præco Atheniensis, legatus Megarensium fraude interfectus videbatur, V. 201, 43, *ibid.* 49 *sqq.*

Anthes, vel Anthus, a quo Calauriam incolente insula nomen tenebat Anthedoniæ. Narratio de Antho amisso et de Hyperete eum quærente, M. 364, 25 *sqq.*

Anthes, Anthedone Bœotica oriundus, bymnos fecisse fertur, M. 1383, 53.

Anthesterion, mensis Atheniensis, V. 550, 34. Stratoclis decreto Munychioni Anthesterionis nomen imponitur, V. 1075, 13. Idem qui Achæis Dæsius, V. 1253, 27. — Anthesterionis mensis die undecima primitias vini novi delibabant Athenis, M. 796, 1 *sqq.*

Anthia, piscis, M. 1196, 7; M. 1201, 6 *sqq.*

Anthio, Amulii regis Albani filia, V. 22, 8.

Anthus, *vide* Anthes.

Antianira, Amazonum dux; dictum ejus: Ἄριστα χωλὸς οἰκεῖ, Ps. 165, 18.

Antias, *cit.* M. 397, 21.

Antiates, *vide* Antium.

Anticato, liber Julii Cæsaris, V. 875, 9.

Antichthon, M. 1258, 3. Antichthonis campus, M. 1156, 7.

Anticles, *vide* Anticlides (M. 1388, 43).

Anticles, Atheniensis, M. 1028, 24.

Anticlia, Ulyssis mater. Variæ relationes de conceptu hujus et partu, M. 371, 19.

Anticlides, *cit.* V. 824, 22; M. 447, 26; M. 1388, 43.

Anticrates, Laco, qui percussisse Epaminondam fertur, V. 734, 39. Honores ei habiti, V. 734, 42 *sqq.*

Anticyra, urbs, M. 1200, 34; M. 560, 30.

Anticyra, scortum, apud Demetrium Poliorcetam, V. 1073, 37 *sqq.*

Antidorus, sophista, M. 1377, 7.

Antigenes Luscus, apud Philippum et Alexandrum; Alexandro æs alienum dissolvente, debere se mentitur, V. 839, 37 *sqq.* Argyraspidum præfectus, V. 704, 28 *sqq.* Invidia impulsi Antigenes et Teutamus Eumeni insidias struunt, V. 707, 9.

Antigenes, Pellenæus, Alexandri miles, mutilatis, qui in Macedoniam remittuntur, ob Telesillæ amorem se immiscet, M. 415, 49; *cfr.* M. 216, 11.

Antigenes, *cit.* V. 824, 20.

Antigenidas, tibicen, Harmatium modum apud Alexandrum Magnum canit, M. 410, 35; *cfr.* M. 234, 2. Dorioneum modum spernit, M. 1391, 17; V. 1061, 38.

Antigona, Philippi et Berenices filia, Pyrrho nupta, V. 459, 19; V. 460, 11.

Antigona, mulier Pydnæa (Pellæa, M. 416, 9), quam Philotas secum habet et quæ ad Alexandrum de eo defert, V. 825, 50 *sqq.*

Antigonea, colonia ab Arato Mantineam deducta, V. 1249, 45.

Antigonici regni successio desinit, V. 1254, 10.

Antigonidæ, vasa ita dicta, V. 326, 23.

Antigonis, tribus instituta ab Atheniensibus in honorem Antigoni, V. 1066, 43.

Antigonus, Primus, rex Asiæ. Posteri ejus, V. 309, 3 *sqq.* Altero oculo caruit, V. 678, 27. Post Perdiccam in Ægypto mortuum dux constituitur a Macedonibus contra Eumenem, V. 700, 51. Vincit Eumenem in Orcyniis Cappadociæ, V. 701, 37. Prosecutus Eumenem, qui Noram se contulerat, obside dato, ante obsidionem in colloquium cum eo venit, V. 702, 35 *sqq.* Relicto ad obsidionem præsidio, abit, V. 703, 7. Post Antipatri mortem universum imperium animo concipiens, Eumenem socium sibi parare studet pacemque cum eo facit; de juramenti vero formula dissensione intercedente, Eumenes Antigonum suspectum habens fugit, V. 703, 45 *sqq.* Apud Pasitigrim fluvium victus ab Eumene, V. 705, 26. Macedonibus, qui duces ludificantes hibernis totam fere Gabenam occupabant, disjectis superventurum se sperans Antigonus difficili via, sed brevi accedit, fructum tamen difficultatum jam capturus decipitur ab Eumene, V. 706, 16 *sqq.* Vincitur ab Eumene, sed Peucestæ segnitate adjutus impedimenta capit, quæ postulanti Teutamo redditurum se promittit, si Eumenem sibi dedant, V. 707, 6 *sqq.* De tradito nonnullos dies deliberat, cum Nearchus Cretensis et Demetrius ipsius filius ei cupiant, reliqui necem ejus urgeant; postremo occidere eum statuit, corpus amicis cremandum dat, Argyraspides proditores Sibyritio Arachosiæ præfecto omni modo absumendos tradit, V. 708, 43 *sqq.* — Ptolemæum audiens ex Cypro transmittere et Syriam vastare, Demetrium contra eum mittit filium, qui apud Gazam urbem vincitur, V. 1063, 30 *sqq.* Demetrium Athenis evocat, ut de Cypro adversus Ptolemæum belligeretur, V. 1068, 34. Certior fit victoriæ ad Cyprum partæ per Aristodemum Milesium, V. 1069, 36. Eximie diadema capit, V. 1070, 9 *sqq.* Expeditionem contra Ptolemæum suscipit, quæ vero irrita cadit, V. 1070, 34 *sqq.* Imperii onus non amplius sustinens filii opera utitur, V. 1070, 47. Ceteros Alexandri successores adversum se irritat; apparatus belli, demissio animi ante pugnam, V. 1076, 17 *sqq.* Mors ejus in pugna, V. 1077, 53 *sqq.* — Munychiam tenet, M. 1036, 13. Mandatum ad præfectum Munychiæ, M. 921, 20 (?). Theocritum Chium interficit, M. 12, 47; M. 767, 25. Dolor hominum de ejus cæde, V. 900, 18 *sqq.*; M. 967, 10. Ex Stratonica Corragi filia duos habuit filios, V. 1062, 6. Somnium ejus de Mithridate, V. 1063, 3 *sqq.*; *cfr.* M. 218, 44. — Apophthegmata M. 217 24 *sqq.* 4 (*cfr.* M. 612, 47;

V. 1076, 49); 5 (*cfr.* V. 1076, 29); 7 (*cfr.* M. 440, 41, οὐ τοιαῦτά μοι ὁ λασανοφόρος σύνοιδεν); 10 (de militibus prope tentorium ipsi maledicentibus; *cfr.* M. 555, 7); 15 (de Thrasyllo Cynico; *cfr.* M. 643, 29); 16 (τὴν δόξαν ὥσπερ ἀπὸ σκοπῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν οἰκουμένην πορεύεσθαι; *cfr.* V. 1065, 1); 17 (de Antagora poeta; *cfr.* M. 812, 10); M. 405, 50 (de sophista libros ei de justitia scriptos prælegente); M. 556, 29 (de hominibus quibusdam de muro ei deformitatem exprobrantibus); M. 767, 21 (ταυτὶ μὲν καὶ τυφλῷ δῆλα); M. 643, 30 (de Biante, δότε Βίαντι τάλαντον καὶ ἀνάγκη); V. 32, 37 (προδιδόντας μὲν φιλεῖν, προδεδωκότας δὲ μισεῖν); V. 232, 5 (de milite sanato); V. 1062, 33 (de concordia ipsius et filii); V. 1064, 5 (de Ptolemæi ad Gazam urbem victoria); V. 1068, 23 (de Phila ducenda a Demetrio); V. 1076, 29 (τὴν σύστασιν τῶν πολεμίων ὥσπερ ὀρνίθων σπερμολόγων συνδρομὴν ἑνὶ λίθῳ καὶ ψόφῳ συνδιαταράξειν); V. 1071, 2 *sqq.* (ad Demetrium).

Antigonus, Secundus, Gonatas, Demetrii filius ex Phila, Antigoni Asiæ regis nepos (V. 309, 6), Macedoniæ rex, V. 1091, 6; V. 1092, 15. Patris reliquias magnifice recipit, V. 1091, 46 *sqq.* Bœotos vincit, V. 1083, 39. Thebas obsidet, V. 1083, 42 *sqq.* Bellum contra Ptolemæum, M. 219, 21; M. 232, 50. Acrocorinthi potiundi studio Alexandrum, ejus possessorem, necat, uxori ejus Nicææ Demetrium filium submittit speque nuptiarum inescatam loco pellit, cui Persæum philosophum præficit, V. 1232, 34 *sqq.* Studiose agit, ut Aratum aut totum suum faciat aut apud Ptolemæum regem in calumniam adducat, V. 1231, 36 *sqq.* Achæis vocantibus, cum exercitu in Peloponnesum intrat, convenit cum Arato eoque familiarissime utitur, V. 1247, 48 *sqq.* Pagis juramento societate confirmata, Cleomenem apud Corinthum aggreditur, illoque Mantineam recedente, traditum sibi Acrocorinthum accipit, V. 1248, 34 *sqq.* *cfr.* V. 970, 40 *sqq.* Tegeam, Orchomenum, Mantineam capit et diripit, V. 972, 48. Varia Antigoni facta hoc in bello, conditiones ab eo factæ, quas Achæi Arato imputant neque hic ipse æquo animo fert, V. 1249, 8 *sqq.* *cfr.* V. 974, 19 *sqq.* Cleomenes apud Sellasiam victus, V. 1249, 49; *cfr.* V. 428, 37 *sqq*; V. 975, 27 *sqq.* Lacedæmone potitus tertio die in Macedoniam abit, ubi magna de barbaris parta victoria phthisi consumptus est, V. 977, 6 *sqq.* Paulo ante mortem Philippum successorem in Peloponnesum et ad Aratum mittit, V. 1249, 53. Aristotimum Eleorum tyrannum adjuvat, M. 310, 10. Victus a Pyrrho, V. 477, 17 *sqq.* Particeps pugnæ in muris Argorum, ubi Pyrrhus occidit, V. 481, 49; V. 482, 6, 25; V. 484, 19 *sqq.*

Apophthegmata, M. 219, 14 *sqq.* 2 (de gubernatore multo plures esse hostium naves dicente; *cfr.* M. 659, 38; V. 332, 50); 4 (de adolescente ignavo stipendium patris postulante; *cfr.* M. 646, 31); V. 477, 12 (de Pyrrho); M. 921, 20; V. 481, 54 *sqq.* De Alcyonei filii morte, M. 142, 41 *sqq.*

Antigonus Doso. De nomine, V. 261, 22. Dictum, M. 220, 3 *sqq.* (ἄν τι γράψῃ παρὰ τοὺς νόμους κελεύων γενέσθαι, μὴ προσέχειν ὡς ἠγνοηκότι). Demetrii consobrinus, tutor Philippi regis pueri, post ipse rex constituitur, V. 309, 10.

Antigonus, Judæus, securi percussus a Antonio, V. 1112, 5.

Antigonus, *cit.* V. 32, 2.

Antileon, Metapontinus, M. 929, 9.

Antilibanus, Syriæ mons, V. 809, 27.

Antilochus, poeta, donatus a Lysandro, V. 529, 37.

Antimachia, festivitatis apud Coos nomen, M. 374, 40.

Antimachus, Tejus, poeta epicus, quando vixerit, V. 27, 50.

Antimachus, Colophonius; victum a Nicerato consolatur Plato, V. 529, 39 *sqq.* De poesi ejus, V. 303, 20. Lyde uxore amissa, leniendi doloris causa elegiam scripsit Lydam (*cfr.* Antimachi fragm. ed. Fr. Dübner Parisiis 1840, pag. 40).

Citata, M. 339, 14, M. 339, 14 (Antimachi fragm. nr. 42); M. 831, 45 *sqq.* (nr. 32; *cfr.* M. 897, 3); M. 621, 5; M. 831, 45.

Antiochia, Mygdonica, quæ Nisibis quoque dicitur, Mygdoniæ in Mesopotamia urbs, V. 613, 50.

Antiochia, ad Daphnen (Ἀντιόχεια ἡ ἐπὶ Δάφνης), Syriæ urbs ad Orontem, V. 603, 13; V. 1078, 54; V. 763, 16; V. 912, 21.

Antiochis, tribus Atticæ, M. 1038, 4; V. 382, 8; V. 383, 39.

Antiochus, et Charicles, fratres Opuntii, M. 586, 29.

Antiochus, Atheniensis, gubernator, Alcibiadis coturnicem capit, V. 234, 25. Classi in tempus præfectus ab Alcibiade, a Lysandro funditur ad Ephesum et ipse occidit, V. 252, 35.

Antiochus, Soter, Seleuci filius ex Apama Perside, M. 417, 36. Pugna contra Antigonum et Demetrium, V. 1077, 12. Amor Stratonices; Seleucus Stratonicam ei tradit eumque regem superiorum provinciarum constituit, V, 1082, 15 *sqq.*

Antiochus, Hierax (M. 1193, 23). Bellum contra Seleucum fratrem natu majorem, luctus de mortuo credito, M. 220, 10; *cfr.* M. 592, 43.

Antiochus, Magnus, cognomen adeptus rerum gestarum magnitudine, Hannibalem excipit, V. 446. 36. Potentia ejus, prætextum belli Romanis faciendi Græciam liberandam habet, V. 409, 19 *sqq.* In Græciam trajicit et urbes ad defectionem movet, Ætolis adjuvantibus, V. 450, 23 *sqq.* Ipse Chalcide desidens Cleoptolemi cujusdam filiam ducit uxorem, V. 451, 10; V. 437, 12. Castra munit in angustiis Thermopylarum, V. 409, 54. A Catone circumventus et in dorso oppugnatus, a Manio ex ore, ipse sauciatus exercitum in præcipitia et paludes detrusum perdit, V. 409, 54 *sqq.* *cfr.* V. 450, 41. Victus a Romanis in Phrygia, V. 453, 45. Reliqua Asia expulsus, ultra Taurum montem in Syriam inclusus, pacem quindecim millibus talentum redimit, V. 308, 43. A C. Popilio, legato senatus, adigitur in Ægypto, ut se ex sententia Romanorum profiteatur acturum, M. 246, 4.

Antiochus, Sides, M. 221, 7. Hierosolyma in deditionem accipit, M. 221, 20.

Antiochus, Ascalonites, philosophus, a nova Academia et a Carneadis factione desciscens plerisque in rebus Stoicas opiniones sequitur, V. 1029, 14 *sqq.* Luculli amicus et domesticus, V. 620, 44. Volumen ejus de diis *citatur*, V. 610, 24. Colitur a M. Bruto, V. 1174, 3.

Antiochus, Commagenes regulus, obsidetur Samosatis a Ventidio et Antonio, V. 1110, 41 *sqq.*

Antiochus, Philopappus, cui Plutarchus disputationem de discernendo amico ab adulatore dicat, M. 59, 1.

Antiochus, Seleucensis, amicus Julii Cani Stoici a C. Cæsare Caligula interfecti, Fr. 56, 9.

Antiopa, mater Amphionis ex Jove, M. 1383, 48.

Antiopa, Amazon a Theseo capta, de qua diverse refertur, V. 13, 43 *sqq.*; V. 15, 3 *sqq.*, *ibid.* 28 *sqq.* Mater Hippolyti, V. 15, 35. *Vide etiam* Hippolyta.

Antiorus, Lycurgi legislatoris filius, V. 70, 41.

Antipater, dux Alexandri Magni, cum Alexandro expeditionem facit contra Thebanos, V. 800, 1. Epistolæ ad Alexandrum, V. 820, 51 *sqq.*; de morte Aristotelis, V. 280, 37; V. 422, 44. Vincit et interficit Agidem apud Megalopolim, V. 720, 33; V. 949. 47. Quinquaginta pueros Lacedæmonios poscit, M. 290, 26. Metuens Alexandrum post Philotæ mortem occultum fœdus cum Ætolis init, qui ob excidium Œniadarum sibi me-

tuebant, V. 827, 4 *sqq.* Victus a Græcis in Thessalia, V. 898, 17. Lamiæ inclusus et obsessus a Leosthene, V. 697, 5; V. 1024, 37; V. 897, 20; M. 1031, 31. Græcos vincit in Cranone, quo die, V. 165, 17. Pharsalo capta, minatur se Athenas obsessurum, nisi oratores dedant, V. 898, 21 *sqq.* (cetera pacis conditiones); *cfr.* M. 1031, 37; M. 1034, 26. Hyperidem oratorem tormentis afficit, M. 1034, 35. Præsidium Atheniensibus imponit, M. 226, 49. Græcis superatis, cum Cratero in Asiam trajicit ad Perdiccæ regnum vertendum, V. 698, 4. Legatio ad Eumenem, V. 698, 26. Diuturnæ cum Eumene inimicitiæ, V. 698, 33. Consiliis per otium agitatis in Ciliciam pergit, V. 698, 39 *sqq.* Post Perdiccæ mortem cum Antigono dux contra Eumenem constitutus a Macedonibus, V. 700, 51. Polysperchontem ducem, Cassandrum tribunum militum renuntians vita excedit, V. 901, 33; *cfr.* V. 703, 46.

Dicta, M. 219, 49 *sqq.* 2 (de Demade oratore; *cfr.* M. 635, 51; V. 885, 9); M. 227, 1 (de Phocione et Demade; *cfr.* V. 900, 52).

Antipater, Casandri filius, rex Macedoniæ, matrem Thessalonicam occidit et Alexandrum fratrem expellit, qui reducitur a Pyrrho, V. 460, 30 *sqq. cfr.* M. 1081, 3 *sqq.* A Demetrio interficitur, M. 641, 49.

Antipater, Tarsensis, Stoicus, M. 731, 12; M. 1264; 22. Moriturus bona, quæ contigerint ipsi, recenset, M. 569, 21; *cfr.* V. 516, 35 *sqq.*; M. 623, 35 (καλαμοβοάς dictus); M. 1426 (liber de animalibus); M. 1178, 25; M. 1264, 43 (ἐν τῷ περὶ τῆς Χρυσίππου καὶ Κλεάνθους διαφορᾶς); M. 1286, 46 (ἐν τῷ περὶ Θεῶν); M. 1287, 14; M. 1293, 18; M. 1312, 37. Antipatri epigramma in Homerum, Ps. 102, 15 *sqq.*

Antipater, Tyrius, Stoicus, apud Catonem minorem, V. 908, 16.

Antipathes lapis, in Teuthrante crescens monte, viligines et lepras sanat, Ps. 97, 15.

Antipatridas, apud Alexandrum Magnum, M. 215, 48; M. 929, 17.

Ἀντιπερίστασις, quid, M. 1229, 16.

Antiphanes, poeta comicus, M. 94, 25 (?); M. 1029, 50. Comœdia in Batalum tibicinem, V. 1011, 50; V. 1014, 51.

Antiphates, Atheniensis, juvenis formosus. Themistoclis dictum ad eum, V. 144, 33; *cfr.* M. 222, 13.

Antiphera, Ætola ancilla, quam propter Ino in insaniam prolapsa esse fertur, M. 330, 11.

Antiphilus, dux phalangis Græcorum, Antipatrum in Thessalia vincit, V. 898, 20.

Antiphon, orator, Sophili filius, Atheniensis, tribu Rhamnusius, M. 1014, 25; *cfr.* V. 629, 4. Patris opera facultatem dicendi adeptus disputavit cum Socrate de ratione disserendi, M. 1014, 26 *sqq.* Primus civibus petentibus orationes scripsit, M. 1014, 33 *sqq.* Primus etiam oratoriæ artis præcepta edidit, M. 1014, 48. Propter ingenium Nestor appellatus, M. 1014, 49 *sqq.* Quando natus, M. 1015, 7. Mutationis Quadringentis factæ in republica auctor putatur, M. 1015, 9 *sqq.* De morte ejus tres relationes, prima, a Quadringentis, secunda, a Triginta tyrannis, tertia, a Dionysio tyranno eum esse interfectum, M. 1015, 14 *sqq.* — Decreta de accusatione et damnatione referuntur, M. 1016, 5 *sqq.* — Orationum numerus, M. 1015, 38. Præstantissimæ referuntur, M. 1015, 52. Criminationes in Alcibiadem scriptæ, V. 230, 49. — Tragœdiæ cum Dionysio tyranno compositæ, M. 1015, 42. — Artem dolorum abolendorum Corinthi professus, M. 1015, 43.

Dicta, M. 81, 40 (de optimo ære, propter quod interficitur a Dionysio; *cfr. ibid.* 48; M. 1286, 25; M. 1015, 30 et Perditorum tragicorum fragmenta ed. Wagner, Pariisiis, 1846, p. 105); M. 1106, 54 (τὸ πολυτελέστατον ἀνάλωμα ὁ χρόνος).

Antiphon, Platonis philosophi frater natu minimus, M. 587, 40.

Antiphon, a Demosthene in Areopagum pertractus ibique convictus navalium incendium Philippo promisisse, morte damnatur, V. 1017, 45.

Antiphon, Lysidonidæ filius, M. 1015, (22) 26.

Antiphon, *cit.* M. 1087, 20 (de luna); M. 1094, 40 (de mari).

Antiphrasis, quid, Ps. 110, 40.

Ἀντίφραξις, Pythagoricorum, M. 449, 47.

Antisthenes Socraticus. Sollertia ejus in conciliandis hominum studiis, M. 766, 27. Antisthenis agellus, M. 951, 8; Fr. 44, 12.

Citata, V. 229, 37; M. 648, 48.

Dicta, V. 70, 5 (in Thebanos Leuctrica victoria elatos); V. 182, 37 (in Ismeniam tibicinem); M. 106, 26 (ὅτι τοῖς μέλλουσι σώζεσθαι ἡ φίλων δεῖ γνησίων ἢ διαπύρων ἐχθρῶν; *cfr.* M. 89, 18; M. 98, 6); M. 411, 46 (πάντα δεῖ τοὺς πολεμίους εὔχεσθαι τὰ ἀγαθά κτλ.); M. 733, 36 (de matre Phrygia); M. 990, 29 (quum salsamentum per forum portaret); M. 1271, 40 (Δεῖν κτᾶσθαι νοῦν ἢ βρόχον).

Antisthenes, *cit.* Ps. 97, 41 (ἐν γ' Μελεαγρίδος).

Antistia, uxor Appii Claudii, qui erat socer Tib. Gracchi, V. 984, 52.

Antistia, Antistii filia, uxor Pompeji Magni (V. 740, 41), dimittitur ab hoc, postquam patrem matremque perdidit ejus causa, V. 743, 4 *sqq.*

Antistius, prætor, socer Pompeji Magni (V. 740, 17, 21, 40), jugulatur in curia, V. 743, 13.

Antistius, vicies sestertium M. Bruto tradit, V. 1186, 10, 26.

Ἀντίθεσις τῶν λόγων, quid, Ps. 151, 47.

Antithetorum usus Demostheni communis, V. 1014, 49.

Antium, Volscorum urbs, V. 209, 2; V. 260, 10; V. 262, 36; V. 266, 22; V. 267, 9; V. 278, 16; V. 1184, 27.

Anto, Herculis filius, Antoniorum generis princeps habetur, V. 1094, 21; V. 1112, 16.

Anto, Chalcidensis, M. 930, 16.

Antonia, filia Antonii imperatoris et Octaviæ, Druso Augusti privigno nupta, mater Germanici et Claudii, V. 1139, 48.

Antonias, navis Cleopatræ reginæ, V. 1125, 48.

Antoniorum familia, genus ducit ab Antone, Herculis filio, V. 1094, 21.

M. Antonius, orator, Syllanarum partium quum fuerit, necatur a Marianis, V. 1092, 25; V. 514, 34 *sqq.*

P. Antonius, captorum munerum apud M. Lucullum, Macedoniæ prætorem, accusatur a Græcis, C. Julio Cæsare perorante, V. 845, 28.

Antonius, conjuratus cum Perpenna, interfector Sertorii, V. 694, 39.

C. Antonius, Antonii oratoris filius, frater Antonii Cretici, Ciceronis in consulatu collega, V. 1097, 11; V. 752, 54 (?); V. 1033, 44. Cum legi de constituendis decemviris faveat, neque Catilinæ institutum, quum sciat, ægre ferre videatur propter æris alieni magnitudinem, Cicero eum sibi devincit, decreta ei Macedonia provincia, V. 1034, 1 *sqq.* Mittitur, ut Catilinam debellet, V. 1036, 38. Catilinam ejusque exercitum cædit, V. 1040, 23.

Antonius, Creticus, Antonii oratoris filius, pater Antonii imperatoris, V. 1092, 26 *sqq.*

C. Antonius, prætor, Antonii imperatoris frater, Apolloniam missus et captus interficitur ab Hortensio Bruti jussu, V. 1186, 37 *sqq.*; V. 1188, 12; *cfr.* V. 1103, 39; V. 1100, 26.

L. Antonius, Antonii imperatoris frater, tribunus plebis, V. 1100, 27; V. 1108, 24.

M. Antonius, imperator. Vita ejus, V. 1092, 25 *sqq.* Antonii oratoris nepos, V. 1092, 25; filius Antonii Cretici ex Julia, V. 1092, 26, 42. Curionis consuetudo adolescentem in voluptates et gravem æris alieni summam conjicit, V. 1093, 4 *sqq.* Domo ejectus a Curione patre, primum Clodium sectatus, mox in Græciam abit ibique corpus ad militares labores et linguam ad dicendum exercitationibus instruit, V. 1093, 11 *sqq.* Cum Gabinio expeditionem facit in Syriam ibique Aristobulum victum capit, V. 1093, 25. Secundum hæc Ptolemæum in Ægyptum reducit atque hac occasione multa prudentiæ, audaciæ, humanitatis documenta edit, V. 1093, 34 *sqq.* De vultu ejus, figura corporis, habitu, V. 1094, 16. Mores ejus, V. 1094, 26. Liberalitas, V. 1094, 33. In disceptatione inter Cæsarianos et Pompejanos Cæsaris secutus partes, commendante Curione, tribunus plebis, et augur factus est, V. 1094, 48 *sqq. cfr.* V. 862, 8, 17; V. 775, 31, 48; V. 776, 20. Rogatione lata Marcello adversatur (V. 1095, 5), Cæsaris recitat litteras (V. 1095, 11), cumque in senatu sententias dicere jusserit, simulne utrique, Pompejo et Cæsari arma ponenda et dimittendæ copiæ sint, senatu exturbatus a Lentulo consule, ad Cæsarem abit, M. 1095,'15 *sqq. cfr.* V. 862, 34. Profecturus in Hispaniam adversus Pompejanos Cæsar Antonio Italiam tradit et exercitus, reversus ex Hispania dissimulat crimina Antonio objecta, V. 1095, 49 *sqq.*; M. 392, 29. Trajectus exercitus a Brundusio in Macedoniam, Antonio duce, V. 1096, 14 *sqq. cfr.* V. 866, 49. Virtus ejus in prœliis, V. 1096, 40 *sqq.*; V. 869, 29. Post Pharsalicum prœlium (*cfr.* V. 782, 9), Romam mittitur a Cæsare magister equitum factus, V. 1096, 50. Ob suspicionem nuptiarum violatarum uxorem suam dimittit, Dolabellæ rogationi de novis tabulis resistit et armis in foro decertat, V. 1097, 2 *sqq.* Ebrietates, luxus, libido ejus, V. 1097, 18 *sqq.*; *cfr.* M. 68, 25; V. 873, 24. Reversus Cæsar Lepidum collegam consulatus assumit, prætermisso Antonio, qui inique etiam fert, quod pretium bonorum Pompeji, quæ emerat, poscatur; ceterum priore vitæ ratione omissa, Fulviam uxorem ducit, V. 1097, 44 *sqq.* Honores ei habiti a Cæsare ex Hispania revertente. Collega quinti Cæsaris consulatus impedimento est, quin Cæsar magistratum Dolabellæ tradat, V. 1098, 23 *sqq.* Lupercalibus celebratis diadema offert Cæsari, V. 1098, 41 *sqq.*; V. 878, 48 *sqq.*

Post Cæsarem occisum, filio suo obside dato, persuadet conjuratis, ut a Capitolio descendant, in senatu de memoria omnium discordiarum oblivione sempiterna delenda, dandisque Bruto et Cassio ac sociis eorum provinciis refert, porro decretum, ut nihil actorum Cæsaris rescindatur, V. 1099, 36 *sqq. cfr.* V. 882, 40; V. 1052, 40; V. 1182, 31 *sqq.*; V. 1183, 18 *sqq.* Funebris oratio ejus in Cæsaris honorem, V. 1099, 53 *sqq.*; V. 1052, 45; *cfr.* V. 1183, 51. Acta ejus ex Cæsaris commentariis, V. 1100, 16 *sqq.* Inimicitiæ cum Octaviano obortæ ob hæreditatem Cæsaris, V. 1100, 28 *sqq.*; M. 251, 41. Simultates cum Cicerone Roma eum expellunt, V. 1053, 5, 29 *sqq.* Pugna ad Mutinam, V. 1101, 5 *sqq.*; V. 1054, 39 *sqq. cfr.* V. 1187, 38. Virtus ejus in tolerandis inopia et calamitatibus, V. 1101, 14 *sqq.* Trans Alpes profectus Lepidi exercitum ad se perducit, Munatium quoque Plancum sibi conjungit iterumque in Italiam revertitur, V. 1101, 29 *sqq.*

Fœdus inter Octavianum, Antonium et Lepidum, V. 1102, 9 *sqq.*; V. 1055, 12 *sqq.*; V. 1187, 44; V. 1186, 6. Cruditas Antonii in Ciceronem mortuum, V. 1102, 35; V. 1057, 1 *sqq.* Civium in eum odia, V. 1102, 50 *sqq.* Bellum in Macedonia contra Brutum et Cassium majore ex parte Antonii opera confectum, V. 1103, 20 *sqq.*; V. 884, 30; V. 1193, 37 *usque ad* V. 1201, 34. Reliquias Bruti ad Serviliam mittit, V. 1203, 1 *sqq.* Post pugnam Philippicam pecunias exactum ab provinciis Orientis profectus, in Græciam venit, et initio gratum Græcis se præbet, V. 1103, 51 *sqq.* In Asiam profectus ad pristinam luxuriam revolvitur. Varia de vivendi agendique ejus ratione, V. 1104, 14 *sqq.*

Profecturus ad bellum Parthicum, in Cilicia cum Cleopatra convenit, V. 1105, 18 *sqq.* Ab ea Alexandriam abduci se patitur et ibi ludis jocisque deditus luxuriando tempus consumit, V. 1106, 46 *sqq.*; M. 393, 5; M. 73, 32. Nuntiis allatis, primo de bello a Fulvia et Lucio fratre Cæsari moto, altero de Parthis imminentibus sub Sabieno duce, primum ad reprimendos Parthos contendit, deinde Italiam petit, Fulviaque mortua, cum Cæsare in gratiam reducitur, imperiis inter ipsum, Cæsarem et Lepidum divisis, V. 1108, 22. Nuptiæ Octaviæ ut fidei vinculum fœderi additæ, V. 1108, 50 *sqq.* Pax composita inter Sextum Pompejum et Octavianum atque Antonium, V. 1109, 16 *sqq.* Ventidium contra Parthos mittit, V. 1109, 48. Ipse Romæ manens communiter cum Cæsare negotia tractat, moleste vero fert, in rerum iudicrarum certaminibus se ab illo semper superari; harioli Ægyptii prædictio, V. 1109, 50 *sqq.*; M. 393, 8 *sqq.* Tandem cum Octavia in Græciam abit; Athenis nuntius ei supervenit de Ventidii victoria, V. 1110, 15 *sqq.* Dum Antonius ad bellum properat, Ventidius iterum hostes vincit, Antoniusque Samosatis haud magna cum gloria captis, Athenas redit, V. 1110, 28 *sqq.* Rursum calumniis incitatur, ut trecentis navibus Italiam petat; Octaviæ preces utrumque in gratiam reducunt; conventus Tarenti, pacti conditiones, V. 1111, 12. In Syriam trajicit eoque Cleopatram arcessit; munera reginæ data; gemellos quoque ex ea tollit, V. 1111, 44 *sqq.* Monæses Parthus apud Antonium, V. 1112, 21 *sqq.* Amandata in Ægyptum Cleopatra, in Armeniam profectus exercitum lustrat, V. 1112, 34 *sqq.* Importuno tempore Atropatenam invadit, machinis bellicis relictis, quas Phraates, Parthorum rex, immissa manu cum præsidio perdit, V. 1112, 53 *sqq.* Obsidio Phraatorum, qua dimissa exercitum reducere coactum se videt, V. 1113, 23 *usque ad* V. 1115, 7. Calamitates, quæ recedentem in itinere premunt, V. 1115, 7 *usque ad* V. 1120, 11. Quot milites hac in expeditione deperierint, V. 1120, 12. Artavasdem nunc quidem impunem dimittit, post temporis captivum Alexandriam in triumpho ducit, V. 1120, 19 *sqq. cfr.* V. 1142, 1. Ad mare descendens in castello Phœniciæ, cui nomen Albus pagus, convenit cum Cleopatra, V. 1120, 40 *sqq.* Interim, cum dissidium inter reges Medorum et Parthorum esset exortum, et ille Antonium ad societatem belli invitasset (V. 1120, 51 *sqq.*), Cleopatra metuens Octaviam, quam ad se proficiscentem Athenis manere jusserat Antonius (V. 1121, 10 *sqq.*), impetrat ab hoc, ut Alexandriam redeat, V. 1121, 26 *sqq.* Divisio regnorum inter liberos Cleopatræ, V. 1122, 19 *sqq.*

Accusationes mutuæ Cæsaris et Antonii, V. 1122, 43 *sqq.* Epheso classem conducit; Cleopatræ sententia, ut ipsa una cum Antonio bellum obeat, vincit; Samum advecti genio indulgent, V. 1123, 7. Prienen scenicorum ludorum artificibus habitandam dat et Athenas advectus, rursus ludicris et theatro vacat; alia, V. 1123, 43 *sqq.* Inter maxima Antonii peccata numeratum est, quod apparandi sui tempus Cæsari concessit, V. 1124, 8 *sqq.* Antonii amici, ignominiis a Cleopatra affecti,

ad Cæsarem abeunt eique de testamento Antonii referunt, quod ille, senatu convocata, recitat, V. 1124, 20. Calvisius varia crimina objicit Antonio, V. 1124, 37. Geminius a populo Romano ad Antonium missus; multi Antonii amici, Cleopatræ adulatores non ferentes, abeunt, V. 1124, 54 *sqq.* Bellum decretum; prodigia præcedentia, V. 1125, 26 *sqq.* Copiæ Antonii ac Cæsaris imperiaque utrique subdita, V. 1125, 52 *sqq.* In honorem Cleopatræ classe decertare statuit, quamquam peditatu longe potentior, V. 1126, 21; V. 1127, 26. Varia, quæ pugnam præcedebant, V. 1126, 21 *usque ad* V. 1128, 3. Prœlium navale ad Actium, V. 1128, 3 *sqq.* Fuga Cleopatræ et Antonii, V. 1129, 4 *sqq.*; V. 1130, 11 *sqq.* Ipse a Tænaro in Africam trajicit, amicos donatos ad Theophilum Corinthum dimittit, V. 1129, 49 *sqq.* Exercitus terrestris proditus a ducibus, ita demum ad hostem concedit, V. 1130, 22. In Africa solitudini se dat, cumque ibi copiæ ab eo defecerint, Alexandriam venit et Ægyptum occludere studet, ceterum exsul hominum degens Timonem se imitari dicit, V. 1130, 44 *sqq.* Nuntiis de exercitu amisso et de defectionibus allatis nihil perturbatus Alexandriam convivis et donis replet, V. 1131, 54 *sqq.* Postulata Antonii rejiciuntur a Cæsare, V. 1132, 33 *sqq.* Exacta hieme bellum redintegratur; Pelusium captum; prœlium apud Circum, V. 1133, 19 *sqq.* Cœnis lautioribus ad supremum certamen se præparat, V. 1133, 43. Die insequente classis Antonii ad Cæsarianos transit, ipse pedestri conflictu victus in urbem redit, nuntioque falso de morte Cleopatræ deceptus, vulnus sibi infert, et ad illam portatus exspirat, V. 1134, 13 *sqq.* De annis ætatis ejus, V. 1139, 21. De posteris Antonii, V. 1139, 27 *sqq.* Philippicarum refutatio *cit.* V. 1092, 48; V. 1052, 18. Dictum de Megarensium curia, V. 1104, 8.

Antonius, Antonii imperatoris filius Fulvia natus, tertio loco habetur apud Augustum post Agrippam et Liviæ filios, V. 1139, 32. Marcellam ducit uxorem, Octaviæ et Marcelli filiam, V. 1139, 45.

Antonius, a Domitiano deficit; mirabilis de interitu ejus fama, V. 320, 54 *sqq.*

Antonius, Honoratus, primus de tribunis militum, prætorios dehortatur, ne Nymphidium imperatorem creent, V. 1261, 34 *sqq.*

Αντωνομασία, quid, Ps. 110, 29.

Antro Cornatius; vacca ejus a Servio rege mactata, M. 326, 16 *sqq.*

Q. Antyllius, lictor a Gracchianis interfectus, V. 1002, 51 *sqq.*; V. 1008, 30.

Antyllus, Antonii imperatoris et Fulviæ filius, V. 1132, 12; proditus a Theodoro pædagogo, necatur, V. 1136, 36; V. 1139, 28.

Antyllus, Plutarchi amicus (?), Fr. 8, 1, *ibid.* 16.

Anubis, deus Ægypticus, a Nephthy ex Osiride natus, enutritur ab Iside, quæ custodem deinceps eum comitemque habet, M. 436, 28; V. 448, 2. Ratio hujus fabulæ perhibetur, quod sit circulus, qui Horizon dicitur, id, quod infra, et quod supra terram est, una tangens, M. 450, 50. Cur forma cani assimilatur, M. 451, 1. Hecatæ a nonnullis, ab aliis Saturno comparatur, M. 451, 5. Anubis, qui cœlestia (ἄνω) ostendit, aliquando etiam Hermanubis usurpatur, M. 459, 13. Immolant ei alias album, alias flavum gallum, M. 459, 26.

Anytus, Atheniensis, Athemionis filius; decretum ejus, M. 1050, 28. Primus, Pyli proditæ accusatus, judices pecunia demeritus est, V. 263, 13. Dictum de Alcibiade, qui insolenter cum eo egit, V. 231, 38; *cfr.* M. 931, 43. Sycophanta, M. 605, 9 (?).

Aollius, Romuli ex Hersilia filius, quem posteri Abillium (Avillium?) vocant, V. 30, 15.

Aous, flumen in Epiro, V. 866, 26.

Aorna saxa, in India, M. 401, 47; M. 216, 35.

Apama, Artaxerxis Mnemonis filia, Pharnabazo in matrimonium data, V. 1222, 6.

Apama, Artabazi filia, nuptum data Ptolemæo, V. 695, 45.

Apama, Persis, Seleuci regis uxor, mater Antiochi Soteris, V. 1078, 26.

Apamea, urbs Phrygiæ, M. 87, 20.

Apathes versus, qui dicantur, Ps. 175, 37.

Apaturia, festum, M. 1046, 34 (ex Herodoto).

Apelles, pictor, M. 300, 38. Sicyoniis pictoribus talentum discendæ artis causa pendit, V. 1230, 38. Melanthium in pingendo Aristrato adjuvit, V. 1230, 46. Alexander ejus fulmigerus, V. 794, 46; *cfr.* M. 410, 41; M. 440, 44. Dicta, M. 7, 50 (de inepto quodam pictore); M. 70, 33 (de Megabyzo, *cfr.* M. 572, 15); V. 1072, 50 (de Protogenis Ialyso).

Apelles, Chius, philosophus (?), cum Arcesilao, M. 76, 29 *sqq.*

Apelles, quidam Epicureus, M. 1339, 1.

Apelles, aulicus, apud Philippum Antigoni filium, V. 1250, 32.

Apelles, Cumæus, Homeri avus, Ps. 100, 36, *et* 39.

Apellico, Tejus; bibliotheca ejus a Sulla Athenis Romam perlata, V. 559, 12.

Apemantus, Atheniensis, V. 1131, 27, *ibid.* 30.

Ἀπήνη, certaminis Olympici genus, M. 821, 11.

Aper, ubi capitur, dulcem lacrimam emittit, M. 853, 37; *cfr.* M. 1121, 45; cur rarius suibus domesticis pariunt et fere sub idem omnes tempus, diebus ineuntis æstatis, M. 1122, 10 *sqq.* Aprorum sollertia, M. 1182, 44. Aper Dianæ Orthosiæ in Teuthrante monte sacer, interfectus a Teuthrante a dea suscitatur; aureum ejus simulacrum cum humana facie; vox ab eo edi solita, Ps. 96, 44 *sqq.*

Aperanti, Ætolorum pars, V. 450, 47.

Ἀπηρτισμένος στίχος, Ps. 173, 32, *ibid.* 39.

Apes, thymo delectantur, M. 566, 36; oleo inunctæ moriuntur, M. 776, 20. Apes et formicæ reipublicæ studiosæ, M. 957, 31 *sqq.*; M. 1002, 1. Alvei, qui sint optimi, M. 1005, 7. Apum memoria, M. 1177, 14. Apes Cretenses, M. 1183, 38 *sqq.* Apum ortus, V. 982, 50.

Apesantus, Acrisii filius, monti hujus nominis nomen dedit, Ps. 94, 38 *sqq.* *cfr.* *ibid.* 6 *sqq.*

Apesantus, mons Argolidis, a priore dictus, cum Selinuntius antea vocaretur, Ps. 94, 38 *sqq.* *cfr.* Ps. 93, 49 *sqq.*

Aphabroma, stola, quam Megarides gerebant, appellata ab Abrota, Nisi regis uxore, M. 363, 32.

Apharesis, in Præteritis, Ps. 106, 9.

Aphareus, Idæ pater, M. 388, 14; *cfr.* Ps. 86, 27.

Aphareus, Hippiæ oratoris filius, Atheniensis, adoptatus ab Isocrate, M. 1021, 11; M. 1022, 50. Orationes scripsit, M. 1023, 1; M. 1021, 29, 33. Isocratis imaginem æream ad Olympieum posuit, cujus affertur inscriptio, M. 1022, 40. Septem et triginta tragœdias scripsit, quatuor retulit victorias, M. 1023, 2 *sqq.*

Ἀφεστήρ, Cnidiis quis, M. 360, 11.

Aphetæ, promontorium in Thessalia, V. 137, 41.

Aphidnæ, demus Atticus, M. 761, 29; M. 1028, 39. Aphidnæ oppidum expugnatur a Tyndaridis, V. 18, 3.

Aphidnus, adoptat Tyndaridas, ut initientur, V. 18, 24. Theseo amico Helenam conservandam dat, V. 17, 17.

Aphobus (Aphobetus), frater Æschinis oratoris, M. 1024, 39.

Aphobus, Atheniensis, unus de tribus tutoribus Demosthenis oratoris, M. 1029, 4.

Ἀφροδίτη, *vide* Venus.
Aphyæ ignis, proverb. Ps. 172, 51 *sqq.*
Aphytis, urbs Thessaliæ, V. 531, 22, 25.
Apia, antiquum regionis Argolidis nomen, M. 373, 18.
Apis, et Osiris, Indici boves a Baccho in Ægyptum adducti, M. 443, 2. Sacerdotes narrant Apin esse intelligendum formosam animi Osiridis imaginem et oriri, quando lux procreans a luna ingruat et bovem appetentem tangat, M. 443, 14; *cfr.* M. 450, 25; M. 439, 12; M. 875, 17. Memphi nutritur, M. 439, 12. Arcetur a Nilo, M. 431, 44. Viginti annos vivit, M. 457, 23. Apis vocatur caper, qui Mendete alitur, M. 465, 16. Sepultura Apidis, M. 465, 8. Sepulcralis ejus cista Memphi et æreæ portæ, Lethes et Cocyti appellatæ, M. 443, 8. Quæ sacerdotes palam faciunt, dum Apidis cadaver rate advectum sepeliunt, non distant a Bacchi sacrificio, M. 446, 1. Apis necatur a Cambyse, M. 451, 9; mactatur ab Ocho, M. 444, 21; V. 979, 32.
Apium, M. 853, 39. Apio coronantur victores Nemeorum, M. 823, 1. Corona exapio in Isthmico certamine, Quæst. Conv. lib. V, 3, M. 821; *cfr.* V. 297, 43. Apium malum omen, V. 297, 31 *sqq.* *cfr.* M. 822, 33. Apio opus habet, proverb. M. 822, 36. Equis inter alia pabula cur apium præbeat Achilles, M. 824, 27 *sqq.*
Ἀποδείξεις, exercitationes corporis quædam institutæ in Arcadia, M. 1386, 40.
Apollinarius (Plutarchus?), Fr. 35, 54.
Apollinis urbs, Ægypti, M. 454, 23.
Apollo, ita dicitur, quod unicus sit (πολλά), M. 479, 51; Ἰήιος, quod unicus et solus, Phœbus, quod castus et purus, *ibid.* Apollo filius Latonæ, Fr. 16, 1. Vocis origo ἀπαλλάττων et ἀπολύων, Fr. 19, 4 *sqq.* Sol vocatur Apollo, Fr. 19, 7. — Duas habuit nutrices, Veritatem et Corythaleam, M. 798, 40. Amores cum Phorbante, Hyacintho, Admeto (*cfr.* M. 931, 1), et Hippolyto, V. 74, 2 *sqq.* Ex Sinope, Asopidis filia, Syrum gignit, V. 605, 27. Pheneatarum agrum illuvie perdit, M. 674, 9. Apollo sagitta confodit Ismenum, Niobes filium, Ps. 81, 16. Apollo Marsyam victum excoriat, Ps. 88, 11. — Sitne idem ac Sol, annon, M. 488, 34; *cfr.* M. 480, 10; M. 526, 53; vel idem ac Orus senior, id est facultas, quæ conversioni solis præest, M. 459, 26; *cfr.* M. 456, 23; M. 1381, 38. De mutationibus dei, M. 480, 21. Septenarius ei sacer (Musagetæ), M. 478, 10; M. 901, 11. — Sacrificium, quod ei fieri solebat post amissum cognatum vel amicum, M. 365, 57. — Corvus ei sacer, M. 463, 50; olores, M. 473, 3. Laurus et palma ei sacra, M. 882, 45 (Apollo lauriger, V. 142, 12). Certat cithara, cantu, disci jactu, pugilatu, *ibid.* *cfr.* M. 1388, 53. Sacer gladius, qui Tarsi servatur, M. 526, 29. — In templo ejus (Delphis), ad ignem sempiternum de omnibus lignis sola uritur abies, sola laurus suffitur, duæ sunt Parcæ, nulli mulieri licet ad cortinam accedere, M. 470, 34. — Chori in ejus honorem Delum missi; palma ærea Niciæ, V. 627, 6, 19. Ara ejus ceratina in Delo, M. 1203, 42 *sqq.* Thargelia Athenis ei festa, Carnea Cyrenæ, M. 874, 30. Templum ejus Actii et Leucade, V. 752, 43. Simulacrum Apollinis in Delo dextra manu arcum, læva Gratias tenens, M. 1388, 38. Hyperboreorum sacra antiquitus Delum mitti solita, M. 1388, 47 *sqq.* Ligneum simulacrum, quod in Delo primum per sacram legationem Apollini ab Erysichthone consecratum est, Fr. 20, 11 *sqq.* — Pythius Apollo; de nomine, M. 470, 24; *cfr.* M. 59, 20. Certamen cum Pythone, M. 441, 10; M. 512, 44; M. 508, 50; *cfr.* M. 1209, 16. Scepterium festum, quo nono quoque anno Delphi pugnam Apollinis cum Pythone imitantur, M. 361, 32; M. 509, 5. Apollinis fanum et sacrificium Hosiorum Delphis, M. 446, 20. Prisco more, qui ex pueris excedebant, profecti Delphos comæ primitias sacrabant, V. 2, 47. Contentio Apollinis cum Neptuno Delphis, M. 904, 21. Post secundum bellum Gallicum a Romanis cratera aurea Delphos mittitur, V. 361, 7. Tempica laurus, quæ a puero Delphos defertur, M. 1388, 47. Pythius, Ps. 91, 38. — Delius (M. 470, 26; M. 480, 41); Phanæus (M. 470, 26; M. 480, 44); Phœbus (M. 480, 41. Theologorum de eo decreta, quibus mutatio est in ignem, quem semper juvenem fingunt et per tres anni partes, κόρον dictas, pæane celebrant, M. 474, 30 *sqq.*); Theorius (M. 480, 44; Musæ et Memnosyne apud eum versantur, M. 480, 42); Lycoctonus (M. 1182, 24); Λοξίας (M. 618, 40, nominis interpretatio); Delphinius (Cretensium coloniam delphino misso Cirrham deducit, M. 1204, 8 *sqq.*); Leschenorius (M. 470, 28); Paean (M. 910, 5); Pugili Delphi, Cursori Cretenses et Lacedæmonii sacrificant, M. 883, 11. Hebdomagena a vatibus et sacerdotibus vocatur, M. 874, 28 *sqq.*; Musageta, M. 908, 1 *sqq.*; Ptous Apollo, M. 1212, 27; Ἄναξ, Fr. 31, 30. Lycius Apollo, Argis, V. 482, 13; V. 483, 1; Apollo Coropæus vel Oropæus, Fr. 26, 44 *sqq.* — Tegyræus Ap., fabula, nomina loci, cetera, templum et oraculum Tegyris, V. 341, 51 *sqq.* *cfr.* M. 502, 22, 31. — Ismenius Ap., cui tripus ille aureus, unoquoque ex Septem Sapientibus sapientissimum se profiteri recusante, Thebis dedicatur, V. 96, 19. — Thurius Ap.; templum ejus Chæroneæ, nominis etymologiæ, V. 553, 11. — Apollo, idem ac Sol, Ps. 158, 15 *et* 20. Ægrotationes communes ab eo ortum habent, ut qui anni tempora inducit, cui virorum salutem et exitium tribuit Homerus, *ibid.* 14 *et* 19. Jaculator ob radiorum jactum, *ibid.* 20. Cur dicat Homerus Telemachum in tantum virum evasisse, Ἀπόλλωνός γε ἕκητι, *ibid.* 24. Apollo est calidum et siccum, Ps. 127, 12 *sqq.* Apollinis delubra antiquitus in locis solitariis consecrata, Fr. 40, 23. Apollo, quid tibi citharizavit, proverb. Ps. 164, 28.
Apollo, nomen, quod Lucullus cœnaculo pretioso dabat, V. 620, 14.
Apollocrates, M. 676, 48.
Apollocrates, senior, Dionysii minoris filius, V. 1162, 16; Syracusanorum arcem Dioni tradit, V. 1166, 47 *sqq.*; V. 1171, 32.
Apollodorus, Atheniensis, Archelai pater philosophi, M. 1067, 39.
Apollodorus, Phalereus, Socratis prisci imitator, V. 932, 35.
Apollodorus, tyrannus, M. 961, 29; M. 673, 12. Somnium ejus, M. 671, 27.
Apollodorus, pictor, Athenis natus, primus invenit colorum temperationem diversorum et umbræ coloribus exprimendæ rationem; operibus ejus inscriptum erat: Μωμήσεταί τις μᾶλλον, ἢ μιμήσεται, M. 423, 26.
Apollodorus, Atheniensis, Timotheum ducem, Phormionem et Stephanum accusat, Demosthene orationem ei scribente, V. 1017, 53; *cfr.* V. 1059, 19.
Apollodorus, Babyloni præfectus ab Alexandro, V. 841, 23.
Apollodorus, Siculus, apud Cleopatram, V. 872, 13.
Apollodorus, *citatur*, V. 47, 12; M. 371, 16 (ἐν Ῥυτίνῳ); M. 821, 38.
Apollodotus, poeta, *cit.* M. 1338, 27.
Apollonia, urbs Epiri, V. 559, 44; V. 1186, 39; V. 1053, 39; M. 490, 22; V. 865, 50; V. 866, 18; M. 668, 35.
Apollonia, urbs Mysiæ, V. 595, 27.
Apollonia, urbs Siciliæ, V. 236, 39.
Apollonides, ex comitibus Seleuci, Demetrii Poliorcetæ quondam familiaris, V. 1090, 23, 30.
Apollonides, Stoicus, Uticæ cum Catone, V. 944, 17; V.

944, 45; V. 945, 54; mortuus apud Philippos, V. 948, 6.
Apollonides, Tacticus, persona dialogi, M. 789, 31.
Apollonides, mathematicus, persona dialogi, M. 1127, 43 *sqq.*; M. 1132, 37.
Apollonis, Cyzicena, mater Eumenis regis ac trium præterea filiorum, Attali, Philetæri et Athenæi, M. 582, 22.
Apollonius, tyrannus Zenodotiæ, V. 660, 32.
Apollonius, ὁ Ἡροφίλου, *cit.* M. 1115, 50.
Apollonius, Rhodius, Molonis filius, V. 845, 9; M. 1029, 40 (dictum ad Ciceronem).
Apollonius, Peripateticus, Sotionem fratrem natu minorem ipso honoratiorem reddit, M. 591, 2; M. 1338, 7; *cit.* Fr. 55, 44 (idem?).
Apollonius, cui Plutarchus disputationem « Consolatio ad Apollonium » inscriptam dedicat, M. 121, 36.
Apollophanes, Cyzicenus, Pharnabazi et Agesilai hospes, V. 718, 25.
Apollophanes, grammaticus, M. 833, 4.
Apollothemis, historiographus, *cit.* V. 70, 37.
Ἀπολύεσθαι, de voce, Fr. 9, 23.
Aponius, delator Neronianus, carris onustis subjicitur a populo, V. 1259, 11.
Aponœa, nominatur decretum Phocensium comburendi mulieres et pueros, si a Thessalis victi essent, M. 302, 26.
Apopis, Solis frater, fertur apud Ægyptios bellum movisse adversus Jovem, M. 447, 3.
Apospheneoneti, fundarum telis pulsi, Eretrienses illi dicebantur, qui ex Corcyra a Chiricrate Corinthio ejecti et ab ipsorum civibus fundis patria prohibiti Methonam in Thracia condiderunt, M. 361, 18 *sqq.*
Ἀποστροφή, quid, Ps. 117, 27 *sqq.*
Apothetæ, locus præcipitiis circumcisus juxta Taygetum Spartæ, ubi infantes degeneres et informes exponebantur, V. 58, 54.
Ἀπόθετος νόμος αὐλωδικός, M. 1384, 28; *cfr.* M. 1385, 12.
Appia via, V. 846, 32.
Appius Clausus, vir inter Sabinos potens, a Poplicola accersitus Romam transmigrat cum quinque millibus familiarum; omnes agris donati, hi in civium, ipse in senatorum numerum ascriptus est; gens Claudia eum principem habet, V. 129, 2 *sqq.*
Appius Claudius, Coriolani æqualis, V. 266, 29.
Appius Claudius Cæcus; verba, quæ fecit de pace cum Pyrrho ineunda, V. 470, 43 *sqq.* *cfr.* M. 970, 41.
Appius, consul, dux Romanorum in Sicilia contra Carthaginienses, V. 363, 41; V. 364, 33; Capuam recipit, V. 228, 12. Dictum in Scipionem Africanum (idem?), V. 329, 15; *cfr.* M. 242, 52.
Appius Claudius, vir consularis et censorius, princeps senatus ob dignitatem lectus, Tib. Graccho filiæ suæ nuptias offert, V. 984, 44 *sqq.* Primæ legis agrariæ a Tib. Graccho latæ adjutor (V. 987, 48), cum eo ad discernendos et dividendos agros deligitur, V. 990, 23. — Omnibus libertis civitatem Romanam vindicat (idem?), V. 120, 9.
Appius Clodius, frater uxoris Luculli, V. 603, 5. A Lucullo ad Tigranem missus, qui dedi sibi Mithridatem postulet, V. 601, 27. Dum Antiochiæ Tigranem operitur, multos sibi conciliat, ut Zarbienum regem, V. 603, 5 *sqq.* Tigrani palam dicit se Mithridatis abducendi causa venisse, alioquin bellum ei indicere, V. 603, 47. Reversus, V. 605, 2.
Appius (M.); Ciceronis in eum dictum, V. 1043, 12.
Appius Claudius, juvenis nobilis, in Sullanis tumultibus dejectus a Telesino Samnite, V. 562, 19.
Appius, Sardiniæ præfectus, apud Cæsarem Lucæ, V. 856, 43. Pompejanos milites e Gallia a Cæsare reducit, V. 775, 8.
Aprilis mensis nomen aut a Venere, cui mensis hic est sacer, cujusque sacra Kalendis hujus mensis fiunt (M. 853, 37), vel ab aperire derivatum, V. 86, 21 *sqq.*
Apsephio, archon Atheniensis, V. 578, 1.
Apsus, flumen Epiri, V. 442, 11, 20.
Aptera, urbs Cretæ, V. 481, 26.
Apulejus (L.), accusator Camilli, V. 161, 3.
Apulia, V. 273, 35.
Aqua, principium, Ps. 125, 4, *ibid.* 8, *ibid.* 14. Aquam dimetiri litigantibus vilissimum opus erat in tribunalibus, Ps. 172, 6.
Aquæ ductus, maximus Romæ constructus a P. et Q. Marciis, V. 255, 34.
Aquæ Sextiæ, urbs Galliæ citerioris, V. 495, 53; V. 496, 18. Victoria Marii, V. 497, 32 *sqq.*
Aquationis lex, lata a Solone, V. 109, 13 *sqq.*
Aquila, cicurata a Pythagora, V. 77, 12. Aquilæ nidus cum septem pullis, V. 508, 45. Aquilarum ostentum, V. 1193, 33. Aquilæ inter ambulandum ungues intro vertunt, M. 630, 22. Aquilarum pennarum mira virtus, M. 828, 10. Aquilarum duo genera, M. 917, 19. Aquilæ et reguli apologus Æsopi, M. 985, 7. Aquila communis vulpium et serpentum inimicus, M. 1200, 38.
Aquillius (M.), legatus Marii, V, 493, 13.
Aquillius, tribunus plebis, socius Catonis minoris, V. 930, 36.
Aquillii, familia Romana patricia, a Tarquinii Superbi exulati legatis ad proditionem perducti (V. 117, 34 *sqq.*, *ibid.*, 49 *sqq.*), quamquam Collatino iis indulgente, populi suffragiis damnantur, V. 119, 28 *sqq.*
Aquilo, a Sole victus, fabula, M. 165, 32. Aquilo ventus, M. 1092, 16; M. 1162, 4; Fr. 26, 24; Fr. 27, 22; Ps. 129, 46.
Aquilonaris polus, super terram arduus, Ps. 129, 52.
Aquinius (M.), V. 1043, 21.
Aquinum, Italiæ urbs, V. 1273, 32.
Aquinus, cum Metello in Hispania vincitur a Sertorio, V. 686, 8 *sqq.*
Ara (ab) suffragium, V. 144, 6; V. 202, 54. Ara aurea Midæ, stato tempore lapidea fieri solita, M. 377, 33. Ara Æmilii, M. 378, 7. Aræ duæ in Germania clangorem edentes stato tempore, M. 382, 12. Ara Oblivionis, M. 904, 25. Ara Jovi Servatori a Demosthene exstructa, M. 1031, 28. Ara ceratina seu cornea, inter septem mundi miracula numerata, M. 1203, 41. Ad Aram, proverb. Ps. 169, 10.
Arabes, mures abominantur, M. 649, 42. Arabes Scenitæ a Tigrano rege in Mesopotamiam abducti, V. 603, 33. Arabia Nabatæa, V. 1111, 54. Arabes Tigrani auxilium ferentes funduntur a Sextilio, Luculli legato, V. 607, 24 *sqq.* Arabum reges Lucullo se dedunt, V. 611, 23. Arabes circa Amanum montem accolentes in potestatem redacti, V. 762, 48. Alexandri expeditio in Arabes ad Antilibanum accolentes, V. 809, 27. Pompeji expeditio in Arabiam Petræam, V. 763, 48. Arabes circa Petram habitantes Antonii naves comburunt. V. 1131, 11. Arabes Nabatæi debellati a Demetrio Poliorceta, V, 1064, 27.
Arabicus sinus, V. 1131, 8.
Aracandus (Pharacandus?), pater Euphratis, qui nomen dedit fluvio, Ps. 95, 44.
Arachosia, Persiæ regio, M. 403, 11; V. 709, 28.
Aracus, Spartanus dux, cujus legatus Lysander, V. 521, 41.
Arœni acta, ad Thraciam, cur ita sit dicta, antea cum Dracontis fuerit dicta, M. 367, 13.
Aranea, M. 500, 14; M. 1183, 18.
Arar, cum fratrem Celtiberum a feris dilaniatum offenderit, se ipsum in fluvium dejicit Brigulum, qui ab eo Araris nomen sumit, Ps. 84, 36 *sqq.*

Arar, fluvius Galliæ Celticæ. De fluviis et montibus, VI. Brigulus primum dictus, cur nomen mutaverit, Ps. 84, 32 *sqq.* De Clupæa vel Clopia, vel Scolopido pisce, *ibid.* 41 *sqq.* Lapis hujus in piscis capite inventus febres quaternas sanat, *ibid.* 46 *sqq.* Lugdunus urbs in monte ejusdem nominis conditur a Momoro et Atepomaro, Ps. 85, 3 *sqq.*

Araris, Helvetiæ flumen, V. 854, 46; V. 859, 11.

Araspes, Persa, apud Cyrum minorem, M. 101, 19; M. 631, 39.

Araterium, locus Athenis, a Thesei in Athenienses imprecationibus dictus, V. 19, 20.

Arationem a suibus homines edocti, M. 814, 10. Arationes Atheniensium sacræ tres, M. 171, 11.

Aratium, nomen loci, ubi Aratus sepultus est, V. 1253, 24.

Aratus, Sicyonius, Clinia patre occiso ab Abantida, ipse septennis a Soso, Prophanti uxore, servatus clam emittitur Argos, V. 1225, 7 *sqq.* Argis liberaliter educatur et exercitationi palæstricæ se tradit. Statuæ ejus, V. 1225, 21 *sqq.* Cum exules propter animi magnitudinem eum suspicerent, Antigonus et Ptolemæus, amici paterni, rem negligerent, Nicoclem per se statuit evertere, V. 1225, 51 *sqq.* Aristomacho et Ecdelo amicis sententiam exponit, deliberanti Xenocles fratrem adducit, qui e carcere evaserat; Xenocles et duo famuli mittuntur murum contemplatum, V. 1226, 12 *sqq.* Nocturna oppressione Sicyonem capit, V. 1226, 41 *sqq.* *cfr.* V. 426, 19; M. 982, 42. Exules reducit, urbem Achæorum civitati adjungit, V. 1228, 44 *sqq.* Ingenium Arati: tyrannorum acerrimus osor, in apertis certaminibus animi parum fidentis et ad res furtim gerendas aptissimus, V. 1229, 19 *sqq.* Militari obedientia carum se reddit Achæis, V. 1229, 44. Viginti quinque talenta a Ptolemæo accepta civibus largitur, V. 1229, 51. Civitas in periculum venit ob exules reversos, qui bona sua possidentes vexabant; Aratus ad Ptolemæum navigat, quem demeruerat missis tabulis et picturis; acceptis a Ptolemæo sexaginta talentis pacificationem inter cives efficit; columna ærea ab exulibus ei posita cum inscriptione, M. 1230, 2 *sqq.* — Antigonus officiis et laudibus Aratum apud Ptolemæum in calumnias adducit, V. 1231, 36 *sqq.* Achæorum dux creatus Locridem et Calydoniam populatur, Bœotis auxilium ferens tempus pugnæ negligit, V. 1232, 6. Anno sequenti rursum prætor creatus de recipienda Acrocorintho consilium agitat (V. 1232, 11), qua Antigonus dolo erat potitus, V. 1232, 34 *sqq.* Duobus fratribus Syris, Ergino et Diocle, operam præbentibus, nocturna oppressione arcem et urbem occupat, V. 1233, 20 *sqq.* Concione habita, Corinthiis claves portarum reddit eisque persuadet, ut Achæis se adjungant, V. 1236, 24 *sqq.* Heræum et Lechæum in potestatem redigit, V. 1236, 53. Megarenses, Trœzenii, Epidaurii ad Achæorum rempublicam se congregant, Aratus primam impressionem in Atticam et Salaminam facit, Ptolemæum socium asciscit, ipse æternis annis prætor creatur, V. 1237, 11 *sqq.* Insidias struit Aristomacho, Argivorum tyranno, quo necato contra Aristippum, qui tyrannidem occupaverat, profectus re infecta recedit, V. 1237, 35 *sqq.* Insidias ab Aristippo et Antigono vitæ Arati intentas civium frustratur benevolentia, V. 1238, 49 *sqq.* Aperte in Argolicam irrumpenti, in pugna ad Charetem fluvium prœlium deseruisse et victoriam prodidisse ei vitio est datum, V. 1239, 15 *sqq.* Cleonas Achæis adjungit, Nemeumque certamen Cleonis celebrat, V. 1239, 34. Cleonis insidiantem Aristippum fraude inducit, ejus exercitum profligat, nec tamen Aristippo necato Argos liberat, Aristomacho minore et Argia occupantibus. Dicteria et cavilli in Aratum, V. 1239, 45. Inimicitiæ cum Lysiada, V. 1240, 45 *sqq.* — Ætolicum bellum: Ætolos, contra quos Agis rex Lacedæmoniorum auxilium fert, Geranea monte superato in Peloponnesum intrare passus est; Pellenen autem occupantibus supervenit incompositosque in fugam conjicit, V. 1241, 16 *sqq.* *cfr.* V. 955, 23 *sqq.* Pantaleontis opera societatem Achæis cum Ætolis componit, V. 1242, 18 *sqq.* — Athenienses liberare cupiens male audit apud suos, quod inducias cum Macedonibus pactus, Piræeum occupare conatus sit, V. 1242, 23 *sqq.*

Antigono mortuo, Demetrio succedente, a Bethye ejus duce Aratus vincitur ad Phylaciam; post Demetrii mortem Diogeni, Piræei præsidio præfecto, persuadet, ut acceptis quinquaginta talentis Piræeum, Munychiam, Salaminam et Sunium Atheniensibus reddat. Statim ex eo Æginetæ quoque, Hermionenses et magna pars Arcadiæ se Achæis adjungunt, V. 1242, 46 *sqq.* Aristomacho persuadet, ut urbem Achæis adjungat; contentio hoc de negotio cum Lysiade; Aristomacho prætori facto insequenti anno socium expeditionis se præbet in Laconicam, V. 1243, 26 *sqq.* Victus apud Lycæum hoc in bello, nemine tale quidquam exspectante, subito Mantinenses Cleomeni confœderatos adortus urbem capit, V. 1244, 8 *sqq.*; *cfr.* V. 962, 30. Rursus Lacedæmoniis Megalopolim exercitu petentibus, auxilium sociis tulit Aratus eique crimini est datum, quod Lysiadem videbatur projecisse, V. 1244, 19 *sqq.*; *cfr.* V. 963, 2 *sqq.* Hac ignominia motus præturam quidem retinet et Megistonoum vincit, sed altero anno creari ejurat, V. 1244, 51 *sqq.*; V. 967, 38. Mantinea quoque capta et Achæis ad Hecatombæum victis, pacificationem cum Cleomene eludit, V. 1245, 53 *sqq.*; V. 967, 21; V. 968, 47. — Cum multi Sicyoniorum et Corinthiorum deprehensi sint colloquia agitasse cum Cleomene, Aratus Sicyonios necari jubet, Corinthi autem multitudinem exasperat, ipseque vix Sicyonem effugit; Corinthus Cleomeni traditur, V. 1246, 25 *sqq.*; *cfr.* V. 970, 5 *sqq.* Etsi destitutus ab omnibus, Cleomenis conditiones recusat et per tres menses Sicyone obsidetur, V. 1247, 4 *sqq.*; V. 970, 17, 28 *sqq.* — Ægii, quo convenerant Achæi, decernitur, ut tradita Acrocorintho Antigonus vocetur, V. 1247, 32. Antigono ad Pagas occurrit et familiarissime eo utitur, V. 1247, 48 *sqq.* Pagis juramento societate confirmata, cum Antigono Cleomenem, ut recedat, cogit et Acrocorinthum tradit. Omnes urbes rursum Achæis se adjungunt, V. 1248, 24 *sqq.*; V. 972, 3 *sqq.* Acrocorinthus tradita, Orchomenus direpta, Aristomachus demersus et pleraque Antigoni facta et conditiones Arato crimini dantur, V. 1249, 2 *sqq.* Capta Mantinea Achæi primos civium necant, ceteros partim occidunt, partim vinctos in Macedoniam mittunt. Aratus coloniam eo ducens Antigoneam appellat, V. 1249, 27 *sqq.* — Philippum, Antigoni filium, ad se missum benevolentem erga se, studiosum rerum Achaicarum reddit, V. 1250, 3. Ab Ætolis victus ad Caphyas Philippum accit, V. 1250, 7 *sqq.* Quo cum initio bono esset usus, mox Messeniacæ res suspiciones præbent et uxor Arati minoris, quam Philippus corrumpebat; colloquium cum Philippo Ithomatæ, V. 1250, 32 *sqq.* Exinde Aratus paulatim ex aula se subducit, quumque Messenios palam ille infestaret, omnino eum aversatus est, V. 1252, 19 *sqq.* Taurione ministrante Aratus venenum a Philippo accipit et Ægii exstinctus est, V. 1252, 39. Oraculum Delphicum; sepultura Sicyone; Araterium, sacrificia instituta, V. 1253, 4 *sqq.* Genus ejus Sicyone et Pellenæ, V. 1254, 11 *sqq.*

Varia, V. 430, 22 (finis Arato propositus; *cfr.* V. 961,

28 *sqq.*); V. 961, 45 *sqq.* (expeditio adversus Tegeam et Orchomenum); V. 962, 9 *sqq.* (Caphyas capit, ad Pallantium ignave recedit, occurrente Cleomene).

Commentarii ejus citantur, V. 956, 4; V. 968, 25; V. 969, 11; V. 970, 12; V. 1225, 33; V. 1242, 12; V. 1242, 27; V. 1245, 23.

Aratus junior, prioris filius, venenis a Philippo rege ad vesaniam redactus, V, 1251, 13, *ibid.* 32; V. 1253, 42.

Aratus, poeta, *cit.* M. 831, 47; M. 1071, 30 (Φαινομ. nr. 515 *sqq.*); M. 1084, 47 (Φαινομ. v. 10 *sqq.*); M. 1115, 42 (Ἡ μάλα δείλαιαι γενεαί κτλ.); M. 1184, 37 (ἢ κοίλης μύρμηκες ὀχῆς κτλ.). Arati de Signis Quæstiones, Fr. 33, 9 *sqq. cit.*, Fr. 33, 9, *ibid.* 26; Fr. 34, 12 (εὔδιος), *ibid.* 25, *ibid.* 30; Fr. 35, 3, *ibid.* 14 (θαμινός), *ibid.* 15 (ἄκυλος); Fr. 35, 29, *ibid.* 41; Fr. 36, 12, *ibid.* 23 (βιβαιόμεναι), *ibid.* 26; Ps. 128, 32. Aratus imitatus Homerum *cit.* Ps. 147, 25 (Ἄρκτου κυανέου πεφυλαγμέναι ὠκεανοῖο), *ibid.* 29 (Ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει).

Araxas, herba, in Araxe fluvio crescens, cur indigenarum lingua ita vocata sit, Ps. 98, 26 *sqq.*

Araxes, fluvius inter Mediam et Armeniam, V. 608, 5; V. 759, 20; V. 760, 16 *sqq.*; V. 1120, 1. De Fluviis, XXIII, Ps. 98, 5 *sqq.* (Bactrus primum dictus, Ps. 95, 9; cur Araxes sit appellatus, duæ relationes, *ibid.* 5-25; Halmus prius dictus, Ps. 98, 24; de Araxa herba, Ps. 98, 26; de Sicyono lapide, *ibid.* 31 *sqq.*; de monte Diorpho, *ibid.* 40 *sqq.*; de arbore, cujus in decerpendo fructu Martem nuncupant, *ibid.* 49 *sqq.*; Ps. 99, 6.

Araxes, Armeniorum rex, adversus Persas bellum gerens oraculo edito duas Mnesalcis filias mactandas curat, quod facinus ulciscens cum regis filias enecarit ille, hic in fluvium se projicit ab eo dictum, Ps. 98, 9 *sqq.*

Araxus, Pyli filius, de imperio adversus Arbelum avum pugnans eum sagitta confodit, ipse proruit in fluvium Araxem ab eo dictum, Ps. 98, 6 *sqq.*

Arbaces, Medus, V. 1213, 9.

Arbela, Assyriæ urbs, ubi vicit Alexander, V. 165, 4; V. 814, 47.

Arbelæ, oppidulum Siculorum, cujus de incolis est proverbium : quid non fies proficiscens ad Arbelas? Ps. 173, 3 *sqq.*

Arbelitis, regio Assyriæ, V. 761, 17.

Arbelus, avus Araxi, sagitta ab hoc confoditur, Ps. 98, 7.

Arbor quidam nascitur in Diorpho monte, cujus in fructu decerpendo si Mars nuncupetur, virescit decerptus, Ps. 98, 49 *sqq.*

Arcades, glandivori, cognati cum quercu, V. 256, 42; *cfr.* M. 352, 49. Quatuor menses solum habent, V. 86, 5. Arcadum decem millia, qui dicebantur, contra Philippum, M. 1024, 47. Arcadum respublica ab Aristonymo Platonis jussu instituta, M. 1377, 39. Arcades Atheniensibus jungit Demosthenes, M. 1031, 21. Archidamus Arcades vincit ea pugna, quam lacrimarum expertem vocare solent, V. 733, 13; *cfr.* Ps. 167, 44 *sqq.* Arcadici Lycæi, V. 878, 40. Arcadum ἀποδείξεις citantur, M. 1385, 5 *et* M. 1386, 40.

Arcadia, Phylonomes mater, M. 386, 53.

Arcadicus vates apud Herodotum, M. 581, 3.

Arcadio, Achivus, M. 555, 11.

Arcadius, miles quidam, V. 1269, 33.

Arcesilaus philosophus Academicus, uvis delectatur, M. 811, 34. Batoni schola interdicit, cum in comœdia versum in Cleanthem fecerit, M. 66, 48. Nihil scripsit, M. 402, 46. Varia, V. 426, 13; V. 1226, 15; M. 1268, 28; M. 1295, 39; M. 76, 29 *sqq.* (officium in Apellem Chium ægrotantem).

Dicta, Fr. 11, 24 (οὐ τὸ ἐπιστητὸν αἴτιον τῆς ἐπιστήμης); M. 131, 30 (de morte); M. 150, 31 (de adulteris et libidinosis; *cfr.* M. 860, 11); M. 559, 40 (οἷόν ἐστι τὸ συμποτικὸν εἶναι τὸν σοφόν); M. 569, 44; M. 768, 7 (δοκεῖ μοι μηδὲν ἅπτεσθαι μηδενός); M. 1319, 31 *sqq.* (τὸ θρυλούμενον ἐν ταῖς διατριβαῖς σκέλος); M. 1370, 20 *sqq.*; M. 1372, 1 *sqq.*; Fr. 55, post versum 16 (de divite nimis delicato : Nihil interest, quibus membris cinædi sitis, posterioribus an prioribus); Arcesilaus dixit τὴν πενίαν λυπρὰν μὲν εἶναι ὥσπερ τὴν Ἰθάκην etc. Fr. 41, 33.

Arcesilaus, Spartanus, Agidis regis et familiaris et unus de proditoribus et interfectoribus ejus, V. 957, 38.

Arcesilaus, tyrannus, Batti Felicis filius, a patre talento mulctatur, quod propugnacula ædibus suis circumposuerit, M. 321, 47 *sqq*; Asper cognominatus, *ibid.* 51; interimitur a Laarcho, M. 322, 1 *sqq.*

Arcesus, Pythagoricus Italicus, M. 704. 23.

Archedemus, missus ab Archyta ad Platonem, V. 1151, 33.

Archedemus (vel Archedamus), Ætolus, apud Perseum regem, cavillatur in Flamininum, V. 319, 47; V. 456, 29.

Archedemus, Stoicus, M. 1323, 34 (principium quoddam et copulam præterlapsi imminentisque esse « nunc », statuit).

Archedica, Aleuæ Thessali regis mater, M. 596, 24.

Archegetæ, Spartanorum reges nominantur in Lycurgi rhetra, V. 51, 5, 11.

Archelaus, Mæandri filius, immolatus a patre matri deorum, Ps. 87, 12.

Archelaus, collega Charilai, regis Spartanorum. Dictum ejus in hunc, V. 50, 28; *cfr.* M. 650, 18.

Archelaus, Apollodori filius, Atheniensis, philosophus physicus, M. 1067, 39 (de principiis); M. 1169, 15 (ψυχρότης γῆς δεσμός). Ἐλεγεῖαι πρὸς τὸν Κίμωνα, V. 574, 7; V. 575, 15.

Archelaus, rex Macedoniæ. Crateas amasius eum interficit, M. 940, 2; M. 1340, 2; M. 1367, 5. Invitat Socratem, hujus responsum, Fr. 39, 30.

Dicta, M. 210, 41 *sqq.* 1 (*cfr.* M. 643, 18), 2 (de tonsore, *cfr.* M. 616, 2), 4 (de Timotheo citharœdo, *cfr.* M. 409, 32).

Archelaus, præfectus præsidii ab Antigono Corintho impositi, V. 1235, 54; captus dimittitur ab Arato, V. 1236, 44.

Archelaus, Mithridatis dux, mare obtinet et Græciam ad defectionem pertrahit, apud Chæroneam vero a Brutio Sura reprimitur, V. 547, 36 *sqq.* Athenis a Sulla captis, adhuc naves in statione apud Munychiam habens ad Taxilem in Bœotiam vocatur, V. 550, 52. Magnam cladem accipit apud Chæroneam a Sulla, V. 551, 26 *sqq.* Iterum cum Dorylao funditur apud Orchomenum, V. 555, 29 *sqq.* Colloquium cum Sulla Delii institutum, conditiones pacis, V. 556, 52 *sqq.* Delio profectus cum Sulla ad Hellespontum pergit Sullæque persuadet, ut ad Mithridatem pacem compositurus mittatur, V. 557, 30 *sqq.* Luculli castra sequitur ad Romanos defectus, V. 507, 13; V. 593, 10; V. 594, 22.

Archelaus, mercator Deliacus, ab Archelao, Mithridatis duce, missus ad Sullam, V. 556, 52.

Archelaus, adversarius Ptolemæi, quem reducit Antonius, mortuus in pugna regio ornatu sepelitur, V. 1094, 9.

Archelaus, rex Cappadociæ, Antonio Imperatori subditus, V. 1126, 4.

Archelaus, *cit.* Ps. 80, 32 (ἐν τγ' περὶ Ποταμῶν); Ps. 86, 36 (ἐν α' περὶ Ποταμῶν); Ps. 87. 35 (ἐν α' περὶ Λίθων).

Archemachus, Eubœensis, *cit.* M. 442, 22.

Archelides, tumulus, Ἀλώπηκος dictus, apud Haliartum, M. 497, 36.

Archeptolemus, Atheniensis, Hippodami filius Agrylensis, unus de quadringentis, accusatus et damnatus una cum

Antiphonte oratore; decreta referuntur, M. 1016, 5 *sqq.*; *cfr.* M. 1015, 17.

Archeptolis, Themistoclis filius, Meseptolemam sororem uxorem ducit, V. 153, 19, 23.

Archestratus, poeta Atheniensis, qui Medico bello fabulas docuit. Inscriptio in tripode, victoriæ donario, V. 380. 26, 47. Dictum de Alcibiade, V. 238, 32; V. 530, 17.

Archestratus, Atheniensis quidam, V. 903, 4.

Archestratus, poeta elegans, qui post Alexandrum Magnum vixit, M. 409, 7.

Archias, Corinthius, Bacchiades, Corintho expulsus ob Actæonem formosum, quem rapturi discerpserant, in Siciliam navigat et Syracusas condit; necatur a Telepho amasio, M. 944, 36 *sqq.*

Archias, Spartanus, mortuus in expeditione contra Polycratem. Sepulcrum ejus in Samo, M. 1048, 18.

Archias, Thebanus, ex iis, qui Spartanos accersiverunt, atque urbi præfectus ab his, necatur a conjuratis Pelopidæ, V. 334, 32; V. 335, 19, 54; V. 337, 17, 53 *sqq.*; interfectus, V. 338, 35 *sqq.* (*cfr.* M. 694 *sqq.*; M. 695, 41; M. 720, 41; M. 750, 14; V. 726, 28).

Archias, sacerdos Atheniensis, Archiæ Thebanorum tyranno, epistola missa, exulum insidias nuntiat, V. 338. 21; *cfr.* M. 720, 40.

Archias, Phygadotheras dictus, Thurius, quem Poli histrionis præceptorem, Lacriti oratoris discipulum, Anaximenis auditorem fuisse ferunt, oratores Hyperidem, Aristonicum Marathonium, Himeræum Demetrii Phalerei fratrem, Æginæ ex templo Ajacis abreptos Antipatro mittit, V. 1025, 30 *sqq.*; *cfr.* M. 1034, 31. Demosthenem in Calauria insequitur, V. 1025, 43 *sqq*; *cfr.* M. 1031, 44.

Archibiadas, Laconista, Atheniensis, V. 890, 16 *sqq.*

Archibius, bis mille talentis a Cæsare redimit, ne Cleopatræ statuæ dejiciantur, V. 1139, 24.

Archidamia, Lacæna, gladio sumpto in senatum venit consultantem de mulieribus in Cretam exponendis, V. 479, 4.

Archidamia, avia Agidis ultimi Spartanorum regis, V. 950, 30; interficitur una cum Agide et Agesistrata, V. 958, 35 *sqq.*

Archidamidas, Spartanus. Dicta ejus, V. 62, 10 (de Hecatæo rhetore; *cfr.* M. 267, 4); V. 62, 27 (interrogatus, quot numero essent Spartani, *cfr.* Agidis, Archidami dicta, M. 252, 48 *nr.* 5); M. 267, 1 (de Charilao, *cfr.* M. 67, 15; M. 550, 17).

Archidamus, Zeuxidami filius, rex Spartanorum, Agidis et Agesilai pater (V. 711, 1 *sqq.*), terræ motu urbe dejecta, celeriter conspicatus periculum cives armatos convocat, ne ab Helotis opprimantur; ad bellum contra Messenios et Helotas Atheniensium petit auxilium, V. 583, 49 *sqq.* Bellum Peloponnesiacum evitare nititur, V. 201, 19. Dux Spartanorum, qui cum auxiliis in Atticam irrumpunt, V. 203, 26 *sqq.* A Nicostrato Argivo petit, ut Cromnum sibi tradat, M. 647, 26 (?). Mulctam ei Ephori indixere, quod uxorem pusillam duxisset, V. 711, 43; M. 1, 31.

Dicta, M. 228, 32 (πόλεμος οὐ τεταγμένα σιτεῖται, *cfr.* M. 268, 11; V. 649, 36; V. 975, 33); M. 267, 9 *sqq.*, 5 (de filiabus, *cfr.* M. 229, 23; M. 281, 43; M. 518, 44; *cfr.* dicta Agesilai), 8 (ad filium nimis temere pugnantem, *cfr.* Fr. 39, 9).

Archidamus, Agesilai Magni filius, Spartæ rex, V. 727, 21; V. 738, 13. Accepto a Dionysio tyranno ex Sicilia auxilio, Arcades vincit ea pugna, quæ ἄδακρυς vocatur, V. 733, 13, 26; V. 734, 17. In Italiam trajicit atque interficitur apud Mandonium urbem a Messapiis, V. 949, 44; *cfr.* V. 165, 21. Vincitur a Demetrio Poliorceta ad Mantineam, V. 1080, 29.

Dicta, M. 267, 39 *sqq.*; 1 (de Philippo), 2 (πόσης χώρας κρατοῦσι Σπαρτιᾶται; *cfr.* M. 256, 34), 8 (de catapultæ telo; *cfr.* M. 230, 46).

Archidamus, Eudamidæ filius, Agidis frater, quartus ab Agesilao rex Spartæ, V. 949, 49. Post fratrum mortem fugit, V. 960, 1. Revocatus statim ab ephoris necatur, V. 968, 36 *sqq.*; V. 1008, 36.

Archidamus, Atheniensis, persona dialogi, M. 694; M. 695, 44.

Archidemus, Atheniensis, Stoicus, Babylone Stoicæ scholæ successionem reliquit, M. 731, 13.

Archilochus, poeta, Sparta expulsus, M. 295, 45. In pugna interfectus a Calonda Corace Naxio, M. 678, 3. Defuncto divinus propter Musas honor tributus fertur, V. 74, 11. Archilochi ὑπόθεσις vituperatur, M. 54, 48; *cfr.* M. 629, 23; V. 909, 41. Post Terpandrum et Cleonam extitisse traditur, M. 1385, 6. Variæ ejus inventiones in musice enumerantur, M. 1394, 36 *sqq.* Convicia scripsit adversus eos, qui ipsum offendissent, Fr. 22, 7.

Citata, V. 3, 7 (οὔ τοι πόλλ' ἐπὶ τόξα τανύσσεται κτλ.); V. 200, 29 (οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφετο); V. 498, 25; V. 888, 48 (ἀμφότερον θεράπων μὲν Ἐνυαλίοιο θοοῖο κτλ.); V. 1269, 52 (ἑπτὰ γὰρ νεκρῶν πεσόντων κτλ.); M. 27, 33 (κλῦθι ἄναξ Ἥφαιστε κτλ.), *ibid.* 41 (εἰ κείνου κεφαλὴν καὶ χαρίεντα μέλη); M. 40, 24 (sororis maritum lugens: οὔτε τι γὰρ κλαίων ἰήσομαι κτλ.); M. 181, 19; M. 200, 41; M. 471, 53 (εἰ γὰρ ὡς ἐμοὶ γένους κτλ.); M. 570, 9 *sqq.* (οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει κτλ.); M. 608, 40 (πόδες δὴ κεῖθι τιμιώτατοι); M. 730, 5 *sqq.* (de Thaso); M. 799, 24 (ἔλπομαι πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ); M. 980, 41 *sqq.* (μηδ' ὁ Ταντάλου λίθος κτλ.); M. 295, 49 (de scuto amisso); M. 1140, 42; M. 1164, 6 (τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει κτλ.; *cfr.* V. 1080, 49; M. 1309, 4); M. 1205, 33 (πεντήκοντ' ἀνδρῶν λίπε Κοίρανον ἥπιος Ποσειδῶν); M. 1195, 27 (κεροπλάστης); Ps. 79, 40 (τοῖος ἀνθρώποισι θυμὸς κτλ.; *cfr.* Ps. 146, 34 *sqq.*).

Archilochi, Cratini comœdia, V. 579, 9.

Archimedes, Hieronis Syracusanorum regis cognatus, hujus rogatu geometriam per corporea instrumenta ad usum transfert et ad omne genus cum faciendæ, tum et depellendæ oppugnationis machinas conficit; artemon ab eo invenitur, V. 364, 40 *sqq.* Machinamenta, quibus Marcelli exercitum, naves, machinas depellit, V. 365, 31 *sqq.* Meditationes ejus assiduæ, V. 366, 48 *sqq.*; *cfr.* M. 960, 30. Cylindrus Sphæram circumplexus, quem in sepulcro suo constitui jussit, V. 367, 23. Variæ relationes de internecione ejus, V. 268, 29 *sqq.* Vi avellitur descriptionibus geometricis a servis, M. 1338. 36 *sqq.*

Citata, M. 1337, 46; M. 1338, 4 (de diametro solis).

Archinus, orator Atheniensis, contra decretum orationem habet, ne Lysias civitatem accipiat, M. 1018, 41, 52; *cfr.* V. 1014, 47 (Archinous?). Idem videtur Archinus ille, vel Archippus vel Archias, ut legimus, unus de septuaginta exulibus, qui cum Thrasybulo Phylam occupavere, M. 423, 5; M. 428, 40; *cfr.* M. 694; M. 695, 34.

Archippa, Lysandri Alopecensis filia, Themistoclis uxor, V. 153, 19.

Archippe, virgo Dianæ adjuncta, vitiatur a Tmolo, Lydiæ rege et resti vitam finit, Ps. 86, 7 *sqq.*

Archippus, poeta comicus, *cit.* V. 230, 3 (in Alcibiadis filium).

Archippus, demagogus Atheniensis. Melanthii in eum dictum, M. 767, 32.

Architeles, Atheniensis, sacræ triremi præfectus apud Artemisium, repugnans Themistocli, ab hoc dolo et pecunia devincitur, V. 137, 53 *sqq.*

Architimus, Arcadica scripsit, *cit.*, M. 369, 46.
Archonides, Syracusanus, V. 1164, 26, *ibid.* 37.
Archontes, Athenienses, V. 105, 47; V. 187, 46.
Archytas, Tarentinus, Pythagoreus, cum Eudoxo machinarum conficiendarum artem indagare cœpit; a Platone hoc ægre ferente avertuntur, V. 364, 48; *cfr.* M. 876, 10. Vitæ instituta, M. 9, 8; *cfr.* M. 1002, 17. Dictum M. 12, 5 (ὤμωξας ἄν, εἰ μὴ λίαν ὠργιζόμην; *cfr.* M. 666, 41). Dionysio petente, Platonem in Siciliam redire hortatur, V. 1151, 50. Triremi missa reposcit a Dionysio Platonem, V. 1152, 23 — *Cit.*, M. 1402, 9 (de harmonia stellarum).
Archytas, Amphissensis, poeta, *cit.* M. 363, 31.
Archytas, quum Eratosthenis Mercurium legisset, duos versus, qui referuntur, accinuit, Fr. 42, 15 *sqq.*
Arcissus, Spartanus, harmosta Thebanorum, a Spartanis morte afficitur, V. 340, 8; *cfr.* M. 708, 43; M. 723, 20.
Arcticus circulus, M. 1082, 47.
Arcturi ortus, V. 1155, 25; M. 1014, 22.
Arcturi filia Chloris, Ps. 84, 10.
Arcturus, prius denominatus fuit Phasis fluvius, Ps. 83, 28, 34.
Arcturus, mons, *vide* Cturus.
Arcus cœlestis, quo modo fiat, M. 1090, 50.
Ardalus, Trœzenius; duo hujus nominis, M. 178, 4. A nonnullis scriptoribus Clona prior tibicinum instituisse musicam fertur, M. 1385, 7.
Ardea, avis, M. 1184, 7.
Ardea, urbs Latina (V. 163, 8), cujus incolæ, Camillo duce, Gallorum agmen nocte in castris opprimunt, V. 168, 3 *sqq.*
Ardettus, vicus Atticæ, V. 15, 1.
Aregei Spartani apophthegmata, M. 266, 26.
Areopagitarum senatus (βουλὴ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ), a Solone præses omnium custosque legum constituitur, V. 105, 36. Controversia de auctore hujus senatus, V. 106, 3 *sqq.* Inspiciebant, qua quivis ratione victum suum sumeret, otiantes puniebant, V. 108, 21; V. 115, 9; V. 139, 46. Per Periclem Ephialtis opera majore judiciorum parte privatus, V. 185, 45 (*cfr.* V. 186, 27; V. 583, 4; M. 991, 52). Athenienses lege caverunt, ne quis Areopagita comœdiam scriberet, M. 426, 16.
Areta, Dionysii senioris ex Aristomacha filia, primo Thearidæ, Dionysii fratri, post nupta Dioni, V. 1145, 35. Timocrati traditur, V. 1152, 37 *sqq.* A Dione recepta, V. 1169, 14 *sqq.* Post Callippi mortem recepta ab Iceta Syracusano, post ab eo in mare dejecta fertur, V. 1172, 51 *sqq.*; *cfr.* V. 302, 6.
Aretades, Cnidius, *cit.*, M. 379, 35 (ἐν τρίτῳ Μακεδονικῶν); M. 384, 9 (ἐν δευτέρῳ Νησιωτικῶν).
Aretæus, appellatur a Timæo Dionis filius, ab aliis Hipparinus, V. 1159, 12.
Aretaphila, Cyrenæa, Æglatoris filia, uxor Phædimi, quo necato, Nicocrates tyrannus eam ducit. Veneficio frustra tentato, Leandrum, Nicocratis fratrem, instigat, ut tyrannum perimat; mox Leandrum quoque insidiis circumvenit Cyrenæisque libertatem reddit, M. 315, 48 *sqq.*
Aretazes, *cit.* Ps. 89, 36 (ἐν τοῖς Φρυγιακοῖς).
Arethusa, fons, M. 949, 2. Sacræ in ea anguillæ, M. 1194, 21. Euripidis sepulcrum apud Arethusam, V. 70, 32. Arethusæ fontis in Chalcide aqua prava, Fr. 25, 37.
Arethusa, Syriæ urbs, V. 1112, 28 (Monesi dono data ab Antonio).
Areus, rex Lacedæmoniorum, Acrotati filius, nepos Cleomenis, V. 950, 9 *sqq.*; V. 478, 11, 49; V. 480, 49; V. 481, 13; V. 482, 27.
Argantho, *vide* Garmatho.
Argas, cognomentum Demosthenis oratoris, V. 1011, 54 *sqq.*; pro serpente usurpatum a poetis, *ibid.*; poetæ nomen, qui mordacia poemata scripsit, *ibid.*
Argeades, M. 407, 14.
Argei. Quæst Rom. XXXII, cur simulacra hominum, quæ Majo mense, dum luna plena est, de ponte ligno Romani abjiciunt in flumen, Argeos vocant? M. 335, 58 *sqq.*
Argei, antiquitus quivis Græci nominabantur, M. 335, 45.
Argen, Nympham, Jupiter ex Lycto Cretæ civitate in Ægyptum rapit et ex ea Dionysum filium tollit, Ps. 92, 25.
Argi, urbs Poloponnesi. Polycleti Juno Argis, V. 182, 49. Junonis templum excisum a piratis, V. 752, 44; *cfr.* Argivi *et* Argos.
Argileonis, mater Brasidæ Spartani ducis; dictum ad Thracum legatos nuntiantes de filii morte, M. 297, 10.; *cfr.* V. 65, 52; M, 228, 43; M. 268, 45.
Argillus, mons ad Nilum situs, unde nomen duxerit, Ps. 92, 23 *sqq.*
Arginusæ, insulæ prope Lesbum. Pugna navalis, V. 206, 44; V. 521, 33; Ps. 171, 11.
Argium, montis nomen in Argolide ab Argo dicti, Ps. 94, 14, *ibid.* 31.
Argiva via, M. 303, 46.
Argivæ, Cleomenem regem ab expugnanda urbe repellunt, M. 303, 25 *sqq.*
Argivi. Contentio cum Lacedæmoniis de Thyreatico agro, pugna utrinque lectorum, arbitrium Amphictyonum, M. 376, 34. Argivorum reges, V. 51, 54. Clades magna a Lacedæmoniis accepta, V. 518, 7. In belli contra Medos societate non erant, V. 146, 5. Ab Alcibiade in bellum contra Lacedæmonias incitantur, V. 236, 21. Fœdus cum Atheniensibus, V. 237, 18. Post pugnam Mantinensem mille viri cum Lacedæmoniis popularem dominationem evertunt; rursus populus superior factus ab Alcibiade impellitur, ut longum murum ad mare deducant, V. 237, 28 *sqq.* Argos petit Pyrrhus Sparta ejectus, V. 481, 5 *sqq.* In urbe Argis Pyrrhi pugna, V. 482, 46 *sqq.* Argos capit Cleomenes, V. 969, 25 *sqq.* Deficiunt a Cleomene, V. 971, 5, *ibid.*, 15 *sqq.* Regionem vastat Cleomenes, V. 974, 30 *sqq.* Argos Aratus liberare conatur, V. 1237, 35 *sqq.*; tyrannide liberat, V. 1343, 26 *sqq.* In scytalismo mille et quingentos cives interfecerunt, M. 993, 53. Crimina iis ab Herodoto incussa refelluntur, M. 1051, 48 *sqq.* Quam obrem Argivorum reges brevius tempus regnum obtinuerint, quam Spartanorum, V. 51, 52. — Bacchanalia, M. 816, 23. Luctus, sacrificia Apollini et Mercurio oblata, Encnisma, M. 365, 49. Μιξαρχαγέτην appellant Castorem et apud se putant sepultum, Pollucem colunt ut unum de diis Olympiis, M. 365, 42 *sqq.* Cur oves, quas iniri volunt, ad Agenoris lucum abigunt? M. 373, 9. Cur Argivorum pueri quibusdam feriis per jocum Ballachradas se ipsos appellant? De Inacho, de regionis nomine Apia, M. 373, 13. Ἐνδυμάτια, exercitationes quædam corporis, M. 1386, 40. Ad luctam, quæ Stheniorum dicebatur, tibiam adhibebant, M. 1394, 2. Argivi mulctam definisse traduntur iis, qui musicam violassent eamque ab eo exegisse, qui primus ad Mixolydiam alludisset, M. 1399, 19. Argis, qui puerilis ætatis florem castum servassent, sumentes aureum clypeum, pompam antecedunt, unde proverbium: Clypeus in urbe Argo, Ps. 167, 21 *sqq.*; Ps. 172, 40 *sqq.*
Argivus, libertus, Galbæ imperatoris occisi corpus noctu sepelit, V. 1270, 29.
Argo, navis, M. 952, 8; *cfr.* M. 439, 54.
Argonautæ, M. 1000, 14.
Argolicæ parmæ, antiqua Romanorum armatura, V. 36, 7. — Argolicæ Junonis templum a Pira primo positum, Fr. 20, 20.

Argos, urbs, Ps. 92, 1. Homeri patria, Ps. 103, 44; *cfr.* Argivi.
Argus Panoptes, M. 111, 11; *cfr.* M. 1045, 3; Ps. 94, 15
Argynnus Pulcher, Agamemnonem per Bœotiam subterfugit, M. 1212, 20.
Argyraspides, pars exercitus Alexandri, irritati ob impedimenta amissa, Antigono illa se redditurum promittenti Eumenem ipsorum ducem produnt, V. 707, 53 *sqq.* Ab Antigono omni modo absumendi Libyrtio, Arachosiæ præfecto, traduntur, V. 709, 26.
Argyrophylax, *vide* Aruraphylax.
Ariadna, Minois filia, adamata a Theseo. Vulgaris de ea narratio, V. 9, 4 *sqq.*; peculiaris Clidemi, V. 9, 25 *sqq.* Variæ fabulæ a vulgari relatione declinantes, V. 9, 53 *sqq.* Ariadna Venus, cujus est lucus et tumulus apud Amathusios, V. 10, 34.
Ariæus, amicus Cyri minoris, V. 1211, 9.
Ariamenes, Darii filius, certamen de regno cum Xerxe fratre, Artibani patrui judicium, M. 592, 1 *sqq.* Apud Salaminam pugnans occidit, V. 142, 41; *cfr.* M. 592, 32; M. 205, 35.
Ariamnes, Arabum regulus, missus a Parthorum rege Crassum per fraudem in planities arenosas abducit, V. 663, 1 *sqq.*; V. 664, 22 *sqq.*
Ariarathes, rex Cappadociæ, ab Eumene et Perdicca captus satrapa constituitur, V. 696, 51; V. 697, 31.
Ariarathes, Mithridatis filius, Thraciam et Macedoniam subigit, V. 547, 34. Veneno a patre tollitur, V. 762, 2.
Ariarathes, alius hujus nominis (ac prior?), V. 764, 45.
Ariaspes, filius Artaxerxis Mnemonis genuinus, dolo ab Ocho fratre adigitur, ut sibi ipse mortem consciscat, V. 1223, 39, 47 *sqq.*
Aridæus (vel Arridæus), Philippi ex Philinna meretrice filius, Alexandri Magni frater, post hujus mortem Perdiccæ adjunctus, V. 798, 45 *sqq.*; *cfr.* M. 412, 30; M. 843, 43 *sqq.*; M. 413, 38 (a Meleagro rex constitutus); M. 967, 93.
Aridicæ dictum de liberto, M. 768, 33.
Arietis caput cum unico cornu in agro Periclis inventum, quid portenderit, V. 185, 16. Elephas furens conspecto ariete insania solvitur, M. 777, 22. Aries Glaucen citharistriam amans, M. 1190, 39. Aries aurei velleris e Brixaba (id est, Arietis frons) monte defert in Colchos, Ps. 91, 10 *sqq.*
Arimanus, deus Persarum deterior, V. 150, 47; M. 452, 8. Natus e caligine, bellum gerit contra Oromazen; procreationes dæmonum, alia, M. 452, 22 *sqq.*; M. 1255, 37.
Arimenes, Darii filius, Xerxis regis frater, M. 205, 36; *vide* Ariamnes.
Ariminum, Umbriæ urbs, V. 357, 40; V. 776, 34; V. 862, 50; V. 935, 14.
Arimnestus, Platæensium in pugna Platæensi dux; somnium ejus; oraculum Aristidem adjuvat exsequi, V. 388, 46 *sqq.*
Arimnestus, Spartanus, Mardonium saxo ictum occidit ad Platæas, V. 394, 28.
Ariobarzanes, Darii regis Persarum filius, Alexandro promittit se patrem proditurum et ideo a Dario necatur, M. 379, 33.
Ariobarzanes, pater Mithridatis, auctoris Pontici regni, V. 1063, 3.
Ariobarzanes, Cappadociæ rex, V. 557, 25; V. 558, 36; V. 1048, 41.
Ariobarzanes, Armeniæ rex, expulsus a Gordio, reducitur a Sulla, V. 541, 37.
Ariomandes, Gobryæ filius, Persarum ad Eurymedontem contra Cimonem dux, V. 581, 3.
Arion, citharœdus ex Italia Corinthum navi vectus, nautis ei insidiantibus, servatur a delphinis, M. 190, 39 *sqq.*
Ariovistus, rex Germanorum, prius socius P. R. appellatus, debellatur a Cæsare, V. 855, 1 *sqq.*
Ariphron, Xanthippi filius, Periclis frater, V. 229, 29; Alcibiadis tutor, V. 230, 52.
Aristænetus, Nicæus, M. 796, 25.
Aristænus, Megalopolita, ab Achæis dux Megalopolitanis missus, V. 434, 14. Romanis cupit; Philopœmenis in eum dictum, V. 437, 29.
Aristæo vota faciunt, qui lupis aut ursis insidiantur, M. 925, 35.
Aristagora, scortum, apud Hyperidem oratorem, M. 1035, 6.
Aristagoras, Milesius, Cleomenem Lacedæmoniorum regem ad bellum pro Ionibus contra regem suscipiendum hortatur, M. 297, 18; *cfr.* Ps. 164, 6 *sqq.*
Aristogoras, Cyzicenorum scriba publicus, V. 594, 45.
Aristagoras, *cit.* M. 431, 40 (Ægyptiaca).
Aristander, Telmesius, hariolus apud Philippum regem et Alexandrum, V. 793, 36; V. 801, 39; V. 809. 52; V. 816, 42; V. 827, 22; V. 828, 43.
Aristarcheum, Dianæ Episcopi fanum Olympiæ, M. 372, 23.
Aristarchus, Theodectæ pater, *cit.* M. 579, 45 (jocus in sophistarum multitudinem).
Aristarchus, Samius (M. 1130, 16), *cit.* M. 491, 29, (de astrologia); M. 1086, 35 (de solis defectu); M. 32, 31 (versus Homericos sustulit); M. 1133, 10 (ἐν τῷ περὶ μεγεθῶν καὶ ἀποστημάτων); M. 1141, 14 (de proportione diametri lunæ et terræ); M. 1231, 35; M. 1337, 46; M. 1338, 7; Ps. 103, 49 (Homerum Atheniensem fuisse); Ps. 104, 5 (de Homeri ætate); Ps. 152, 16.
Aristeas, Proconnesius; mira de morte ejus, V. 41, 42.
Aristeas, Argivus, Pyrrhum accit, V. 481, 6, 7; V. 482, 18.
Aristides, Lysimachi filius, Atheniensis; Vita ejus, V. 380, 8 *sqq.*
De genere ejus et facultatibus diversæ relationes, V. 380, 8 *sqq.* De institutis ejus in republica, de initiis inimicitiarum cum Themistocle, V. 381, 16 *sqq.* *cfr.* V. 135, 2 *sqq.* Aristidem auxit Clisthenes, M. 966, 14; M. 984, 3. Aristides Cimoni favet, V. 575, 45; M. 971, 37. De justitia ejus in judiciis et publicorum redituum procuratione, qua fungens cum alios multa peculatos ostendit, tum maxima Themistoclem, V. 382, 30 *sqq.* Inter decem belli duces ab Atheniensibus constitutos imperium primus tradit Miltiadi, æmulatur in pugna cum Themistocle; post pugnam cum sua tribu apud Marathonem relinquitur, captivorum et spoliorum custos; statim deinde magistratum eponymum gerit, V, 383, 16 *sqq.* De cognomento ejus Justi, V. 384, 17 *sqq.* — Themistoclis instigationibus motus populus Aristidem in exilium pellit ostracismo, V. 384, 46 *sqq.* *cfr.* V. 136, 46; V. 422, 33. Tertio anno post, cum Xerxes in Atticam duceret, Atheniences abrogata lege eum cum omnibus exsulibus revocant; congreditur cum Themistocle ante Salaminensem pugnam, V. 385, 43 *sqq.*; *cfr.* V. 140, 18; V, 141, 31. — Pugna Salaminensi impendente Byttaliam occupat insulam, permagnum Græcis in pugna adjumentum. Consilium post certamen Themistocli datum, V. 386, 34; *cfr.* V. 143, 24. — Cum Mardonius magna pollicitus litteris Athenienses ad regem traducere conaretur, Lacedæmonii perterriti legatos mittunt. Decretum Aristidis et responsa ad Lacedæmonios et Mardonium. Hoc iterum in Atticam irrumpente, Aristides Spartam missus auxilium petit, V, 187, 12 *sqq.* Atheniensium dux electus Platæis cum Pausania se jungit. Oraculum Pythicum; mirabili modo interpretationem ejus et exsecutionem invenit, V. 388, 16 *sqq.* Tegeatarum contentio cum Atheniensibus de loco, quo

stent in acie, V. 389, 26 *sqq.* Conspirationem nonnullorum bello ad paupertatem redactorum detegit et prævenit, V. 389, 44 *sqq.* Cum Mardonii equitatus Megarensibus supervenisset, Aristides honoris certamen a Pausania propositum in Athenienses recipit et hostes propellit, V. 390, 13 *sqq.* Ab Alexandro, rege Macedonum, Mardonii consilium adoriendi Græcos media nocte accipit, V. 391, 4 *sqq.* Pugna Platæensis, V. 391, 40 *sqq.* Contentione oborta inter Lacedæmonios et Athenienses de præmio virtutis et tropæo, Aristides iratos ab armis inhibet obtinetque, ut Græcis dijudicandam rem relinquant, qui Platæensibus præmium attribuunt, V. 395, 22 *sqq.* — Decreta Aristidis in concione omnium Græcorum; Platæensium sacrificia quotannia, V. 396, 17. Athenas reversus decretum facit, quo administrationem reipublicæ omnibus communem magistratusque ex omnibus creari Atheniensibus sciscit. Themistoclis consilium de navalibus Græcorum incendendis, V. 396, 51; *cfr.* V. 145, 48. Dux belli ad Græcorum missus exercitum, ut Pausanias duritie et arrogantia socios offendit, contra ipse justitia ad Atheniensium principatum requirendum eos perducit, V. 397, 18 *sqq.* *cfr.* V. 576, 7. Sociorum rogatu tributi pensionem pro cujusque urbis facultatibus indicit et imponit. Continentia ejus hac in re. Summa tributi postea in duplum et triplum exacta, V. 398, 11 *sqq.* Exempla, quo modo Aristides, cum justitiam in suis rebus stricte observaret, in rebus publicis multa egerit, quæ injusta quidem fuerint, sed patriæ commodis inservierint, ut in jurejurando a sociis dato, in pecunia Athenas Delphis deportanda; qua dignitate paupertatem tulerit; bonitatis signa erga Themistoclem, V. 398, 47; *cfr.* V. 423, 25, 30; V. 280, 9; V. 281, 34; M. 223, 17. — Variæ de morte ejus relationes, V. 399, 50. Ne in sepulcrum quidem sumptum reliquit, Ps. 69, 49. — Sepulcrum ejus in Phalero. Dotes Athenienses filiabus, dona filiis, nepotibus et neptibus decernunt, V. 400, 22 *sqq.* Magistratum raro gessit, M. 973. 30. V. 146, 29 (Aristidis laus in Timocreontis carmine).

Dicta, M. 223, 3 *sqq.* 1 (ἡ ἀπὸ τῶν φίλων δύναμις ἀδικεῖν ἐπαίρουσα, *cfr.* V. 381, 48); 2 (de homine rustico Aristidis nomen testæ inscribere petente; *cfr.* V. 385, 29); 3 (de Themistocle; *cfr.* V. 386. 7; M. 988, 3); 5 (Æschyli versus; *cfr.* V. 382, 23); V. 398, 44 (in Themistoclem); alia, V. 382, 32, 37.

Aristides, Milesius, *cit.* M. 375, 46 (ἐν πρώτῃ Σικελικῶν); M. 376, 32 (ἐν τρίτῃ ἱστοριῶν); M. 377, 17 (ἐν πρώτῃ Περσικῶν); V. 673, 20 (Μιλησιακά). — Italica, M. 377, 6 (ἐν τρίτῃ); M. 377, 46 (ἐν τεσσαρακοστῷ); M. 377, 23; M. 379, 40; M. 380, 3; M. 380, 44; M. 381, 13; M. 381, 25; M. 381, 38; M. 382, 2 (ἐν τρίτῃ); M. 382, 51 (ἐν τρίτῳ); M. 383, 29 (ἐν τρίτῳ); M. 385, 5 (ἐν πρώτῃ); M. 385, 15 (ἐν τρίτῳ); M. 386, 52 (ἐν ἐννεακαιδεκάτῳ); M. 387, 22; M. 388, 11 (ἐν τετάρτῳ); M. 388, 26.

Aristides, Xenophili filius, Atheniensis, V. 380, 44.

Aristides, Locrensis; dictum ad Dionysium majorem, qui liberos ei necaverat, V. 285, 30.

Aristides, Atheniensis, cujus filiam clam subductam Cypriorum regi dono mittit Andocides orator, M. 1017. 23.

Aristinus quidam, quem peregre mortuum falso fama nuntiaverat, oraculum Delphis petit, M. 326, 50 *sqq.*

Aristio, Atheniensium tyrannus (*cfr.* M. 988, 36), excepto ad se Mithridaticæ factionis perditissimo quoque, Athenienses obsidionem Sullæ sustinere cogit, V. 548, 5. Compotationes ejus inter obsidionem, convicia in Metellam, V. 549, 19 *sqq.* Urbe capta in arcem confugit et a Curione ad deditionem adigitur, V. 550, 38 *sqq.* Veneno tollitur a Sulla, V. 557, 38; M. 988, 36. — Idem videtur, qui Aristo nominatur, V. 602, 11; M. 675, 20.

Aristio, Soclari pater, M. 915, 22.

Aristippus, Socraticus, M. 405, 25; M. 624, 39 *sqq.* (Ludis Olympicis in Ischomachum incidens de Socraticis quærit disputationibus et ardore animi agitatus Athenas navigat). Ulyssis vita typo sumpta, non solum cum paupertate et laboribus valde conflictatus est, sed etiam voluptatibus affatim studuit, Ps. 145, 35. Bonorum finem in voluptate, malorum in dolore posuit *etc.*, Fr. 16, 50 *sqq.*

Dicta, M. 5, 29 (de patre, quantum pro filii institutione posceret, interrogante; *cfr.* M. 1021, 20); M. 95, 53 (ἐγὼ ὁ ἐλεγχθεὶς ἅπειμι σοῦ τοῦ ἐλέγξαντος ἥδιον καθευδήσων); M. 533, 47 (οὐκοῦν παραπόλλυμι τὸ ναῦλον, εἴγε πανταχοῦ εἰμί); M. 561, 2 (de Æschine irato); M. 569, 4; M. 634, 19 (de homine divitiarum cupido); M. 917, 1 (de Laide); Fr. 22, 30 (τὸ συμβούλου δεῖσθαι χεῖρον εἶναι τοῦ προσαιτεῖν); V. 1151, 51 (de Dionysio); V. 1152, 13 (de Dionysio et Platone).

Aristippus, Argivorum tyrannus, Antigoni amicus (V. 481, 6), post Aristomachum, V. 1238, 1. Victus ratio, V. 1238, 24. Complures Arati aggressiones propulsat, V. 1238, 2, 49. Pugna ad Charetem fluvium, V. 1239, 15. Cum Cleonis insidiatur, circumventus ab Arato tunditur et fugientem Tragiscus Cres necat, V. 1239, 45.

Aristo, Pisistratii in occupanda tyrannide adjutor, V. 114, 13.

Aristo, Platonis philosophi pater, M. 601, 31; M. 874, 40; M. 1069, 36.

Aristo, Spartanus; dicta ejus, M. 266, 38 *sqq.*

Aristo, Corinthius, Atheniensium duces Menandrum et Euthydemum ad Syracusas navali pugna vincit, V. 641, 22; cæsus, V. 644, 51.

Aristo, Œtæus, dux peregrinorum militum, Eriphylæ mundum Delphis aufert. Filius ipsius domo succensa totam familiam combrurit, M. 669, 38 *sqq.*

Aristo, dux Pæonum sub Alexandro, V. 820, 8.

Aristo, Chius, philosophus Stoicus, V. 414, 17; V. 1015, 7, 11; M. 625, 24 (de ventis); M. 535, 5 (virtutem unicam facit). Dictum, M. 948, 28 (Ὠφειλεν καὶ τὰ θηρία λόγων ξυνιέναι κτλ.); V. 1311, 20.

Aristo, Ceus, Peripateticus, V. 381, 30; M. 731, 10; M. 937, 28 (ὀρθὸν ὑπόδημα δείκνυσι ποδὸς εὐφυίαν). — Incertum, hujus an superioris sint, V. 135, 6; V. 1026, 25; M. 17, 3 (Lyco liber); M. 51, 31; M. 158, 48; M. 447, 17 (Ἀθηναίων ἀποικία); M. 725, 27; M. 982, 32; M. 1173, 35.

Aristo, Antobuli consobrinus (M. 1181, 22); persona dialogi, M. 741.

Aristobule, cognomen, quod Themistocles Dianæ dedit, cui templum dedicavit, V. 147, 7.

Aristobulus, Cassandrinus, *cit.* (Ἱστορίαι περὶ Ἀλεξάνδρου), V. 801, 48; V. 807, 19; V. 824, 21; V. 842, 38; V, 1022, 41; M. 402, 19, 24; M. 418, 12; M. 419, 35; M. 1337, 33 (?).

Aristobulus, Epicuri philosophi amicus, M. 1348, 48; M. 1380, 28.

Aristobulus *cit.* M. 385, 37 (ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν); Ps. 77, 15; Ps. 91, 2 (ἐν α' περὶ Λίθων).

Aristobulus, rex Judææ, captus et in triumpho ductus a Pompejo, V. 762, 52; V. 766, 37.

Aristobulus, capitur ab Antonio, V. 1093, 29 *sqq.*

Aristoclea, filia Theophanis Haliartii. Contentio sponsorum et mors ejus, M. 943, 23 *sqq.*

Aristocles, *cit.* M. 383, 9 (ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν); M. 388, 43 (*ibid.*).

Aristocrates, Messenius, prodita in Taphro pugna, cum super viginti annos delituisset, totoque eo tempore Ar-

cadum rex fuisset, tandem deprehensus pœnas dedit, M. 663, 44 *sqq.*
Aristocrates, Atheniensis; Demosthenis in eum oratio, V. 1018, 8.
Aristocrates, Hipparchi filius, Spartanus, *cit.* V. 49, 45; V. 70, 45; V. 436, 42.
Aristocrates, rhetor Græcus apud Antonium imperatorem, V. 1130, 47.
Aristocratia, quid, Ps. 153, 25 *et* 38.
Aristocreon, Chrysippi Stoici discipulus et familiaris, æream imaginem ei ponit, M. 1264, 26.
Aristocritus, Lysandri ducis pater, genere Heraclidarum natus, V. 518, 16.
Aristocritus, legatus Pixodori ad Philippum, V. 798, 46.
Aristodemus, Proclis et Eurysthenis pater, V. 47, 32; V. 723, 17.
Aristodemus, Messeniorum rex, manus sibi infert, M. 200, 24.
Aristodemus, Spartanus, qui Oreum in Eubœa gubernavit, M. 945, 47.
Aristodemus, Batensis, sub triginta tyrannis Hellanotomias factus, exulat, populo rempublicam gubernante, M. 1025, 3.
Aristodemus, Cumæorum tyrannus, Mollis dictus a barbaris, adolescens Romanis, quum ab Etruscis et Tarquinio Superbo urgerentur, auxilium tulit, postmodo in cives sæviens, Xenocrita, quam pro uxore habebat, instigante, interficitur, M. 323, 4 *sqq.*
Aristodemus, tragœdus, M. 1023, 41.
Aristodemus, *cit.* M. 386, 39 (ἐν τρίτῃ μυθικῇ συναγωγῇ).
Aristodemus, Milesius, Athenis adjungitur Demetrio Poliorcetæ ut amicus paternus, V. 1065, 35. Mittitur a Demetrio ad Antigonum nuntius victoriæ apud Cyprum partæ, V. 1069, 35 *sqq. cfr.* M. 218, 14.
Aristodemus, Megalopolitarum tyrannus, V. 426, 17. Acrotatum, Spartæ regem, ad Megalopolim vincit et interficit, V. 950, 12, 13.
Aristodemus, Cyprius, dialogi persona, M. 881, 1.
Aristodemus, Ægiensis, secta Academicus, Plutarchi amicus, M. 1354, 40; M. 1329, 37.
Aristodicus, Tanagræus, Ephialtem, Periclis socium, peremisse fertur, V. 188, 51.
Aristogenes, Milesiorum tyrannus, ejectus a Lacedæmoniis, M. 1047, 16.
Aristogitonis et Harmodii conjuratio, M. 611, 48; *cfr.* M. 81, 42; M. 929, 9; M. 1048, 39 (ex Herodoto). Aristogitonis ex filia neptim Athenienses ex Lemno Athenas traducunt, maritum cum dote dantes, V. 400, 51. Antiphon dixit æs optimum esse, ex quo statuas Harmodio et Aristogitoni essent factae, M. 1015, 33.
Aristogito, orator Atheniensis, M. 1036, 25; in jus pertractus a Lycurgo oratore, M. 1028, 3. Phocionis in eum dictum, V. 890, 23. Damnatus Phocionem ad se vocat, V. 890, 50; *cfr.* M. 226, 4.
Aristomacha, Hipparini Syracusani filia, Dionis soror, uxor Dionysii senioris, V. 1144, 6, *ibid.* 17; V. 1169, 13; V. 302, 7. Filii et filiæ ejus, V. 1145, 33. Recepta ab Iceta Syracusano postea ab eodem fertur in mare dejecta, V. 1172, 51 *sqq.*
Aristomacha, Erythræa poetria, Isthmia vicit et in Sicyonio thesauro Delphis aureum reposuit librum, M. 820, 44 *sqq.*
Aristomachus, Sicyonius, exsul, Arati Argis degentis amicus, V. 1226, 12.
Aristomachus, tyrannus Argivorum, necatur a servis, V. 1327, 37, 54.
Aristomachus minor, cum Agia et Antigoni exercitu Argos occupat, V. 1240, 16. Arato persuadente, Achæorum civitati Argos adjungit, insequenti anno prætor Achæorum factus Laconicam invadit, V. 1243, 28 *sqq. cfr.* V. 962, 14. Excruciatur et demergitur ab Argivis, V. 1249, 2.
Aristomedes, Thessalorum tyrannus, dejectus a Lacedæmoniis, M. 1047, 17.
Aristomenes, Messeniorum rex, V. 802, 40; V. 959, 30; V. 1044, 2. Andaniam habuit patriam. Lacedæmonii corpore sectione aperto deprehenderunt ejus viscera diversa esse ab aliorum hominum natura et cor hirsutum, Fr. 49, 5 *sqq.*
Aristomenes, Ptolemæi præceptor, ad calicem veneno plenum ebibendum adigitur, M. 85, 37.
Ἄριστον, unde sit dictum, M. 885, 37.
Aristonica, poetria, M. 495, 18.
Aristonica, Samia, tibicina, M. 920, 38.
Aristonicus, Nicophanis filius, Anagyrasius, primus Demosthenem coronavit, V. 1030, 46; M. 1032, 40.
Aristonicus, Marathonius, orator ex Ægina, quo confugerat Athenis, abreptus ad Antipatrum necatur, V. 1025, 37.
Aristonicus, citharœdus, cum occidisset in pugna, æream statuam ei fieri et Pythiis collocari jubet Alexander Magnus, M. 410, 29.
Aristonicus, a citharœdo genus ducens, Eumenis fama abusus, Asiam seditionibus implet, V. 455, 11; *cfr.* V. 994, 54.
Aristonicus, classis præfectus Mithridatis, V. 595, 40.
Aristonous, citharœdus, sexies Pythia vicit; Lysandri ad eum dictum, V. 539, 47.
Aristonymus, Platonis discipulus, Arcadibus missus ab hoc, M. 1377, 39.
Aristonymus (vel Aristodemus), Symmachi filius Atheniensis, M. 1027, 26.
Aristonymus, Ephesius, Demostrati filius, M. 384, 30.
Aristonymus, *cit.* Ps. 99, 25.
Aristophanes, Comicus, non postponendus Menandro, M. 868, 27; *cfr.* M. 1039, 11. Traducit Isocratem, M. 1019, 40.
Citata: Equites, v. 50, 51, M. 602, 3; — v. 79, M. 625, 32; — v. 137, M. 982, 12; — v. 437, M. 1039, 1; — v. 1056, M. 413, 45; — v. 1099, M. 985, 30.
Acharn., v. 501, M. 85, 45 *sqq.*; — v. 1111, M. 1039, 33; — v. 1124 *sqq.*, M. 1039, 35 *sqq.*
Pax, v. 767, 771, M. 768, 46; — v. 756, M. 985, 26
Nubes, M. 11, 51; — v. 398, M. 1073, 13; — v. 983, M. 533, 41.
Thesmophoriazusæ, v. 455 *sqq.*, M. 1039, 30 *sqq.*
Ranæ, v. 353 *sqq.*, M. 426, 40.
Aves, v. 1296, M. 1028, 6; — v. 1463, M. 1226, 41.
Perditorum dramatum versus, M. 37, 8; M. 1039, 19; M. 1039, 23 *sqq.* — Citata incertæ sedis, V. 145, 33; V. 199, 22; V. 201, 54; V. 229, 50; V. 238, 11; V. 584, 21; V. 628, 12; V. 630, 45; V. 630, 49; V. 1131, 23; M. 768, 46; M. 37, 8; M. 1067, 17; M. 1395, 54; Fr. 35, 7 (Σὺ δ' ὥσπερ πρῖνος εὐθὺς ἐμπρησθεὶς βοᾷς)
Aristophanes, unus de stipatoribus Alexandri Magni, V. 828, 16.
Aristophanes, grammaticus, M. 1190, 18; M. 1340, 18.
Aristophanes, Bœotus, scriptor historiarum, *cit.* M. 1053, 20; M. 1056, 17 (ἐκ τῶν κατὰ ἄρχοντας ὑπομνημάτων).
Aristophon, prætor Atheniensis, V. 1023, 3; M. 1029, 9; orator, V. 888, 42; accusator Timothei, M. 731, 50; adversarius Iphicratis, M. 979, 18.
Aristophon, pictor Atheniensis, Philoctetem moribundum pinxit, M. 21, 29. Nemeam pinxit, quæ Alcibiadem in ulnis suis sedentem tenebat, V. 238, 29.
Aristoteles, philosophus, Nicomachi filius, Stagirita, M.

1069, 12; M. 731, 8. Balbutiæ ejus, M. 31, 37 (*cfr.* M. 64, 27). Institutor Alexandri vocatur a Philippo, qui Stagira in ejus gratiam instaurat, V. 796, 49 *sqq.*; *cfr.* M. 213, 12; M. 402, 31; M. 1341, 53; M. 1377, 42; M. 1378, 14; M. 402, 31. Dissensiones Aristotelis et Alexandri posterioribus temporibus, V. 797, 39 *sqq.*; *cfr.* V. 842, 9. Disciplinæ, quas Alexandrum docuerit, V. 797, 4 *sqq.* Offensio ob Callisthenem, V. 831, 2. Epistola ad Antipatrum, M. 573, 18, ad Alexandrum, M. 659, 21. Antipatri de morte ejus Epistola, V. 280, 37; V. 422, 44. Ciceronis de eo dictum, V. 1041, 16. — Nonnulla prius sibi probata post temporis dimisit, M. 543, 19. De acroamaticis et epopticis ejus disciplinis, V. 797, 4 *sqq.* Libri ejus cum Apelliconis Teji bibliotheca Romam a Sulla perlati ibi ab Andronico Rhodio in medium proferuntur, V. 559, 13 *sqq.* Aristoteles a Theocrito notatus, quod Philippi et Alexandri convictum sit amplexus, M. 728, 43. Alexandro plus, quam Philippus pater profuit, M. 402, 31. Platonis contemnendi magis, quam philosophiæ studio, multa contra ipsum scripsit, M. 1364, 4. Diogenis scomma in Aristotelem, M. 730, 20.

Citata, V. 7, 34; V. 12, 13; V. 47, 8; V. 50, 44; V. 51, 15; V. 56, 39; V. 70, 24; V. 67, 27, *ibid.* 44; V. 100, 16; V. 110, 8; V. 115, 50; V. 139, 45; V. 167, 20; V. 184, 2; V. 187, 42; V. 188, 52; V. 199, 13; V. 333, 35; V. 343, 35; V. 400, 36 (dubitatio, an liber de ingenuitate inter ejus genuinos libros haberi debeat); V. 518, 34; V. 626, 5; V. 578, 53; V. 797, 32 (διόρθωσις Ὁμήρου, ἡ ἐκ τοῦ νάρθηκος); V. 964, 20; V. 1153, 41 (Dialogus de Anima in Eudemi Cyprii compositus mortem); M. 40, 12 (*cfr.* M. 1209, 19); M. 137, 38 (Eudemus dialogus sive de animo); M. 159, 19; M. 314, 43; M. 327, 19; M. 342, 2 (Arcadum cum Spartiatis fœdus); M. 360, 22 (χρηστοὺς ποιεῖν i. e. ἀποκτιννύναι); M. 363, 8 (φάγιλος i. e. ἀμνός); M. 364, 38; M. 384, 33 (ἐν δευτέρᾳ παραδόξων); M. 453, 25; M. 458, 45; M. 467, 23 (ἐποπτικὸν μέρος τῆς φιλοσοφίας); M. 468, 26 (de fragrantiis unguentorum etc.); M. 475, 50 (κόσμος μονογενής; *cfr.* M. 516, 7 *sqq.*; M. 522, 50); M. 483, 2 (de ærugine); M. 527, 37 (de vapore); M. 536, 31 (de partibus animæ); M. 551, 3 (de ira frigida affusa sedanda); M. 558, 17 (de servis ad tibiæ cantum in Etruria flagris cæsis); M. 585, 47; M. 608, 42 *sqq.*; M. 638, 1 (οἱ μὲν οὐ χρῶνται χρήμασι, οἱ δὲ παραχρῶνται); M. 741, 16; M. 759, 20 (de salsugine; *cfr.* M. 760, 3, 16); M, 769, 26 (βρωτικώτατος ἕκαστος περὶ τὸ φθινόπωρον); M. 746, 24 (τόποι); M. 801, 10; M. 878, 12 (de voce); M. 855, 35; M. 859, 6; M. 887, 32 (de hirundine); M. 894, 21 (de Timonis avia); M. 878, 12; M. 930, 6 (de amore); M. 1040, 18 (de scribendi arte); M. 1065, 25 (Philosophiæ distributio); M. 1065, 43 (de natura); M. 1066, 12 (de discrimine principii et elementi); M. 1069, 32 (de principiis et elementis); M. 1074, 14 (de summo deo); M. 1075, 1 (de materia); M. 1075, 14 (de idea); M. 1075, 25 (de causis); M. 1075, 39 (de corporibus); M. 1076, 35 (de sectione corporum); M. 1077, 11 (de inani); M. 1077, 18 (de loco), M. 1077, 40 (de motu); M. 1079, 12 (de fortuna); M. 1080, 29 (an mundus animatus sit); M. 1080, 44 (de interitu mundi); M. 1080, 46 (unde alatur mundus); M. 1081, 45 (de ordine mundi); M. 1082, 21 (de vacuo extra mundum), M. 1082, 37 (de natura cœli); M. 1082, 25 (de dextris et sinistris mundi partibus); M. 1084, 27 (unde illuminentur stellæ); M. 1085, 14 (de natura solis); M. 1085, 15 (de conversionibus solis); M. 1087, 47 (de lunæ defectu); M. 1089, 26 (de lacteo circulo); M. 1089, 39 (de cometis); M. 1090, 31 (de tonitrubus); M. 1093, 49 (de terræ motibus); M. 1094, 51 (de causis maris æstus); M. 1098, 30 (de anima); M. 1097, 43 (de motu animæ); M. 1098, 44 (quot sint sensus); M. 1102, 28 (an vox corporis sit expers); M. 1105, 2 (de divinatione); M. 1105, 10 (de semine; *cfr. ibid.* 35 et 44); M. 1106, 6 (quomodo conceptio fiat); M. 1106, 30 (Cleophanem laudat); M. 1109, 17 (quid primum in utero formetur); M. 1109, 42 (cur fœtus septimo mense editus vitalis sit); M. 1110, 49 (de generibus animantium); M. 1112, 16 (de somno et morte); M. 1112, 43 (an plantæ animalia sint); M. 1114, 39; M. 1115, 9; M. 1119, 7; M. 1122, 32; M. 1141, 24 (de defectu lunæ et solis); M. 1160, 23; M. 1162, 9; M. 1163, 18; M. 1171, 1 (de carnivoris); M. 1191, 2 (de luscinia); M. 1195, 31; M. 1197, 29; M. 1198, 53; M. 1200, 38 (de vulpium et serpentum, rursus otidum et equorum amicitiis); M. 1201, 29; M. 1231, 45 (animæ definitio); M. 1232, 33 (temporis definitio); M. 1307, 40; M. 1308, 39; M. 1337, 26 (κτίσεις καὶ πολιτεῖαι); M. 1339, 27 (de Homero et Euripide); M. 1340, 34 *sqq.*; M. 1359, 25; M. 1363, 40 (de Cœlo et Anima); M. 1364, 3 (ἐν τοῖς ἠθικοῖς ὑπομνήμασι, ἐν τοῖς φυσικοῖς διὰ τῶν ἐξωτερικῶν διαλόγων); M. 1367, 52 (ἐν τοῖς Πλατωνικοῖς); M. 1392, 32 *sqq.*; *cfr.* M. 1393, 3; Fr. 6, 23 (animum hominis appellavit facultatem); Fr. 23, 53 (de proverbio μὴ παρὰ τοῦτο); Fr. 28, 13 (Ὀρχομενίων πολιτεία); Fr. 33, post v. 8 (in primo frgm. asservato a Gellio); Ps. 67, 11 — 69, 4 (ἐν τοῖς Πολιτικοῖς); Ps. 65, 38 — 66, 30 (ἐν τοῖς Πολιτικοῖς); Ps. 67, 5 (ἐν ἐκδεδομένῳ Περὶ Εὐγενείας βιβλίῳ); Ps. 73, 19 — 54; Ps. 100, 25 (ἐν δ' περὶ Ποταμῶν); Ps. 101, 8 (ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Ποιητικῆς); Ps. 103, 46 (Homerum Ionem fuisse); Aristoteles, quid senserit de Sole, Ps. 128, 15; quid senserit de Fato, Ps. 132, 48; animam incorpoream esse putavit, Ps. 135, 26; indignationem et misericordiam pro elegantibus affectibus habet, Ps. 137, 28; summa virtus et summum vitium quid, Ps. 137, 45; quinque elementa ponit, Ps. 142, 52; Ps. 171, 40 (ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ). — Probl. III, 27, M. 556 35; XXIII, 10, M. 759, 25; III, 2, M. 797, 5 *sqq.*; M, 840, 7 *sqq.*, *ibid.* 33; M. 845, 40; M. 848, 12; M. 895, 36; M. 896, 7. Auscultationes physicæ, I, M. 1065, 44; IV, 8, M 1077, 71. De ebrietate, M. 788, 22, 39; M. 791, 1; M. 796, 36; M. 797, 5.

Dicta, M. 93, 51 (de Alexandro ad Antipatrum; *cfr.* M. 553, 18; M. 659, 21); M. 485, 37 (Ὅμηρος ἔλεγε κινούμενα ποιεῖν ὀνόματα); M. 608, 42 (ad garrulos quosdam); M. 830, 9 (de Callisthene); M. 404, 8 (Alexandrum jubebat τοῖς μὲν Ἕλλησι ἡγεμονικῶς, τοῖς δὲ βαρβάροις δεσποτικῶς χρῆσθαι).

Aristoteles, Dialecticus, et Dineas, Abantidam Sicyoniorum interficiunt tyrannum, V. 1225, 36.

Aristoteles, Argivus, V. 971, 6; V. 1248, 38.

Aristoteles, Stoicus, persona dialogi, M. 1137, 3.

Aristotimus, Eleorum tyrannus; insolentia, crudelitas ejus et exitus, M. 310, 10 *sqq.*

Aristotimus, Dionysii Delphici filius, Peripateticus, M. 1181, 23.

Aristoxenus, musicus, V. 290, 47 (apud Timoleontem Corinthium).

Citata, V. 70, 39; V. 400, 35; V. 794, 53 (commentarii); M. 859, 2; M. 867, 11 (χολὴν ἐμεῖν); M. 1043, 24 (de Socrate); M. 1340, 18; M. 1389, 12 (ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Μουσικῆς), *ibid.* 39 (ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μουσικῶν); M. 1396, 6 *sqq.*; M. 1401, 51.

Aristratus, tyrannus Sicyonius, pictus a Melantho currui victori insistens, V. 1230, 41 *sqq.*

Aristus, Antiochi Ascalonitæ frater, amicus et contubernalis M. Bruti, V. 1174, 5.

Aristylla, M. 172, 20.

Aristyllus, *cit.* M. 491, 29 (de astrologia).
Arithmetica progressio, M. 1245, 37. Arithmetica medietas, M. 1247, 19. Arithmeticam Pythagoras pro aliis coluit, Ps. 143, 13. De Pythagoræ principiis, quorum unitatem unum, alterum dualitatem appellabat; plura de his, Ps. 142, 17-39.
Arius, Alexandrinus, philosophus, Cæsaris Augusti amicus, M. 252, 6; M. 994, 20. Cum Cæsare Alexandriam intrat, V. 1136, 14 *sqq.* Siciliæ procurator constituitur, M. 252, 15. Dictum ad Cæsarem de Cæsarione, V. 1136, 48.
Ariusius vinus, M. 1344, 16.
Ἅρμα, cur Delphi appellarint Venerem, M. 940, 11.
Armamentarium Philonis, V. 550, 48.
Armatæ saltationis genus, numerus heroicus, constat duobus dactylis et spondeo, Ps. 173, 11 *et* 14.
Armatura, apud Achæos, V. 430, 51 *sqq.*; apud Romanos, V. 609, 9 *sqq.*
Armenia minor, V. 761, 12. Lucullus Tigrani, Armeniorum regi, bellum infert, V. 597, 30 *sqq.*; V. 601, 22 *sqq.*; V. 606, 7 *sqq.*, *ibid.* 41 *usque ad* V. 613, 23. Artabazus Armeniorum rex in Crassi castris, V. 661, 51 *sqq.* Mithridates in Armeniam ad Tigranem confugit, V. 759, 14. Pompejus in Armeniam irrumpit, V. 759, 18 *sqq.*
Afranius Armeniæ præsidio relictus, V. 760, 5. In Armeniam venit Bacchus, Ps. 99, 11.
Armenii herbæ cujusdam oleo inuncti nullo morbo laborant, Ps. 99, 37 *sqq.*
Armilustrium, in Aventino monte, V. 38, 6.
Arna, Thessaliæ urbs, M. 525, 16.
Arnaces, Xerxis regis eunuchus, quo capto Themistocles utitur nuntio, V. 143, 44; V. 387, 8.
Arpates, Teribazi filius, V. 1224, 8.
Arpinas ager, V. 485, 33.
Arpini villa, V. 1031, 49.
Arquati conspectu charadrii sanantur, M. 828, 54.
Arrephori, Minervæ sacrificuli Athenis. Arrephororum sphæristerium in Acropoli, M. 1022, 45.
Arridæus, *vide* Aridæus.
Q. Arrius, prætorius vir de Catilinariis militibus indicat Ciceroni, V. 1036, 1.
Arruntius, *vide* Aruntius.
Ars disserendi, Ps. 124, 43.
Arsaces, nomen regum Parthorum, V. 661, 13. Arsaces rex Orobazum legatum mittit ad Sullam, V. 541, 45 *sqq.*; V. 1140, 30.
Arsacidæ, regia Parthorum familia, V. 673, 38.
Arsacides palus, Ps. 99, 6.
Arsames, filius Artaxerxis Mnemonis nothus, Ocho fratre immittente, ab Arpate, Teribazi filio, interficitur, V. 1223, 46; V. 1224, 6 *sqq.*
Arsamius, fluvius Armeniæ, V. 612, 50.
Arsalus, mythicus Solymorum princeps, M. 513, 9.
Arsaphes, Ægyptiis habetur Jovis et Isidis filius. Nominis interpretatio, M. 447, 20.
Arselis, Mylassensium rex in Caria, auxilium fert Gygi contra Candaulem, quo perempto Hippolytæ securim in Cariam inter alia spolia perfert, et Jovis simulacro in manum aptat, M. 371, 52 *sqq.*
Arsicas, nomen Artoxerxis Mnemonis, antequam rex erat, V. 1206, 11.
Arsinoa, Minyæ filia, M. 369, 19.
Arsinoa, Ptolemæi Philadelphi soror et uxor, M. 12, 34. Lamentantem filii mortem philosophus quidam consolatur, narrata de luctu fabula, M. 133, 48.
Arsis, Italiæ fluvius, V. 742, 3.
Artabanus, frater Darii Hystaspis regis, quo mortuo judex factus inter Xerxem et Ariamenem de regno certantes, Xerxem regem pronuntiat M. 592, 20.
Artabanus, Persarum regis militum præfectus, cum quo primo congreditur Themistocles exsul, V. 149, 47 *sqq.*
Artabazus, cum reliquiis exercitus Mardonii fugit, V. 394, 49.
Artabazus, Barsinæ pater, cujus maternus avus rex fuerat, V. 807, 17; *cfr.* V. 695, 43.
Artabazus, Armeniorum rex, auxilia offert Crasso, V. 661, 51; *cfr.* V. 663, 25. Nuntium mittit Crasso, ut sibi auxilium ferat, V. 664, 10. Pacem jungit cum Hyrode, V. 673, 39.
Artagerses, dux Cadusiorum, in pugna ad Cunaxa dejectus a Cyro minore, V. 1210, 22.
Artasyras, Artoxerxis regis speculator, V. 1211, 50; V. 1213, 25.
Artavasdes, Armeniæ rex, exercitum adducit Antonio contra Parthos profecturo, mox eum relinquit, V. 1112, 38; V. 1113, 27. Quam ob proditionem post temporis captivus in triumpho Alexandriam ducitur ab Antonio, V. 1120, 19 *sqq.* *cfr.* V. 1142, 1.
Artaxas, rex Armeniæ, qui Hannibalem excipit et Artaxata urbem condit, V. 612, 37 *sqq.*
Artaxata, Armeniæ caput, in Artaxæ regis nomen dictum, ædificatur sub auspiciis Hannibalis Carthaginiensis, V. 612, 32 *sqq.*
Artaxerxes, pater Medi, qui nomen suum dedit Euphrati fluvio, Ps. 95, 38.
Artaxerxes, *vide* Artoxerxes.
Artayctus, Persa nobilis, V. 142, 4.
Artemidorus, Græcus quidam, Luculli exercitum per montes Cabiris imminentes ducit, V. 598, 24.
Artemidorus, Cnidius, indicia conjurationis Cæsari affert, V. 881, 18 *sqq.*
Artemis, *vide* Diana.
Artemisia, Halicarnassensis, apud Xerxem regem, V. 1059, 46; *cfr.* M. 1060, 2; V. 142, 50.
Artemisia, Cariæ regina, certamina in honorem Mausoli instituit, M. 1024, 24.
Artemisium, promontorium Eubœæ, V. 137, 28. Describitur loci situs, templum Dianæ Orientalis cum inscriptione in pugnæ memoriam, V. 138, 25. De pugna *cfr.* M. 1056, 33 *sqq.*
Artemisius mensis, apud Macedones, V. 802, 31.
Artemius Colophonius, ex Alexandri Magni comitibus, V. 828, 6.
Artemon Periphoretus, faber celeber, Periclis æqualis, ceterum vide varias de eo relationes, V. 199, 37 *sqq.*
Ἀρθμια, poetis quid, M. 1260, 11.
Arthmiadas, Lycurgi socius in ferendis legibus, V. 50, 22.
Arthmius, Zelites, ignominia notatus, referente Themistocle, quod aurum Medicum Græciæ intulisset, V. 137, 10.
Articulorum commutatio, Ps. 118, 2 *sqq.*
Artificia dividit Numa, V. 25, 17.
M. Artorius, Julii Cæsaris amicus, V. 1196, 5.
Artoxerxes Longimanus, Xerxis filius, pater Parysatidis, V. 1206, 1. Dicta ejus, M. 206, 5 *sqq.*
Artoxerxes Mnemon. Vita ejus, V. 1206, 1 *sqq.* *cfr.* V. 254, 6. Primus Darii ex Parysatide filius, antequam rex creatus est, Arsicas vel Oartes nominatus, V. 1206, 11; V. 1206, 24. Pasargadas profecto, ut a Persicis sacerdotibus regiis mysteriis initietur, Tisaphernes insidias Cyri fratris ei indicat, V. 1206, 37, *sqq.* Deprecante matre, Cyrum ad maritimas provincias remittit, V. 1207, 7 *sqq.* Ingenium ejus, V. 1207, 28; V. 1208, 7 *sqq.* Cyrum prope Babylonem usque progredi passus ab Teribazo ad decertandum monetur, V. 1209, 4 *sqq.* Pugna ad Cunaxa, vario modo tradita, V. 1209, 4 *sqq.* Post pugnam Artagersæ occisi filium, Ctesiam, alios donis af-

ficit, interfectores quoque Cyri, ita quidem, ut Cyrum ab Artoxerxe occisum a se inventum dicant, V. 1213, 26. Car ille, qui Cyrum suffoderat, quiritatus hanc sibi gloriam adimi, Parysatidi ab Artoxerxe traditus crudelissimis cruciatibus perimitur, V. 1213, 28 *sqq.* Mithridatem quoque inter vinum vera de Cyri morte locutum Artoxerxes indignatus se redargui inter scaphas necari jubet, quod supplicii genus crudelissimum describitur, V. 1213, 44 *sqq.* Timocrateu Rhodium cum magna auri vi in Græciam mittit, qua bello adversus Lacedæmonios excitato Agesilaum ex Asia pellit, V. 1217, 24 *sqq. cfr.* M. 257, 19. Conone Atheniensi cum Pharnabazo classis duce usus, Lacedæmoniis victis ad Cnidum maritimum eripit imperium et famosam illam pacem ab Antalcida nominatam componit, V. 1217, 37 *sqq.* Antalcidam modo summis honoribus cumulatum spernit, victis Lacedæmoniis ad Leuctra, contra Pelopidam honoribus auget, V. 1218, 14 *sqq.*; V. 351, 26 *sqq.* Necat Tisaphernem, calumnias struente Parysatide, V. 1219, 6. Hæc Babylone revocata et summam nacta auctoritatem persuadet regi, ut Atossam filiam in matrimonium ducat. Quidam alteram quoque Amestrim patri nupsisse ferunt. Amor Artaxerxis in Atossam, V. 1219, 9 *sqq.* Bellum contra Ægyptios Pharnabazi et Iphicratis ducum dissensio irritum facit, V. 1219, 40. In Cadusios ipse exercitum ducit; sed vix servatur a Teribazo reges Cadusiorum dolo decipiente, V. 1219, 42 *sqq.* Provecta jam ætate cum animadvertat filios suos de regno disceptare, Darium filium maximum natu regem pronuntiat, V. 1220, 53 *sqq.* Dario pro munere Aspasiam pellicem expetente offenditur; dat quidem mulierem, mox autem sacerdotem eam Dianæ Anaitidis constituit, V. 1221, 15 *sqq.* Insidias Darii et Teribazi ab eunucho quodam detectas astute deprehendit, Darium jugulari jubet, ut quidam tradunt, ipse interficit, V. 1222, 42 *sqq.* Subinde Ariaspe filio ad mortem adacto, Arsame interfecto ab Ocho, decrepitus jam Artoxerxes sustinere non potest et statim mœrore exstinguitur, quum annos nonaginta quatuor vixerit, regnaverit sexaginta duo, V. 1223, 37 *sqq. cfr.* M. 582, 24.

Dicta, M. 206, 31 *sqq.* (de Omiso pomum eximiæ magnitudinis ei offerente; *cfr.* V. 1207, 38); M. 204, 11 (haustam manu aquam ab operario homine benigne excipit; *cfr.* V. 1207, 42); V. 1207, 4 (ad Euclidam Laconem); V. 1207, 50 *sqq.* (ad Teribazum regis candyn induentem).

Αρτυνοι, magistratus Epidauriorum, M. 359, 35.

Arueris, secunda die a Rhea natus, patre Sole, secundum alios ex Iside patre Osiride, nuncupatur ab Ægyptiis Orus senior, a Græcis Apollo, M. 435, 11 *sqq.*

Aruns Tarquinius, Tarquinii Superbi filius, *vide* Tarquinius.

Aruns, Lartis Porsenæ filius, virgines Romanas Tarquinio eripit, V. 127, 26; V. 128, 2; M. 309, 46.

Aruns, Etruscus, expulsus injuria Lucumonis, quem educaverat, ad Gallos emigrasse eosque in Italiam duxisse fertur, V. 162, 18 *sqq.*

Aruntius, Romanus quidam, a Baccho, quem despexerat, in ebrietatem conjectus, Medullinæ filiæ vim infert absque ea ad aram adductus interficitur, M. 381, 49.

Aruntius Paterculus, in equum æreum, quem fabricatus dono dat Æmilio Censorino tyranno, primus injicitur, M. 388, 4.

Aruntius (Arruntius), Cæsaris dux in prœlio navali ad Actium, V. 1129, 3.

Aruraphylax (Argyrophylax?) lapis, crescit in Pactolo fluvio; mirabiles ejus virtutes, Ps. 85, 32 *sqq.*

Aruspices, *vide* Haruspices.

Arverni, Galliæ populus, V. 859, 5.

Arybbas, Alcetæ filius, pater Æacidæ, Epiri rex, V. 457, 19.

Arymbas, frater Olympiadis, uxoris Philippi Magni, V. 793, 26.

As, V. 161, 29.

Arx, *vide* Acropolis.

Asander, Cretensis, M. 937, 7.

Ἀσβολόμενοι, generis Phocensis cognomentum, V. 572, 54.

Ascalaphus, apud inferos, M. 1351, 5.

Ascalis, Iphthæ filius, Mauritaniæ rex, victus a Sertorio, V. 682, 52 *sqq.*

Ascanius, Æneæ filius. Pugna contra Mezentium, M. 348, 37.

Asclepiades, Isocratis discipulus, qui tragœdiarum argumenta conscripsit, M. 1020, 31. *cfr. cit.* M. 577, 16 (*cfr.* M. 66, 46, idem?).

Asclepiades, medicus, M. 891, 29; M. 1096, 34; M. 1103, 37 (de respiratione); M. 1107, 14 (de geminis et tergeminis); M. 1111, 20 (quantum tempus ad formandum fœtum necesse sit); M. 1114, 10 (de Æthiopiæ et Britanniæ incolis).

Asclepiades, Hipparchi filius, nuntium de obitu Alexandri Athenas affert, V. 896, 43.

Asclepiades (grammaticus?), Philoclis filius (Didymi grammatici περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφὴ πρὸς Ἀσκλ.), V. 94, 2.

Asclepiodorus, Atheniensis, pictor, M. 425, 30.

Ἀσκληπιός, *vide* Æsculapius.

Ascra, oppidum Bœotiæ, in meridiano latere Heliconis montis situm, patria Hesiodi (*cfr.* Ps. 100, 38); eam desertam sua jam ætate fuisse prodit Plutarchus, postquam Thespienses Ascræos interfecissent, eorum autem reliquos Orchomenii recepissent, Fr. 28, 1 *sqq.*

Asculum (Ἄσκλον), Picenum, V. 740, 12.

Asculum, urbs Apuliæ, V. 473, 9, 35.

Asdrubal, *vide* Hasdrubal.

Asia, V. 464, 43; V. 465, 8; V. 557, 52. In Asia civium Romanorum cædes per Mithridatem, V. 558, 42. Sulla totam Asiam viginti millibus talentorum mulctat, V. 558, 54. Asiam Lucullus relevat a crudelitate fœneratorum, V. 602, 52 *sqq.*; V. 802, 24.

Asia, Themistoclis Atheniensis filia minima natu, a Phrasicle educata, V. 153, 32.

Asiani, NON syllabam pronuntiare non possunt, M. 644, 38. Asianorum judex apud inferos Rhadamanthus, M. 145, 18.

Ἀσιὰς κιθάρα facta a Cepione, Terpandri discipulo, M. 1385, 32.

Asiaticum dicendi genus, V. 1093, 20. Asiatica cithara, M. 1885, 32. Asiatica daucus, Fr. 36, 37.

Asiaticus, libertus Galbæ Imperatoris, V. 1265, 36.

Asinaria, festivitas Syracusanorum, V. 646, 50.

Asinarus, fluvius Siciliæ, V. 646, 20, *ibid.* 50.

Asinius Pollio, Cæsaris Augusti amicus, comitatur Julium Cæsarem Rubiconem trajicientem, V. 863, 7; in Pharsalica pugna, V. 784, 22; in Africa, V. 874, 11. Contra Catonem in Siciliam missus, V. 936, 31.

Citatur, V. 784, 22; V. 870, 54.

Asinus, apud Ægyptios, M. 454, 12. Aristonymus Ephesius ex asina gignit filiam Onoscelin, M. 384, 30. Asini ossa, M. 179, 2. Pro domino verberatus, quod Atheniensis non esset, M. 559, 6. Asinus funem vorans, M. 574, 9. Asinus apud Judæos in honore cur habeatur, M. 814, 47. Asini et equi ficus recentes, alia, bajulantes bulimo plerumque corripiuntur, M. 845, 30. Asini ungula sola Stygis aquam continere potest, M. 1168, 39.

Asini salem portantis astutia, M. 1188, 33. Asinus imperium præsagit Tiberio, Fr. 50, 28 *sqq.*
Asio sive otus, ut capiatur, M. 1177, 8. Amicitia ejus cum equo, M. 1200, 40.
Aso, Æthiopiæ regina, Typhonem in perdendo Osiride adjuvat, M. 438, 40. Flatus austrinos ex Æthiopia notat Etesias vincentes, M. 448, 10.
Asopia (terra), dicitur Ægina in oraculo Soloni dato de Salamine capienda, V. 99, 5.
Asopichus, Epaminondæ amasius, M. 930, 42.
Asopis, Sinopes mater, V. 605, 29.
Asopus, flumen Bœotiæ, V. 388, 22; V. 391, 11.
Aspasia, Axiochi filia, Milesia; de formositate, prudentia, facunditate ejus; consuetudine ejus utuntur cum alii, tum Pericles, qui uxorem eam ducit; Comicorum in eam convicia; illustre ejus nomen, V. 197, 15 *sqq.*; V. 201, 51 *sqq.*; accusatam Periclis lacrimæ judicio eximunt, V. 202, 43 *sqq.*
Aspasia, Hermotimi filia, Phocæa, ob memoriam prioris Aspasiæ nominata, pellex primum Cyri minoris, post captiva Artoxerxis, qui Dario filio tradit eam, mox sacerdotem constituit Dianæ Anaitidis, quæ Ecbatanis colitur, V. 198, 10; V. 1221, 28 *sqq.*
Aspendius, citharista, cur in proverbium abierit, Ps. 172, 17 *sqq.*
Aspendus, urbs Pamphyliæ, V. 246, 34.
Asper versus, Ps. 173, 33; qualis, Ps. 174, 10.
Aspetus, nomen Achillis in Epirotarum lingua, V. 457, 12.
Ἀσφάλιος, Neptunus cur dictus, V. 20, 16.
Aspis, serpens, apud Ægyptios sacra habita, M. 465, 26, 36.
Aspis, locus munitus Argis, V. 482, 24, 42; V. 969, 28; V. 971, 35.
Assacani, populus in India, M. 401, 34; M. 417, 54.
Assii, in Bœotia, V. 552, 54.
Assus, Troadis urbs, M. 731, 11.
Assus, flumen Bœotiæ, apud Hedylium montem in Cephisum influens, V. 552, 21, 51.
Assyrii, ignem colunt, M. 1144, 50. Assyriorum rex præconis voce præmium ei pollicitus, qui novam voluptatem excogitasset, M. 753, 10.
Astandes regius, V. 804, 44; *ibid.* 49.
Astarte, Malcandri regis Bybli uxor, Saosis quoque et Nemanus, quasi Minervia, dicta, Isidem vagantem excipit, M. 436, 45 *sqq.*
Aster, Olynthius, sagitta icit Philippum regem dicens: Ἀστὴρ Φιλίππῳ θανάσιμον πέμπει βέλος, M. 378, 27.
Aster, piscis, M. 1197, 9.
Aster, lapis, qui in Sagari fluvio nascitur, indigenarum dialecto Ballen dictus, media nocte instar ignis lucet, Ps. 89, 43.
Asteria, mulier Salaminia a Cimone Atheniensi culta, V. 575, 5.
Asterium, locus in Tenedo, M. 488, 3.
Asterius, prius vocatus est Cithæron mons, quam ob causam, Ps. 81, 20.
Asteropus, primus ephorus Spartæ, V. 965, 5.
Astræus, Neptuni filius, cum sororem inscius vi compressisset, præcipitem se dedit in fluvium ab eo nominatum, Ps. 96, 19 *sqq.*
Astræus, fluvius a priore dictus, idem ac Caicus, Ps. 96, 19 *et* 25.
Ἀστράγαλοι, M. 827, 5.
Ἀστραπιχία τῶν ὑδάτων agricolæ εὐαλδῆ putant esse et nominant, M. 807, 9.
Astrologi, M. 1149, 24. Astrologi mathematici putant Typhonem esse mundum solarem, Osiridem lunarem, M. 449, 26. Astrologica et Astronomica, M. 905, 1, 6 *sqq.*; M. 466, 1.
Astura, prædium Ciceronis maritimum, V. 1055, 36, 50.
Asty, Athenæ, V. 12, 39.
Astyages, Medorum rex; bellum cum Cyro, M. 304, 9.
Astycratidas, Spartanus; dictum ejus, M. 268, 25.
Astydamas, poeta tragicus, M. 428, 11 (*cfr.* Frag. tragic. ed. Wagner, Parisiis 1846, pag. 69).
Astynome, mater Calydonis ex Marte, Ps. 97, 45.
Astyochus, dux classis Peloponnesiorum in bello Peloponnesiaco, V. 245, 12.
Astyphilus, Posidoniates, divinus homo, Cimonis Atheniensis amicus, V. 585, 44.
Asylæus deus, cui sacrum aperiunt locum Romulus et Remus urbem condituri, V. 26, 14.
Asyndeton, figura, movendi vim orationi conciliat, M. 1237, 17; quid, Ps. 113, 26.
Ἀσύνταχτον, seu Ἀλλοίωσις, quid, Ps. 113, 35.
Atarneus, Chius, M. 1046, 45 (ex Herodoto).
Ateas, Scytharum rex; apophthegm., M. 207, 33 *sqq.* (de Ismenia tibicine; *cfr.* M. 409, 37; M. 1340, 21); M. 968, 1 (μηδὲν οἴεσθαι τῶν ἱπποκόμων διαφέρειν ἑαυτὸν, ὅτι σχολάζοι).
Atejus, tribunus plebis, Crassi expeditionem contra Parthos prohibere frustra conatus, exsecrationes in eum facit, V. 659, 46 *sqq.*
Atejus Capito, *cit.* M. 341, 7.
Atepomarus, Gallorum rex, bellum gerit contra Romanos, M. 384, 50. Atepomarus et Momorus, principes Galliæ Celticæ, a Seseroneo regno dejecti Lugdunum urbem condunt, Ps. 85, 4 *sqq.*
Ateramon, quid sit, M. 854, 2.
Athamanes, Ætolorum gens, V. 450, 47; V. 780, 10.
Athamas, mythicus, liberos videns, leones et cervos esse putat, M. 192, 28; M. 198, 34.
Athanis, *cit.* V. 296, 20; V. 304, 25.
Atheismus, M. 201, 35.
Ἀθηνᾶ, nomen significat: ἦλθον ἀπ' ἐμαυτῆς; *vide* Minerva.
Athenæ, urbs, instauratur a Themistocle, V. 145, 10. Athenæ operibus ornantur a Pericle, V. 189, 37 *sqq. et* V. 190, 37 *sqq.* — Gymnasium Apollini dedicatum, M. 883, 6. Gigantomachia, colossi, V. 1125, 39 *sqq.* Sub Siciliensem calamitatem aureæ glandes de palma defluxerunt et Palladii scutum corvi rostris tutuderunt, M. 485, 28; Bacchi theatrum a Lycurgo oratore absolutum, M. 1025, 25; *cfr.* M. 1038, 31. Athenæ Homeri patria, Ps. 103, 50.
Athenæus, mons Argolidis, a Minervæ dictus sacrario, cum Ceraunius antea vocaretur, Ps. 94, 53 *sqq.*; Ps. 93, 48.
Athenæus, Eumenis regis frater, M. 582, 24.
Athenienses. — Sacra, festa, ritus, *etc.*: Junonis sacra, M. 359, 3. Adonidis sacra, V. 239, 41. Tres arationes sacræ, M. 171, 11. Quæ in diluvii memoriam agantur, V. 550, 35. Cadavera in sepulcris occidenti obvertunt, V. 99, 51. Secundam diem mensis Boedromionis semper eximunt, quod ea die cum Minerva Neptuno fuerit contentio, M. 592, 49. Dies festi: sexta Bœdriomionis in memoriam Marathoniæ pugnæ solemnem pompam Agras mittunt, gratias Hecatæ pro victoria Marathonia agentes (*cfr.* M. 1050, 16); sexta decima ob victoriam navalem Chabriæ apud Naxum; duodecima ob receptam libertatem; tertia ob Platæensem pugnam; Munychionis decima sexta Dianæ ob Salaminensem victoriam; Scirrhophorionis duodecima ob Mantineensem pugnam, M. 428, 11 *sqq.* Ritus in memoriam Salaminis a Solone captæ usurpati, V. 99, 25. Athenienses lupis infesti, V. 109, 5. Athenienses ligneum simulacrum Minervæ Urbicæ positum ab indigenis Atticis hodieque

servant, Fr. 20, 14. — Athenis in nuptiis mos erat, puerum patrimum et matrimum spinis et iliciis fructibus coronari et vannum panibus plenum circumferentem dicere : Ἔφυγον κακὸν, εὗρον, ἄμεινον, Ps. 165, 23 *sqq.* Unde in usu sit proverb., ficum petis, Ps. 170, 3 *sqq.*

Leges : exilii decennalis aboli.io, V. 634, 12; otiosi puniebantur, V. 65, 10; *cfr.* V. 108, 28; lex de spuriis, V. 206, 21; lex conjugalis, V. 233, 50; lex propinquitatis, M. 1015, 23; lex de scelestorum corporibus, M. 664, 10; moriam ficus exscindi prohibent, M. 857, 16; lex de quæstore (ταμίας), M. 1025, 18; lege caverunt, ne quis Areopagita comœdiam scriberet, M. 426, 14; Lycurgi oratoris leges, M. 1025, 48 *sqq.*; *vide* Solonis leges.

Magistratus : Thesmothetæ, M. 1016, 20; Demarchi, M. 1016, 33; Undecimviri, M. 1016, 29. Summus Plutarchi temporibus magistratus στρατηγία, M. 993, 10. Judicia, V. 105, 16 *sqq.* Archon sorte legitur, V. 187, 46; Thesmotheta, Polemarchus, Rex sacrorum, Areopagiticus senatus, *ibid.*

Diis consecrantur ab Ione antiquo, M. 1376, 38. Athenienses tribus, unde dictæ, V. 109, 7. Semen frumenti inter Græcos vulgarunt et fontanarum aquarum ignisque accendendi communitatem opus habentibus demonstrarunt, V. 579, 15 *sqq.* Bellum contra Eumolpum, M. 385, 6. Filiæ et uxores Braurone raptæ a Tyrrhenis, M. 365, 1. Minoi tributum cur pendebant, V. 7, 5 *sqq.*; M. 368, 24. Theseus Atticæ cultores in unam urbem colligit, V. 12, 22 *sqq.* Tres ordines patriciorum, agricolarum et opificum, V. 13, 7. Theseo parere detrectant, V. 19, 10. Tyndaridarum bellum, V. 17, 42. Codrus, M. 381, 37. Bellum contra Mitylenæos ob Sigeum, M. 1045, 22. Bellum de Salamine insula contra Megarenses, Solon, V. 98, 10 *sqq.* Pecuniæ pretium. Solonis temporibus, V. 108, 50. Factiones Paralorum, Epaciorum, Pedieorum, M. 933, 23; V. 101, 25 *sqq.* Tyrannidi Pisistrati subjiciuntur, V. 114, 3 *sqq.* Ionibus a Persis deficientibus cum viginti triremibus auxilium ferunt, M 1049, 10 *sqq.* Pugna ad Marathonem, M. 375, 28 (Herodoti relatio refellitur, M. 1049, 52 *sqq.*). Decem talenta dono dant Herodoto, M. 1050, 20, 27. Themistocles Athenienses inducit ad triremes parandas, V. 135, 29. Urbem relinquunt Themistoclis suasu, V. 139, 20 *sqq.* Trœzenii Atheniensium liberos et feminas excipiunt, V. 139, 37. Quorundam divitum conjuratio, V. 389, 44 *sqq.* Masistium occidunt in Platæensi pugna, V. 390, 32 *sqq.* Persarum castra expugnant, V. 394, 39 *sqq.* Atheniensium et Lacedæmoniorum dissensio de tropæo erigendo, V. 394, 26. Ad Athenienses Aristides transfert imperium Græciæ a Spartanis, V. 397, 18. Naxum oppugnant, Themistocle exsulante, V. 148, 8. In liberos Aristidis gratitudo, V, 400, 24. Timagoram legatum, qui dona acceperat, supplicio afficiunt, V. 351, 46. Mittunt Corcyræis auxilium, V. 200, 48 *sqq.* In Megarenses odium, V. 201, 35. Corinthii et Megarenses Lacedæmone eos accusant, V. 201, 7. Æginam occupant, V. 204, 21. Pestilentia, V. 204, 32. Nicias pacem conciliat, V. 631, 28 *sqq.* Periclem mortuum desiderant, V. 207, 42. Prodigia deterrentia ab expeditione Sicula, V. 635, 6. Hermarum mutilatio, V. 635, 14 *et* V. 239, 45. Quæstio habita de violatis signis, V. 241, 1 *sqq.* In urbe Syracusana clades, V. 642, 7 *sqq.* Classe victi a Syracusanis, V. 644, 6 *sqq.* Iterum classe victi a Syracusanis, V. 644, 35. Calamitates apud Syracusas, V. 645, 9 *sqq.* Quidam ob Euripidis poemata servati, V. 647, 39 *sqq.* Siciliensis calamitatis nuntius torquetur, V. 648, 3 *sqq.* Alcibiades reconciliatur, V. 244, 52 Chalcedonem recipiunt, V. 249, 21. Alcibiadi imperium adimunt, V. 252, 51 *sqq.* Alcibiadis salutare consilium contemnunt, V. 253, 24 *sqq.*; *cfr.* V. 523, 31. Pœnitentia, V. 254, 22. Athenienses victi a Lysandro, V. 253, 47; V. 523, 44 *sqq.* Athenæ Lysandro deditæ, V. 526, 40 A Lacedæmoniis data pacis formula, V. 526, 48. Muri a Lysandro dejecti, V. 527, 33. Triginta tyranni a Lysandro instituti, V. 254, 17. Philosophos persequuntur, V. 643, 32. Fundunt triginta tyrannos, V. 531, 42. Athenienses Pausanias cum Spartanis reconciliat, V. 531, 50. Atheniensium gratitudo in Thebanos, V. 335, 33. Cum Lacedæmoniis commissi a Pelopida, V. 340, 35. Victi a Lacedæmoniis ad Corinthum, M. 230, 11. Fœdus cum Alexandro Pheræorum tyranno, M 233, 34. Victoria ad Tamyas, M. 1024, 40. Demosthenes Thebanos jungit, V. 1019, 26. Captis Philippi tabellariis epistolam Olympiadi inscriptam non solvunt, V. 1072, 35; M. 976, 36. Alexander Athenienses oratores deposcit, V. 1022, 28. Phocion Alexandrum placat, V. 894, 48. Antipater ab Atheniensibus obsessus, V. 1024, 34. Demostheni mortuo habiti honores, V. 1026, 48. Atheniensibus ab Antipatro pacis conditiones præscriptæ, V. 899, 12. Accipiunt in Munychiam præsidium ab Antipatro, V. 899, 16; *ibid.* 33 (*cfr.* V. 165, 27; M. 226, 49). Phocion Megarenses jungit, V. 892, 44. Alexander Polysperchontis filius insidiatur, V. 902, 37. Atheniensium in Phocionem furor et crudelitas, V. 903, 43 *sqq.* Demetrius Phalereus urbi præfectus a Casandro, V. 1065, 10. Athenæ capiunur a Demetrio Poliorceta, V. 1065, 8 *sqq.* Decreta in honorem Demetrii, V. 1066, 23 *sqq.* Lacharis tyrannus; iterum obsessi Demetrio se dedunt, V. 1079, 23 *sqq.*; *ibid* 36 *sqq.* Annonæ caritas, V. 1079, 49. Demetrii clementia, V. 1079, 51. Tertio obsidentur a Demetrio, V. 1087, 5 *sqq.* Gratis philosophi opera liberantur obsidione, V. 1087, 49. Aratus Athenas liberare conatur, V. 1242, 23. Antigono mortuo liberantur a præsidio Macedonum, V. 1243, 10 *sqq.* Athenæ obsidentur a Sulla, V. 548, 3 *sqq.*; captæ a Sulla, V. 550, 7. Decreta de Antiphonte oratore et de Archeptolemo, M. 1016, 5 *sqq.* Æreum Et Delphis dedicant, M. 471, 16. Sumptus in tragœdias facti, M. 427, 7. Atheniensis populi ingenium, M. 976, 15. Athenienses bellone, an pace, claruerint magis, M. 422, 38 *sqq.* Demadis apophthegma, Athenienses nunquam nisi atratos pacem decernere, M. 151, 12. Atheniensium democratia, M. 1008, 21; M. 1218, 36. Athenienses, quo die apud Naxum viceriut, quo die apud Salaminem, Fr. 48, 21 *sqq.* Atheniensium contra Lacedæmonios bellum, Eurota hos ducente, Ps. 92, 42. Athenienses coloni Samum missi, Ps. 168, 26 *sqq.*; expellebant inquilinos suos et vicinos, *ibid.* Athenienses servis, qui navali ad Argennusas prœlio interfuerant, libertatem decreverunt, Ps. 171, 11 *sqq.*

Athenodorus, tragœdus celeber, Alexandri temporibus, V. 713, 8 *sqq.* Certamen cum Thessalo, M. 410, 18.

Athenodorus, Imbrius, Phocionis precibus carcere liberatus ab Alexandro, V. 894, 52.

Athenodorus Cordylio, philosophus de Stoica secta, Pergamo, ubi senex degebat, a Catone minore accersitus, V. 910, 53 *sqq.*; M. 769, 8; M. 949, 28; Romæ est cum Catone, V. 913, 48; retinetur ab Augusto, M. 252, 22.

Idem videtur, qui *citatur*, M. 891, 27 (ἐν τῷ προτέρῳ τῶν Ἐπιδημίων).

Athenodorus, Sandonis filius, opus scripsit ad Octaviam, Cæsaris sororem, V. 127, 15.

Athenodorus, frater Xenonis, M. 586, 38.

Athenophanes, Atheniensis, apud Alexandrum, V. 817, 51.

Athesis, Italiæ fluvius, V. 499, 11, 41; M. 245, 43.

Athletica disciplina, V. 221, 39; V. 427, 10 *sqq.*; V. 1225, 27 *sqq.*; M. 158, 45 *sqq.* Athleticen medicinæ quis primus conjunxerit, M. 670, 35.
Athos, Thraciæ promontorium, V. 841, 5 *sqq.*; M. 1145, 41 (Ἄθως καλύψει πλευρὰ Λημνίας βοός). Stasicrates Athonem montem in imaginem Alexandri conformare vult, M. 411, 15 *sqq.* Athoni monti per epistolam minatur Xerxes, M. 552, 26.
Athryllatus, medicus Thasius, M. 789, 36.
Athyr, mensis Ægypticus, M. 436, 1; M. 448, 20; idem, qui Atheniensibus Pyanepsio, M. 162, 48.
Athyri, Isidis nomen apud Ægyptios, quod interpretantur, domum Ori mundanam, M. 457, 26.
Atilia, Sorani filia, Catoni minori nupta, V. 909, 42; V. 910, 15; ob vitæ inhonestatem repudiata, V. 919, 12 *sqq.*
Atilius (C.), consul cum T. Manlio, M. 395, 52; *cfr.* V. 421, 45; iis consulibus Jani templum clausum est, V. 87, 13.
Attilius Vergilio, V. 1269, 11.
Attilius (Atillius?), M. Bruti amicus, V. 1194, 39.
Atlanticæ insulæ, eædem Fortunatæ dictæ, describuntur, V. 682, 22 *sqq.*
Atlanticum mare, V. 294, 19.
Atlanticus sermo, in Ægypto a Solone auditus et carmini mandatus, V. 111, 1. Opus inchoatum excipit Plato, sed morte oppressus non perficit, V. 115, 19 *sqq.*
Atlantides, V. 952, 50.
Atlas cœlum portans, M. 473, 8; M. 1130, 36.
Atomi, rerum principia Democrito et Epicuro, M. 1069, 1 *sqq.*; quomodo mundum constituerint, M. 1069, 50 *sqq.*; atomorum Epicuri declinationem ut infringant Stoici, M. 1242, 28; interitus expertes, M. 1359, 15 *sqq.*
Atossa, Cyri filia, Darii uxor, mater Xerxis, M. 592, 6. Darium impellit ut Xerxi regnum deferat, M. 416, 48.
Atossa, filia Artoxerxis Mnemonis, deperita primum a patre, post in matrimonium ducta, V. 1219, 16 *sqq.*; V. 1221, 6, 40; V. 1222, 9; V. 1223, 38.
Atrax, Damasippes pater, Ps. 82, 9.
Atreus, Pelopis et Hippodamiæ filius, cum fratre Thyeste Laium deprehendit, qui Chrysippum rapuerat, M. 385, 40.
Atri dies, V. 609, 27.
Atrometus, Atheniensis, pater Æschinis oratoris, M. 1023, 34.
Atropatena, pars Mediæ septentrionalis, V. 613, 13; V. 1113, 4.
Atropos, Parca, M. 687, 13 (Academicorum acceptio); M. 1292, 31.
Atta, dea, M. 924, 8 (?).
Attaginus, Thebanus, paucorum in republica dominationis præses, tempore belli Medici, M. 1053, 49.
Attalia, Pamphyliæ urbs, V. 786, 29.
Attalus, avunculus Cleopatræ a Philippo rege ductæ, interjecto convivio dicto jurgia inter Alexandrum et Philippum excitat, V. 798, 17 *sqq.* Pausaniam offendit, V. 799, 13. Dux Alexandri, V. 830, 47.
Attalus, Eumenis regis frater, quum hunc mortuum putet, diadema capit et Stratonicam uxorem ducit; nihilominus amicissime reverso usus, post mortem ejus regnum suscipit, sed fratris filio vivus diadema imponit, M. 593, 19 *sqq.*; *cf.* M. 220, 19 *sqq.*; M. 582, 23; M. 767, 38. In natalitiis diem obit, V. 165, 32; *cfr.* M. 874, 22. Liberalium artium fautor, M. 1340, 2.
Attalus Philometor, Thebis concionatur, V. 444, 23; populum Romanum hæredem scribit, V. 990, 52; herbas venenosas plantabat, V. 1071, 31.
Attia, sorore Julii Cæsaris nata, Octavii uxor, mater Octaviani Cæsaris, V. 1054, 19; V. 1108, 53.
Attica; natura soli, V. 108, 23. V. 109, 5 *sqq.* (Ὀνίται, Ἐργάδεις, Γεδέοντας, Αἰγικορεῖς). Attica Colias, M, 21, 50. Secturæ argentariæ, M. 527, 24.
Ἀττικά, *cit.* M. 88, 35.
Attici, indigenæ, ligneum simulacrum Minervæ Urbicæ posuerunt, Fr. 20, 13. Attica oratio, Fr. 56, 4. Atticis familiare, masculinis pro femininis uti, Ps. 113, 44. Attica dialecto maxime usus Homerus; specimina ex Homero, Ps. 106, 31—107, 34, λεώς pro λαός, Ps. 106, 33; contractiones duarum in unam syllabam, *ibid.* 34 *sqq*; η sublata ex optativis, *ibid.* 41 *sqq.*; διακριθῆτε pro διακριθείητε, *ibid.* 44; κακίους, ἀρείους pro κακίονες, ἀρείονες, *ibid.* 45 *sqq.*; accusativi per diæresim elati, *ibid.* 47 *sqq.*; ῥηγνῦσι, etc., pro ῥηγνύουσι, Ps. 107, 1; breves vocales ex verbis abjectæ, *ibid.* 3 *sqq.*; augmentum syllab. cum augm. tempor., *ibid.* 5 *sqq.*; ι contracta, *ibid.* 8 *sqq.*; dativi in ι purum, quorum penultima α obtinet, *ibid.* 11 *sqq.*; ἔστων, etc., pro ἔστωσαν, *ibid.* 12 *sqq.*; dualium usus, *ibid.* 14 *sqq.*; cum nominibus femininis articulos, participia, adjectiva Masculina conjuncta, *ibid.* 16 *sqq.*; Atticæ constructiones, *ibid.* 26 *sqq.* Attica consuetudo, Ps. 111, 19.— Attici Eleusinia, proverb. Ps. 167, 19. Atticus lapis, M. 748, 18. Atticos Theseus in unam civitatem cogit, V. 12, 22 *sqq.*; Attica moneta a Theseo signata, V. 13, 16. Atticus inquilinus, proverb., unde exstiterit, Ps. 168, 26 *sqq.*
Atticus, V. 1054, 32 (Bruti epistolæ ad Atticum).
Atticus quispiam *citatur*, V. 45, 46; Fr. 56, 32.
Attis, duo, unus Syrus, alter Arcas, uterque ab apro interfectus, V. 678, 11. Phrygum de eo fabula, V. 73, 39.
Attius (Tullius), in Volcis regnans adversus Romam bellum gessit; sunt qui Ciceronis genus ab eo repetant, V. 1027, 36.; *cfr.* Amphidius.
Attius Varus, Africæ præfectus a Pompejo, post pugnam Pharsalicam cum Scipione et Juba rege, V. 938, 32.
Auditum Ægyptii picto lepore designant, M. 815, 11.
Aufidius, unus de conjuratis Perpennæ contra Sertorium, V. 694, 7; V. 695, 14.
Aufidius Modestus, Plutarchi æqualis; dictum, M. 765, 43.
Aufidus, amnis Italiæ, V. 218, 32.
Augeas, M. 334, 47. Augeas prosequitur Trophonium, Ps. 168, 3.
Augmentum syllabicum cum temporali, Ps. 107, 6 *sqq.*
Auguria, auspicia Romana; Romuli et Remi augurium, varia hac de re, V. 26, 26. Numa rex declaratur, V. 76, 7 *sqq.* Quæst. Rom. XXXVIII, auspiciis uti post Sextilem mensem, cur prohibitum esset? M. 337, 24. Quæst. Rom. LXXII, cur augurum, quos ante auspices nominabant, laternas semper apertas esse voluerunt, neque operculo unquam tegi? M. 346, 39. Quæst. Rom. LXXIII, cur interdictum erat auguri, si ulcus haberet, aves observare? M. 347, 4. Quæst. Rom. LXXVIII, cur aves sinistræ, quæ dicuntur, in auspicio habentur pro addicentibus? M. 348, 30. Quæst. Rom. XCIII, cur ad auspicia maxime usi sunt vulturibus? M. 352, 52. Quæst. Rom. XCIX, cur soli auguri, etiamsi summorum flagitiorum compertus habeatur, non abrogant sacerdotium, quamdiu vivit? M. 354, 43. Pars pervetusta divinationis est auspicium, M. 1193, 12 *sqq.*; V. 306, 17; V. 356, 31; V. 358, 12.
Auguria facta, Alexandro Magno, V. 803, 45; V. 811, 9; *ibid.* 41; Arato, V. 1248, 17; Atheniensibus, V. 635, 19; C. Cæsari, V. 869, 7; Cassio, V. 1194, 19; Ciceroni, V. 1056, 13; Cimoni, V. 585, 40; Crasso, V. 662, 11 *sqq.*; T. Graccho et Corneliæ, V. 983, 15; T. Graccho, V. 992, 45; Herculi, V. 26, 33; Mario, V. 488, 43; Marcello, V. 363, 8; Numæ Pompilio, V. 77, 20 *sqq.*; Æmilio Paulo, V. 310, 46; Pausaniæ, V. 388, 26; Pericli, V. 185, 16; Philippo, V. 445, 2; Pyrrho, V. 460, 51;

Romanis, V. 544, 18; Romulo ac Remo, V. 26, 26; Sullæ, V. 545, 54 *sqq.*; Tertiæ Æmiliæ, V. 310, 46; Themistocli, V. 141, 2; Timoleontis militibus, V. 297, 29; Timoleonti, V. 286, 18; *ibid.* 26; *ibid.* 32.

Augustus mensis, dictus ab Augusto, ante Sextilis, V. 86, 37.

Augustus (Octavianus Cæsar), patre Octavio, matre Attia, sororis Cæsaris filia, natus, Cicerone consule, hæres institutus filiusque adoptatus est a Cæsaris testamento, V. 1054, 18 *sqq.*; *cfr.* 1108, 53; V. 1098, 25. — Inimicitiis cum Antonio ob hæreditatem Cæsaris obortis, Ciceroni se committit, V. 1100, 28 *sqq.*; *cfr.* V. 1184, 51; M. 231, 38; V. 1053, 38 *sqq.* Bellum Mutinense, V. 1054, 45 *sqq*; *cfr.* V. 1187, 38. Consulatus Octaviani, fœdus inter eum, Antonium et Lepidum, proscriptiones, V. 1102, 9 *sqq.*; *cfr.* V. 1055, 7 *sqq.*; V. 1187, 48; V. 1188, 6; V. 882, 53. Judicium contra Brutum et Cassium constitutum, V. 1187, 48. Nuptiæ cum Clodia, Fulviæ Antonii uxoris filia, V. 1102, 30. Bellum in Macedonia contra Brutum et Cassium, V. 1103, 20 *sqq.*; V. 1193, 47 *usque ad* V. 1200, 54; *cf.* V. 884, 30. Post pugnam Philippicam gravi morbo affectus Romam revertitur, V. 1103, 49. Commotis a Fulvia rebus, iterum in gratiam invicem reponuntur ab amicis Cæsar et Antonius imperiaque inter ipsos et Lepidum dividuntur, V. 1108, 22 *sqq.* Pax cum Sexto Pompejo composita, V. 1109, 16 *sqq.* Negotiis exinde communiter tractatis, res ludicræ Antonium commovent, ut Athenas abeat, V. 1109, 50 *sqq.* Novæ discordiæ inter imperatores componuntur precibus Octaviæ; conditiones pacti Tarenti instituti, V. 1111, 12 *sqq.* Exinde Cæsar bellum Siciliense contra Pompejum suscipit, V. 1111, 40. Occasiones belli contra Antonium, V. 1121, 10; V. 1122, 3, 43. Initio perturbatur magnitudine et celeritate Antonii apparatus bellici, tumultibusque agitatur Italia ob pecuniæ exactiones; sed apparandi sui tempus Cæsari concedit Antonius, V. 1124, 8 *sqq.* Cæsar Antonii testamentum convocato senatu recitat, V. 1224, 20 *sqq.* Calvisius, Cæsaris socius, crimina objicit Antonio, V. 1124, 37. Bellum decretum; prodigia præcedentia, V. 1125, 26 *sqq.* Copiæ enumerantur Cæsaris atque Antonii et imperia utrique subdita, V. 1125, 52. Transmisso Ionio mari, Torynam occupat, V. 1126, 28, 41. Prœlium navale ad Actium, V. 1128, 3 *sqq.*; V. 1130, 11 *sqq.* Post victoriam et postquam exercitus terrestris quoque ad eum concessit (V. 1130, 22), Athenas navigat et gratiam cum Græcis redintegrat, V. 1130, 31. Antonii postulata rejicit, Cleopatræ omnia æqua pollicitus, si ejecerit Antonium, V. 1132, 50. Romam revocatur ab Agrippa, V. 1133, 16. Exacta hieme, ipse per Syriam, legati per Africam in Ægyptum ducunt; Pelusium captum; prœlium apud Circum, V. 1133, 19 *sqq.* Dissoluto Antonii exercitu, quum de obitu Antonii audiverit, Proculejum mittit, qui Cleopatram vivam in potestatem redigat, V. 1134, 13 *sqq.*; V. 1135, 23. Alexandriam invehitur cum Ario philosopho colloquens, populum culpa liberat, V. 1136, 14 *sqq.*; *vide* Dicta. De liberis Antonii Antyllum necat, desuper Cæsarionem, cujus pater Julius Cæsar ferebatur, V. 1136, 36 *sqq.* Cadaver Antonii Cleopatræ sepeliendum concedit, V. 1136, 52. Colloquium cum Cleopatra, V. 1137, 15 *sqq.* Postquam Antonium debellavit, consul creatus collegam assumit Ciceronis filium; senatusconsultum adversus Antoniam gentem, V. 1057, 20. Messalam et Stratonem in gratiam recipit, V. 1202, 43. De fortuna Augusti, M. 392, 46 *sqq.* Jani portæ clausæ, eo imperante, V. 87, 11. *cf.* M. 395, 53. Colloquium cum Fulvio et cum Livia, M. 614, 40. Quinquaginta et quatuor annos imperavit, M. 392, 47.

Commentarii Augusti ad Agrippam et Mæcenatem, V. 1103, 27; V. 1130, 16; V. 1058, 49; V. 1187, 48; V. 1196, 4; V. 377, 16.

Apophthegmata, M. 251, 38 *sqq.* 1 (hæreditatem vendit legatumque Cæsaris solvit); 2 (de Rymetalce Thracum rege, Ἐγὼ προδοσίαν φιλῶ, προδότας δ' οὐκ ἐπαινῶ); 3 (verba ad Alexandrinos facta, *cfr.* M. 994, 20; V. 1136, 14); 4 (Erotem Ægypti procuratorem suspendi jubet); 5 (de Theodoro, cui Arium successorem in Sicilia procuranda dat); 6 (a Mæcenate quotannis in natalitiis accipiebat pateram); 7 (ad Athenodorum, ὅτι ἐστὶ καὶ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας); 8 (de Alexandro); 9 (lex de adulteris lata, Julia); 10 (ad Cajum Cæsarem in Armeniam proficiscentem, *cfr.* M. 392, 46); 11 (de Tiberio); 12 (juvenes nobiles compellat, *cfr.* M. 958, 23); 13 (epistola ad Athenienses); 14 (Euryclis accusatorem effusius dicentem castigat); 15 (ad Pisonem); V. 1205, 28 (de Bruti statua Mediolani).

Aulis, Bœotiæ urbs; sacrificia, quæ ibi fiunt, V. 535, 51. Vasa fictilia Aulide confecta, M. 1009, 23; Ps. 102, 51.

Aulis, Phociorum tyrannus, dejectus a Lacedæmoniis, M. 1047, 15.

Aulus, herba, Marsya in fluvio crescens, si ad ventum movetur, dulce melos resonat, Ps. 88, 26 *sqq.*

Aulus, *vide* Pompejus, Gabinius, etc.

Aura, Pompejæ pedissequa, V. 1043, 53.

Aurei Philippei, V. 450, 16.

Aurelia, Julii Cæsaris mater, V. 848, 42; V. 849, 23; V. 1043, 51.

Aurelius (Q.), cæditur in Sullanis proscriptionibus, V. 564, 30.

Aurelius (C.), eques Romanus, in causa est, ut Pompejus et Crassus reconcilientur, V. 751, 37; V. 657, 17.

Aurum Colophonium, Ps. 171, 52; auri Darici ramentum in Pactolo flumine, Ps. 85, 30; aurum probatur Chrysopolidis herbæ examine, Ps. 85, 43 *sqq.*

Auspicia, *vide* Auguria.

Australis polus profundus, Ps. 130, 2.

Austrus ventus, Ps. 129, 44, 45.

Autobulus (Plutarchi filius, M. 809, 40), M. 914; M. 1174; M. 1238, 38; Fr. 47, 25.

Autoclides, *cit.* V. 644, 1 (ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς).

Αὐτοδίδακτοί τινες, Fr. 13, 12.

Autoglyphus, lapis, qui in Sagari fluvio nascitur, Matris deorum effigiem exprimit, Ps. 89, 31 *sqq.*

Autoleon, Pæonum rex, V. 462, 35.

Autolycus, Deimachi filius, unus eorum, qui Herculem bello Amazones petentem ex Thessalia comitati sunt; reversus Sinopem Syris eripit; statua ejus a Sthenide facta, V. 605, 18 *sqq.*

Autolycus, Atheniensis athleta, in gratiam offensi Callibii a triginta tyrannis interfectus, V. 527, 44 *sqq.*; *cfr.* M. 951, 8.

Autolycus, Atheniensis, Areopagita, in jus pertractus a Lycurgo oratore, M. 1027, 47; M. 1028, 4.

Automatia (Αὐτοματία), *vide* Fors Fortuna; τὸ αὐτόματον, M. 690, 40 *sqq.*

Autophradates, Persa, M. 416, 11.

Auximum, Piceni urbs, V. 741, 24.

Aventinus mons, M. 326, 14.

Averni, populus Galliæ, V. 859, 5; *ibid.* 39.

Averruncatorum deorum aræ, Ps. 98, 33.

Aversio, quid, Ps. 117, 27 *sqq.*

Aves, siuistræ, cur in auspicio habeantur pro addicentibus, M. 348, 30; avium ceterarum pennæ, cum aquilinis sepositæ, absumuntur, M. 828, 10; aves cur epiglottide careant, M. 851, 51; aves signum æstatis torridæ, Fr. 36, 24.

Avus (Ἀραούα?), M. 362, 19.

Axalla (Azalea?), herba, quartana laborantes paroxysmo liberat, Ps. 96, 8 *sqq.*

Axiochus, Milesius, pater Aspasiæ, V. 197, 21.
Axius, flumen, V. 1085, 10.
Ἄξονες, tabulæ lignea, quibus Solonis leges inscriptæ erant, V. 110, 4 *sqq.*; *cfr.* V. 106, 7; V. 109, 3, 37; V. 94, 1.
Axurtas, ob zelotypiam jugulatur ab Euphrate patre, Ps. 95, 45.
Azalea, *vide* Axalla.
Azesiam quæsivit Amæa, proverb., Ps. 167, 9. Azesia cognominata fuit Proserpina apud Trœzenios, *ibid.* 11.

B.

B littera Macedones utuntur pro φ., M. 360, 52. Delphi mutant π. in β., *ibid.* 54 *sqq.*; sed Æoles β. in π, M. 845, 2.
Babyca, pontis nomen Spartæ, V. 51, 6, 13; V. 343, 5.
Babylon, urbs ad Euphratem, V. 660, 47. Babylonia, regio circa Babylonem, V. 817, 36; V. 818, 29 *sqq.* Babylonia stragula picturata, V. 404, 19. Babylonii celebrant palmam, quod ipsis trecenta et quinquaginta utilitatum genera præbeat, M. 883, 25. Babylonem ut in Darii potestatem redegerit Zopyrus, M. 205, 23. Babylonii multati a Xerxe ob defectionem, M. 205, 44. Babylone hiemare soliti Persarum reges, M. 604, 9. Babylone quomodo mercatores aeris fervorem temperare soleant, M. 788, 19; Ps. 95, 36.
Babylonium mare, V. 608, 2.
Babys pejus tibia cauli, proverb., Ps. 166, 3.
Βακχαῖοι, populus Hispaniæ, V. 691, 22.
Baccaris, M. 785, 32.
Bacchantes, cur hedera coronarentur, M. 785, 1.
Βακχεῖος ῥυθμός, M. 1395, 6.
Bacchiadæ, Corintho expulsi Lacedæmonem exules adveniunt, V. 518, 10; M. 944, 51.
Bacchides, eunuchus Mithridatis, ab eo victo Pharnaciam mittitur, qui sorores et uxores regias ad mortem adigat, V. 600, 41 *sqq.*; V. 600, 61 *sqq.*
Bacchis, Milesia, serva, M. 920, 35.
Baccho, adolescens Thespesiensis, M. 915, 33; M. 922, 1 *sqq.*
Bacchorides, Ægyptius, cui ferunt aspidem ab Iside missam esse, M. 641, 10.
Bacchus (Liber pater, Διόνυσος). — Theologorum de eo decreta; perhibetur mutatio in varias formas, in mundum; varia nomina et ænigmata his congruentia; fingitur multiplici forma; dithyrambis celebratur inconditis per tres menses, ineunte hieme, quos χρησμοσύνην vocant, M. 474, 30 *sqq.* Mortalis natus immortalis factus creditur, V. 342, 10; *cfr.* M. 1044, 44. — Perhibetur idem esse ac Osiris, cujus rei afferuntur testimonia, M. 445, 50 *sqq.*; *cfr.* M. 445, 45; M. 447, 14. Porro idem ac Serapis, id est Pluto, M. 442 *sqq.* Eundem esse ac Judæorum deum, unde probari possit, M. 816, 29 *sqq.* (Sabbi nominantur Bacchi). Bacchus, symbolum Stoicum, M. 449, 26.

Nutrices Bacchi, V. 156, 44; V. 536, 50; plures habuit, M. 798, 41. Γυναικεῖα θεά, una de nutricibus, V. 848, 49. Phylarchus scribit primum ex India Bacchum adduxisse boves duos, quorum Apis alter, alter Osiris sit dictus, M. 443, 1. Amazones e ditione Ephesia fugientes persecutus in Samo ad locum, qui Phanæma inde dictus, concidit, ut alii dicunt, ad Phlœum, M. 373, 50. Icarii hospes, M. 378, 45. Bacchi exilia, M. 441, 10; *cfr.* V. 575, 47; V. 536, 11.

Cognomenta Bacchi: Αὐσιος, Ἀναῖος, Χορεῖος, Ἄκρατος, M. 560, 27; M. 742, 27; M. 794, 52; M. 827, 24. Evius (invocant εὐῖον ὀρσιγύναικα μαινομέναις Διόνυσον ἀνθέοντα τιμαῖς), M. 478, 7. Ὠμηστής, V. 142, 9 (captivos ei immolat Themistocles; *cfr.* V. 345, 20; V. 385, 45; M. 560, 29). Ὕης, M. 445, 45. Methymnæus, M. 787, 3. Phlœus, M. 832, 2. Eubulum antiquissimi nominaverunt, M. 870, 36. Dendrita, M. 821, 35. Licnita, M. 446, 22. Eleutherus ab Eleutheris Bœotiæ urbe, M. 356, 37. Βουγενὴς *et* ταῦρος, M. 368, 36; *cfr.* M. 446, 10 (Bacchi simulacra tauri forma facta, M. 446, 6). Bacchus ἡμερίδης καὶ μειλίχιος, M. 1216, 11. Isodæles, M. 474, 48. Nyctelius, *ibid.* Zagreus, *ibid.* Mœnoles, M. 560, 29.

Bacchi contentio cum Neptuno in Naxo, M. 904, 22. Delphi reliquias Bacchi apud se juxta oraculum sitas putant, M. 446, 19. Cissusa fonte ad Haliartum a nutricibus ablutus fertur, ibi in lucem editus, V. 536, 50. Sacræ ei mulieres, sedecim vocatæ, apud Eleos, M. 311, 11. Hymnus mulierum Elearum, M. 368, 31; *cfr.* M. 446, 8 Bacchi templum Athenis, V. 626, 50. Fabula de Baccho membratim discerpto, M. 1218, 51. — Bacchanalia, quomodo celebrari solita sint a majoribus, quomodo a posterioribus, M. 638, 29; *cfr.* M. 446, 1 *sqq.* Bacchanalia Agrionia, Nyctelia, M. 359, 4 *sqq.* Agrionia, festum apud Bœotos, M. 873, 31. Bacchanalia Athenis, V. 813, 15; apud Argivos, M. 816, 23. Bacchicum antrum, M. 683, 51. Bacchi orgia, M. 927, 14. Bacchicus furor, V. 653, 47. Sacra Nephalia, M. 158, 3. Ovum in orgiis Bacchicis consecratum, M. 771, 42. Clodones et Mimallones in Macedonia, Edonides et Thressæ, quæ ad Hæmum montem habitant, Orphicis et Bacchicis orgiis obnoxiæ, V. 793, 47. Μυστικὰ σύμβολα, M. 738, 43 (de animis mortuorum). — Vinum et hedera ei sacra, M. 784, 49 (*ceterum vide vocem* Hedera). Oblivio et ferula una ei dedicantur, M. 741, 7. A priscis Oblivionis filius appellatur, M. 859, 35. Draco et hedera ei sacra, M. 792, 32; pinus, M. 821, 18. Scenici artifices ei sacri, M. 357, 11. — Roman. Quæst. CIV, cur Baccho Libri patris nomen imposuerunt, M. 356, 32. Romani eum non jurant sub tecto ut peregrinum deum, M. 334, 36. Liberalia Romana, V. 875, 50 *et* M. 381, 49. — Dionysi nomen Melampodem ab Ægyptiis didicisse, etc., refert Herodotus, M. 1044, 33, 40. Cur medicus sit creditus, M. 784, 49. Silenis se oblectavit, M. 72, 39. Nullam volunt esse communionem Baccho cum Junone, sacerdotes Athenis obviam invicem factæ nihil sermonis commiscent, Fr. 18, 5 *sqq.* Bacchum et Cererem antiqui communibus sacris fanisque coluerunt, significantes humori insitam gignendi vim, Fr. 35; 48. Baccho ferulam et oblivionem consecrant, quid significantes, Fr. 42, 6. Bacchi festa initiationesque Orpheus Athenas attulit, Fr. 55, 23; transformata ex Isidis et Osiridis sacris, *ibid.* 27. Bacchi sacrificia apud Thraces; cithara herba citharæ sonum emittens; hymnus, μὴ τότε φρονήσῃς, ὅταν ἔσῃ μάτην φρονῶν, Ps. 82, 41 *sqq.* Bacchus aquæ copiam porrigit Midæ, Ps. 88, 8. Bacchus Junonis ob iras obit terram, a tigride portatus fluvium hac de re nominatum transit, Ps. 99, 9 *sqq.*; in tigridem mutatus Alphesibœam nympham trans fluvium portat, sublato ex ea filio Medo, *ibid.* 18 *sqq.* Bacchi sacra in India, Ps. 99, 45 *sqq.* Bacchi Morychi, proverb., Ps. 166, 54. Morychus cur dicatur Bacchus, Ps. 167, 3 *sqq.* Μωρότερος εἰ Διονύσου, ὃς τἄνδον ἀφεὶς, ἔξω τῆς οἰκίας κάθηται, proverb., Ps. 166, 54 *sqq.* Statua ejus extra fanum posita ad introitum sub dio, Ps. 167, 7. Baccho sistebatur phallus, Ps. 168, 6. — *Vide etiam* Dionysus.
Bacchylidas, Thebanus, persona dialogi, M. 691 *sqq.*
Bacchylides, poeta, degebat in Peloponneso, M. 731, 29.

Citata, V. 74, 24 (Πλατεῖα κέλευθος); M. 44, 44 *sqq.*

Parthenia fecit Dorice, M. 1389, 47.
Bacidis oracula, M. 300, 45; M. 486, 52.
Bactra, urbs Asiæ, M. 403, 26; M. 418, 10; V. 677, 7;

V. 659, 40. Bactrianorum cadavera volucres præscripto legis vorant, ubi feliciter vitam finiverunt, M. 604, 37.
Bactrianus equitatus, V. 815, 47. Bactrianorum in Menandrum regem mortuum amoris exemplum, M. 1002, 35.
Bactrus, primum appellabatur Araxes fluvius, Ps. 98, 9.
M. Bæbius, consul, V. 89, 15.
Bæleus, Minturnensis, navem Mario fugienti præbet, V. 511, 22.
Bætis, flumen inter Hispaniam citeriorem et ulteriorem, V. 408, 19; V. 682, 25; V. 684, 53; M. 241, 26. Bætica Hispania, V. 682, 27; V. 684, 53.
Bagoas, Oarsæ et Dario, Parysatidis filio, diadema raptum imponit, M. 413, 48; M. 416, 49. Domus ejus Susis, V. 820, 49.
Bagoas, Alexandri adulator et amasius, M. 78, 49; V. 838, 11.
Bajæ, urbs Campaniæ, V. 506, 42.
Bal, Ægyptii vocant myrrham; vocis interpretatio, M. 468, 31.
Balænæ cum gubernatore pisciculo amicitia, M. 1200, 24; Ps. 58, 16; *ibid.* 26.
Balbus, Sullæ legatus, V. 563, 28.
Balbus (Cornelius), amicus et adulator Cæsaris, V. 878, 33.
Baliscus, Mesopotamiæ flumen, V. 665, 10.
Ballachradæ. Quæst. Græc., cur Argivorum pueri quibusdam feriis per jocum Ballachradas se ipsos appellant? M. 373, 13.
Ballen, Phrygum lingua regem significat, Ps. 89, 38; *ibid.* 46; lapis ita dictus, qui lucet media nocte instar ignis, *ibid.* 43 *sqq.*
Ballenæum festum, in Ballenæi Phrygiæ regis honorem, Ps. 89, 41.
Ballenæus (*cfr.* Ballen), Ganymedis et Medesigistes pater, Ps. 89, 39.
Ballenæus, mons Phrygiæ, Ps. 89, 37.
Balte, nympha, Epimenidis mater habebatur, V. 101, 2.
Bambyce, postea Hierapolis, Syriæ urbs, V. 1112, 28.
Bandius, Nolensis nobilis; præclara ejus fortitudo ad Cannas, quam Hannibal admirans amicum eum facit, V. 361, 52 *sqq.*; V. 362, 28 *sqq.*
Bano, interpres quidam in Hannibalis exercitu, M. 307, 45.
Bantia, Apuliæ urbs, V. 375, 37.
Barbius, M. Othonis socius, V. 1267, 35.
Barca, Romanus, amicus Catonis minoris, V. 927, 22.
Barca, Carthaginiensis; dictum in Hannibalem, V. 220, 16.
Bardyæi, stipatores Marii ex servis lecti, V. 514, 6. Crudelitas et libido eorum; postremo a Cinna et Sertorio universi jaculis conficiuntur, V. 515, 19 *sqq.*
Bardyllius, Illyriorum rex, V. 462, 36.
Bargylia, urbs Cariæ, V. 448, 25.
Barsina, Artabazi filia, Memnonis vidua, sua facta ab Alexandro, V. 695, 42; V. 807, 14 *sqq.*
Barsina, Artabazi filia altera, soror uxoris Alexandri, nupta Eumeni, V. 695, 45.
Βασκάνου τάφος, Naxi, M. 314, 40.
Βασιλεύς, magistratus Atheniensis, sorte legitur, V. 187, 47.
Basilica Pauli, ad forum ædificata, V. 861, 25; V. 1269, 7. Basilica Porcia a Catone majore exstructa, V. 414, 41. Pro Basilica Porcia Catonis minoris actio, V. 908, 31 *sqq.*
L. Basillus, Sullæ legatus, V. 546, 20.
Basilocles, persona, M. 481, 19.
Bastarnæ, Galli circum Istrum incolentes, V. 310, 18; M. 398, 33; auxilium ferentes Perseo propter avaritiam ab eo dimittuntur, V. 311, 36 *sqq*; adspectus eorum, *ibid.*
Bataces, sacerdotes matris deum Pessinunte, V. 495, 22.
Batalus, Demosthenis cognomentum, M. 1032, 52.
Bate, demus Atticus, M. 1027, 13.
Batheia, Hispaniæ urbs, a Scipione majore capta, M. 237, 13.
Bathycles; poculum ejus sapientissimo destinatum, V. 96, 26; M. 184, 39.
Bathyllea saltatio, M. 867, 37.
Bathyllius, Phocensis, M. 302, 10.
Bato, Sinopensis, *cit.* V. 956, 2.
Batrachus, leno, comœdiæ persona, M. 21, 33.
Battus (primus), Lacedæmonius, a Delphico oraculo mittitur in Africam, ut Cyrenam condat, M. 494, 20; M. 497, 30.
Battus, junior, Eudæmon, Arcesilai filius, Cyrenæorum rex, M. 322, 7, 36; V. 261, 2; M. 1002, 17; M. 321, 47.
Battus (Baton?) comœdiarum poeta, M. 66, 47. *cfr.* V. 1011, 45 *sqq.*
Battus, cognomentum Demosthenis, V. 1011, 45 *sqq.*
Battus, samnio apud Cæsarem, M. 885, 11.
Battus, tibicen, V. 1011, 45 *sqq.*
Beatos dicunt habere cornu Amaltheæ, Ps. 172, 49.
Bebon, nomen Typhoni vel socio ejus datum, M. 454, 5; M. 459, 42.
Bebryces Pityoesseni, Parii incolæ, M. 315, 9.
Bedriacum, oppidum prope Cremonam, V. 1275, 32; V. 1276, 54.
Belæus, navem præbet Mario fugienti, V. 511, 22.
Belbina, castellum Laconicæ, V. 961, 42.
Belestiche, cujus templa Alexandriæ exstant, Veneris Belestichæ nomine, quod ob amorem rex inscripsit, M. 920, 52.
Belgæ, V. 770, 25; victi et subacti a Cæsare, V. 856, 1 *sqq.*
Belitaras, Parysatidis famulus, venenum Statiræ porrexisse fertur, V. 1216, 28.
Bellerophontes, M. 628, 48. Variæ traditiones, cur et quomodo Lyciam diluvie impleverit, M. 306, 25 *sqq.*
Belli porta in Jani templo, M. 395, 46.
Bellinus, prætor Romanus, captus a piratis, V. 752, 52.
Bellonæ ædes Romæ, V. 544, 50; V. 563, 23; V. 1034, 47.
Bellonæ pisces, partu rumpuntur, M. 615, 21.
Bellum, Achæorum, V. 430, 12; Acronis et Romuli, V. 31, 20; Ægineticum, V. 135, 35; V. 1145, 16; contra Æquos et Volscos, V. 154, 30; V. 174, 18; V. 279, 2; Ætolicum Arati, V. 1241, 16; Africanum, V. 403, 25; Africum Cæsaris, V. 873, 30; Agesilai in Thebanos, V. 728, 8 *sqq.*; Alexandrinum, V. 871, 43; Amazonum cum Theseo, V. 14, 30; adversus Antiochum, V. 409, 17 *sqq.*; V. 450, 23; Artoxerxis in Ægyptios et Cadusios, V. 1219, 40 *sqq.*; Asiaticum Agesilai, V, 720, 1 *sqq.*; Atheniensium in Philippum, V. 893, 1 *sqq.*; Belgicum, V. 856, 1; Bœoticum cum Spartanis, V. 535, 46; Bœoticum cum Demetrio, V. 1083, 19; Britannicum, V. 857, 43; Bruti et Cassii contra Oct. Cæsarem, V. 1103, 17 *sqq. et* 1186, 2 *sqq.*; in Cadusios Artoxerxis, V. 1219, 42; Oct. Cæsaris contra Antonium, V. 1101, 10 *sqq.*; *et* V. 1123, 7 *sqq.*; Carthaginense, V. 357, 3; Celtibericum, V. 485, 35; Cimbricum, V. 490, 21; Civile, Pompejanum, V. 767, 10 *sqq.*; V. 861, 29 *sqq.*; V. 935, 44; V. 1049, 20; V. 1095, 14 *sqq.*; Cleomenis et Achæorum, V. 961, 25; *ibid.* 41 *sqq.*; V. 1243, 53 *sqq.*; adversus Cleopatram, V. 1125, 26; Clusinum, V. 162, 48; inter Coos et Milesios, V. 96, 3; Corinthium, V. 724, 17; Creticum, V. 433, 44; V. 755, 41; Cyri et Artoxerxis fratrum, V. 1208, 21 *sqq.*; Delphicum cum Cirrhæis, V. 100, 14; contra Domitium in Africa, V. 744, 15; Faliscum, V. 159, 30; Fulviæ contra Oct. Cæsarem, V. 1106, 47; V. 1108, 24; Gallicum, V. 162, 1; V. 179, 51; V. 357, 5; V. 852, 22; Germanicum, V. 855, 1; V. 857, 8; Græcum, V. 896, 54; Helveticum, V. 854, 27; Hispanicum, V. 306, 49; V. 591, 3; V. 679, 20; V.

750, 28; Jugurthinum, V. 487, 38; Lacedæmoniorum et Arcadum, V. 334, 32; Lamiacum, V. 457, 21; Latinum pro Tarquinio, V. 256, 30; in Ligures, V. 307, 53; Macedonicum, V. 441, 28; Marsicum sive Sociale, V. 506, 2 *sqq.*; V. 542, 22; V. 587, 43; Medicum, V. 380, 47; V. 383, 16 *sqq.*; Megaricum, V. 201, 9; Mithridaticum, V. 547, 18; V. 590, 51; V. 756, 25; contra Nabidem, V. 449, 24; Nervicum, V. 858, 11; Numantinum, V. 985, 20; Pallantidum et Thesei, V. 6, 25; Parthicum Antonii, V. 1105, 23; Parthicum Crassi, V. 659, 42; Peloponnesiacum, V. 200, 39; V. 380, 42; contra Perseum regem, V. 308, 39; V. 416, 14; Persicum, V. 380, 41; V. 801, 8; in Petram, V. 763, 48; adversus Philippum, V. 441, 32; Phocium, V. 1016, 12; M. 308, 34; Piraticum, V. 753, 13; V. 756, 20; contra Pompeji filios, V. 875, 36; cum Porsena, V. 125, 39; Prænestinum et Volscum, V. 177, 52; Punicum primum, V. 357, 3; Punicum secundum, V. 441, 9; Punicum tertium, V. 421, 11; cum rege Pyrrho, V. 457 *sqq.*; Sabinum, V. 31, 8 *sqq.*; V. 32, 16; V. 128, 27; Sacrum, V. 196, 14; M. 308, 34; Salaminium, V. 98, 10; Samium, V. 198, 19; Sertorianum, V. 591, 51; V. 684, 36; V. 748, 3; V. 750, 28; Servile, V. 653, 27; V. 750, 17; V. 909, 47; M. 772, 17; Siciliense, Atheniensium, V. 238, 44; V. 634, 24; Siciliense Romanorum, V. 363, 35; Siciliense Augusti Cæsaris, V. 1111, 40; Sociale sive Marsicum, V. 506, 2 *sqq.*; V. 542, 22; V. 587, 43; Spartacium, V. 653, 27; V. 750, 17; V. 909, 47; M. 772, 17; Spartanorum et Bœotorum, V. 341, 4; V. 344, 25; V. 535, 46; adversus Tarentinos, V. 465, 38; adversus Tarquinium et Etruscos, V. 120, 45; Teutonicum, V. 490, 21; Vejense, V. 154, 45; Volscum, V. 154, 30; V. 174, 20; V. 258, 50; V. 270, 16; V. 279, 3. Bellum non lacrimosum, proverb. propter pugnam Lacedæmoniorum contra Arcadas, Ps. 167, 44 *sqq.*

Beluris, scriba, apud Artoxerxem Mnemonem, V. 1218, 44.

Belus, templum ejus Susis, V. 804, 45.

Beneventum, urbs Samnii, V. 476, 27.

Bepolitanus, Galata, M. 320, 15.

Berecynthius, mons Phrygiæ, unde duxerit nomen, Ps. 88, 30.

Berecynthus, primus deorum Matris sacerdos in Phrygia, Ps. 88, 31.

Berenice, primum Philippi, postea Ptolemæi uxor, V. 459, 20. Dejotari filia, congreditur cum Lacæna quadam, M. 1356, 34.

Berenice, Chia, Mithridatis regis uxor, ad mortem ab eo adigitur, V. 600, 44.

Berenicis, urbs in Epiri peninsula, condita a Pyrrho, V. 460, 24.

Berii ex fratre nepos, ursos et leones venari solitus gallum tamen gallinaceum ne aspicere quidem poterat, Fr. 12, 22.

Berœa (vel Berrhœa), Macedoniæ urbs, V. 463, 44; V. 464, 10; V. 778, 43; V. 1086, 29.

Berossi oleum ex Halinda planta, Ps. 90, 40.

Berossus, *citatur*, M. 1087, 37.

Berossus, Tanais pater, Ps. 90, 28.

Beryllus, lapis, Ps. 93, 38.

Berytus, urbs Phœnices, V. 1120, 41.

Besæus, Pæon, parricidii arguitur ab hirundinibus, M. 669, 44.

Bessus, satrapa, deficit a Dario eumque captum habet, V. 822, 32 *sqq.*; deprehensus ab Alexandro flagitii pœnam dat, V. 823, 19 *sqq.*

Bestia, infeliciter res gessit contra Jugurtham, V, 489, 19.

Bestia, tribunus plebis, Ciceronem infestat, V. 1040, 28 *sqq.*

Betana, ancilla; consilium ejus in bello Gallico, M. 385, 1.

Bias, Prieneus, unus de Septem Sapientibus; tripodis aurei circuitio inter eos, V. 96, 14, 20. Persona Convivii Septem Sapientum, M. 173 *sqq.* Instituta ejus in republica, M. 1008, 2. Amasidi ut optimam et pessimam victimæ partem mittit linguam, M. 74, 4; *cfr.* M. 174, 3.

Παραγγέλματα ejus *cit.* M. 44, 15.

Dicta, M. 73, 31 (τῶν μὲν ἀγρίων ζώων χαλεπώτατός ἐστιν ὁ τύραννος, τῶν δὲ ἡμέρων ὁ κόλαξ, *cfr.* M. 174, 46); M. 180, 27 (de rege gloriam summam consecuturo); M. 183, 23 (de optima democratia); M. 184, 21 (de optima domo); M. 609, 42 (de garrulo quodam); M. 663, 52 (de malo quodam homine); M. 746, 10 (arbiter inter duos amicos esse recusat); M. 179, 41 (de ebibendo mari).

Bias, Spartanus; circumventi ab Iphicrate dictum ad milites, M. 268, 31.

Bias, apud Antigonum regem, M. 643, 29.

Bias, cui Struthias laudationibus insultat, M. 68, 42.

Bibliotheca, Luculli, V. 620, 27 *sqq.*; Alexandrina incensa, V. 872, 36; Pergamensis, V. 1124, 39.

Bibulus (Publicius), tribunus plebis, accusator M. Claudii Marcelli, V. 374, 38.

Bibulus (Calpurnius), Porciam, Catonis minoris filiam, in matrimonio habet, V. 919, 20. Cæsaris in consulatu collega, repugnat agrariis hujus legibus, vique detruditur e foro, V. 768, 4, 25; V. 923, 54; V. 924, 14; ex quo octo menses domi se continet, V. 768, 41; V. 851, 15, 46; senatui auctor fit, ut Pompejus sine collega consul creetur, V. 773, 5; V. 933, 29; classi præficitur a Pompejo, V. 937, 24; bellum gerit adversus Parthos, V. 1095, 9.

Bibulus, prioris et Porciæ filius, Bruti privignus, hujus scripsit memorabilia, V. 1179, 34; *cit.* V. 1185, 45.

Bion, Borysthenita, *cit.* M. 484, 9; M. 1377, 7; V. 13, 51; Fr. 13, 4.

Dicta, M. 8, 30 (de iis, qui philosophiam nequeunt apprehendere); M. 26, 9 (ad Theognidem); M. 71, 8 (de agro laudando); M. 98, 41 (de profectu in virtute); M. 200, 6 (αἱ γρᾶες δεισιδαιμονίᾳ, καθάπερ παττάλῳ, περιάπτουσι); M. 678, 42 (de deo liberos malorum puniente); M. 648, 36 (de iis, qui adulatoribus aures præbent); M. 941, 38 (τὰς τῶν καλῶν τρίχας Ἁρμοδίους ἑκάλει καὶ Ἀριστογείτονας); M. 1181, 9 (de pueris ranas saxis petentibus).

Βίος, de voce, Fr. 9, 29.

Bircenna, Bardyllii Illyriorum regis filia, uxor Pyrrhi, V. 462, 36, 42.

Bisaltia, Massylorum regis filia, Calpurnii Crassi captivi capta amore prodit patrem, M. 383, 9.

Bisaltis, Thracibus adscripta Atheniensium colonia, V. 189, 30.

Bisanthes, locus in Thracia ab Alcibiade munitus, V. 253, 9.

Bithynia, V. 248, 33; V. 453, 48; V. 592, 36; V. 756, 24; V. 844, 23.

Bithys, Demetrii regis dux, Aratum apud Phylaciam vincit, V. 1242, 49.

Biton; narratio Solonis ad Crœsum de Bitone et Cleobi fratribus, V. 112, 12; *cfr.* M. 70, 41; M. 130, 8 *sqq.*; Fr. 42, 23. Epigramma de Bitone et Cleobi, Fr. 42, 29.

Blæsi, R litteram in L mutant, M. 342, 22.

Blepsus, Phocæensis, Codridas genus, coloniam Parium deducit in urbem, quæ postea Lampsacus usurpatur, M. 315, 3 *sqq.*

Blestonii, populus barbarus, M. 350, 8.

Blossius, philosophus, Cumis Italiæ oriundus, Antipatrum Tarsensem Romæ audiverat; est cum Tib. Graccho, V. 987, 20; V. 993, 12; post Tiberii necem ad consules adductus evadit tum ac post ad Aristonicum in Asiam abit, cujus perditis rebus, se ipsum interficit, V. 994, 44 *sqq.*

Bocchores, Technactis filius, Ægyptiorum rex, M. 433, 13. Sententia ejus, V. 1076, 5 *sqq.* Bocchoridi Isis aspidem immittit, admonens ut juste judicet, M. 641, 10.

Bocchus, Numidarum rex, generum suum Jugurtham ad se confugientem Sullæ tradit, V. 489, 35 *sqq.*; V. 540, 18 *sqq.*; M. 984, 45. Socius a Romanis vocatus in Capitolio Victorias tropæa gestantes dedicat et juxta aureum Jugurtham Sullæ a se traditum, V. 503, 48 *sqq.*; V. 542, 15 *sqq.*

Boedromia, solenne Atheniense, in memoriam pugnæ contra Amazones commissæ, V. 14, 43.

Boedromion, mensis Atheniensis, V. 14, 43; V. 165, 1; *ibid.* 5; V. 395, 14; V. 814, 53; V. 1075, 6; Fr. 47, 22; M. 428, 11. Boedromionis mensis dies secunda exempta, M. 904, 27.

Bœotarchæ; lex de imperio tradendo, V. 346, 32; V. 347, 13; M. 993, 11.

Bœoti; victoriæ Bœotorum, V. 341, 23 *sqq.*; V. 345, 51 *sqq.* (Leuctrensis); Megaram obsident, V. 433, 24; Romanis se adjungunt, V. 444, 28. Lysandri in Bœotiam expeditio, V. 536, 30 *sqq.*; V. 537, 37; V. 538, 16 (Locus ad Delium in Bœotiæ et Atticæ confinibus). Bœoti Agesilai sacra turbant, V. 714, 30. Agesilai in Bœotiam expeditio, V. 728, 11. De Bœotiæ libertate Epaminondæ et Agesilai contentio, V. 729, 4 *sqq.* Bœoti victi ab Ætolis apud Chæroneam, V. 1232, 8. — Sacrificium publicum, quo cane in duas discisso partes per earum medium transeunt, M. 358, 32. Bœotorum ceremoniæ in nuptiis, M. 164, 21; *cfr.* M. 355, 4. Bœotum quinque reges apud Homerum, Ps. 153, 38. Bœotis vaticineris, proverb., unde exstiterit, Ps. 164, 35 *sqq.* Bœotorum cantilena, proverb., Ps. 169, 31. Bœoticum bellum, cujus causæ enumerantur, V. 346, 32. Bœotorum dictum: Relinquito et Medis quippiam, unde originem duxerit, M. 857, 46. De mensibus Bœotorum Bucatio et Hermæo, Fr. 26, 15; *ibid.* 18.

Bœotia Jovis hymenæo simulato tibias et comissationes præbet, Fr. 19, 31. Bœotia maximis aquarum vorticibus hausta priscis temporibus, occasionem præbuit fabulæ de Jovis et Junonis dissidio, Fr. 20, 1. In Bœotia non facile inventu est ilex, Fr. 25, 25.

Bœotici commentarii, M. 1385, 6.

Βοιώτιος νόμος κιθαρῳδικός, M. 1384, 33.

Boetus, Neptuni filius, stella de cœlo delata in Erythemisten, uxorem eam ducit et montem Asterium ab illo casu nominat, Ps. 81, 21 *sqq.*

Boethus, Epicureus, Atheniensis, Plutarchi æqualis, M. 818, 37; geometra, M. 484, 1; *cit.* M. 1089, 55.

Boidium, mulier ex Epicuri horto, M. 1342, 27.

Bojorix, rex Cimbrorum, V. 500, 38.

Bollæ, urbs Latina, V. 271, 44.

Bombrus (al. Bombus), vates a Thebanis occisus, Ps. 164

Bona dea, quæ sit; sacra ejus, V. 848, 45 *sqq.* De festo ejus, Quæst. Rom. XX, M. 331, 20; *cfr.* V. 1038, 15, 34; V. 1043, 45.

Bononia, Galliæ urbs, V. 1055, 29.

Bootes sidus, Ps. 128, 28.

Borborus, fluvius apud Pellam in Macedonia, M. 728, 48.

Boreæ a sole superati fabula, M. 165, 32. Boreas adstringendi vi pollet, M. 1162, 4 *sqq.*

Boreæ lectus, cur prius vocabatur Caucasius mons, Ps 84, 8 *sqq.*

Boreæ antrum, ad Tanaim, ubi Phrixa herba provenit, Ps. 91, 17.

Boreas, Chionen Arcturi filiam rapit et in collem quendam eam ducit, Niphantem appellatum, unde mons dictus est Boreæ lectus, Ps. 84, 7 *sqq.*

Bos, apud Ægyptios colitur, M. 465, 19; Isidis est imago, M. 448, 27. Boves, quæ Susis hortum regium rigant, M. 1192, 45. Bos in Thesei nummis, V. 13, 16. Bos sacra, V. 594, 40. Bos dux data Cadmo, V. 553, 14. Cur ad coruua boum cornipetarum fœnum alligabant? M. 340, 16. In boum cornua, ubi inciderint semina, cui duriora fiant, M. 853, 6.

Bosporus Cimmerius, V. 547, 31; V. 760, 37; V. 762, 20; Fr. 22, 49.

Βότωνος, inscribuntur præcepta quædam rhetoricæ artis a Theramene facta, usurpata ab Isocrate, V. 1020, 5.

Bottiæi, in Thracia, Atheniensium illorum tributi nomine Cretam missorum colonia; Quæst. Græc., cur Bottiæorum puellis mos fuit choreas ducentibus dicere: Ἴωμεν εἰς Ἀθήνας? M. 368, 17; *cfr.* V. 7, 44. Aristotelis Bottiæorum respublica, V. 7, 35.

Brachylles, Thebanus, V. 444, 12.

Brachyllus, frater Lysiæ oratoris, M. 1018, 14; M. 1019, 10.

Branchidarum urbs evertitur ab Alexandro, M. 673, 51.

Brasidas, dux Spartanus apud Chalcidenses, V. 69, 47; hostium castra ad Methonam percurrit, M. 420, 44. Brasidæ et Acanthiorum thesaurus Delphis, M. 489, 8; V. 518, 1; V. 529, 15. Bellica ejus virtus; mortuus eodem prælio cum Cleone juxta Amphipolim, V. 631, 24 *sqq.*; M. 663, 11. Argileonidis matris responsum ad legatos Thraces, V. 65, 52; M. 228, 43; M. 268, 45; M. 297, 10. Scriptum in bellum proficiscentis ad ephoros, M. 268, 43.

Dicta, M. 95, 17 (de muris inter aridas ficus deprehensi morsu, *cfr.* M. 228, 35; M. 254, 13; M. 268, 35); M. 228, 39 (de vulnere, *cfr.* M. 268, 39; M. 663, 11).

Brauron, demus et vicus Atticæ, V. 99, 45; M. 305, 28; M. 365, 2.

Brennus, rex Gallorum, verba facit ad Romanos legatos, V. 163, 4; Romam intrat, urbem incendit, V. 167, 1 *sqq.*; V. 171, 22; V. 172, 7 (*Cetera vide sub voce* Galli). Asiam vastans Ephesum venit; narratio de puella armillis obruta, M. 380, 30.

Briareus centimanus, M. 111, 10; M. 114, 7; V. 366, 31; in insula quadam prope Britanniam somno vinctum Saturnum detinere dicitur, M. 511, 19.

Briges, servi nominantur, qui militiam sequuntur, V. 1198, 9.

Brigulus, primum dictus fuit Arar, fluvius Galliæ Celticæ, Ps. 84, 35 *sqq.*

Briseis, Ps. 103, 18.

Britannia, V. 770, 26; V. 857, 43 *sqq.* De Ogygia insula quinque dierum navigatione distante a Britannia, deque tribus aliis insulis, quarum in una Saturnus a Jove inclusus est; de magna continente a Græcis habitata deque sacrificio trigesimo quoque anno in insulam perferri solito, alia, M. 1151, 45 *sqq.*; *cfr.* M. 511, 1 *sqq.* Britanni centum viginti annis senescunt, M. 1114, 12. Fama de mortuorum animis, quæ transfretentur in Britanniam insulam; variæ relationes hac de insula, Fr. 20, 44 *sqq.*

Brixaba, mons ad Tanaim; vox significat Arietis frontem, ut nominatus est ob aricten aurei velleris, Ps. 91, 3 *sqq.*

Brixellum, Italiæ oppidum ad Padum flumen, V 1273, 43; V. 1276, 35.
Βροντᾶν, onomatopoeticon, Ps. 108, 6.
Brumæ circulus, M. 1082, 44.
Brundusium, urbs Calabriæ, V. 559, 49; V. 660, 17; V. 777, 53.
Bruttii, Italiæ populus, V. 936, 5. Bellum cum Thuriis, V. 291, 38.
Brutus (L. Junius), Tarquinium Superbum ejicit, primus consul creatur cum Tarquinio Collatino, V. 116, 15 *sqq.*; V. 1173, 11; senatum ad sacramentum adigit, V. 116, 46; collegam Tarquinium Collatinum proditorem designat, V. 117, 14 *sqq.* Necessitudo cum Vitelliis, V. 117, 35 *sqq.* Filii ejus a regis legatis et ab Aquilliis et Vitelliis in societatem proditionis perducuntur, V. 117, 38 *sqq.* Bruti in filios judicium, V. 118, 47 *sqq.*; *cfr.* M. 379, 36. Initio prœlii cum Etruscis commissi congressus cum Arunte, Tarquinii filio, simul occidit, V. 120, 50 *sqq.* Statua ejus in Capitolio inter reges, V. 1173, 11. De posteris ejus disceptatio, V. 1173, 35 *sqq.*
T. Brutus, Lucii Bruti consulis filius, a patre damnatur, V. 119, 2 *sqq.*
Brutus (Valerius), Lucii Bruti consulis filius, a patre damnatur, V. 119, 2 *sqq.*
Brutus (Junius), unus de plebis secedentis ducibus et de primis tribunis plebis, V. 258, 40; V. 262, 16.
Brutus (Decimus), socer C. Gracchi perhibetur; Quæst. Rom., cur, cum reliqui Romani februario mense mortuis parentent, Decimus Brutus mense Decembri hoc egit? Is autem Brutus fuit, qui Lusitaniam peragravit primusque cum exercitu Oblivionis fluvium transiit, M. 336, 7; *cfr.* V. 995, 9.
Brutus, M. Bruti pater, prætor a Marianis et senatu missus ad Sullam, V. 545, 42; dux exercitus Carboniani obsidetur Mutinæ a Pompejo et interficitur, V. 741, 40 *sqq.*; V. 747, 33 *sqq.*; V. 1175, 48.
D. Brutus Albinus, M. Bruti cognatus, gladiatorum manu stipatus Bruti conspirationi se adjungit, V. 1179, 7; V. 880, 45 *sqq.*; Antonium a Cæsare detinet, V. 881, 46; V. 1098, 27. Gallia, quæ est ad Padum, provincia ei decernitur, V. 1183, 34. Interficitur a triumviris, V. 1188, 12.
M. Brutus. Vita ejus, V. 1173, 10 *sqq.*
De genere ejus materno atque paterno, de quo controversia est, V. 1173, 11, 27 *sqq.* De ejus ingenio et moribus, V. 1173, 18 *sqq.*; *cfr.* V. 1188, 43 *sqq.*; V. 1189, 16 *sqq.* Catonem philosophum imitandum sibi proponit, Græcos philosophos cum omnes fere novit, tum Academiam antiquam maxime sectatur; Antiochus Ascalonita, Aristus, Empylus, ejus amici; de eloquentia ejus et breviloquentia, V. 1173, 46 *sqq.* Cum Catone proficiscitur in Cyprum, V. 1174, 29 *sqq.*; *cfr.* V. 929, 35. Pompeji partes secutus primum in Ciliciam mittitur cum Sestio, mox in Macedoniam venit ad exercitum; studia, lectiones Polybii, V. 1174, 45 *sqq.*; *cfr.* V. 779, 2. Post Pharsalicam pugnam benigne exceptus a Cæsare in Africam trajecturo Galliæ præficitur citeriori, V. 1175, 41 *sqq.*; *cfr.* V. 1204, 21; V. 871, 8. Contentio cum Cassio de prætura urbana (V. 876, 33), Casii societas eum a Cæsare detrahit, V. 1176, 28 *sqq.* Cæsaris suspiciones; Brutus instigatur cum a Cassio, tum multis modis excitatur ab inimicis Cæsaris, V. 1176, 54 *sqq.*; V. 1177, 44 *sqq.*; *cfr.* V. 1203, 28; V. 879, 16 *sqq.* Collocutio cum Cassio, V. 1178, 4 *sqq.*; cum C. Ligario, V. 1178, 31 *sqq.* Socios sibi asciscit, V. 1178, 40 *sqq.* Sermones uxoris, V. 1179, 21. Interfectio Cæsaris, V. 1180, 10 *sqq.*; V. 1099, 18 *sqq.*
Facinore perpetrato, verba facit ad senatum (V. 1182, 25), Antonium servat (V. 1182, 31), cum sociis ad Capitolium it, V. 1182, 45; *cfr.* V. 882, 33 *sqq.* Senatus decreta postridie facta, V. 1183, 17 *sqq.* Creta provincia ei decernitur, V. 1183, 32; *cfr.* V. 882, 33. Antonio concedit de recitando Cæsaris testamento et de funere, V. 1183, 36 *sqq.* Post Cæsaris funus cum sociis urbe egressus Antii commoratur neque redire audet, populo tamen edit spectacula, V. 1184, 25 *sqq.*; *cfr.* V. 1100, 11. Postquam Cæsar junior Romam advenit (V. 1184, 51), et milites alii ad hunc, alii ad Antonium discesserunt (V. 1185, 22), ipse Athenas navigat ibique bellum parat, V. 1185, 26 *sqq.*, 47 *sqq.* Ciceronis filium ad se recipit, V. 1086, 6; *cfr.* V. 1054, 36. Macedoniam ab Hortensio accipit, C. Antonium ex Italia trajicientem ad copias, quas Apolloniæ Gabinius continebat, prævertit victumque capit, V. 1186, 34 *sqq.*; M. 845, 21. Nuntiis Roma allatis de triumviratu et proscriptionibus, Hortensio negotium dat necandi C. Antonium, V. 1187, 36 *sqq.*; *cfr.* V. 1188, 10; V. 1103, 39. Pecunias accipit a Cassio, V. 1189, 36. Lycios debellat, Xanthi urbis incendium, V. 489, 50 *sqq.* Patara aliæque Lyciorum urbes Bruti fidei se credunt, V. 1190, 49 *sqq.*. Theodotum Chium, qui ad necem Pompeji excitaverat, supplicio afficit, V. 1191, 11 *sqq.*; *cfr.* V. 789, 35. Cassium ad se Sardes accit; reprehensiones mutuæ, V. 1191, 37 *sqq.* Ostentum ei oblatum ex Asia in Europam transituro, V. 1192, 36 *sqq.* Collocutio hoc de spectro cum Cassio, V. 1193, 8 *sqq.* Varia, quæ pugnam antecedebant, V. 1193, 37 *usque ad* V. 1195, 36. In discrimen vitæ adductus Bulimo, M. 845, 21. Prœlium primum, V. 1195, 37 *usque ad* V. 1297, 41. Varia inter primum et alterum prœlium intercedentia, V. 1197, 42 *usque ad* V. 1200, 21. Pugna altera, V. 1200, 21 *sqq.* Mors Bruti, V. 1201, 35 *sqq.*; *cfr.* V. 884, 11 *sqq.*; V. 1103, 20 *sqq.* Cadaver ejus Serviliæ missum, V. 1203, 1. Statua ejus Mediolani, V. 1205, 28.
Epistolæ Bruti, V. 1054, 31 (ad Atticum); V. 1174, 8, 15; V. 1174, 17 (ad Pergamenos); V. 1174, 19 (ad Samios); V. 1174, 21 (de Patarensibus); V. 1184, 47; *ibid.* 49 (ad Ciceronem); V. 1185, 10 (ad Ciceronem de Cæsare juniore; *cfr.* V. 1039, 48); V. 1186, 6 (de Ciceronis filio); V. 1188, 16; *ibid.* 25 (ad Cassium); V. 1189, 24 *sqq.* (ad Atticum); V. 1198, 9; V. 1203, 12 (de Porcia ad amicos)
Dictum, V. 1176, 16 (οὐ δοκεῖν αὐτῷ καλῶς τὴν ὥραν διατεθεῖσθαι πρὸς μηδὲν ἀρνούμενον, *cfr.* M. 641, 24).
Βούβρωστις; Smyrnæi nigrum ei sacrificant taurum, M. 845, 5.
Bubulci, generis Romani nomen; de interpretatione vocis, V. 123, 8; M. 339, 6.
Bucatius, mensis primus Thebanorum, V. 347, 16; mensis hic est sole Capricornum permeante, Fr. 26, 17.
Bucephalia, ad Hydaspem condita ab Alexandro in equi hujus nominis memoriam, V. 834, 36; *cfr.* M. 403, 45.
Bucephalus, equus, domatur ab Alexandro, V. 796, 5; V. 816, 23; V. 823, 39; M. 1187, 48; ex pugna contra Porum abit, V. 834, 29 *sqq.*; urbi nomen dat, *vide* Bucephalia.
Bucolicorum carminum scriptores cæsura utuntur inde nominata, Ps. 174, 37.
Bucolicus numerus heroici versus post tres (quatuor ?) pedes partem orationis absolutam habet, Ps. 173, 12 *et* 20 *sqq.*
Bucolii, genus Ithacense, quod Philœtium habet auctorem, M. 363, 11.
Bucolus, Coloni filius, cum fratribus interficit Eunostum, M. 370, 23.

Βούγλωσσον, herba, M. 743, 33; Ps. 83, 10; Ps. 100, 12.
Βουλή, a Solone instituta; ejus de auctoritate, V. 105, 50.
Bulimia, V. 1186, 44. Quæstio Convivalis, quæ sit causa bulimi, de vocabulo, *etc.*, M. 844, 35 *sqq.* Bulimi expulsio, sacrificium Chæronense, *ibid.*
Bulis, et Sperchis, Spartani, Persarum regi se tradunt, M. 995, 44; *cfr.* M. 291, 23.
Bulla, apud Romanos, quid, V. 35, 30. Quare pueros bullis ornant, Quæst. Rom., M. 355, 15.
Bullis, Illyriæ oppidum, V. 1187, 15.
Bunæ, loci nomen, M. 1200, 35.
Bunas judicat, proverb., Ps. 165, 45. Bunæ Atheniensis arbitrium inter Eleos et Callionæos, *ibid.* 46 *sqq.*
Buris et Spertis, M. 291, 23; *cfr.* Bulis et Sperchis.
Busiris, Neptuni et Anippæ Nilo genitæ filius ab Hercule clava perimitur, M. 387, 39; *cfr.* M. 418, 50; V. 5, 43.
Busiris, urbs in Delta Ægypti, M. 439, 23. Sacrificia humana, neces hospitum, M. 1044, 11; M. 179, 6; M. 443, 40.
Butadæ, pagus Atticæ, M. 1025, 6; M. 1038, 1.
Butas, Catonis minoris libertus, Uticæ cum eo est, V. 946, 25, 31 *sqq.* Causas fabulosas rerum Romanarum in Elegiis scripsit, *cit.* V. 36, 43 *sqq.*
Butes, Argonauta, heros Atticus, M. 1028, 7.
Butes, regis Persarum dux, Eione obsidetur a Cimone, desperatis rebus, urbe incensa, se cum amicis et opibus perdit, V. 576, 44 *sqq.*
Butetius, eques quidam barbarus, V. 350, 34.
Buthus, Pythiorum victor, Ps. 166, 27. Buthus circumit, proverb., *ibid.* 26.
Buthrotum, oppidum Epiri, V. 1187, 13
Butus, urbs in Delta Ægypti, M. 437, 42; M. 447, 41.
Byblus, urbs Ægypti, M. 436, 32, 40. Isidis templum cum sacra erica, M. 437, 11.
Βύστος, mensis Delphorum, M. 360, 44.
Byzantium, Alcibiadi traditum, V. 249, 30 *sqq.*; oppugnatum a Philippo, a Phocione servatur, V. 802 14 *sqq.* Byzantini a Philippo bello petiti, V. 797, 51; V. 1018, 47. Cato Byzantiorum exules reducit, V. 925, 44. Byzantinam virginem Pausanias interficit, V. 576. 11 *sqq.* Byzantii et Chalcedonii per innatam inimicitiam lite de scalmo orta in Bosporo navale prœlium committunt, Fr. 22, 47. Byzantii cujusdam dictum de adultero, M. 636, 7.

C. (K. X.)

Cabbas, sannio Romanus, convivio excipit Mæcenatem, M. 928, 37 *sqq.*
Cabira, Phrygiæ castellum, V. 597, 38; V. 598, 8, 26; V. 600, 31.
Cabiri dii, in Samothrace, V. 377, 22. Æschyli Cabiri, M. 766, 46.
Cabirichus, Thebanus archon, cum tyrannis interfectus, M. 721, 7 *sqq.*
Cabya, Locri uxor, M. 363, 14.
Κακόφωνος στίχος, Ps. 173, 34; qualis, Ps. 174, 16.
Cacus, Vulcani filius, flammas ex ore vomisse a Romanis fertur, M. 932, 25.
Cadavera hostium cur vetarit spoliari Lycurgus, M. 281, 39; cadavera scelestorum olim extra patriæ fines deportari solita, M. 664, 10; cadaveribus denis virorum unum feminæ cur addere solerent vespillones, M. 790, 9; cadavera sua frigiditate hebetant novacularum acies, M. 1172, 39.
Κάδδιχος, Lacedæmoniis quid fuerit, V. 55, 29; ἐκκεκαδίσθαι, *ibid.*
Cadmea, Thebarum arx, occupata a Phœbida, V. 335, 2 *sqq.*; recipitur a Pelopida, V. 340, 1 *sqq.*
Cadmea victoria, M. 11, 29; M. 591, 33.
Cadmi pes, prius est nuncupatus Ismenus fluvius, Ps. 81, 7.
Cadmia, Neoptolemi, regis Epirotarum, soror, V. 460, 5.
Cadmus fertur alpha primam litterarum posuisse, quod bos ita Phœnicum lingua dicatur, quem primum inter res necessarias existimant, M. 900, 20; *cfr.* M. 901, 22; M. 484, 33; missus ad quærendam Europam, Thebas veniens Liberum patrem genuit, M. 733, 40. Bos dux Cadmo data a Pythio Apolline, V. 553, 14. Cadmus draconem, qui fontem custodiebat, interficit; ad Corcyræum antrum pedem in limum defixit, unde ortum flumen, quod Cadmi pes inde vocatum Ismenus postea nuncupatur, Ps. 81, 7 *sqq.*
Caduceus in Oschophoriis coronatur, non caduceator, V. 11, 22.
Cadusii, gens Taurum incolens, V. 1210, 22. Bellum contra Artoxerxem Mnemonem, V. 1219, 42 *sqq.*
Cæcias, septentrionalis ventus, V. 688, 12, 27, 36; M. 1004, 28.
Cæcilia (Caja), uxor unius de filiis Tarquinii; statua ejus cum sandaliis et fuso in Sanci templo, M. 335, 15.
Cæcilia Metella, Luculli mater, V. 587, 9; *cfr.* Metella.
Cæcilius, libertus, qui Verrem accusare voluit; dictum Ciceronis, V. 1031, 28.
Cæcilius Metellus, *vide* Metellus.
Cæcilius Calactinus, rhetor, *cit.* V. 1011 (comparatio Demosthenis et Ciceronis acriter correpta a Plutarcho); M. 1015, 1 (in libro de Antiphonte; *cfr.* M. 1015, 40; M. 1016, 7; M. 1018, 49; M. 1021, 53; M. 1023, 46).
Cæcina, dux copiarum sub Vitellio, cum Valente Alpes occupat, Italiam aggressus, V. 1273, 29 *sqq.*; Placentiam obsidet, V. 1274, 14 *sqq.* Rudes et molesti ejus mores, V. 1274, 31 *sqq.* Clades apud Cremonam, V. 1274, 48 *sqq.* Valens castra ei jungit, V. 1275, 29. Padum trajicit, V. 1276, 41. Pugna apud Bedriacum, V. 1277, 14 *sqq.*
Cæcus, de nomine, V. 261, 35.
M. Cædicius; omen ei oblatum ante bellum Celticum, M. 392, 12.
Cælius (Κελίλιος), orator, V. 1049, 6.
Cæmaro, *cit.* Ps. 83, 26 (ἐν δεκάτῳ Ἰνδικῶν).
Kæmis (Καίμις), Ori nomen Ægypticum, quod est, ὁρώμενος, M. 457, 24.
Cæneus, ex voto vir de muliere factus, M. 90, 35. Caeneus Pindari, M. 1293, 40.
Cænon castrum (Καινὸν φρούριον), ad Pontum, V. 761, 52.
Cæpas cur aversentur sacerdotes Ægyptii, M. 432, 44 *sqq.* Cæpas appetentes pulmoniaci servantur, M. 1124, 10.
Cæpio, dux Romanorum victus et exstinctus a Cimbris, V. 165, 30; V. 494, 38; V. 496, 26; V. 609, 28; V. 679, 2.
Cæpio, Catonis minoris frater natu major, V. 906, 5, 41; V. 908, 6 *sqq.*; *cfr.* M. 590, 39; tribunus militum sub Gellio in bello Spartacio, V. 909, 50. Mors ejus et monumentum Æni, V. 911, 14 *sqq.*
Cæpio (Servilius); Juliam hnic jam desponsatam Pompejus ducit, promissione ipsius filiæ indignationem ejus leniens, V. 768, 15 *sqq.*; *cfr.* V. 851, 36.
Cæruleus color, qualis, M. 1071, 21. Cæruleis vestimentis uti prohibent Agrigentini, M. 1002, 41.
Cæsar (C. Julius). Vita ejus, V. 844 *sqq.* De Cæsaris fortuna, M. 392, 21 *sqq.*
Inimicitiæ cum Sulla propter Marii propinquitatem, et

quod a Cornelia uxore, Cinnæ filia, se divelli non patitur; neci se subtrahens in Sabinis diu oberrat, postremo ad Nicomedem Bithyniæ regem navigat, V. 844, 1 *sqq.* Apud Pharmacusam insulam capitur a piratis, cetera, V. 844, 24 *sqq.*; V. 852, 53 *sqq.* Sullæ potentia jam languescente, Rhodum ad Apollonium navigat; de Cæsaris eloquentia, V. 845, 7 *sqq.* Romam reversus, Dolabellam repetundarum postulat; causam quoque agit Græcorum P. Antonium accusantium apud M. Lucullum, Macedoniæ prætorem; qua ratione plebis benevolentiam captaverit, V. 845, 23 *sqq.*; *cfr.* V. 653, 12. In populi gratiam legem Gabinianam adjuvat, V. 753, 36. In ambitione tribunatus plebis C. Popilio præfertur; in funere Juliæ Marii imagines ducit; laudatio uxoris; post quæsturam sub Vetere prætore in Hispania Pompejam ducit; ingentes ejus sumptus, præsertim in ædilitate et in procuratione Appiæ viæ, V. 46, 3 *sqq.* Imagines Marii et Victorias tropæa ferentes noctu in Capitolio ponit, hujus facti excusationem senatui probat itaque Marianos erigit, V. 846, 39 *sqq.* Pontificatum una cum Isaurico et Catulo ambit et in suffragiorum certamine vincit, V. 847, 17 *sqq.* Agendi ejus ratio, periculum vitæ, populi favor in Catilinaria conjuratione; sententia ejus in senatu, etc., V. 847, 32 *sqq.*; *cfr.* V. 918, 12 *sqq.*, V. 920, 6 *sqq.*, V. 1039, 1 *sqq.* Propter suspicionem consuetudinis cum P. Clodio uxori nuntium remittit, V. 848, 35 *sqq.*; *cfr.* V. 1044, 5. Ciceronem infestat, V. 1040, 30 *sqq.* Statim ex prætura provinciam nactus Hispaniam, Crasso demum intercedente, dimittitur a fœneratoribus, V. 849, 54 *sqq.*; *cfr.* V. 653, 2. In Hispania Callaicos et Lusitanos subigit, rebus quoque civilibus bene compositis, ditatus ipse et imperator dictus abit, V. 850, 25 *sqq.* Catone prohibente, ne petere consulatum per amicos concedatur Cæsari absenti, ipse, omisso triumpho, urbem intrat, mutuam gratiam Crassi et Pompeji restituit, utriusque opera usurus, V. 850, 41 *sqq.*; *cfr.* V. 767, 35 *sqq.*, V. 658, 3 *sqq.*, V. 923, 39 *sqq.*

Consulatus Cæsaris cum Bibulo collega; leges fert de agris dividendis, Pompejo et Crasso adjuvantibus; Bibulum, Catonem, et senatum opprimit (*cfr.* V. 767, 53 *sqq.*); ipsi utraque Gallia Illyricumque decretum cum quatuor legionibus in quinquennium, V. 851, 13 *sqq.* (*cfr.* V. 768, 36; V. 923, 50 *sqq.*; V. 924, 47 *sqq.*) Juliam filiam Pompejo locat (V. 923, 50), ipse Calpurniam, Pisonis filiam, ducit (*cfr.* V. 768, 16 *sqq.*), socerumque consulem in annum sequentem cum A. Gabinio designat, Clodium tribunum plebis, V. 851, 35 *sqq.*; *cfr.* V. 925, 8 *sqq.*; V. 1045, 24 (offensiones Ciceronis). De universo bello Gallico, V. 852, 22 *sqq.*; *cfr.* V. 781, 21 *sqq.*; V. 676, 52. Exempla studii militum in Cæsarem, V. 852, 47 *sqq.* Donis et honoribus milites sibi devincit, ipse omnibus periculis et laboribus se objicit; corporis ejus habitus, frugalitatis exempla, etc., V. 853, 29 *sqq.* Bellum contra Helvetios et Tigurinos, V. 854, 27 *sqq.* Bellum contra Ariovistum et Germanos, V. 855, 1 *sqq.* Exercitu in Sequanis relicto, ipse in Galliam Cisalpinam profectus, rebus urbanis animum intendit, V. 855, 42 *sqq.* Reversus Belgas et Nervios, qui rebellaverant, vincit et subigit, V. 856, 1 *sqq.* Supplicatio has ob victorias a senatu decreta, V. 856, 29 *sqq.* Iterum hiemat Lucæ in Gallia Cisalpina, quo magistratus et amplissimi viri omnes eum conveniunt, ubi centum et viginti fasces conspiciuntur, Crassus et Pompejus triumviratus conditiones cum eo constituunt, V. 856, 29 *sqq.*; (*cfr.* V. 770, 44 *sqq.*; V. 658, 30; V, 659, 22; V. 928, 49 *sqq.*; V. 930, 42). Postquam iterum in Galliam rediit, Usipetes et Tenchteros, Germanicos populos, trans Rhenum repellit, V. 857, 6 *sqq*, Propter paucos, qui evaserant, exceptos a Sicambris, Rhenum trajicit, ubi duodeviginti dies moratus, cum nemo occurrere ausus sit, redit, V. 857, 26 *sqq.*, Expeditiones in Britannos, V. 857, 43 *sqq.* Nuntium mortis Juliæ accipit, V. 858, 4 *sqq.* Cum ipse suo more per hiemem in Italiam abierit, Galli deficiunt, Cottam et Tigurinum cum exercitu exscindunt, Ciceronem obsident, quem Cæsar, certior factus, septem millibus militum contractis, periculo eximit; in locum amissorum militum tres ei legiones Roma missæ adveniunt, V. 858, 15 *sqq.* Magna defectio sub Vercingetorige, reditus Cæsaris in Sequanos, pugna in itinere, obsidio Alesiæ, prælium ad Alesiam, Alesia et Vercingetorix se dedunt, V. 858, 45 *sqq.* Universæ hoc tempore reipublicæ status, V. 860, 26 *sqq.*

Cæsar per nuntios consulatum et provinciarum prorogationem petit; convicia in Catonem (V. 935, 19 *sqq.*); Curionem tribunum plebis et Paulum consulem corrumpit (*cfr.* V. 775, 24 *sqq.*); milites a Pompejo repetitos dimittit, V. 861, 11 *sqq.* Conditiones ejus per Curionem populo prolatæ; senatus discessiones, V. 861, 53 *sqq.*; (*cfr.* V. 775, 38 *sqq.*; V. 935, 35 *sqq.*; V. 1095, 3 *sqq*). Postquam conditiones remissiores quoque repudiatas vidit, Ciceronis pacificationi Lentulus obstitit (*cfr.* V. 776, 26 *sqq.*), Curio et Antonius senatu exturbati ad eum confugerunt (*cfr.* V. 862, 23 *sqq.*), rem aggressus Ariminum occupat, Rubicone trajecto, V. 862, 41 *sqq.*; (*cfr.* V. 776, 34 *sqq.*; V. 935, 44; V. 1095, 36 *sqq.*) A Pompejo insequendo penuria navium desistens, Italia spatio dierum sexaginta in potestatem suam redacta, Romam venit ibique res componit, V. 864, 40 *sqq.*; *cfr.* V. 777, 13 *sqq.* Romam Lepido tradit, Antonio Italiam et exercitus, ipse in Hispaniam profectus, Afranium et Varronem profligat provinciaque potitur, V. 865, 24 *sqq.*; *cfr.* V. 1095, 49 *sqq.* Romam reversus et dictator constitutus exules reducit, a Sulla proscriptorum liberis petitionem magistratuum concedit, debitores fœnorum quadam diminutione sublevat, alia id genus; intra diem undecimum dictatura se abdicat, consulque cum Servilio Isaurico factus bellum prosequitur, V. 865, 35 *sqq.* Trajectio in Epirum, V. 865, 45 *sqq.* Inopia in ejus castris, lue quoque conjuncta, V. 866, 50 *sqq.*; V. 867, 51 *sqq.* Levia prælia ad Pompeji munitiones, quorum uno, exercitu ipsius fuso, prope castra amittit, V. 867, 9 *sqq.*; *cfr.* V. 779, 23 *sqq.* Exinde a mari in Thessaliam recedere statuit, abducendi quoque Pompeji spe; iter per Gomphos, V. 867, 31 *sqq.*; V. 868, 25 *sqq.*; *cfr.* V. 780, 9. Pugna in campis Pharsalicis, V. 868, 53 *usque ad* V. 870, 32; *cfr.* V. 782, 8 *usque ad* V. 784, 32. Verba Cæsaris Pompeji castra ingressi; impunitas viris illustribus multis concessa, V. 870, 48 *sqq.* Brutum excipit et Galliæ citeriori præficit, V. 1175, 41. Ciceronem excipit, V. 1050, 44 *sqq.* Thessalis victoriæ ergo libertate donatis, ipse Pompejum insequitur, Antonium magistrum equitum Romam mittit (V. 1096, 50), Cnidios in gratiam Theopompi liberos reddit omnibusque Asiaticis tertiam tributi partem remittit, V. 871, 30 *sqq.*

Bellum Alexandrinum; amores Cleopatræ, quam victo Ptolemæo reginam instituit; bibliothecæ incendium, V. 871, 35 *sqq.* Interfectores Pompeji supplicio afficit, *ibid.* *cfr.* V. 789, 24 *sqq.* Ex Ægypto in Syriam proficiscenti Domitius victus a Pharnace nuntiatur, adversus quem profectus apud Zelam urbem exercitum delet ipsumque Ponto expellit; litteræ: veni, vidi, vici, V. 872, 52 *sqq.*

Romam reversus in sequentem annum consul creatur et Lepidum collegam sumit (V. 1097, 46); male audit propter milites, qui Galbam et Cosconium interfecerant, proinde propter Dolabellæ iusaniam, Amantii avaritiam, Cornificii Antoniique temulentiam, V. 873, 13 *sqq.* Bellum contra Catonem, Scipionem, Jubam in Africa, V. 873, 30 *sqq.*; *cfr.* V. 940, 6. Morte Catonis nuntiata dolet; liber ejus contra Ciceronis Catonem, Anticato inscriptus, V. 874, 43 *sqq.* Triumphi, dona, epulæ, spectacula populo data; recensio populi, V. 875, 12 *sqq.* — Bellum contra Pompeji filios in Hispania; triumphus hac de victoria ductus populo haud probatus, V. 875, 35 *sqq.* Quintum consul creatus Antonium collegam asciscit, V. 1098, 29 *sqq.*

Dictatura perpetua ei decreta, honores exaggerati ab adulatoribus et inimicis collati, V. 867, 12 *sqq.* Clementiæ templum decretum inter alia ob restitutas Pompeji statuas et instauratas Corinthum et Carthaginem, V. 876, 27 *sqq.*; *cfr.* M. 250, 6. Honores potentioribus oblati, V. 876, 47 *sqq.* Expeditio in Parthos concepta, V. 877, 1 *sqq.* Isthmum Corinthiacum perfodere, Tiberim profundo alveo ad mare deducere, portus Ostiæ condere, paludes apud Pomentum et Setiam siccare aggreditur, V. 877, 16 *sqq.* Anni correctio, fastorum emendatio, V. 877, 30 *sqq.* Populi in eum odia, quod rex salutatus est a nonnullis (Sibyllinum oraculum), quod consulibus, prætoribus totoque senatu accedentibus non assurrexit, maxime vero propter diadema in Lupercalibus ab Antonio oblatum (*cfr.* V. 1098, 41 *sqq.*), alia, V. 878, 1 *sqq.* Suspiciones in Cassium et Brutum, V. 879, 44 *sqq.* Delatores tamen Bruti aversatur, V. 879, 29 *sqq.*; *cfr.* V. 1176, 54 *sqq.* Varia prodigia et ostenta, V. 879, 52 *sqq.* Cæsaris cædes, V. 880, 46 *usque ad* V. 882, 32; V. 1180, 10 *usque ad* V. 1182, 24; *cfr.* V. 1099, 18 *sqq.*; V. 1052, 37. Testamentum ejus, funus, quod populus ei instituit, furor in interfectores, V. 1183, 46 *sqq.*; V. 1052, 45; V. 883, 14 *sqq.* Annorum mortui numerus, V. 883, 42. Pœnæ, quas interfectores omnes dederunt, ostenta mortem obsecuta, V. 883, 48 *sqq.*

Varia: De consuetudine cum Servilia, Catonis sorore, unde factum ut Brutum a se natum crediderit; altercatio cum Catone in senatu, epistola Serviliæ, V. 1175, 18 *sqq.* Cicerone defendente Q. Ligarium absolvit, V. 1051, 3 *sqq.*

Scripta citantur Cæsaris:

Litteræ, V. 871, 40; V. 873, 9. Orationes et carmina, V. 844, 39. Anticato, V. 845, 18; V. 875, 9; V. 926, 51; V. 936, 10 *sqq.*; V. 937, 7; V. 1050, 54. Commentarii, V. 857, 12. Incerta, V. 378, 33; V. 778, 22; V. 782, 36.

Apophthegmata, M. 250, 15 *sqq.* 1 (Cæsar inter piratas; *cfr.* V. 844, 25 *sqq.*); 2 (pontificatum petiturus ad matrem; *cfr.* V. 847, 26); 3 (Pompejam dimittit; *cfr.* V. 849, 45; V. 1044, 50); 4 (de rebus gestis ab Alexandro; *cfr.* V. 850, 18 *sqq.*); 5 (oppidulum in Alpibus transiens, μᾶλλον ἂν ἐβουλόμην πρῶτος ἐνταῦθα εἶναι ἢ δεύτερος ἐν Ῥώμῃ, *cfr.* V. 850, 9 *sqq.*); 6 (τῶν δὲ τολμημάτων τὰ παράβολα καὶ μεγάλα πράττειν δεῖ, ἀλλὰ μὴ βουλεύεσθαι); 7 (ἀνερρίφθω κύβος, *cfr.* 863, 23); 8 (ad Metellum quæstorem); 9 (ad gubernatorem, Καίσαρα φέρεις καὶ τὴν Καίσαρος τύχην συμπλέουσαν, *cfr.* V. 866, 35; M. 392, 21 *sqq.*); 10 (Pompeji strategema reprehendit; *cfr.* V. 778, 22; V. 782, 36); 11 (veni, vidi, vici; *cfr.* V. 873, 9); 13 (de Catonis morte; *cfr.* V. 874, 47; V. 947, 18); 14 (de Antonio et Dolabella, Cassio et Bruto; *cfr.* V. 879, 46 *sqq.*; V. 1098, 35; V. 1177, 4); 15 (de optimo mortis genere; *cfr.* V. 880, 18); V. 32, 38 (de Rhymitalce); V. 182, 10 (ad peregrinos catulos in gremiis circumferentes); V. 541, 34 (in Sullam prætorem); V. 1176, 6 (de M. Bruto); V. 1176, 39 (de Bruto et Cassio præturam urbanam petentibus); V. 1177, 8 (τί δέ; οὐκ ἂν ὑμῖν δοκεῖ Βροῦτος ἀναμεῖναι τοῦτ' τὸ σαρκίον); Ps. 77, 23 (ἀλλὰ μὴν ἀρκεῖ μοι, ὡς τοιοῦτός εἰμι ὥστε μὴ παρ' ἐκείνων κακουργεῖσθαι).

L. Cæsar, C. Cæsaris domesticus, Uticæ est cum Catone et ab hoc ad Cæsarem mittitur pro trecentis Romanis, quos Cato pro senatu habebat, V. 944, 24 *sqq.*

C. Cæsar, Juliæ filius, ab Augusto in Armeniam mittitur, M. 252, 42.

C. Cæsar Caligula, *vide* Caligula.

Cæsarion, Cæsaris et Cleopatræ filius (V. 872, 5; V. 1132, 10; V. 1122, 26), in Indiam amandatus a Cleopatra, suadente Rhodone pædagogo redit et occiditur jussu Octaviani, V. 1136, 43 *sqq.*

Cæsernius, Metrii Flori gener, M. 856, 22; M. 862, 15.

Cæsuris versuum (de), Ps. 174, 20 *sqq.*

Caicus, Mysiæ fluvius. De Fluviis XXI, Ps. 96, 18 *sqq.* (Adurus primum dictus, Ps. 96, 34; cur Astræus sit nominatus, *ibid.* 19 *sqq.*; cur Caicus tandem, *ibid.* 25 *sqq.*; de papavere, cujus fructus fertilitatem et sterilitatem indicant, *ibid.* 31; de Elipharmaco herba, *ibid.* 37; de Teuthrante monte, *ibid.* 41 *sqq.*; de lapide Antipathe, Ps. 97, 15).

Caicus, Mercurii et Ocyrrhoes filius, occiso Timandro, se ipsum projicit in fluvium ab eo nominatum, Ps. 96, 26 *sqq.*

Cajeta, Latii urbs, V. 1056, 9.

Cajus. Quæst. Rom. XXX, cur sponsam introducentes dicere jubent: ubi tu Cajus, ego Caja? M. 385, 6.

Cajus Maximus; de Similio et Rheso filiis ejus, M. 383, 35.

Cajus, educatus cum Mithridate rege, V. 764, 46.

Cajus, Germanici filius, imperator, V. 1139, 51.

Cajus, Metrii Flori gener, M. 830, 40.

Calanus, unus de gymnosophistis celeberrimus (*cfr.* V. 797, 49); de nomine; sermones cum Onesicrito; congressus cum Alexandro, V. 836, 49 *sqq.*; rogo exstructo, se ipsum vivus cremat, V. 839, 5 *sqq.*

Calauria, insula prope Argolidem (V. 752, 42; V. 900, 14; V. 1025, 44), antiquitus dicta fuit Irene, postmodo Anthedonia et Hypereia; oraculum, Πὶν' οἶνον τρυγίαν, κτλ., M. 364, 20.

Calauria, oppidum Siciliæ, V. 301, 7, *ibid.* 11.

Calauria, mater Gangis, Ps. 83, 2.

Calbia, Nicocratis, Cyrenæorum tyranni, mater, M. 316, 21 *sqq.*

Calculus sacer in aleæ lusu, Ps. 169, 3.

Calenus, tribunus militum sub Julio Cæsare, V. 869, 2; V. 1177, 22.

Calendæ, nominis interpretatio, M. 332, 29; cur diebus postridie Calendarum, Non. atque Id. exire urbe aut peregrinari non licet? M. 332, 41 *sqq.* Calendæ Januariæ initium Romani anni, V. 491, 37.

Καλῆς δρόμος, loci nomen haud procul Megaris, M. 821, 24.

Caligula (C. Cæsar), M. 202, 46; rem cum Nymphidia habet, V. 1259, 19; Julium Canum Stoicum interficit, Fr. 56, 6 *sqq.*

Callæschrus, Critiæ pater, Atheniensis, V. 250, 51.

Callæschrus, Atheniensis, Antiphontis damnati filiolam lege propinquitatis sibi sponsam vindicat, M. 1015, 23.

Callaici, Hispaniæ gens, V, 850, 27.

Calliades, Atheniensis, dux exercitus, victus a Chalcidensibus in Thracia, V. 629, 17.

Callias, Phanippi filius, Atheniensis, M. 1051, 34, *ibid.* 43 *sqq.*

Callias, Atheniensis, mulctam Miltiadi irrogatam ærario publico pendit et Elpinicen in matrimonium ducit, V. 574, 52 *sqq.*; pacificationi cum rege præfuit, V. 582, 4.

Callias, facifer, Atheniensis, Aristidis consobrinus; crude factum ejus in pugna Marathonia, V. 383, 52 *sqq.*; rei capitalis postulatur, V. 399, 9 *sqq.*; *cfr.* V. 424, 17.

Callias, Hipponici filius ex ea, quæ postea Periclis erat uxor (V. 197, 45), traditur sororem Alcibiadi nuptum dedisse, postea, insidias veritus, populo sua omnia ea conditione legasse, si nulla sobole relicta mortem obiret, V. 283, 38; archon, M. 1018, 20, 25; ditissimus et amicus philosophorum, M. 638, 9 (Calliæ convivium). Calliæ adulatores, M. 951, 26; Fr. 39, 36.

Callias, Syracusanus, M. 1012, 37; M. 1028, 49.

Callias, Lacedæmonius, epistolam regis affert Agesilao, M. 260, 30.

Callias (Callippus), athleta Atheniensis, accusatus apud Eleos corrupti certaminis, M. 1055, 44.

Callias, Hebronis filius, Atheniensis, populo Batensis, Charonda archonte quæstor, bellicam pecuniam tractat, M. 1027, 13.

Callias, scurra, M. 1340, 5.

Callibius, prætoris vice præsidio Spartanorum præfectus in Athenarum arcem imposito, V. 527, 42 *sqq.*

Callicles, Atheniensis, fœnerator Phocionis, V, 889, 30; M. 644, 54; M. 1003, 47; Arrhenides, V. 1023, 49.

Callicrates, Atheniensis, Parthenonem ædificat, longum murum faciendum conducit, V. 191, 6, *ibid.* 14.

Callicrates, Spartanus, interfectus in Platæensi pugna, V. 393, 18.

Callicrates, et Myrmecides, dicuntur fabricati esse currus, qui ala muscæ tegerentur et in sesamo insculpsisse versus Homericos, M. 1325, 53.

Callicrates, Spartanus, Plutarchi æqualis, unus de Anticratis posteris, V. 734, 46.

Callicratidas, Spartanus, Lysandri successor, V. 520, 35; pecunia regia privatus a Lysandro, Cyrum adit, sed rusticus visus non admittitur, V. 520, 44 *sqq.*; *cfr.* V. 1218, 23; victus ad Arginusas occidit, V. 521, 30 *sqq.* Dictum ejus haruspicem, V. 332, 42. Alia, V. 69, 48; M. 1000, 5; M. 1345, 29 (de Conone : μοιχεύειν τὴν θάλατταν).

Callicratidas, Syracusanus, cum Lamacho singulari pugna congressus, simul cum eo occidit, V. 633, 50 *sqq.*

Callicyriis plures, proverb., unde exstiterit, Ps. 164, 43 *sqq.*

Callidromus, collis ad Thermopylas, V. 410, 19.

Calligeneia, in Thesmophoriis invocari solita, M. 367, 34.

Callimachus, polemarchus Atheniensis, ex Æantide tribu, in pugna Marathonia fortissime pugnans occidit; M. 375, 34; M. 425, 17; M. 761, 34.

Callimachus, de secundis partibus in Platæensi pugna cum Aristide certat, V. 422, 22.

Callimachus, archon Atheniensis, Demosthenis æqualis, M. 1030, 18.

Callimachus, Amisi urbis præfectus, eam summa calliditate et peritia contra Lucullum defendit et urbe incensa aufugit, V. 601, 29 *sqq.*; Nisibi capta supplicio afficitur a Lucullo, V. 613, 53 *sqq.*

Callimachus, poeta, *cit.* V. 1131, 59 (epigramma in Timonem hominum osorem); M. 552, 7 *sqq.* (Epigr. XLIV); M. 728, 11 (μὴ μετρεῖν σχοίνῳ Περσίδι τὴν σοφίην); M. 823, 14 *sqq.* (καί μιν Ἀλητιάδαι κτλ.); M. 1072, 38 *sqq.* (εἰς τὸ πρὸ τείχεος κτλ.); M. 1073, 6 (εἰ θεὸν οἶσθα); Fr. 20, 15 (Οὕπω Σκέλμιος ἔργον ἐόξεον κτλ.)

Callimedon, Carabus, orator Atheniensis, post Alexandri mortem Athenis profugus ad Antipatrum se confert, V. 1024, 38; V. 899, 29; postea una cum Phocione accusatus iterum fugit, V. 902, 50; V. 904, 20; absens capitis damnatur, V. 904, 31.

Callionæi, cum Eleis litigantes Bunæ permittunt arbitria, Ps. 165, 46.

Callinicus, de nomine, V. 261, 18; V. 485, 6.

Calliope, Musa, M. 908, 6; eloquentiæ Musa, M. 979, 6; Ps. 102, 25.

Calliphon, Atheniensis exsul apud Sullam, V. 550, 26.

Callippides, Atheniensis; tragœdus illustris, V. 250, 22; M. 426, 47; ad Agesilaum accedit, M. 259, 23; *cfr.* V. 724, 37 *sqq.*

Callippus, Atheniensis, apud quem Dio habitat Athenis, V. 1150, 39. Dux militum mercenariorum Dionem comitatur Syracusas ingredientem, V. 1157, 22; *cfr.* V. 288, 30; V. 331, 17, 22; M. 210, 47. Quomodo familiaris factus sit Dionis; consilium ejus occidendi capit, V. 1170, 37 *sqq.* Magnum jusjurandum dat mulieribus, V. 1171, 43. Dionis cædes, V. 1172, 3 *sqq.*; *cfr.* M. 641, 47. Post Dionis mortem urbem in potestate habet, quam vero profectus ad Catanam occupandam perdit; Rhegium se confert ibique a Leptine et Polysperchonte eodem, quo ferebatur Dio, pugione cæditur, V. 1172, 25 *sqq.*; *cfr.* V. 636, 44; M. 669, 32.

Callirrhoe, Phoci Clisanthei filia, patre a sponsis interfecto, in Pambœotiis de scelere conquesta impetrat, ut Thebani eos pœna persequantur, M. 946, 48 *sqq.*

Callirrhoe, Lyci regis filia, M. 382, 54.

Callisthenes, Haliartius; contentio cum Stratone Orchomenio de Aristoclea pulchra, M. 943, 23 *sqq.*

Callisthenes, orator Atheniensis, V. 1022, 32.

Callisthenes, Olynthius, natus Herone, Aristotelis consobrina, discipulus hujus philosophi, V. 831, 4; spe Olynthi restituendæ ad Alexandrum navigat, M. 1276, 25; apud Alexandrum Magnum multas in offensas et suspiciones incurrit, postremo Hermolai detectis insidiis, Callisthenes auctor ei fuisse creditus est; de morte ejus variæ relationes, V. 828, 46 *usque ad* V. 831, 11; (*cfr.* V. 576, 20; M. 78, 48; M. 755, 19).

Citata, V. 165, 13; V. 581, 3, *ibid.* 50; V. 734, 2; V. 811, 47; V. 816, 30; V. 817, 13; V. 400, 32; M. 361, 10; M. 377, 37 (ἐν δευτέρῳ Μεταμορφώσεων); M 378, 32 (ἐν τρίτῳ Μακεδονικῶν); M. 385, 10 (ἐν τρίτῳ Θρακικῶν).

Apopthegmata, M. 551, 16 (οὐ βούλομαι πιὼν Ἀλεξάνδρου Ασκληπιοῦ δεῖσθαι; *cfr.* M. 755, 19 *sqq*).

Callisthenes, L. Luculli libertus, V. 621, 35; M. 967, 48.

Callisthenes, Sybarita, *cit.* Ps. 84, 49 (ν τῃ Γαλατικῶν); Ps. 83, 14 (ἐν γ' τῶν Κυνηγετικῶν).

Callisto, Hebronis filia, Calliæ soror, Lycurgo oratori nupta, M. 1027, 12.

Callisto, Lycophronis filia, Lycurgo oratore nati, Cleombroto Acharnensi nupta, filio Dinocratis, M. 1027, 21; postea Socratis uxor, *ibid.*

Callistomacha, filia Philippi Æxonensis, Lycophronis uxor, filii Lycurgi oratoris, M. 1027, 20.

Callistratus, Empæi (Callicratis) filius, Aphidnæus, orator Atheniensis, M. 1028, 39, 44; V. 1016, 57; M. 721, 41; ad culpandos Argivos et Thebanos in Arcadiam mittitur, M. 233, 25; *cfr.* M. 990, 2; Oropiam causam agit, V. 1012, 9 *sqq.*

Callistratus, a secretis Mithridatis regis erat, interficitur a Lucullanis militibus, V. 600, 27.

Callistratus, Leonis filius (M. 859, 34), sophista, Amphictyonum procurator (M. 499, 37; M. 858, 24). Plutarchi æqualis, M. 811, 5.

Callistratus, Carystius ditissimus, de quo proverbium originem habet, super divitias Callicratis, Ps. 171, 36 *sqq.*; alia relatio, *ibid.* 40 *sqq.*

Callistus, libertus C. Cæsaris Caligulæ, V. 1259, 21.

Callithyia, Piræ filia, Junonis sacerdos ponitur a patre, Fr. 20, 21.

Callixenus, sycophanta, M. 605, 9.

Calondas Corax, Naxius, Archilochum in pugna interficit; oraculum a Pythia ei datum, M. 667, 51 *sqq*

Κάλπη, certaminis Olympici genus, M. 821, 10.

Calpurnia, C. Marii filia, immolata a patre bello Cimbrico, M. 382, 8.

Calpurnia, Pisonis filia, C. Julio Cæsari nupta, V. 768, 21; V. 851, 40; V. 880, 26 *sqq.*; V. 1100, 15.

Calpurnius Crassus, Reguli legatus, capitur apud Massylos, Saturno immolandus victor redditur a Bisaltia, regis filia, quæ patrem prodit, M. 383, 5.

Calpurnius, Romanus, ex Florentia, quam primum vitiaverat, deinde emerat, Contruscum tollit, M. 384, 10.

Calpurnius Lanarius, dolo Julium Salinatorem interficit, V. 681, 52.

Calpurnius Piso, Cæsaris socer, ab hujus et Pompeji factione consul constitutus, V. 925, 16.

Calpurnius Bibulus, *vide* Bibulus.

Calpus, Numæ regi adscribitur filius et Calpurniæ familiæ princeps habetur, V. 88, 12 *sqq.*

Calumnia; Plutarchi ex libro de Calumnia, Fr. 42, 39.

Calvisius (Domitius), Hispaniæ citerioris præfectus, vincitur a Sertorio, V. 684, 54.

Calvisius, Cæsaris junioris socius, crimina objicit Antonio, V. 1124, 37.

Calvus, Romanus, in bellis civilibus jugulatur, M. 1186, 25.

Calydon, Thestii filius, a patre occiditur, Ps. 97. 24.

Calydon, Martis et Astynomes filius, Dianam abluentem conspicatus, mutatur in lapidem, et inde mons appellatur Calydon, Ps. 97, 44 *sqq.*

Calydon, mons Ætoliæ, Gyrus prius cum diceretur, cur ita sit nominatus, Ps. 97, 43 *sqq.*

Calydonia, Ætoliæ regio, V. 1232, 7.

Camarina (?), Siciliæ urbs, V. 1156, 39.

Cambyses, Persarum rex, somnio territus fratrem interficit, M. 593, 45. Expeditio ad Ammonem, V. 811, 24. Apim necat, M. 451, 9.

Cameli, quando primum Romanis visi, V. 595, 33.

Cameria, Sabinorum urbs, a Romulo capta, colonia illuc deducta, V. 38, 42 *sqq.*; V. 503, 5.

Camillus, dicitur puer Jovis sacerdoti ministrans, apud Romanos, V. 76, 35.

Camillus, Mercurii nomen apud Græcorum nonnullos, V. 76, 36.

Camillus (Furius). Vita ejus, V. 154, 20 *sqq.*; *cfr.* V. 42, 53; V. 209, 24; M. 398, 51.

Quibus magistratibus sit functus, cur consul non fuerit, etc., V. 154, 29 *sqq.* Primum in magna contra Æquos Volscosque pugna excellit; censor creatus cælibes adigit, ut viduas matrimonio ducant; dux constituitur cum aliis contra Vejos, sorte bellum contra Falerienses et Capenates nactus eos intra muros compellit, V. 154, 28 *sqq.* Ad decimum belli annum dictator factus primum Faliscos et Capenates superat, deinde Vejos dolo capit, V. 156, 33 *sqq.* Junonis simulacrum Romam transfert, prodigia, V. 157, 31 *sqq.* Populi odia irritat insolenti triumphi splendore, impedimentis, quæ rogationi tribunorum plebis de distribuendis in duas partes senatu populoque Romano objicit, maxime propter actionem de prædæ Vejentis decima parte consecranda, V. 158, 5 *sqq.* Aurea cratera Delphos missa, V. 159, 1 *sqq.* Cum quinque aliis tribunus militum creatus Falerios obsidet, V. 159, 29. Proditorem puerorum magistratum cum pueris remittit, quo moti facto Falisci deditionem faciunt, V. 159, 45 *sqq.* Odia populi auget, quod militibus bona Faliscorum diripienda non dat, plebemque cogit ut rogationem de distribuenda urbe antiquent; in jus vocatus non apparet propter filii mortem, V. 160, 42 *sqq.* Postulatus a L. Apulejo, quod Etruscam prædam peculatus sit, in exilium proficiscitur; preces ejus urbis portas digredientis, V. 161, 3 *sqq.* Absens damnatur quindecim millibus æris, V. 161, 25.

Gallis Capitolium obsidentibus, exsul Ardeæ degit, Ardeatibus armatis magnum Gallorum agmen, quod regionem populatum erat, noctu opprimit, V. 167, 49 *sqq.* Romani, qui Vejos confugerant, Ardeam mittunt oratum Camillum, ut imperium suscipiat, quod facturum se negat, nisi lege lata a civibus, qui Capitolium teneant, V. 168, 43 *sqq.* E senatus decreto, quod Pontius Comminius feliciter e Capitolio petit, iterum dictator factus Camillus Vejis parat exercitum, V. 169, 12 *sqq.* Inter altercationem ob Gallorum in ponderando auro fraudem Camillus advenit, pactionem rescindit et postero die Gallos, quos Brennus in castro reduxerat, aggressus fundit, V. 171, 42 *sqq.* Triumphum agit ædemque Ajo Locutio ponit eo loco, ubi nocturna vox M. Codicium de adventu barbarorum monuerat, V. 172, 23 *sqq*; *cfr.* M. 392, 7.

Cum urbs funditus instauranda sit et multitudo iterum Vejos respiciat, senatus Camilli dictaturam in annum prorogat, et cum ipsi jam plebis querelis infringantur, rem ad deliberationem Camillo inferri visum est, V. 172, 45 *sqq.* Omen, quod in deliberationem incidit, omnes impellit, ut urbem patriam retineant et inter annum nova tota et muris et ædificiis privatis absoluta est, V. 173, 31 *sqq.*

Sequente bello Æquorum, Volscorum, Latinorum et Etruscorum, cum tribuni militum a Latinis in obsidione habeantur, Camillus tertium dictator creatur, V. 174, 18 *sqq.* Duæ narrationes hoc de bello, prima fabulosa de Tutula vel Philoti ancilla (V. 174, 28 *sqq.*), altera dicit Camillum novo cum exercitu hostium a tergo consedisse, eorumque munitionibus incensis plerosque interfecisse, V. 175, 26 *sqq.* Exinde Æquorum urbem capit, Volscos in deditionem redigit et Sutrium jam captum ab Etruscis eodem die redimit, V. 176, 11 *sqq.* Cum M. Manlius seditiones agitet, Camillus rursus tribunus militum creatus judicium e Capitolii conspectu in lucum Petelinum conducit, ubi Manlius damnatur, V. 176, 44 *sqq.* Tribunatum militum sextum invitus suscipere coactus contra Prænestinos et Volscos ducit; L. Furius collega pugnam temere conserit et funditur; Camillus valetudinarius fugientes sistit, postero die hostes confligat; Satricum coloniam Romanorum ab Etruscis captam redimit, V. 177, 41 *sqq.* Eodem sexto tribunatu Tusculanos defectos recipit, V. 178, 30 *sqq.* Quartum dictator creatus contra Licinium Stolonem mox morbi specie magistratu se abdicat, V. 179, 8 *sqq.* Quintum dictator contra Gallos alteram invasionem ab Adriatico mari facientes arma militum ad vim barbaricorum gladiorum perferendum aptat et hostes cunctando securos ad Anienem fluvium confligit, V. 179, 47 *sqq.* Camillo dictatura adhuc fungente concedit senatus, ut alter consulum e plebe creetur; templum Concordiæ a Camillo votum, V. 181, 14 *sqq.* Insequente anno, pestilentia grassante, absumptus est, V. 181, 34 *sqq.*

Camma, uxor Sinati tetrarchæ Galatiæ, quo interfecto a Sinorige, huic ambienti ipsam venenum ad aram propinans

maritum ulciscitur, M. 318, 17 *sqq.*; *cfr.* M. 939, 10 *sqq.*
Campania, V. 664, 32; V. 924, 47; V. 1030, 40. Campanus ager, V. 1042, 32.
Campus Martius, V. 621, 44.
Camulatus, a M. Bruto ad hostes transit in pugna ad Philippos, V. 1200, 29.
Camurius, miles quidam, percussor Galbæ imperatoris fertur, V. 1269, 31.
Canathrum, imago gryphorum et hircocervorum, in quibus Spartani filias vehunt in pompis, V. 723, 19.
Cancri, nascentes ad locum, cui Asterium nomen, in Tenedo, M. 488, 2. Sues cancros fluviatiles comedentes capitis dolore liberantur, M. 1123, 40.
Candaules, Lydorum rex, in suæ uxoris cubile inducit Gygen, M. 754, 8; a Gyge deficiente necatur, M. 371, 50.
Candidatis cur mos erat, ut sine tunica in toga magistratum peterent? M. 340, 43.
Canethus, Scironis pater, V. 13, 35; vel Sinis, *ibid.* 36.
Canicius, dux agminis gladiatorum a Spartaco defecti, V. 656, 2.
Canicula, stella, Isidis habita ab Ægyptiis, M. 439, 31.
Canidius, tribunus plebis, rogationem fert, ut Pompejus Ptolemæum Alexandrinis reconciliet, V. 769, 49; Catonis minoris amicus, V. 925, 50; V. 926, 36; V. 927, 7, 11; præmissus ab hoc in Cyprum, V. 925, 50.
Canidius, Antonii legatus in Armenia, Armenios regesque Iberorum et Albanorum vincit, V. 1111, 7; in expeditione contra Parthos, V. 1116, 14; corruptus a Cleopatra persuadet Antonio, ut illam secum in civile bellum ducat, V. 1123, 8, 16 *sqq.*; V. 1127, 16; V. 1128, 10; V. 1129, 50; noctu clam ab exercitu profugit, V. 1130, 29; ipse amissi ad Actium exercitus nuntium Antonio affert, V. 1131, 54.
Caninius Rebilius, consul suffectus a Cæsare in unam diem, V. 876, 52.
Canis immolatio in Lupercalibus sacris, V. 36, 43; V 37, 8; M. 345, 33 *sqq.* Alcibiadis canis, V. 234, 8 *cfr.* M. 223, 42; Xanthippi, V. 140, 10; canis sepulcrum, *ibid* 15; canis Æsopicus, M. 186, 27; canem cur immolarent Manæ Genetæ, M. 341, 52 *sqq*; canem Argivi Lucinæ immolant, M. 341, 49; cur Laribus canis apponatur, ipsi autem caninis pellibus amiciantur, M. 341, 27; canis Pani sacer ob caprarum custodiam, M. 345, 49; Anubis est forma, M. 451, 1, *ibid.* 7; animal Ægyptiis honoratissimum, M. 451, 8; canis et capræ contactu ac nominatione Diali flamini cur sit interdictum, M. 357, 52; canes a Delo insula et arce Atheniensi cur arcerentur, M. 358, 10; Dianæ sacer, M. 463, 51; canum iratorum morsus immedicabiliores, M. 829, 26; canum salutatio in venando, M. 1001, 48; quæ sit canis lignea apud Locros, M. 363, 12; canes salsamento esu citius concipiunt, M. 1116, 11; canis in venando ratiocinatio, M. 1186, 7; canis hero caput amputari prohibuit, donec confoderetur, M. 1186, 25; Pyrrho heri sui prodit percussores, M. 1186, 28 *sqq.*; Hesiodi canis, M. 1186, 43; canis nomine Capparus, templo Æsculapii custos Athenis, sacrilegum prodit, M. 1186, 45 *sqq.*; Astus canis in rogum se cum hero comburendum conjicit, M. 1187, 36; Hyrcanus canis Lysimachi in rogum ejus se conjicit, *ibid.* 33; Indici canes ad Alexandrum adducti, M. 1188, 15; canis mimi cujusdam personam agens in scena, M. 1191, 40; canes nauseantes herba quadam choleram ejiciunt, M. 1192, 13; regiis honoribus colitur apud Æthiopes quosdam, M. 1301, 43; canibus victimis utuntur Cares, Ps. 169, 19; canes Indici dono dati Alexandro, Ps. 77, 14.
Canis, stella Isidis, M. 439, 32 (Ægyptiis Sothis).
Cannæ, Apuliæ oppidum; pugna apud Cannas, V. 361, 16; V. 218, 30 *sqq.*
Canops, (Carbo?) M. 652, 24.
Canopus (Κάνωβος), gubernator et stella, M. 439, 53.
Canopus (Κάνωβος), urbs in insula Nili in mare exeuntis, V. 980, 44; V. 1141, 21. Canopicum ostium, V. 810, 50; *cfr.* V. 110, 48. Canopicum oraculum, M. 442, 24.
Cantabrici tumultus sub Augusto, M. 396, 3.
Canthario, Arcas, qui ad Eleos bellum Arcadibus facientes perfugit, cum per Lycæum cum præda transierit, bello soluto a Spartanis Arcadibus traditur, M. 370, 7.
Cantharis, M. 26, 17. Ferunt eam in se habere quoddam damni, quod injunxit, remedium, M. 970, 13; M. 650, 40. Cantharis muribus, proverb., Ps 170, 6.
Cantharolethum, locus apud Olynthum, a fabula de cantharis nomen ducens, M. 574, 32.
Cantharus portus, pars Piræei portus, V. 900, 2.
Cantharus, Ægyptiis sacer habitus, M. 465, 31.
Cantilenæ: M. 187, 2 (molaris); M. 366, 66 (Ænianium virginum); M. 268, 17 (puellarum Bottiæarum: ἰωμεν εἰς Ἀθήνας); M. 410, 36 (ἁρμάτειος νομος); M. 445, 42 (θρῆνος ἱερὸς ἐπὶ τοῦ Κρόνου); M. 446, 8 (Elearum mulierum hymnus in Bacchum: Ἐλθεῖν, ἥρω Διόνυσε κτλ.; *cfr.* M. 368, 31); M. 475, 7 (hymnus in Dionysum); M. 659, 6 *sqq.* (chorus Spartanorum senum, juvenum et puerorum); M. 798, 13; M. 859, 12 (ἱππόθορος ν.μος); M. 914, 6 *sqq.* (Ἀπέλαστον ἵππον κτλ.); *ibid.* 10 (οἷος ἀνὰ Δώτιον κτλ.); M. 930, 12 *sqq.* (ὦ παῖδες, οἳ χαρίτων τε καὶ πατέρων λάχετ' ἐσθλῶν κτλ.); Martis nomus, M. 1395, 4; Metroa, *ibid.* 5; Minervæ nomus, M. 1397, 21, *ibid.* 28; Doriæ cantilenæ, M. 1397, 34; cantilena Thracum (Μὴ τότε φρονήσῃς, ὅταν ἴσῃ μάτην φρονῶν), Ps. 82, 45; cantilena Bœotiorum, Ps. 169, 31.
Canuleja, una de primis Vestalibus a Numa constitutis, V. 79, 17.
Canulia, Papirii Tolucri filia, a fratre vitiata, gladio se a patre misso interficit, M. 384, 26.
Canusium, Dauniæ urbs in Italia, V. 361, 18; prœlia inter Marcellum et Hannibalem ad Canusium, V. 373, 24 *sqq.*
Canus, tibicen apud Galbam Imperatorem, V. 1263, 3. Dictum ejus, M. 960, 33.
Canutius, histrio quidam, V. 1184, 46.
Capaneus, persona ex fabula Euripidis, V. 333, 45.
Capellæ Cretenses, *vide* Creta.
Capenates, gens Italica, a Camillo depugnati, durante bello Etrusco, V. 155, 19; V. 156, 47; V. 163, 9.
Caphena, virgo Caria, quæ Nymphæo amato Carum insidias indicat, M. 305, 4 *sqq.*
Caphis Phocensis, Sullæ amicus, Delphos ab hoc missus, qui donaria avehat, V. 548, 29 *sqq.* Hortensium per Parnassum et Tithoram ad Sullam deducit, V. 550, 16 *sqq.*
Caphisias, Thebanus, Epaminondæ frater, persona dialogi, M. 694 *sqq.*; M. 695, 19; M. 596, 56.
Caphisias, unus ex Arati sociis Nicoclem subvertentis, V. 1226, 53; V. 1227, 31.
Caphisias, tibicen celeber, V. 462, 13; M. 220, 36.
Caphisiodorus, Epaminondæ Thebani amasius, cum eo apud Mantineam occubuit et juxta sepultus est, M. 930, 42.
Caphisus, Theonis filius, M. 883, 16.
Caphyæ, Arcadiæ urbs, V. 962, 10; V. 1250, 21.
Capito, piscis, mucore suo vivit, M. 1182, 6.
Capito (Fontejus), mittitur ab Antonio, qui Cleopatram in Syriam adducat, V. 1111, 50.
Capitolinus (Quinctius), dictator contra Manlium creatus, V. 177, 10.
Capitolinus, M. Claudii Marcelli in ædilitate collega, impudicitiæ ab hoc accusatus damnatur, V. 356, 37 *sqq.*
Capitolini ludi, Quæst. Rom. LIII, cur ludis Capitolinis præconis voce proclamant Sardianos venales, et senex

quidam ludibrii gratia producitur bullam collo appensam gerens puerilem? M. 343, 6.
Capitolium, Romæ propugnaculum, V. 32, 28; V. 76, 8; V. 124, 14; *ibid.* 19, 33; V. 169, 10, *ibid.* 16; V. 560, 31; V. 846, 45; V. 847, 4; V. 879, 3; a Sabinis captum, V. 32, 10 *sqq.* Capitolii dedicatio, V. 124, 19 *sqq.* Prope Capitolium habitare cur non liceret patriciis, M. 352, 36.
Cappadoces, V. 598, 2; V. 607, 38.
Cappadocia, V. 505, 18; V. 507, 11; V. 541, 36; V. 591, 27; V. 603, 32; V. 756, 30; V. 947, 35; V. 1048, 41.
Cappadocia dea, Romanis culta, V. 546, 6.
Capparis, usus in appetitu instaurando, M. 846, 28.
Capparus, canis nomen, M. 1186, 50.
Capra, immolata a Lacedæmoniorum rege, acie jam instructa, V. 64, 1; capræ cum tactu, tum nominatione abstinere flaminem Dialem cur juberet lex, M. 357, 52; capra morbo comitiali obnoxia, M. 358, 1. Capræ sanitas ut exploretur, M. 531, 19. Capra eryngium in os sumente, totus subsistit grex, M. 675, 41. Cretenses capellæ dictamno eso ejiciunt infixa ipsis spicula, M. 1192, 37; *cfr.* M. 1213, 44. Capræ, oriente Sirio, ad solem orientem convertuntur, M. 1193, 4. Capra nutrit Jovem, absque eo intra sidera refertur, cornu altero Amaltheæ dato, Ps. 172, 40 *sqq.* Capræ, temperaturæ signum, Fr. 35, 41.
Capræ palus, Romæ, V. 175, 23.
Capræ, insula, M. 727, 48.
C. Caprarius, M. 391, 15; de nomine, V. 123, 8.
Capratinæ Nonæ, festum Romanum, cujus origo duplicem habet explicationem, vel in memoriam diei, quo Romulus vita decessit, celebratum et ob Capræ paludem ita dictum, vel a caprifico arbore appellatum celebri facta in bello contra Latinos post Gallos a Camillo ejectos, V. 42, 44 *sqq.*; *cfr.* V. 175, 1 *sqq.*
Caprificus, arbor celebris reddita, unde Capratinæ Nonæ nomen ducunt, V. 42, 44 *sqq.*; *cfr.* V. 175, 1 *sqq.*; M. 384, 50 *sqq.* Caprificus silvestris, M. 853, 44.
Capua, Campaniæ urbs, in ditionem Hannibalis venit, V. 220, 27; recipitur a Fulvio et Appio consulibus, V. 228, 11.
Caput, cur raderetur in sacrificiis, M. 431, 7. Capite velato deos, retecto homines, cur venerarentur Romani, M. 328, 28. Capite carens versus, Ps. 173, 33; qualis *ibid.* 41; *cfr.* Ps. 175, 19 *et* 21.
Carabus, piscis, M. 1198, 5.
Caraneus, Heraclides, Alexandri Magni avus, V. 793, 21.
Carbilius (Sp.), primus inter Romanos divortium cum uxore fecit anno a. u. c. ducentesimo ac trigesimo, V. 92, 28; V. 46, 24; M. 343, 41; M. 329, 42.
Carbilius (Sp.), prioris libertus, primus ludum litterarium aperuit Romæ, M. 343, 41; literam g ceteris Romanorum literis adjecit, M. 342, 21.
Carbo, consul, victus a Cimbris, V. 474, 38. Carbo et Cinna, Sulla absente, Romæ in amicos ejus grassantur, V. 556, 41 (*cfr.* V. 681, 10, 46; V. 691, 45; V. 1189, 14; M. 978, 26). Post Cinnæ interfectionem rerum potitur, V. 741, 1, 17, 26, 30. Pugna equitum contra Pompejum ad Arsim fluvium, V. 742, 2. Noctu profugiens Africam petit, V. 562, 1; cum classe prope Siciliam altum tenet, V. 743, 21; captum Pompejus necari jubet, V. 743, 53 *sqq.* — Dictum de Sulla, V. 561, 12.
Carcinus, M. 428, 10 (*cfr.* Fragm. Tragic. p. 83).
Cardax, scurra, M. 1340, 5.
Cardia, urbs Chersonesi Thraciæ, V. 695, 23.
Carduelis in parum odium, M. 650, 3.
Cares, a Persis vocantur Galli, V. 1211, 2.
Caria, colonia ab Joxo et Ornyto in Cariam deducta, V. 4, 54
Caricum sacrificium, proverb., quia Cares victimis utantur canibus, Ps. 169, 18 *sqq.*
Carinnas, dux exercitus, factionis Carbonianæ, V. 741, 40.
Carmania, Persiæ regio, V. 837, 44.
Carmanius (Carmanorius?), mons Thraciæ, Ps. 82, 24.
Carmanor, Bacchi et Alexirrhoæ filius, inter venandum ab aprino porco vulneratus moritur, Ps. 86, 3.
Carmanor, olim dicebatur Inachus fluvius, Ps. 93, 21 *et* 25.
Carmanorius mons, dictus a Carmanore Bacchi et Alexirrhoæ filio, postea Tmolus denominatur, Ps. 86, 2 *sqq.* *ibid.* 7.
Carmenta dea. Quæst. Rom. LVI, quamobrem Carmentæ templum matronæ et antiquitus dedicaverunt et hodie inprimis colunt? de origine ejus, nomine, potentia, M. 343, 1 *sqq.*; *cfr.* V. 36, 12 *sqq.* Carmentalia sacra, V. 36, 11. Carmentalis porta Romæ, V. 169, 28.
Κάρνεια, festum Spartæ, M. 294, 40; M. 1385, 35; Cyrenæ, M. 874, 32.
Κάρνειος μήν, idem Syracusanis, qui Metagitnion Atheniensibus, V. 646, 53.
Carneades, princeps Academiæ novæ, V. 620, 42; *cfr.* V. 1029, 18; M. 1295, 39; Cyrenæ natus est, quum ibi Carnea celebrarentur, M. 874, 32; Romam venit, studia adolescentum Romanorum, Catonis adversatio, V. 417, 27 *sqq.*; in Stoicos (Chrysippum) invehitur, M. 622, 37; *cfr.* M. 1267, 31; Clitomachum Græcos mores institutaque amplecti docuit, M. 403, 16.
Sententiæ, M. 71, 1 (de divitum et regum filiis deque eorum assentatoribus); M. 575, 44 (πᾶν καὶ ὅλον εἰς λύπην τὸ ἀπροσδόκητον); M. 578, 42 (de aromatum pyxidibus); M. 621, 19 *sqq.* (de vocis modo); M. 1312, 38 (contra Antipatrum); M. 1332, 49; Carneades statuit unumquodque eorum, quæ natura exstiterunt, utilitatem consequi, si finem consequatur eum, ad quem a natura factum sit, Fr. 58, 4.
Carnes, cur locus, ubi publice venduntur, macellum dicatur, M. 342, 17; carnis crudæ contactu cur interdictum flamini Diali, M. 357, 31; cur carnes magis sub lunam putrescant, quam sub solem, M, 799, 1; carne suilla cur abstineant Judæi, M. 813, 39; ad carnium esum primi homines necessitate coacti, M. 1215, 49; de carnium esu orationes, M. 1215, 1 *sqq.*
Carneus mensis, V. 646, 53.
Carnutes, gens Gallica, V. 859. 5.
Carpyle, herba, quæ crescit in Indo fluvio, regio morbo laborantes liberat, Ps. 100, 11 *sqq.*
Carræ, Mesopotamiæ urbs, V. 667, 38; V. 669, 38; V. 670, 7.
Carthago. Carthaginienses victi a Gelone ad Himeram, M. 208, 5; conditiones pacis, M. 667, 42. Bellum contra Timoleontem, V. 283, 7 *sqq.*; V. 287, 22 *sqq.*; V. 292, 30 *sqq.*; V. 165, 10 *sqq.* Carthaginiensium mulieres capita tondebant pro patria, M. 1009, 45. Excidium urbis, V. 1153, 30. Colonia a C. Graccho Carthaginem deducta, quam Junoniam nominavit, V. 1001, 2; *ibid.* 29. Carthago instaurata a Cæsare, V. 876, 44. De Carthaginiensium ingeniis, M. 976, 23. Sacrificia liberorum Saturno oblata, M. 203, 28 *sqq.*; M. 208, 7. Vicesimum nonum (Metagitnionis) nefastum habent, V. 165, 22. Oppugnantur a Scipione majore, M. 237, 8 *sqq.* Carthaginiensium classis in Siciliæ specula numerata, M. 1325, 51.
Carthago Nova, urbs in Hispania, V. 682, 3.
Carthago, urbs in Armenia, V. 613, 44.
Carvilius, *vide* Sp. Carbilius.
Καρύαι, nux, cur ita sit dicta, M. 785, 4.
Caryatides, saltantes, V. 1215, 43.
Carystus, urbs Euboeæ, V. 1186, 12. Carystia rupes, M.

527, 29. Carystiorum proverb., super divitias Callicratis, Ps. 171, 36 *sqq.*
P. Casca, inter Bruti et Cassii conjuratos primus Cæsarem ferit, V. 882, 3 *sqq.*; V. 1180, 45; V. 1182, 10 *sqq.*; apud Brutum ad Philippos, V. 1198, 38.
Casia, quibus potissimum in locis proveniat, M. 755, 16.
Casilinum, Campaniæ urbs, V. 212, 10.
Casinum, Latii urbs, V. 212, 7.
Caspicum mare, V. 759, 23; V. 760, 10; de situ ejus et nexu cum Oceano, V. 823, 28 *sqq.*
Cassander (Casander), rex Thraciæ regionis; de uxoribus ejus Crotonice et Damasippe deque filii Hebri morte, Ps. 82, 6 *sqq.*
Cassander (Casander), dux Alexandri Magni, M. 261, 1; offensiones Alexandri, V. 841, 49 *sqq.*; ab Antipatro moriente tribunus militum renuntiatur, rebus præreptis Nicanorem Athenas mittit successorem Menylli, V. 901, 33 *sqq.*; dissidio cum Polysperchonte, V. 703, 47; Thebas instaurat, M. 668, 38; M. 993, 52; persecutio Pyrrhi, V. 458, 18 *sqq.*; Demadem ejusque filiam necat, V. 1027, 25. Statua ejus ab Atheniensibus conflatur, M. 676, 43. Mors Alexandri crimini ei datur, V. 1081, 4. Rex appellari cœpit, V. 1070, 19; a Demetrio Poliorceta profligatur ex Attica, V. 1073, 10; mortuus, V. 1080, 53.
Cassandra, Priami filia, M. 387, 24; V. 952, 51.
Cassandrea, urbs Macedoniæ, eadem quæ Potidæa ante erat appellata, V. 1087, 10.
Cassiopea, loci nomen in Epiro (?), M. 366, 18.
Cassitis omnibus necesse cristam innasci, M. 987, 53 (*vide etiam* Simonides); cassita Lemnis honorata, M. 465, 21; cassita volans cum galea aurea et hasta, M. 614, 6.
Cassius, signifer, ipsius filium proditorem fame peremptum inhumatum abjicit, M. 379, 26.
Cassius Brutus, prioris filius, in bello Latino hostibus pro mercede portas aperire instituit, deprehensus a patre fame interimitur, M. 379, 22 *sqq.*
Cassius, Galliæ Cisalpinæ præfectus, vincitur a Spartaco, V. 654, 45; quæstor M. Crassi, V. 661, 46; V. 662, 48; V. 664, 21, 53; V. 665, 8; V. 669, 26; V. 670, 17; Carris evadit cum equitibus quingentis in Syriam, V. 670, 50 *sqq.*
Q. Cassius, una cum Antonio Roma ad Cæsarem abit, V. 1095, 29.
Cassius Scæva, miles Cæsaris; factum ejus in pugna ad Dyrrhachium, V. 853, 2 *sqq.*
Cassius Longinus (M. 899, 18, nuntius de filii morte allatus). De ingenio ejus, V. 1173, 25. Puer Fausto Sullæ filio pugnos ingerit, V. 1177, 83. A Bruto Cæsari conciliatur, V. 1176, 2. Juniam Bruti sororem in matrimonio habet, V. 1176, 33. Contentio cum Bruto de prætura urbana, V. 1176, 28 *sqq*; *cfr.* V. 873, 33. Brutum contra Cæsarem instigat, causa inimicitiarum cum Cæsare, V. 1177, 15; *cfr.* 879, 40. Collocutio cum Bruto, conjuratio, V. 1178, 4 *sqq*; *cfr.* V. 1099, 19 *sqq.* Africa provincia ei decernitur post Cæsaris cædem, V. 1183, 25; *ibid.*, 33. Digressus a Bruto in Piræeo Syriam petit, V. 1188, 33. Revocatus cum eo convenit apud Smyrnam, V. 1188, 25 *sqq.* De moribus ejus, V. 1188, 46; V. 1189, 8. Trientem pecuniæ suæ Bruto dat, exinde Rhodum capit, V. 1189, 36 *sqq.* Rhodios cogit omne aurum et argentum sibi tradi, V. 1191, 4 *sqq.* Convenit cum Bruto Sardibus, offensæ et reprehensiones mutuæ, V. 1191, 37 *sqq.* Collocutio cum Bruto de spectro huic oblato, V. 1193, 11 *sqq.*; *cfr.* V. 881, 50. Quæ pugnam Philippicam antecedebant, V. 1193, 37 *sqq.*; V. 1194, 8 *sqq.* *ibid.* 46 *sqq.* Pugna Philippica prima, Cassii mors, V. 1196, 51 *sqq.*; *cfr.* V. 1103, 20 *sqq.*; V. 883, 53 *usque ad* V. 884, 2.
Cassius Severus; dictum ejus, M. 72, 51 (αὕτη ἡ παρρησία τὸν ἄνθρωπον ἀποκτενεῖ).
Castor, Rhodius, *cit.* M. 328, 53; M. 347, 50; M. 444, 14 (*cf.* Chronograph. Fragm. ed. Müller, Parisiis 1844, p. 181).
Castores, seu Tyndaridæ (Διόσκουροι), Athenis bellum inferunt, V. 17, 41, *et* V. 18, 16; ab Aphidno adoptati, V. 18, 24; Romæ visi, V. 256, 51; V. 529, 14. Tyndaridæ, M. 589, 24. Fabulæ de fraterno eorum amore, M. 586, 9; M. 587, 30. Auxilium ferunt tempestate jactatis, M. 518, 30; *cfr.* M. 1349, 27. Argivi Μιξαρχαγέταν appellant Castorem et sepultum apud se putant, M. 365, 42. Simulacra vetusta apud Spartanos, δόκανα dicta, describuntur, M. 579, 34. Castoris ædes Romæ, V. 545, 22; V. 739, 17; V. 921, 4, *ibid.* 38. Castoris et Pollucis templum in Samothrace, V. 320, 13; Delphis, V. 449, 4, *ibid.* 7. Castoreum carmen, M. 1393, 50. Castorum, qui pinguntur, similitudo formæ cum quadam dissimilitudine conjuncta, V. 983, 39. Alexander eis sacrificat, V. 827, 30. Sacer eis dies apud Romanos, V. 250, 51. Pollucis et Castoris stellæ ad navem apparent, V. 524, 40. Castoris et Pollucis aurigæ Amphytus Telquiusque, Ps. 77, 50 (*vide versionem*); *cfr.* Ps. 78, 3. Castores poenam sumunt de Eurymno calumniatore, Ps. 169, 20 *sqq.*
Castores, stellæ, M. 1084, 31; V. 524, 40.
Castoreum carmen, tibiis canere in prælio soliti Lacones, M. 1393, 50.
Castulo, Celtiberiæ urbs, V 679, 22.
Castus, dux agminis gladiatorum a Spartaco defecti, V. 556, 2.
Casus, fortunæ et contingentis collatio, M. 690, 40 *sqq.*; M. 691, 46.
Casuum commutatio apud Homerum, Ps. 115, 12 *sqq.*
Catabates, Demetrii cognomentum, V. 1066, 42.
Κατακαῦται, Tyrrheni dicuntur, qui pulsi Lemno Imbroque, deinde Laconica, Cretam appulerunt, ubi ex facto, quod narratur, hoc eis nomen evenit, M. 364, 53 *sqq.*
Κατάχρησις, quid, Ps. 108, 31.
Catana, Siciliæ urbs, V. 240, 53; V. 637, 10; V. 289, 28; V. 1172, 37.
Cataonia, regio Ciliciæ, V. 1089, 4.
Cataphracti, in Tigranis regis exercitu, V. 609, 23, *ibid.* 38 *et* 45 *et* 54.
Catapultæ in telum exclamatio Archidami, M. 230, 46.
Catenæ fabula (ὁ τῆς ἁλύσεως λόγος), M. 693, 41.
Κατήφεια, definitur, M. 639, 44.
Καθαρτήρ, ervus dicitur a Trallianis, qua de causa, vide, M. 372, 5.
Cathetus, Saliam, Annii Etruscorum regis filiam, raptam abducit Romam, exque ea Latinum et Saliam procreat, M. 388, 19.
L. Catilina, competitor Ciceronis in consulatu repulsam fert; flagitiosa ejus vita (fratrem occidit et postea impetrat a Sulla, ut eum tamquam vivum proscribat, V. 564, 45); consilia sinistra; rempublicam a Sulla institutam evertere conatus magnam urbanæ juventutis partem in conjurationem illicit, totam Etruriam et plerasque Cisalpinæ Galliæ partes ad defectionem impellit, V. 1033, 6 *sqq.*; *cfr.* V. 657, 39 *sqq.*; V. 847, 35 *sqq.* Iterum consulatum petit; dilato comitiorum die Cicero eum in senatu interrogat; hic insano responso suspiciones movet, ita ut rursus repulsam patiatur, V. 1034, 51 *sqq.* Morbus et vomica reipublicæ, M. 988, 36. Marcium et Cethegum Ciceroni immittit, insidiis detectis cum postridie in senatum venit purgandi se causa, perturbatur, jussusque a Cicerone urbe exire, cum trecentis armatis ad Manlium contendit, jamque ad viginti hominum millia coactis,

urbes obiens ad defectionem sollicitat, V. 1036, 9 *sqq.* Postquam de Lentuli et Cethegi exitu cognitum est (*cfr.* V. 917, 49 *sqq.*), plerique diffugiunt; cum reliquis ipse adversus Antonium commisso prœlio, cæditur, V. 1040, 23 *sqq.*

Cato, proavus Catonis Majoris, V. 401, 9.

Cato (M.), pater Catonis Majoris, V. 401, 8.

Cato (M. Major). Vita ejus, V. 401, 4 *sqq.*

De majoribus; cognomina ejus Cato et Priscus; facies ejus et corporis habitus; epigramma in eum; dicendi facultas; prima stipendia, V. 401, 4 *sqq.* Manii Curii exemplo et Nearchi Pythagorici sermonibus ad frugalitatem et continentiam impellitur; stipendia sub Fabio Maximo; sero ad Græcas disciplinas accedit, V. 402, 13 *sqq.* Valerius Flaccus Catoni auctor fit, ut rempublicam capessat, in petendo tribunatu et quæstura eum adjuvat, post simul cum eo summos magistratus ambit; Cato de senioribus maxime Fabium Maximum sectatur (*cfr.* M. 966, 15); quæstor sub Scipione Africano largitiones ejus reprehendit et dimissus in senatu accusat, V. 402, 48; *cfr.* V. 424, 47. Propter eloquentiam Demosthenes Romanus dictus, multo magis ob vitæ frugalitatem in admiratione habetur; varia hujus rei exempla, V. 403, 47 *sqq.* Durities ejus in servos et animalia, V. 404, 31 *sqq.* Maxime provinciam nactus Sardiniam continentiam suam cum facilitate et rursus cum severitate conjunctam ostendit, V. 405, 21 *sqq.* Orationis ejus forma, V. 404, 41 *sqq.* Sales ejus, M. 981, 9.

Consul factus Hispaniam citeriorem sorte obtinet provinciam; ingentem barbarorum exercitum auxilio Celtiberorum, quos mercede conducit, vincit, et una die omnium urbium intra Bætin flumen muros dejicit, etc., V. 408, 4 *sqq.*; *cfr.* M. 241, 26 *sqq.* Cum Scipio Africanus, Catonis inimicus, effecerit, ut imperio Catoni abrogato, ipse successor in Hispaniam mittatur, Cato Lacetanos gentem ante subjicit, sexcentos transfugas necat et triumphum agit Romæ, V. 408, 42 *sqq.* Tib. Sempronio legatus in Thracia et regionibus ad Istrum adjumento est, tribunus militum cum M. Acilio in Græciam adversus Antiochum it, legatus Corinthios, Patrenses, Ægienses, Athenienses Romanis conciliat; de oratione, quam Athenis habuit, V. 409, 17 *sqq.* Cum Antiochus castra in Thermopylarum angustiis posuerit, Cato noctu magno cum labore et periculo partem exercitus super montes ducit et Ætolos in excubiis positos in fugam disturbat, V. 409, 54 *sqq.*; *cfr.* V. 422, 23 *sqq.* Simul cum Manio de utraque parte hostes invadunt, et in præcipitia ac paludes detrusos perdunt, cujus facti Cato se ipse jactat, ipse quoque nuntius Romam mittitur, V. 410, 54 *sqq.*

Multæ ejus accusationes, ut Scipionis Majoris, Lucii Scipionis, Servii Galbæ, quem nonagenarius postulat; ipse quinquagies causam suam dicisse fertur et vitam produxit usque ad Scipionem minorem, V. 411, 29 *sqq.*; *cfr.* V. 422, 38. Censor decem annis post consulatum creatur, V. 412, 9; *cfr.* V. 422, 14; M. 241, 16. L. Valerium Flaccum collegam censuræ principem senatus legit, senatu movet cum alios multos, tum L. Quinctium, T. Quinctii Flaminini fratrem, qua de re causam dixit, porro Manilium, V. 413, 3 *sqq.*; *cfr.* V. 453, 5 *sqq.* Senatu movit quendam, quod, præsente filia, osculatus esset uxorem, M. 165, 42. Equum admit L. Scipioni, maxime offendit pensionibus in luxum irrogatis, V. 413, 50 *sqq.* Alia, quæ severe agit in censura; T. Quinctus locationes ab eo factas in senatu rescindit; Portia Basilica (*cfr.* V. 908, 31); statua Catonis in Salutis æde; laudes, in quibus ipse plurimus, V. 414, 23 *sqq.* De bonitate ejus erga uxorem, de negotiis rei familiaris, plurima de filii educatione, V. 415, 19 *sqq.* De tractatione servorum et quibus modis quæstum paraverit, V. 416, 31 *sqq.* Cum Carneades Academicus et Diogenes Stoicus Atheniensium legati, multam deprecatum venerint Romam omniumque oculos in suam eloquentiam converterint, Cato ægre ferens statuit quam primum decernendum esse de legatione legatosque honeste ex urbe amandandos, V. 417, 27 *sqq.* Contemptio et odium ejus in Græcas artes et disciplinas, etiam in medicinam, V. 418, 9 *sqq.* Senex jam, uxore amissa, Salonii filiam uxorem ducit, et Salonium filium ex ea tollit, priore filio in prætura mortuo; ceterum in republica consenescit, per otium libris scribendis et agriculturæ vacans, V. 418, 42 *sqq.*; *cfr.* V. 425, 4. Cœnæ, quas in agro familiaribus instruebat, V. 419, 49.

Missus ad Carthaginienses et Masinissam Numidiæ regem, divitiis et potentia urbis perterretur et Romam redit, ut bellum contra Carthaginienses suscipiendum suadeat, V. 420, 15 *sqq.* Sententia ejus: Videri sibi Carthaginem non debere esse; obtinuisse creditur ut tertium contra Carthaginienses bellum decerneretur; de posteris ejus, V. 420, 42 *sqq.*; *cfr.* V. 423, 27. Magistratum non sæpe gessit, M. 973, 31. Nullam non partem muneris publici subiit, M. 990, 18. Catonis et Flacci inimicitiæ ob vicinitatem, Fr. 22, 51. Cato agrum vendens hoc addidit, ejus esse bonum vicinum, Fr. 23, 6.

Scripta ejus citantur, V. 259, 11; V. 401, 8 *sqq*, *ibid.* 45; V. 402, 43; V. 404, 13 *sqq.*; V. 405, 15; V. 316, 23 (epistola ad filium; *cfr.* M. 337, 40); V. 424, 37; V. 408, 22 *sqq.*; V. 409, 48; V. 411, 14; V. 413, 32; V. 415, 7; V. 415, 51 (historiæ; *cfr.* V. 419, 49); V. 417, 7; V. 418, 19 (ad filium); V. 418, 30 (liber de ratione, quam in curatione et victu ægrotorum domesticorum teneat); V. 419, 35; V. 419, 53 (de agricultura); M. 340, 51.

Apophthegmata, M. 240, 11 *sqq.*; V. 332, 1 (de virtute et temeritate); V., 406, 5 (χαλεπὸν μέν ἐστιν, ὦ πολῖται, πρὸς γαστέρα λέγειν ὦτα οὐκ ἔχουσαν; *cfr.* M. 240, 11; M. 1156, 44; M. 1219, 9); V. 406, 7 (χαλεπὸν εἶναι σωθῆναι πόλιν, ἢ πωλεῖται πλείονος ἰχθὺς ἢ βοῦς; *cfr.* M. 240, 14; M. 811, 53); V. 406, 8 (ἑοικέναι προβάτοις τοὺς Ῥωμαίους, κτλ); V. 406, 13 (de mulierum dominatione; *cfr.* M. 240, 16); V. 406, 22 (τὸν δῆμον τῶν Ῥωμαίων οὐ μόνον ταῖς πορφύραις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τὰς τιμὰς ἐπιγράφειν, κτλ.); V. 406, 27 (Romanos ad meliora hortatur); V. 406, 31 (τοὺς δὲ πολλάκις ἄρχειν σπουδάζοντας ἔφη καθάπερ ἀγνοοῦντας τὴν ὁδὸν ἐκ μετὰ ῥαβδούχων ζητεῖν πορεύεσθαι, μὴ πλανηθῶσιν); V. 406, 34 (reprehendit cives, quod usdem sæpius magistratus deferant; *cfr.* M. 241, 8); V. 406, 37 (de inimico); V. 406, 40 (in eum, qui paternos agros maritimos vendidit; *cfr.* M. 241, 12); V. 406, 49 (φύσει τοῦτο τὸ ζῷον ὁ βασιλεὺς σαρκοφάγον ἐστί); V. 407, 1 (de inimicis; *cfr.* M. 658, 30); V. 407, 12 (de Scipionis rogatu pro Achæis; *cfr.* M. 241, 46); V. 407, 19 (de Polybio); V. 407, 27 (τοὺς φρονίμους ἔλεγε μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἀφρόνων ἢ τοὺς ἄφρονας ὑπὸ τῶν φρονίμων ὠφελεῖσθαι); V. 407, 31 (τῶν νέων ἔφη χαίρειν τοῖς ἐρυθριῶσι μᾶλλον ἢ τοῖς ὠχριῶσι, *cfr.* M. 36, 6; M. 240, 27; M. 610, 2); V. 407, 35 (in præpinguem); V. 407, 41 (τοῦ δ' ἐρῶντος ἔλεγε τὴν ψυχὴν ἐν ἀλλοτρίῳ σώματι ζῆν, *cfr.* M. 928, 1); V. 407, 42 (μεταμεληθῆναι δ' αὐτὸς ἐν παντὶ τῷ βίῳ τρεῖς μεταμελείας κτλ.); V. 407, 46 (de sene nequiter agente; *cfr.* M. 957, 37; M. 1011, 39); V. 407, 48 (de tribuno plebis veneficii nomine male audiente); V. 407, 52 (in impudicum); V. 408, 51 (de Scipione Africano majore)

V. 409, 44 (de Postumio Albino; *cfr.* M. 241, 54); V. 411, 45 (χρὴ τοῖς γονεῦσιν ἐναγίζειν οὐκ ἄρνας οὐδ' ἐρίφους, ἀλλ' ἐχθρῶν δάκρυα καὶ καταδίκας, *cfr.* V. 411, 45); V. 411, 52 (χαλεπόν ἐστιν ἐν ἄλλοις βεβιωκότα ἀνθρώποις ἐν ἄλλοις ἀπολογεῖσθαι, *cfr.* M. 958, 21); V. 414, 52 (de státuis sibi ponendis; *cfr.* M. 240, 36; M. 1000, 50); V. 415, 27 (τὸν τύπτοντα γαμετὴν ἢ παῖδα τοῖς ἐναγιωτάτοις ἔλεγεν ἱεροῖς προσφέρειν τὰς χεῖρας); V. 415, 29 (ἐν ἐπαίνῳ μεῖζονι τίθεσθαι τὸ γαμετὴν ἀγαθὸν ἢ τὸ μέγαν εἶναι συγκλητικόν); V. 417, 21 (οὐκ ἀνδρὸς, ἀλλὰ χήρας γυναικὸς εἶναι τὸ μειῶσαί τι τῶν ὑπαρχόντων); V. 418, 12 (de Socrate et Isocrate); V. 418, 48 (ὡς μακάριός ἐστι τοῦ Διὸς βροντῶντος); V. 419, 24 (ad filium, quum senex iterum uxorem duceret); V. 420, 42 (de ficubus ex Africa apportatis); V. 421, 20 (de Scipione minore; *cfr.* M. 983, 2); M. 152, 36 (τὰ μεγάλα μικρὰ ποιεῖν τὰ δὲ μικρὰ ἀναιρεῖν; *cfr.* M. 1007, 3), M. 989, 22 (τῶν αὐτῶν ἐστιν καὶ ποιεῖν τὰ μεγάλα κακὰ καὶ παύειν).

Cato (M.), Catonis Majoris filius, gladium in pugna adversus Perseum deperdit et recuperat, V. 416, 13 *sqq.* *cf.* V. 318, 20 *sqq.* Tertiam Æmilii Pauli filiam ducit, V. V. 307, 37. V. 318, 21. V. 416, 26. In prætura mortuus, 419, 22, *ibid.* 34.

Cato (Salonius), Catonis Majoris filius, *vide* Salonius.

Cato (M.), Salonii, Catone Majore nati, filius, avus Catonis Sapientis, V. 421, 26.

Cato (M. Porcius, Minor, Sapiens). Vita ejus, 906, 1 *sqq.* — Genus ejus (*cf.* V. 421, 26), pueri ingenium immobile, tardum ad discendum, firmum ad retinenda ea, quæ percepit, exempla ex ejus pueritia, V. 906, 1 *sqq.*; *cf.* M. 34, 4 *sqq.* Honor, qui Catoni habetur a pueris patriciis in celebrando ludo, quem Trojam vocant, V. 907, 22 *sqq.* Sulla, paternus Catonis amicus, in colloquium eum vocat, V. 907, 31 *sqq.* Amor erga Cæpionem fratrem, V. 907, 50 *sqq.*; *cf.* M. 590, 39. Flamen Apollinis creatur; Antipatrum Tyrium, philosophum Stoicum, socium sibi adsciscit; exercitationes oratoriæ, V. 908, 13 *sqq.* Primum producit eum in forum contentio de Porcia Basilica; oratio ejus cum admiratione excepta rem obtinet, V. 908, 31 *sqq.* Rursus exercitionibus rigidis omnis generis se subigit, V. 908, 46 *sqq.* De nocturnis ejus potationibus; rigidus victus, liberalitas erga amicos, V. 909, 4 *sqq.* Iambi scripti in Scipionem Metellum propter Lepidum, V. 909, 31 *sqq.* Atiliam Sorani filiam ducit, V. 909, 42. In bello Servili Gellio duci propter fratrem ultro se socium adjungit, præmia a Gellio oblata detrectat, V. 909, 47 *sqq.*

Tribunus militum factus, in Macedoniam ad Rubrium prætorem mittitur; exemplo, oratione, præmiis quoque supplicioque adhibitis milites acriores reddit et benevolentiam sibi conciliat, V. 910, 5 *sqq.* Pergamum navigat et inde Athenodorum Cordylionem secum in castra perducit, V. 910, 53 *sqq.*; *cf.* M. 959, 27. Luctus de fratre, Æni mortuo; sepulturæ et monumenti magnificentia, V. 911, 14 *sqq.* Magna benevolentiæ et gratiæ specimina tribunatu defuncto exhibentur, V. 911, 44 *sqq.* Peregrinatio in Asiam, V. 911, 49 *sqq.* Res ridicula, quæ Antiochiæ, Demetrii, Pompeji liberti, causa, usu venit Catoni, V. 912, 20 *sqq.*; *cf.* V. 763, 15 *sqq.* Honores ei habiti a Pompejo Magno, cum quo Ephesi convenit, V. 912, 46 *sqq.* Congressus cum Dejotaro Galata, ob munera oblata ita irritatur, ut statim discedat, V. 913, 24 *sqq.*

Romam reversus aut Athenodoro, aut amicis in foro operam dat; quæstor constitutus, potestatem ab imperitis quæstoribus concessam scribis restringit; dica hanc ob rem scribæ alicui scripta, defendente Lutatio Catulo, V. 913, 47 *sqq.* Quæ gesserit in quæstura, V. 914, 37 *usque ad* V. 915, 47. Nunquam a senatu abest, præsertim quum sentiat Pompejum id moliri, ut aliis negotiis eum detineat, V. 915, 48 *sqq.* Clodium novas res molientem urbe excedere cogit, V. 916, 11 *sqq.* Probabilitas ejus in proverbium abit, V. 916, 20 *sqq.* Jam in Lucaniam profecturus Romam redit ad tribunatum plebis petendum, cum in itinere Metellum Nepotem hujus magistratus petendi causa Romam reverti audiverit; simul cum illo creatur, V. 916, 34 *sqq.*; *cf.* V. 676, 10. Comitia consularia venalia esse videns, increpat hac de re populum, et Licinium Murenam accusat, qui absolvitur, Cicerone patrocinante, V. 917, 17 *sqq.*; *cf.* V. 1048, 21; V. 1058, 11; M. 109, 18. Priusquam tribunatum plebis ineat, Ciceronis firmat consulatum sententiaque sua in Cethegum et Lentulum lata Catilinariam conjurationem magna ex parte reprimit, V. 917, 49 *sqq.*; *cf.* V. 1039, 30. Oratio hac occasione habita, conscripta a Ciceronis ministris, sola, quæ Plutarchi temporibus exstabat, V. 918, 37 *sqq.* Altercatio cum Cæsare ob Serviliæ orta epistolam, V. 918, 47 *sqq.*; *cf.* V. 1175, 25 *sqq.* Gynæceum Catonis infortunatum, quum ob duas Servilias sorores, tum ob Atiliam uxorem, quam propter vitæ inhonestatem repudiare coactus est, V. 919, 7 *sqq.* Ducit deinde Marciam, Philippi filiam, quam post temporis, Philippo consentiente, Bibulo despondit, V. 919, 17 *sqq.* Lentulo cum sociis necato, Cæsare accusato et populum agitante, ad hunc placandum Cato legem frumentariam fert, V. 920, 6 *sqq*; *cf.* V. 848, 24; M. 999, 6. Metello, tribunatus plebis collegæ, legem promulganti, ut Pompejus cum exercitu in Italiam vocetur, obstat, constantiaque efficit, ut Metellus, re desperata, in Asiam abeat, senatum vero Metellum dedecore afficere passus non est, V. 920, 15 *sqq.*

Lucullo ex Asia reverso operam dat, ut Memmius accusationes omittere cogatur, Lucullo triumphus concedatur, V. 922, 21 *sqq.*; *cf.* V. 767, 21. Obtinet, ut senatus Pompejo, ut comitia consularia differantur, petenti obstet, V. 922, 27 *sqq.*; *cf.* V. 765, 46 *sqq.* Pompeium, qui una ex Catonis neptibus sibi, altera filio in matrimonium postulata eum amicitia sibi conjungere studebat, repudiat, V. 922, 46 *sqq*; *cf.* V. 765, 50 *sqq.* Lucullum in contentione de Ponticis constitutionibus adjuvat, unde fit, ut Pompejus Clodio et Cæsari se conjungat, V. 923, 29 *sqq.* Cæsarem petentem, ut comitia consularia differantur, diem totum dicendo exigens frustratur, V. 923, 39 *sqq.*; *cf.* V. 850, 47 *sqq.*; M. 982, 13. Cæsaris legibus agrariis repugnat; lege vi perlata, Ciceronis precibus perægre movetur, ut in eam juret, V. 924, 1 *sqq.*; *cf.* V. 768, 3 *sqq.* Solus Cæsari legem de Campania distribuenda ferenti contradicere ausus, in carcerem ab illo abduci jubetur, sed ipsius pudore victi opera liberatur; Catonis prædicationes, V. 924, 47 *sqq*; *cf.* V. 768, 44. A Clodio in Cyprum contra Ptolemæum amandatur, ne Ciceroni subsidio esse possit, V. 925, 21 *sqq.*; *cf* V. 768, 54; V. 856, 53. Canidium in Cyprum præmittit, ipse monito Ptolemæo, ut citra pugnam cedat, Rhodum se confert, V. 925, 47 *sqq.* Ptolemæo mortuo, cum magnæ relictæ ferantur divitiæ, Brutum in Cyprum mittit, Byzantiorum rebus compositis insequitur; nimia accuratione in supellectilibus vendendis cum plures, tunc maxime Munatium offendit, V. 926, 31 *sqq.*; *cf.* V. 1175, 29 *sqq.* Pecunias ex venditione redactas salvas affert Romam, rationes administrationis inter navigandum intercidunt, V. 927, 38 *sqq.* Honores Catoni redeunti habiti, V. 928, 5 *sqq.* Propter tribunicias Clodii tabulas a Cicerone revocato rescissas offensus amicitia ejus uti aliquamdiu omittit, V. 928, 28 *sqq*;

cf. V. 1047, 50 *sqq.* Domitio persuadet, ut adversus Pompejum et Crassum consulatum petere non desistat, vi vero foro pellitur, V. 929, 2 *sqq.*; *cf.* V. 771, 9 *sqq.*; V. 659, 1 *sqq.*; V. 675, 17. Iterum præturam petens a Pompeji et Crassi factione vi et largitione pellitur, V. 929, 30 *sqq.*; *cf.* V. 771, 21 *sqq.* Frustra C. Trebonii legibus de consularibus provinciis repugnat, frustra Pompejum, ne provinciæ Cæsari prorogentur, conatur deturbare, V. 930, 12 *sqq.* In annum sequentem prætor factus, nimia rusticitate de dignitate detraxisse videtur; lex de designatis magistratibus, V. 931, 1 *sqq.* Catonis responsum ad Pompeji convicia per Clodium ei immissa, V. 932, 8 *sqq.* M. Favonium amicum in ædilitate petenda adjuvat, spectacula ab eo edita adornat, præmiorum frugalitate et jocis sumptum aliorum irridet, V. 932, 33 *sqq.* Scipione, Hypsæo et Milone vi et armis de consulatu contendentibus, Catonis sententia factum est, ut Pompejus solus consul creetur, V. 933, 12 *sqq.*; *cf.* V. 772, 47 *sqq.*; V. 861, 3. Colloquium cum Pompejo, V. 933, 37 *sqq.*; *cf.* V. 773, 20. Severitas ejus in judiciis a Pompejo de largitionibus constitutis; Planci causa, V. 933, 47 *sqq.*; *cf.* V. 774, 4.

Cæsare rebus imminente, ipse consulatum petit, lege antea lata, ut qui magistratum ambiant, ipsi prehensent, sed, ut ipse dicit, populo invisus ob mores repulsam fert, V. 934, 17 *sqq.*; *cf.* V. 886, 15 *sqq.*; V. 653, 9. Sententia Cæsarem Germanis victis esse tradendum, V. 935, 9 *sqq*; *cf.* V. 676, 53. Oratio ejus in Cæsarem, litteris hujus occasionem præbentibus, V. 935, 19 *sqq.*; *cf.* V. 774, 33. Propositæ a Cicerone pacificationi inter Pompejum et Cæsarem repugnat, V. 776, 32; V. 777, 12; V. 1095, 26. Cæsare in Italiam irrumpente, senatui auctor fit summam rerum Pompejo permittendi (*cf.* V. 777, 16); ipse Pompejum urbe excedentem sequitur, familia et filiabus Marciæ denuo ductæ traditis, V. 935, 44 *sqq.* Mœstitia ejus perpetua hac ex die; sorte Siciliam nactus, Syracusas venit, sed cum Asinius Pollio Messanam appulerit, ad Pompejum se confert; consilia Pompejo data, V. 936, 25 *sqq.* Missus in Asiam Serviliam sororem secum Rhodum abducit, Rhodiis in suam partem pertractis, ad Pompejum redit, V. 937, 1 *sqq.*; V. 868, 9; V. 779, 15. Pompeji animus erga Catonem; oratio hujus ad milites ante prœlium ad Dyrrhachium, V. 937, 13 *sqq.*; *cf.* V. 780, 40 *sqq.* Ciceronem ad Pompejum accedentem objurgat, V. 1049, 46. A Pompejo Cæsarem in Thessaliam persequente pecuniis et hominibus Dyrrhachii relictis præficitur, V. 937, 47 *sqq.* Accepta apud Pharsalum clade Corcyram ad classem trajicit ibique Ciceronem a Pompeji junioris aliorumque ira servat, V. 938, 2 *sqq.*; V. 1050, 40. Ad Pompejum contendens in Africæ ora in filium ejus incidit de patris morte referentem, exinde dux creatus Cyrenæ excipitur, unde ad Scipionem et Jubam regem contendit, V. 938, 17 *sqq.*; *cf.* V. 786, 33. Scipionem et Varum inter se dissidentes et Jubam adulantes in gratiam reducit; Scipioni imperium concedit, V. 938, 47 *sqq.* Scipionem Uticam exscindere non patitur, sed ipse eam custodiam in se recipit, Scipioni consulit, ut tempus trahat, spretus de rebus desperat, V. 939, 15 *sqq.* Nuntio allato de Scipionis et Jubæ apud Thapsum clade, trecentos Romanos, quos pro senatu legerat, congregat, et oratione habita efficit, ut ipsis opibusque suis uti eum jubeant, V. 940, 4 *sqq.* Litteris a Juba et Scipione allatis rescribit, ut Uticæ se abstineant, V. 941, 18 *sqq.* Equites cladi Thapsiensi elapsos tamdiu modo retinere potest dum senatorios viros, aliosque amicos et hospites navibus educit, V. 942, 2 *sqq.* L. Cæsarem ad C. Cæsarem mittit de trecentorum salute, V. 944, 24 *sqq.* Filium hortatur, ne ad rempublicam accedat, V. 944, 37 *sqq.* Convivium ante noctem, qua mortem sibi consciscit, V. 944, 53 *sqq.* Catonis mors, quæque antea eadem nocte egit, V. 945, 15 *sqq.*; *cf.* V. 874, 43; V. 954, 47. Sepultura ejus et statua apud Uticam ad mare, V. 947, 5 *sqq.* Annos duodequinquaginta natus diem obiit, V. 947, 32.

Dicta, V. 619, 29 *sqq.* (οὐ παύσῃ σὺ πλουτῶν μὲν ὡς Κράσσος, ζῶν δὲ ὡς ὁ Λούκουλλος, λέγων δὲ ὡς ὁ Κάτων); V. 767, 47 (de Pompejo et Cæsare); V. 914, 15 *sqq.* (de Catulo; *cf.* M. 646, 39; M. 987, 26); V. 1058, 11 *sqq.* (de Cicerone); M. 1296, 13 (in Cæsarem).

Cato (M.), philosophi filius, cum patre Uticæ, V. 944, 12, 41; V. 945, 52. De ingenio ejus et amoribus, scripta in eum, V. 947, 33 *sqq.* Præclara ejus mors apud Philippos, 947, 46 *sqq.*; *cf.* V. 1200, 48.

Catulus (Lutatius), Marii in quarto consulatu collega, V. 493, 25; per Noricum Cimbri ad eum pergunt, V. 493, 48; de jugis Alpium contra Cimbros desperans et Athesi fluvio propugnaculo usurus utrique ripæ castella ponte juncta imponit, sed a barbaris inde detruditur, V. 499, 7 *sqq.*; *cf.* M. 245, 42; media acie ad Vercellas a Mario constituitur, V. 500, 48, 51; V. 501, 5. Sulla apud eum, V. 501, 42; *cf.* V. 541, 3. Pugna ad Vercellas, victoria, triumphus cum Mario, V. 500, 38 *usque ad* V. 502, 48. Mors ejus in cæde Mariana, V. 515, 12 *sqq.* Nomen ejus templo Jovis Capitolini a Sulla ædificato, qui ante dedicationem morte obierat, inscriptum, V. 125, 6.

Catulus (Lutatius), pontificatum petit cum C. Cæsare, V. 847, 19; M. 250, 28; alia, V. 847, 8, *ibid.* 33; M. Crassi in censura collega, V. 657, 35; V. 658, 10; scribam quendam defendens contra Catonem ac se causa inferiorem videns, palam pro eo deprecatur, V. 914, 15 *sqq.*; *cf.* M. 646, 39; M. 914, 15 *sqq*; M. 987, 26; adversatur Cæsaris sententiæ de Catilinæ conjuratis, V. 1039, 29; consul cum Lepido, V. 747, 4, 24; V. 748, 17; contra legem Gabiniam dicit, V. 753, 42 *sqq.*; item contra Maniliam, V. 757, 43; censor apud Catonem quæstorem deprecatus pro quodam repulsam fert, M. 646, 41; M. 987, 26. — Dictum ad judices, qui Clodium solverant, V. 1044, 41.

Caucasus mons, cur Boreæ lectus prius appellabatur, Ps. 84, 7 *sqq.*; cur postea Caucasus, Ps. 84, 14 *sqq.*

Caucasus, mons Scythiæ, Ps. 95, 30 (Saturnus ibi latens).

Caucasus, pastor, dissecatur a Prometheo, ut ex visceribus ejus prædicat; in honorem ejus nox Caucasus nuncupatur, Ps. 84, 19 *sqq.*

Cauda mutilatus versus, Ps. 173, 33: qualis, Ps. 174, 3; *cf.* Ps. 175, 20 *et* 32.

Caudinæ furcæ, M. 376, 50.

Caulonia, urbs Bruttii, V. 223, 44; V. 1156, 24.

Caunia navis, appellata de Cauno, urbe Cariæ, V. 647, 50.

Caunii, populus Cariæ, in exercitu Artoxerxis Mnemonis, quorum unus Cyrum minorem confodit, V. 1211, 38 *sqq*; *cf.* V. 1213, 6, 28. Caunius, qui utriculum cum aqua præbuerat, dives et honoratus redditus ab Artoxerxe rege, V. 1218, 7.

Caunus, V. 1089, 53.

Causæ, M. 690, 41 *sqq.*

Cebalinus, Macedo, cum Nicomacho fratre, Limni insidias defert ad Alexandrum, V. 826, 20 *sqq.*

Cebes, Thebanus, Socratis discipulus, M. 13, 27; M. 701, 27; M. 712, 40; *cit.* Fr. 13, 32.

Cecropidæ, id est Athenienses, Ps. 62, 46.

Cecrops, a priscis biformis dictus, M. 667, 30.

Cedicius (M.), Camilli æqualis, V. 161, 42 *sqq.*; *cf.* V. 172, 44.

Κείρασθαι, de vocis origine, M. 1195, 26
Celænæ, Phrygiæ superioris urbs; aurea Anchuri ara, M. 377, 24; V. 701, 9; V. 1064, 25; Ps. 88, 2.
Celer, Romuli sodalis, a nonnullis Romum cecidisse traditur; in Etruriam exsulatum ivit; ab eo veloces apud Romanos vocantur Celeres, V. 27, 3; *ibid.* 6.
Celeres, ministri circum Romulum regem, V. 27, 6; V. 39, 54; dimissi a Numa, V. 76, 22.
Celeus (heros Eleusinius), primus bonorum virorum conventum instituisse idque Prytaneum appellasse fertur, M. 811, 10.
Celmis in ferro, proverb., Ps. 165, 1. Celmis in Ida fuit validissimi ferri faber, *ibid.* 3.
Celsus (Clodius), Antiochensis, Nymphidii amicus, V. 1261, 24.
Celsus Marius, amicus Galbæ, V. 1268, 39; servatur ab Othone, V. 1270, 6; V. 1271, 1 *sqq.*
Celtæ. Mulieres Celticæ bellum civile dijudicant, unde consultationibus de bello et pace adhibentur; fœdus ictum cum Hannibale, M. 304, 26; V. 490, 38. — Celtæ Lugum vocant Corvum, Ps. 85, 11. Dunum vero locum eminentem, *ibid.* 12. Celtica Gallia, Ps. 94, 32.
Celtiberi, mercede conducti a Catone, V. 408, 10. Castulo Celtiberiæ urbs, V. 679, 22. Ferro aciem parant, eo in terram defosso crassas terrestresque partes expurgantes, M. 618, 17.
Celtiberus, ab Arare fratre offenditur dilaniatus a feris, Ps. 84, 37.
Celtorii, V. 162, 9.
Celtoscythæ, nomen universi Teutonum et Cimbrorum exercitus, V. 490, 47.
Cenchreæ, oppidum in Isthmo, portus Corinthi, V. 927, 49; V. 1236, 46; V. 347, 6; V. 1239, 49.
Cenchreæ, Atticæ castellum, V. 1073, 16.
Cenchritis, herba, mente alienatis decocta datur potanda, Ps. 95, 20.
Ceninenses, populus Italicus, Acrone rege cæso a Romulo, oppido capto et demolito, in civitatem Romanam æquo jure recipiuntur, V. 31, 20 *sqq.*
Censorinus (Marcius), legem tulit, ne cui censuram bis petere liceat, V. 255, 35.
Censorinus, Sullæ proprætori ex Asia reverso repetundarum dicit diem, sed ab accusatione desistit, V. 543, 10 *sqq.*; socius P. Crassi in bello Parthico, V. 666, 35; mortuus ipsius manu cum P. Crasso, V. 667, 47.
Censorinus (L.), Græcis rebus præfectus ab Antonio, V. 1104, 14.
Censura Romana, circumscriptio muneris, V. 412, 13 *sqq.* Quæst. Rom. XCVIII, cur censores, ubi magistratum acceperunt, nihil prius habent locatione alimentorum pro sacris anseribus et simulacri exornatione? M. 354, 25. Jus censoris, V. 329, 29.
Census Atticus, V. 105, 4 *sqq.* Census Romæ, V. 123, 20 *sqq.*; civibus Romanis remissus, V. 328, 51 *sqq.* Census sub Æmilio Paulo censore, V. 329, 33.
Centauri a Lapithis depugnantur, V. 15, 54 *et* V. 16, 34 *sqq.*; V. 948, 12.
Centaurium, herba, M. 1150, 9.
Centimani, V. 366, 35.
Centro (de) Universi disputatio, M. 1132, 9 *sqq.*
Κεφαλαὶ τῆς μεγάλης Σύρτεως, V. 1155, 34.
Cephalo, amicus quidam Arati, V. 1253, 34.
Cephalus, legum lator Corinthius, a Timoleonte Syracusas arcessitur, V. 296, 48.
Cephalus, Lysiæ oratoris pater, Syracusanus, qui Athenas commigravit, M. 1018, 1; *ibid.* alius Cephalus, hujus avus; *cf.* M. 1018, 14.
Cephalus, persona ex Platonis dialogo, M. 1272, 12.
Cephisocrates, causam dicit, M. 76, 41.
Cephisodorus, Thebanus, socius Pelopidæ, V. 339, 13; *cf.* M. 719, 27; M. 720, 26; M. 721, 50.
Cephisodorus, Atheniensis, fictor, Phocionis uxoris frater, V. 895, 11; *cf.* M. 1036, 39.
Cephisodorus, Praxitelis filius, M. 1028, 15.
Cephisophon, Sparta ejectus, M. 296, 7.
Cephisus, Eliei Tanagræi pater, M. 370, 15.
Cephisus, flumen Phocidis, V. 552, 8; V. 556, 2; V. 798, 5; M. 776, 1.
Cepio, Terpandri discipulus, secundum quem Asiatica cithara est facta, M. 1385, 31.
Κηπίων νόμος αὐλῳδικός, M. 1384, 29, *ibid.* 34.
Ceramicus, Atheuis, V. 528, 15; V. 549, 49; V. 550, 19; V. 575, 26; V. 903, 38; M. 611, 21; M. 1027, 41.
Κεράσβολον semen, M. 853, 1 *sqq.*
Κέρατα, mons in confinio Megaricæ et Atticæ, V. 141, 51.
Ceraton ara, ex cornibus, sinistris omnibus, compacta, in Delo, V. 11, 1.
Ceraunus, Clearchi filius, M. 414, 24.
Ceraunii montes in Illyrico, V. 900, 30.
Ceraunius, mons Phrygiæ, cur denominatus sit Sipylus, Ps. 87, 40.
Ceraunius, mons Argolidis, Athenaus vocatus a Diomede, Ps. 95, 1.
Cerberus, M. 352, 31. Canis Aidonii, regis Molossorum, V. 17, 22. Cerberum aliqui vocant Phoberum, Ps. 92, 9.
Cercaphus, Mæandri pater, Ps. 87, 7.
Cercaphus, ab Alpheo fratre interfectus, Ps. 95, 16.
Cercaphus, Rhodius, M. 366, 31.
Cercina, insula apud Syrtem minorem, V. 512, 18; V. 1155, 29.
Cercops, M. 72, 38.
Cercyon, Arcas, Eleusine a Theseo lucta victus et interfectus, V. 5, 37; V. 15, 43.
Cereis vasis aqua marina hausta dulcescit, M. 1116, 49.
Ceres, M. 1044, 35 (ex Herodoto). Errores Cereris, M. 441, 11; *cf.* M 1153, 48 *sqq.* Symbolum Stoicorum, M. 449, 23. Cereris et Proserpinæ mysteria, V. 242, 35; *cfr.* M. 163, 39. Cereris Eleusiniæ et Proserpinæ campus, V. 388, 35, *ibid.* 42. Fanum dearum sub Cithæronem, V. 389, 4. Sacra ejus a mulieribus ad promontorium Atticæ Coliadem celebrata, V. 98, 36. Ceres Anesidora, M. 910, 1. Arationis auspex, M. 188, 11; *cfr.* M. 1067, 20. Ceres et Neptunus, cur eodem in templo haberentur, M. 812, 32. Dea terrestris, M. 1153, 40 *sqq.* Cur Athenienses Demetrios dixerunt mortuos? M. 1154, 29, 32. Ceres θεσμοφόρος, M. 1216, 10. Spartani luctu affecti duodecima die sacrificare Demetri et luctum finire debebant, V. 67, 1. Romuli lex, ut pars bonorum viri consecretur Cereri, V. 37, 34. Cereris sacra, *vide* Thesmophoria. Cererem et Bacchum antiqui communibus sacris fanisque coluerunt, significantes humori insitam gignendi vim, Fr. 35, 48. Cereris sacra transformata ab Orpheo en Isidis et Osiridis cultu, Fr. 55, 27. Ceres Amæa cognominata Trœzeniis, unde proverbium : Amæa Azesiam quæsivit, Ps. 167, 9 *sqq.*
Ceressus, castellum Bœotiæ, Thebanorum victoria lata de Thessalis cum Lattamya, V. 164, 53.
Cereus; cur in nuptiis quinque cereos, non plures his aut pauciores accendunt? M. 325, 33.
Cermalus, dictus est locus, in quem fluvius Romuli et Remi alveum detulit, idem videtur ac Germanus, V. 22, 18.
Certaminum singulorum, quum singulæ sint coronæ, cur palma tamen omnibus sit communis, M. 881, 15.
Cerussa (ψιμμίθιον), M. 841, 21.
Cethegus, fugit cum Mario juniore, V. 511, 35; tribunus

plebis primas in republica obtinet, V. 591, 12; inimicitia in Lucullum, *ibid.*, per Præciam impellitur, ut Lucullo Ciliciano provinciam conciliet, V. 591, 24 *sqq.*; Catilinæ conjuratus, Ciceronem occidere mittitur, V. 1030, 16; V. 1037, 54; necatur cum ceteris conjuratis, V. 1039, 50; *cfr.* V. 918, 2 *sqq.*; V. 847, 39 *sqq.*

Cerva Sertorii, V. 684, 10 *sqq.*

Cervus, M. 225, 16; M. 411, 49. Dianæ fanis cervorum cornua affigebantur, M. 326, 13; cervæ ubi capiuntur, salsam lacrimam emittunt, M. 853, 37; *cfr.* M. 1121, 45 *sqq.*; cornua deflua humi defodit, M. 853, 17; fistulis et tibiis mulcetur, M. 1177, 4; cervæ potissimum juxta vias pariunt, M. 1189, 15; cervorum ob pinguedinem gravium solertia, M. 1189, 17; angues ad se attrahit, M. 1194, 52; cur Ἔλαφος Græcis dicatur, M. 1194, 53.

Cestus Junonis, allegoria, M. 23, 18.

Cetus, *vide* Balæna.

Ceus, insula, V. 1010, 10.

Ceycis nuptiæ a quodam Hesiodi insertæ operibus, M. 891, 16.

Chabrias, dux Atheniensis, ex Academia progressus, M. 1377, 33. Consuetudo cum Phocione, quem auget; ingenium ejus, V. 887, 48 *sqq.*; *cfr.* M. 966, 15; M. 984, 4. Prœlium navale ad Naxum, dies festus, V. 888, 9 *sqq.*; *cfr.* V. 165, 4; M. 428, 13; M. 429, 24; Fr. 47, 22. Apud Corinthum contra Epaminondam bellat, M. 233, 48. Præfectus classi Atheniensium apud Tachum Ægyptium, V. 735, 53; V. 736, 12, *ibid.* 15. Apophthegmata Chabriæ, M. 225, 8 *sqq.*

Chærea, adulator Caji Caligulæ, M. 202, 46.

Chæredemus, Epicuri philosophi discipulus, M. 1380, 28.

Chæremon, *cit.* M. 116, 4 (Poetarum tragicorum Euripide posteriorum, ed. F. G. Wagner, Parisiis, 1846, pag. 124, l. 2.); M. 495, 20 (*ibid.* p. 130 *nr.* 17).

Chæremonianus, Trallianus, dialogi persona, M. 777, 11.

Chærephanes, mulierum cum viris impudicam consuetudinem pinxit, M. 21, 14.

Chærephon, Delphis oraculum attulit de Socrate, M. 1365, 52.

Chæro, condidit Chæroneam, V. 553, 12; M. 623, 23.

Chæro, Megalopolitanus, a Philippo rege Delphos missus, V. 794, 10.

Chæro, Plutarchi nostri filius, M. 736, 21.

Chærondas, prætor Atheniensis, V. 1023, 2; M. 1027, 14.

Chæronea, Bœotiæ urbs, ejectis barbaris habitatur a populis, quos Ophelta rex et Peripoltas vates ex Thessalia duxerunt, V. 572, 4. Versus ortum vertitur a Chærone, V. 553, 12; *cfr.* M. 623, 23. Pugna Bœotorum et Ætolorum, V. 1232, 10. Pugna Philippi contra Græcos, V. 165, 18; V. 343, 41; V. 798, 2; M. 320, 36; Ps. 62, 43. Prœlium inter Archelaum Mithridatis ducem et Brutium Suram, Sentii legatum, V. 547, 42. Pugna inter Sullam et Archelaum Taxilemque Mithridatis duces, V. 551, 26 *sqq.* Chæroneorum consuetudo in Leucotheæ sacris, M. 330, 11.

Chalastra, Macedoniæ oppidum, V. 826, 10

Chalcaspides, V. 552, 24; V. 554, 41.

Chalcedon, Eubœensium rex, interfectus ab Amphictyone (Amphitryone), M. 946, 32.

Chalcedon, Bithyniæ urbs, V. 592, 54. Chalcedonensium bellum contra Zipœthum, Bithyniorum regem; cur Chalcedoniæ mulieres alienos viros compellantes alteram genam obtegunt? M. 373, 43. Chalcedon obsidetur ab Alcibiade, V. 248, 30, *ibid.* 38 *sqq.* A Pharnabazo in potestatem Atheniensium traditur, V. 249, 21 *sqq.* Chalcedonii et Byzantini per innatam inimicitiam lite de scalmo orta in Bosporo navale prœlium committunt, Fr. 22, 47.

Χαλκιδίζειν, dictum, quia Chalcidicenses in Eubœam traducebantur ob pecuniæ studium, Ps. 169, 48 *sqq.*

Χαλκίοικος, Minerva; templum ejus Spartæ, V. 50, 25; V. 956, 29; V. 954, 23.

Chalcis, Æolensium urbs in Eubœa, V. 555, 30; M. 365, 25 (Bellum contra Xuthi filios, puerorum sepulcrum). Bellum contra Eretrienses, cantilena: Ὦ παῖδες οἱ χαρίτων κτλ., M. 929, 37 *sqq.*

Chalcis, Ætoliæ urbs, V. 555, 3.

Chalcis, Thraciæ urbs, V. 448, 3. Chalcidenses et Andrii sedium petendarum causa in Thraciam navigant. Discordia ob Acanthum urbem occupandam oborta, arbitrium Erythræorum, Samiorum et Pariorum, M. 367, 13. Naupliam, Achæis persequentibus, excipiunt, Pyrsophium, Ἀχμαίων λέσχη, M. 367, 47. Victoria de Atheniensibus, V. 629, 17. Chalcis regio, Fr. 27, 36.

Chalcitidis favilla in palpebras incidens restinguit lacrimam, M. 801, 6.

Chalcodon, heros, Elpenoris pater in Eubœa, V. 19, 19. Fanum ejus Athenis, V. 14, 52.

Χαλκοδρυσταί, nutrices dei apud Judæos, M. 816, 45.

Chalcus, fur quidam Atheniensis, V. 1016, 2.

Chaldæi, planetas deos faciunt, *etc.*, M. 452, 54; M. 1258, 41; V. 513, 27; V. 567, 31; V. 597, 23; V. 841, 18; Ps. 62, 58.

Chalybonius vinus, M. 419, 1.

Chamæleon, V. 243, 18; M. 64, 32; M. 1121, 45; M. 1197, 43.

Chaones, Epiri populus V. 471, 11.

Characitani, populus Hispaniæ, dolo et prudentia Sertorii subactus, V. 687, 46 *sqq.*

Character, id est dicendi genera tria: uber, gracile et mediocre, Ps. 119, 51 *sqq.*, floridum, Ps. 120, 24 *sqq.*

Charadrius avis, M. 828, 51.

Chares, fluvius Argolidis, V. 1239, 17.

Chares, dux Atheniensis, Theocharis filius, in locum Timothei et Iphicratis ab oratoribus subornatur, M. 963, 12; *cfr.* M. 225, 4; M. 589, 41; V. 1058, 47; M. 1036, 40. Varia, V. 333, 5; V. 887, 21; M. 1034, 2; V. 888, 44. In Chersonesum et Hellespontum missus nihil copiis suis dignum agit, V. 892, 15 *sqq.* Non admittitur a Byzantinis, M. 226, 10. Atheniensibus scribit: victoriam se peperisse Marathoniæ sororem, V, 1232, 16. Charetis promissiones, proverb., unde exstiterit, Ps. 164, 12. Demadis dictum de eo, Ps. 62, 48.

Chares, ὁ εἰσαγγελεύς, *cit.* V. 824, 21. Idem videtur atque Chares Mitylenæus.

Chares, Mitylenæus, *cit.* V. 806, 11; V. 809, 47; V. 830, 17; V. 831, 7; V. 839, 25; V. 894, 25; M. 418, 4.

Charicles, Phocionis gener, Atheniensis, Harpali muneribus conciliatus, sepulchrum Pythonicæ exstruit, accusatur ob munera accepta, V. 896, 24 *sqq.*; *cfr.* M. 986, 32; iterum accusatus, simul cum Phocione, profugit, V. 902, 51; absens capitis damnatur, V. 904, 31.

Charicles, Carystius, M. 1028, 50.

Charicles et Antiochus, Opuntii, M. 586, 29.

Charicles, in Teleclidis versu, V. 627, 49.

Chariclidas, archon Atheniensis, M. 1030, 25.

Chariclo, Cychrei filia, Scironi nupta, V. 5, 29.

Charicrates, Corinthius, Eretrienses e Corcyra ejicit, M. 561, 18.

Charidemus, Ilium capit, V. 678, 20.

Charidemus, orator Atheniensis, tradi sibi postulatur ab Alexandro, V. 1022, 32; V. 893, 18, *ibid.* 47.

Charila, quid sit apud Delphos; festum, quod agitur nono quoque anno, M. 361, 30, *ibid.* 45 *sqq.*

Charilaus (Charillus?), Lycurgi fratris filius, natus post mortem Polydectæ patris, V. 48, 13 *sqq.*; rex a Lycurgo pronuntiatur, M. 413, 33; V. 1008, 41. Orto tumultu ob hujus incepta, in Chalciœcum fugit, accepto jurejurando socium se præbet, V. 50,

23; *cfr.* V. 965, 20. Archelai collegæ in eum dictum, M. 650, 18; *cfr.* M. 67, 16; M. 267, 1; V. 50, 27.

Charilli (vel Charilai) apophthegmata, M. 228, 18 *sqq.*; 1 (τοὺς χρωμένους ὀλίγοις μὴ δεῖσθαι νόμων πολλῶν; *cfr.* V. 62, 2; M. 286, 24); 2 (κατέκτανον τεῦ εἰ μὴ ὠργιζόμαν; *cfr.* M. 286, 31); 3 (cur comam alerent; *cfr.* M. 283, 23). *Accedunt* M. 286, 24 *sqq.*, 2 (cur virgines detectas, mulieres velatas in publicum emittant); 4 (de optima reipublicæ forma); 5 (cur Spartæ omnia deorum simulacra essent armata).

Charillus, tibicen, M. 701, 26.

Charimenes, vates Argivus, V. 1237, 41, 50.

Charinus, orator Atheniensis, Periclis socius, legem contra Megarenses perfert, V. 201, 44; *cfr.* M. 991, 53.

Charippus, quinquertio Atheniensis, V. 205, 43.

Charisium, plantam, cur Lacænæ ineunte vere collo appendant, Ps. 93, 14 *sqq.*

Χάριτες, *vide* Gratiæ.

Charmides, Aristonymi filius, Atheniensis, M. 1027, 26.

Charmium, mulier apud Cleopatram reginam, V. 425, 32; V. 1138, 42.

Charmosyna, festum Sairei appellant Ægyptii, M. 443, 21.

Charmus, amatus Pisistrati, V. 94, 28.

Charon, Laco, Lysandri æqualis, M. 288, 24.

Charon, Thebanus, de conjuratis Pelopidæ, V. 335, 53; V. 336, 4; V. 337, 5 *sqq.*; *cfr.* M. 696, 22; M. 720, 27. Hypatodori somnium de Charonis domu parturire visa, M. 709, 5 *sqq.* Dux equestri prœlio ad Platæas contra Lacedæmonios, V. 347, 35 *sqq.* Bœotarchus creatur, V. 339, 52.

Charon, Lampsacenus, *citatur*, V. 149, 39; M. 315, 6; M. 1046, 16; M. 1049, 32.

Charonitæ vocantur a Romanis, quos Antonius ex Cæsaris commentariis revocavit, V. 1100, 22.

Charondas, archon Atheniensis, M. 1020, 48.

Charopos, Herculis filia secundum Phrygias litteras, M. 442, 53.

Charops Machata, Epirota Romanis cupiens, V. 442, 43.

Chelidoniæ insulæ apud Lyciam, V. 580, 39; V. 581, 48, 54.

Chelidonius murus, ab hirundinibus adversus Nili alluvionem ædificatur, Ps. 92, 17 *sqq.*

Chemiam Ægyptii ipsorum terram vocant tanquam nigram oculi partem, M. 445, 29.

Chemnis, Ægypti urbs, M. 436, 5.

Chenosiris, ab Ægyptiis dicitur hedera, M. 447, 15.

Cherronesus, *vide* Chersonesus.

Chersias, Orchomenius poeta, apud Cypselum, Periandri patrem, M. 194, 32. Chilone deprecante in Periandri gratiam recipitur, M. 186, 3.

Chersonesus Thraciæ, V. 892, 13; Atheniensium ditionis factus a Cimone, V. 582, 27. Pericles colonos eo mittit, V. 189, 28.

Chersonesus apud Rhegium, V. 655, 21.

Chersonesus in Creta, M. 306, 10.

Chersonesus Syriaca, V. 1090, 40.

Chiarum mulierum virtus, M. 302, 30 *sqq.*

Chileos (Χεΐλεως), Tegeata (Arcas), Themistoclem in reconciliandis Græciæ civitatibus adjuvat, V. 137, 16; *cfr.* M. 1062, 17.

Chilon Sapiens, M. 173 *sqq.* — Præcepta Chilonis, M. 44, 14. — Dicta, M. 102, 50 (τὸν εἰπόντα μηδένα ἔχειν ἐχθρὸν ἠρώτησεν, εἰ μηδὲ φίλον ἔχει; *cfr.* M. 114, 30 *et* Fr. 8, 19); M. 108, 35 (de rege summam gloriam consecuturo); M. 175, 45; M. 183, 33 (de optima democratia); M. 184, 28 (de optima domo).

Chilon, servus Catonis majoris, grammaticus, V. 415, 41.

Chilonis, Leotychidæ filia, Cleonymi regis Spartanorum uxor, V. 478, 13 *sqq.*; V. 479, 25, *ibid.* 50 *sqq.*

Chilonis, Leonidæ regis Lacedæmoniorum filia, Cleombroti uxor, patrem in exsilium comitatur, post rursus cum marito, quem precibus mortieripit, solum vertit, V. 956, 37 *sqq.*

Chimæra, M. 307, 3.

Chimarrus, Lycius, ex Bellerophontis fabula, M. 306, 29.

Chiomara, Ortiagontis Galatæ uxor, centurionem, qui captivæ vim fecerat, deceptum perimit, M. 319, 24.

Chiromachia, sodalitas Milesia, M. 367, 41.

Chiron, Æsculapium educat, M. 874, 38; M. 473, 8. Chironi Magnetes primitias offerunt, *etc.*, M. 784, 47. Herculis et Achillis magister, M. 1400, 42; Ps. 158, 12.

Chirurgica ars Homeri, Ps. 160, 26 *sqq.*

Chius insula. Honores Alcibiadi habiti a Chiis Olympiæ, V. 235, 4. Legatio Spartam missa post Siciliensem cladem Atheniensium, V. 243, 53. Lucullus Chio regios expellit, V. 589, 19. Chiorum legati Spartæ turpiter se gerunt, M. 287, 22. Chius negotiator sordidus vappam bibens, M. 568, 51. Bellum cum Erythræis ob Leuconiam, M. 302, 30 *sqq.* Oppugnantur a Philippo, Demetrii filio, M. 303, 10 *sqq.* Isocrates magistratus in Chio constituit et similem Atheniensis formam reipublicæ, M. 1020, 23. Chius Homeri patria perhibetur, Ps. 102, 19; *cfr.* Ps. 103, 44.

Chius, *vide* Chrysorrhoas.

Chius quidam, dux militum, M. 497, 26.

Chiarus, appellatus erat primo Ganges fluvius, Ps. 83, 7.

Chilido, Thebanus, Melonis aurigarum præfectus, V. 334, 39 *sqq.*; *cfr.* M. 709, 47.

Chilido, agricola, M. 964, 5.

Chloris, Arcturi filia, rapta a Borea Hyrpacem gignit filium Ps. 84, 9 *sqq Sed legendum* Chione.

Choaspis fluminis aquam solam Persarum reges bibunt, M. 726, 25.

Chœac, mensis Ægyptiorum, V. 28, 16.

Chœrilus, poeta, Lysandrum comitatur, V. 529, 35.

Chois, Ægypti urbs, M. 450, 25.

Cholargus, demus Atticus, V. 183, 25; V. 634, 14.

Chonuphis, Memphita, M. 433, 48.

Chori Spartanorum, V. 63, 8 *sqq.*; *cfr.* M. 294, 15. Chori cantus institutor Sacadas Argivus, M. 1386, 19.

Χορεῖος ῥυθμός, M 1395, 5.

Χρεωκοπίδαι, quod est novarum tabularum auctores, Solonis amici cognominati sunt, *etc.*, V. 103, 52 *sqq.*

Χρησμοσύνη, appellantur tres menses Baccho sacri, M. 475, 4.

Χρηστοί, qui sint apud Lacedæmonios et Tegeatas, M. 360, 17.

Χρωματικὰ carmina, M. 1387, 20. Chromaticum genus antiquius quam Harmonia, *etc.*, M. 1390, 40 *sqq.*

Chromius, Argivus, M. 376, 39.

Chrysa, urbs ab Achille capta, Ps. 103, 10.

Chrysantas (ex Xenophontis libris de disciplina Cyri), V. 379, 23; *cfr.* M. 337, 47.

Chryseis, Ps. 103, 11.

Chrysermus, Alexandrinus, V. 980, 21.

Chrysermus, Corinthius, *cit.* M. 576, 46 (ἐν τρίτῳ Πελοποννησιακῶν); M. 379, 20 (ἐν δευτέρῳ Ἱστορικῶν); Ps. 80, 31 (ἐν π' Ἰνδικῶν); Ps. 85, 50 (ἐν γ' περὶ Ποταμῶν); Ps. 94, 24 (ἐν α' Πελοποννησιακῶν); Ps. 96, 11 (ἐν γ' περὶ Ποταμῶν).

Chrysses Homericus, Ps. 103, 9, *ibid.* 12 *sqq.*

plebis primas in republica obtinet, V. 591, 12; inimicitia in Lucullum, *ibid.*, per Præciam impellitur, ut Lucullo Ciliciano provinciam conciliet, V. 591, 24 *sqq.*; Catilinæ conjuratus, Ciceronem occidere mittitur, V. 1036, 16; V. 1037, 54; necatur cum ceteris conjuratis, V. 1039, 50; *cfr.* V. 918, 2 *sqq.*; V. 847, 39 *sqq.*

Cerva Sertorii, V. 684, 10 *sqq.*

Cervus, M. 225, 16; M. 411, 49. Dianæ fanis cervorum cornua affigebantur, M. 326, 13; cervæ ubi capiuntur, salsam lacrimam emittunt, M. 853, 37; *cfr.* M. 1121, 45 *sqq.*; cornua deflua humi defodit, M. 853, 17; fistulis et tibiis mulcetur, M. 1177, 4; cervæ potissimum juxta vias pariunt, M. 1189, 15; cervorum ob pinguedinem gravium solertia, M. 1189, 17; angues ad se attrahit, M. 1194, 52; cur Ἔλαφος Græcis dicatur, M. 1194, 53.

Cestus Junonis, allegoria, M. 23, 18.

Cetus, *vide* Balæna.

Ceus, insula, V. 1010, 10.

Ceycis nuptiæ a quodam Hesiodi insertæ operibus, M. 891, 16.

Chabrias, dux Atheniensis, ex Academia progressus, M. 1377, 33. Consuetudo cum Phocione, quem auget; ingenium ejus, V. 887, 48 *sqq.*; *cfr.* M. 966, 15; M. 984, 4. Prœlium navale ad Naxum, dies festus, V. 888, 9 *sqq.*; *cfr.* V. 165, 4; M. 428, 13; M. 429, 24; Fr. 47, 22. Apud Corinthum contra Epaminondam bellat, M. 233, 48. Præfectus classi Atheniensium apud Tachum Ægyptium, V. 735, 53; V. 736, 12, *ibid.* 15. Apophthegmata Chabriæ, M. 225, 8 *sqq.*

Chærea, adulator Caji Caligulæ, M. 202, 46.

Chæredemus, Epicuri philosophi discipulus, M. 1380, 28.

Chæremon, *cit.* M. 116, 4 (Poetarum tragicorum Euripide posteriorum, ed. F. G. Wagner, Parisiis, 1846, pag. 124, l. 2.); M. 495, 20 (*ibid.* p. 130 *nr.* 17).

Chæremonianus, Trallianus, dialogi persona, M. 777, 11.

Chærephanes, mulierum cum viris impudicam consuetudinem pinxit, M. 21, 14.

Chærephon, Delphis oraculum attulit de Socrate, M. 1365, 52.

Chæro, condidit Chæroneam, V. 553, 12; M. 623, 23.

Chæro, Megalopolitanus, a Philippo rege Delphos missus, V. 794, 10.

Chæro, Plutarchi nostri filius, M. 736, 21.

Chærondas, prætor Atheniensis, V. 1023, 2; M. 1027, 14.

Chæronea, Bœotiæ urbs, ejectis barbaris habitatur a populis, quos Ophelta rex et Peripoltas vates ex Thessalia duxerunt, V. 572, 4. Versus ortum vertitur a Chærone, V. 553, 12; *cfr.* M. 623, 23. Pugna Bœotorum et Ætolorum, V. 1232, 10. Pugna Philippi contra Græcos, V. 165, 18; V. 343, 41; V. 798, 2; M. 320, 36; Ps. 62, 43. Prœlium inter Archelaum Mithridatis ducem et Brutium Suram, Sentii legatum, V. 547, 42. Pugna inter Sullam et Archelaum Taxilemque Mithridatis duces, V. 551, 26 *sqq.* Chæroneorum consuetudo in Leucotheæ sacris, M. 330, 11.

Chalastra, Macedoniæ oppidum, V. 826, 16

Chalcaspides, V. 552, 24; V. 554, 41.

Chalcedon, Eubœensium rex, interfectus ab Amphictyone (Amphitryone), M. 946, 32.

Chalcedon, Bithyniæ urbs, V. 592, 54. Chalcedonensium bellum contra Zipœthum, Bithyniorum regem; cur Chalcedoniæ mulieres alienos viros compellantes alteram genam obtegunt? M. 373, 43. Chalcedon obsidetur ab Alcibiade, V. 248, 30, *ibid.* 38 *sqq.* A Pharnabazo in potestatem Atheniensium traditur, V. 249, 21 *sqq.* Chalcedonii et Byzantini per innatam inimicitiam lite de scalmo orta in Bosporo navale prœlium committunt, Fr. 22, 47.

Χαλκιδίζειν, dictum, quia Chalcidicenses in Eubœam traducebantur ob pecuniæ studium, Ps. 169, 48 *sqq.*

Χαλκίοικος, Minerva; templum ejus Spartæ, V. 50, 25; V. 956, 29; V. 954, 23.

Chalcis, Æolensium urbs in Eubœa, V. 555, 30; M. 365, 25 (Bellum contra Xuthi filios, puerorum sepulcrum). Bellum contra Eretrienses, cantilena : Ὦ παῖδες οἱ χαρίτων κτλ., M. 929, 37 *sqq.*

Chalcis, Ætoliæ urbs, V. 555, 3.

Chalcis, Thraciæ urbs, V. 448, 3. Chalcidenses et Andrii sedium petendarum causa in Thraciam navigant. Discordia ob Acanthum urbem occupandam oborta, arbitrium Erythræorum, Samiorum et Pariorum, M. 367, 13. Naupliam, Achæis persequentibus, excipiunt, Pyrsophium, Ἀχμαίων λέσχη, M. 367, 47. Victoria de Atheniensibus, V. 629, 17. Chalcis regio, Fr. 27, 36.

Chalcitidis favilla in palpebras incidens restinguit lacrimam, M. 801, 6.

Chalcodon, heros, Elpenoris pater in Eubœa, V. 19, 19. Fanum ejus Athenis, V. 14, 52.

Χαλκοδρυσταί, nutrices dei apud Judæos, M. 816, 45.

Chalcus, fur quidam Atheniensis, V. 1016, 2.

Chaldæi, planetas deos faciunt, *etc.*, M. 452, 54; M. 1258, 41; V. 513, 27; V. 567, 31; V. 597, 23; V. 841, 18; Ps. 62, 58.

Chalybonius vinus, M. 419, 1.

Chamæleon, V. 243, 18; M. 64, 32; M. 1121, 45; M. 1157, 43.

Chaones, Epiri populus V. 471, 11.

Characitani, populus Hispaniæ, dolo et prudentia Sertorii subactus, V. 687, 46 *sqq.*

Character, id est dicendi genera tria : uber, gracile et mediocre, Ps. 119, 51 *sqq.*, floridum, Ps. 120, 24 *sqq.*

Charadrius avis, M. 828, 51.

Chares, fluvius Argolidis, V. 1239, 17.

Chares, dux Atheniensis, Theocharis filius, in locum Timothei et Iphicratis ab oratoribus subornatur, M. 963, 12; *cfr.* M. 225, 4; M. 589, 41; V. 1058, 47; M. 1036, 40. Varia, V. 333, 5; V. 887, 21; M. 1034, 2; V. 888, 44. In Chersonesum et Hellespontum missus nihil copiis suis dignum agit, V. 892, 15 *sqq.* Non admittitur a Byzantinis, M. 226, 10. Atheniensibus scribit : victoriam se peperisse Marathoniæ sororem, V, 1232, 16. Charetis promissiones, proverb., unde exstiterit, Ps. 164, 12. Demadis dictum de eo, Ps. 62, 48.

Chares, ὁ εἰσαγγελεύς, *cit.* V. 824, 21. Idem videtur atque Chares Mitylenæus.

Chares, Mitylenæus, *cit.* V. 806, 11; V. 809, 47; V. 830, 17; V. 831, 7; V. 839, 25; V. 894, 25; M. 418, 4.

Charicles, Phocionis gener, Atheniensis, Harpali muneribus conciliatus, sepulchrum Pythonicæ exstruit, accusatur ob munera accepta, V. 896, 24 *sqq.*; *cfr.* M. 986, 32; iterum accusatus, simul cum Phocione, profugit, V. 902, 51; absens capitis damnatur, V. 904, 31.

Charicles, Carystius, M. 1028, 50.

Charicles et Antiochus, Opuntii, M. 586, 29.

Charicles, in Teleclidis versu, V. 627, 49.

Chariclidas, archon Atheniensis, M. 1030, 25.

Chariclo, Cychrei filia, Scironi nupta, V. 5, 29.

Charicrates, Corinthius, Eretrienses e Corcyra ejicit, M. 561, 18.

Charidemus, Ilium capit, V. 678, 20.

Charidemus, orator Atheniensis, tradi sibi postulatur ab Alexandro, V. 1022, 32; V. 893, 18, *ibid.* 47.

Charila, quid sit apud Delphos; festum, quod agitur nono quoque anno, M. 361, 30, *ibid.* 45 *sqq.*

Charilaus (Charillus?), Lycurgi fratris filius, natus post mortem Polydectæ patris, V. 48, 13 *sqq.*; rex a Lycurgo pronuntiatur, M. 413, 33; V. 1008, 41. Orto tumultu ob hujus incepta, in Chalcidicum fugit, accepto jurejurando socium se præbet, V. 50,

23; *cfr.* V. 965, 20. Archelai collegæ in eum dictum, M. 650, 18; *cfr.* M. 67, 16; M. 267, 1; V. 50, 27.
Charilli (vel Charilai) apophthegmata, M. 228, 18 *sqq.*; 1 (τοὺς χρωμένους ὀλίγοις μὴ δεῖσθαι νόμων πολλῶν; *cfr.* V. 62, 2; M. 286, 24); 2 (κατέκτανον τεῦ εἰ μὴ ὠργιζόμαν; *cfr.* M. 286, 31); 3 (cur comam alerent; *cfr.* M. 283, 23). *Accedunt* M. 286, 24 *sqq.*, 2 (cur virgines detectas, mulieres velatas in publicum emittant); 4 (de optima reipublicæ forma); 5 (cur Spartæ omnia deorum simulacra essent armata).
Charillus, tibicen, M. 701, 26.
Charimenes, vates Argivus, V. 1237, 41, 50.
Charinus, orator Atheniensis, Periclis socius, legem contra Megarenses perfert, V. 201, 44; *cfr.* M. 991, 53.
Charippus, quinquertio Atheniensis, V. 205, 43.
Charisium, plantam, cur Lacænæ ineunte vere collo appendant, Ps. 93, 14 *sqq.*
Χάριτες, *vide* Gratiæ.
Charmides, Aristonymi filius, Atheniensis, M. 1027, 26.
Charmium, mulier apud Cleopatram reginam, V. 425, 32; V. 1138, 42.
Charmosyna, festum Sairei appellant Ægyptii, M. 443, 21.
Charmus, amatus Pisistrati, V. 94, 28.
Charon, Laco, Lysandri æqualis, M. 288, 24.
Charon, Thebanus, de conjuratis Pelopidæ, V. 335, 53; V. 336, 4; V. 337, 5 *sqq.*; *cfr.* M. 696, 22; M. 720, 27. Hypatodori somnium de Charonis domu parturire visa, M. 709, 5 *sqq.* Dux equestri prœlio ad Platæas contra Lacedæmonios, V. 347, 35 *sqq.* Bœotarchus creatur, V. 339, 52.
Charon, Lampsacenus, *citatur*, V. 149, 39; M. 315, 6; M. 1046, 16; M. 1049, 32.
Charonitæ vocantur a Romanis, quos Antonius ex Cæsaris commentariis revocavit, V. 1100, 22.
Charondas, archon Atheniensis, M. 1020, 48.
Charopos, Herculis filia secundum Phrygias litteras, M. 442, 53.
Charops Machata, Epirota Romanis cupiens, V. 442, 43.
Chelidoniæ insulæ apud Lyciam, V. 580, 39; V. 581, 48, 54.
Chelidonius murus, ab hirundinibus adversus Nili alluvionem ædificatur, Ps. 92, 17 *sqq.*
Chemiam Ægyptii ipsorum terram vocant tanquam nigram oculi partem, M. 445, 29.
Chemnis, Ægypti urbs, M. 436, 5.
Chenosiris, ab Ægyptiis dicitur hedera, M. 447, 15.
Cherronesus, *vide* Chersonesus.
Chersias, Orchomenius poeta, apud Cypselum, Periandri patrem, M. 194, 32. Chilone deprecante in Periandri gratiam recipitur, M. 186, 3.
Chersonesus Thraciæ, V. 892, 13; Atheniensium ditionis factus a Cimone, V. 582, 27. Pericles colonos eo mittit, V. 189, 28.
Chersonesus apud Rhegium, V. 655, 21.
Chersonesus in Creta, M. 306, 10.
Chersonesus Syriaca, V. 1090, 40.
Chiarum mulierum virtus, M. 302, 30 *sqq.*
Chileos (Χείλεως), Tegeata (Arcas), Themistoclem in reconciliandis Græciæ civitatibus adjuvat, V. 137, 16; *cfr.* M. 1062, 17.
Chilon Sapiens, M. 173 *sqq.* — Præcepta Chilonis, M. 44, 14. — Dicta, M. 102, 50 (τὸν εἰπόντα μηδένα ἔχειν ἐχθρὸν ἠρώτησεν, εἰ μηδὲ φίλον ἔχει; *cfr.* M. 114, 30 *et* Fr. 8, 19); M. 108, 35 (de rege summam gloriam consecuturo); M. 175, 45; M. 183, 33 (de optima democratia); M. 184, 28 (de optima domo).
Chilon, servus Catonis majoris, grammaticus, V. 415, 41.
Chilonis, Leotychidæ filia, Cleonymi regis Spartanorum uxor, V. 478, 13 *sqq.*; V. 479, 25, *ibid.* 50 *sqq.*
Chilonis, Leonidæ regis Lacedæmoniorum filia, Cleombroti uxor, patrem in exsilium comitatur, post rursus cum marito, quem precibus mortieripit, solum vertit, V. 956, 37 *sqq.*
Chimæra, M. 307, 3.
Chimarrus, Lycius, ex Bellerophontis fabula, M. 306, 29.
Chiomara, Ortiagontis Galatæ uxor, centurionem, qui captivæ vim fecerat, deceptum perimit, M. 319, 24.
Chiromachia, sodalitas Milesia, M. 367, 41.
Chiron, Æsculapium educat, M. 874, 38; M. 473, 8. Chironi Magnetes primitias offerunt, *etc.*, M. 784, 47. Herculis et Achillis magister, M. 1400, 42; Ps. 158, 12.
Chirurgica ars Homeri, Ps. 160, 26 *sqq.*
Chius insula. Honores Alcibiadi habiti a Chiis Olympiæ, V. 235, 4. Legatio Spartam missa post Siciliensem cladem Atheniensium, V. 243, 53. Lucullus Chio regios expellit, V. 589, 19. Chiorum legati Spartæ turpiter se gerunt, M. 287, 22. Chius negotiator sordidus vappam bibens, M. 568, 51. Bellum cum Erythræis ob Leuconiam, M. 302, 30 *sqq.* Oppugnantur a Philippo, Demetrii filio, M. 303, 10 *sqq.* Isocrates magistratus in Chio constituit et similem Atheniensis formam reipublicæ, M. 1020, 23. Chius Homeri patria perhibetur, Ps. 102, 19; *cfr.* Ps. 103, 44.
Chius, *vide* Chrysorrhoas.
Chius quidam, dux militum, M. 497, 26.
Chiarus, appellatus erat primo Ganges fluvius, Ps. 83, 7.
Chlido, Thebanus, Melonis aurigarum præfectus, V. 33[illegible], 39 *sqq.*; *cfr.* M. 709, 47.
Chlido, agricola, M. 964, 5.
Chloris, Arcturi filia, rapta a Borea Hyrpacem gignit filium Ps. 84, 9 *sqq Sed legendum* Chione.
Choaspis fluminis aquam solam Persarum reges bibunt, M. 726, 25.
Chœac, mensis Ægyptiorum, V. 28, 16.
Chœrilus, poeta, Lysandrum comitatur, V. 529, 35.
Chois, Ægypti urbs, M. 450, 25.
Cholargus, demus Atticus, V. 183, 25; V. 634, 14.
Chonuphis, Memphita, M. 433, 48.
Chori Spartanorum, V. 63, 8 *sqq.*; *cfr.* M. 294, 15. Chori cantus institutor Sacadas Argivus, M. 1386, 19.
Χορεῖος ῥυθμός, M 1395, 5.
Χρεωκοπίδαι, quod est novarum tabularum auctores, Solonis amici cognominati sunt, *etc.*, V. 103, 52 *sqq.*
Χρησμοσύνη, appellantur tres menses Baccho sacri, M. 475, 4.
Χρηστοί, qui sint apud Lacedæmonios et Tegeatas, M. 360, 17.
Χρωματικὰ carmina, M. 1387, 20. Chromaticum genus antiquius quam Harmonia, *etc.*, M. 1390, 40 *sqq.*
Chromius, Argivus, M. 376, 39.
Chrysa, urbs ab Achille capta, Ps. 103, 10.
Chrysantas (ex Xenophontis libris de disciplina Cyri), V. 379, 23; *cfr.* M. 337, 47.
Chryseis, Ps. 103, 11.
Chrysermus, Alexandrinus, V. 980, 21.
Chrysermus, Corinthius, *cit.* M. 576, 46 (ἐν τρίτῳ Πελοποννησιακῶν); M. 379, 20 (ἐν δευτέρῳ Ἱστορικῶν); Ps. 80, 31 (ἐν π' Ἰνδικῶν); Ps. 85, 50 (ἐν γ' περὶ Ποταμῶν); Ps. 94, 24 (ἐν α' Πελοποννησιακῶν); Ps. 96, 11 (ἐν γ' περὶ Ποταμῶν).
Chrysses Homericus, Ps. 103, 9, *ibid.* 12 *sqq.*

Chrysippe, Hydaspis regis filia, a patre, quocum inscio convenerat, in crucem tollitur, Ps. 80, 7.

Chrysippus, Pelopis e Danaide nympha filius, raptus a Laio Thebano interficitur ab Hippodamia noverca, M. 385, 40 *sqq.*

Chrysippus, Stoicus, Solensis (M. 731, 12). Varia ex ejus vita, M. 1264, 21. Imago ei posita ab Aristocreonte cum inscriptione, M. 1264, 26, *ibid.* 47 (inter cives Athenienses se referri sinit); M. 1295, 57 *sqq.*; M. 1296, 28. Chrysippi in disputando mores, M. 1271, 21. Plutarchi disputatio de justitia adversus Chrysippum, Fr. 47, 9. Stoicorum ἀρχηγός, Ps. 70, 28. Stoicus Lapithas, *ibid.* 30.

Citata, V. 1224, 19; M. 38, 31 (commentatio Homerica); M. 41, 43; M. 341, 34 (de geniis; *cfr.* M. 440, 53; M. 510, 14); M. 517, 37 (de mundo in medio collocato, ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ Δυνατῶν); M. 518, 13; M. 535, 22; M. 543, 20; M. 545, 2 (quomodo definierit continentiam); M. 546, 4 (ἐν τοῖς περὶ Ἀνομολογίας); M. 759, 7; M. 893, 43; M. 918, 16; M. 925, 8; M. 937, 45 (ὥρα ἄνθος ἀρετῆς); M. 1078, 44; M. 1078, 47 (de natura fati, ἐν τοῖς ὅροις); M. 1099, 29 (τίνι διαφέρει φαντασία, φάνταστον, φάντασμα); M. 1100, 49 (viderine possint tenebræ); M. 1166, 11 (de iis, qui longius distare aquam ab æthere quam aërem dicerent); M. 1199, 25 (de pinnotera pisce); M. 1224, 22; M. 1263, 45; M. 1264, 10 (ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ βίων); M. 1265, 1 (ἐν τῷ περὶ ῥητορικῆς); M. 1265, 27; M. 1266, 1, *ibid.* 4 (ἐν τῷ τετάρτῳ περί βίων); M. 1266, 26 (ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Θεῶν); M. 1266, 33 (ἐν ταῖς Φυσικαῖς Θέσεσιν); M. 1266, 48 (ἐν τῷ περὶ λόγου χρήσεως); M. 1266, 55; M. 1267, 3, 13, *ibid.* 37 (ἐν τοῖς κατὰ Συνηθείας ἐκδοθεῖσι, qui idem liber Contra Sensus dicitur, *ibid.* 41, 44); M. 1267, 43 (cum rursum vellet Consuetudini et Sensibus patrocinari); M. 1268, 1 (ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ Βίων); M. 1268, 14 (τὰ ὑπὸ Χρυσίππου κατὰ τῆς Συνηθείας ἐν ἓξ βιβλίοις γεγραμμένα); M. 1268, 17 (ἐν τῷ περὶ Λόγου χρήσεως); M. 1268, 34 (ἐν ταῖς Φυσικαῖς Θέσεσιν); M. 1268, 38 (ἐν τῷ περὶ Λόγου χρήσεως); M. 1269, 27 (ἐν τῷ περὶ Νόμου); M. 1269, 36 *sqq.* (ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Κατορθωμάτων); M. 1269, 43, 47; M. 1269, 48 (ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Δικαιοσύνης); M. 1270, 6 (ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Φύσεως); M. 1270, 11 (ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Δικαιοσύνης); M. 1270, 25 (ἐν τῷ περὶ τοῦ Διός); M. 1270, 29; M. 1270, 31 (ἐν τῷ περὶ τοῦ Διός); M 1270, 38 (ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Θεῶν); M. 1270, 49 (ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ Φιλίας); M. 1271, 1 (ibidem); M. 1271, 8 (ἐν τῷ περὶ Καλοῦ); M. 1271, 23 (ἐν τοῖς περὶ τοῦ Προτρέπεσθαι); M. 1272, 9 (ἐν τοῖς πρὸς Πλάτωνα περὶ Δικαιοσύνης); M. 1272, 23 (ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Δικαιοσύνης); M. 1272, 29 (ἐν τοῖς περὶ Δικαιοσύνης); M. 1272, 35 (ἐν τοῖς πρὸς Πλάτωνα); M. 1272, 48 (Ἀριστοτέλει περὶ Δικαιοσύνης ἀντιγράφων); M. 1273, 23 (ἐν ταῖς περὶ Δικαιοσύνης Ἀποδείξεσιν); M. 1273, 36; M. 1273, 39 (ἐν ταῖς περὶ Δικαιοσύνης Ἀποδείξεσιν); M. 1273, 42 (ἐν τοῖς πρὸς Πλάτωνα); M. 1273, 49 (ἐν ταῖς Ἀποδείξεσιν); M. 1274, 10 (ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Προτρεπτικῶν); M. 1274, 14 (ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Προτρεπτικῶν); M. 1274, 23 (ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Δικαιοσύνης); M. 1274, 41, *ibid.* 52; M. 1275, 8, 22; M. 1275, 26 (ἐν τῷ προτέρῳ περὶ Τέλεως); M. 1275, 48 (μία σύνταξις ἡ περὶ βίων τέτταρα βιβλία, τούτων ἐν τῷ τετάρτῳ); M. 1276, 1 (ἐν τῷ περὶ τῶν Δι' Αὑτὰ Αἱρετῶν); M. 1276, 7 (ἐν τῷ πρώτῳ περὶ βίων); 1276, 17 (e libro περὶ βίων); M. 1276, 32; M. 1276, 39 (ἐν τοῖς περὶ Φύσεως); M. 1276, 43, 47, 52; M. 1277, 9; M. 1277, 12 (ἐν τῷ περὶ Πολιτείας); M. 1277, 23 (ἐν τοῖς περι Φύσεως); M. 1277, 28 (ἐν τῷ περὶ Πολιτείας); M. 1277, 34 (ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Φύσεως;); M 1277, 42 (ἐν τῷ περὶ Πολιτείας); M. 1278, 10 (ἐν τῷ περὶ Προτρεπτικῶν); M. 1278, 19 (ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Φύσεως); M. 1278, 37 *sqq.*; M. 1278, 50 (ἐν τῷ περὶ τοῦ Δικαίζειν); M. 1279, 8 (ἐν τῷ ἕκτῳ περὶ Καθήκοντος); M. 1279, 22 (ἐν τῷ τρίτῳ περὶ τῆς Διαλεκτικῆς); M. 1279, 41; M. 1279, 44 (ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ Ἀγαθοῦ); M. 1280, 3; M. 1280, 9 (ἐν τῷ ἕκτῳ τῶν Ἠθικῶν Ζητημάτων); M. 1280, 27; M. 1280, 33 (ἐν τῷ ἕκτῳ τῶν Ἠθικῶν Ζητημάτων); M. 1280, 44 (περὶ Ῥητορικῆς); M. 1280, 46 (ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ῥητορικῆς); M. 1283, 51 (Rhetorica); M. 1281, 9 (ἐν ταῖς Φυσικαῖς Θέσεσιν); M. 1281, 19, 41; M. 1281, 49 (ἐν τοῖς περὶ Βίων), M. 1282, 1 (ἐν ἑβδόμῳ περὶ τοῦ Καθήκοντος); M. 1282, 2 (ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ἀγαθῶν); M. 1282, 12 (ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τοῦ Προτρέπεσθαι); M. 1282, 16 (ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Φύσεως); M. 1283, 13; M. 1283, 17 (ἐν τοῖς περὶ Δικαιοσύνης); M. 1283, 25 (ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Θεῶν); M. 1284, 7 (ἐν τῷ περὶ τοῦ Δικάζειν); M. 1284, 8 (ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ Θεῶν); M. 1284, 26 (ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Φύσεως); M. 1284, 39 *sqq.*; M. 1285, 8 *sqq.*; M. 1285, 25 (ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ Θεῶν); M. 1285, 37 (ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ Φύσεως); M. 1285, 53 (ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Δικαιοσύνης); M. 1286, 7, 10; M. 1286, 14 (ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Οὐσίας); M. 1286, 36; M. 1287, 1; M. 1287, 4 (ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Θεῶν); M. 1287, 23 (ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Θεῶν); M. 1287, 30 (ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Προνοίας); M. 1287, 39 (ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Προνοίας); M. 1288, 11, 15; M. 1288, 23 (ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Φύσεως); M. 1288, 30, 32; M. 1288, 35 (ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Προνοίας); M. 1289, 49; M. 1289, 12; M. 1289, 14 (ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ Κινήσεως), M. 1289, 17 (ἐν ταῖς Φυσικαῖς Τέχναις); M. 1289, 20 (ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Φυσικῶν Ζητημάτων); M. 1289, 25 (ἐν τοῖς περὶ Ἕξεων); M. 1289, 49; M. 1290, 1 *sqq.* (ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ Δυνατῶν); M. 1290, 25; M. 1290, 30 (ἐκ τοῦ δευτέρου περὶ Κινήσεως); M. 1290, 44; M. 1291, 7 (περὶ Κινήσεως); M. 1291, 47 (de Visis); M. 1292, 24, 29; M. 1292, 44 (ἐν πᾶσι τοῖς Φυσικοῖς); M. 1293, 18, 22; M. 1297, 30 (ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τοῦ Προπρέπεσθαι); M. 1297, 53 (ἐν τῷ περὶ τοῦ Διὸς συγγράμματι καὶ τῷ τρίτῳ περὶ Θεῶν); M. 1298, 34 (*cfr.* M. 1299, 32, ἐν τοῖς περὶ Τέλους); M. 1301, 3; M. 1302, 5 *sqq. ibid.* 25 (ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Φύσεως; *cfr. ibid.* 39, *ibid.* 46 (ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ Φύσεως; *cfr. ibid.* 54 *sqq.*); M. 1303, 29; M. 1306, 29 (ἐν τοῖς περὶ Κατορθωμάτων); *ibid.* 52; M. 1308, 37; M. 1309, 39 (ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Ἀγαθῶν); *ibid.* 41, *ibid.* 45 (τρίτον περὶ Δικαιοσύνης βιβλίον); M. 1310, 3, *ibid.* 5 (ἐν τῷ πρώτῳ τῶν πρὸς Πλάτωνα γεγραμμένων περὶ Δικαιοσύνης); M. 1311, 19; M. 1315, 32; 1316, 39 *sqq.*; M. 1317, 33; M. 1318, 34; M, 1319, 50 (ἐν τῷ πρῶτῳ τῶν Φυσικῶν Ζητημάτων); M. 1320, 31 *sqq.*; M. 1321, 1, *ibid.* 17; 1322, 3; M. 1323, 41 (ἐν τῷ περὶ τοῦ Κενοῦ); *ibid.* 45 (ἐν τῷ τρίτῳ καὶ τετάρτῳ καὶ πέμπτῳ περὶ τῶν Μερῶν); M. 1325, 17; M. 1327, 4 (ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Φυσικῶν Ζητημάτων); Fr. 33, 1; Ps. 70, 24 (ἐν τῷ Περὶ τῶν ἀρετῶν ἰσοτιμίας, *ibid.* 46 *sqq.*; Ps. 71, 46; Ps. 74, 34.); Ps. 75, 25 (Περὶ Ῥητορικῆς); *ibid.* 26 (περὶ τῶν καθ' αὑτὰ αἱρετῶν).

Chrysippus, *cit.* M. 384, 28 (ἐν τῷ πρώτῳ Ἰταλικῶν).

Chrysis, pellex Demetrii Poliorcetæ, V. 1073, 36.

Chrysochoas, Nili et Garmathonis filius, precibus matris ab Iside ex infernalibus locis reducitur, Ps. 91, 46 *sqq.*

Chrysogonus, Pythionica tibicen, V. 250, 21.

Chrysogonus, Sullæ libertus, causam Rosciam in judicium fert, V. 1028, 46 *sqq.*

Chrysopolidis herbæ examine aurum probant, Ps. 85, 43 *sqq.*

Chrysopus, piscis, M. 1196, 32.

Chrysorrhoas (Chius?), Apollinis et Agathippes filius,

Crœsi regis thesauros aperit; custodibus insequentibus, in fluvium se conjicit, qui Chrysorrhoas ab eo fuit nuncupatus, Ps. 85, 15 *sqq.*

Chrysorrhoas, fluvius, a priore nuncupatus, Pactolus postea dictus, Ps. 85, 15, *ibid.* 22 *et* 28.

Chytræ, solemnitas Atheniensis. Lycurgi lex de comœdiis, ut Chytris certamen theatricum æmulum peragant, M. 1025, 49.

Cianarum (Cii urbis in Bithynia) virginum mores, M. 308, 23.

Κιβωτοποιῶν vicus, Athenis, M. 701, 21.

Cicadæ, e terra nascuntur, M. 772, 16; aere et rore ali dicuntur, M. 802, 37; Musis sacræ, M. 887, 29; ab hirundinibus capiuntur, *ibid.*; *cfr.* M. 1194, 52.

Cicer, poculo insculptum loco nominis Ciceronis, M. 248, 40. Ciceres suibus apponentes animam explorant, M. 531, 17.

Cicero, primus, qui cognomentum tulit, V. 1027, 39.

Cicero (M. Tullius), orator. Vita ejus, V. 1027, 32 *sqq.* De genere ejus, et nomine. Donum argenteum quæstor in Sicilia diis facit, V. 1027, 32 *sqq.* Natalis dies; præsagium nutrici visum; Ciceronis ingenium inter pueros elucet, V. 1028, 7 *sqq.* Ingenio ad omnes disciplinas latus ad poeticam quodammodo propensior fuit; Pontius Glaucus, V. 1028, 21 *sqq.* Oratoria ejus gloria Plutarchi temporibus integra, poetica plane obscurata, V. 1028, 29. Puerilibus studiis relictis, Philonem Academicum audit et Mucium sectatur, V. 1028, 34 *sqq.* Sullæ temporibus causam Rosciam suscipit, admirationemque sui excitat, metu tamen Sullæ in Græciam abit, V. 1028, 46 *sqq.* Corporis ejus et vocis habitus, V. 1029, 8. Athenis Antiochum Ascalonitam audit, V. 1029, 14 *sqq.* Sulla mortuo, quum amici Romam eum revocent, rursus eloquentiam arripit ejusque rei causa in Asiam et Rhodum navigat, ac de rhetoribus Asianis Xenocli Adramytteno, Dionysio Magneti, Menippo Cari vacat. Rhodi oratore Apollonio, Posidonio philosopho utitur; Apollonii dictum de Ciceronis declamatione, V. 1029, 27 *sqq.*; *cfr.* V. 620, 47; V. 845, 10. Oraculum Romam redeunti a Pythia datum, V. 1030, 1. Primum tempus Romæ caute terit et negligitur ut Græcus; simulac causis agendis se dat, gloria ejus ita effulget, ut statim ceteros oratores longe relinquat, V. 1030, 5 *sqq.* In actionis vitiis, quibus laborarit, emendandis Roscii comœdi et Æsopi tragœdi opera usus esse fertur; facetiæ ejus et dicacitas, V. 1030, 13 *sqq.* Quæstori facto Sicilia obtingit; hominum animos sibi conciliat; Romam redeunti res ridicula accidit, quum roganti, quid Romani de se sentiant, amicus respondeat: Ubi enim, o Cicero, tu interea temporis fuisti, V. 1030, 29 *sqq.*; *cfr.* V. 1059, 3 *sqq.* Majore studio ad rempublicam se conferens, accuratam cognitionem civilium rerum personarumque sibi parat, patrocinii causa neque mercedem neque dona accipit, V. 1031, 1 *sqq.* Verrina actio; damnato Verre, calumniis nonnullorum impetitur, quasi accepta pecunia multam diminuerit, V. 1031, 14 *sqq.* Ædilitatem gerenti Siculi gratiam referentes multa ex insula advehunt; V. 1031, 44. Facultates ejus; dos Terentiæ uxoris; vivendi ratio propter stomachi imbecillitatem severa; diligentia in corpore curando; domus juxta Palatium; multitudo ventitantium ad ejus fores, V. 1031, 48 *sqq.* In petitione præturæ inter multos competitores illustres primus designatur creditusque est judicia præclare et probe exercuisse; Licinii Macri et Manilii judicia, V. 1032, 17 *sqq.*

Ad consulatum ab optimatibus producitur, Catilinæ consilia sinistra jam præsentientibus, magnoque exceptus favore a populo, cum C. Antonio consul designatur, repulso Catilina, V. 1033, 4 *sqq.* Prima certamina in Ciceronis consulatum incidunt, quum ii, quibus Sullanis legibus interdictum erat magistratuum petitione, populum concitarent, porro tribuni plebis legem ferrent de constituendis decemviris cum plena potestate in totam Italiam, Syriam et quascumque regiones nuper Pompejus adjecerat. Cicero primo omnium Antonium collegam sibi devincit, Macedonia provincia illi decreta, ipse Galliam sibi destinatam dimittit et orationibus in senatu et concione habitis tribunos plebis ita frangit, ut de iis, quæ moliebantur, desperent, V. 1033, 47 *sqq.* Populi tumultum ob separationem equitum in theatro verbis sedat, V. 1034, 28 *sqq.* Cum Catilina iterum consulatum peteret ipsumque Ciceronem interficere statuisset, hic indiciis allatis comitia differt, Catilinam in senatu interrogat, quo insane respondente, prorsus multis comitantibus thoracem gestat et ostentat; populus Catilinam rursus rejicit, V. 1034, 51 *sqq.* Indiciis a M. Crasso aliisque allatis senatusconsultum fit, ut respublica committatur consulibus, ex quo Cicero res extra urbem Q. Metello committit, ipse urbem gubernandam sumit, magna hominum multitudine stipatus, V. 1035, 34 *sqq.* Fulvia Ciceronem monet, ut sibi a Marcio et Cethego caveat; illi cum summo mane venerint, prohiberi; senatu convocato, Catilina purgare se conatur, sed perturbatus urbe exire jubetur a Cicerone; bellum contra eum Antonio mandatur, V. 1036, 9 *sqq.* Cicero certior factus de Lentuli ceterorumque conjuratione, Titum Crotoniatam cum Allobrogibus ad Catilinam missum et litteras perferentem intercipit, V. 1036, 40 *sqq.* In senatu litteræ recitantur, alii indicia afferunt, Crotoniata accepta fide publica omnem rem exponit, Lentulus ejusque socii convicti prætoribus in custodiam traduntur, V. 1037, 51 *sqq.* Dubitationes Ciceronis, quid de conjuratis sit statuendum, V. 1038, 11 *sqq.* Senatus a Catone excitatur, ut conjuratos damnet, V. 1038, 50 *sqq.* Traduntur carnifici a Cicerone, ipsum vesperi domum redeuntem populus cum plausu et clamore excipit, eumque servatorem patriæ invocat, V. 1039, 39 *sqq.* Varia de Catilinaria conjuratione, *cfr.* V. 657, 50; V. 847, 33 *sqq.*; V. 918, 2 *sqq.*; V. 1092, 47.

Sub finem consulatus Cæsar prætor, Metellus et Bestia tribuni plebis, necem conjuratorum ulturi, Ciceronem rostra conscendere, et verba ad populum facere vetant; Cicero vero magistratum ejurans se utique patriæ salutem attulisse, et imperium conservasse jurat; M. Cato tribunus plebis laudibus ita eum attollit, ut populus maximos Ciceroni honores decernat eumque primum patrem patriæ appellet, V. 1040, 27 *sqq.* Hoc tempore plurimum in republica valens multos offendit, quod se ipsum identidem laudet et jactet (*cfr.* M. 654, 10; V. 1058, 27 *sqq.*). Varia, V. 1041, 1 *sqq.* Dicteria ejus arrogantiæ imputanda, V. 1041, 47 *sqq.* Nonnulla, quibus non inimicos et adversarios, sed proximum quemque offendendo, multorum in se odia concitat, V. 1113, 17 *sqq.* Testimonium fert contra Clodium, cujus promptissima opera in negotio Catilinario usus erat; inde inimicitiæ oriuntur, V. 1044, 7 *sqq.* A Clodio, simulac hic tribunus plebis factus est, infestatur, quem ut evitet, Cæsarem subit, ut se legatum in bellum secum ducat; Clodio rursus amice se gerente, Cæsari legationem detrectat et hunc quoque inimicum sibi reddit, V. 1045, 1 *sqq.* Postulatus, quod Lentulum et Cethegum ceterosque contra leges indicta causa necarit, vestem mutat et obambulans populo supplicat; viginti millia juvenum, multi senatores deprecanti adsunt, quod cum populi misericordiam non moveat, Pompeji auxilium implorare coactus est; Pompejus congressum vitat; Cicero desertus in fugam abit, V. 1045, 28 *sqq.* (*cfr.* V. 657, 54;

V. 767, 29 *sqq.*; V. 768, 54; V. 852, 20; M. 731, 49). Cum Vergilius, Siciliæ prætor, hac insula ei interdixerit, per Lucaniam Brundusium pergit et inde Dyrrhachium vehitur; etsi Græcis omnibus certatim eum officiis prosequentibus, tamen præter dignitatem mœstus exilium fert, V. 1046, 20 *sqq.*; V. 1059, 36.

Clodii temeritas Pompejum quoque aggressa, reditum Ciceroni parat; senatusconsultum fit, ne qua de re publica statuatur, nisi Ciceronis reditu decreto; Clodium intercedentem Pompejus pellit; Cicero redit decimo sexto, quam fugerat, mense, V. 1047, 4 *sqq.* Paulo post tabulas a Clodio in tribunatu plebis inscriptas e Capitolio deturbat; contentio cum Catone hac de re, V. 1047, 43 *sqq.*; *cfr.* V. 928, 28 *sqq.* In defensione Milonis armis Pompeji territus parum fortiter perorat, V. 1048, 5 *sqq.* Pompejum in gratiam cum senatu componit et legem frumentariam defendit, V. 769, 31 *sqq.* Augur creatur in locum Crassi junioris, V. 1048, 36. Ciliciam provinciam sortitus, Cappadociam absque bello in obedientiam redigit, latrones in Amano monte profligat; e provincia decedens Rhodi et Athenis aliquantisper moratur, V. 1048, 36 *sqq.*; *cfr.* V. 1059, 4 *sqq.* Romam reversus inter Cæsarem et Pompejum pacem conciliat (*cfr.* V. 776, 24 *sqq.*; V. 862, 34 *sqq.*); bello exorto, consilii incertus, Roma manet et Cæsare in Hispaniam profecto demum ad Pompejum navigat, quapropter a Catone objurgatur, V. 1049, 20 *sqq.*; *cfr.* V. 776, 54 *sqq.*; V. 779, 6. Pompejus nulla magna in re ejus opera utitur; Ciceronis dicteria, V. 1050, 1 *sqq.* Post cladem Pharsalicam quum amplius militare subterfugiat, vix Pompejo juniori aliisque iratis eripitur a Catone (*cfr.* V. 938, 9 *sqq.*); Brundusium appellit, ubi Cæsarem præstolatur; ab hoc admodum benigne exceptus in honore et benevolentia habetur, V. 1050, 32 *sqq.*; *cfr.* V. 874, 53. Primos honores Cæsari ex Hispania redeunti proponit, V. 876, 19. Defensio Q. Ligarii apud Cæsarem, V. 1051, 3 *sqq.* Porro adolescentibus philosophiæ studiosis vacat, ipse operam suam in scribendis philosophicis dialogis vel convertendis ponit, temporis majorem partem in prædio apud Tusculum exigens, V. 1051, 17 *sqq.* Romanam historiam conscribere conatus, variis occupationibus impeditur; divortium cum Terentia, cujus rei variæ causæ feruntur; mox virginem divitem ducit; paulo post Tullia filia moritur, quem casum nimis graviter fert, V. 1051, 46 *sqq.*

Interfecto Cæsare, persuadet senatui ut oblivionem eorum, quæ de Cæsare acta sint, sanciant, Brutoque et Cassio ac sociis eorum provincias decernant, V. 1052, 30 *sqq*; *cfr.* V. 1183, 19. Ob simultates cum Antonio statuerat cum Dolabella in Syriam proficisci, sed cum Hirtius et Pansa designati sint consules, cum his pactus se æstatem Athenis acturum, cumque ipsi consulatum acceperint, rediturum, solus navigat; mora navigationi injecta nuntiisque allatis de mutatione Antonii, Romam redit; postridie in senatum vocatus non venit; inde inimicitiæ cum Antonio apertæ, V. 1053, 1 *sqq.* Cum Cæsare juniore paciscitur, ut alter utrum pro viribus adjuvet (*cfr.* V. 1058, 49; V. 1100, 45); somnium, propter quod Cicero amicitiam Cæsaris jam pueri amplexus erat, V. 1053, 43 *sqq.* Etsi culpatus ab amicis, potentiam suam Cæsari adjicit, Antonium urbe pellit, duos consules ad bellum ei faciendum mittit, efficitque ut Cæsari lictores prætoriique honores decernantur (*cfr.* V. 1101, 5 *sqq.*); victo Antonio et utroque consule mortuo, persuadere sibi patitur, ut Cæsari sibique, consulatum adipiscatur, V. 1054, 26 *sqq.* Postquam deceptus Cæsari consulatum procuravit, proditus ab eo in proscriptione, Antonii odio conceditur, V. 1055, 7 *sqq.* Erat tunc in Tusculano cum fratre; ut de proscriptione renuntiatum est, Asturam petunt, Quintus ex itinere redit, Ciceroni Asturæ moranti percussores superveniunt; Herennius et Popillius, quem de paterna cæde postulatum defenderat Cicero, eum jugulant, V. 1055, 33 *sqq.*; *cfr.* V. 1102, 20, *ibid.* 35.

Varia: Amicitia cum Lucullo, V. 620, 51, Cæsaris legibus agrariis repugnat, V. 923, 54. Catoni persuadet ut in legem perlatam juret, V. 924, 27 *sqq.* Sales ejus, V. 1058, 3 *sqq.*; *cfr.* M. 981, 8; V. 1178, 44 (cur Cassius et Brutus Ciceronem institutum celaverint). In consulatu P. Nigidii philosophi opera est usus, M. 974, 14.

Citata, Epistolæ, V. 765, 21; V. 1041, 23; V. 1041, 35 (ad Herodem); V. 1041, 36 (ad filium); V. 1041, 40 (Græcæ Epistolæ de Gorgia ad filium et altera ad Pelopem Byzantium); V. 1049, 6 (ad Cælium oratorem); V. 1049, 30; V. 765, 21; V. 1051, 34; M. 974, 14 (Epistolæ ad Div. IV, 13).

Orationes, V. 1048, 20 (Defensio Licinii Murenæ, *cfr* V. 917, 35; V. 1058, 11); V. 1058, 6 (Cœlii causa); V. 657, 43 (oratio, qua Crassum et Cæsarem Catilinariæ seditionis reos facit); V. 845, 46 *sqq.* (verba de conatibus et consiliis Cæsaris adolescentis); V. 1041, 27 (Philippicæ, V. 1056, 51; V. 1095, 35; V. 1097, 20).

V. 311, 1 (Liber de divinatione); V. 413, 29 (dialogus de Senectute; *cfr.* V. 453, 3); V. 620, 47 (volumen de Academica secta, cui Lucullum titulum fecit); V. 657, 46 (liber de ipsius consulatu); V. 845, 19 (laudatio Catonis inscripta Cato; *cfr.* V. 875, 2 *sqq.*); V. 1028, 26 (Pontius Glaucus, carmen a puero versibus tetrametris scriptum); V. 1051, 21 (philosophica opera, V. 1057, 36).

Incerta, V. 886, 18; V. 996, 32; V. 934, 51 (de repulsa, quam Cato tulit); V. 1038, 44; V. 1058, 29 (exclamatio: Cedant arma togæ, cedat laurea linguæ); M. 336, 9 (*cfr. de Legg.* II, 21).

Apophthegmata, M. 248, 37 *sqq.* 1 *et* 2 (de nomine Ciceronis); 3 (de oratoribus altum clamantibus; *cfr.* V. 1030, 22); 4 (in Verris filium; *cfr.* V. 1031, 32); 5 (Ad Metellum Nepotem, καὶ γάρ ἐστι πλεῖον ἐμοὶ πίστεως ἡ λογιότητος; *cfr.* M. 655, 32); 6 (interrogatus a Metello: Quis est tuus pater, V. 1043, 1); 7 (De Metello corvum lapideum Diodoto in monimento statuente; *cfr.* V. 1043, 8); 8 (De Vatinio, κακὸς τοίνυν ἀπόλοιτο κακῶς ὁ ψευσάμενος; *cfr.* V. 1031, 30; V. 1042, 30); 9 (Ad Octavium quendam, qui Afer putabatur; *cfr.* V. 1042, 36; M. 765, 11); 10 (In Popillium Cottam (Constam), ἴσως δοκεῖς περὶ τῶν νομίμων ἐρωτᾶσθαι; *cfr.* V. 1042, 52); 11 (Ad Hortensium, καὶ μὴν ἡ σφὶγξ παρά σοί ἐστι; *cfr.* V. 1031, 39); 12 (In Voconium et deformes ejus filias; *cfr.* V. 1043, 20); 13 (De Fausto prosc[illegible]bente auctionem, V. 1043, 31); 14 (De Cæsare et Pompejo); 15 (Pompejum Themistocli comparat; *cfr.* V. 778, 25); 16 (De Pisone ad Pompejum); 17 (Ad eum, qui equo relicto, a Cæsare ad Pompejum desciverat); 18 (De Cæsaris amicis; *cfr.* V. 1050, 17); 19 (Ad Nonium post Pharsalicam pugnam; *cfr.* V. 1050, 25); 20 (De Cæsare statuas Pompeji erigente; *cfr.* V. 876, 35; V. 1051, 43; M. 108, 35); 21 (Erotem servum liberat); V. 876, 54 (De Caninio Rebilio consule in unam diem facto); V. 909, 15 (Ad Memmium); V. 1031, 30 (Ad Cæcilium, τί Ἰουδαίῳ πρὸς χοῖρον;); V. 1036, 32 (Ad Catilinam); V. 1041, 16 (De Aristotele: aureum eloquentiæ flumen); V. 1041, 17 (De Platonis dialogis: Jovem, si locuturus fuisset, eo sermone usurum); V. 1044, 18 (De Theophrasto: deliciæ suæ); V. 1041, 20 (De Demosthene, interroga-

tus quam pulcherrimam putaret orationem, respondit : Longissimam); V. 1041, 49 (In Munatium); V. 1041, 54 *sqq.* (In Crassum ejusque filium Axium); V. 1042, 31 (In L. Gellium); V. 1042, 42 (In adolescentem, qui in placenta venenum dedisse patri ferebatur); V. 1042, 46 (Ad P. Sestium); V. 1043, 12 (Ad M. Appium); V. 1043, 20 (M. Aquinium Adrastum vocat); V. 1043, 22 (Ad L. Cottam censorem); V. 1044, 44 (Ad Plancum); V. 1050, 9 *sqq.* (Dicteia in castris Pompeji de Domitio, Theophane, Lentulo, Marcio, Nonio, Labieno); Ps. 78, 27.

Cicero (Q. Tullius), oratoris frater, V. 1038, 48; V. 1047, 20; una cum fratre in Tusculano est, ut de proscriptione nuntiatur : ex fuga reversus et proditus a servis necatur cum filio, V. 1055, 33 *sqq.*

Cicero, (M. Tullius), oratoris filius, apud M. Brutum Athenis, V. 1186, 6; Bruti legatus C. Antonium vincit, V. 1054, 36; V. 1187, 17; Antonio debellato, consulatus collega assumitur ab Octavio Cæsare, V. 1057, 20.

Cicero legatus Cæsaris, in hibernis obsidetur a Gallis defectis, V. 858, 23 *sqq.*

Ciconia, apud Thessalos honoribus habita, M. 465, 23; M. 887, 33; ciconiæ patres suos alunt, M. 1178, 16.

Cicutæ alexipharmacum est vinum post sumtum; vinum cum cicuta temperatum immedicabile est venenum, M. 792, 36 *sqq.*

Cilicia, V. 591, 22, *ibid.* 25; V. 603, 31; V. 605, 34; V. 607, 36; V. 752, 15; V. 754, 27; V. 756, 31; V. 822, 17. Ciliciæ præfectus Cicero, V. 1048, 39. Cilices regii, V. 605, 5. Cilicum navigia prædatoria, V. 655, 17; V. 682, 8. Ciliciæ oracula, M. 527, 53.

Cilles, Ptolemæi legatus, vincitur a Demetrio Poliorceta, V. 1064, 10 *sqq.*

Cimbri; de terræ regionibus, unde progressi continentem usque ad Italiam pervagantur, variæ conjecturæ; aspectus, ferocia, multitudo eorum, V. 490, 20 *usque ad* V. 491, 25. Scipionem vincunt, M. 246, 21. Romana castra, quorum dux Cæpio, capiunt, quo die, V. 165, 30. Per Noricum, divisi a Teutonibus, ad Catulum pergunt, V. 493, 47. Alpes trajiciunt et Catulum, qui castella utrique Athesis fluvii ripæ imposuerat, inde detrudunt, V. 499, 7 *sqq.* Æneus taurus, quem colebant, V. 499, 45. Clades eorum ad Vercellas, V. 500, 38 *usque ad* V. 502, 48.

Cimber, C. Marium interficere non ausus, V. 510, 47.

Cimicum utilitas, M. 1277, 34, *ibid.* 48.

Cimmerii, V. 490, 48; V. 491, 9. Nullum esse solem putant, M. 201, 38.

Cimon Coalemus, Cimonis celebris illius avus, V. 574, 23.

Cimon, Miltiadis filius, Atheniensis. Vita ejus, V. 572, 1 *sqq.*

De genere ejus, V. 574, 5 *sqq.* Post patris mortem adolescentulus admodum relictus, male audit, quod incompositæ vitæ bibaxque sit (*cfr.* M. 956, 30; M. 977, 38); Stesimbrotus Thasius de eo, V. 574, 18 *sqq.* Juvenis adhuc cum Elpinice sorore rem habuisse vel palam nuptias contraxisse fertur, postea Calliæ locat eam, V. 574, 36 *sqq.*; *cfr.* M. 667, 52. De amoribus ejus cum Asteria et Mnestra, vehemens ejus mœror ob Isodices, uxoris legitimæ, mortem, V. 575, 4 *sqq.* Archelai et Melanthii in Cimonem carmina, V. 574, 7; V. 575, 7, *ibid.* 15. Cimonea monumenta Athenis et Citii, V. 574, 15; V. 586, 53 *sqq.* De forma ejus, V. 575, 34. De suavitate ejus in consuetudine, V. 184, 52.

Medis ingruentibus, quum Themistocles populo persuaderet ut, urbe relicta, naves conscenderent, primus Cimon frenum Minervæ dedicans et ad mare descendens videbatur, V. 575, 22 *sqq.* Quum in certamine Salaminio fortiter se gesserit, statim ad rempublicam accedit, Aristide tanquam adversarium Themistoclis eum constituente, V. 575, 36 *sqq.*; *cfr.* M. 966, 15. Dux copiarum navalium missus, Pausania et Lacedæmoniis adhuc ducibus, quum Pausanias res novas moliatur sociosque fastidiose tractet, Cimon cum Aristide humaniter injuria affectos ad se recipiendo sensim Græciæ principatum ad se pertrahit, V. 575, 48 *sqq.*; *cfr.* V. 397, 18 *sqq.* Postquam sociæ civitates ipsi se adjunxere, dux in Thraciam navigat, regionem vastat, hostesque Elone obsessos eo difficultatis compellit, ut Butus regius dux urbem cum omnibus comburat; coloni Eionem et Amphipolim deducti; lapideæ Mercurii statuæ Cimoni a populo concessæ, inscriptiones earum, V. 576, 35 *sqq.* Scyrum quoque, unde Dolopes piratas ejecerat, coloniam deducit. Illinc Thesei ossa reperta Athenas reportat (*cfr.* V. 19, 41 *sqq.*); Athenis una cum collegis in theatrum progressum Apsephion archon celebre illud judicium tragœdiarum Æschyli et Sophoclis certantium, ut edat, cogit, V. 577, 29 *sqq.* Ion refert de Cimonis cantu in cœna apud Laomedontem; captivorum e Sesto et Byzantio partitio Cimoni commissa a sociis, V. 578, 14 *sqq.*

Sepes agrorum suorum tollit, ut et hospites, et ex civibus, qui opus habeant, fructibus eorum impune possint frui; cœnam, quicumque pauperum vult, præbet; adolescentes eum comitantes vestes et pecuniam pauperibus dividunt, V. 578, 44 *sqq.*; *cfr.* V. 187, 35. Optimatium partibus studens et Laconicum morem tenens, Themistocli populi extollenti potestatem et Ephialti Areopagiticum senatum tollere conanti, una cum Aristide adversatur, V. 579, 35 *sqq.*; *cfr.* V. 185, 52. A muneribus capiendis sibi cavet; responsum Rœsaci datum dona ei offerenti, V. 579, 44 *sqq.* A sociis pecuniam accipiens navesque hominum vacuas, Athenienses vero alios subinde atque alios in classem conscribens et expeditionibus exercens parvo temporis spatio dominos sociorum eos efficit, V. 580, 4 *sqq.* Universam ab Ionia ad Pamphyliam usque Asiam armis Persarum liberat, V. 580, 28 *sqq.* A Cnido et Triopio profectus primum Phaselim urbem sibi adsciscit, deinde ad Eurymedontem flumen hostes aggressus una die navali et terrestri prœlio superat et castra omnis generis opum referta capit, V. 580, 35 *sqq* ; *cfr.* V. 448, 12; M. 668, 3. Octoginta Phœnicias naves, quæ pugnæ non interfuerant, supervenientes ad Hydrum omnes capit, V, 581, 38; *cfr.* M. 427, 49.

Pax a rege his factis territo accipitur hac conditione, ut semper equi curriculo a Græco mari abstineat, intra Cyaneas et Chelidonias insulas navi longa et ærata ne naviget, V. 581, 45 *sqq.*; *cfr.* V. 152, 49. Præda dividita, populus et alias opibus crescit et murum arcis, qui meridiem spectat, ædificat et longorum murorum fundamenta jacit, Cimon forum platanis conserit et Academiam exornat, V. 582, 5 *sqq.*; *cfr.* V. 622, 28; V. 999, 5. Totum Chersonesum Atheniensium ditionis facit, V. 582, 2. Thasios, qui ab Atheniensibus defecerant, navali pugna superat, urbem expugnat, auri metalla in opposita continente Atheniensibus propria reddit agrumque Thasiis adimit, V 582, 28 *sqq.* Accusatur quod, occasione facta, non in Macedoniam irruperit; Elpinice deprecatum ad Periclem accedit, absolvitur Cimon, V. 582, 52 *sqq.* Ab expeditione reversus, Areopagi et optimatium potestatem ab Ephialte absente infractam reducere conatur, sed opprimitur clamoribus inimicorum crimen vitiatæ sororis et Laconiscum objicientium, V. 582, 51 *sqq.* De studio ejus in Lacedæmonios, V. 583, 23 *sqq.*; *cfr.* V. 146, 15. Filii ejus Eleus, Lacedæmonius, Thessalus, V. 583, 23 *sqq.* Lacedæmoniis

auxilium contra Messenios et Helotes petentibus, prœbere populo persuadet Cimon; sermo ejus, neve Græciam claudam fieri, neve urbem jugali suo orbari patiantur; ipse suppetias Lacedæmoniis fert; disceptatio cum Lacharto Corinthio, V. 583, 49 *sqq.* Quum rursus Lacedæmoniis auxilium tulerint, solique omnium ut novis rebus intenti remissi sint, irato animo reversi levi occasione arrepta Cimonem decennali exsilio puniunt, V. 584, 43 *sqq.*; *cfr.* V. 187, 49.

Prohibitus, quin ipse apud Tanagram inter tribules suos contra hostes stet, amicos hortatur, ut fortiter pugnent, qui omnes centum numero acerrime prœliati eadunt; quam post cladem Cimon, Pericle decretum scribente, revocatur, V. 584, 51 *sqq.*; *cfr.* V. 188, 4 *sqq.* Reversus bellum statim componit, V. 585, 26. Exinde ducentas naves instruit, rursus in Cyprum Ægyptumque classem ducturus; mala præsagia; nihilominus profectus regiam classem superat, urbes in ora maritima circumvectus recipit, rebusque Ægyptiis animum intendit et ad Ammonem mittit; interim moritur in obsidione Citii; moriens suos jubet statim in patriam cum classe redire occultato ipsius obitu, V. 585, 27 *sqq.*; *cfr.* V. 448, 18.

Varia : De æmulatione ejus cum Themistocle Olympiæ, V. 136, 24 *sqq.* De prima ejus legatione Lacedæmonem, V. 388, 14. Monumenta equarum, quibus ter Olympia vicit, V. 404, 53. Epicratem, Themistoclis amicum, morte afficit, V. 148, 28. Genus ejus Athenis honoratur, M. 675, 19. Aristidem in republica est sectatus, M. 966, 15.

Cimonea monumenta, V. 587, 1.

Cinarus, insula, M. 727, 27.

Cineas, Atheniensis, V. 891, 45.

Cineas, Thessalus, auditor fuerat Demosthenis; sermo cum Pyrrho bellum contra Romanos moliente, V. 466, 24 *sqq.* Tarentum præmittitur cum tribus millibus militum, V. 467, 24. Legatus Romam mittitur, relatio ejus ad Pyrrhum, V. 470, 27 *sqq.*; V. 471, 24. Iterum legatus, V. 472, 54. In Siciliam venit, V. 474, 18 *sqq.*

Cinesias, Atticus, dithyrambicus, M. 26, 8; M. 202, 2; M. 426, 10 (infelix dithyrambicorum fuisse videtur conditor); M. 867, 49 (apud Platonem Comicum); M. 1395, 36 (in fragmento Pherecratis); M. 26, 8 *sqq.* (dictum ad Timotheum; *cfr.* M. 201, 52).

Cineson, M. 496, 34.

Cingonius Varro, Nymphidio Sabino orationem scripsit, qua milites hic erat allocuturus, V. 1262, 4. Galbæ jussu interficitur, V. 1262, 21.

Cinna, Romanus quidam, in bello Gallico, quod de mensura annonæ imminuit, lapidibus obruitur, M. 385, 12.

Cinna, Marianus, consul creatur a Sulla, prius sacramento et devotionibus obstrictus velle Sullanis rebus favere; consulatu accepto statim Verginium tribunum plebis accusatorem Sullæ subornat, V. 547, 6 *sqq.* Tyrannidem affectans ab Octavio collega urbe ejicitur et collectis in Italia copiis bellum parat, V. 512, 25 *sqq.*; *cfr.* V. 680, 17 *sqq.* Marium proconsulem appellat sibique jungit, V. 512, 45 *sqq.* Interfecto Octavio (*cfr.* V. 549, 11), revocatur cum Mario a senatu, copias cum Sertorio et Mario dividit, cædes civium, V. 513, 45; V. 514, 17; *cfr.* V. 680, 45. Cum Sertorio Bardyæos dormientes conficit, V. 515, 24. Cinna et Carbo, Sulla absente, Romæ in amicos ejus grassantur, V. 556, 41; *cfr.* V. 1189, 14. Contra Strabonem, Pompeji patrem, militans (V. 739, 38) interficitur a militibus ob suspicionem Pompeji necati, V. 740, 42 *sqq.*; *cfr.* V. 681, 8.

Cinna, unus de conjuratis Bruti et Cassii, V. 1183, 12; V. 1184, 22; V. 883, 35.

Cinna, poeta, amicus Cæsaris; somnium ejus; in Cæsaris funere a populo, qui alium Cinnam ex conjuratorum numero eum esse suspicabatur, discerpitur, V. 883, 25 *sqq.*; *cfr.* V. 1184, 13 *sqq.*

Cinna, dux militum Cæsarianus, V. 1186, 30.

Cinyradæ, stirps regia Paphi, M. 417, 8.

Cinyras, Smyrnæ pater, quæ in arborem myrrham mutata est, M. 382, 31.

Κίων, masculinum et femininum, Ps. 114, 5 *sqq.*

Circæum, promontorium Latii, V. 877, 20; V. 1055, 51.

Circe, M. 63, 29. Mater Telegoni ex Ulysse, M. 388, 36. Nodus, quem Ulyssem docuit, M. 1308, 1. Circe significat universi orbicularem circumactionem, Ps. 134, 43. Cur in Ææa insula habitet, *ibid.* 44.

Circeji, urbs Latii, colonia Romana, V. 271, 28; V. 508, 24.

Circenses ludi, Romæ, quibus diebus aperta Consi dei ara, V. 29, 42; V. 320, 27.

Circuitio, quid, Ps. 111, 20 *sqq.*

Circulus lacteus, M. 1089, 5 *sqq.* Circuli quadratura ab Anaxagora in carcere descripta, M. 734, 24. Circuli quinque cœlum dividentes, M. 1082, 40 *sqq.*

Circus, Romæ, V. 325, 32; V. 374, 49 (Flaminius); V. 440, 42; V. 563, 22.

Cirræaton, villa agri Arpinatis, V. 485, 43.

Cirrha, urbs Phocidis, M. 362, 20. Cretensium colonia, M. 1204, 15. Cirrhæi, cum injuriam Delphico oraculo intulerint, bello ab Amphictyonibus contenduntur, V. 100, 9 *sqq.* Oraculum eis datum, quo dies noctesque bellum gerere jubentur, M. 91, 42.

Κίς, animal parvulum, Fr. 25, 32 *et* 34.

Cisalpina Gallia, vel Gallia Comata, V. 590, 53.

Cissus, nuntius Harpali defecti venit ad Alexandrum, V. 822, 5.

Cissusa, fons apud Haliartum in Bœotia, M. 944, 3; Bacchi fabulæ intexta, V. 536, 50.

Cithæron, mons Bœotiæ, V. 388, 39; V. 390, 15; V. 536, 30; M. 761, 43; Fr. 19, 33; Fr. 18, 24, *ibid.* 38 (Juno in Cithærone monte congressa cum Jove). Cithæron mons, prius Asterius vocatus; utriusque nominis origo, Ps. 81, 20 *sqq.* De Cithærone nomine Hermesianactis Cyprii relatio, Ps. 81, 42 *sqq.* Ἐρινύων μυχός, Ps. 82, 2.

Cithæron, puer pulcherrimus a Tisiphone, cujus amorem contempserat, serpente immissa necatur, unde Asterius mons Cithæronis duxit nomen, Ps. 81, 29 *sqq.* Hermesianactis Cyprii relatio de Cithærone et Helicone fratribus, *ibid.* 42 *sqq.*

Cithæronia Juno, V. 388, 30.

Cithara, omni ætate convivii socia habita, M. 868, 45. Cithara ludere cur deos finxerit antiquitas, M. 1260, 19. Citharæ inventor Amphion, M. 1383, 47. Citharœdicorum modorum inventor, M. 1384, 18. Cithara cur Asias olim fuerit dicta, M. 1385, 32.

Cithara, herba, nascens in Pangæo monte, orta est ex sanguine Orphei; dum peraguntur Bacchi sacrificia, sonum emittit citharæ, Ps. 82, 34 *sqq.*

Citharœdi cujusdam dictum ad Philippum, M. 81, 32 *sqq.*; *cfr.* M. 213, 44; M. 410, 5; M. 768, 40.

Citium, Cypri urbs, V. 586, 30; V. 587, 2.

Cius, Bithyniæ urbs, V. 895, 3.

Civile orationis genus, Ps. 120, 33. Civilis oratio in rhetorica arte consistit, Ps. 147, 31.

Civis; de civibus adscriptitiis Solonis lex, V. 109, 44. Civis servati præmium, V. 256, 40.

Claria, debitorum tabulæ vocantur a Lacedæmoniis, V. 955, 14.

Clarium, templum Apollinis in Ionia Asiæ, V. 752, 40.

Clarius, fluvius in Cypro, V. 111, 7.

Clastidium, pagus Galliæ Citerioris, V. 359, 6.

Claudia gens, originem ducit ab Appio Clauso, V. 129, 38.
Claudia prisca, ob apophthegmatum sapientiam præclara, M. 173, 18.
Claudia, Appii Claudii filia, Tib. Gracchi uxor, V. 984, 53.
Claudius; de nomine, V. 261, 35.
M. Claudius, Marci Claudii Marcelli pater, V. 356, 2.
M. Claudius Otacilius, Marcelli frater, V. 356, 26.
M. Claudius Marcellus, filius patris ejusdem nominis, V. 356, 35.
Claudius, Drusi filius Antonia natus, V. 1139, 50. Agrippinam uxorem ducit ejusque filium adoptat et Neronem Germanicum appellat, V. 1139, 54; V. 1140, 1; V. 1200, 44.
Clausus, *vide* Appius.
Clavus æreus apro infixus, M. 799, 9; M. 800, 53.
Clazomenæ, V. 247, 25; V. 635, 28.
Clea, cui Plutarchus disputationem de Iside et Osiride dedicat, Thyiadum Delphicarum princeps et a patre ac matre Osiriacis consecrata sacris, M. 429, 45; M. 445, 51. Plutarchus disputationem de mulierum virtutibus ei dicat, M. 300, 14.
Cleadas, Platæensis, M. 1063, 35.
Cleænetus, Atheniensis, Cleomedontis filius, V. 1073, 52.
Cleander, Spartanus, consiliarius Callicratidis classis Spartanorum præfecti, M. 272, 44; M. 273, 37.
Cleander, Mantinensis, solum vertere jussus, Megalopolim ad Craugidem se confert, quo mortuo filium ejus Philopœmenem educat, V. 426, 1 *sqq.*
Cleander, Proclis tyranni jussu Timarchum Atheniensem interficit, M. 492, 10.
Cleander, M. Sedati, Plutarchi amici, filius, M. 17, 18.
Cleandridas, Spartanus; apophthegmata ejus, V. 272, 40 *sqq.* (classi Spartanorum præfectus post Lysandrum, M. 272, 40; Sardes profectus ad Cyrum juniorem non admittitur, M. 273, 1; stipendia et xenia accipit, M. 273, 10. Pugna ad Arginusas, mors Cleandridæ, M. 273, 26 *sqq.*).
Cleandridas, Gylippi pater, Spartanus, ob capta munera exterminatus, V. 647, 13.
Cleanthes, Assius, Stoicus (M. 731, 11). De ejus vita, M. 1264, 22, *ibid.* 45. Tardior fuit ad discendum, alia, M. 57, 48. Arcesilai amicus, M. 66, 50.
Citata, M. 40, 36, *ibid.* 46 *sqq.*; M. 66, 50; M. 461, 31; M. 1083, 36 (de figura stellarum); M. 1084, 11; M. 1130, 15; M. 1184, 21 (de formicis); M. 1263, 45; M. 1265, 30 (ἐν Ὑπομνήμασι Φυσικοῖς); M. 1315, 33; M. 1316, 8 (de mundi conflagratione); M. 38, 24 (ludicra in Homerum); Ps. 84, 26 (ἐν γ' Θεομαχίας), *ibid.* 30; Ps. 93, 17 (ἐν α' περὶ Ὁρῶν).
Apophthegmata, V. 232, 31; M. 1012, 26 (Ad Antigonum regem).
Cleanthes, medicus, Catonis libertus, cumque eo Uticæ, V. 946, 26.
Clearchus, Lacedæmonius, dux Græcorum apud Cyrum minorem, V. 1207, 34. Pugna ad Cunaxa, V. 1209, 38, *ibid.* 44; V. 1210, 15. Cum aliis Græcorum ducibus interficitur a Tisaphernes, V. 1215, 35 *sqq.*
Clearchus, Macedo, Thebas mittitur, qui contra Demosthenem agat, V. 1019, 30.
Clearchus, Solensis (M. 1251, 8), philosophus, Aristotelis familiaris, sed tamen multa Peripateticæ philosophiæ decreta pervertit, M. 1127, 59. De facie lunæ opinio ejus, M. 1127, 47.
Clearchus, Heracleæ urbis ad Pontum tyrannus, fulmen gessit, *etc*, M. 414, 12. In cistam irrepens anguis in morem dormiebat, M. 954, 52.
Clearchus (Cleocritus?), archon Atheniensis, M. 1018, 19.
Κλειτοριάζεις, dictum in puerorum amatores, Ps. 164, 26.
Clementiæ templum, Romæ, V. 876, 29.
Cleobis; Solonis de Cleobi ac Bitone narratio ad Crœsum regem, V. 112, 12 *sqq.*; *cfr.* M. 70, 41; M. 130, 8 *sqq*; Fr. 42, 23. Epigramma de iis, *ibid.* 29.
Cleobula, Gylonis filia, mater Demosthenis oratoris, M. 1028, 30.
Cleobulina sive Eumetis, Cleobuli filia, M. 173, 16; M. 176, 32. Ob ænigmatum peritiam et sapientiam laudatur, *ibid.* 33; M. 182, 14. Ejus de cucurbitulis griphus, M. 183, 1. De tibia Phrygia, M. 178, 54 *sqq.*
Cleobulus, Lindiorum tyrannus, potentia vim famæ faciens in nomen Sapientum se ingerit, M. 470, 52. Persona colloquii Septem Sapientum Convivium inscripti, M. 173; M. 179, 7. Fabulam de luna tuniculam petente narrat, M. 186, 17.
Cleocritus, Corinthius, dux in pugna Salaminia, V. 386, 27; V. 395, 32.
Cleocritus (Clearchus?), archon Atheniensis, M. 1018, 19, 25.
Cleodemus, persona colloquii Septem Sapientum Convivium inscripti, M. 173; medicus, M. 181, 7; M. 183, 5.
Cleodeus, Hylli filius, V. 457, 10.
Cleodice, soror Himeri, vitiatur a fratre, Ps. 92, 37.
Cleomachus, Pharsalius, Chalcidensibus auxilium ferens contra Eretrienses in pugna cadit; sepulcrum ejus Chalcide, M. 929, 37 *sqq.*
Cleomantes, Laco, vates apud Alexandrum, V. 827, 22.
Cleombrotus, Pausaniæ filius, quartus a Pausania, qui Platæis vicerat, Spartæ rex, V. 950, 3; cum exercitu in Bœotiam mittitur, V. 340, 5; V. 726, 38; V. 729, 30; cæditur in Leuctrica clade, V. 343, 27; V. 570, 28; V. 729, 48; V. 959, 29. Dictum ejus, M. 273, 40.
Cleombrotus, gener Leonidæ regis Spartanorum, cui regnum ademit, V. 954, 21 *sqq.*; Leonida reducto, in fanum Neptuni confugit; uxoris preces efficiunt, ut solum vertere jubeatur, V. 956, 29 *sqq.*
Cleombrotus, Acharnensis, Dinocratis filius, M. 1027, 21.
Cleombrotus, Lacedæmonius, philosophus, persona dialogi de defectu oraculorum, M. 499; diu per Ægyptum et Troglodyticam vagatus, M. 499, 41. Narratio ejus de peregrino divinatore ad Rubrum mare, quem convenerit, M. 512, 28 *sqq.*
Cleomedes, Astypalensis; stolidum ejus robur et mirabilis finis, V. 41, 43, *ibid.* 47 *sqq.* Pythiæ de eo oraculum, *ibid.*
Cleomedon, Atheniensis, pater Cleænetti, V. 1073, 52 *sqq.*
Cleomenes, unus inter Lacedæmonios quinque arbitros, Atheniensibus et Megarensibus de Salamine litigantibus, V. 100, 8.
Cleomenes, Anaxandridæ filius, Spartanorum rex, violato jurejurando Argivos opprimit, ab urbe repellitur a mulieribus, M. 273, 48 *sqq.*; *cfr.* M. 303, 33 *sqq.*
Apophthegmata ejus, V. 273, 44 *sqq.*; M. 266, 38 (δεῖ τὸν ἀγαθὸν βασιλέα τοὺς μὲν φίλους εὐεργετεῖν, τοὺς δὲ ἐχθροὺς κακῶς ποιεῖν); M. 1176, 25 (ἐκέλευεν αὐτοὺς σκοπεῖν, αὐτὸν γὰρ ἐν Πελοποννήσῳ τὸν νοῦν ἔχειν).
Cleomenes, Cleombroti filius, sextus a Pausania, qui Platæeis vicerat, Spartæ rex, V. 950, 5 *sqq.* Dictum ejus, M. 231, 6 (de gallis pugnacibus; *cfr.* M. 275, 27; V. 62, 40 *sqq.*).
Cleomenes, Leonidæ regis Spartanorum filius, post Agidis mortem Agiatidem ducit; Vita ejus, V. 960, 1 *sqq.*
Statum præsentem reipublicæ minime probat, adolescentulus adhuc Spharum Borysthenem philosophum audit, V. 960, 26 *sqq.* Leonida mortuo regnum accipit, statim in animum inducens præsentis rerum status mutationem, primum Xenarem amicum tentat, quo refragante, ipse Spartanos cum Achæis committere conatur, V. 960,

50 *sqq.* Expeditio ad Belbinam, epistolæ ad Aratum, V. 961, 41 *sqq.* Rursus emissus, Methydrium occupat, ad Pallantium Aratus prœlium timide vitat, V. 962, 9 *sqq.* Eleis opem ferens, apud Lycæum Achæos fugat, V. 962, 25; V. 1244, 2 *sqq.* Archidamum, Agidis fratrem, revocat, qui statim ab ephoris occiditur, V. 962, 33; *cfr.* V. 1008, 36.

Reipublicæ statum mutare cupiens, ephoros corrumpit, ut expeditionem sibi decernant, reliquos multos demeretur, Cratesiclea matre adjuvante, V. 962, 48 *sqq.* Expeditione facta, ad Leuctra, Lysiade cæso, Aratum fugat, V. 963, 1 *sqq.*; V. 1244, 19 *sqq.* Megistonous ad Orchomenum vincit, V. 1244, 54. Megistonoo vitrico aliisque tribus persuadet, ut socios se in mutanda reipublicæ forma præbeant; insomnium Ephori in Pasiphaæ templo, V. 963, 22 *sqq.* Civium maxime suspectis sibi abductis Heream et Asæam urbes Achæis subditas capit, Orchomenum frumentum importat, ad Mantineam castra positis Lacedæmonios plerosque relinquit, ipse cum mercenariis militibus Spartam petit, V. 963, 39 *sqq.* In syssitio aggreditur ephoros, qui præter unum Agylæum conciduntur, V. 963, 50 *sqq.* Postridie octoginta cives proscribit, oratio ejus in concione habita, V. 964, 39 *sqq.* Debitores alieno ære liberat, agros dividit, civium numerum lecto de finitimis præstantissimo quoque supplet ac quatuor millia arma ferentium instituit; in adolescentum institutione adjutorem habet Sphærum; Euclidam fratrem regni socium asciscit, V. 965, 28 *sqq.*; *cfr.* V. 1008, 32; V. 1245, 8 *sqq.* Statim exinde in fines Megalopolitanorum ingressus, maximam prædam agit, V. 966, 1 *sqq.* Vitæ ipsius ratio simplex, frugalis omnisque fastus expers, omnibus veluti exemplum temperantiæ proposita; convivia, V. 966, 26 *sqq.*

Mantinenses eum ad se vocant seque in fœdus ejus tradunt; paulo post Achæos apud Hecatombæum vincit; inde ad Langonem profectus, ejecto Achæorum præsidio, urbem Eleis tradit, V. 967, 17 *sqq.*; V. 1245, 53 *sqq.* Achæis conditiones proponit, quibus imperium sibi tradant, pollicitus se statim captivos et oppida capta redditurum; a conventu Lernæ constituto valetudine prohibetur, V. 967, 43 *sqq.* Conventum Argis institutum Aratus offendendo Cleomenem ad irritum ducit; Cleomenis epistola in Aratum; præcone misso Achæis bellum indicat, Pellenem, Pheneum et Penteleum capit, V. 968, 47 *sqq.*; V. 1246, 3 *sqq.* Argos oppressione facta occupat, V. 969, 21. Cleonæ et Phlius Cleomeni se adjungunt, Corinthii deficientes ab Arato eum arcessunt, Trœzenii, Epidaurii et Hermionenses ei accedunt, V. 970, 3 *sqq.*; V. 1246, 50. Megistonoum iterumque Tritymallum magna offerentes ad Aratum mittit, si Acrocorinthum communi Achæorum et Lacedæmoniorum præsidio tradat; Arato non obtemperante, ita demum in Sicyonium agrum impressionem facit et decreto Corinthiorum bona Arati dono sibi data accipit, V. 970, 16, 28 *sqq.*; V. 1247, 14 *sqq.* Montibus, qui Onei dicuntur, custoditis, Antigonum aliquandiu Peloponneso arcet, donec Argivorum defectio eum revocat, V. 970, 40 *sqq.* Corintho recedens Argos occupare impeditur ab Antigono superveniente, V. 971, 31 *sqq.*; V. 1248, 40 *sqq.* Tegeæ nuntium de morte uxoris accipit, V 971, 51.

Ptolemæo auxilium promittenti obsidum loco liberos et matrem mittit, V. 972, 11 *sqq.* Helotum liberatos armat, Megalopolim subito aggressus oppressione capit (*cfr.* V. 428, 14; V. 1008, 32); Megalopolitanorum secum fœdus inire recusantium urbem diripit et diruit, se domum recipit, V. 972, 48 *sqq.* Argivorum agros devastat, Antigoni militibus in urbes dilapsis, V. 974, 30 *sqq.* Paulo post cum audivisset Antigonum Tegeam profectum, alia via eum prævertens, iterum Argivorum vastat ditionem, V. 974, 51 *sqq.*

Pugna ad Sellasiam, qua totus fere Lacedæmoniorum exercitus conciditur, V. 975, 27 *sqq.*; *cfr.* V. 428, 37 *sqq.*; V. 1249, 49 *sqq.* Post pugnam, ut Spartam venit, cives Antigonum jubet recipere, ipse cum amicis ad Gythium contendens naves conscendit, V. 976, 42 *sqq.* Cytheris avectus ad Ægialiam appellit; colloquium cum Therycione, V. 977, 23 *sqq.* Alexandriam venit; Ptolemæus amicitia amplexus eum promittit cum navibus et pecunia a se datis in Græciam rediturum eique stipendium constituit, V. 973, 16 *sqq.* Ptolemæo seniore mortuo, Cleomenes negligitur, mox in suspicione habetur; postulanti se cum amicis dimitti, nemo animum advertit, V. 978, 37 *sqq.*; *cfr.* M. 64, 46. A Sosibio et Nicagora calumniis objectus magnam in domum concluditur, V. 979, 40 *sqq.* Eruptione facta, Ptolemæum Chrysermi filium et Ptolemæum urbis præfectum necant, Alexandrinos ad libertatem vocantes; nemine auso opem ferre, ipse omnesque ejus socii mortem sibi consciscunt, V. 980, 19 *sqq.* Mors ejus liberorum, Cratesicleæ matris et aliarum mulierum, V. 981, 46 *sqq.*

Cleomenes, Atheniensis demagogus, V. 527, 3.

Cleomenes, medicus, M. 846, 5.

Cleon, demagogus Atheniensis, Periclem adoritur, V. 204, 3; V. 205, 23. De institutis ejus in republica, V. 626, 21 *sqq.*, *ibid.* 42. In invidia civium habitus, qui pacem cum Lacedæmoniis dissuaserit, culpam in Niciam transferens, ut qui mollitie bellum Pylium trahat, Niciæ et civium jussu ipse invitus dux ad Spartanos in Sphacteria insula capiendos mittitur, V. 630, 5 *sqq.* Secunda usus fortuna intra dictum diem Lacedæmonios ex Sphacteria insula Athenas ducit, V. 630, 36 *sqq.* Effrenata audacia et fastus, quem hoc ex facto sumit; abjectum tribunalis ab eo decus, V. 631, 1 *sqq.*; *cfr.* V. 984, 5. Perit in prœlio ad Amphipolim, V. 631, 27. Atheniensium concionem differri petit, quod sacrificarit, M. 976, 28. Ad rempublicam se collaturus conductis in unum amicis, amicitiæ eorum renuntiat, M. 985, 16; V. 628, 11 (Aristophanis fabula); M. 983, 33; M. 998, 48.

Cleon, Halicarnassensis, oratio ejus pro Lysandro Lacedæmonio scripta, V. 534, 43; V. 723, 43; M. 258, 50.

Cleon, Sicyonius tyrannus, V. 1225, 4.

Cleon, dictus ἐκ Δαυλίας, per totam vitam ullum se vidisse somnium negat, M. 532, 4.

Cleonæ, Argolidis urbs et castellum, V. 284, 5; V. 584, 38; V. 900, 15; V. 970, 4; V. 1239, 36; M. 669, 7.

Cleonæ, Phocidis urbs, M. 302, 25; V. 1025, 4.

Cleonice, virgo Byzantia, a Pausania, Spartanorum rege, ad stuprum accersita atque necata, V. 576, 13 *sqq.*; *cfr.* M. 671, 39.

Cleonidas, Ptolemæi Soteris dux, Sicyonem Corinthumque tenet et Demetrii Poliorcetæ conditionem repudiat, V. 1068, 37.

Cleonymus, Lacedæmonius, Sphodriæ filius ab Archidamo, Agesilai filio, adamatus, quod Sphodriæ accusato saluti est, V. 727, 20 *sqq.*; cæsus in Leuctrica clade, V. 729, 50.

Cleonymus, rex Lacedæmoniorum, Cleomenis filius, V. 950, 8; auxilium fert Thebanis contra Demetrium Poliorcetam, V. 1083, 20 *sqq.*; a Pyrrho rege reducitur Spartam, V. 478, 7 *sqq.*; V. 1083, 20 *sqq.*; M. 269, 18.

Cleopater, præfectus præsidio Acrocorinthi sub Arato, V. 1246, 46.

Cleopatra, desponsa Philippo regi, V. 798, 18; V. 799, 13, 23. Alexandro in India absente, cum Olympiade seditionem adversus Antipatrum movet, V. 838, 29.

Cleopatra, Perdiccæ uxor, V. 697, 19; V. 701, 6.

Cleopatra, Mithridatis filia, Tigranis uxor, V. 604, 43.

Cleopatra, Ptolemæi regis soror, regno ejecta a Pothino, V. 871, 48. Cæsarem amore capit, qui victo Ptolemæo reginam eam instituit, V. 871, 44 *sqq*. Convenit Antonium imperatorem in Cilicia et Alexandriam eum abducit; plurima de illecebris, adulatoriis artibus et nugis ejus, V. 1105, 23 *sqq*.; *cfr*. V. 1140, 28; M. 393, 5. Ab Antonio arcessita in Syriam dono accipit Phœnicen, Cœlesyriam, Cyprum, Ciliciæ partem, Arabiam Nabatæam, Judæam balsamiferam; gemellos parit Antonio; a profecturo contra Parthos remittitur, V. 1111, 44 *sqq*.; V. 1112, 34. Antonio ex bello Parthico redeunti obviam venit in Phœniciam, V. 1120, 40 *sqq*. Impetrat ab eo, ut bello Parthico, quod instaurare statuerat, omisso Alexandriam redeat, V. 1121, 26. Consiliariis corruptis pervincit, ut una cum Antonio bellum civile obeat, V. 1123, 6 *sqq*. Athenis moratur, V. 1123, 46. Titius et Plancus ignominiis a Cleopatra affecti ad Cæsarem abeunt, V. 1124, 20. In causa est Antonio, ut classe decertare velit, V. 1126, 21; V. 1127, 26. Fuga ejus in pugna ad Actium, V. 1129, 4. Cum Antonio convivii se dat et venena comparat, V. 1132, 14 *sqq*.; V. 1133, 22 *sqq*.; V. 1134, 24. Cum Antonio moriente, V. 1134, 49 *sqq*. Capitur a Proculejo, V. 1135, 35 *sqq*. Antonii cadaver humat, deterretur a Cæsare, ne corpus consumat, V. 1136, 52. Colloquium cum Cæsare, V. 1137, 15 *sqq*. Certior facta, tertio die se amandatum iri, precibus impetrat, ut Antonio parentet, V. 1137, 49 *sqq*. Exinde mortem sibi conciscit, qua de re variæ relationes, V. 1138, 21 *sqq*. De ætate ejus, V. 1139, 18. Dicta, V. 1108, 8 (de Antonio piscante); V. 1125, 13 (ad Geminium); V. 1126, 45 (de Cæsare Augusto, τί δεινὸν εἰ Καῖσαρ ἐπὶ ταρύνῃ κάθηται;).

Cleopatra, Antonii imperatoris et Cleopatræ filia, Jubæ regi nuptum data, V. 1112, 10; V. 1139, 30.

Cleophanes, Atheniensis, V. 891, 47.

Cleophantus, Themistoclis filius, V. 153, 20. Dictum ejus, M. 1, 24.

Cleoptolemus, Chalcidensis, pater virginis formosæ, quam Antiochus ducit, V. 451, 13.

Cleora, Ageilai regis uxor, V. 723, 27.

Cleotimus, Proclis, Epidauri tyranni, frater, M. 492, 13.

Κλεψύδρα, Athenis, V. 1110, 30; M. 1103, 36. Clepsydræ tardius trahunt hieme quam æstate, M. 1117, 38.

Cletoria, Achèloi filia, Ps. 97, 30.

Cliandridas, Lacedæmonius, regis Plistonactis tutor, a Pericle corruptus, ut Lacedæmonios ex Attica abducat, exul a Lacedæmoniis morte damnatur, V. 196, 27 *sqq*.

Clidamus, Tanagræus, M. 370, 39.

Clidemus, *cit*. V. 9, 25; V. 14, 25; V. 294, 53; V. 139, 48.

Cliens, quis sit, quibus officiis et muneribus patrono annexus, V. 29, 5 *sqq*.

Climax, Tauri montis pars in Lycia, V. 804, 10.

Clinias, Atheniensis, æqualis et amicus Solonis, V. 103, 50.

Clinias, Atheniensis, Alcibiadis pater, clarus ex navali pugna apud Artemisium, ad Coroneam cecidit, V. 229, 26.

Clinias, Sicyonius, ad quem atque Timoclidam summa rerum delata est, Cleone occiso; interficitur ab Abantida; Aratus filius ejus servatur, V. 1225, 5 *sqq*.

Clinias, Pythagoreus, M. 794, 8.

Clinodemus, *cit*. M. 423, 14.

Clio, Musa, encomiasticum genus sibi vindicat, M. 908, 11; M. 912, 6; M. 491, 2.

Clisas, Bœotiæ urbs, M. 946, 49.

Clisthenes, Atheniensis, Pisistratidas ejicit et rempublicam constituit, V. 183, 28 *sqq*.; auget Aristidem, M. 984, 4; V. 583, 11; M. 1048, 25 (ex Herodoto).

Clisthenes, Sicyonius tyrannus, M. 669, 6.

Clitarchus, *cit*. V. 149, 42; V. 824, 19.

Clitomachus, Academicus philosophus, domo Carthaginiensis, prius Hasdrubal vocatus, a Carneade philosopho Græcos mores et instituta amplecti docetur, M. 403, 16; *cfr*. V. 1028, 36; V. 1029, 21; *cit*. M. 243, 24.

Clitomachus, athleta, M. 686, 12.

Clitonymus, *cit*. M. 379, 28 (ἐν Ἰταλικῶν); M. 382, 29 (ἐν δευτέρῳ Συβαριτικῶν); Ps. 82, 46 (ἐν τῷ γ' τῶν Θρᾳκικῶν).

Clitophon, demagogus Atheniensis, M. 983, 33; M. 403, 8 (Socratis præcepta valere jubet).

Clitophon, Rhodius, *cit*. M. 380, 37 (ἐν πρώτῳ Γαλατικῶν); Ps. 85, 13 (ἐν ιγ' Κτίσεων); Ps. 86, 25; Ps. 100, 14 (ἐν α' Ἰνδικῶν).

Clitoria, Cimonis Atheniensis uxor, V. 583, 25.

Clitoris, urbs Arcadiæ; Clitorii Spartanorum regem, Soum, Lycurgi avum, obsident absque ejus constantia in conditione pacis decipiuntur, V. 47, 41 *sqq*.; M. 286, 2.

Clitoris lapis, ab Indis gestari solet in auriculis, Ps. 100, 23 *sqq*.

Clitus, Macedo, cognominatus Niger, in pugna ad Granicum Alexandrum discrimine vitæ eximit, V. 803, 7. Cædes ejus, V. 827, 9 *usque ad* V. 828, 38; *cfr*. V. 801, 1; M. 85, 35.

Clitus, Polysperchontis legatus, Phocionem cum amicis Athenas captivos abducit, V. 903, 35; V. 904, 18. Cum apud Amorgum tres vel quatuor Græcas triremes subverterit, Neptuni cognomen accipit ac tridentem gestat, M. 414, 9.

Clitus, famulus M. Bruti, V. 1202, 15.

Clodia, P. Clodii soror, Metello Celeri nupta, Quadrantaria dicta, V. 1044, 20, 30.

Clodia, Fulviæ Antonii uxoris filia, ex triumviratus conditionibus Octaviano nubit, V. 1102, 33.

Clodius, prætor, primus contra Spartaci copias missus eas obsidet, deceptus autem et victus castra amittit, V. 653, 54 *sqq*.

P. Clodius, frater Luculli uxoris, quam perdebat, V. 614, 50. In castris L. Luculli milites Fimbrianos sollicitat, et in Lucullum incitat, V. 614, 53 *sqq*. Amicus fuerat Ciceronis et socius ejus in negotio Catilinario, V. 1044, 7. Accusatus profanatorum Bonæ deæ sacrorum, quum præterea multi præstantissimi viri eum pejerasse, falsum commisisse, ambitus sontem esse ac mulieres ab eo corruptas testati sint, populo testibus se opponente suffragiis dubiis absolvitur, V. 1044, 7 *sqq*.; *cfr*. V. 848, 35 *usque ad* V. 849, 53; V. 1043, 41 *sqq*.; M. 250, 33. De patriciis in plebejos abiens et tribunus plebis factus Pompejum adjuvat, Ciceronem insectari cœpit (*cfr*. V. 852, 14 *sqq*.; V. 923, 36; V. 925, 13 *sqq*.); sentiens eum cum Cæsare legatum abiturum, rursus cupere se cum eo in gratiam redire simulat; deceptum vocat in judicium, quod contra leges Lentulum et Cethegum reliquosque indicta causa necarit; Cicero abit in exilium, V. 1045, 1 *usque ad* V. 1046, 19; *cfr*. V. 767, 24 *sqq*.; V. 768, 52 *sqq*.; M. 731, 49. Catonem in Cyprum amandat, V. 768, 52 *sqq*; *cfr*. V. 935, 21 *sqq*.; V. 916, 12. De Ciceronis exilio proponit edictum, quo aqua et igni ei interdicatur, neque tecto eum recipere intra quingentesimum ab Italia miliare licitum sit, V. 1046, 20. Ciceronis villas et domum incendit, inque ea area ædem Libertatis ædificat, reliqua ejus bona ventilat, nemine emente, V. 1047, 4. Ipsum Pompejum adoritur, V. 1047, 10; *cfr*. V. 768, 52 *sqq*. Verba ejus de lege frumentaria, V. 769, 42. A Milone de vi reus fit, V. 1047, 23. Pellitur a Pompejo, V. 1047, 26; *cfr*. V. 769, 35. Propter tabulas, quas tribunus plebis scripserat, a Cicerone e Capitolio proturbatas contendit, V. 1047, 47. Obtruncatur a

Milonis, V. 1048, 5. Funus ejus, V. 1184, 4. Varia, V. 1093, 13; M. 619, 10.
Clodius, quidam in exercitu Lepidi, V. 1101, 41.
Clodius, perfuga quidam in castris M. Bruti, V. 1199, 53.
Clodius, quidam Indicem temporum scripsit, V. 71, 4.
Clodius Macer, præfectus Africæ, solus cum Virginio Rufo, qui a Nerone non ad Galbam deficit, V. 1257, 39 *sqq.*; V. 1261, 19. Galbæ jussu per Trebonium necatur, V. 1262, 28.
Clodones, mulieres Macedoniæ Orphicis orgiis obnoxiæ, V. 793, 48.
Cloelia, virgo Romana, inter decem filias Porsenæ datas obsides, ceteris auctor fit consilii Tiberim transnatandi; equestris ejus statua in via Sacra, V. 127, 41; M. 309, 22 *sqq.*
Cloelia, tertia Sullæ uxor, repudiatur, V. 543, 50, *ibid.* 53.
Cloelia, L. Luculli uxor, propter impudicitiam repudiata, V. 614, 51; V. 618, 6.
Cloeliæ fossæ, prope Romam, V. 272, 24.
Cloelius, dux exercitus Carboniani contra Pompejum, V. 741, 40.
Clonas, poeta Tegeates vel Thebanus, paulo posterior Terpandro, M. 1385, 3. Poeta elegiarum et epicorum carminum, primus τοὺς αὐλῳδικοὺς νόμους καὶ τὰ προσῳδία instituisse fertur, M. 1384, 22; *cfr.* M. 1385, 12. Νόμον τριμερῆ invenisse fertur, M. 1386, 30.
Clopias, *vide* Clupæa.
Clopidæ (ex Aristophane), M. 625, 32.
Clotho, M. 687, 12 (Academicorum acceptio).
Clunia, Hispaniæ oppidum, V. 1258, 8.
Clupæa (vel Clopias vel Scolopidos), piscis in Arare fluvio; mirabilia de eo, Ps. 84, 41 *sqq.* De lapide, qui in ejus capite invenitur grumo salis similis, quique quaternas febres sanat, *ibid.* 46.
Clusia, Etruscorum regis filia, Valerio Torquato, Romanorum duce, petente eam urbemque obsidente, de turri se ipsam dejicit, M. 380, 9.
Clusium, urbs Etruriæ, a Gallis oppugnatur, V. 81, 16; V. 162, 49.
Cluvius Rufus, M. 357, 13 *et* V. 1271, 45.
Clypeus, cohors in urbe Argis, de qua proverbium: Tanquam si Argivorum clypeum sustulisset, Ps. 172, 40 *sqq.*; *cfr.* Ps. 167, 21 *sqq.*
Clytæmnestræ somnium, M. 671, 20.
Cnacio, loci vel fluvii nomen Spartæ, V. 51, 6, *ibid.* 14; V. 343, 5.
Cneph, deus Ægyptius, quem immortalitatem putant, M. 439, 38.
Κνέφας, quid et unde dictum, M. 1161, 20.
Cnidus, Cariæ urbs. Clades navalis Lacedæmoniorum ad Cnidum, V. 1218, 2. Libera redditur a Cæsare, V. 871, 32. — Cnidii cocci, M. 160, 6. Cnidiorum λέσχη Delphis, M. 502, 46. Cnidiorum corona Delphis dedicata a Philomelo Pharsaliæ saltatrici dono datur, M. 485, 31. Ἀμνήμονες ex optimatibus viri sexaginta delecti dicebantur, ἀφεστήρ, qui sententias interrogabat, M. 360, 11. Varia, V. 246, 48; V. 580, 40; V. 589, 18; V. 722, 2.
Cnossus, Cretæ urbs; Quæst. Græc., cur apud Cnossios moris erat, ut mutuam fenore pecuniam accipientes, eam raperent, M. 373, 26.
Coalemus, cognominatus fuit Cimonis avus, V. 574, 24.
Coccejus, Tatiano fratre Othonis natus, V. 1280, 14.
Coccygius, mons Argolidis, cur ita dictus, cum Lyrcejus antea vocaretur, Ps. 94, 43 *sqq.*; *cfr.* Ps. 93, 22, *ibid.* 48.
Cocles, *vide* Horatius.
Codrus, Atheniensium rex, Melanthi filius (M. 733, 35), mortem pro patria petit in Thracum intrans castra, M. 381, 27. Progenies ejus Cyclades insulas inhabitat, M. 728, 33.
Codrus, Nelei filius, coloniam in Ioniam ducit, Ps. 101, 9.
Cœlesyria, Cleopatræ ab Antonio dono data, V. 1111, 52.
Cœlia (Cloelia?), Sullæ uxor tertia, V. 543, 50, *ibid.* 53.
Cœlius, defensus a Cicerone, V. 1058, 6.
Cœlius, dux Antonii imperatoris in prœlio navali ad Actium, V. 1128, 7.
Cœlum. Corpora cœlo tacta putredini non sunt obnoxia, M. 808, 11. Cœli conspectu porci attoniti fiunt, M. 815, 27 *sqq.* Cœlum pro patre, Terram pro matre antiqui habuerunt, M. 1072, 5. Cœli sectio, substantia, circuli, M. 1082, 30 *sqq.* *cfr.* M. 522, 38. Cœlestium corporum proportio, M. 1257, 47.
Cœna, de vocis origine, M. 886, 9.
Cœnipetæ, qui dicantur, M. 885, 7.
Cœno, Apharei, filii adoptivi Isocratis, uxor, M. 1023, 12.
Cœnus, sub Alexandro in India, V. 834, 2.
Cœraneum, spelunca, M. 1205, 31.
Cœranus, Parius, a delphino servatur, M. 1205, 21 *sqq.*
Cœranus, Polyidi vatis pater, Ps. 97, 6.
Coes, piscatores tripodem aureum piscantur, qui per Septem Sapientes circumit, V. 96, 3 *sqq.*
Cognatarum mulierum matrimonia antiquitus Romanis interdicta, M. 327, 35. Cognatos suos quare mulieres Romanæ osculo salutent, M. 327, 15.
Cognomentorum ratio apud Græcos et Latinos, V. 261, 11 *sqq.*
Colors sacra Thebanorum, V. 343, 11 *sqq.*
Coi, Lucullum in oppugnandis Samiis adjuvant, V. 589, 17.
Colchi, Ps. 91, 14.
Colchis, regio ad Pontum Euxinum, V. 598, 1; V. 760, 33.
Colchis, regio Armeniæ, V. 759. 17.
Coliadæ, genus Ithacense, quod Eumæum habet auctorem, M. 363, 10.
Colias, promontorium Atticæ, ubi Cereris sacra celebrantur a mulieribus, V. 98, 35.
Collina porta, Romæ, V. 167, 5; V. 562, 15.
Collotes, lapides, ex quibus hirundines murum Chelidonium adversus Nili alluvionem ædificant, Ps. 92, 14 *sqq.*
Collytus, demus Atticus, V. 1016, 1; M. 726, 4; M. 1033, 45.
Colonia ab Ioxo et Ornyte in Cariam ducta, V. 4, 53. Coloniæ Atheniensium, V. 189, 27 *sqq.*; Græcorum in Siciliam ductæ, V. 295, 47 *sqq.*; V. 302, 48; Cæsaris in Carthaginem et Corinthum deductæ, V. 876, 44; Carthaginem deducta a C. Graccho, V. 1001, 3, *ibid.* 29; Capuana et Tarentina, V. 1000, 6.
Colonis, pagus Messeniæ, V. 438, 10.
Colonus, loci nomen in Thermopylis, M. 1055, 7, *ibid.* 48.
Colonus, Cephisi filius, Ellei frater, pater Echedemi, Leonis, Bucoli, Ochnæ, M. 370, 19.
Colophon, urbs Ioniæ in Asia minore, V. 589, 20; M. 898, 17. Colophon Homeri patria perhibetur, Homeri statua Colophone cum inscriptione, Ps. 102, 5 *sqq.*; *cfr.* *ibid.* 18; Ps. 103, 46.
Colophonium aurum, Ps. 171, 52.
Colorum temperationem Apollodorus primus invenit, M. 423, 26. Colores pictorum (σινωπὶς, ὤχρα, μέλαν, μηλιάς, *etc.*), M. 530, 12. De coloribus, M. 1076, 15. Colores an corporibus innascantur, M. 1358, 2 *sqq.*

Colossi, Athenis, V. 1125, 45.
Colotes, Lydus (M. 1355, 49), Epicuro de natura rerum verba facienti ad genua accidit, M. 1366, 23, *ibid.* 31 *sqq.* Colotaras et Colotarion dictus ab Epicuro, M. 1354, 29. Librum edidit et dedicavit Ptolemæo regi, hoc indice : Περὶ τοῦ ὅτι κατὰ τὰ τῶν ἄλλων φιλοσόφων δόγματα οὐδὲ ζῆν ἐστιν, M. 1354, 29; *cfr.* M. 1329, 6, *ibid.* 25.
Citata illo ex libro, M. 1345, 24; M. 1354, 29; *cfr.* M. 1355, 15 *sqq.* *et ibid.* 43; M. 1356, 16; M. 1358, 24, *ibid.* 27; M. 1329, 1 *sqq.* *ibid.* 43; M. 1360, 31 *sqq.*; M. 1361, 23; M. 1362, 2, *ibid.* 13, *ibid.* 40; M. 1363, 5, *ibid.* 34; M. 1364, 16 *sqq.*; M. 1365, 50 *sqq.*; M. 1366, 42; M. 1367, 43; M. 1369, 1 *sqq.*; M. 1370, 11 *sqq.*, *ibid.* 27; M. 1374, 51; M. 1375, 19 *sqq.*; M. 1376, 35.
Columba, Veneri sacra, M. 463, 49. Columbarum ingenium, M. 1178, 18. Columba a Deucalione ex arca in diluvio emissa, M. 1185, 48.
Colyttus, Atticæ vicus, V. 1016, 1.
Κωμάρχιος, νόμος αὐλφδικός, M. 1384, 28.
Cometa ingens, qui septem noctes a morte Cæsaris apparuit, V. 884, 2. Cometa, quid ac unde generetur, M. 1089, 31.
Comias, Atheniensis, quo archonte Pisistratus tyrannidem invadit, V. 115, 46.
Comici (*vide* Poetæ). Comicos olim judicabant quinque judices, Ps. 169, 29.
Cominius Super, Laurentinus, ex Egeria Nympha filium tollit Cominium, deinde Gidicam novercam ei superinducit; accidunt eadem, quæ narrantur de Phædra et Hippolyto, M. 386, 24.
Cominius, consul, Coriolos urbem obsidet, V. 258, 52; V. 260, 29; V. 261, 5.
Cominius (Pontius), negotio accepto renuntiandi senatui de Camilli victoria, et de exercitus petito, ut dictator ille creetur, feliciter hostes latens præruptum Capitolii saxum ascendit et senatusconsultum Vejos incolumis reportat, V. 169, 13 *sqq.*
Comitialis morbus, V. 853, 42. Comitiali morbo obnoxia capra, M. 358, 1 *sqq.*; M. 956, 18. Cur sacer dicatur, M. 1201, 9. Comitiali morbo correpti exilem vocem emittunt, M. 358, 7; Fr. 48, 24; Fr. 13, 22.
Comitium, Romæ, a coeundo dictum, quo loco fœdus ictum est inter Romanos et Sabinos, V. 35, 9; V. 998, 46; M. 344, 45.
Commagene, Syriæ regio, V. 1110, 41; V. 766, 39.
Commentarii, Athenienses, de magistratibus, V. 384, 11.
Commessari, de vocis origine, M. 886, 18.
Communibus de Notitiis, M. 1295, 18 *sqq.*
Comœdia, Athenis; Lycurgi oratoris lex, M. 1025, 48. Comœdia vetus, V. 618, 38; *cfr.* M. 867, 40 *sqq.* Comœdiæ ab Areopagitis prohibitæ, M. 426, 14. Comœdia nova, M. 867, 53. Comœdia ab Homero originem cepit, Ps. 161, 51 *sqq.* Qui post Homerum comœdiam introduxerunt, verbis turpibus et nudis ad risum ciendum usi sunt, Ps. 162, 21 *sqq.*
Comparativi Attici, Ps. 106, 45 *sqq.*
Compar schema, quale, Ps. 112, 46. Homerus ejus auctor, *ibid.* 49.
Composita utrique generi communia, Ps. 113, 51.
Concordiæ templum, votum a Camillo, V. 181, 35, *ibid.* 45. Romæ ab Opimio consule exstructum, V. 1005, 40, *ibid.* 45; V. 1037, 52.
Congrus, piscis polypo infestus, M. 1198, 3; a carabo vincitur, *ibid.* 5.
Coniferæ arbores, cur insitionem non admittant, M. 776, 1 *sqq.*
Κονίποδες, vulgus vocabatur apud Epidaurios, M. 359, 35.
Conjugia, apud Romanos, V. 91, 33 *sqq.*; V. 92, 42. Leges de conjugio, *vide* Solon, *vide etiam* Romani.
Conjunctiones, dialecticis maxime sunt necessariæ, alia, M. 1237, 15 *sqq.* — Conjunctionum immutatio, Ps. 118, 28 *sqq.*
Connidas, Thesei pædagogus, cujus memoriam celebrantes Athenienses pridie Theseorum arietem ei immolant, V. 2, 42.
Conon, Atheniensis, æqualis et amicus Solonis, V. 103, 50.
Conon, dux classis Atheniensium, cum solis octo navibus ad Ægospotamos Lysandrum effugit et in Cyprum ad Evagoram regem se confert, V. 253, 49; *cfr.* V. 524, 10, *ibid.* 20; V. 1217, 38 *sqq.* Cum Pharnabazo Pisandrum apud Cnidum vincit, V. 722, 2; V. 1217, 18 *sqq.* Res Athenienses rursum in mare deducit, M. 427, 7, *ibid.* 52. Laconicæ oram vastat, Athenis muros circumdat (*cfr.* M. 427, 53), Pharnabazo classem et pecuniam suppeditante, V. 725, 36.
Conopion, Atheniensis quidam, V. 905, 19.
Conozus, primum appellabatur Strymon fluvius Thraciæ, Ps. 88, 45 *sqq.*
Consa, Etruriæ urbs, V. 441, 16.
Considius, senator; dicta ejus ad Cæsarem, V. 852, 9 *sqq.*
Consolatio Plutarchi ad uxorem, M. 734, 31.
Consonantium duplicatio Æolibus et Doriensibus solita, Ps. 106, 4.
P. Consta (vel Consa); Ciceronis dictum, V. 1042, 52.
Constructio Attica, Ps. 107, 26 *sqq.*; Doriensis, *ibid.* 29 *sqq.* Constructionis mutationes figuræ appellatæ, Ps. 111, 4.
Consualia, festum Romanum, in Sabinarum raptus memoriam die octavo decimo Sextilis celebratum, V. 31, 6. Quæst. Rom. XLVIII, cur consualibus feriis equos asinosque coronant et otiari sinunt? M. 330, 43.
Consularis locus mensæ, quem vocant Romani, M. 749, 33 *sqq.* Consularis dignitas, V. 224, 54 *sqq.*
Consul, plebejus creatur, seditio plebis, V. 181, 17 *sqq.* Consulatus absenti datus, V. 491, 28.
Consules, M. Atilius et F. Manlius, V. 87, 13; P. Cornelius et M. Bæbius, V. 89, 15; Lucretius et M. Horatius, V. 123, 33 *et* 38; Poplicola et T. Lucretius, V. 125, 46; M. Æmilius et L. Sextius, V. 181, 51; Terentius Varro et L. Æmilius, V. 218, 7; Poplicola quartum, V. 128, 46; C. Flaminius, V. 209, 7; M. Valerius, Poplicolæ frater et Postumius Tubertus, V. 128, 28; Fabii Maximi filius, V. 224, 54; Cominius, V. 258, 52; Æmilius Paulus, V. 307, 53; Æmilius Paulus iterum, V. 340, 43; Q. Flamininus et P. Furius, V. 357, 36; Pansa et Hirtius, V 329, 1; V. 1053, 10; V. 1101, 9; Tib. Sempronius, V. 358, 7; Marcellus et Cn. Cornelius, V. 358, 40; Marcellus iterum, V. 363, 8; Marcellus tertium, V. 363, 35; Marcellus quartum, V. 371, 22; Marcellus quintum, V. 375, 6; Cato Major et L. Valerius Flaccus, V. 408, 4; Tib. Sempronius, V. 409, 17; M. Cato, V. 421, 26. T. Quinctius, V. 435, 32; M'. Acilius Glabrio, V. 437, 37; Quinctius et Sext. Ælius, V. 441, 26; C. Fabricius et Q. Æmilius, V. 472, 38; Cotta, V. 486, 5; Metellus, V. 487, 38; Marius, I, V. 488, 52; Marius, II, V. 491, 27; Marius, III, V. 493, 7; Marius, IV, cum Catulo, V. 493, 25; Marius, V, V. 498, 47; Marius, VI, V. 502, 49; Marius, VII, V 515, 33; Cinna Cornelius Merula et Octavius, V. 512, 28; Sulla et Pompejus, V. 543, 41; Cinna, V. 547, 6; Flaccus, V. 555, 23; M. Cotta et Lucullus, V. 590, 49; Gellius et Lentulus, V. 654, 39; Pompejus et Crassus, V. 656, 54; Pompejus solus, V. 773, 16; Cæsar cum Calpurnio Bibulo, V.

768, 3; Scipio, V. 741, 53; Lepidus cum Catulo, V. 746, 53; Piso, V. 754, 34; Piso et Gabinius, V. 768, 39; Spinther, V. 769, 46; Domitius et Messala, V. 772, 53; Paulus, V. 775, 28; Cicero, V. 847, 43; Lentulus, V. 862, 20; Cæsar, II, et Isauricus, V. 865, 44, Cæsar, III, V, 873, 17; Cæsar, IV, V. 875, 35; Cæsar, V, V. 1098, 30; Maximus, V. 876, 51; Caninius Rebilius, V. 876, 52; Philippus, V. 928, 23; Cæsar Octavianus, V. 1187, 46; C. Antonius, V. 1033, 44; Silanus et Muræna, V. 1035, 33; Gabinius Piso, V. 1046, 5; Cicero F., V. 1057, 22; Marcellus, V. 1095, 5; Lentulus, V. 1095, 26; Lepidus, V. 1097, 48; Antonius, V. 1098, 31; Mucius Scævola, V. 987, 48; Orestes, V. 996, 21; C. Fannius, V. 1000, 1.

Consummatus versus, Ps. 173, 32, *ibid.* 39.

Consus, Neptunus equester; ara ejus sub terra defossa atque reperta prætextum dat Romulo ludorum celebrandorum, qua occasione Sabinæ rapiantur; ara dei ludis Circensibus aperta, alias operta, de vocis etymo, V. 29, 37 *sqq.*; *cfr.* M. 340, 43.

Contingens, quid, et a possibili et necessario, ut differat, M. 690, 7 *sqq.*

Contractiones Atticæ, Ps. 106, 35.

Contruscus, Calpurnii Romani ex Florentia filius, M. 384, 15.

Conuphis, propheta Ægyptius, tabulam æream in Alcmenæ sepulcro repertam et ab Agesilao in Ægyptum missam interpretatur, M. 699, 11 *sqq.*

Convivium Septem Sapientum, M. 173, 30 *sqq.* Sybaritæ feruntur toto ante anno mulieres ad convivium invitare fuisse soliti, M. 175, 27. Convivales disputationes Plutarchi, M. 742, 1 *sqq.* Convivalia colloquia, qui scripserint, M. 742, 1 *sqq.* De collocatione convivarum, M. 745, 1 *sqq.* Cur is locus, qui consularis appellatur, in honore habeatur, M. 749, 29 *sqq.* Qualem oporteat esse magistrum convivii, M. 750, 31 *sqq.* Quæ sint res, de quibus interrogari, quæ dicteria, quibus peti maluimus in convivio, quam non peti, M. 762, 27 *sqq.* Veteres, an rectius fecerint, qui in conviviis suam cuique portionem tribuerunt, M. 779, 33 *sqq.* Cur inter pocula utendum sit sertis floreis, M. 783, 1 *sqq.* De multitudine convivarum, M. 825, 1 *sqq.* De umbris, quas vocant, M. 861, 29 *sqq.*

Copiæ cornu, M. 391, 1.

Copillus Tectosagus, dux sociorum contra Romanos bellantium capitur a Sulla, V. 540, 52.

Coponius, præfectus Carrarum urbis in Mesopotamia, V. 669, 40 *sqq.*

Coprens (Homericus), M. 669, 13.

Coptus, Ægypti urbs ad sinum Arabicum, M. 443, 39; M. 456, 33. De nomine, M. 436, 12.

Coracesium, Ciliciæ promontorium, V. 755, 14.

Κόρακος πέτρη, ubi Arethusa fons editur, M. 949, 2; Ps. 63, 10.

Corcyne, Ariadnæ minoris nutrix, cujus in Naxo sepulcrum, V. 10, 40.

Corcyrenses, a Corinthiis oppugnati auxilium ab Atheniensibus impetrant, V. 200, 39 *sqq.* — Corcyræus simul se ipse flagellans suscipit locatum opus, proverb., Ps. 165, 5 *sqq.* Corcyræa flagella, *ibid.* 6.

Cordax, saltatio, M. 867, 38.

Corduba, Hispaniæ urbs, V. 853, 43.

Cordyus, Medus, pater Roxanes, Ps. 95, 39.

Core, Aidonei, regis Molossorum, filia, V. 17, 22.

Κόρη, *vide* Proserpina.

Coretas, pastor, primus in sacrum fontem Delphis incidisse fertur, M. 526, 38 *sqq.*; M. 529, 18.

Corfinium, Samnii urbs, V. 864, 28.

Corinna, poetria, *cit.* M. 1388, 52. Dicta, M. 435, 39, *ibid.* 51 (de Pindaro: τῇ χειρὶ σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ).

Corinthium æs, M. 482, 19 *sqq.*

Corinthus, urbs; Corinthi arx describitur, V. 1232, 24. Corinthii in pugna Salaminensi, M. 1060, 8 *sqq.* Inscriptiones sepulcrorum in Salamine et in Isthmo, M. 1060, 45, *ibid.* 51. Corinthii Corcyram oppugnant, Spartæ Athenienses accusant, V. 200, 39. Syracusanis aliisque Siciliania, auxilium contra Carthaginienses mittunt, Timoleonte duce, V. 283, 29 *sqq.* Pugna Spartanorum contra Græcos ad Corinthum, V. 721, 25. Corinthus capta a Mummio, V. 440, 25; instaurata a Cæsare, V. 876, 44. Corinthiis insidias tendit Phidon Argivus, M. 944, 15 *sqq.* Corinthiorum urbem siccitas et pestis invadit ob Actæonis mortem, M. 945, 1. Magnus terræ motus, Fr. 12, 33. Corinthus beata, at ego sim Teneates, proverb., Ps. 164, 18 *sqq.* Corintho excidit Aletes, Ps. 167, 38.

Coriolanus (C. Marcius). Vita ejus, V. 255, 30 *sqq.* De genere ejus, educatione et indole, V. 255, 30 *sqq.* Corporis exercitationes pueri, V. 256, 16. Prima adolescentis militia contra Latinos Tarquinium reducentes, quo ex prœlio ob conservatum civem corona querna ab imperatore donatur, V. 256, 27 *sqq.* Gloriæ studium, quo quærit gaudium matris, cujus etiam jussu uxorem ducit et liberos procreat, V. 257, 3 *sqq.* Seditione exorta plebis ob fœneratorum duritiem, M. Coriolanus inter illos est, qui leges infringere moderatione minime dignum habeant, V. 257, 34 *sqq.* Excellens ejus fortitudo in Coriolis, Volscorum urbe, capiendis, V. 258, 50 *sqq.* Eodem die auxilium ferens alii exercitus parti palmam fortitudinis fert, V. 259, 36 *sqq.* Postridie, quum a consule virtus ejus prædicata et præmia ei oblata sint, equum solum accipit, hospitem inter Volscos viros sibi expetit; approbantibus omnibus in præmii loco imponitur ei cognomen Coriolani, V. 260, 29 *sqq.* Penuria oborta, quum populares iterum seditionem moveant et coloniam Velitras deducendam militiamque contra Volscos, quæ remedia mali senatus proponit, tribuni plebis recusent, Coriolanus auctoritate obtinet, ut colonia deducatur, ipse cum clientum et voluntariorum manu incursionem in Antiatum agros facit et præda onustos milites Romam reducit, V. 261, 40 *sqq.* Paulo post consulatum petens ob plebis odium et invidiam repulsam fert ipsi et senatui et juventati patriciæ gravissimam visam, V. 262, 45. In senatu acerbe invehitur in eos, qui frumenti copiam plebi vel modico pretio vendendam, vel gratis distribuendam censuerant, V. 264, 4 *sqq.* Quo audito tribuni plebis populum ad concionem vocant, et lictores mittunt, qui Marcium ad dicendam causam pertrahant; lictores, tribuni, ædiles, repelluntur; postridie senatores populum oratione placant, V. 264, 39 *sqq.* Tribuni plebis autem postulant, ut Marcius causam dicat, qui quum accuset potius quam defendat se, Sicinius tribunus pronuntiat morte damnatum a tribunis plebis Marcium; inde tumultus exortus, donec tribuni ea conditione pœnam tollant, ut populus suffragia de eo ferat, V. 265, 18 *sqq.* Dicta die suffragia tum primum tributim feruntur et damnatur Marcius, ut perpetuo exulet, V. 266, 41.

Egreditur ex urbe, consilia sinistra concipiens, V. 267, 27 *sqq.* Antiatis viri, Tulli Amphidi, quem ex præcedentibus bellis inimicissimum habet, domum adit et narrato, qua calamitate usus adveniat, humaniter ab eo excipitur, V. 268, 1 *sqq.* Cum Tullo Amphidio obtinet a Volscis, ut bellum contra Romanos instaurent, V. 270, 16 *sqq.* Una cum Tullo imperator creatus ante de-

fectum cum voluntariis incursionem facit in fines Romanorum, V. 270, 41 *sqq.* Cum Volscorum exercitu primum Circejos, deinde Latinorum urbes complures capit, V. 271, 17 *sqq.* Cum Bollas etiam urbem prope Romam ceperit, et Lavinium obsideat, populus Romanus revocare eum intendit, sed prohibetur senatusconsulto, V. 271, 44 *sqq.* Cum vero ad ipsam urbem exercitum adduxerit castraque fecerit apud fossas Cluelias, legati ad eum mittuntur, quibus respondit pacem non futuram, nisi ager urbesque ademptæ Volscis reddantur ipsisque jus civitatis decernatur, V. 772, 22. Volscorum quorundam invidia in Coriolanum, qui per moram triginta dierum Romanis concessam septem capit urbes, alteram Romanorum legationem eodem, quo primam, responso dimittit, V. 273, 3 *sqq.* Tertia legatio omnium sacerdotum nihil ab eo impetrat, V. 273, 40 *sqq.* Valeria, Poplicolæ soror, Volumniam matrem Coriolani ejusque uxorem precatur, ut cum ceteris mulieribus Coriolanum supplicatum adeant, V. 274, 41 *sqq.* Quas ut vidit Coriolanus, affectu victus totum se amplexibus et lacrimis dat, V. 275, 34. Matris verbis et precibus victus bona cum spe mulieres Romam remittit, ipse Volscos abducit, V. 275, 50 *sqq.* Gaudium Romæ et honores mulieribus habiti, V. 277, 16 *sqq.*; *cfr.* M. 391, 51; M. 396, 24. Accusatus a Tullo proditionis, tumultu facto interficitur in concione, V. 278, 16 *sqq.*

Corioli, urbs Volscorum, a Cominio consule obsessa Marcii Coriolani fortitudine capitur, V. 259, 36 *sqq.*

Cornelia, Scipionis Africani Majoris filia, patre mortuo uxor datur Tiberio Graccho; famosa ob sapientiam, V. 983, 12 *sqq.*; *cfr.* M. 173, 19. Post mariti mortem (V. 983, 15), domo et liberis receptis, Ptolemæi quoque regis nuptias repudiat et cum vidua ceteros amiserit liberos, unam filiam ac Tib. et C. filios summo studio et diligentia educat, V. 983, 26. — Dictum ad filios, se a Romanis adhuc socrum Scipionis, nondum matrem Gracchorum appellari, V. 987, 25. — Ænea ejus statua, quam populus postea temporis ponit, V. 998, 16 Post filiorum mortem apud Misenum reliquum ætatis exigit inter amicos multos, et Græcos et litterarum bonarum studiosos, V. 1006, 10; V. 306, 48 (Marii domum apud Misenum emit?).

Cornelia, Cinnæ filia, Julii Cæsaris uxor, V. 844, 1.

Cornelia, Scipionis Metelli filia, P. Crassi vidua, nupta Pompejo, V. 773, 28 *sqq.*; *cfr.* V. 780, 16. Cum filio Mitylenem missa, bello civili ingruente, assumitur a fugiente Pompejo, V. 785, 28 *sqq.* Mortem mariti spectat, V. 788, 13, 32. Pompeji reliquias in Albano humat, V. 789, 36.

Cornelius, pontifex sub Servio rege, M. 326, 24.

Cornelius Cossus, secundus spolia opima fert, et quidem Tolumnii Tuscorum regis, V. 32, 5; *ibid.* 8; V. 360, 37.

Cornelius Cethegus, flamen, V. 358, 27.

Cn. Cornelius, Marcelli in consulatu collega, V. 358, 41; V. 360, 12.

Cornelius Merula, consul in Cinnæ locum suffectus, V. 512, 28.

Cornelius, dux militum missus a Sylla ad Cæsarem instigandum et interficiendum, corrumpitur a Cæsare, V. 844, 21.

C. Cornelius, Livii historici civis et familiaris, divinandi scientia nobilis, V. 871, 17.

Cornelius Laco, prætorio præfectus sub Galba imperatore, V. 1261, 2; V. 1268, 35; interficitur ab Othonis militibus, V. 1269, 51.

Cornelius Pulcher, cui Plutarchus disputationem, De capienda ex inimicis utilitate, dedicat, M. 101, 41.

Cornelius Nepos, *cit.* V. 377, 15; V. 621, 33; V. 995, 8.

Cornelius Alexander, *vide* Alexander.

Corniades (Carneades?), M. 1332, 49.

Corniculum, Latii oppidum, capitur a Romanis, M. 397, 2.

L. Cornificius, Cæsaris legatus, V. 868, 54. Temulentia ejus, V. 873, 24. Accusator M. Bruti, Cæsare jun. judicium de cæde Cæsaris constituente, V. 1187, 51.

Cornix, viduitatem per novem ætates hominum servat, M. 1210, 32. Cornicis pedem si referant fici folia verna, pestis futuræ est argumentum, M. 500, 41. Cornicum et noctuarum odium, M. 650, 2. Cornix est longæva, M. 805, 11.

Cornua, quo deponant cervi, ignotum, M. 492, 17. In cornua boum si semina inciderint, dura cur fiant, M. 853, 1 *sqq.* Cornuta ara in Delo inter septem mundi miracula numerata, M. 1203, 42. — Cornu Amaltheæ, Ps. 172, 43 *sqq.*

Cornus sacra, Romæ, ex torta Romuli hasta elata, Caji Cæsaris tempore corrupta, V. 35, 38 *sqq.*

Cornutus, a servis suis e Mariana cæde servatur, V. 514, 26 *sqq.*

Corœbus, templum Eleusine, Pericle dedicante, inchoat, V. 191, 7.

Corona, oleagina, V. 144, 11; querna, V. 256, 40; ex apio, V. 297, 42. Coronis floreis an inter pocula utendum, M. 783, 1 *sqq.* Corona rosea Musis consecrata antiquitus, M. 784, 36. Coronæ hypothemides quæ et unde sint dictæ, M. 785, 42. Corona pinea cur in Isthmicis certaminibus daretur, M. 821, 18 *sqq.* Corona e rosis et croco conserta unguentoque intincta Antalcidæ a Persarum rege dono missa, M. 869, 42. Coronas mille et ducentas meruit Theagenes, M. 991, 2. Corona aurea quater donatus Demosthenes, M. 1030, 45.

Corone, mulieris nomen, M. 502, 39.

Corone, Chii urbs (?), M. 302, 44.

Coronea, Bœotiæ urbs, V. 195, 8; V. 538, 2; V. 722, 10. *sqq.*; M. 258, 24.

Coropæus vel Oropæus Apollo, potius Amphiaraus, Fr. 36, 44 *sqq.*

Κόρος, appellantur a theologis tres anni partes Apollini sacræ, M. 475, 11.

Corpus. Plutarchi ex libro Contra Vires Corporis, Fr. 43, 7.

Corragus, Stratonices pater, uxoris Antigoni regis, V. 1062. 6.

Corrhabus (Κόρραγος?), Demetrii Poliorcetæ filius ex Eurydica, V. 1092, 19.

Corsica, insula, V. 754, 31.

Corsicana calamitas, cur dici solitum, Ps. 170, 10

Corsicum mare, V. 754, 31.

Corvinus (Valerius), cui soli præter Marium sex consulatus contigerunt, V. 503, 32.

Corvus, Apollini sacer, M. 463, 50. Corvi in siti industria, M. 1183, 31. Corvus loqui discit, M. 1190, 42; longævus, M. 805, 11. Varia, V. 753, 54; V. 1056, 13, *ibid.* 20 (corvorum prodigium Ciceroni oblatum). Corvi ad mortuos assident eorumque oculos effodiunt, Fr. 53, 3. Corvus dialecto Celtica dicitur Lugus, Ps. 85, 11.

Corybantes, in Phrygia, M. 1156, 19; M. 927, 12.

Corybas, Scamandri pater, Ps. 90, 3.

Corybas lapis, qui provenit in Mycenis monte, visiones horrendas arcet, Ps. 94, 34.

Corycæum antrum, in Bœotia, Ps. 81, 11.

Corycium, Parnassi antrum, M. 481, 31.

Κορυδαλίς, M. 987, 53; *vide* Simonidis Apophthegm.

Coryphe, mons in India, Ps. 83, 21.

Κορυθάλεια, Apollinis nutrix, M. 798, 41.

Κορυνήτης, *vide* Periphetes, V. 4, 30.
Cos, insula, V. 589, 17. Antimachia, festivitas celebrata in memoriam Herculis, qui Meropes hic debellavit, M. 374, 39.
Cosconius, prætorius vir, a Cæsaris militibus interfectus, V. 873, 19.
Cosis, dux Albanorum, ad Caucasum montem habitantium, V. 760, 48.
Cossæi, in Perside perempti ab Alexandro, V. 840, 51.
Cossinius, prætor, victus et interfectus a Spartaco, V. 654, 20 *sqq.*
Cossus (Licinnius), Camilli æqualis, legatus Delphos mittitur, V. 156, 21.
Cothocidas, pagus Atticæ, M. 1023, 36.
Cothon, poculum Lacedæmonium, V. 53, 25.
Cothurnus, cognomentum Theramenis, V. 626, 62.
Cothus et Æclus, Xuthi filii, habitatam jam in Eubœam veniunt; oraculum Cotho datum, M. 365, 25.
M. Cotta, consul cum L. Lucullo, circa septuagesimam sextam Olympiadem, ad custodiendam Propontidem propugnandumque pro Bithynia una cum Lucullo in Asiam mittitur, V. 591, 54. Dum Lucullus malis, quæ fœneratores et publicani fecerant, medendis est intentus, pugnam cum Mithridate conserit; victus et Chalcedone inclusus Luculli exspectat auxilium, V. 592, 45 *sqq.* Contentio cum C. Mario tribuno plebis, V. 486, 5 *sqq.*
Cotta, victus navali prœlio a Sertorio in freto ad Mellariam, V. 684, 51.
L. Cotta, censor, consulatum petente Cicerone, V. 1043, 22.
Cotta (Popillius), a Cicerone quodam in judicio ad testimonium perhibendum vocatur, M. 249, 20.
Cotta, legatus Cæsaris, cum exercitu a Gallis defectis necatur, V. 858, 22.
Coturnix Alcibiadis, V. 234, 22.
Cotylo, cognomen Varii familiaris et compotoris Antonii, V. 1102, 6,
Cotys, Thraciæ rex, interficitur ab Heraclide et Pythone Ænio, M. 656, 34; M. 996, 47; M. 1377, 32. De leone dono dato et de vasis confractis, M. 207, 21. Acerbe subditos punire solebat; amico reprehendenti respondit : ἡ ἐμὴ αὕτη μανία τοὺς ἀρχομένους σώφρονας ποεῖ, Fr. 39, 1.
Cotys, Paphlagonum rex, societate inita cum Agesilao, uxorem ducit Spithridatis filiam, V. 717, 28 *sqq.*
Cotyttia, festum Siciliense, unde proverbium; Rapina Cotyttiis, Ps. 169, 34 *sqq.*
Cous, insula, V. 240, 49.
Cradephoria, solemnitas Judæorum, M. 816, 19 *sqq.*
Κράδης βαγείσης, proverb.; κράδη quid, Ps. 171, 54 *sqq.*
Κραδίας νόμος, M. 1386, 15.
Cragus (Κρόνος?), Solymorum deus, M. 513, 6.
Cramba, herba, Ps. 90, 37.
Cranae, insula, in qua primo cum Helena concumbit Alexander, Ps. 102, 47.
Cranium, gymnasium Corinthi, V. 801, 14; M. 726, 5.
Crannon, urbs Thessaliæ Pelasgiotidis, V. 165, 17; V. 898, 23; V. 1025, 21; M. 1034, 26.
Crantor, Solensis, Academicus, *cit.* M. 122, 21; M. 124, 16 (Hippoclem consolatur); M. 130, 53 *sqq*; M. 136, 37; M. 137, 35; M. 1239, 19 (de anima); M. 1239, 37; M. 1248, 31, *ibid.* 44; M. 1251, 7, *ibid.* 19; M. 1257, 7.
Crassianus (vel Crastinus vel Crassinius), primi pili dux in Cæsaris exercitu; præclara ejus mors in pugna Pharsalica, V. 785, 23 *sqq.*; V. 869, 53 *sqq.*
Crassus, P. Scipionis Africani in consulatu collega, V. 226, 6.
Crassus (P.), pontifex maximus, primæ legis agrariæ a Tib. Graccho latæ assensor, V. 987, 47. In Tib. Gracchi locum triumvir constitutus, V. 995, 7. Liciniam ejus filiam in matrimonio habet C. Gracchus, V. 995, 8.
Crassus (M.), triumvir. Vita ejus, V. 648, 18 *sqq.*

De familia ejus, V. 648, 18 *sqq.* Ætate jam progressus causam dixit incesti accusatus cum Licinia, virgine Vestali, V. 648, 26 *sqq.*; *cf.* M. 107, 7. Avaritia ejus et divitiæ, confectæ majore ex parte emendo et accipiendo bona a Sylla interfectorum, V. 648, 36 *sqq.* Hospitalitas, cœnæ, eloquentia, popularitas ejus, philosophica et historica studia, V. 649, 42 *sqq.* In cæde civium a Cinna et Mario instituta Crassi pater et frater trucidantur, ipse in Hispaniam profugit ac per octo menses in spelunca delitet in agris Vibii Paciani, qui eum cum comitibus clam alit, V. 650, 19 *sqq.* Simul ac de obitu Cinnæ certior est factus, prodit in lucem, copiisque collectis, circum urbes profectus in Africam trajicit ad Metellum Pium, unde ad Sullam se confert; missus in Marsos re feliciter functus contentionem gloriæ cum Pompejo excitat; V. 651, 26 *sqq.* Tudertia capta, apud Sullam peculatus accusatur, V. 652, 8; *cfr.* V. 562, 37; V. 563, 11. Victoriæ ad Romam magna pars ad Crassum pertinet, V. 652, 10. In proscriptionibus et bonorum publicationibus rursus male audit, ita ut Sulla ejus opera nullo postea in publico negotio usus sit, V. 652, 14 *sqq.*; V. 674, 35.

Pompejo inferior bellica gloria, civilibus studiis potentiam sibi parat; pro Cæsare in Hispaniam abituro octingenta triginta talenta spondet, inter Pompeji et Cæsaris factiones medium tenens utrique pro tempore utitur, V. 652, 22 *sqq.*; V. 676, 27.

Dux belli creatus contra Spartacum primum in finibus agri Piceni hostem exspecturus erat; Mummio legato autem victo et Spartaco copias in Chersonesum apud Rhegium transferente, hunc adducit, Isthmumque munitione includit, V, 654, 49 *sqq.* Cum Spartacus dolo e circumvallatione evaserit, et exercitus pars ab eo deficiens ad Lucanam paludem se contulerit, Crassus, victoriæ spem nactus, decertare statuit, priusquam Pompejus et Lucullus victoriæ laudem ei præreprturi advenerint; duobus prœliis primos defectos, deinde Spartacum profligat ipsumque interficit, V. 655, 35 *sqq.* Triumphum petere non audet, quum Pompejus propter nonnullos prœlio evadentes, quos deleverat, radicem belli se exstirpasse Romam scripserit, V. 656, 48; *cfr.* V. 750, 18 *sqq.*; V. 765, 26.

Orantem Crassum Pompejus adjuvat, ut collega sibi in consulatu detur; contentiones eorum, durante consulatu; reconciliatio sub finem, magnum Herculi exhibitum sacrificium, epulum et dona, quæ Crassus populo præbet, V. 656, 54 *sqq.*; V. 675, 4; V. 750, 51 *sqq.* In censura ejus nihil actum, V. 657, 30 *sqq.* Cum C. Marcello et Scipione Metello indicia affert Ciceroni de Catilinaria conjuratione, V. 1035, 39. In Catilinaria conjuratione in suspicionem venit et hanc ob rem Ciceronem odio persequitur, donec filius ei persuadet, ut amicitiam cum Cicerone jungat, V. 657, 39 *sqq.* Cum Cicerone ab exilio redeunte in gratiam redit, V. 1047, 39; V. 1041, 54 (Ciceronis in eum dicta).

Crassus et Pompejus a Cæsare reconciliati hujus consulatum adjuvant copiasque ei ad bellum Gallicum decernunt (*cf.* V. 851, 1 *sqq.*); mox Lucæ convenientes, triumviratu constituto, totam rerum summam in suam trium potestatem dividunt (*cf.* V. 856, 43 *sqq.*; V. 928, 49 *sqq.*; V. 770, 44); Crassus et Pompejus consules creantur, Domitio cum Catone vi foro pulsis (V. 929, 2 *sqq.*; V. 771, 12 *sqq.*); Trebonii lex de consularibus provinciis (V. 930, 12); sortitus Crassus Syriam pro-

vinciam accipit, V. 658, 2 *sqq.*; *cf.* V. 675, 16 *sqq.*; V. 771, 27 *sqq.* Gaudium ejus male celatum; cum Atejus tribunus plebis expeditionem, quoniam in lege de his provinciis lata nulla Parthorum insit mentio, conetur prohibere, Crassus impetrat a Pompejo, ut se exeuntem comitetur; diræ Ateji exsecrationes, V. 659, 27 *sqq.* Felicia belli initia; Euphrate trajecto multas Mesopotamiæ urbes occupat, post in Syriam recedit ibi hiematurus; moram quærendæ pecuniæ impendit, V. 660, 17 *sqq.* Legatio Hyrodis Arsacis superbe dimissa, V. 661, 12 *sqq.* Fama de Parthis ex Mesopotamia perlata Crassi militum animos fraugit, V. 661, 27 *sqq.* Artabazus, Armeniorum rex, Crassum in proposito confirmat, auxilia offerens aliaque pollicens, V. 661, 51 *sqq.* Omina mala, quæ exercitum Euphratem trajicientem et castra ponentem terrent, V. 662, 10 *sqq.* Ad Crassum juxta fluvium copias producentem (V. 662, 36) venit Ariamnes Arabum regulus, missus a regiis ducibus, qui simulata amicitia Crassum in vastas planities abducat, V. 663, 1 *sqq.* Cujus consilium Crassus sequitur, V. 663, 53. Artabazi legatos auxilia petentes et contrarium suadentes iter iratus dimittit, V. 664, 10. Ariamnem proditorem abire patitur, V. 664, 37. Hostes ei superveniunt; victus atroci pugna, amisso filio, per noctem Carras urbem confugit, V. 664, 40 *usque ad* V. 669, 51. Insequente hoste urbemque obsidere se parante, Crassus fugere pergit; circumventus Andromachi, itinerum monstratoris, proditione, ab Octavio in montosa loca Sinnaca recipitur, V. 670, 8 *sqq.* Hic vero a Surena dolo ad colloquia de pacificatione provocatus, perfide interficitur, V. 671, 24 *sqq.* Caput ejus regi Hyrodi in Armeniam missum, V. 673, 4, *ibid.* 47.

Varia : Romani Crassum foenum in cornu habere dicebant, M. 346, 33. Dictum Crassi, M. 106, 12 (de Cn. Donatio; *cf.* M. 990, 12; M. 1194, 25).

Crassus (P.), M. Crassi filius, philosophiæ deditus, Ciceronem observat, vestem mutat, eo in judicium vocato; patrem ei reconciliat, V. 657, 52 *sqq.*; *cfr.* V. 773, 30; V. 1047, 41. Auxilia patri in Syriam adducit, V. 660, 43; *cfr.* V. 665, 8. Post magnam Romanorum cladem armigero latus feriendum præbet, V. 666, 24; V. 667, 4, *ibid.* 26, *ibid.* 45.

Crassus (Axius), M. Crassi filius alter; dictum Ciceronis, V. 1042, 14.

Crassus, interfectus a Nerone, pater Pisonis a Galba adoptati, V. 1266, 54.

Crastinus, *vide* Cassianus.

Crataidas, Lacedæmonius, dux Tyrrhenorum in Melo coloniam condentium, M. 306, 3 *sqq.*

Crateas, Archelaum interficit, ejus amasius, M. 940, 2.

Crater Delphicus, ex Romanarum mulierum mundo conflatus, M. 1009, 43. Crater infernalis, M. 684, 15 *sqq.*

Craterus, Alexandri dux et amicus post Hephæstionem summus (*cf.* M. 216, 52), quo præsertim apud Græcos et Macedones utitur ministro; simultates Crateri et Hephæstionis sedatæ ab Alexandro, V. 825, 10 *sqq.* Philam, Antipatri filiam, in matrimonio habet, V. 1068, 29. Græcos apud Crannonem urbem vincit, V. 898, 21. Superatis Græcis, cum Antipatro in Asiam ad Perdiccæ regnum evertendum trajicit, V. 698, 4. Legatio ad Eumenem, V. 698, 26. Cum Neoptolemo contra Eumenem ducit, V. 699, 1 *sqq.* Pugna commissa, Craterus occidit, V. 699, 35 *sqq.*; V. 700, 31 *sqq.*; *cfr.* M. 613, 5 *sqq.* Simulacrum Alexandri leonem dejicientis Delphis dedicat, Lysippi et Leocharis opus, V. 821, 29. Varia, V. 821, 50, *ibid.* 52; M. 312, 35.

Craterus, Antigoni regis frater, M. 589, 7.

Craterus, Macedo, decreta vâria congessit, V. 582, 2; *cit.* V. 399, 53.

Crates, Libicen, Olympi discipulus, Polycephali nomi auctor fertur, M. 1385, 52.

Crates, Harpali Macedonis frater, M. 213, 29.

Crates, Thebanus, philosophus Cynicus, rem octo talentorum deserit, sumptisque palliolo et pera ad philosophiam et paupertatem confugit, M. 1014, 2; *cfr.* M. 103, 46; M. 565, 46. Θυρεπανοίκτης dictus, M. 766, 30. Cum Demetrio Phalereo patria exule apud Thebas congreditur, M. 83, 22. Alia, M. 604, 33; M. 1340, 3. — Cratetis Vita a Plutarcho conscripta, Fr. 50, 37. Zenoni præclarorum placitorum dux et auctor exstitit; Græci ædium suarum vestibulis inscripserunt; Εἴσοδος Κράτητι Ἀγαθῷ Δαίμονι, Fr. 51, 1.

Citata, M. 150, 12 *sqq.*; M. 168, 14; M. 660, 43 (ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔμαθον, κτλ.); M. 1012, 25 *sqq.*; M. 1084, 6; M. 1148, 53 (lectio Homerica); Ps. 104, 9.

Dicta, M. 412, 20 (de Mnesarete, vel Phrynes imagine, *cfr.* M. 489, 20); M. 660, 39.

Crates, Atheniensis, philosophus Academicus, mittitur ad Demetrium Poliorcetam ab Atheniensibus, V. 1087, 49.

Crates, Delphus, ob derelictam ab Orgilo filiam desponsam sacrificanti vas sacrum subdit eumque cum fratre, indicta causa, de saxo præcipitat; necatur a Delphis, M. 1006, 29 *sqq.*

Cratesiclea, Lacæna, Leonidæ regis uxor, Cleomenis mater, reipublicæ mutationem ab hoc intentam adjuvat, V. 962, 51. Obsidum loco illa et Cleomenis liberi ad Ptolemæum regem mittuntur, V. 972, 11 *sqq.* Interficitur cum Cleomenis liberis et cum mulieribus, quæ cum ea sunt, jussu Ptolemæi regis, V. 981, 48 *sqq.*

Cratesipolis, Alexandri Polysperchontis filii uxor, congreditur cum Demetrio Poliorceta, V. 1065, 45 *sqq.*

Cratinas, *vide* Cretinas.

Cratinus, Comicus, *cit.* V. 110, 10 (πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, κτλ.); V. 183, 39 (Chirones fabula, Στάσις δὲ καὶ πρεσβυγενὴς Κρόνος κτλ.), *ibid.* 43 (Nemesis fabula, Μόλ', ὦ Ζεῦ ξένιε καὶ κεραιέ); V. 191, 15 (Πάλαι γὰρ αὐτὸ λόγοισι προάγει Περικλέης, κτλ. *cfr.* M. 429, 32); *ibid.* 22 (in Thressis, ὁ σχινοκέφαλος Ζεὺς δδε προσέρχεται κτλ.); V. 196, 1 (de Aspasia, Ἥραν τέ οἱ Ἀσπασίαν τίπτει Καταπυγοσύνη παλλακὴν κυνώπιδα); V. 579, 8 (in Archilochis, κἀγὼ γὰρ ἤῢχουν Μητρόβιος ὁ γραμματεὺς, κτλ.); M. 768, 48 (Pytine fabula; *cf.* M. 1015, 26); M. 867, 50 (Ἀμπων); M. 1218, 12 (de Bœotis).

Cratippus, Peripateticus, in Lesbo cum Pompejo fugiente congreditur, V. 786, 15 *sqq.* Auditur a M. Bruto Atheniis, V. 1185, 50. Cicero jus civitatis ei impetrat a Cæsare; porro efficit ut Areopagitæ a Cratippo postulent, ut tanquam ornamentum urbis Atheuis maneat, atque audiendum eum commendat filio, V. 1041, 31. — *Cit.* M. 423, 8; M. 1017, 10.

Craton, affinis Plutarchi, M. 750, 31; M. 776, 27; M. 813, 15 (medicus).

Craugis, Megalopolitanus, Philopœmenis pater, V. 426, 4.

Cremona, urbs Galliæ citerioris, V. 1274, 49.

Κρεωδαῖται, apud Lacedæmonios, M. 781, 17.

Creon, Corinthius, igne concrematur, M. 114, 47.

Creon, Thebanus, tragicus, V. 345, 15; V. 1026, 18.

Cresineus, Magnes, M. 1053, 10 (ex Herodoto).

Creta feris caret, M. 102, 45.

Cretenses styracea, Radamanthi fabulæ annexæ, V. 556, 53. Raptio puerorum quæ vocetur Cretensibus, M. 13, 42. Ex voto primitias hominum Delphos mittebant, qui missi primum Japygiam, deinde Thraciæ eam partem oblinebant, quæ Bottiæorum vocabatur, M. 368, 18. Sacrificium quoddam, in quo simulacrum Moli, Merionis

patris, ostenditur, M. 508, 36. Quem dicant Syncretismum, M. 594, 2. Andria Cretensium, M. 870, 24. Apollini Cursori sacrificant, M. 883, 12. Πατρὶς iis vocatur μητρίς, M. 968, 26. Cretenses ad lyram in pugnam proficiscebantur, M. 1394, 1. Cretenses cum Perseo rege fugiente, V. 319, 49. Cretensium artes, V. 434, 24. Sagittarii Cretenses, V. 971, 39. Cretenses caniculæ, M. 937, 40. Cretenses capellæ, M. 1192, 37; *cf.* M. 1213, 44.

Creticum bellum, V. 755, 42 *sqq.* Creticum telum, V. 480, 35. Cretica daucus, Fr. 36, 37. Cretica cypressus, M. 748, 22. Κρητικὸς ῥυθμός, M. 1387, 6.

Cretinas, et Hermias, Magnetes, adversarii in republica, M. 988, 7 *sqq.*

Cretinus, expeditionis dux, M. 497, 26.

Crexus, musicus, M. 1394, 48. Crexus, Timotheus atque Philoxenus aliique modum φιλάνθρωπον et θεματικόν, qui dicitur, affectabant, M. 1388, 7.

Crimesus, Sicilиæ flumen, V. 297, 27; V. 299, 18.

Crison, Himeræus, stadii cursor, cum Alexandro Magno de celeritate certat, M. 572, 8; M. 70, 52

Crispinus, M. Marcelli in quinto consulatu collega, simul eum eo insidiis ab Hannibale circumventus interficitur, V. 376, 18 *sqq.*

Crispinus, Poppææ maritus, ab Othonianis militibus interficitur, V. 1264, 45; V. 1271, 9.

Critheus, *cit.* M. 1205, 41.

Κριθολόγος, præses sacrorum apud Opuntios, M. 360, 25.

Critias, Callæschri filius, Atheniensis tyrannus, V. 254, 36; M. 1014, 47. Legem promulgat de Alcibiadis reditu; elegiæ ejusdem de hoc suo facto, V. 250, 51 (Γνώμη δ' ἥ σε κατήγαγ', ἐγὼ ταύτην ἐν ἅπασιν, κτλ.). Socratis præcepta valere jubet, M. 403, 7. Atheus, M. 203, 29.

Citata : V. 579, 18 (Elegiæ; Πλοῦτον μὲν Σκοπαδῶν κτλ.); V. 53, 26; V. 584, 26; poeta tragicus, M. 1071, 37 (*cfr.* Poet. tragic. fragmenta, ed. Wagner, pag. 95 *sqq.*); M. 1072, 47; M. 1073, 3 *sqq.*

Critheis, filia Apellis Cumæi, a Mæone patruo et tutore stuprata, Phemio Smyrnæo in matrimonium datur et Homerum parit, Ps. 100, 40 *sqq.* Aristoteles refert eam in Io insula a genio quodam compressam, post a prædonibus Smyrnam abactam, Lydorum regi Mæoni dono datam et ab eo in matrimonium ductam Homerum peperisse ad Meletem fluvium, Ps. 101, 10 *sqq.*; Ps. 104, 1.

Crito, Atheniensis, V. 381, 15.

Critobule, Pangæi mater ex Marte, Ps. 82, 23.

Critobulus formosus, M. 765, 47.

Critola, Batti Felicis soror, Eryxus mater, M. 322, 49.

Critolaidas, unus e quinque Lacedæmoniis arbitris in lite Megarensium et Atheniensium de Salamine, V. 100, 7.

Critolaus, Tegeata, unus de trigeminis Reximachi filiis, Demostrati trigeminos trucidat; domum reversus Demodicam sororem interficit, M. 380, 45.

Critolaus, Phaselites, philosophus Peripateticus, M. 731, 10. *Cit.* V. 186, 25; M. 378, 10 (ἐν τρίτῃ Ἠπειρωτικῶν); M. 379, 13 (ἐν τετάρτῃ Φαινομένων); M. 990, 40 (de Pericle).

Crobylus, demagogus; dictum, V. 1019, 6 (οὐ τεταγμένα σιτεῖται πόλεμος, *cf.* Archidami Apophthegm.).

Crocodilus, in Ægyptiorum fabulis, M. 454, 14; M. 465, 39 *sqq.*; M. 1194, 28 *sqq.*; M. 1200, 1 *sqq.*; M. 1202, 7. In crocodilum transformatus Saturnus, Ps. 84, 17.

Crocus, placido somno consopit, M. 785, 32. Croci tinturæ nitrum admiscetur, M. 526, 24.

Crœsus, rex Lydorum; Solonis sermones cum eo congressi, V. 111, 25 *sqq.* Narratur Crœsus a Cyro victus rogoque impositus Solonis nomen ter exclamasse, eamque ob rem esse liberatus a Cyro, V. 112, 42 *sqq.* Tripus aureus vel patera, quam quidam dicunt sapientissimo propositam esse a Crœso, V. 96, 24; *cf.* M. 174, 26. Æsopum cum donariis Delphos mittit, M. 673, 32. Ancillæ suæ pistricis, quæ servaverat ipsum, auream statuam Delphis ponit, M. 490, 4 *sqq.* Crœsi regis thesauri, Ps. 85, 18.

Cromnum, castellum Argolidis, M. 647, 29.

Crommyon, urbs Megaridis, M. 1187, 8.

Crommyonia sus; Phæa cognomine dicta, cæditur a Theseo, V. 5, 3 *sqq.*; M. 1209, 9.

Cronium mare, M. 1152, 1.

Cronius mensis, priscum nomen Hecatombæonis, V. 6, 3.

Cronius, mons Arcadiæ, cur ita denominatus, cum antea diceretur Aurus, Ps. 95, 25 *sqq.*

Κρόνος, *vide* Saturnus.

Crotonice, uxor Casandri, Thracum regis, mater Hebri, Ps. 82, 7.

Crumenæ amantium folio porri ligatæ, M. 753, 36.

Crustumini, gens Sabina, a Romulo victi et Romam translati, V. 32, 18 *sqq.*

Cryassus, urbs Carum, a Meliis dejecta, cujus in loco Cryassus Nova conditur, M. 304, 47; M. 305, 21.

Cryphius lapis, qui crescit in Scamandro fluvio, cur ita sit nominatus, Ps. 90, 22 *sqq.*

Cryptia, apud Spartanos, V. 67, 25 *sqq.*

Crystallus, priscum nomen Thermodontis fluvii, Ps. 91, 29.

Ctesias, Cnidius, medicus apud Artoxerxem Mnemonem, V. 1206, 12. De probabilitate ejus, V. 1206, 12. Narratio ejus de pugna ad Cunaxa, V. 1211, 5 *sqq.* Mendacium de ipsius et Phalini Zacynthii legatione ad Græcos, V. 1212, 45 *sqq.* Post pugnam ad Cunaxa honoribus a rege afficitur, V. 1213, 5. Narratio ejus de morte Clearchi et aliorum Græcorum, V. 1215, 38 *sqq.* De Cononis epistola et quomodo impetraverit, ut ad Cononem mittatur, V. 1217, 49 *sqq.*

Citata varia : V. 1206, 12; V. 1208, 52; V. 1210, 21; V. 1212, 38; V. 1216, 27, *ibid.* 36; M. 1192, 53; Ps. 94, 22 (ἐν α' Περσηΐδος); Ps. 95, 34 (ἐν α' περὶ Ποταμῶν); Ps. 97, 18 (ἐν β' περὶ Ὀρῶν).

Ctesibius, scriptor historiæ, *cit.* V. 1012, 36 (ab Hermippo citatus); M. 1028, 48 (ἐν τῷ περὶ Φιλοσοφίας).

Ctesicles, archon Atheniensis, M. 1028, 28.

Ctesiphon, orator Atheniensis, legatus mittitur ad Philippum, M. 1024, 51. Coronat Demosthenem, M. 1030, 47. Accusatur ab Æschine, actio de Corona, V. 1022, 54; V. 1024, 15; M. 811, 39 (dictum de homine obsonivoro).

Ctesiphon, pancratiasta, M. 554, 17.

Ctesiphon, scriptor, *cit.* M. 379, 50 (ἐν τρίτῳ Βοιωτιακῶν); Ps. 91, 1 (ἐν γ' περὶ Φυτῶν); Ps. 94, 52 (ἐν α' περὶ Δένδρων); Ps. 98, 10 (ἐν α' Περσικῶν); Ps. 99, 3 (ἐν τγ' περὶ Δένδρων).

Ctesippus, Chabriæ ducis filius, V. 888, 30 *sqq.*; V. V. 1018, 13.

Ctesippus, *cit.* Ps. 84, 5 (ἐν β' Σκυθικῶν).

Ctesium, portus Scyri insulæ, V. 577, 34.

Cubus, in alias figuras perfectas mutari non potest, M. 520, 20. Cubi duplicatio geometricorum operum primum et summum, M. 472, 12. Cubi duplicatio inquiri ab oraculo jussa, M. 699, 32. Cubi duplicationem Plato argre tulit invulgatam esse, M. 876, 9. Cubi numerales primi qui sint, M. 1245, 18.

Cturus (Arcturus?), mons Arcadiæ, cur Cronius postea sit denominatus, Ps. 95, 27.

Cuculus, solus non detinetur a Paliuro arbore, Ps. 91, 51. In cuculum conversus Jupiter Junonem amat, Ps. 91, 45.

Cucumeribus supponentes ligna et formantes bovem, Locri propitiant numen, Ps. 165, 53.

Culex in agro, proverb., Ps. 170, 47.
Culleo, amicus Pompeji Magni, V. 769, 28.
Cuma, Æolica urbs in Asia minori, V. 149, 4; Ps. 100, 40. Homeri patria, Ps. 103, 47. Cumæi cur oculis captos dicerent ὁμήρους, Ps. 101, 5.
Cumæ, Italiæ urbs. Quæst. Græc. II, de Onobati et de magistratu, qui phylactes dicebatur, M. 359, 42. Vulcani eruptio, V. 486, 26. Duarum mulierum virtute Aristodemi tyrannide liberantur Cumæi, M. 323, 4 *sqq.* Cumarum calamitas Sibyllinis carminibus præcantata, M. 486, 26.
Cumanus, V. 879, 15 (?).
Cuminum, M. 853, 40.
Cunaxa, locus, qui quingenta stadia abest a Babylone; pugna ad Cunaxa, V. 1209, 37.
Cunĭculorum fecunditas, M. 890, 10.
Cupidines, duos faciunt Ægyptii, eodem quo Græci modo, vulgarem unum, alterum cœlestem, tertium censent esse solem, *etc.*, M. 934, 7 *sqq.* Cupido Iridis filius, M. 936, 3 *sqq.*
Cupiditas, in præcordiis sedem habet, Ps. 135, 38; *cf.* Ps. 136, 30, *ibid.* 44 *sqq.*
Cupressus, cur insitionem non admittat, M. 776, 46; cur semper vireat, M. 786, 41.
Cures, Sabinorum oppidum, Numæ regis patria, unde Romani quoque Quirites dicti sunt, V. 72, 54.
Cures novus, appellabatur Epimenides, V. 101, 2.
Curia, Romæ, V. 128, 25.
Curiæ Romanæ, numerus et nomina Curiarum referuntur ad numerum et nomina raptarum Sabinarum, V. 32, 2; V. 35, 18 *sqq.* Curiæ Athenienses, V. 105, 4 *sqq.*
Curiatiorum Albanorum pugna contra Horatios Romanos, M. 381, 5.
Curio, Sullæ legatus, Atheniensem arcem obsidet, et Aristionem tyrannum capit, V. 550, 40.
Curio, pater sequentis, amicus et familiaris Catonis minoris, M. Favonii in ædilitate collega, V. 913, 18; V. 933, 3; V. 1093, 11.
Curio, prioris filius, Cæsarem conservat in Catilinaria actione, V. 848, 10. Consuetudo ejus cum Antonio, V. 1093, 4. Tribunus plebis factus corrumpi se patitur a Cæsare, V. 775, 30; V. 861, 24; *cf.* V. 1094, 51. Cæsaris petitiones populo proponit, V. 862, 6; *cf.* V. 775, 38. Secessiones senatus, quas instituit, V. 775, 48 *sqq.* A Lentuli factione senatu exturbatur, V. 862, 34.
Curius (M'); tugurium, ager, paupertas ejus; Samnitum legatio rapas elixantem offendit, V. 402, 13. Consul Pyrrhum vincit ad Beneventum, V. 476, 27; *cf.* V. 406, 53; V. 421, 45; V. 424, 9.
Apophthegmata ejus, M. 235, 9 *sqq.* 1 (μηδένα γενέσθαι Ῥωμαίων, ὃς ὀλίγην ἡγήσεται γῆν τὴν τρέφουσαν); 2 (ad Samnites aurum offerentes; *cf.* V. 402, 21).
Curru primus Poplicola triumphans invectus, V. 32, 13. Curru pro domo usus Anacharsis, M. 183, 42. Currus minutuli, qui muscæ ala tegerentur, a Callicrate et Myrmecide fabricati, M. 1325, 53.
Cursum cur inter certamina semper ultimo loco recenseat Homerus, M. 774, 23 *sqq.*
Curtius, in terræ hiatum se immittit, M. 377, 39; unde lacus Curtius dicitur, V. 33, 24 *sqq.*; V. 1269, 26.
Cyamitis vicus, Athenis, M 1020, 34.
Cyane, Cyanippi Syracusani filia, M. 381, 39.
Cyaneæ insulæ, ad introitum Ponti Euxini, V. 581, 48.
Cyanippus, Thessalus, inter venandum uxorem a canibus dilaceratam invenit et se ipsum jugulat, M. 382, 15.
Cyanippus, Syracusanus, cujus filia vitiata patrem ipsamque jugulat, M. 381, 39.
Cyaxares, Mediæ rex, Astyagis pater, M. 83, 51.
Cybernesia solennia, Athenis in honorem Nausithoi et Phæacis, qui Thesei navem in Cretam vecti rexerunt, celebrata, auctore Philochoro, V. 8, 42.
Cybisthus, Thaletis sorore natus et ab illo adoptatus, V. 97, 37.
Cychreus, Salaminius heros, divinis honoribus cultus apud Athenienses; genus ab eo ducunt Chariclo, Endeis, Peleus, Telamon, V. 5, 27; V. 99, 8.
Cyclades insulas olim Minois filii, postea Codri et Nelei progenies inhabitaverunt, M 728, 32; V. 547, 28.
Cyclops, M. 217, 17 (Demadis dictum); unoculus, M. 851, 6. Cyclopum ager ferax, M. 1207, 50.
Cycnus, ab Hercule depugnatur, V. 5, 44.
Cydatheniensis pagus, Athenis, M. 1016, 45.
Cydias, poeta, *cit.* M. 1140, 42 (querimonia de solis eclipsibus).
Cydippe, Ochimi Rhodii filia, M. 366, 31.
Cydippe, Cleobis et Bitonis mater, Fr. 42, 33.
Cydnus, Ciliciæ flumen, M. 526, 29; V. 805, 1; V. 1105, 50.
Cydon, Corinthius, hospitalis animi homo in proverbium abiit: Semper aliquis in Cydonis, Ps. 172, 54 *sqq.*
Cydonius malus, M. 164, 18; M. 345, 10.
Cygnus, depugnatus ab Hercule, V. 5, 44.
Cylabaris, vel Cylabarium, gymnasium Argis, V. 969, 2; V. 975, 6; V. 482, 32.
Cylindrus lapis, in Cronio monte qui provenit, cur ita vocetur, Ps. 95, 31 *sqq.*
Cyllene in monte Arcadiæ ferunt cinerem projectum nec a ventis dispersum esse, Fr. 58, 42.
Cylon, Atheniensis. Cylonium piaculum. Megacles conjuratis cum Cylone persuadet, ut se judicio sistant, quos deinde ad aras Eumenidum trucidat; inde factiones odiosæ, Megaclis asseclæ scelerati habiti, V. 100, 21 *sqq.*
Cylon, Eleus, Aristotimi tyranni familiaris, conspirationisque in illum particeps, M. 312, 8, *ibid.* 38 *sqq.*
Cylonei, Pythagoricos Metaponti interficiunt, M. 704, 12; M. 1286, 23.
Cyma, una urbium Æolidis, Fr. 27, 52.
Cynægirus, Atheniensium de ducibus unus in Marathonensi pugna, Persicam navem retinens manus amputatur, honores obtinet, V. 422, 22; M. 375, 33; M. 425, 16; Ps. 69, 46.
Cynici, M. 928, 5.
Cynisca, soror Agesilai regis, conscenso curru, ludis Olympicis decertat, M. 258, 34; V. 723, 32.
Cynocephalus, Ægyptiis sacer habitus, M. 465, 16.
Cynopolitarum, Cynopolis urbis in Ægypto incolarum, qui canem, cum Oxyrynchitis, qui oxyrynchum piscem colebant, bellum, M. 464, 37.
Cynosarges, gymnasium Herculis Athenis, ubi spurii convenire consueverant, V. 133, 39; M. 917, 18; M. 1021, 30.
Κυνόσβατος, ξυλίνη κύων dicta ab oraculo, M. 363, 12.
Cynoscephalæ, series collium in Thessalia, V. 15, 26; V. 352, 53; V. 445, 15.
Cynossema, loci nomen in Salamine insula, unde exstiterit, V. 140, 15; V. 405, 5.
Cynosurenses, unus de quinque Megaridis pagis antiquis, M. 363, 47.
Cynura herba, in Inacho nascitur et abortum juvat, Ps. 93, 34.
Cyphi, mixtura quædam, quam Ægyptii soli circa occasum adolent, M. 455, 26. Descriptio mixturæ M. 468, 31; M. 469, 10 *sqq.*
Cypri flos, M. 785, 31.
Cypriæ adulatrices in Syria, M. 61, 6.
Cypris, id est Venus, V. 111, 22.

Cyprus, Alexandro tradita, V. 809, 7. Cato minor in Cyprum mittitur, V. 925, 33. In Cypro a Catone minore coacta pecunia, V. 927, 38. Cyprus Cleopatræ dono data, V. 1111, 53.

Cypselidæ, a Lacedæmoniis Corintho et Ambracia ejiciuntur, M. 1047, 12.

Cypselus, tyrannus Corinthius, Periandri pater, puer mirabili modo servatur, M. 194, 20. Domum in templo Delphis dedicat, quæ Corinthiorum dicitur, M. 488, 43 *sqq.* Corinthiis sumtum facit in ludos apud Delphos, M. 882, 47; V. 1225, 43.

Κύρβεις, tabuli lignei nominabantur, quibus Solonis leges erant inscriptæ; alii ἄξονας et κύρβεις discernunt, V. 110, 4 *sqq.*; *cf.* V. 88, 50.

Cyrenaici philosophi, *cit.* M. 819, 35; M. 1332, 24; M. 1370, 19 *sqq.*, *ibid.* 34 *sqq.*

Cyrene, urbs Libyæ, conditur a Batto, M. 494, 20; V. 938, 29. Cyrenæi ab Aretaphila tyrannide liberantur, M. 315, 48 *sqq.* Cyrenæi Platonem evocant, ut leges ipsis scribat, V. 588, 27; M. 952, 21. Ecdemus et Megalophanes vocati Cyrenen navigant et leges ibi civitatemque constituunt, V. 426, 14. Respublica eorum constituitur a L. Lucullo, V. 588, 23 *sqq.*

Cyrnus, fluvius ex Armenia in Caspium mare exiens, V. 760, 15 *sqq.*; V. 760, 40.

Κύρνος, *vide* Corsica.

Cyrrhestica, regio Syriæ, V. 1089, 30; V. 1110, 33.

Cyrus priscus, nomen a sole habet, V. 1206, 8. Stola ejus Pasargadis sacra, V. 1206, 48. Bellum adversus Astyagem; mulierum hortatione victoria potitus legem ponit, ut quoties rex in urbem intret, singulis mulieribus aureum det, M. 304, 9 *sqq.* Crœsum vincit et rogo impositum exclamatione ejus, Solon, commotus solvit, V. 113, 8 *sqq.* Inter pastores educatus est, Ps. 63, 14. Sepulcrum ejus et inscriptio, V. 838, 49 *sqq.* — Verba ad Cyaxarem, M. 83, 51.

Apophthegmata, M. 205, 4 *sqq.* 1 (aduncо naso prædituѕ; *cf.* M. 1002, 45); 2 (ἄρχειν μηδενὶ προσήκειν, ὃς οὐ κρείττων ἐστὶ τῶν ἀρχομένων); 3 (τῶν φυτῶν τὰ σπέρματα καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ βίοι ταῖς χώραις συνεξομοιοῦνται).

Cyrus minor, filius secundus Darii ex Parysatide, V. 1206, 7. Vehementi ei inde a pueritia favebat mater, non tamen obtinebat, ut patri in regno succederet, V. 1206, 17 *sqq.* Lydia et satrapiæ maritimæ ei obtingunt; non multo post Artoxerxi Pasargadis insidias struit atque defertur a Tisapherne, V. 1206, 37. Deprecante matre supplicium effugit et in provincias maritimas remittitur, ubi regni potiundi cupiditate flagrans milites stipendiarios conducit, V. 1207, 7 *sqq.* Scriptum ejus ad Spartanos, magnifica ejus promissa, V. 1208, 23; M. 751, 9; M. 206, 20. Et alia Lysandro grata habet et decem millia Daricorum dono ei dat, unde obolum nautico stipendio adjiciat, V. 519, 28 *sqq.*; *cf.* V. 252, 32. Callicratidem non ad se admittit, V. 521, 14 *sqq.*; M. 273, 1. Stipendia et xenia ei dat, M. 273, 20. Lysandrum iterum ducem classis Sardes accitum pecunia juvat et proficiscens ad regem multas se naves a Phœnice et Cilicia adducturum promittit, V. 522, 28 *sqq.* Donum Lysandro ob partam victoriam mittit, V. 529, 17. Verba ad Tigranem, M. 768, 21. Prædicationes de se ipso, V. 1208, 28. Expeditio adversus fratrem, V. 1208, 35 *sqq.*; *cf.* M. 170, 14. Pugna ad Cunaxa, mors Cyri, varie narrata, V. 1209, 30 *usque ad* 1213, 2. Milto pellicem suam appellabat Aspasiam, V. 1221, 18 *sqq.*; V. 198, 15. Pantheam videre non sustinet, M. 38, 6; M. 631, 38. Dictum in eum, qui aduncо erat naso, M. 767, 17. Varia, M. 659, 36; M. 766, 9.

Cythera, insula ad oram Laconicam, V. 629, 25; V. 676, 12; V. 977, 23.

Cytheris, mima apud Antonium, V. 1097, 30.

Cythnus, una de Cycladibus, M. 1052, 30; M. 1064, 19.

Cyricena, meretrix, apud Epicurum, M. 1343, 10.

Cyzicenus (?), M. 589, 10.

Cyzicus, insula et urbs in Propontide, V. 593, 45; V. 594, 36; V. 595, 50. Legatos de defectione Spartam mittunt, V. 243, 54. Pugna ad Cyzicum, urbs capitur ab Atheniensibus, V. 248, 4. Cyzicum Mithridates obsidet, V. 593, 45 *sqq.* Cyzicenis oblata prodigia, V. 591, 36 *sqq.*

D.

Dactyli Idæi, V. 83, 52; procreati ab Ægeatheo et Ida puella, Ps. 90, 18.

Dactylus pes, quid, Ps. 105, 15.

Dædala quercus, a Jove et Alalcomene indigena adornata Dædalorum festo nomen tribuit, Fr. 19, 26 *sqq.*, *ibid.* 38.

Dædali Platæenses (ex opere de Dædalis Platæensibus), Fr. 17, 41.

Dædalorum festum, unde nomen duxerit, Fr. 19, 38, *ibid.* 28 *sqq.*

Dædalus, ex Creta profugit Athenas, reducitur a Theseo; filius Meropæ Erechtheo natæ, V. 9, 30 *sqq.*

Dæmone possessos lapis quidam juvat, Ps. 92, 13 *sqq.* Dæmonium Socratis, Ps. 161, 29; *cfr.* Genius.

Dæsius, mensis nomen apud Macedones, V. 802, 29; V. 842, 40, 42; — apud Achæos, V. 1253, 26.

Daimachus, Platæensis, *cit.* V. 132, 49. In opere ejus περὶ Εὐσεβείας relatum est de lapide, qui ad Ægospotamos de cœlo deciderit, V. 525, 11 *sqq.*

Daiphantus, dux Thebanus, una cum Epaminonda cæsus, M. 234, 31.

Daiphantus, Bathylli filius, Phocensis, M. 302, 9 *sqq.*; M. 675, 3. Victoria ad Hyampolim, V. 1345, 9. Daiphanti vita a Plutarcho perscripta, Fr. 49, 3.

Δαῖτες, δαιτροὶ, δαιτυμόνες, voces explicantur, M. 781, 15 *sqq.*

Damagoras, Rhodius, V. 590, 3, *ibid.* 6.

Damasalcida (Damasandra?), Oxyalci regis Indiæ filia cistigera in Bacchi sacris vitiatur ab Indo, Ps. 100, 3.

Damasenor, et Thoas, Milesiorum tyranni, dejecti, M. 367, 39.

Damascus, Cœlesyriæ urbs, V. 808, 51.

Damasippe, Atracis filia, Casandri regis uxor, Hebrum privignum deperit, eumque congressum fugientem accusat stupri tentati, Ps. 82, 9 *sqq.*

Damastes Procrustes, Erinei a Theseo interfectus, V. 5, 38.

Damastes, *cit.* V. 165, 13.

Damatria, Lacæna, filium indignum interficit; epigramma in eam, M. 298, 3.

Damatrius, Lacedæmonius, M. 293, 6.

Damatrius mensis, id est Cerealis, apud Bœotos, idem qui Atheniensibus Pyanepsion, M. 462, 49.

Damindas, Spartanus; dictum de Philippo in Peloponnesum irruente, M. 269, 10.

Damippus, Spartanus, V. 367, 37.

Damis, Spartanus; dictum de Alexandro, M. 269, 7.

Damochares, Spartanus, Agidis regis familiaris, et ex proditoribus ejus, V. 957, 37; V. 958, 4, *ibid.* 28.

Damochares, Solensis, Demetrium Poliorcetam μῦθον vocabat, quod haberet Λαμίαν, V. 1075, 30.

Damocles Pulcher, puer Atheniensis, fugiens Demetrii Poliorcetæ libidinem, in ferventem aquam insilit, V. 1073, 39 *sqq.*

Damoclidas, Thebanus, juvenis nobilis cum Pelopida ex

exilio redit, V. 336, 15; *cf.* M. 694; M. 718, 7; M. 720, 26.
Damocrates, heros Platæensis, V. 388, 33.
Damocrates, Lacedæmonius exsul; dictum ad Cleomenem, V. 962, 4.
Damocrita, Alcippi Spartani uxor, se ipsam cum filiabus jugulat, M. 947, 37 *sqq.*
Damon, Atheniensis, musicus, remissam harmoniam Lydiam invenisse fertur, M. 1389, 31. Præceptor Periclis in musicis idemque simul summus sophista ut homo tyrannidis studiosus Athenis ejicitur ostracismo, V. 183, 53; *cf.* V. 381, 3; V. 629, 3. Præceptor Platonis, M. 1389, 42.
Damon, Phintiæ (Pythiæ?) amicus, M. 111, 36.
Damon, Pæanensis, Demosthenis consobrinus, M. 1031, 39. Legem fert de Demosthenis reditu, V. 1025, 3. Tradi sibi postulatur ab Alexandro, V. 1022, 32.
Damon, miles Macedo, V. 807, 39.
Damon Peripoltas, Chæronensis, ex Peripoltæ vatis genere, indigne ferens pudicitiam a Romano quodam cohortis præfecto attentatam, hunc interficit atque ex urbe fugit; post reversus dolo interficitur, V. 572, 1 *sqq.*
Damonidas, Spartanus; dictum, M. 269, 4 (de loco ultimo; *cfr.* M. 231, 14; M. 253, 45; M. 176, 54).
Damonides, Œensis, Periclis amicus, V. 187, 42.
Damophantus, dux equitatus Eleorum, interfectus a Philopœmene, V. 430, 14.
Damoteles, Spartanus, V. 976, 22 *sqq.*
Damoteles, tyrannus Samius, necatur, M. 374, 8.
Damyrias, flumen Siciliæ, V. 301, 14.
Danae, M. 1045, 1.
Danaidum dolium, M. 190, 2; M. 1351, 36.
Danais, nympha, gravida ex Pelope, Chrysippum parit, M. 385, 40.
Danaus, Argos obtinet; monumentum Apollinis Lycii, V. 482, 46 *sqq.* Δθενεῖα apud Argivos in ejus honorem instituta, M. 1394, 4; M. 1044, 36 (ex Herodoto). Quinquaginta filias habuit, M. 601, 48; Fr. 20, 18.
Dandamis, unus ex gymnosophistis Indicis, cum quo Onesicritus colloquitur, V. 836, 53 *sqq.*; V. 797, 49.
Dandarii, populus ad Mæotim paludem habitans, V. 598, 54.
Daochus, Thessalus, Thebas missus a Philippo, qui contra Demosthenem agat, V. 1019, 31.
Daphnæus, Archidami filius, Thespiensis, M. 915, 20.
Daphne; fabula ejus, V. 952, 54.
Daphnis, Leandri famulus, Nicocratem Cyrenæorum tyrannum interficit, M. 317, 19.
Daphnus, flumen in Locris, M. 192, 42.
Dardani (Δαρδανεῖς), Mœsiæ populus, V. 310, 15.
Dardanidæ, Ps. 102, 14.
Dardanus, Troadis urbs, V. 558, 16.
Dardanus, Trojæ urbis conditor, Samothracia sacra secum advecta hac in urbe consecrasse fertur, V. 166, 18.
Dardanus, stipator M. Bruti, V. 1201, 51.
Darici, V. 519, 47. Darici auri ramentum in Pactolo flumine, Ps. 85, 30.
Darius, Hystaspis filius, equi hinnitu in solium Cyri effertur, M. 416, 46. Apophthegmata, M. 205, 12 *sqq.* (ἐν ταῖς μάχαις καὶ παρὰ τὰ δεινὰ γίγνεσθαι φρονιμώτερος; *cf.* M. 967, 54). Dario Scythæ responderunt, ut ploraret, Ps. 168, 41 *sqq.*
Darius, Artaxerxis Mnemonis filius, rex a patre pronuntiatus (*cf.* M. 416, 47), munus, quod pro more Persarum rex creatus postulabat, Aspasiam patris pellicem expetit; Artaxerxes offensus mulierem dat quidem, mox autem sacerdotem Dianæ eam constituit, V. 1221, 1 *sqq.* Inique hoc ferentem Darium Teribazus stimulat inque conjurationem adducit, V. 1221, 52 *sqq.* Cum insidiæ ab eunucho detectæ in irritum cecidissent, Darius convictus patris jussu jugulatur, V. 1222, 42 *sqq.*
Darius Ochus vel Nothus, ex Parysatide uxore quatuor habuit filios, Artaxerxem, Cyrum, Ostanem, Oxathrem, V. 1206, 5.
Darius Codomanus, Parysatidis filius ex Bagoæ manibus accipit diadema, M. 413, 48; M. 406, 49; M. 401, 16. Primus auscultatores usurpavit, M. 633, 1. Semiramidis sepulcrum aperit (?), M. 205, 31. Darii ad Arbela exercitus, M. 213, 10; ad Granicum clades, M. 379, 29. Susis adversus Alexandrum ducit; insomnium ejus et interpretatio, V. 804, 37 *sqq.* Pugna ad Issum vincitur, spreto Amyntæ consilio, V. 805, 37 *sqq.* Mater, uxor et duæ filiæ inter captivos; Darii verba de Alexandri humanitate, V. 806, 41; *cf.* M. 415, 6. Conditiones pacificationis offert Alexandro, V. 813, 20; *cf.* M. 215, 4. Nuntius uxoris captivæ in partu mortuæ ei affertur, V. 813, 30 *sqq.* Pugna ad Gaugamela, V. 814, 30; V. 815, 46 *sqq.*; V. 816, 26 *sqq.* Vinculis injicitur in fuga a Besso defectore, V. 822, 52. Mors Darii, M. 823, 7 *sqq.*
Dascylitis palus (Δασκυλῖτις λίμνη), apud Cyzicum, V. 594, 30.
Dassaretis, regio Illyriæ, V. 422, 27.
Datis, Persarum dux in Marathonia pugna, V. 383, 16; M. 375, 28; M. 1058, 53.
Dativi in ι purum desinentes, quorum penultima α obtinet, Ps. 107, 11 *sqq.* Dativi Ionici in σι, Ps., 106, 16.
Daucus, Cretica et Asiatica, Fr. 36, 35 *sqq.*
Δαυλεία, M. 532, 5.
Daulides aves, id est hirundines, M. 887, 18.
De fluminibus opus, *cit.* M. 378, 18. De infinitate mundorum, M. 515, 8 *sqq.* De unitate atque infinitate vel binario, M. 521, 22; *cf.* M. 613, 27. De variis causis, M. 529, 50.
Dea est impudentia, proverb., Ps. 166, 1.
Decabœon, dictum a Thesei nummo, V. 13, 20.
Decaschemus versus, Ps. 174, 40; qualis, Ps. 175, 13 *sqq.*
Decelea, Atticæ castellum, munitum a Lacedæmoniis, V. 243, 6; V. 251, 31; V. 522, 45.
December, mensium ultimus Saturno sacer, M. 336, 16 *sqq.*
Decemviri, V. 1034, 1.
Dechas, locus in carcere Spartæ, ubi damnatos suffocant, V. 958, 26.
Decimæ Herculi consecratæ, V. 566, 13; V. 648, 44.
Decimatio, quid, V. 1114, 18.
Decius (P.) Mus, Romanorum imperator, contra Albanos belligerans morti se devovet, M. 381, 33; *cfr.* M. 604, 20.
Decius (P.) Mus, prioris filius, in bello Gallico pro patria se devovet, M. 381, 36.
Decius (P.), imperator in bello Latino, M. 379, 23.
Decius Brutus, *vide* Brutus.
Defectus, schema, Ps. 113, 13; Ps. 170, 21.
Deianira, M. 343, 50; M. 1073, 51; V. 197, 52.
Deidamia, Pirithoi uxor, V. 16, 32.
Deidamia, Æacidæ Molossorum regis filia, soror Pyrrhi, ducitur Argis a Demetrio Poliorceta, V. 457, 24; V. 459, 1; V. 461, 14; V. 1074, 26; V. 1077, 41, *ibid.* 47; V, 1092, 17. In Syria morbo decedit, V. 1079, 3.
Δεῖμα, explicatur, M. 196, 13.
Deimachus, Eleonis filius, Autolyci pater, Thessalus, cum Hercule ad oppugnandam Trojam profectus Glauciam, Scamandri filiam, gravidam facit, quæ post ejus mortem Scamandrum est enixa, V. 605, 22; M. 370, 44 *sqq.*
Δεῖμος, M. 933, 14.
Deioces, Medus, Phraortei filius (Ps. 64, 5); Herodoti refertur narratio, quo modo ad regnum vocatus sit, Ps. 63, 52 *sqq.* — 64, 39; M. 1046, 17.

Deioneus, Euryti Œchaliensis filius, cui Theseus Sinnis Pityocamptæ dat filiam, V. 4, 51.
Δεῖος, νόμος αὐλῳδικός, M. 1384, 29.
Dejotarus, Galatiæ rex, M. 319, 12. Paternus Catonis minoris amicus hunc ad se vocat, V 911, 52. Muneribus magnis Catoni oblatis efficit, ut hic statim discedat, V. 913, 24 *sqq.* Congreditur cum Crasso, V. 660, 21; cum Pompejo fugiente, V. 785, 17. Ab Antonio ad Cæsarem deficit, V. 1127, 13. Uni filiorum ut relinquat regnum, ceteros omnes necat, M. 1283, 41.
Δεῖπνον, de voce, M. 885, 42.
Deirades, demus Atticus, V. 245, 6.
Δεισιδαιμονία, explicatur, M. 195, 41.
Δεῖξις, quæ sit pars saltationis, M. 912, 30 *sqq.*
Delia sacra; controversia Atheniensium cum Deliis, utri sacris præesse debeant, M. 1055, 29. Delia ara cornuta inter septem mundi miracula numerata, M. 1203, 42. *Vide etiam* Delus.
Δηλιακὴ ναῦς, M. 961, 15. Δηλιακὸς λόγος, M. 1034, 35.
Deliquiis (de) vel Defectibus, Ps. 128, 35-51. Homeri hac de re sententiæ, Ps. 128, 51 — 129, 32.
Delium, Bœotiæ urbs cum Apollinis fano, V. 557, 3. Pugna Thebanorum et Atheniensium ad eam, V. 233, 21; V. 538, 9, *ibid.* 15; V. 629, 19.
Delium, castellum apud Naxum, M. 314, 49.
Delius, Ephesius, Platonis familiaris, ab Asiam incolentibus Græcis ad Alexandrum missus, M. 1377, 47.
Dellius, historicus, Antonii imperatoris amicus, mittitur, qui Cleopatram in Ciliciam arcessat, V. 1105, 27; Cleopatræ adulatores non ferens abit, V. 1125, 18; *citatur, ibid.*
Delphi, Phocidis urbs cum oraculo celeberrimo; Solonis suasu Amphictyones bellum suscipiunt in Cirrhæos, qui Delphico oraculo injuriam intulerant, V. 100, 10 *sqq.* Bellum sacrum inter Lacedæmonios, qui Delphis, et Athenienses, qui Phocensibus templum tradi volunt, V. 196, 13. Æsopum de saxo Delphi præcipitant, quapropter deus solo sterilitatem, hominibus tetros immittit morbos, M. 673, 32. Sacra via Delphis, M. 361, 27. Sibyllæ saxum juxta curiam, M. 486, 5. Delphi *P* litteræ loco *B* pronuntiant, M. 360, 54. Delphicus aer, M. 1183, 9. Reliquias Bacchi apud se, juxta oraculum, sitas putant; arcanum sacrificium Hosii in fano Apollinis peragunt, quo tempore Thyiades Licnitam excitant. — Θεσμοφυλάκιος νόμος, M. 360, 42. Ὁσιωτήρ, Ὅσιοι, M. 360, 44. Βύσιος mensis, quo oraculum exstitisse, et septimam istam deo natalitiam putant polyphthoumque nominant, quod antiquitus ista sola die vaticinabatur Pythia, M. 361, 2. Venerem Ἅρμα vocant, M. 940, 10.
Coretas pastor primus, cum in fontem sacram incideret, voces a divino instinctu edidisse fertur, M. 526, 38. Apollini et Terræ commune adscribitur a nonnullis oraculum, M. 527, 7. Ab aliis commune dicitur Apollini cum Nocte, M. 648, 29. Sacra describuntur, quæ nono quoque anno peraguntur in memoriam pugnæ Apollinis contra Pythonem, M. 509, 5 *sqq.*; *cfr.* M. 361, 30 (Stepterii, Heroidis, Charilæ solemnitates). Tempica laurus, quæ a puero Delphos defertur, M. 1388, 47. Delphicum templum a Trophonio et Agamede constructum, Fr. 42, 20; Fr. 51, 30. Delphicum oraculum, Fr. 51, 30. Oraculum longo tempore inaccessum reddidit draco, M. 504, 30. Antistarum constitutiones; sacrificia, M. 529, 2. Antiquitus duabus utebantur antistitis et tertia vicaria, Plutarchi tempore unica tantum, M. 504, 38. Immolationes, quæ petitionem oraculi antecedunt, M. 531, 8 *sqq.* De exhalatione, M. 531, 28. De Pythia, M. 531, 39; M. 532, 35. Narratio de quadam Pythia, M. 532, 19 *sqq.* Delphos primitiæ hominum a Cretensibus mittebantur, M. 368, 18. Pro Vejis captis Romani auream crateram huc mittunt, V. 159, 1 *sqq.* Templo Apollinis inscripserunt Amphictyones : γνῶθι σεαυτὸν, μηδὲν ἄγαν; ἐγγύα πάρα δ' ἄτα, M. 618, 30; *cfr.* M. 139, 12. Cnidiorum lescha, M. 502, 46. Donaria varia, M. 483, 14; *ibid.* 21 *sqq.*; M. 487, 47; M. 488, 1 *sqq.*, *ibid.* 43; M. 489, 8, *ibid.* 16, *ibid.* 45; M. 490, 4, *ibid.* 17, *ibid.* 22, *ibid.* 36, *ibid.* 45.
Delphici commentarii, *citantur*, V. 100, 20; M. 1384, 43; M. 1386, 22.
Delphinium, templum Athenis, ubi est Mercurius ad Ægæi portas vocatus, quia domicilium illic habebat Ægeus, V. 6, 21. Huc virgines sexto die mensis Munychionis mittuntur ad placandos deos in memoriam Thesei hoc die Athenis in Cretam profecti, V. 8, 52.
Delphinus piscis; Hesiodi cadaver delphinorum grex ad Rhium deportat, M. 192, 45; *cfr.* M. 1204, 47. Delphinus puellam e mari servat, M. 193, 16 *sqq.*; Fr. 1205, 3. Delphini reti capti astutia, M. 1196, 39. Delphinos captos piscatores mariscis iis circa cristam insutis, ita signatos dimittunt, M. 1196, 45. Delphini in somno capiendo solertia, M. 1198, 42. Delphinus missus ab Apolline Cirrham deducit conditores, M. 1204, 11. Soteli et Dionysio ducem se præbet, M. 1204, 15. Studium ejus musices, *ibid.* 28. Humanitas ejus, *ibid.* 34. Arionis delphinus, *ibid.* 41. Benevolentia delphini in Jassensem puerum, M. 1205, 8. De Cœrano historia, *ibid.* 21. Ulyssis scutum insigne habuit delphinum, *ibid.* 38.
Delus insula; Delii bello Peloponnesiaco exturbati oraculum Pythicum consulunt nec multo post reditum in patriam consequuntur, M. 502, 28. Lex, ut neque pariant in insula mulieres, nec mortui sepeliantur, M. 283, 37. Chori, qui ad canenda in honorem Apollinis carmina, in insulam mitti solebant; Niciæ palma ærea, ager ab eo sacratus, Naxiorum statua, V. 627, 4 *sqq.*; M. 283, 37. Simulacrum Apollinis, M. 1388, 38. Ara Apollinis ceratina, M. 1203, 42. Ligneum simulacrum, quod in Delo primum per sacram legationem Apollini ab Erysichthone consecratum est, Fr. 20, 11.
Delus, mons in Bœotia, V. 342, 2.
Demades, Demeæ filius, Atheniensis orator, M. 1027, 49. Hyperidis adversarius, M. 989, 33. Acceptis quinque talentis oratoribus ab Alexandro tradi postulatis veniam impetrat, V. 1022, 43. Accusatur a Lycurgo oratore, M. 1027, 49. Antipatro victore, veniam consecutus et ignominia liberatus legem fert de pacificatione cum Antipatro, V. 898, 31. Propter litteras ad Perdiccam interceptas, quibus eum hortabatur, ut servaret Græcos a putri et vetusto filo (Antipatrum significans) pendentes, necatur una cum filio Cassandri jussu, V. 901, 18 *sqq.* *cfr.* V. 1027, 16. Jactat se divitiis, V. 901, 3 *sqq.*; V. 885, 7 *sqq.*; V. 893, 24; V. 895, 46; V. 1014, 18. In confesso erat Demadem Demosthenis orationes superare, V. 1015, 4. Statuæ ejus conflantur in matulas, M. 1001, 34. Antipatri de eo dictum, V. 885, 9; M. 219, 48; M. 635, 51; M. 227, 1 (de Phocione et Demade). Demosthenis dicta in Demadem, M. 636, 37 *et* M. 981, 16; *cfr.* V. 1015, 53. Demadis capti in pugna ad Chæroneam responsum Philippo datum roganti, Ποῦ τῶν Ἀθηναίων εὐγένεια *etc.*, Ps. 62, 44.
Apophthegmata, M. 151, 12 *sqq.* (de Atheniensibus intempestivo tempore belli gerendi studio delitis; *cfr.* M. 412, 43); M. 635, 45 (de Phocione); V. 104, 50 (δι' αἵματος, οὐ διὰ μέλανος τοὺς νόμους ὁ Δράκων ἔγραψεν); V. 885, 1 (αὑτῷ μὲν αὐτὸν τἀναντία πολλάκις εἰρηκέναι, τῇ δὲ πόλει μηδέποτε, *cfr.* V. 1016, 48); V. 885, 5 (τὰ ναυάγια πολιτεύεσθαι τῆς πόλεως, *cfr.* M. 980, 40); V. 975, 29 (πρότερόν ἐστι τοῦ πρωρατεῦσαι τὸ φυράσαι);

M. 217, 15 (de Macedonum exercitu post Alexandri mortem; *cfr.* V. 1255, 21); M. 230, 49 (de gladiis Lacedæmoniorum; *cfr.* M. 264, 16); M. 981, 15 (ἐμὲ Δημοσθένης, ἢ ὗ; τὴν Ἀθηνᾶν, *cfr.* V. 1015, 53); M. 999, 17 (de Atheniensibus auxilium missuris iis, qui ab Alexandro defecerant, *cfr.* V. 1255, 21); M. 1237, 45 (κόλλαν ὀνομάζων τὰ θεωρικὰ τῆς δημοκρατίας); V. 896, 44 (de Alexandri morte).

Demænetus, Syracusanus, Timoleontem accusat, V. 304, 2.

Demaratus, rex Spartanus, a mulieribus Argivis urbe exturbatur, M. 303, 42. Exsulat apud Xerxem antiquum, V. 1206, 32. Regi, quem jussus aliquid muneris petere petitione arroganti offendit, per Themistoclem reconciliatur, V. 151, 30; M. 1053, 38. Epistola Demarati, Fr. 11, 34.

Apophthegmata, M. 269, 22 *sqq.*; V. 62, 14 (τίς ἄριστος Σπαρτιατῶν; — ὁ τὶν ἀνομοιότατος, *cfr.* Apophthegm. Agidis).

Demaratus, Corinthius, Corintho in Macedoniam venit, dissensionemque Philippi cum uxore et Alexandro filio componit, M. 84, 18 *sqq.*; *cfr.* 798, 33 *sqq.* Apud Alexandrum est in Perside; sepultura ejus magnifica, V. 831, 12 *sqq.*

Apophthegmata, M. 87, 18 *sqq.* (de concordia Atheniensium et Peloponnesiorum; *cfr.* V. 798, 33; M. 213, 48); M. 404, 24 (cum Alexandrum Susis in solio Darii sedentem videret; *cfr.* V. 720, 20; V. 819, 25; V. 831, 14).

Demaratus, Rhodius, Phocionis precibus carcere liberatur ab Alexandro, V. 894, 52.

Demaratus, scriptor, *cit.* M. 381, 4 (ἐν δευτέρῳ Ἀρκαδικῶν); Ps. 87, 34 (ἐν γ' περὶ Ποταμῶν); Ps. 87, 50 (ἐν δ' περὶ Φρυγίας).

Demaratus, Tarquinii Prisci pater, V. 124, 20.

Demarchi Athenienses, M. 1016, 33.

Demaretus, Corinthius, cum Timoleonte in Sicilia, V. 294, 47; V. 296, 50; V. 298, 24.

Demarista, Timoleontis Corinthii mater, V. 283, 44.

Δέμας, Fr. 9, 25 (de voce).

Demeas, Atheniensis, Demadis oratoris pater, M. 1027, 49.

Demeas, Atheniensis, Demosthenis oratoris avunculus et tutor, Demophoon quoque nominatus, V. 1029, 4.

Δημήτηρ, *vide* Ceres.

Demetrias, Thessaliæ urbs, condita a Demetrio Poliorceta circa Joleum, V. 446, 53; V. 1092, 12; V. 1186, 31.

Demetrias, Sicyon Demetrii suasu alium in locum translata ita nuncupabatur, V. 1074, 31.

Demetrias, tribus instituta ab Atheniensibus in honorem Demetrii Poliorcetæ, V. 1066, 43.

Demetrias, dies ultimus mensis cujusque in Demetrii regis honorem ab Atheniensibus appellatur, V. 1067, 24.

Demetrion, mensis, dictus in Demetrii honorem, qui Munychion alias vocatur, V, 1067, 23.

Demetrius Phido, unus ex Alexandri Magni comitibus, M. 78, 49; V. 830, 25.

Demetrius, præco Syracusanus, V. 305, 22.

Demetrius, Antigoni regis frater, a quibusdam pater Demetrii Poliorcetæ fuisse perhibetur, V. 1062, 9 *sqq.*

Demetrius Poliorceta, Antigoni regis ex Stratonica filius. Vita ejus, V. 1061 *sqq.* De genere, figura et ingenio ejus, V. 1062, 6 *sqq.* *cfr.* V. 309, 5. Amor ejus erga matrem, concordia cum patre, V. 1062, 30 *sqq.* Mithridatem æqualem ipsi et socium certiorem facit de imminente ei ab Antigono periculo, V. 1063, 1 *sqq.*; *cfr.* M. 218, 44. Eumeni captivo cupit, V. 709, 3. A patre missus cum exercitu contra Ptolemæum Syriam vastantem vincitur apud Gazam urbem, V. 1063, 30 *sqq.* Mox Cillam vincit, Ptolemæi legatum, V. 1064, 5 *sqq.* Arabes Nabatæos debellat; Seleuco ad subjugandas Indiæ finitimas provincias ducente, impressionem facit in Mesopotamiam, Ptolemæum Halicarnassum oppugnantem repellit, V. 1064, 27 *sqq.*

Consilium capit cum patre universam Græciam liberandi, V. 1064, 48; *cfr.* M. 218, 33. Athenas appellit, V. 1065, 8 *sqq.* Megaram capit, congreditur cum Cratesipoli Patris; Stilponis ad eum dicta, V. 1065, 42 *sqq.* *cfr.* M. 6, 35; M. 576, 30. Reversus Munychiam capit advocatisque in concionem civibus rempublicam restituit; immodici honores ab Atheniensibus ipsi et patri decreti, V. 1066, 16 *sqq.* Stratoclis commentum, V. 1066, 47. Alia etiam impudentiora inventa, quæ prodigiis sinistris reprehenduntur, V. 1067, 17 *sqq.* Rogatio Dromoclidæ Sphettii, V. 1067 54 *sqq.* Eurydicen, Opheltæ viduam, ducit, de ceteris ejus nuptiis, ut cum Phila, V. 1068, 12 *sqq.* *cfr.* V. 1140, 26; V. 1141, 26. In Cyprum vocatur a patre contra Ptolemæum; Menelaum ibi vincit; cum Ptolemæo manus non congerit, V. 1068, 34 *sqq.* Ptolemæum vincit navali prœlio, Lamiam tibicinam capit, Salaminam a Menelao traditam accipit, V. 1069, 1 *sqq.*; *cfr.* V. 1141, 8. Aristonoum Milesium victoriæ nuntium mittit ad patrem, V. 1069, 31. Antigonus et Demetrius tum primum reges salutantur ipsorumque exemplo ceteros movent Alexandri successores, V. 1070, 9 *sqq.* Expeditio Antigoni et Demetrii adversus Ptolemæum irrita cadit; Demetrii luxuria, in bello vero sobrietas; dicta Antigoni in eum, V. 1070, 34 *sqq.* De navium et machinarum artificiosis ejus fabricis, V. 1071, 22 *sqq.* Rhodi obsidio, helepolis magna, Zoili thoraces; navis missa a Phila intercipitur a Rhodiis et ad Ptolemæum mittitur; Protogenis pictura, Demetrii de ea dictum (*cfr.* M. 218, 50); pacem componunt Athenienses, V. 1072, 4 *sqq.*

Opem implorant Athenienses obsessi a Cassandro; Demetrius illum profligatum usque ad Thermopylas insequitur, captis pluribus urbibus et castellis; Athenienses posticum Parthenonis diversorii loco ei assignant, V. 1073, 7 *sqq.* *cfr.* V. 1141, 39. Stupra ingenuorum puerorum matronarumque, quibus arcem diffamat; Damoclis Pulchri mors; Cleænetus, Cleomedontis filius, a Demetrio litteras impetrat, quibus populus patri ejus mulctam quinquaginta talentorum remittere jubetur; novum Stratoclis decretum, V. 1073, 31 *sqq.* In Peloponnesum profectus, Acten et Arcadiam in potestatem redigit, Argos, Sicyonem et Corinthum liberat; Argis Deidamiam, Pyrrhi sororem, ducit; in Isthmo communi consilio acto, Græciæ dux designatur; superbia ejus, V. 1074, 19 *sqq.* Impetrat ab Atheniensibus, ut contra fas sacris initietur mysteriis usque ad maxima, quæ epoptica dicuntur, V. 1075, 1 *sqq.* Ducenta quinquaginta talenta Atheniensibus imperata Lamiæ ceterisque scortis dat ad saponem emendum; varia his de meretricibus, V. 1075, 21 *sqq.*

Revocatur in Asiam a patre contra regum reliquorum conspirationem, V. 1076, 17. Pugna regum ad Ipsum, Antigoni mors, V. 1076, 53 *sqq.* *cfr.* V. 1159, 5 *sqq.* Victus continenti fuga Ephesum pergit Demetrius, inde Græciam petere instituit; apud Cyclades Atheniensium legati ei occurrunt, monentes, ne ad urbem accedat, V. 1077, 30 *sqq.* Ad Isthmum navigans ibi res suas conquassatas offendit; bellum in Chersoneso; Stratonica filia ejus in matrimonium petita a Seleuco, ipse in Syriam proficiscitur; Ciliciam adimit Plistarcho, Cassandri fratri, V. 1078, 11 *sqq.* Convenit cum Seleuco apud Rosum, V. 1078, 42. Cujus opera Ptolemæo reconciliatus Ptolemaidem filiam ejus ducit, V. 1079, 3; *cfr.* V. 459, 10. Tyrum et Sidonem Seleuco redimere cupienti se daturum negat, V. 1079, 5 *sqq.* Audito La-

charem Athenis tyrannidem invasisse, mare trajicit, Athenas adoriturus; re non succedente in Peloponnesum conversus Messenen obsidet ibique vulneratur; iterum in Atticam facta impressione fame cogit eos ad deditionem, Lachare aufugiente, V. 1079, 20 *sqq.* Atheniensibus pessimum quodque exspectantibus centum millia medimnorum frumenti largitur, Piræeum, Munychiam et Museum occupat, V. 1079, 51 *sqq.*; *cfr.* M. 219, 7. Impressionem facit in Laconicam; interdum renuntiantur urbes Asiaticæ a Lysimacho ablatæ, Cyprus a Ptolemæo capta, V. 1080, 28 *sqq.* In Macedoniam vocatum ab Alexandro prævenerat Pyrrhus; congressus cum Alexandro apud Dium perimit eum Larissæ, V. 1081, 53 *sqq.*; *cfr.* V. 461, 3 *sqq.*; V. 1142, 2; M. 641, 49.

Rex creatur a Macedonibus, V. 1081, 47 *sqq.* Nuntii ei superveniunt felices de liberis et matre dimissis a Ptolemæo, de Stratonica filia nupta Antiocho, V. 1082, 10 *sqq.* Thessalia, majore parte Peloponnesi, Megara, Athenis potitus, Bœotis bellum facit; Thebas in deditionem accipit, quas, quum ipse in Thraciam duxerit, iterum defectas obsidet, V. 1083, 16 *sqq.* Thebas expugnat, Pythia Athenis celebrat, V. 1083, 41 *sqq.* Expeditio in Ætolos adversus Pyrrhum; Pantauchi clades; tragicus Demetrii habitus, V. 1084, 17 *sqq.*; *cfr.* V. 461, 9. Fastus ejus, alloquii et aditus ad eum difficultas, cujus rei varia exempla; de cognomine Poliorcetæ, V. 1084, 48. Catæbates, cognomen, M. 414, 4. Pellæ morbo periculosissimo laborans prope totam Macedoniam amittit ad Pyrrhum; pax inita cum hoc; apparatus ad recuperandum imperium paternum, V. 1085, 36 *sqq.*; *cfr.* V. 463, 1 *sqq.*

Seleucus, Ptolemæus, Lysimachus societatem belli ineunt contra eum et Pyrrhum excitant; Demetrius contra Lysimachum contendit quumque milites jam non continere possit, contra Pyrrhum; mox coactus clam ex exercitu se subducere castra simul et imperium amittit, V. 1086, 15 *sqq.*; *cfr.* V. 463, 21 *sqq.*, *ibid.* 38 *sqq.* Phila uxor venenum haurit, ipse singulas urbes Græciæ obit, fortunæ naufragia consectans, V. 1087, 9 *sqq.* Iterum in spem erectus primum Thebanis rempublicam constituit, deinde Athenas obsidet; pace composita versus Asiam navigat, Mileti nuptias cum Ptolemaide celebrat; bellum contra Agathoclem in Phrygia, V. 1087, 39 *sqq.*; *cfr.* V. 464, 53; V. 465, 6. Lue et fame premente retro Tarsum venit; litteræ ad Seleucum; bellum contra Seleucum in Cilicia, V. 1088, 26 *sqq.* In Cyrrhestica, quo evaserat, relictus ab exercitu Seleuco se tradit, V. 1089, 31 *sqq.* Mittitur custodiendus in Syriæ peninsulam, V. 1090, 16 *sqq.* Litteræ ejus ad filium, filii ad Seleucum, V. 1091, 1 *sqq.* Ex otio, ciborum et vini abundantia in morbum incidit atque eo decedit, V. 1091, 19; *cfr.* V. 1142, 19. Reliquias ejus magnifice excipit filius et Demetriade sepelit; liberi, quos reliquit Demetrius, V. 1091, 46 *sqq.*

Demetrius Phalereus, amicus Dinarchi oratoris, M. 1055, 52. Cassandro asservat Athenas, quibus captis a Demetrio Poliorceta ipse Thebas, addito comitatu, deducitur, V. 1065, 10 *sqq.*, *ibid.* 35; V. 1068, 27. Accusatus simul cum Phocione absens capitis damnatur, V. 904, 30. In exsilio Alexandriæ, M. 726, 48. Trecentæ ejus statuæ omnes vivente eo evertuntur, M. 1001, 32; M. 999, 4. Rogationes ejus pro filiabus Aristidis, V. 400, 46.

Apophthegmata, M. 83, 10 *sqq.* (de Cratete Cynico); M. 227, 47 (ἃ φίλοι τοῖς βασιλεῦσιν οὐ θαῤῥοῦσιν παραινεῖν, ταῦτα ἐν τοῖς βιβλίοις γέγραπται); M. 427, 22; M. 124, 8 (de rerum fragilitate).

Citata, V. 380, 14 *sqq.* (in Socrate; *ibid.* 40 *sqq.*; V. 381, 8, 11; V. 384, 9; V. 400, 34, *ibid.* 42); V. 1025, 35; V. 109, 1; V. 1014, 45, V. 1015, 44 (de Demosthenis actione); V. 64, 34; V. 1017, 28; M. 124, 4; M. 1035, 52.

Demetrius, Demetrii Poliorcetæ filius ex Ptolemaide, dominus Cyrenes, V. 1092, 17.

Demetrius, Demetrii Poliorcetæ filius, cognominatus Λεπτός, ex Illyrica muliere, V. 1092, 15.

Demetrius, Antigoni Gonatæ filius, annos non multos regnavit, V. 309, 7; decepta Nicæa, Acrocorintho potitur, V. 1232, 43 *sqq.* Bellum contra Aratum, V. 1242, 46; V. 898, 34.

Demetrius, Philippi, Macedoniæ regis, filius, obses Romam mittitur, V. 446, 32; fratris calumnia circumventus occiditur a patre, V. 309, 41, *ibid.* 51.

Demetrius, Pharius, apud Philippum regem, V. 1251, 48.

Demetrius, Peripateticus, Uticæ cum Catone, V. 944, 18; V. 945, 8, *ibid.* 54; V. 946, 7. *Citatur*, M. 1077, 6 (*idem*?).

Demetrius, libertus Pompeji Magni; fastus ejus, suburbana, horti, loca voluptaria, quæ Romæ possidebat, V. 763, 12 *sqq.*; V. 739, 19; V. 912, 36.

Demetrius, Cassii famulus, chlamydem et gladium domini ad Antonium perfert, V. 1198, 12.

Demetrius, Magnes, scripsit Περὶ συνωνύμων, V. 1018, 13; *cit.* V. 1025, 9; M. 1031, 52.

Demetrius, grammaticus, dialogi persona De defectu oraculorum, M. 499; e Britannia Tarsum, quæ ei patria erat, revertitur, M. 499, 40.

Demetrius Chlorus, commentarios scripsit in Nicandrum, Fr. 36, 46.

Demetrius, cujus est sepulcrum cum inscriptione in Amorgo, Fr. 12, 34.

Demiurgi, ordo a Theseo institutus, V. 13, 7.

Demo, cognomine Mania, Demetrii Poliorcetæ scortum; dicta ejus de Lamia, V. 1073, 37 *sqq.*; V. 1075, 50.

Demochares, Lachetis filius, consobrinus Demosthenis, M. 1032, 30, *ibid.* 41. Statua ejus, M. 1032, 47. Decretum Democharis honores Demostheni flagitantis, M. 1036, 30. Honores ei decreti, facta ejus in republica, V. 1037, 20. — *Cit.* V. 1026, 42; M. 1024, 31.

Demochares, frater Æschinis oratoris, M. 1024, 40.

Demochares, Leuconensis; dictum in Stratoclem Demetrii adulatorem, propter quod solum vertere jubetur: μαίνοιτο μεντὰν εἰ μὴ μαίνοιτο, V. 1074, 13.

Democles, Theophrasti discipulus, M. 1026, 49. Democles Pulcher, *vide* Damocles.

Democrates, Atheniensis, amator Alcibiadis, V. 230, 50.

Democrates (Damocrates?) Lacedæmonius exsul; dictum ad Cleomenem, V. 962, 4.

Democrates, orator Atheniensis, dicta ejus, M. 981, 23 *sqq.*

Democratia, quid, Ps. 153, 26 *et* 42 *sqq.*

Democritus, Naxius, (ex Herodoto), M. 1058, 42; M. 1059, 8 (cum epigrammate Simonidis).

Democritus, Abderites, philosophus, M. 631, 8 (false dicitur oculos sua sponte exstinxisse); M. 1356, 1 (colitur ab Epicuro); M. 1356, 18 (Protagoram sophistam impugnat).

Citata, M. 11, 22; M. 96, 49; M. 153, 51; M. 161, 22; M. 389, 39 (ἀγκυρηβόλιον σάλου καὶ πλάνης); M. 451, 21 (de universi principiis); M. 543, 19 (nonnulla prius sibi probata decreta post temporis dimisit); M. 510, 15 (εὐγόμενος εὐλόγχων εἰδώλων τυγχάνειν, *cfr.* M. 830, 41; V. 282, 12); M. 564, 9 (de tranquillitate animi); M. 573, 3; M. 600, 12 (de umbilico); M. 605, 44 (de animi affectionibus); M. 744, 9 (ἐριδαντέων καὶ ἰμαντελικτέων λόγοι); M. 795, 48; M. 808, 47; M. 880, 27, *ibid.* 48; M. 896, 19; M. 1001, 47 (φεύγειν τὸ τοῖς πέλας ἀνδάνειν); M. 1069, 9; M. 1074, 3, *ibid.* 51; M. 1076, 40 (de mixtione); M. 1077, 6, *ibid.* 41 (de motu).

M. 1078, 18 (de necessitate), *ibid.* 26; M. 1081, 37; M. 1083, 46 (de ordine stellarum); M. 1084, 11 (de latione stellarum); M. 1085, 12 (quæ solis natura sit); M. 1087, 3 (de natura lunæ); M. 1089, 23 (de lacteo circulo), *ibid.* 37 (de cometis); M. 1092, 46 (de figura terræ); M. 1093, 14 (de inclinatione terræ), *ibid.* 28 (de motu terræ), *ibid.* 39 (de terræ motibus; *cfr.* M. 1094, 9); M. 1096, 3 (de Nili incremento), *ibid.* 44 (de anima; *cfr.* M. 1097, 13, *ibid.* 17, *ibid.* 22); M. 1098, 4 (de animæ immortalitate), *ibid.* 26, *ibid.* 49 (de sensibus); M. 1100, 10 (de visu; *cfr.* M. 1100, 33); M. 1102, 4 (de voce); M. 1105, 7 (de insomniis); *ibid.* 29 (de semine; *cfr. ibid.* 38, *ibid.* 41; M. 1106, 35; M. 1109, 4); M. 1111, 1 (de animantium generibus); M. 1114, 23 (ζῶον ἔγγειον τὸ φυτὸν εἶναι); M. 1137, 52; M. 1160, 47 (de calore et gravitate); M. 1192, 5 (animalium fuisse imitando discipulos homines); M. 1321, 9 (de coni sectura); M. 1358, 28 *sqq.*, *ibid.* 38 *sqq.*; M. 1377, 14 *sqq.*; M. 1381, 23; M. 894, 32 (Δημοκρίτειοι); V. 282, 12 (optandum dixit, ut imagines quam maxime commodæ nobis accidant, *etc.*); Fr. 1, 28 (de affectionibus corporis cum animo lis); Fr. 16, 29 *sqq.* (statuit universum esse infinitum, et immutabile; de solis et lunæ origine); Ps. 145, 15 (idola rerum principia fecit Homeri auctoritatem secutus).

Apophthegmata, M. 11, 22 (λόγος ἔργου σκιή); M. 96, 49 (αὐτὸν ἐξ ἑαυτοῦ τὰς τέρψιας λαμβάνειν); M. 153, 51 (σύες ἐπὶ φορυτῷ μαργαίνουσαι); M. 161, 22 (εἰ τὸ σῶμα δικάσαιτο τῇ ψυχῇ κακώσεως, οὐκ ἂν αὐτὴν ἀποφυγεῖν, *cfr.* Fragm. 1, 28); M. 389, 39; M. 605, 44; M. 744, 10; M. 761, 9 *sqq.* (de ficubus dulcibus); M. 780, 49 (ἐν ξυνῷ ἰχθύι ἄκανθαι οὐκ ἐνεισιν); M. 1345, 42 (de magistratibus).

Demodice, Rexilochi Tegeatæ filia, trucidatur a Critolao fratre, M. 380, 54.

Demodice, vitiatur a Pactolo fratre, Ps. 85, 25.

Demodice, Corybantis uxor, Scamandri mater, Ps. 90, 3.

Demodicus, unus de tergeminis Demostrati Pheneatæ filiis, M. 381, 1.

Demodocus, Corcyræus, musicus vetus, fertur carmine expressisse Ilii excidium et Veneris cum Vulcano nuptias, M. 1384, 10; *cit.* Ps. 94, 9 (ἐν α' Ἡρακλείας).

Demoleo, Autolyci Thessali socius, V. 605, 23.

Demomeles, Atheniensis, Demosthenem coronavit, M. 1030, 41.

Demon, *cit.* V. 9, 11; V, 12, 17.

Demonax, quidam in Luculli castris, V. 594, 23.

Demonicus, Alopecensis, scriba, M. 1016, 8.

Demonidis, claudi, dictum de crepidis, M. 21, 40 (Dorionis apud Athen. VIII, 338, a).

Demophilus, Atheniensis, unus ex accusatoribus Phocionis, interfectus a Phocionis filio, V. 905, 35.

Demophilus, Cumæus, Ephori scriptoris pater, V. 905, 35.

Demophon, Thesei filius, aliis Hippolytus, V. 13, 35. Muniti pater, V. 18, 40. Æpeam urbem in Cypro condidit, V. 111, 6.

Demophon, vel Demeas, Demosthenis oratoris avunculus et tutor, M. 1029, 4.

Demophontidæ, Orestem excipiunt, M. 780, 4.

Demopolis, Themistoclis filius, V. 153, 39.

Demosthenes, dux Atheniensis, victus in Ætolia, M. 629, 18. Pylum munit, V. 629, 48; V. 630, 37; V. 229, 33. Magno cum exercitu Syracusanum portum intrat, V. 640, 44; V. 641, 39. Superata Niciæ opinione, qui moram ipsis propter Syracusarum ad eum inclinantium spes salutarem, damnosam hostibus a pecunia laborantibus censebat, Demosthenes Epipolas noctu aggressus duo millia militum perdit, V. 641, 39 *sqq.* Captus cum exercitu ad Polyzeli vi..am in Sicilia a Gylippo, V. 646, 5. De morte ejus, V. 646, 3, 19.

Demosthenes, Lacedæmonius quidam, M. 978, 28.

Demosthenes, στρατηγὸς Atheniensis, accusatur ab Antiphonte oratore, M. 1016, 1.

Demosthenes, oratoris pater, M. 1028, 30; unus de optimatibus, gladiorum, quorum habebat officinam, faber dictus, V. 1011, 28.

Demosthenes, orator Atheniensis. Vita ejus, V. 1010, *sqq. et* M. 1028, 30 *sqq.*

De parentibus ejus et genere, V. 1011, 28; *cfr.* 1028, 34. Septem annorum pupillus a patre relictus injuriis afficitur tutorum, quæ causa fuit, cur elegantioris disciplinæ artiumque erat expers, M. 1011, 35 *sqq.* De cognominibus ejus, Batulus, et Argas. V. 1011, 45 *sqq.* Callistratus rhetor, quem audierit Oropiam agentem causam, pueri animum ad studium eloquentiæ impulisse fertur, V. 1012, 8 *sqq.* Præceptorem artis oratoriæ habuit Isæum (mercede drachmarum decem millium docetur ab eo, M. 1023, 24, *ibid.* 31), Platonis auditor fuisse, Isocratis (ducenas drachmas offert Isocrati, ut oratoriam artem discat, M. 1020, 40) et Alcidamantis præcepta ab aliis accepisse et perdidicisse fertur, V. 1012, 28 *sqq.*; *cfr.* M. 1028, 34. Adultus statim tutores suos in jus vocat, V. 1012, 40; *cfr.* M. 1029, 1; M. 1030, 26. Exinde ad res publicas accedit, sed primum ad populum verba faciens exploditur, V. 1012, 48 *sqq.* In Piræeo oberrantem Eunomus Thriasius senex conspicatus objurgat, quod orationem Periclem similimam nactus mollitie animi emarcescere sinat, V. 1013, 11; *cfr.* M. 971, 41; M. 1029, 37. A Satyro histrione recitandis aliquot carminibus docetur, quantum ornatus gratiæque actio conciliet orationi, V. 1013, 18 *sqq.* Andronico histrioni vacat, M. 1029, 40; item Eubulidæ dialectico, M. 1030, 2. Continuas exercitationes in cava subterranea instituit, V. 1013, 37 *sqq.*; M. 1029, 13 *sqq.* Quibus exercitationibus factum est, ut non naturali, sed labore parte dicendi facultate præditus crederetur, cui argumento esse videbatur, quod non fere ex tempore diceret, V. 1013, 53 *sqq.*; *cfr.* M. 7, 26; M. 96, 9; M. 981, 43. Plus audaciæ atque confidentiæ dictæ ejus quam scriptæ habent orationes, V. 1014, 40 *sqq.* Comparatur cum Demade et Phocione, V. 1015, 4 *sqq.* Quomodo corporis vitiis medeatur, V. 1015, 23. Multitudini ejus actio magis quam politioribus probatur, V. 1015, 4. Austeritas orationis ejus, V. 1057, 43 *sqq.*

Phocensi jam bello conflato ad rempublicam accedit, occasionemque præclaram Græcorum adversus Philippum defensionem adeptus, statim magnam sibi gloriam parat, V. 1016, 12 *sqq.*; *cfr.* M. 1029, 28. Constantia in vitæ publicæ institutis et in dicendi genere, V. 1016, 40 *sqq.* Neque in armis satis laudatus neque adversus corruptelas munerum satis munitus, quum auro Persico passus sit se obrui, alioquin æquales oratores vitæ etiam laude vincit, V. 1017, 23 *sqq.* Studiosus est optimatium partium, Antiphontem in Areopagum pertrahit, Theorida sacerdotem accusat, V. 1017, 44. Charetis amicitia utitur, M. 589, 41. Xenophontem novit, M. 1030, 22. Quod Apollodoro orationes in Timotheum, Phormionem, Stephanum et rursus Phormioni in Apollodorum scripsit, male audivit, V. 1017, 53 *sqq.* (aliis de orationibus); *cfr.* V. 1017, 53 *sqq.*; V. 1059, 16 *sqq.* Samiam quandam in matrimonio habuit, V. 1018, 15. Inter decem legatos in Macedoniam missos accuratissime Demostheni respondit Philippus, magis autem Æschinem et Philocratem amplexus Demosthenis movet invidiam, V. 1018, 29 *cfr.* M. 1024, 51. Æ-

chini actionem intendit de falsa legatione, M. 1024. 2. Rebus jam ad bellum spectantibus, primus ad expeditionem in Eubœam faciendam cives stimulat, V. 1018, 41. Deinde persuadet populo, ut Byzantiis et Perinthiis auxilia mittant, V. 1018, 47; item Olynthiis, M. 1030, 17. Legatus Græciam obiens populos ad conspirandum adversus Philippum permovet magnasque copias conflat, Eubœa, Achæis, Corinthiis, Megarensibus, Leucadiis, Corcyræis coeuntibus, V. 1018, 52 *sqq.*; *cfr.* M. 1025, 43; M. 1029, 35. Maximum erat, quod, Philippo Elateam occupante, solus prodire ausus Atheniensibus coeundæ cum Thebanis societatis dat consilium legatusque Thebas missus hanc urbem beneficiis Philippo devinctam neque utilitatis ignaram ad societatem et honestatem adducit, V. 1019, 7 *sqq.* Exinde Bœoti non minus, quam Athenienses ab eo reguntur, V. 1019, 40 *sqq.* Oracula sinistra pro nugis habens solis Græcorum armis est fretus, in pugna vero turpiter deserto ordine et projectis armis fugit, V. 1019, 51 *sqq.*; *cfr.* M 1030, 34 *sqq.* Ingestis ei tum ab oratoribus criminibus non solum solvit eum populus, sed funebrem quoque laudationem defunctorum in pugna ei injungit, V. 1021 *sqq.*; *cfr.* M. 1030, 39.

Sæpius coronatur ob officia et impensas reipublicæ factas, M. 1030, 45. Nuntio de Philippi morte allato, populus sacrificat, Demosthenes splendide vestitus et coronatus in publicum progreditur, septimo a morte filiæ die, quod Æschines exprobrandi causa profert, V. 1021, 22 *sqq.*; *cfr.* M. 142, 30; M. 1032, 17 *sqq.* Thebani præsidium Macedonum opprimunt, Athenienses bellum parant, sed simulac Alexander in Bœotia videtur, ardor eorum refrigescit; Thebanis victis Demosthenes ad Alexandrum mittitur, sed sibi metuens a Cithærone retro abit; Alexandro decem vel octo oratores tradi sibi postulante, Demades ab his mittitur, acceptis quinque talentis, iisque veniam impetrat, V. 1022, 11 *sqq.*; *cfr.* V. 893, 12, *ibid.* 39, *ibid.* 46.

Alexandro digresso in Asiam, Demosthenes jacet; una cum Agide Spartano Athenienses se commovent, V. 1022, 49. Per idem tempus actio de corona adversus Ctesiphontem in judicium deducitur, decem ante annos scripta, V. 1022, 54 *sqq.*; *cfr.* M. 1030, 45. Ab Harpalo munera accipit, V. 1023, 12 *sqq.*; *cfr.* M. 1030, 51 *sqq.*; V. 1059, 16 *sqq.* Legem fert, ut de Harpali pecunia Areopagitæ quæstionem instituant; inter primos ipse a senatu damnatus in judicium venit, a quo, quinquaginta ei talentorum mulcta instituta, in carcerem datur et aufugit, V. 1023, 53 *sqq.*; *cfr.* M. 1031, 13 *sqq.*

Exilium parum viriliter fert, Æginæ et Trœzene plerumque desidens, adolescentes ad se venientes dehortatur a republica, V. 1024, 18 *sqq.* Eo adhuc exsulante, Alexander obit, cumque Leosthenes Antipatrum Lamiæ inclusum habeat, Pytheas et Callimedon Græcos circumeuntes ab Atheniensium societate dehortentur, Demosthenes Atheniensium se adjungit legatis, Damoneque legem ferente revocatur; gloriosus ejus reditus; mulctam pecuniariam cum non liceat condonare, legem Athenienses commento eludunt, V. 1024, 34 *sqq.*; *cfr.* M. 1031, 19 *sqq.* Continuo vero Græcorum rebus perditis, Metagitnione mense ad Cranonem pugnatur, Boedromione præsidium Munychiæ imponitur, Pyanepsione interit Demosthenes, V. 1025, 19 *sqq.* Antipatro et Cratero exercitum ad Athenas adducentibus Demosthenes ejusque factio fugit, V. 1025, 24; *cfr.* V. 898, 29; V. 899, 14; M. 1031, 37 *sqq.* Archias, Phygadotheras dictus, Demosthenem in fano Neptuni in Calauria insula sedentem assequitur, hic veneno hausto vitam finit; variæ traditiones de morte ejus, V. 1025, 43 *sqq.*; *cfr.* V. 900, 14; M. 1031, 41 *sqq.*; M. 1032, 10 *sqq.* Paulo post ærea ei ponitur statua et decernitur, ut qui ex stirpe ejus sit maximus natu, publice in Prytaneo alatur; epigramma basi statuæ inscriptum, V. 1026, 48 *sqq.*; *cfr.* M, 1031, 53; M. 1032, 33, *ibid.* 39.

Varia: In caupona conspectus vituperatur a Diogene Cynico, M. 98, 27; *cfr.* M. 1032, 54. Mortem filii magno animo fert, M. 141, 40. Phocionis in eum dictum, M. 226, 1. Nunquam vinum bibit, M. 905, 22. Orationem Demosthenis lucernam redolere dicebat Pytheas, M. 980, 23. Polyeucti de eo sententia, M. 981, 30. Maledictis utitur in Æschinem, M. 989, 31. Quomodo convicia magistratuum tulerit, M. 997, 39. Orationes ejus militibus comparantur a Philippo, M. 1030, 14. Quater coronatus coronis aureis, M. 1030, 45. Anni ætatis ejus, M. 1032, 14; M. 1032, 17 *sqq.*; M. 1032, 50 *sqq.* Posteri ejus, M. 1032, 26. Honores ipsi cognatisque ejus decreti, flagitante Demochare; præcipua ejus facta enumerantur, M. 1032, 36. Cur Batalus cognominatus fuerit, M. 1032, 52. Legitur a Catone majore, V. 402, 43. Variorum de eo dicta et cavillationes, V. 1014, 40 *sqq.* Pythoni Byzantio Athenienses invehenti solus ad dicendum progressus resistit, V. 1014, 23. Lamacho Myrinæo laudationem Alexandri et Philippi recitante, in qua Thebanos et Olynthios maledictis proscindit, Demosthenes contra assurgit, V. 1014, 25; *cfr.* M. 1030, 3. Litteræ regis Persarum, quibus satrapis mandat, ut pecunias Demostheni dent, V. 1020, 45. Narratio de inimicis, qui Demosthenem fugientem insequentes viatica ei afferunt, ejusque dictum de urbe, V. 1024, 8 *sqq.* Convicia, quæ Pytheas et Demosthenes sibi mutuo faciunt, V. 1024, 45. De milite, qui aurum in digitos Demosthenis statuæ reponit, V. 1027, 3 *sqq.* Ciceronis de eo dicta, V. 1041, 20. Re nautica fœneratur, V. 1059, 24. Demosthenis dicendi genus mediocre, Ps. 120, 4.

Apophthegmata, M. 226, 1 (de Phocione; *cfr.* M. 990, 9; V. 890, 1); M. 636, 37 (de Demade); M. 642, 33 (τί ποιήσουσιν τὸν ἥλιον ἰδόντες οἱ μὴ δυνάμενοι πρὸς τὸν λύχνον ἀντιβλέπειν); M. 981, 13 (de fure, qui Chalcus appellabatur; *cfr.* V. 1016, 14); M. 981, 16 (ad Demadem: αὕτη μέντοι πέρυσιν ἡ Ἀθηνᾶ μοιχεύουσα ἑλήφθη, *cfr.* V. 1015, 53); M. 981, 33 (de Phocione: ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπὶς ἀνίσταται, *cfr.* V. 887, 42; V. 1015, 17); M. 997, 40 (non ipsum nunc esse Demosthenem, sed et legum latorem et choragum et coronam gestare); M. 1029, 45 (interrogatus, quid primum, quid secundum, quid tertium in arte sit oratoria, respondit, ὑπόκρισις); M. 1031, 35 (ἐπίσταμαι τοὺς Ἕλληνας στάδιον μὲν πολεμεῖν καὶ εἰδότας καὶ δυναμένους, δόλιχον δ'οὐκέτι); M. 1031, 47 (ad Archiam); M. 1031, 49; M. 1032, 24 (de navibus Alexandro tradendis); M. 1033, 15 (fabula de asini umbra); M. 1033, 25 (ad Polum histrionem); M. 1033, 28 (cum in concione obturbaretur); M. 1033, 31 (ad Epiclem de ipsius lucubrationibus); V. 799, 48 (in Alexandrum); V. 1014, 9 (de Pythea: οὐ ταὐτὰ γὰρ ἐμοὶ καὶ σοὶ ὁ λύχνος σύνοιδε); V. 1015, 33 (ad hominem, qui vapulasse a quodam se diceret: Νὴ Δία, νῦν ἀκούω φωνὴν ἀδικουμένου καὶ πεπονθότος); V. 1018, 38 (de Philippo); V. 1024, 24 (de Minerva: Ὦ δέσποινα πολιὰς, τί δὲ τρισὶ χαλεπωτάτοις χαίρεις θηρίοις, γλαυκὶ καὶ δράκοντι καὶ δήμῳ;).

Citata; numerus orationum, M. 1032, 49. — Orat. Philippicæ, M. 980, 48; M. 989, 36; M. 429, 42; V. 1016, 14; V. 1017, 12; — Δικανικοὶ λόγοι, M. 989, 37. — Orat. cont. Midiam, M. 7, 30 (p. 570, R); M. 959, 29; V. 234, 33; V. 1016, 17 *sqq.* — Orat. pro

corona, M. 83, 35 (§. 198); M. 428, 45; M. 655, 20, *ibid.* 36 (§. 101); M. 655, 38 (§. 240); M. 655, 47 (§. 206); M. 657, 9 (§. 299); M. 816, 31 (§. 313, R; *cfr.* M. 1023, 40); M. 1024, 31, 38 (§. 134); V. 1017, 11; V. 1018, 20. — De falsa legatione, pg. 406, 2, M. 105, 22 (*cfr.* M. 195, 25); — pg. 426, 2, M. 617, 28; — pg. 412, M. 814, 36; — pg. 418, M. 1023, 42; — pg. 301, §. 2, M. 1024, 2, *ibid.* 50; — V. 1018, 16. — Contra Neæram, pg. 1351, M. 1019, 8. — Olynthiaca, I, 4, pg. 16, M. 119, 24. — III, pg. 33, 26, R. M. 643, 41. — Orat. adv. Cononem, M. 429, 31. — Orat. adv. Amathusium de mancipiis (?), M. 429, 38. — Orat. de Haloneso, V. 1014, 53. — Orat. de inquilinis, M. 429, 40; V. 1017, 12; V. 1018, 12. — Orat. adv. Aristocratem, V. 1017, 11; V. 1018, 7, *ibid.* 17. — Orat. adv. Aristogitonem, V. 1018, 11. — Orat. adv. Androtionem, 1018, 17. — Principium legis a Demosthene latæ in Philippum, V. 1020, 40. Exsulantis epistola de liberis Lycurgi, M. 1026, 47. — Incerta, M. 617, 27; M. 622, 48; M. 811, 36; M. 1002, 8; M. 1237, 22, *ibid.* 28; M. 1029, 50 (juramentum; *cfr.* V. 1014, 47). Demosthenes imitatus Homerum *cit.* Ps. 147, 8 *sqq.*

Demosthenis Mitylenæi dictum, M. 767, 4.

Demostratus, orator Atheniensis, Alcibiadis æqualis, V. 239, 37; V. 635, 2.

Demostratus, Corcyræus, Phæacis filius (?); dictum in Lacedæmonios, V. 720, 42.

Demostratus, Pheneata; tergeminorum ejus filiorum pugna adversus tergeminos Reximachi Tegeatæ filios, M. 384, 5.

Demostratus, Ephesius, M. 384, 30.

Demostratus Apamensis, *cit.* M 87, 20; Ps. 90, 12 (ἐν β' περὶ Ποταμῶν).

Demylus, tyrannus, Zenonem, qui tentaverat insidias, excruciat, M. 1286, 25; M. 1377, 49.

Denarii numeri proprietates; M. 1068, 1 *sqq.*

Denarius, pretium ejus et nomen, V. 161, 30.

Denominatio, quid, Ps. 110, 17.

Dentale, cur Hesiodus jubeat fieri ligneum, Fr. 25, 23 *sqq.* *ibid.* 28 *sqq.*

Dercetæus, stipator, de obitu Antonii ad Cæsarem refert, V. 1135, 25.

Dercyllidas, Spartanus, dux contra Persas, V. 1217, 19. Adolescentis in eum dictum, V. 57, 33; M. 280, 14.

Dercyllidas, Spartanus; dictum in Pyrrhum regem, M. 269, 15.

Dercyllus, Atticæ præfectus a Polysperchonte, V. 902, 9.

Dercyllus, scriptor, *cit.* M. 381, 18 (ἐν πρώτῳ Κτίσεων); M. 387, 47 (ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν); Ps. 81, 5 (ἐν γ' περὶ Ὀρῶν); Ps. 87, 1 (ἐν γ' περὶ Ὀρῶν); Ps. 88, 28 (ἐν α' Σατυρικῶν); Ps. 95, 34 (ἐν α' περὶ Λίθων); Ps. 98, 3 (ἐν γ' Αἰτωλικῶν).

Deucalion, Promethei filius, condito apud Dodonam templo in Molossis habitasse fertur, V. 457, 4. Deucalionis columba, M. 1185, 48. Græcos diis consecravit, M. 1376, 38. Deucalion vetustissimus, Ps. 62, 58.

Deucalion, Minois filius, Atheniensibus infensus propter Dædalum illo profugum, a Theseo, facta descensione in Creta prœlioque in porta Labyrinthi conserto, interficitur, V. 9, 30 *sqq.*

Deus, tutelaris; Quæst. Rom. LXI, cur nomen ejus efferre nefas est? M. 343, 51. Diis an cum hominibus sit consuetudo, V. 73, 42 *sqq.* Deos adorandi mos Romanus, V. 82, 36 *sqq.* Unde Dei notitiam homines habuerint, M. 1071, 6 *sqq.* Quid sit Deus, M. 1072, 32. Qua ratione dixerit Plato, Deum semper geometriam tractare, M. 875, 25 *sqq.* Dii quomodo cum hominibus commixti generent, M. 874, 35 *sqq.* Dii Spartanorum cur omnes armati, M. 286, 36. Deos ossium et lignorum sonos quam humanam vocem libentius audire opinantur Græci, M. 178, 50. Deos capite velato, homines cur retecto venerarentur Romani, M. 328, 28.

Dexander, Corinthius, M. 944, 21.

Dexicreon; Quæst. Græc., cur in Samo Dexicreontis Venerem nominant? Dexicreon ab aliis circulator, ab aliis nauclerus Samius fuisse fertur; M. 373, 29.

Dexithea, gnata Phorbantis, Romuli ex Ænea mater, V. 21, 5.

Dexitheus, archon Atheniensis, M. 1030, 18.

Dexius, Romanus, V. 469, 40.

Diacrii, factio Atheniensis, a terræ, ubi habitabant, genere nominati, popularem statum reipublicæ affectabant, V. 101, 29; V. 113, 17; M. 983, 41.

Diadematus (*seu* Vittatus) (L.); M. 391, 14.

Diadumenus, persona dialogi de Communibus Notitiis, M. 1295, 18.

Diæresis, Ionicæ dialecti, Ps. 106, 22; Atticæ, Ps. 106, 48.

Diagoras, philosophus Melius, Atheus dictus, *cit.* M. 203, 29; M. 1072, 33; M. 1315, 28.

Diagoras, Olympicorum certaminum victor; Laconis ad eum dictum, V. 354, 48.

Dialectici, M. 1238, 15. Dialecticus syllogismus, M. 472, 18.

Diali flamini cur non liceat sub dio inungi, M. 338, 5. Cur eidem non liceat jurare, M. 339, 39. Cur flamen Dialis, uxore mortua, flaminio decedat, M. 341, 6. Quamobrem flamini Diali non liceret farinam aut fermentum tangere, M. 357, 31. Quare eidem interdictum est contactu carnis crudæ, *ibid.* 44. Cur eundem lex jubebat canis et capræ cum tactu, tum nominatione omnino abstinere, *ibid.* 52. Cur eidem non liceat hederam tangere neque per viam transire, ubi vitium propagines in sublimi sunt prætentæ, M. 358, 39. Cur iidem flamines magistratum suscipere aut ambire non poterant, M. 359, 15.

Diametri solis ad terræ diametrum ratio duodecupla, terræ ad lunæ, tripla; *etc.*, M. 1258, 15.

Diamperes, porta Argis, V. 482, 17.

Dianam imprecandi formula Laconica, M. 202, 5. Canis ei sacer, M. 463, 51. Luna est Diana, M. 1149, 14. Simulacrum Dianæ a Tyrrhenis in Creta relictum, M. 306, 12; M. 313, 41. Maxime colitur apud Galatas, M. 318, 25. Festum Dianæ Syracusis, V. 367, 46. Templum ejus in Issorio Laconicæ, V. 732, 15. Simulacrum ejus Pellenæ, V. 1242, 2. Fanum Olympiæ, quod Aristarcheum dicitur, M. 372, 21. Festum Dianæ ob Salaminensem victoriam, M. 428, 17. Extremæ Athenarum partes ei sacræ, V. 899, 50. — Dianæ templum Romæ, V. 1004, 48. Quæst. Rom., cur reliquis Dianæ fanis soliti cervorum cornua affigere ei, quod in Aventino est, boum cornua affixerunt, M. 326, 13.

Diana Lucina, M. 326, 5. Templum ejus Romæ in vico Patricio, quod solum viri non intrant, M. 326, 7. — Diana Ephesia; sacerdotes ejus vocantur Μελλιέρη, Ἱέρη, Παριέρη, M. 971, 52. Debitores, qui ad ipsius templum confugiunt, tutos a debitoribus præstat, M. 1011, 2. Templi conflagratio, V. 794, 23. — Dianæ Episcopi fanum, quod Elide erat, Aristarcheum dictum, Sambicus compilavit, M. 372, 21 *sqq.* — Diana Orthia, Spartæ, V. 17, 8 (ejus ex templo Helenam rapit Theseus); M. 296, 11. — D. Aristobulæ templum a Themistocle ponitur in Melita, M. 1059, 20; V. 147, 6. — D. Priapina, V. 597, 1. — D. Euclia, V. 396, 8 *ibid* 10. — D. Ἀγροτέρα, M. 1050, 33. — D. Pellenæa, V. 1241, 49; V. 1242, 3. — D. Lochia et Ilithyia, M

800, 27. — D Elaphebolos, M. 1182, 25. — D. Dictynna, M. 1204, 8; *cfr.* M. 1181, 34. — D. Persica, V. 606, 22. — D. Anaitis, Ecbatanis, V. 1211, 48. — D. Proseoa, id est Orientalis; templum ejus Artemisii; inscriptio apud eam posita ab Atheniensibus de pugna navali ad Artemisium, V. 138, 29; M. 1057, 23 *sqq.*

Diana Latonæ filia, Fr. 18, 52. Eadem Lucina vocatur, *ibid.* 53. Dianæ Orthiæ templum in India, Ps. 83, 20. Dianæ templum in Tmolo, monte Lydiæ, Ps. 86, 11. Tmolo regi taurum furore exagitatum immittit ob Archippen virginem ab eo vitiatam, *ibid. sqq.* Dianæ Orthosiæ templum in Teuthrante monte Mysiæ, Ps. 96, 45. Aprum ei sacrum a Teuthrante interfectum suscitat, *ibid.* 44 *sqq.* Altare ei consecratum cum apro humanam faciem referente, Ps. 97, 9 *sqq.* Diana se abluens a Calydone conspicitur, Ps. 97, 46. Diana et Myops herba, Ps. 98, 2. Diana Junoni opposita, hoc est, Luna Aeri, Ps. 127, 16. Dianæ, id est Lunæ, cur mulierum salutem et exitium tribuerit Homerus, cur jaculatorem eam finxerit, Ps. 158, 19 *sqq.* Cur idem dicat Pandari filias Dianæ beneficio adolevisse, *ibid.* 25.

Diapasmata mulierum, M. 736, 29.

Diapason consonantia, M. 1392, 15, *ibid* 22, *ibid.* 51; M. 1391, 54.

Diapente, M. 1392, 16, *ibid.* 50.

Diaria, Alexandri, M. 755, 7 (*cfr.* Alexander).

Diastema, quid, M. 1391, 54.

Διάτονα carmina, M. 1387, 19 *sqq.*

Diatyposis, quid, Ps. 118, 48.

Dicæarchia, Campaniæ urbs, postea Puteoli; vulcani eruptio, M. 486, 26; M. 684, 51.

Dicæarchus, *cit.* V. 10, 52; V. 17, 52; V. 723, 23; M. 469, 27; M. 801, 24; M. 876, 30; M. 973, 2; M. 1096, 23 (de anima); M. 1105, 2 (de divinatione); M. 1339, 28 (de Homero et Euripide); M. 1340, 35; M. 1363, 43 (τὰ περὶ τῆς ψυχῆς).

Δικασταί a Solone instituti, V. 131, 48.

Δικαστήρια Athenis, M. 701, 28.

Δίκη, dea, V. 829, 6.

Dicomas, rex Getarum, V. 1127, 19.

Dictamno eso capellæ Cretenses facile ejiciunt infixa ipsis spicula, M. 1192, 37. Dictamnum ejiciendi fœtus vim habet, *ibid.* 39.

Dictatoris creandi modus; de nomine, V. 373, 7 *sqq.* Militia non utebatur equo, V. 210, 14. Dictatore creato reliqui magistratus abdicantur omnes, M. 938, 53.

Dictatores: Cæsar, V. 865, 38; V. 873, 15; Camillus, V. 156, 34; V. 169, 41; V. 174, 26; V. 179, 15; V. 180, 5; Fabius Buteo, V. 215, 4; Fabius Maximus, V. 210, 12; Q. Fulvius, V. 373, 21; M. Junius, V. 215, 1; Minucius, V. 358, 31; Postumius Tubertus, V. 154, 31; Quinctius Capitolinus, V. 177, 10; Sulla, V. 564, 54.

Dictynna, dea marina, M. 1181, 34 (*cfr.* Diana).

Dictys, Isidis alumnus, incidisse in fluvium et periisse fertur, cum capas captaret, M. 432, 46.

Didius, qui majoris filii Pompeii caput affert, V. 875, 54. Prætor in Hispania, V. 679, 24 (*idem?*).

Didymæum, Apollinis templum apud Miletum, V. 752, 40.

Didymus, grammaticus; liber ejus de tabulis legum Solonis ad Asclepiadem, V. 94, 1.

Didymus, persona dialogi de defectu oraculorum, M. 499. Cynicæ sectæ philosophus, cognomento Planetiades, M. 503, 15.

Dies nefasti, V. 164, 43 *sqq.*; V. 609, 26 *sqq.* Dies alba, V. 199, 34. Cur a media nocte diei sumant initium Romani, M. 350, 42. Epagomenæ, dies quinque anno adjectæ a Mercurio, Luna devicta, M. 434, 53 *sqq.* Dies cur difficilius sonos reddat quam nox, M. 878, 3. Plutarchi liber περὶ ἡμερῶν, *cit.* Fr. 47, 16, *ibid.* 24.

Diesis, musicum intervallum, M. 475, 41. Diesis enharmonica, M. 1399, 36.

Dieuchidas, *cit.*, V. 47, 36.

Digitus annularis, Quæst. Conv., M. 817.

Dii juniores, M. 693, 6. Dii averruncatores, Fr. 44, 43; Ps. 98, 33 Dii primi Ægyptiorum, Phœnicum, Græcorum, Fr. 55, 14. Deorum mysteria, Ps. 90, 23. Deorum acies Homerica explicatur, Ps. 127, 9 *sqq.* De Diis Homeri sententia, Ps. 139, 35-43. Cur diis corpora attribuerit, Ps. 130, 44-131, 3. Deus intelligibilis, Ps. 131, 15 *sqq.* Ad Dei mentem Providentia et Fatum attinet, Ps. 131, 33. *Vide etiam* Deus.

Diluvium, V. 457, 1. Ejus in memoriam Athenienses dies festos agunt, V. 550, 35.

Dinarchus, orator, Socratis vel Sostrati filius, Athenis vel Corinthi natus. Vita ejus, V. 1035, 46 *sqq.* Demadem apud Cassandrum accusat, V. 1027, 24. Numerus orationum, M. 1036, 23. Oratio in Proxenum, M. 1036, 23. Oratio in Pastium, M. 1027, 16. Cum Phocione profectus ad Polysperchontem interficitur ab hoc, V. 903, 1, *ibid.* 12.

Dinarchus, Corinthius, cum Timoleonte in Sicilia, V. 294, 46; V. 296, 50.

Dindymene, deorum mater, V. 152, 4 *sqq. ibid.* 22.

Dinias, et Aristoteles dialecticus, Abantidam Sicyonum interficiunt tyrannum, V. 1225, 36; *cit.* V. 1240, 10.

Dinias, Atheniensis quidam, M. 1025, 33.

Dino, historicus, *cit.* V. 149, 42; V. 818, 51; V. 1206, 12; V. 1208, 50; V. 1210, 40 (Narratio ejus de pugna ad Cunaxa); V. 1212, 40; V. 1216, 25, *ibid.* 40; V. 1218, 15; M. 444, 22.

Dino, Tarentinorum dux; dictum ejus de proverbio: αὗται χυρίαι, M. 371, 10.

Dinocrates, Messenius, Messenen ad defectionem ab Achæis permovet, prœlium cum Philopœmene conserit et hunc capit, V. 438, 6 *sqq.*; captum veneno perimit, V. 439, 25 *sqq.*; sibi ipse mortem consciscit, V. 439, 52; Romæ commorans Q. Flamininum adit, V. 452, 1 *sqq.*

Dinocrates, Acharnensis, M. 1027, 22.

Dinomacha, Megaclis filia, mater Alcibiadis, V. 229, 25.

Dinomenes, Siculus, oraculum de filiis petit, M. 491, 51.

Dinophanes, Achæorum prætor, V. 451, 42.

Dio, Syracusanus. Vita ejus, V. 1143 *sqq.* De genere ejus et indole; Platonem audit ejusque virtutis præcepta ardenter amplexus efficit, ut Dionysius quoque conveniat eum, V. 1144, 22 *sqq.* Iræ Dionysii Platonem conatus subtrahere non pervenit, ipse vero de honore et auctoritate apud tyrannum nihil amittit; legationes ad Carthaginienses, libertatis ejus in Dionysium exempla, M. 1144, 49 *sqq.* Aretam uxorem ducit, V. 1145, 36 Oratio ejus habita post Dionysii senioris mortem, V. 1145, 37 *sqq.* Initia inimicitiarum cum Dionysio juniore, V. 1146, 30 *sqq.* Difficiles et insociabiles Dionis mores, V. 1146, 30 *sqq.* Hortatur Dionysium, ut Platonem in Siciliam arcessat, V. 1147, 30 *sqq.* Calumniæ ferebantur de Dione, communicasse eum cum Theodoto et Heraclide de tyrannide evertenda, V. 1148, 36 *sqq.* Calumniæ post Platonis adventum ei illatæ; epistola ejus ad Carthaginienses scripta Dionysio perfertur, qui cymbæ impositum tradit nautis in Italiam deportandum, V. 1149, 15 *sqq.* Opes ei a Dionysio in Peloponnesum missæ, V. 1149, 47. Athenis apud Callippum habitans Platonis et Speusippi utitur consuetudine; Platoni chorum puerorum danti facit sumptum (*cfr.* V. 380, 30); Græciæ urbes obiens omnium amo-

rem et admirationem consequitur; dictum ejus de Ptœodoro Megarensi, V. 1151, 9 *sqq.* Aretam, conjugem Dionis, Timocrati uni amicorum nuptum dat Dionysius, V. 1152, 37.

Dio bellum moliri cœpit, adjuvantibus Speusippo, Eudemo Cyprio, Timonide Leucadio, Milta Thessalo; milites infra octingentos numero Zacynthum in insulam conveniunt, V. 1153, 23 *sqq.* Milites ipsorum paucitate perterritos ad bonam spem erigit, V. 1154, 1 *sqq.* Lunæ defectus, ostenta, quæ Dioni et Dionysio eveniunt, V. 1154, 26 *sqq.*; *cfr.* V. 643, 43. Trajectus in Siciliam; exscensio apud Minoam oppidum, V. 1155, 5 *sqq.* Certior factus de Dionysii peregrinatione, ad Syracusas ducit, Siculorum plurimis in itinere ei se adjungentibus, V. 1156, 1 *sqq.*, *ibid.* 37 *sqq.* Syracusas ingreditur, Siculis libertatem oratione habita annuntiat, V. 1157, 6 *sqq.*, 29 *sqq.* Dolosæ Dionysii negotiationes; excursionem militum illius reprimens sauciatur Dio, V. 1158, 5 *sqq.* Subdolosam Dionysii epistolam in concione recitat, atque hoc modo se ipse Syracusanis suspectum reddit, V. 1159, 6 *sqq.* Heraclides ex Peloponneso advenit, V. 1159, 39. Ab Heraclide, quem ipse classi præfecerat, summas conjicitur in difficultates, V. 1160, 1 *sqq.* Sosidis insidiæ deprehenduntur, V. 1160, 42 *sqq.* Philistus navali pugna superatus perit, V. 1161, 11 *sqq.* Dionysius navibus effugit; Heraclide suadente, Syracusani Dione invito divisionem agrorum aggrediuntur, V. 1162, 6 *sqq.* Viginti quinque duces a Syracusanis creati adoriuntur milites stipendiarios Dionis, qui repulsis hostibus ad Leontinos se confert, V. 1162, 35 *sqq.* Syracusani a Nypsio Neapolitano, Dionysii duce, summas in difficultates redacti, Dionem missis legatis revocant, V. 1163, 39 *sqq.* Dio verbis factis milites Peloponnesios, ut secum redeant, permovet, V. 1164, 42 *sqq.* Rursus in itinere jubetur omittere profectionem a Syracusanorum ducibus, quippe Nypsii milites in arcem se receperant; sed postquam hi novam impressionem fecerunt, ipse Heraclides vocat Dionem, V. 1165, 14 *sqq.* Hic citato cursu ad urbem ducens brevi tempore hostes in arcem repellit, V. 1166, 5 *sqq.* Quibus ductus rationibus Dio Heraclidæ et sociis injuriarum gratiam fecerit, V. 1166, 51 *sqq.* Murum arci objectum reparat; iterum a populo classi præfici patitur Heraclidem; qui deinde Messanam navigans occulte cum Dionysio paciscitur, V. 1167, 30 *sqq.* Ad Neapolim in agro Agrigentino Dio funditur a Pharace Spartano; Heraclidem urbem occupare contendentem prævenit; reconciliatur Heraclidi per Gæsylum Spartanum, V. 1168, 10 *sqq.* Dionysii filius arcem tradit, V. 1168, 42 *sqq.* Aristomacha et Arete Dioni ex arce obviam veniunt, V. 1169, 10 *sqq.* Liberalitas, frugalitas et gravitas Dionis, V. 1169, 30 *sqq.* Heraclidem rursus insidiantem sibique repugnantem interfici jubet Dio, V. 1170, 8 *sqq.* Callippus Atheniensis de interficiendo Dione consilium capit, V. 1170, 37 *sqq.* Visum Dioni oblatum, V. 1171, 12 *sqq.* Cur a Callippo sibi non caverit; dictum ejus (παρέχειν τῷ βουλομένῳ σφάττειν αὐτὸν, εἰ ζῆν δεήσει μὴ μόνον τοὺς ἐχθροὺς ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους φυλαττόμενον, *cfr.* M. 210, 36); jusjurandum magnum mulieribus datum a Callippo, V. 1171, 29 *sqq.* Dionis cædes, V. 1172, 3 *sqq.*; *cfr.* M. 636, 44; M. 641, 47; M. 669, 42.

Varia, V. 1203, 21 *sqq.* (Comparatio Dionis cum Bruto); M. 141, 40 (mors filii); M. 142, 23; V. 282, 32; V. 331, 12; M. 210, 46; M. 64, 46; M. 335, 14.

Dio, Academicus, Symposium scripsit, M, 741, 17; *cit.* Fr. 20, 36.

Diocles, heros Megarensis, a Theseo interfectus, V. 5, 35.

Diocles, Themistoclis filius, V. 153, 24; M. 1027, 37.

Diocles, Melittensis, M. 1027, 32.

Diocles, Dioclis Melittensis filius, gravis armaturæ dux, M. 1027, 33.

Diocles, unus de quatuor fratribus Syris, miles mercenarius Antigoni in arce Corinthi, Aratum adjuvat in ea potiunda, V. 1233, 24 *sqq.*

Diocles, archon Atheniensis, M. 1037, 33.

Diocles, Peparethius, Romanæ historiæ scriptor Græcus, *cit.* V. 21, 45; V. 25, 43.

Diocles, medicus, *cit.* M. 1106, 51 (cur mulier sæpius concumbens non concipiat); M. 1108, 9 (de sterilitate; *cfr. ibid.* 31); M. 1109, 37 (cur fœtus septimo mense editus sit vitalis); M. 1113, 38 (de febri); M. 1114, 1 (de causis morborum).

Diocles, scriptor, *cit.* M. 370, 42 (ἐν τῷ περὶ ἡρῴων συντάγματι).

Diocles, Rhodius, *cit.* Ps. 97, 42 (ἐν τοῖς Αἰτωλικοῖς).

Diocles, persona colloquii, Septem Sapientum Convivium inscripti, M. 173.

Dioclidas, delator Alcibiadis, V. 241, 13.

Diodorus, hierarchus Corinthius, inscriptio, M. 1060, 53 *sqq.*

Diodorus, et Æschines, decretum Ctesiphontis de corona donando Demosthene accusant, M. 1030, 48.

Diodorus, Sophacis filius, Mauritaniæ rex, V. 683. 19.

Diodorus, Periegetes, *cit.* V. 153, 41 (ἐν τοῖς περὶ τῶν μνημάτων); V. 20, 10; V. 583, 28; M. 1034, 51 (περὶ τῶν μνημάτων, lib. III); M. 1291, 32.

Diodorus Siculus, *cit.* Fr. 55, 37.

Diodotus, philosophus, M. 1340, 4; *cit.* Fr. 3, 18 (de affectionibus).

Diogenes, Apolloniata, elementum ponit aerem, moveri omnia et infinitos esse mundos, Fr. 17, 33 *sqq.*

Diogenes, Sinopensis, philosophus Cynicus, colloquitur cum Dionysio minore, V. 291, 11. Onesicritus aliquando ejus sectator, V. 836, 48. E vola aliquem bibere conspicatus poculum pera ejicit, M. 95, 20. Exsilium et jactura pecuniæ viaticum fuit ei ad philosophiam, M. 103, 46; *cfr.* M. 604, 30. Æneam statuam in frigore amplectens irridetur a Lacone, M. 287, 32. Pueri obsoniis edendis dediti pædagogo pugnum incutit, M. 553, 36; M. 566, 43. Igne non est usus, M. 1170, 40. Eadem, qua Alexander Magnus, die vita decessit, M. 874, 21.

Apophthegmata, M 2, 11 (de adolescentulo mentis male compote); M. 6, 3 *sqq.* (εἰσελθε εἰς πορνεῖόν που, ἵνα μάθῃς ὅτι τῶν ἀναξίων τὰ τίμια οὐδὲν διαφέρει); M. 25, 44 (de ratione inimici ulciscendi, *cfr.* M. 105, 7); M. 26, 4 (de Patæcione); M. 84, 27 (de Philippo bellum Græcis inferente; *cfr.* M. 732, 26); M. 89, 18 (ὅτι τῷ μέλλοντι σώζεσθαι δεῖ φίλους ἀγαθοὺς ἢ διαπύρους ἐχθροὺς ὑπάρχειν, *cfr.* M. 98, 6; M. 106, 26); M. 92, 53 *sqq.* (exemplo muris erectus ad philosophiæ molestias tolerandas); M. 93, 45 (de more habitationis mutandæ; *cfr.* M. 604, 7); M. 98, 27 (de adolescente in caupona viso; *cfr.* M. 1012, 54); M. 128, 46 *sqq.* (de somno et morte); M. 548, 40 (de Platone); M. 558, 46 (ἐγὼ οὐ καταγελῶμαι, *cfr.* V. 215, 15); M. 566, 1 (quum venderetur); M. 578, 50 (ἀνὴρ ἀγαθὸς οὐ πᾶσαν ἡμέραν ἑορτὴν ἡγεῖται); M. 604, 13 (ὑπὸ τῶν ληστῶν πωλούμενος ἐκήρυττε· τίς ὠνήσασθαι βούλεται δεσπότην); M. 630, 40 *sqq.* (de Dioxippo); M. 637, 6 (Μεγαρέως ἀνδρὸς βέλτιον εἶναι κριὸν ἢ υἱὸν εἶναι); M. 643, 35 (a statuis stipem exigentis); M. 726, 54 (de Sinopensibus); M. 730, 20 (Ἀριστοτέλης ἀριστῇ, ὅταν δοκῇ Φιλίππ ῳ κτλ.); M. 731, 38 (de Alexandro quærente aliquone indigeret; *cfr.* V. 801, 12 *sqq.*); M. 766, 34 (de Antisthene); M. 957, 13 (de Dionysio); M. 1033, 3 (de

Demosthene); M. 1170, 40 (polypum crudum deglutiens, οὕτως ὑμῶν, ὦ ἄνδρες, παραβάλλομαι, *cfr.* M. 1217, 49); M. 1277, 17 (quum in publico masturbasset, εἶθε καὶ τὸν λιμὸν οὕτως ἀποτρίψασθαι τῆς γαστρὸς ἠδυναίμην); Fr. 52, 1 (de Platone, Τί δαὶ ὄφελος ἡμῖν ἀνδρὸς ὃς πολὺν ἤδη χρόνον φιλοσοφῶν οὐδένα λελύπηκεν).

Diogenes, Piræei præsidio Macedonico præfectus, V. 1242, 52. Piræeum, Munychiam, Salaminem et Sunium tradit Arato, acceptis quinquaginta talentis, V. 1243, 16.

Diogenes, Babylonius, Stoicus; persuadet ei Zeno ut philosophiæ operam det, M. 403, 19; M. 731, 12. Atheniensium legatus cum Carneade Romam venit; studia adolescentum Romanorum, Catonis adversatio, V. 417, 29. Otiosa ejus vita, M. 1264, 22.

Citata, V. 70, 17 (liber de republica); M. 1080, 11 (de mundo); M. 1082, 4 (de inclinatione mundi); M. 1088, 13 (de stellis); M. 1083, 36 (de magno anno); M. 1089, 51 (de cometis); M. 1086, 10 (de conversionibus solis); M. 1097, 31 (princeps animæ pars, ubi sita sit); M. 1101, 15 (de auditu), *ibid.* 31 (de gustatu); M. 1108, 47 (an fœtus in utero sit animal); M. 1111, 10 (de generibus animantium); M. 1111, 44 (de somno et morte); M. 1348, 40.

Diogenes, Archelai ducis Mithridatici privignus, apud Orchomenum occidit, V. 556, 23.

Diogenes, Thespiensis quidam, persona amatorii libri, M. 943, 10.

Diogenianus, Pergamenus, philosophus Academicus, M. 865, 25 (Quæst. Conv. persona); M. 874, 6; M. 481 (persona disputationis de Pythiæ oraculis).

Diogenius, Plutarchi æqualis, V. 898, 9.

Diogito, Thebanorum dux contra Alexandrum tyrannum post Pelopidæ mortem, V. 355, 10.

Diomedus, Erythræorum dux cum Mileslis contra Naxios bellantium, amore Polycritæ Naxiæ captus, pacem componit, M. 314, 15 *sqq.*

Diomea, demus Atticus, M. 726, 7; M. 1038, 8.

Diomedes, Homericus, post Ilii excidium in Africam delatus conjicitur in vincula a Lyco rege, absque Callirrhoe, filia ejus solvitur, M. 382, 52. Post Ilii excidium Argos reversus in Ceraunio monte Minervæ sacrarium ædificat, Ps. 94, 54 *sqq.*

Diomedes, Atheniensis, in controversia cum Alcibiade, V. 235, 9 *sqq.*

Diomedes, scriba Cleopatræ, V. 1137, 47.

Diomedon, a rege Persarum tria millia Daricorum affert Epaminondæ, M 233, 18.

Diomnestus, Isocratis rhetoris frater, M. 1019, 39.

Dionassa, Prytanis uxor, Lycurgi legumlatoris mater, V. 47, 36.

Diondas, Atheniensis, cum Aristonicus de Demosthene coronando referat, jurejurando dato intercedit, M. 1033, 42; M. 1034, 9.

Dionysia, ancillæ nomen, M. 96, 31.

Dionysiodorus, Trœzenius, *cit.* V. 1224, 23.

Dionysius, Χαλκὸς dictus, cujus et carmina erant, coloniæ Atheniensis in Italiam missæ dux Thurios condidit, V. 628, 32.

Dionysius Major, tyrannus Syracusanus, eodem die natus, quo Euripides mortem obiit, M. 874, 16. Imperator creatur a Syracusanis, M. 208, 34. Nuptiæ ejus cum Hermocratis filia, postea cum Doride et Aristomacha, V. 1143, 49 *sqq.* Congreditur cum Platone; Pollidi Lacedæmonio persuadet, ut hunc vel interficiat vel vendat; V. 1144, 49 *sqq.*; *cfr.* M. 80, 52 *sqq.*; M. 572, 2. Duces urbium que moderatores mittunt ei Lacedæmonii, V. 352, 36. Archidami regis filiabus vestes mittit, M. 267, 32; M. 239, 23 (*cfr.* Archidami Apophthegm.). Coquum Laconicum emit, qui jus atrum ei pareat, M. 292, 34. Dionysium filium inclusum habet; meticulosa ipsius vita, V. 1147, 1 *sqq.* Cum civium decem millia interfecerit, fratrem hostibus prodiderit, matrem vetulam suffocarit, filiabus nomina virtutis, Pudicitiæ, Justitiæ imponit, M. 414, 27. Theslæ sororis ad eum verba, V. 1153, 5 *sqq.* Leptinæ uxorem in compedibus retinet, Philistum Siciliæ exterminat, V. 1148, 25 *sqq.* Philoxenum poetam in lapidicinas injicit, quod scriptam a tyranno tragœdiam corrigere jussus ab initio totam usque ad coronidem deleverat, M. 409, 47; *cfr.* M. 572, 2. Antiphontem poetam cur interfecerit, M. 1015, 30 *sqq.*; *cfr.* M. 81, 40 *sqq.*; M. 1286, 25. Liberos Aristidi Locrensi necat, V. 285, 30. Narratio de tonsore in crucem adacto, M. 615, 47. Apollinis cincinnos aureos tondet, M. 463, 42. Liberi ejus, mors, V. 1145, 32 *sqq.* Liberos ejus et uxorem Itali necant, M. 1002, 32. Cadaver ejus a Syracusanis extra fines projicitur, M. 676, 24.

Tragœdias composuit cum Antiphonte, M. 1015, 42. Carmina et tragœdiæ ejus, V. 291, 5. M. 50, 38 (Melanthii cujusdam dictum de ejus tragœdia). M. 414, 42, *cit.* (*cfr.* Fragm. tragic. ed. Paris. pag. 111.)

Apophthegmata, M. 50, 46 (de citharœdo; *cfr.* M. 409, 18); M. 208, 34 *sqq.* (varia; *cfr.* M. 968, 4; V. 107, 11); M. 405, 54 (ἐκέλευε τοὺς μὲν παῖδας ἀστραγάλοις, τοὺς δ' ἄνδρας ὄρκοις ἐξαπατᾶν, *cfr.* M. 282, 5); M. 656, 21 (de Gelone; *cfr.* V. 1145, 23); M. 955, 46 (ἀπολαύειν μάλιστα τῆς ἀρχῆς ὅταν ταχέως, ἃ βούλεται, ποιῇ); M. 968, 3 (interrogatus an otiosus esset); V. 1146, 23 (ἀδαμαντίνους δεδεμένην ἀπολείπειν τὴν μοναρχίαν); V. 1255, 30 (Pheræum illum tragicum appellat tyrannum).

Dionysius Junior, Majoris filius ex Doride, V. 1146, 10. Sophrosynen sororem habet uxorem, V. 1145, 35. Inclusus in custodia educatur a patre, V. 1147, 1 *sqq.* Inimicitiarum cum Dione causæ; dissoluta ejus vita, V. 1146, 3 *sqq.* Litteris missis Platonem vocat Syracusas, V. 1148, 1 *sqq.* Revocat Philistum, V. 1148, 15 *sqq.* Honorifice excipit Platonem, V. 1148, 48 *sqq.*; *cfr.* M. 63, 24. Dictum ejus ad præconem sacrificiorum, V. 1149, 7 *sqq.* Suspiciones in Dionem, V. 1149, 15 *sqq.* Dionis epistola allata Carthaginiensibus scripta, in cymbam impositum tradit nautis, qui in Italiam eum deportent, V. 1149, 31 *sqq.* Dionis opes relictas mittit in Peloponnesum, V. 1149, 47 *sqq.* Platonem in arcem transfert; tyrannicus ejus amor; bello exorto Platonem dimittit pollicitus se revocaturum Dionem, V. 1150, 13 *sqq.* Dionis rem familiarem procuratoribus tradit; multos, qui eruditionis causa celebrarentur, conducit, mox desiderio Platonis iterum captus efficit, ut Archytas illum redire hortetur, ipse amicos, triremes et litteras mittit, V. 1151, 17 *sqq.* Magno gaudio excipit Platonem; mox verbis motis de Dione reprehensiones et jurgia exsistunt; denique tyrannus facultates Dionis vendit et Platonem inter mercenarios migrare milites cogit; Dionysii adulatores, V. 1151, 43 *sqq.*; *cfr.* M. 63, 24; M. 65, 1. Archytæ precibus blande dimittit Platonem, V. 452, 23. Aretam Dionis uxorem invitam Timocrati uni amicorum nuptum dat, V. 1152, 37 *sqq.*

Ostenta ante Dionis expeditionem ei oblata, V. 1154, 42. Nuper in Italiam iverat octoginta navibus, quum Dion in Siciliam exscensionem facit, V. 1156, 1 *sqq.* Sero certior factus septima die post urbem Dioni deditam in arcem advehitur, V. 1156, 37; V. 1157, 54. Dolosæ ejus negotiationes; excursio militum mercenariorum repressa a Dionis copiis, V. 1158, 5 *sqq.* Sub-

diola epistola ad Dionem, V. 1159, 6 *sqq*. Conditionibus a Dione non acceptis, arcem Apollocrati filio tradit, ipse navibus avehitur, V. 1162, 6 *sqq*. Post Dionis mortem decem annis tyrannidem recuperat, V. 282, 41. Victus obsidetur ab Iceta, V. 286, 48. Timoleonti se et arcem tradit, V. 289, 30. Infortunia ejus domestica; Corinthum mittitur, V. 289, 46 *sqq*. Vitam privatus Corinthi degit; variæ historiunculæ, V. 290, 10 *sqq*.; *ibid*. 33 *sqq*.; *cfr*. M. 957, 1; M. 210, 46. Adulatores ejus ad necem verberati, M. 951, 30.

Dicta, M. 81, 13 (de Æschine et Platone); M. 209, 52 *sqq*. (de sophistis; *cfr*. V. 290, 41 *sqq*.); M. 414, 24 (inscriptione Phœbi filium se jactat).

Dionysius, pictor Colophonius; de picturis ejus, V. 303, 20.

Dionysius, Atheniensis, Glaucippi pater, Hyperidis oratoris avus, M. 1033, 44.

Dionysius, Messenius, in Alexandri solio, V. 841, 39.

Dionysius, pater Syrorum duorum, quorum auxilio Aratus Acrocorintho potitur, V. 1234, 26, *ibid*. 45.

Dionysius, Magnes, rhetor Asianus, cui Cicero vacat, V. 1029, 39.

Dionysius, et Soteles, Ptolemæo Soteri Plutonis colossum, qui Sinopæ erat, Alexandriam perferunt, M. 442, 33; M. 1204, 15.

Dionysius, Delphicus, Plutarchi æqualis, M. 1181, 22.

Dionysius, Melitensis, M. 909, 50 (persona Quæst. Conv.)

Dionysius, grammatistes, M. 948, 26 (ex Platone).

Dionysius, Chalcidensis, scriptor historiæ, M. 1018, 14 (ἐν ταῖς Κτίσεσιν).

Dionysius, Halicarnasseus, *cit*. M. 318, 37; M. 1018, 49; M. 1021, 52.

Dionysius, Siculus, *cit*. M. 375, 47.

Dionysius, Iambus, *cit*. M. 1389, 18.

Dionysius, Thebanus, poeta lyricus, M. 1396, 10.

Dionysius, poeta, *cit*. M. 930, 17 (ἐν τοῖς Αἰτίοις).

Dionysius, aquator, *cit*. M. 1118, 13.

Dionysius, Thrax, *cit*. Ps. 103, 49 (Homerum Atheniensem fuisse).

Dionysius (*sine cognomento*), *cit*. V. 279, 46; V. 469, 53; V. 473, 38; V. 32, 10.

Dionysius, Jovis ex Arge filius, coacto Panum et Satyrorum exercitu Indos subjicit, devictæ Iberiæ Panem relinquit præsidem, Ps. 92, 27 *sqq*. *Vide* Bacchus.

Diophanes, Achæorum dux, V. 436, 20 *sqq*.; V. 456, 40.

Diophanes, rhetor Mitylenæus; exsul cum Tib. Graccho, V. 987, 19; interficitur post Tiberii mortem, V. 994, 42.

Diophanes, *cit*. Ps. 77, 34 (*vide versionem*).

Diophantus, Themistoclis filius; dictum, M. 1, 24 *sqq*. *cfr*. M. 222, 22.

Diophantus, Amphitropensis, V. 400, 6.

Diopithes, Atheniensis, legem promulgat de die dicendo his, qui deos esse negarent, quod erat, Anaxagoræ et Pericli, V. 202, 47.

Diopithes, Spartanus vates, oraculum in Agesilai regis claudicationem profert; V. 532, 43 *sqq*.; 712, 19 *sqq*.

Diopithes, dux Atheniensis, V. 888, 43. Demosthenis amicus, V. 1058, 47. Diotimus ejus filius, M. 1028, 27.

Diorphus, Mithræ filius e petra procreatus, Martem in gloriæ certamen vocans occumbit et transformatus est in cognominem montem, Ps. 98, 40 *sqq*.

Diorphus, mons Araxi adjacens a priore dictus; petra a Mithra prægnans Diorphum progignit, Ps. 98, 43 *sqq*.

Dioscorides, scripsit de republica Spartana, V. 54, 38; V. 734, 40.

Dioscuri, *vide* Castores.

Dioscuriadæ, oppidum, Ps. 77, 50 (*vide versionem*).

Diotimus, Diopithis filius Euonymensis, M. 1028, 27. Demosthenis in republica socius, M. 1029, 35.

Diotonus, persona in dialogo de genio Socratis, M. 694. Cephisodori amicus, Thebanus, M. 719, 27.

Dioxippa, uxor Agemoris, Siphyli mater, Ps. 87, 38.

Dioxippus, victor Olympici certaminis, M. 630, 40.

Dioxippus, medicus Hippocrateus, *cit*. M. 851, 38, *ibid*. 41; M. 1281, 24.

Diphilides, Atheniensis; historiuncula de eo et Themistocle, V. 136, 15.

Diphilus, Servatorum sacerdos Atheniensis, V. 1087, 43.

Diphilus, Atheniensis, qui e metallis argentariis subduxerat columnas, a Lycurgo oratore in judicium vocatus damnatur, M. 1027, 50.

Diphilus, poeta, *cit*. V. 625, 17.

Diphridas, ephorus Lacedæmonius, Agesilai æqualis, V. 721, 39; M. 258, 19.

Dipnophoræ, dicuntur feminæ Athenienses, quæ adsistunt sacrificio Oschophoriorum, V. 12, 11.

Δίπυλος, porta Athenis, V. 201, 50; V. 550, 19.

Dirces sepulcrum Thebis, M. 698, 21. Dirces aqua, M. 637, 40.

Dis. Poplicola ex præscripto Sibyllinorum librorum Ditem placat, V. 128, 51. Invocatio Persarum, M. 452, 13. Græci malam partem ei assignant, M. 453, 4. Ditis prata, M. 1154, 44.

Dispositio, pars rhetoricæ artis, Ps. 147, 38.

Disserendi ars, philosophiæ pars, Ps. 124, 43.

Dissolutio, quid, Ps. 113, 26.

Dithyrambus, M. 474, 52; M. 475, 14.

Dius, Cumæus, Homeri avus, Ascram commigravit ibique Pycimede uxore ducta, Hesiodum procreavit, Ps. 100, 37 *sqq*.

Dius, Macedoniæ urbs, V. 1091, 11.

Divinatione (de) placita philosophorum, M. 1104, 35 *sqq*. Divinare per somnum volentes cur a fabis et polypi capite abstinere jubeantur, M. 896, 13. Divinationis non exsors aquatile animalium genus, M. 1194, 40. Divinationis pars est artificialis, pars inartificialis, ut Stoici censent, Ps. 161, 6 *sqq*. Divinatione maxime valent, qui dormiunt in mortario, Ps. 171, 50.

Divitiæ, proverbium; τυφλός ἐστιν ὁ Πλοῦτος, V. 53, 53. Plutarchi ex libro contra divitias, Fr. 41, 18 *sqq*.

Divortium, Romæ primum, V. 46, 24; V. 92, 28; M. 343, 42.

Diyllus, Atheniensis, scriptor historiæ, *cit*. M. 423, 14; M. 1050, 30.

Δόκανα, Castorum simulacra vetusta apud Spartanos, M. 579, 34.

Docimus, V. 701, 10.

Dodecaedron, M. 519, 20 *sqq*.

Dodona, urbs Epiri, V. 457, 4. Dodonæum oraculum, M. 254, 21. Dodonides sacerdotes, V. 534, 53; V. 899, 50.

Dolabella, Sullæ legatus, V. 561, 22; V. 562, 28. Sulla classem, quam dederat, ei auferre conatur, V. 569, 25. Repetundarum a Julio Cæsare postulatur, V. 845, 23.

Dolabella, sectator Julii Cæsaris, Ciceronis gener, tribunus plebis rogationem fert de novis tabulis, quæ rescinditur ab Antonio, V. 1097, 20 *sqq*. Insania ejus, V. 873, 23; V. 879, 48. Liberatur culpa a Cæsare ex Africa reverso, V. 1097, 46. Cæsar quin Dolabellæ consulatum deferat, impedimento est Antonius, V. 1098, 30. Post Cæsaris mortem in Syriam abit, V. 1053, 8.

Dolabella, Cæsaris Augusti amicus, V. 1137, 49.

Dolabella, vir patricius, militibus suspectus ab Othone Aquinum seponitur, V. 1273, 30.

Dolichos cursus, V. 897, 17.

Dolioli, loci nomen Romæ, propter Vestalium dolia sacra hoc loco terra obruta, V. 166, 30.
Dolon, Homericus, M. 91, 2.
Dolonia, loci nomen Delphis, M. 509, 11.
Dolopes, Ætolorum gens, V. 450, 46; feri Scyri insulæ incolæ, V. 19, 45; inde ejiciuntur a Cimone, V. 577, 30 *sqq.*
Domitianus, Imperator, Septembrem et Octobrem suis cognominibus insignivit, sed post ejus cædem pristina nomina menses recuperant, V. 86, 39. Quartum Jovis Capitolini templum exstruxit; magnificentia hujus templi et ædium Domitiani, V. 125, 15. Defectio Antonii, V. 320, 54. Rusticum interficit, M. 632, 36.
Domitius (Cn. Ahenobarbus), dux Carbonianæ factionis, Africam invadit, V. 743, 22; V. 744, 15. Victus a Pompejo cæditur, V. 744, 38 *sqq.*; *cfr.* M. 247, 9. Dictum in Crassum oratorem, M. 990, 12 (*cfr.* M. 106, 12; M. 1194, 25). Antiochi Magni exercitum concidit; dictum hoc de exercitu, M. 238, 48.
Domitius (Cn. Calvinus), legatus Julii Cæsaris mediam Cæsaris aciem in Pharsalis campis tenet, V. 769, 28; V. 782, 10; vincitur a Pharnace, V. 872, 52.
Domitius (L. Ahenobarbus), Porciæ sororis Catonis minoris maritus, hujus suasu adversus Pompejum et Crassum consulatum petit, sed vi illata e foro detruditur, V. 658, 44; V. 658, 52 *sqq.*; V. 675, 18; V. 771, 9 *sqq.*; V. 929, 2 *sqq.* Pompejo volente consul fit cum Messala, V. 772, 53. Corfinium contra Cæsarem tenet, deinde ad Cæsarem desciscit, post iterum ad Pompejum refugit, V. 864, 27 *sqq.* In Pompeji castris, V. 868, 41. Lævum cornu ducit in pugna Pharsalica, V. 859, 37.
Domitius (Cn. Ahenobarbus), prioris filius, apud Antonium, V. 1123, 14; ad Cæsarem abit, sed mox exspirat; V. 1127, 5.
Domitius (L. Ahenobarbus), Ahenobarbi ex Agrippina filius, adoptatur a Claudio, et Nero Germanicus appellatur, V. 1139, 54 *sqq.*
Donationes, cur inter maritum et uxorem prohibitæ essent Romanis, M. 169, 42; M. 327, 45.
Dorienses, in Sicilia qui degunt, magistrum bibendi in convivio μνάμονα appellant, M. 741, 4. Cur optent malam fœni congestionem, M. 1119, 43. Doriæ cantilenæ, M. 1397, 34. Dorica harmonia, M. 1389, 45. Dorius tonus, M. 1386, 24; M. 1390, 36; M. 1397, 2. Doriensium dialecti specimina in Homero exhibita, Ps. 105, 24 *sqq.* Doriensium defectus, *ibid.* 24. Doriensium transpositio litterarum, *ibid.* 38. Consonantium duplicatio, Ps. 106, 4 *sqq.* Doriensis constructio, Ps. 107, 29 *sqq.*
Dorionei Antigenideum modum spernunt, M. 1391, 16.
Doris Locrensis, Dionysii senioris uxor, V. 1144, 5, *ibid.* 14. De liberis ejus, V. 1145, 32.
Dormothea, Stympheli mater, patre Marte, Ps. 95, 10.
Dormientes ad lunam, cur obtorpescant, M. 800, 20. Dormientes cur credant a fulmine non feriri, M. 808, 39.
Δῶρεν, vox, quid significet, Fr. 32, 26.
Dorotheus, rhetor, M. 807, 46; *cit.* M. 382, 13 (ἐν τετάρτῳ Ἰταλικῶν); M. 383, 33 (ἐν πρώτῳ Μεταμορφώσεων).
Dorotheus, Chaldæus, *cit.* Ps. 98, 38 (ἐν β' περὶ Λίθων).
Dorycnium, V. 1074, 34.
Dorylaus, Mithridatis dux, Chalcidem appellit, impressionem facit in Bœotiam, apud Orchomenum ad pugnam coactus a Sulla, exercitum et castra amittit, V. 555, 29 *sqq.*; necatur a militibus, V. 600, 3.
Doryxenus, quid sit, Quæst. Græc., M. 364, 44.
Dositheus, Hegesianactis pater, M. 1346, 4.
Dositheus, *cit.* M. 381, 48 (ἐν τρίτῳ Σικελικῶν); M. 384, 49 (ἐν τρίτῳ Λυδικῶν); M. 385, 52 (ἐν Πελοπίδαις); M. 386, 10 (ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν); M. 386, 32 (*ibid.*); M. 387, 37 (*ibid.*); M. 388, 17 (ἐν πρώτῳ).
Doson, Antigoni cognomentum, V. 261, 22; V. 309, 14.
Dotius campus (Δώτιον πεδίον), ad Ossam, M. 362, 17.
Δραχμή; vocis interpretatio, V. 528, 38.
Draco, Minervæ sacer, M. 463, 50. Minervæ additus simulacro, M. 466, 19. Ætolicam amat feminam, M. 1190, 24. Draconis capitis et caudæ fabula, V. 949, 1 *sqq.* Draconis et aquilæ odium, M. 650, 2. Bacchо cur sit consecratus, M. 792, 33. Oculum obtuse videntem fœniculo extenuat, M. 1192, 14. Dracones, Fr. 58, 27. Draco fontem custodiens configitur a Cadmo, Ps. 81, 8. Orphei caput in draconem abiit, Ps. 82, 37.
Draco, legumlator Atheniensis; responsum quod dedit de duritie legum suarum interrogatus, V. 104, 44 *sqq.*; V. 106, 5.
Draco, musicus, Platonis præceptor (M. 1389, 42). *Vide* Damo.
Draconis acta, ad Thraciam, quæ postea Aræni acte fuit dicta, M. 367, 31.
Dracontidas, legem tulit, qua imperabatur Pericli, ut rationes pecuniæ publicæ apud Prytanes ederet, judicium hac de re haberetur, V. 202, 51 *sqq.*
Drimylus, mons ad Euphratem, Ps. 96, 13.
Dromichæta, Thrax, Lysimachum captum humaniter tractat, V. 1083, 34; V. 1091, 43; M. 219, 36.
Dromoclides, Sphettius, rhetor, rogationem fert, ut oraculum petatur a Demetrio Poliorceta de scutorum dedicatione Delphica, V. 1068, 1; V. 1080, 19. Dictum, M. 975, 35 (τὸ χρυσοῦν θέρος).
Drusus, Liviæ filius, Augusti privignus, Antoniam, Antonii imperatoris filiam, uxorem ducit, V. 1139, 49.
Drusus, Tiberii Cæsaris filius, M. 756, 7.
Drusus, scriptor, *cit.* V. 984, 15.
Dryades, V. 848, 48; M. 925, 52.
Dryopes, πόπους appellant deos, M. 26, 39.
Dualitas, Pythagoricum principium, malorum initium, qua de re plura, Ps. 142, 17-39.
Dualium usus apud Atticos et Homerum, Ps. 107, 15.
Dunus, dialecto Celtica significat, locus eminens, Ps. 85, 12.
Duodecim dii, M. 1044, 32 (ex Herodoto); duodecim deorum septum et ara Athenis, M. 1032, 4.
Duria, Hispaniæ urbs, V. 689, 39.
Δούρειος ἵππος, V. 678, 19.
Duris, Samius, genus suum ad Alcibiadem auctorem refert, V. 250, 19. Plutarchi de veracitate ejus judicium, V. 200, 10.
Citata, V. 200, 2; V. 529, 26; V. 695, 19; V. 712, 1; V. 801, 46; V. 824, 34; V. 887, 11; V. 894, 21; V. 1020, 14; V. 1022, 29; M. 402, 25 (Μακεδονικά); Fr. 167, 38.
Dyme, Achajæ urbs, V. 755, 38; V. 967, 28; V. 1229, 50; V. 1250, 12.
Δύναμις, δυνατόν, δυνάμενον, M. 639, 31 *sqq.*
Dyrrhachium, Epiri urbs, V. 778, 2; V. 864, 46; V. 1186, 39.
Δυσώπεια, definitur, M. 639, 11.

E.

Ebius Toliex, M. 385, 54.
Ebrietate (De), liber Aristotelis, M. 788, 23.
Ebur, zytho emollitur, M. 604, 46.
Ecbatana, urbs Persiæ, V. 351, 25; V. 720, 6; V. 817, 35.
Ecdelus, Arcas, Megalopoli oriundus, philosophus et amicus Arati, V. 1226, 13; V. 1227, 36.
Ecdemus, Megalopolitanus, Arcesilai auditor, Philopœ-

menis educator, patriæ tyrannide Aristodemi liberandæ socius, Aratum in ejiciendo Neocle Sicyoniorum tyranno adjuvat, V. 426, 12 *sqq.*
Echecrates, vates, præfectus oraculo Apollinis Tegyræi, Medici belli tempore, V. 341, 54; M. 502, 26.
Echecratides, sophista, Phocionis precibus carcere liberatur ab Alexandro, V. 894, 51.
Echedemus, Arcas, Tyndaridas secutus, a quo nomen duxisse fertur Echedemia, post Academia, V. 17, 52.
Echelaus, princeps oraculo constitutus deducendæ in Lesbum coloniæ, M. 193, 27.
Echemus, Coloni filius, cum fratribus interficit Eunostum, M. 370, 23.
Ἐχεμυθία Pythagoreorum, Ps. 144, 39.
Echinadæ insulæ, M. 510, 24.
Ἐχενηΐδος (περὶ τῆς), de remora pisce, M. 777, 11.
Echinus, M. 117, 29. Echini terrestris honor apud magos, M. 814, 41. Echini et vulpeculæ apologus, M. 965, 35. M. 1189, 20 *sqq.* (πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα). Procuratio ejus pro catulis, M. 1189, 26. In cubili ejus duo foramina, quorum vento oppositum obturat, *ibid.* 34 *sqq.*
Echinus marinus, M. 1189, 20; M. 1198, 16.
Echo, M. 867, 38.
Eclipsi (de) solis placita philosophorum, M. 1086, 20 *sqq.*
Ecnomus, locus Siciliæ, V. 1156, 13.
Ecphanes, Spartanus, V. 951, 23.
Ecphantus, Pythagoreus, *cit.* M. 1093, 24.
Ecprepes, Spartanus, ephorus, V. 953, 40.
Edepsus, *vide* Ædepsus.
Edessa, Macedoniæ urbs, V. 463, 5; V. 465, 15; V. 1085, 38.
Edicta, a magistratibus lata leges appellant Romani, V. 373, 15.
Edonides mulieres, gentis Thraciæ, orgiis obnoxiæ, V. 793, 49.
Edonis, civitas Thraciæ ad Strymonem, Ps. 88, 48.
Ἠετιώνεια, regio Atticæ, M. 1015, 16.
Egeria, una de Dryadibus nymphis consuetudine utitur Numæ regis, V. 73, 31 *sqq.*; *cf.* M. 391, 42. Cominio Supero Laurentino filium parit, M. 386, 25.
Ei Delphicum, dedicatur Delphis a quinque Sapientibus protestatis se quinque esse contra Cleobulum et Periandrum, qui potentia vim famæ facientes, in nomen Sapientum se ingesserant, M. 470, 49. Ligneum Sapientum Ei, æreum Atheniensium, aureum Liviæ Augustæ, M. 471, 15. Chaldæus hospes hoc symbolum interpretatur, M. 471, 24. Communis interpretum Delphorum interpretatio, M. 471, 33. De optandi atque interrogandi significatione, quæ Ei syllabæ inest, M. 471, 38. Sunt qui interpretentur hanc syllabam compellationem Dei, ut quæ significet, Es, M. 478, 24; M. 479, 44; M. 480, 34.
Εἰλονεία, Lucina; res sacra ei fit ob facilitatem pariendi apud Argivos, M. 341, 49.
Εἱμαρμένη, de voce, M. 688, 50.
Eion (Ἠιών), Thraciæ urbs ad Strymonem flumen, V. 576, 38, *ibid.* 54. Colonia Eionem deducta, V. 577, 28.
Elæa, Æolidis urbs, V. 590, 31; V. 895, 3.
Elæa, rivus apud Tegyras in Bœotia, M. 502, 25; V. 342, 5.
Elæus, urbs Chersonesi, V. 523, 2.
Elæus, urbs in Asia, ab Hegesistrato Ephesio condita, M. 388, 31.
Elaphebolia, festum Phocensium, Minervæ sacrum, M. 302, 27; M. 802, 18.
Ἔλαφος, unde dictus, M. 1194, 52 *sqq.*
Elasii, Alexidæ Amphiarao natæ dicuntur posteri, cum morbum comitialem avertere existimentur, M. 365, 12.
Elatea, Phocidis urbs, V. 903, 3; capitur a Philippo, V. 1019, 21.
Elatici campi, V. 551, 27.
Elatus, unus ex primis ephororum Spartanorum, V. 51, 48.
Elbia, virgo Romana, M. 350, 21.
Elea, Lucaniæ urbs, V. 329, 45; V. 1185, 27.
Electra, tragœdia Euripidis, V. 527, 27.
Electra, captiva Dejotaro copulata, M. 319, 21.
Electrum, M. 777, 25, M. 1230, 11 *sqq.*
Ἔλεγοι, νόμος αὐλῳδικός, M. 1384, 28.
Elei, V. 62, 18. Fœdus cum Atheniensibus, Alcibiade auctore, V. 237, 20. Pugna contra Achæos, V. 430, 14; V. 633, 15, Miccæ et Megistus Elearum mulierum virtus, M. 310, 10 *sqq.* Mulierum hymnus in Bacchum, M. 368, 31. Quæst. Græc., quid subest causæ, quod Elei equas extra fines educunt, quum ab equis eas conscendi volunt, M. 373, 20. Corinthiorum decreto Isthmia festivitate prohibiti, M. 489, 1 *sqq.*; *cfr.* Sapientis cujusdam dictum, M. 1223, 20. Plato Eleis Phormionem reipublicæ constituendæ causa misit, M. 1377, 40. Elei cum Callionæis litigantes Bunæ permittunt arbitria; Ps. 165, 47.
Elemento, a quo mundi opificium sit orsus Deus, M. 1081, 7 *sqq.* Elementa quatuor, principia mundi, Ps. 125, 14. Elementorum concordiam et discordiam Empedocles docet, Ps. 126, 32 *sqq.* Homerus eam obscure jam ostendit, *ibid.* 43-127, 21.
Eleo, Bœotiæ urbs, M. 370, 44.
Eleo, Deimachi pater, socii Herculis, M. 370, 45; M. 371, 3.
Eleophenor, Chalcedontis filius, Euboœensis, socius belli Trojani, V. 19, 18, *ibid.* 34.
Elephantiasis, morbus, M. 891, 22; M. 892, 41.
Elephantine, Nili insula cum urbe, M. 179, 32; M. 450, 20.
Elephas, mons ad Hydaspem fluvium, unde ita nominatus, Ps. 80, 34.
Elephas, animal, M. 777, 22; M. 1182, 45; M. 1185, 10 *sqq.*; M. 1187, 41; M. 1189, 41 *sqq.*; M. 1192, 34; M. 1196, 16; M. 1201, 23. Pori elephantus, V. 834, 12. Elephas voce humana edita Porum regem contra Alexandrum decertare vetat, Ps. 80, 35 *sqq.* Elephantus artificio pedicarum capitur, Fr. 43, 11.
Elephenor, Chalcidensis, Pœmandrum expiat, M 369, 14. Thesei filii in bellum Trojanum eum comitantur, V. 19, 34.
Elens, Cimonis filius, V. 201, 1; V. 583, 25.
Eleusinia mysteria, M. 931, 15. Eleusiniæ Cereris campus, V. 388, 35. In Eleusiniis initiationibus dicebatur, ὑπέρθε χόρη γέφυραν, ὅσον οὔπω τριπόλεον δέ, Fr. 25, 5. Eleusinia Orpheus Athenas attulit, Fr. 55, 24. Eleusinia Attici, proverb. Ps., 167, 49.
Eleusinium, M. 733, 29.
Eleusis, capta a Theseo, V. 5, 34. Sepulcra ducum in bello Septem contra Thebas cæsorum, V. 16, 14. Capta a Demetrio, V. 1079, 36.
Eleuther, Lycaonis filius, in Bœotiam fugit, M. 369, 42.
Ἐλευθέραι, locutio: εἰς Ἐλευθέρας, M. 369, 39.
Eleutheræ, oppidum, de nominis origine, M. 369, 50; V. 16, 14.
Eleutheræ, Bœotiæ urbs, M. 386, 36.
Eleutheria, festivitas apud Smyrnæos, M. 384, 47; apud Platæenses in memoriam pugnæ Platæensis, V. 396, 21.
Elieus, Cephisi filius, pater Eunosti, M. 370, 15.
Elimiæ, Thessaliæ regio, V. 310, 13.
Elipharmacus (elelisphacus?), herba sanguinis fluxum sistit, Ps. 96, 37 *sqq.*
Ἔλλειψις, quid, Ps. 113, 13.
Ellopio, Peparethius philosophus, M. 699, 15.
Ellops, piscis, M. 1198, 31.

Elpinice, Cimonis soror; monumentum ejus, V. 574, 15. Rem habuisse credebatur cum Cimone fratre et cum Polygnoto pictore, V. 574, 36 *sqq.*; V. 574, 49. Callias eam in matrimonium ducit, V. 574, 52. Ejus opera arcana pacta inter Periclem et Cimonem ante hujus reditum inita esse creduntur, cum jam antea Periclem Cimoni rei capitalis postulato mitiorem reddiderit, V. 188, 25 *sqq.*; *cfr.* V. 582, 43. Sermo cum Pericle post funebrem orationem, quam civibus apud Samum cæsis habuit, V. 200, 21 *sqq.*

Elpistici philosophi, M. 812, 24.

Elumbis versus, Ps. 173, 33; qualis, Ps. 174, 7.

Elymæi, gens Persarum, V. 761, 13.

Elysii campi, V. 682, 46. Elysius campus in luna, M. 1156, 6.

Elysius, Terinæus, M. 130, 34 *sqq.*

Emathion, dilectus a Dea, M. 394, 47. Pater Remi, V. 20, 49.

Embaterius Pæan, V. 64, 4. Embaterii moduli Spartanorum, M. 294, 23.

Emodi montes, M. 411, 30.

Empædus, Atheniensis, Callistrati oratoris pater, M. 1028, 39.

Empedocles philosophus, Mitonis filius, Agrigentinus, M. 1069, 24. Superstitiosus, M. 700, 53. Pestem regione quadam exclusisse creditur, M. 623, 27; M. 1377, 20; V. 1063, 30. Empedoclis carmina grandilatem et mensuram a poetica pro vehiculo mutuata, M. 19, 3.

Citata, M. 20, 36 *sqq.* (οὕτως οὔτ' ἐπιδερκτά κτλ.); M. 76, 34 (πῦρ καὶ ὕδωρ κτλ.); M. 110, 45 (σοφίας ἀπ' ἄκροισι θαμίζειν); M. 113, 17 (ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκόν κτλ. *cfr.* Hom. Il. V. 902); M. 117, 30 (ὀξυλεβὴς δέ τε νώτοις ἐπιπερρίκασι κτλ.); M. 203, 32 (μορφὴν ἀλλάξαντα κτλ *cfr.* M. 1220, 28); M. 355, 40 (τὸ ὑποκείμενον?); M. 441, 49 (αἰθέριον γάρ σφε μόνος κτλ. *cfr.* M. 509, 50; M. 1012, 51); M. 453, 15 (νεῖκος οὐλόμενον κτλ.); M. 488, 21 (φάσκοντος τὸν ἥλιον περιαυγῆ ἀνακλάσει κτλ.); M. 491, 24; M. 509, 29 (κορυφὰς ἑτέρας ἑτέρῃσι προσάπτων μύθων); M. 510, 13 (de pravis geniis; *cfr.* M. 511, 51); M. 526, 25 (βύσσῳ γλανκῆς κρόκου καταμίσγεται); M. 562, 50 (νηστεῦσαι κακόκητος); M. 573, 2; M. 575, 10 (ἔνθ' ἦσαν χθονίη κτλ.); M. 733, 50 (ἔστι τ' ἀνάγκης χρῆμα κτλ.); M. 748, 29 (τοῦτο μὲν ἐν κόγχαις κτλ.); M. 784, 21 (τῆς δάφνης τῶν φύλλων ἅπο πάμπαν ἔχεσθαι χρή); M. 787, 51 (ἀειθαλὲς ἐμπεδόφυλλον); M. 788, 1 (de hedera); M. 805, 22 (ὡς γλυκὺ μὲν γλυκὺ μάρπτε κτλ.); M. 823, 38 *sqq.* (ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα); M. 831, 19 (μᾶλα ὑπέρφλοια), *ibid.* 21 (οὕνεκεν ὀψίγονοι κτλ.); M. 834, 33 (φῦλον ἄμουσον κτλ.); M. 834, 39; M. 837, 23 (ὑδρεύεσθαι τὸ πρόσφορον); M. 878, 24 (νυκτὸς ἐρημαίης ἀλαώπιδος); M. 910, 33 (Μούσαις φιλοδαμοῦσα); M. 924, 13 (καὶ φιλότης ἐν τοῖσι κτλ.); M. 924, 24; M. 1001, 43 (ᾗ θέμις καλέουσι κτλ.); M. 1069, 28 (τέσσαρα τῶν πάντων ῥιζώματα κτλ.); M. 1077, 5 (οὐδέ τι τοῦ παντὸς κενεὸν πέλει); M. 1079, 30 (ἐν τῷ πρώτῳ Φυσικῷ); M. 1069, 24 (de elementis); M. 1070, 38 (de uno mundo); M. 1076, 4 (de minimis); M. 1076, 19 (de coloribus); M. 1076, 42 (de elementis elementorum); M. 1078, 4 (de ortu et interitu); M. 1078, 24 (de natura necessitatis); M. 1079, 27 (de natura); M. 1080, 8 (de mundo); M. 1081, 31 (unde alatur mundus); M. 1081, 51 (de ordine mundi); M. 1082, 10 (de causa inclinationis mundi); M. 1082, 28 (de dextris et sinistris partibus mundi); M. 1082, 33 (de cœli natura); M. 1083, 6, *ibid.* 18 (de natura stellarum); M. 1085, 23 (de duobus solibus); M. 1086, 7 (de conversionibus solis); M. 1087, 14 (de forma lunæ); M. 1088, 19 (de distantia lunæ a sole); M. 1092, 24 (de hieme et æstate); M. 1094, 38 (de maris prigine); M. 1097, 33 (de principe animæ parte); M. 1098, 38 (de sensu); M. 1100, 14 (de visu); M. 1100, 28 (de speculis); M. 1101, 8 (de auditu); M. 1101, 24 (de olfactu); M. 1103, 22 (de respiratione); M. 1106, 15 (quomodo mares nascantur); M. 1106, 40 (de monstris); M. 1107, 12 (de geminis et tergeminis); M. 1107, 25 (de similitudine prolis; *cfr. ibid.* 45); M. 1108, 26 (cur mulæ steriles); M. 1108, 41 (an fœtus sit animal); M. 1109, 24 (cur fœtus septimo mense editus vitalis); M. 1110, 33 (de ortu animalium); M. 1111, 16 (quantum tempus ad formandum fœtum necesse sit); M. 1111, 29 (de elementis membrorum); M. 1111, 41 (de somno et morte; *cfr.* M. 1112, 32); M. 1112, 38 (de animis plantarum); M. 1112, 49 (de plantis); M. 1113, 16 (de nutritione); M. 1113, 23 (de appetitu); M. 1105, 33 (οἶνος ἀπὸ φλοιοῦ, *cfr.* M. 1125, 22); M. 1121, 17 (γνοὺς ὅτι πάντων εἰσὶ ἀπόῤῥοαι, ὅσσ' ἐγένοντο); M. 1122, 4 (de lacrimis); M. 1122, 29 (τῷ δ' ἔτι καὶ πόθος εἴτε διὰ πέψεως ἀμμίσγων); M. 1122, 48 (κέμματα ὑηρείων μελέων κτλ.); M. 1126; M. 1126 (et niger in fundo fluvii color, *etc.*); M. 1127, 17 ("Ηλιος ὀξυβελὴς ἠδ' ἰλάειρα σελήνη); M. 1129, 33 (de luna); M. 1132, 52 (ἅρματα ὥσπερ ἀν ἴχνος ἐλίσσεται); M. 1134, 36, *ibid.* 42 (ἔνθ' οὐδ' ἡλίοιο κτλ.); M. 1135, 1; M. 1136, 7 (Ναὶ τὴν κηρύκων τε κτλ.); M. 1138, 6 (Ἀπεσκέδασεν δέ οἱ αὐγὰς κτλ.); M. 1138, 16 (de luna); M. 1141, 6; M. 1161, 2 (primum frigidum aquæ tribuit); M. 1162, 48 (ἠέλιον μὲν λαμπρὸν ὅρα κτλ.); M. 1165, 53 (ignem litem perniciosam, aquam amicitiam continentem appellat); M. 1167, 49 (de igne in medio terræ); M. 1180, 31; M. 1220, 28, *ibid.* 34; M. 1232, 15 (Νύκτα δὲ γαῖα τίθησιν κτλ.); M. 1350, 8 (Δὶς γὰρ δ δεῖ καλόν ἐστιν ἀκοῦσαι); M. 1255, 32 (φιλία ὁμοῦ καὶ νεῖκος); M. 1359, 49 (Ἄλλο δέ τοι ἐρέω· φύσις οὐδενός ἐστιν ἑκάστου κτλ. *cfr.* M. 1361, 6); M. 1361, 18 (Οἱ δ' ὅτε μὲν κατὰ φῶτα μίγεν φῶς αἰθέρι κτλ.); M. 1361, 35 (Νήπιοι, οὐ γάρ σφιν δολιχόφρονές εἰσι μέριμναι κτλ.); M. 1361, 45 (οὐκ ἂν ἀνὴρ τοιαῦτα σοφὸς φρεσὶ μαντεύσαιτο κτλ.); M. 1373, 41 *sqq.*; V. 1063, 30 (νεῖκος καὶ φιλία ἐν τοῖς Ἐ. στοιχείοις). Quatuor elementa ponit, horum causas esse amicitiam et discordiam; de motu, de sole, de luna, de anima, Fr. 17, 1 *sqq.*; *cfr.* Ps. 126, 32 *sqq.*, *ibid.* 50. Ps. 126, 39 *et* 40 (Ἄλλοτε μὲν φιλότητι κτλ.).

Empedocles, persona colloquii, M. 888, 24, *ibid.* 36.

Emphasis, quid, Ps. 110, 45; Ps. 113, 28.

Empirici, M. 1109, 37.

Empona, uxor Sabini, socii Julianæ defectionis sub Vespasiano Cæsare, interficitur a Cæsare, M. 942, 1 *sqq.* (nomen interpretatur Plutarchus Ἡρωΐδα).

Emprepes, ephorus; dictum de Phrynide, M. 270, 9; *cfr.* M. 100, 18.

Empusa, dea, M. 1347, 3.

Empylus, rhetor, cum M. Bruto est; reliquit librum de cæde Cæsaris, qui inscribitur Brutus, V. 1174, 7 *sqq.*

Ἐναλλαγή, quid, Ps. 111, 24.

Enalus, Æolensis, unus ex conditoribus Lesbi, cum puella amata salvus a delphinis e mari in continentem defertur, M. 193, 21 *sqq.*; *cfr.* M. 1205, 3.

Ἐναρμόνιον γένος musicæ, inventum ab Olympo, quale sit, M. 1387, 17 *sqq.*

Enarsphorus, Hippocoontis filius, parvulam adhuc Helenam capere vi instabat, V. 17, 4.

Encnisma Argivorum, quid sit, M. 365, 49.

Ἐνδεχόμενον (τὸ), M. 689, 31 *sqq.*

Endeis, Scironis filia Æaco nupta, mater Pelei et Telamonis, V. 5, 29; *cfr.* M. 384, 3.

Ἔνδιον *et* ἐνδιάζειν, quid, M. 886, 12 *et* 13.

Ενδρομή, certamen quoddam, M. 1394, 9.
Ἐνδύματα, Argis, M. 1386, 41.
Endymionis anima, M. 1157, 5. Arcades de Endymione fabulantur, V. 73, 39.
Engyium, oppidum Siciliæ, V. 369, 8.
Enharmonium genus musices, quo modo sit inventum ab Olympo, M. 1387, 17 *sqq.*
Enna, urbs Siciliæ, V. 369, 4.
Ἐνόπλιον, genus heroici versus constat duobus dactylis et spondeo, Ps. 173, 11 *et* 14.
Ens, quod verum, M. 479, 16 *sqq.* Ens magis causa, quam non-ens, an vere dicatur, M. 1124, 48; quid Platoni, M. 1253, 19; quid Stoicis, M. 1313, 45.
Enthusiasmus, quid, M. 493, 44; unde fiat, M. 927, 5.
Entoria, Icarii filia, compressa a Saturno Janum, Hymnum, Faustum et Felicem parit, M. 378, 48.
Enyalius, templum ejus a Solone prope promontorium Sciradium conditum, V. 99, 29. Enyalius, unde dictus, M. 925, 29. *Ceterum vide* Mars.
Epacriorum factio Athenis, M. 933, 24; *cfr.* Diacrii.
Epænetus, Spartanus; apophthegma ejus, M. 270, 12.
Epagomenæ, adjectitiæ dies, trecentis et sexaginta anni diebus adjectæ, quæ ut natales deorum festæ ab Ægyptiis aguntur, M. 435, 1; M. 461, 12.
Epaminondas, Thebanus, ad quadragesimum usque annum obscurus fuit, M. 1380, 57. Pammenes auxit eum, M. 984, 6. Amasios habuit Asopichum et Cephisodorum, M. 930, 41. Paupertas ejus et abstinentia, V. 333, 41. Sumptus facit in tibicinum ludos, suppeditante Pelopida, V. 380, 28. Amicitia cum Pelopida, ut plerique censent, nata ex expeditione Mantinensi, ubi Epaminondas servavit Pelopidam; studia litterarum, V. 334, 5 *sqq.* Ut philosophus et propter paupertatem a Spartanis neglectus, Cadmea occupata, in patria remanet, V. 335, 10; V. 336, 1. Pelopidæ ejusque conjuratis tyrannos ejicientibus auxilium fert, V. 339, 29 *sqq.*; *cfr.* M. 916, 25. Legatus Spartam venit ad pacem componendam; colloquium cum Agesilao, V. 729, 4 *sqq.* Phalangem mutat, M. 748, 44. Dux in pugna Leuctrensi, V. 345, 51 *sqq.* Cum Pelopida Bœotarchus factus in Peloponnesum irrumpunt et maximam partem ad se perducunt; Eurotæ transitus; Messene instaurata, V. 346, 26 *sqq.*; V. 731, 13 *sqq.*; V. 732, 41 *sqq.*; V. 733, 36; M. 261, 3. Capitis accusatus post reditum causam dicere nolens e theatro discedit, V. 347, 9 *sqq.*; M. 653, 44; M. 976, 42. Cum alii Thebanorum duces in Thessaliam missi nihil egerint (V. 349, 36; V. 350, 19), Epaminondas dux creatus Alexandrum prudenti cunctatione ita coercet, ut, Pelopida et Ismenia liberatis, inducias redimat, V. 350, 19 *sqq.* Altera in Peloponnesum expeditio; Agesilaum Mantineam accedere sentiens præterire et Spartam vacuam occupare conatur; pugna ad Spartam cum Agesilao redeunte, V. 733, 48 *sqq.* Cadit in Mantinensi pugna, V. 734, 37; M. 261, 50. Paupertas ejus et funus, V. 227, 15.

Varia : equestre proelium cum Atheniensibus apud Mantineam consertum, M. 428, 40. In Thessalia ipse militis munere fungens exercitum servat, M. 973, 32; *cfr.* M. 827, 19. Infortunia ejus in maritimis rebus; consulto nulla re gesta ex Asia et insulis recessisse fertur, V. 434, 37 *sqq.* Epaminondas et Pelopidas, amicorum par, M. 111, 36. Taciturnitas ejus, M. 716, 2. Stesimbroto filio, qui vetitus hostes adortus vicerat, collum abscidit, M. 379, 42; V. 281, 34. Epaminondæ Vita a Plutarcho perscripta, Fr. 49, 29.

Apophthegmata, M. 162, 15 (πῶς ἐσχόλασεν ἀνὴρ ἀποθανεῖν ἐν τοσούτοις πράγμασιν); M. 232, 1 *sqq.*, 4 (ἐγώ σε θύειν ᾤμην, οὐχ ὑβρίζειν, *cfr.* M. 1344, 32); 7 (ad Pelopidam cauponem deprecantem; *cfr.* M. 987, 23 *sqq.*); 10 (de pugna ad Leuctra; *cfr.* V. 257, 24; M. 960, 49; M. 1343, 3 *sqq.*); 13 (ad Jasonem Thessalorum tyrannum; *cfr.* M. 705, 14); 15 (ad Callistratum oratorem Thebanis et Atheniensibus Orestem et Œdipum exprobrantem; *cfr.* M. 990, 2); 16 (ad Spartanos Thebanis crimina injungentes; *cfr.* M. 659, 29 *sqq.*); 18 (τὸ Βοιώτιον πεδίον Ἄρεως ὀρχήστραν προσηγόρευε, *cfr.* V. 370, 10); 23 (ad judices; *cfr.* M. 653, 49 *sqq.*); M. 656, 2 (de Meneclida); M. 767, 41 (cum acetum post convivium biberet); M. 954, 44 (festo die muros et arma lustrat); M. 962, 29 (de Arcadibus); M. 987, 45 (a divite talentum poscens); M. 990, 20 *sqq.* (οὐ μόνον ἀρχὴ ἀνδρα δείκνυσιν ἀλλὰ καὶ ἀρχὴν ἀνήρ); V. 56, 9 (τὸ τοιοῦτον ἄριστον οὐ χωρεῖ προδοσίαν); M. 427, 36 (Ἀμφύετε ἄνδρες τὸν ἱερόθυτον θάνατον); M. 987, 20 (ad Pelopidam).
Ἐπαναφορά, quid, Ps. 112, 7; figuræ vis, *ibid.* 13; *cfr. ibid.* 42.
Ἐπανειμένη, Αυδιστὶ fertur inventa a Damone Atheniensi, M. 1389, 31.
Ἐπάνοδος, quid, Ps. 112, 15; schematis officium, *ibid.* 22.
Epaphroditus, libertus Cæsaris Augusti, V. 1136, 11.
Epaphus, cui Mnaseas Liberum, Osirim et Serapim apponit, M. 447, 25; M. 1045, 2.
Eperatus, Achæorum prætor, V. 1250, 36.
Ephebus, Atheniensis, Plutarchi hospes, M. 894, 18.
Ephemerides regis Alexandri, V. 842, 41; V. 843, 17; M. 755, 7 (*cfr.* Alexander).
Ephesiæ litteræ, M. 861, 15.
Ephesus, urbs Ioniæ, Lysandri opera in magnitudinem et splendorem ingressa, V. 519, 14 *sqq.* Alcibiadi tabernaculum in Olympia statuunt Ephesii, V. 235, 2. V. 370, 12. V. 559, 10. V. 604, 53. Ephesiorum est lex quædam, ne liceat patri deponere natos antequam fame pedes ejus crassescant, Fr. 25, 52. Ephesii Magnetum cretinas possederunt, Ps. 168, 18.
Ephetæ, judicium Atheniense, V. 106, 6, 11, 20.
Ephialtes et Otus, Naxum tenebant, M. 727, 41.
Ephialtes, orator Atheniensis, Periclis amicus, Areopagiticum senatum abolet, V. 186, 27; V. 187, 52; V. 579, 4. Quæstu ex bonis publicis incorruptus, V. 579, 42; V. 583, 3. Cimoni repugnat, ne auxilium mittatur Lacedæmoniis, V. 584, 23. Cum triginta navibus ultra Chelidonias provehitur, V. 581, 53. Insidiis opera Aristodici Tanagræi structis clam occiditur, V. 188, 48; M. 979, 48; M. 983, 37; V. 1017, 26.
Ephialtes, orator Atheniensis, Alexandri tempore, aurum a rege Persarum allatum inter oratores Atticenses distribuit, M. 1033, 5; M. 1034, 5. Ab Alexandro tradi postulatur, V. 1022, 31.
Ephialtes, nuntius defectionis Harpali ad Alexandrum, V. 822, 4.
Ephippus, Pœmandri Tanagræi filius, a patre legatus ad Achillem, M. 309, 9.
Ephori, magistratus Spartani primi constituti Theopompo regnante, V. 51, 47; *cfr.* M. 952, 29. Corrupti a Themistocle, V. 145, 13; V. 712, 45; V. 964, 18, *ibid.* 46 *sqq.* (de instituto). Regibus cur non assurgant, M. 265, 33. Sella ephororum, M. 287, 23. Statim ab inito magistratu edicunt, ne quis mystacem alat et ut legibus obtemperent, ne eæ ipsis sint difficiles, M. 663, 34; *cfr.* Fr. 30, 22. Ephori cujusdam Lacedæmonii dictum in Aristagoram Milesium, Ps. 164, 10.
Ephorus, Cumæus, Demophili filius, M. 1022, 28. Isocratis discipulus, M. 1020, 31; *cfr.* M. 1022, 26 Alexandri convictum recusat, M. 1276, 27; V. 1161, 21, *ibid.* 49 (tyrannorum studiosissimus).

Citata, V. 149, 41; V. 165, 13; V. 199, 36; V. 200, 5 (?); V. 250, 26; V. 284, 32; V. 342, 30; V. 528, 27; V. 531, 32; V. 534, 51; V. 538, 31; V. 581, 1, *ibid.* 12; M. 622, 57; M. 980, 52; M. 1042, 35; M. 1058, 47; M. 1096, 14; Ps. 100, 34 (ἐν συντάγματι τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἐπιχωρίῳ); Ps. 103, 47.

Ephyra, nomen antiquum Corinthi, M. 1063, 10.

Epicasta, M. 624, 29.

Epicharmus, poeta, vir antiquus et Pythagoricæ disciplinæ sectator librum ad Antenorem scripsit, V. 77, 45.

Citata, M. 81, 36; M. 117, 17 (*cfr.* M. 412, 2 *et* M. 1176, 23); M. 131, 35 (de morte); M. 208, 32 (punitus ab Hierone, quod indecorum quippiam coram uxore dixerat); M. 617, 39 (*cfr.* V. 125, 31, οὐ φιλάνθρωπος τό γ' ἴσσ' κτλ.). Causam præbuit argumentationis, quam dicunt αὐξόμενον λόγον, M. 676, 13 (*cfr.* V. 11, 48; M. 574, 18; M. 1325, 15).

Epicles, citharœdus Hermionensis, V. 136, 21.

Epicles, Atheniensis, lucubrationes Demostheni exprobrat, M. 1033, 31.

Epicrates, Acharnensis, Themistocli liberos et uxorem ad Admetum Molossorum regem mittit, quamobrem post a Cimone in judicium attractus morte afficitur, V. 148, 26.

Epicrates, lixa Atheniensis, cujus dictum affertur, V. 352, 3.

Epicurei, *citantur*, M. 511, 29 (de providentia, quam fabulæ titulo irrideant, de infinitate, de imaginibus, quas infinitos annorum circulos conficere dicant apparendo passimque oberrando); M. 511, 49 (quæ contra Empedoclem afferant genios introducentem); M. 512, 10 (de Dei immortalitate); M. 528, 10 (physiologia), M. 818, 33; M. 1076, 30 (de sectione corporum); M. 1110, 23 (de ortu animalium); M. 1112, 45 (plantis animam derogant); M. 1333, 6; M. 1334, 9, *ibid.* 40; M. 1336, 12; M. 1346, 19; M. 1349, 24 *sqq.*; M. 1351, 19, *ibid.* 26; M. 1353, 23, *ibid.* 39; M. 1354, 9; M. 1355, 32; M. 1356, 27; M. 1356, 44 *sqq.*; M. 1365, 24; M. 1366, 12; M. 1368, 12; M. 1369, 38; M. 1372, 50; M. 1373, 4, *ibid.* 25; M. 1374, 47; M. 1378, 23 *sqq*; V. 472, 6 (Cineas Epicureorum philosophiam expouit); V. 1193, 11; Fr. 12, 5 (anticipationes afferunt).

Epicurus, Neoclis filius, Atheniensis, Democriti in philosophia sectator, M. 1069, 1. De vitæ ejus annis, M. 512, 1. Magna fratrum erga eum reverentia, M. 590, 41. De morbis ejus, M. 1333, 26. De horto et mulieribus, M. 1342, 26; *cfr.* M. 1343, 7 *sqq.*; M. 1348, 48. M. 1377, 34 (in Asiam mittit, qui Timocrati convicium faciant). M. 1380, 21; V. 1080, 6 (Demetrio Athenas obsidente fabis se suosque alit). Lampsacum navigans mari pene absorptus est, M. 1334, 30. Varia, V. 622, 21; V. 881, 42; V. 1193, 11.

Citata, M. 17, 51 (τὸ Ἐπικούρειον ἀκάτιον); M. 55, 41 (de epistoliis amicorum; *cfr.* M. 1340, 7 *et* M. 1366, 14); M. 161, 4 (*cfr.* M. 1333, 6); M. 451, 21 (de Universi principio); M. 517, 33 (de atomis); M. 564, 43; M. 599, 22; M. 896, 28 (de visis); M. 941, 14; M. 951, 11; M. 1069, 1 (de rerum principiis); M. 1074, 31, *ibid.* 44; M. 1075, 47 (de corporibus); M. 1077, 7 (de vacuo), *ibid.* 21 (de spatio), *ibid.* 43 (de motu); M. 1078, 4 (de ortu et interitu); M. 1079, 20 (de fortuna); M. 1080, 5 (de mundo; *cfr. ibid.* 20, 40; M. 1081, 39); M. 1083, 31 (de stellis); M. 1085, 33 (de sole; *cfr. ibid.* 41, 49); M. 1090, 47 (de nubibus); M. 1094, 23 (de terræ motibus); M. 1096, 47 (de anima; *cfr.* M. 1097, 13, 28; M. 1098, 4); M. 1098, 18 (de sensibus; *cfr. ibid.* 33); M. 1100, 10 (de visu); M. 1100, 33 (de imaginibus in speculis); M. 1101, 44 (de voce); M. 1104. 28 (de affectionibus corporis); M. 1104, 44 (de divinatione); M. 1105, 28, 41 (de semine; *cfr.* M. 1109, 4); M. 1111, 1 (de ratione animalium), M. 1128, 37 (de atomis), M. 1180, 17; M. 1242, 28; M. 1264, 8; M. 1276, 4; M. 1280, 20; M. 1285, 1; M. 1286, 36; M. 1287, 21; M. 1289, 52; M. 1316, 17 (Providentiam tollit); M. 1324, 41 (æqualem corporibus motum tribuit); M. 1331, 32, *ibid.* 38 (finem voluptatis perscribit doloris sublationem); M. 1333, 15; M. 1334, 30, *ibid.* 39 (ἐν τοῖς περὶ Τέλους), *ibid.* 50; M. 1335, 31; M. 1336, 4; M. 1339, 11 *sqq.*; M. 1339, 43 (de musica, ἐν τῷ περὶ Βασιλείας); M. 1341, 47 (litteræ de Metrodoro); M. 1342, 4 *sqq.* (litteræ ad amicos); M. 1342, 32 *sqq.*; M. 1344, 48; M. 1445, 17 *sqq.*; M. 1346, 32 *sqq* (περὶ τῆς Ἡγησιάνακτος τελευτῆς πρὸς Δοσίθεον γράφων τὸν πατέρα καὶ Πύρσαινα τὸν ἀδελφόν); M. 1348, 4, *ibid.* 15 (libri περὶ θεῶν καὶ θειότητος); M. 1352, 24; M. 1353, 46; M. 1354, 6 (primo sequitur Democritum; *cfr.* M. 1356, 1); M. 1357, 20 *sqq.*, *ibid.* 42 *sqq.* (ἐν τῷ Συμποσίῳ; *cfr.* M. 741, 16); M. 1358, 2 *sqq.* (ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν πρὸς Θεόφραστον); M. 1360, 51; M. 1362, 23 *sqq.*; M. 1365, 35; M. 1366, 15 (epistola ad Anaxarchum); M. 1366, 26 *sqq.*; M. 1366, 52 (ad Idomeneum); M. 1367, 12 (δόγμα); M. 1371, 36 (δόγμα); M. 1372, 3 (de Arcesilao); M. 1374, 23; M. 1375, 5 (de Pythale?); M. 1379, 1 (ἐν ταῖς Διαπορίαις), *ibid.* 5 (ad Idomeneum); M. 1380, 27 (versus in Metrodorum, Aristobulum, Charedemum compositi). Male intelligens Homeri sententiam, summum bonum in voluptate posuit, Ps. 145, 30. Fr. 16, 43 (τὸν περὶ θεῶν τῦφον πειρᾶται καταστέλλειν κτλ.). Fr. 33 (ex Homericis exercitationibus V. *ibid.* VI). — Κύριαι δόξαι, M. 44, 33; M. 45, 36, *ibid.* 37 *et deinceps*; M. 118, 11 (*cfr.* M. 515, 11); M. 487, 42. — Symposium, M. 741, 16; M. 791, 9; M. 793, 2 *et deinceps*; — De amore, M. 935, 33; M. 599, 22.

Apophthegmata, M. 118, 9 (βραχεῖα σορῷ τύχη παρεμπίπτει, *cfr.* M. 515, 11); M. 44, 33 (οἱ μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσι, οἱ δὲ χρόνοι μέγεθος οὐκ ἔχουσιν); M. 45, 36 *sqq.*; M. 575, 19 (ὁ τῆς αὐρίου ἥκιστα δεόμενος, ἥδιστα πρόσεισι πρὸς τὴν αὔριον); M. 599, 22 (de amore prolis); M. 1345, 22 (de se ipso); M. 1366, 38 (ad Colotem).

Epicurus, Atheniensis, unus ex accusatoribus Phocionis, interfectus a Phocionis filia, V. 905, 35.

Epicydes, Euphemidæ filius, orator Atheniensis, popularis et disertus, sed venalis, cum crederent fore, ut dux contra Persas crearetur, a Themistocle data pecunia de ambitione retrahitur, V. 136, 52 *sqq.*; *cfr.* M. 221, 40.

Epicydes, Glauci pater, M. 673, 13.

Epicydidas, Spartanus, Agesilaum ephororum jussu domum vocat, V. 720, 11.

Epidamnii; Quæst. Græc., quis sit apud eos κωλήτης, M. 367, 5.

Epidaurus, urbs Argolidis, obsessa a Pericle (ἱερά), V. 205, 12; V. 971, 10. Æsculapii templum, M. 353, 30. Donaria sacra a Sulla diripiuntur, V. 548, 22 *sqq.* Quæst. Græc., qui sint κονίποδες et ἄρτυνοι, M. 359, 35. Periphetes in Epidauri finibus, V. 4, 29. Epidauriorum rex Gorgonophonus pulsus, Ps. 91, 28.

Epigenes, Rhodius, *citatur*, M. 1089, 48; Ps. 77, 34 (*vide versionem*).

Epigethes, Pellenæus, V. 1241, 46.

Epiglottis, quem usum homini præstet, M. 850, 21 *sqq.* *et* 851, 41. Aves ea carent, M. 851, 51.

Epigonus, Colophoniorum tyrannus, a L. Lucullo capitur, V. 589, 20.

Epigrammata, V. 576, 53 *sqq.* (inscripta lapideis Mercurii statuis ad celebrandas Cimonis victorias); M. 1026,

54 (Demosthenis statuæ inscriptum); M. 16, 31 *sqq.*; M. 406, 12 (in Alexandrum); M. 724, 14 (in Alcmanem); M. 730, 43 (in Æschylum); M. 822, 43 (in testam vineam apto tectam); M. 959, 1 (in Simonidem); M. 982, 38 (in Ladam curſorem); M. 1609, 17 (Philisci in Lysiam); M. 1059, 10 (Simonidis in Democritum); M. 1061, 28 *sqq.* (Simonidis in mulieres Corinthiorum); M. 290, 11 (in Thrasybulum Spartanum); M. 298, 6 (in Damatriam Lacænam); M. 298, 11 (Lacænæ, quæ filium necavit); Fr. 42, 29 (in Cleobim et Bitonem). Epigrammatum poesis in statuis, ac deinde in monumentis initium habuit, Ps. 162, 34 *sqq.*

Ἐπιλελῆσθαι, vulgus vocat ἀγνοεῖν, Fr. 12, 15.

Epilycus, Atheniensis, V. 205, 34.

Epimenides, Phæstius, a nonnullis, qui Periandrum excluderunt, in numero Sapientum septimus positus, Solonis familiaritate utitur (*cfr.* M. 187, 20), homo diis carus et rerum divinarum peritus judicatus, quem etiam Baltes Nymphæ filium et novum Curetem vocabant; a Solone accitus Athenas urbem Cylonio piaculo lustrat, multas cæremonias, funerum sacrificia et mores ordinat; dictum ejus de Munychia, V. 100, 50 *sqq.* Urbem relinquens germen ex arce accipit, M. 1001, 16. Cibo abstinet. Deliis lustrationem facit, M. 186, 47 *et* M. 187, 20. Dicunt eum adolescentem obdormivisse et post quinquaginta annos evigilasse jam senem, M. 957, 47. Versus de oraculo Pythico, M. 499, 29; M. 1151, 1.

Epiphi, mensis Ægypticus, M. 455, 7.

Ἐπιφώνησις, quid, Ps. 118, 40.

Epipolæ, pars Syracusarum urbis, V. 294, 46; V. 688, 18; V. 1156, 41; V. 1157, 52.

Epirus, tota in Æmilii militum prædam data et direpta una die, V. 323, 35 *sqq.* Epirotici regni origo, V. 457, 1 *sqq.* In Epirum Pyrrhi ex Italia reditus, V. 477, 14. In Epirum fugit Pompejus, V. 864, 44. In Epirum transmittit Cæsar, V. 865, 49.

Epitades, Spartanus ephorus, V. 950, 48.

Epithetorum copia in Homero, Ps. 108, 23.

Epitimus, Pharsalius, V. 205, 44.

Epitherses, Nicæensis, Tiberii Cæsaris tempore; narratio ejus de Pane mortuo, M. 510, 20.

Epixyes, satrapa superioris Phrygiæ Themistocli insidias parat, V. 151, 53 *sqq.*

Epoda invenit Archilochus, M. 1394, 40.

Eponymus, magistratus Atheniensis, V. 380, 17.

Epona, Fulvii Stelli ex equa filia, colitur ut dea equorum procurationem gerens, M. 384, 34.

Epoptica mysteria, V. 1075, 6, *ibid.* 14.

Equa pro virgine immolatur, V. 345, 38; *vide* equus.

Equester ordo Athenis, V. 105, 10. Equester ordo cum Cicerone reo vestem mutat, V. 1045, 37.

Equestres ludi Romæ, M. 354, 8.

Equitare, in castris Romanis non permissum, V. 759, 32.

Equitatus Achæorum, V. 428, 41; Eumenis, V. 697, 24, *ibid.* 49.

Equus, fluvialis, in Ægyptiorum fabulis, M. 454, 14; *cfr.* M. 1178, 16. Equus Trojanus, V. 136, 17. Equi et asini cur coronarentur Consualibus feriis, M. 340, 43. Equus dexter victor in Equestribus ludis cur Marti immolaretur, M. 354, 8. Equas cur extra fines suos eductas ab equis conscendi vellent Elei, M. 373, 20. Equorum dea Epona, Fulvii Stelli ex equa filia, M. 384, 34. Equus æreus Aruntii Paterculi, M. 388, 4; M. 595, 25. Bulimo corripiuntur caricas aut mala gestantes, M. 845, 30. Equi lycospades, M. 778, 15. Equabus, dum ineuntur, hippothorus accinitur modus, M. 859, 12. Equi senium, M. 959, 36; M. 1001, 48. Equorum setæ cur ad funiculos piscatorios aptiores sint, quam equarum, M. 1120, 25; *cfr.* M. 1195, 29. Tibiis et fistulis deliniuntur, M. 1177, 5; M. 1176, 21. Equo senescenti minores clitellas impone, proverb., Ps. 165, 8. Equum Scythæ, proverb., Ps. 165, 37. Equorum quis modus, proverb., Ps. 169, 46.

Erasistratus, Atheniensis, Pharacis pater, V. 235, 22. Antiphontis oratio de Pavonibus in Erasistratum, M. 1015, 53.

Erasistratus, medicus apud Seleucum et Antiochum, V. 1082, 23; M. 627, 27.

Citata, M. 599, 48; M. 805, 41 (ἀλεξιφαρμάκους θεῶν χεῖρας ὠνόμαζεν); M. 439, 42 (τὸ ὑγρὸν τῆς τροφῆς ὄγκημα, *cfr.* M. 850, 37); M. 850, 16; M. 1097, 24; M. 1107, 8 (cur mulier sæpius concumbens non concipiat); M. 1107, 17 (de geminis et tergeminis); M. 1113, 29 (de febri); M. 1114, 4 (de causis morborum).

Dicta, M. 599, 48 (ἡ φύσις οὐδὲν ἔχει ῥωπικόν); M. 850, 37 (τὸ σιτίον οἷον ὀχήματι τῷ ὑγρῷ χρώμενον).

Erato, Musa, M. 912, 18.

Erato, musicus Atheniensis, persona Quæst. Conv., M. 783, 2, 9; M. 898, 23; M. 908, 4.

Eratosthenes, *citat.*, V. 47, 12; V. 150, 18 (ἐν τοῖς περὶ πλούτου); V. 794, 16; V. 814, 45; V. 1014, 47; V. 1026, 37; M. 378, 46 (ἐν τῇ Ἠριγόνῃ); M. 405, 2; M. 851, 16; M. 959, 20; M. 1032, 10; M. 1077, 31; M. 1088, 22; M. 1201, 10; M. 1281, 26; Fr. 42, 15 (Ἑρμῆς, liber ejus).

Erebinthus herba, Ps. 90, 9

Erchiensis pagus Atticæ, M. 1019, 35.

Erechtheus, Terræ et Vulcani filius, heros Atticus, M. 1028, 7. Sacrarium ejus Athenis, M. 1028, 12. Meropes pater, V. 9, 39. Bellum contra Eumolpum gerens filiam hostiæ in morem mactat, M. 382, 4.

Eres Pamphylius (ex Platone), M. 903, 23.

Eresus, urbs Lesbi, M. 731, 9.

Eretria, Eubœæ urbs, V. 891, 33. De Thesmophoriis, M. 367, 32. Ab Euphorbo et Philagro proditur, M. 617, 30. Bellum contra Chalcidenses, M. 929, 37; V. 140, 50. Eretriensium dona Delphica, M. 490, 22. Themistoclis dictum in Eretrienses, M. 222, 36. Pugna adversus Chalcidenses commissa de Lelanto, Amphidamantem occidunt, Fr. 28, 19.

Ἐργάδεις, tribus Atticæ antiqua, V. 109, 11.

Ergane, dea, M. 118, 16.

Ergiæus, unus de posteris Diomedis, Palladium Argis sufſuratur, M. 372, 29.

Erginus, Syrus, Corinthi habitans cum Diocle fratre, Aratum in capienda arce adjuvat, V. 1233, 29 *sqq.*

Ergoteles, Themistoclem persequitur, V. 149, 6.

Erianthus, Thebanus, V. 527, 24; M. 709, 3.

Ericæ lignum a Bybliis honoratum in fano Isidis, M. 437, 9.

Ericius, tribunus militum sub Sulla, V. 552, 35; V. 552, 41.

Ἠριδανός, *vide* Padus.

Erinaceus, *vide* Echinus.

Erigyius, Alexandri adolescentis socius, a Philippo expulsus, V. 799, 11.

Erinnyes, M. 682, 49; Ps. 87, 30. Cithæron mons Erinnyum spelunca, Ps. 82, 2; Ps. 83, 33.

Eriphylæ mundus ab Aristone Octavo Delphis aufertur, M. 669, 40.

Eris, M. 933, 13.

Ἐρίσκηπτα, ligna dicuntur, quibus arcus cœlestis innititur, M. 807, 31.

Eros, Sullæ libertus, M. 649, 30.

Eros, Ciceronis servus, M. 250, 13.
Eros, Antonii imperatoris servus, V. 1134, 35.
Eros, Cæsaris Augusti procurator in Ægypto, malo navis affixus, M. 252, 10.
Eros, Plutarchi sodalis, M. 563, 22.
Ervus (ὄροβος), cur καθαρτὴρ a Trallianis dicitur, M. 372, 5.
Erymanthus, amnis Arcadiæ in Alpheum influens, M. 387, 2.
Eryngium plantam si una caprarum in os sumit, universum gregem sistit, M. 675, 11; M. 853, 18; M. 949, 12.
Erysichthon, ligneum simulacrum Apollini Delio consecrat, Fr. 20, 12.
Ἐρυθρὰ θάλασσα, *vide* Rubrum mare.
Erythræi, Erythrarum urbis incolæ in Asia, bellum gerunt cum Chiis ob Leuconiam, M. 302, 45; M. 314, 15.
Eryx, Siciliæ oppidum a Pyrrho expugnatur, V. 474, 31; V. 511, 29.
Eryxis, Philoxeni mater, M. 812, 7; M. 1379, 24.
Eryxo, Arcesilai Cyrenæorum regis uxor, quo a Laarcho perempto, hunc insidiis perducit, ut interficiatur; ad Amasim Ægyptiorum regem profecta, factum ei probat, M. 321, 47 *sqq.*
Esquilinus collis, Romæ, V. 546, 22.
Essentiæ (οὐσίας) imago in materia est generatio, M, 456, 1. Essentia et sempiternum quid sit, M. 478, 28 *sqq.*
Eteobutadæ, genus Atheniense, M. 1025, 7.
Eteocles, Lacedæmonius; dictum de Lysandro, V. 530, 15.
Eteocles, ephorus Spartanus; responsum Antipatro datum, M. 290, 27.
Eteocles, persona comœdiæ deperditæ, M. 21, 53.
Etesiæ venti, M. 448, 12, *ibid.* 21; V. 1154, 14.
Ἦθος, M. 537, 51 (de voce). Ethicæ et contemplatricis philosophiæ discrimen, M. 538, 22 *sqq.*
Ethymus, Icetæ tyranni equitatui præfectus, a mercenariis proditus propter convicium Corinthiis ab eo factum, a Timoleonte morte afficitur, V. 301, 36 *sqq.*
Etrusci, a Lydis originem trahunt, M. 342, 14. Ex Thessalia in Lydiam, ex Lydia in Italiam commigrant, unde a Remo, Latinorum tyranno, ejiciuntur, V. 20, 50. Tarquinium regem expulsum recipiunt et magnis cum copiis reducunt; prœlium; nocturna vox et fuga Etruscorum, V. 120, 45 *sqq.* A Gallis ex Italiæ superioris regione, quam a mari Adriatico ad mare Etruscum pertinentem tenuerant, pelluntur, V. 162, 35 *sqq.* Sutrium obsident, V. 174, 21; quam capiunt, sed eodem die a Camillo opprimuntur, V. 176, 18; V. 178, 22. De octo mundi sæculis vaticinium, V. 544, 29. Narratio de Ulysse, M. 33, 25. Summi Pythagoricorum præceptorum observatores, M. 887, 4.
Etruscum mare, V. 162, 41.
Etymocles, Spartanus, Agesilai amicus, V. 727, 42.
Εὖα, triumphus minor, Romanis ovatio dicta, V. 370, 40.
Evagoras, rex Cypri, V. 524, 21; M. 1021, 15.
Evalcus, Lacedæmonius, cæsus a Pyrrho, V. 481, 24 *sqq.*
Evalus, lapis sacer in Lesbo, M. 193, 50.
Evander, Arcas, e Græcia profugus in Latio considet, M. 335, 48. Arcades, qui cum eo erant, Προσήλυτοι dicti, M. 347, 54. Litteras eum docuit Hercules, M. 343, 9, *ibid.* 37. Herculi adhuc inter homines degenti aram posuit, M. 352, 28. Evandri tumulus in Messenia, V. 438, 18.
Evander, Cretensis, apud Perseum regem, V. 319, 47.
Evangelus, famulus Periclis, V. 193, 48.
Evangelus, tactica scripsit, V. 427, 53.
Evanthes, Samius, *cit.* V. 100, 19.
Eubiotus, Peripateticus, M. 1181, 21.
Eubœa, Junonis nutrix, M. 798, 39.
Eubœa, insula, V. 138, 26; V. 196, 28; V. 197, 3; V. 891, 8; V. 1018, 44. Æris venæ in Eubœa, M. 527, 25. Juno in Eubœa educata et a Jove sublata, Fr. 18, 22. In Eubœam, cur traducti Chalcidicenses, Ps. 169, 48 *sqq.*
Eubœenses, Tynnondæ tyrannidem offerunt, V. 102, 30. Pecuniam Themistocli dant, ut Græcos a reditu in Peloponnesum retineat, V. 137, 48. Ab Atheniensibus deficiunt, V. 196, 23. Subiguntur a Pericle, V. 197, 2.
Euboidæ dictum de mulieribus, M. 270, 14.
Eubulidas, dialecticus Milesius, M. 1030, 2.
Eubulus, Spinthari filius, Atheniensis, Anaphlystius, patrocinatur Æschini, M. 1024, 9; M. 589, 42; M. 997, 21; V. 888, 41.
Euchidas, Platæensis, eodem die Plataris Delphos profectus ignem sacrum reportat, et salutatis civibus concidit; versus in sepulcro ejus, V. 395, 53.
Eucles, Atheniensis, nuntium de Marathonia pugna ferens hoc tantum effatus, χαίρετε et χαίρομεν, exspirat, M. 425, 7.
Eucliæ Artemidis templum Platæis, ara et simulacrum in foris; Dianam esse alii contendunt, alii Herculis et Myrtus filiam, V. 396, 8.
Euclidas, Leonidæ regis filius, Cleomenis frater, atque ab hoc regni adscitus socius, V. 965, 52; V. 1008, 35; occisus apud Sellasiam, V. 976, 18, *ibid.* 33 *sqq.*; V. 428, 50.
Euclides, archon Atheniensis, post quem alia litterarum ratio cœpit, V. 380, 46; M. 1018, 59.
Euclides, Laco apud Artoxerxem regem, V. 1207, 46.
Euclides, Socraticus; dictum de fratre irato, M. 560, 46; *cfr.* M. 593, 14.
Euclides, Corinthius, V. 289, 36.
Euclides, Olynthius, Lycurgi oratoris amicus, M. 1026, 27.
Euclides, Atheniensis, Arati adversarius, V. 1247, 13.
Euclides, mathematicus; Dioptrica ejus, M. 1338, 3.
Eucnamus, Amphissensis, heroicis honoribus a Phocensibus ornatus, M. 930, 43.
Euctus, Persei regis quæstor, V. 319, 42; propter objurgationes interficitur a rege, M. 84, 6 *sqq.*
Eudæmon, de nomine, V. 261, 20
Eudæus, Persei regis quæstor, V. 319, 42; M. 84, 6 (Εὔλαιος).
Eudamidas, Archidami filius, Agidis frater, tertius ab Agesilao rex Spartæ, V. 949, 47 *sqq.* Dicta ejus aliaque compluria, M. 270, 17 *sqq.* 1 (de Xenocrate; *cfr.* M. 231, 24 *sqq.*); 2 (de philosopho, solum sapientem bonum imperatorem esse, dictitante; *cfr.* M. 231, 28).
Eudamidas, Archidami filius, prioris nepos, quintus ab Agesilao rex, V. 949, 50.
Eudemus, elephantis præfectus sub Eumene, V. 707, 14.
Eudemus, Cyprius, cujus in mortem Aristoteles dialogum de anima composuit, adjuvat Dionem expeditionem contra Dionysium parantem, V. 1153, 41. *Citatur*, M. 1242, 48 (de Platone).
Eudemus, Pergamenus, testamentum Attali Philometoris Romam affert, V. 990, 53.
Eudidus, frater Lysiæ oratoris, M. 1018, 14.
Eudorus, Academicus, *cit.* M. 1240, 4; M. 1247, 44; M. 1248, 30.
Eudoxus, Cnidius, cœperat cum Archyta machinarum

conficiendarum artem indagare, a Platone hoc agre ferente avertuntur, V. 364, 48; *cfr.* M. 876, 9 *sqq.* In Ægypto Chonuphim Memphitam audiisse fertur, M. 433, 47. Cnidiis leges posuit, M. 1377, 41. Comburi vovit, si ante liceret figuram et magnitudinem formamque solis perdiscere.

Citata, M. 432, 15 (ἐν τῇ δευτέρᾳ τῆς περιόδου, *cfr.* M. 1337, 25); M. 439, 22; M. 444, 2; M. 455, 38; M. 459, 54; M. 460, 45; M. 491, 31 (de astrologia); M. 699, 49; M. 876, 10; M. 1084, 45; M. 1096, 18; M. 1337, 46.

Evemeridas, Cnidius, *cit.* Ps. 88, 17 *sqq.*

Evemerus, Messenius, *cit.* M. 440, 13.

Evemerus, Tegeata, M. 1072, 34.

Evenus, Martis et Steropes filius, Idam, qui Marpessam, ejus filiam, rapuerat, prosecutus in Lycormam fluvium se conjicit et immortalis est factus, M. 388, 12; *cfr.* Ps. 86, 30 *sqq.*

Evenus, poeta, *citat.* M. 60, 22 (τῶν ἡδυσμάτων τὸ πῦρ ἐστι κράτιστον, *cfr.* M. 151, 4; M. 849, 9; M. 1236, 43); M. 601, 38 (ἡ δέος ἡ λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον); M. 1348, 7 (πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ' ἀνιηρὸν ἔχυ).

Evenus, fluvius Ætoliæ, Lycormas quoque dictus, Ps. 86, 27 *sqq.*

Evergetes, de nomine, V. 261, 19.

Euganei, Ps. 77, 50 (*vide versionem*).

Evius, Bacchi nomen, V. 371, 9; M. 475, 7.

Evius, tibicen, apud Alexandrum et Hephæstionem, V. 695, 50; M. 215, 53.

Eulæus, propter objurgationes a Perseo rege victo interficitur, V. 319, 42; M. 84, 6.

Eumæus, Homericus, libertate donatus a Telemacho princeps fit generis Coliadarum, M. 363, 9; M. 858, 4.

Eumelus, in Xenagoræ epigrammate, V. 314, 29.

Eumenes Cardianus. Vita ejus, V. 695 *sqq.*

Familia ejus, V. 695, 19 *sqq.* Avectus a Philippo, V. 695, 23 *sqq.* scriba regius sub Alexandro, imperator etiam cum exercitu in Indiam mittitur, V. 695, 29. Alexander ei in matrimonium dat Barsinam, V. 695, 45. Rixæ cum Hephæstione, offensiones Alexandri; calliditas, qua Alexandri favorem capit, impensis studiose factis in Hephæstionis mortui honores, V. 695, 48 *sqq.*

Instituta post Alexandri mortem provinciarum divisione, Eumeni Cappadocia et Paphlagonia Euxino mari subjecta usque ad Trapezuntem obtingit, V. 696, 48. Hæc quum adhuc Ariarathem regem haberet, constitutum erat, ut Leonnatus et Antigonus Eumenem deducerent, V. 696, 51 *sqq.* Antigonus non obtemperat, Leonnatus in Phrygiam quidem descendit, sed inde in Europam ab Hecatæo et Antipatro vocatus ire statuit, V. 696, 54 *sqq.* Diffidens Leonnato ad Perdiccam profugit, qui in Cappadociam eum deducit, V. 697, 20 *sqq.* Missus e Cilicia Neoptolemum Perdiccæ mansuetum reddit, V. 697, 39. Perdiccas summam ei rerum mandat contra Antipatrum et Craterum in Cappadociam invasurus; Eumenes Neoptolemum proditionem molientem fugat; legatio Antipatri et Crateri, Eumenis responsum, V. 698, 4 *sqq.* In Craterum contra eum ducentem milites immittit ignaros, contra quem pugnent; insomnium ante prœlium, V. 698, 52 *sqq.* Pugna commissa et Craterus occidit et Eumenes ipsius manu Neoptolemum cædit, V. 699, 35 *sqq.* *cfr.* M. 613, 5. Perdicca duobus ante Eumenis victoriam diebus mortuo, Macedones irati Eumenem morte damnant bellumque contra eum gerendum Antigono et Antipatro mandant; Eumenes orante Cleopatra in Phrygiam superiorem recedit regionemque Alcetæ, Polemoni et Decimo ademptam militibus stipendiorum in loco vendit; præsidium prætorianorum militum ei datum, V. 700, 38 *sqq.* Victus ab Antigono in Orcyniis Cappadociæ, proditione intercedente, V. 701, 37 *sqq.* In Antigoni incidens impedimenta ipse clam ad Menandrum impedimentis præfectum mittit, ut quam celerrime recedat, V 701, 48 *sqq.* Plurimis militum dimissis, Noram se confert; colloquium cum Antigono, V. 702, 26 *sqq.* Obsidio Noræ, V. 703, 7 *sqq.* Post Antipatri mortem Antigonus pacem cum Eumene facit, oborta vero de juramenti formula dissensione, Eumenes fugit, V. 703, 45 *sqq.*

Polysperchon et Philippus rex bellum contra Antigonum gerendum ei mandant; caute agendo Antigenis et Teutami Argyraspidum præfectorum invidiam, Macedonum arrogantiam et vilitatem compescit, V. 704, 19 *sqq.* Antigonus magnis cum copiis accedens obtemperantes metu Macedones ei reddit; vincit Antigonum apud Pasitigrim fluvium, V. 705, 17 *sqq.* Antigonus visa lectica Eumenis per ordines ire, copias abducit, V. 705, 31 *sqq.* Decipit Antigonum Macedonibus in Gabena disjectis supervenientem, V. 706, 16 *sqq.* Audita Teutami et Antigenis conjuratione dubius animo aciem instruit, ipse quidem vincit, Peucestæ vero segnitate impedimenta amittit, V. 707, 6 *sqq.* Impedimenta cum Antigonus promiserit se redditurum, si Argyraspides Eumenem dederint, hi dolo vinctum Nicanori tradunt ab Antigono misso; Eumenis verba ad milites; deliberante Antigono de eo plures dies in custodia retinetur; sermo cum Onomarcho custode; tandem interficitur, V. 707, 53 — V. 709, 31.

Eumenes, Attali filius, rex Pergami, cujus mater Apollonis Cyzicena, fratres Attalus, Philetærus, Athenæus, M. 582, 22. Per missos a Perseo rege obruitur lapidibus et mortuus putatur; Attalus frater diademate sibi imposito Stratonicam fratris uxorem ducit, quem reversus Eumenes absque ulla reprehensione amplexus est, M. 593, 19 *sqq.*; *cfr.* M. 220, 18. Romam venit; Catonis in regem dictum, V. 406, 44.

Eumenidum templum, V. 14, 54.

Eumetis, Corinthia, a Cleobulo patre Cleobulina vocata, persona colloquii Septem Sapientum Convivium inscripti, M. 173; M. 176, 30; M. 178, 18; M. 489, 26. Ænigmata ejus, M. 182, 44 *sqq.*

Eumolpidas, Thebanus, M. 694; M. 697, 4.

Eumolpidæ, genus Atheniense, V. 242, 40; V. 251, 13, *ibid.* 44; M. 1027, 28.

Eumolpus, e Thracia Athenas profectus initiat sacris Græcos, M. 733, 33. Bellum contra Erechtheum et Athenienses, M. 382, 4; M. 385, 6; V. 549, 44.

Euneus, Atheniensis, Thesei æqualis, frater Thoantis et Soloentis, cum primore rector et legislator Pythopolis urbis a Theseo factus, V. 14, 8 *sqq.*

Eunomus, Lycurgi avus, vel pater vel frater, V. 47, 31.

Eunomus, Thriasius, senex Demosthenem cohortatur, M. 1029, 39; *cfr.* V. 1013, 11. Isocratis discipulus, M. 1020, 38.

Eunosta, nympha, Eunostum heroem enutrivit, M. 370, 16.

Eunostus; *vide* Quæst. Græc., quis est Eunostus heros Tanagræ et cur lucum ejus intrare mulieribus nefas est, M. 370, 13.

Eunus, fugitivus, qui Servilis per Siciliam belli auctor fuit, captus et Romam perductus ibi phthiriasi obiisse traditur, V. 567, 23.

Euonymia, demus Atticus, M. 1028, 28.

Eupatridæ, a Theseo seorsim discreti juribusque instructi, V. 13, 7.

Euphanes, cui Plutarchus disputationem, An seni sit gerenda respublica, inscriptam dicat, M. 956, 33; *cfr.* M. 959, 32. Atheniensis, Areopagitici consilii præfectus atque Amphictyoneo munere fungens, M. 970, 10.
Euphemidas, Atheniensis, Epicydis pater, V. 136, 53
Euphorbus, et Philagrus, Eretriam produnt, M. 617, 30.
Euphorion, Solonis pater, auctore Didymo, V. 94, 3.
Euphorion, Æschyli poetæ pater, M. 730, 23.
Euphorion, poeta, M. 573, 5; *cit.* M. 823, 9 (de Melicerta).
Euphranor, Sicyonius, exsul, faber machinarum, V. 1226, 43.
Euphranor, pictor Atheniensis, Theseum a se pictum Parrhasii Theseo comparans dixit τὸν μὲν ἐκείνου ῥόδα βεβρωκέναι, τὸν δὲ ἑαυτοῦ κρέα βόεια; pinxit etiam equestre adversus Epaminondam prœlium ad Mantineam, M. 423, 33 *sqq.*; M. 424, 24.
Euphrantides, aruspex Atheniensis, V. 142, 5; V. 386, 44.
Euphrates, flumen, V. 541, 45; V. 603, 13; V. 606, 23, *ibid.* 28, *ibid.* 32; V. 660, 29; V. 758, 23. De Fluviis XX, Ps. 95, 36 *sqq.* (Xarandas primum est vocatus, *ibid.* 42; deinde ab Artaxerxis filio Medus, *ibid.* 37 *sqq.*; postremo Euphratis nomen unde duxerit, *ibid.* 44 *sqq.* Aetites lapis, Ps. 96, 5. Axalla herba, *ibid.* 8. Drimylus mons cum lapide quodam, *ibid.* 13).
Euphrates, filius Aracaudi, Axurtam filium cum matre requiescentem jugulat, se ipsum in fluvium præcipitat ab eo dictum, Ps. 95, 44 *sqq.*
Εὐφρόνη, cur nox dicatur, M. 631, 17 *et* M. 870, 37.
Euphronius, liberorum Antonii imperatoris magister, ad Cæsarem missus, V. 1132, 38.
Euphrosyne, Gratia, M. 951, 16.
Eupolemus, Icetæ tyranni filius, a Timoleonte captus morte afficitur, V. 301, 36.
Eupolia, Archidami regis Spartanorum uxor, mater Agesilai, V. 711, 3
Eupolia, Agesilai regis filia, V. 723, 27.
Eupolis, poeta, *cit.* V. 183, 48 (ἐν τοῖς Δήμοις); M. 198, 4 (ibid.); M. 235, 30 (Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν); M. 628, 1 (ἐν τῷ Μαρικᾷ); V. 583, 15; M. 65, 23; M. 804, 51 *sqq.*; M. 851, 14 (ἐν Κόλαξιν); M. 867, 49 (Δαισκοδίας); M. 951, 29 (οὐ πῦρ οὐδὲ σίδηρος κτλ.); M. 1281, 26.
Euripidis, poetæ tragici, sepulcrum in Macedonia apud Arethusam fulmine ictum, V. 70, 30. Troades tragœdiam spectat Alexander, V. 350, 48. Fama poetæ multis Atheniensium captis in Sicilia salutem fert, canendo versus ejus libertatem et alimenta impetrantibus; narratio de Caunia nave, V. 647, 39 *sqq.* Libri ejus Alexandro in Asiam mittuntur, V. 797, 37. Vituperatur propter λαλιάν, M. 54, 49; M. 56, 5. Archelai hospes, M. 210, 43 (*cfr.* M. 643, 21; M. 469, 27; M. 1340, 2). Agathonem in convivio amplectitur, M. 210, 48 (*cfr.* V. 229, 42; M. 941, 43). De Asia Euripidem cantante post Alexandrum, M. 403, 22. Sapiens, M. 426, 29. Pater ejus non cognovit victorias filii, M. 601, 32. Apud Archelaum vitam fuiit, M. 730, 40. Natalis dies, mortuus est die natali Dionysii senioris, M. 874, 13. Timotheum in proposito confirmat, M. 971, 45. Statua ejus, M. 1025, 53. Aperte profiteri non esse deos non est ausus, metuens Areopagiticum judicium, M. 1072, 41.
Citata :
Hecuba, M. 463, 52; v. 953 — 1022, *cfr.* M. 383, 19.
Orestes, v. 72, M. 551, 13.
— v. 99, M. 551, 15.
— v. 211 *sqq.*, M. 196, 26.
— v. 213, M. 632, 27.
Orestes, v. 232, M. 565, 31.
— v. 251, M. 105, 24.
— v. 258, M. 564, 14 (*cfr.* M. 606, 47; M. 963, 38).
— v. 271, M. 898, 41.
— v. 396, M. 578, 19.
— v. 420, M. 663, 27.
— . 667 *sqq.*, M. 82, 37.
Phœnissæ, M. 427, 9.
— v. 68, M. 586, 32.
— v. 334 *sqq.*, M. 733, 13.
— v. 368, M. 637, 39.
— v. 388 *sqq.*, M. 724, 10 *sqq.* *cfr.* V. 732, 1.
— v. 396 *sqq.*, M. 732, 44.
— v. 402 *sqq.*, M. 732, 52.
— v. 406; V. 1068, 27.
— v. 439, 440, M. 602, 6.
— v. 430 *sqq.*, M. 733, 9.
— v. 472 *sqq.*, M. 75, 3 *sqq.*
— v. 504 *sqq.*, M. 583, 12.
— v. 524 *sqq.*, M. 21, 43; *cfr.* M. 150, 1 *sqq.*
— v. 528, M. 88, 7.
— v. 536 *sqq.*, M. 583, 16.
— v. 537, M. 780, 53.
— v. 549, M. 30, 19.
— v. 555 *sqq.*, M. 138, 36 *sqq.*
— v. 558, M. 124, 10.
— v. 1006, M. 27, 45.
— v. 1688, M. 87, 1.
Medea, M. 427, 10.
— v. 190 *sqq.*, M. 170, 21.
— v. 290 *sqq.*, M. 148, 20 *sqq.* (*cfr.* M. 641, 42 *sqq.*)
— v. 598, M. 30, 17.
— v. 1078, M. 645, 36.
Hippolytus, v. 7 *sqq.*, M. 936, 47.
— v. 102, M. 950, 34.
— v. 195 *sqq.*, M. 934, 45 (*cfr.* M. 1351, 46).
— v. 219 *sqq.*, M. 63, 9 (*cfr.* M. 1174, 14).
— v. 253 *sqq.*, M. 114, 13 *sqq.*
— v. 385, M. 544, 22.
— v. 424, M. 1, 21, 34, 20.
— v. 986 *sqq.*, M. 7, 3.
Alcestis, v. 780 *sqq.*, M. 128, 13 *sqq.*
— v. 1159, M. 70, 1 (*cfr.* M. 602, 26).
Andromache, v. 448, M. 1052, 22.
— v. 930, M. 170, 43.
— v. 1284, M. 70, 1 (*cfr.* M. 602, 26).
Supplices, v. 975 *sqq.*, M. 480, 50.
— v. 1109 *sqq.*, M. 132, 1 *sqq.*
Iphigenia in Aulide, v. 19 *sqq.*, M. 571, 32.
— v. 29, M. 41, 12 (*cfr.* M. 123, 11).
— v. 407, M. 77, 29.
— v. 1218, M. 20, 25.
Iphigenia in Tauride, v. 1, M. 1020, 54.
— v. 253, M. 727, 9
— v. 569, M. 90, 32
Troades, v. 631, M. 131, 20.
— v. 759, M. 196, 48.
— v. 919, M. 33, 48.
Cyclops, v. 332 *sqq.*, M. 528, 48.
Bacchæ, M. 427, 9.
— v 65, M. 926, 31.

— v. 200, M. 923, 43.
— v. 298, M. 526, 4 (*cfr.* M. 873, 4 *soq.*).
— v. 317 *sqq.*, M. 735, 42.
— v. 385, M. 609, 9.
— v. 498, M. 577, 34.
— v. 735, M. 743, 20.
— v. 761, M. 743, 20.
— v. 1170, M. 606, 39.
— v. 1388, M. 70, 1 (*cfr.* M. 602, 26).
Helena, v. 1688; M. 70, 1 (*cfr.* M. 602, 28).
Jon, v. 732; M. 60, 18 (*cfr.* M. 82, 49).
Hercules furens, v. 673—75; M. 300, 34.
— v. 1250, M. 87, 3.
— v. 1261, M. 1, 13.
Electra, M. 427, 10. — v. 428, M 40, 43.
Vocabula Euripidea explicantur : θοάζειν, M. 27, 10.
Perditarum tragœdiarum fragmenta : M. 11, 30 (Protesilai, Fragm. Euripidis et perditorum tragicorum ed. Fr. Wagner, Paris. 1846 *nr.* 650); M. 13, 33 (Dictyis, *nr.* 338); M. 21, 46 (Ixionis, *nr.* 425; *cfr.* M. 23, 5); M. 24, 6 *sqq.* (Archelai, *nr.* 257; *cfr.* M. 1284, 19); M. 24, 9 (*nr.* 894); M. 24, 12 *sqq.* (*nr.* 894); M. 24, 34 (*nr.* 933; *cfr.* M. 523, 53); M. 24, 38 (Bellerophontis, *nr.* 300; *cfr.* M. 1284, 17); M. 27, 12 (Andromedæ, *nr.* 131); M. 29, 34 (*nr.* 929; *cfr.* V. 379, 29); M. 30, 39 (Æoli, *nr.* 19; *cfr.* M. 451, 29; M. 574, 50); M. 33, 44 (Hippolyti; *cfr.* Fragm. ed. Paris., p. 721); M. 40, 39 (Æoli, *nr.* 21); M. 41, 19 (Chrysippi, *nr.* 830; *cfr.* M. 541, 2); M. 42, 1 (*nr.* 934; *cfr.* M. 127, 10); M. 42, 25 *sqq.* (Æoli, *nr.* 21); M. 44, 48 *sqq.* (*nr.* 848); M. 45, 1, (*nr.* 935); M. 45, 24 (Cresphontis, *nr.* 454; *cfr.* M. 745, 12); M. 45, 28 (*nr.* 849; *cfr.* M. 1276, 37; M. 1277, 15); M. 45, 31 (? *cfr* Anonym. tragic. Fragm., *nr.* 123); M. 45, 33 (*cfr.* Anonym. trag. Fragm., *nr.* 124); M. 56, 54 (Telephi, *nr.* 719); M. 75, 45 (Inonis, *nr.* 409); M. 75, 51 *sqq.* (Erechthei, *nr.* 372); M. 83, 31 (*nr.* 937; *cfr.* M. 121, 48); M. 85, 19 (Sthenebœæ, *nr.* 665); M. 86, 13 (*nr.* 1056; *cfr.* M. 105, 33; M. 583, 9; M. 1358, 26); M. 101, 25 (*nr.* 936; *cfr.* V. 785, 27); M. 107, 25 (Cresphontis, *nr.* 459); M. 111, 19 (Hypsipyles, *nr.* 746; *cfr.* M. 804, 4); M. 115, 3 (Pirithoi, *nr.* 591; *cfr.* M. 645, 7; M. 584, 25; M. 933, 42); M. 117, 38 (Æoli, *nr.* 27; *cfr.* M. 1174, 28); M. 122, 39, (*nr.* 938); M. 123, 1 (Sthenebœæ, *nr.* 656); M. 124, 12 (Inonis, *nr.* 422); M. 124, 16 (Inonis, *nr.* 414); M. 126, 26 (Dictyis, *nr.* 334); M. 131, 38 (Cresphontis, *nr.* 451); M. 132, 6 *sqq.* (Cresphontis, *nr.* 455); M. 132, 12 (Incert., *nr.* 1085); M. 132, 36 (Hypsipyles, *nr.* 752; *cfr.* M. 140, 34); M. 134, 29 (Thesei, *nr.* 384); M. 139, 39 (*cfr.* Stob. CVIII, 43, *nr.* 902); M. 139, 42, (*nr.* 939); M. 139, 46 *sqq.* (Melanippæ vinctæ, *nr.* 517); M. 143, 23, (*nr.* 940); M. 150, 52 *sqq.* (*nr.* 982); M. 157, 19, (*nr.* 941); M. 351, 45 (Æoli, *nr.* 23; *cfr.* M. 960, 17; M. 1339, 18); M. 382, 7 (Eurip. Fragm. p. 699); M. 383, 42 (Meleagri, *nr.* 519); M. 416, 6 (Eurysthei, *nr.* 372, v. 29 *sqq.*); M. 463, 52 (*nr.* 942); M. 469, 29 (Archelai, *nr.* 255); M. 476, 27 (ἀνοιστέος ὁ λόγος; *cfr.* M. 524, 2); M. 480, 50; M. 494, 14 (Thyestæ, *nr.* 397); M. 507, 28 (*nr.* 943; *cfr.* M. 1334, 1); M. 525 33 (*nr.* 944); M. 495, 1 (Sthenebœæ, *nr.* 664; *cfr.* M. 753, 23; M. 931, 34); M. 540, 52 (Chrysippi *nr.* 830); M. 543, 5 (inc., *nr.* 850); M. 562, 39 (inc., *nr.* 945; *cfr.* M. 990, 46); M. 563, 33 (Phaethontis, *nr.* 776); M. 566, 16 (Bellerophontis, *nr.* 298); M. 573, 10 (Telephi, *nr.* 695; *cfr.* M. 727, 14); M. 576, 24 (Bellerophontis, *nr.* 305 (M. 582, 31 (inc., *nr.* 916); M. 601, 48 (Archelai, *nr.* 227); M. 602, 46 (Phaethontis, *nr.* 763), M. 607, 41 *sqq.* (*nr.* 845); M. 612, 45 (Inonis, *nr.* 416; *cfr.* M. 732, 12); M. 613, 46 (Inonis, *nr.* 415); M. 629, 42 (Thesei, *nr.* 389; *cfr.* V. 7, 22); M. 637, 5 (inc., *nr.* 946); M. 641, 7 (Bellerophontis, *nr.* 313; *cfr.* M. 986, 21); M. 644, 44 (inc., *nr.* 947); M. 652, 6 (inc., *nr.* 948); M. 658, 37 (Philoctetæ, *nr.* 780); M. 658, 33 (Philoctetæ, *nr.* 779; *cfr.*, *nr.* 952, 25); M. 664, 14 (inc., *nr.* 837); M. 672, 33 *sqq.* (Inonis, *nr.* 403); M. 673, 23 (Alcmæonis, *nr.* 86; *cfr.* M. 680, 30); M. 702, 45 (Autolyci, *nr.* 281, v. 22; *cfr.* M. 981, 1); M. 725, 41 (inc., *nr.* 836; *cfr.* M. 953, 42; M. 1124, 52); M. 730, 30 *sqq.* (Erechthei, *nr.* 353); M. 735, 20 (Phaethontis, *nr.* 774); M. 763; 23 (Antiopæ, *nr.* 202; *cfr.* M. 753, 9); M. 764, 9 (Andromedæ, *nr.* 144); M. 781, 43 (inc., *nr.* 957; *cfr.* M. 1181, 51); M. 808, 15 (Phaethontis, *nr.* 773); M. 809, 36 (inc., *nr.* 951); M. 851, 19 (inc., *nr.* 952); M. 869, 37 (inc., *nr.* 954); M. 913, 17 (Andromedæ, *nr.* 136); M. 916, 20 (Chrysippi, *nr.* 832); M. 922, 34 (inc., *nr.* 954); M. 923, 50 *et* M. 924, 3 (Melanippæ, *nr.* 483); M. 924, 21 (inc., *nr.* 839); M. 924, 44 (Danaes, *nr.* 3186; *cfr.* M. 536, 49; M. 929, 24); M. 938, 43 (inc., *nr.* 921); M. 941, 25 (inc., *nr.* 839); M. 950, 47 (Hippolyti, *nr.* 436); M. 960, 45 (inc., *nr.* 966); M. 965, 6 (Antiopæ, *nr.* 265); M. 979, 22 (inc., *nr.* 955); M. 979, 24 *sqq.* (Hippolyti, *nr.* 442); M. 988, 24 (Erechthei, *nr.* 351); M. 992, 14 (inc., *nr.* 956); M. 1002, 14 *sqq.* (Alexandri, *nr.* 63); M. 1020, 53 *et* M. 1021, 1 (Phryxi, *nr.* 811).
Citata mixta et incertæ sedis, V. 2, 14 (Ἱππόλυτον ἀγνοῦ Πιτθέως παίδευμα); V. 16, 8; V. 16, 17 (Supplices); V. 91, 53 (αἱ σὺν νέοισιν κτλ.); V. 108, 15 (πολλοῖσι πολλὴν δὶς τοσοῖσδε πλείονα); V. 222, 29; V. 234, 49 (laudatio Alcibiadis; *cfr.* V. 1010, 2); V. 229, 42 (πάντων τῶν καλῶν καὶ τὸ μετόπωρον καλόν; *cfr.* M. 210, 48; M. 942, 41); V. 333, 45 (Hippol.); V. 370, 28 (Herculis); V. 486, 30; V. 527, 27 (initium παρόδου ex Electra); V. 541, 15; V. 574, 33 (Herculis); V. 638, 32 (Epitaphium pro Atheniensium exercitu in Sicilia perempto); V. 673, 50 (Baccharum); V. 674, 5 *sqq.* (Baccharum); V. 677, 8 (εἰπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ); V. 799, 20 (Medeæ); V. 828, 26 (Andromachæ); V. 829, 41; V. 936, 16; V. 1141, 15; V. 1068, 27; V. 1087, 37. — M. 122, 1; M. 497, 2; M. 510, 28; M. 526, 4; M. 732, 1, *ibid.* 44; M. 741, 12; M. 743, 20; M. 934, 45; M. 994, 29; M. 1071, 36; M. 1100, 1 *sqq.*; M. 1072, 47; M. 1073, 3; M. 1110, 26; M. 1174, 14; M. 1181, 51; M. 1193, 20; M. 1255, 39; M. 1258, 44; M. 1272, 21; M. 1281, 26; M. 1283, 29; M. 1284, 17, *ibid.* 19; M. 1288, 3; M. 1292, 21; M. 1294, 13; M. 1351, 46; Fr. 45, 22 (Ἥρων· τὸ μαίνεσθαι δ' ἄρ' ἦν ἔρως βροτοῖς); Fr. 47, 32 (Phædræ); Fr. 48, 13; Fr. 73, 27 *sqq.*; Ps. 78, 37 *sqq.* (Hecubæ), *ibid.* 44 (Septem contra Thebas), *ibid.* 30 (Electræ); Ps. 75, 3 *sqq.*; Ps. 146, 23 *sqq.* (Τοῖς πράγμασι γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών, κτλ.) Euripides imitatus Homerum *cit.* Ps. 146, 48 *sqq.* (Γνώμαις γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις, κτλ.).
Dicta, M. 23, 5 (de ipsius tragœdia Ixione; *cfr.* Eurip. Fragm. ed. Wagner, Parisiis 1846, pag. 720); M. 56, 5; M. 941, 43 (de Agathone; *cfr.* V. 229, 42; M. 210, 48); M. 741, 11 (de oblivione); M. 170, 21 (incusat eos, qui lyra ad vini potum utantur); M. 866, 22 (μουσικὴ ἐπὶ τὰ πένθη καὶ τὰς βαρυῤῥοσύνας μεταχωμιστέα); M. 971, 45 (de Timotheo citharœdo); Fr. 42, 11 (τῶν ἀτόπων ἡ λήθη σοφή).
Euripus, M. 365, 40.
Europæi, ab Æaco apud inferos judicantur, M. 145, 18.
Eurotas, Laconicæ fluvius, V. 343, 5. De Fluviis XVII, Ps. 92, 35 *sqq.*; cur Himerus olim dictus, *ibid.* 35

sqq.; Marathon primum nominatus, *ibid.* 40; cur tandem Eurotas, Ps. 92, 41 *sqq.* De lapide Thrasydilo dicto, Ps. 93, 1 *sqq.* De Taygeto monte, *ibid.* 8 *sqq.* De Charisio planta, *ibid.* 14.

Eurotas, Lacedæmoniorum dux, cum ante plenilunium in pugnam duxerit exercitum et amiserit, in fluvium se conjicit ab eo nominatum, Ps. 92, 42 *sqq.*

Euryale, et Stheno, sorores Medusæ, Perseum insequuntur, Ps. 94, 17.

Euryanassa, Tantali uxor, mater Pelopis, M. 385, 39.

Eurybiades, Spartanus, Lacedæmoniorum et aliorum Græcorum contra Persas dux ad Artemisium, a Themistocle Eubœensium pecunia corruptus, V. 137, 29 *sqq.* Salaminem deserere cupiens Themistocli in concilio sociorum obstat; Themistoclis dicta, V. 140, 24 *sqq.*; *cfr.* M. 221, 50; M. 222, 1; V. 385, 54. Fortitudinis præmium a Lacedæmoniis e pugna Salaminensi accipit, V. 144, 10.

Eurycles, antiquitus vocabantur Engastrimythi, M. 505, 16. Eurycles vates in proverbium abit, Ps. 172, 24.

Eurycles, Syracusanus, legem fert de celebranda victoria et de hoc, quod sit statuendum de captivis Atheniensibus, V. 646, 49.

Eurycles, Laco, a Cæsaris partibus in pugna Actiaca, Antonium fugientem insequitur, V. 1129, 28. Accusatus apud Cæsarem, V. 253, 3.

Euryclidas, Spartanus, ex Cleomenis regis sociis in Ægyptum abeuntis, V. 963, 50.

Eurycrates, Spartanus, M. 265, 30.

Eurycratidas, Anaxandridæ filius, Spartanus, dictum ejus, M. 271, 12.

Eurydice, Orphei conjux, M. 931, 9.

Eurydice, Antipatri filia, uxor Ptolemæi, Mileti convenit cum Demetrio Poliorceta, V. 1088, 2.

Eurydice, vidua Opheltæ, Cyrenæ principis, genus ducens ab antiquo Miltiade illo, Athenis ducitur a Demetrio Poliorceta, V. 1068, 13; V. 1092, 19.

Eurydice, et Pollianus, quibus conjugibus sua Plutarchus dicat conjugalia præcepta, M. 163 *sqq.*

Eurydice, Illyrica; epigramma ejus Musis consecratum M. 16, 26 *sqq.*

Eurylochus, Ægeus, miles Alexandri, V. 822, 7.

Eurymedon, Pamphyliæ flumen; Cimonis victoria ad Eurymed., V. 581, 4.

Eurymedon, Atheniensis, auxilia fert Niciæ, V. 640, 45; in navali pugna interfectus, V. 644, 19.

Eurymnus, conatus Castorem calumniari apud Pollucem gravissimam poenam iis dedit, Ps. 163, 20.

Eurypon, rex Spartanorum, Soi filius, qui familiæ nomen Eurypontidis dat, V. 47, 33; V. 48, 1.

Eurypontidæ, altera familia regia Spartæ, nomen ducit ab Euryponte, V. 48, 1; V. 534, 26; V. 538, 36; V. 790, 25.

Euryptolemus, Atheniensis, Megaclis filius, Periclis et Alcibiadis consobrinus, V. 186, 14; V. 250, 31; V. 575, 9; V. 583, 30.

Eurypylus, tragœdiæ persona, M. 556, 14.

Eurysaces, Ajacis Salaminii filius, jus civitatis Atheniensis accepisse et Braurone habitasse fertur, V. 99, 43. Alcibiadis genus ad eum refertur, V. 229, 23.

Eustrophus, Atheniensis, persona dialogi de Ei Delphico, Pythagoricus videtur, M. 469; M. 473, 15; M. 856, 10.

Eurythemiste, uxor Bœoti, Ps. 81, 26.

Eutelidas, se ipsum fascinat, M. 829, 48 *sqq.*; M. 830, 24.

Euterpe, Musa, M. 908, 15; M. 912, 10.

Euterpe, a nonnullis Themistoclis mater nominatur, V. 133, 36.

Euthippus, Anaphlystius, cum ceteris Cimonis amicis, centum numero, interit, V. 585, 7 *sqq.*

Euthycrates, et Lasthenes, Olynthum perdunt, M. 116, 12; M. 617, 27.

Euthydamus, quidam, M. 1181, 24.

Euthydemus, a Socrate ad cœnam ductus, M. 659, 46.

Euthydemus, Atheniensis, imperii collega Niciæ cum Menandro datus; victus navali pugna ab Aristone Corinthio, V. 640, 48; V. 641, 22.

Euthydemus, Suniensis, Plutarchi collega in sacerdotio, M. 799, 1; M. 853, 30.

Euthydemus, Diomiensis, M. 1038, 5.

Euthymenes, Massiliensis, *cit.* M. 1095, 43 (de Nili incremento).

Euthymus, Leucadius, V. 300, 34.

Euthynous, Italus; de morte ejus, M. 130, 32 *sqq.*

Euthynous, Thespiensis, V. 734, 2.

Eutropio, apud Antigonum regem coquorum princeps, M. 12, 50.

Eutychus, nomen hominis asinum agentis, qui Cæsari Octaviano prœlium ad Actium commissuro omini fuit, V. 1128, 21.

Eutyphro, vates Atheniensis, M. 701, 15.

Euxinus Pontus, V. 696, 50; V. 507, 12; V. 515, 46; V. 590, 20; Ps. 91, 6.

Euxippa, et Theano, a nonnullis Scedasi Leuctrensis vocantur filiæ, M. 945, 15.

Euxitheus, orator, Aristotelis amicus, M. 951, 10.

Euxynthetus, M. 937, 1.

Exathres, Darii regis frater, ab Alexandro in amicorum numerum receptus, V. 823, 25.

Execestidas, pater Solonis, secundum vulgarem opinionem, V. 94, 6.

Execrationes, apud Romanos, V. 660, 10.

Ἐξηγητής (ὁ), *cit.* Fr. 13, 31.

Exilio (de) disputatio, M. 723, 23.

Exordiis utentes quid sibi proponant oratores, Ps. 143, 1 *sqq.*

Exoterica colloquia Aristotelis, M. 1364, 6.

F.

Faba, M. 353, 36 (Quæst. Rom., cur castimoniam agentibus usu leguminum est interdictum?). Primitias fabarum Ægyptii Harpocrati offerunt, M. 461, 11; M. 896, 13. Fabis abstine, Pythagoræ præceptum, M. 14, 43. Fabam abominantur Ægyptii, M. 889, 5. Fabis abstinere jubentur, qui divinare per somnum cupiunt, M. 896, 13.

Fabia, Fabii Fabriciani uxor, stuprata a formoso quodam juvene maritum dolo interficit; Fabricianus adultus matrem adulterumque occidit, M. 397, 28 *sqq.*

Fabia, soror Terentiæ Ciceronis uxoris, sacerdos, accusatur a Clodio, V. 916, 15.

Fabii, trecenti simul ab Etruscis occisi, V. 164, 40. Tres ejus generis Clusium legati missi ad Gallos, V. 162, 52. De antiqua forma nominis gentilis, V. 208, 3 *sqq.*

Fabius, gentis hujus princeps, filius Herculis ex Nympha natus; de antiqua forma nominis gentilis, V. 208, 3 *sqq.*

Fabius (Q.) Ambustus, legatus Delphos missus, V. 156, 22. Fecialis inter legatos Romanos ad Gallos Clusium missus contra eos cum Clusinis in prœlium exit, violato fecialium jure, agnitusque Brenno causa fuit Romam ducendi, V. 81, 13; V. 163, 25; a Brenno ad supplicium postulatus quamquam suadentibus Fecialibus, ut dedatur, a populo liberatur et tribunus militum constituitur cum fratribus, V. 163, 43.

Fabius (M.), pontifex maximus, quo tempore Galli in urbem irruunt, V. 166, 48

Fabius Rullus, Maximus dictus, quod divites quosdam ex libertinis in senatum lectos ejecit, V. 746, 8; *cfr.* V. 208, 13; M. 387, 28.

Fabius Fabricianus, Maximi cognatus, diripit Tuxicum, principem Samnitium urbem; necatur a Fabia uxore, M. 387, 28 *sqq.*

Fabius Gurges, Samnites vincit, regem eorum captum Romam mittit, M. 377, 2.

Fabius Maximus Verrucosus Cunctator. Vita ejus, V. 208 *sqq.*

De cognomentis Verrucosi et Oviculæ, V. 208, 13. De pueri natura, exercitationibus adolescentis, viri eloquentia; funebris oratio in funere filii habita, V. 208, 20 *sqq.* Primo consulatu Ligures vincit, paulo post Hannibal in Italiam irrumpit; Fabii consilia de ratione depugnandi hostis, V. 208, 41 *sqq.* Post cladem apud Trasimenum lacum dictator creatur, V. 210, 3 *sqq.* Vota suscipit, V. 210, 42. Institutum ejus bellicum (*cfr.* V. 361, 27, M. 236, 1); Minucius magister equitum ob rationem bellandi convicia ei ingerit, Fabii responsum, V. 211, 4. Hannibalem in montibus ad Casilinum urbem includit, V. 212, 16; *cfr.* V. 228, 21. Variæ res, quæ Fabium invidia aspergunt, quod ab Hannibale elapso victus videatur, quod Hannibal curet, ut ejus agri intacti relinquantur, maxime senatui invisus est propter permutationem captivorum, V. 213, 9 *sqq.*; *cfr.* V. 229, 9. Sacrorum causa Romam revocatus Minucio copias tradit, qui parvo successu arrepto, Fabii invidiam auget, V. 214, 1 *sqq.*; V. 214, 29 *sqq.* Metilii moti sermonibus Romani Minucio imperium cum dictatore æquant, V. 214, 27 *sqq.* Ut malum a Minucio imminens caveat, Fabius clam omnibus ad exercitum abit, exinde copias cum Minucio dividit, V. 215, 11 *sqq.* Minucium circumventum periculo eximit (V. 216, 24 *sqq.*; *cfr.* V. 228, 16; M. 236, 10), eumque rursus imperium reddentem excipit, V. 217, 3 *sqq.* His actis dictatura se abdicat, V. 217, 42. Sermo cum Æmilio Paulo, V. 218, 6. Post pugnam Cannensem omnis spes reliqua in eo ponitur, V. 220, 29 *sqq.* Consul creatur, M. 236, 20. Dux contra Hannibalem pristinis consiliis insistit, insidias structas ab Hannibale scribente sub nomine eorum, qui Metaponti primas obtinebant, fortuna vitat, V. 222, 3 *sqq.* Qua gratia et mansuefudine socios et milites tractaverit, V. 222, 17 *sqq.* Tarentum proditione recuperat, V. 223, 10 *sqq.*; *cfr.* V. 373, 25; V. 402, 29; M. 236, 38. Herculis colossum Tarento in Capitolium transfert, juxta equestrem sibi statuam æream ponit, V. 224, 24. Secundus priore splendidior triumphus; æmulatio M. Livii, V. 224, 31 *sqq.* Narratio de filio consule patrem ex equo descendere jubente; filio illo mortuo, ipse funebrem orationem habet, V. 224, 54 *sqq.* Scipioni Minori trajectum in Africam molienti invidiose resistit, V. 225, 34 *sqq.* Ante finem belli sub discessu Hannibalis ex Italia morbo decedit, V. 227, 11. Funus ejus honorificum, V. 227, 18.

Apophthegmata, M. 236, 1 *sqq.* 1 (τὸν σκώμματα φοβούμενον καὶ λοιδορίας δειλότερον εἶναι τοῦ φεύγοντος, *cfr.* V. 211, 49); 4 (de Lucano milite; V. 222, 40); 5 (Ἀπολείπωμεν Ταραντίνοις τοὺς θεοὺς κεχολωμένους, *cfr.* V. 370, 21); 6 (In M. Livium; *cfr.* V. 224, 52); 7 (De filio consule descendere patrem ex equo jubente; V. 225, 2 *sqq.*).

Fabius Pictor, Maximi cognatus, post pugnam Cannensem Delphos missus, V. 221, 10. Scriptor historiæ, *cit.* V. 21, 45; V. 25, 42; V. 29, 21.

Fabius Maximus, bello Punico cum trecentis mortuus, postquam Hannibali diadema detraxit, M. 377, 18.

Fabius (Q.) Maximus, filius Maximi Cunctatoris, consul patrem ex equo descendere jubet; mors ejus, V. 225, 2 *sqq.*; *cfr.* M. 236, 49.

Fabius Buteo, dictator post cladem Cannensem factus, V. 215, 4.

Fabius Maximus (Æmilianus), Æmilii Pauli filius ex Papiria, adoptatus a Fabii Maximi nepote, V. 307, 31; V. 314, 5.

Fabius Buteo, proprætor Hispaniæ, V. 999, 6.

Fabius, Luculli legatus, victus a Mithridate, V. 615, 31.

Fabius Valens, legionis dux sub Verginio Rufo, V. 1260, 2. Galbæ jussu Fontejum necat, V. 1262, 29. Primus Vitellium imperatorem salutat, V. 1266, 27.

Fabius Fabulus, miles quidam, Galbæ caput ad Othonem defert, V. 1269, 33.

Fabricianus, Fabii Fabriciani filius, matrem interficit et a senatu absolvitur, M. 387, 34.

Fabricius (C.), consul cum Q. Æmilio; apophthegmata, M. 235, 19 *sqq.* 1 (non Epirotæ Romanos, sed Pyrrhus Lavinium vicit; *cfr.* V. 470, 16); 2 (legatus apud Pyrrhum; *cfr.* V. 471, 41); 3 (*cfr.* V. 472, 14 *sqq.*); 4 (medicus Pyrrhum se necaturum per epistolam promittit; *cfr.* V. 472, 33 *sqq.*); 5 (captivos non accipit gratis, sed totidem reddit; *cfr.* V. 472, 50 *sqq.*) Fabricio et Valerio dederunt Romani, ut ipsi et eorum posteri in foro sepelirentur, M. 349, 7. Varia, V. 421, 45; V. 424, 9.

Fabulæ, (*vide* Æsopus): Parturiunt montes, *etc.*, V. 735, 40. De viro ad bellum exeunte et corvis, narrata a Phocione fabula, V. 889, 32 *sqq.* De ovibus canes lupis dedentibus, V. 1022, 33. De bove et camelo, M. 163, 22. De luna a matre tunicalam sibi petente, M. 186, 20. Hesiodi de accipitre et luscinia, M. 187, 36. De certamine diei festum excipientis cum festo, M. 333, 23; *cfr.* V. 144, 46 *sqq.*; M. 394, 16. De vulturibus, M. 1013, 25; M. 571, 43; M. 1033, 15 (de asini umbra).

Fabulosæ Plutarchi narrationes, Fr. 48, 17.

Facere, et Operari pro Mactare usurpatum primitus, M. 890, 5.

Fagi termite admoto viperam si contigeris, sistitur, M. 777, 23.

Falerii, urbs Faliscorum, populi Etrusci; Falisos depugnat Camillus inter bellum Vejense, V. 156, 40; V. 155, 19. Falerios obsidet idem, V. 159, 29. Proditio magistri puerorum, Faliscorum deditio, V. 159, 45 *sqq.* Bellum a Romanis illatum Faliscis ob factum Genucio cuidam tribuno plebis convicium, V. 997, 44. De virginibus Junoni immolatis ad evertendam pestem; Valeria Luperca servata ab aquila; sacra, quæ illius rei in memoriam aguntur, M. 386, 46. Falernum vinum, M. 149, 50. Varia, V. 163, 9; V. 209, 4.

Falisci, populus Etruriæ, *vide* Falerii.

Famæ et Ominis templum, a Furio Camillo locatum, M. 392, 11.

Famedorienses, cur ita dicti, Ps. 166, 29 *sqq.*

Famis campus, loci nomen et proverb., Ps. 166, 17.

Fana, intrantes in quædam aurum foris relinquunt, ferrum omnino in nullum important templum, M. 1000, 17.

Fannia, mulier Minturnensis, cui Marius captus datur custodiendus, V. 510, 15 *sqq.*

Fannius (C.) militans cum Scipione Minore in Africa, *citatur*, V. 985, 15. Adjuvante C. Graccho consul creatur, V. 999, 55; V. 1000, 5; V. 1002, 4.

Farinam cur flamini Diali tangere non liceat, M. 357, 31. Farina plenilunio facilius subigitur, M. 800, 39.

Fasces, quid, V. 40, 2. Cur prætorum fasces colligati ferantur, appensis securibus, M. 349 53.

Fascinatio (καταβασκαίνειν); Quæst. Conv. V, 7, de his qui fascinare dicuntur, M. 827 *sqq.*; M. 920, 10.
Fasti, emendantur, V. 877, 50.
Fatum, M. 26, 44; M. 28, 5 *sqq.*; M. 29, 9; M. 575, 7. De Fato disputatio, M. 686, 34. Placita philosophorum de Fato, M. 1078, 30. De natura Fati, *ibid.* 41. De Fato philosophorum et Homeri sententia, Ps. 132, 46 *sqq.*
Favonius (M.), Catonis Minoris sectator et familiaris, opera ejus ædilis factus, V. 924, 45; V. 932, 33 *sqq.*; *cfr.* V. 1178, 51. Crassi et Pompeji rogationibus repugnat, V. 856, 54 *sqq.* Pompejo in fuga servi munia obit, V. 785, 14, *ibid.* 30 *sqq.* In Pompeji castris, ad decertandum cum Cæsare impellit, V. 777, 7; V. 780, 52; V. 791, 44; V. 863, 49; V. 868, 17. Apud Brutum et Cassium Sardibus, V. 1191, 49 *sqq.*
Favonius ventus, vinum vapidum reddit, M. 796, 8; Ps. 129, 45, 46.
Favorinus, *citatur*, M. 334, 41.
Favorinus, cui Plutarchus disputationem de primo frigido dicat, M. 1157, 39. Persona dialogi, M. 895, 46.
Faunus, rex, Mercurii filius, aggressus Herculem hospitem ab illo trucidatur, M. 387, 44.
Faunus, genius, cujus uxorem Bonam deam dicunt Romani, V. 848, 48 (*cfr. sub voce* Picus). Picus et Faunus genii in Aventinum collem commeant, V. 83, 49.
Faunus, haruspex quidam, M. 331, 24.
Fausta, Sullæ, ex Metella filia, V. 565, 45.
Faustulus, Amulii minister et subulcus, cui gemellos ex Ilia natos tradit exponendos, V. 22, 13. Tollit infantes atque nutrit eos, V. 33, 28 *sqq. cfr.* M. 387, 19. Cæsus cum Remo, V. 27, 5.
Faustus, genius, Saturni et Entoriæ filius, M. 378, 49; *cfr.* Felix.
Faustus, Sullæ ex Metella filius, V. 565, 45; V. 764, 47; V. 768, 20; V. 790, 4; V. 851, 38. Pueri cum Cassio puero contentio; V. 1177, 33 *sqq.* Propter æs alienum bonorum auctionem proscribit, V. 1043, 34; M. 249, 34.
Febris, M. 167, 31; M. 606, 16; M. 1114, 42. Febris ut fiat, M. 1113, 27. Febres quartanæ sanantur lapide, qui Clupeæ piscis in capite invenitur, Ps. 84, 47.
Februa, id est, expiatio, V. 86, 46.
Februarius mensis, quasi lustralis, a februis, id est expiatione; illo mense mortuis parentant et Lupercalia peragunt, V. 86, 44; *cfr.* V. 36, 24; M. 345, 37; M. 330, 47; 336, 7. Romanis priscis mensis ultimus, secundo loco statuitur a Numa, vel plane cum Januario decem mensibus priscis est additus, V. 85, 53 *sqq.*
Februata, dicitur dies sacrorum Lupercalium, V. 36, 22; *cfr.* M. 345, 38.
Feciales, a Numa instituti; nominis interpretatio; munera eorum, V. 80, 47 *sqq.*; *cfr.* V. 163, 47. Fecialium jure violato Gallicam calamitatem Romæ accidisse fama tenet, V. 81, 9. Quæst. Rom. LXII, cur inter Feciales maximus est is, quem Patrem Patratum appellant, V. 344, 17.
Fel, a Junoni sacrificantibus juxta altaria defoditur, Fr. 18, 16.
Felis; Ægyptiorum hoc de animali fabulæ, M. 460, 20 *sqq. et* M. 465, 38. Unguentorum odore ad iusaniam redigitur, M. 171, 32. Felis et gallinæ apologus, M. 594, 13; Fr. 14, 49. Felem Minervæ, proverb., Ps. 167, 25 *sqq.* Feli tuniculam *et* Non decet felem crocota, proverb., quoniam felis, numine Veneris mulier facta, tunicam crocotam induta, incursavit in murem, Ps. 170, 43 *sqq.*
Felix sinus, in quem effluit Pactolus flumen, Ps. 85, 31.
Felix, genius, Saturni et Entoriæ filius, M. 378, 49; *cfr.* Faustus.
Felix, Sullæ cognomentum, V. 565, 39.
Feminæ, cur minime, facillime senes inebrientur, M. 788, 23. Feminæ frigidioresne temperamento, an calidiores viris sint, M. 789, 31. An feminæ semen promittant, M. 1105, 40. Quomodo mares nascantur, quomodo feminæ, M. 1106, 14. De sterilitate feminarum, M. 1108, 1.
Fenestella, *cit.* V. 561, 44; M. 339, 6.
Fenestra, porta; Quæst. Rom. XXXVI, cur Romæ portarum una appellatur Fenestra, juxta quam est Fortunæ, qui vocatur thalamus, M. 337, 4.
Ferentina porta, Romæ; expiationes illic celebratæ, V. 38, 42.
Feretrius Jupiter, *vide* Jupiter.
Feretrum, de vocis origine, V. 31, 50.
Feriæ Latinæ, auctæ, V. 181, 47.
Ferrum, candens marmore induratur, M. 802, 11. Metallorum mutissimum, M. 879, 48. Candens in aquam intingitur, M. 1158, 26. Fibulas ferreas non aqua tingunt sed oleo, M. 1163, 29. Ferrum cur solummodo magnes attrahat, M. 1230, 26.
Ferula, Fr. 42, 6.
Festi dies, quomodo observati a Romanis, M. 333, 34; *cfr.* M. 346, 11. Cur festis diebus mos non esset nubere virginem, nuberent tamen viduæ, M. 356, 39.
Ficus, sacra Atheniensibus, M. 857, 16. Fulmine non tangitur, M. 832, 28; M. 807, 7. Ficui alligatus taurus ferocissimus quiscit, M. 777, 24; *cfr.* M. 848, 24. Ficus Ruminalis, V. 22, 24 *sqq.* Ficus Africæ, V. 420, 42. Ficus Atticæ, M. 205, 48. Ficus folium hieroglyphicis quid significet, M. 446, 33 *sqq.* Fici folia verna cornicis pedem referentia pestem denuntiant, M. 500, 41. Quid sit causæ, quod ficus amarissimi saporis arbor, dulcissimum producat fructum, M. 832, 19 *sqq.* Cur mactatæ carnes de ficu suspensæ mox teneriescant, M. 848, 14 *sqq.*; M. 845, 30; M. 846, 16; M. 853, 34. Ficus appetentes pulmoniaci mortis signum, M. 1124, 10. Ficum petis, proverb., Ps. 170, 3 *sqq.*
Fidenæ, Sabinorum urbs; Fidenates victi a Romulo Romam transferuntur, V. 32, 16 *sqq.* In urbem captam Romulus coloniam deducit, V. 38, 19 *sqq.*; V. 130, 21; V. 163, 8.
Fidentia, urbs, V. 560, 35.
Fides, dea; fanum a Numa conditum, juramentum, V. 84, 26.
Fides, *vide* Cithara.
Figura, quid, Ps. 111, 4 *sqq.* De Figuris versuum, Ps. 174, 39 *sqq.*
Fimbria, Flaccum occidit, V. 549, 12; V. 558, 11. Mithridatem victum Pitanæ obsidet et Lucullum hortatur, ut cum classe se adjuvet, quod ille vero non facit, V. 589, 19 *sqq.*; *cfr.* V. 455, 14; V. 693, 1. Quum apud Thyatira in Lydia Sulla ei castra apposuerit, militum cernens defectionem sibi ipse mortem consciscit, V. 558, 48 *sqq.*; *cfr.* V. 592, 111.
Firmani milites sub Catone Majore duce, V. 410, 31 *sqq.*
Firmus, Ebii Tolicis filius, M. 386, 1.
Firmus, affinis Plutarchi, Quæst. Conv. II, 3, M. 770 *sqq.* (persona dialogi).
Fistula canere illiberale, V. 230, 30. Fistula Gracchi, V. 984, 23.
Flaccus (Valerius), consul, *vide* Valerius.
Flaccus (Hordeonius), *vide* Hordeonius.
Flamines, sacerdotes quidam, etiam majores natu; vocis interpretatio, V. 76, 28 *sqq.* Apex, quem gestare flamines solebant, V. 358, 30. (*Vide etiam* Dialis flamen).
Flaminia via, Romæ, ratio nominis, M. 345, 21.
Flaminica, vocatur Junonis antistita apud Romanos, M. 351, 35.

Flamininus (Titus Quinctius). Vita ejus, V. 440, 38 *sqq.*

Statua ejus; indoles; primum stipendium; agro Tarentino et ipsi denique Tarento recepto præficitur, coloniis Narniam et Consam deducendis constituitur triumvir, V. 440, 38 *sqq.* Præteritis tribunatu plebis, prætura atque ædilitate, statim a populo consul factus, bellum adversus Philippum et Macedones sorte nactus est, V. 441, 17 *sqq.*; *cfr.* M. 238, 12. Consulatum adeptus quam primum cum L. Quinctio fratre legato et cum tribus millibus veteranis in Epirum trajicit, V. 441, 46. Ambitu neglecto et a pastoribus indicato Philippum circumvenit et in fugam vertit, V. 442, 26 *sqq.*; V. 443, 18 *sqq.* Iter per Epirum magna cum modestia et continentia facit, qua re Græcorum animos sibi conciliat, adjecta ipsius humanitate et facilitate, V. 443, 26 *sqq.* Græci Flaminino se adjungunt; Thebanos cum humanitate, tum metu sibi conciliat, Attalo etiam rege adhortante eos, V. 444, 9 *sqq.* Philippo legatos Romam mittente, ablegat quoque Quinctius obtinetque, ut imperium suum prorogetur; proinde in Thessaliam contendit nec procul Scotusa castra Philippo adversa ponit, V. 444, 30 *sqq.* Ad Cynoscephalas Philippum vincit, V. 445, 8 *sqq.*; *cfr.* V. 309, 20; V. 413, 8; V. 434, 33. Epigramma, quod Alcæi elegiis Ætolis faventis opponit, V. 445, 49 *sqq.* Pacem cum Philippo componit, V. 446, 28.

Impetrat a senatu, ut omnes Græciæ urbes præsidio liberentur; Isthmiis deinde celebratis per præconem Græciæ libertatem proclamat, V. 446, 51 *sqq.*; *cfr.* V. 435, 31; M. 238, 20. Quod præconium statim exsequitur, Philippi præsidiis omnibus ex urbibus deductis et cum Antiocho hac de re collocutus; Nemeis Argis celebratis, ludicro ipse præfectus iterum libertatem Græciæ confirmat; clypei argentei ipsiusque scutum cum inscriptione Delphis; aurea Apollini dedicata ab eo corona cum inscriptione, V. 448, 29 *sqq.* Nabidem quum capere possit, pacificationem præfert, seu Philopœmenis offensus honoribus, seu aliam ob causam (*cfr.* V. 435, 29); inter alios honores ab Achivis ei decretos hoc erat ei carissimum, quod mancipia Romana in prœliis contra Hannibalem capta Achæi redempta navigaturo jam ei tradunt, V. 449, 24 *sqq.*; *cfr.* M. 238, 22. Post Antiochi in Græciam trajectum Flamininus legatus M. Acilio additur, qui Græcas urbes a defectione avertat; omnes ei conciliantur, exceptis Ætolis paucisque ab his corruptis, quin et Ætolos ipsos post victoriam partam tutatur, Naupactum a vastatione servat, V. 450, 23; *cfr.* V. 409, 32; V. 548, 45. Chalcidem quoque, cui Acilius propter Antiochi nuptias maxime irascebatur, precibus obtinet, ut integram relinquat; inter alios ei a Chalcidensibus habitos honores sacerdotium memorandum; pæan, quem post rem divinam factam canunt in Titum conscriptum, V. 451, 8 *sqq.*

Variæ narrationes Flaminini mansuetudinem et facetias testantes, V. 451, 38 (*cfr.* Apophthegmata, M. 238, 12 *sqq.*). Censor cum Marcello factus Scipionem Africanum principem senatus legit; inimicitias cum Catone ob Lucium fratrem senatu pulsum suscipit, V. 452, 19 *sqq.*; V. 453, 5 *sqq.*; *cfr.* V. 413, 33 *sqq.* Ætate jam provectior multas in reprehensiones incurrit, maximam offensionem jam antea ex Hannibalis morte ab eo flagitata cepit, V. 453, 36 *sqq.*; V. 454, 29 *sqq.*

Apophthegmata, M. 238, 12 *sqq.*; *cfr.* V. 451, 38 *sqq.*; V. 426, 45 (in Philopœmenem).

Flamininus (Lucius Quinctius), Titi frater ejusque legatus, V. 441, 46. A Catone censore senatu movetur, quod inter convivium in amasii gratiam unum de damnatis interfecerat; postmodo ludis quibusdam multitudo miseratione mota honores ei restituit, V. 452, 19 *sqq. usque ad* V. 453, 35; *cfr.* V. 413, 33 *sqq.*

Flaminius circus, Romæ; ratio nominis, M. 345, 17; V. 617, 39.

Flaminius (C.) Nepos, consul Insubres fundit et triumphat; religionis causa magistratum abjurare cogitur, V. 357, 34 *sqq.* Magister equitum dictus a Minucio dictatore propter soricis occentum abrogatur, V. 358, 35. Homo natura ferox et ob res magnas præter opinionem bene gestas elatus (V. 209, 7), omnibus et consiliis spretis Hannibalem aggressus apud Trasimenum lacum vincitur et ipse occidit, V. 209, 22 *sqq.*

Flavianus, persona Amatorii libri, M. 914. De familia ejus, M. 915, 14.

Flavius Flaccus, senator, Tib. Graccho concionanti renuntiat divites statuisse Tiberium interficere, V. 993, 30.

Flavius, tribunus militum sub Marcello; egregium ejus facinus, V. 374, 16.

Flavius, cum Marullo tribunus plebis, quod qui Cæsarem regem salutaverint, in carcerem abduxerat, magistratus ei abrogatur, V. 879, 5 *sqq.* Legatus M. Bruti occidit ad Philippos, V. 1201, 47.

Flavius Gallus, in exercitu Antonii contra Parthos militantis, V. 1115, 51; V. 1116, 26.

Flavius Sabinus, Vespasiani Imperatoris frater, urbi præfectus ab Othone, V. 1273, 38.

Flora, meretrix, consuetudinem habet cum Pompejo Magno; pictura ejus in templo Castoris, V. 739 3 *sqq.* *cfr.* V. 771, 49.

Florentia, Lucii Troscii filia, vitiata a Calpurnio Romano et ab eo empta, Contruscum parit, M. 384, 10.

Florus, dialogi persona, M. 788, 23.

Fluviorum et montium de nominibus, Ps. 80, 4 *sqq.*

Focus est ara deorum, *etc.*, Fr. 30, 48.

Fodiendi lex Solonis, V. 109, 13 *sqq.*

Fodii, olim dicti, qui post Fabii, V. 208, 8.

Fœneratorum acerbitas Romæ, V. 257, 37 *sqq.*

Foenus levatum a Cæsare, V. 865, 41.

Fœniculo draco aciem obtusam sibi restituit, M. 1192, 14.

Fœtus, in utero an sit animal, M. 1108, 35; quomodo alatur fœtus, M. 1109, 3; *cfr.* M. 600, 10 *et* M. 1288, 11; quid primum in utero absolvatur, M. 1109, 15; cur fœtus, qui septimo mense in lucem editur, vitalis sit, M. 1109, 23.

Fons Midæ, cur antiquitus diceretur Marsyas, fluvius Phrygiæ, Ps. 88, 3 *sqq.*, *ibid.* 19.

Fons, a dracone custodita, Ps. 81, 8.

Fontejus, in Germania necatus a Fabio Valente, Galbæ Imperatoris jussu, V. 1262, 29.

Fontejus Capito, missus in Syriam ab Antonio, Cleopatræ adducendæ causa, V. 111, 50.

Formica, M. 957, 31; M. 1012, 12; M. 1123, 43; M. 1184, 13 *sqq.*; *ibid.* 48; M. 1192, 18.

Fornicalia, festum Romanum, M. 352, 20.

Fors Fortuna (Αὐτοματία), dea, V. 303, 35; M. 656, 32.

Fortitudo, cur generis sit appellatio, quæ unius speciei erat, V. 256, 13.

Fortunam diei, quo vicerat Cimbros, dedicaturum se vovet Catulus, V. 501, 30. Quæst. Rom. LXXIV, cur Parvæ Fortunæ, quam Brevem vocant, fanum Servius Tullius dedicavit; templa Fortunæ Bonæ Spei, Averruncæ, Blandæ, Primigeniæ, Virilis, Convertentis, Bene Sperantis, Virginis, Viscatæ, M. 347, 15. Templa Romæ, Primigeniæ in Capitolio et Obsequentis a Servio Tullio posita (M. 396, 36); Privatæ in Capitolio (*ibid.* 42); Viscosæ (*ibid.* 43); Virginis ad fontem, qui Muscosus dicitur (*ibid.* 46); Versantis in Abescymis (*ibid.* 47); Bonæ spei ara in Longo Angiportu, M. 396, 48.

Masculæ F. sacellum apud aram Veneris Epitalariæ, M. 396, 49. Quæst. Rom. CVI, cur Fortunam Primigeniam Romani venerantur, M. 357, 1. Primus Virilis Fortunæ templum dedicavit Romæ Ancus Marcius rex, M 391, 47; *cfr.* M. 396, 21. Muliebris Fortunæ templum constitutum a matronis in memoriam victoriæ, quam mulieres de Coriolano obtinuerant, V. 277, 25; *cfr.* M. 391, 51 *et* M. 396, 24. Fortunæ thalamus Romæ juxta Fenestram portam, M. 337, 6. Fortunæ fanum trans Tiberim, V. 1183, 49; *cfr.* M. 392, 14 (Fortunæ Fortis fanum in hortis Cæsarianis). Fortunæ pictura, M. 390, 33. De Fortuna Homeri sententiæ, Ps. 133, 16 *sqq.*; *cfr. etiam* Fors Fortuna.

Fortuitæ casuum fanum Syracusis positum a Timoleonte, M. 656, 32.

Fortunatæ insulæ, *vide* Atlanticæ insulæ.

Forum boarium, Romæ, V. 357, 30; M. 350, 14. Græcorum forum Romæ, M. 1191, 13.

Fossa Mariana, V. 493, 46. Fossæ Cluliæ, V. 272 24.

Francis subditi Britanniæ incolæ, Fr. 20, 43.

Fregellæ, Latii oppidum, V. 376, 22. Fregellana conjuratio, V. 997, 28.

Frentani, populus Italicus, V. 469, 26.

Fructuum venditio Solonis legibus prohibita præter oleum, V. 109, 33.

Frumentariæ legis defensione Cicero Pompejo restituit imperium, V. 769, 37.

Fufidius, ex Sullæ asseclis, V. 564, 6. Bæticæ præfectus superatur a Sertorio, V. 684, 52.

Fuga plebis, V. 42, 43.

Fulcinia, C. Marii mater, V. 485, 31.

Fulmine ictum sepulcrum, V. 70, 29. Fulminis expiatio, V. 84, 6 *sqq.* De fulmine afflatis religio, V. 480, 15. Mithridatis infantis cunas fulmen incendit, rursus illo dormiente fulmen in domicilium incidit, M. 755, 31 *sqq.* Fulmine percussa corpora, M. 808, 10 *sqq.* Cur dormientes fulmine non feriantur, M. 808, 39 *sqq.* Fulmen sacrum cur habeatur, M. 834, 3. De fulminibus placita philosophorum, M. 1090, 8 *sqq.*

Fulvia, Ciceronem monet ut sibi a Cethego et Marcio caveat, V. 1036, 19.

Fulvia, primum Clodii tribuni plebis, postea Antonii uxor, V. 1098, 2 *sqq.* Postquam discordias in Italia movit, fugiens Sicyone mortua est, V. 1108, 24, 32, 39.

Fulvia, V. 861, 28 (?).

Fulvius Stellus, ex equa filiam, Eponam dictam, gignit, M. 384, 34.

Fulvius (Cn.), proconsul in Apulia ab Hannibale victus et interfectus, V. 372, 34.

Fulvius (Q.), dictator dictus in secundo bello Punico, V. 373, 6. Consul Capuam recipit, V. 228, 12.

Fulvius, tribunus plebis, V. 441, 21. Consularis vir Tib. Gracchi temporibus, V. 989, 18. Tribunus plebis cum C. Graccho (*cfr.* V. 995, 38), et collega ejus ad divisionem agrorum electus; ingenium et instituta ejus; suspicio de cæde Scipionis minoris, V. 1001, 6 *sqq.*; V. 1002, 40. Consul bellum in Gallia gessit, V. 1003, 50. Postquam Opimio senatusconsultum factum, u. v. n. q. r. d. c., ipse turbam hominum conducit et Aventinum occupat, V. 1003, 33, 49. Suasu C. Gracchi filium minorem in forum cum caduceo mittit, qui consulem et senatum de pace compellat, quo in carcerem conjecto, pugna conseritur, Fulvius fugiens cum filio majore jugulatur, V. 1004, 23 *sqq.* Minor quoque filius post pugnam necatur, V. 1005, 35.

Fulvius, Augusti Cæsaris amicus, propter verba hujus, quæ communicaverat mulieri, illa Liviæ mortem sibi consciscit, M. 614, 40 *sqq.*

Fundanus, Romanus quidam, Plutarchi æqualis, M. 562, 23. Persona disputationis de cohibenda ira, M. 549, 1 *sqq.*

Funebris lex Solonis, V. 101, 5; *cfr.* V. 107, 44, *ibid.* 50. Numæ de funeribus et de luctu leges, V. 80, 28 *sqq.* Funebrium orationum initium, V. 121, 34 *sqq.* Græci profanos habebant, quibus factum fuerat funus tanquam mortuis, M. 326, 48. Cur parentes efferant filii velatis capitibus, filiæ nudis capitibus, sparsisque crinibus, Quæst. Rom. M. 329, 23. Cur quæ ad funera pertinent, in templo Libitinæ vendant, Quæst. Rom., M. 332, 6. De funere Patrocli, M. 774, 2 *sqq.* Funebria certamina Homerus primus monstravit, Ps. 156, 9. In funebribus epulis laudationes solitæ, Ps. 169, 53 *sqq.* (*vide etiam* Sepultura).

Furcifer, Quæst. Rom. LXX, M. 346, 16.

Furiæ, Ps. 87, 40; Ps. 95, 17; Ps. 98, 8.

Furii, de familia, V. 154, 28.

Furius *vide* Camillus.

Furius (L.), tribunus militum cum Camillo, V. 177, 50 *sqq.*; V. 178, 39.

Furius (L.), Camilli filius, V. 176, 11.

Furius, consul cum C. Flaminio, V. 357, 37.

Furius, Varini legatus, victus a Spartaco, V. 654, 19.

Furnius, orator Romanus, V. 1124. 47.

G.

G littera, a Spurio Carbilio ceteris litteris apud Romanos usitatis adjicitur, M. 342, 21.

Gabena, regio Persidis, V. 706, 19.

Gabii, Latii oppidum, M. 394, 7.

Gabina via, apud Romam, V. 172, 15.

Gabinius (Aulus), tribunus militum, sub Sulla, V. 552, 31; V. 553, 29. Asseclarum Pompeji princeps, legem fert de imperio Pompejo decernendo ad bellum contra piratas, V. 753, 18 *sqq.* (*cfr.* V. 752, 14 — V. 753, 18). Lex contra Pisonem, V. 754, 43. A Cæsaris et Pompeji factione consul constituitur, V. 925, 18; *cfr.* V. 768, 40; V. 1045, 6; V. 1046, 5. Expeditio ejus in Syriam, V. 1093, 25. Exercitibus in Italia relictis a Cæsare præficitur cum Antonio, V. 1096, 16, 18.

Gaditanus fretus (Γαδειρατὸς πορθμός), V. 682, 24.

Gæsatæ, gens Gallica, V. 357, 9; V. 358, 46.

Gæsylus, Spartanus, missus Syracusas ab Heraclide, hunc Dioni reconciliat, V. 1168, 28 *sqq.*

Galata, mons in Phocide, prius Acrurius mons dictus, V. 903, 9.

Galatarum mulieres inter lavandum edunt, M. 895, 21; V. 609, 43. Galatis sunt in usu sacrificia hominum, M. 203, 24.

Galatia, V. 505, 19; V. 756, 30; V. 759, 42.

Galaticæ mulæ, M. 634, 9.

Galaxidorus, Thebanorum exsulum unus, qui redierunt cum Pelopida, M. 700, 24; M. 701, 37.

Γαλάξιον τῆς Βοιωτίας, M. 498, 48.

Galba (Serv), inimicus Æmilii Pauli, non esse concedendum ei triumphum in concione contendit, V. 324, 18; V. 325, 21. Accusatur a Catone Majore, V. 412, 2.

Galba, Sullæ legatus, V. 553, 34. Prætorius vir a Cæsaris militibus interficitur (*idem?*), V. 873, 19.

Galba (Sulpicius Servius). Vita ejus, V. 1255 *sqq.*

Status rerum Romanorum post Neronis mortem, V. 1255, 1 *sqq.* Nymphidius Sabinus promissione facta militibus persuadet, ut Galbam imperatorem creent, V. 1255, 44 *sqq.* Galba et opulentissimus et magni nominis ob nobilitatem gentis Serviorum, præterea ad Catulum pertinebat, Liviam quoque Augusti uxorem cognatione tangebat, qua opera dante, consul ex Palatio progressus

erat; præfuerat exercitui in Germania, proconsul Africam gubernaverat; frugalitas ejus, V. 1256, 14 *sqq.*

Missus a Nerone ad regendam Hispaniam gratus hominibus octavum jam annum provinciæ præerat, quum Junius Vindex Galliæ præfectus contra Neronem insurgit, V. 1256, 28 *sqq.* Jam antea ferunt litteras de defectione allatas ad Galbam a Vindice, qui manifestum quidem parans bellum ad eum scribit, hortans, ut imperium suscipiat; deliberatione instituta Galba diem indicat, quo libertates singulatim petentibus sit daturus; in concione imperator salutatus se solum legati senatus populique Romani nomen accipere dicit, V. 1256, 42 *sqq.* Verginium Rufum, qui Vindicem vicerat, per litteras hortatur, ut sibi socium se adjungat, V. 1258, 6. Ab Icelo liberto et a Vinio nuntius affertur Galbæ, Imperatorem se dictum, Neronem mortuum esse, V. 1258, 13 *sqq.* Verginius exercitui persuadet, ut Galbam Imperatorem pronuntient, ipse Flaccum Hordeonium, successorem sibi missum, admittens Galbæ accedenti occurrit, V. 1259, 40 *sqq.* Galbam apud Narbonem missi a senatu Romano legati conveniunt; Neroniana supellectili, quam Nymphidius ei miserat, primum non utitur, mox autem Vinius ei persuadet, ut civilem simplicitatem exuat, V. 1260, 18 *sqq.* Nymphidio Sabino mortuo (V. 1260, 54 — V. 1262, 17), Galba reliquos qui conspiraverint, interfici jubet, in his Cingonium Varronem et Mithridatem Ponticum; porro Clodium Macrum in Africa, in Germania Fontejum necat; ob Petronii vero Turpiliani interfectionem maximas in reprehensiones incurrit, V. 1262, 18 *sqq.* Romam contendenti Galbæ remiges offendunt, qui justi milites facti a Nerone, jus militiæ confirmari sibi volunt; intempestivius urgentibus Galba equitatum immittit et per cadavera, malo omine usus, in urbem intrat, V. 1262, 34 *sqq.* Ad parsimoniam ostentandam aberrans a decoro male audit, præsertim ob inquisitionem institutam in eos scenicos et xysticos, qui dona a Nerone acceperant; contra Vinius senem imbecillum occupans omnia prodige et accipit et vendit, V. 1263, 1 *sqq.* Supplicio Neronianorum, quorum improbos Galba necari jubet, Tigellinus a Vinio, donis datis, eximitur, V. 1263, 24 *sqq.* Unde factum est, ut et quæ juste agerentur, in reprehensiones incurrerent, ut Gallis remissum tributum et civitas donata; milites indignabantur, quod donarium promissum non persolveretur, maxime autem validæ in Germania legiones ad defectionem inclinabant, V. 1264, 3 *sqq.* Similia de legionibus Tigellino subditis audiens Galba sibi metuens de successore adoptando meditatur, V. 1264, 33 *sqq.* Deliberanti T. Vinius M. Othonem commendat, Galba rem differt, V. 1265, 41 *sqq.*

Adhuc cunctantem Germanicorum militum defectio occupat, qui Vitellium Imperatorem declarant, V. 1266, 3 *sqq.* Galba adoptionem jam non differendam esse sentiens, subito nulloque ea de re facto verbo Pisonem accit et deductum in castra successorem designat; omina iniqua, V. 1266, 51 *sqq.* Othonis autem rem ægre ferentis amici seditionem parant; sexto die Galbæ rem divinam in Palatio facienti haruspex magnum indicat periculum; simul Otho domum vocatur, V. 1267, 16 — V. 1268, 8. Postquam de militum defectione Galbæ renuntiatum est (V. 1268, 9 *sqq.*) in forum progreditur, falso rumore increbrante, Othonem in castris cæsum esse; hic milites Othoniani irruentes senem ejusque socios jugulant, V. 1268, 30 — V. 1269, 51. Corporum mortuorum indigna laceratio, V. 1270, 19 *sqq.*

Galepsus, Macedoniæ urbs, V. 320, 1.

Galerita (κόρυθος), Lemniis honorata, M. 465, 21; *vide etiam* Cassita.

Galli, Celtici generis, propter patriæ inopiam alii ad Rhiphæos montes, alii inter Pyrenæos montes atque Alpes emigrasse traduntur; hos proximos, vino gustato, furore compulsos Italiam contendisse dicunt, Arunte Etrusco duce, V. 162, 1 *sqq.* Prima in Italiam facta irruptione regionem, quam Etrusci antea tenebant, ab Adriatico mari ad mare Etruscum pertinentem occupavere, V. 162, 35.

Clusium Etruriæ urbem oppugnant; legati Romani, cum Gallorum regem a pacificatione alienum intellexerint, cum Clusinis simul in aciem contra Gallos exeunt, quorum uno, Fabio Ambusto, agnito, Brennus Clusinis omissis exercitum Romam ducit Fabiumque sibi ad supplicium dedi poscit, V. 162, 48 *sqq.* Pugna ad Aliam fluvium, V. 164, 1 *sqq.*; *cfr.* M. 398, 45 *sqq.* Secundum Aliensem pugnam Romani urbe relicta Capitolium telis et munitionibus firmant, V. 165, 41 *sqq.* Sacerdotes senesque triumphales et consulares sacris induti vestibus, se ipsos pro patria diis devoventes, in foro hostes exspectant, V. 166, 45. Galli urbem occupant, Capitolium custodia cingunt, senes in foro sedentes interficiunt, urbem diripiunt et impetu facto in Capitolium repulsi hanc ob rem irati incendunt urbem, V. 166, 53. Gallorum agmen, quod populandi causa Ardeam petit, noctu opprimitur a Camillo, V. 167, 49. Pontii Cominii vestigiis deprehensis Gallorum promptissimi per mediam noctem Capitolium ascendunt jamque primi in summo erant, quum anseres sacri Romanos somno excient, quorum primus Manlius hostes proturbat, V. 169, 52 *sqq.*; *cfr.* M. 398, 45 *sqq.*; M. 354, 30. Cum Capitolii obsidio septimum jam in mensem produceretur, inter utrosque transactum est, ut Galli acceptis auri pondo mille, statim ex urbe et regione Romana decederent; mala Gallorum fides in ponderando, Brenni insultatio, unde altercatio oborta; Camillus superveniens pactionem rescindit; postero die Galli prœlio acri sunt fusi et plerique trucidati, V. 170, 53 *sqq.*; V. 171, 42 *sqq.* Occupatam habuerant urbem Galli inde ab Idibus Quintilibus ad Idus Februarias, V. 172, 23. Hoc in bello antiquos temporum commentarios Romanos Clodius dicit perilsse, V. 71, 4. Polybii relatio de pace Gallis cum Camillo pacta, M 400, 17.

Altera invasio Gallorum profectorum ab Adriatico mari; ad Anienem fluvium a Camillo confliguntur, V. 179, 47 *sqq.*

Gallicum bellum post primum bellum Punicum; apparatus et sacrificia Romanorum, V. 357, 3 *sqq.* Narratio hujus belli, V. 357, 34 *usque ad* V. 360, 18. Duo Galli in foro Boario defodiuntur, V. 357, 30.

De Gallorum victoria Pyrrhi epigramma, V. 477, 39 *sqq.* Gallorum avaritia, V. 477, 50. Galli inter auctores Servilis belli, V. 653, 31. Galli deficiunt a Cæsare, V. 858, 18 *sqq.* Cæsi, *ibid.* 39 *sqq.* Altera defectio, *ibid.* 45 *sqq.*

Galli sacerdotes Matris deorum, Ps. 89, 26. Gallos in Magnæ Matris sacris delinquentes flagello nodoso puniunt, M. 1378, 51.

Galliæ, quæ Pado adjacet, Sertorius quæstor, V. 679, 44. Gallia utraque Cæsari decreta, V. 768, 36; *cfr.* V. 851, 51. Galliæ Cisalpinæ M. Brutus præfectus, V. 1176, 19. Gallia Celtica, Ps. 84, 32.

Gallina, postquam ovum edidit, festuca adhibita sese lustrat, M. 853, 15. Gallinæ et felis apologus, M. 594, 13; M. 599, 4. Gallina priusne fuerit an ovum, M. 770, 14.

Gallus ab Ægyptiis Anubi immolatur, M. 459, 16; M. 1212, 30. Cur super Apollinis manu depingeretur, M. 488, 30. Leonis adversum gallum odium, M. 650, 5; M. 1201, 23. Galli sub auroram coire solent, M. 791,

49. Gallus si gallum conscendat, vivus comburitur ex auspicum præcepto, M. 1212, 30. Gallus gallinaceus adspici non potest a Berii ex fratre nepote, Fr. 12, 23; Fr. 14, 49.

Gallus (Cornelius), cum Proculejo mittitur a Cæsare, qui Cleopatram vivam capiant, V. 1135, 47.

Gamelion mensis, M. 1035, 44. Illo mense aguntur Lenæa, Fr. 26, 19.

Gandaritæ, populus Indiæ, V. 834, 51; M. 401, 35 (Gandridæ?).

Ganges, Indiæ fluvius, V. 834, 45; V. 835, 4. De fluviis et montibus IV, Ps. 83, 1 *sqq*. (Unde ita sit dictus, *ibid*. De herba, qua tigridum latibula circumlinunt, *ibid*. 9 *sqq*. De monte Anatole adjacente, *ibid*. 15 *sqq*.).

Ganges, filius Indi et Calauriæ, cum matre concumbit per inscitiam, re reperta se ipsum conjicit in fluvium Chiliarum, qui ab eo Gangis nomen assumpsit, Fr. 83, 1 *sqq*.

Ganyctoris Naupactii filii, Hesiodum interficiunt, M. 1186, 42 *sqq*. *cfr*. M. 192, 33 *sqq*.; M. 1204, 51.

Ganymedes, pater Ballenæi; Ballenæum festum in ejus honorem institutum, Ps. 89, 39 *sqq*.

Garætium, castellum apud Massylos, M. 383, 7.

Garaunus, Rhoxanis satrapa, solus ex omnibus Persis trecentesimum annum attigit, et magnifice sepultus est in monte ab eo nominato, Ps. 99, 30 *sqq*.

Garaunus, mons Tigridi fluvio adjacens, a priore nomen duxit, cum antea Mausorus diceretur, Ps. 99, 30 *sqq*.

Gargarus, mons Troadis, cur Ide postea sit nominatus, Ps. 90, 14.

Gargettus, vicus Atticæ, V. 6, 33.

Garnatho (Argantho?), Ægyptii regina, mater Chrysochoæ vel Nili, Ps. 91, 45 *sqq*.

Garrulitate (de) disputatio, M. 607, 34.

Gaugamela, Assyriæ urbs; vocis interpretatio, V. 814, 48. Pugna ad Gaugamela, V. 816, 26 *sqq*.

Gaza, maxima Syriæ urbs, V. 417, 49; V. 810, 11; M. 401, 30. Victoria Ptolemæi de Demetrio Poliorceta, V. 1063, 45.

Γεδόντες, tribus Attica, V. 109, 11.

Gedrosia, Persiæ provincia, V. 837, 40; V. 838, 8; M. 403, 25; M. 1149, 53.

Gegania, una ex primis Vestalibus a Numa constitutis, V. 79, 16.

Gegasius, a quo genus ducit Porus rex Indiæ, Ps. 80, 41.

Gela, Siciliæ urbs, V. 578, 13; M. 730, 44. Post bellum Atticum a Carthaginiensibus eversa, Timoleontis auguriis incolis instauratur, V. 302, 48; V. 1156, 14.

Gelæ, populus ad Caucasum habitans, V. 761, 5.

Gelanor, rex Argivorum a Danao ejectus, V. 483, 2.

Gellianus, Nymphidii præfecti aulæ sub Nerone amicus, V 1259, 38; V. 1260, 54.

Gellius (L.) Puplicola, dux in bello Spartacio, V. 909, 48; V. 910, 3. Consul Germanos, qui a Spartaciis se divulserant, delet, V. 654, 39. Censore illo Pompejus equum adducit, V. 751, 19; *cfr*. M. 247, 34. Ciceronis in eum dictum, V. 1042, 31.

Gellius (M.), quidam; Ciceronis in eum dictum, V. 1043, 30.

Gelo Dinomenis filius, Syracusanorum tyrannus, aqua intercute vexatur, M. 492, 2; V. 1145, 23 *sqq*. Quomodo sit usus tyrannide, M. 667, 35. Victoria ad Himeram; conditio pacis Carthaginiensibus imposita, M. 208, 5; *cfr*. M. 667, 42. Frumentum dono Romam mittit, V. 264, 6. Statua ejus; victoria ad Himeram, V. 296, 28. Apophthegmata, M. 208, 5 *sqq*.

Gelo, Epirota, V. 459, 41 *sqq*.

Geloi, Gelæ urbis incolæ, V. 1156, 14.

Gemini et tergemini, quomodo nascantur, M. 1107, 11.

Geminius, Terracinensis, Marii inimicus, V. 508, 17, V. 510, 3.

Geminius, ex Pompeji Magni familiaribus, V. 739, 8. Missus a Pompejo Brutum, M. Bruti patrem, interficit, V. 747, 45.

Geminius, Antonii imperatoris amicus, a populo Romano mittitur ad Antonium; mox Cleopatram metuens, Romam redit, V. 1124, 54 *sqq*.

Generatum (τὸ γινόμενον), simulacrum est Eutis, M. 456, 1.

Generis commutatio, Ps. 114, 10 *sqq*.

Γενέθλιος ἡμέρα, de voce, Fr. 9, 20.

Γένεσις, de voce, Fr. 9, 18.

Genii, qui sint, variorum opiniones, M. 441, 29 *sqq*. Medium inter deos et homines genus, M. 505, 31. Luna geniorum simulacrum, M. 507, 30. Genii sacra deorum obeunt alii et orgia, alii circumeunt vindices scelerum, M. 508, 1 *sqq*. De malignis geniis, *ibid*. 13 *sqq*. An mortales sint, M. 510, 8. Geniis, qui oraculis præfecti sunt, diffugientibus, oracula intereunt, M. 509, 33 *sqq*. Geniorum insulæ circa Britanniam, M. 511, 1 *sqq*. De nominibus, M. 513, 15; M. 531, 1; M. 692, 6. Genius hominum, quid sit, M. 714, 41. Genii lunares, M. 1156, 1 *sqq*. Genius sacer, M. 1156, 1 *sqq*. De geniis placita philosophorum, M. 1074, 37. Genius quidam eorum, qui cum Musis choros ducunt, Critheidem comprimit, quæ Homerum parit, Ps. 101, 10 *sqq*.

Genio (de) Socratis, M. 694, 20 *sqq*.

Genitivus in σος pro ους, Ps. 106, 24; in σων pro ων, *ibid*. 25 *et* 28.

Genthius, Illyriorum rex, V. 310, 20. Promissis trecentis talentis ad societatem belli a Perseo pellicitus, legatos Romanos in vincula conjicit; postea a Perseo deceptus et neglectus a L. Anicio cum libris et uxore capitur, V. 312, 25 *sqq*.

Genucius, tribunus plebis, V. 997, 44.

Geometrica, M. 877, 29 *sqq*.; V. 364, 40 *sqq*. (de Archimedis machinis; *cfr*. M. 960, 30). Geometriæ studium Apollo Græcis oraculo commendat, M. 669, 32. Qua ratione dixerit Plato deum semper geometriam tractare, M. 875, 24 *sqq*.

Geomori, ordo Atheniensis a Theseo constitutus, V, 13, 7.

Geomori, optimatium factio apud Samios, post Damotelem tyrannum necatum rempublicam in potestate habent, mox trucidantur, M. 374, 7.

Gephyræi, M. 1048, 42 (ex Herodoto).

Geradas, unus ex antiquissimis Spartanorum; dictum ejus de adulterio, V. 58, 38; *cfr*. M. 280, 46.

Geradas, Spartanus, Platæis cæsus, V. 347, 52.

Geradatas Spartanus, *vide* Geradas.

Geræstus, promontorium et portus in Eubœa, V. 714, 10.

Gerania, mons inter Corinthum et Megaricam, V. 1241, 25; V. 970, 41.

Γέρας, de voce, M. 964, 47.

Gergethus, Asiæ urbs, V. 895, 3.

Germani, V. 490, 34; sub Ariovisto rege victi a Cæsare; mulieres sacræ, V. 855, 1 *sqq*; M. 842, 1.

Germania, vastatur a Cæsare, V. 857, 6 *sqq*., *ibid*. 37 *sqq*.

Germanicus, Drusi filius, Antonia natus, V. 1139, 50. Galli gallinacei neque vocem neque aspectum ferebat, M. 649, 39.

Germanicus, Neronis cognomen, V. 1140, 1.

Γέροντες, de voce, M. 789, 8. Γερουσία Spartæ, V. 712, 46.

Geryon (*vel* Geryones), crura multa et manus et oculos habebat, V. 1000, 8. Boves ejus, M. 330, 24; M. 387, 44.

Getæ, M. 672, 9; V. 1127, 28.
Getania, Servii Tullii regis uxor, M. 397, 22.
Gidica, Comminii Superi Laurentini uxor, de qua narrantur eadem ac de Phædra Thesei uxore, M. 386, 25.
Gigantes, V. 315, 31; M. 203, 43; M. 892, 32. Gigantomachia, pictura, Athenis, V. 1125, 40; Ps. 84, 15; Ps. 95, 26.
Gigis, famula Parysatidis veneficium in Statiram administrasse fertur, V. 1216, 25. Supplicio veneficorum afficitur, V. 1216, 49 *sqq.*
Gisco, Carthaginiensium dux, ab Iceta et Mamerco tyrannis in Siciliam arcessitus, V. 300, 26; V. 302, 14.
Gisco, unus ex Hannibalis comitibus, V. 218, 42.
Glabrio (M. Acilius), *vide* Acilius.
Glauce, fidicina, M. 484, 23; adamatur ab ariete, M. 1190, 39.
Glaucia, Scamandri filia, gravida facta a Deimacho, ejus post mortem ad Herculem confugit, et Eleoni in Bœotia tradita Scamandrum filium enixa est, qui de matris nomine (M. 370, 48 *sqq.*) Glauciam amnem apud Eleonem appellavit, M. 371, 6.
Glaucias, rex Illyriorum, Pyrrhum puerum supplicem recipit et postmodo in regnum reducit V. 458, 15 *sqq.*, *ibid.* 49.
Glaucias et Saturninus, asseclæ Marii (*cfr.* V. 503, 21), Metellum urbe expellunt, V. 568, 35.
Glaucias, Quæst. Conviv. lib. I, 10, persona dialogi, M. 760 *sqq.*; orator, M. 761, 30; Eleusinus, M. 769, 17.
Glaucippus, Atheniensis, Dionysii filius, pater Hyperidis oratoris, M. 1033, 44.
Glaucippus, Hyperidis oratoris filius et ipse orator, M. 1033. 46. Oratio in Phocionem, V. 887, 2.
Glauco, Atheniensis, cum viginti navibus auxilium fert Corcyræis adversus Corinthios, M. 1016, 48.
Glauco, Platonis philosophi frater, M. 587, 39.
Glauco (L.), patricius in pugna Metelli contra Asdrubalem utramque amittit manum, M. 375, 43.
Glaucothea, Atrometi uxor, mater Æschinis oratoris, M. 1023. 35.
Glaucus, Homericus, Corintho oriundus, V. 1143, 3.
Glaucus, Hephæstionis medicus, ob negligentiam ab Alexandro supplicio affectus, V. 840, 39, *ibid.* 46.
Glaucus, medicus apud Antonium imperatorem, V. 1125, 20.
Glaucus, Atheniensis, M. 1027, 29.
Glaucus, Polymedis filius, Atheniensis, 891, 46.
Glaucus, Epicydis filius, M. 673, 13.
Glaucus, medicus, dialogi de tuenda sanitate persona, M. 146, 1.
Glaucus, Italus (Rheginus, M. 1015, 51), *citatur*, M. 1384, 45 (ἐν συγγράμματί τινι περὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν τε καὶ μουσικῶν); M. 1386, 8 (ἀναγραφὴ ἡ ὑπὲρ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν); M. 1387, 3, *ibid.* 15.
Glaucus, Samius, faber, qui primus ferri glutinationem invenit, unde proverb., Non Glauci ars, Ps. 172, 36 *sqq.*
Glaucus, Leptine natus (ex Archilocho), Ps. 79, 40.
Glyco, Atheniensis, Periclis æqualis, V. 202, 40.
Glyco, Peripateticus, Trojade oriundus, M. 731, 9.
Gnathænium, sartrix quædam, Persei regis mater fertur, V. 309, 49; *cfr.* V. 1254, 8; M. 928, 26.
Gnatho, Siculus, obsoniorum cupidissimus, M. 862, 38; M. 1379, 25.
Gnome, quid, Ps. 145, 50 *sqq.* Exempla ex Homero, Ps. 146, 3.
Gnomones, Syenæ constituti, umbra carent circa solstitium æstivum, M. 501, 8.
Gobii, pisces, M. 1196, 31.
Gobryas, Persa, M. 762, 29 (ex Xenophontis Cyropædia); *cfr.* V. 581, 3. Cum mago colluctans adstantem Darium per utrumque exigere mucronem jubet, M. 61, 23.
Gomphi, Thessalicum oppidum, V. 868, 28.
Gonatas, cognomentum Antigoni, V. 309, 6.
Gongylus, Corinthius, Syracusanis adventum Gylippi indicat, V. 639, 43; interfectus, V. 640, 20.
Gordium, Phrygiæ urbs, Midæ quondam domicilium; nodus Gordius, V. 804, 19 *sqq.*
Gordius, Ariobarzanem Armeniæ regem expulerat, profligatur a Sulla, V. 541, 44.
Gordyæi montes, in confinibus Armeniæ et Mesopotamiæ, V. 815, 9.
Gordyene, regio Armeniæ, V. 603, 18; V. 607, 38, 54; V. 611, 25 *sqq.*; V. 612, 7; V. 761, 15.
Gorgias, Periandri tyranni frater, M. 190, 17.
Gorgias, Leontinus, Olympiæ orationem recitat, qua concordiam Græcis mandat, M. 171, 21. Isocrates eum audit, M. 1019, 46. E Græcia in Italiam revertitur, M. 704, 21. Effictus in monumento Isocratis, M. 1021, 45; V; 1041, 38 *sqq.* (Ciceronis de eo epistolæ). De vitæ ejus annis, M. 512, 2. M. 6, 44 (Socratem de Persarum rege interrogat).
Citata, V. 579, 16; M. 300, 19; Fr. 31, 38 (τὸ μὲν εἶναι ἀφανὲς μὴ τυχὸν τοῦ δοκεῖν· τὸ δὲ δοκεῖν ἀσθενὲς μὴ τυχὸν τοῦ εἶναι).
Apophthegmata, M. 17, 46 (τραγῳδία ἐστὶν ἀπάτη, *cfr.* M. 426, 20); M. 77, 25 (ὁ φίλος αὐτῷ ἀξιώσει τὰ δίκαια τὸν φίλον ὑπουργεῖν); M. 300, 19 (μὴ τὸ εἶδος, ἀλλὰ τὴν δόξαν εἶναι πολλοῖς γνώριμον τῆς γυναικός); M. 887, 20 (οὐ καλὰ ταῦτα, Φιλομήλα); M. 872, 28 (Æschyli tragœdiam, Septem contra Thebas, Martis plenam esse).
Gorgias, unus ex Eumenis ducibus, V. 760, 8.
Gorgias, archon Atheniensis, M. 1032, 39.
Gorgias, persona colloquii, Septem Sapientum Convivium, inscripti, M. 173.
Gorgidas, Thebanus, Pelopidæ et Epaminondæ socius, V. 339, 31, *ibid.* 46. Bœotarchus cum Pelopida, V. 340, 33. Cohortem sacram composuit, V. 343, 12; V. 344, 9; *cfr.* M. 694; M. 695, 54; M. 698, 29.
Gorgo, Gorgonis os, V. 139, 51.
Gorgo, Cretensis, caput exserens ut amatorem suum efferri videat, in lapidem est conversa, M. 937, 4.
Gorgo, Leonidæ uxor, sapientia celebris, M. 173, 17. Dictum, V. 57, 17 (μόναι γὰρ ἡμεῖς ἄνδρας τίκτομεν, *cfr.* M. 270, 6).
Gorgo, Cleomenis regis filia; apophthegmata ejus, M. 297, 18 *sqq.*
Gorgoleon, Spartanorum dux apud Tegyras, V. 342, 33.
Gorgonophonus, Epidauriorum rex, Mycenas civitatem condit, Ps. 94, 27 *sqq.*
Gorgus, Ceus, colonos Gelam deducit, V. 302, 51.
Gorpieus, mensis nomen, V. 10, 30.
Gortyne, Cretæ urbs, V. 433, 44; V. 478, 50.
Gracchus (Tib. Sempronius), pater, duos consulatus et censuram egit, V. 983, 9. Scipione Majore mortuo maxime dignus habetur, qui Corneliam filiam ejus ducat, V. 983, 12; V. 985, 4. Bellum adversus Hispanos gessit, V. 985, 40. De morte ejus, V. 983, 15. Religionis causa Scipionem Nasicam et Marcium consules designatos, ut revocet senatus, instituit, V. 358, 7 *sqq.*
Gracchus (Tib.) Junior, Tiberii Gracchi filius, summo studio educatus cum fratre et sorore a Cornelia matre, V. 983, 34; V. 1006, 33. Comparatis utriusque ingeniis eadem fortitudo in bello, adversus subditos justitia, in magistratu obeundo diligentia, a voluptatibus abstinentia apparet; Tiberius novem annis major natus in

dicendo placidior, in victu frugalior, moribus mansuetior, Cajus contra vehementior, delicatior et asperior erat, V. 983, 39 — V. 984, 40; V. 1006, 41. Ut primum ex ephebis excessit, in augurum collegium cooptatur, V. 984, 41. Claudiam uxorem ducit, patre offerente, V. 984, 44. Cum Scipione Minore militans in Africa, in eodemque degens tabernaculo, statim inter juvenes primam modestiæ et fortitudinis laudem meruit, V. 985, 8 *sqq.*; V. 1007, 51. Quæstor C. Mancino adversus Numantinos sorte datus, exercitum interclusum ab hostibus fœdere icto servat, V. 985, 20 *sqq.* Tabulas, quibus quæsturæ suæ rationes inscripserat, a Numantiuis repetit, V. 985, 48 *sqq.* *cfr.* V. 1007, 52. Inde magnam gratiam est nactus, ita ut Romani facti turpitudinem iniquius ferentes, Mancino soli imputarent eumque hostibus dederent, ceteris omnibus ob Gracchum ignoscerent, V. 986, 18 *sqq.*

Exponitur, quomodo factum sit, ut Tib. Gracchi temporibus pauperes agris exclusi, totaque Italia barbaricis ergastulis repleta fuerit, V. 986, 49 *sqq.* Variæ feruntur causæ, quæ Tib. Gracchum ad hujus mali correctionem incitaverint, simulac tribunus plebis sit creatus, V. 987, 18 *sqq.* Consilio Crassi pontificis maximi, Mucii Scævolæ jurisconsulti, Claudii soceri sui usus primum legem agrariam fert lenissimam, qua jubet eos, qui agros contra leges habebant, accepto pretio cedere bonis injustis possessis et admittere opis indigentis cives; hac lege populus contentus est, divites calumniæ ei inferunt, V. 987, 45 *sqq.* Citatur locus ex oratione quadam ejus, ubi Romanorum plebejorum paupertatem exprimit, V. 988, 10 *sqq.* Vim ejus oratoriam reformidantes adversarii Tib. Gracchо M. Octavium collegam opponunt, V. 988, 26. Certamina quotidiana cum Octavio, V. 988, 42.

Octavio, qui multum agri publici possidebat, promittit se ei agrorum pretium a suo persoluturum, modo a certamine desistat, Octavio recusante, edicto justitium impetrat, dum lex perferatur privatoque suo sigillo Saturni ædem clausam munit, V. 988, 50 *sqq.* Quum dies venisset legi perferendæ dictus, sitellæ a divitibus raptæ sunt, quumque Gracchi factio vim adhibere posset, Tiberius Manlio et Fulvio orantibus rem senatui permittit, V. 989, 13 *sqq.* Quum in senatu nihil peractum sit, legem fert, qua tribunatus Octavio abrogatur, V. 989, 24 *sqq.* Exinde populus legem jubet et ad discernendos dividendosque agros triumviri delecti sunt Tib. ipse Gracchus, App. Claudius, socer ejus, et Cajus frater; tribunum plebis in Octavii locum Mucium quendam clientem suum sufficit; ceterum P. Scipio Nasica senatui auctor fit decretorum, quibus Tiberio tabernaculum ex publico pro more poscenti abnegatur et in singulos dies noveni tantum oboli sumptuum nomine decernuntur, V. 990, 20 *sqq.* Morte cujusdam Tiberii amici vulgus magis etiam accenditur, suspicans veneficio eum exstinctum, V. 990, 37.

Postquam Attalo Philometore defuncto Eudemus Pergamenus testamentum ejus Romam attulit, in quo P. R. hæres scriptus erat, Tib. Gracchus legem fert, ut pecuniæ regiæ allatæ inter cives agros sortitos dividantur; hoc maxime offendit senatum; Pompejus et Q. Metellus in eum invehuntur; contentio cum T. Annio, V. 990, 52 *sqq.* Citantur capita orationis, qua jure Octavium tribunatu a se motum demonstrat, V. 991, 36 *sqq.* Coitiones adversæ factionis sentiens, rursus aliis legibus animos sibi multitudinis devincit, tempus militiæ remittens et provocationem a judicibus ad populum concedens, et judicibus ipsis, qui erant de senatorio ordine, parem numerum Equitum admiscens; ceterum primam concionem tralit et dimittit, quum adversam partem prævalere sentiat, V. 992, 24 *sqq.* Postridie varia signa sinistra eum terrent, ascendit tamen Capitolium, audito populum ibi convenisse, V. 992, 45 *sqq.* Per Flavium Flaccum certior fit, divites statuisse ipsum interficere, 993, 39 *sqq.* Scipio Nasica factionem suam secum arripit, servis et amicis ad hoc jam paratis; Tib. Gracchus cum trecentis fere trucidatur, V 993, 49 *sqq.* Crudelitas cadaveri ejus illata, V. 994, 35. Persecutiones amicorum, V. 994, 39 *sqq.* Ut animos tamen populi tali in tempore placet, senatus ne agrorum quidem divisionem porro tollit conceditque, ut in Tib. Gracchi locum alius deligatur, qui præsit ei negotio, V. 995, 3 *sqq.* De Tib. et C. Graccho compares etiam, V. 949, 11 *sqq.*

Gracchus (C.), Tiberii Sempronii filius, prioris frater, summo studio educatus cum fratre et sorore a Cornelia matre, V. 983, 35; V. 1006, 33. Ingenia utriusque comparantur; fortitudo in bello, adversus subditos justitia, in magistratu obeundo diligentia, a voluptatibus abstinentia; Tiberius novem annis major natus, in dicendo placidior, in victu frugalior, in consuetudine mansuetior, Cajus contra vehementior, asperior et delicatior erat, V. 983, 39; V. 984, 40; V. 1006, 40. Triumvir ad discernendos dividendosque agros cum fratre et App. Claudio deligitur, ipse hoc tempore sub Scipione ad Numantiam militans, V. 990, 23; V. 1008, 1. Liciniam, filiam P. Crassi, in matrimonio habet, V. 995, 8.

Post mortem fratris a foro se abstinet, juvenis adhuc, V. 996, 1; *cfr.* M. 975, 38. Progressu vero temporis et vita ejus integra et eloquentia in Vettii causa elucens in obscuro mansura jam non videbatur, quum forte fortuna quæstor Orestæ consulis in Sardiniam mittitur; Ciceronis narratio de Tiberio fratre Cajo in somnis viso, V. 996, 10 *sqq.* In Sardinia nullum non virtutis specimen edit inque hieme vehemente a civitatibus, qui postulatæ militibus vestimenta dare erant deprecatæ, impetrat, ut ultro mittant, quibus Romam renuntiatis senatus primum legatos Micipsæ referentes, regem in C. Gracchi gratiam frumentum in Sardiniam misisse, ejicit decernitque, ut militibus in Sardiniam successores mittantur, Orestes autem maneat, Gracchum quoque mansurum putantes; hic vero, cognitis illis, Romam navigat et accusatus apud censores ita animos auditorum circumagit, ut maximis affectus injuriis creditus discedat, V. 996, 38 *sqq.* Deinde in judicium vocatus, quasi Fregellanæ conjurationis particeps fuerit, suspicione penitus diluta, statim tribunatum plebis petit, V. 997, 26 *sqq.*

Tribunus plebis creatus, etsi omnes nobiles petitioni ejus repugnaverunt, statim principem locum obtinet; exempla eloquentiæ ejus, V. 997, 30 *sqq.* Duas fert leges, unam, ut cuicunque magistratum populus abrogaverit, ei nullus alius in posterum concedatur, in Octavium, alteram, ut qui magistratum gerens civem indemnatum solum vertere jusserit, de eo judicium populus facere possit, in Popillium, qui prætor amicos Tiberii in exilium egerat; hic metu judicii ex Italia profugit, alteram legem Gracchus ipse tollit; dicta ejus pro matre in quendam inimicum, V. 998, 3 *sqq.* Aliæ ejus leges: de coloniis deducendis, de agro publico pauperibus distribuendo, lex militaris, de sociis, frumentaria, de judiciis; hac in lege suadenda, cum concionantes ad senatum et comitium respicere consueverint, tunc primum ipse foras ad forum converso ore verba facit, V. 998, 30 *sqq.*; *cfr.* V. 1007, 16. Lege de judiciis probata, ipsum populus judices ex Equitibus eligere jubet, ita ut jam dictatoria potestate præditus videatur et senatus quoque consilia ejus admittat; mirabilis ejus celeritas et efficacitas omnibus in rebus; multitudo conductorum, artifi-

cum, legatorum, magistratuum, militum, litteratorum ab ipso pendentium, V. 998, 53 *sqq.* Vias reficit, singula milliaria dimensa lapideis columnis distinguit, alios disponit lapides, ex quibus equites equum conscendant, V. 999, 29 *sqq.* Comitiis consularibus factis, C. Fannium in campum deducit eumque in petitione consulatus cum amicis sublevat; ipse tribunus plebis iterum creatur, cernens autem senatum aperte sibi offensum, Fannii vero erga se languere studium, novis legibus de coloniis Tarentum Capuamque deducendis et de communicando cum Latinis jure civium devincire sibi animos aggreditur, V. 999, 44 *sqq.* Hic senatus Livio Druso, C. Gracchi collegæ, persuadet, ut gratificando et largiendo superet Gracchum, itaque multitudinis animos ab eo abalienet; Drusi leges, V. 1000, 8 *sqq.* Sorte lectus coloniam Carthaginem deducit, quam Junoniam appellat; interea cum Livium Drusum acrius se adortum audiverit, maxime calumniando Fulvium, quumque L. Opimius videatur consul futurus, omnibus peractis, septuagesimo, quam discesserat, die Romam redit, V. 1001, 1 *sqq.*

Romam reversus primum a palatio in locum, qui sub foro est, commigrat, quo popularior videatur; deinde reliquas leges promulgat; Fannio consule edictum proponente, ne quis sociorum per eos dies Romæ sit, Gracchus contra edicto consulem accusat, sociisque, si in urbe maneant, auxilium promittit, quod vero non facit; accidit hoc tempore, ut collegæ quoque propter ludos quosdam gladiatorios irascantur, quod contribuisse videtur, ut tertium petens tribunatum repulsam tulerit, V. 1001, 52 *sqq.* Opimio consule creato et inimicis Gracchi leges et administrationem Carthaginiensem rescindere conantibus, primum se continet, post factionem adversus consulem contrahere intendit; prima die, qua leges Gracchianas Opimius erat rescissurus, Q. Antyllius, lictorum unus, a Gracchianis interficitur, V. 1002, 36 *sqq.* Postquam senatusconsultum factum, ut Opimius videat, n. q. r. p. d. c., Opimius quoque ac Fulvius arma parant, Gracchus ipse nec arma capit, et togatus ad Fulvium, qui Aventinum occupaverat, contendit, V. 1003, 10 *sqq.*; V. 1008, 17. Discedentem Licinia uxor retinere conatur, V. 1004, 2 *sqq.* Pacem reconciliare conatur, sed Opimius ad pugnam contendit; Gracchus, prosequentibus adversariis in lucum Furiarum fugit ibique perit; pro capite ejus æquale auri pondus Opimius solvit, V. 1004, 23 *sqq.* Interfecti sunt tria millia eorumque bona publicata, V. 1005, 31.

Plebis studium in Gracchos, statuæ eorum, V. 1006, 3. Contentio de sociis et senatu cum Scipione Minore, M. 244, 46 *sqq.* De fistula, qua servus a tergo adstans tonum suggerebat, M. 552, 49. De Tib. et C. Graccho compara, V. 949, 11 *sqq.*

Citatur liber quidam C. Gracchi, V. 987, 35.

Graculus graculo assidet, proverb., Ps. 168, 53.

Græci, prœlio navali apud Salaminem vincunt Xerxem, V. 142, 52 *sqq.* De Persis victoria ad Platæas, V. 393, 36 *sqq.* Platæenses, quomodo parentarent Græcis, qui ibi in acie cecidérant, V. 396, 24. Post Cimonem nihil præclari contra barbaros gessere, V. 586, 38. Græcorum paci obstat Alcibiades, V. 236, 20. Græcorum in Dionem honores, V. 1150, 52 *sqq.* Græcorum ad Chæroneam clades vaticiniis præmonstrata, V. 1019, 51 *sqq.* Græcos Demosthenes contra Alexandrum concitat, V. 1022, 11. Victi ab Antipatro, V. 898, 21 *sqq.* Græcos Pyrrhus juvat contra Demetrium, V. 464, 52. Græcis libertatem Quinctius restituit, V. 447, 10 *sqq.* Honores habiti Quinctio, V. 451, 38 *sqq.* In Græcos Antonii civilitas, V. 1104, 2. Græcorum imperatores, quales, V. 448, 6. Græcas disciplinas Cato Major contempsit, V. 418, 9. Cur ad peregrinos judices aliquando appellarint, M. 597, 1. Græci primos pro diis habuerunt Solem, Lunam, Cœlum, Terram et reliqua elementa, Fr. 55, 34. Græcis antiquis non solitum dividere portiones, Ps. 166, 33 *sqq.* Sepultura infantium, M. 739, 12. Primus locus mensæ honoratus, M. 749, 31.

Græciæ civitates censet Aristides, V. 398, 11 *sqq.* Græciæ salutis Themistocles auctor, V. 137, 38. Græciæ dux contra Persas designatur Alexander Magnus, V. 801, 8 *sqq.* Græciam concitat Demosthenes contra Macedones, V. 1018, 52. Græciæ dux Demetrius declaratur, V. 1074, 33. Græciam liberare Demetrius et Antigonus conantur, V. 1064, 48. In Græciæ libertate confirmanda Quinctii studium, V. 448, 25. Græciæ templa Sulla spoliat, V. 548, 23. In Græcia Pompeji apparatus, V. 778, 36. Græciam liberat Nero, V. 449, 21. Græciæ compedes, V. 447, 4. Græciæ vastitas Plutarchi tempore, M. 504, 20 *sqq.* Rerum status Plutarchi tempore, M. 1005, 38 *sqq.*; M. 1394, 12.

Græcinus, unus de conjuratis Perpennæ contra Sertorium, V. 694, 16.

Grammatici, Ledam Nemesis, Orestem Achæi nomine afficiunt, M. 489, 29. Grammaticorum quæstiones et demonstrationes, M. 500, 32; M. 503, 1. Homericæ quæstiones, M. 514, 27; M. 1383, 19; M. 1236, 27 *sqq.*; M. 1237, 1, *ibid.* 14; M. 1238, 5 *sqq.* Grammatici de voce Τελχῖνες, M. 533, 28. Grammaticus percussus ab Alcibiade, quod Homerum non haberet, V. 232, 51 *sqq.* Grammatici cujusdam recriminatio in Ptolemæum, M. 555, 35. Vocem quomodo definiant Grammatici, M. 1383, 18. Grammatica, quid, *ibid.* 20 *sqq.*

Grando, avertitur sanguine talpæ vel centonibus muliebribus, M. 853, 32.

Granicus, fluvius Mysiæ minoris, V. 595, 46; V. 802, 23. Pugna ad Granicum, M. 379, 29. Victoriæ Alexandri ad Granicum dies, V. 165, 9.

Granius, privignus Marii majoris, V. 508, 3. Comes hujus in fuga, V. 509, 14; V. 511, 26. Prætor Sullæ jussu suffocatur, V. 567, 42.

Granius Petro, quæstor in Cæsaris exercitu, captus se ipsum gladio transigit, V. 853, 22 *sqq.*

Gratiæ, deæ, eodem in fano cum Mercurio a veteribus collocatæ, M. 54, 20. Juxta Suadam collocatæ, M. 164, 15; M. 951, 15; M. 1388, 39 (in manu simulacri Apollinis). Gratiarum nomen salibus inditum, M. 833, 24.

Gravidarum purgatio, V. 60, 34.

Griphi, M. 182, 36 (Homeri); Cleobulinæ, de cucurbitulis, M. 183, 1; quid sit antiquissimum? M. 182, 5 (*cfr.* M. 181, 32); quid maximum? M. 181, 32 (*cfr.* M. 182, 6); quid sapientissimum? M. 181, 33 (*cfr.* M. 182, 9); quid pulcherrimum? M. 181, 33 (*cfr.* M. 182, 8); quid communissimum? M. 181, 34 (*cfr.* M. 182, 10); quid utilissimum? M. 181, 34 (*cfr.* M. 182, 11); quid damnosissimum? *ibid.* 35 (*cfr.* M. 182, 13); quid validissimum? *ibid.* 35 (*cfr.* M. 182, 14); quod facillimum? *ibid.* 36 (*cfr.* M. 182, 15); M. 186, 20 (de luna tuniculam sibi petente); Ps. 101, 51 (ὅσα' ἕλομεν, λιπόμεσθ'· ὅσα δ' οὐχ ἕλομεν, φερόμεσθα).

Grues, M. 1183, 45 *et* M. 1198, 20 *sqq.* Grus vulpem ad convivium vocans, M. 744, 15.

Grus (γέρανος), saltationis genus, V. 10, 51.

Gryllus, Xenophontis filius, M. 142, 13.

Grylius, persona dialogi, M. 1206; M. 1211, 5 *sqq.*

Grypus, de nomine, V. 261, 18; M. 589, 10.

Guras, Tigranis regis frater, Nisibem, quam tenebat, seque Lucullo tradit, V. 613, 52 *sqq.*

Gustatus, ut fiat, M. 1101, 28 *sqq.*

Gyarus, insula ex Cycladibus, M. 727, 27.
Gyas, territorii Syracusani pars, V. 1162, 11.
Gyges, a Candaule in uxoris inducitur cubile, M. 754, 10; deficit a Candaule, M. 371, 51.
Gylippus, Cleandridæ filius, a Spartanis contra Athenienses in Siciliam missus, V. 69, 47; V. 243, 3. Nescio Nicia, per fretum in Siciliam appellit longissime a Syracusis urbe copiasque conducit, V. 639, 18 *sqq*. Contra Niciam ducit; colloquiis de pacificatione frustra institutis, primo conflictu victus postridie Athenienses fundit et hostiles munitiones interrumpit; exinde circum urbes profectus sibi adjungere eas cohortatur, V. 639, 43 *sqq*. Plemmyrium, quo in oppido triremium instrumenta et multum pecuniæ Athenienses reposuerant, capit eosque hoc pacto commeatu intercludit, V. 640, 52 *sqq*. Atheniensium exercitum Syracusis redeuntem terrestri itinere cum Nicia et Demosthene ducibus, partim interficit, partim in deditionem accipit, V. 646, 2 *sqq*. Atheniensium duces, quos vivos Lacedæmonem ducendos sibi postulat, non impetrat a Syracusanis, V. 647, 6. Ob furtum in Lysandri pecuniam commissum ignominiose Sparta ejicitur, V. 196, 41; V. 331, 14; V. 528, 1 *sqq*.; V. 647, 14 *sqq*.; M. 11, 42.
Gylippus, Agiatidis pater, uxoris Agidis, regis Spartanorum, V. 960, 7.
Gylon, Atheniensis, matris Demosthenis pater dictus, accusatus proditionis profugit, V. 1011, 32; *cfr*. M. 1028, 31.
Gymnasium Athenis, quod propter Theseus sepultus, asylum ideo inviolabile, V. 20, 1. Gymnasia in causa fuisse creduntur, quod Græci ita emollirentur, M. 336, 30.
Gymnica certamina Spartæ, V. 730, 10. Gymnici ludi a Minoe instituti in Androgei memoriam, V. 7, 28 *sqq*. Gymnicorum certaminum ordo apud Homerum, M. 774, 23 *sqq*. Gymnastice apud Homerum, Ps. 159, 26.
Gymnopædiæ, ludi Spartæ celebrati, V. 57, 27. Νόμος, qui nudis corporum exercitationibus accinebatur, M. 1386, 38.
Gymnosophistæ Indici, multas molestias Alexandro exhibent; quæstiones iis propositæ; ad alios Onesicritus mittitur; Calanus cum Alexandro congressus, V. 836, 10—V. 837, 18; M. 407, 29 *sqq*. Lycurgus cum iis versatus esse dicitur, V. 49, 43.
Γυναικεία θεά, quæ sit, V. 848, 46.
Gypsum Zacynthiam cur vino injiciant, M. 1118, 31.
Gyriscæni, populus Hispaniæ, V. 679, 27.
Gyrtiadis Lacænæ apophthegmata, M. 297, 35 *sqq*.
Gyrus, prius dicebatur Calydon mons, Ps. 97, 48.
Gythium, portus in ora orientali sinus Laconici, V. 435, 1; V. 977, 4.

H

Habro, Atheniensis quidam, Calliæ Batensis pater, M. 1027, 12.
Habro, Atheniensis, alius ac prior, M. 1027, 34.
Habro, Lycurgi oratoris filius, M. 1027, 17; M. 1028, 16.
Hades, de nomine, M. 1381, 41. Haden cur Plutonem dixerit antiquitas, M. 203, 47.
Hæmo, rivulus prope Chæroneam, V. 15, 22.
Hæmus mons, in Thracia Septentriones versus, V. 790, 50.
Hæmus et Rhodope, fratres, cur in cognomines montes sint transformati, Ps. 89, 8 *sqq*.
Hagias, dialogi persona, M. 779, 37.
Hagno, Atheniensis, Theramenis pater, æqualis Periclis, peregrinus e Ceo, V. 527, 1; V. 626, 9 *sqq*.; V. 203, 1.
Hagno, Tejus, dux Alexandri Magni, V. 807, 35; V. 821, 7; V. 830, 33; M. 78, 48.
Hagnonides, sycophanta, Atheniensis, V. 900, 32. Phocionem ejusque amicos accusat, V. 902, 49. Lege lata mittitur, qui Phocionem apud Polysperchontem accuset, V. 903, 4, *ibid*. 16; V. 904, 11, *ibid*. 18. Post temporis ab Atheniensibus ob Phocionis mortem supplicio afficitur, V. 905, 24.
Hagnothemis quidam, V. 843, 24.
Halæ, demus Atticus, V. 1131, 43.
Halææ, Bœotiæ urbs, a Sulla exscissa, V. 559, 36.
Halcyo, varia, M. 1202, 41 *sqq*.
Haliacmon, Tirynthius genere, cur in fluvium se præcipitaverit ab eo dictum, Ps. 93, 21 *sqq*.
Haliacmon, a priore dicebatur Inachus fluvius, Ps. 93, 21 *et* 25.
Haliacmon, Palæstini Neptuno nati filius, in pugna occidit, Ps. 88, 41.
Haliartus, Bœotiæ urbs, M. 943, 23. Pugna, qua Lysander a Thebanis interficitur, V. 536, 35; V. 537, 18. In ejus propinquitate sunt Cissusa fons, Cretenses styraces, monumenta Rhadamanthi et Alcmenæ, V. 586, 50 *sqq*.
Halicarnassus, Cariæ urbs, cujus incolæ Dorienses una cum gynæceo in bellum contra Græcos sunt profecti, M. 1057, 36. Expugnantur ab Alexandro, V. 803, 39. Oppugnantur a Ptolemæo, V. 1064, 46.
Halimus, centuria Attica, V. 574, 17.
Halinda, herba, nascitur in Tanai fluvio, vocata ab incolis Berossi oleum; virtutes ejus, Ps. 90, 36 *sqq*.
Halmus, olim dicebatur Araxes fluvius, Ps. 98, 24.
Haloneso (de), oratio Demosthenis, V. 1014, 53.
Ἁμαξοκυλισταί, Quæst. Græc., unde Megaris genus est Hamaxocylistarum? M. 375, 7.
Hamilcar, dux Carthaginiensis contra Timoleontem, V. 297, 11.
Hamilcar Barcas, V. 407, 1.
Hannibal, Hamilcaris Barcæ filius, Salmanticam urbem in Hispania expugnat, M. 307, 22 *sqq*. Fœdus ictum cum Celtis, M. 304, 36. Primi successus in Italia, V. 208, 45 *sqq*. Flaminium apud Trasimenum lacum vincit, V. 209, 22. A viis ducibus deceptus in montium ad Casilinum, urbem Campaniæ, angustias incidit et a Fabio includitur; dolo elabitur, V. 212, 3 *sqq*. Ut Fabium in invidiam jaciat, agros ejus intactos relinquit, V. 213, 23. Minucio insidias struit et eum prælio implicat, V. 215, 45. Impeditur a Fabio, ne exercitum Minucii conterat, 216, 24 *sqq*. Pugna ad Cannas, artificia imperatoria, quibus est usus, V. 219, 3 *sqq*. Exinde totam fere Italiam in suam redigit potestatem, cum et plerique et maximi populi ultro ei se adjungant et Capuam se offerentem accipiat, V. 220, 17 *sqq*. Generatim narratur de bello contra Fabium et Marcellum; insidias struit Fabio, litteras scribens sub nomine eorum, qui Metaponti primas obtinebant, V. 221, 24. Declinatus copiarum ejus, V. 224, 42. Pugna ad Nolam, V. 362, 28 *sqq*.; V. 363, 4 *sqq*. Fulvium vincit in Apulia, pugna contra Marcellum ad Numistronem oppidum, V. 372, 30 *sqq*. Prœlia contra Marcellum apud Canusium, V. 373, 17 *sqq*.; V. 374, 1 *sqq*. Marcellum et Crispinum insidiis perimit, V. 375, 34 *sqq*. Revocatur ex Italia, V. 226, 37. Victus in Africa, V. 227, 5.
Exsul ad Antiochum regem venit eumque instigat ad bellum Romanis faciendum, V. 446, 34 *sqq*. Antiocho a Romanis debellato ad Artaxam Armenium venit et Artaxatorum urbis ædificationi præest, V. 612, 35. Ad Prusiam confugit Bithyniæ regem; hic T. Quintii Flaminini persecutionibus coactus, mortem sibi consciscit, V. 253, 44 *sqq*. Oraculum de Hannibalis exitu, V. 454, 4. Congressus Ephesi cum Scipione Africano, V. 454, 41 *sqq*. Altero oculo caruit, V. 678, 27. Ad concionandum imparatus, M. 992, 11.

Dicta, V. 218, 13 (ad Gisconem ante Cannense prœlium); V. 224, 32 (Romanis suum etiam esse Hannibalem); V. 216, 52 (de Fabio Maximo; *cfr.* M. 236, 17); V. 361, 39 (de Fabio et Marcello; *cfr.* M. 236, 25).
Hanno, Carthaginiensis, in exilium exigitur tyrannidem affectare causatus, quod militiæ impedimentorum bajulo utatur leone, M. 976, 34.
Hanno, dux Carthaginiensium in Sicilia, V. 293, 23 *sqq.*
Harma, urbs Bœotiæ, unde sit dicta, M. 377, 52.
Ἁρμάτιος νόμος, factus dicitur ab Olympo, Marsyæ discipulo, M. 1386, 1. Nomi hujus species, quæ dactylo procedit, *ibid.* 11.
Harmodius, Aristogitonis conjuratus, percussor Hipparchi, M. 81, 42; M. 611, 48. Ex Aphidnis curia Æantidis tribus, M. 761, 28. Harmodii genus Athenis, Ps. 78, 28.
Harmodius, Iphicratis ducis æqualis, unus de prisci illius Harmodii posteris, Ps. 78, 28; *cfr.* M. 1019, 26.
Harmonia, Martis et Veneris filia, cui Thebani urbis tutelam adscribebant, V. 344, 3; *cfr.* Ps. 127, 4 *sqq.*
Harmonia, Lydia et Phrygia, cur prohiberetur a Platone, M. 1003, 23; *cfr.* M. 1389, 35. Harmonia, quid, M. 1255, 21. Harmonicum genus animum componit, chromaticum diffundit, M. 1340, 46. Harmoniam quis invenerit, M. 1389, 25 *sqq.* Harmonia chromate recentior, M. 1390, 43. Animæ Harmonia, M. 1391, 44 *sqq.* Quibus partibus et numeris componatur, M. 1392, 31 *sqq.* De Harmoniæ tribus generibus, M. 1396, 47 *sqq.*
Harmonici, *cit.*, M. 1386, 54.
Harmonius, Eræ pater (ex Platone), M. 903, 24.
Harpalus, apud Philippum regem, M. 213, 28. Alexandri socius a Philippo expulsus, V. 799, 10. Alexandro libros in Asiam mittit, V. 797, 36. Gubernator Babyloniæ ab Alexandro constituitur, V. 818, 33. Defectio ejus et fuga, V. 822, 2. Magna cum pecunia Athenas venit; Phocionem corrumpere conatus et repudiatus Chariclem ejus generum sibi conciliat, cui negotium quoque mandat sepulcri Pythonicæ, meretricis a se amatæ, exstruendi, V. 896, 6 *sqq.*; *cfr.* M. 1031, 51; M. 994, 3; M. 642, 33; M. 786, 23. Demosthenes corrumpi se patitur, re detecta Harpalus dimittitur, V. 1023, 12 *sqq.*
Harpalus, Thracum et Cretensium dux, imperante Æmilio Paulo, V. 314, 14.
Harpates, *vide* Arpates.
Harpocrates, filius Osiridis, qui a morte cum Iside coiverat, exterricineus et inferioribus debilis membris, M. 438, 37. Sub solstitium hibernum paritur ab Iside; fabarum primitias ei offerunt, M. 461, 7. Fingitur digitum ori impositum tenens, argumentum taciturnitatis; mense Mesore offerentes ei legumina dicunt: lingua est fortuna, lingua genius, M. 462, 20.
Haruspices, V. 661, 47 (*vide* Auspicia).
Hasdrubal, dux Carthaginiensium in Sicilia contra Timoleontem, V. 297, 11.
Hasdrubal Rex, Siciliam occupat, vincitur a Metello, M. 375, 40.
Hasdrubal, a Scipione in Hispania depugnatus, V. 442, 6.
Hasdrubal, Carthaginiensis, *vide* Clitomachus.
Hastæ cuspide cur nuptarum comam discriminent Romani, M. 351, 49. Hasta Junoni sacra, M. 352, 7. Hasta Amphiarai in sublime rapta ab aquila, M. 377, 48.
Hebrus, fluvius Thraciæ. De fluviis et montibus III, Ps. 82, 4 *sqq.* (Rhombus dictus, prius nomen mutavit ob Hebri mortem, quæ narratur, *ibid. sqq.* De Pangæo monte adjacente, *ibid.* 21 *sqq.* De herba, cujus exhalationibus inebriantur Thraces, Ps. 82, 28 *sqq.* De cithara herba, Ps. 82, 34 *sqq.*).
Hebrus, Cassandri regis e Crotonice filius, Damasippes novercæ intemperantiam fugiens, accusatur ab ea, et patre persequente se præcipitat in fluvium Rhombum, qui ab eo Hebri nomen assumpsit, Ps. 82, 7.
Hecaergus, Apollinis cognomen, V. 449, 14.
Hecale, diminutivo nomine Hecalene appellata, colebatur Thesei jussu ob hospitium, quod illi præbuerat, V. 6, 48 *sqq.*
Hecalesia sacra, quæ tribus Atticæ Jovi Hecaleo faciebant propter vota, quæ Hecale pro Theseo fecerat Jovi, V. 6, 48 *sqq.*
Hecatæus, rhetor (Milesius?); Archidamidæ de eo dictum, V. 62, 10; *cfr.* M. 267, 5.
Hecatæus, Abderita, *cit.* M. 433, 35; M. 810, 5.
Hecatæus, Eretriensis, *cit.* V. 824, 23; M. 432, 8 (?).
Hecatæus, Cardianorum tyrannus, Leonnatum in Europam vocat, V. 697, 3. Contentiones cum Eumene, V. 697, 8.
Hecate dea; canis ei immolatur pro domi nascentibus, M. 341, 47; M. 343, 42. Hecatæ terrestri in trivio cœnæ loco mittitur canis, M. 358, 29. Hecatæ et averruncatoribus geniis cœnas exponunt, M. 864, 7. Pompa, quam Athenienses Hecatæ Agras mittunt, M. 1051, 17. Sortem ei lunam attribuunt, M. 507, 34. Hecates μυχὸς in luna, M. 1155, 54; M. 451, 4. Hecates mysteria celebrata apud Scythas, Ps. 83, 37 *sqq.* *Confer etiam* Trivia.
Hecaterus, Macedo quidam, M. 212, 5.
Hecatombæon, mensis Atheniensis, V. 6, 4; V. 164, 50; V. 794, 22.
Hecatombæum, loci nomen apud Dymas in Achaja, V. 967, 28; V. 1246, 1.
Ἑκατόμβη βούπρωρος, M. 812, 3.
Hecatombœon, quod centum nummis aureis æstimabile est, dictum a Thesei nummo, V. 13, 19.
Hecatompedum, Minervæ templum Athenis, ædificatum a Pericle, M. 1187, 14; M. 429, 30; V. 404, 56; V. 191, 5.
Hecatompedum, pars Syracusarum urbis, V. 1166, 12.
Hecatomphonia, M. 802, 39.
Hectemorii, Athenienses pauperes, qui divitum agros colebant, sextantem fructuum illis pendentes, iidem qui Thetes, V. 101, 39.
Hector, Trœzeniorum oppidum expugnat et Æthram ibi depositam abducit, Istro auctore, V. 18, 46. Hector interfectus, Ps. 103, 27.
Hecuba, V. 46, 35; M. 383, 17.
Hedea, mulier ex Epicuri horto, M. 1332, 51; M. 1342, 27; M. 1386, 36.
Hedera; quæstio de natura hederæ, calidane sit an frigida, M. 786 *sqq.* Ubi proveniat, V. 818, 36. Baccho sacra, M. 447, 14. Chenosiris nominatur ab Ægyptiis, M. 447, 15. Hedera cur coronarentur bacchantes, M. 784, 51 *sqq.* Hedera in Junonis templum non infertur, Fr. 18, 8.
Hedista, Habronis Atheniensis, filia, uxor Dioclis, ducis gravis armaturæ, M. 1027, 34.
Hedui, populus Galliæ, V. 859, 27.
Hedylius, mons in Bœotia, V. 552, 20, *ibid.* 52.
Hegemon, Atheniensis, cum Phocione ad Polysperchontem profectus, V. 903, 25; morte damnatur cum Phocione, V. 904, 30.
Hegemon, piscis, M. 1200, 18.
Hegesianax, Epicuri philosophi amicus, M. 1346, 39.
Hegesias (Pisithanatus), M. 602, 24.
Hegesias, Magnes, *cit.* V. 794, 24; M. 1023, 38.
Hegesippus, orator, cognomine Crobylus, *cit.* M. 225, 18 (ex oratione contra Philippum); V. 1019, 6 (οὐ τεταγμένα σιτεῖται πόλεμος, *cfr.* Archidami apophthegm.).
Hegesipyla, Olori Thraciæ regis filia, Miltiadis uxor, mater Cimonis, V. 574, 5.
Hegesistratus, Ephesius, civili nece perpetrata Delphos fugit et Apollinis secutus oraculum, Elæuntem urbem condit, M. 389, 28.

Hegestratus, archon Atheniensis, V. 115, 45.
Hegetor, Thessalus, Aganices vel Aglaonices pater, M. 172, 48; M. 507, 46.
Helena, pestilentia Lacedæmonem urgente, sorte ducitur, ut immoletur, aquila autem gladium abripit, et in buculam deponit, M. 386, 23. Variæ relationes, quomodo in Thesei potestatem venerit; vulgaris traditio illam virginem nondum nubilem Aphidnas deportatam cum Thesei matre fert, V. 16, 51 *sqq.*; *cfr.* V. 15, 49. Helena, cum a Troja navigaret, tripodem aureum in mare dejecisse fertur, qui postea repertus et famosus est redditus propter circuitum inter Sapientes Septem, V. 96, 5. Helena colitur apud Ægyptios, M. 1044, 24. Helenæ laudatio, Isocratis opus, M. 1021, 25. Helena, absente Menelao, cum Alexandro hospite abit, Ps. 102, 45.
Helenus, Pyrrhi Epirotæ filius e Bircenna, V. 462, 40; *cfr.* V. 483, 8. Ab Antigono in Epirum remissus, patris regnum obtinet, V. 484, 26 *sqq.*
Helepoles, Demetrii machinæ, V. 1074, 48; V. 1083, 46.
Heliæa, forum Athenis, V. 893, 7.
Helice, Strymonis mater ex Marte, Ps. 88, 46.
Helicon, et Cithæron, fratres, a quibus montes cognomines sunt appellati, Ps. 81, 42 *sqq.*
Helicon, Cyzicenus, mathematicus, laudatur Platoni, M. 562, 4; *cfr.* M. 699, 49. Epistolam ei Plato ad Dionysium tradit, M. 645, 17. Solis deliquium prædicit, V. 1152, 10.
Helicon, Rhodius, sagum a Rhodiis Alexandro Magno donatum fecerat, V. 816, 19.
Helicon, mons in Bœotia, V. 538, 18; V. 722, 41; M. 486, 8. Tripos ab Hesiodo ibi consecrata, Fr. 28, 23. Musarum sedes, Fr. 28, 4; *cfr.* Ps. 82, 3. Unde nomen duxerit, Ps. 81, 42.
Helicus (?), in Arcadia, V. 973, 13.
Heliodorus, Atheniensis, pater uxoris Demosthenis, M. 1032, 27.
Heliopolis, Ægypti urbs; solis sacerdotes, M. 432, 1. Mnevis bos, M. 445, 26.
Heliotropium, herba, Ps. 80, 20.
Ἡλίου λόφος, in India, Ps. 80, 39.
Helius, Neronianus, interfectus a Galba, V. 1263, 28.
Hellanicus, Mitylenensis, *cit.* V. 8, 18 (*cfr.* Fragm. Historicor. ed. Müller, Parisiis 1841, *nr.* 73); V. 13, 41 (*nr.* 76); *ibid.* 47; V. 14, 36; V. 16, 52 (*nr.* 74); V. 241, 32; M. 445, 47 (*nr.* 154); M. 1016, 46; M. 1058, 46 (*nr.* 81).
Hellanicus, Eleus, Aristotimum tyrannum opprimit, M. 311, 20; M. 312, 28 *sqq.*
Hellanicus, eques Syracusanus, V. 1164, 27, *ibid.* 37.
Helle, Phrixi soror, amissa in Euxino Ponto, Ps. 91.
Hellen; qui ab eo genus suum ducunt, Primigenio sacrificant Neptuno, quod hominem ex humida ortum natura censent, M. 891, 6.
Hellesponto Philippum ejicit Phocion, V. 892, 38.
Helotes, a Soo in servitutem acti, V. 47, 39. Quo modo tractati sint a Spartanis; Cryptia, V. 67, 22 *sqq.* *cfr.* V. 91, 11; V. 388, 5. De conspiratione eorum cum Messeniis post magnum terræ motum, V. 68, 6 *sqq.* Lacedæmoniis terræ motu fractis conjuncti cum Messeniis bellum faciunt, V. 584, 13 *sqq.* Agros colentes constitutos dominis reditus pendebant, V. 65, 7; V. 108, 16. Helotas, qui confugerant in Tænarum, abreptos inde Lacedæmonii occidunt, Ps. 168, 8 *sqq.*
Helvetii, victi a Cæsare et regionem relictam repetere coacti, V. 854, 27 *sqq.*
Helvia, mater Ciceronis oratoris, V. 1027, 32.
Helvidius Priscus, permissu Othonis, Galbæ corpus tollit, V. 1270, 27.
Ἡμερίδης θεός, M. 547, 23.
Ἡμιτόνιον, M. 1249, 5.
Ἕνη καὶ νέα, dies, quo luna solem assequitur et prævertit, a Solone ita dictus, V. 110, 22.
Henioche, Pitthei filia, Canethi conjux, Scironis mater, vel, ut alii referunt, Sinis mater, V. 13, 36.
Heniochi regnum, Ps. 84, 12. Heniochi, Ps. 77, 50 (*vide versionem*).
Hephæstio, familiarissimus Alexandro, V. 820, 41; *cfr.* M. 216, 52. Mutationem Alexandri ad barbaricum amictum et victum imitatur, quare Alexander eo apud barbaros utitur ministro; simultates cum Cratero, ab Alexandro sedatæ, V. 825, 10 *sqq.* Rixæ cum Eumene, V. 695, 47 *sqq.* Mors ejus, luctus Alexandri, tumulus, V. 840, 34 *sqq.* (*cfr.* V. 695, 35; V. 696, 27 *sqq.*; V. 354, 28). M. 215, 27 (Alexander Hephæstionis ori sigillum imponit; *cfr.* M. 408, 21). V. 812, 42 (Alexander pisciculos ei mittit). V. 821, 47 (Alexandri epistola ad eum).
Hephæstus, *vide* Vulcanus.
Hephæus, mons Campaniæ, V. 560, 13.
Heptachalcum, loci nomen Athenis, V. 549, 52; M. 611, 15.
Heptaphonus, porticus quædam Olympiæ, M. 608, 6.
Hephthemimeris cæsura, Ps. 174, 21; quando sit, *ibid.* 27 *sqq.*
Heraclea, Pontica, V. 576, 3 (Psychopompion; *cfr.* M. 671, 45); V. 596, 45; M. 414, 23; M. 307, 11 (Nymphidis liber); M. 749, 34 (mediæ mensæ primus locus honoratur).
Heraclea, urbs Thessaliæ Phthiotidis, a M'. Acilio vastata, V. 450, 48; V. 1073, 12.
Heraclea, Lucaniæ urbs, V. 468, 33.
Heracleo, Megarensis, Peripateticus, M. 1181, 27; persona dialogi de defectu oraculorum, M. 499; M. 502, 54; Fr. 8, 2.
Heracleum, Herculis fanum in Attica, V. 141, 4; apud Olympum montem, V. 314, 16.
Heraclidæ, a quibus Spartanorum reges genus repetunt, V. 47, 21; aluntur ab Atheniensibus, unde quidam versus exstare dicunt, qui canuntur ad Iresionem, V. 11, 40. Heraclidæ Doriensibus Spartæ permixti, V. 534, 22. Heraclidarum reditus octoginta annis post Trojæ excidium contigit, Ps. 104 *sqq.*
Heraclides, puer Syracusanus, V. 644, 14.
Heraclides, Syracusanus, exsul, cum quo Dio fertur de evertenda tyrannide communicasse, V. 1148, 40. Ex Peloponneso venit Syracusas et populi captat aures contra Dionem, V. 1159, 39 *sqq.* Navalibus copiis præficitur, quod imperium abrogat ei iterumque reddit Dio, quem vulgus corrumpens in difficultates conjicit, V. 1160, 1 *sqq.* Hipponem oratorem submittens populo persuadet agros dividere Dionemque repugnantem factione premit, V. 1162, 20 *sqq.* Inter viginti quinque dux creatur Syracusanorum, V. 1162, 49. Revocat Dionem, V. 1166, 1. Heraclidæ, qui se ipse dederat, gratiam facit Dio, V. 1166, 51 *sqq.* Iterum classi præfici eum patitur Dio; sed Heraclides Messanam navigans, Pharacis Spartani opera occulte cum Dionysio paciscitur, V. 1167, 40 *sqq.* Classe Syracusas contendens urbem occupare prohibetur a Dione; Gæsylum Spartanum Syracusas mittit, qui eum Dioni reconciliat, V. 1168, 19 *sqq.* Rursum dolos struentem et Dioni in republica constituenda repugnantem interfici hic jubet, V. 1170, 8 *sqq.*
Heraclides, et Python, Platonis discipuli, Coty interfecto, Thraciam liberant, M. 1377, 32.
Heraclides, pugil, diminutive Heraclûs ab Alexandrinis dictus, multum bibere solitus, M. 755, 42 *sqq.*
Heraclides, Plutarchi nostri amicus, M. 1329, 22; grammaticus, M. 1329, 37.

Heraclides, Ponticus, *cit.*, V. 94, 10; V. 108, 30; V. 115, 14, *ibid.* 42; V. 149, 42; V. 167, 12 (ἐν τῷ Περὶ ψυχῆς συγγράμματι); V. 199, 40; V. 205, 25; V. 810, 38; M. 17, 2 (Abaris); M. 425, 6; M. 442, 23; M. 1083, 26 (de stellis); M. 1089, 43 (de cometis); M. 1093, 24 (de motu terræ); M. 1094, 51 (de causis æstus maris); M. 1087, 5; M. 1098, 38 (de sensibus); M. 1339, 28 (de Homero et Euripide); M. 1363, 42 (liber ejus Zoroastres, porro τὸ περὶ τῶν ἐν Ἅιδου, τὸ περὶ τῶν φυσικῶς ἀπορουμένων); M. 1383, 45 (ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν ἐν μουσικῇ). Libellum Περὶ τῶν ἐν Ἅιδου Heraclidis esse nonnulli negant, Fr. 3, 1.

Heraclides, Cumæus, *cit.* V. 1219, 28.

Heraclitus, Ephesius, jussus a civibus sententiam de concordia dicere, calicem aquæ plenum, farina inspersa et pulegio admixto bibit, M. 618, 44. De morbis ejus, M. 1333, 28. Stoicorum de eo sententia, V. 1301, 29 *sqq.* Autodidactus, Fr. 13, 15.

Citata, V. 42, 20; V. 164, 39; V. 278, 14; M. 34, 35 (*cfr.* M. 50, 11); M. 53, 7; M. 117, 17 (νοῦς ὁρῇ καὶ νοῦς ἀκούει, τὰ δ' ἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά); M. 117, 18 (καὶ ὥσπερ ἡλίου μὴ ὄντος, ἕνεκα τῶν ἄλλων ἄστρων εὐφρόνην ἂν ἦγομεν, *cfr.* M. 1171, 43); M. 453, 8 (πόλεμον ὀνομάζει πατέρα καὶ βασιλέα καὶ κύριον πάντων); M. 467, 3 (de providentia); M. 474, 24; M. 484, 29 (Σίβυλλα μαινομένῳ στόματι); M. 493, 29 (de rege oraculi); M. 506, 36 (ἐκπύρωσις); M. 526, 11 (ξηρὰ ψυχή); M. 551, 1 (θυμῷ χαλεπὸν διαμάχεσθαι); M. 812, 43 (νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι); M. 923, 5 (de amore); M. 961, 41 (κύνες βαΰζουσιν ὃν ἂν μὴ γινώσκωσι); M. 1068, 42 (de igne omnium rerum principio); M. 1076, 7 (de minimis); M. 1077, 47 (de motu); M. 1073, 31 (de fato; *cfr. ibid.* 41); M. 1084, 25 (de stellis); M. 1085, 40 (de sole; *cfr. ibid.* 46; M. 1086, 26); M. 1087, 5 (de luna; *cfr. ibid.* 15, 27, 39); M. 1088, 35 (de anno); M. 1096, 50 (de anima); M. 1112, 7 (quando incipiat homo perfici); M. 1155, 10 (αἱ ψυχαὶ ὀσμῶνται καθ' ᾅδην); M. 1180, 31; M. 1218, 14 (αὐγὴ ξηρὴ ψυχὴ σοφωτάτη); M. 1222, 45 (ἦθος ἀνθρώπου δαίμων); M. 1233, 19 (ὧραι, αἳ πάντα φέρουσι); M. 1241, 4 (κόσμον τόνδε οὔτε τις θεῶν οὔτ' ἀνθρώπων ἐποίησεν); M. 1255, 32 (παλίντροπος ἁρμονίη κόσμου ὅκωσπερ λύρης καὶ τόξου); M. 1255, 46 (ἁρμονία ἀφανὴς φανερῆς κρείττων); Fr. 11, 21; Fr. 51, 31; Heraclitus reprehendit Hesiodum dies alios bonos, alios malos statuentem, Fr. 47, 17.

Apophthegmata, M. 34, 35 (βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι, *cfr.* M. 50, 11); M. 53, 7 (ἀμαθίην κρύπτειν ἄμεινον, *cfr.* M. 533, 33; M. 782, 5); M. 317, 20 (*cfr. citata*); M. 127, 19 (ταὐτό τ' ἔνι ζῶν καὶ τεθνηκὸς καὶ τὸ ἐγρηγορὸς καὶ τὸ καθεῦδον, κτλ.); M. 161, 50 (ἐκέλευσεν αὐχμὸν ἐξ ἐπομβρίας ποιῆσαι τὸν ἰατρόν); M. 197, 15 (τοῖς ἐγρηγορόσιν ἕνα καὶ κοινὸν κόσμον εἶναι); M. 467, 3 (μοῖρα ἐκ τοῦ φρονοῦντος, ὅπως κυβερνᾶται τὸ σύμπαν); M. 474, 24 (πυρός τ' ἀνταμείβεσθαι πάντα καὶ πῦρ ἁπάντων, ὥσπερ χρυσοῦ χρήματα καὶ χρημάτων χρυσός); M. 478, 38 (ποταμῷ οὐκ ἔστιν ἐμβῆναι δὶς τῷ αὐτῷ, *cfr.* M. 676, 31; M. 1115, 14); M. 478, 51 (πυρὸς θάνατος ἀέρι γένεσις); M. 555, 1 (θυμῷ χαλεπὸν διαμάχεσθαι, *cfr.* M. 923, 5; V. 268, 13); M. 729, 41 (ἥλιος οὐχ ὑπερβήσεται· μέτρα); M. 1367, 47 (ἐδιζησάμην ἐμεωυτόν); Fr. 41, 37 (ἀμαθίην καὶ ἄλλως κρύπτειν ἔργον ἐστὶν, ἐν οἴνῳ δὲ χαλεπώτερον).

Heraclitus, Sicyonius, *cit.* Ps. 90, 23 (ἐν β' περὶ Λίθων).

Heræa, Arcadiæ oppidum, V. 532, 36; V. 963, 41.

Heraenses, unus ex quinque pagis antiquis Megaridis, M. 363, 46.

Heræum, promontorium cum templo Junonis apud Corinthum, V. 725, 1; V. 970, 54; V. 1236, 53.

Herba quædam in Gaurano monte crescit, cujus oleo inuncti nullo morbo laborant, Ps. 99, 37 *sqq.*

Herculanus, cui Plutarchus disputationem de se ipsum citra invidiam laudando dicat, M. 652.

Herculea scabies, Ps. 165, 40.

Herculeis, poema Demodoci, Ps. 94, 9.

Hercules, heros, in vagatione sua latronum et scelestorum de medio partem tollit, qui, postquam in Lydiam recessit ibique diuturna hæsit servitute apud Omphalen, per Græciam de integro suppullulant, V. 3, 43 *sqq.* Busirim immolat, Antæum lucta opprimit, Cycnum depugnat, Termerum capite confracto perimit, V. 5, 41. Primus mortuorum cadavera hostibus concedit, V. 16, 12. Thesei opera initiatus, V. 16, 48. A Pylio, ut initietur, adoptatus, V. 18, 24. Theseum vinculis Aidonei liberat et remunerationem accipit sacrata a Theseo templa omnia quatuor exceptis, quæ huic antea fuerant, V. 18, 50 *sqq.* Bella contra Amazones, V. 12, 43 *sqq.* (*cfr.* V. 15, 28 *sqq.*; V. 605, 20 *sqq.*) Cum Nympha apud Tiberim fluvium coit, unde nascitur Fabius generis princeps, V. 208, 3 *sqq.* Colossus Herculis a Fabio Maximo in Capitolium transfertur Tarento, V. 224, 25. Mortalis natus mutatione deinde immortalis factus est, V. 347, 14. Iolaus, amasius ejus, V. 348, 34; V. 536, 11; V. 573, 47. Trojam evertit, V. 625, 27 (*cfr.* V. 678, 17; M. 370, 46). Herculis fanum Syracusis, V. 644, 32; V. 644, 38; V. 648, 43. Antæo mortuo, ex uxore ejus Tingi Sophacem regem genuisse fertur, V. 683, 17. Herculis scyphus, V. 842, 34. Hercules apud Omphalen, pictura, V. 1141, 17; *cfr.* M. 959, 50. Hercules et Cercops, M. 72, 38. Hercules furiens, M. 198, 35. Quæst. Roman. XVIII, cur multi divitum Herculi decimam suorum bonorum consecrant? Affertur, quod Romæ decimam boum Geryonis partem immolavit aut quod effecit, ne Romani porro decimas Etruscis penderent, M. 330, 22. Quæst. Rom. XXVIII, cur pueros Herculem juraturos non sinunt hoc intra domos facere, sed exire sub dium jubent? M. 334, 31. Peregrinus est deus, M. 334, 35. Soli Phyleo Augeæ filio juravit, M. 334, 47. Romanos docuit, more interficiendi peregrinos dimisso, simulacris eos repræsentare, M. 335, 42. De Larentia ab ædituo Herculi exhibita, M. 336, 32 *sqq.* Quæst. Rom., cur in sacrificio Herculis nullus alius deus nominatur, neque intra septimenta canis conspicitur? M. 352, 23. Adhuc inter homines degenti Evander aram posuit, M. 352, 27. Pugna cum Hippocoontidis, M. 352, 32. Communis ejus et Musarum ara; litteras Evandrum docuit, M. 343, 36. Quæst. Rom. LX, quare, cum duæ sint aræ Herculis, mulieres nihil sumunt neque gustant de iis, quæ in earum majore immolantur? M. 343, 43. Hippolyta necata, securim ejus Omphalæ donc dat, M. 371, 46. Quæst. Græc., cur apud Coos Herculis sacerdos in Antimachia muliebri indutus veste, sacrificium auspicatur? Narratio de Herculis pugna adversus Antagoram pastorem et Meropes; Alcippi filiam ducit, M. 374, 39. Etiamnum adolescens Pyræchmen, Eubœensium regem, vincit et pullis equi alligatum discerpit, M. 378, 12. Iolæ conjugium petens repulsam passus oppugnat Œchaliam, M. 380, 4; *cfr.* M. 508, 30. Busiridem clava perimit, M. 387, 42. Geryonis boves per Italiam agens Faunum aggressum trucidat, M. 387, 44. Fertur longa nocte satus, die præter naturam inhibita et sole morante, M. 393, 30. Labores ejus, M. 418, 47. Hercules Isiacus, cujus filium Typhontem Phrygii perhibent, Herculis filiam Charopon, M. 442, 52. Ægyptii Herculem in sole situm una cir-

cumagi fabulantur, M. 449, 36. Hercules, symbolum Stoicorum, M. 449, 22. Ei Delphicum derisisse, tripodem vi abstulisse (*cfr.* M. 503, 24. Pheneum eum transfert, M. 674, 11.), et de arte cum deo dimicasse creditur, M. 473, 7. Molionidas apud Cleonas occidit, M. 489, 3. Herculis mulierum osoris templum Phocide, M. 492, 36. Duo de septuaginta filios cum genuisset, nullo eorum parcius amavit Iolaum, fratris filium, M. 596, 36. Iphicle fratre apud Lacedæmonem interfecto, deserit Peloponnesum, *ibid.* Proteo regnante litteras didicit, M. 699, 21. Hercules Callinicus, V. 733, 40. Post carnem virides ficus edit, M. 811, 32. Apium pinu expulsa in ludos Isthmicos adduxit, M. 823, 2. Herculi gallus sacrificatur, M. 848, 18. Megaram uxorem suam Iolao nuptum dat, M. 921, 49; M. 948, 48. Alcestidem Admeto restituit, amasio suo, M. 930, 51. Relictus ab Argonautis, M. 1000, 14; M. 1073, 50; M. 1044, 39 (ex Herodoto); M. 1045, 6. Hercules apud barbaros mare Saturnium accolentes, M. 1152, 17. Licham in mare projicit, M. 1299, 14. Musica usus est, M. 1400, 39; Fr. 43, 17. Hercules curriculum stadii, quod est Pisæ ad Jovis Olympii, pedibus suis metatus est, qua usus mensura Pythagoras ratiocinando reperit Herculis staturam, Fr. 48, 23 *sqq.* Mors ejus in Œtæis verticibus, Fr. 48, 33. Herculi infensa Juno leonem immanem immittit, Ps. 94, 1 *sqq.* Minerva Herculi multis locis submisit calida lavacra, Ps. 165, 41. Hercules in morbum incidit ab eo dictum, Ps. 166, 40. Herculem metuens subiit speluncam ac terrore mortuus est, Ps. 169, 23 *sqq.* Herculi pro arbitrio, proverb., unde exstiterit, Ps. 169, 39 *sqq.*

Hercules, Alexandri Magni e Barsina filius, interficitur a Polysperchonte, M. 642, 1; V. 695, 44.

Herculeum flumen, in Eubœa, M. 378, 16.

Herculeus morbus (*vide* Comitialis morbus), cur ita dictus, Ps. 166, 38.

Herculeus lapis, M. 1229, 22; M. 1230, 13.

Herculis columnæ, V. 294, 19; V. 634, 37.

Hercyne, fons apud Lebadeam, M. 943, 29.

Hercynia silva, V. 491, 1.

Hereas, Megarensis, *cit.* V. 10, 7; V. 18, 7; V. 99, 52.

Herennius (C.), testis adversus Marium, V. 486, 51. Herennius et Perpenna, Sertorii legati, victi a Pompejo ad Valentiam, V. 748, 47.

Herennius, centurio, Ciceronem fugientem interficit, V. 1056, 30 *sqq.*

Heripidas, Spartanus, in causa est, ut Spithridates Agesilaum deserat, V. 717, 42 *sqq.* Unus ex tribus harmostis Thebanorum, Cadmea a Pelopida occupata, morte afficitur a Spartanis, V. 340, 7 *sqq.*; *cfr.* M. 708, 43; M. 723, 2.

Hermæum, *vide* Hermeum.

Hermæus mensis, apud Argivos, M. 308, 50. Hermæus mensis Bœotiorum, proximus a Bucatio, idem qui Gamelion Atheniensibus, Fr. 26, 18 *sqq.*

Hermæus, sacerdos apud Mithridatem, V. 600, 6.

Hermæus, scriptor, *cit.* M. 447, 22 (ἐν τῇ πρώτῃ περὶ τῶν Αἰγυπτίων); M. 450, 16.

Hermagoras, rhetor, disputationem habet cum Pompejo Rhodi, V. 765, 6.

Hermanubis, idem qui Anubis, M. 459, 15.

Hermas, Atheniensium unus illorum, qui cum Thrasyllo reversi sunt, M. 1018, 35.

Hermeas, geometra, M. 899, 38.

Ἑρμῆς, liber Eratosthenis, Fr. 42, 15.

Ἑρμῆς (*vide* Mercurius). Hermæ mutilati Athenis, V. 635, 14; V. 239, 45.

Hermesianax, Cyprius, *cit.* Ps. 81, 42; Ps. 88, 47 (ἐν β' Φρυγιακῶν); Ps. 99, 17.

Hermeum, Athenis, qua ex urbe Eleusinam itur, V. 896, 33.

Hermias, et Cratinas, Magnetes, adversarii in republica, M. 988, 7.

Herminius, Romanus, cum Horatio Cocite pontem sublicium defendit, V. 126, 13.

Hermione, urbs Argolidis, V. 752, 4. Hermionicæ purpuræ, V. 818, 44.

Hermippus, Comicus, Atheniensis, Aspasiam accusat, V. 202, 44; *cit.* V. 204, 5.

Hermippus, historiographus, *cit.* V. 50, 19; V. 64, 38; V. 97, 27; V. 94, 33; V. 100, 19; V, 1012, 33; V. 1015, 45; V. 1025, 34; V. 1026, 27; M. 1034, 39.

Hermo, Syracusanus, Hermocratis pater, V. 625, 23.

Hermo, Atheniensis, Phrynichum ducem interficit, V. 245, 41.

Hermo, Thessalus (?), M. 1003, 50.

Hermocrates, dux Syracusanus, V. 637, 41. Fraudem parat Niciæ eumque in deditionem accipit, V. 645, 13; *cfr.* V. 625, 22. Humanitate uti in captivos a Syracusanis inhibetur, V. 647, 21. Filia ejus Dionysio seniori nupta a Syracusanis fœde violata mortem sibi affert, V. 1143, 50 *sqq.*

Hermodorus, Clazomenius, M. 715, 25; *cit.* Ps. 66, 44.

Hermodotus, poeta, *cit.* M. 217, 47 (*cfr.* M. 440, 41).

Hermogenes, *cit.* M. 1349, 11 (οἱ θεοὶ φίλοι πρῶτοι καὶ μέγιστοι, *cfr.* M. 166, 42); Ps. 93, 19.

Ἑρμογλυφῶν vicus Athenis, M. 701, 28.

Hermolaus, Macedo, Alexandrum demeretur, M. 202, 45. Insidiæ in Alexandrum detectæ, V. 830, 37 *sqq.*

Hermopolis, Ægypti urbs, M. 430, 40; M. 454, 15.

Hermotimus, Phocæus, V. 198, 15.

Hermotimus, Clazomenius, M. 715, 25.

Hermus, Atheniensis, patricius, a Theseo Pythopoli urbi Bithyniæ, quam condiderat, præfectus, qua in urbe est locus Hermi domus (Ἕρμου οἰκία) quidem dicendus, qui false dicitur Ἑρμοῦ οἰκία (Mercurii domus), V. 14, 26.

Hero, consobrina Aristotelis, Calliathenis mater, V. 831, 4.

Herodes, Antiphontis oratio de Herode, M. 1015, 53.

Herodes, rex Judæus, V. 1126, 8; ab Antonio ad Cæsarem transit, V. 1132, 1; V. 1132, 43.

Herodes, rhetor, *cit.* M. 881, 24; M. 908, 6.

Herodicus, Selymbrianus, M. 670, 33.

Herodorus, Ponticus, *cit.* M. 353, 5; V. 13, 47; V. 15, 53; V. 16, 40; V. 26, 32.

Herodotus, mythicus; Bithyniorum de eo fabula, V. 73, 39.

Herodotus, historiographus, Thurius ab aliis habitus, ipse se inter Halicarnassenses refert, M. 1057, 35. Thurios navigavit et pars fuit coloniæ, M. 730, 48. Varia historiarum ejus inscriptio, M. 730, 46. De ejus malignitate, M. 1041 *sqq.* Decem talenta accipit ab Atheniensibus, M. 1050, 20, *ibid.* 27. Aristophanis Bœoti de eo narratio, M. 1053, 20. Oracula conscripsit, M. 492, 27.

Citata: I, 1, 4, 5; M. 1043, 41 *sqq.* — I, 8; M. 46, 8 (*cfr.* M. 165, 22). — I, 29; M. 1045, 11. — I, 135; M. 1044, 26. — I, 60; M. 1051, 37. — I, 94, M. 158, 11 *sqq.* — M. 508, 15 (εὔστομά μοι κείσθω, *cfr.* M. 733, 48; M. 771, 35; M. 1044, 38). — I, 25; M. 529, 52. — I, 138; M. 1011, 11. — I, 32; M. 1045, 15. — I, 27; M. 1045, 19. — I, 61, 62; M. 1045, 38. — I, 82; M. 1045, 48. — I, 27; M. 1046, 5 *sqq.* — I, 30; M. 1046, 5 *sqq.* — I, 32; M. 1046, 5 *sqq.* — I, 71; M. 1046, 5 *sqq.* — I, 77; M. 1046, 5 *sqq.* — I, 92; M.

1046, 16 *sqq.* — I, 96 *sqq.*; M. 1046, 17. — I, 143; M. 1046, 22. — I, 157; M. 1046, 38. — II, 45; M. 1044, 15. — II, 37; M. 889, 6 *sqq.* — II, 49, 50; M. 1044, 31. — II, 171; M. 1044, 36. — II, 43; M. 1044, 39. — II, 49; M. 1044, 39. — II, 46; M. 1044, 48. — II, 145; M. 1044, 48. — II, 146; M. 1044, 48. — II, 162; M. 1055, 33. — II, 121; M. 1055, 34. — III, 47; M. 1046, 55. — III, 48; M. 1047, 30. — III, 23; M. 919, 50. — III, 80, 84; M. 1008, 12. — III, 55; M. 1048, 23. — III, 22; M. 1052, 17. — IV, 2; M. 534, 19. — V, 30; M. 1048, 47. — V, 97; M. 1049, 13. — V, 63; M. 1048, 24. — V, 66; M. 1048, 24. — V, 99; M. 1049, 15. — V, 70; M. 1048, 32. — V, 101 *sqq.*; M. 1049, 31. — V, 95; M. 1045, 31. — VI, 53; M. 1044, 52. — VI, 54; M. 1044, 52. — VI. 108; M. 1049, 40. — VI, 106; M. 1049, 52. — VI, 117; M. 1050, 30. — VI, 115; M. 1050, 40 *sqq.* — VI, 124, M. 1051, 13. — VI, 121, M. 1051, 19. — VI, 96; M. 1058, 54. — VII, 83; M. 304, 2. — VII, 148; M. 1051, 48. — VII, 150; M. 1051, 52. — VII, 151; M. 1052, 5. — VII, 152; M. 1052, 8. — VII, 139; M. 1052, 45 (*cfr.* M. 1053, 49). — VII, 188; M. 1053, 9. — VII, 190; M. 1053, 12. — VII, 172; M. 1053, 27. — VII, 139; M. 1053, 30. — VII, 222; M. 1054, 1 (*cfr.* M. 1055, 39). — VII, 220; M. 1054, 13. — VII, 220; M. 1054, 39. — VII, 233; M. 1055, 39 (*cfr.* M. 1056, 13). — VII, 206; M. 1064, 26. — VIII, 4; M. 1056, 33. — VIII, 18; M. 1057, 5. — VIII, 21; M. 1064, 25. — VIII, 23; M. 1057, 12. — VIII, 21; M. 1057, 32. — VIII, 30; M. 1057, 44. — VIII, 32, 33; M. 1057, 49. — VIII, 46; M. 1058, 40. — VIII, 57, 58; M. 1059, 24 *sqq.* — VIII, 68; M. 1059, 48. — VIII, 94; M. 1060, 10 *sqq.* — VIII, 5; M. 1061, 6. — VIII, 112; M. 1061, 35. — VIII, 122; M. 1061, 39. — VIII, 141; M. 1062, 5. — IX, 31; M. 1058, 35. — IX, 9, 10; M. 1062, 15. — IX, 52; M. 1062, 40. — IX, 85; M. 1063, 23. — IX, 62; M. 1064, 40. — IX, 36; M. 581, 4.

Citata incertæ sedis, V. 422, 19; V. 144, 4; V. 146, 4; V. 395, 3; V. 391, 40; V. 137, 51; M. 1045, 51; M. 1044, 1; M. 1047, 1 *sqq.*; M. 1048, 41; M. 1050, 7, 25; M. 1051, 34, 44; M. 1052, 17, 27, 53; M. 1055, 48; M. 1056, 12; M. 1057, 40; M. 1058, 54; M. 1061, 52; M. 1062, 27, 44, 48; M. 1096, 10; M. 1220, 48; M. 1343, 2; M. 1353, 51; M. 492, 27; Fr. 42, 37; Fr 49, 10; Ps. 63, 19 *sqq.*; Ps. 64, 4 *sqq.*

Voces explicatæ, ὑποκριτηρίδιον, M. 529, 52.

Heroicum metrum, cur ita dictum, Ps. 105, 18; cur hexametrum et quomodo sit constitutum, *ibid.* 10 *sqq.* Heroici numeri differentiæ septem, Ps. 173, 11 *sqq.*

Heroibus cur draco consecratus, V. 982, 41 *sqq.* Heroum excellentissimi ante senectutem obierunt, M. 132, 51. De heroibus placita philosophorum, M. 1074, 37. Heros Temesæus, proverb., Ps. 173, 6 *sqq.* Heroum istorum non sum, proverb., Ps. 166, 23.

Herois, solemnitas Delphorum, nono quoque anno acta, mysticam habet rationem, M. 361, 30, 42.

Herondas, Spartanus; dictum de Atheniensi otii crimine damnato, M. 271, 25.

Herophila, Erythræa, fatidica quod sit, Sibylla appellata, M. 489, 27.

Herophilus, medicus, M. 627, 27; *cit.* M. 1077, 45; M. 1097, 26; M. 1103, 50 (de respiratione); M. 1105, 12 (de insomniis); M. 1108, 50 (an fœtus in utero sit animal).

Herophytus, Samius, Cimonis Atheniensis æqualis, V. 578, 3.

Herostratus, a M. Bruto Athenis mittitur in Macedoniam copiarum duces conciliaturus, V. 1186, 3.

Hersilia, unica Sabina matrona a Romanis rapta, ut quidam tradunt, Hostilio, ut alii, Romulo nupta, cui Primam filiam et Aollium filium vel Abillium peperierit, V. 30, 8. Pro ceteris mulieribus inter Romanorum et Sabinorum acies verba facit, quæ referuntur, V. 34, 47.

Hesianax, *cit.* M. 383, 12 (ἐν τρίτῳ Αἰθυκῶν).

Hesiodus, proximus ab Homero gloria et tempore Musarum discipulum se profitetur, M. 125, 51. Certamen ejus cum Homero, M. 182, 40; *cfr.* M. 820, 29. De Hesiodo indicium, M. 187, 29 *sqq.* De cane ejus, qui Ganyctoris Naupactii filios prodidit, a quibus Hesiodus interfectus fuerat, M. 1186, 42 *sqq.* (*cfr.* M. 192, 33 *sqq.*; M. 1204, 51; interfectus in Locris a delphinis ad Rhium deportatur; sepultura apud Nemeum, M. 192, 33 *sqq.*). Celebritatem adeptus est præcipue ex sententiis in libro, quem Opera appellavit, scriptis, V. 2, 9. Heraclitus eum reprehendit, V. 164, 45. Defuncto divinitus propter Musas honor tributus fertur, V. 74, 12. Cleomenes Helotum eum esse poetam dixit, M. 273, 44. Versus ejus a Pisistrato deductus, V. 10, 5. Fabula ejus de accipitre et luscinia, M. 187, 36; M. 491, 23; M. 491, 31 (de astrologia). M. 505, 40 (de quatuor generibus ratione præditorum). Præceptum vini e dolio bibendi, M. 842, 4. Amorem in Academiam deduxit, M. 933, 37. Hesiodus Dii et Pycimedes filius, Ascræ natus, Ps. 100, 39. Pater ejus Cyma venit in Bœotiam et habitavit in urbicula Ascra, Fr. 27, 51 *sqq.* Orchomenii jubentur a deo Hesiodi ossa accipere et apud se sepelire, auctore Aristotele, Fr. 28, 12. Hesiodus in Amphidamantis funere musicum victoriæ præmium tripodem reportat eumque in Helicone monte consecrat; inscriptio est vulgata, Fr. 28, 21 *sqq.* (*cfr.* Hesiodus, Op. et Dies, v. 654 *sqq.*).

Theogonia, M. 908, 4.
— v. 16 *sqq.*; M. 913, 31.
— v. 22, M. 125, 51 (*cfr.* M. 582, 50).
— v. 64, M. 60, 16.
— v. 80, M. 912, 5.
— v 116, M. 457, 34 (*cfr.* M. 825, 34; M. 924, 37).
— v. 117, M. 527, 12.
— v. 134, M. 1072, 22.
— v. 178 *sqq.*; M. 339, 15.

Opera et Dies, v. 11, M. 898, 25.
— v. 25, M. 573, 41.
— v. 26, M. 109, 43 (*cfr.* M. 749, 13)
— v. 40, M. 44, 24.
— v. 41, M. 187, 9.
— v. 45 *sqq.*; M. 181, 17 *sqq.* (*cfr.* M. 638, 17 *sqq.*)
— v. 86 *sqq.*; M. 28, 26 *sqq.* (*cfr.* M. 119, 16).
— v. 94 *sqq.*; M. 126, 4 (*cfr.* M. 137, 29).
— v. 104, M. 152, 14.
— v. 122, M. 716, 51.
— v. 123, M. 441, 41 (*cfr.* M. 524, 41)
— v. 125, M. 524, 14.
— v. 126, M. 441, 42 (*cfr.* M. 508, 5).
— v. 200, M. 503, 20.
— v. 202 *sqq* ; M. 187, 36.
— v. 235, M. 76, 39 (*cfr.* M. 1005, 46).
— v. 254 *sqq.*; M. 954, 33.
— v. 265, M. 670, 10.
— v. 266, M. 44, 26; (*cfr.* M. 670, 10).
— v. 287, M. 30, 1.
— v. 289, M. 29, 30 (*cfr.* M. 92, 39 *sqq.*).
— v. 313, M. 29, 42.
— v. 318, M. 148, 17 *sqq.*

— v. 342, M. 642, 12 (*cfr.* M. 862, 18).
— v. 348, M. 41, 46.
— v. 368 *sqq.*; M. 859, 39 *sqq.*
— v. 371, M. 645, 11.
— v. 376, M. 582, 49.
— v. 405, M. 900, 23.
— v. 413, M. 141, 33 *sqq.*
— v. 465, M. 200, 49.
— v. 463, M. 798, 28.
— v. 471, M. 854, 14.
— v. 519, M. 564, 23.
— v. 595, M. 884, 31.
— v. 643, M. 27, 20.
— v. 696 *sqq.*; M. 920, 4.
— v. 705, M. 120, 19 (*cfr.* M. 637, 47).
— v. 707, M. 595, 8.
— v. 717 *sqq.*; M. 28, 38.
— v. 735 *sqq.*; M. 679, 34 *sqq.*
— v. 742 *sqq.*; M. 431, 24 *sqq.*
— v. 744, M. 34, 13 (*cfr.* M. 185, 46).
— v. 748, M. 857, 22.
— v. 761, M. 899, 24.

Hesiodi fragmenta, M. 913, 38; (*cfr.* Hesiodi fragmenta, ed. Lehrs, Parisiis, *nr.* 23); M. 1325, 36 (*nr.* 74); V. 7, 47 *sqq.* (*nr.* 87); V. 10, 5 (*nr.* 88); M. 506, 1 *sqq.* (*nr.* 106; *cfr.* M. 1201, 33); Κήϋλλος γάμος, M. 891, 16.

Vocabula Hesiodea: αἰνεῖν, M. 27, 20; ἀρετή, M. 29, 22; ἐπαινή, M. 27, 25; ἐκπύρωσις, M. 506, 30 (*cfr.* Fragm. *nr.* 106 *et* M. 1210, 30 *sqq.*); γενεά, M. 506, 10 *sqq.*; χάος, M. 1170, 8; ἐσθλοί, Fr. 21, 19.

Citata mixta, V. 95, 4; V. 2, 12 (Pitthei dicitur); V. 7, 49; V. 423, 13; V. 10, 5; V. 1263, 20; M. 119, 14; M. 505, 40; M. 508, 4; M. 678, 34; M. 825, 34; M. 842, 41; M. 862, 18; M. 908, 4; M. 912, 5; M. 924, 37; M. 1135, 2; M. 1150, 53; M. 1170, 7; M. 1180, 6; M. 1204, 49; M. 1271, 25; M. 1278, 21; M. 1281, 45; Fr. 11, 15; Fr. 20, 7, 9, *ibid.* 35; Fr. 21, 18; Ps. 78, 20; Ps. 79, 49. Ex commentariis in Hesiodum, Fr. 20, 30 *sqq.*; Fr. 21, 38 *sqq.* (duo versus omittendi); Fr. 21, 51 (septem versus spurios judicat Plutarchus); Fr. 22, 5; Fr. 22, 21 (ἱλαδόν, vox); Fr. 22, 26 (duo versus explicati, permutati a Zenone), *ibid.* 41 (versus, quos ex Homero adjectos dicit Plutarchus), *ibid.* 44 (versus explicatur); Fr. 23, 5, *ibid.* 9 (βοῦς, vox); *ibid.* 12 (ἀλφεσίβοια, vox); *ibid.* 16 (versus a Plutarcho spurii judicati), *ibid.* 23 (vers. obolo notati a Plutarcho), *ibid.* 32 (versus a quibusdam pro spuriis habitos Plutarchus judicat germanos), *ibid.* 37, *ibid.* 46 (versus explicatur); Fr. 24, 8 *sqq.*, *ibid.* 23 *sqq.* (versus notatus), *ibid.* 26 (φήλητες, vox), *ibid.* 28 *sqq.* (expl.), *ibid.* 40 *sqq.* (expl.), *ibid.* 49 (a Proclo et Plutarcho supervacanea habentur), *ibid.* 52 (expl.); Fr. 25, 8 (expl.), *ibid.* 23 (expl.), *ibid.* 30 (vox ἀκιώτατον), *ibid.* 38 (ὁπλή, vox), *ibid.* 50; Fr. 26, 14 (μῆνα Ληναιῶνα quem dicat), *ibid.* 17 (βούδορα), *ibid.* 26 (expl.), *ibid.* 39 (duo versus delendi), *ibid.* 45 (expl.); Fr. 27, 1 (expl.), *ibid.* 13 (expl.), *ibid.* 22 (ἀκραὴς Zephyrus, vox), *ibid.* 49 (expl.); Fr. 28, 15 (versus delendi), *ibid.* 28 (expl.), *ibid.* 47 (expl.); Fr. 29, 3 (expl.), *ibid.* 13 (expl.), *ibid.* 34, *ibid.* 35 (expl.). *ibid.* 47 *sqq.* (expl.); Fr. 30, 11 (expl.), *ibid.* 29 (expl.), *ibid.* 41, *ibid.* 52; Fr. 31, 5, *ibid.* 14, *ibid.* 20, *ibid.* 19 (ἀποϋχεῖν, vox), *ibid.* 30; Fr. 32, 5, *ibid.* 11, *ibid.* 25 (Δεκάδωρον, vox).

Ἑστίαν, prisci cur nominaverint terram, M. 1109, 12.

Hestiæa, urbs Euboeæ, V. 138, 26. Hestiæenses a Pericle patria expulsi, V. 197, 7. Hestiæatis regio, M. 945, 43.

Hesychia, Minervæ antistita appellatur Erythris, M. 491, 50; Clazomenis item, M. 635, 29.

Hexametrum, cur ita dictum et quomodo sit constitutum, Ps. 105, 10 *sqq.*; cur heroicum metrum appellatum, *ibid.* 18.

Hexapylum, portæ nomen Syracusis, V. 367, 50; V. 368, 4.

Hiarbas, rex, captus a Pompejo, V. 745, 6.

Hicetes, Pythagoreus, *cit.* M. 1092, 32.

Hidrieus, *vide* Idrieus.

Hiempsal, Numidarum rex, V. 511, 36; V. 512, 1, 10; regnum a Pompejo Hiarbæ ademptum accipit, V. 745, 7.

Hiems, quatuor durat menses, M. 1258, 45. De Hieme et Æstate, M. 1092, 23. Hiemibus acribus cotes plumbeæ liquantur, M. 846, 42. Hieme fluvii frigidiores mari sunt, M. 841, 9. Hieme cur minimum tonet, M. 1116, 27; cur navigia in fluviis tardius incedant, in mari non item, M. 1117, 30; clepsydræ tardius trahunt, M. 1117, 38; cur minus amarum gustatu mare, M. 1118, 11; cur magis quam ætate piscatorum retia pubescant, M. 1119, 22.

Ἱερά, de voce, M. 459, 12.

Hieracis carmen, factum ad certamen, quod Endrome dicebatur, M. 1394, 8.

Hieraphori, qui sacra gerunt, M. 430, 43.

Hierapolis, olim Bambyce, Syriæ urbs, V. 1112, 28. Dea hac in urbe culta, V. 660, 53; V. 661, 5 *sqq.*

Hierastoli, sacro vestitu induti, M. 430, 43.

Hierax, cognomentum, V. 384, 24.

Hiero, Gelonis frater et successor, injuste politus imperio modeste eo functus est, M. 667, 35. Dinomenis filius, Gelonis successor calculo renum necatur, M. 492, 3. Themistocles oratio de eo prohibendo a ludis Olympicis; Stesimbroti relatio de navigatione Themistoclis exsulis ad Hieronem, V. 148, 31, *ibid.* 35 *sqq.* Litterarum fautor, M. 1340, 1. Statua ejus Delphis, M. 485, 15. Ærea ejus columna, quæ sponte sua cecidit ea die, qua Hiero Syracusis mortem obiit, M. 485, 18. Epicharmi dictum ad eum, M. 81, 31.

Apophthegmata ejus, M. 208, 19 *sqq.* 1 (μηδένα τῶν παρρησιαζομένων πρὸς αὐτὸν ἄκαιρον εἶναι); 3 (de inimico ei oris fœtorem exprobrante; *cfr.* M. 107, 34).

Hiero, Hieroclyti filius, Syracusanorum rex, a Romanis donatur, V. 361, 12. Archimedi cognato persuadet, ut geometriam per corporea instrumenta ad usum transferat, et machinas ad omne genus faciendæ et depellendæ oppugnationis conficiat, V. 364, 42; V. 365, 10.

Hiero, Niciæ Atheniensis familiaris, credi se voluit Dionysii Chalci filium, V. 628, 29, 35.

Hiero, Spartanus; oculi statuæ ejus exciderunt, antequam ad Leuctra occubuit, M. 485, 21.

Hieroglyphorum in Minervæ templo Sai significatio indicatur, M. 444, 52.

Hieromnemones, Neptuni sacerdotes, M. 891, 4.

Hieronymus, Rhodius, ex Antigoni regis comitibus, V. 703, 31. Bœotis præfectus a Demetrio Poliorecta; historias conscripsit, V. 1083, 29. Peripateticus, M. 741, 17.

Citata, V. 400, 33; V. 470, 1; V. 473, 35; V. 479, 19; V. 719, 35; M. 58, 22; M. 551, 31 (de ira); M. 558, 29 (de febri); M. 741, 17; M. 758, 16; M. 1264, 9; M. 1340, 34.

Hieronymus, Syracusanorum tyrannus, mortuus, V. 363, 39.

Hieronymus, Græcus quidam, Carris habitans, cum P. Crasso, V. 667, 38.

Ἱερὸς Δαίμων, *vide* Genius sacer.

Hierosolyma, Judæorum urbs, Antiocho Sideti dedita, M. 221, 20.

Hierosolymus, Typhonis filius perhibetur, M. 444, 25.

Hietæ, loci nomen in Sicilia, V. 300, 34.
Himera, fluvius Siciliæ, V. 296, 31; M. 208, 5.
Himeræa, Siciliæ urbs, V. 744, 1.
Himeræus, unus de Demosthenis accusatoribus, M. 1031, 15.
Himeræus, Demetrii Phalerœi frater, Æginæ ex templo Ajacis, quo Athenis confugerat, abreptus est ad Antipatrum et necatus, V. 1025, 39.
Himerius, assentator, Atheniensis quidam, M. 73, 2.
Himerus, Taygetæ Nymphæ et Lacedæmonis filius, inscius Cleodicen sororem vitiat et ob mœrorem in Eurotam fluvium se conjicit, Ps. 92, 35 *sqq.*
Himerus, a priore nominatus erat Eurotas fluvius, Ps. 92, 41.
Hippades, porta Athenis, M. 1034, 51.
Hippalemus, M. 369, 12.
Hipparchus, tyrannus Atheniensis; somnium ejus paulo ante mortem, M. 671, 27.
Hipparchus Cholargensis, prioris cognatus, primus Atheniensium ostracismo ejectus, V. 634, 14.
Hipparchus, Eubœensis, Philippi regis familiaris, M. 213, 3.
Hipparchus, Athenieusis, Asclepiadis pater, V. 896, 43.
Hipparchus, mathematicus, *cit.* M. 491, 30 (de astrologia); M. 893, 44 (complexarum numerus; *cfr.* M. 1281, 28); M. 1100, 17 (de visu); M. 1228, 38; M. 1338, 43.
Hipparchus, Antonii imperatoris libertus, V. 1130, 7; V. 1133, 9.
Hippareta, Hipponici filia, Calliæ soror, Alcibiadis uxor; conjugalis discordia; mortua est, cum Alcibiades Ephesum navigavit, V. 233, 38, *ibid.* 45 *sqq.*
Hipparinus, Syracusanus, vir primarius, cujus filia Dionysio nupta est seniori, V. 1144, 6.
Hipparinus, Dionis Syracusani filius, Aretæus dictus a Timæo, V. 1159, 11.
Hippasus, Leucippæ filius, discerpitur a matris sororibus, M. 369, 21.
Hippasus, Metapontinus, *cit.* M. 1068, 42.
Ἱππεῖς vel Ἱππάδα τελοῦντες, secundus ordo Athenis, Solone leges ferente, qui medimnos fructuum trecentos percipiebant, V. 105, 10; *cfr.* V. 421, 40.
Hippias, tyrannus Atheniensis, M. 1048, 53 (ex Herodoto).
Hippias, Epirota, ex iis, qui cum Pyrrho infante fugiunt, V. 457, 35.
Hippias, orator Atheniensis, *cit.* V. 64, 28; M. 1021, 12; M. 1022, 38; Fr. 42, 43 (δύο εἶναι φθόνους, κτλ.); Fr. 43, 1 (δεινόν ἐστιν ἡ διαβολία, κτλ.).
Hippias, Eleus, Olympicorum certaminum descriptionem edidit, V. 71, 27.
Hippias, mimus apud Antonium imperatorem, V. 1097, 25.
Hippicum spatium, stadiorum quatuor, V. 109, 17.
Hippitas, ex Cleomenis regis sociis in Ægypto, V. 981, 7, *ibid.* 33.
Hippo, una de Scedasi Leuctrensis filiabus, quarum historiam vide, M. 945, 12 *sqq.*
Hippo, Messanæ tyrannus, necatur, V. 302, 25 *sqq.*
Hippo, orator Syracusanus, V. 1162, 22.
Hippo, atheus, *cit.* M. 1105, 47 (de semine); M. 1106, 24 (quomodo mares nascantur, quomodo feminæ; *cfr. ibid.* 37); M. 1315, 29.
Hippobotæ, gens Chalcidensis a Pericle ejecta, V. 197, 5.
Hippocles, Crantoris consolatio ad Hippoclem, M. 124, 27.
Hippoclides, Atheniensis, in proverbio: οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, M. 1056, 30.
Hippoclus, Chiorum rex, in nuptiarum ludicro interfectus, M. 302, 32.
Hippoclus, Thebanus, Pelopidæ pater, V. 333, 30.
Hippocoon, Enarsphori pater, V. 17, 4.
Hippocoontidæ, Œonum interficiunt, M. 352, 33.
Hippocrates, Pisistrati pater, V. 114, 8.
Hippocrates, medicus, responsum vocati a persarum rege multorum talentorum mercede, V. 418, 28. Mercaturam exercuisse fertur, V. 95, 11. Errores suos confitetur, M. 98, 35.
Citata, M. 108, 1 (*cfr.* M. 623, 15); M. 152, 17 *sqq.* (*cfr.* Aphorism. II, 5); M. 154, 47 *sqq.* (*cfr.* Epidem. VI, 4, 20); M. 359, 29 *sqq.* (de medico, δεινὰ μὲν ὁρῶντα, δεινῶν δὲ ἁπτόμενον, κτλ.); M. 552, 37 (χαλεπωτάτη νόσος ἐν ᾗ τοῦ νοσοῦντος ἀνομοιότατον αὐτῷ γίνεται τὸ πρόσωπον); M. 830, 26 (*cfr.* Aphorism. I, 3); M. 831, 38; M. 1109, 42 (cur foetus septimo mense editus sit vitalis); M. 1281, 24; M. 1333, 52 (Σφαλερὸν ἡ ἐπ' ἄκρον εὐεξία).
Apophthegmata, M. 108, 1 (σιγὴ οὐ μόνον ἄδειφον, ἀλλὰ καὶ ἄλυπον καὶ ἀνώδυνον, *cfr.* M. 623, 15); M. 1344, 41 (δυοῖν πόνων τὸν ἧττονα ὑπὸ τοῦ μείζονος ἀμαυροῦσθαι).
Hippocrates, Atheniensis, dux exercitus, victus ad Delium, V. 629, 20.
Hippocrates, præfectus Chalcedonis urbis a Lacedæmoniis constitutus, victus ab Alcibiade interficitur, V. 248, 40 *sqq.*
Hippocrates, prætor Atheniensis; Antiphontis in eum oratio, M. 1016, 3.
Hippocrates, Syracusanorum prætor, Romanorum inimicus, dolo Syracusas occupat et tyrannidem obtinet, V. 364, 18; victus a Marcello ad Acilas, V. 367, 32.
Hippocratis palæstra Athenis, M. 1020, 49.
Hippocratidæ Spartani apophthegmata, M. 272, 30 *sqq.*
Hippodamia, Pelopis uxor, mater Atrei et Thyestæ, Chrysippum interficit et a Pelope extorris agitur, M. 385, 40. Lysidices et Pithei mater, V. 4, 18; Ps. 107, 25.
Hippodamus, Spartanus, M. 272, 23.
Hippodamus, Agrylensis, M. 1016, 27.
Hippodromius, mensis Bœotorum, qui Hecatombæon Atheniensibus est, V. 164, 49.
Hippolochus, Thessalus, Laidis amator, M. 938, 41.
Hippolyta, Antiopa aliis, Amazonum regina, Theseo Hippolytum parit, V. 15, 4; M. 386, 12; interfecta ab Hercule; securis ejus, M. 371, 46.
Hippolytus, Thesei ex Hippolyta filius, Phædræ vitans amorem Trœzenem se confert, ubi ab equis Neptuni tauro territis conteritur, V. 15, 34; V. 45, 7; M. 386, 11; M. 33, 46.
Hippolytus, Sicyonius, ab Apolline dilectus, V. 74, 5.
Hippomachus, alipta; dictum ejus, V. 1143, 16.
Hippomedon, Agesilai (avunculi Agidis regis) filius, V. 951, 31; deprecando patrem servat, V. 956, 26.
Hipponax, Ephesius, citharœdus, qua ætate vixerit, M. 1385, 37; *citatur*, M. 633, 41; M. 1386, 16. Probra et convicia scripsit adversus eos, qui ipsum offendissent, Fr. 22, 7.
Hipponicus, Atheniensis, æqualis et amicus Solonis, V. 103, 5.
Hipponicus, Calliæ divitis pater, cui Periclis uxor matrimonio prius erat juncta, V. 197, 44; petulanter ab Alcibiade offensus et iterum reconciliatus, Hipparetam filiam in matrimonium ei dat, V. 233, 27 *sqq.*; *cfr.* M. 1051, 44.
Hipponium, Lucaniæ urbs, post temporis Vibo dicta, V. 1046, 27.
Hipponous, Peribœæ pater, Ps. 164, 23.
Hipposthenidas, de conjuratis cum Pelopida Thebanis unus, V. 336, 28; *cfr.* M. 694; M. 708, 2 *sqq.*
Hippotæ, oppidulum ad Heliconem inter Thebas et Coroneam situm, deletur a Thebanis, ager inter Thebanos et Coronenses dividitur, M. 947, 17.
Hippothorus, modus musicus, M. 163, 44.
Hippys, Rheginus, *cit.* M. 514, 18.

Hirtius, et Pansa, consules designati, Ciceronem Romæ retinent, V. 1053, 10 *sqq.* Cum Antonio apud Mutinam prœlio congressi, victis hostibus ipsi occumbunt, V. 1101, 9 *sqq.*; V. 329, 1.

Hirundo; de prolis nece fabulis vulgata, M. 837, 14 *sqq.*; M. 1183, 5 (*vide* symbola Pythagoræ). Hirundines ex Collotibus lapidibus Chelidonium murum adversus Nili alluvionem ædificant; hirundo anterius etiam holoschœnos præteriit, proverb., Ps. 169, 51.

Hispania citerior, provincia, V. 408, 6. Hispania exterior, V. 487, 15. Hispania, V. 591, 2, *ibid.* 6; V. 655, 51; V. 771, 29; V. 777, 53; V. 856, 44; V. 930, 13.

Hispanicum bellum, V. 306, 48 *sqq*; V. 591, 3; V. 679, 19 *sqq.*; V. 865, 24 *sqq.*

Hispanorum devotio pro Sertorio, V. 686, 37 *sqq.* Sertorii benignitas in Hispanos, V. 681, 30. Hispanos Sertorius Romano more instituit, V. 686, 17 *sqq.* Hispanorum liberos Sertorius partim occidit, partim vendit, V. 693, 51 *sqq.*

Historici commentarii de Harmonia, *cit.* M. 1389, 25.

Historicum, contemplativum et civile, orationis genera, Ps. 120, 31 *sqq.* Historica oratio, quæ sit et qua constet materia, *ibid.* 34 *sqq.* Narratio aut copiosa aut succincta, Ps. 122, 6 *sqq.*

Histrio, de voce, M. 357, 11. Lituus incurvus, M. 2, 50.

Histrus, scenicus artifex Etruscus, a quo histriones nominati sunt, M. 357, 20.

Hoc age, formula, quæ attentos reddat eos, qui intersunt ad rem sacram, inde a Numæ temporibus usitata, V. 82, 50; V. 270, 1.

Ὁμήρους, cur dicerent Cumæi lumine oculorum captos, Ps. 101, 5.

Homerus. Versus a Pisistrato insertus, Herea Megarensi auctore, V. 10, 5. Carmina ejus a Creophyli posteris servata Lycurgus colligit et tota in Græciam adportat, cum antea vix pauci dispersas habuerint partes, V. 49, 26. Homeri auctoritas Soloni opitulatur, V. 99, 37. De Homeri poematis, V. 303, 23; V. 332, 30. Unde fabulam de Cimmeriis petierit, V. 491, 7. Io natus, Smyrna mortuus, V. 678, 23. Ilias ab Aristotele correcta, ἡ ἐκ τοῦ νάρθηκος, quam Alexander rei militaris viaticum habet, V. 797, 30 *sqq.*; Mor. 402, 34. Non diffitetur primum versum non ad modorum leges edidisse, M. 96, 14; M. 101, 52. Quæstio ejus Hesiodo proposita, M. 182, 36 (*cfr.* M. 820, 29). Delphicorum præceptorum: ne quid nimis *etc.*, auctor, M. 194, 43 *sqq.*; M. 223, 47. Cleomenis in eum dictum, M. 273, 44. Comparationes versuum in scholis et conviviis institutæ, M. 406, 35. Ab Ægyptiis doctus existimatur, quippe principium omnium rerum posuerit aquam, esse enim Oceanum Osirim, Tethyn Isin, M. 445, 38. Numquam odiosus in dicendo, M. 610, 27. Versus in Homerum; cur tam multæ urbes cum sibi vindicare voluerint, M. 730, 49. Homeri centones, M. 738, 19. Haud injuria a Pammene Thebano vituperatus, M. 748, 49 (*cfr.* M. 930, 21; V. 343, 17 *sqq.*). Cur reliquis liquoribus peculiares adjiciens appellationes, oleum duntaxat humidum dixerit, M. 847, 3. M. 854, 6 (ἔτος φέρει σῦτις ἄρουρα). Statua ejus, M. 1020, 37. Homericæ exercitationes, Plutarchi opus, cujus fragmenta afferuntur, Fr. 32, 29.

Homeri de vita et poesi, Ps. 100, 27 *sqq.* Ephori Cumæi narratio de genere, parentibus et nominibus Homeri, Ps. 100, 34—107, 7 (natus ex Critheide a Mæone fratre et tutore compressa, Ps. 100, 40 *sqq.* Melesigenes appellatus, scilicet natus ad Meletem fluvium, Ps. 101, 1 *sqq.*; postea Homerus, quod oculorum lumine captus esset, *ibid.* 4 *sqq.*). Aristotelis relatio, Ps. 101, 8 *sqq.* (Critheis quo tempore Codrus in Joniam duxit, in insula Io a genio quodam compressa, post a prædonibus rapta et Mæoni Lydorum regi data, Homerum parit ad Meletem fluvium; puerulus a ὁμηρεῖν, id est sequi, pro Melesigene Homerus dictus). Adultus jam de parentibus et patria deum consulit; duo oracula ei edita, Ps. 101, 29 *sqq.* Thebas navigans ad Saturnalia et musicum certamen Ium venit; ibi cum piscatorum ænigma solvere non posset, præ animi dolore mortuus est; sepultus est ab Iensibus; sepulcri inscriptio, Ps. 101, 45—102, 4. Alii Colophonium eum perhibent argumento utentes elegiaco carmine ipsius statuæ inscripto, Ps. 102, 5 *sqq.* Antipatri epigramma in Homerum, *ibid.* 15 *sqq.* Alii dicunt eum fuisse tempore belli Trojani, alii centum post annis; alii, centum et quinquaginta, Ps. 102, 26 *sqq.* Qua de causa scripserit Batrachomyomachiam et Margiten, *ibid.* 30 *sqq.* Belli Trojani initium et argumentum breviter narratur, Ps. 102, 33—103, 27. Cur poeta initium fecerit a nono anno, Ps. 103, 28 *sqq.* Primus legendus, Ps. 103, 38 *sqq.* De genere ejus variorum traditiones congeruntur, Ps. 103, 44 *sqq.* Filius ab aliis Mæonis et Critheidis nuncupatur, ab aliis Meletis fluvii, *ibid.* 50 *sqq.* De tempore, quo vixerit, variorum opiniones inter se differentes, Ps. 104, 3 *sqq.*

Utrumque Homeri poema ab Aristarcho digestum est in viginti quatuor libros, Ps. 104, 15 *sqq.* Homerus nobis in Iliade corporis robur expressit, in Odyssea animi generositatem, *ibid.* 25 *sqq.* Non accusandus, quod malos quoque mores imitatus sit et quod deos cum hominibus commercium habentes introduxerit, *ibid.* 28 *sqq.* Cur admirabili et fabulosa rerum narratione utatur, *ibid.* 38 *sqq.* Non solum res, sed etiam verba extollit et a communi consuetudine transfert, *ibid.* 44. Scientiæ artisque omnem rationem animo perceptam habuit, multasque copias cum dictionum tum actionum omnigenarum posteris suppeditavit, non solum poetis, sed et solutæ orationis scriptoribus, Ps. 104, 48 *sqq.*

De hexametro metro, Ps. 105, 10 *sqq.* Varia dictione usus est, Ps. 105, 20 *sqq.* Doriensis dialecti specimina ex Homero, Ps. 105, 24 *sqq.* Æolicæ dialecti specimina, *ibid.* 40—106, 8. Jonicæ dialecti specimina, Ps. 106, 9 *sqq.* Maxime Attica dialecto usus est; specimina exhibita, Ps. 106, 31—107, 34.

Onomatopœia admodum familiaris est Homero, Ps. 107, 51; cujus adhibentur exempla, Ps. 108, 1-22. Epithetorum copia in Homero, Ps. 108, 23-30. Abusionis exempla, *ibid.* 31-38. Translationes, *ibid.* 39-50. Metaphoræ, Ps. 108, 51—109, 15. Transsumptiones, Ps. 109, 16-25. Intellectiones, *ibid.* 25—110, 16. Denominationes, Ps. 110, 17-28. Pronominationes, *ibid.* 29-39. Antiphrases, *ibid.* 40-44. Emphases, *ibid.* 45—111, 3.

Figuræ (Σχήματα), Ps. 111, 4 *sqq.* Pleonasmus, *ibid.* 13-19. Circuitio, *ibid.* 20 *sqq.* Mutatio et Transgressio, *ibid.* 24-35. Interpositio, *ibid.* 36-45. Palillogia, *ibid.* 46—112, 6. Relatio, Ps. 112, 7-14. Regressio, *ibid.* 15-22. Similiter desinens et cadens, *ibid.* 23-39. Epanaphora et Similiter desinens iisdem in versibus, *ibid.* 40-45. Schema Compar appellatum, cujus Homerus primus auctor, *ibid.* 46—113, 2. Agnominatio, Ps. 113, 3-10. Defectus figura, *ibid.* 11-25. Dissolutio, *ibid.* 26-33. Incongruum vel variatio, *ibid.* 34 *sqq.* (mutatio generis, *ibid.* 40—114, 43; mutatio Numeri, Ps. 114, 44—115, 11; mutatio Casuum, *ibid.* 12-49; alia quædam figurate dicta, *ibid.* 50—116, 21; communem casum singularis sequens, Ps. 116, 25 *sqq.*; mutatio specierum nominum, *ibid.* 25-31; mutatio modorum Verborum, *ibid.* 31-42; temporum variatio, *ibid.* 43-117, 2; mutatio Affectionum verborum, Ps. 117, 3-12; Pluralis pro Singulari, *ibid.* 13 *sqq.*; Personarum mutatio, *ibid.* 19 *sqq.*;

aversic, *ibid.* 27-46; participia pro verbis, *ibid.* 47-118, 1; articulus postpositus pro præposito et in vicem, Ps. 118, 2-10; præpositiones cum casibus non propriis, *ibid.* 7 *sqq.*; præpositiones commutatæ et sublatæ, *ibid.* 15 *sqq.*; adverbiorum mutatio, *ibid.* 21 *sqq.*; conjunctionum immutatio, *ibid.* 28 *sqq.*) — Species figurarum in Sententiis, Ps. 118, 35 *sqq.* Præexclamatio, *ibid.* 36-41. Prosopopœia, *ibid.* 42-47. Diatyposis seu Deformatio, *ibid.* 48-119, 10. Ironia, Ps. 119, 11-31. Sarcasmus, *ibid.* 32-37. Allegoria, *ibid.* 38-43. Hyperbola, *ibid.* 44-50. Characteres, quæ genera vocantur, Ps. 119, 51 *sqq.* (copiosum, Ps. 120, 4-11; gracile, *ibid.* 12-17; medium, *ibid.* 18-23; floridum dicendi genus frequens apud poetam, *ibid.* 24 *sqq.*).

Orationis historicæ, contemplativæ et civilis apud Homerum sunt initia, Ps. 120, 31 *sqq.* Narratio personæ, Ps. 120, 42-54; loci, Ps. 121, 1-14; causæ, *ibid.* 15-26. instrumenti, *ibid.* 27 *sqq.*; facti, *ibid.* 33 *sqq.*; affectionis, *ibid.* 39 *sqq.* De modo narrationis, Ps. 121, 49. *sqq.* Narratio apud eum plerumque copiosa, nonnunquam vero succincta, Ps. 122, 6 *sqq.* Narrat modo tenuiter, modo cum imagine, vel similitudine, vel simili, *ibid.* 16 *sqq.* Similitudines exhibentur, Ps. 122, 29—124, 29. Contemplativæ orationis, quæ versatur in Naturali scientia et Morali et Disserendi arte, initia et semina suppeditavit Homerus, Ps. 124, 35 *sqq.* Cur per ænigmata et fabulosas orationes animi sensa ostenderit, *ibid.* 46 *sqq.*

De Universi principiis Homeri sententia exponitur, Ps. 125, 3—126, 20 (aquæ primum principium, Ps. 125, 5 *sqq.*; aqua et terra, *ibid.* 8 *sqq.*; quatuor vel quinque elementa, *ibid.* 13—126, 20. Juno significat Aerem, Ps. 125, 45 *sqq.*; Jupiter Ætherem, *ibid.*). Elementorum concordiam et discordiam Homerus cum aliis, tum Martis et Veneris fabula (Ps. 126, 48 *sqq.*), item acie deorum allegorice ostendit, Ps. 126, 32—127, 21). Quomodo ostendat Mundum unum esse et finitum, Ps. 127, 22-35. Quid sentiat de Sole, orbiculari ejus circumferentia, ortu et forma, denique quod sit animal, Ps. 127, 36-128, 18. Astrorum haud imperitum fuisse Homerum, Ps. 128, 19-34 De terræ motibus et de deliquiis quid senserit, Ps. 128, 35—129, 32; de ventis, Ps. 129, 33-51; de Aquilonari et Australi polo, Ps. 129, 52—130, 9; de pluviarum generatione, Ps. 130, 10-34; de Diis, Ps. 130, 35-43. Cur Diis corpora attribuerit, *ibid.* 44 *sqq.* Jovem primarium deum incorporeum et cognitione solum comprehensibilem esse arbitratur, Ps. 131, 4-14. An Deum intelligibilem esse sciverit, 15 32. Quic senserit de providentia divina, Ps 131, 33—132, 30; de Fato, Ps. 132, 42—133, 15; de Fortuna, Ps. 133, 16-23; de Animæ immortalitate, Ps. 133, 24—134-6; corpus animæ carcer, Ps. 134, 7-24; de transitione animarum defectorum in alias corporum species, *ibid.* 25-38; de mutatione sociorum Ulyssis in sues et ejusmodi animalia, *ibid.* 39-52; animam spiritum esse, Ps. 135, 1-25; animam incorpoream esse, *ibid.* 26 *sqq.* Rationalis et irrationalis animæ pars, cupiditas tandem, ubi sitæ sint, *ibid.* 36—136, 29. Animi conturbationes circa cor constituit, Ps. 136, 30-49. Causas eorum, quæ penes animosam animæ partem sunt, a natura contingere, Ps. 136, 50—137, 27. Quid sensiat de indignatione et misericordia, Ps. 137, 28-38; de animi virtute et vitio, *ibid.* 39—138, 10. Stoici virtutem animi in tranquillitate ponentes Homerum sectari videntur, Ps. 138, 11-32. Peripatetici virtutem mediocritatem finientes Homerum testem habent, Ps. 138, 33—139, 18. Stoici virtutem per se ad felicitatem sufficere putantes quibus locis Homericis nitantur, Ps. 139, 23-36. Quid sentiat de virtute, Ps. 139, 37 *sqq.* Peripateticis animæ bonis primas, corporis secundas, externis tertias tribuentibus Homerus adstipulatur, Ps. 139, 47 *sqq.* Quænam bona hominibus expetenda sint, Ps. 140, 12-23. Honorem inter bona recenset, *ibid.* 24-36. Vires divitiis præponit, *ibid.* 37-46. Statuit virtutem per se ad felicitatem non sufficere, *ibid.* 47—141, 13; virtutis possessionem nihil prodesse, nisi et agendo sit efficax, Ps. 141, 14-37. Stoici dicentes bonos viros diis amicos esse ab Homero id mutuati sunt, *ibid.* 38 *sqq.* Item se habet de placito, virtutem doceri posse, *ibid.* 44 *sqq.* Unitatis naturam in boni conditione, dualitatis in mali, ponere videtur, Ps. 142, 39-51. Diis cœlestibus imparia tribuit, in Patrocli exsequiis non nisi paria immolantur, in multis ternario, quinario, septenario utitur, præcipue autem nonario, Ps. 143, 1-20; etiam computandi vim demonstrat, *ibid.* 25-39.

Musicam laudibus prosequitur, Ps. 143, 40—144, 15. Melodiæ differentias calluit, Ps. 144, 16-37. Taciturnitatem perinde ac Pythagoras approbavit, Ps 145, 13. Democritus Homerum secutus principia fecit, Ps. 145, 15 *sqq.* Epicurus Homerum male intelligens summum bonum in voluptate posuit, *ibid.* 18 *sqq.*; item Aristippus, *ibid.* 31 *sqq.* Apophthegmata ex Homero deprompta, Ps. 145, 38-49. Gnomæ Homericæ, *ibid.* 50—146, 8. Gnomæ et sententiæ, quas ab Homero editas, aliis verbis expresserunt posteri, Ps 146, 19—147, 30.

Rhetorica de arte Homeri, Ps. 147, 31 *sqq.* Dispositionem quum per totam poesin ostendit, tum maxime in rerum initiis, quod demonstratur, *ibid.* 38-52. Quibus exordiis usus sit in Iliade et Odyssea, Ps. 148, 1-12. Unicuique personarum multarum, quas introducit, decorum in dicendo tribuit, quod exemplis allatis demonstratur, Ps. 148, 13—151, 14: Chrysæ, Achillis, Agamemnonis verba (Il. I, 17 *sqq.*; *ibid.* 148 *sqq.* *ibid.* 172 *sqq.*), Ps. 148, 13-36; Nestoris oratio Agamemnonem et Achillem reconciliare conantis (Il. I, 254 *sqq.*), Ps. 148, 37-53; Agamemnonis oratio ad optimates ejusdemque contraria ad populum, Ulyssis verba (Il. II. 56 *sqq.*; *ibid.* 110 *sqq.*, *ibid.* 190 *sqq.*, ibid. 284 *sqq.*), Ps. 149, 1-20; Nestoris (Il. II, 337), Ps. 149, 21-28; Diomedis (Il. IX, 32 *sqq.*), Ps. 149, 29-53; Nestoris (Il. IX, 52 *sqq.*), Ps. 149, 53-150, 4; legatio ad Achillem, Ulyssis, Phœnicis, Ajacis orationes, Achillis responsa (Il. IX, 225 *sqq.*), Ps. 150, 5—151, 14. — Quid sentiat Homerus de Rhetorica arte, Ps. 151, 15 *sqq.*; accusationis et purgationis modum commonstrat in quibus Hector fratrem taxat, hic fratris animum placat, *ibid.* 21-36; singulas singulis oratoribus dicendi formas attribuit, *ibid.* 37-46; usus est orationum contentione, *ibid.* 47-53; item recapitulatione, *ibid.* 54—152, 8. Legis nomen an illius seculo in usu fuerit, liquido pronuntiari nequit, ceterum quod legum vim cognoverit, in multis ostendit, Ps. 152, 9-32.

Primus rem civilem, quam vocant Politicam, in species divisit, in clypei descriptione, Ps. 152, 33-42. Quod in omni urbe lege sancitum, ut senatus concilium fiat, quod ante populi scita consulat, ex Homero ortum habet, *ibid.* 43-49. Aliæ leges ex Homericis sumptæ, *ibid.* 50-153, 23. Triplicem reipublicæ formam, Regnum, Aristocratiam, Democratiam, hisque oppositas Tyrannidem, Oligarchiam, Ochlocratiam, Homerus nosse videtur, Ps. 153, 17 *sqq.*; et quidem Regnum, *ibid.* 49 *sqq.*; Aristocratiam, *ibid.* 38 *sqq.*; Democratiam, *ibid.* 42 *sqq.*; Tyrannidem, *ibid.* 51 *sqq.*; Oligarchiam, Ps. 154, 11 *sqq.*; Ochlocratiam, *ibid.* 14 *sqq.* Pietatem erga deos et parentes docet, *ibid.* 12-44; porro, quo pacto nos pro patria gerere debeamus, *ibid.* 45—155, 4; uxorem mariti consilia arcana non curiose indagare debere, Ps. 155, 5-13; eos, qui in bellum excant, aliquid familiaribus suis mandare, *ibid.*

14-31; de luctu, funeribus, sepultura, *ibid.* 31—156, 11. Tactica: de acie ordinanda, Ps. 156, 12-30; cur Achillem et Ajacem in extremis navium partibus, Agamemnonem in medio constituat, *ibid.* 31-37; de vallo, *ibid.* 38-49; de generosa morte, *ibid.* 50 *sqq.*; de præmiis, Ps. 157, 6-10; quam varie heroas et vulnerare et vulnerari fingat, *ibid.* 11-31; de spoliis in pugna omittendis, *ibid.* 32-38. Unius cujusque ætati facta recte adaptat, *ibid.* 34-42. Qualem medicinæ peritiam habuerit, *ibid.* 43 *sqq.* De medicinæ parte contemplativa, *ibid.* 53 *sqq.* De signorum observatione et cur virorum salutem et exitium Apollini, mulierum Dianæ attribuerit, *ibid.* 11-33. De morborum causis, *ibid.* 34 *sqq.* De activa medicinæ parte, *ibid.* 40 *sqq.* De frugali victu, *ibid.* 47 *sqq.* de vini in utendo discrimine, Ps. 155, 8-25. De gymnastica, *ibid.* 25-50. De aeris temperie, *ibid.* 51 *sqq.* De passionum medelis, Ps. 160, 7-25. De chirurgica parte, *ibid.* 26—161, 5. De divinatione, Ps. 161, 6-25.

Tragœdiæ origines in Homero inveniuntur, Ps. 161, 26-50; item Comœdiæ, *ibid.* 51—162, 33. Epigrammata, Ps. 162, 34-48. Picturæ quoque magistrum esse Homerum, *ibid.* 49—163, 9. Poemata iis magis conformia esse, quæ visu, quam quæ auditu percipiuntur, Ps. 163, 10-34. Cur Homerus non reprehendendus quod ejus poemata rerum malarum argumentum contineant, Ps. 163, 37 *sqq.*

Ilias, *citatur*, M. 223, 46. Ilias non est absoluta, M. 1337, 3.

Ilias, I, v. 3. 5, M. 28, 14 *sqq.*
— v. 5, M. 1284, 43.
— v. 8, M. 1303, 43.
— v. 10, M. 398, 41.
— v. 24 *sqq.*, M. 22, 32.
— v. 49 *sqq.*, M. 805, 6 *sqq.*
— v. 59 *sqq.*, M. 31, 51.
— v. 69, M. 716, 32.
— v. 70, M. 472, 44.
— v. 90, M. 32, 6.
— v. 93 *sqq.*, M. 35, 35.
— v. 112, M. 420, 13.
— v. 127, M. 659, 19.
— v. 128, M. 35, 10; *cfr.* M. 654, 40
— v. 154, M. 1011, 33.
— v. 156, M. 817, 12.
— v. 163, M. 35, 3.
— v. 185, M. 1235, 21.
— v. 188 *sqq.*, V. 274, 24 *sqq.*
— v. 220, M. 32, 11.
— v. 223, M. 22, 38.
— v. 225, M. 22, 36 (*cfr.* M. 43, 15; M. 824, 41).
— v. 238, V. 1085, 25.
— v. 255, M. 104, 40.
— v. 259, V. 1192, 7.
— v. 349, M. 35, 21.
— v. 472 *sqq.*, M. 1383, 28 *sqq.* (*cfr.* M. 1401, 15 *sqq.*).
— v. 488 *sqq.*, M. 564, 35 *sqq.*
— v. 491 *sqq.*, V. 465, 35 *sqq.* (*cfr.* V. 979, 37 *sqq.*).
— v. 498, M. 38, 33.
— v. 527, M. 253, 38.
— v. 581, M. 24, 21.

Ilias, II, v. 53 *sqq.*, M. 964, 38 *sqq.*
— v. 95 *sqq.*, M. 504, 44.
— v. 166 *sqq.*, M. 494, 3.
— v. 173, M. 43, 5.
— v. 189, M. 22, 27.
— v. 204, V. 1136, 5.
— v. 215, M. 81, 58.
— v. 220, M. 36, 31 (*cfr.* M. 650, 26).
— v. 226 *sqq.*, M. 35, 6.
— v. 231, M. 35, 13.
— v. 236, M. 745, 28.
— v. 246, M. 43, 24.
— v. 362 *sqq.*, M. 930, 21.
— v. 363 *sqq.*, M. 748, 49 (*cfr.* V. 343, 21).
— v. 372, M. 965, 1.
— v. 381, M. 742, 41.
— v. 382, M. 201, 3.
— v. 389, M. 831, 39.
— v. 404 *sqq.*, M. 746, 16.
— v. 409, M. 861, 31.
— v. 414, M. 201, 5.
— v. 478 *sqq.*, M. 420, 5.
— v. 547, M. 423, 38.
— v. 554, M. 745, 21.
— v. 557 *sqq.*, V. 99, 39 *sqq.*
— v. 578, M. 801, 8.
— v. 614, M. 1181, 29.
— v. 625, M. 729, 7 *sqq.*
— v. 700, M. 603, 14.
— v. 775, M. 824, 28.

Ilias, III, v. 2, M. 35, 48.
— v. 7, M. 36. 1.
— v. 39, M. 42, 34.
— v. 68 *sqq.*, M. 905, 31 *sqq.*
— v. 88 *sqq.*, M. 906, 4.
— v. 101 *sqq.*, M. 907, 36 *sqq.*
— v. 144, V. 18, 38.
— v. 172, V. 964, 32.
— v. 179, M. 406, 39 (*cfr.* M. 1073, 48).
— v. 182, M. 571, 26.
— v. 204, M. 1236, 29.
— v. 236, M. 906, 40.
— v. 255, M. 906, 8.
— v. 276, M. 28, 9 (M. 38, 26).
— v. 281 *sqq.*, M. 906, 11 *sqq.*
— v. 308 *sqq.*, M. 907, 9.
— v. 329, M. 38, 26 (*cfr.* M. 28, 9).
— v. 365 *sqq.*, M. 31, 21 (*cfr.* M. 907, 44).
— v. 375, M. 779, 28.
— v. 428, M. 899, 18.
— v. 441 *sqq.*, M. 22, 8 *sqq.*
— v. 447, M. 795, 12 (*cfr.* M. 22, 9).
— v. 450, M. 907, 32.
— v. 457, M. 906, 45.

Ilias, IV, v. 4, M. 185, 53.
— v. 13, M. 906, 44.
— v. 31 *sqq.*, M. 441, 26 *sqq.*
— v. 78 *sqq.*, M. 780, 37.
— v. 84, M. 19, 47.
— v. 85 *sqq.*, M. 494, 4.
— v. 104, M. 23, 2 (*cfr.* M. 39, 13).
— v. 127 *sqq.*, M. 418, 17 *sqq.*
— v. 130, M. 1002, 24.
— v. 141, M. 480, 6 (*cfr.* M. 884, 25).
— v. 175, V. 720, 40.
— v. 223, M. 995, 33.
— v. 261, M. 185, 9 *sqq.* *ibid.* 53 (*cfr.* M. 186, 5).
— v. 350, M. 107, 48.
— v. 357, M. 35, 27.
— v. 371 *sqq.*, M. 654, 7 *sqq.*
— v. 402, M. 35, 16.
— v. 404 *sqq.*, M. 35, 18 *sqq.*

— v. 405, M. 654, 4.
— v. 415, M. 997, 38. V. 431, M. 36, 1 (*cfr.* V. 964, 34).
Ilias, V, v. 1 *sqq.*, M. 494, 10.
— v. 31, M. 925, 7.
— v. 88, *cfr.* M. 12, 46.
— v. 85, M. 1181, 31.
— v. 171, M. 86, 49.
— v. 185, M. 548, 32.
— v. 209 *sqq.*, M. 552, 25.
— v. 226, M. 609, 7.
— v. 306, M. 1069, 37.
— v. 321 *sqq.*, M. 420, 21.
— v. 325 *sqq.*, M. 24, 21.
— v. 335 *sqq.*, M. 902, 11.
— v. 340, M. 215, 39 (*cfr.* M. 417, 49; V. 812, 34).
— v. 341, M. 189, 47.
— v. 352, M. 27, 7.
— v. 417, M. 572, 28.
— v. 428, M. 44, 18.
— v. 484, M. 576, 36.
— v. 514, M. 1352, 40.
— v. 515 *sqq.*, M. 1352, 37 *sqq.*
— v. 525 *sqq.*, M. 902, 21.
— v. 646, M. 739, 8.
— v. 800, M. 87, 15 (*cfr.* M. 989, 11).
— v. 831, M. 25, 97.
— v. 838 *sqq.*, M. 24, 11.
— v. 889, M. 925, 7.
— v. 902, M. 113, 17.
Ilias, VI, v. 22, M. 1301, 22.
— v. 37, M. 36, 46.
— v. 76, M. 716, 32.
— v. 127, M. 659, 14 *sqq.*, *ibid.* 26.
— v. 130, M. 18, 4 (*cfr.* M. 547, 20).
— v. 138, M. 24, 26.
— v. 145, M. 125, 4 *sqq.*
— v. 146 *sqq.*, M. 677, 33 *sqq.*
— v. 155 *sqq.*, M. 628, 48 *sqq.* (*cfr.* M. 1214, 41).
— v. 160, M. 39, 18.
— v. 161 *sqq.*, V. 274, 26 *sqq.*
— v. 227 *et* V. 229, M. 588, 46.
— v. 326, M. 88, 33.
— v. 347, M. 88, 19.
— v. 407, M. 1267, 35.
— v. 429, M. 172, 36 (*cfr.* V. 1185, 38 *sqq.*).
— v. 444, M. 38, 37.
— v. 486 *sqq.*, M. 141, 11 *sqq.*
— v. 491, V. 1185, 42.
Ilias, VII, v. 44 *sqq.*, M. 716, 36 *sqq.*
— v. 48, M. 43, 7.
— v. 50, M. 716, 39.
— v. 69 *sqq.*, M. 29, 4 (*cfr.* M. 907, 13).
— v. 93, M. 543, 3.
— v. 99, M. 1351, 31.
— v. 109 *sqq.*, M. 66, 43.
— v. 121 *sqq.*, M. 927, 29.
— v. 182 *sqq.*, M. 1355, 3 *sqq.*
— v. 193, M. 200, 51.
— v. 202, M. 28, 9; *cfr.* M. 30, 26.
— v. 215, M. 36, 23.
— v. 226 *sqq.*, M. 36, 34.
— v. 215, M. 36, 23.
— v. 231, M. 36, 39.
— v. 281, V. 1, 30.
— v. 282, M. 195, 6.
— v. 293 M. 195, 6.
— v. 324, M. 870, 14.
— v. 329, M. 28, 3.
— v. 358, M. 24, 23; *cfr.* M. 988, 43.
— v. 375, M. 545, 16.
Ilias, VIII, v. 16, M. 1151, 33.
— v. 198, M. 22, 49.
— v. 234, M. 86, 21.
— v. 272, M. 589, 29.
— v. 279, M. 66, 37.
— v. 299, M. 892, 45.
— v. 453, M. 964, 21.
Ilias, IX, v. 13, M. 571, 30. V. 25, M. 454, 33.
— v. 34, M. 35, 33.
— v. 55 *sqq.*, M. 971, 25 *sqq.*; *cfr.* M. 974, 39.
— v. 70 *sqq.*, M. 35, 42; *cfr.* M. 870, 16.
— v. 74 *sqq.*, M. 870, 19 *sqq.*
— v. 91 *sqq.*, M. 195, 1.
— v. 108, M. 83, 40.
— v. 109 *sqq.*, M. 88, 37 *sqq.*
— v. 159, M. 480, 46.
— v. 183, M. 406, 48.
— v. 186 *sqq.*, M. 1400, 23 *sqq.*
— v. 202 *sqq.*, M. 823, 27 *sqq.*
— v. 212 *sqq.*, M. 1143, 41 *sqq.*
— v. 214, M. 833, 8; *cfr.* M. 846, 11.
— v. 323, M. 95, 38 (*cfr.* M. 58, 9; M. 598, 41).
— v. 324, M. 598, 41.
— v. 325, M. 824, 39; *cfr.* M. 401, 7.
— v. 328, M. 655, 3.
— v. 378, M. 894, 46.
— v. 406 *sqq.*, M. 584, 5.
— v. 408 *sqq.*, M. 1351, 17 *sqq.*
— v. 438 *sqq.*, V. 42, 9.
— v. 441, M. 979, 8.
— v. 443, M. 972, 6 (*cfr.* M. 974, 47; M. 979, 4).
— v. 452, M. 31, 18.
— v. 457, M. 27, 25.
— v. 461, M. 86, 35.
— v. 482, M. 111, 51 (*cfr.* M. 140, 28).
— v. 502, M. 933, 13.
— v. 525 *sqq.*, M. 32, 35.
— v. 565, M. 27, 25.
— v. 665, M. 729, 1.
— v. 668, M. 729, 5.
— v. 671, M. 185, 5.
— (E libro nono quatuor citantur versus in omnibus Homeri codicibus desiderati, M. 32, 27 *sqq.*)
Ilias, X, v. 88 *sqq.*, M. 565, 50.
— v. 121 *sqq.*, M. 585, 26.
— v. 173, M. 500, 34.
— v. 184, M. 954, 41.
— v. 220, M. 36, 11.
— v. 242, M. 987, 4 (*cfr.* M. 999, 51; M. 1355, 6).
— v. 243 *sqq.*, M. 66, 40 *sqq.*
— v. 249, M. 69, 39 (*cfr.* M. 194, 49).
— v. 279, M. 701, 7.
— v. 325, M. 36, 9.
— v. 394, M. 509, 37.
— v. 407, M. 419, 15.
— v. 435, M. 617, 32.
— v. 457, M. 615, 39.
— v. 468, M. 500, 37.

— v. 558 *sqq.*, M. 987, 8.
Ilias, XI, v. 7 *sqq.*, M. 826, 4.
— v. 64 *sqq.*, M. 1234, 44 *sqq.*
— v. 72, M. 913, 13.
— v. 86, M. 885, 46.
— v. 90, M. 29, 32.
— v. 122, M. 36, 47.
— v. 200, M. 43, 7.
— v. 241, M. 128, 42.
— v. 265, M. 417, 47.
— v. 269 *sqq.*, M. 601, 6 *sqq.*
— v. 313 *sqq.*, M. 37, 18 (*cfr.* M. 86, 19).
— v. 453 *sqq.*, M. 140, 7.
— v. 514, M. 140, 7.
— v. 540, M. 29, 14.
— v. 542 *sqq.*, M. 29, 15 *sqq.* (*cfr.* M. 44, 21; M. 194, 46).
— v. 543, M. 545, 19.
— v. 544, V. 784, 11 *sqq.*
— v. 573, M. 913, 12.
— v. 579, M. 1010, 25.
— v. 608, M. 43, 11.
— v. 629, M. 813, 1 (*cfr.* M. 865, 39).
— v. 643, M. 66, 16.
— v. 654, M. 80, 30.
— v. 654 *sqq.*, M. 658. 48 *sqq.*
— v. 845 *sqq.*, M. 756, 25.
Ilias, XII, v. 232, M. 24, 43.
— v. 243, M. 408, 45; *cfr.* V. 480, 21.
— v. 311, M. 747, 6.
— v. 326, M. 124, 4.
Ilias, XIII, v. 3 *sqq.*, M. 518, 36.
— v. 116 *sqq.*, M. 86, 44.
— v. 120 *sqq.*, M. 39, 29.
— v. 131, M. 930, 25.
— v. 248, M. 548, 9.
— v. 354 *sqq.*, M. 38, 48; *cfr.* M. 430, 8 *sqq.*
— v. 562, M. 27, 1.
— v. 769, M. 42, 34.
— v. 775, M. 80, 30.
— v. 810, M. 1, 21.
— v. 824, M. 43, 20.
Ilias, XIV, v. 83, M. 107, 48.
— v. 84 *sqq.*, M. 80, 22.
— v. 153 *sqq.*, M. 23, 17, *ibid.* 33.
— v. 170, M. 844, 3 *sqq.*
— v. 196 *sqq.*, M. 75, 28, 30.
— v. 201, M. 445, 39 *sqq.*
— v. 205, 209, 210, M. 170, 31 *sqq.*
— v. 216, M. 17, 40; *cfr.* M. 1184, 18.
— v. 230, M. 729, 1.
— v. 231, M. 128, 37.
— v. 246, M. 1066, 41; *cfr.* M. 1148, 27.
— v. 259 *sqq.*, M. 1237, 7 *sqq.*
— v. 302, M. 445, 39 *sqq.*
(Versus, qui desideratur nostris in exemplaribus, citatur, M. 1159, 1.)
Ilias, XV, v. 32 *sqq.*, M. 23, 40.
— v. 152, M. 38, 33.
— v. 187 *sqq.*, M. 144, 32; *cfr.* M. 514, 28.
— v. 189, V. 772, 31.
— v. 190 *sqq.*, M. 476, 23; *cfr.* M. 514, 30.
— v. 193, M. 344, 11.
— v. 262, M. 548, 30.
— v. 317, M. 913, 12.
— v. 365, M. 479, 51.
— v. 453, M. 634, 10.
— v. 641, M. 669, 10.
Ilias, XVI, v. 9, M. 968, 31.
— v. 21, M. 43, 9.
— v. 33 *sqq.*, M. 80, 33 *sqq.*
— v. 34, M. 1187, 29.
— v. 69 *sqq.*, M. 655, 5 *sqq.*
— v. 97 *sqq.*, M. 31, 9.
— v. 141; M. 71, 24.
— v. 167, M. 537, 42.
— v. 233, M. 38, 28.
— v. 422, M. 39, 27.
— v. 672, M. 128, 39.
— v. 682, M. 128, 39.
— v. 766, V. 1264, 41.
— v. 847, M. 654, 39.
— v. 849, V. 1186, 20.
— v. 856, M. 20, 22.
Ilias, XVII, v. 29, M. 472, 3.
— v. 36, M. 140, 25.
— v. 56, M. 928, 29.
— v. 134 *sqq.*, M. 598, 31 *sqq.*
— v. 142, M. 42, 36.
— v. 157 *sqq.*, M. 995, 21 *sqq.*
— v. 170 *sqq.*, M. 39, 9; *cfr.* M. 968, 41.
— v. 446 *sqq.*, M. 600, 37; *cfr.* M. 605, 19.
— v. 547, M. 1091, 6.
— v. 649 *sqq*, M. 1161, 18 *sqq.*
— v. 671, M. 38, 39 (*cfr.* M. 654, 36).
Ilias, XVIII, v. 22, M. 551, 39.
— v. 104, M. 564, 42.
— v. 105 *et* 106, M. 572, 12 *sqq*
— v. 107, M. 453, 10.
— v. 356, M. 898, 33.
— v. 426 *sqq.*, M. 75, 28, 30.
— v. 492 *sqq.*, M. 810, 21.
— v. 535, M. 1361, 10.
— v. 536 *sqq.*, M. 1237, 20 *sqq.*
Ilias, XIX, v. 15 *sqq.* V. 431, 36.
— v. 137, M. 585, 41.
— v. 165, M. 964, 21.
— v. 216, M. 43, 9.
— v. 242 *sqq.*, M. 420, 18 (*cfr.* M. 955, 30).
— v. 300, M. 661, 36.
— v. 325, M. 26, 36 (*cfr.* M. 897, 29).
— v. 353, M. 1148, 27.
— v. 386, M. 92, 13.
— v. 405 *sqq.*, M. 1001, 52.
— v. 415, M. 1125, 46.
Ilias, XX, v. 8 *sqq.*, M. 506, 33 *sqq.*
— v. 15, M. 747, 17.
— v. 30 *sqq.*, M. 24, 21.
— v. 63, M. 19, 9.
— v. 65, M. 1151, 31.
— v. 128, M. 141, 16.
— v. 147, M. 1237, 10.
— v. 242 *sqq.*, M. 29, 40.
— v. 250, M. 1372, 27.
— v. 351, M. 1140, 47.
— v. 356 *sqq.*, M. 1140, 49.
— v. 447, M. 441, 24.
— v. 467, M. 80, 28 (*cfr.* M. 824, 36; V. 1016, 22).
Ilias, XXI, v. 35, M. 36, 47.
— v. 59, M. 729, 47.
— v. 64 *sqq.*, M. 36, 47.
— v. 151, M. 659, 26.
— v. 252 *sqq.*, M. 917, 20.
— v. 264, M. 1333, 47.
— v. 331, M. 43, 27.

— v. 402, M. 925, 7.
— v. 463 *sqq.*, M. 125, 11 *sqq.*
Ilias, XXII, v. 20, M. 202, 48.
— v. 56 *sqq.*, M. 136, 12 *sqq.*
— v. 71, M. 960, 47.
— v. 207, M. 612, 10; *cfr.* V. 756, 12.
— v. 210 *sqq.*, M. 19, 37 *sqq.*
— v. 257, M. 26, 38.
— v. 325, 328, M. 850, 46.
— v. 337, M. 36, 47.
— v. 362, M. 20, 22.
— v. 375, M. 549, 22.
— v. 379, M. 656, 31.
— v. 390, M. 1350, 43.
Ilias, XXIII, v. 24 *sqq.*, M. 22, 42.
— v. 77, M. 113, 8.
— v. 107, V. 830, 8.
— v. 109, M. 137, 10.
— v. 146, V. 2, 51.
— v. 191, M. 799, 28.
— v. 222 *sqq.*, M. 140, 23 *sqq.*
— v. 259, M. 639, 21.
— v. 295, M. 937, 38; *cfr.* M. 1209, 17.
— v. 296 *sqq.*, M. 40, 9 (*cfr.* V. 716, 23; M. 603, 7).
— v. 474 *sqq.*, M. 43, 19
— v. 483, M. 43, 17.
— v. 503, M. 913, 22 *sqq.*
— v. 534 *sqq.*, M. 747, 47 *sqq.*
— v. 555 *sqq.*, M. 747, 48.
— v. 570 *sqq.*, M. 39, 6.
— v. 596 *sqq.*, M. 551, 5.
— v. 620 *sqq.*, M. 774, 42.
— v. 634 *sqq.*, M. 775, 3.
— v. 659 *sqq.*, M. 26, 38; *cfr.* M. 883, 1 *sqq.*
— v. 670, M. 658, 4.
— v. 673, M. 658, 3.
— v. 810, M. 898, 13.
— v. 884 *sqq.*, M. 820, 33.
Ilias, XXIV, v. 45, M. 148, 17; *cfr.* M. 640, 50.
— v. 80 *sqq.*, M. 1195, 21 *sqq.*
— v. 115, M. 747, 22.
— v. 130, M. 40, 16.
— v. 210, M. 141, 16.
— v. 212, M. 202, 24.
— v. 228 *sqq.*, M. 420, 16.
— v. 238, M. 560, 42.
— v. 257 *sqq.*, M. 136, 6.
— v. 259, M. 874, 45.
— v. 296, M. 254, 45.
— v. 297, M. 40, 9.
— v. 308, M. 28, 9; *cfr.* M. 38, 26.
— v. 366, M. 500, 37.
— v. 466, M. 801, 8.
— v. 499, M. 801, 8.
— v. 522 *sqq.*, M. 125, 39.
— v. 525 *sqq.*, M. 24, 3 (*cfr.* M. 26, 26; M. 725, 6).
— v. 527 *sqq.*, M. 29, 1 (*cfr.* M. 573, 51).
— v. 529 *sqq.*, V. 327, 20.
— v. 544, M. 729, 3.
— v. 560, 561, M. 37, 40 *sqq.*
— v. 569, 570, M. 37, 42 *sqq.*
— v. 584, M. 37, 47.
— v. 604, M. 202, 15.
— v. 621 *sqq.*, M. 858, 3.
— v. 744 *sqq.*, M. 140, 11.
Odyssea, I, v. 47, V. 995, 32.
— v. 64, M. 107, 48.
— v. 65, M. 66, 40.
— v. 152, M. 1401, 42.
— v. 157, M. 85, 30.
— v. 191, M. 564, 29.
— v. 357, V. 1185, 42.
— v. 366, M. 1313, 20.
— v. 423, M. 137, 10.
Odyssea, II, v. 69, M. 979, 40.
— v. 190, M. 498, 18.
— v. 355, M. 357, 37.
— v. 432 *sqq.*, M. 577, 24.
Odyssea, III, v. 1, M. 488, 11.
— v. 20, M. 39, 4.
— v. 48, M. 910, 7.
— v. 52, M. 37, 25.
— v. 65, M. 832, 9.
— v. 247 *sqq.*, M. 764, 34.
— v. 265 *sqq.*, M. 39, 22.
— v. 328, M. 39, 4.
— v. 367, M. 500, 34.
Odyssea, IV, v. 70, M. 85, 30.
— v. 74 *sqq.*, M. 638, 45.
— v. 93, M. 30, 11.
— v. 140, M. 502, 50.
— v. 178, M. 66, 18 (*cfr.* M. 113, 11).
— v. 197 *sqq.*, M. 26, 23.
— v. 220 *sqq.*, M. 743, 37.
— v. 230, M. 17, 38; *cfr.* V. 631, 15.
— v. 240, M. 743, 42 *sqq.*
— v. 246, V. 268, 17.
— v. 306, M. 34, 16.
— v. 318, M. 26, 50.
— v. 354, 55, V. 810, 47 *sqq.*; *cfr.* M. 728, 30.
— v. 355 *sqq.*, M. 449, 15.
— v. 392, M. 146, 24; *cfr.* M. 1301, 8.
— v. 563, M. 1154, 7; *cfr.* V. 682, 47.
— v. 605, M. 1331, 49.
Odyssea, V, v. 42, M. 26, 48.
— v. 67, M. 1181, 29.
— v. 89 *sqq.*, M. 75, 28 *sqq.*
— v. 115, M. 26, 48.
— v. 267, M. 159, 10; *cfr.* V. 885, 37.
— v. 291, M. 1013, 49.
— v. 295, M. 1013, 50.
— v. 306, M. 899, 3.
— v. 322 *sqq.*, M. 1117, 8 *sqq.*
— v. 350, M. 1000, 24.
— v. 372, M. 1013, 45.
— v. 410, M. 1349, 46.
— v. 427, V. 274, 10.
— v. 464, M. 1013, 38.
— v. 469, M. 1165, 34.
Odyssea, VI, v. 4 *sqq.*, M. 728, 28 *sqq.*
— v. 46, M. 24, 28; *cfr.* M. 1315, 17.
— v. 57 *sqq.*, M. 759, 20.
— v. 79, M. 847, 7.
— v. 130, M. 572, 51.
— v. 137, M. 760, 21.
— v. 148, M. 22.
— v. 155, M. 446, 41.
— v. 156, M. 897, 29.
— v. 162, M. 881, 37; *cfr.* M. 1203, 41.
— v. 183 *sqq.*, M. 941, 21.
— v. 187, M. 98, 46.
— v. 201, M. 897, 27.

— v. 204, M. 728, 30.
— v. 215, M. 847, 7.
— v. 218, M. 760, 23.
— v. 226, M. 760, 26.
— v. 244, M. 32, 46.
Odyssea, VII, v. 77, M. 26, 48.
— 107, M. 483, 29.
— v. 115, M. 831, 6.
— v. 138, M. 870, 32.
— v. 169 *sqq.*, M. 747, 10.
— v. 244, M. 1151, 45.
— v. 329, M. 28, 3.
Odyssea, VIII (De Veneris et Martis adulterio, M. 23, 21 *sqq.*).
— v. 75 *sqq.*, V. 713, 33 *sqq.*
— v. 81, M. 29, 7.
— v. 164, M. 151, 11.
— v. 173, M. 1344, 1.
— v. 206 *sqq.*, M. 775, 8.
— v. 246, M. 117, 50 (*cfr.* M. 775, 10; M. 1330, 13).
— v. 248, M. 1330, 15.
— v. 249, M. 23, 27.
— v. 271 *sqq.*, M. 23, 13.
— v. 302, M. 25, 13.
— v. 329, M. 22, 47.
— v. 340, M. 446, 43.
— v. 351, M. 194, 52.
— v. 492, M. 23, 30.
Odyssea, IX, v. 12 *sqq.*, M. 764, 4.
— v. 49, 50, M. 400, 51 *sqq.*
— v. 144 *sqq.*, M. 1161, 15 *sqq.*
— v. 228, M. 658, 14 *sqq.*
— v. 299, V. 274, 21.
— v. 339, V. 274, 15.
— v. 357, M. 854, 6.
— v. 369 *sqq.*, M. 889, 40.
— v. 373, M. 851, 4 *sqq.*
— v. 393, M. 530, 20.
— v. 494, V. 893, 41.
Odyssea, X (de Circes veneficiis, M. 164, 50).
— v. 38, M. 908, 24.
— v. 72, M. 899, 72.
— v. 242, Fr. 35, 17.
— v. 329, M. 73, 38.
— v. 356, M. 886, 20.
— v. 408 *sqq.*, M. 1236, 3 (aliter legitur nostris in exemplaribus).
— v. 474, M. 26, 48.
— v. 491, M. 27, 25.
— v. 494, M. 904, 3.
— v. 495, M. 983, 4 (*cfr.* M. 242, 20; V. 421, 20).
— v. 513, M. 895, 16.
— v. 534, M. 27, 25.
— v. 544, M. 763, 41.
— v. 552 *sqq.*, M. 903, 51.
— v. 564, M. 27, 25.
Odyssea, XI (Νεκυία; *cfr.* M. 19, 29 *et* M. 903, 51).
— v. 41, M. 390, 18.
— v. 47, M. 27, 25.
— v. 54, M. 611, 12.
— v. 72, M. 20, 20.
— v. 89, M. 624, 25.
— v. 122, M. 555, 14.
— v. 202, M. 420, 23.
— v. 211, M. 897, 29.
— v. 219, M. 1382, 30
— v. 222, M. 1156, 34.
— v. 223 *sqq.*, M. 19, 29.
— V. 235 *sqq.*, M. 624, 28.
— v. 245, M. 794, 24.
— v. 271 *sqq.*, M. 624, 28.
— v. 278, M. 624, 30.
— v. 281 *sqq.*, M. 624, 28.
— v. 297, M. 1284, 43.
— v. 367, M. 1064, 54.
— v. 391, M. 19, 24
— v. 420 *sqq.*, M. 31, 14.
— v. 471, M. 19, 24.
— v. 542, M. 902, 36.
— v. 550, M. 903, 10.
— v. 560 *sqq.*, M. 902, 39 *sqq.*
— v. 601 *sqq.*, M. 1156, 40 *sqq.*
— v. 631, V. 10, 9.
Odyssea, XII, v. 48 *sqq.*, M. 17, 49.
— v. 62 *sqq.*, M. 186, 9 *sqq.*
— v. 168 *sqq.*, M. 541, 39.
— v. 173 *sqq.*, M. 17, 49.
— v. 192 *sqq.*, M. 658, 10.
— v. 208 *sqq.*, M. 659, 47 *sqq.*
— v. 252, M. 432, 32.
— v. 284, M. 500, 37.
— v. 329, M. 890, 43.
— v. 331, M. 432, 32.
— v. 332, M. 890, 47.
— v. 395 *sqq.*, M. 1215, 15 *sqq.*
— v. 404, 407, M. 949, 3.
— v. 428, V. 1151, 42.
— v. 452 *sqq.*, M. 610, 31 *sqq.* (*cfr.* M. 933, 53).
Odyssea, XIII, v. 14, M. 180, 7.
— v. 80, M. 128, 35.
— v. 216, M. 33, 16.
— v. 300, M. 701, 7.
— v. 331, M. 584, 30.
— v. 332, M. 37, 30.
— v. 419, M. 27, 4.
Odyssea, XIV, v. 30 *sqq.*, M. 1188, 11 *sqq.*
— v. 110, M. 151, 11.
— v. 162, V. 110, 27.
— v. 222 *sqq.*, V. 423, 16 *sqq.*
— v. 235, M. 38, 33.
— v. 273, M. 1295, 11.
— v. 463 *sqq.*, M. 609, 31 *sqq.* (*cfr.* M. 782, 7 *sqq.*)
Odyssea, XV, v. M. 109, 1292, 18.
— v. 245 *sqq.*, M. 133, 3 *sqq.*
— v. 323, M. 534, 34.
— v. 358, M. 420, 24.
Odyssea, XVI, v. 2, M. 885, 40.
— v. 19, M. 111, 51.
— v. 49, M. 858, 8.
— v. 117 *sqq.*, M. 582, 48.
— v. 162, M. 1140, 50.
— v. 181, M. 64, 12.
— v. 187, M. 97, 18; *cfr.* M. 657, 30.
— v. 274 *sqq.*, M. 38, 15.
Odyssea, XVII, v. 218, M. 1102, 8.
— v. 222, M. 52, 23.
— v. 271 *sqq.*, M. 868, 45.
— v. 304, M. 576, 4 *sqq.*
— v. 488, M. 949, 31.
— v. 592, M. 85, 30.
Odyssea, XVIII, v. 130 *sqq.*, M. 124, 47 *sqq.*
— v. 136 *sqq.*, M. 125, 1.

— v. 149, M. 400, 47.
— v. 151, M. 745, 28.
— v. 158, V. 274, 10.
— v. 213, M. 1313, 20.
— v. 281, M. 33, 5.
— v. 305, M. 137, 10.
— v. 332, M. 27, 9.
— v. 392, M. 27, 9.
Odyssea, XIX, v. 40, M. 932, 13.
— v. 109, 111, M. 954, 7.
— v. 178 *sqq*, V. 7, 50 *sqq*.
— v. 179, M. 949, 6.
— v. 203, M. 425, 32.
— v. 208 *sqq*., M. 537, 7.
— v. 209, M. 576, 4 *sqq*., *cfr*. M. 612, 20 *sqq*.
— v. 277, M 728, 30.
— v. 307, M. 1140, 50; *cfr*. V.110, 27.
— v. 360, M. 30, 3.
— v. 494, M. 612, 18.
— v. 547, M. 1007, 27.
Odyssea, XX, v. 14 *sqq*, M. 598, 45.
— v. 16, M. 612, 26.
— v. 23 *sqq*., M. 549, 52; *cfr*. M. 612, 28.
— v. 69 *sqq*., M. 796, 21.
— v. 227, M. 98, 46.
— v. 392, M. 559, 37.
Odyssea, XXI, v. 1, V. 274, 10.
— v. 35, M. 782, 17.
— v. 351, V. 1185, 42.
— v. 397, M. 514, 11.
Odyssea, XXII, v. 1, M. 63, 19.
Odyssea, XXIII, v. 70, M. 107, 48.
— v. 183, M. 1236, 29.
Odyssea, XXIV, v. 11, M. 20, 14.
— v. 341, M. 843, 21.
— v. 401, M. 98, 47.
— v. 451, M. 344, 30.
Homeri Epigrammata, XIII, 5, M. 119, 42; *cfr* M. 932, 5.
Hymnus in Mercurium, v. 187, M. 850, 43.

Vocabula Homerica : — A. ἀγλαόκαρπος, cur ita malum dixerit, M. 831, 3 *sqq*.; ἀίδοῖος, M. 954, 34; αἰθοψ, M. 843, 32; ἀλλοπρόσαλλος, M. 925, 7; ἀλύειν, M. 27, 5; ἀνδρακάς, M. 180, 6; Ἄρης, M. 28, 1; ἀρετή, M. 29, 22; articulis (de) Homericis, M. 1237, 1; ἄχλυς, M. 1161, 23. — B. βίοτος, M. 26, 31; βοῶπις, βουγάιος, M. 368, 36. — Δ. δαήμων, M. 1181, 25; δαίμονες, M. 505, 40; δαίς, M. 781, 15; Διογενής, M. 978, 49; διερός, M. 897, 28; Δωδωναῖος, M. 38, 28. — E. ἔλαιον ὑγρόν, M. 847, 5 *sqq* ; ἔνδοινος (?), M. 185, 53 (*cfr*. Il. IV, 212); ἔνεροι, M. 1233, 41; ἐπαινή, M. 27, 25; ἔπεα πτερόεντα, M. 613, 33; ἔπος, M. 1236, 28; εὐήνωρ, M. 843, 33; εὐρύοπα Ζεύς, M. 38, 33. — Z. Ζεῦ πάτερ Ἰδηθεν μεδέων, M. 28, 5 *sqq*.; ζωρότερον δὲ κέραιε (Quæst. Conv. V, 4), M. 823, *sqq*. — H. ἡμερίς, M. 925, 44. — Θ. θοός, M. 560, 37 (*cfr*. M. 1130, 30); θην particula, M. 472, 3; θυμολέων, M. 1209, 47. — I. ἰαίνεσθαι, M. 897, 29 (*cfr*. M. 1159, 43); ἱερὸς ἰχθύς, M. 1201, 7; ἰοειδής, M. 1144, 27. — K. κακότης, M. 29, 48; καμμονίη, M. 26, 38; κάρος αἴση, M. 894, 44; κελαρύζειν, M. 913, 11; κέρας, crinis, M. 1195, 25; κνέφας, M. 1161, 20; κοσμήτωρ, M. 745, 28; κρυερός, M. 897, 29. — Λ. λευκὴ γαλήνη, M. 1144, 29; λυκόφρων, M. 1209, 46; λυσσητήρ, M. 892, 45. — M. μελαίνη νύξ, M. 1167, 12; μενοεικές, M. 159, 10 (*cfr*. V. 885, 37); μιαίνω, M. 480, 6 (*cfr*. M. 884, 25); μιαιφόνος, M. 925, 7. — N. νέρτεροι, M. 1233, 40. — Ξ. ξυον, M. 500, 33. — O. οἶκος, M. 26, 48; οἶνοψ, M. 1144, 28; ὀμίχλη, M. 1161, 23; ὀφέλλεσθαι, M. 500, 36; ὄψον, M. 811, 29. — Π. παλῦναι, M. 774, 11; πανάγρα, M. 1195, 34; πινυτή, M. 974, 21; πόποι, M. 26, 39; πορφύρεον κῦμα, M. 1144, 28. — P. ῥιγεδανή, M. 26, 36 (*cfr*. M. 897, 29). — Σ. συὶ εἰκελος ἀλκήν, M. 1209, 47. — T. τηλύγετος, M. 111, 51. — Υ. ὕπατος κρειόντων, M. 1233, 35; ὑπέρτερα κρέα, M. 832, 9. — Φ. φιλότη;, M. 940, 12. — X. χλεύνης, M. 1122, 33. — Ψ. ψολόεις, M. 1129, 11. — Ω. ὧρος (?), M. 824, 4.

Citata ex Fragmentis et Pseudoplutarcheis, Fr. 4, 39, 41; Fr. 11, 9; Fr. 16, 53; Fr. 19, 14; Fr. 20, 34; Fr. 37, 23; Fr. 41, 40; Fr. 51, 7, 10, 12; Fr. 58, 17; Ps. 60, 13, 18, 21, 22 *sqq*., 26, 27, 31, 35 *sqq*., 41 *sqq*.; Ps. 62, 23, 28; Ps. 64, 47; Ps. 63, 9; Ps. 71, 1, 10, 16, 49; Ps. 72, 4, 7 *sqq* , 18, 31 *sqq*., 48; Ps. 78, 51; Ps. 79, 13, 17, 23, 29; Ps. 102, 37, 38 (spurii habendi); Ps. 103, 33 *et* 34; Ps. 105, 26 *et* 27, *ibid*. 29, *ibid*. 33, *ibid*. 46, *ibid*. 49; Ps. 106, 6, *ibid*. 9, *ibid*. 38, *ibid*. 40, *ibid*. 44, *ibid*. 46, *ibid*. 49, *ibid*. 51; Ps. 107, 2, *ibid*. 10, *ibid*. 21, *ibid*. 23, *ibid*. 25, *ibid*. 28, *ibid*. 30, *ibid*. 32 *et* 33; Ps. 108, 14, *ibid*. 17, *ibid*. 27 *et* 28, *ibid*. 43 *et* 45, *ibid*. 53; Ps. 109, 2, 5, 7, 9, 11, 14, 19, 25, 31, 34, 39, 42, 44, 47; Ps. 110, 3, 7, 9, 13, 20, 23, 26, 27, 32, 33, 36, 38, 42, 47, 50; Ps. 111, 15, 18, 22, 28, 31 *sqq*., 34 *sqq* , 40 *sqq*., 45, 50 *sqq*.; Ps. 112, 3, 4, 10 *sqq*., 19 *sqq*., 27, 29 *sqq*., 36, 44 *sqq* , 50, 52; Ps. 113, 7, 10, 16, 17, 20, 22, 30, 31, 41 *sqq*.; Ps. 114, 4, 8, 9, 12, 17, 19, 20, 25, 26, 31, 32, 36 *sqq*., 42, 46; Ps. 115, 4, 5, 9, 10, 15, 17, 19, 21, 23, 35, 37, 42, 43, 45, 49; Ps. 116, 1 *sqq*., 6, 7, 14, 16, 17, 24, 28, 30, 35, 38, 41, 45, 47, 48, 50; Ps. 117, 1, 6, 8, 11, 17, 21, 22, 29 *sqq*., 35, 38 *sqq*., 43, 45, 46, 49, 50, 52; Ps. 118, 4, 6, 8, 10, 13, 16, 18, 24, 26, 30, 39, 41, 47; Ps. 119, 3, 4, 6 *sqq* , 14, 15, 17, 18, 25, 29 *sqq*., 35 *sqq*., 40 *sqq*., 47; Ps. 120, 8 *sqq*., 14 *sqq*., 20 *sqq*., 43 *sqq*., 47 *sqq*., 53; Ps. 121, 7, 8, 11, 13, 14, 18 *sqq*., 30 *sqq*., 35 *sqq*., 44, 45, 47, 48; Ps. 122, 1 *sqq*., 10, 11, 19, 20, 22, 33, 35, 38, 40, 42, 46, 50; Ps. 123, 3, 6, 8, 14, 17, 19, 21, 23, 26, 31, 33, 35, 39, 42, 44, 48; Ps. 124, 3, 7, 10, 14 *sqq*.; Ps. 125, 7, 11, 26 *sqq*., 32 *sqq*., 35, 36, 38, 47, 48, 51; Ps. 126, 4, 7, 12, 13, 15, 45 *sqq*., 48 *sqq*. (Veneris et Martis fabula); Ps. 127, 10 *sqq*. (acies deorum), 29, 31, 32, 34, 40 *sqq*., 48, 49, 51, 52; Ps. 128, 1, 3, 5, 7, 10, 12, 13, 22, 24 *sqq*., 28 *sqq*., 52 *sqq*.; Ps. 129, 4, 6 *sqq*., 10, 11, 14; 15, 18, 19, 24, 28 *sqq*., 38, 40, 41, 48, 50, 51; Ps. 130, 4, 6, 12, 13, 15, 17, 18, 23, 32, 34, 38, 42, 43; Ps. 131, 9, 10, 12, 14, 18, 20, 21, 28, 29, 31, 42, 43, 45, 46, 49 *sqq*.; Ps. 132, 9 *sqq*., 15, 16, 18, 19, 23, 24, 26, 28, 30, 36 *sqq*., 44, 45; Ps. 133, 4, 6, 11 *sqq*., 18 *sqq*., 33, 37, 39, 40 *sqq*., 48, 49; Ps. 134, 1 *sqq*., 11, 13, 15, 18, 20, 22, 29 *sqq*., 39 *sqq*.; Ps. 135, 5, 7, 12, 14, 16, 18, 19, 24, 45; Ps. 136, 1, 4, 5, 7, 8, 13 *sqq*., 19 *sqq*., 25, 26, 28, 29, 32, 34, 35, 37, 38, 41, 42, 46, 47, 49; Ps. 137, 3, 4, 16, 18, 20, 22, 23, 35, 36, 48, 50; Ps. 138, 3 *sqq*., 9, 10, 14, 15, 17, 19, 21, 23 *sqq*., 30, 40 *sqq*., 49, 50; Ps. 139, 6, 8, 12, 15, 16, 28 *sqq*., 33 *sqq*., 38 *sqq*.; Ps. 140, 7, 15, 16, 19 *sqq*., 23, 25, 27, 29 *sqq*., 40, 41, 43, 45, 46; Ps. 141, 4, *sqq*., 7 *sqq*., 17, 18, 22, 23, 26 *sqq*., 30, 32 *sqq*. 36, 47, 41, 43, 47; Ps. 142, 1, 2, 4, 6, 7, 44, 46, 47, 51; Ps. 143, 5, 6, 8, 9 *sqq*., 13, 15, 16, 18, 20, 28, 29, 31, 36, 37, 47, 50; Ps. 144, 2, 4, 6 *sqq*., 10, 13, 20, 24, 25, 27, 29, 43, 50, 51, 53, 54; Ps. 145, 1, 2, 6 *sqq*., 10, 17, 23 *sqq*., 31 *sqq*., 41, 43, 44, 46, 49; Ps. 146, 6, 8, 13 *sqq*., 27, 28, 32, 33, 39 *sqq*., 55 *sqq*.; Ps. 147, 14, 19, 23, 27; Ps. 148, 32, 34, 38, 39; Ps. 149, 37, 38, 42, 43, 46, 47, 52; Ps. 151, 18 *sqq*., 51 *sqq*.; Ps. 152, 7, 15, 23 *sqq*., 31, 32, 47, 53; Ps. 153, 9, 10, 14, 15, 20 *sqq*., 31, 32, 34, 36,

37, 40, 41, 48 *sqq.*; Ps. 154, 1, 2, 5, 8 *sqq.*, 18, 20, 21, 33, 34, 38, 39, 47, 50, 51; Ps. 155, 1, 2, 4, 10, 11, 13, 14, 18 *sqq.*, 23 *sqq.*, 30, 31, 36, 37, 39, 40, 43, 44, 47 *sqq.*; Ps. 156, 2, 6, 8, 19, 20, 23, 24, 28 *sqq.*, 44 *sqq.*, 53 *sqq*; Ps. 157, 7, 9, 10, 20 *sqq.*, 25, 26, 30 *sqq.*, 46, 49, 51; Ps. 158, 8, 28, 30, 32, 33, 35, 36, 44 *sqq.*; Ps. 159, 1 *sqq.*, 5 *sqq.*, 11, 12, 14, 16 *sqq.*, 21, 36, 37, 44, 47, 49, 50; Ps. 160, 1 *sqq.*, 12, 13, 21, 39, 48, 50; Ps. 161, 1, 2, 4, 15, 17, 18, 23, 41; Ps. 162, 4, 9, 27, 29, 30, 39, 40, 42, 43; Ps. 163, 15 *sqq.*; Ps. 173, 15, 19, 22, 25, 27, 30, 38, 40, 42; Ps. 174, 2, 5, 9, 12, 15, 17, 19, 26, 30, 33, 36; Ps. 175, 6, 12, 18, 23, 25, 30, 34.

Vocabula ex Fragmentis et Pseudoplutarcheis : — A. αἰγείη κυνέη, Ps. 108, 35; ἄλλο, Ps. 105, 31; ἀνέβρυχε, Ps. 108, 10; ἀνεμοτρεφὲς κῦμα, Fr. 32, 35; ἄορ, Ps. 107, 38; ἄραβος, Ps. 108, 9; αὐτάρ, Ps. 105, 52; ἀϋτμή, Ps. 135, 8; ἄψ, Ps. 105, 30. — B. βόμβος, Ps. 108, 9. — Γ. Γαιήοχος, Ps. 128, 47. — Δ. δέμας, Ps. 134, 10; διάη, Ps. 105, 49; δίδη, Ps. 105, 47; δοῦπος, Ps. 108, 8; δῶ, Ps. 105, 25. — E. εἰπῆσθα, Ps. 106, 3; ἔλλαβε, Ps. 106, 6; ἐναριζειν, Ps. 110, 15; Ἐνοσίχθων, Ps. 128, 47; ἐνηής, Ps. 142, 42; εὔκηλος, Ps. 105, 52; εὐνομίη, Ps. 152, 16; ἐφίλη, Ps. 105, 45; ἕσπερος, Fr. 9, 29. — H. ἠόνες, Ps. 107, 8; ἠρόεις, Ps. 126, 18. — Θ. θαλπωρή, Ps. 137, 26; θέμιστες *et* θεσμοί, Ps. 152, 26; θεοί, Ps. 127, 25; θοιμάτιον, Ps. 106, 37. — I. ἴδμεν, Ps. 105, 51; ἱρεύς, Ps. 106, 14; ἶρηξ, Ps. 106, 14. — K. καδδραθέτην, Ps. 105, 11; κάρτιστοι, Ps. 105, 39; κεκληγόντες, Ps. 106, 1; κροκόπεπλος, Fr. 26, 51; κρυόεις, Ps. 137, 25. — — Λ. λεώς, Ps. 106, 23; λιγυρός, Ps. 144, 35. — M. μένος, Ps. 137, 5; μητιόεις, Ps. 158, 9. — N. Νηρῆδες, Ps. 107, 8; νόμος, Ps. 152, 11. — O. ὅ, Ps. 105, 28; ὀδμή, Ps. 105, 51; οἰετέας, Ps. 105, 35; ὅπατρον, Ps. 105, 36; ὀππότερος, Ps. 106, 8; ὄτριχας, Ps. 105, 35. — Π. πνεῦμα, Ps. 155, 10; πυρετός, Ps. 108, 15. — P. ῥιγέω, Ps. 137, 24; ῥοδοδάκτυλος, Fr. 26, 51; ῥόχθει, Ps. 108, 9. — Σ. σάκος, Ps. 107, 38; σειρή, Ps. 108, 33; σῆμα, Ps. 134, 24; σίζε, Ps. 108, 10; σῶμα, Ps. 135, 31 *sqq.* — T. τίω, Ps. 105, 37; τρεῖν, Ps. 105, 37. — Υ. ὑβδάλειν, Ps. 105, 42; ὑπερίων, Ps. 127, 43. — Φ. φῆσθα, Ps. 106, 3. — X. χρεώς, Ps. 106, 34.

Homines immolati, V. 142, 8 *sqq.* Homo medium quiddam inter Deum et bellnam, Ps. 137, 42.

Homoloichus, Chæronensis, V. 553, 22; V. 555, 14.

Honor. Quæst. Rom. XIII, cur Honori sacra faciant aperto capite, M. 329, 16. Honoris et Virtutis templum posuit Marcellus, V. 375, 10; *cfr.* M. 391, 37.

Hoplias, rivuli apud Coroneam urbem nomen, V. 538, 4.

Ὁπλῖται, tribus Attica, V. 109, 10.

Hoplites, nomen fluvii, qui apud Haliartum urbem defluit, V. 537, 43, 48, 54; M. 497, 37; ut alii autumant, nomen rivi, qui apud Coroneam urbem in Philarum fluvium illabitur, V. 538, 1 *sqq.*

Hora, dea M. 340, 18.

Horatiorum pugna contra Curiatios; Horatia soror trucidata, M. 381, 5.

Horatius (M. Pulvillus), in Lucretii defuncti locum Poplicolæ in consulatu collega creatur, V. 123, 38. Jovis Capitoleni templum dedicat, V. 124, 30.

Horatius Cocles; cognomenti duæ interpretationes (V. 126, 14); pontem sublicium solus contra Porsenæ copias defendit et hoc facto Romam e summo periculo trahit; honores ei habiti, V. 126, 11 *sqq.*; *cfr.* M. 390, 26; M. 378, 33. Agri tantum sumpsit, quantum ipse claudus una die circumararet, M. 1001, 28.

Horatius Flaccus, poeta, *cit.* V. 87, 31; V. 619, 14.

Horcomosion, loci nomen Athenis, V. 15, 16.

Hordeonius Flaccus, successor missus Verginio Rufo a Galba imperatore, V. 1260, 7; V. 1264, 26; V. 1266, 15.

Horos prisci Græci annos appellabant, M. 824, 4.

Horta, dea Romana. Rom. Quæst. XLVI, cur Hortæ templum antiquitus mansit apertum? M. 340, 12.

Hortensius, legatus Sullæ, cui copias ex Thessalia in Bœotiam adducit, V. 551, 11 *sqq.*; V. 553, 34; V. 554, 30, 45.

Hortensius, familiaris Catonis Minoris, ab hoc impetrat ut Marciam uxorem, consentiente Philippo patre, sibi desponderit, V. 919, 25 *sqq.*; moriens Marciam hæredem instituit, V. 936, 9.

Hortensius, orator, auream sphingem a Verre accipit, Ciceronis dictum, V. 1031, 35; *cfr.* M. 249, 25; V. 566, 34; V. 587, 39; V. 1048, 22.

Hortensius, prioris filius, tribunus militum sub Cæsare, V. 862, 52. Macedoniam provinciam cedit M. Bruto, V. 1186, 34. Bruti jussu C. Antonium interficit, propter quod postea ab Antonio imperatore jugulatur, V. 1188, 11; *cfr.* V. 1103, 41.

Horti Cæsariani, V. 618, 48; Lucullani, *ibid.*

Horus, *vide* Orus.

Ὅσια, de voce, M. 459, 12.

Hosii (Ὅσιοι), Delphici, a Deucalione genus trahere creduntur, M. 360, 44; arcanum sacrificium in fano Apollinis peragunt, M. 446, 20; M. 531, 10; M. 532, 33.

Ὁσιωτήρ, victima Delphis ita appellata, M. 360, 44.

Hostilius, cui Hersilia Sabina nupsisse fertur, avus Hostilii, qui post Numam regnavit, in pugna contra Sabinos casus, V. 30, 12; V. 33, 43.

Hostilius Tullus, rex, V. 33, 43; V. 255, 32.

Hostilius, vir consularis a Perseo rege victus, V. 310, 12. —

Hostius, (L.) post bellum cum Hannibale primus parricida inventus fertur, V. 37, 42.

Hyacinthia, Spartæ celebrata, V. 388, 4.

Hyacinthus, ab Apolline dilectus, V. 74, 3.

Hyænæ fel, M. 668, 46. Hyænæ pellis fulmini adversans, M. 807, 8.

Hyagnis, Marsyæ tibicinis pater, M. 1386, 4. Primus tibia cecinisse fertur, M. 1384, 51.

Hyampia, saxum apud Delphos, M. 673, 40.

Hyampolis, Phocidis urbs ad Cephisum, M. 301, 50,; M. 302, 25; M. 802, 18; M. 1345, 10. Phocensium sacra ad Hyampolim peragi solita, Fr. 49, 2.

Hyantheia, Locridis Ozolicæ urbs, condita a Locro, M. 363, 21.

Hybla, Siciliæ oppidum, V. 637, 8.

Hybreæ dicta ad Antonium imperatorem, V. 1104, 40.

Hybristica, sacra Argis celebrata, M. 303, 51.

Hyccara, Siciliæ oppidum barbaricum, V. 637, 11.

Hydaspes, fluvius, V. 833, 23, 35. De fluviis et montibus, 1, Ps. 80, 4 *sqq.* (Fluvius Indiæ olim vocabatur Indus, mutatum nomen qua de causa, Ps. 80, 4 *sqq.* Nascitur in eo lapis Lychnis, *ibid.* 15. Occurrit ibidem herba similis heliotropio, *etc.*, *ibid.* 19. Virgines, quæ non caste vixerint, in hunc fluvium dejiciunt indigenæ, *ibid.* 24. Vetula condemnata quotannis juxta verticem Therogonum defoditur, *ibid.* 27. De Elephante monte, *ibid.* 34).

Hydaspes rex Indiæ Chrysippen filiam, quæ cum eo inscio convenerat, in crucem adigit, nutricem vivam sepelri jubet, ipse præcipitem se dat in fluvium Indum, qui ab eo postea denominatus est Hydaspes, Ps. 80, 6 *sqq.*

Hydræ caput secare, proverbium, V. 1007, 21.

Hydrieus, Car, V. 719. 26; *cfr.* Idrieus.

Hydrophoba, morbus, M. 891, 30.

Hydrus, promontorium Æolicæ oræ, V. 581, 39.

Ὑγείας simulacrum Athenis, M. 1023, 10. Ὑγεία; Ἀθηνᾶ,

simulacrum æreum Pericles in arce posuit, V. 101, 42.
Hylas, grammaticus, M. 902, 34.
Hyllus, Cleodei pater, V. 457, 10.
Hymenæus in nuptiis cani solitus, M. 335, 47; *cfr.* V. 30, 30. M. 810, 20. Hymenæus simulatus Jovis, Fr. 19, 30.
Hymni, facti ab Anthe Bœoto, M. 1383, 53.
Hymnus, Saturni et Entoriæ filius, M. 378, 49.
Ὑνίς, de vocis origine, M. 814, 12.
Hypate, musicum intervallum, M. 1389, 31; M. 1390, 35.
Hypates, unus ex Thebanorum tyrannis, interfectus a Pelopidæ conjuratis, V. 339, 18; *cfr.* M. 695; M. 720, 23; M. 722, 12.
Hypatodorus, Erianthis filius, Thebanus, M. 709, 3.
Ὑπαικκα στρια, Minervæ antistita appellabatur apud Solenses, M. 360, 8.
Hyperbatas, prætor Achæorum, V. 967, 25.
Hyperballontes, Thrasymachi, M. 746, 25.
Ὑπερβατόν, quid, Ps. 111, 26.
Hyperbola, quid, Ps. 119, 44; Ps. 124, 18.
Hyperbolus Perithœdes; ingenium ejus; junctis Alcibiadis et Niciæ factionibus ejicitur per ostracismum, V. 633, 40 *sqq.*; *cfr.* V. 385, 10; V. 235, 36; M. 1008, 3.
Hyperboræi, V. 167, 15 *sqq.* Hyperboræorum sacra antiquitus Delphos mitti solita, M. 1388, 49.
Hypereia, nomen Calauriæ insulæ, M. 364, 26.
Hyperes, a qua Calauria dicta est Hypereia; narratio de Hyperete Anthum fratrem quærente, M. 364, 25 *sqq.*
Hyperides, orator Atheniensis. Vita ejus, M. 1033, 40 *sqq.* Glaucippi filius, nepos Dionysii, *etc.*, *ibid.* Discipulus Isocratis, M. 1020, 39. Quæ gesserit in republica, M. 1033, 47 *sqq.* Cum Demosthene est contra Philippum, M. 1029, 34. Amicitia utitur Leosthenis, M. 589, 12. Coronat Demosthenem, M. 1030, 46. Decretum ejus post pugnam Chæronensem, M. 1034, 16. Dedi poscitur ab Alexandro, V. 893, 47. Unus de Demosthenis accusatoribus ob Harpaleam pecuniam, M. 1031, 14; *cfr.* V. 1016, 37. De morte ejus variæ narrationes, M. 1034, 26 *sqq.* (*cfr.* V. 1025, 37 *sqq.*; V. 898, 29; V. 899, 14; V. 900, 15). Varia ex ejus vita, M. 1035, 3 *sqq.*; M. 55, 47; V. 888, 43; V. 1017, 20.
Dicta, M. 1034, 20 (de Macedonum armis); M. 1055, 19 (ad Demosthenem); M. 1055, 34 (ad Antipatri legatos); M. 80, 36 (ad Athenienses de ipsius acerbitate; *cfr.* V. 890, 35).
Orationum numerus, M. 1035, 1. Deliaca oratio, M. 1035, 32; *cfr.* M. 1024, 38. Oratio adversus Demadem, M. 989, 33. Ὁ ὑπὲρ Φρύνης λόγος, M. 1035, 9. Plataica oratio, M. 428, 38. Oratio contra Phocionem, V. 887, 3.
Hyperochus, Inachiorum rex, interficitur a Phemio rege Ænianum, M. 362, 38.
Hypodorius tonus, M. 1397, 1.
Hypolydius tonus, tribuitur Polymnesto, M. 1394, 52.
Hyponœam, antiqui allegoriam appellabant a sensu occulto, M. 23, 12.
Hypophrygius tonus, M. 1397, 3.
Ὑπορχήματα differunt a Pæanibus, M. 1386, 49. Hyporchematum conditor Xenodamus, M. 1386, 15.
Hyporrhythmus numerus heroici versus, in quovis pede partem orationis absolvit, Ps. 173, 12 *et* 23 *sqq.*
Ὑπόθεσις, M. 688, 42.
Ὑποθυμίδες coronæ, M. 785, 41 *sqq.*
Hyrpax, Boreæ et Chloris filius, in regno Heniochi successit, Ps. 84, 12.
Hypsæus, cum Scipione Metello et cum Milone consulatum petit, V. 933, 12 *sqq.*; *cfr.* V. 774, 10.
Hypsechidas, unus inter Lacedæmonios quinque arbitros, litigantibus de Salamine Megarensibus et Atheniensibus, V. 100, 7.
Hypsicratia, Mithridatis pellex, V. 759, 3.
Hypsicreon, Milesius, cujus propter uxorem Neæram bellum cum Naxiis exsistit, M. 314, 4.
Hypsio, heros Platæensis, V. 388, 33.
Hypsipylæ alumnus, M. 804, 4.
Hyrcani pisces, M. 419, 2.
Hyrcanorum cadavera præscripto legum canes vorant, ubi feliciter vitam finiverunt, M. 604, 37; M. 403, 10; V. 663, 18; V. 677, 6; V. 760, 30.
Hyrcanum mare; de ejus situ et nexu cum Oceano, V. 823, 28 *sqq.*; *cfr.* V. 762, 35.
Hyrcanus, Lysimachi regis canis, M. 1187, 34.
Hyria, insula Naxo vicina, Orionis domicilium, M. 427, 40.
Hyrodes, Arsaces, rex Parthorum; legatio ejus ad Crœsum, V. 661, 12 *sqq.* Ipse Armeniam populatur, Surenam Romanis obviam mittit, V. 663, 23; V. 664, 12. Pacem jungit cum Artabazo, Armeniæ rege, ejusque sororem Pacoro filio suo despondit, V. 673, 39. Doctus linguæ et litterarum Græcarum, V. 673, 44. Jasonem, tragœdiarum actorem, audienti Crassi caput affertur, V. 673, 47 *sqq.* Suffocatur a Phraate filio, V. 674, 27; *cfr.* V. 1110, 22; V. 1112, 21.
Hysiæ, oppidum Bœotiæ, sub Cithæronis radices, V. 389, 3.
Hysiris, quem pro Osiride Hellanicus ex sacerdotibus invenisse videtur, M. 445, 47.
Hystaspes, Darii regis pater, M. 416, 46.
Hysteropotmi, qui dicantur, M. 327, 6 *sqq.*

I.

I littera ab Atticis contracta, Ps. 107, 8 *sqq.*
Iaccheum, Athenis, V. 400, 45.
Iacchus mysticus, quo die Athenis celebretur, V. 165, 28. Alcibiades Iacchum Eleusina educit, V. 251, 35 *sqq.*; V. 143, 2.
Ialysus, Protogenis Caunii pictura Rhodi; Apellis dictum de ea; ignis Romæ eam absumit, V. 1072, 42 *sqq.*; *cfr.* M. 219, 1.
Ialysus, oppidum Rhodi insulæ, V. 146, 35.
Iambeorum usum Archilochus docuit, M. 1394, 36, *ibid.* 45.
Ἰάμψας, *vide* Hiempsal.
Iapygia, peninsula Italiæ, V. 1155, 13; V. 1161, 14; M. 368, 22.
Iapygia, Pythæ Myuntii uxor, M. 313, 40.
Iapygium, promontorium, V. 467, 38.
Iason, heros, dux Argus navis communi Græcorum decreto destinatus, qui circumvehatur ad latrocinia mari summovenda, V. 9, 29 *sqq.* In Colchis, V. 16, 1; V. 573, 49; M. 1045, 3. Thetidis amor, M. 1061, 25.
Iason, Thessalorum tyrannus, Prometheus dictus, M. 106, 38. Thebes pater, uxoris Alexandri tyranni, V. 348, 53. Epaminondæ duo millia aureorum mittit, M. 233, 10. Dictum, M. 161, 30 (τὰ μικρὰ δεῖν ἀδικεῖν ἕνεκεν τοῦ τὰ μεγάλα δικαιοπραγεῖν, *cfr.* M. 998, 18).
Iason Trallianus, Græcarum tragœdiarum actor apud Hyrodem Parthorum regem, V. 673, 49; V. 674, 16.
Iason Byzantius, *cit.* Ps. 89, 6 (ἐν τοῖς Θρᾳκικοῖς).
Iassensis puer ejusque delphinus, M. 1205, 8.
Iberi, Hispaniæ incolæ, in Hannibalis exercitu, V. 213, 15.
Iberi, populus ad Caucasum, V. 608, 3; V. 613, 3; debellantur a Pompejo, V. 760, 6 *sqq.*; iterum, *ibid.* 25 *sqq.*; V. 761, 48.
Iberia devicta a Dionyso Panem habuit regem, unde regio nomen duxit Paniam derivatum in Spaniam, Ps. 92, 31 *sqq.*

Iberici montes, V. 760, 11.
Iberus, fluvius Hispaniæ, V. 687, 11.
Ibis, colitur ab Ægyptiis, M. 466, 4; recens ex ovo exclusa duas drachmas appendit, M. 814, 33; triangulum æquilaterum quomodo repræsentet, *ibid.* 35; signum est primæ litteræ, M. 901, 17; prolutionem alvi Ægyptios docuit, M. 1192, 22; nullam insalubrem aquam tangit, M. 1192, 25.
Ibycus, poeta lyricus; narratio de interfectoribus ejus ac de gruibus, M. 617, 3.
Citata, V. 91, 50 (Φαινομηρίδας appellat Spartanas virgines); M. 617, 3; M. 880, 50 (ὄρθρος κλυτός); M. 914, 25 (μή τι πὰρ θεοῖς, κτλ.); Ps. 62, 35.
Icarius; Bacchus ejus hospes, M. 378, 45. Saturnus hospitio ejus usus Entoriam filiam ejus comprimit, ipsi vini usum tradit, quem quum vicinis impertierit, lapidibus ab iis venenum sibi propinatum ratis obruitur, M. 378, 47.
Icelus, libertus Servii Galbæ, renuntiat illum a populo et senatu Imperatorem dictum, Neronem mortuum, V. 1258, 13 *sqq.* Deinceps Marcianus Icelus nominatus primus potentia inter libertos fuit, V. 1258, 30; V. 1265, 36.
Icetas, Leontinorum princeps, Syracusanus genere, V. 282, 51. Cum Carthaginiensibus occulta agitat consilia adipiscendæ tyrannidis gratia Syracusanorum, V. 283, 17. Litteræ ad Corinthios, ipsius indicantes proditionem, V. 285, 54. Dionysium victum, plerisque Syracusarum partibus occupatis, in arcem et insulam compulsum obsidet, V. 286, 49 *sqq.* Victus a Timoleonte ad Adranum urbem, V. 288, 45 *sqq.* Arcem Syracusanam obsidet; Timoleonti sicarios submittit, V. 291, 40 *sqq.* Magonem ducem cum tota Carthaginiensium classe Syracusas arcessit, V. 292, 24 *sqq.*; *ibid.* 46 *sqq.* A Timoleonte eo adigitur, ut a Carthaginiensibus desciscat spondeatque arces se demoliturum et in Leontinis privatam vitam acturum, V. 296, 42. Societatem cum Carthaginiensibus jungit et Gisconem arcessit, V. 300, 20. Incursionem in agrum Syracusanorum facit, ad Damyriam fluvium vincitur a Timoleonte, V. 301, 8 *sqq.* Vivus captus a Timoleonte morte afficitur, V. 301, 34; *cfr.* V. 1172, 51 (Aristomacham sororem Dionis et Aretam uxorem ejus receptas in mare demersisse fertur).
Ichnæ, Mesopotamiæ urbs, V. 667, 40.
Ichneumon, ab Ægyptiis colitur, M. 465, 20; M. 1185, 2.
Ichomachus, ludis Olympicis cum Aristippo colloquitur, M. 624, 39.
Ichthyophagi, in India, Ps. 99, 43.
Ictinus, Atheniensis, architectus Parthenonis, V. 191, 6; *cfr.* M. 979, 27.
Ida, puella vasa sacra portans, quacum Ægesthius Idæos Dactylos procreat, et in honorem ejus Gargaro monti nomen Idæ indit, Ps. 90, 16 *sqq.*
Ida, mons Mysiæ, V. 700, 53. Gargarus prius dictus, cur nomen mutaverit, Ps. 90, 13 *sqq.* Jovis et Matris deorum sacra in hoc monte, *ibid.*
Ida, Cretæ mons; Celmis faber in Ida, Ps. 166, 3.
Idæi Dactyli, quorum nominibus recitandis ad averruncandos terrores utuntur, M. 101, 47; M. 1156, 18; M. 1384, 51 (musici). Idæi Dactyli procreantur ab Ægesthio et Ida puella, Ps. 90, 18.
Idæus, scriba Agesilai regis, V. 719, 12.
Idanthyrsus, vel Idathyrsus (Ἰδάνθυρσος vel Ἰδάθυρσος?), Scytharum rex, contra quem Darius expeditionem fecit, M. 207, 28; *cfr.* M. 1276, 11.
Idas, quem nonnulli Helenam cum Lynceo rapuisse ferunt, V. 17, 7; Apharei filius Marpessam rapit, M. 388, 14; *cfr.* Ps. 86, 27 *sqq.*
Ide mons, *vide* Ida.
Ideæ; de Ideis, Fr. 13, 45 *sqq.*
Idmo, Samius, pœnam poscit a Delphis propter Æsopum interfectum, M. 673, 46.
Idomeneus, Epicuri amicus, M. 1366, 52; *cit.* V. 188, 40; V. 205, 24; V. 381, 6; V. 382, 48; V. 388, 13; V. 887, 1; V. 1022, 29.
Idrieus, Car; Agesilai epistola ad eum, V. 719, 26; M. 230, 21; M. 255, 25.
Idus; nominis interpretatio, M. 332, 33. Cur postridie Iduum exire urbe non licet, *ibid.* 41. Idibus Januariis cur tibicinibus permissum per urbem circuire, vestem indutis muliebrem, M. 342, 30. Idibus Decembribus cur equus Marti immolaretur, M. 354, 8. Idibus Sextilis servis utriusque sexus cur feriæ essent, M. 355, 6.
Ieius, Apollinis nomen, quod unicum et solum significare perhibetur, M. 479, 54.
Ienses, sepeliunt Homerum, Ps. 102, 1.
Ignatius, ex clade Crassi cum trecentis equitibus Carras et Zeugma pervenit, V. 669, 38 *sqq.*
Ignavus angulus, regiuncula est in Africa ita vocata, Ps. 172, 15.
Ignis perpetuus, cur a virginibus conservetur Romæ, mulieribus jam per ætatem ad conjugium ineptis Athenis et Delphis; quibus temporibus his locis sit exstinctus et quomodo eum e solis radiis Romani renovent, V. 78, 37 *sqq.* Numam ferunt custodiæ causa perenni igni Vestæ templum circumdedisse, *etc.*, V. 80, 16 *sqq.* A Numa tamquam virtutis æternæ simulacrum consecratus; alii ignem, ut apud Græcos, ante sacra ardere lustrationis causa censent, V. 166, 1 *sqq.* Ignem gladio non scrutare, Pythagoræ præceptum, M. 14, 39. Ignis aceto facillime restinguitur, M. 792, 23. Ignis fulminis, cur sacer habitus, M. 834, 3. Ignis cur oleo alatur, M. 846, 33. Cum igne supplicandi genus apud Persas, M. 1164, 8. Ignem aquæ miscere, *ibid.*, 13. Aquane an ignis sit utilior, M. 1170, 1. Ignis a Prometheo repertus, *ibid.*, 35. Omnes reperit et conservat artes, M. 1173, 32. Ignis, principium, Ps. 125, 14.
Ilex; cur Hesiodus dentale jubeat fieri iligneum, Fr. 25, 23 *sqq.*; *ibid.*, 28. De signis ab ilice sumendis, Fr. 34, 30 *sqq.*; Fr. 35, 3 *sqq.* Ilicis fructibus puer patrimus et matrimus in nuptiis coronatur Athenis, Ps. 165, 23 *sqq.*
Ilia, vel Rhea, vel Silvia, Romuli et Remi mater, Numitoris filia, V. 22, 4.
Ilia, prima Sullæ uxor, V. 543, 49.
Iliadis argumentum exhibetur, Ps. 102, 43 *sqq.* Ilias in viginti quatuor libros digesta ab Aristarcho grammatico, Ps. 104, 16. In Iliade Homerus corporis robur expressit, Ps. 104, 25.
Ilicium, nomen loci, ubi Numa cum Jove congressus fertur, V. 84, 18.
Ilienses, incolæ Ilii novi, V. 595, 7; V. 596, 5.
Ilithyia, urbs Ægypti, M. 465, 1.
Illyricum Cæsari decretum, V. 768, 38; V. 925, 10. Illyricum bellum Alexandri, M. 419, 25.
Illyrii, V. 428, 43, *ibid.*, 53; V. 429, 1; superati a Parmenione, V. 794, 34; in Macedoniam irruunt, V. 975, 44.
Ilium urbs, tris capta, V. 678, 17 *sqq.* Ilium novum, V. 802, 11 (*cfr.* V. 595, 7; V. 596, 5). Ilii excidium carmine expressit Demodocus Corcyræus, M. 1384, 10.
Ilus, Iliensis, cœlo delapsum Palladium incendio eripit, M. 381, 15.
Imperfecti tertia persona in η, Ps. 105, 43.
Impudentia est dea, proverb., Ps. 166, 1.
Inachii, et Achæi, pelluntur ab Ænianibus, M. 362, 23 *sqq.*
Inachus, Ius pater, M. 1043, 36. Primos ab eo ex agris

in planitiem deductos piris silvestribus victitasse ajunt, M. 373, 14. Inachus, Oceani filius, vitiata a Jove filia sua Io, deum injuriis prosequitur, Tisiphone autem Erinnye ei immissa, in fluvium se conjicit ab eo nominatum, Ps. 93, 27 *sqq.* Alia relatio Agathoclis Milesii, *ibid.* 43.

Inachus, fluvius Argolidis, M. 362, 22. De fluviis XVIII, Ps. 93, 20 *sqq.* (Carmanor antea dictus, Ps. 93, 21 *et* 25; cur Haliacmon sit vocatus, *ibid.* 21 *sqq. et* 33; cur tandem Inachus, *ibid.* 26 *sqq.*; de Cynura herba, *ibid.* 34 *sqq.*; de lapide, qui niger fit in manu falsi testis, *ibid.* 38 *sqq.*; de montibus Mycenis, Apesanto, Coccygio, Athenæo, *ibid.* 47 *sqq.*; de Selene herba, Ps. 94, 10; mons Mycenæ cur ita dictus, *ibid.* 14 *sqq.*; de Corybante lapide, *ibid.* 34; de Apesanto monte, *ibid.* 38; de Coccygio monte, *ibid.* 43; de Paliuro arbore, *ibid.* 49; de Athenæo monte, *ibid.* 53; de radice Adrastia, Ps. 95, 4).

Inachus, fluvius Bœotiæ apud Eleonem urbem, postmodo Scamander dictus, M. 371, 5.

Inani (de) placita philosophorum, M. 1077, 1 *sqq.*

Inauguratio regum Romanorum, V. 75, 51 *sqq.*; regum Persarum, V. 1206, 37.

Incongruum, seu variatio, quid, Ps. 113, 34 *sqq.*

Indarnus dux, apud Xerxem regem, M. 291, 33.

Indi, deos Græcorum colunt, M. 403, 14. Uxores cum maritis se comburunt, M. 604, 23. Indi sepulcrum Athenis, V. 839, 16 *sqq.* Ex India vites advecta est, M. 1171,46. Indicum bellum Alexandri, V. 831, 23 *sqq.* Indus sagittarius mori mavult, quam gloriam suam in dubium vocari, M. 216, 21 *sqq.* Indus quidam, Cæsaris assecla, se ipsum cremat eodem modo ac Calanus sub Alexandro, V. 839, 17. Indica radix mira, M, 1148, 32. Indici canes ad Alexandrum adducti, Ps. 77, 14; M. 1188, 15. Indi virgines, quæ non caste vixerint, clavis cruci affigunt et in Hydaspem fluvium dejiciunt, Veneris hymnum canendo, Ps. 80, 24. Defodiunt quotannis vetulam condemnatam juxta verticem Therogonum, Ps. 80, 27. Quomodo tigrides interimant, Ps, 83, 9 *sqq.* Indos subjicit Dionysus, Ps. 92, 30. Indi Clitoridem lapidem gestant in auriculis, Ps. 100, 23 *sqq.*

Indus ex Calauria virgine gignit Gangem, Ps. 83, 2.

Indus, juvenis, Oxyalci regis filiam Damasalcidam vitiat et quæsitus a rege in fluvium se projicit ab eo nominatum, Ps. 100, 2 *sqq.*

Indus, fluvius Indiæ. De Fluviis XXV, Ps. 99, 42 *sqq.* (in Ichthyophagorum terram defluit, Ps. 99, 43; Mausolus prius vocatus a Mausolo Solis filio, cur nomen mutaverit, *ibid.*, 43 *sqq.*; de lapide quodam, Ps. 100, 8; de Carpyle herba, *ibid.*, 11 *sqq.*; de Lilæo monte, *ibid.*, 15 *sqq.*; de Clitoride lapide, *ibid.*, 23 *sqq.*

Indus, olim vocabatur Hydaspes, fluvius Indiæ, Ps. 80, 6.

Infantes, a litteram omnium primum edunt, M. 900, 34. Infantes lunæ ostentare cur caveant nutrices, M. 800, 17. Infantibus cur septima dies sit periculosa, M. 355, 47. Infantibus mortuis nullas libant inferias, M. 739, 14.

Inferiæ, cur nullæ libentur infantibus mortuis, M. 739, 14.

Infernalis crater, M. 684, 15. Infernales lacus metallici, M. 685, 35.

Infinitum, M. 1066, 83; M. 1241, 34; M. 1289, 50.

Ino, M. 192, 28. Ino Leucothea, Romanis Matuta, M. 330, 4. Ex æmulatione adversus maritum in insaniam prolapsa filium perdidisse fertur; edictum æditui, qui accepto flagello Chæroneæ ante fanum Leucotheæ stat, M. 330, 8; *cfr.* V. 156, 39 *sqq.*; M. 821, 25. *Vid. etiam* Matuta.

Inscriptiones, M. 266, 32 (in monimento Selinunte); M. 406, 3 (Sardanapali monimenti); M. 410, 50 (Alexandri Magni imaginis); M. 412, 19 (Sardanapali : ἔσθιε πῖνε καὶ ἀφροδισίαζε, *cfr.* M. 660, 40 : ταῦτ'ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον, κτλ.); M. 414, 26 (Dionysii junioris in se ipsum, Δωρίδος ἐκ μητρός); Fr. 12, 34 (in Demetrii sepulcro in Amorgo); Ps. 102, 3, (inscriptio sepulcri Homeri Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει, κτλ.); Ps. 102, 9 (in Homeri statua Colophone : Υἱὲ Μέλητος, Ὅμηρε, σὺ γὰρ κλέος Ἑλλάδι πάσῃ κτλ.); M. 433, 29 (Isidis fani); M. 423, 29 (operibus Apollodori pictoris : μωμήσεταί τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται); M. 489, 45 (donariorum Delphicorum); M. 530, 6 (γράψε Πολύγνωτος); M. 567, 16 (Delphorum); M. 601, 38 (Eveni); M. 699, 8 *sqq.* (Alcmenæ sepulcri); M. 959, 1 (in Simonidis senis victoriam); M. 959, 15 (Sophoclis de Herodoto quodam); M. 1021, 49 (in statua Isocratis); M. 1022, 42 (in imagine ærea Isocratis); M. 1032, 1 (in statua Demosthenis); M. 1057, 25 (in pugnam navalem ad Artemisium; *cfr.* V. 138, 34); M. 1060, 46 (in Salamine sepultorum); M. 1060, 50 (in κενοταφίῳ); M. 1061, 3 (Diodori Corinthii); M. 1061, 9 (Adimanti Corinthii); M. 1063, 46 (in ara Jovis Eleutheri Platæis; *cfr.* V. 395, 10); M. 1064, 5 *sqq.* (Pausaniæ in templo Apollinis Delphici); V. 576, 55 *sqq.* (lapidearum Mercurii statuarum, quas populus Cimoni concedit); V. 1231, 30 (in columna ærea Arati); V. 1131, 47, 51 (Ticonis hominum osoris); V. 332, 25 (Lacedæmonii sepulcri).

Insomnia, V. 149,18; V. 152, 4; V. 183, 31; V. 191, 40; V. 254, 51; V. 269, 13; V. 286, 20; V. 344, 43; V. 388, 47; V. 463, 46; V. 480, 8; V. 546, 5; V. 561, 17; V. 585, 40; V. 594, 45; V. 596, 5; V. 605, 11; V. 657, 18; V. 699, 14; V. 714, 12; V. 781, 37; V. 785, 1; V. 793, 27, *ibid.*, 31; V. 810, 44; V. 880, 23, *ibid.*, 30; V. 963, 31; V. 996, 33; V. 1025, 48; V. 1053, 54; V. 1063, 6; V. 1070, 38; V. 1076, 7; V. 1077, 1; V. 1196, 5. *Vide et* Somnia.

Instejus (M.), dux Antonii imperatoris in prœlio navali ad Actium, V. 1128, 8.

Insuavis versus, Ps. 173, 34; qualis, Ps. 174, 16.

Insubres, gens Gallica, sub radices Alpium Italicarum habitantes secundum bellum Gallicum movent, V. 357, 6; V. 358, 47; victi a Flaminio, V. 357, 34 *sqq.*

Insula, inter duos Tiberis pontes, quomodo facta, V. 120, 16 *sqq.*

Insula, pars Syracusarum urbis, V. 286, 51.

Insulæ Fortunatæ, V. 682, 28. *Vide et* Atlanticæ insulæ.

Iutaphernæ uxoris dictum, M. 584, 6.

Intellectio, quid, Ps. 109, 26.

Intercalaris mensis, V. 85, 47. Intercalatio, V. 956, 13.

Interpositio, quid, Ps. 111, 36 *sqq.*

Interpres, *cit.* Fr. 13, 31.

Interregnum, quod patricii post Romuli mortem instituunt, populo de creando rege dissidente, V. 72, 1 *sqq.*

Io, Inachi filia, divinis honoribus culta multis maribus nomen reliquit, M. 1043, 36; M. 1045, 2; vitiatur a Jove, Ps. 93, 38.

Iobates, Lyciorum rex, M. 306, 37.

Iocasta moribunda, pictura Silanionis, M. 21, 30; *cfr.* M. 819, 31.

Iola, Œchaliensis, in conjugium petita ab Hercule, de muro præcipitem se dat, M. 380, 4.

Iolas, Antipatri filius, pincernarum princeps apud Alexandrum, V. 841, 50. Alexandro venenum dedisse fertur, M. 1035, 21. Reliquiæ ejus ab Olympiade dissipatæ, V. 843, 21.

Iolaus, fatre Herculis natus, ejusque dictus παραστάτης, multis in locis eadem cum Hercule ara colitur, M. 596, 36. Apud sepulcrum ejus amantibus amasii amorem jurejurando firmare solent, M. 930, 48; *cfr.* V. 343, 33.

Herculis uxorem Megaram in matrimonium ducit, M. 921, 52. Euripideus Iolaus voti cujusdam vi juvenis repente factus, M. 1294, 13.
Iollidas, Thebanus dux, una cum Epaminonda mortuus, M. 234, 32.
Ion, Xuthi filius, Athenienses diis consecrat, M 1376, 38. A filiis ejus nonnulli tribus Atticas cognominatas esse dicunt, V. 109, 8.
Ion, Chius, poeta, adolescens e Chio Athenas venit, V. 578, 14. Isthmici certaminis spectator cum Æschylo, M. 95, 15.
Citata, V. 10, 13; V. 184, 49 (de Pericle et Cimone); V. 200, 31; V. 575, 35; V. 584, 29; V. 578, 14 *sqq.* (de cœna apud Laomedontem, de Cimonis cantatione et narratione); M. 135, 16 *sqq.*; M. 139, 20 *sqq.* (*cfr.* Fragm. Tragic. ed. Wagner, pg. 33 *sqq.*); V. 185, 2 (cuique didascaliæ fabulam satyricam adjiciendam dicit); M. 389, 8 (ἐν τοῖς δίχα μέτρου γεγραμμένοις, *cfr.* M. 874, 7); M. 565, 34 (Fragm. Ionis, *nr.* 52); M. 799, 31 (*nr.* 53; *cfr.* M. 1137, 27); M. 831, 37 (ἀφλέγμαντοι τράπεζαι); M. 874, 7 (de sapientia); M. 1137, 27 (μέλας οὐ πεπαίνεται βότρυς); M. 1189, 24 (στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἰλίξας δέμας, κτλ.).
Ion, amasius Persei regis, V. 321, 37.
Iones, a Persis deficiunt; Athenienses auxilium ferunt; expeditio ad Sardes; Cyprii in mari Pamphylio devicti, M. 1049, 10 *sqq.*; M. 207, 29; M. 1046, 23. Iones, quem mensem vocent Lenæonem, Fr. 26, 20; ὁμήρους cur dicerent oculis captos, Ps. 101, 5; a Persis oppugnantur, Ps. 164, 8. Ionicus luxus, Ps. 164, 9.
Ionia, Salamis dicitur in oraculis Pythicis, V. 100, 5. Thesei inscriptio: Τάδ' οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰωνία, V. 13, 25.
Ionica harmonia, M. 1389, 33, *ibid.*, 53.
Ionica emigratio in Asiam post Heraclidarum reditum annis sexaginta contigit, Ps. 104, 6; *cfr.* Ps. 101, 9.
Ionicæ dialecti specimina in Homero exhibita, Ps. 106, 9-30. (aphæresis in præteritis temporibus, 9 *sqq.*; tertiis subjunctivi modi personis σι addunt, 14 *sqq.*; eandem particulam dativis adjiciunt, 16 *sqq.*; diphthongi pro vocali pura, 17 *sqq.*; α productum in η mutatum, 19 *sqq.*; contra η in α, 21; circumflexa per diæresim elata, 22; genitivus singularis in εος pro ους, 24; genitivi femininorum in εων pro ων, 25; plurales nominum neutrius generis in εα pro η, 26; τετράφαται pro τετραμμένοι ἦσαν, 29).
Ionium mare, V. 467, 31; V. 865, 50; V. 328, 1.
Iopa, Iphiclis filia, Theseo nupta, V. 15, 46.
Iophon, Pisistrati ex Timonassa filius, V. 419, 31.
Iortius; dictum ejus de Mæcenatis mensa, Fr. 56, 22.
Ios, urbs natalis Homeri, V. 678, 22 (*cfr.* Ps. 101, 9, 32, 35, 47; Ps. 102, 20; Ps. 103, 47). Ienses sepeliunt Homerum, Ps. 102, 1.
Ioxidæ, colonia in Cariam deducta ab Ioxo et Ornyto; antiquitus propter preces et vota, a Sinnis Pityocamptæ filia facta, solenne iis est neque spinam asparagi, neque stœben comburere, V. 4, 54.
Ioxus Melanippi filius, Thesei nepos, Ornyto socius deducendæ in Cariam coloniæ, V. 4, 53.
Iphicles, Herculis frater, M. 352, 35; in pugna apud Lacedæmonem interfectus, M. 596, 41; Iopæ pater, V. 15, 46.
Iphicrates, dux Atheniensium, apud Lechæum Lacedæmoniorum legionem concidit, M. 429, 25; *cfr.* V. 725, 8. Biantem circumvenit, M. 268, 32. Cerdonis filius, M. 224, 19. Accusatus proditionis cum Chabria, M. 225, 10. In mercenario milite quum divitiarum, tum voluptatum cupiditatem requirit, V. 1255, 1. Domi concionans risui est, M. 992, 26. Usus orationibus a Lysia scriptis accusat Timotheum, M. 1019, 26. Missus ab Artoxerxe contra Ægyptios ducit, V. 1219, 41.
Apophthegmata, M. 224, 19 *sqq.*; 6 (interrogatus a Chabria, quis esset; *cfr.* M. 119, 4; M. 534, 23); V. 332, 38 (de exercitu); M. 979, 18 (de Aristophonte); Ps. 78, 27 (in Harmodii e familia sese ortum jactantem: Ἀλλὰ μὴν τό μου γένος ἀπ' ἐμοῦ λαμβάνει τὴν ἀρχήν, τὸ δὲ σὸν ἐν σοὶ λήγει).
Iphigenia in Aulide, M. 380, 28.
Iphitus, æqualis Lycurgi fuisse et ferias Olympiacas instituisse fertur, V. 47, 6; *cfr.* V. 64, 40. Ipsiti boves, M. 669, 24. Cæsus ab Hercule, V. 3, 47.
Iphthas, Mauritaniæ rex, Ascalis pater, V. 682, 53.
Ipsus, Phrygiæ oppidum, V. 459, 5.
Ira; Plutarchi ex libro de Ira, Fr. 46, 21.
Iras, tonstrix Cleopatræ, V. 1125, 31; V. 1138, 41.
Irene, Neptuno nata ex Melantheia Alphei filia, Calauriæ insulæ Irenæ nomen dedit, M. 364, 22; *cfr.* M. 301, 12.
Irenes appellabantur juvenes Spartani viginti annos nati, qui turmis puerorum præerant, V. 60, 8 *sqq.*; *ibid.*, 46 *sqq.*
Iresione, describitur, V. 11, 33. Profertur in elixatione leguminum, festo die in memoriam reditus Thesei Athenas; accinuntur epe, quæ referuntur, V. 11, 36.
Iris, mater Amoris, M. 936, 4 *sqq.*; quid, *ibid.* 10 *sqq.*; cum Amore comparatur, *ibid.* 15. De Iride placita philosophorum, M. 1090, 50 *sqq.* Thaumantis filia, M. 1091, 4. Irides duæ si apparent, cur ea, quæ in continente est nube, obscurior sit, M. 1147, 14. Iris leonem in montem Opheltium deducit, Ps. 94, 5.
Ironia, quid, Ps. 119, 11.
Isadas, Spartanus, Phœbidæ filius, V. 734, 21 *sqq.*
Isæus, orator Atheniensis, M. 428, 50. Demosthenis præceptor, V. 1012, 28. Discipulus Isocratis, M. 1020, 40. Vita ejus, M. 1023, 15 *sqq.* (Chalcidensis patria, quum se Athenas contulisset, Isocrati operam dedit; Lysiæ videtur similis; Demosthenem docuit; de ætate ejus; orationum numerus; præcepta peculiaria artis oratoriæ).
Isagoras, Spartanus, M. 1048, 32.
Isaras; ita appellant Amisodarum Lycii, M. 306, 27.
Isauricus, pontificatum petit una cum Catulo et Cæsare, V. 847, 19.
Iseium, Isidis templum, M. 430, 35.
Isiaci, Isidis sacris initiati, M. 430, 50 *sqq.*
Isias, Corinthius, V. 294, 45.
Isidis crinis, planta, M. 1150, 4.
Isidorus, dux navium Mithridaticus, apud Lemnum interficitur a Lucullo, V. 596, 9.
Isis, dea. De Iside et Osiride, M. 429, 45 *sqq.* De nomine, M. 430, 33; *cfr.* M. 458, 48. Multi Mercurio, multi Prometheo natam perhibent, M. 430, 37. Lini gestatio et rasura Isiacorum, qui mortui sacra veste ornantur, M. 430, 49 *sqq.* Habitus sacerdotum, M. 431, 5 *sqq.* Leguminibus, carnibus ovillis et suillis et sale abstinent sacerdotes, M. 431, 34. De Heliopolitarum sacris, M. 432, 1. De Oxyrynchitarum et Syenitarum sacris, M. 432, 17. Isidis vel Minervæ templum Sai, M. 433, 28. Quarta epactarum die a Rhea procreatur, patre Mercurio, M. 435, 15. In alvo matris cum Osiride Aruerim fertur procreasse, M. 435, 23. Isis de infortunio Osiridis certior facta vagatur, Anubim custodem sibi enutrit adepta, M. 436, 11 *sqq.* Edocta arcam apud Byblum maris fluctibus ejectam huc venit atque ab Astarte regina excepta puerulo nutriendo præficitur, M. 436, 31 *sqq.* Detecta a regina, ut pueri mortales corporis partes amburit, Isis ericam amputatam regi dat, ipsa cum regis filiorum majore et cum arca avecta est, M. 436, 51 *sqq.* Isidem Osiridis faciem exosculantem Manerotes, Malcandri regis

puer, observans et deæ vultu irato consternatus in mare excidit, M. 437, 17 *sqq.* Cum ad Orum filium, qui Buti educabatur, iter facit, Typho superveniens noctu cadaver Osiridis repertum in quatuordecim partes discerpit; partes conquisitas Isis humat, secundum alios simulacra earum urbibus colenda mittit, genitalis membri non reperti simulacrum adornat, M. 437, 42; *cfr.* M. 446, 48. Traditum Typhonem missum facit, quare Orus regium ornatum capiti ejus detrahit, sed Mercurius ei galeam e bovis factam capite imponit, M. 438, 27. Ex Osiride, cum quo jam a morte coierat, sub solstitium hibernum Harpocratem parit, M. 438, 35; *cfr.* M. 461, 7. De Iside capite truncata, M. 438, 40.

Stellam ejus Græci canem; Ægyptii Sothin vocant, M. 439, 32; M. 440, 3; *cfr.* M. 447, 31; M. 459, 32. Isis eadem ac Proserpina, M. 442, 22. Vulgaris et simplex de Iside et Osiride opinio, secundum quam Isis intelligitur terra, quæ Nilum, id est Osiridem, excipiens fecunda fit, M. 444, 30 *sqq.*; M. 447, 36. Festum mense Athyr celebratum, quo bovem auratum ut Isidis ostentant imaginem, Osiridem esse inventum vociferantes, M. 448, 20 *sqq.* Typhonem superatum Isis non interficit, quia naturam igneam aboleri nolit, M. 448, 46. Isidis ex Phœnice adventus dicitur dies festus, septimus mensis Tybi, M. 454, 20. Solis circuitus indagatio Osiridis vocatur, aquam hieme desiderante dea, M. 455, 17. Isidem eandem ac lunam esse pronuntiantes etiam eadem utramque imagine repræsentant et Lunam vel Isidem amatoriis rebus præficiunt, M. 455, 32; M. 460, 47. Isidem vocant Ægyptii et Muth et Athyri et Methyer, quibus vocibus intelligitur, mater et domus Ori mundana et id, quod ex plenitudine et causa componitur, M. 457, 26. Minervæ quoque nomine Isis significatur, M. 459, 38. Facies Isidis in sistro, M. 460, 22. Sententia refellitur eorum, qui quæ de Iside et Osiride narrantur, frugum procreationi, sementi, arationi accommodant, M. 461, 1 *sqq.* Isidis amuletum interpretatum sonat Vocem veram, M. 461, 8; M. 462, 18. De stirpibus Ægyptiis maxime consecratam Isidi ajunt Perseam, M. 462, 26. De tristibus et lugubribus horum deorum sacrificiis, eodem mense celebratis, quo Athenis Thesmophoria, apud Bœotos Achææ festivitas, M. 462, 37; M. 463, 5, *ibid.* 33. Amicula Isidis variæ tincturæ, M. 467, 9. Simulacra Isiaca sæpenumero moventur et promuntur, M. 467, 17. Isis aspidem mittit Bocchoridi, M. 641, 10. Isidis crinis, planta, M. 1150, 4. Isidis templum juxta monumenta Cleopatræ, V. 1133, 26. Isidis et Osiridis sacra ab Orpheo in Cereris et Bacchi cultum transformata, Fr. 55, 27. Isis Garmothoni reginæ filium ab inferis reducit, Ps. 92, 2 *sqq.*

Ismenias, Thebanus, amicus Androclidæ et Pelopidæ, a Phœbida Cadmeam occupante abreptus et Spartam ductus, paulo post necatus est, V. 334, 50; V. 335, 7; *cfr.* M. 695, 51.

Ismenias, Thebanus, cum Pelopida in Thessaliam legatus, V. 348, 52. Alexandri captivus liberatur ab Epaminonda, V. 351, 8. Ditissimus, M. 573, 7; M. 638, 40; M. 1004, 50.

Ismenias, Thebanus, tibicen, captivus ab Atea Scytharum rege canere jubetur, M. 207, 37 (*cfr.* M. 409, 37; M. 1340, 21); V. 182, 37 (Antistheuis ad eum dictum); M. 766, 11; M. 1061, 35 (ad discipulos).

Ismenium, Apollinis templum ad Ismenum flumen Bœotiæ, V. 538, 9.

Ismenius, Chalcidensis, M. 1028, 12.

Ismenodora, mulier Thespiensis, M. 915, 35 *sqq*; M. 922, 1 *sqq.*

Ismenodorus, una de personis secundis in dialogo de genio Socratis, M. 694.

Ismenus, Amphionis et Niobes filius, ab Apolline sagitta confossus se præcipitem dat in fluvium, qui Ismenus ab eo dicitur, Ps. 81, 15.

Ismenus, fluvius Bœotiæ juxta Thebas. De fluviis et montibus, II, Ps. 81, 6 *sqq.* (prius nuncupatus Cadmi pes, qua de causa, Ps. 81, 7; Ismenus ab Ismeno Amphionis et Niobes filio, *ibid.* 14 *sqq.*; de Cithærone monte adjacente, prius Asterio vocato, *ibid.* 20 *sqq.*; de Cithærone et Helicone Hermesianactis Cyprii relatio, *ibid.* 42).

Ἰσόχωρος στίχος, Ps. 173, 32; qualis, *ibid.* 35 *sqq.*

Isocrates orator, Theodori filius, Erchiensis. Vita ejus, M. 1019, 35 *sqq.* De ejus genere, M. 1019, 35 *sqq.* Quando natus, M. 1019, 41; *cfr.* *ibid.* 12. Educatio ejus, M. 1019, 45. Postquam virilem ætatem attigit, civilibus abstinuit rebus, unicam orationem de Permutatione ipse dixit, plurimas aliis scripsit, scholam instituit, ludo primum in Chio præfuit; auditores ejus, M. 1020, 6 *sqq.* Mortuus est Chæronda archonte, cum nuntium de Chæronensi clade accepisset, M. 1020, 48; M. 1021, 26. Sepulcrum ejus et totius familiæ, M. 1021, 29 *sqq.* Statua ærea a Timotheo dedicata, M. 1021, 46; alia a Caphareo, M. 1022, 40. Picta in Pompeo effigies, M. 1022, 53. Varia ex vita ejus, M. 1019, 47; M. 1021, 10 *sqq.*; M. 1022, 31 *sqq.*; V. 1012, 29, *ibid.* 38. Præceptor Æschinis, M. 1023, 46. Orationes ejus athletis comparantur a Philippo, M. 1030, 15. Magister Hyperidis, M. 1033, 49. De arte ejus, M. 429, 6. Cato Major de schola ejus, V. 418, 16.

Orationum numerus, M. 1021, 51. Oratio de Permutatione, M. 1020, 10; M. 1021, 8. Panathenaicus, M. 1021, 5. Pro Nicocle, M. 1021, 15. Orationes ad Philippum, M. 1021, 9. In honorem Mausoli, M. 1021, 23. Laudatio Helenes, M. 1021, 25. Areopagiticus, M. 1021, 26. Tres pæne olympiades in conscribendo Panegyrico consumpsit, M. 429, 19 (*cfr.* M. 1020, 12; M. 1021, 6). Oratio de bigis pro filio Alcibiadis, actore Tisia, V. 235, 14. Scripsit etiam, ut fertur, præcepta, quæ inscribuntur Βάλωνος, M. 1020, 5; *cfr.* M. 1022, 11; et epistolas, quas Timotheus ex itinere Athenas misit, M. 1020, 28.

Apophthegmata, M. 429, 4 (Διάγω, ὡς ἄνθρωπος μέγιστον ἡγούμενος τῶν κακῶν τὸν θάνατον); M. 742, 10 (ἐν οἷς μὲν ἐγὼ δεινὸς οὐχ ὁ νῦν καιρός, κτλ., *cfr.* M. 1022, 20); M. 1020, 18 (cum mercedem ludi numerari videret: ἐπέγνων ἐμαυτὸν νῦν τούτοις πεπραμένον); M. 1020, 44 (ad Demosthenem); M. 1021, 20 (ad patrem quendam: Τοιγαροῦν ἄπιθι· δύο γὰρ ἀνθ' ἑνὸς ἕξεις ἀνδράποδα, *cfr.* M. 5, 29); M. 1022, 1 (ad tres ad ipsum audiendum venientes); M. 1022, 5 (αὐτὸν μὲν δέκα μνῶν διδάσκειν, τῷ δ' αὐτὸν διδάξαντι τάλαντον καὶ εὐφωνίαν, δώσειν δεκακισχιλίας); M. 1022, 18 (ἐρωμένου τινὸς αὐτὸν, τί ῥητορικὴ, εἶπε· Τὰ μὲν μικρὰ μεγάλα, τὰ δὲ μεγάλα μικρὰ ποιεῖν); M. 1022, 23 (ad Sophoclem); M. 1022, 26 (Diphorum appellavit Ephorum).

Isodæta, Bacchi nomen, M. 474, 48.

Isodica, Euryptolemo Megaclis filio nata, Cimonis uxor, V. 575, 9; V. 583, 29.

Isomantus, rivuli apud Coroneam urbem nomen, V. 538, 4.

Issorium, Laconicæ mons, ubi Dianæ templum, V. 732, 15, *ibid.* 26.

Issus, Ciliciæ urbs, V. 808, 50; V. 816, 11; M. 401, 30.

Ister, flumen, V. 799, 44; M. 419, 26; V. 310, 18.

Ister (vel Istrus), scriptor, *cit.* V. 18, 43 (ἐν τῇ τρισκαιδεκάτῃ τῶν Ἀττικῶν); V. 824, 21; M. 371, 22 (ἐν ὑπομνήμασι, *cfr.* Fragm. Histor. Græc. ed. Muller, Parisiis 1841, pg. 425); M. 492, 27 (oracula conscripsit); M. 1388, 43 (ἐν ταῖς Ἐπιφανείαις).

Isthmia certamina, a Theseo instituta, cui sint dicata, varie refertur, V. 13, 28 *sqq.* Prima in illis subsellia

Atheniensibus concessa in spatium veli expansi humi navis Theoridis, V. 13, 38 *sqq.* Isthmiis celebratis Flamininus Græcorum pronuntiat libertatem, V. 447, 13; V. 724, 27. Causa, cur nullus Eleorum certet, redditur, M. 489, 1. Quæstio, quid causæ sit, quod initio e pinu corona victoribus Isthmico certamine data est, deinde ex apio, nunc rursum pinea, M. 821, 18 *sqq.* (*cfr.* V. 297, 41 *sqq.*; M. 748, 21; M. 822, 39).

Isthmia, nominabatur navis Antigoni, cum e puppi ejus sponte enatum esset apium, M. 822, 39.

Isthmica abies, M 748, 21.

Isthmus, a Græcis contra Persas munitus, V. 139, 10. Isthmus apud Rhegium, V. 655, 27. Græcorum concilium in Isthmo, V. 801, 8. Isthmum Coriuthiacum perfodere statuit Cæsar, V. 877, 17. Isthmus mare Rubrum ab Ægyptio distinguens, V. 1131, 3.

Italia, peste vastatur, V. 81, 31. In Italiam Gallorum transitus primus, V. 162, 1 *sqq.* In Italiam Pyrrhum arcessunt Tarentini, V. 465, 40. In Italiam Pyrrhi expeditio, V. 467, 24 *sqq.* In Italiam Pyrrhi reditus ex Sicilia, V. 475, 39. Italiam Teutones et Cimbri petunt, V. 490, 21.

Italia, Themistoclis filia Panthoidæ Chio nupta, V. 153, 27.

Italici fungi, M. 149, 11. Italica lingua, V. 30, 40.

Italus, pater Romæ, V. 20, 45.

Ites, Jovis nutrix, M. 798, 37.

Ithacæ insulæ sterilitas, M. 1207, 54; *cfr.* Fr 41, 34.

Ithacenses. Quæst. Græc., quinam sint apud Ithacenses Coliadæ et quis Phagilus, M. 362, 50. Ithacensium querela ad Agathoclem de pecorum suorum abactione, M. 210, 31; *cfr.* M. 674, 5.

Ithagenes, Melissi philosophi pater, V. 199, 4.

Ithomatæ templum Jovis Ithomæ, V. 1251, 41.

Ithome Messeniæ, a Thebanis civibus antiquis repleta, V. 347, 5; V. 584, 44.

Itonia Minerva. Templum ejus apud Coroneam, V. 722, 49. *Vide etiam* Minerva.

Ixion Centauros cum Nebula gignit, V. 948, 11; M. 22, 1; M. 936, 24; M. 950, 21; M. 1147, 53.

J.

Janiculum, collis Romæ, V. 513, 11.

Janua, de constructione ejus apud Romanos et Græcos, V. 128, 35; *cfr.* M. 625, 13 *sqq.* (januis cur appendantur malfei).

Januarius mensis priscis Romanis undecimus, a Numa primo loco positus vel plane cum Februario decem mensibus priscis additus, V. 85, 50 *sqq.* A Jano dictus, V. 86, 49; *cfr.* V, 865, 48. Quæst. Rom. XIX, cur a Januario mense novum annum auspicantur, M. 330, 35 *sqq.* A Lutatio Catulo statutus, M. 379, 15.

Janus, Saturni et Entoriæ filius, M. 378, 49. Unus inter antiquissimos sive deos sive reges, humanitatis studiosissimus, bifrons fingitur, V. 86, 52 *sqq.* Templum ejus Romæ duabus januis clausum; portæ bello apertæ, pace clausæ, quod Numa regnante, sub Augusto Cæsare et M. Atilio T. Manlio Coss. solum contigit, V. 87, 5 *sqq.* *cfr.* M. 395, 45 *sqq.* Jano magnos honores detulit Numa, M. 331, 6. Quæst. Rom., cur Janum bifrontem fingant? Græcus ex Perrhæbia in Italiam profectus fertur, M. 331, 51; *cfr.* M. 338, 46. Imago ejus bifrons in numismate antiquo, M. 338, 41. Romanis vitæ rationem tradidit ordinatam moribus ad mansuetudinem redactis, M. 338, 50.

Juba, Numidarum rex, auxilia fert Scipioni, aliisque Pompejanis; simul cum iis vincitur apud Thapsum a Cæsare, V. 873, 30 *usque ad* V. 874, 42; *cfr.* V. 786, 54; V. 938, 32; V. 938, 49; V. 939, 16; V. 940, 8. Occultatus in monte Catoni litteras mittit, V. 941, 19.

Juba, prioris filius, in Cæsaris triumpho puer admodum ductus, V. 875, 20. Uxorem ducit Cleopatram, Antonii et Cleopatræ filiam, V. 1139, 31. De peritia ejus historiarum, V. 683, 23.

Citata, V. 30, 50; V. 32, 51; V. 76, 33; V. 82, 18; V. 378, 34; V. 552, 34; M. 326, 29; M. 332, 18; M. 343, 38; M. 348, 45; M. 352, 18; M. 383, 4 (ἐν τρίτῃ Ἀιθυκῶν); M. 1189, 41; M. 1196, 20.

Judæa, subacta a Pompejo, V. 762, 51; ab Antonio, V. 1093, 29. Judæa balsamifera, V. 1111, 54.

Judæi, ab hostibus in sabbato aggressis se non defendunt, M. 201, 7. Esu carnium suillarum sese abstinent, M. 813, 44. Leporum esu abstinent, asinum in honore habent et suem reverentur ut sationis et arationis magistram, M. 814, 47 *sqq.* Quæstio, quis Judæorum deus sit, M. 815, 40 *sqq.* Dies festus Tabernacularis, M. 816, 16. Cradephoria et Thyrsophoria, solemnitates, M. 816, 19 *sqq.* Levitas, M. 816, 25. Sabbatorum feriæ, M. 816, 27. Pontifex Maximus, M. 816, 39. Χαλκοῖρυσται, dei nutrices, M. 816, 45. Pœnarum maxime odiosa, qua vino interdicitur damnatus ad certum tempus, M. 817, 2.

Judæus, Typhonis filius perhibetur, M. 444, 25.

Judices mille et quingenti Athenis, V. 203, 2. Judicia a Solone instituta, V. 105, 15 *sqq.*

Jugurtha, Numidiæ rex, victus a Mario ad Bocchum socerum confugit absque eo Sullæ traditur, V. 488, 21; V. 489, 35 *sqq.*; *cfr.* V. 540, 23; M. 984, 40 *sqq.* Ductus in Marii triumpho, post in carcerem conjectus, mox in barathrum, fame mortuus est, V. 491, 40 *sqq.* Jugurthæ imago annulo Sullæ insculpta, M. 984, 48.

Julia Pulchra, Papirii Tolucri uxor, M. 384, 23.

Julia, patris J. Cæsaris soror, Marii senioris uxor, V. 487, 25; *cfr.* V. 844, 5; mortua, V. 846, 6.

Julia, ex familia Cæsarum, primum Antonii Cretici, deinde uxor Cornelii Lentuli, quem Catilinariæ conjurationis socium Cicero interfecit, mater Antonii triumviri, V. 1092, 42.

Julia, Julii Cæsaris filia, Servilio Cæpioni jam desponsata, Pompejo a patre in matrimonium datur, V. 768, 16 (*cfr.* V. 783, 17; V. 851, 35; V. 923, 50). Amore erga maritum, V. 771, 44 *sqq.* Mors ejus, honores a populo ei habiti, V. 772, 6 *sqq.*; *cfr.* V. 858, 4 *sqq.*

Julia, Cæsaris Augusti filia, primum Marcello, mox Agrippæ nupta, V. 1139, 37, 42; *cfr.* M. 252, 38.

Julides pisces, M. 1196, 30.

Julis, urbs Cei insulæ, V. 1010, 9.

Julius mensis, ita dictus est a Julio Cæsare, V. 86, 36.

Julius Proculus (*vide* Proculus), V. 86, 36.

Julius, censor, V. 161, 40.

Julius (C.), aruspex Metellum filiam Vestæ immolare jubet, M. 380, 22.

Julius Salinator, *vide* Salinator.

Julius Silanus, *vide* Silanus.

Julius, auctor defectionis in Gallia sub Vespasiano imperatore, M. 941, 52 *sqq.*

Julius Canus, unus e Stoicis philosophis, interfectus a C. Cæsare Caligula; præsagia ejus mirabili modo eveniunt, Fr. 56, 6 *sqq.*

Junia, Bruti soror, uxor Cassii, V. 1176, 33.

Juniperi duo genera, M. 468, 38.

Junius mensis, vel a Junone, vel a juniore dictus, V. 86, 30; *cfr.* M. 351, 31.

Junius (M.), dictator post cladem Cannensem, V. 215, 1.

Junius, præfectus Asiæ, V. 844, 50.

Juno, Græcis acer est, M. 444, 32. Nutricem habuit Euboeam, M. 798, 39. Contentio cum Neptuno Argis, M.

904, 21. Delubra Junonis in Samo, Argis et Lacinio, V. 752, 44. Junonis sacra Athenis, M. 359, 3. Festum in Samo, V. 529, 34. Junonia Thebis, M. 709, 48. Junonia Argis, V. 1074, 24. Juno Leucadia, M. 674, 15; Cithæronia, V. 388, 30; V. 393, 39; Argiva, M. 1204, 2 (Antistita mullo abstinet). Junoni Pronubæ sacrificantes fel abjiciebant, M. 168, 18. Juno Quiritis; de signo et vocis interpretatione, V. 42, 37; *cfr.* M. 352, 9. Junoni et Jovi corona querna sacra iisque urbium assignatur tutela, M. 352, 48. Junonis templum Vejis, V. 157, 2. Camillus simulacrum deæ Vejis Romam transfert, V. 157, 31. Junius mensis ei sacer, V. 86, 30; *cfr.* M. 351, 31. Capitolii anseres sacri, V. 170, 26; *cfr.* M. 399, 36. Quæst. Rom. LXXVII, cur annum Jovi, menses Junoni consecrant; de nomine Junonis; Juno Lucina, M. 348, 16 *sqq.* Flaminica, Junonis antistita, M. 351, 35. Hasta ei sacra, M. 352, 7. Virgines ei immolantur Faleriis, ad avertendam pestem, M. 386, 40.

Nullam volunt esse communionem Baccho cum Junone, sacerdotes Athenis obviam invicem factæ nihil sermonis commiscent, Fr. 18, 5 *sqq.* Hedera in Junonis templum non infertur, cur, Fr. 18, 8. Nuptialis et pronuba dea, Fr. 18, 10. Qui Junoni sacrificant, ei fel nequaquam offerunt, sed juxta altaria defodiunt, Fr. 18, 16. Juno adhuc virgo in Eubœa educata furto a Jove sublata in Cithærone monte occultatur ibique cum Jove congressa, commune cum Latona templum communemque aram habere voluit, Fr. 18, 21 *sqq.* Juno ipsa Latona Nocturna appellari fertur, Fr. 18, 35 *sqq.* Juno Τελεία et Γαμήλιος, Fr. 18, 39. Juno est Terra, Fr. 18, 43; *cfr.* Fr. 55, 30. Latonam non aliam esse atque Junonem, unde intelligendum, Fr. 18, 51 *sqq.* Dianæ mater, Fr. 18, 52. Juno, mater Martis, Fr. 19, 2. Γαμήλιος, Fr. 19, 9. Mater Lucinæ et Solis, Fr. 19, 10. Juno decipitur a Jove quercu ornata in speciem sponsæ, unde Dædalorum festum nomine frequentat, Fr. 19, 20 *sqq.* Fabula illa de Jovis et Junonis dissidio explicatur, Fr. 19, 41 *sqq.* Ligneum Junonis simulacrum apud Samios, Fr. 20, 14. Piras primus Junonis Argolicæ templum posuisse fertur et ex Tirynthiis arboribus sectam pirum silvestrem in Junonis statuam conformasse, Fr. 20, 20 *sqq.* Junonis Prosymnææ templum Argis; lapides mirabilis virtutis in eo exstantes, Ps. 93, 40 *et* 41. Juno Herculi immanem leonem magica arte progenitum immittit, Ps. 94, 1 *sqq.* Junonis iræ in Bacchum, Ps. 99, 9. Juno significat Aerem, Ps. 125, 45. Cur Jovis soror et conjux, *ibid.* 431—26, 9. Juno Dianæ opposita, id est, Aer Lunæ, Ps. 127, 15.

Junonia, colonia a C. Graccho Carthaginem deducta, V. 1001, 30.

Jupiter, duas habuit nutrices, Iten et Adrasteam, M. 798, 37. Jovis imago in Creta, M. 466, 16. Jovi Dice et Themis semper assident, M. 954, 24.

Jupiter σωτήρ, V. 388, 47; V. 1025, 15 (festum ejus Athenis; *cfr.* V. 905, 8); V. 1253, 30; M. 1031, 28; M. 1317, 1; — Ammon, *vide* Ammon; — Βουλαῖος, Ἀγοραῖος, Πολιεύς (*cfr.* V. 256, 44), M. 964, 25; M. 968, 38; M. 1000, 19; — Ὁμόγνιος, M. 826, 28; — Βασιλεύς, M. 943, 29; — Hospitalis, Γενέθλιος, M. 936, 51; — Ascræus, M. 607, 20; — Pluvius, M. 188, 11; — Κτήσιος (*cfr.* M. 1009, 30), Ἐπικάρπιος, Χαριδότης, M. 1282, 26; — Μειλίχιος, Ἀλεξίκακος, M. 1317, 1; — Ματμάκτης, M. 555, 46; — Labradensis (Quæst. Græc., cur Jovis L. in Caria simulacrum non sceptrum aut fulmen, sed securim elatam tenet?), M. 371, 44; — Dodonæus, V. 150, 39; Ps. 167, 45 *sqq.*; — Idæus, M. 377, 33; — Tarsius, M. 377, 40; — Ἄρειος, V. 450, 35; — Αἰγίοχος, Ps. 172, 45; — Ἐλευθέριος (aræ inscriptio Platæis), V. 395, 8 *sqq.*, *ibid.* 46; — Olympius (templum Athenis non absolutum, V. 115, 38. Templum Syracusis, V. 636, 36; *cfr.* V. 637, 48. Græci bonam partem ei attribuunt, M. 553, 3); — Carius, M. 1048, 36; — Perfectus, M. 326, 3; — Hecalesius, Athenis colitur propter vota, quæ Hecale pro Theseo in pugnam progrediente Jovi fecerat, V. 6, 50 *sqq.*

Ægyptii Jovem spiritum vocant, M. 447, 8. Bellum contra Apopin in Ægyptiorum fabulis, M. 447, 3. De connatis Jovis pedibus, quas Isis dissecuerit, M. 459; 54.

Jovi et Junoni sacra corona querna, quibus diis urbium tutelam assignant, M. 352, 48. Jupiter Stator (templum ejus eo loco ædificatum, ubi primum Romani, Romulo Jovem precato, Sabinis restituerunt), V. 34, 7; V. 1036, 25; — Feretrius (vocis interpretatio, templum Romæ), V. 31, 5; *cfr.* V. 351, 31, *ibid.* 50; V. 360, 34, *ibid.* 40 *sqq.*; — Capitolinus; templum a Tarquinio Prisco votum, a Tarquinio Superbo ædificatum M. Horatius consul dedicat, V. 123, 43 *sqq.* Illo templo bellis civilibus igni absumpto (*cfr.* M. 463, 43), secundum Sulla refecit; hoc quoque cum Vitelliana seditione periisset, Vespasianus tertium exstruxit; statim sub mortem ejus Capitolium conflagravit et quartum a Domitiano exstructum et dedicatum est; magnificentia hujus templi, V. 125, 1 *sqq.* Quæst. Rom. XL, cur Jovis flamini non licet sub dio inungi? M. 338, 5. Q. R. XLIV, cur flamini Diali non licet jurare? M. 339, 39. Q. R. L, cur flamen Dialis uxore mortua flaminio decedit? M. 341, 6. Q. R. LXXVII, cur annum Jovi, menses Junoni consecrant? M. 348, 16. Q. R. CIX, quamobrem flamini Diali non licebat farinam aut fermentum tangere? M. 357, 31. Q. R. CX, quare eidem interdictum est contactu carnis crudæ; M. 357, 44. Q. R. CXI, cur eundem lex jubebat canis et capræ cum tactu, tum nominatione omnino abstinere? M. 357, 52 (varia). Q. R. CXII, cur eidem non licet hederam tangere, neque per viam transire, ubi vitium propagines in sublimi sunt prætentæ? M. 358, 39. Q. R. CXIII, cur iisdem flaminibus Dialibus permissum non est, ut magistratum suscipiant aut ambiant, cum tamen et lictorem habeant et sellam curulem? M. 359, 15.

Jupiter cum Junone ex Eubœa sublata ad Cithæronem concumbit, Fr. 18, 23 *sqq.*, *ibid.* 35 *sqq.* Jupiter ab Alalcomene indigena discit, quomodo Junonem in latebris degentem decipiat; Dædala quercus, Dædalorum festum, Fr. 19, 20 *sqq.* Fabula hæc de Jovis et Junonis dissidio explicatur, Fr. 19, 41 *sqq.* Jupiter Saturnum in Caucasio monte detectum detrudit in Tartarum, et monti alligat Prometheum, Ps. 84, 16, *ibid.* 21 *sqq.* Jovis altaria in Gargaro vel Ide monte, Ps. 90, 14. Jupiter ex Lycto Cretæ civitate Argen Nympham in montem Ægypti ducit Argillum ab ea dictum atque ex ea Dionysum filium tollit, Ps. 92, 24 *sqq.* Jupiter Taygetam nympham comprimit, Ps. 93, 10. Jupiter in cuculum conversus Junonem amat, Ps. 94, 44. Jupiter tigridem mittit Baccho, qua portatus Tigrim fluvium transeat, Ps. 99, 8. Jupiter significat Ætherem, Ps. 125, 49. Cur Junonis frater et conjux, *ibid.*, 43—126, 9. In universi distributione ignis essentiam sortitus, Ps. 126, 16. Jupiter primarius deus incorporeus et cognitione solum comprehensibilis ex Homeri et philosophorum sententia, Ps. 131, 4-14. Intelligibilis, *ibid.*, 15-22. Jovis cerebrum, proverbium; Jovis et Regis cerebrum pretiosiora edulia apud Persas vocabantur, Ps. 168, 44 *sqq.* Jupiter a Rhea matre nutricandus datus Amaltheæ ab hac submittitur capræ, unde Ægiochus appellatus est; postea capram inter sidera retulit alterum, cornu Amaltheæ dedit, Ps. 172, 43 *sqq.* Jupiter Rheæ concumbit in Coccygio monte, Ps. 93, 23.

to vitiat et Tisiphonem Erinnyn immittit Inacho, *ibid.* 28 *sqq.*
Jupiter stella, Phaeton dicta, M. 1083, 50. Annus ejus, M. M. 1088, 29.
Juramentum magnum, Syracusis, V. 1171, 47. Juramentum Atticum, V. 237, 47.
Jus nigrum Spartanorum, V. 55, 31; M. 292, 31.
Jus trium liberorum, V. 79, 33. Jus filiorum vendendorum a Numa instituitur, V. 85, 28. Jus gentium violatum, V. 163, 34.
Justitia, dea, V. 829, 6; M. 682, 46. Plutarchi ex disputatione de Justitia adversus Chrysippum, Fr. 47, 9 *sqq.*

K.

K. *Litteram vide sub* C.

L.

Laarchus, Cyrenæus, Arcesilao rege interfecto, tyrannidem affectat; Eryxus, uxoris Arcesilai, dolis circumventus interficitur, M. 321, 52 *sqq.*
Labeo (Q. Antistius), M. Bruti conjuratus, V. 1179, 4; præfectus fabrum occidit ad Philippos, V. 1201, 45.
Labienus (T.), J. Cæsaris legatus, Tigurinos ad Ararim concidit, V. 854, 35; relicto Cæsare ad Pompejum Beroeam venit, V. 864, 22 *sqq.*; *cfr.* V. 778, 54; magister equitum fit, V. 781, 30; V. 1050, 28; fugientem Cyrenæi excludunt, V. 938, 30.
Labienus (T.), prioris filius, Antonii legatus, a Parthorum regis ducibus imperator dictus, Syriæ bellum infert, V. 1106, 49; V. 1108, 28; victus et interfectus a Ventidio, V. 1110, 21.
Labotæ Lacedæmonii dictum, M. 275, 31.
Labra a λαμβάνειν τὴν βορὰν dicta, M. 886, 25.
Labra Lydis securim significat, M. 372, 4.
Labradensis Jupiter, M. 571, 44.
Labrax piscis, M. 1195, 42; M. 1196, 36.
Labyrinthus Cretensis, V. 9, 6. Philochorus refert custodiam fuisse, quæ nihil mali, nisi quod non possent inde effugere custoditi, habuerit, V. 7, 25. Saltationis genus in imitationem anfractuum Labyrinthi peractum grus (γέρανος) appellabatur, V. 10, 49.
Lac aceto temperatum, V. 1206, 45; cur solum inter humores effigiem non exprimat, M. 847, 21; quomodo generetur in mulieribus, M. 600, 1 *sqq.*
Lacænarum apophthegmata, M. 166, 34 *sqq.* *cfr.* M. 299, 50 *et* M. 297, 10. Lacænæ cur Charisium plantam ineunte vere collo appendant, Ps. 93, 14 *sqq.*
Λαχκόπλουτοι, cognomentum, quod Comici Calliæ divitis familiæ dabant, V. 384, 5.
Lacedæmon, Himeri pater, Ps. 92, 35.
Lacedæmon, urbs. Leucippidum templum, Ulyssis sacellum, Palladii ædes, M. 372, 28. Lacedæmonem Pyrrhus oppugnat, V. 478, 43. Lacedæmonem Epaminondas missus legatus, V. 729, 3. Lacedæmone accusantur Athenienses, V. 201, 8 *sqq.* Terræ motus maximus, quo Sparta corruit, V. 583, 50. A Lacedæmone Agesilaus Epaminondam rejicit, V. 734, 2 *sqq.* Timoris et aliorum affectuum ædes, V. 964, 6; *ibid.* 14. *Vide etiam* Sparta.
Lacedæmonii (*cfr.* Spartani, Lycurgus, Agesilaus, *etc.*). Contentio cum Argivis de Thyreatico agro, pugna utrinque lectorum, Amphictyonum arbitrium, M. 376, 34. Fœdus cum Tegeatis ictum, columna ad Alpheum posita, M. 360, 18. Expeditio adversus Polycratem tyrannum, M. 1046, 53 *sqq.*; *cfr.* M. 1047, 25. Lacedæmonii Cypselidas ejecerunt Corintho et Ambracia, Lygdamin Naxo, Pisistrati filios Athenis, Sicyone Æschinem, Thaso Symmachum, Phocide Aulin, Mileto Aristogenem, dominationem in Thessalis everterunt, Aristomene et Angelo opera Leotychidæ regis dejectis, M. 1047, 9 *sqq.* Arbitri inter Athenienses et Megarenses constituti, Solonis permoti argumentis Salaminem insulam Atheniensibus adjudicant, V. 99, 33 *sqq.* Præmium sapientiæ et honores, quos Themistocli attribuunt, V. 144, 8 *sqq.* Contentio cum Atheniensibus de tropæo erigendo Plataeis, V. 395, 22 *sqq.* Delphos a Phocensibus liberant; in Tanagræorum regionem irrumpunt; pugna ad Tanagram, V. 185, 5; *cfr.* V. 584, 51. Bellum sacrum contra Periclem, V. 196, 13. Invasio in fines Atticæ, Plistonacte rege duce, V. 196, 26. Populantur Atticam, Archidamo duce, V. 203, 31 *sqq.* Lacedæmonii apud Sphacteriam capti, V. 236, 33. Societas cum Bœotis inita, V. 236, 27. Legati ab Alcibiade decepti, V. 236, 39 *sqq.*; *cfr.* V. 632, 39. Lacedæmonios Alcibiades navali prœlio superat apud Abydum, V. 247, 3. Lacedæmoniorum de Atheniensibus victoria apud Ephesum, V. 252, 43. Lacedæmonii occupant Cadmeam, V. 335, 5. Cum Atheniensibus a Pelopida commissi, V. 340, 35. Vincunt Athenienses ad Corinthum, M. 230, 11. Bellum cum Persis, Agesilao duce, V. 1217, 30 *sqq.* Ab Artoxerxe ejiciuntur mari, V. 1217, 37. De Lacedæmoniorum regno transferendo Lysandri machinatio, V. 723, 39. De Lacedæmoniis Pelopidæ victoria ad Tegyras, V. 341, 25. Aliæ Thebanorum victoriæ, V. 341, 24 *sqq.* Lenctrensis clades, V. 729, 46. Laconiam Epaminondas incursat, V. 731, 13. Thebanorum recessus, V. 732, 41. Conjurationes sub Agesilao, V. 732, 13; *ibid.* 28 *sqq.* Lacedæmoniis potentiam detrahit Pelopidas, V. 340, 9; *cfr.* V. 791, 3. Instituta Agis aggreditur restituere, V. 954, 12 *sqq.* Novæ tabulæ sancitæ sub Agide, V. 955, 13. Statum reipublicæ mutat Cleomenes, V. 965, 35. Lacedæmonios cum Achæis Cleomenes committit, V. 961, 26. In Lacedæmonem Demetrii expeditio, V. 1080, 31. In Lacedæmonios Philopœmenis beneficia et injuriæ, V. 435, 39; V. 436, 20; *ibid.* 32 *sqq.* Ultima Spartæ liberæ tempora, M. 296, 37. Quo tempore Lycurgi institutis neglectis Sparta conciderit, V. 69, 2 *sqq.*; *cfr.* V. 950, 39. Smyrnæis egentibus cibaria mittunt, M. 77, 14 *sqq.* Anguivori cur dicti a Pythia, M. 496, 5 *sqq.* Epistolæ ad Philippum, M. 618, 26 *et* M. 620, 50. Lacedæmoniorum contra Athenienses bellum, duce Eurota, Ps. 92, 42. Ante plenilunium bellum non gerunt, *ibid.* 43. Psychagogos Thessalos accivere, quum Pausaniæ simulacrum eos agitaret, qui ad fanum Minervæ Chalcioecæ accederent, Fr. 32, 31. Lacedæmoniis datum oraculum : eos tunc perituros quum argentum et aurum aliquo honore habituri sint, Ps. 167, 18 *sqq.* Lacedæmoniorum contra Arcades bellum non lacrimosum, Ps. 167, 44 *sqq.* Lacedæmonii Helotas, qui confugerant in Tænarum, inde abreptos occidunt, Ps. 168, 10. Lacedæmonii in seditione ex dei oraculo Terpandrum arcessunt, Ps. 170, 29 *sqq.*
Instituta Laconica, M. 292, 28 *sqq.* (*cfr.* Lycurgus, *etc.*). Senatus institutio, V. 50, 30 *sqq.* Agrorum divisio, V. 52, 14, *cfr.* M. 278, 11. Moneta ferrea, V. 45, 9 (*cfr.* M. 278, 18; V. 422, 51; V. 528, 30) Syssitia, V. 53, 34 *sqq.*; (*cfr.* M. 278, 37 *sqq.* M. 335, 53; M. 870, 25). Legibus non utuntur scriptis, V. 56, 2. De domorum constructione, V. 56, 4 (*cfr.* M. 228, 7; M. 279, 28; M. 352, 1; M. 1220, 12). Bellum iisdem non sæpius inferunt, V. 56, 22 (*cfr.* M. 228, 13; M. 260, 50; M. 728, 19). Virginum educatio, V. 56, 36 *sqq.*; (*cfr.* M. 279, 46; M. 280, 1). Cœlibum pœnæ, V. 57, 27. Nuptiarum ritus, V. 57, 36 *sqq.*; V. 58, 7 *sqq.*; *cfr.* M. 280, 11 *sqq.* De exploratione infantium novorum, V. 58, 48 *sqq.* De educatione puerorum, V. 59, 19 *usque ad* 62, 3; *cfr.* V. 518, 23 *et* M. 618, 15. Lacedæmoniorum cauti-

lenæ et chori, V. 62, 50 *sqq*. Quatenus hostes insectarentur, V. 64, 19. Laconum coma, V. 63, 40. De vitæ ratione accurate præscripta, V. 64, 48 *sqq*. De modo senatoris subrogandi, *etc*., V. 66, 6. Sepeliendi ratio, V. 66, 42. Ornatus prœlium ineuntium, sacrificium, cantus, cetera ad modum pugnæ attinentia, V. 63, 36 *sqq*. Peregrinorum expulsio, V. 67, 7. Helotum de tractatione, cryptia, V. 67, 22 *sqq*. De sacrificiis minimi sumptus, V. 371, 14 (*cfr*. M. 204, 19; M. 281, 4; M. 876, 30). Regum familiæ, V. 534, 25. Pœnæ ex acie fugientium, V. 730, 44 *sqq*. Non soliti exsultare obtenta victoria, V. 733, 18. Uxoribus parebant, V. 952, 6; *cfr*. V. 57, 19. Regem hostes non temere occidebant, V. 959, 23. Ephori statim ab inito magistratu edicunt : μὴ τρέφειν μύστακα καὶ πείθεσθαι τοῖς νόμοις ὡς μὴ χαλεποὶ ὦσιν αὐτοῖς, V. 665, 34. Reges ephoris de via decedebant, M. 997, 18. Κρεωδαίται, M. 781, 17. Tibiarum cantu pugnantium animos iracundia solvunt et ante pugnam Musis sacrificant, M. 556, 20; *cfr*. M. 271, 9 *et* M. 294, 29. In hostem vadentes Castorum carmen præcini tibiis instituerunt, M. 1393, 49; *cfr*. M. 257, 3. Qui coronarium certamen viceral, eximium in acie locum habebat, M. 775, 29. Gymnopædia, M. 1386, 38. Catulos Marti insecabant, M. 358, 31. Helotum ebrietas, M. 552, 35; *cfr*. V. 1061, 25. Breviloquentia, M. 618, 19; *cfr*. V. 61, 20. M. 153, 13 (ὄξος καὶ ἅλας δόντες τῷ μαγείρῳ τὰ λοιπὰ κελεύουσιν ἐν τῷ ἱερείῳ ζητεῖν).

Apophthegmata Lacedæmoniorum, M. 286, 41 *sqq*. 1 (*cfr*. *sub voce* Cleomenes, M. 274, 22); 10 (*cfr*. V. 62, 45); 23 (*cfr*. *sub voce* Cleomenes, M. 275, 19); 36 (*cfr*. Diogenis Cynici Apophthegm.); 41 (*cfr*. Alcibiadis Apophthegm.); 51 (*cfr*. M. 77, 38); 65 (*cfr*. Lysandri Apophthegm.); V. 62, 35 (Αὐτᾶς ἄκουκα τήνας); V. 62, 39 (Δικαίως τεθνάκαντι τοὶ ἄνδρες, κτλ.); V. 62, 42 (μὴ σύγε, ἀλλὰ δός μοι τῶν ἀποκτεινόντων ἐν τῷ μάχεσθαι); V. 64, 13 *sqq*. (πρὸ τοῦ βασιλέως τεταγμένος μαχοῦμαι τοῖς πολεμίοις); M. 67, 5 (cujusdam adversus Charilaum regem); V. 1085, 1 (ad Demetrium Poliorcetam : Ναί, ὦ βασιλεῦ, πρὸς ἕνα), M. 77, 14 (quum Smyrnæi cibaria misissent); M. 329, 51 (ἧς ἂν τὸ δόρυ ἀφικνῆται); M. 427, 3 *sqq*. (ἁμαρτάνουσι Ἀθηναῖοι μεγάλα, τὴν σπουδὴν εἰς τὴν παιδιὰν καταναλίσκοντες, *cfr*. M. 866, 26); M. 548, 49 (ὅτι ποιήσει τὸν παῖδα τοῖς καλοῖς ἥδεσθαι καὶ ἄχθεσθαι τοῖς αἰσχροῖς, *cfr*. M. 534, 3); M. 584, 17 (de uxore pusilla); M. 618, 20 *sqq*.; M. 620, 52; M. 766, 38 (de gymnasiarcho); M. 849, 24 *sqq*. (ταύτῃ οὐκ ἐξέρχεται λόγος, *cfr*. V. 55, 19); M. 866, 26 (quum Athenis novi certarent tragœdi); M. 962, 23 (Λακεδαιμόνιοι πυνθάνονται περὶ τῶν πολεμίων, οὐ πόσοι εἰσιν, ἀλλὰ ποῦ εἰσίν); M. 974, 5 (pueri ad Agidem regem); M. 1055, 29 (μαχετάς τοι, οὐκ ἀγγελιαφόρος εἰπόμαν); M. 1217, 35 (ejus, qui canponi piscem coquendum tradit).

Lacœnarum Apophthegm., M. 166, 34 (interrogata an cum viro rem habuisset; *cfr*. M. 299, 50); M. 297, 10 *sqq*.

Laconici commentarii, *cit*., V. 723, 25; M. 1366, 4.

Lacedæmonius, Cimonis filius, cum decem navibus auxilio a Pericle missus Corcyrensibus, V. 200, 45; V. 583, 24.

Lacetani, Hispaniæ gens, V. 408, 49.

Laceter, loci nomen in Coo insula, M. 374, 45.

Lachares, Atheniensis, coorta seditione tyrannidem invadit, V. 1079, 23. Demetrio Athenas obsidente aufugit, *ibid*. 49. Minervam exuit, M. 463, 42. Stirps ejus exsulans, M. 675, 20; M. 1334, 34.

Lachares, Laco, interfectus ab Antonio imperatore, V. 1129, 34.

Lachartus, Corinthius, V. 584, 34.

Laches, Atheniensis, cum Alcibiade et Socrate ex pugna Deliensi redit, M. 702, 28.

Laches, Democharis Leuconensis filius, a Demetrio dona impetrat patri, M. 1032, 41. Decretum ejus exstat, M. 1037, 20. Sororem Demosthenis in matrimonio habet, M. 1032, 42.

Lachesis, M. 627, 13 (Academicorum acceptio).

Laciadæ, demus Atticus, V. 242, 31, V. 574, 18; V. 578, 54.

Lacinium, promontorium Bruttii, V 752, 45.

Laconica Instituta, M. 292, 28 *sqq*. *Vide* Lacedæmonii.

Laconici commentarii, V. 723, 25; M. 1366, 4.

Laconicus lapis, M. 748, 18.

Lacratidas, Atheniensis, V. 205, 25.

Lacratidas, Lacedæmonius ephorus, V. 538, 40; *cfr*. M. 283, 5.

Lacrima, cur silvestrium suum dulcis, cervi salsa, M. 1121, 45 *sqq*.

Lacritus, orator, discipulus Isocratis, M. 1020, 38; V. 1025, 34.

Lacteo Circulo (de) placita philosophorum, M. 1089, 4 *sqq*.

Lactuca (θρίδαξ). Quæst. Conv. V, 10, cur, quod in lactuca medium est, mulieres non edant, M. 817.

Lacus Curtius, V. 33, 40. Lacus tres infernales, auri, plumbi, et ferri, M. 685, 35.

Lacydes, Argivorum rex, M. 107, 3.

Ladanum, in Africa ex sarmentis colligitur, M. 669, 21.

Ladas Sicyonius, M. 982, 37.

Lælius (C.) Sapiens, Scipionis Minoris amicus, eadem quæ postea Tib. Gracchus aggressus, quum, reluctantibus potentibus, ab inepto destitisset, Sapientis cognomen reperit, V. 987, 14. Consulatum petit, M. 242, 40. De matrimonio ejus, V. 909, 44; M. 974, 10; M. 984, 13.

Lælius, in senatu reprehendit Ciceronem propter Cæsaris amicitiam, V. 1059, 46.

Lælius, in exercitu Lepidi, V. 1101, 41.

Læna, regia vestis, cum χλαίνα comparata, V. 76, 32.

Laertæ vitam vivere, V. 1051, 35 (*cfr*. M. 962, 42). Anticlia Laertæ nupta, M. 371, 23.

Læspodias, M. 867, 49 (apud Eucli lem comicum).

Lævinus (M. Valerius), consul, a Pyrrho ad Sirin fluvium vincitur, V. 468, 21 *sqq*.; V. 469, 28 *sqq*.; V. 470, 15. C. Fabricii amicus, M. 233, 2.

Λαγαρὸς στίχος, Ps. 173, 33; qualis, Ps. 174, 7.

Lagisca, amica Isocratis oratoris, M. 1022, 35.

Lagobritæ, populus Hispaniæ, V. 685, 45.

Lagus, pater Ptolemæi, Ps. 77, 9.

Lais, filia Timandræ Alcibiadis amicæ fertur, Corinthia dicta; Hyccaris, Siciliæ oppido, expugnato, captiva in Peloponnesum venditur, V. 255, 19; *cfr*. V. 637, 12; M. 149, 21; M. 917, 2; M. 928, 26; M. 1344, 16. Hippolochi Thessali amore capta, Corintho relicta in Thessaliam abit, ibique a mulieribus lapidibus obruitur, M. 938, 33; Ps. 72, 27.

Laitus, *cit*. M. 1115, 4; M. 1117, 18.

Laius, rex Thebanus, V. 343, 50; M. 632, 11. Chrysippum, Pelopis filium, rapit, M. 385, 42.

Lamachus, dux Atheniensis, a Pericle Sinopensibus dux contra Timesilaum tyrannum datur, V. 195, 46. Tertius dux belli Siciliensis creatur, V. 239, 31; V. 240, 52; V. 634, 44; *ibid*. 51; V. 636, 13; V. 637, 4. Ad Syracusarum muros in singulari pugna interficitur, V. 638, 44 *usque ad* V. 639, 4; V. 229, 33. De paupertate ejus, V. 242, 15; *cfr*. V. 636, 47. Laborum tolerans et robustus, M. 1000, 7. Præturæ suæ rationibus semper adscripsit, quod pro se in calceos et vestem impendisset, M. 1003, 48. Dictum, M. 224, 16 (οὐκ ἔστιν ἐν πολέμῳ δὶς ἁμαρτεῖν).

Lamachus, sophista Myrinæus (vel Terinæus?), ex Olympico conventu, ubi laudationem Alexandri et Philippi recitaverat, exturbatur a Demosthene, V. 1014, 25; M. 1030, 4.
Lamia, Neptuno nata, Sibyllæ mater, M. 486, 9. Fabula de Lamiæ oculis inter dormiendum repositis, M. 624, 14.
Lamia, capta a Demetrio Poliorceta in Salamina blanditiis eum devincit, V. 1069, 20; V. 1071, 2; V. 1073, 36; V. 1075, 26, *ibid.* 31, *ibid.* 49. Reprehendit sententiam a Borchore latam, V. 1076, 3 *sqq.* Lynceus Samius cœnam Demetrio a Lamia Athenis datam descripsit, V. 1075, 34; V. 1141, 8.
Lamia, Thessaliæ urbs, V. 697, 6. Lamiacum bellum, V. 457, 21; V. 1024, 37; M. 1035, 23.
Lampido, Archidami regis Lacedæmoniorum uxor, mater Agidis, V. 711, 3.
Lampis, Ægineta, navicularius dives (*cfr.* M. 964, 5); Laconis in eum dictum, M. 289, 53. Apophthegma rogati, quomodo divitias sibi comparaverit: τὸν μὲν ὀλίγον χαλεπῶς, τὸν δὲ πολὺν ῥᾳδίως, Fr. 24, 42; *ibid.* 46; *cfr.* M. 961, 22.
Lampis, Eleus, M. 312, 45.
Lampo, augur Atheniensis, V. 185, 18; *ibid.* 28. Emittente Pericle Thurios condit, M. 991, 54.
Lampo, navicularius, M. 964, 5 (*cfr.* Lampis).
Lampo, persona apud Cratinum comicum, M. 867, 50.
Lamponicus, Lucanus, Telesini Samnitis socius, V. 562, 7.
Lamprias, avus Plutarchi nostri, M. 753, 43; M. 825; M. 900, 26; V. 1107, 5.
Lamprias, frater Plutarchi nostri, M. 469; M. 470, 47; M. 499; M. 504, 4; M. 745; M. 746, 10; M. 757; M. 758, 16.
Lamprocles, Atheniensis, Mixolydiam invenisse fertur, M. 1389, 27.
Lamprocles, Socratis Sapientis filius, M. 712, 35.
Lamprus, poeta lyricus, M. 1396, 11.
Lampsace, Mandronis Bebrycum Pityoessenorum regis filia, Phocæensibus colonis insidias iis structas detexit, cujus facti in memoriam Lampsacus urbs ab ea est appellata, M. 315, 25 *sqq.*
Lampsacus, urbs Mysiæ minoris, in Lampsaces Mandrone natæ memoriam appellata, M. 315, 10; capta a Lysandro, V. 522, 49 *sqq.*; V. 151, 49; V. 253, 22.
Lamptræ, demus Atticus, V. 390, 7; V. 902, 30.
Lamusium (?), ubi draco colitur, M. 380, 25.
Lanassa, Cleodei filia, Neoptolemi uxor, V. 457, 10.
Lanassa, Agathoclis Syracusanorum regis filia, Pyrrhi uxor, V. 462, 37 *sqq.* Pyrrho relicto, Demetrio Poliorcetæ se jungit, V. 463, 31.
Lango, Elidis oppidum, V. 967, 35.
Λανθάνειν, de vocis significatione, Fr. 12, 16.
Laocrates, Spartanus, M. 1058, 32.
Laodice, Muniti ex Demophoonte mater, V. 18, 40; V. 574, 41.
Laomedon, Trojanorum rex, Herculem offendit, V. 622, 27. Equi ejus, V. 678, 18.
Laomedon, Orchomenius, e cursibus propter splenis vitium institutis cursor inter præstantissimos evadit, V. 1012, 49.
Laomedon, Atheniensis quidam, V. 578, 15.
Laphystio, Syracusanus, Timoleontem accusat, V. 303, 52.
Lapis, præconis, V. 68, 23; *cfr.* V. 110, 16. Lapis croceum odorem et colorem emittens, V. 138, 31; de cœlo lapsus apud Ægospotamos, V. 524, 43. Lapides sacri, M. 369, 2. Lapides in vesica generantur, non in ventriculo, M. 852, 30. Lapides unde fiant, M. 841, 23. Quare lapilli in aquam injectis frigidiorem eam faciant, M. 840, 31. Lapis Herculeus, *vide* Magnes. Lapis Clupeæ piscis in capite inventus febres quaternas sanat, Ps. 84, 46. Lapis Aruraphylax (Argyrophylax)? crescit in Pactolo fluvio; mirabiles ejus virtutes, Ps. 85, 32. Lapis, qui quater in die mutat colorem conspiciturque solum a virginibus, Ps. 86, 20 *sqq.* Lapis per antiphrasim dictus Sophron, qui in Mæandro fluvio crescit, Ps. 87, 30 *sqq.* Lapis cylindro similis, quem pii filii in templo Matris deorum recondentes nunquam peccant, Ps. 87, 44 *sqq.* Lapis Machæra in Marsya fluvio, Ps. 88, 33. Lapis Pausilippus crescit in Strymone fluvio, Ps. 89, 4. Lapides Philadelphi, cur ita dicti, Ps. 89, 14 *sqq.* Lapis Autoglyphus, Ps. 89, 31. Lapis Aster vel Ballen, Ps. 89, 43 *sqq.* Lapis Cryphius, Ps. 90, 22. Lapis quidam humanam figuram referens et coronatus in Tanai fluvio crescit, quem qui invenerit, rex creatur, Ps. 90, 41. Lapis, qui dæmone possessos juvat, invenitur in Nilo, Ps. 92, 13 *sqq.* Lapides Collotes, *ibid.* 16 *sqq.* Lapis Thrasydilus, Ps. 93, 1. Lapis in Inacho fluvio crescens, qui niger efficitur in manu falsi testis, quorum lapidum exstant in templo Junonis Prosymnææ Argis, Ps. 93, 38 *sqq.* Lapis Corybas, Ps. 94, 34. Lapis Cylindrus, Ps. 95, 31. Lapis Aetites, Ps. 96, 5. Lapis quidam, qui nascitur in Drimylo monte, confert oculorum hebetationi, Ps. 96, 13 *sqq.* Lapis Antipathes, Ps. 97, 15. Lapis Sicyonus, Ps. 98, 31. Lapis Linurgus, Ps. 97, 37. Lapis Myndas, Ps. 99, 26. Lapidem quendam, qui nascitur in Indo fluvio, virgines gestant contra stupratores, Ps. 100, 8. Lapis Clitoris, Ps. 100, 23. Lapis albus, Ps. 166, 52.
Lapithæ, depugnant Centauros, V. 15, 54; V. 16, 34 *sqq.* Ænianes e Dotio campo expellunt, M. 362, 18; M. 366, 17; Ps. 102, 21.
Larcius, *vide* Lartius.
Larentia (Acca), Romuli nutrix, quam Aprili mense venerantur, V. 22, 45; *cfr.* M. 336, 30 (*vide etiam* Acca Larentia).
Larentia, Fabula cognomine dicta (M. 336, 32), cui a Romanis Decembri mense parentatur, M. 336, 27. Narratio, quomodo ab Herculis ædituo deo sit exhibita, postea Tarrutio nupserit, V. 22, 49 *sqq.*; *cfr.* M. 336, 29 *sqq.*
Larentialia, festum Accæ Larentiæ, V. 22, 47.
Lares Præstites; Quæst. Rom. LI, cur Laribus, quos Praestites proprie vocant, canis apponitur, ipsi autem caninis pellibus amiciuntur, M. 341, 27.
Larissa, urbs Thessaliæ, V. 348, 30; V. 557, 33; V. 721, 17; V. 784, 43; V. 1081, 31.
Larissa, Syriæ urbs, V. 1112, 28.
Larissus, fluvius Elidis, V. 430, 13.
Lartius, Romanus, cum Horatio Coclite pontem sublicium defendit, V. 126, 13,
Lartius (L.), dux militum sub Cominio consule, V. 259, 3 *sqq.*; V. 260, 35.
Larymna, Bœotiæ oppidum a Sulla excisum, V. 559, 35,
Lasthenes, Olynthius, cum Eurycrate Olynthum perdit, M. 116, 12. Apud Philippum regem, M. 212, 24.
Lasus, Hermionensis, M. 642, 24; rhythmos in dithyrambicam transferens rationem, antiquæ musicæ mutationem invexit, M. 1395, 8.
Λαθραῖα πράγματα, quid significet, Fr. 12, 17.
Lathyrus, Ptolemæi cognomentum, V. 261, 23.
Latina sacra, V. 156, 25.
Latinæ voces variæ ad Græcam originem deducuntur, M. 886, 5 *sqq.*
Latini prisci amicitiam et societatem cum Romulo jungunt, V. 38, 18. Bellum contra Romanos post Gallorum incursionem, V. 174, 18 *sqq.*; V. 175, 26 *sqq.*

Latinus, Telemachi filius, V. 21, 11.
Latinus, Catheti ex Salia filius, generis auctor, M. 388, 25.
Latoides, id est Apollo, V. 449, 13.
Latomiæ Syracusanæ, V. 1161, 31.
Latona, V. 146, 32; parturiens in Delo (M. 1202, 45) in lupum mutatur, M. 1126, XXXVIII. Secundum Ægyptios Orum apud Butum enutrit, M. 447, 42. Fr. 18, 28. Latonæ, Μυχίᾳ vel Νυχίᾳ, cur sacra fiant ante quam Junoni, Fr. 18, 32 *sqq.* Ipsa Juno Latona Nocturna appellari fertur, Fr. 18, 35. Lato est Nox, cognatis nominibus Λητώ (Latona) et ληθώ (oblivio), Fr. 18, 44. Commune cum Junone templum et communis ara, Fr. 18, 31. Latonam non aliam esse atque Junonem, unde intelligendum, Fr. 18, 51 *sqq.* Latona mater Apollinis, Fr. 19, 1. Latona est oblivio vel nox, Fr. 55, 31. Latona Mercurio apposita, id est, oblivio sermoni, Ps. 127, 17.
Lattamyas, Thessalorum dux, interfectus a Thebanis, V. 164, 54; M. 1056, 8.
Laudationes funebres, V. 159, 9.
Laus; de sua ipsius laude, M 652, 1 *sqq.*
Laurentes, Talium regem interficiunt, V. 37, 45 *sqq.*
Laurium, mons in Attica; secturæ argentariæ, V. 135, 29; V. 627, 38.
Lauro, Hispaniæ urbs, expugnata a Sertorio, V. 689, 5 *sqq.*; V. 748, 43.
Laurus Apollini Pythio suffitur, M. 478, 35; cur semper vireat, M. 786, 41. Cur e lauro fiat stiva, Fr. 25, 29.
Lavationes sacræ, Fr. 30, 46.
Laverna, oppidum, V. 543, 9.
Lavici, urbs Latinorum, V. 271, 37.
Lavinia, Æneæ conjux, V. 21, 13.
Lavinium, urbs Latinorum, ab Ænea condita, Romanis sacra deorum patriorum continebat, V. 272, 2.
Leæna, amica Harmodii et Aristogitonis, eorum arcanis initiata et in tormenta data, nihil dixit, quam ob constantiam Athenienses æneam leænam lingua carentem statuerunt, M. 611, 48.
Leager, Temeni familiaris, Ergiæi in suffurando Palladio Argis socius, hoc postmodo Lacedæmonem defert, M. 372, 31.
Leander, Nicocratis Cyrenæorum tyranni frater, quem Aretaphila impellente necat ejusque fit successor; mox ipse insidiis Aretaphilæ circumventus ab Annabo Libyco capitur et Cyrenæis traditur, M. 317, 4 *sqq.*
Lebadia, Bœotiæ urbs cum oraculo Trophonii, V. 552, 3, *ibid.* 37; V. 536, 33. Lebadensibus jus civitatis cum Arcadibus intercedit ob Lebadum Lycaonis filium, M. 369, 43; M. 502, 3; M. 942, 28; M. 1156, 20 (Οὐδῶρα?).
Lebadus, Lycaonis filius, insons facinoris, quod in Jovem molitus erat pater, in Bœotiam fugit, unde Lebadensibus jus civitatis cum Arcadibus intercedit, M. 369, 42.
Lechæum, portus Corinthi, V. 970, 49; V. 236, 54; M. 174, 9; M. 429, 25.
Lectum, Troadis promontorium, V. 589, 53.
Legati Romam missi, cur primum Saturni ædem adirent, M. 339, 28.
Leges, populus ad Caucasum habitans, V. 761, 5.
Legio, quomodo sit constituta, V. 28, 30. Legiones, Sabinis additis, geminatæ, V. 35, 12.
Λήλαντον πέδιον in Eubœa, Fr. 28, 19.
Leleges, et Minyæ, Trallianos pellunt et invicem pelluntur, M. 372, 7.
Leguminum elixatio, Athenis, unde orta, V. 11, 29.
Lemnus insula, V. 596, 7. Lemnii galeritam colunt, M. 465, 21.
Lenæo mensis, quis sit Hesiodo, Fr. 26, 14 *sqq.* Lenæo mensis Ionibus idem qui Gamelion mensis Atheniensibus, *ibid.* 21.
Lenaica, Dionysia Athenis, M. 1023, 7. Lenaicæ Isocratis victoriæ, M. 1023, 7. Lenaica aguntur Gamelione mense, Fr. 26, 20.
Lentem tundis, proverb, Ps. 169, 44.
Lentiscus; de signis a lentisco sumendis, Fr. 34, 30 *sqq.*; Fr. 35, 19; *ibid.* 29 *sqq.*
Lentulus (Cn. Cornelius), patricius juvenis cum Æmilio Paulo exspirante post pugnam Cannensem congressus V. 219, 45.
Lentulus, T. Quinctii Flaminini legatus, V. 448, 25.
Lentulus (Cn. Cornelius), consul, victus a Spartaco, V. 654, 41.
Lentulus, censor, Pompeji æqualis, V. 751, 19; M. 247, 35.
Lentulus (L. Cornelius Crus), consul Pompejanæ factionis, V. 776, 15 *sqq.*; *cfr.* V. 862, 20 *et* V. 1047, 18. Post Pisonis mortem Tulliam ducit, Ciceronis filiam, V. 1052, 24. Pacificationi a Cicerone propositæ repugnat, V. 776, 31; *cfr.* V. 861, 14. Pompejum fugientem comitatur, V. 785, 15. Postridie post Pompejum interfectus ab Ægyptiis, V. 789, 17 *sqq.*
Lentulus, prioris frater, V. 785, 15.
Lentulus (P. Cornelius Sura,), Catilinariæ conjurationis socius; de familia et vita ejus, V. 1036, 42 *sqq.* Consilia ejus criminosa, V. 1037, 16 *sqq.* Postquam litteræ ad Catilinam interceptæ sunt, et ipse, in senatu rem exponente Crotoniata illo, convictus est, prætoribus in custodiam traditur cum sociis, V. 1037, 51 *sqq.* Morte damnati a senatu (V. 1038, 50 *sqq.*) a Cicerone carnifici necandi traduntur, V. 1039, 39 *sqq.*; *cfr.* V. 847, 39 *sqq.*; V. 918, 2 *sqq.*; V. 1092, 45.
Lentulus (P. Corn. Spinther), ob stolidam vanitatem, qua societatem perpetratæ Cæsaris cædis sibi arrogat, ab Antonio et Cæsare juniore interficitur, V. 882, 51.
Leo, Coloni Tanagræi filius, cum fratribus interficit Eunostum, M. 370, 23.
Leo, Spartanus, Alexandridæ pater, M. 265, 3.
Leo, Eurycratidæ filius, rex Spartanus. Apophthegm. ejus, M. 276, 13 *sqq.* 3 (*cfr.* V. 62, 6).
Leo, Byzantius, Phocionem, cujus fuit familiaris ex Academia, in urbem cum exercitu accipit, V. 892, 30 *sqq.* Apophthegmata, V. 643, 3 (βούλομαι γὰρ μᾶλλον ὑμῶν ἢ μεθ' ὑμῶν ἀποθανεῖν); M. 106, 3 (de gibboso quodam imbecillitatem oculorum ipsi exprobrante; *cf.* M. 767, 28); M. 981, 50 *sqq.* (ad Athenienses). *Cit.* (*idem*?), Ps. 81, 40 (ἐν τοῖς Βοιωτιακοῖς); Ps. 99, 28 (ἐν ν' περὶ Ποταμῶν).
Leo Callistrati, procuratoris Amphictyonum. pater, M 859, 35.
Leo, animal, Megarensibus magnam cladem infert, V. 1177, 22. M. 447, 32 (Ægyptii eum venerantur rictibusque leoninis januas templorum ornant); M. 814, 27 (leonem soli dedicant Ægyptii); M. 1182, 49; M. 1190, 8; M. 1192, 27; M. 1201, 23. Leonis in gallum odium, M. 650, 5. Leones inter ambulandum ungues intro avertunt, M. 630, 22. De curviunguibus quadrupedibus sola leæna videntem edit fœtum, M. 814, 28. Hanno Carthaginiensis militiæ usus est leone ut impedimentorum bajulo, M. 976, 34.
Leo, sidus, M. 814, 32.
Leobates (Leobotes?), Alcmæonis filius, Agraulææ tribus, de Themistocle ejiciendo refert, V. 147, 27; *cfr.* M. 731, 48.
Leochares, statuarius, Isocratis fecit statuam, M. 1021, 51. Venationis simulacrum a Cratero Delphis dedicatum, factum a Lysippo et Leochare, V. 821, 32.

Leocrates, dux Atheniensis, æqualis et æmulus Aristidis, V. 193, 27; V. 395, 27; V. 227, 36.

Leocrates, Atheniensis, injus pertractus a Lycurgo oratore, M. 1028, 4.

Leodamas, Atheniensis, Isocratis discipulus, M. 1020, 38; *cfr.* M. 1023, 46.

Leodamia, Medii Atheniensis et Philippæ filia, M. 1027, 29.

Leogaras, Atheniensis, Andocidæ filius ejus, qui pacem adversus Lacedæmonios composuit, pater Andocidæ oratoris, M. 1016, 43. Violationis statuarum Mercurii reus, filii opera absolvitur, M. 1017, 17.

Leonidas, frater uxoris Polydectæ, regis Lacedæmoniorum, V. 48, 48.

Leonidas, Anaxandridæ filius, Cleomenis frater, rex Spartanorum. Dicta et facta ejus in expeditione ad Thermopylas, M. 276, 24 *sqq.* 2 (*cfr.* M. 1055, 25); 9 (*cfr.* M. 1055, 23); 13 (*cfr.* M. 377, 8); V. 62, 4 (Ὦ ξένε, οὐκ ἐν δέοντι χρῇ τῷ δέοντι, *cfr.* M. 276, 21); M. 1174, 3 (de Tyrtæo). De morte ejus, *cfr.* V. 138, 43; V. 345, 18 (vaticinium secutus victima pro Græcia se obtulit). M. 271, 30; M. 1053, 20 *sqq.* (Herodoti narratio corrigitur). Fragmentum ex Vita ejus repetitum, Fr. 49, 12 *sqq.*

Leonidas, educator Alexandri Magni, propinquus Olympiadis; narratio de Alexandro in sacrificia odoramenta profundente, V. 795, 49; V. 808, 3; V. 810, 20 *sqq.*; M. 214, 21.

Leonidas, Cleonymi filius, nonus a Pausania, qui Platæis vicerat, Spartæ rex, diu Seleucum comitatus, V. 950, 14 *sqq.* Agidis intentioni et legi repugnat efficitque, ut unius suffragii numero plures sint, qui legem antiquent, V. 952, 15 *sqq.*; V. 953, 14 *sqq.* Lege rejecta a Lysandro in judicium vocatur, quod liberos ex Asiatica muliere sustulerit; non venienti in judicium regnum abrogatur, V. 954, 1 *sqq.* Tegeam profugus abit, V. 954, 48. Reductus Spartam Cleombrotum patria expellit, V. 956, 23 *usque ad* V. 957, 29. Agidi insidias struit, V. 957, 31 *sqq.*; V. 958, 8; *cfr.* V. 738, 15. Agidis necati uxorem Cleomeni filio dat, V. 960, 2. Mortuus, V. 960, 50.

Leonnatus, dux Alexandri Magni, cui in Oxydracis periclitanti adstat, M. 421, 54; V. 806, 46; V. 821, 8. Eumenem in Phrygiam deducit, inde vocatus ab Hecatæo in Europam transire statuit, hoc prætextu majores ad res usurus, V. 697, 2 *sqq.* Cæsus in Thessalia, V. 898, 19.

Leonnatus, Macedo in Pyrrhi exercitu, V. 469, 9.

Leonteus, discipulus Epicuri; litteræ ejus ad Lycophronem, M. 1356, 5.

Leontiades, Thebanus, quem Herodotus ducem ad Thermopylas fuisse dicit, refellente Plutarcho, M. 1056, 16.

Leontidas, inter optimates Thebanos, qui Lacedæmonios accersiverunt, V, 334, 53. Unus tyrannorum constitutus, V. 335, 19; *cfr.* V. 726, 28; M. 695, 41; M. 720, 23. Androclidem Athenis degentem tollit, V. 335, 24 *sqq.* Cædes ejus, V. 338, 54 *sqq.*; *cfr.* M. 721, 37.

Leontini, Siciliæ urbs, V. 283, 1; urbem vi capit Marcellus, V. 364, 20; *ibid.* 29. Pyrrho se dedunt, V. 874, 6. Leontini legati Athenienses ad expeditionem Siciliensem exhortantur, V. 634, 24; V. 1163, 18; *ibid.* 28.

Leontis, tribus Atheniensis, V. 133, 31; V. 383, 36; M. 760, 34.

Leontis, mulier Plutarchi æqualis, M. 300, 24.

Leontium, Epicuri amica, M. 1332, 51; M. 1342, 26; M. 1380, 36.

Leontocephalum, Phrygiæ urbs, V. 152, 3.

Leoprepes, Simonidis poetæ pater, M. 959, 2.

Leos, Agnusius, caduceator Pallantidarum, qui horum consilia ad Theseum defert, cujus proditionis causa ajunt Pallenensium tribui cum Agnusiis connubium non esse, neque pronuntiari apud illos, quod ex more est: Ἀκούετε λεώ, V. 6, 34.

Leosthenes, dux Atheniensis, Lamiacum bellum conflat, Bœotos prœlio superat, Antipatrum Lamiam compellit, vulnere accepto occidit, V. 896, 54 *sqq.*; *cfr.* V. 457, 23; V. 1024, 36; V. 1035, 22. Hyperidis et Demosthenis usus amicitia, V. 888, 43; V. 1058, 47; M. 589, 42. Phocionis dictum, V. 285; 26; *cfr.* M. 226, 33. Ipsius de Macedonum exercitu dictum, M. 412, 44. (*cfr.* Demadis Apophthegm.).

Leotychides, quem primum vocat Plutarchus. Apophthegmata, M. 275, 34.

Leotychides, Aristonis (Menaris?) filius, rex Spartæ, Aristomedem et Angelum Thessalorum tyrannos dejicit, M. 1047, 18; *cfr.* V. 146, 30 (in Timocreontis carmine).

Apophthegmata, M. 275, 46 *sqq.*; V. 56, 19 (εἰ τετράγωνα παρ' αὐτοῖς ξύλα φύεται; *cfr.* M. 279, 35).

Leotychides, Agidis regis filius, qui vero in suspicione erat Alcibiade natus esse et ideo, etsi ab Agide morituro filius pronuntiatus, rex constitutus non est, V. 243, 38, *ibid.* 49 (*cfr.* V. 532, 25 *sqq.*; V. 789, 48; V. 711, 49 *sqq.*). Ejectus ab Agesilao, V. 712, 39; V. 789, 48; V. 790, 24.

Leotychides, Spartanus, Chilonidis pater, V. 478, 14.

Lepida, Scipioni Metello nupta, V. 909, 31 *sqq.*

Lepidus (M. Æmilius), Pompeji opera, Sulla invito (*cfr.* V. 746, 33; V. 790, 2), consul creatus, statim ut Sulla vaticinatus erat, Pompejanis partibus bellum facit, V. 565, 53, *sqq.* Sullæ cadaver justis funeribus prohibere conatur, V. 567, 54. Post Sullæ mortem ejus potentiam sibi vindicans multas Italiæ partes citerioremque Galliam Bruti exercitu obtinet; Pompejo Mutinam obsidente, ad Romam ducit, interfecto vero Bruto pulsus ex Italia in Sardiniam profugit, ubi morbo implicitus diem obit, V. 747, 18 *sqq.*

Lepidus (M. Æmilius), prioris filius, de Julii Cæsaris partibus; Romam ei tradit Cæsar in Hispaniam adversus Pompejanos profecturus, V. 1095, 53. Collega consulatus tertii assumptus a Cæsare, V. 1097, 48; V. 880, 19. Post Cæsaris cædem celatur, V. 882, 40. Exercitum ejus in Gallia Transalpina Antonius ad se perducit, V. 1101, 29 *sqq.* Fœdus inter ipsum, Antonium, Octavianum initum, conditiones fœderis, V. 1102, 9 *sqq*; *cfr.* V. 1055, 13; V. 1108, 47 (Africa ei concessa); V. 1188, 7. In proscriptione Paulum fratrem prodit, V. 1055, 28. Romæ relinquitur ab Antonio et Cæsare in Macedoniam profecturis, V. 1103, 18. Magistratu dejectus ab Octaviano, V. 1122, 19.

Lepidus (Paulus Æmilius), M. triumviri frater, quo concedente proscribitur, V. 1055, 28; *cfr.* V. 1102, 22.

Leptines, Dionysii Majoris frater, V. 1147, 16. Alteram filiam Philisto despondit, V. 1148, 25; *cfr.* V. 291, 20.

Leptines, Syracusanus, Callippi Atheniensis socius et percussor, V. 1172, 45; *cfr.* M. 429, 44.

Leptines, tyrannus Apolloniæ urbis in Sicilia, dejectum a Timoleonte et Corinthum missus, V. 296, 39.

Leptines, Glauci pater (ex Archilocho), Ps. 79, 40.

Leptis, urbs ad Syrtim sita, M. 1203, 52. Ritus incolarum ad nuptias pertinentes, M. 169, 46.

Lepus, omen, M. 267, 25; *cfr.* M. 282, 26. Leporum esu abstinent Judæi, M. 814, 50. Picto leporis auriculo Ægyptii in suis sacris litteris auditum significant, M. 815, 11. Leporum fecunditas, M. 1010, 47. In catulorum custodia astutia, M. 1189, 1.

Lepus marinus a mullo necatur, M. 1204, 4.

Lerna, Argolidis regio cum lacu, V. 967, 49; V. 1246, 4. Lernea hydra, V. 471, 37.
Lesbus, insula; oraculum conditoribus datum, M. 193, 22. Honores Alcibiadi Olympiæ habiti a Lesbiis, V. 235, 5. Legatos de defectione Spartam mittunt, V. 243, 54. Lesbus capta a Pachete, V. 629, 6. Lesbii citharœdi, M. 1385, 32. Lesbius Prylis, proverb., Ps. 167, 13. Post Lesbium cantorem, proverb., quid velit, Ps. 171, 29 *sqq*.
Lesche, loci nomen Spartæ, V. 58, 49. Λέσχαι Lacedæmoniæ, V. 65, 27.
Lesches, *cit.*, M. 182, 36 (de Homeri et Hesiodi certamine).
Λήθη, M. 480, 43. Λήθης ara in communi Neptuni et Minervæ templo Athenis, M. 904, 25.
Λήθης locus in Thespesii viso, M. 684, 7.
Λήθης ποταμός, *vide* Oblivionis fluvius.
Leucades petræ, M. 315, 5; M. 292, 16; *cfr.* Ps. 166, 16.
Leucadia, peninsula Græcis habitanda data a Periandro, M. 668, 36. Colonia Corcyræorum et Corinthiorum, V. 148, 5.
Leucaria, mater Romæ, V. 20, 45.
Leucaspides, Antigoni milites, V. 972, 54.
Leucippa, Minyæ filia, sororibus furore correptis Hippasum filium discerpendum tradit; de nominibus Ὀλεῖαι et Ψολόεις, M. 369, 17.
Leucippa, mater Ægypti ex Vulcano, Ps. 91, 36.
Leucippidum (τῶν Λευκιππίδων), templum Lacedæmone, M. 372, 28.
Leucippus, Polycrithi architecti filius, interfectus lapidis jactu a Pœmandro Tanagræo, M. 369, 5.
Leucippus, Abderita, philosophus, *cit.*, M. 1077, 6; M. 1081, 37; M. 1092, 45 (de figura terræ); M. 1093, 10 (de inclinatione terræ); M. 1098, 26 (de sensibus); M. 1105, 33 (de semine); M. 1106, 32 (quomodo mares nascantur, quomodo feminæ); M. 1112, 28 (de somno et morte).
Leuco, heros Platæensis, V. 388, 32.
Leuco, Ponticus, M. 1276, 11 (ex Chrysippo).
Leucoium flos, in Myeno fluvio crescens statim marcescit, pronunciato novercæ vocabulo, Ps. 48 *sqq*.
Leucomantis, quæ in Cypro Paracyptusa appellatur, M. 937, 2.
Leuconia, urbs Chii insulæ, colonia Chiorum, M. 302, 30, 44.
Leuconoe, demus Atticus, M. 1032, 30.
Leucophyllus virga, nascitur in Phasi fluvio; quomodo iuveniatur et circa thalamum virginalem jacta alienet mente impuros accedentes, Ps. 83, 36 *sqq*.
Leucothea, infantem defunctæ vita sororis educavit et secum inter deos retulit; feriæ Romanæ Leucotheæ, quam Matutam nominant, M. 596, 43 (*cfr.* Juno Leucothea et Matuta). Ritus sacrorum, V. 156, 40; M. 281, 18. Pactoli ex Jove mater, Ps. 85, 24.
Leuctra, Thespiensis regionis exiguus vicus, M. 945, 12. Victoria Thebanorum ad L., V. 164, 52; V. 344, 42.
Leuctra, oppidum Arcadiæ in ditione Megalopolitarum, V. 963, 2.
Leuctrides, Scedasi filiæ, a sepulcro in Leuctrico campo nominatæ; fabula de Leuctrid bus, V. 344, 45; 345, 47.
Leuctrum, maritimum oppidulum in Laconico, V. 345, 2.
Leuctrum, locus apud Megalopolim Arcadiæ, V. 345, 3.
Leucus, fluvius Macedoniæ prope Pydnam, V. 315, 15.
Leutychidas, V. 146, 30 (*cfr.* Leotychidas).
Levitæ, Judæorum, unde dicti, M. 816, 25.
Liberalia, Romæ, V. 875, 50; M. 381, 49 (*cfr.* Bacchus).
Liber Pater, *vide* Bacchus.
Libethra, Macedoniæ urbs, V. 801, 36.
Libitina, quæ dea mortuorum justa curat, sive Proserpina sit, sive Venus, V. 80, 33. Quæst. Rom. XXIII, cur, quæ ad funera pertinent, in templo Libitinæ vendunt, quam eandem esse cum Venere censent, M. 332, 6.
Libo (L. Scribonius), Pompejanus, classis præfectus, V. 1096, 21.
Liburnides naves, V. 1129, 25.
Libya, *vide* Africa.
Libys, Spartanus, V. 951, 23.
Libyssa, pagus Bithyniæ, ubi mortuus est Hannibal, V. 454, 8.
Lichas, ab Hercule in mare projectus, M. 1299, 14.
Lichas, Spartanus celeber, quod peregrinos ludis gymnicis hospitio exciperet, V. 579, 22; *cfr.* M. 1004, 50.
Licinia, virgo Vestalis, incestus convicta, simul cum Marcia et Æmilia vestalibus viva defoditur, M. 350, 32.
Licinia, P. Crassi filia, C. Gracchi uxor, V. 995, 8. Verba facit ad maritum extremo die discedentem, M. 1004, 2 *sqq*. Post Caji mortem dote etiam privatur, V. 1003, 34.
Licinia, virgo Vestalis, incestus accusata cum P. Crasso, V. 648, 27.
Licinius (P.) Stolo Calvus, consul cum C. Sulpicio, M. 357, 14.
Licinius (C.) Stolo Calvus, tribunus plebis, rogationem fert, ut duo consules creentur, quorum alter e plebe sit; Camillus dictator creatus magistratu se abdicat; dictator substitutus Licinium ipsum magistrum equitum dicit, quo magistratu fungens Licinius legem agrariam fert, ne quis amplius quingentis jugeribus possideat, V. 179, 8 *sqq*.
Licinius (C.), C. Gracchi amicus cumque eo interfectus, V. 1004, 50. Scipionis Minoris in eum dictum, M. 243, 18.
Licinius (P.), victus equestri prœlio a Perseo rege, victorem res suas arbitratui Romanorum permittere jubet, V. 310, 4 *sqq*. *cfr.* M. 239, 8.
Licinius Philonicus, Romanus quidam ignobilis, V. 329, 20.
Licinius (Sext.), a Mario de saxo præcipitatus, V. 515, 35.
Licinius Macer (C.), repetundarum reus factus, Cicerone judice est damnatus, V. 1032, 20 *sqq*.
Licnita, Bacchi nomen, M. 446, 22.
Lictores, primum a Romulo adhibiti; ministerium eorum, vocis interpretatio, V. 40, 2; *cfr.* M. 345, 23. Lictorum numerus, V. 306, 61.
Licymnius, Œoni pater, M. 352, 32. Sacrarium ejus Argis, V. 484, 4.
Lienosorum remedium, V. 458, 37. Lienis tumor febris accidens, M. 558, 27.
Ligarius (Q.), M. Bruti amicus; sermones eorum, V. 1178, 31. Apud Cæsarem a Cicerone defensus absolvitur, V. 1051, 3 *sqq*.
Ligna in plenilunio cæsa, cur repudient fabri, M. 800, 19. *ibid.* 32. Ligna, in quæ cœlestis arcus descendit, eriscepta dicta, M. 807, 30.
Lignea canis, apud Locros, quæ sit, M. 363, 12. Lignei muri oraculum, M. 1010, 8. Lignea simulacra Apollinis Delii, Minervæ Urbicæ et Junonis apud Samios, Fr. 20, 10 *sqq*.
Ligures Alpini, victi a Fabio Maximo, V. 208, 42. Situs terræ eorum; expugnantur ab Æmilio Paulo, V. 307, 54; V. 493, 49. Ligures generatim Ambrones se vocant, V. 496, 39.
Ligustini, iidem ac Ligures Alpini, V. 307, 54.
Lilæus, pastor Indus, solam Lunam revereatur, leones a dis immissi eum dilaniant, Luna cultorem suum mutat in cognominem montem, Ps. 100, 15 *sqq*.
Lilæus, mons Indo fluvio adjacens, a pastore nominatus, Ps. 100, 15 *sqq*.

Lilaeum (?), M. 182, 31.
Lilybæum, Siciliæ promontorium, V. 297, 2.
Limnæus, ex amicis Alexandri Magni, quem periclitantem in Mallis (Oxydracis?) corpore suo tegens cadit, V. 835, 42; M. 401, 42; M. 421, 53.
Limnus Macedo, Chalastra urbe oriundus, insidias struit Alexandro, delatus interficitur, V. 826, 16 *sqq.*
Λιμοδωρεῖς, cur ita dicti, Ps. 166, 29 *sqq.*
Lindus, urbs Rhodi, M. 470, 52; Fr. 20, 19.
Lingones, populus Galliæ, V. 859, 32.
Linum, M. 431, 28. Lineas vestes cur gerant sacerdotes, M. 431, 8 *sqq.*
Linus ex Eubœa oriundus, Threnos fecisse fertur, M. 1383, 52.
Linurus lapis, qui nascitur in Acheloo, cur ita sit dictus, Ps. 97, 37 *sqq.*
Liparenses, legatos Romanos donarium a Camillo votum Delphos laturos intercipiunt et vendunt ut piratas, V. 159, 19.
Lippitudinis levandæ gratia vena secatur, M. 677, 9. Lippitudo contagiosa, M. 829, 5.
Liris, Campaniæ flumen, V. 509, 27.
Lissus, Pompejanus, captus ab Antonio, V. 1096, 37.
Λιταί, M. 933, 13.
Litteræ; Quæstio, qua proportione numeri vocalium et semivocalium comparentur, M. 900, 45 *sqq.* Sedecim Phœniciæ dictæ, M. 901, 22; *cfr.* M. 1171, 49 *et* M. 1236, 1. Quatuor a Palamede inventæ, M. 901, 24. Quatuor a Simonide additæ, M. 901, 25. Cur seniores facilius litteras eminus legant, M. 757, 20. Litterarum alphabeti compositio, quot syllabas producat juxta Xenocratem, M. 893, 49. Litteras variant, qui spiritus eorumque aspirationem, item productiones et correptiones notis perscribunt, M. 1235, 47.
Lituus Romuli, reperitur inter cineres tugurii Martis Gallico incendio absumpti, describitur forma et usus ejus, V. 174, 3 *sqq.*; *cfr.* V. 37, 22.
Livia Augusta, aureum Ei Delphicum dedicavit, M. 471, 15; M. 614, 49; V. 1255, 20.
Livius Posthumius, dux Latinorum, qui post Gallos a Camillo ejectos urbem bello petunt, V. 43, 2.
Livius (M.), quo præfecto Hannibal Tarentum ad defectionem impellit, qui vero arcem retinet; disceptatio cum Fabio Maximo, V. 224, 45 *sqq.*; *cfr.* M. 236, 44.
Livius Drusus, avunculus maternus Catonis Minoris, V. 906, 7. C. Gracchi in tribunatu plebis collega; persuadetur ei ab optimatibus, ut largiendo et gratificando superet C. Gracchum; leges ejus comparatæ legibus C. Gracchi, V. 1000, 8 *sqq.* C. Gracchum coloniam Carthaginem deducentem acrius adortus, maxime columniando Fulvio, populum sibi magis obstringit, V. 1001, 1 *sqq.* Censor, M. 341, 23. Dictum ejus, M. 977, 50.
Livius (T.), Pataviensis, historicus (V. 871, 13), *cit.*, V. 157, 37; V. 362, 52; V. 377, 16; V. 378, 33; V. 413, 30; V. 452, 49; V. 454, 21; V. 543, 47; V. 610, 30; V. 613, 21; V. 871, 18; V. 871, 28; V. 880, 34; M. 332, 43 (*cfr. lib.* V, 37 *sqq.*); M. 400, 29.
Livoris tumulus, monimentum Polycritæ Naxiæ, M. 314, 40.
Lochagus, Spartanus; dictum de morte filii, M. 277, 32.
Locrensis bos, proverbium, unde exstiterit, Ps. 165, 51.
Locri Epizephyrii, in Brutio, V. 375, 39; leges accipiunt a Zaleuco, M. 656, 44.
Locri Ozolæ, deducti a Locro, M. 363, 12. De cognomento, M. 363, 22. Locrorum principes peregre venientem et quærentem, ecquid novi, multant, M 628, 13. De virginibus, quas Trojam mittere debebant ob Ajacis libidinem, M. 674, 15; V. 1232, 7.
Locrus, Physcii filius, discordia cum filio oborta, oraculum de colonia deducenda consulit et Physcenses, Hyantheiam, alias urbes condidit a Locris Ozolis deinde cultas, M. 363, 12 *sqq.*
Locrus, prioris filius ex Cabya, M. 363, 14.
Locusta, ex ovis generatur, M. 771, 41.
Λογοειδὴς στίχος, Ps. 173, 34; qualis, Ps. 174, 15.
Loligo, quare conspecta signum est magnæ tempestatis, M. 1120, 31. Ædiles non patiuntur loliginis semen injici suffitibus, M. 800, 10.
Lollius (M.), Catonis Minoris in quæstura collega, V. 914, 30.
Longus angiportus, Romæ, M. 396, 48.
Λοθρόνος, Vulturnus, amnis Campaniæ, V. 212, 11.
Lotus planta; ex Loto solem exstitisse infantem non putant Ægyptii, sed ita pingunt ortum solis significantes, M. 434, 30.
Lous, mensis Macedonicus, V. 794, 22.
Λοξίας, Apollinis nomen, M. 618, 40.
Luca, Etruriæ urbs, V. 658, 30; V. 770, 38; V. 856, 42.
Lucana palus, V. 655, 44.
Lucani, a Mamerco adversus Timoleontem ducti, V. 302, 20; V. 466, 18; V. 470, 11; V. 562, 32.
Lucania, V. 655, 16.
Lucanius, pontifex maximus Corinthi, M. 821, 20.
Lucar; Quæst. Rom. LXXXVIII, cur pecunia, quæ spectaculis impenditur, lucar dicitur? M. 352, 12.
Luceres, tribus Romana, dicti a luco, quo, ut in asylum, incolumitate concessa, multi confugerant, V. 35, 16.
Lucernæ sale injecto melius ardent, M. 760, 4 Lucernam exstingui cur nefas habitum Romanis, M. 856, 1 *sqq.*
Lucifer (Φωσφόρος), sidus, M. 522, 42.
Lucilius, tribunus plebis, populo suadet, ut Pompejum dictatorem esse jubeat, V. 772, 46.
Lucilius, amicus M. Bruti, ad Philippos illum se esse dicens hostes persequentes fallit, V. 1201, 1 *sqq.* Apud Antonium imperatorem, qui traditum apud Philippos servaverat, V. 1130, 48.
Lucina, M. 348, 25 (*cfr.* Diana). Lucina vocatur Diana, Fr. 18, 53. Filia Junonis, Fr. 19, 10.
Lucius, Aristotimi Eleorum tyranni stipator, Miccam crudeliter interficit, M. 310, 16 *sqq.*
Lucius, Etruscus, Moderati Pythagorici discipulus, M. 886, 38.
Lucius, Metrii Flori filius, M. 856, 32.
Lucretia, secunda Numæ regis uxor, V. 88, 23.
Lucretia, Tarquinii Collatini uxor, vim a Tarquinii Superbi filio passa, se ipsam interficit, V. 116, 19; *cfr.* M. 309, 4.
Lucretius (Sp.) Tricipitinus, pater Lucretiæ illius suicidæ, consulatus collega a Poplicola assumptus, paucis diebus post mortuus est, V. 123, 33 *sqq.*
Lucretius (T.), consul cum Poplicola creatus, in prœlio contra Porsenam vulneratur, V. 125, 47 *sqq.*; V. 130, 2 *sqq.*
Lucretius (L.), princeps senatus, Camilli æqualis, V. 173, 34 *sqq.*
Lucretius Ofella, Sullæ legatus, Præneste Marium juniorem obsidet, V. 563, 6.
Lucta, an sit certaminum vetustissimum, M. 773, 21 *sqq.*
Luctatius Catulus, *vide* Catulus.
Luctus modus a Numa præscriptus, V. 80, 37 *sqq.* Luctus tempus Spartæ, V. 66, 53. Fabula de luctu, M. 133, 50. In luctu Lycii utebantur veste muliebri, M. 133, 1. In luctu, cur Romanæ mulieres albas gererent vestes albasque vittas, M. 333, 47.
Luculleum numisma, V. 588, 12.
Lucullia, festum Ephesi editum in Luculli honorem, V. 604, 54.

Luculliani horti, V. 618, 48.
Lucullus (L.) Vita ejus, V. 587, 7 *sqq.*
Chæronenses accusatos ob Romanum a Damone Peripolta interfectum testimonio suo liberat, cujus rei in gratiam lapideam ei ponunt statuam, V. 572, 32 *sqq.* De genere ejus, V. 587, 7 *sqq.* Priusquam rempublicam attingat, Servilium augurem patris sui accusatorem publico crimine accusat, V. 587, 11 *sqq.* Magnam utriusque sermonis facultatem facundiamque elegantiori disciplinæ imbutam sibi paraverat; contentio juvenilis cum Hortensio causidico et Sisenna historiographo, unde Græca Marsici belli historia a Lucullo scripta exstat, V. 587, 22 *sqq.* Studium erga Marcum fratrem, cujus ætate minoris tempore exspectato ita demum simul cum eo magistratum ambit, V. 587, 46 *sqq.*; *cfr.* M. 587, 27. Bello Marsico juvenis audacter multa prudenterque agit; Sulla inter alia curam numismatis, quod ad Mithridaticum bellum in Peloponneso factum est, cudendi ei tradit et inter Athenarum obsidionem in Ægyptum eum emittit et Africam, ut inde naves adducat, V. 588, 5 *sqq.* In itinere Cretam in suam potestatem redigit et Cyrenæorum rempublicam constituit, V. 588, 18 *sqq.* Magnifice excipitur a Ptolemæo, qui vero metu Mithridatis cum Romanis amicitiam jungere repudiat, V. 588, 34 *sqq.* Ex Ægypto haud sine periculo, hostibus insidiantibus, in Cyprum atque inde Rhodum navigat; Rhodiis naves præbentibus, Cois et Cnidiis persuadet, ut ipsum in Samiis oppugnandis adjuvent, Chio regios expellit et capto Epigono tyranno Colophoniorum urbem liberat, V. 589, 7 *sqq.* Fimbriæ Mithridatem Pitanæ obsidenti auxilium recusat, quum vero Mithridates elapsus sit, naves regias apud Lectum Trojadis promontorium vincit et Neoptolemum ducem classis apud Tenedum in fugam conjicit, V. 589, 21 *sqq.* Post pacem cum Mithridate compositam Sulla viginti millibus talentorum Asiam multans exactioni pecuniæ Lucullum præficit; justitia et humanitas ejus urbibus solatio est; Mitylenæos defectos vi expugnat, V. 590, 16 *sqq.* Sulla moriens filii tutorem constituit Lucullum, quæ res Lucullo et Pompejo discordiarum initium præbuisse videtur, V. 590, 44 *sqq.*

Post Sullæ mortem consul creatus est cum M. Cotta circa centesimam septuagesimam sextam Olympiadem; sorte Galliam Comatam sibi contigisse inique fert, jam bellum Mithridaticum animo volvitans; ideo Pompejo, ut pecunia in Hispaniam mittatur, facit (*cfr.* V. 749, 40); contentiones cum Cethego et L. Quinctio tribunis plebis, V. 590, 48—591, 21. Postquam de morte Octavii, qui Ciliciæ præfuerat, renuntiatum est, Lucullus Præciæ mulieris impudicæ opera usus Cethegum laudatorem sibi parat eamque provinciam obtinet, V. 591, 22 *sqq.* Cum una legione in Asiam trajicit, ubi reliquas copias recipit, Fimbrianos illos intractabiles et qui jam pridem parere imperio desueverant; contra Mithridates non futili et aspectu splendido, ut olim, sed optimo belli apparatu nitebatur, V. 592, 4 *sqq.*; *cfr.* V. 455, 15. Dum ipse malis, quæ fœneratores et publicam fecerant Asiæ, medetur, Cotta victus a Mithridate et Chalcedone inclusus Luculli petit auxilium; hic contra Mithridatem ducens apud Otryas in Phrygia in hostium venit conspectum; certior factus hostibus vix ad paucos dies cibum superesse, tempus trahit, V. 592, 45—593, 44. Mithridatem Cyzicum abeuntem et hanc urbem obsidentem insecutus, commeatum ejus prohibet et Cyzicenos de sui præsentia certiores reddit. Ingenti vento oborto, Mithridatis machinæ muris admotæ conteruntur, moxque exercitus ejus in necessariorum venit difficultatem. Equos et peditum, qui nulli erant usui, in Bithyniam a Mithridate emissos Lucullus ad Rhyndacum flumen assecutus ingentem edit stragem; paulo post Aristonicum classis Mithridatis præfectum proditione suam in potestatem redigit et cum Mithridates mari aufugerit, terrestres ejus copias ad Granicum amnem concidit, V. 593, 45—595, 49. Cyzico ad Hellespontum profectus classem adornat; apud Lemnum et Neas insulam Isidorum et Marium classis regiæ duces opprimit, V. 595, 50 *sqq.* Voconius, quem Nicomediam miserat, ut fuga Mithridatem intercludat, negligentia elabi illum patitur, V. 596, 28 *sqq.* Exinde per Bithyniam et Galatiam in Mithridatis regnum irrumpit, ex penuria commeatuum mox magnam copiam rerum adeptus; cum autem Themiscyras usque et Thermodontem fluvium profectus sit, militum jam querelæ et lamentationes oboriuntur, quibus vero spretis Lucullus iis potius se excusat, qui vitio dabant tarditatem suam, V. 597, 4—V. 598, 4. Per hiemem Amisum urbem obsidet, initio æstatis Murenæ legato obsidionem mandat, ipse contra Mithridatem ducit, V. 598, 4 *sqq.* Facto prœlio equestri ad Lycum amnem Romani fugiunt; planitiem itaque vitandam ratus Lucullus Artemidoro duce per montes in locum pervenit imminentem Cabiris, ubi Mithridates castra habebat; hic utrique aliquandiu prœlio abstinent, V. 598, 53 *sqq.* Insidiæ Lucullo paratæ ab Olthaco, Dandariorum regulo, V. 598, 53 *sqq.* Romani frumentatum missi nonnullos duces regios concidunt et Mithridatis copiis terrorem incutiunt, ita ut Mithridates ipse castris exciderit et parum abfuerit quin captus sit, V. 599, 37—600, 31. Cabiris et aliis captis arcibus magni inveniuntur thesauri, multi Græci vincti, regis quoque cognati et Nyssa soror. Sorores alias et uxores Mithridates per Bacchidem eunuchum Pharnaciæ ad mortem adigit, V. 600, 31 *sqq.* Progressus usque ad Talauros revertitur, cum Mithridates jam ad Tigranem aufugerit; Chaldæis, Tibarenis, minore Armenia subactis ad obsidionem Amisi redit; expugnatam urbem Callimachus præfectus incendit, Lucullus eam restaurat; Tyrannionem grammaticum captum Murenæ legato dat, V. 601, 22—602, 24.

A rebus bellicis otium nactus jura et leges in Asiæ civitates reducit. Viginti millia talentorum, quam Asiæ mulctam Sulla irrogaverat, publicani ad centum viginti millia auxerant; Lucullus efficit, ut intra quadriennium omnia debita solvantur, V. 602, 25—603, 4. Appii Clodii sororem in matrimonio habet, V. 603, 6. Appio Clodio apud Tigranem versante Lucullus Ephesi festivitates edit et accipit, V. 604, 49 *sqq.*

Postquam Appius rediit et bellum contra Tigranem gerendum apparuit, rursus in Pontum abit et Sinopem urbem expugnat; Autolyci statua, V. 605, 2 *sqq.* De bello adversus Tigranem compara V. 759, 25, *ibid.* 41; V. 165, 31; V. 659, 39; V. 661, 40; V. 668, 37; V. 676, 48; M. 246, 18. Quum Macchares, Mithridatis filius, Bospori rex, coronam Lucullo mille aureis confectam miserit orans, ut inter populi Romani amicos recipiatur, Lucullus Sornatium ad præsidium Ponti relinquit, ipse etsi militibus et tribunis plebis Romæ eum criminantibus, ad Euphratem pergit, cujus aquæ in tempore decrescunt; bonum omen per bovem Dianæ Persicæ sacram oblatum; magnis itineribus per Sophenem progressus et Tigride fluvio superato in Armeniam irrumpit, V. 605, 42—606, 42. Mithrobarzanem contra se missum vincit et occidit; Tigranes ad Taurum recedit; recedentis copias Muræna concidit, V. 606, 42—607, 32. Exinde continenter Tigranocerta urbem magnam a Tigrane conditam oppugnat, Tigranem haud toleraturum ratus, et revera hic ingentibus undique contractis copiis accedit; magnum ad Tigranocerta prœlium, ingens hostium strages, V. 607, 33—610, 41. Tigranocerta capit

et militibus diripienda dat, Græcos eo coactos commigrare dimittit; Arabes, Sopheni, Gordyeni ei se dedunt, V. 610, 53—611, 27. Funus Zarbieno Gordyenorum regi institutum, V. 611, 28 *sqq.* Tigranocerta legatio quoque a Parthorum rege venit, legati autem vicissim ad regem missi eum jam in utramque partem inclinare deprehendunt; Lucullus decernendum ratus in Pontum ad Sornatium mittit mandans, ut sibi copiæ adducantur; ibi milites jam palam officium recusant, quæ ad Lucullum renuntiata istos quoque milites corrumpunt, V. 611, 46—612, 19. Itaque Lucullus expeditionem contra Parthos dimittit rursusque contra Tigranem ducit; superato Tauro Artaxata petit, ut Tigranem ad pugnam alliciat, quod ita evenit, magnoque prælio conserto, Tigranes iterum confligatur, V. 612, 20—613, 23. Exinde in superiores regiones pergere statuit, hieme autem severo ingruente a militibus indigne ferentibus coactus retro ducit; in Mygdoniam descendit et Nisibim urbem capit, V. 613, 24—614, 9. Exinde omnia adversa ei cadunt: Romæ tribuni plebis eum criminantur alii imperium tradere studentes, in castris milites jam ante intractabiles a P. Clodio sollicitantur, ita ut hiemem causantes inertia tempus terant in Gordyena, dum Mithridates Pontum recuperat, V. 614, 10—615, 30. Mithridates, Fabio victo, Sornatium et Triarium petit; milites pudore victi Lucullum sequuntur; Triarium jam a Mithridate victum civium iræ subducit (*cfr.* V. 762, 47); in itinere milites coitione facta discedunt, neque aliud quid precibus obtinet Lucullus, quam ut ea æstate se cum eo mansuros polliceantur; interim nihilo usus iis Mithridatem ferocire, Tigranem Cappadociam vastare videt, jamque Pompejus adest milites ad se vocans, V. 615, 31—616, 30 (belli contra Mithridatem successorem Lucullus lege Manilia accipit Pompejum, V. 756, 22, 33 *sqq.*; V. 757, 8).

Colloquium cum Pompejo in quodam Galatiæ pago habitum nihil ad benevolentiam colligendam confert; Pompejus Luculli constitutiones rescindit et milites omnes adimit mille ac sexcentis relictis, qui triumphantem comitentur, V. 616, 31 *sqq.*; *cfr.* V. 757, 10—758, 6.

Abit Lucullus provincia, V. 758, 7. Romam reversus primum Marcum fratrem defendit a C. Memmio in jus vocatum; quo absoluto in ipsum Lucium se convertit Memmius, populum, ne concedat ei triumphum, irritans; primorum et potentissimorum civium (Catonis præcipue, *cfr.* V. 922, 21 *sqq.*) studio Lucullus obtinet triumphum, qui describitur, V. 617, 26 *sqq.* Nuntio Clœliæ remisso Serviliam Catonis sororem ducit, quam haud minus impudicam propter fratrem aliquandiu tolerat, ad extremum ipsam quoque repudiat, V. 618, 6 *sqq.* A republica totum se abducit, quare a Crasso et Pompejo subsannatur, V. 618, 12 *sqq.*; *cfr.* V. 419, 39; V. 739, 34; M. 960, 2. Ingentes ejus sumptus in ædificia, ambulationum et balneorum apparatus; Luculliani horti; ædificia in ora maris et apud Neapolim; Tusculanæ habitationes rusticanæ, V. 618, 37—619, 9; V. 622, 30; M. 247, 47. Prætori cuidam chlamydes centum petenti ducentas mittit, V. 619, 9 *sqq.* Cœnæ ejus splendidissimæ; Catonis et Pompeji dicta, V. 619, 17 *sqq.* De Luculli cœnis narratiunculæ: Græcos quosdam invitat, solus cœnat, Ciceronem et Pompejum vocat, V. 619, 37 *sqq.* Bibliotheca ejus, liberalitas in Græcos; philosophiæ omnia genera amplexus, Academiam veterem, cujus princeps erat Antiochus Ascalonita, maxime colit, V. 620, 27 *sqq.* Amicitia Ciceronis; nondum totum a republica se abstrahens amicorum causa in forum venire solebat, in senatum, quoties Pompeji alicui conatui obsistendum duceret; constitutiones Pompeji rescindit, divisioni inter milites impedimento est (*cfr.* V. 767, 12 *sqq.*; V. 923, 29 *sqq.*); Vettii indicia, V. 620, 51 *sqq.* Cum Bibulo et Catone et Ciceronе Cæsaris legibus agrariis repugnat, V. 923, 54. Cum Catone et Bibulo e foro ejicitur a Pompejanis, V. 768, 35, *ibid.* 46. Postquam Cicero in exsilium actus, Cato in Cyprum missus est, plane otio se dat (*cfr.* M. 967, 43); mors ejus; mortuum dolens populus corpus in campo Martio sepelire contendit, V. 621, 28 *sqq.*

Varia: Domum Marii apud Misenum emit, V. 506, 49. Ancillas ad quæstionem in Clodium præbet, V. 1044, 26. Commentarios inscribit ei Sulla, V. 543, 4; V. 655, 50; V. 676, 28, Senectus ejus cicuratur a Callisthene liberto, post a Marco fratre, M. 967, 48 *sqq.* Apophthegmata, M. 246, 18.

Lucullus (M.), Lucii frater; mutuus fratrum amor, V. 587, 46; *cfr.* M. 967, 51. Legatus Sullæ apud Fidentiam hostes vincit, V. 560, 34. Macedoniæ prætor, V. 843, 28; V. 676, 24. Accusatus a C. Memmio, V. 617, 26 *sqq.* Non multum temporis fratri supervixit, V. 621, 46 *sqq.*

Lucumo, Etruscus quidam nobilis, V. 162, 22.

Lucus Petelinus, V. 177, 29.

Ludi Magni, V. 156, 37; Nemei, V. 432, 42; Gymnici, V 579, 24; Scenici, V. 812, 52; Equestres, V. 709, 23.

Ludum literarium primus Romæ aperuit Sp. Carbilius, M. 343, 40.

Ludunt par impar pueri, M. 905, 12.

Lugdunus, mons et urbs ejusdem nominis in Gallia Celtica, unde nomen duxerint, Ps. 85, 2 *sqq.*

Lugus, dialecto Celtica dicitur corvus, Ps. 85, 11.

Luna, et Sol feruntur ab Ægyptiis cursus continuare vecti navigiis, M. 445, 36. Luna mater mundi appellatur ab Ægyptiis, M. 450, 34. Aliæ Ægyptiorum fabulæ, M. 455, 32. Nutrices cavent infantulos ostentare lunæ; luna dicitur ad expediendum partum conducere, alia, M. 800, 17 *sqq.*; M. 934, 9 *sqq.* Lunæ et Veneris prata, M. 936, 43. Variæ lunæ partes, M. 1155, 53 *sqq.* Lunæ fabula tunicularn sibi fieri petentis, M. 186, 20. Quovis mense tribus maximis varietatibus mutatur, M. 332, 22. Sub luna, quam sub sole, cur carnes computrescant magis, M. 799, 1 *sqq.* Luna plena, cur non cædendæ sint arbores, M. 800, 19. Ad lunam dormientes, cur obtorpescant, M. 800, 20. Semiplena cur partus facilitatem promovere credatur, M. 800, 24. Placita philosophorum: de natura lunæ, M. 1086, 45 *sqq.*; de magnitudine lunæ, M. 1187, 7 *sqq.*; de forma lunæ, *ibid.* 12; de illuminatione lunæ, *ibid.* 17 *sqq.*; de lunæ defectu, *ibid.* 34 *sqq.*; de aspectu lunæ, M. 1088, 4 *sqq.*; quanto intervallo a sole distet, *ibid.* 17 *sqq.*; causa æstus maris, M. 1095, 19. De facie in orbe lunæ, M. 1126, 5 *sqq.*; de lunæ defectu, M. 1141, 45 *sqq.*; an habitetur, M. 1147, 41 *sqq.* Luna arte magica ex cista spuma repleta leonem progignit, Ps. 94, 3. Lunam solam reveretur Lilæus pastor, et profunda nocte ejus mysteria celebrat, Ps. 100, 17 *et* 18. Luna est Diana, Ps. 158, 20. Lunam aufers tuo periculo, proverb., unde exstiterit, Ps. 171, 46 *sqq.*

Lunulas cur in calceis gestarent nobiles Romani, M. 347, 48 *sqq.*

Lupa, Romulum et Remum gemellos lactat; vocabuli ambiguitas, unde fabula exstitisse putatur, V. 22, 31 *sqq.*; *cfr.* M. 387, 7 (narratio de Lycasto et Parrhasio, quibus mammam præbuerit lupa, comparatur Romuli et Remi historiæ).

Lupercalia sacra; de tempore, de cæremoniis festi et de variis relationibus, unde duxerit originem; vocis interpretatio, V. 36, 27 *sqq.* Quæst. Rom. LXVIII, cur Lu-

perci (hi sunt, qui Lupercalibus nudi solisque præcincti subligaculis discurrunt et scutica obvios feriunt) canem immolant? M. 345, 33 *sqq.*; *cfr.* V. 878, 36 *sqq.*; V. 1098, 43; M. 358, 34.

Luperci, *vide* Lupercalia.

Lupis Athenienses infesti, V. 109, 6. Lupi et pastorum apologus, M. 185, 5. Ubi picus, ibi etiam lupus visitur, M. 331, 46. Lupi sanguine ad Ditis invocationem utuntur Persæ, M. 452, 15. Quare ovis a lupo morsæ caro sit suavior, M. 778, 36 *sqq.* Lupis insidiantes Aristæo vota faciunt, M. 925, 35. Lupi ut fastidium solvant, M. 1192, 27.

Luscinia, M. 1191, 3 *sqq.*; M. 1214, 19.

Luscius, C. Marii sorore natus, interfectus a Trebonio, cujus pudicitiæ intentarat, M. 245, 18; *cfr.* V. 492, 40 *sqq.*

Lusitani, Hispaniæ populus, V. 683, 31; V. 684, 42; V. 850, 28.

Lusius, *vide* Luscius.

Lutatius Catulus, Saturno templum prope Tarpejum montem ponit, M. 379, 5. *Vide* Catulus.

Lycæa Arcadica, V. 878, 40; M. 345, 46.

Lycæum, mons Arcadiæ Jovi sacer; Quæst. Græc., cur qui sponte sua in Lycæum intrant, lapidibus obruuntur ab Arcadibus, qui per imprudentiam, Eleutheras deportantur? Lycæum ingressus umbram nullam a se jacere putatur, cervus dicitur, M. 369, 35; V. 962, 26; V. 1244, 8.

Lycaon; facinus ejus in Jovem; Eleuther et Lebadus filii, M. 369, 42.

Lycaonia, regio Asiæ minoris, V. 605, 34; V. 702, 30.

Lycastus, et Parrhasius, Martis ex Phylonome filii gemini, de quibus eadem fere ac de Romulo et Remo narrantur, M. 386, 53.

Lyceum, gymnasium et lucus Athenis, V. 548, 21; V. 905, 40; M. 1038, 32; conditum a Lycurgo oratore, M. 1025, 23. Syllogismi et pronunciata et ambulationes in Lyceo, M. 402, 41.

Lychnis lapis, in Hydaspe fluvio invenitur, adolescente luna, ad cantum tibiarum, Ps. 80, 15.

Lyciæ, a Bellerophonte pœnas terræ imprecato, ut demat, impetrant, M. 306, 25 *sqq.*

Lycii, populus Asiæ minoris, debellantur a Bruto, V. 1189, 50 *sqq.* Legumlator in luctu veste muliebri jubet uti, M. 135, 1. Piscium præsagia, M. 1194, 41.

Lyciscus, Orchomenios prodit; morbus ejus, M. 664, 4.

Lyco, Syracusanus quidam, unus de Dionis interfectoribus, V. 1172, 15.

Lyco, Scarphensis, histrio comicus celeber, V. 813; 17. Decem talenta ab Alexandro accipit, M. 410, 26.

Lyco, Aristonis liber, M. 17, 2.

Lycomedæ, gens Attica, V. 133, 45.

Lycomedes, rex Scyri, Thesei æqualis, quem peremisse in suspicione est, V. 19, 23 *sqq.*; *cfr.* V. 577, 45.

Lycomedes, Atheniensis, proavus generis Lycurgi oratoris (M. 1028, 8; M. 1038, 8), triremis præfectus in Salaminensi pugna primus navem capit, cujus facti causa publica sepultura honoratus est, V. 143, 10 *sqq.*

Lycophones, cardui genus, V. 59, 48; M. 293, 9.

Lycophron, Corinthius dux, victus et interfectus a Nicia, V. 629, 32.

Lycophron, Iasonis Thessali filius, frater Thebæ, uxoris Alexandri tyranni, V. 355, 24.

Lycophron, Cleombroti Acharnensis filius, ejusque avus ejusdem nominis, M. 1027, 22.

Lycophron, Lycurgi oratoris pater, M. 1025, 1.

Lycophron, Lycurgi oratoris filius, M. 1027, 17; *ibid.* 43, 45; M. 1028, 18. Decretum ejus de honoribus patri decernendis exstat, M. 1038, 1 *sqq.*

Lycophron, cui Leonteus, discipulus Epicuri, epistolam scribit, M. 1356, 6.

Lycophron, *cit.*, Fr. 20, 35; Ps. 75, 48 (de nobilitate).

Lycopolis, Thebaidis urbs in Ægypto, M. 443, 41. Lycopolitæ soli omnium Ægyptiorum ovum edunt, quia lupum pro deo habent, M. 464, 36.

Lycormæ, Heraclidarum dignitatem avitam ambientes, M. 675, 5.

Lycormas, fluvius Ætoliæ, M. 388, 16. De Fluviis VIII, Ps. 86, 26 *sqq.* (cur Evenus fuerit denominatus, *ibid.* 27 *sqq.*; de Sarissa herba in ipso nascente, *ibid.* 34 *sqq.*; de Myeno monte adjacente, *ibid.* 38 *sqq.*; de Leucoio flore in fluvio crescente, qui pronuntiato novercæ vocabulo statim marcescit, *ibid.* 48 *sqq.*).

Lycortas, Achæus, V. 439, 37. Eo duce Achæi vindictam a Dinocrate et Messeniis pro Philopœmenis morte petunt et cineres ejus Megalopolim magnis cum honoribus reducunt; Lycortæ filius Polybius, V. 439, 49.

Lycospades equos cur dicant feroces esse, M. 778, 15 *sqq.*

Lyctus, urbs Cretæ, condita a Tyrrhenis, M. 306, 21; Ps. 92, 25.

Lycurgides dies, quibus socii et familiares in Lycurgi memoriam coibant; V. 70, 45.

Lycurgus, legumlator Spartanorum. Vita ejus, V. 47, 1 *sqq.*

Diversæ narrationes de genere Lycurgi, de peregrinatione, obituque ejus, de legum ac reipublicæ constitutione, ac præsertim, quo tempore vixerit, V. 47, 1 *sqq.* Nonnulli eum in Olympiacis feriis instituendis adjuvisse narrant, V. 47, 6; *cfr.* V. 64, 36. Nomen ejus disco Olympico inscriptum, V. 47, 9. Generis ejus series, ut vulgariter, ut a Simonide et ut a Dieuchida traditur, V. 47, 29 *sqq.*; *cfr.* V. 104, 15. Pater ejus in tumultu civili lanii cultro ictus, V. 48, 9. Polydecta fratre majore mortuo, regnum adit et quidem, ubi fratris uxorem prægnantem comperit, tutoris loco; illius feminæ illicebras eludit; puero nato, suspiciones et calumnias sibi injectas peregrinatione effugere statuit, V. 48, 13 *sqq.*; *cfr.* V. 1008, 40; M. 413, 33. In Cretam venit et reipublicæ constitutiones inspicit; Thaletem Spartam mittit, ad Iones in Asiam pergit, in Homeri carmina incidit eaque colligit; sunt etiam, qui Ægyptum, Africam, Hispaniam, Indiam adisse eum dicant, V. 49, 4 *sqq.*

Spartam reversus initio Delphos proficiscitur et notum illud oraculum reportat (*cfr.* M. 1049, 4); hinc optimates conciliat sibi, die prædicto cum triginta ex primoribus in forum prodit, rege quoque, qui tumultu orto in Chalcioecum confugerat, jurejurando dato socium rei gerendæ se præbente; in primis senatum constituit, V. 49, 45 *sqq.*; *cfr.* M. 964, 43; M. 965, 18.

Rhetra Delphis petita, populi distributio, de concione, V. 50, 54 *sqq.*; *cfr.* M. 492, 24. Agros dividit, V. 52, 14; *cfr.* M. 278, 11. Omnem aureum et argenteum nummum abrogat, soloque uti ferreo jubet, artes inutiles et supervacaneas urbe expellit; frugalitas et simplicitas, quæ inde efficitur, V. 45, 9; *cfr.* M. 278, 18 *et* V. 422, 51. Syssitia instituit, V. 53, 34 *sqq.*; *cfr.* M. 278, 37 *sqq.*; M. 335, 53.

Opulentis syssitiorum institutionem ægre ferentibus, Lycurgo in tumultu a juveni quodam, cui Alcandro nomen, oculus baculo excutitur, quem juvenem sibi deditum ne verbo quidem lædit, sed exemplo et mansuetudine ita devincit, ut familiarissimum sibi reddiderit, cujus rei in memoriam templum Minervæ Optiletidis posuit, V. 54, 6 *sqq.*; *cfr.* M. 279, 10 *sqq.*

Tres ejus leges, qui rhetræ dicuntur, tanquam a deo statutæ, prima (V. 56, 2), ne legibus utantur scriptis;

secunda (V. 56, 4; *cfr.* M. 228, 7; M. 279, 28; M. 352, 1; Fr. 25, 11; M. 1220, 12), ut omnis domus fastigium securi tantum, fores sola serra fabricentur; tertia (V. 56, 22; *cfr.* M. 228, 13; M. 260, 50; V. 728, 19), ne sæpius bellum iisdem hostibus inferant, V. 55, 43 *sqq.* Virginum corpora omnis generis ludis exercet, nudas in pompis et sacrificiis quibusdam procedere et saltare adsuefacit; dicteria et laudationes virginum in juvenes, V. 56, 36 *sqq.*; M. 279, 46; M. 280, 1. Quas pœnas iis instituerit, qui uxores ducere noluerint, V. 57, 27 *sqq.* De nuptiis, V. 57, 36 *sqq.* De conjugiis et de liberorum procreatione, V. 58, 7 *sqq.*; *cfr.* M. 280, 11 *sqq.* De exploratione infantium novorum, de eorum approbatione, vel expositione, de lavationibus vini, de cultu corporis, V. 58, 48 *sqq.* De communi puerorum educatione, V. 59, 19 *sqq.* *usque ad* 62, 3 (de victu eorum duro, V. 59, 19 *sqq.*; de senibus, de magistratibus, qui pueros observabant, V. 59, 51 *sqq.*; de irenibus, V. 60, 8 *sqq.*; *cfr.* V. 60, 46 *sqq.*; de furtis, qui pueris imperabantur, V. 60, 13 *sqq.*; de tenui cibo, qui pueris suggerebatur, ut proceres et venusti fierent, V. 60, 22; de constantia eorum in tolerando dolore, V. 60, 32; de litteris, quas discebant, V. 59, 33; de amatoribus, V. 59, 51; V. 61, 10; de brachylogia, V. 61, 20); *cfr.* M. 618, 15. Lycurgus unum relinquendum esse hæredem existimavit, Fr. 24, 32. Exempla breviloquentiæ Lycurgi, V. 61, 40. Disciplina, quam instituit, canendi, V. 62, 50. Carmen trium chororum, V. 63, 8 *sqq.* In controversia est scriptoribus, utrum Lycurgus bellicam actionem attigerit necne, V. 64, 28. De vitæ ratione, quam usque ad virilem ætatem Lycurgus instituit accurate præscriptam; otium Spartanorum, V. 64, 48 *sqq.* Annos minus quam triginta nati forum omnino non venire, sed res necessarias ministerio cognatorum et amatorum expedire; senioribus indecorum continenter videri his rebus occupatos ac non potissimam diei partem ad gymnasia et leschas consumere, V. 65, 22 *sqq.* Risui simulacrum ponit, V. 65, 34. De modo senatoris subrogandi deque ceteris rebus huc pertinentibus, V. 66, 6. Sepeliendi ratio a Lycurgo ordinata, V. 66, 42. Quare suos peregrinari vetuerit, homines peregrinos nullius utilis negotii causa Spartam confluentes expulerit, V. 67, 7. De Cryptia, quam dicunt, utrum sit Lycurgi institutum annon et quale fuerit, V. 67, 22 *sqq.* Servi vel Helotes, quomodo tractati sint a Spartanis, V. 67, 48 *sqq.*

Civibus universis in concionem convocatis et jurejurando obstrictis, ne quid institutorum suorum immutent, donec ipse Delphis, quo proficisci statuerat, reverterit, Delphis vitam finit abstinentia cibi, ut mortem suam sempiternam bonorum, quæ vivus paravit, custodem relinquat, V. 68, 15 *sqq.*

Quo tempore Lycurgi institutis neglectis Sparta conciderit, V. 69, 2 *sqq.* Templum ei positum et honores habiti, V. 70, 24. Sepulcrum ejus fulmine ictum, V. 70, 28. De loco, quo sit mortuus, variæ relationes, V. 70, 35 *sqq.* Leges de sacrificiis, quæ dux defunctus munere conficere debeat, V. 371, 14 *sqq.* Minimi sumptus sacrificia Spartæ instituit, M. 204, 19; M. 281, 4; M. 876, 30. Cur tam paucas leges constituerit, Charilli dictum, M. 228, 18. Quid boni Spartanis eæ contulerint, M. 255, 46.

Apophthegmata, M. 3, 22 (de catulis diversa educatis ratione; *cfr.* M. 277, 35); M. 184, 29 (de populari imperio; *cfr.* V. 61, 42; M. 228, 4; M. 281, 1); M. 228, 1 *sqq.* 1 (de Lacedæmoniis ad nutriendam comam assuefactis; *cfr.* V. 63, 42; V. 518, 13; M. 281, 27); 2 (*cfr.* M. 281, 1); 3 (de ratione ædificandi; *cfr.* V. 56, 6; M. 279, 29; M. 352, 1; M. 1220, 12); 4 (lex pugilatione et pancratio interdicens; *cfr.* M. 281, 7); 5 (lex sæpius iisdem bellum inferre vetans; *cfr.* V. 56, 22; V. 728, 19; M. 260, 50; M. 279, 47; M. 280, 1); M. 277, 35 *sqq.* 1 (reversi Delphis dictum: ὡς ἡ Λακωνικὴ φαίνεται πᾶσα πολλῶν ἀδελφῶν εἶναι νεωστὶ νενεμημένων); 8 (cur legibus scriptis non utatur); 18 (de unguento); 19 (de fucandi arte); 22 (de sacrificiis); 24 (de crebro movendis castris); 25 (cur turrium et murorum oppugnatione interdixerit); 26 (de Leucothea).

Lycurgus, Pediensium factionis dux, Pisistrati temporibus, V. 113, 16.

Lycurgus, cum aliis Byzantium urbem Alcibiadi tradit, V. 249, 31.

Lycurgus, Lycurgi oratoris avus, interfectus a triginta tyrannis, M. 1025, 1; M. 1038, 9.

Lycurgus, orator Atheniensis, Lycophronis filius. Vita ejus, M. 1025, 1 *sqq.* Genus ejus, *ibid.* *cfr.* M. 1028, 7. Auditor Platonis, Isocratis discipulus fuit, M. 1025, 7. In republica, quæ gesserit, M. 1025, 10 *sqq.* De rebus gestis ab eo deque honoribus ei decretis vide Lycophronis filii decretum, quod exstat, M. 1038, 1 *sqq.* Leges, quas tulerit, referuntur, M. 1025, 48 *sqq.* Varia ex ejus vita, M. 1026, 14 *sqq.*; M. 1028, 20. Posteri ejus enumerantur, M. 1027, 12 *sqq.* Honores a populo ei habiti, orationes ejus, M. 1027, 38 *sqq*; M. 1028, 24 *sqq.* Magister Hyperidis fuit, M. 1033, 48. Tradi sibi postulatur ab Alexandro, V. 1022, 31. Xenocratem philosophum publicanis eripit, V. 448, 41; V. 888, 42; V. 890, 11; V. 893, 47.

Citata, V. 674, 44.

Apophthegmata, M. 655, 28; M. 1026, 14 (quum delatoribus talentum dedisset: Ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δι δοὺς οὐ λαμβάνων ἑώραμαι); M. 1026, 34 (Ἀλλ' εἴ τίς γε ἐπαγγέλλοιτο τοὺς υἱοὺς ἀμείνους αὐτῷ ποιήσειν, οὐ χιλίας, κτλ.); M. 1026, 41 (Ὦ Κερκυραία μάστιξ, ὡς πολλῶν ταλάντων εἶ ἀξία); M. 1026, 42 (de iis, qui Alcandrum in deos referebant).

Lycuria, Arcadiæ regio, M. 481, 32.

Lycus, Martis filius, regnans in Africa, M. 382, 53.

Lycus, fluvius Phrygiæ majoris, V. 598, 11; V. 1088, 28.

Lycus, fluvius Siciliæ, V. 302, 16.

Lyde, uxor Antimachi poetæ, qua amissa Lyden elegiam scribit, M. 126, 43.

Lydi fame premente alternis diebus cibum sumendo, et jocose lusuque oblectando tempus conterunt, M. 158, 11. Lydi et Phrygii diviserunt semitonium genus ab enharmonico, M. 1387, 46. Lydi potentiores, quo modo thesauros custodiant, Ps. 85, 36. Lydis Smyrna subjecta, Ps. 101, 16. Ab Æolibus bello pressi Smyrnam relinquunt, *ibid.* 23.

Lydorum pompa Spartæ, V. 393, 35.

Lydiades, Megalopolitanus tyrannus, accito Arato urbem Achæorum reipublicæ adjungit; ter deinde alternis annis cum Arato prætor factus tandem propter inimicitias cum illo neglectus est, V. 1240, 35 *sqq.* Contentiones cum Arato propter Aristomachi minoris receptionem in Achæorum civitatem, V. 1243, 36 *sqq.* In pugna contra Cleomenem ad Leuctra interficitur, V. 1244, 32 *sqq.*; *cfr.* V. 963, 12; M. 667, 46.

Lydius tonus, M. 1386, 25; M. 1387, 46; M. 1389, 9; M. 1389, 51.

Lydus, Mardonii servus, M. 502, 21.

Lydus in meridie, proverb., Ps. 170, 49 *sqq.*

Lygdamis, Naxorum tyrannus, ejectus a Lacedæmoniis, M. 292, 1; M. 1047, 13.

Lygdamis, dux Cimmeriorum, V. 490, 51.

Lynceus cum Ida Helenam fertur rapuisse, V. 17, 1. Dici-

tur visu per saxum et quercum penetrasse, M. 104, 8; M. 1325, 50.
Lynceus, Samius, *cit.*, V. 1075, 34 (cœna Lamiæ).
Lynx, lyncurium suum e medio removet, M. 1178, 26 *sqq.*
Lyra in præliis utebantur Cretenses, M. 1393, 52 *sqq.* Lyræ chordæ auctæ a Timotheo, M. 1395, 15. Paridis lyra Alexandro oblata, M. 406, 46. Lyra Orphei in astra translata, Ps. 82, 39.
Lyrceius, mons Argolidis, Coccygius postea dictus, Ps. 94, 46.
Lysander, Alopecensis, Themistoclis socer, V. 153, 19.
Lysander, dux Spartanus. Vita ejus, V. 518, 1 *sqq.*
Statua ejus Delphis, V. 518, 5. Genus ejus, educatio, gloriæ studium, quod testantes narrationes de consuetudine cum Dionysio tyranno offeruntur, V. 518, 16 *sqq.* Quum Alcibiades Athenas revocatus rerum mutationem effecerit, Lysander ut dux optimus navali rei præficitur, V. 519, 14. Ephesi castra metatus, navali hic quoque instituto, hanc urbem primus florentem reddit, V. 519, 14 *sqq.* Sardes ascendit ad conveniendum Cyrum regis filium et ad accusandum Tisaphernem; dono accipit decem millia Daricorum, qua de pecunia stipendio nautico obolum adjicit, unde factum est, ut parvo tempore naves hostium classiariis vacuæ fiant, V. 519, 27 *sqq.* *cfr.* V. 252, 30. Antiochum ab Alcibiade classi præfectum ad Ephesum clade afficit, V. 520, 27 *sqq.*; V. 252, 30. A civitatibus sociis Ephesum vocatus apud audaciores et elatiores occulta decemviratuum et novarum rerum principia jacit; gratia ei has ob spes habita, V. 520, 20 *sqq.* Pecuniæ, quod superfuit, Sardes remittit, Callicrate succedente ei, illumque summis in difficultatibus relinquit, V. 520, 44 *sqq.*
Callicrate mortuo, Lysander a sociis et Cyro petitur, ut classi præsit, quod fit, verbo saltem imperio Araco cuidam collato; Lysandri versutia, V. 521, 30 *sqq.* Testatur Miletus ab eo occupata levitatem ejus in jurando, V. 522, 4 *sqq.* Multam pecuniam accipit a Cyro, V. 522, 28 *sqq.* Dum Cyrus a rege redeat, in otio nonnullas insulas subigit, Æginam et Salaminam incursionibus vexat, in Atticam egressus Agidem salutat, Athenienses insequentes sentiens in Hellespontum fugit et Lampsacum urbem capit, V. 522, 39 *sqq.* Ad Ægospotamos socordibus Atheniensium ducibus supervenit totamque fere classem cum tribus millibus hominum et ducibus capit, V. 523, 45 *sqq.*; *cfr.* V. 252, 47 *sqq.* Tria millia Atheniensium captivos secundum consilii decretum morte afficit; inde circum urbes navigans, quotquot Athenienses reperit, Athenas ire jubet, singulis urbibus unum Lacedæmonium prætorem relinquit et decem præfectos ex iis, quas per oppida instituerat, sodalitatibus, V. 525, 36 *sqq.*; *cfr.* V. 69, 47. His actis in Atticam ad Agidem et Pausaniam reges pervenit, sed quum Athenienses resistant, rursus in Asiam trajicit ad constituendos decemviratus, inter alia Samios et Sestios extorres agit, Æginetas vero, Melios et Scionæos in patriam reducit. Quum jam Athenienses in urbe fame laborare audiverit, ad Piræum venit cogitque eos acceptis, quas ipse velit, conditionibus deditionem facere, V. 526, 20 *sqq.* Atheniensium præter duodecim omnes naves cremat, ad tibiæ sonitum muros dejicit et rempublicam mutat, triginta in urbe, decem in Piræo constitutis præfectis, impositoque in arcem præsidio eique Callibio Spartano prætoris vice præposito, V. 527, 12 *sqq.*; *cfr.* V. 254, 15.
A Critia incitatus, jussus a Lacedæmoniis, ad Pharnabazum mittit de occidendo Alcibiade, V. 254, 36, *ibid.* 46. Pecuniæ, quod supererat, dona et coronas Gylippo Lacedæmonem ferenda tradit, ipse in Thraciam profectus; Gylippo ejecto propter fraudem in eam pecuniam commissam sententia lata est, non esse in civitatem recipiendum argenteum et aureum nummum, sed a majoribus tradito utendum; Lysandri amicis resistentibus decretum factum est, publice eam pecuniam esse recipiendam, si quis privatim possidere deprehendatur, morte puniendum esse, V. 527, 52; V. 528, 20 *sqq.*; *cfr.* V. 69, 13. Statuæ aliaque donaria Delphis ab eo dedicata, V. 529, 12 *sqq.* Fastus ejus, aræ a civitatibus ei positæ, pæanes ei cantati, V. 529, 23 *sqq.* Poetarum laudes ambit, V. 529, 35 *sqq.* Facinora violenta, quæ et suo fastui et amicorum gratiæ indulgens perpetrat, ut in Milesios; a Pharnabazo Spartæ accusatus scytala missa revocatur et amicus ejus Thorax morte afficitur, V. 529, 52 *sqq.* A Pharnabazo, quem alias litteras priores revocantes sibi dare precatur, deceptus et accusatione gravi perturbatus mox, ut eam vitet, sibi ad templum Ammonis ascendendum esse refert apud ephoros et ægre veniam abeundi impetrat, V. 530, 50 *sqq.* Quum eo absente reges consilia inierint de ejiciendis sodalitiis a Lysandro urbibus impositis et Athenienses vicerint triginta tyrannos, Lysander reversus Lacedæmoniis persuadet, ut paucorum in urbibus principatui opitulentur, a Pausania autem, quin triginta tyrannos reducat, impeditur, V. 531, 35 *sqq.* Exempla ferocis Lysandri sermonis, V. 532, 9 *sqq.* Agide defuncto Lysandri maxime opera factum est, ut Agesilaus, quem diligebat, pro Leotychida rex constitueretur, V. 532, 26 *sqq.*; *cfr.* V. 711, 21; V. 712, 11 *sqq.*, *ibid.* 33; V. 790, 28.
Agesilaum ad expeditionem in Asiam suscipiendam incitat amicos, quos in Asia habebat, litteris jubens, ut ad bellum contra barbaros Agesilaum a Spartanis ducem poscant (*cfr.* V. 713, 42 *sqq.*); comitatur eum primus inter triginta consiliarios habitus (*cfr.* V. 714, 6 *sqq.*); cum in Asia autem majore in honore haberetur quam Agesilaus (*cfr.* V. 714, 37 *sqq.*), hic invidia motus sensim omni modo Lysandri potentiam infringere studet (*cfr.* V. 714, 32 *sqq.*; V. 715, 6 *sqq.*; M. 645, 49); colloquium Laconicum, in quod tandem Lysander cum Agesilao venit (*cfr.* V. 715, 26 *sqq.*), V. 533, 3 *sqq.* Exinde ab Agesilao in Hellespontum missus legatum ad eum Spithridatem Persam traducit, V. 534 10 *sqq.*; *cfr.* V. 715, 32 *sqq.* Spartam reversus Agesilao infensus et majoris, quam hoc in reipublicæ statu adipisci possit, honoris dignum se æstimans, regiam dignitatem a duobus Eurypontidarum et Agiadarum familiis ad omnes Heraclidas, vel ut alii autumant, Spartanos traducere statuit, V. 534, 15 *sqq.*; *cfr.* V. 715, 36 *sqq.* Civibus id, quod velit, persuasurus, orationem hac de re scriptam a Cleone Halicarnasseo meditatur (*cfr.* V. 715, 22; M. 258, 46; M. 282, 46); oracula Pythiæ et Ammonis pecunia sollicitans repudiatur, V. 554, 41 *sqq.* Narratur fabula, quam Lysander ad exsequendum suum consilium contexuerat, V. 535, 14 *sqq.* Incidit consiliis ejus bellum Bœoticum, cujus causam alii Lysandro, alii Thebanis, alii utrisque adscribunt, V. 535, 46 *sqq.*
Ephoros ad bellum contra Thebanos incitat, ipse dux creatus cum exercitu per Phocidem profectus, pugna ad Haliartum commissa, occisus est exercitusque fugatus, V. 536, 23 *sqq.*; *cfr.* V. 570, 22. Induciis factis Lysandri corpus in Panopæorum agro humatur, ubi monumentum ejus, V. 537, 19 *sqq.* Oraculum Lysandri fatum indicans, V. 537, 53; *cfr.* M. 497, 35. Oraculum, quod Thebanis pugnam ad Delium et victoriam ad Haliartum prædicavit, V. 538, 13. Paupertas Lysandri post mortem demum patefacta, V. 538, 24. Quum Agesilaus orationem de republica scriptam a Lysandro invenerit eamque ad cives efferre velit, Lacratidas primus inter ephoros eum inhibet, V. 538, 30 *sqq.* (*cfr.* V. 750, 22; M. 258, 46; M.

282, 46). Honores Lysandro habiti; mulcta iis irrogata, qui morte pauperiem ejus arguente, sponsalia, quæ filiabus fecerant, abnuebant, V. 538, 44 *sqq.*; *cfr.* M. 283, 11. Stellæ, quas de navali pugna ad Ægospotamos dedicaverat, ante diem pugnæ ad Leuctra perierunt et ex ipsius statua lapidea tantum pullulavit silvestris herbæ, ut faciem ejus tegeret, M. 485, 24.

Apophthegmata, M. 86, 2 (οἱ λόγοι σου πόλεως δέονται, *cfr.* M. 229, 40; M. 282, 21; M. 259, 19; V. 532, 14); M. 168, 7, *sqq.* (de filiabus; *cfr.* M. 229, 23; M. 267, 32; M. 281, 43; V. 518, 44): M. 229, 23, 2 (ὅπου μὴ ἀφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσαπτέον εἶναι τὴν ἀλωπεκῆν, *cfr.* M. 282, 3; V. 522, 1 *sqq.*; 3 (ὁ τῆς μαχαίρας κρατῶν βέλτιστα περὶ γῆς ὅρων διαλέγεται, *cfr.* V. 532, 12; M. 282, 13); 4 (de lepore fossam transiliente; *cfr.* M. 282, 24; V. 532, 21 *sqq.*); M. 972, 11 (ἐν Λακεδαίμονι κάλλιστα γυρῶσιν); M. 288, 23 (ὅπως ὁ Χάρων ἐνίκησεν αὐτόν; Τῷ πολυμηχανίᾳ); M. 281, 43 *sqq.*, *ibid.* 47 (de veritate et mendacio); M. 282, 5 (τοὺς μὲν παῖδας ἀστραγάλοις δεῖ ἐξαπατᾶν, τοὺς δὲ ἄνδρας ὅρκοις); M. 282, 9 (Ἑαλώκαντι ταὶ Ἀθᾶναι), *ibid.* 17 (πότερον ὀρθοῖς τοῖς δόρασιν ἢ κεκλιμένοις διαπορεύηται τὴν χώραν αὐτῶν), *ibid.* 30 (ad sacerdotem in Samothrace), *ibid.* 36 (de optima reipublicæ forma), *ibid.* 39 (de duobus bobus), *ibid.* 43 (ad convicia in ipsum conjicientem).

Lysander, Atheniensis, ex Lycurgi oratoris genere, M. 1027, 27.

Lysander, Libyis filius, Spartanus, V. 951, 22, *ibid.* 25. Ephorus creatus Agidis legem suadet, V. 952, 26, *ibid.* 42. Leonidam regem in judicium vocat, V. 954, 1 *sqq.*

Lysandra, Simonis filia, M. 915, 20.

Lysandridas, Megalopolitanus nobilis, captus a Cleomene, V. 973, 35 *sqq.*

Lysanias, Lysiæ oratoris avus, Syracusanus, M. 1018, 1.

Lysanias, Mallotes, *cit.*, M. 1049, 27, (περὶ Ἐρετρίας).

Lysanoridas, Spartanus, harmostes Thebarum, quibus amissis pecunia mulctatus Peloponneso excedit, V. 340, 8; *cfr.* M. 695, 50; M. 697, 10.

Lysia, Apharei filii adoptivi Isocratis uxor, M. 1023, 13.

Lysias, orator Atheniensis, Cephali filius, qui Syracusis Athenas commigraverat. Vita ejus, M. 1018, 1 *sqq.* (de genere). Quando natus, *etc.*, M. 1018, 6, 47 (*cfr.* M. 1017, 43; M. 1019, 43; M. 1033, 36). Quindecim annos natus coloniæ Sybarim deducendæ fit particeps, M. 1018, 10 *sqq.* Post cladem Atheniensium acceptam in Sicilia redit Athenas, relegatus a triginta tyrannis Megaram fugit, revertitur cum Thrasybulo et Athenis est mortuus, M. 1018, 20 *sqq.* Amator Melaniræ meretricis, M. 1010, 9. Numerus orationum, M. 1018, 47. Oratio contra Archinum, V. 1018, 51; adversus triginta tyrannos, M. 1019, 1; *cfr.* M. 51, 53; duæ, quas Iphicrati conscripsit in Timotheum, M. 1019, 25; pro filio Antiphontis, M. 1015, 22; contra Eratosthenem, M. 428, 39. Laudantur præterea ejus præcepta artis oratoriæ, conciones, epistolæ, laudationes funebres et amatoriæ, item defensio Socratis, M. 1019, 3. Oratio quam in solemni conventu Olympico recitavit, M. 1019, 31. Scitum de oratione sæpius recitata, M. 610, 17. Variæ de eo annotationes ex scriptoribus, M. 1019, 7. De iis, qui Lysiæ potissimum orationi Catonis similem fuisse pronuntiaverunt, V. 408, 48. Lysiæ dicendi genus gracile, Ps. 120, 3.

Lysias, musicus, M. 1383, 14 (persona dialogi).

Lysicles, ovium caupo, per Aspasiæ consuetudinem principem inter Athenienses locum obsecutus esse fertur, V. 197, 35.

Lysicles, natus Aphareo filio adoptivo Isocratis, M. 1023, 12. Prætor Atheniensis accusatur a Lycurgo oratore, M. 1027, 48.

Lysidice, Pelopis ex Hippodamia filia, Pitthei germana, V. 4, 17.

Lysidonidas, Atheniensis, M. 1015, 26.

Lysimacha, antistita Minervæ Poliadis Athenis; dictum ejus, M. 646, 28.

Lysimachus, Aristidis Justi pater, V. 135, 2; V. 380, 8; V. 399, 13; V. 575, 45.

Lysimachus, Aristidis filius, V. 400, 27, *ibid.* 31.

Lysimachus, Aristidis filia natus, V. 400, 44.

Lysimachus, archon Atheniensis, M. 1019, 42.

Lysimachus, Atheniensis, Isocratem de bonorum permutatione postulat, M. 1022, 51.

Lysimachus, Acarnan, unus de Alexandri Magni educatoribus, V. 796, 1; V. 809, 32.

Lysimachus, dux Alexandri, post Antigoni mortem regum potentissimus, V. 1078, 22. Diadema ferre cœpit, V. 1070, 17. Captus et liberatus a Dromichæta Getarum rege, V. 1083, 3 (*cfr.* V. 1091, 45; M. 672, 7). Pax facta cum Pyrrho, falsa Lysimachi epistola, V. 460, 39 *sqq.* Inita belli societate cum Seleuco et Ptolemæo in superiorem Macedoniam ex Thracia irrumpit, V. 463, 42; *cfr.* V. 1086, 18 *sqq.* Pyrrho Demetrium ejicienti supervenit et ab eo impetrat ut regnum inter se partiantur, V. 464, 32; *cfr.* V. 1087, 6 *sqq.* Debellato in Syria Demetrio statim Pyrrhum aggressus metu proditionis cogit, ut cum Epirotica et sociorum manu abeat, Macedonia Lysimacho relicta, V. 465, 12 *sqq.* Adversus Demetrium Poliorcetam Solos obsidentem castra habens orat, ut machinas ipsi suasque naves navigantes ostendat, V. 1071, 50. Stomachus ejus in Demetrium Poliorcetam; dicteria, V. 1074, 46. Bellum contra Demetrium in Chersoneso, V. 1078, 19. Asiaticas urbes Demetrio Poliorcetæ aufert, V. 1080, 43. Duas Ptolemæi filias unam sibi, alteram Agathocli filio matrimonio junxerat, V. 1078, 29. Plures ejus uxores, V. 1141, 28. Theodori Cyrenaici libertas dicendi erga Lysimachum, M. 732, 19. Varia, V. 824, 30; V. 830, 33; V. 1075, 41; V. 1091, 12; M. 767, 7. Canis ejus Hyrcanus, M. 1187, 34.

Apophthegmata, M. 219, 36 *sqq.* 1 (cum exercitu in potestatem Getarum venit; *cfr.* M. 151, 21; M. 672, 8); M. 414, 15 (νῦν Βυζάντιοι πρὸς ἐμὲ ἥκουσιν, ὅτε τῇ λόγχῃ τοῦ οὐρανοῦ ἅπτομαι).

Lysippe, Amazonum una, mater Tanais, Ps. 90, 28.

Lysippe, Teuthrantis Mysi mater, Ps. 97, 3.

Lysippus, fictor, Alexandri statuam solus fabricari jubetur, M. 410, 45; *cfr.* V. 794, 40. Statuæ militum Alexandri ad Granicum cæsorum, V. 803, 26. Simulacrum Alexandri leonem dejicientis cum canibus et Cratero opem ferente, V. 821, 32. Apellem vituperat, quod imaginem Alexandri fulmen manu tenentem pinxerit, M. 440, 44.

Lysippus, Achæorum prætor, V. 433, 32.

Lysis, Pythagoricus, qui post Pythagoreorum cædem Metaponti editam Thebas se confert, M. 704, 16 *sqq.* Monumentum ejus ad Thebas, M. 698, 49; M. 700, 8; M. 707, 21 *sqq.*, *ibid.* 37. Lysidis anima evocatur, *ibid.* 38. Rite sepultus est ab Epaminonda, M. 707, 41 *sqq.* *Citatur*, M. 1389, 27.

Lysistratus, archon Atheniensis, M. 1023, 4.

Lysitheus, Thebanus de conjuratis Pelopidæ, M. 721, 14.

Lysithides, Atheniensis, Thrasybuli sobrinus, discipulus Isocratis, M. 694; M. 695, 33; M. 1020, 38.

Lysius deus, id est Bacchus, M. 82, 18.

M.

M, littera in sortibus, quid significet, M. 208, 34.

Μάκαρες νῆσοι, *vide* Atlanticæ insulæ.

Macareus, filius minimus natu Æoli regis Etrusci, M. 384, 15.
Macaria, Herculis filia, V. 345, 15.
Macedones barbam cur radant, V. 3, 15. Contra Macedones Demosthenes Græciam concitat, V. 1018, 52. Macedones Alexander uno dicto ad officium reducit, V. 824, 35 *sqq*. In Macedones milites Alexandri clementia et liberalitas, V. 840, 26. Macedonum præsidium Athenarum urbe pellitur, V. 1243, 16. Aratum fundunt, V. 1242, 48. Dedunt se Æmilio Paulo, V. 320, 15. Macedones δάνον mortem appellant, M. 26, 27. Philippi regis de Macedonibus dictum, M. 212, 26. Littera B pro Φ utuntur, Bilippum, Balacrum, Beronicam dicentes Philippum, Phalacrum, Pheronicam, M. 360, 52 *sqq*. Macedonum centum cum totidem Persidibus conjugium, M. 404, 36 *sqq*. Βόρβορος, vox Macedonica, M. 728, 48.
Macedoniam Demetrius occupat, V. 1081, 8 *sqq*. Macedonia Pyrrhus spoliatur a Lysimacho, V. 465, 13 *sqq*. Macedoniæ angustias Nasica occupat, V. 314, 2 *sqq*. Macedonia Romanis quando subjugata, V. 1092, 21.
Macellum, locus Romæ, ubi carnes publice venduntur, M. 342, 17.
Macellus, latro quidam, a quo Macellum, locus, ubi Romæ carnes publice venduntur, nomen usurpavit, M. 342, 24.
Machæra lapis, in Marsya fluvio, Ps. 88, 33 *sqq*.
Machærionas Lacedæmonii dicunt eos, qui ab Anticrate percussore Epaminondæ genus ducunt, V. 734, 41.
Machætes, Macedo; dictum ad Philippum interrogati, ad quem provocet, M. 213, 20.
Machanidas, tyrannus Lacedæmoniorum, in pugna ad Mantineam Philopœmenis manu cadit, V. 431, 47 *sqq*.
Machares, Mithridatis filius, Bospori rex, coronam Lucullo mittit mille aureis confectam, orans, ut inter populi Romani socios recipiatur, V. 605, 42.
Macræ, locus Siciliæ, V. 1156, 47.
Macrinus, de nomine, V. 485, 4.
Macris, nutrix Junonis, occultatam in Cithærone monte quæritat, Fr. 18, 25 *sqq*.
Mæander, tyrannus Sami ob irruptionem Persarum Spartam venit, Cleomenis vero consilio inde cedere jubetur, M. 275, 9.
Mæander, Cercaphi et Anaxibiæ filius, bellum contra Pessinuntios gerens, Matri deorum pollicetur, si victoriæ tropæa reportarit, eum, qui primus sibi congratuletur, sacrificatum iri. Archelaus filius, soror et mater primi occurrunt et mactantur, Mæander præceps decidit in fluvium Anabænta, quem ab eo postea dixere Mæandrum, Ps. 87, 3 *sqq*. Demostrati Apamensis alia hujus historiæ relatio, *ibid*. 20 *sqq*.
Mæander fluvius Phrygiæ. De Fluviis IX, Ps. 87, 3 *sqq*. Prius cur sit vocatus Anabænon, *ibid*. 4; cur denominatus Mæander, *ibid* 3-29; de Sophrone lapide, *ibid*. 30 *sqq*.; de Sipylo monte, unde sit dictus, *ibid*. 37 *sqq*.; de lapide, quem pii filii in templo Matris deorum recondunt, *ibid*. 44 *sqq*.
Mæcenas, M. 252, 20; V. 1111, 20. In Cabbæ convivio, M. 928, 37. Cæsaris Octaviani commentarii ad Mæcenatem et Agrippam, V. 1058, 49. Mæcenatis convivium et mensa, Fr. 56, 19.
Mædi, populus Thraciæ, V. 797, 53.
Mædica, Thraciæ regio, V. 558, 6.
Mægæus, frater Pharnabazi Persæ, V. 255, 2.
Mælius (Sp.), tyrannidem affectans interficitur a Servilio Ahala, V. 1173, 28.
Mæmacterion mensis, V. 397, 27.
Mæmactes, *vide* Jupiter.
Mænis piscis, quo utuntur ad fulminum expiationem, V. 84, 8.
Mæon, Cumæus, ab Apelle fratre tutor relictus Critheidis filiæ, virginitatem puellæ violat, quæ Phemio Smyrnæo in matrimonium data, Homerum parit, Ps. 100, 36, *ibid*. 41 *sqq*.; Ps. 104, 1.
Mæon, Lydorum rex, Critheidem dono datam uxorem ducit, ejusque filium Homerum enutrit, Ps. 101, 14 *sqq*.
Mæotis palus, V. 490, 41, *ibid*. 51; V. 599, 1; V. 760, 37; V. 823, 31; Ps. 84, 3.
Magas, frater Ptolemæi Soteris, Philemonis histrionis cervicibus nudum imponi a lictore gladium jubet, deinde eum dimitti, M. 545, 29; *cfr*. M. 535, 27.
Magas, frater Ptolemæi Philopatoris, V. 978, 49.
Magi, a Septem Persis interficiuntur, M. 1001, 20. Fabulæ eorum de Oromazis et Arimanii bellis, de procreationibus deorum ac dæmonum, de ovo, de futuro sæculo aureo, M. 452, 22 *sqq*. Terrestrem echinum quam maxime venerantur, mures aquatiles oderunt diisque carum et beatum judicant eum, qui plurimos interfecerit, M. 814, 40, *ibid*. 45. Varia, M. 333, 49; M. 861, 15.
Magna Mater, M. 927, 13; M. 932, 40. Magnæ Matris carmina, M. 1395, 5.
Magnes, quo modo ferrum attrahat, M. 1230, 12 *sqq*. Magnetis vim allium ei inunctum debilitat, M. 777, 27.
Magnesia, Thessaliæ regio, V. 448, 31.
Magnesia, urbs ad Mæandrum, V. 151, 49. Themistoclis sepulcrum in foro; honores posteritati Themistoclis habiti, V. 153, 30 *sqq*.; V. 154, 1.
Magnetes, incolæ Magnesiæ, regionis Thessaliæ, V. 352, 18; V. 355, 13; V. 450, 46; M. 777, 26. Hominum primitiis Pythicum donant, M. 490, 24. Chironi primitias offerunt, quod primus medicinam fecisse existimatur, M. 784, 47. Magnetum Cretinæ, Ps. 168, 18.
Magni dei, id est Manes, M. 785, 9.
Mago, dux classis Carthaginiensium, ab Iceta arcessitus Syracusas occupat, V. 292, 29 *sqq*., *ibid*. 51; V. 293, 13. Proditionis suspicione motus Iceta relicto in Africam redit, V. 293, 51 *sqq*. Mortem sibi ipse consciscit, V. 295, 43.
Maja, Mercurii mater, M. 351, 40.
Majus, mensis, a Maja nominatus, Mercurio sacer, V. 86, 29; vel a majore dictus, *ibid*. *cfr*. M. 351, 28 *sqq*. (cur mense Majo mulieres non ducuntur?).
Malaca, urbs Hispaniæ, V. 651, 31.
Μαλαχοειδὴς στίχος, Ps. 173, 33; qualis, Ps. 174, 13.
Malcander, Bybli rex, uxorem habet Astartem, quam et Saosim et Nemanum, id est Minerviam dicunt, M. 436, 50.
Malchus, rex Arabicus, apud Antonium imperatorem, V. 426, 7.
Malcitas, Thebanorum dux adversus Alexandrum tyrannum post Pelopidæ mortem, V. 355, 10.
Malea, promontorium Laconicæ, V. 547, 39; V. 952, 30; V. 1230, 8; M. 1204, 19.
Maledictis (de) lex Solonis, V 107, 19.
Maleo, Arcadiæ vicus (?), M. 486, 9.
Malleus, quo Falerienses percutiunt ægrotantes, M. 386, 40.
Malli (Mallones, Malleoti?) Oxydraci, populus Indiæ, debellatur ab Alexandro Magno, V. 831, 10; V. 835, 24 *usque ad* 836, 9; M. 418, 10.
Mallius (Cn.) Maximus, victus ab Ambronibus, V. 496, 26.
Mallius, ex conjuratis Perpennæ contra Sertorium, V. 694, 2, *ibid*. 11.
Mallones, populus Indiæ, M. 401, 35; *cfr*. Malli.
Mamercus, Pythagoræ filius, V. 77, 49; V. 305, 39.
Mamercus, filius, qui ascribitur Numæ regi quique princeps habetur Æmiliorum familiæ, V. 77, 49; V. 88, 12, *ibid*. 16.
Mamercus, Catinensium tyrannus, V. 289, 28. Societatem cum Carthaginiensibus jungit, V. 300, 19. Victus a Ti-

moleonte apud Molum amnem, cum in Italiam navigarit et Lucanos adduxerit, Catina a comitibus Timoleonti traditur, ipse ad Hipponem Messanæ tyrannum confugit; Messana capta a Timoleonte causam dicit apud Syracusanos et eo, quo latrones solebant, supplicio afficitur, V. 302, 10 *sqq.* Carminibus tragœdiisque componendis jactabat se, elegia ejus in tropæum inscripta, V. 301, 1 *sqq.*

Mamercus, M. 383, 48 (*locus depravatus!*).

Mamertini, circa Messanam habitantes, Martiales dicti, depugnantur a Pyrrho, V. 474, 50 *sqq.*; V. 475, 30 *sqq.*; V. 743, 28. Mamertinis parcit Pompejus, Sthene orante, M. 247, 1; *cfr.* M. 995, 46 *et* V. 744, 2.

Mamurius, *vide* Veturius.

Mana Geneta; Quæst. Rom. LII, cur Manæ Genetæ canem immolant votoque petunt, ne quis domi natorum bonus fiat, M. 341, 42.

Mancinus (C.), dux Romanorum contra Numantinos magnis victus prœliis noctu discedere conatur et in loca difficilia detrusus a fuga intercluditur; Tib. Gracchus quæstor hostibus persuadet; ut fœdus ineant itaque exercitum servat, V. 985, 20 *sqq.* Ceterum Romani fœdus illud iniquius ferentes Mancinum consulem nudum vinctumque Numantinis dedunt, V. 986, 33.

Mandonium, vel Mandurium, Messapiæ in Italia urbs, V. 949, 45.

Mandragora, M. 791, 37; juxta vites nascens vinum soporiferum reddit, M. 18, 18.

Mandres, Mandrolyti filius, Ephesius, Ps. 168, 19. Citius Mandres cretinas vendidit, proverb., unde exstiterit, *ibid.* 17 *sqq.*

Mandro, Bebrycum Pityoessenorum rex, coloniam Phocæensem arcessit, M. 315, 9 *sqq.*

Mandroclides, Spartanus; dictum ejus ad Pyrrhum, V. 478, 39.

Mandroclides, Spartanus, Ecphanis filius, V. 951, 23 *sqq.*; V. 952, 43.

Mandrolytus, Ephesius, Mandris pater, Ps. 168, 19.

Manerotes, Malcandri regis filius, cum Iside avectus irato deæ vultu consternatus perit; canitur apud Ægyptios, musices creditus auctor; de voce, M. 437, 17 *sqq.*

Manes, cultus eorum secundum Numæ leges, V. 80, 30.

Manetho, Sebennita, apud Ptolemæum Soterem, M. 442, 36. Citata, M. 433, 33; M. 454, 7; M. 459, 36; M. 465, 2.

Mania, cognomen Demus scorti, V. 1075, 50.

Manilius, a Catone Majore senatu motus, quod interdiu, vidente filia, uxorem sit osculatus, V. 413, 45.

Manilius (C.), tribunus plebis, legem promulgat, ut Pompejus acceptis ad ea, quæ tenebat jam, Luculli et Glabrionis provinciis, contra Mithridatem et Tigranem bellum gerat, V. 756, 22 *sqq.* Repetundarum postulatus Cicerone prætore, liberatur, quum Pompeji causa, cujus erat amicus, fatigari videatur, V. 1032, 37 *sqq.*

Manipulus; unde ortum sit nomen, V. 25, 36.

Manis, antiquus Phrygum rex, Masses quoque dictus, M. 440, 27.

Manius, a Mitylenæis interfectus, V. 590, 28.

Manlius (M.) Capitolinus, primus Gallos in Capitolium enixos proturbat; præmium virtutis accipit, quod singuli ad quotidianum victum sumebant, V. 170, 38 *sqq.* Primum locum in civitate affectans, adversante Camillo, popularem auram captare coepit; semel jam accusatus et dimissus Camillo tribuno militum iterum in jus vocatus damnatusque de Tarpejo saxo dejicitur, V. 176, 51 *sqq.*; *cfr.* M. 352, 37 (nemini ex ea familia Marci pronomen datur).

Manlius (L.) Torquatus, filio victori et coronato collum securi abscindit, V. 214, 43; *cfr.* M. 379, 51 (ubi appellatur Manlius Imperiosus, dux contra Samnites).

Manlius (T.) Torquatus, quo consule cum M. Atilio belli portæ sunt clausæ, V. 87, 13; *cfr.* M. 395, 52.

Manlius (C.) Vulso, Gallos Asiaticos vincit, M. 319, 26.

Manlius (L.), quidam cum Catone Majore militans, V. 410, 13. Tribunus plebis cum Fulvio, V. 441, 21 (*idem*); Consularis vir, V. 989, 17.

Manlius (L.), ex Narbonensi Gallia auxilio venit Metello in Hispaniam, V. 685, 6.

Manlius (C.), dux Sullanorum militum, qui Catilinam sequuntur, V. 1035, 6.

Mantinea, Arcadiæ urbs; fœdus cum Atheniensibus, quorum contra Lacedæmonios pugna ad Mantineam, V. 237, 20 *sqq.*; *cfr.* V. 733, 23; M. 423, 20. Thebanorum victoria ad M., Epaminondæ mors, V. 334, 30 *sqq.*; *cfr.* V. 734, 36 *sqq.* Exstincta ab Achæis, colonia eo deducta Antigonea dicitur, V. 1249, 27. Institutio musica, M. 1396, 43. Atheniensium adversus Epaminondam equestre prœlium ad Mantineam, M. 423, 40 *sqq.*

Manumissio apud Romanos, V. 450, 6.

Maracanda (Maracatarda? Maraganda?), urbs Sogdianæ, M. 401, 32; M. 417, 49; M. 418, 40.

Marathon, vicus Atticæ, curia tribus Æantidis, M. 761, 27. Pugna adversus Medos ad M., V. 383, 33 *sqq.*; *cfr.* M. 428, 12 (dies festus); M. 1049, 52 *sqq.* (Herodotus refellitur). Dies pugnæ, V. 165, 1. De loci nomine, V. 17, 52 *sqq.*

Marathon, olim dicebatur Eurotas fluvius, Ps. 92, 40.

Marathonius taurus, a Theseo captus Apollini Delphis immolatur, V. 6, 43 *sqq.*; *cfr.* V. 13, 17.

Marathus, vir Arcas, Tyndaridas secutus, a quo nomen duxisse fertur Marathon pagus, V. 17, 52 *sqq.*

Marcellinus, evectus a Pompejo ad Cæsarem transit, M. 248, 13. Pompejo et Crasso consulatum iterum petentibus resistit, V. 770, 51 *sqq.*; *cfr.* V. 658, 4.

Marcellus, sequentis pater, V. 356, 2.

Marcellus (M. Claudius). Vita ejus, V. 356, 1 *sqq.*

De nomine ejus, robore corporis, studiis domi militiæque ab eo cultis, V. 356, 1 *sqq.* Fortitudo ejus maxime excellens in certaminibus singularibus; Octacilium fratrem in Sicilia periculo eripit; ædilis et augur creatus accusationem Capitolini collegæ suscipit, V. 356, 22 *sqq.* Consul creatus (V. 358, 40), ad Clastidium Gæsatarum regem Virdomarum singulari pugna interficit, tertius Romanorum imperator, qui spolia opima tulit; Gallos fundit, Mediolanum caput urbium Gallicarum capit, et Gallos in fidem accipit, V. 358, 50 *sqq.*; V. 359, 33 *sqq.*; *cfr.* V. 32, 6 *sqq.* Triumphus ejus, V. 360, 19 *sqq.* Post pugnam Cannensem ex Sicilia, ubi tum cum classe erat, initio mille quingentos viros Romam præsidio urbi mittit, post ipse ex senatus consulto Canusium venit; de institutis ejus bellicis, V. 361, 14 *sqq.*; *cfr.* V. 221, 27 *sqq*; M. 236, 21. Hannibalis milites victoria elatos et per agros grassantes multos perimit, Neapoli et Nolæ auxilium fert, Bandium Nolensem in fidem Romanis reducit, V. 361, 43 *sqq.* Pugna ad Nolam, V. 362, 28. Iterum consul creatus religione prohibitus magistratum ejurat et proconsul reversus Nolam altera pugna Hannibalem vincit; equites Numidas et Hispanos transfugas excipit, V. 363, 4 *sqq.*

Tertium consul factus in Siciliam transmittit, quam insulam Carthaginienses post belli successus et Hieronymi tyranni mortem iterum capessebant; de Romanis, qui fugerant ad Cannas et a senatu in Siciliam exsulati erant, scribit ad senatum, ut precibus eorum honesta reddatur militia, sed minima ex parte obtinet, qua de re postea senatum reprehendit, V. 363, 35 *sqq.* Leontinos urbem capit, deinde cum omni exercitu ad Syracusas ab

Hippocrate occupatas ducit; machinæ muris intentæ V. 364, 17 *sqq.*; *cfr.* V. 365, 51 *sqq.* Depellitur machinamentis Archimedis, V. 365, 31 *sqq.*; V. 366, 19 *sqq.* Interim obsidione durante Megara diruit, Hippocratem ad Acilas vincit, multas urbes ad defectionem a Carthaginiensibus permovet; dolo tandem Syracusarum plurimas partes, proditione Achradinam capit; urbs militibus diripienda datur, regii thesauri ærario reservantur, V. 367, 28 *sqq.*; V. 368, 4 *sqq.* Humanitas Marcelli Græcis ostentata; Nicias Engyinus patriam precibus servat, V. 368, 51 *sqq.* De donariis, quæ secum abstulit Marcellus, Syracusis ad bellum in Italia gerendum evocatus, V. 369, 54 *sqq.* Quod spectaculum Roma spoliis repleta præbuerit usque ad Marcelli tempora, V. 370, 4 *sqq.* Adversariis tertio triumpho resistentibus, magnum triumphum in Albanum montem ducit, minorem agens urbem intrat, V. 370, 35 *sqq.* Marcellum quartum consulem factum Syracusani, instigantibus ejus adversariis, injuriarum in se perpetratarum accusant; absolutus Syracusanis in gratiam reconciliatur; honores ei in posterum habiti a Syracusanis, V. 371, 22 *sqq.*

Ab hoc negotio adversus Hannibalem se convertit; instituta ejus a Fabii institutis diversa; primum Samnii urbes capit, quæ defecerant ad Hannibalem; prœlium ad Numistronem oppidum, V. 372, 18 *sqq.* Postquam Q. Fulvium dictatorem dixit, ipse in annum sequentem rursus pro consule contra Hannibale mittitur; prœlia ad Canusium, V. 373, 17 *sqq.*; V. 374, 1 *sqq.* Accusatus, quod æstatem Sinuessæ reficiendo exercitu consumat, dum Hannibal vastet Italiam, Marcellus non solum absolvitur, sed et quintum consul creatur, V. 374, 20 *sqq* ; V. 374, 34 *sqq.* Etruriæ motum sedat; omina varia; ardor ejus conflictandi cum Hannibale, V. 375, 7 *sqq.* Cum Crispino collega Hannibalis insidiis interficitur, filius sauciatus servatur, V. 375, 34 *sqq.*; *cfr.* V. 222, 2 *sqq.* Ossa ejus ab Hannibale argentea in urna filio mittuntur, qua de re variæ relationes; monumenta Marcelli Romæ et extra Romam, V. 376, 48 *sqq.*

Comparatio Pelopidæ cum Marcello, V. 378, 1 *sqq.*

Marcellus (Octacilius Claudius), Marci prioris frater, V. 356, 26.

Marcellus (M. Claudius), filius Marcelli, qui quinquies consul fuit, Virtutis et Honoris fanum ponit, votum a patre, M. 391, 37; M. 396, 10.

Marcellus (Claudius), tribunus militum sub Mario, V. 497, 35; V. 498, 4.

Marcellus (M. Claudius), collega Catonis Minoris in quæstura ejusque amicus, V. 915, 28 *sqq.*; V. 1035, 39.

Marcellus (C. Claudius), consul cum Lentulo, Cæsari adversatur, V. 861, 13, *ibid.* 18 Milites contractos Pompejo tradere conatus Antonii rogatione prohibetur, V. 1095, 5; V. 775, 45. Senatu comitante ad Pompejum profectus auxilium patriæ ferre exercitumque conscribere eum jubet, V. 776, 5 *sqq.*

Marcellus (M. Claudius Æsernius), sororis Cæsaris junioris maritus, Marcelli junioris pater (V. 377, 33, ubi Cajus appellatur), Cæsarem juniorem ad Ciceronem adducit, comitante Philippo, V. 1053, 44.

Marcellus, (M. Claudius), Octaviæ et Marcelli prioris filius, ab Augusto filius et gener adscitus, mox fato obit, V. 1139, 39; *cfr.* V. 377, 32 *sqq.*

Marcia, Philippi filia, primum Catoni Minori, post Q. Hortensio nupta, V. 919, 17 *sqq.*; *cfr.* V. 927, 20. Hæres ab Hortensio instituta denuo nubit Catoni, V. 936, 8, *ibid.* 22.

Marcianus Icelus, *vide* Icelus.

Marcii, familia patricia, cui annumerantur Ancus Marcius rex, Q. et P. Marius, Censorinus, V. 255, 30 *sqq.*

Marcion, persona dialogi, M. 803, 4.

Marcius, Sabinus, Numam instigavit ad regnum suscipiendum, cum eo Romam commigravit, post mortem ejus cum Hostilio de regno contendit, victusque voluntaria morte obiit, V. 88, 24; *cfr.* V. 74, 43 (cognatus Numæ).

Marcius, prioris filius, Pompiliam Numæ filiam uxorem ducit ex eaque gignit Ancum Marcium, V. 88, 24, *ibid.* 29.

Marcius (Ancus), rex Romanorum, Numæ filia natus, *vide* Ancus Marcius.

Marcius (P.), cum Quinto fratre maximum Romæ aquæductum fecit, V. 255, 34.

Marcius (Q.), prioris frater, V. 255, 34.

Marcius (C. Rutilius) Censorinus, censor; lex ejus, ne cui censuram bis petere liceat, V. 255, 35.

Marcius (C.), consul a Tib. Sempronio designatus propter religionem revocatur, V. 358, 17.

Marcius, Catilinæ conjuratus, jubetur Ciceronem salutandi prætextu adire itaque admissus eum occidere, V. 1036, 16.

Marcius Rex, uxorem habet Tertiam, Clodii sororem, V. 1044, 30.

Marcius (Q.), in Pompeji castris, V. 1050, 21.

Marcius mons, V. 174, 23; V. 175, 32.

Marcus, grammaticus, persona dialogi, M. 761, 1; M. 908, 48.

Mardi, equites sagittarii in Tigranis exercitu, V. 613, 3.

Mardio, eunuchus Cleopatræ, V. 1125, 30.

Mardonius, dux Persarum, in Thessalia relictus cum trecentis millibus hominum (*cfr.* V. 136, 7), litteras Athenas scribit; in Atticam irrumpit, V. 387, 13 *sqq.*, *ibid.* 50 *sqq.* Castra Mardonii ad Asopum flumen, V. 388, 21 *sqq.* Equitatus ejus fusus ab Atheniensibus. V. 390, 13 *sqq.* Penuria coactus Græcos adoriri statuit, V. 391, 4. Pugna Platæensis, V. 391, 4 *usque ad* V. 394, 26. Cæditur ab Arimnæsto Spartano, quod ab oraculo Amphiarai ei prædictum erat, V. 394, 26 *sqq.*; *cfr.* V. 143, 52; V. 384, 12; M. 502, 6; M. 502, 21.

Mardonius, quidam de stipatoribus Xerxis regis, interficitur ab Agesilao, Themistoclis fratre, M. 376, 6.

Mardus quidam Romanos e Parthia regredientes ducit, V. 1115, 8.

Mare exterius, V. 290, 39. Mare pingue est, M. 759, 40 *sqq.* Injecta in flammam aqua marina exardescit, M. 760, 5. Mare, an terra obsonio præbendo præstet, M. 810, 39 *sqq.*; M. 841, 10. Cur arbores aqua marina non alantur, M. 1114, 20 *sqq.*; M. 1117, 31. Cur per hiemem minus amarum sit gustatu mare, M. 1118, 11. Cur vino aquam marinam affundant, *ibid.* 28 *sqq.* Mare qui navigant, cur nauseabundi, *ibid.* 44 *sqq.* Cur mare oleo conspersum pellucidum fit et tranquillum, M. 1119, 4 *sqq.* Placita philosophorum de mari, quæ ejus origo et qui sit amarum, M. 1094, 29 *sqq.* De causis æstus maris, M. 1094, 50 *sqq.*

Margianum ferrum, V. 665, 41.

Margites, ab Atheniensium rhetoribus appellabatur Alexander Magnus, V. 1022, 18.

Mariana fossa, V. 493, 46.

Marianus mulus, nomen per cavillum laborioso homini inditum, unde sit ortum, V. 492, 14 *sqq.*

Maricæ lucus, prope Minturnas, V. 511, 13.

Maricas, Eupolidis fabula, V. 628, 1.

Mariti domum redeuntes, cur præmisso nuntio adventum significent, M. 328, 15. Maritum cum uxore ter minimum quovis mense coire Solon jussit, M. 940, 13.

Marius (C.), pater ducis illustris ejusdem nominis, V. 485, 30.

Marius (C.). Vita ejus, V. 484, 36 *sqq.*

De nomine ejus, V. 484, 36 *sqq.*; Achaicus dictus est, V. 484, 39. De vultu ejus ex statua Ravennæ constituta conjicitur; mores ejus; litteras græcas in contemptu habet, V. 485, 8 *sqq.* Quibus parentibus et natus sit, ubi puer vitam egerit, V. 485, 29 *sqq.* Prima ejus militia sub Scipione Africano Numantiam obsidente; Scipionis vaticinium de Mario, V. 485, 35 *sqq.* Opera usus Cæcilii Metelli, tribunus plebis creatur; contentio cum Cotta consule et Cæcilio Metello, V. 485, 52 *sqq.* In petenda ædilitate curuli itemque in ædilitate plebis repulsam fert (*cfr.* M. 245, 8); prætor paulo post creatus postremo loco reus est factus ambitus, absolutus suffragiis æqualibus, V. 486, 23 *sqq.* *usque ad* V. 487, 12. Pro prætore sortitus Hispaniam ulteriorem obtinet, V. 487, 14. Juliam, sororem patris Cæsaris, in matrimonium ducit, V. 487, 25. Temperantia ac tolerantia ejus, V. 487, 28 *sqq.*; *cfr.* M. 245, 12. Legatus Cæcilii Metelli in bello contra Jugurtham tolerando labores et pericula ita militum sibi animos devincit, ut Romam scribant, C. Marium consulem creandum esse, V. 487, 38 *sqq.* Inimicitiæ cum Metello, V. 488, 14 *sqq.* Romam profectus ad consulatum petendum magno consensu obtinet; delectum servorum et capite censorum contra leges instituit; offensiones optimatium, V. 488, 40 *usque ad* V. 489, 22. Trajectus in Africam exercitum recipit a Metello; inimicitiæ cum Sulla ex Jugurthæ traditione contractæ, V. 489, 23 *sqq.*; *cfr.* V. 540, 15 *sqq.*; M. 984, 40. (Iterum consul Sulla legato utitur, tertium tribuno militum, mox ei obstat; nova invidiæ incrementa ex bello Cimbrico, V. 540, 47 *sqq.*).

Propter irruptionem Cimbrorum in Galliam et Italiam revocatus statim contra leges iterum consul creatus est; in triumpho Jugurtham captivum ducit, V. 490, 12 *usque ad* 492, 8. Exercitationes, quas instituit, V. 492, 9. Bello Cimbrico Calpurniam filiam immolat, M. 382, 8. Barbaris in Hispaniam conversis spatium ipse nactus est interim exercendi exercitus; austeritas ejus et justitia, testante judicio, quo Trebonium propter C. Lusii sorore Marii nati cædem absolvit et coronavit, V. 492, 27 *sqq.*; *cfr.* M. 245, 18. Tertium consul factus, V. 493, 5. Quartum consul factus Saturnino tribuno militum adjuvante, V. 493, 9 *sqq.* Marianam fossam, quæ commeatum faciliorem reddat, ad mare perducit; aggrediuntur Teutones cum Ambronibus, V. 493, 28 *sqq.* Nihil hostium provocatione motus milites in castris retinet, adspectu quotidiano terrorem vanum iis adimit, cunctationem indignantes ad summum ardorem pugnandi excitat, V. 494, 4 *sqq.* Teutones, qui Romanorum castra præterierunt, insequitur et ad aquas Sextias progressus prælium committendum statuit, V. 495, 36 *sqq.* Pugna Ligurum contra Ambrones ad fluvium, V. 496, 11 *usque ad* V. 497, 11. Magno prælio Teutones cum reliquis Ambronum vincit, V. 497, 32 *usque ad* V. 498, 33. Pulcherrimis spoliis barbarorum lectis, quum cetera super magnum rogum congesserit, incensuro hunc amici cum litteris adveniunt quintum ei consulatum decretum nuntiantes, V. 498, 34 *sqq.* Romam revocatus triumphum sibi decretum renuit et quam celerrime ad Catulum contendit, cum quo exercitum jungit, V, 499, 49 *sqq.* Victoria ad Vercellas; contentio cum Catulo, triumphus utriusque, V. 500, 38 *sqq.*. *usque ad* V. 502, 48.

Populum demerendo, plurimorum gratiæ in serviendo, sextum consulatum obtinet, V. 502, 49 *sqq.*; V. 503, 25 *sqq.* Optimates omnes offendit, adjutus a Saturnino et Glaucia Metellum in exsilium exigit, V. 503, 15 *sqq.* Narratur accuratius, qua usus calliditate et impudentia Metellum expulerit; alia mala facinora ejus et Saturnini, V. 503, 37 *sqq.* usque ad V. 504, 40. Primarios viros ad se noctu convenientes Saturnino prodit et in Capitolium inclusos siti ad deditionem compellit, sed prohibere frustra conatur, quin necentur, quo ex facto patribus æque ac populo invisus metu repulsæ censuram petere non audet, V. 504, 41 *sqq.* Quum Metellus invito eo revocatus sit, adspectum ejus non ferens in Cappadociam et Galatiam navigat, bellum Mithridaticum conflaturus, V. 505, 14 *sqq.* Romam reversus domum propinquam foro ædificat; contentio cum Sulla ob donaria Bocchi regis, V. 505, 37 *sqq.*; *cfr.* V. 542, 14 *sqq.* Bellum sociale quantum Sullæ gloriæ et potentiæ affert, tantum Mario adimit; narrationes hoc ex bello; ad extremum imbecillitatem corporis excusat et militia se abdicat, V. 506, 9 *sqq.*; *cfr.* V. 542, 19. Sulpicius sub finem belli socialis rogationem fert, ut Marius bellum contra Mithridatem pro consule gerat, V. 506, 35 *sqq.* Domus Marii apud Misenum, V. 506, 44 *sqq.* Exercitationes ejus in Campo inter juvenes, V, 506, 52 *sqq.* Sulpicii violentia imperium ei decernitur, V. 507, 38 *sqq.*; *cfr.* V. 544, 10 *sqq.*; V. 545, 3 *sqq.* Sulla exercitum occupat, Romam vi aggreditur (*cfr.* V. 546, 36 *sqq.*); Marius urbe aufugit, multis Sullæ amicis trucidatis, frustra servis libertatis mercede ad arma vocatis; elapsus ad Ostiam, opera Numerii naviculum nactus avehitur, V. 507, 42 *sqq.*

Fuga ejus; Italiæ oram legens primum juxta Circejos appellit, inde pedestri itinere pergit et extremis difficultatibus et periculis usus prope Minturnas a sene quodam, qui lacus fodebat, in caverna ad Lirim fluvium occultatur, V. 508, 15 *usque ad* 509, 54. Repertus in palude a missis a Geminio Minturnas abducitur et cuidam Fanniæ mulieri ab ipso antea offensæ traditur custodiendus, V. 510, 1 *sqq.* Minturnenses statim necandum esse Mariam decernunt, quod facinus perpetrandum cum Gallo cuidam aut Cimbro permissum sit isque flammis ex Marii oculis emicantibus et voce quadam territus cubiculo se proripuerit, omnes sententiæ pœnitet et certatim Marium ad mare educunt, V. 510, 42 *sqq.* Junctis amicis cum Granio in Ænaria insula, trajicit in Africam; hic pedem ne ponat, Sextilius prætor ei interdicit; una cum filio in Cercinam insulam appellit, V, 511, 21 *sqq.* *usque ad* 512, 22; *cfr.* V. 455, 20. Auditis rebus in Italia gestis a Cinna et Octavio, cum paucis militibus Telamonem Etruriæ portum appellit, brevi tempore magnas contrahit copias et Cinnæ se jungit, V. 512, 23 *sqq.*; *cfr.* V. 680, 25. Prompte res gerens uno tenore commeatum in suam potestatem redigit, urbibus maritimis, Ostia tandem potitur, Janiculum occupat, per præmissos jugulat Octavium, V. 513, 1 *sqq.* Vocatus a senatu cum Cinna urbem intrat; cædes civium, maxime Mario sitiente sanguinem, V. 513, 42 *sqq.* Nuntiis allatis de Sullæ reditu Marius septimum consul creatus laboribus jam confectus, insomnio cruciatus, præsentium fastidio et futurorum metu in morbum laterum incidit. De morte ejus variæ narrationes, V. 515, 27 *usque ad* 516, 29. Dies mortis, V. 516, 51. Marii cantharium, M. 560, 3.

Apophthegmata, M. 245, 7 *sqq.* 1 (repulsam passus; *cfr.* V. 486, 32); 2 (varices secandas medico præbet; *cfr.* V. 487, 30); 3 (Trebonium coronat, qui Lusium interfecerat; *cfr.* V. 492, 40 *sqq.*); 4 (in Cimbrico bello militibus aquam petentibus: Ἐκεῖθεν ὑμῖν ἐστιν ποτὸν ὠνιον αἵματος, *cfr.* V. 496, 4); 5 (τῶν νόμων οὐκ ἐξακοῦσαι διὰ τὸν τῶν ὅπλων ψόφον); (responsum Poppedioni Siloni datum); V. 649, 37 (suis viritim denaquaterna agri jugera dividit).

Marius, junior, prioris filius, fugit cum patre, missus in Mucianam villam villici calliditate Romam vectus inde

in Africam trajicit, V. 507, 53 *sqq.* Salvus in Africam pervenit et auxilii implorandi causa ad Hiempsalem Numidarum regem proficiscitur, V. 511, 35. Retinetur ab Hiempsale, a pellice amore capta emissus ad patrem confugit, qui Africam appulerat, V. 512, 1 *sqq.* Post patris mortem atrocissima sævitia in optimos viros grassatur, V. 517, 3 *sqq.* Consulatum contra leges invadit, V. 681, 9. Victus a Sulla apud Capuam, V. 560, 19. Iterum fusus apud Signium Præneste confugit, V. 561, 14 *sqq.* Præneste obsidetur, V. 562, 9; V. 563, 4. Capta urbe mortem sibi consciscit, V. 564, 36; *cfr.* V. 517, 8 *sqq.*; V. 745, 40.

Marius (M.), homo Marianæ factionis, interfectus a L. Catilina, V. 564, 48.

Marius, copiarum dux a Sertorio ad Mithridatem mittitur, V. 593, 19; *cfr.* V. 693, 18; captus apud Neas insulam a Lucullo necatur, V. 596, 8 *sqq.*

Marius Celsus, dux copiarum sub Othone, V. 1273, 45; apud Cremonam parum abest, quin totum Cæcinæ exercitum occidione cædat, V. 1274, 48 *sqq.* Potentia ejus in rebus majoribus nulla est, V. 1275, 23; V. 1275, 30. Post pugnam apud Bedriacum primariis viris persuadet, ut pacificationem ineant, V. 1278, 20.

Μάρων ῥυθμός, M. 1387, 6.

Marpessa, Eveni ex Alcippa filia, rapitur ab Ida, M. 388, 13; *cfr.* Ps. 86, 28.

Marphadates, Catonis filii hospes in Cappadocia, V. 948, 36, *ibid.* 43.

Mars; Lacedæmonii catulos ei insecabant, M. 358, 31. Ex Phylonome Lycastum et Parrhasium geminos gignit, M. 386, 54. Enyalius et Stratius dictus, M. 925, 29; *cfr.* M. 303, 48. Martis νόμος, M. 1395, 4. Quirinus usurpabatur, M. 352, 11. Picus ei sacer, M. 331, 47. Hasta in regia Romæ collocata Mars appellatur, V. 42, 35. Martis tugurium, V. 174, 3. Romulum et Remum gignit e Silvia, M. 387, 14 (*cfr.* M. 393, 34; V. 21, 13). Equestres ludi Romæ, Quæst. Rom. XCVII, M. 354, 8. Templum Martis a Solone conditum, V. 99, 29. Martis janua, *vide* Janus. Mars ex Junone natus, Fr. 19, 2. Ἄρης vox ab ἀρήγων derivata, Fr. 19, 3. Pangæi ex Critobule pater, Ps. 82, 23. Tmolus ejus filius ex Theogone, Ps. 86, 6. Stymphali pater, Ps. 95, 10. Thestii pater, Ps. 97, 21. Calydonis pater, Ps. 97, 45. Mars in gloriæ pugnam vocatus Diorphum occidit, Ps. 98, 46. Mars si nuncupetur in decerpendo fructu, virescit decerptus, Ps. 99, 2. Martis et Veneris fabula Homerica explicatur, Ps. 126, 48 *sqq.* Ex Martis et Veneris consuetudine quod nata Harmonia, quid significet, Ps. 127, 4 *sqq.* Mars Minervæ oppositus, irrationale rationali, Ps. 127, 14.

Mars planeta, annus ejus, M. 1088, 29. Πυρόεις dictus, M. 1083, 51; *cfr.* Fr. 19, 8.

Marrucini, populus Italicus, V. 317, 40.

Marsicum bellum, V. 587, 43; V. 588, 5 *sqq.*; V. 679, 46.

Marsyas, musicus antiquus, Hyagnidis filius, secundus post Hyagnidem tibia cecinit, M. 1384, 52. Olympo artem tibia canendi tradit, M. 1385, 49. Masses ab aliis dicitur, M. 1386, 3. Capistro et orificio violentiam flatus intercipit, M. 553, 20; *cfr.* M. 869, 27. Marsyas victus ab Apolline excoriatur, ex fluente sanguine orti sunt Satyri et fluvius cognominis Marsyas, Ps. 88, 12 *sqq.* Marsyæ de utre et de Norico urbe, Ps. 88, 17 *sqq.*

Marsyas, Syracusanus, necatur a Dionysio majore, V. 1147, 22.

Marsyas, frater Antigoni regis, M. 218, 4. *Citatur*, V. 1019, 30.

Marsyas, fluvius Phrygiæ. De Fluviis X, Ps. 88, 1 *sqq.* (cur Fons Midæ prius sit dictus, *ibid.* 3 *sqq.*; cur mutaverit nomen, *ibid.* 11 *sqq.*; de Norico urbe condita a Pisistrato, *ibid.* 17 *sqq.*; de Aulo herba, *ibid.* 26; de Berecynthio monte, *ibid.* 30 *sqq.*; de Machæra lapide, *ibid.* 33 *sqq.*).

Martha, Syria muliercula fatidica, circumvehitur cum C. Mario, antea a senatu repulsa, V. 494, 46 *sqq.*

Martia, virgo Vestalis, incestus convicta, V. 350, 32.

Martiales, Mamertini dicebantur, V. 474, 53.

Martialis, tribunus militum sub Galba, V. 1268, 24.

Martialis, libertus Julii, qui Vespasiano imperante defectionem tentavit in Gallia, M. 942, 15.

Martianus, gladiator, Nymphidii Sabini pater fuisse creditur, V. 1259, 24.

Martius mensis, Romanis initio primus, tertio loco statuitur a Numa, V. 85, 50 *sqq.*; *cfr.* M. 330, 36. Quod ita factum esse ex postremi mensis Decembris nomine, quinti Quintilis, sexti Sextilis etiam liquet, V. 86, 11 *sqq.* Dictus a Marte, V. 86, 50.

Martius campus, Romæ, V. 568, 19.

Marullus, tribunus plebis cum Flavio, quibus abrogatur magistratus, propterea quod, qui Cæsarem regem salutaverant, in carcerem abduxerunt, V. 879, 5 *sqq.*

Masabates, eunuchus Artoxerxis, qui Cyri minoris manus et caput amputaverat; Parysatis tesseris vincens eum accipit et crudeli supplicio perimit, V. 1214, 51 *sqq.*

Massæsylii, in Hannibalis exercitu, M. 307, 37.

Masculina pro Femininnis, Ps. 113, 43 *sqq.*

Masinissa, Numidiæ rex, bellum gerit cum Carthaginiensibus, quod ut dirimat, Cato Major mittitur Carthaginem, V. 420, 20 *sqq.* De vitæ ejus fine, M. 967, 24 (ex Polybio).

Masistius, dux equitatus in Mardonii exercitu, V. 390, 27.

Maso, vir consularis, Æmilii Pauli socer, V. 307, 13.

Masses, Phrygum rex antiquus, Manis quoque dictus, M. 440, 29.

Masses, Marsyas dicitur a nonnullis, M. 1386, 3.

Massilia, Galliæ urbs, V. 498, 19. Protis mercator in honore habitus ut Massiliæ auctor, V. 95, 9. Massaliam naviges, proverb., Ps. 168, 29. Massalienses mulierum more effeminati, *ibid. sqq.*

Massyli, populus Africanus, M. 383, 6.

Mater deum (*cfr.* Magna Mater), Pessinunte culta, V. 495, 23; V. 505, 20. Scurræ ejus vagi, M. 496, 39. Matris Magnæ sacra apud Gallos, M. 1378, 52. Cantilenæ in eam, M. 1390, 34. Matri deorum Mæander filium, sororem, et matrem sacrificat, Ps. 87, 8 *sqq.* Mater deorum et Sophron lapis, Ps. 87, 33. Matris deorum templum in Phrygia, Ps. 87, 44 (lapis quidam, quem pii filii ibi recondunt). Matris deorum primus sacerdos Berecynthus, Ps. 88, 31. Matris deorum sacerdotes Galli, Ps. 89, 25, 26. Matris deorum effigies expressa in Autoglypho lapide; Ps. 89, 31 *sqq.* Matris deorum alteria in Gargaro vel Ide monte, Ps. 90, 14.

Mater Matuta, ritus sacrorum ejus comparatur sacris Leucotheæ, V. 156, 38 *sqq.*; *cfr.* Matuta.

Materia, M. 1069, 37, *ibid.* 43. De materia placita philosophorum, M. 1074, 45; M. 1240, 13; M. 1241, 48; M. 1255, 6.

Mathematici, *cit.*, V. 885, 47 *sqq.* (de solis et cœli motu); M. 351, 8 (de æquinoctio); M. 438, 52 (de arcu cœlesti); M. 498, 31 (lineam rectam vocant brevissimum inter duos terminos ductum); M. 500, 43 *usque ad* 501, 43 (congius mensura solis, laterculus mensura zenithi, gnomones Syenæ constituti, alia); M. 506, 13 (de Nympharum ævo); M. 1084, 4, *ibid.* 13, *ibid.* 20; M. 1087, 47; M. 1088, 21; M. 1110, 7 (cur fœtus septimo mense editus sit vitalis; de insociabilitate signorum cœli); M.

1166, 62; M. 1130, 25; M. 1132, 37; M. 1143, 52; M. 1148, 4; M. 1138, 44 *sqq.* (catoptrica).
Matres, deæ Engyii cultæ; templum a Cretensibus positum, V. 369, 10.
Matronalia, festum Romanum, belli adversus Sabinos dirempti gratia concessum feminis, V. 36, 10.
Matuta, dea, eadem habetur ac Leucothea; feriæ ejus Romæ, V. 156, 38 *sqq.*; *cfr.* M. 596, 44 *sqq.* Quæst. Rom. XVI, cur servæ aditu templi prohibentur? M. 330, 4. Quæst. Rom. XVII, cur ab hac dea nulla suis sed sororum liberis bona precantur? M. 330, 15.
Mauriscus, senatorius vir, Neronis temporibus, V. 1259, 13.
Maurusia, Africæ regio, V. 512, 32; V. 682, 5, *ibid.* 53; V. 683, 4.
Mausolus, Cariæ rex. Certamen ab Artemisia institutum in ejus honorem, M. 1021, 23.
Mausolus, Solis filius, Ps. 99, 44.
Mausolus, a priore vocabatur prius Indus flumen, Ps. 99, 44; Ps. 100, 6.
Mausorus, mons Armeniæ, Gauranus postea dictus, Ps. 99, 36.
Maximus, consul sub Cæsare, V. 876, 51.
Maximus, rhetor, persona dialogi, M. 901, 45.
Mazæus, Persa nobilis, dux in pugna apud Gaugamela, V. 815', 49; *cfr.* M. 415, 24. Filius ejus ab Alexandro in honore habitus, V. 820, 44 *sqq.*
Medea, Corintho profuga, medicamentis Ægeum orbitate pollicita se liberaturam in contubernio ejus agit atque imprudentem perpellit, ut Theseum medicamentis tollat, V. 6, 7 *sqq.* Fanum Veneris posuit Corinthi. M. 1061, 24. Medea liberos necans, pictura Timomachi, M. 21, 11. Medea Promethelo herba adversus contrarias patris affectiones usa, Ps. 84, 39.
Medesigiste (Medesicaste?), Ganymedis uxor, mater Ballenæi, Ps. 89, 40.
Medi, ignem colunt, M. 1144, 50. Medorum et Parthorum regum dissensio, V. 1120, 51. Medi Dejocem ad regnum vocant, Ps. 64, 4 *sqq.* (Herodoti narratio).
Media inter duos pontes insula Tiberis, Romæ exstitisse fertur, cum Romani segetem demessam e Tarquinii Superbi aula Marti consecratam in flumen abjecerint indeque congeries limo conglutinata substiterit, V. 120, 14 *sqq.*; alia relatio, *ib d.* 36.
Medica naphtha, M. 828, 46. Medica herba, M. 1331, 12.
Medicamenta amara ad siccandum sanguinem idonea, Ps. 160, 36.
Medici, *citantur*, M. 1106, 47; M. 1107, 41; M. 1108, 3; M. 1109, 20.
Medicina, M. 500, 40. Quæstio, fierine possit, ut novi exsistant morbi, et propter quas causas; varia quæ huc pertinent, M. 891, 30 *sqq.* Medicina et gymnastice corporis curam gerunt, M. 8, 38. Scytharum medicina, M. 176, 35. Medicinam cum athletica Herodicus Solymbrianus primus conjunxit, M. 670, 33. Medicinam Agenoridas et Chiron primi exercuerunt, M. 784, 44. Prisci ægrotos suos in publico proponebant, M. 1380, 5. Medicina quid, Ps. 157, 47. Medicinæ pars contemplativa, *ibid.* 53 *sqq.*; activa, Ps. 158, 3, *ibid.* 40. Signorum observatio, *ibid.* 11.
Medicus malus, M. 894, 49.
Medietas, arithmetica, M. 1247, 27; harmonica, *ibid.* 33. Tres medietates: arithmetica, harmonica, geometrica, M. 1391, 45. Medietates arithmeticas et harmonicas cur in physicam introduxerit Plato, M. 1257, 43 *sqq.*
Mediolanum, caput urbium Gallicarum a Marcello captum, V. 360, 10; V. 854, 14.
Medius, chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, verius princeps, Callisthenis, Parmenionis, Philotæ mortis in causa fuit; dictum ejus de calumniarum cicatricibus, M. 78, 40 *sqq.*; *cfr.* M. 148, 33; M. 414, 45; M. 573, 6; V. 842, 32, *ibid.* 45.
Medius, Antigoni regis amicus, V. 1070, 38.
Medius, Atheniensis, interpres sacrorum, oriundus ab Eumolpidis, M. 1027, 27.
Medius, prioris filius, sacerdotium Neptuni Erechtheiensis gessit, M. 1027, 29.
Medullina, Aruntii filia, vitiata a patre interficit eum, M. 381, 49.
Medus, Bacchi et Alphesibœæ filius, Ps. 99, 23.
Medus, Artaxerxis filius, Roxanen Cordyi filiam vitiat et pœnas metuens in fluvium se conjicit ab eo dictum, Ps. 95, 37 *sqq.*
Medus, Tigranis dux, V. 609, 22.
Medus, olim dicebatur Euphrates fluvius, Ps. 95, 37; Ps. 96, 3.
Medus ista non servabit, proverb., unde exstiterit, Ps. 166, 41.
Medusa, interfecta a Perseo, Ps. 94, 16.
Megabacchus, socius et æqualis P. Crassi, quem comitatur in bello Parthico, V. 666, 35; moritur ipsius manu cum P. Crasso, V. 667, 47.
Megabates, dux Persa, M. 1058, 51.
Megabates, Spithridatis filius, ab Agesilao adamatus, V. 717, 32; V. 718, 4 *sqq*; M. 255, 9.
Megabyzus, satrapa sub Alexandro, V. 822, 19; Apellis officinam spectat, M. 70, 33; M. 572, 15.
Megacles, archon Atheniensis, Cylonem ejusque conjuratos interficit; judicio trecentorum civium Megaclis asseclæ adhuc vivi solum vertere jubentur, defunctorum corpora extra limites projiciuntur, V. 100, 23 *sqq.*
Megacles, Alcmæonis filius, Paralorum dux, V. 113, 16. Arce a Pisistrato occupata, cum reliquis Alcmæonidis ex urbe fugit, V. 114, 31.
Megacles, Dionis Syracusani frater, V. 1157, 22, *ibid.* 31.
Megacles, amicus Pyrrhi regis, V. 468, 38; V. 469, 31, *ibid.* 39.
Megaclides, Isocratem ad permutationem provocat, M. 1022, 49.
Megalæus, aulicus apud Philippum Antigoni filium, V. 1250, 32.
Μεγάλη μήτηρ, *vide* Mater deum.
Megalophanes, Megalopolitanus, Arcesilai auditor, Philopœmenis educator, socius erat liberandæ Aristodemi tyrannide patriæ, Aratum in ejiciendo Neocle Sicyoniorum tyranno adjuvat, V. 426, 12 *sqq.*
Megalopolis, Arcadiæ urbs, V. 345, 3; V. 426, 3. Megalopolim Cleomenes capit, V. 428, 16; *cfr.* V. 973, 1 *sqq.* In Megalopolitanos fines Cleomenis invasio, V. 966, 7.
Megara, Peloponnesi urbs, capta a Demetrio Poliorceta, V. 1066, 2; *cfr.* Megarenses.
Megara, Siciliæ urbs, a Marcello diruta, V. 367, 31.
Megara, Macedoniæ oppidum, V. 457, 36.
Megara, Herculis uxor, Iolao nuptum data, M. 921, 52.
Megarenses, (*cfr.* Megara). Bellum contra Atheniensis de Salamine insula, V. 98, 10 *sqq.*, *ibid.* 32 *sqq.*; alia relatio, V. 99, 1 *sqq.*; Lacedæmoniorum arbitrium, V. 99, 33 *sqq.* Inter Cylonium tumultum Atheniensibus supervenientes Nisæam rursus et Salaminem capiunt, V. 100, 45. Tria millia gravis armaturæ militum ad Plataas mittunt, M. 504, 24. Deficiunt ab Atheniensibus, V. 196, 24. Atheniensium in eos decretum ejusque causæ, V. 201, 28 *sqq.* Omnibus foris et portubus, qui in Atheniensium sint potestate, se esse exclusos Spartæ conqueruntur, V. 201, 9, *ibid.* 23 *sqq.* Theagenem tyrannum

ejiciunt, παλιντοκία, M. 364, 8. Jus civitatis Alexandro decretum, M. 1007, 42. Phocion Megarenses Atheniensibus conjungit, V. 892, 44. Cadavera in sepulcris orienti obvertere dicuntur a Solone, quod ita fieri negat Hereas Megarensis, V. 99, 47 *sqq*. Deum hastatum Delphis ponunt, post temporis aureum Deo plectrum dicant, M. 490, 26 *sqq*. Quæst. Græca, unde Megaris genus est Hamaxocyliston? M. 375, 7.

Megarenses, unus ex quinque pagis Magaridis antiquis, M. 363, 47.

Megareus, Onchesti filius, frater Abrotæ, M. 363, 35.

Megaricæ rationes, M. 1268, 16.

Megaris, Nisæa dicta a Niso rege, M. 363, 33. Quinque pagi antiqui Megaridis; bellum eorum inter se, doryxenus, M. 363, 44 *sqq*.

Megasthenes, *cit*., M. 1148, 52.

Megellus, Eleus, colonos Agrigentum deducit, V. 302, 50.

Megisto, Timoleontis Elei uxor, fortiter Aristotimum tyrannum compellat, M. 311, 38 *sqq*.; tyranni filiabus patrocinatur, M. 313, 4 *sqq*.

Megistonous, Lacedæmonius (V. 962, 53), vitricus Cleomenis regis, cujus consiliis de reipublicæ forma mutanda socium se præbet, V. 963, 25; V. 965, 36; missus ad Aratum, V. 970, 17 (*cfr*. V. 1245, 1; V. 1247, 19); Argos missus occidit in pugna, V. 971, 24.

Μείουρος στίχος, Ps. 173, 33; qualis, Ps. 174, 3; *cfr*. Ps. 175, 20 *et* 32.

Mel, sacrificiis non adhibent Judæi, M. 816, 48. Libationes melleæ, *ibid*. 54. Vinum ei admixtum corrumpit, *ibid*. 50. Mellis imum optimum, M. 854, 44. Panis melli intinctus ebrietatem sedat, M. 796, 29.

Melampus, M. 1044, 34 (ex Herodoto).

Melanchlæni, M. 1220, 48.

Melanippides, poeta, *cit*., M. 926, 39. Varia, M. 1340, 3. A nonnullis Lydii modi fertur auctor, M. 1389, 4. Odarum scriptor, M. 1395, 13; Dithyramborum, M. 1395, 20; *cfr*. *ibid*. 31.

Melanippus, Thesei filius ex Sinnis Pityocamptæ filia, V. 4, 51, *ibid*. 53.

Melanippus, Agrigentinus, M. 929, 10.

Melanippus, Cyrenæus, Apollinis sacerdos, a Nicocrate tyranno interficitur, M. 316, 8.

Melanopus, rhetor Atheniensis, Callistrato repugnans, corruptus pecunia sententiam mutatam ita excusat: ὁ μὲν ἀνὴρ ἐχθρὸς, τὸ δὲ τῆς πόλεως νικάτω συμφέρον, V. 1016, 50.

Melantas, famulus Parysatidis, V. 1216, 28, *ibid*. 41.

Melantheia, Alphæi filia, M. 364, 24.

Melanthius, poeta, *cit*., M. 23, 48 (de Atheniensium civitate); M. 50, 88 (de Dionysii tragœdia); M. 171, 23 *sqq*. (de Gorgia oratore); M. 550, 19 (Melanthii fragm. 2; *cfr*. M. 666, 35); M. 765, 14 (de comico poeta; *cfr*. Fragm. tragic. ed. Wagner, p. 67); M. 767, 33 (de Archippo Atheniensi; *cfr*. Fragm. tragic. ed. Wagner, p. 67). Elegias scripsit in Cimonem, V. 574, 7; *cfr*. V. 575, 7. V. 574, 45 *sqq*. (in Polygnotum pictorem).

Melanthius, Atheniensis choragus, V. 895, 19.

Melanthius, philosophus; hortus ejus Athenis, M. 1026, 53.

Melanthius, Alexandri Pheræi parasitus; dictum de Alexandri morte, M. 60, 53.

Melanthius, Codri regis pater, Messena extorris fuit, M. 733, 36.

Melanthus, pictor, V. 1230, 34. Celebris ejus pictura Aristratum currui victori insistentem exprimit, V. 1230, 44.

Melas, flumen Bœotiæ, V. 341, 49; V. 555, 49.

Melas, Neptuni filius, Ps. 91, 34.

Melas, a Neptuni filio dicebatur Nilus flumen, Ps. 91, 33 *et* 43.

Meleager, heros, aprum expugnat, V. 16, 2. Altheæ et Martis filius, M. 383, 41.

Meleager, Alexandri dux, Aridæum in Alexandri solio collocat, M. 414, 40.

Meleagris, opus Antisthenis, Ps. 97, 41.

Meles, Colophonius, Polymnesti poetæ pater, M. 1385, 10.

Meles, Ioniæ fluvius, prope quem natus Homerus dicebatur Melesigenes, Ps. 101, 2; *cfr*. *ibid*. 19. Homeri pater dicebatur, Ps. 102, 9; Ps. 104, 1.

Melesias, Thucydidis pater, adversarii Periclis, V. 626, 9.

Melesigenes, cur diceretur Homerus, Ps. 101, 3; Ps. 101, 28.

Melesippidas, Spartanus, V. 711, 4.

Melia, captiva, quam Alcibiades sibi eximit, V. 238, 25.

Meliæ mulieres, maritorum celant gladios, quibus arreptis Cares insidiantes occiduntur, M. 304, 41 *sqq*.

Meliboea, Thessaliæ urbs, V. 350, 43.

Melicerte; imitatoria in ejus honorem cæremonia in Isthmiis, V. 13, 31 *sqq*. Corpus fertur inventum fuisse a mari ad pinum allisum, M. 821, 22. Pinus honoribus ejus destinata, M. 821, 28.

Melii, Cryassum Novam condunt, M. 304, 41 *sqq*. Meliorum puberum omnium occidendorum causa potissima Alcibiadi imputatur, V. 238, 27. In patriam reducti a Lysandro, V. 526, 37.

Melisponda sacra, M. 563, 6 *et* M. 816, 54.

Melissa, Periandri tyranni uxor, M. 174, 13; M. 178, 17.

Melissus, pagus Corinthius, M. 944, 31.

Melissus, Abronis Argivi filius, ob Actæonem filium, qui discerptus est, cum Archias Corinthius rapere eum voluerit, Isthmiis de saxis se projicit, M. 944, 31 *sqq*.

Melissus, philosophus Samius, Ithagenis filius, V. 199, 4. Samiorum contra Periclem dux Athenienses navali vincit prœlio, V. 134, 21 *sqq*. (*cfr*. V. 199, 4 *sqq*.; M. 1377, 27). *Citatur*, M. 1355, 24

Melissus, Thebanus tibicen, M. 703, 38.

Melita, vicus Atticæ, V. 99, 46; V. 147, 9; V. 895, 7; M. 736, 7; M. 1027, 32; M. 1059, 20.

Melitæus catellus, M. 572, 52.

Melitea, Thessaliæ urbs, V. 555, 27.

Melitus, sycophanta Atheniensis, Socratis accusator, M. 91, 3; M. 605, 9; M. 700, 40.

Mellaria, urbs Hispaniæ Bæticæ, V. 684, 51.

Mellieræ Dianæ Ephesiæ, M. 971, 53.

Mellirenes, adolescentes Spartani puerorum maximi natu, sed nondum Irenes, V. 60, 9.

Melo, Thebanus, exsul redit cum Pelopida, V. 336, 15; V. 338, 39; V. 339, 23; M. 695, 45; M. 709, 45; M. 720, 27. Bœotarches creatus eum Pelopida collega Sphodriam excitat, ut irruens Piræeum Atheniensibus adimat, V. 339, 53 *et* V. 727, 1.

Melpomene, Musa, M. 912, 34.

Memmius, tribunus militum quidam sub Scipione minore, M. 244, 14.

Memmius (C.), M. Lucullum ob res in quæstura sub Sulla gestas in jus vocat, quo absoluto in L. Lucullum se convertit, populum, ne triumphum ei concedat, irritans, V. 617, 27 *sqq*.; *cfr*. V. 922, 24 *sqq*. Dictum in Catonem, V. 909, 13.

Memmius (M.), maritus sororis Pompeji, ab hoc Siciliæ præfectus, V. 744, 20; in Saguntinis campis cadit, V. 690, 48.

Memnon, rei maritimæ a Dario præfectus, mortuus, V. 804, 33; V. 807, 15. Dictum, M. 207, 5 (de milite quodam mercenario, qui Alexandro malediceret).

Memnosyne, M. 980, 42.

Memphis, urbs Ægypti, V, 588, 47; M. 443, 9 Apis ibi nutritur; nominis interpretatio, M. 439, 12.

Menæchmus, cum Eudoxo et Archyta cubi duplicationem in instrumenta conjicere aggreditur, M. 876, 10.
Menander, poeta comicus, Atheniensis. De comparatione Aristophanis et Menandri epitome, M. 1039, 9 *sqq.* Juvenis se ad poesin contulit, in ipso vigore scribendi et docendi fabulas mortuus est, M. 1040, 15. Convivia facilius peraguntur siue vino quam sine Menandro, M. 868, 1 *sqq.* Menandri fabularum ex æquo omnium una est vis, qua contineantur, Fr. 43, 19.
Citata, M. 22, 16 *sqq.* (ex Thaide); M. 25, 19; M. 25, 24; M. 30, 12; M. 41, 24 (*cfr.* M. 978, 41); M. 42, 12; M. 71, 30 (Pseudoherculis); M. 75, 31 *sqq.* (?); M. 111, 12 (*cfr.* M. 581, 13); M. 113, 45 (*cfr.* M. 595, 23); M. 122, 7 (?); M. 123, 16 *sqq.* (*cfr.* Fragm.); M. 121, 31 (*cfr.* M. 144, 26 *sqq.*); M. 143, 10; M. 152, 48; M. 158, 25; M. 391, 31 (πλεῖστον Ἀφροδίτης οὐ νὺξ, ἀλλὰ τύχη μετέσχηκεν); M. 463, 17; M. 546, 10 (οἶμοι τάλας ἔγωγε, κτλ.); M. 565, 6 *et* 15 (Citharistæ); M. 575, 4 (ἅπαντι δαίμων, κτλ.); M. 576, 16 (οὐδὲν πέπονθας, κτλ.); M. 578, 5 (οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ζῶντα, κτλ.); M. 615, 4 (τὴν χρηματικὴν εἰς ἂν φίλος ἀπαλλάξειεν εὐεργετήσας); M. 635, 21, *ibid.* 29, *ibid.* 30 (Μισουμένου, *cfr.* Fragm. *et* M. 1340, 6); M. 568, 44 (? *cfr.* M. 623, 39); M. 642, 50; M. 662, 20 (πῶς τὸ τραῦμα τοῦτ' ἔχεις), *ibid.* 38 (σφάττει με, λεπτὸς γίνομ' εὐωχούμενος); M. 794, 31 (de Venere); M. 810, 11; M. 816, 32; M. 818, 27; M. 860, 47 (κύψας καθ' ἑαυτὸν, κτλ.); M. 932, 44 (καιρός ἐστιν ἡ νόσος κτλ.); M. 978, 41 (τρόπος ἔσθ' ὁ πείθων τοῦ λέγοντος, οὐ λόγος); M. 1218, 13 (Οἳ γνάθους ἔχουσι); M. 1222, 44 (ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ὁ θεός); M. 1317, 10 (Ἀρχὴ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν, κτλ); M. 1348, 3; V. 804, 5 (Ὡς Ἀλεξανδρῶδες ἤδη τοῦτο κτλ.); Fr. 43, 27, 35 *sqq.*; Fr. 44, 52.
Dictum, 424, 33 (νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε πεποίηκα τὴν κωμῳδίαν, ᾠκονόμηται γὰρ ἡ διάθεσις, δεῖ δ' αὐτῇ τὰ στιχίδια ἐπᾶσαι).
Menander, dux Atheniensis, imperii collega datus Niciæ cum Euthydemo, V. 640, 48; victus navali pugna ab Aristone Corinthio, V. 641, 22; dux classis ad Ægospotamos, V. 253, 19.
Menander, unus ex Alexandri Magni ducibus, V. 831, 36.
Menander, impedimentorum in Antigoni regis exercitu præfectus, V. 702, 7 *sqq.*
Menander, regnum gerens in Bactris, M. 1002, 35.
Menander, Mithridatis legatus, V. 599, 39.
Menander, Heracleotes, *cit.*, Ps. 75, 55 *sqq.*
Menas, pirata, sub Sexto Pompejo, V. 1109, 18, *ibid.* 39.
Mende, Thraciæ urbs (?), V. 677, 10.
Mendes, Ægypti urbs, M. 450, 23; M. 465, 7; Ps. 89, 17.
Mendesius caper, in Ægypto, M. 1210, 26.
Mendesius, Ægyptius, contra Nectanabim regem surrigit et rex salutatur, V. 736, 38; victus ab Agesilao, V. 737, 7 *sqq.*
Meneclidas, rhetor Thebanus, Pelopidæ inimicus, accusatus ab eo magna pecunia mulctatur, V. 347, 26. Epaminondæ adversarius, M. 656, 2; M. 983, 25.
Menecrates, medicus, Jupiter cognominatus; epistola ejus ad Agesilaum regem, V. 724, 48; M. 230, 7; M. 259, 36.
Menecrates, historiographus, historiam Nicææ urbis Bithyniæ scripsit, V. 14, 3.
Menecrates, pirata sub Sexto Pompejo, V. 1109, 18.
Menecrates, Thessalus, colloquii persona, M. 774, 34.
Menedemus, philosophus Eretriensis, M. 66, 46 (Asclepiadæ amici filium foribus excludit); M. 97, 37 (de iis, qui Athenas discendi causa navigent); M. 535, 1 (virtutum et multitudinem sustulit et differentias); M. 573, 15; M. 648, 43 (de Alexino); M. 1268, 19 (ex Chrysippo); M. 1276, 28 (Alexandri convictum recusat); M. 1377, 40 (Plato Pyrrhæis eum mittit).
Menedemus, cubicularius L. Luculli, V. 599, 22.
Menelai portus, locus in Africa, V. 738, 2.
Menelaus, mythicus, in honore est apud Ægyptios, M. 1044, 24. Ad consilium dandum accedendo non vocatus in proverbium abit, M. 746, 16. Herodoti narratio de pueris in Ægypto a Menelao immolatis, M. 1014, 16. Menelao absente Helena cum Alexandro abit, Ps. 102, 46. Menelaus et Agamemnon exercitum colligunt in Aulide, Ps. 102, 50. Reposcendæ Helenæ causa missus, Ps. 103, 3.
Menelaus, Ptolemæi Soteris frater, vincitur in Cypro a Demetrio Poliorceta, V. 1068, 42. Salaminam tradit Demetrio, V. 1069, 3, *ibid.* 27.
Menelaus, mathematicus, M. 1138, 41.
Menemachus, militum dux in Mithridatis exercitu, V. 599, 44.
Menemachus, cui Plutarchus librum Præcepta gerendæ reipublicæ inscriptum dicat, M. 974, 38.
Menenii Agrippæ oratio de concordia, V. 258, 20.
Menephylus, Peripateticus, M. 904, 14; M. 910, 25.
Menesæchmus, unus de Demosthenis accusatoribus, M. 1031, 15; accusatur a Lycurgo oratore, M. 1027, 49; Lycurgi oratoris filios accusat, M. 1026, 45.
Menesthes, Sciri Salaminii ex filia nepos, unus ex impuberibus, qui cum Theseo in Cretam missi sunt, V. 8, 41.
Menestheus, filius Petei, qui filius fuit Ornei et nepos Erechthei, Theseo vinculis in Epiro retento, populum sollicitat, ingruente simul Tyndaridarum bello, V. 17, 28 *sqq.* Persuadet Atheniensium populo, ut admittant in urbem et benigne excipiant Tyndaridas, V. 18, 16 *sqq.* Theseo expulso Athenis regnat, V. 19, 33 *sqq.*
Menestheus, dux Atheniensis, V. 888, 43.
Menexenus, dialogus, V. 197, 38 (*vide* Plato).
Meninx, insula ante Syrtim minorem sita, V. 511, 34.
Menippus, dux Atheniensis, Periclis amicus, V. 191, 25; M. 991, 51.
Menippus, Car, rhetor, V. 1029, 39.
Menis, Ægyptiorum rex, M. 433, 10, *ibid.* 18.
Meniscus, tragœdus illustris, M. 426, 47.
Meniscus, pædotriba Atheniensis, M. 912, 31.
Menitis, porta Syracusis, V. 1157, 29.
Meno, operarum quidam et accusator Phidiæ, V. 202, 18, *ibid.* 39.
Meno, Atheniensis, Theanus sacerdotis pater, V. 242, 44.
Meno, Thessalus, sophista, interrogatur a Socrate, quid sit virtus, M. 110, 43.
Meno, dux equitatus Græcorum in bello Lamiaco, V. 457, 20; *cfr.* V. 898, 20. — *Alium quære p.* 331 *sub* Mneno.
Menœceus; Creontis filius, rex Thebarum, V. 345, 14.
Menœtius, pater Patrocli, V. 396, 12.
Μενώνεια, *cit.* M. 894, 24.
Mens; fanum ejus ponit Æmilius Scaurus, M. 391, 39.
Mensa, diis amicitiæ hospitiique patronis consecrata, M. 187, 47. Mensa cum tolleretur, cur semper aliquid super ea relinquerent Romani, M. 344, 48; *cfr.* M. 856, 1. Mensa terræ simulacrum, M. 858, 16. Mensa, unde dicta, M. 886, 21.
Menses, Sabini a Romanis acceperunt, V. 36, 3. Mensium ordinatio a Numa instituta, V. 85, 33 *sqq.* De mensibus Solonis institutum, V. 110, 18 *sqq.* Mensis Junoni sacer, M. 348, 17.
Mensore, Ægyptius mensis, M. 462, 25.
Mentha, M. 893, 4.
Mentor, dux Alexandri Magni, V. 696, 3.

Menyllus, præsidio Atheniensibus imposito ab Antipatro præfectus, amicus Phocionis, V. 899, 34; V. 900, 7, *ibid.* 42. Phocioni pecuniam offert, M. 226, 51.
Menyllus, *citatur*, M. 384, 1 (ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν).
Mercedinus (Mercedonius?), mensis intercalaris viginti et duorum dierum, a Numa post Februarium alternis annis insertus, V. 85, 47; *cfr.* V. 877, 41.
Mercurii, qui dicuntur, libri *citantur*, M. 459, 25.
Mercurium eodem in fano cum Gratiis collocabant veteres, M. 54, 19. Mercurius collocatus juxta Venerem, M. 164, 13. Existimant a Mercurio animas excipi, M. 365, 52; *cfr.* V. 396, 45. Ad eum pertinet præconum progenies, M. 1016, 47. Cur Mercurios seniores sine manibus et pedibus, rigente fascino fingant, M. 974, 32. Majus mensis ei sacer, M. 351, 39; V. 86, 29. Statuarum Mercurii mutilatio Athenis, V. 239, 45. Mercurii simulacrum Andocideum, V. 635, 16 *et* M. 1017, 44. Mercurius ad Ægei portas vocatus in Delphinio Athenis, V. 6, 23. Mercurius forensis, M. 795, 1; *cfr.* M. 1028, 41. Mercurii Charidotæ festum in Samo, M. 373, 44. Mercurius princeps (ἡγεμών), M. 949, 42. Mercurius terrestris (*cfr.* V. 396, 45) et cœlestis, Cereris ille, hic Proserpinæ contubernalis, M. 1154, 31. Ægyptii Mercurium grammaticæ et musicæ inventorem esse censent, M. 430, 37; Mercurium canem nominant, M. 434, 25. Secundum Ægyptiorum fabulas victor in ludo cum Luna, septuagesima parte cujusvis diei ablata, ex his omnibus dies quinque confecit et trecentis et sexaginta anni diebus adjecit, quæ Epagomenæ (adjectitiæ) vocabantur et ut natales deorum festæ agebantur, M. 434, 51 *sqq.* Isidis pater ex Rhea, M. 435, 17. Isidi galeam e bovis factam capite imponit, M. 438, 31. Ægyptii narrant alterum cubitorem breviorem fuisse Mercurio, M. 439, 48. Situs in luna circumagitur, M. 449, 38. Typhonis nervis exemptis utitur pro fidibus, M. 456, 34. Undevigesima die primi mensis diem Mercurio festum celebrantes mel et ficos edunt simul dicentes: Dulce est veritas, M. 462, 15. Primus deorum in Ægypto traditur invenisse litteras, M. 901, 15. Quaternio ei consecratus est, *ibid.* 20. Quarta mensis die natus fertur, *ibid. sqq.* Mercurius Latonæ oppositus, id est sermo oblivioni, Ps. 127, 17. Mercurius est ratio, Ps. 134, 48.
Mercurius, stella; annus ejus, M. 1088, 30. Stilbon quoque dicitur, M. 1084, 2; *cfr.* M. 522, 42 (eadem Mercurii, solis et Veneris conversio).
Mercurius, Ἑρμῆς, liber Eratosthenis, Fr. 42, 15.
Meriones; in templo Engyii in Sicilia hastæ et galeæ æneæ ostentantur, Merionis et Ulixæ, id est Ulyssis, inscriptione, V. 369, 12.
Merope, filia Erechthei, Dædali mater, V. 9, 39; tragœdiæ persona, M. 107, 25.
Meropes, Coi insulæ incolæ, debellantur ab Hercule, M. 374, 51. Herculis tempore Apollinis simulacrum in Delo fecisse feruntur, M. 1388, 46.
Merops, avis, M. 1194, 52.
Meryllus, *citatur*, M. 380, 29 (ἐν πρώτῳ Βοιωτιακῶν).
Mesites, Mithræ nomen, quod intermedium vel mediatorem interpretantur, M. 452, 11.
Μεσόκλαστος στίχος, Ps. 175, 19 *et* 28.
Mesogeium, statio apud Lesbum, M. 193, 24.
Mesopotamia, V. 660, 31; in Mesopotamiam Demetrii incursio, V. 1064, 37.
Mesoromasdes, M. 953, 34 (Oromasdes?).
Messala, consul cum Domitio, V. 772, 54.
Messala (M. Valerius Corvinus), dux militum in Cassii exercitu ad Philippos, V. 1195, 33, 53; in gratiam recipitur ab Augusto, V. 1202, 43. Dictum ad Augustum, V. 1202, 50. Citata, V. 1194, 48 (Cassii verba ad Messalam); V. 1196, 34; V. 1198, 10; V. 1198, 34.
Messalæ, gens Romana, prosapiam suam a Poplicola ducit, V. 131, 15.
Messana, Siciliæ urbs, V. 293, 48.
Messapii, populus Apuliæ, V. 466, 19; V. 468, 1; V. 949, 45.
Messenii; pugna in Taphro, quam Aristocrates prodit, M. 663, 44. Bellum contra Lacedæmonios, quibus Cimon auxilium fert, V. 584, 18, *ibid.* 44. Messene instauratur ab Epaminonda, V. 347, 5; *cfr.* V. 733, 36. In juramentum fœderis communis a Spartanis non admittuntur, V. 734, 49. Messene obsidetur a Demetrio, V. 1079, 32. Messeniorum reges quam ob rem brevius tempus obtinuerint regnum, quam Spartanorum, V. 51, 54 *sqq.* Lex Hecatomphoniorum, M. 189, 30.
Mestrius Florus, vir consularis, Plutarchi æqualis, V. 1279, 10 (*cfr.* Metrius Florus).
Metagenes, Xypetius, architectus, V. 191, 9.
Metagitnia sacrificia, ab Atheniensibus peraguntur in Diomea, M. 726, 7; V. 1025, 21.
Metagitnion, mensis, V. 124, 39; V. 165, 15 (Græcis inauspicatus), V. 646, 53.
Μετάληψις, quid, Ps. 109, 16.
Metanira, conserva Neæræ, a Demosthene dicitur Lysiæ fuisse amasia, M. 1019, 9.
Metaphoræ, Ps. 108, 51—109, 15.
Metapontum, urbs Lucaniæ, V. 222, 6; M. 287, 36; M. 485, 34; M. 704, 15 (Pythagoricorum interfectio).
Metella, filia C. Metelli, qui bellum in Sicilia gessit contra Carthaginienses, Vestæ mactatum producta, a dea in Lamusium defertur, et draconis ibi culti fit autistita, M. 380, 19.
Metella (Cæcilia), mater L. Luculli, V. 587, 9.
Metella (Cæcilia), Q. Cæcilii Metelli filia, Scauro primum, post Sullæ nubit, V. 743, 3 *sqq.*; V. 543, 43, *ibid.* 54 *sqq.*; V. 549, 23. Cinnæ et Carbonis vexationibus furtim se liberosque subducens in castra Sullæ in Græciam fugit, V. 556, 45. Sullæ parit gemellos Faustum et Faustam, V. 565, 44. Inter dies epularum, quas Sulla populo exhibet, morbo decedit, V. 566, 18.
Metelli Vita, a Plutarcho perscripta, *cfr.* Fr. 50, 29.
Metellus, Agrigentinus, Platonis in musica præceptor, M. 1389, 43.
Metellus quidam, Palladium Vestæ ædi flagranti eripiens oculis capitur, M. 381, 15.
Metellus (L. Cæcilius), Asdrubalem regem in Sicilia vincit, M. 375, 41. A C. Julio aruspice jubetur Vestæ immolare filiam suam, M. 588, 29.
Metellus (Q. Cæcilius Macedonicus), laude Corinthi captæ a Mummio privatur, V. 676, 1, *ibid.* 28. Inimicitiæ cum Scipione, M. 245, 3; *cfr.* M. 588, 29. A quatuor filiis consularibus effertur, M. 391, 11.
Apophthegmata, M. 244, 47 *sqq.* 2 (*cfr.* M. 613, 1); 3 (de Scipione; *cfr.* M. 588, 29 *sqq.*); V. 991, 11 (in Tib. Gracchum).
Metellus (Quintius) Balearicus, Metelli Macedonici filius, M. 391, 13.
Metellus (L.) Diadematus, Metelli Macedonici filius, M. 391, 14. De cognomine, V. 261, 24.
Metellus (M.), Metelli Macedonici filius, M. 391, 14.
Metellus (C.) Caprarius, Metelli Macedonici filius, M. 391, 15.
Metellus (Q. Cæcilius) Numidicus, consul bellum contra Jugurtham mandatum accipit, C. Marium legatum abducit, V. 487, 38. C. Marium in petendo tribunatu plebis adjuverat, V. 486, 1. Propter sententiam quandam a Mario in carcerem abduci jubetur, V. 486, 13. Inimi-

citiæ cum C. Mario, præcipue propter damnationem Turpilii, V. 488, 14 *sqq.* Bellum pæne confectum ægre fert, quod Mario tradere cogatur, V. 489, 23 *sqq.* Qua usus calliditate et impudentia Marius adjutus a Saturnino expulerit Metellum, qui repulsam in consulatu petendo acceperat, V. 503, 17, *ibid.* 29 *et* V. 503, 40 *usque ad* V. 504, 40. Exsul Rhodi philosophiæ vacat, V. 504, 39. Revocatur, V. 505, 14 *sqq.* Populum demereri noluit, V. 281, 34. Socer et amicus Sullæ, V. 542, 51. Avunculus L. Luculli, V. 587, 8. Pontifex maximus, V. 543, 44; *cfr.* V. 847, 17 (vita defunctus). Quæst. Rom. XXXVIII, cur Quinctius Metellus, cum esset factus summus pontifex, auspiciis uti post Sextilem mensem prohibuit? M. 337, 24 *sqq.*

Metellus (Q. Cæcilius) Pius, copias Sullæ in Africa conducit, V. 513, 17 *sqq.*; V. 561, 52; V. 651, 34 *sqq.* Bellum gerens adversus Sertorium tot cladibus afficitur, ut L. Manlius ex Narbonensi Gallia, Pompejus Roma auxilium ei ferre jubeantur, V. 685, 4; *cfr.* V. 748, 7; V. 742, 29 *sqq.* Belli gerendi modus, quo Sertorius Metellum eludit; obsessio Lagobritarum, V. 685, 9 *usque ad* V. 686, 16. Victus simul cum Pompejo ad Duriam, V. 689, 40. Sauciatus in Saguntinis campis, V. 690, 51. Supervenit pugnæ ad Sucronem amnem, V. 749, 16. In Galliam abit, V. 691, 21. Præmium proponit Sertorium occisuro, V. 691, 31. Ridiculus ejus fastus ob victoriam quandam partam, V. 691, 35 *sqq.* Castoris ædem statuis et tabulis exornat, V. 739, 16. Luxuria ejus, V. 747, 34. Senectutis causa reipublicæ administrandæ munere se abdicat, V. 419, 39.

Metellus (C.), in senatu Sullam de fine cædium interrogat, V. 563, 51.

Metellus (Q. Cæcilius) Creticus, necessarius Metelli Pii (V. 755, 43), ante Pompejum dux contra prædones in Cretam missus L. Octavium ducem a Pompejo successurum ei missum ignominiose dimittit et ipse rem perficit, V. 755, 41 *usque ad* 756, 18.

Metellus (Q. Cæcilius) Nepos, Catonis Minoris in tribunatu plebis collega (*cfr.* V. 916, 42; V. 917, 17), legem promulgat, ut Pompejus quamprimum cum exercitu in Italiam veniat, urbemque a Catilina in periculum conjectam servet; multam post contentionem victus a Catone in Asiam ad Pompejum abit, V. 920, 15 *usque ad* 922, 21; *cfr.* V. 1043, 6. Ciceronem infestat, V. 1040, 28 *sqq.* Ciceronis in eum dicta, V. 1042, 39; *cfr.* M. 248, 52; V. 1043, 1 *sqq.* 1 (in quærentem, quis est tuus pater? *cfr.* M. 249, 4); 2 (cum tribunatu plebis deserto ad Pompejum in Syriam navigarit ab eoque inconsultius redierit); 3 (cum Philagri præceptoris monimento corvum imposuerit; *cfr.* M. 249, 9).

Metellus (Q. Cæcilius) Celer, frater Metelli Nepotis; Cicero res extra urbem ei committit in Catilinaria conjuratione, V. 1036, 10. Clodiam, Clodii sororem, habet uxorem, V. 1044, 31. De cognomine Celeris, V. 27, 8; *cfr.* V. 261, 26.

Metellus (L.), quæstor, Cæsarem pecuniam ex ærario, ne sumat, prohibere conatur, V. 777, 47; V. 865, 4 *sqq.*; M. 251, 1 *sqq.*

Meteora, quid, M. 1088, 43 *sqq.*

Methon, de Orphei posteris, a quo Methona urbs nomen duxit, M. 361, 36.

Methona, Thraciæ urbs, M. 420, 46; M. 1035, 32; de Methonis nomine dicta, condita ab Eretriensibus, M. 361, 28.

Μέθυ, de voce, M. 787, 3.

Methydrium, Arcadiæ urbs, V. 962, 11.

Methyer, Isidis apud Ægyptios nomen, quod componitur ex plenitudine et causa, M. 457, 26.

Metilius, tribunus plebis, Fabii Maximi adversarius, V. 213, 30; V. 214, 18, *ibid.* 39.

Metiochus, unus de Periclis amicis; versus in eum, M. 991, 10.

Metius Fufetius, Albanorum rex, a Tullo Hostilio victore duobus pullis equinis alligatus discerpitur, M. 378, 19.

Meto, Agrigentinus, Empedoclis philosophi pater, M. 1069, 24.

Meto, Atheniensis, astrologus, simulato furore sub initio Siciliensis belli domum incendit et filium militiæ immunem impetrat, V. 239, 13 *sqq.*; *cfr.* V. 635, 33.

Meto, Tarentinus, ebrietatem simulans civibus dissuadet, ne fœdus faciant cum Pyrrho, V. 465, 46.

Metœcia, festum immigrationis, aliis Synœcia dictum, a Theseo in memoriam Atticæ unam in civitatem atque urbem redactæ institutum, sexto decimo die Hecatombæonis mensis celebratur, V. 12, 40.

Μετωνυμία, quid, P. 110, 17.

Metrius Florus, M. 729, 6; M. 827, 19 (*cfr.* Mestrius Florus).

Metrobius, scriba in Cratini Archilochis, V. 579, 10.

Metrobius, scenicus quidam, Sullæ amasius, V. 540, 6; V. 567, 4.

Metrocles, philosophus Cynicus, colloquitur cum Stilpone philosopho, M. 567, 21; M. 604, 7 (*cfr.* sub nomine Diogenis, M. 93, 45).

Metrodorus, scriptor historiæ, *cit.*, M. 845, 6 (Ἰωνικά).

Metrodorus, Chius (M. 1084, 6; M. 1036, 25), discipulus Epicuri, M. 1080, 5. De annis ejus ætatis, M. 512, 2. In Piræeum descendit Mithro Syro opitulaturus, M. 1378, 9; *cfr.* M. 1341, 48. Metrodorus et Timocrates Epicurei, fratres, libros adversus se invicem scriptos vulgarunt, Fr. 22, 8.

Citata, M. 1070, 51 (ἄτοπον εἶναι ἐν μεγάλῳ πεδίῳ ἕνα στάχυν γεννηθῆναι καὶ ἕνα κόσμον ἐν τῷ ἀπείρῳ, *cfr.* M. 1080, 6); M. 1077, 6; M. 1084, 6; *ibid.* 23, *ibid* 35; M. 1085, 12 (de solis natura), M. 1089, 16 (de lacteo circulo), M. 1090, 4 (de trajicientibus); *ibid.* 15 (de tonitrubus); *ibid.* 45 (de nubibus); M. 1091, 50 (de Iride); M. 1092, 18 (de ventis), *ibid.* 37 (de terra; *cfr.* M. 1094, 5); M. 1094, 43 (de mari); M. 1136, 25; M. 1329, 40 (multa scripsit ad ignominiam Homeri pertinentia); M. 1330, 39; M. 1331, 31; M. 1334, 46 (ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Σοφιστάς); M. 1335, 32; M. 1339, 5 (ἐν τοῖς περὶ Ποιητῶν); M. 1343, 10, *ibid.* 27 (litteræ ad fratrem); M. 1356, 10; M. 1366, 19 (ad Timarchum); M. 1376, 7 *sqq.*, *ibid.* 28, *ibid.* 31 (ad Timocratem); M. 1378, 34, *ibid.* 45 (ἐν τῷ περὶ Φιλοσοφίας); M. 168, 28 (de muliere pudica; *cfr.* M. 920, 32 *sqq.*; M. 940, 45); Fr. 17, 21 (sempiternum esse hoc universum, porro infinitum et immotum; de exstinctione et inflammatione solis).

Metrodorus, Scepsius, in amicitia erat Mithridatis regis, cui cum Tigranes nonnulla illius verba retulisset, occisus est, V. 604, 17 *sqq.*

Metrodorus, histrio apud Antonium imperatorem, V. 1101, 22.

Metroum, Athenis, M. 1027, 4.

Metrum Hexametrum, cur ita dictum et quo modo compositum, Ps. 105, 10 *sqq.*; cur Heroicum dictum, *ibid.* 18. De Metris, Ps. 173, 11 *sqq.*

Metus, deus; ædes ejus Spartæ, V. 964, 6, *ibid.* 14, *ibid.* 37. Metus et Terror, Martis filii, M. 933, 14.

Mezentius, Etruscorum dux; pugna contra Æneam, M. 340, 1 *sqq.* Pugna contra Ascanium, M. 348, 38.

Micca, Philodemi Elei filia, insolenter et crudeliter interfecta a Lucio, Aristotimi tyranni stipatore, M. 310, 16 *sqq.*

Micio, dux Macedonum et mercenariorum militum exscea-

sionem et incursionem in Atticam facit, victus a Phocione occiditur, V. 898, 1 *sqq*.
Micio, Atheniensis, Arati adversarius, V. 1247, 14.
Micipsa, rex, V. 997, 4.
Midæ fons cur antiquitus diceretur Marsyas fluvius Phrygiæ, Ps. 88, 3 *sqq*., *ibid*. 19.
Midas, Phrygiæ rex antiquus, cujus domicilium fuisse Gordium fertur, V. 804, 20. Bonam deam, quam Muliebrem dicunt Græci, matrem habuisse fertur, V. 848, 47. Omnia aurea esse vult, V. 125, 34. Silenum capit, M. 137, 39; M. 138, 5. Auream aram statuit Jovi Idæo consecratam, ubi Anchurus filius in terræ hiatum se dejecerat, M. 377, 26. Ob mœstitiam hausto tauri sanguine, ultro mortem sibi consciscit, V. 454, 21; *cfr*. M. 200, 21; Ps. 69, 39 *sqq*. Pede pulsat terram, ex qua exortus est aureus latex; sitienti vero Bacchus aquæ copiam præbet, quam Midæ fontem dicebant, postea Marsyam fluvium, Ps. 88, 3 *sqq*.
Midias, Atheniensis, oratoris pater ejusdem nominis, M. 1035, 43.
Midias, Anagyrasius, orator, M. 7, 30; M. 1029, 11; accusatur a Demosthene, V. 234, 33 (*cfr*. V. 1016, 17; M. 1035, 43).
Midias, Atheniensis, exsul apud Sullam, V. 550, 26.
Mieza, Macedoniæ urbs, V. 797, 2.
Milesia chlamys, V. 243, 14; M. 405, 28. Milesia domi, proverb., Ps. 164, 5.
Milesiaca, libri obsceni ab Aristide scripti, V. 673, 21, *ibid*. 27, *ibid*. 36.
Milesii, *vide* Miletus.
Miletia, una de Scedasi Leuctrensis filiabus, quarum historia narratur, M. 945, 12 *sqq*.
Miletus, Ioniæ urbs; Milesiorum contentio cum Cois de tripode aureo, V. 96, 3 *sqq*. Bellum adversus Naxios propter Neæram, M. 314, 3 *sqq*. Bellum contra Samios de Priena, V. 198, 19. Populi proceres trucidantur a Lysandro, V. 500, 5 *sqq*. Miletus expugnata ab Alexandro, V. 803, 39. Virgines animi incedit perturbatio et ad vitam suspendio finiendam furiosus agit impetus, M. 308, 3 *sqq*.; *cfr*. Fr. 8, 23. Milesii dejiciunt Thoantem et Damasenorem tyrannos; Plutis et Chiromacha sodalitates; Ἀσινάται, M. 367, 38. Milesii, unde sint orti, M. 1046, 32. Milesios obsidione liberant Eretrienses, M. 1049, 23.
Milichius, *vide* Jupiter.
Milo, Macedo, dux militum Persei regis, V. 314, 41, *ibid*. 48.
Milo (T. Annius), una cum Scipione et Hypsæo consulatum petit, V. 933, 12 *sqq*. Clodium de vi reum facit, V. 1047, 23. Clodium obtruncat, defenditur a Cicerone, verumtamen damnatur, V. 1048, 5 *sqq*.
Milo, socius Plutarchi nostri, M. 760; M. 761, 7.
Miltas, Thessalus vates, Academicus, Dioni expeditionem Siciliensem paranti socius adjungitur, V. 1153, 43; V. 1154, 32.
Miltiades, Atheniensis, Laciadès, Hegesipylam Olori Thraciæ regis filiam uxorem habet, V. 574, 5. In Chersoneso tyrannidem egit, M. 667, 51. Decretum, cujus vi Athenienses in prœlium eduxit Miltiades, M. 761, 37. Pugna ad Marathonem, V. 383, 16 *sqq*.; *cfr*. V. 135, 18; V. 422, 17; M. 375, 28. Pro victoria Marathonia coronam frondeam petit, V. 577, 18. Contra Themistoclem in concione navium parationem dissuadet, V. 135, 52. Damnatio et finis ejus, V. 574, 18; *cfr*. V. 400, 16 *sqq*.
Milto, pellex Cyri minoris, Aspasia ab eo dicta, V. 198, 11 *sqq*.
Mimallones, mulieres Macedonicæ, Bacchicis orgiis obnoxiæ, V. 793, 48.
Mimi, quorum alii ὑποθέσεις, alii παίγνια vocantur, M. 868, 35.
Mimnermus, V. 131, 23 (Solon adversus Mimnermum de vitæ longitudine). Citata, M. 540, 40 *sqq*. *et* 1140, 41. Mimnermus cecinit Cradiam nomum, M. 1386, 16.
Minæ pretium mutat Solon, ut cum ante septuaginta tres, nunc centum valeat drachmas, V. 103, 28.
Mindarus, Spartanorum dux classis (V. 246, 49), ad Cyzicum navali pugna ab Alcibiade victus ipse perit, V. 247, 28 *sqq*.
Minerva, Chalcioecus (*cfr*. M. 254, 8; M. 267, 28), Lacedæmone (narratio de compilatore, qui se ipsum prodiderit), M. 616, 39. — Optiletis, ita dicta a Lycurgo ob oculum sibi excussum, V. 54, 35 *sqq*.; *cfr*. M. 279, 22. — Ἀθηναίων μεδέουσα, tutelaris Athenarum dea, V. 139, 33 *sqq*.; *cfr*. V. 230, 40. — Poliuchis, M. 1046, 44. — Pæonia, Athenis, M. 1026, 53. — Minervæ Pronææ templum Delphis, M. 1006, 38. — Tritogeneia, de nomine, M. 466, 28. — Itonis, V. 477, 40, *ibid*. 42; *cfr*. M. 947, 11. — Ἐργάνη (*cfr*. M. 794, 53), Πολιάς, Βουλαία, M. 979, 35 *sqq*. Minervæ auxiliaris fanum Romæ, M. 379, 26.

Fabula de contentione cum Neptuno, deque olea, qua judicibus demonstrata vicerit; templum Neptuno et Minervæ commune Athenis; exempta secunda dies Boedromionis mensis, V. 145, 30 *sqq*.; *cfr*. M. 592, 49 *sqq*.; M. 904, 20, *ibid*. 24 *sqq*. Sacra Plynteria Athenis, V. 251, 19. Decima portio bonorum publicatorum Athenis Minervæ consecrata, M. 1016, 30. Minervæ aurea lucerna, V. 549, 37; *cfr*. M. 873, 14. Simulacrum a Phidia factum, V. 202, 21 *sqq*. (mundus illius simulacri, *ibid*.; *cfr*. M. 1009, 32; M. 1038, 23). Minervæ simulacro Phidias draconem addidit virgines custodiæ habere opus significans, M. 463, 50; *cfr*. M. 466, 18. Os Gorgonis in Minervæ statua, V. 139, 57. Trojanum Palladium, V. 166, 17. In somnis Periclem medicinam docet, V. 191, 40. Fistulam missam facit, M. 553, 12; *cfr*. V. 230, 40. Elaphebolia Hyampolide celebrata a Phocensibus, M. 302, 28. Templum Minervæ Lindi, V. 377, 22. Statua apud Ilienses cum inscriptionibus, V. 595, 6. Minervæ nomus, M. 1397, 21, *ibid*. 28. Templum Minervæ cum hieroglyphis, quod est Sai, M. 444, 52. Eadem ac Isis esse creditur, M. 433, 28.

Minerva Πολιάς; ligneum simulacrum ab indigenis Atticis ei positum, quod Athenienses hodieque servant, Fr. 20, 13. Statua Lindi posita a Danao, Fr. 20, 18 (in Callimachi versibus). Minerva Chalcioecus Spartæ, ita dicta ob æreum sacellum, Fr. 32, 33. Minerva tibia canentem laudat, Ps. 79, 5; Ps. 81, 12. Minervæ Chalcioeci in templo sunt consecrati Thrasydili lapides, Ps. 93, 5. Sacrarium in Ceraunio vel Athenæo monte apud Argos, conditum a Diomede, Ps. 95, 2. Minervæ pervigilium, Ps. 96, 20. Minerva Marti opposita, rationale irrationali, Ps. 127, 14. Minerva Herculi multis locis submisit calida lavacra, Ps. 146, 41. Minervæ felem, proverb., Ps. 167, 25 *sqq*.
Minoa, oppidum Siciliæ in ditione Carthaginiensium, V. 1155, 42.
Minoa, insula prope promontorium Megarense ejusdem nominis, V. 629, 29; V. 676, 12.
Minos, rex Cretæ, propter Androgeon dolo peremptum bellum facit Atticæ incolis, dum dii sterilitate et morbis regionem fœdant; Apolline præcipiente Minoem placant et fœdus faciunt, ut tributum nono quoque anno mittant septenos impuberes adolescentes totidemque virgines, V. 7, 5 *sqq*.; *cfr*. M. 568, 24 (plura hac de re sub voce Thesei). Clidemo auctore, Minos tempestate et persecutione Dædali in Siciliam ejectus vitæ ibi finem facit, V. 9, 30 *sqq*. Male audiebat apud Athenienses et

in theatris proscindebatur, V. 7, 47 *sqq.* Minos apud inferos, V. 418, 18 *et* M. 145, 17. Comparatur Zaleuco, Zoroastri, Numæ, Lycurgo, V. 74, 18. Minois filii olim Cyclades insulas inhabitabant, M. 728, 32. Minoes duo, V. 10, 35. Jovis filius justitiæ artem a patre didicit, M. 663, 27. Ps. 101, 38. Ps. 152, 27.

Minotaurus, in Creta; vulgaris et maxime tragica fama de isto deque pueris in Cretam deportatis refertur, V. 7, 16 *sqq.* Sequuntur, Philochoro auctore, Cretensium narrationes his de rebus Aristotelisque arbitrium, V. 7, 15 *sqq.* Minotauri unde orti, M. 1212, 43.

Minturnæ, Latii oppidum, V. 509, 8; V. 510, 10.

Minutius (M.) vel Minucius, unus quæstorum, qui lege quæstoria a Poplicola lata, primi sunt creati, V. 123, 28.

Minutius (C.), alius Poplicolæ æqualis, V. 117, 20.

Minutius (L.) Rufus, magister equitum dictus a Fabio Maximo, V. 210, 13. Importune pugnam poscit, V. 211, 34 *sqq.* Absente Fabio parvum successum aufert, V. 214, 1 *sqq.* Metilio referente imperium ejus dictatori æquatur, V. 214, 50 *sqq.* Exercitum cum Fabio dividit, V. 215, 28 *sqq.* Insidiis ab Hannibale structis circumventus summum in periculum adducitur, V. 215, 45 *sqq.* A Fabio periculo eximitur, V. 216, 24 *sqq.*; *cfr.* M. 236, 10 *sqq.* Post prœlium omni cum exercitu ad Fabium redit, patrem eum salutat ejusque se imperio submittit, V. 217, 3 *sqq.*

Minutius, dictator propter soricis occentum abdicare coactus, V. 358, 31.

Minutius (Sp.), pontifex maximus; dictum ejus, M. 107, 14 (μὴ χρῆσθαι λόγοις ἀσεμνοτέροις τοῦ βίου).

Minutius Thermus, Catonis Minoris in tribunatu plebis consul, V. 920, 54; V. 921, 10, *ibid.* 25.

Minyæ et Leleges, Trallianos urbe regioneque pellunt et invicem pelluntur, M. 372, 7.

Minyas, Orchomeni filius, pater Leucippæ, Arsinoæ et Alcathoæ, M. 369, 28.

Miraculis (de) disputatio, V. 157, 41 *et* V. 277, 38.

Miscere, de voce, M. 886, 19.

Miseni promontorium in Campania, V. 506, 44; V. 1109, 22.

Misericordia, quid, Ps. 137, 31.

Mithras, deus medius patatur inter Oromazem et Arimanium, Mesites hac de causa nuncupatus, M. 452, 10. Sacra ejus a piratis in Olympo instituta, V. 752, 47; V. 814, 1; V. 1207, 39. Mithras e petra procreat Diorphum, Ps. 98, 42 *sqq.*

Mithras (Mithrus?), Syrus, cui opem laturus Metrodorus philosophus in Piræeum descendit, M. 1341, 48; *cfr.* M. 1378, 10.

Mithridates, Persa quidam Cyrum minorem primus vulnerat, V. 1211, 25. Muneribus afficitur, quod equi stratum Cyri inventum retulerit, V. 1213, 18. Cum inter convivium verum se Cyri percussorem esse affirmaverit, rex se redargui indignatus eum inter scaphas necari jubet, quod crudelissimum supplicii genus describitur, V. 1213, 14 *usque ad* 1214, 50.

Mithridates, Persa ad Granicum occisus, M. 401, 21.

Mithridates, Ariobarzanis filius, educatus cum Demetrio Poliorceta, certior factus ab hoc de sinistro Antigoni consilio, fuga in Cappadociam abit et mox regnum Ponticum condit, V. 1063, 3 *sqq.*; *cfr.* M. 218, 44.

Mithridates Magnus vel Eupator, Ponti rex, a Marii verbis importunatus ad bellum excitatur, V. 505, 31 *sqq.* Interfectio centum quinquaginta millium Romanorum, V. 558, 40. Mithridates, quum Sulla ad bellum proficiscitur, Pergami degit (Galatarum præstantissimos sexaginta Pergamum evocatos perimit, M. 319, 44 *sqq.*), et imperia et tyrannides inter amicos dividit, Asia Bithynia et Cappadocia regibus adempta; filiorum alter Pontum et Bosporum tenet, Ariarathes Thraciam et Macedoniam magno subigit exercitu, Archelaus ducum maximus totum fere mare obtinet et Græciæ populos ad defectionem pertrahit, V. 547, 18 *sqq.* Archelaus et Taxiles duces ejus a Sulla apud Chæroneam profligantur, V. 551, 26 *usque ad* V. 555, 22. Iterum Archelaus et Dorylaus apud Orchomenum magnum amittunt exercitum et castra, V. 555, 29 *usque ad* V. 556, 40. Colloquium Archelai cum Sulla de pacis conditionibus, V. 556, 52 *sqq.* Dardani in Troade Mithridates cum Sulla convenit et pacem componit iis conditionibus, quæ cum Archelao convenerant; inde in Pontum navigat, V. 558, 16 *sqq.*; *cfr.* V. 590, 19; V. 692, 44.

Post pacem cum Sulla factam denuo bellum parans copias bene instructas cum apparatu utili congerit; deinde in Bithyniam invasionem facit, V. 592, 18 *sqq.*; *cfr.* V. 453, 13 *sqq.* Legatos mittit ad Sertorium; fœdus inter eos ictum, V. 692, 26 *usque ad* V. 693, 27. Pitanæ obsidetur a Fimbria, cui cum Lucullus recusarit classis auxilium, Mithridates elabitur, V. 589, 19 *sqq.* Classis ejus clades apud Lectum et Tenedum, V. 589, 52 *sqq.* Cottam vincit et Chalcedone includit, V. 592, 45 *sqq.* In Phrygia primum apud Otryas cum Lucullo convenit, inde noctu castris motis Cyzicum contendit et hanc urbem in obsidione habet; Lucullo vero insequente et commeatum ei succidente, in necessariorum venit difficultatem; itaque occasione data equos cum jumentis et peditum, qui nullo erant usui, in Bithyniam emittit, quos Lucullus apud Rhyndacum flumen assecutus ingentem edit stragem; Mithridates fugere conatus Aristonicum classis præfectum in mare Græcum ire jubet, quem Lucullus in suam potestatem redigit; ibi jam ipse Mithridates mari aufugit, terrestres ejus copias Lucullus ad Granicum flumen adortus concidit, V. 593, 15 *usque ad* V. 595, 49. Aliam ejus classem sub Isidoro et Mario ducibus apud Neas insulam Lucullus capit, V. 596, 5 *sqq.* Classem, qua ipse in Pontum festinat, tempestas disjicit et submergit, ipse piratico myoparone conscenso præter omnium spem Heracleam Ponticam salvus evadit, V. 596, 33 *sqq.* Æstate proxima Lucullum ad Lycum amnem ad pugnam provocat et equestri prœlio superior discedit; exinde ad Cabira castris oppositis aliquandiu prœlio abstinent, V. 598, 4 *sqq.* Compluribus prœliis duces nonnulli Mithridatis magna cum cæde opprimuntur; itaque inde discedere ratus, militibus tumultuantibus et duces nonnullos interficientibus, castris excidit et parum abest, quin in fuga expetatur a Romanis insequentibus, V. 599, 37 *sqq.* Hoc tempore Bacchidem eunuchum Pharnaciam mittit, ut sorores regias et uxores ad mortem adigat, V. 600, 40 *sqq.* Ipse ad Tigranem aufugit, V. 601, 23. Post Appii demum legationem in regiam vocatur, ubi cum Tigrane mutuas componit suspiciones, quod inter alios Metrodoro Scepsio et Amphicrati rhetori morti fuit, V. 604, 9 *sqq.* Secretæ ejus litteræ, V. 604, 33. Tigranem frustra a pugna dehortatur, V. 607, 47. Post pugnam ad Tigranocerta Tigranem convenit, V. 610, 4 *sqq.* Turpiter in pugna ad Artaxata fugit, V. 613, 16. Dum milites Luculli militiam detrectant, regnum recuperat et Fabio superato Sornatium et Triarium petit, V. 615, 26 *sqq.* Triarium, Luculli legatum, superat et castra ejus capit, V. 615, 33 *sqq.*

Bellum contra Pompejum; victus ad Euphratem, primum ad castellum Sinora et hospitio a Tigrane recusato per Colchidem fugit, V. 758, 7 *usque ad* 759, 17. Litteræ secretæ ejus de veneficiis et aliis rebus reperiuntur

a Pompejo, V. 761, 512 *sqq.* In Bosporo copias colligit, V. 762, 20. Cum jam bellum resuscitaturus ac per Pannonios et Scythas Italiam versus profecturus crederetur, (V. 764, 2 *sqq.*), mota a Pharnace filio seditione, sua ipsius manu mortem oppetit, V. 764, 24; *cfr.* V. 624, 2. Rei medicæ studuit; adulatores ejus, M. 69, 49 *sqq.* Sarmatica et Bastarnica ejus bella, M. 398, 32. Bibacitas ejus, cognomentum Dionysii; fulmen infantis cunas, rursum adolescentis sagittas incendit, M. 755, 25.

Mithridates, Parthus, Monæsis consobrinus, Antonium in reditu de periculis monet, V. 1118, 16; V. 1119, 8.

Mithridates, rex Commagenæ, Antonio contra Cæsarem belligeranti subditus, V. 1126, 5.

Mithridates, Ponticus, apud Nymphidium in calvitiem rugasque Galbæ ludit, V. 1261, 28; Galbæ jussu interficitur, V. 1262, 21.

Mithrobarzanes, primus amicorum Tigrani regi de L. Luculli adventu indicere ausus et contra Romanos missus facto prœlio occidit, V. 606, 52 *sqq.*

Mithropaustes, Persa, regis consanguineus, V. 151, 33.

Mitius, Argivus, cujus statua ærea in percussorem incidit, M. 669, 34.

Mitylenæi, Pittaco tyrannidem offerunt, V. 102, 30. Bellum contra Athenienses de Sigeo, M. 1045, 22. Liberantur a Pompejo Theophanis in gratiam, V. 764, 52. Ob Manium interfectum expuguantur a Lucullo, V. 590, 26 *sqq.*

Mixolydius tonus, M. 1389, 19 *sqq.*; M. 1394, 32 (additus a Terpandro); M. 1397, 2.

Μιξαργαγέτας, Castor apud Argivos appellatur, M. 365, 42.

Mnamias, dux Thebanorum adversus Persas in Tempe missorum, M. 1053, 34.

Mnaseas, Ciliensis, Zenonis philosophi pater, *citatur*, M. 447, 24.

Mnasigito, *citatur*, M. 364, 31.

Mnasitheus, unus de sociis Arati Nicoclem subvertentis, V. 1227, 38, 48.

Mnemosyne, mater Musarum, M. 11, 5; apud Apollinem versatur, M. 480, 42; Fr. 12, 12; Fr. 15, 3.

Mneno, solus e ducibus Græcorum, qui cum Cyro minore erant, morti eximitur, V. 1216, 3. *Lege* Meno.

Mnesalces, Armenius, filias suas ab Araxe rege mactatas ulciscens regis filias necat et in Scythiam transfretat, Ps. 98, 18 *sqq.*

Mnesarchus, Samius, Pythagoræ philosophi pater, M. 1067, 45.

Mnesareta, *vel* Phryne; aurea ejus statua Delphis, quam amasiæ suæ Praxiteles donum dedit, M. 489, 16, *ibid.* 21, *ibid.* 48; *cfr.* Phryne.

Mnesicles architectus, Propylæa exstruxit, V. 191, 32.

Mnesiphilus, Phrearrhius, philosophus neque rhetoricam neque physicam professus, sed qui sapientiæ sectam quandam a Solone propagasse putatur, Themistoclis fuit magister, V. 134, 26; *cfr.* M. 183, 9; M. 971, 38. Persona colloquii Septem Sapientum, M. 173 *sqq.* Colloquitur cum Themistocle, M. 1059, 25 (ex Herodoto).

Mnesiptolema, Themistoclis filia, Archeptoli fratri nupta, V. 152, 7, *ibid.* 23; V. 153, 25.

Mnesitheus, medicus, *cit.*, M. 1124, 9.

Mnestra, mulier quædam a Cimone Atheniensi culta, V. 575, 6.

Mnevis, bos niger Osiridi sacer, qui Heliopoli nutritur et proxime secundum Apin colitur, cujus pater est nonnullorum sententia, M. 445, 26.

Moderatus, Pythagoricus, *cit.*, M. 886, 37.

Modestus, communicata cum Sosicle opera versus compingit, M. 749, 14.

Modorum verbi variatio apud Homerum, Ps. 116, 31 *sqq.*

Mœragenes, Atheniensis, dialogi persona, M. 816, 2.

Mœrocles, orator Atheniensis, V. 1017, 19; tradi sibi postulatur ab Alexandro, V. 1022, 32.

Molæ, quid, M. 173, 8.

Molionidæ, quorum corpora in unum coaluisse existimatum est, M. 580, 5; *cfr.* M. 1325, 37; ab Hercule apud Cleonas occiduntur, M. 489, 3.

Mollis versus, Ps. 173, 33; qualis, Ps. 174, 13.

Molon, Apollonii Rhodii rhetoris pater, V. 845, 9; *cfr.* V. 1029, 41.

Molossi, Æacida ejecto Neoptolemi liberos in regnum reducunt, V. 457, 26; V. 17, 20; V. 148, 9, *ibid.* 20. Series regum Molossorum, V. 457, 1 *sqq.*

Molossis terra, in Epiro, M. 366, 18.

Molossus, dux Atheniensis contra Philippum in Eubœa, re infeliciter gesta vivus in hostium manus pervenit, V. 892, 9.

Molpadia, Amazon, V. 15, 7.

Molpagoras, Ion, M. 174, 48.

Molpus, tibicen, falsum testimonium contra Tenem dicit, M. 366, 43.

Molus, amnis, præter Chæroneam fluens, V. 553, 11; V. 555, 11.

Molus, Merionis pater; simulacrum ejus, quod Cretenses in sacrificio quodam ostendunt, M. 508, 39.

Molycria, Ætoliæ urbs, M. 192, 46.

Momorus, et Atepomarus, principes Galliæ Celticæ a Seseroneo regno dejecti Lugdunum urbem condunt, Ps. 85, 4 *sqq.*

Monæses, Parthus nobilis et potens, confugit ad Antonium imperatorem, qui tres ei urbes dono dat; mox moritur, V. 1112, 23.

Moneta Juno; ædes ejus Romæ, V. 35, 35; V. 177, 38.

Monime, Milesia, Mithridatis regis uxor, ab eo ad mortem adigitur, V. 600, 44 *sqq.*; *cfr.* V. 762, 7.

Monophagi; Quæst. Græca, qui sunt, qui in Ægina Monophagi dicuntur? M. 371, 28.

Monoschemus, figura versus, Ps. 174, 39; qualis sit, Ps. 175, 1 *sqq.*

Mons sacer, V. 258, 10. De Fluviorum et Montium nominibus, Ps. 80, 4 *sqq.*

Monstra, ut nascantur, M. 1106, 40 *sqq.*

Mopsi oraculum in Cilicia; narratur de præfecto quodam, qui oraculo illuserit, M. 528, 5 *sqq.*

Mora, nomen cohortis apud Lacedæmonios; de numero moræ, V. 342, 29.

Moralis philosophia, quid Stoicis, M. 1065, 21, *ibid.* 23. Moralis scientia, philosophiæ pars, Ps. 124, 43.

Morbus sacer, M. 923, 12.

Moriam, id est, ficum sacram exscindi ab Atheniensibus prohibitum, M. 857, 17.

Moriseni, Ps. 77, 50 (*vide versionem*).

Μωρότερος Διονύσου, proverb, Ps. 166, 54 *sqq.*

Mors colitur Spartæ, V. 964, 15; δάνος dicitur Macedonibus, M. 26, 27. Mors et somnus ad animamne an ad corpus pertineant, M. 1112, 15. Mortis quæ sint causæ, M. 1111, 37 *sqq.* De optimo mortis genere Cæsaris dictum, M. 251, 36. De vocabulis mortis notionem exprimentibus, Fr. 9, 6, 23, 30, 32 *sqq.*

Mortuis maledicere vetat Solonis lex, V. 107, 19. Cur, quos peregre mortuos falso fama nuntiavit, reversos non per fores admittant, sed ipsi conscenso tecto in domum se demittant, M. 326, 33. Mortuorum supplicia apud inferos, M. 684, 54 *sqq.* Mortuorum animæ in Britanniam insulam transfretari feruntur, Fr. 20, 41 *sqq.*

Morychi Bacchi, proverb., Ps. 166, 54 *sqq.* Morychus cur dicatur Bacchus, Ps. 167, 3 *sqq.*

Μωρύξαι, quid, Ps. 167, 5.
Moschici montes, pars Caucasi, V. 760, 9.
Moschio, medicus, M. 799, 13; persona dialogi de tuenda sanitate, M. 146 *sqq.*
Motu (de) placita philosophorum, M. 1077, 37. Motuum sex circumstantiæ, M. 1094, 16. Varia de motu, M. 1314, 1 *sqq.* De motibus terræ, Ps. 128, 35-51. Homerus quid de terræ motibus et de deliquiis senserit, Ps. 128, 45, *ibid.* 51—129, 32.
Mucia uxor Pompeji nuntium ab eo remissum accipit, quod per ejus absentiam intemperantius vixerit, V. 765, 16.
Mucianus, exercitus præfectus in Syria, Othoni adstipulatur, V. 1272, 51.
Mucius Scævola, Porsenam interficere suscipit; manum igni imponit; dictum ad Porsenam, V. 126, 39 *sqq.*; *cfr.* M. 376, 17; M. 390, 25. De cognomine Scævolæ et alio de nomine ejus Postumi, V. 127, 1 *sqq.*
Mucius (Q.) Scævola, socer Marii junioris, V. 507, 54; V. 508, 5.
Mucius, cliens quidam Tib. Gracchi, ab hoc in M. Octavii locum tribunus plebis suffectus, V. 990, 27.
Mucius (P.) Scævola, jurisconsultus, consul, primæ legis agrariæ a Tib. Graccho latæ assensor, V. 987, 47; V. 993, 26. Morbo pediculari exstinctus fertur, V. 567, 21.
Mucius (Q.) Scævola, jurisconsultus, senatus princeps, Ciceronis patronus, V. 1028, 38.
Mugilis piscis astutia, M. 1195, 35. Mugil jejunat, proverb., Ps. 164, 30.
Mulierum in honorem quæ sint constituta apud Romanos, V. 35, 24 *sqq.* Lycurgi leges de mulieribus, V. 56, 39 *sqq.*; V. 66, 30; V. 91, 47. Solonis leges de mulieribus, V. 107, 43. Varia, V. 159, 5; V. 197, 32 *sqq.*; V. 479, 6. Germanorum mulieres sacræ, V. 855, 27. Cur cognatos osculo salutarent mulieres Romanæ, M. 327, 15. Eædem cur antiquitus neque molerent, neque coquerent, M. 351, 21. Mulier sæpius concumbens cur non concipiat, M. 1106, 49 *sqq.* Plutarchi ex libro, quod mulieres etiam erudiendæ sint, Fr. 41, 37. *Vide etiam* Feminæ.
Mullus, piscis, M. 1204, 1 (leporem marinum interficit, Junoni Argivæ sacer).
Mulus Athenienſium decreto publice nutritus, M. 1187, 14. Mulus Thaletis, M. 1188, 32. De mulo Lydo suam in flumine imaginem contemplante fabula, M. 178, 10. Mulæ cur steriles, M. 1108, 20 *sqq.*; *cfr.* M. 1177, 35.
Mummius (L.) Achaicus, Corinthum cepit et delevit, V. 484, 37 (*cfr.* V. 440, 25; V. 676, 1; M. 898, 42). Scipionis collega in dedicatione Herculei fani non adhibetur, M. 996, 25. Versu quodam Homerico a puero exarato ad misericordiam movetur, M. 898, 42 *sqq.*
Mummius (C.), Sullæ legatus, V. 546, 20.
Mummius, Crassi legatus, victus a Spartaco, V. 654, 54 *sqq.*
Munatius Plancus, defenditur a Cicerone, absolutus Ciceronis socium Sabinum accusat, V. 1041, 49. Ambitus accusatus et damnatus, V. 934, 5. Cum Antonio in Gallia se conjungit, V. 1102, 1. Catonem minorem sequitur in Macedoniam, V. 910, 16 *sqq.* (*cfr.* V. 919, 21; V. 922, 48, 53; V. 936, 6). Ex rebus in Cypro gestis Catoni offensus postmodo, Marcia intercedente, ei reconciliatur, V. 926, 47 *sqq. usque ad* V. 927, 37. Edidit librum de Catone, V. 927, 2.
Munda, Hispaniæ urbs, V. 875, 41.
Mundus, fossæ nomen Romæ circum Comitium ductæ, V. 27, 22.
Mundus, quid sit theologis, M. 474, 40. Mundi conflagratio, M. 506, 30, *ibid.* 38. De pluribus vel infinitis mundis, M. 515, 8 *sqq.* De mundi unitate Aristotelis argumenta, M. 516, 7 *sqq.* Mundorum varii motus, M. 517, 1 *sqq.* Mundi quinque cur, M. 519, 4. Placita philosophorum: quomodo coaluerit mundus, M. 1069, 50 *sqq.*; an unicus sit, M. 1070, 33 *sqq.* Ad dei nos deduxit cognitionem, M. 1071, 39. Non a deo conditus, M. 1073, 25. De mundo, quid sit, M. 1080, 1 *sqq.* De figura mundi, M. 1080, 17 *sqq.* An expers interitus sit mundus, *ibid.* 35 *sqq.* Unde alatur mundus, *ibid.* 46 *sqq.* A quo elemento mundi opificium sit orsus deus, M. 1081, 7 *sqq.* De ordine mundi, M. 1081, 31 *sqq.* De inclinatione mundi, M. 1082, 3 *sqq.* De eo, quod est extra mundum, an id vacuum sit, M. 1082, 14 *sqq.* De partibus mundi, *ibid.* 24. Mundus a deo factus, M. 1240, 44 *et* M. 1241, 8. Ante mundum creatum quid fuerit, M. 1241, 14. Mundus orbicularis, Ps. 125, 19. Mundum finitum et unum esse quomodo ostendat Homerus, Ps. 127, 22 *sqq.*
Munitus, Demophontis ex Laodicea filius, Trojæ educatus ab Æthra, V. 18, 39.
Munychia, arx Atheniensis, V. 899, 16. Epimenidis de ea dictum, V. 101, 12 *sqq.*
Munychion, mensis Atheniensis, V. 527, 14; V. 905, 7; M. 428, 17.
Muræna, Crassi, humanam vocem intelligens, M. 1194, 24. A muræna polypus sibi metuit, M. 1198, 3.
Murcus, miles, percussor Pisonis a Galba imperatore adoptati, V. 1269, 46.
Murena (L. Licinius), Sullæ legatus, V. 553, 3, *ibid.* 33 *et* 50; V. 554, 45. Luculli legatus Amisum urbem obsidet, V. 598, 6. Precibus a Sulla impetrat Tyrannionem grammaticum, quem libertate donat, V. 602, 16 *sqq.* Tigranem ad Taurum recedentem adortus majorem exercitus partem concidit et capit, V. 607, 21 *sqq.*; V. 608, 39.
Murena (L. Licinius), consul designatus cum Silano (*cfr.* V. 1035, 33), accusatur largitionis a Catone, defensus a Cicerone absolvitur, V. 917, 23 *sqq.*; *cfr.* V. 1048, 20; V. 1058, 11; M. 109, 18. Catonem contra Cæsaris et Metelli factionem defendit, V. 921, 34 *sqq.*
Mures, chrysitidem vorant, M. 636, 45. Magi Persarum, Arabes et Æthiopes eos aversantur, M. 649, 40. Mus araneus; fabula de eo et veneratio ab Ægyptiis ei habita, M. 814, 23. Mures in Ægypto e terra nascuntur, M. 772, 15; cur in navibus salem vehentibus copiosi, M. 834, 17. Muribus cantharis, proverb., Ps. 170, 6.
Murus longus Athenis, V. 191, 12. Murus ab Argis ad mare deductus, V. 237, 34. Murorum urbis Romæ designatio; muri sacri, V. 27, 23 *sqq.* Muri cur omnes sacri, portæ non item, Quæst. Rom., M. 334, 16 *sqq.* De muro ligneo oraculum, M. 1010, 8. Murus Chelidonius, Ps. 92, 19.
Mus, *vide* Mures.
Musæ; Spartanorum rex ils ante prœlium rem sacram faciebat, V. 63, 31 *sqq.* Prata iis consecrata, ubi Numa cum iis communicare solebat, V. 81, 41 *sqq.* Musæ Ardalides, M. 178, 4. Communis earum et Herculis ara Romæ, M. 343, 36. Delubrum in templo Delphis, M. 490, 49. Musæ ita dicuntur quasi ὁμοῦ οὖσαι, M. 582, 52. Quæstio de numero Musarum, alia; M. 908, 1 *sqq.* Μνείας vocari dicunt, M. 908, 14. Festum quinquennale Thespiensium, M. 914, 40; M. 1259, 35. Musarum fructus, V. 256, 7. Musarum mater Mnemosyne, M. 11, 5. Musarum templum ad Heliconem montem, Fr. 28, 3. Musarum delubra antiquitus in locis solitariis consecrata, Fr. 40, 22. Musarum sedes Helicon mons, Ps. 82, 3. Musarum cum Geniis chori, Ps. 101, 12.
Musæus, *citatur*, V. 509, 2.
Muscæ ala currum tegens, M. 1325, 54.

Musco et alga purpuræ vescuntur, M. 1199, 49.
Muscosus fons Romæ, M. 396, 46.
Musea Athenis, M. 899, 31; *cfr.* V. 1080, 25. Museum Chæroneæ, V. 553, 26. Musea antiquorum ab urbibus remota, M. 631, 16.
Musica : quinque symphoniæ, ἐπίτριτος, ἡμίολος, διπλάσιος, τριπλάσιος, τετραπλάσιος; memoratur quoque, quam harmonici addunt, διὰ πασῶν καὶ διὰ τεσσάρων appellantes; quinque intervalla, δίεσις, ἡμιτόνιον, τόνος, τριημιτόνιον, δίτονον, M. 475, 22 *sqq.*; M. 522, 42; M. 537, 30; M. 798, 5 *sqq.* Quæstiones VII, VIII, IX (deperditæ) libri IX Quæst. Convival., M. 904, 33 *sqq.*; M. 1248, 54; M. 1258, 47 *sqq.* Musica certamina, V. 191, 27. Musicam bellicis exercitiis adjunxit Lycurgus, M. 294, 26; cur in studia induxerit Pythagoras, M. 536, 1 *sqq.*; nil magis depravavit quam saltatio, M. 914, 22; a Chirone edoctus Achilles, M. 1400, 40. Musica instrumenta in manus simulacrorum deorum cur ponerentur ab antiquis, M. 1260, 19 *sqq.* *Vide etiam* disputationem de Musica, M. 1382, 38 *sqq.* Musicam maxime coluit Pythagoras, Ps. 142, 14; *cfr.* Ps. 143, 44. Laudibus eam prosequitur Homerus, Ps. 143, 44 *sqq.* Musica est excisa, proverb., unde exstiterit, Ps. 166, 45 *sqq.*
Musonii dicta, M. 550, 3 (δεῖν ἀεὶ θεραπευομένους βιοῦν τοὺς σώζεσθαι μέλλοντας); M. 1012, 5 (ad Rutilium).
Mustela, M. 1192, 12; M. 1201, 34 (erga prolem amor).
Muth, vocant Ægyptii Isidem nomenque interpretantur matrem, M. 457, 26.
Mathias, Siculus (?), M. 383, 53.
Mutilatis (de) in bello Pisistrati lex, V. 115, 12.
Mutilus, Lucanus, M. 395, 29.
Mutina, citerioris Galliæ urbs, V. 747, 34.
Mycale, mons Ioniæ; quo die vicerint Græci ad Mycalen, V. 165, 2; V. 183, 27; M. 373, 47.
Μυκᾶσθαι, onomatopocticon, Ps. 108, 5.
Mycenæ, urbs Argolidis, V. 683, 22; V. 1240, 9; condita a Gorgonophono, cur ita sit nominata, Ps. 94, 33; *cfr.* *ibid.* 24 *sqq.*
Mycenæ, mons Argolidis, cur ita nominatus, cum Argium antea diceretur, Ps. 94, 14 *sqq.*; *cfr.* Ps. 93, 47.
Myconius vicinus, proverb., Ps. 165, 29.
Myconus, de Cycladibus una, M. 746, 7; Ps. 165, 31.
Myenus, Telestoris et Alphesibœæ filius, adulterii insimulatus a noverca, patris minas præveniens se præcipitem dat, Ps. 86, 38 *sqq.*
Myenus, mons Ætoliæ, a Myeno dictus, Alphius antea vocatus, Ps. 86, 38 *sqq.*, *ibid.* 41 *et* 46.
Mygdon, pater Sagaris, Ps. 89, 24.
Mygdonia, pars Mesopotamiæ, V. 613, 47.
Mylæ, Siciliæ oppidum, V. 304, 27.
Mylasia, Cariæ urbs, V. 895, 3.
Myndan (*al.* Modon), lapis, nascitur in Tigride flumine, quem si habeat quis, non possunt ei feræ bestiæ officere, Ps. 99, 26.
Myopes muscæ, Fr. 12, 25.
Myops, herba, nascitur in Calydone monte, quam qui in aquam jecerit, visum amittit, Ps. 97, 49 *sqq.*
Myra, Lyciæ urbs, M. 1194, 43.
Myricæ usus in vitris parandis, M. 800, 6.
Myrinæi, messem auream Delphis dedicant, M. 490, 22.
Myrionymos, feminea naturæ pars vocatur et formalis, M. 455, 45.
Myrmecides et Callicrates, dicuntur fabricati esse currus, qui muscæ ala tegerentur, M. 1325, 54.
Myro, filia Aristotimi, Eleorum tyranni, M. 313, 11.
Myron, Phlyensis, quo accusante Megaclis asseclæ damnati et expulsi sunt, V. 100, 41.
Myron, tyrannus Sicyoniorum, M. 669, 6.
Myron, militum dux in Mithridatis exercitu, V. 599, 44.
Myron, exemplum edit reminiscentiæ rerum ante vitam cognitarum, Fr. 12, 20.
Myronides, dux Atheniensis, V. 193, 27; V. 198, 7 (in Eupolidis Demis); V. 227, 36; V. 395, 28 (in Platæensi pugna). Victoria apud Œnophyta, M. 423, 1; *cfr.* apophthegma, M. 222, 50.
Myrrham Ægyptii meridie soli adolent, M. 455, 25; M. 468, 14; Bal eam vocant, M. 468, 30.
Myrrha, *vide* Smyrna.
Myrrhina, scortum apud Hyperidem oratorem, M. 1035, 4.
Myrsilus, Lesbius, historiographus, Pittaci amicus, M. 178, 2; *citatur*, V. 1225, 46; M. 1205, 4.
Myrtila, vates Delphica, in lebetem aquæ calidæ conjicitur a Thebanis, Ps. 164, 38.
Myrtilus, Pyrrhi regis pocillator, V. 459, 43 *sqq.*
Myrtis, Anthedonia poetria, *cit.*, M. 370, 32.
Myrto, Menœtii filii filia, soror Patrocli, Herculis uxor, V. 396, 12.
Myrto, filia Aristidis nata, traditur a nonnullis Socratis Sapientis fuisse uxor, V. 400, 37.
Myrtus, Veneris arbor, V. 171, 2; *cfr.* M. 331, 32; cur non inferretur in ædem Bonæ deæ, M. 331, 20 *sqq.* Myrti natura, M. 787, 52.
Mysala, Cariæ urbs, M. 371, 53.
Mysi tibicines quidam veteres νόμον Ἁρμάτιον invenisse dicuntur, M. 1386, 12. Mysi papavere utuntur ad explorandam fertilitatem vel sterilitatem futuram, Ps. 96, 31 *sqq.* Mysorum rex Teuthras, *ibid.* 42.
Mysia, Ps. 96, 18.
Myso, Spartanus sapiens; dictum ad Chilonem, M. 350, 48 (δεῖ παρασκευασαμένους πράττειν, ἀλλὰ μὴ παρασκευάζεσθαι πράττοντας).
Mysta, persona in Mysteriis, V. 200, 3. Mystæ, mysteriis initiati, V. 240, 12; V. 242, 38. Eleusinii mystæ mullum venerantur, M. 1204, 1.
Mysteria, V. 165, 28 (quo tempore celebrentur Athenis); V. 240, 7 *sqq.*; V. 242, 31 *sqq*; V. 888, 16 *sqq.*; V. 814, 53; V. 899, 38 *sqq.*; V. 899, 51 *sqq.* Mysteria magna et parva, epoptica, V. 1075, 4; M. 12, 24; M. 935, 14; M. 1044, 35. Τελεταὶ μεγάλαι morti comparantur, Fr. 9, 35 *sqq.* Μυστηριώδης θεολογία, Fr. 17, 44; Fr. 18, 2 *sqq.* In Eleusiniis initiationibus dicebatur : ὑπέριθι, κόρη, γεφύραν ὅσον οὔπω τριπόλεον δέ, Fr. 25, 5. Mysteria Veneris, Ps. 85, 25. Mysteria et Machæra lapis, Ps. 88, 33 *sqq.* Mysteria Rheæ, Ps. 90, 4. Mysteria deorum et Cryphius lapis, Ps. 90, 22 *sqq.*
Myus, urbs Cariæ, V. 151, 49. Bellum cum Milesiis, V. 313, 33 *sqq.*

N.

Nabatæi, Nabataeæ incolæ, regionis Arabiæ, V. 781, 21.
Nabis, tyrannus Lacedæmoniorum, Messenem capit, Philopœmene autem appropinquante effugit, V. 433, 28 *sqq.*; *cfr.* V. 456, 38 *et* M. 998, 7. Debellatus ab Achæis et Romanis, V. 434, 35 *sqq.* Pactus cum Quinctio Flaminino tyrannidem retinet, mox ab Ætolis per fraudem cæditur, V. 435, 36; *cfr.* V. 449, 24 *sqq.*
Nais, mater Acheloi ex Oceano, Ps. 97, 29.
Namertes, Spartanus; apophthegma ejus, M. 283, 16.
Nanarus, Babylonis satrapa, M. 1339, 53.
Naphtha, in Babylonia, V. 817, 37 *sqq.*; V. 818, 26 *sqq.* Medica naphtha ignem ex intervallo ad se rapit, M. 828, 46.
Narbo, urbs Galliæ Transalpinæ, V. 1260, 18. Narbonensis Gallia, V. 685, 7.

Narcissus; vocis interpretatio, M. 785, 6. Cur a Sophocle vetus magnorum deorum corona vocetur, *ibid.* 8.

Narnia, Umbriæ urbs, V. 441, 15.

Narratio de Romano quodam et garrula ejus uxore, M. 613, 49 *sqq.* Narrationes amatoriæ, M. 943, 23 *sqq.*

Narthacium, mons Thessaliæ, V. 721, 35; M. 258, 16.

Narthecium, e narthecio Ilias, V. 797, 33.

Natalis patriæ dies, quem Romani festum habent, V. 27, 37 *sqq.* Natali suo mortui, V. 165, 32.

Natalitia Ori, titulus libri cujusdam, M. 455, 22.

Naturalis philosophiæ utilitas, V. 185, 9 *sqq.* Naturalis philosophia, quid, M. 1065, 12 *sqq.*; *cfr.* Ps. 124, 42. Quæstiones Naturales, M. 1114, 19 *sqq.*, 1 (cur arbores aqua marina non aluntur? M. 1114, 20); 2 (cur a pluviis aquis potius quam a fluentibus arbores solent nutriri? M. 1115, 1); 3 (cur pastores pecori salem proponunt? M. 1115, 45); 4 (cur aquæ imbrium, quæ inter tonitrua et fulgura decidunt, *etc.?* M. 1116, 15); 5 (cur cum sint octo species saporum, solum salsum in nullo fructu nascitur? M. 1116, 30); 6 (cur, qui crebro per roscidas arbores transit, *etc.?* M. 1117, 16); 7 (quamobrem hieme navigia in fluviis tardius incedunt, in mari non item? M. 1117, 31); 8 (cur mare commotum incalescit? M. 1118, 1); 9 (cur per hiemem minus amarum est gustatu mare? M. 1118, 11); 10 (cur vino aquam marinam affundunt? M. 1118, 28); 11 (cur magis nauseant, qui in mari navigant, quam qui in fluviis? M. 1118, 46); 12 (cur mare oleo conspersum pellucidum fit et tranquillum? M. 1119, 5); 13 (quamobrem hieme magis quam æstate piscatorum retia putrescunt? M. 1119, 23); 14 (quare Dorienses optant malam fœni congestionem? M. 1119, 42); 15 (quapropter pinguis et profunda terra tritici est ferax, hordei ea potius, quæ tenuior est? M. 1120, 1); 16 (cur dicunt: triticum in cœno seratis hordeumque in pulvere? M. 1120, 11); 17 (cur equorum potius quam equarum, *etc.?* M. 1120, 25); 18 (quare loligo conspecta signum est magnæ tempestatis? M. 1120, 32); 19 (cur colorem mutat polypus? M. 1120, 45); 20 (cur lacrima silvestrium suum dulcis, cervi salsa? M. 1121, 45); 21 (cur sues domesticæ sæpe pariunt, silvestres semel? M. 1123, 10); 22 (cur ursæ manus est suavissima? M. 1123, 36); 23 (quare verno tempore vestigia ferarum difficulter indagantur? M. 1122, 45); 24 (cur circa pleniluuia minime indagantur e vestigiis feræ? M. 1123, 11); 25 (cur indagationem difficilem reddit ros? M. 1123, 22); 26 (de remediis, quæ bruta animalia suis morbis quærunt, M. 1123, 36); 27 (quamobrem mustum, si vas a frigore ambiatur, dulce permanet longo tempore? M. 1124, 18); 28 (cur ursa retia non corrodit? M. 1124, 30); 29 (cur calidas admiramur aquas, frigidas non? M. 1124, 44); 30 (cur vites steriles, sed ramis et frondibus vigentes dicimus τραγᾶν? M. 1125, 6); 31 (cur vitis vino, maxime quod ex ipsa natum sit, madefacta arefit? M. 1125, 16); 32 (palma arborum una contra pondus assurgit); 33 (aqua de puteis hausta minus alit quam cœlestis aut fontana); 34 (zephyrus ventorum omnium celerrimus); 35 (apibus fumus hostis); 36 (apes aculeo in mœchos sæviunt); 37 (canes relicto homine lapidem insectantur); 38 (lupæ omnes certo anni tempore pariunt); 39 (aqua in superficie alba, in fundo nigra).

Naucrates, orator, Lycios ad defecti onem a Bruto pertrahit, V. 1189, 51.

Naumachiæ spectacula, V. 875, 28.

Naupactus, Locridis urbs, obsidetur a M'. Acilio, V. 450, 48 *sqq.*

Nauplia, Argolidis urbs, V. 481, 51.

Nauplia, petra ad Delphos, M. 673, 50.

Nauplius (Palamedis pater), supplex factus Chalcidensibus adversus Achæos persequentes, M. 367, 48.

Nausicles (Lysicles?), orator Atheniensis, M. 1034, 11; *cfr.* M. 1029, 34 (Demosthenis socius).

Nausicrates, rhetor, *citatur*, V. 587, 2.

Nausinica, Adimanti Corinthii, clarissimi ducis, filia, M. 1061, 13.

Nausithous, gubernator, quem Theseus, auctore Philochoro, a Sciro ex Salamine accepit; fana Nausithoi et Phæacis a Theseo apud Sciri sacellum posita; Cybernesia solennia, V. 8, 37 *sqq.*

Navis Thesei trigintaremis, V. 11, 43. Naves inusitatæ molis, V. 1085, 53. Navium numerus, quæ ad Salaminæ depugnarunt, V. 142, 20 *sqq.* Navalis lex tempore Minois, V. 9, 27. Navis prora aut puppis cur prisco nummismati impressa, M. 338, 42. Navem ut retineat remora pisciculus, M. 777, 14 *sqq.* Naves cur hieme in fluviis tardius incedant, in mari non item, M. 1117, 30 *sqq.*

Naxii historici, *citantur*, V. 10, 35; M. 314, 42; M. 1058, 50.

Naxus, insula, oppugnatur ab Atheniensibus Themistoclis tempore, V. 148, 44. Pericles coloniam in Naxum emittit, V. 189, 29. Apud Naxum, quo die navali pugna vicerint Athenienses, duce Chabria, V. 165, 4; *cfr.* Fr. 47, 21. Naxiorum statua in Delo, V. 627, 26; V. 638, 3. Bellum cum Milesiis propter Neæram, M. 314, 3 *sqq.* Otus et Ephialtes in Creta, M. 727, 41. Quid gesserint in bello Medico Naxii, M. 1058, 37 *sqq.*

Neæ, insulæ, apud Lemnum, V. 596, 10.

Neæra, Hypsicreontis Milesii uxor cum Promedonte amato in Naxum navigat et inter utrosque bellum excitat, M. 314, 4.

Neæra; Demosthenis oratio contra Neæram, M. 1019, 10.

Nealces, pictor Sicyonius, V. 1230, 51.

Neander, Epirota, unus ex iis, qui cum Pyrrho infante fugiunt, V. 457, 35.

Neanthes, Cyzicenus, *cit.*, V. 133, 37; V. 151, 50; M. 761, 2 (ἐν τοῖς κατὰ πόλιν μυθικοῖς).

Neapolis, Campaniæ urbs, V. 361, 47; V. 1031, 49.

Neapolis, in agro Agrigentino, V. 1168, 10.

Neapolis, pars Syracusarum urbis, V. 368, 2.

Nearchus, Alexandri adolescentis socius, expellitur a Philippo, V. 799, 10. Dux classis ex India redeuntis, V. 837, 28; *cfr.* V. 696, 9. In Gedrosiæ regia cum Alexandro convenit rursusque ad mare dimittitur, V. 838, 15 *sqq.*, *ibid.* 33 *sqq.*; V. 842, 31, *ibid.* 48.

Nearchus, Cretensis, est cum Antigono rege, V. 709, 2.

Nearchus, Pythagoricus, Tarentinus, V. 402, 31.

Necessarium, a possibili et contingenti ut differat, M. 689, 31 *sqq.*

Nectanabis, Tachi Ægyptii cognatus, ab eo desciscit et ab Ægyptiis rex creatur, V. 736, 6. Agesilaum sibi conciliat, cujus opera Tachum fugat et Mendesium vincit, V. 736, 9, *ibid.* 29 *et* 37; V. 736, 38 *sqq. usque ad* 737, 45; *cfr.* M. 262, 15. Dimittit Agesilaum præter alios honores ac dona ad bellum ei ducenta triginta talenta largitus, V. 737, 51.

Necyia Homeri, V. 10, 8; M. 904, 9; Ps. 133, 40.

Nefasti dies, V. 164, 43 *sqq.*; M. 332, 4 *sqq.*

Neleium sacrum, Milesii in Dianæ honorem celebrant, M. 313, 42.

Neleus, Codri filius, Miletum condidit, M. 313, 34. Ejus et Androcli fratris victoriæ Ioniam erigunt, M. 428, 2. Nelei progenies Cyclades insulas inhabitavit, M. 728, 33; Ps. 101, 9 (Codri pater?).

Neleus Scepsius, cui Theophrastus libros suos reliquit, V. 559, 22.

Nemanus, Malcandri regis uxor, Astarte quoque et Saosis dicta, M. 336, 50.
Nemea, mulier ab Aristophane picta Alcibiadem in ulnis suis sedentem tenens, V. 238, 29.
Nemea certamina, quorum victores apio coronantur, V. 297, 43; *cfr.* M. 823, 1; V. 448, 32 (Quinctius Flamininus Græciæ libertatem præconis voce confirmat); V. 1239, 37 *sqq.*
Nemeum Locrense, templum Jovis Nemei, M. 192, 39; M. 193, 2; M. 1205, 1.
Neo, Corinthiorum dux, arcem Syracusarum obtinet, Achradinam capit, V, 293, 1.
Neo, Bœotus, apud Perseum regem, V. 319, 48.
Neochorus, Haliartius, Lysandrum interficit, V. 538, 6; *cfr.* M. 497, 40.
Neocles, Themistoclis pater, V. 133, 30; V. 381, 21; M. 376, 3; M. 601, 29.
Neocles, Themistoclis filius, V. 153, 23.
Neocles, Epicuri philosophi pater, M. 1069, 1; Fr. 16, 43.
Neocles, Epicuri philosophi frater, M. 1342, 36; M. 1345, 25. De ejus morbis, M. 1333, 27.
Neomeniæ dies sacer, M. 1009, 27. *Vide* Novilunia.
Neoptolemus, Achillis filius, Thesprotis et Molossis imperavit et auctor fit generis regii, V. 457, 6 *sqq.* Maternus avus Alexandri Magni, V. 793, 22. Arbitrium ejus inter Ulyssem et procorum necessarios, M. 362, 53.
Neoptolemus, stipatorum dux Alexandri, V. 695, 37. Armeniæ satrapa Perdiccæ per Eumenem mansuetus redditur, V. 697, 39 *sqq.* Jussus a Perdicca in Eumenis arbitratum rem contra Antipatrum gerere, proditionem moliens non fallit; acie commissa ab Eumene fugatur et paucis comitantibus ad Antipatrum pervenit, V. 698, 4 *sqq.* Cum Cratero contra Eumenem ducit, V. 699, 1. In pugna cum Eumene congressus occidit, V. 700, 6 *sqq.*
Neoptolemus, histrio Atheniensis, M. 1029, 27.
Neoptolemus, Anticlis filius, Atheniensis, M. 1028, 24.
Neoptolemus, Molossorum rex, V. 458, 52. Regnum communicat cum Pyrrho ex Ægypto redeunte; tempore post ab eo interficitur, V. 459, 26 *sqq.*
Neoptolemus, Mithridatis dux (V. 507, 13) apud Tenedum navali pugna victus a Lucullo in fugam conjicitur, V. 589, 54 *sqq.*
Νηπενθές, medicamentum, M. 743, 44.
Nephalia, apud Græcos, M. 816, 54; M. 158, 4.
Νέφος, unde dictum, M. 1161, 21.
Nephthys, quinta die ex Rhea procreatur, patre Saturno; nubit Typhoni, nominatur et Finis et Venus et Victoria, M. 435, 16 *sqq.* Cum Osiride Anubim procreat, M. 436, 21 *sqq.* Nephthyn Ægyptii appellant extremas terræ partes, quæ mare attingunt ideoque eam ultimam nominant et Typhonis dicunt uxorem; cum autem Nilus exundans etiam in istas partes diffluit, hoc Osiridis cum Nephthy coitum nuncupant, unde Anubis nascitur, M. 447, 45 *sqq.* In descriptione successionis regum scribunt Nephthyn Typhoni nuptam principio fuisse sterilem, M. 448, 3 *sqq.*; *cfr.* M. 458, 36. Nephthyos facies in sistro, M. 460, 22.
Nepos, Hispaniæ proconsul, apud Cæsarem Lucæ, V. 856, 43.
Nepos (Cornelius), *citatur*, V. 378, 33.
Neptunus, Trœzeniis est tutelaris deus, cui et primitias frugum libant et tridentem habent nummi notam, V. 3, 20. Isthmia in honorem ejus instituta, V. 13, 30. Neptuni filius Theseus habitus, V. 20, 12. Octavis diebus cur celebretur Neptunus, *ibid.* 13. Ἀσφάλιος et Γαιήοχος, *ibid.* 16 *et* 17. Equestris, V. 29, 41. Stirpibus prosper, M. 188, 12. Oraculum ejus in Tænaro, M. 190, 19. Irenam procreat ex Melantheia, M. 364, 24. Hippolyto taurum immittit, M. 386, 21. Symbolum Stoicorum, M. 449, 23. De tridente, Amphitritis et Tritonibus, M. 466, 22. Contentio cum Minerva, quam Athenienses secunda die Boedromionis mensis fuisse statuunt, M. 592, 49; *cfr.* V. 145, 30 *et* M. 904, 11 *sqq.* Delubra ejus, Isthmicum, Tænarium, in Calauria, V. 752, 43; *cfr.* M. 1025, 44. Neptunus et Ceres cur eodem in templo habeantur, M. 812, 33. Pinus sacra, Quæst. Conv. III, 5; Neptunus Phytalmius, M. 821, 34 *sqq.*; *cfr.* M. 891, 5. Primigenius, M. 891, 6. Quid innuat fabula de victo Neptuno, Athenis a Minerva, Delphis ab Apolline, Argis a Junone, in Naxo a Libero patre, M. 904, 11 *sqq.* Commune templum cum Minerva Athenis habet; secunda dies Boedromionis mensis cur sit exempta, M. 904, 24 *sqq.* Neptuni sacerdotes Lepti nullo marino vescuntur, M. 1203, 52. Lycurgi oratoris lex de certamine in Piræeo faciendo, M. 1025, 7. Neptunus Erechthiensis, M. 1027, 30, *ibid.* 30. Festum in Ægina ei celebratum, quod Thiasi dicitur, M. 371, 38. Bœoti pater, Ps. 81, 22. Melanis pater, Ps. 91, 34. Neptunus in universi distributione aquæ essentiam sortitus, Ps. 126, 17; est humidum et frigidum, Ps. 127, 12 *sqq.*; *cfr. ibid.* 19.
Nereides, M. 193, 25.
Nero, imperator Romanus, Germanicus appellatus a Claudio imperatore, qui eum adoptavit L. Domitium nomine, filium Ahenobarbi ex Agrippina, V. 1139, 54 *sqq.* Corinthi Isthmiis celebratis, Græcos liberos pronuntiat, V. 449, 18. Scelerati procuratores provinciarum, carmina in eum composita et divulgata, V. 1256, 32 *sqq.* Vindicem defectum a se contemni simulans, prandens, ut de Galba inaudit, mensam subvertit, ceterum ludificans et animosum se ostentans bona Galbæ vendi jubet, V. 1257, 25 *sqq.* De morte ejus, V. 1258, 17 *sqq.* Dona ab eo scenicis et xysticis facta, V. 1263, 7. Seductor ejus Tigellinus, V. 1263, 36. Amicitia Othonis, Poppææ nuptiæ, propter quas uxori sororique necem infert et Othonem in Lusitaniam dimittit, V. 1264, 45 *sqq.* Interfecerat Crassum et Scriboniam, quorum filium Pisonem Galba adoptat, V. 1267, 1. Nero in scena tragica, M. 68, 30. Plauti et familiarium peremptio, M. 114, 45. Peregrinatur Delphos, M. 470, 19. Octangula scena pretiosa, Senecæ de illa dictum, M. 560, 11. Conjuratio in eum, M. 611, 28. — M. 989, 1 *sqq.* (dictum de Thrasea); M. 73, 6. Neronis anima apud inferos, M. 686, 14.
Nervii, populus Galliæ, victus a Cæsare, V. 856, 9 *sqq.*
Nesiochus, expeditionis dux, M. 497, 26 *sqq.*
Nesiota, M. 979, 26.
Nessus, centaurus, ejectus fertur a mari in regionem Locrorum, M. 363, 23.
Nestor, Homericus, V. 412, 3; Ps. 103, 21.
Nestor, persona Quæstionis Convivalis, M. 891, 1.
Netes ratio in cithara, M. 1390, 24 *sqq.* Nete ad hypaten dupla, M. 1392, 21.
Nicæa, Bithyniæ urbs, V. 14, 4.
Nicæa, uxor Alexandri, qui Acrocorinthum possidebat, quo necato, spe nuptiarum ab Antigoni filio Demetrio decepta, Acrocorinthum amittit, V. 1232, 41 *sqq.*
Nicagoras, Trœzenius, cujus decreto Athenienses Persas fugientes publice recipiuntur, V. 139, 44.
Nicagoras, Messenius, Cleomenis Lacedæmoniorum regis inimicus, delationibus et calumniis Ptolemæi in eum irritat odium, V. 979, 40 *sqq.*
Nicandas, sutor coriarius, Fr. 8, 10.
Nicander, rex Lacedæmoniorum; apophthegmata ejus, M. 283, 20 *sqq.* 2 (de Spartanis comam alentibus; *cfr.* M. 228, 24).
Nicander, Colophonius, *cit.*, M. 1056, 18.
Nicander, Clarius, *cit.*, M. 19, 4 (Theriaca); v. 64, M. 66,

30; Fr. 36, 35 *et* 44. Commentarii in Theriaca, Fr. 36, 35 *sqq.*

Nicander, sacerdos Delphicus, M. 471, 39; M. 532, 32. Plutarchus ei disputationem Περὶ τοῦ ἀκούειν dedicat, M. 46, 1. Euthydami filius, Peripateticus, M. 1181, 24.

Nicanor, detractor Philippi regis, dono ab hoc afficitur, M. 211, 31.

Nicanor, missus ab Antigono Eumenem proditum abducit, V. 708, 11.

Nicanor, successor Menylli Athenas missus a Cratero, V. 901, 36. Litteris Polysperchontis allatis, primum Phocioni se credens concilio in Piræeo coacto accedit, mox Dercylli insidias præsentiens se proripit, post Piræeum circumvallare cœpit, V. 902, 5 *sqq.*

Nicanor, Samius, *cit.*, Ps. 93, 6 (ἐν β' περὶ Ποταμῶν).

Nicarchus, philosophus Corinthius, persona colloquii Septem Sapientum Convivium inscripti, M. 178, *sqq.*

Nicarchus, proavus Plutarchi nostri, V. 1130, 35.

Nicator, cognomentum, V. 384, 23.

Νίκη, *vide* Victoria.

Nicedium, mulier ex Epicuri horto, M. 1142, 27.

Niceratus, Heracleota poeta, cum Antimacho Colophonio Lysandria poemate decertat, V. 529, 39.

Niceratus, Atheniensis, Niciæ ducis pater, V. 235, 23; V. 626, 8; *cfr.* M. 1004, 51.

Niceratus, Niciæ filius, Atheniensis, interfectus sub triginta tyrannis, M. 1221, 7.

Niceratus Macedo, Plutarchi sodalis, M. 823, 32.

Niciæa pax, V. 236, 18 *sqq.*; V. 632, 13.

Nicias, Nicerati filius, Atheniensis (*cfr.* V. 235, 23). Vita ejus, V. 625 *sqq.*

Cleonis in republica adversarius; naturæ ejus timiditas gravitati admixta, V. 626, 8, *ibid.* 16 *sqq.* Choragiis, gymnasiarchiis, muneribus Athenienses sibi conciliat; Palladium in arce, ædes in Bacchi templo, donaria ejus; chorum in Delum insulam ducit; palmam æream Apollini ibi dedicat agrumque ad sacrificia et solenne convivium instituenda consecrat, V. 626, 38 *sqq.*; V. 675, 2; M 882, 47. Religionibus deditus, V. 627, 31. Secturas argentarias in Laureotico agro habebat, V. 627, 38. Timiditatem ejus Comici cavillantur, V. 627, 42 *sqq.* Vita ejus ob metum calumniatorum solitaria, solito consuetudinis commercio diligentissime exempta, V. 628, 17 *sqq.* Multorum oratorum et ducum infelicem respiciens exitum, maxime se continet prosperasque res, quas gessit, ad fortunam et deos refert, V. 628, 51 *sqq.* Enumerantur res prospere ab eo gestæ: Cythera cepit, multa in Thracia, quæ defecerant, recepit, Minoam insulam, Nisæam occupavit, Corinthios vicit, populatus oram Laconicæ maritimæ Thyream cepit, V. 629, 24 *sqq.* Spartani trecenti in Sphacteria insula intercepti; Nicias, quem Cleon propter belli tarditatem culpat, ipsi civibus jubentibus imperium concedit, V. 629, 48 *sqq. usque ad* 630, 25; *cfr.* V. 676, 15. Res feliciter præter opinionem gesta a Cleone magnam Niciæ infamiam conciliat; Aristophanis cavillatio in eum, V. 630, 40 *sqq.* Curam Nicias captivis illis habet, V. 631, 41 *sqq.*; V. 633, 10 *sqq.*

Cleone et Brasida uno eodemque prœlio juxta Amphipolim cæsis, pacem cum Spartanis conciliat, quæ Niciæa est dicta, V. 631, 22 *sqq. usque ad* V. 632, 13; *cfr.* V. 236, 18. Sortes pecunia corrupisse fertur, ut priores Lacedæmonii secundum pacis conditionem urbes et captivos reddant, V. 632, 14 *sqq.* Bœotis et Corinthiis indigne pacem ferentibus, sociale fœdus ut inter Athenienses et Lacedæmonios jungatur, agit; sed Alcibiadis fraude pacificatio confunditur (*cfr.* V. 236, 10 *sqq.*); Nicias quoque re infecta Sparta, ubi qui ad Bœotos inclinabant, prævalebant, domum redit, V. 632, 19 *sqq. usque ad* 633, 13. Coitione facta cum Alcibiadis factione, ostracismum alterutri impendentem in Hyperbolum Periclidem vertunt, V. 633, 19 *sqq. usque ad* 634, 23; *cfr.* V. 235, 52; V. 385, 8 *sqq.*

Alcibiadi expeditionem Siciliensem molienti resistens vincitur et ipse invitus dux cum Alcibiade et Lamacho creatur, V. 634, 24 *sqq.*; *cfr.* V. 239, 2 *sqq. ibid.* 26; V. 240, 50; M. 980, 4; M. 1000, 7. Timiditas et cunctatio ejus intempestiva, ignava ejus consilia in bello gerendo, V. 635, 53 *sqq.*; *cfr.* V. 242, 14. Alcibiade avecto, nihil agit, Hyblam exiguum oppidum adortus re infecta obsidionem solvit, deinde Catanam accedit nec quidquam aliud quam Hyccaram capit, V. 636, 46 *usque ad* 637, 13. Præterita jam æstate, quum Syracusanos audierit eo fiduciæ pervenisse, ut contra ipsum ultro proficisci statuerint, adhibita arte hostes ad Catanam adducit, ipse Catana avectus portus Syracusanos occupat et opportuno in loco positis castris victoria potitur; ceterum victoria nullam ad rem usus paucis post diebus in Naxum recedit ibique iners hiemat, quapropter omnium in reprehensiones incidit, V. 637, 14 *usque ad* 638, 13. Tanta autem arte, celeritate et securitate usus exercitum Syracusas reducit, ut inscio hoste naves Thapsum advertat, Epipolas occupet et milites delectos equitatumque hostium fundat; maximum est, quod modico temporis spatio Syracusas muro circumvenit, ipse insuper ex renibus laborans, V. 638, 14 *sqq.* Lamacho singulari pugna interfecto, Nicias solus belli dux relictus præclara in spe erat, nam et urbes ad eum deficiebant et sermones jam Syracusanorum de pacificatione ad eum deferebantur; qua re factum est, ut Gylippus in Siciliam appellens et exercitum conducens eum latuerit, V. 638, 41 *usque ad* 639, 42. Gylippi congressi et aciem opponentis conditionibus derisis primo conflictu vincit, sed postridie fusus et in castra compulsus munitiones, tanti laboris opus, amittit et Gylippi successibus ita terretur, ut Atheniensibus scribat, alium mittant exercitum seque omnino a militia solvant ob morbum, V. 639, 43 *usque ad* 640, 39. Ab Atheniensibus per Eurymedontem pecuniam et Menandrum Euthydemumque collegas imperii accipit; superior discedit e navali pugna, contra Plemmyrium cum triremium instrumentis et multa pecunia amittit, Gylippo improviso adorto; mox etiam Euthydemus et Menander navali pugna ab Aristone Corinthio superantur, V. 640, 40 *usque ad* 641, 37. Demosthenis clade non inopinata accepta (V. 641, 39 *usque ad* 642, 40), primum quidem, Demosthene flagitante, reditum abnuit Athenienses formidans, mox hue propter auctumni tempus ingravescente, militibus edicit, ut ad abnavigandum parati sint, V. 642, 41 *usque ad* 643, 15. Lunæ defectione territus navigandi tempus differt, V. 643, 16 *sqq.*; *cfr.* M. 200, 30. Interim cum sacrificiis tempus terat, hostes supervenientes castra et muros oppuguant, navibus portum circumquaque occupant; navali pugna commissa, Syracusani victores statim fauces portus obstruunt; milites terrestri itinere abduci petentes Nicias non probat, sed supremam pugnam periclitandam statuit, qua commissa Atheniensium classis ingentem subit cladem, V. 644, 6 *usque ad* 645, 8.

Hermocratis fraude deceptus discessum differt, donec Syracusani iter copiis anteceperunt; miserabilis ducis et exercitus redeuntis adspectus; octo dierum itinere exercitum conservat, tandem Demosthene ad Polyzeli villam cum exercitus parte capto, ipse ad Asinarum flumen desperata salute in Gylippi potestatem se tradit cum reliquis copiis, plurimis jam interfectis, V. 645, 9 *usque ad* 646, 47. Eutycle legem fereute decretum fit Syracusanorum, ut Atheniensium servi et ceteri socii vendantur,

ipsi et Sicilienses in lapidicinas custodiendi dedantur (quorum de sorte, V. 647, 30 *sqq.*), uti duces occidantur; de morte Demosthenis et Niciæ aliter refert Timæus, V. 646, 48 *usque ad* 647, 29. Atheniensibus nuntiatur de calamitate suorum, V. 648, 2 *sqq.* Niciæ scutum, M. 705, 4.

Nicias, amicus Agesilai regis, qui pro eo apud Idrieum intercedit, V. 719, 27; *cfr.* M. 230, 22; M. 255, 22.

Nicias, pictor, Necyiam pingens sæpe e servis quæsivit, pransusne esset, M. 1337, 48; M. 423, 3; M. 960, 28.

Nicias, Syracusanus, magister Lysiæ oratoris, M. 1018, 17.

Nicias, Engyius, precibus impetrat, ut civibus parcat Marcellus, V. 369, 15 *sqq.*

Nicias, dispensator Ptolemæi regis Cyprii, Catonis commendatione libertate donatur, V. 928, 21.

Nicias, Malleotes, *cit.*, M. 380, 7; Ps. 96, 12 (ἐν τοῖς περὶ Λίθων).

Nicias, Nicopolita, medicus, persona dialogi, M. 850, 1.

Nicio, Macedonum dux, interfectus a Phocione, M. 226, 47.

Nico, Crateri servus, V. 822, 18.

Nico, nomen elephanti, V. 483, 15.

Nico, nomen asini, V. 1128, 21.

Nicocles, Cypriorum rex, Evagoræ filius, Isocrati viginti talenta pro oratione donat, M. 1021, 15.

Nicocles, Atheniensis, Phocionis amicus, V. 893, 52; simul cum Phocione morte damnatur, V. 904, 29, *ibid.* 50.

Nicocles, Sicyonius, Paseam interficit et se tyrannum constituit; similitudo formæ ejus cum Periandro Cypseli filio, V. 1225, 41, *ibid.* 48. Aratum Argis observat, V. 1226, 1. Sicyone capta ab Arato ipse effugit, V. 1228, 36; *cfr.* V. 426, 18; M. 982, 42.

Nicocrates, Cyrenæorum tyrannus, instigante Aretaphila uxore, Leandri fratris jussu interficitur, M. 316, 5 *usque ad* 317, 20.

Nicocreon, Salaminius rex, sub Alexandro Magno, V. 813, 4; M. 1022, 20. Pistillis ferreis contundit Anaxarchum philosophum, M. 545, 26.

Nicodemus, Thebanus quidam claudus cæcusque, V. 334, 3.

Nicodemus, Messenius, quum primum Cassandri, postea Demetrii causam ageret, non se contraria dicere ferebat, ἀεὶ γὰρ εἶναι συμφέρον ἀκροᾶσθαι τῶν κρατούντων, V. 1017, 1.

Nicogenes, Ægeensis, Themistoclis, quem excipit, hospes, V. 149, 11, *ibid.* 25; V. 150, 39.

Nicolaus, Damascenus, Peripateticus, quem Herodes rex singulari prosequitur amore; palmulæ Nicolai, M. 882, 2 *sqq.* *Citatur*, V. 1203, 6.

Nicomacha, Themistoclis filia, Phrasicli fratris Themistoclis filio nupta, V. 153, 28.

Nicomachus, Stagirita, Aristotelis philosophi pater, M. 1069, 42.

Nicomachus, Macedo, Limni amasius, ejus insidias cum Cebalino fratre ad Alexandrum defert, V. 826, 17 *sqq.*

Nicomachus, pictor, M. 300, 38. De pictura ejus, V. 303, 23. Ad eum, qui sibi Zeuxidis Helenam non pulchram videri dixerat, ita respondit : Λάθε γὰρ τοὺς ἐμοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ θεός σοι φανήσεται, Fr. 44, 2.

Nicomachus, Græcus quidam Carris in Mesopotamia habitans, cum Publio Crasso est, V. 667, 38.

Nicomedes, Atheniensis, Themistoclis gener, V. 153, 28.

Nicomedes, Thebanus, M. 234, 39.

Nicomedes, Bithyniæ rex, V. 557, 24; V. 558, 36; V. 844, 23. Libertum se populi Romani profitetur, M. 412, 32.

Nicomedia, Bithyniæ urbs ad Propontidem, V. 596, 32.

Niconidas, Thessalus, machinarum bellicarum architectus apud Mithridatem regem, V. 594, 52.

Nicophanes, Atheniensis, M. 1033, 41.

Nicopolis, urbs Epiri, V. 1126, 42; M. 811, 22 (?).

Nicopolis, meretrix adamata a Sulla (M. 391, 20), quem heredem relinquit, V. 540, 9.

Nicostrata, Evandri Arcadis conjux et fatidica fuisse dicitur, quæ postea Carmenta sit nominata et culta, V. 36, 14 *sqq.*; *cfr.* M. 343, 11.

Nicostrata, Phœdi Thebanorum prætoris filia, M. 947, 36.

Nicostrata, Dioclis filia ducis Atheniensis, nupsit Themistocli Theophrasti filio, M. 1027, 34.

Nicostratus, dux Argivorum; apophthegma ad Archidamum petentem, ut castellum quoddam sibi proderet, M. 231, 17; *cfr.* M. 647, 26 *sqq.*

Nicostratus, Argivus, contendens cum Phayllo de republica, Philippo regi supervenienti uxorem submittit, M. 928, 44 *sqq.*

Nicostratus, tragœdus illustris, M. 426, 46.

Niger color dolosus, M. 334, 6. Nigredo non ad aerem, sed ad aquam pertinet, M. 1163, 1.

Niger (de nomine, V. 261, 34), Antonii imperatoris amicus, missus ab Octavia ad eum, V. 1121, 24.

Niger, Chæronensis, Plutarchi æqualis et amicus, artem oratoriam docens in Galatia mortuus est, M. 156, 6; M. 842, 33.

Nigidius (P.), quem Cicero in studiis philosophiæ socium habebat eoque inter reipublicæ negotia plurimum utebatur, V. 1038, 49. *Citatur*, M. 331, 46.

Nigrinus, et Quintus, fratres, quibus Plutarchus disputationem de fratrum amore dicat, M. 579, 38.

Niloxenus, Naucratites, persona colloquii Septem Sapientum Convivium inscripti, M. 173 *sqq.* Solonis et Thaletis familiaritate utitur in Ægypto, M. 174, 21. Ad Biantem missus a Crœso, M. 174, 26.

Nilus, fluvius Ægypti, Osiris intelligitur, M. 442, 34. Nili aggestio et alluvies, M. 449, 7 *sqq.* Nili incrementa ratione quadam illuminationibus lunæ respondere creduntur, M. 450, 18. Cur qui navigant, ante diem aquam e Nilo hauriant, M. 883, 43 *sqq.* Nili aqua, V. 818, 51. De Fluviis XVI, Ps. 91, 32 *sqq.* (Melas primo dictus a Melane Neptuni filio, Ps. 91, 33; post Ægyptus ab Ægypto, Vulcani filio, *ibid.* 34 *sqq.*; tandem Nilus, qua de causa, *ibid.* 44 *sqq.*; de lapide, qui fabæ similis juvat a dæmone possessos, Ps. 92, 13 *sqq* ; de Collotibus lapidibus, *ibid.* 17 *sqq.*; de Argillo monte, *ibid.* 23 *sqq.*). Nili adversus alluvionem hirundines ex Collotibus lapidibus ædificant Chelidonium murum, Ps. 92, 17 *sqq.*

Nilus, Garmathonis maritus, Chrysochoæ pater, Cerberi allatratu tremefactus in fluvium decidit ab eo cognominatum, Ps. 92, 10.

Ninus, rex Syrus, regno et vita a Semirami privatur, M. 920, 40.

Niobes nuptiæ, M. 1389, 16. Niobes filius Ismenus, Ps. 81, 15.

Niphantes, collis in Caucaso, Ps. 84, 11.

Niphates, Armeniæ mons, V. 815, 8.

Nisæa, portus Megarensis, V. 629, 30; V. 99, 14; V. 100, 46; V. 892, 50.

Nisæus, equi nomen, V. 463, 53.

Nisibis, Mygdoniæ urbs, a Græcis Antiochea Mygdonia dicta, V. 613, 50.

Nisus, rex Megaridis, quæ ab eo Nisæa cognominata est, M. 363, 33.

Nitrum, croco admiscetur, M. 526, 24; M. 849, 1.

Nix, cur ab hederæ foliis defluat, M. 787, 45; cur paleis et vestibus intecta conservetur, M. 841, 27 *sqq.*; quomodo bulimi sit causa, M. 846, 22 *sqq.*; vasis æreis et argenteis non continetur, M. 846, 24; carnes in multum tempus a putredine vindicat, M. 884, 4. — Placita philosophorum de nive, M. 1090, 39.

Noctua, Charrephonti adscripta, M. 1028, 6. Noctuarum et cornicum odium, M. 650, 2.
Nola, Campaniæ urbs, V. 361, 48. Pugna ad Nolam, V. 362, 28 *sqq.* Altera pugna, V. 363, 4 *sqq.*; V. 545, 30.
Nomades Thraces, V. 653, 40; carnivori, M. 1179, 47.
Nomen; de tribus Romanorum nominibus, V. 484, 36 *sqq.*; *cfr.* M. 356, 16 *sqq.* Nomen pueris cur nono, puellis octavo die imponerent Romani, M. 355, 42.
Nominis specierum commutatio apud Homerum, Ps. 116, 25.
Νόμος, lex, unde ita sit dicta, Ps. 152, 17.
Νόμοι ἁρμονικοί, ab Olympo, Marsyæ discipulo, in Græciam illati, M. 1385, 50.
Non, syllabam, Asiani pronuntiare nequeunt, V. 644, 38.
Nonacris, rupes Arcadiæ, V. 843, 27.
Nonæ; vocis interpretatio, M. 332, 30 *sqq.* Nonæ, Capratinæ, mortalis dies Romuli, festum Romanorum, M. 393, 37 (*cfr.* Capratinæ Nonæ). Nonæ Quintiles, V. 175, 2.
Nonius, Sullæ consobrinus, V. 546, 53. Competitor tribunatus plebis a Saturnino necatur, V. 503, 39.
Nonius, in Pompeji castris, V. 1050, 25; in pugna Pharsalica, M. 250, 2.
Nora, castellum in confinio Cappadociæ et Lycaoniæ, V. 702, 30.
Norbanus (Cn. Junius Flaccus), consul Marianæ factionis, victus a Sulla et Capuæ inclusus, V. 560, 19 *et* V. 681, 10.
Norbanus (C. Flaccus), legatus Antonii imperatoris in angustiis, quæ Στενὰ dicuntur, et apud Symbolum reprimitur a Bruto et Cassio, V. 1193, 41.
Noricum, regio in Europa, V. 493, 48.
Noricum, Idiomate suo Phryges utrem vocant, Ps. 88, 24.
Noricum, Phrygiæ urbs condita a Pisistrato, Marsyæ ab utre nominata, Ps. 88, 21 *sqq.*
Notitiis (de communibus) adversus Stoicos, M. 1295, 18 *sqq.*
Notus, ventus; de nomine, M. 1233, 41.
Nova via, Romæ, M. 392, 11.
Novarum tabularum lex a Solone lata, V. 103, 19; ab Agide, V. 955, 12.
Novilunia Romana, cum Græcis divergentia, V. 27, 45 *sqq.* Νουμηνία, dies post ἕνην καὶ νέαν, a Solone dicta, V. 110, 22 *sqq.* Novilunii dies sacer, M. 1009, 27.
Novocoma, colonia a Cæsare in Galliam deducta, V. 816, 16.
Nox; antiquissimi Euphronen eam nominaverunt, M. 870, 37 *et* M. 631, 17. Nox est Latona, Fr. 18, 44; *cfr.* Fr. 55, 31. Νυχία Λητώ, *ibid.* 33 *et* 39. Noctis et Lunæ commune oraculum, M. 681, 31. Noctu cur quædam animalia videant, M. 758, 52. Nox cur sonos facilius recipiat quam dies, M. 878, 3 *sqq*; est umbra terræ, M. 1140, 53.
Nubes, ut fiant, M. 1090, 39 *sqq.*
Nuceria, Ebii Tolitis uxor, M. 385, 54.
Numa Pompilius, rex Romanus. Vita ejus V. 71, 1 *sqq.* Quo tempore vixerit, magna est apud scriptores controversia, V. 71, 1 *sqq.* Pythagoræ discipulus fuisse fertur, V. 71, 10. Oriundus ex Sabinis, V. 71, 23. Cum inter Romanorum et Sabinorum partes convenerit, ut altera ex altera regem eligat; Romani, quibus Sabini priores optionem dederant, ex Sabinis Numam designant, V. 72, 32 *sqq.* Natus est Curibus, Pompilii filius, eadem die, qua Romulus fundamenta urbis jecit, V. 72, 42. Tatii regis filiam Tatiam uxorem duxerat, sed Curibus mansit, V. 73, 12 *sqq.* De ejus virtutibus, V. 73, 6 *sqq.* Fama de consuetudine ejus cum Egeria dea, unde sit nata, V. 73, 28 *sqq.* (*cfr.* V. 74, 25 *sqq.*; V. 77, 20 *sqq.*; V. 81, 35, V. 83, 40 *sqq.*; V. 84, 15 *sqq.*; M. 394, 40 *sqq.*). De consuetudine cum Musis, V. 77, 32 (*cfr.* V. 81, 36; V. 166, 10).
Legati Romani ad Numam veniunt, annum agentem quadragesimum, ad regnum suscipiendum eum cohortantes; verba facit ad eos, V. 74, 31 *sqq. et* V. 75, 30 *sqq.* Maximo omnium gaudio Romæ exceptus et omnium suffragiis rex est declaratus, V. 75, 51 *sqq.* Augurium fit, antequam insignia regni accipiat, V. 76, 5 *sqq.* Celeres, turmam trecentorum juvenum, Romuli stipatorum, dimittit, V. 76, 21. Romuli flaminem tertium Jovis et Martis flaminibus addit, V. 76, 26. Choreis, pompis, sacrificiis ad pacem traducere conatur populum, unde effectum, ut sapientiam et disciplinam suam Pythagoræ consuetudine parasse videatur, V. 76, 38 *sqq.* Comparantur instituta Numæ et Pythagoræ, V. 77, 6 *sqq.* Pontificum creationem ei adscribunt ipsumque primum inter eos fuisse ferunt, V. 78, 8 *sqq.* Vestalium porro sacerdotii totiusque de igne perpetuo ritus auctorem eum faciunt, V. 79, 37 *sqq.*; *cfr.* V. 166, 4. Vestæ templum rotundum igni perenni circumdat, V. 80, 16 *sqq.* Numæ præscripta de sepultura, de manibus et præsertim de Libitina colendis, de luctus modo, V. 80, 28 *sqq.*; *cfr.* V. 279, 1. Sacerdotia, cum alia multa, tum Saliorum et Fecialium instituit, V. 80, 45 *sqq.* Salios instituit ex occasione pestilentis morbi et peltæ e cœlo delapsæ, V. 81, 29 *sqq.* Regiam ædificat, V. 82, 30 *sqq.* Pompas instituit, V. 82, 36 *sqq.* Præcepta religiosa dat, Pythagoricis comparata, V. 82, 52 *sqq.* Fabulosa de Numa, præsertim congressus et sermones ejus cum Jove; expiatio fulminum, V. 83, 32 *sqq.* Termini et Fidei fana condit, fidei juramentum maximum proponit; agrorum per terminos descriptio, divisio inter inopes, V, 84, 26 *sqq.*; *cfr.* M. 329, 51. Distributio civium secundum artificia; jus filiorum vendendorum, V. 85, 4 *sqq.*; *cfr.* V. 90, 51. Cœlestium motuum rationem tractans, mensem intercalarem Mercedinum viginti et duorum dierum alternis annis post Februarium inserit (*cfr.* V. 877, 41), ut annus solaris et lunaris quadret; Januario, qui ante undecimus fuerat, primum locum in ordine mensium dat (*cfr.* M. 331, 2); sunt etiam, qui Januarium et Februarium plane adjecisse eum dicant, cum Romani initio decem tantum mensibus annum composuerint, V. 85, 33 *sqq.* Jani portæ, quamdiu Numa regnavit, clausæ mansere, V. 87, 15 *sqq.*; *cfr.* M. 395, 47. De liberis et conjugiis ejus, V. 88, 7 *sqq.* Mortuus, V. 88, 32. Sepultus est, non crematus, sub Janiculo, cum libris, quos scripserat, sacris, qui P. Cornelio et M. Bæbio coss. reperti et ex senatusconsulto combusti sunt, V. 88, 38 *sqq.*
Varia: quadraginta et tres annos regnavit, M. 395, 39. Præconium, hoc age, ab eo institutum, V. 269, 53. Tibicinibus magnos honores religionis causa contulerat, M. 342, 33. Primorum, secundorum, tertiorum opimorum spoliorum mentionem fecisse in Commentariis fertur, V. 360, 51. Leges feminis impositæ, V. 92, 13 *sqq.*; *cfr.* M. 169, 42 Numæ pax Romanis fuit commeatus ad bella posteriora, M. 395, 32 *sqq.*; *cfr.* M. 331, 2.
Numantia, Hispaniæ urbs; Numantini Mancinum consulem vincunt, pacem faciunt cum Tib. Graccho, V. 985, 20 *usque ad* 986, 35. Numantia obsessa a Scipione Africano, et capta, V. 485, 37 (*cfr.* M. 243, 40 *sqq.*; V. 244, 26 *sqq.*)
Numeri: quinarius, senio, denarius, alii, V. 473, 20 *usque ad* 474, 29; M. 476, 42; M. 477, 4. De quaternario et ternario, M. 476, 28. Septenarius Apollini sacer, M. 478, 10; M. 521, 41 *sqq.*; M. 901, 26; M. 1245, 7 *sqq.*; M. 908, 41 *sqq.* (novenarius). De unitate et binario, M. 333, 14; *cfr.* M. 1239, 29. Numeri plani, M. 1245, 17; primi quadrati, primi cubici, *ibid.* 17 *sqq.* Numeri commu-

tatio in Homero, Ps. 114, 44 *sqq.*; Ps. 117, 13. Pythagoræ de principiis, unitate et dualitate, numeris paribus et imparibus, Ps. 142, 17 *sqq.* Homerus quoque unitatis naturam in boni conditione, dualitatis in mali ponere videtur, *ibid.* 39 *sqq.*; idem quomodo utatur ternario, quinario, septenario, præcipue novenario, Ps. 143, 1-20. Novenarius numerus cur perfectissimus, *ibid.* 21 *sqq.*

Numerius, Marii amicus, V. 508, 2.

Numerius, Pompeji assecla, V. 778, 29.

Numidæ, in Hannibalis exercitu, V. 216, 21, *ibid.* 42. Rex eorum captivus a Scipione Romam mittitur, V. 226, 33.

Numisma, antiquum Romanorum Janum et navis aut puppim aut proram insculptam habet, M. 338, 41 *sqq.* Numismatis Issensium nota, M. 1205, 20. *Vide etiam* Nummi.

Numistro, Lucaniæ oppidum, V. 372, 44.

Numitor, Amulii frater, ex Æneæ posteris, Æniti et Silviæ pater (M. 387, 11), ab Amulio regno Albano exuitur; filia ejus mater fit Romuli et Remi, V. 21, 48 *sqq.*; mortuus, V. 40, 12.

Nummi, signari ut solerent apud antiquissimos, V. 123, 6.

Nundinæ, V. 266, 19.

Nuptiarum cæremoniæ, et ritus huc pertinentes apud Romanos, V. 30, 29 *sqq.* (*cfr.* M. 325, 20; M. 327, 32, *ibid.* 45; M. 328, 15; M. 334, 50; M. 335, 7, *ibid.* 20; M. 345, 6; M. 351, 28, *ibid.* 49; M. 357, 22); apud Spartanos, V. 57, 36 *sqq.* (*cfr.* V. 58, 7 *sqq.*; V. 538, 50 *sqq.*; M. 280, 11 *sqq.*). Varia hac de re, M. 809, 40 *sqq.*; M. 944, 2. Nuptiis numerus quinarius sacer, M. 325, 44. In nuptiis cur plurimi ad cœnam vocentur, M. 809, 40 *sqq.* In Bœotia sponsam velantes cur asparagonia coronent, M. 164, 21 *sqq.* Sponsæ per præcones in templum duci solebant apud Rhodios, M. 366, 33. Solonis lex sponsam cum sponso malum Cydonium una comedere jubens, V. 106, 45 (*cfr.* M. 164, 17 *et* M. 345, 10; M. 940, 13). In nuptiis Athenis mos erat, puerum patrimum et matrimum spinis et ilicis fructibus coronari et vannum panibus plenum circumferentem dicere : Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον, Ps. 165, 23 *sqq.*

Nursia, oppidum in Sabinis, V. 678, 45.

Nutrices Lacedæmoniæ, V. 59, 8 *sqq.*

Nux avellana, Fr. 56, 28.

Nyctelia, Bacchanalia, M. 359, 5.

Nyctelius, Bacchi nomen, M. 474, 48.

Nyctimus, Phylonomes pater, M. 386, 53.

Nycturus, stella Saturni nominatur a Græcis, qui dicuntur, Saturnium mare accolentibus, M. 1152, 23.

Nymphæ Sphragitides, V. 388, 31; *cfr.* V. 394, 54. An trum earum in Cithæronis vertice, V. 388, 38. Nymphæ Tritonides, Fr. 19, 30. Nympharum delubra antiquitus in locis solitariis consecrata, Fr. 40, 22.

Nymphæum, apud Apolloniam in Epiro, V. 559, 45.

Nymphæum, apud Miezam in Macedonia, V. 797, 2.

Nymphæus, Melius, quo duce cives coloniam educunt, cujusque capta amore Caphena Caria insidias Carum indicat, M. 304, 41 *sqq.*

Nymphidia, mater Nymphidii præfecti aulæ sub Nerone, V. 1259, 19 *sqq.*

Nymphidius Sabinus, præfectus aulæ cum Tigellino sub Nerone, desperatis rebus Neronis, militibus persuadet, ut Galbam imperatorem creent, promittens aulicis et prætoriis militibus viritim denarios septies mille atque quingenos, iis, qui in provinciis militabant, mille ducenos et quinquagenos, V. 1255, 44 *sqq.* Romæ mortuo Nerone, Galbam contemnens majores res adspirat, Tigellino mandat, ut deponat gladium, populo liberum facit, ut in quoscumque Neronianos inciderit, eos occidat, ipse non abhorret filius vocari C. Cæsaris qui cum matre rem habuerat, cum potius Martiani gladiatoris filius videatur; Sporum Neronis amasium arcessit; Gellianum in Hispaniam exploratum mittit, V. 1258, 33 *usque ad* 1259, 39. Neronianam supellectilem Galbæ mittit, V. 1260, 24. Gelliano de Galba referente, perturbatur, Galbam per epistolas terrere conanti fides non habetur, quare etsi amicis dehortantibus, maturius invadendi imperii consilium capit, V. 1250, 54 *sqq.* Institutum erat, ut in castra de media nocte deductus imperator salutaretur, sed milites ab Antonio ad Galbam traductos offendens interficitur, V. 1261, 32 *sqq.*

Nymphis, *cit.*, M. 307, 11 (de Heraclea).

Nympholepti, V. 388, 42.

Nypsius, Neapolitanus, classi præfectus a Dionysio minore, navali pugna vincitur a Syracusanis, victoria vero luxuriantes aggressus in difficultatem redigit, V. 1163, 39 *sqq.*; alteram facit impressionem, V. 1165, 30; repellitur a Dione, V. 1166, 43.

Nysa, urbs Indiæ, V. 832, 28.

Nysæus, tyrannus Syracusanorum, a Dionysio ejectus, V. 282, 43; *cfr.* M. 676, 48.

Nyssa, Mithridatis Eupatoris soror, a Lucullo capta, V. 600, 37.

O.

Oarses, vel Oartes, nomen Artoxerxis Mnemonis, antequam rex erat, auctore Dinone, V. 1206, 12; V. 1208, 11; M. 412, 32; M. 413, 48.

Oblivionis fluvius, transitur a Decimo Bruto, M. 336, 12. Oblivio et ferula Baccho sacra, M. 741, 7. Oblivionis ara in templo Minervæ, M. 504, 25; Fr. 42, 6.

Obolus; de vocis interpretatione, V. 528, 35 *sqq.*; Fr. 39, 33.

Obsonium, cur præcipue piscis appelletur, M. 811, 29.

Oceanus borealis, V. 400, 35. Oceani æstus a luna dependet, M. 1150, 30. Inachi pater, Ps. 93, 37. Acheloi pater, Ps. 97, 29.

Ochimus, Rhodius, M. 366, 30.

Ochlocratia, quid, Ps. 153, 28 *et* Ps. 154, 14 *sqq.*

Ochna, Coloni filia, Eunosti capta amore aversatum accusat, eo interfecto tamen pœnitentia facti rem indicat et se ipsam præcipitem dat, M. 370, 19 *sqq.*

Ochus, Nothus, filius Artoxerxis Mnemonis minimus natu, regnum expetit, V. 1231, 3 *sqq.* Dario fratre perempto, metuebat adhuc fratres genuinum Ariaspem et de nothis Arsamen, quorum primum, nuntiis terribilibus submissis, ad mortem adigit, alterum per Arpatem interficit, V. 1223, 37 *sqq*; *cfr.* M. 582, 29. Persidem urbem nunquam ingressus est ob avaritiam, V. 838, 47; *cfr.* M. 304, 21. Quum asinum appellarint eum Ægyptii, fatus At enim hic asinus vestrum bovem epulabitur, Apim mactat, M. 444, 19 *sqq.*; *cfr.* M. 434, 32 (gladius dictus ab Ægyptiis). Fortunatus, M. 401, 24; *cfr.* M. 412, 31.

Ocresia, virgo captiva, Corniculo a Romanis capta, Tanaquilidi Tarquinii regis uxori data servit, fitque Servii Tullii mater, regis postea facti; variæ hac de re relationes, M. 397, 1 *sqq.*

Ocridio, heros Rhodius; Quæst. Græc., cur apud Rhodios in sacellum Ocridionis non intret præco, M. 366, 29.

Octavia, Octavii ex Ancharia filia, soror Octaviani Cæsaris, primum C. Marcello, eoque defuncto Antonio imperatori nubit, mater Marcelli junioris, V. 1108, 51 *sqq.*; *cfr.* V. 377, 32; V. 1110, 17. Antonium et Octavium reconciliat, V. 1111, 13 *sqq.*, *ibid.* 41. Ad maritum navigare instituit, sed litteris ab Antonio acceptis jube-

tur Athenis manere, V. 1121, 10. Romam reversa ita se gerit, ut inscia Antonio nocuerit, qui tam præclaram uxorem tam inique habeat, V. 1122, 3 *sqq.*; V. 1123, 46, *ibid.* 53 *sqq.* Antonii liberos sex educat, V. 1139, 29. Athenodori opus ad eam scriptum, V. 127, 15.
Octavianus Cæsar, *vide* Augustus.
Octavius (Cn.) Nepos, præfectus classis, cui Perseus rex se dedit, V. 321, 19 *sqq.*, *ibid.* 44 *sqq.*
Octavius, Tib. Gracchi in tribunatu plebis collega, optimatium precibus et hortationibus compulsus, legi agrariæ Tib. Gracchi intercedit, V. 988, 29. Certamina quotidiana cum Tiberio; promissum a Tiberio pretium agrorum, quos ipse possidebat, recusat, V. 988, 42 *sqq.* Tiberio legem ferente tribunatus ei abrogatur vixque populi vi evitata aufugit, V. 989, 24 *usque ad* 990, 19.
Octavius (C.) Nepos, consul cum Cinna, pugna commissa Roma ejicit Sertorium et Cinnam, hujus in locum suffecto Cornelio Merula, V. 512, 26 *sqq.*, *ibid.* 40; *cfr.* V. 680, 17 *sqq.* Capta a Mario urbe interficitur, male et imperite rebus gestis, V. 513, 12 *sqq.*; *cfr.* V. 549, 11.
Octavius (C.), vir non plane illustris, pater Octavii Cæsaris, V. 1054, 18.
Octavius (C. Julius Cæsar Augustus), *vide* Augustus.
Octavius, proconsul in Cilicia, mortuus, V. 591, 22.
Octavius, Afer dictus; Ciceronis in eum dictum, V. 1042, 26; *cfr.* M. 765, 11.
Octavius, legatus M. Crassi, V. 669, 25; V. 672, 7, *ibid.* 23. Cum quinque millibus hominum in Sinnaca evadit et Crassum periclitantem recipit, V. 671, 1 *sqq.* Cæsus cum Crasso, V. 672, 39.
Octavius (L.), a Pompejo in Cretam mittitur Metello successurus, sed ab illo ignominiose repellitur, V. 756, 1 *sqq.*, 17 *sqq.*
Octavius (M.), Pompejanæ factionis, in Africa, V. 943, 48.
Octavius (M.), dux Antonii imperatoris in prœlio navali ad Actium, V. 1128, 8.
Octavius (C.), ob stolidam vanitatem, qua societatem perpetratæ cædis Cæsaris sibi arrogaret, necatur, V. 882, 50.
Ocyrrhoe, Oceani filia, mater Phasidis, Ps. 83, 31.
Ocyrrhoe, nympha, Caici mater e Mercurio, Ps. 96, 72.
Odeum, Athenis conditum a Pericle, V. 191, 18 *sqq.*, *ibid.* 31. Odei schola, M. 731, 7.
Odium definitur, M. 651, 38. De odio et invidia disputatio, M. 640, 14 *sqq.* Odium pisce designatur Ægyptiis, M. 444, 52 *et* M. 445, 3.
Odrysus gente erat Orpheus, Fr. 55, 25.
Odyssea, in viginti quatuor libros digesta ab Aristarcho, Ps. 104, 16; animi generositatem exprimit, *ibid.* 26.
Œchalia, urbs, oppugnatur ab Hercule, M. 380, 4.
Œdipodis fons, Thebis, V. 555, 16.
Œdipus; fabula ejus, M. 632, 8; *cfr.* M. 602, 22; M. 990, 3.
Œe, vel Oe (Οἴη, Οἰή), curia Attica, V. 187, 42
Œnanthe, lena apud Ptolemæum Philopatorem, V. 978, 47; *cfr.* M. 920, 39.
Œnarus, Bacchi in Naxo sacerdos, V. 10, 3.
Œneis, tribus Attica, V. 585, 1.
Œneus, Peribœam filiam Hipponei vitiat, Ps. 164, 23.
Œniadæ, Acarnaniæ urbs, V. 827, 6; V. 195. 34.
Œnoclus, Œnianum rex, lapidibus obruitur dei jussu, M. 362, 31; M. 366, 21.
Œnomaus, Pisæ rex, equos amavit maxime et dira imprecatus est iis, qui equos in Elide admittant, M. 373, 21. Alcippæ pater, M. 388, 12.
Œnophyta, locus in Bœotia, M. 423, 1.
Œnopides, Chius, *cit.*, M. 1083, 2.
Œnopion, Thesei ex Ariadna filius, Ione Chio auctore, V. 10, 11.
Œnuphis, Heliopolita, a Pythagora auditur, M. 433, 49.
Œnus, loci nomen Spartæ, ubi conciones habebantur, V. 51, 14.
Œolyci Thessali sepultura, M. 820, 28.
Œonus, Licymnii filius, ab Hippocoontidis interfectus, M. 352, 32.
Œtæi vertices, Fr. 48, 33.
Œtæus dæmon, proverb., Ps. 169, 8.
Ofella (Lucretius), quem Sulla consulatum petentem primo cohibuit, deinde quum multorum favore fretus in forum venerit, misso conturione interfici jubet, V. 565, 17; V. 569, 26.
Ogygia, insula; tabula de situ ejus in mari Saturnio, aliis de insulis, quarum in una Saturnus sit a Jove inclusus; alia, M. 1151, 45 *sqq.*
Olbiani, V. 683, 22.
Olbius, pædagogus filiorum Nicoclis Ægeensis, V. 149, 14.
Olea, arbor, e lentisco pullulans per insitionem, M. 776, 4; cur semper vireat, M. 786, 41. Oleaginis lignis uti cur in balneis prohibitum, M. 800, 7 *sqq.*
Olea, fons ad Tegyras in Bœotia, V. 342, 5.
Ὀλεῖαι Delphicæ, M. 509, 11. Ὀλεῖαι Minyæ filiæ dicebantur furore correptæ earumque posteritas; vocis interpretatio, M. 369, 17.
Olei natura, V. 423, 21. Olei fons repertus, V. 831, 30 *sqq.* Oleum laborum remedium, V. 852, 7; cur æs maxime ærugine oppleat, M. 482, 48 *sqq.*; plantis inimicum, M. 776, 18; humidum duntaxat cur dixerit poeta, M. 847, 4 *sqq.*; in motu minimum strepitum edit, M. 847, 23; cur nullis rebus permisceatur, *ibid.* 27; cur ignis oleo alatur, *ibid.* 33. Olei summum cur optimum, M. 854, 37 *sqq.* Vetustas ei nocet, M. 855, 25 *sqq.* Cur mare oleo conspersum pellucidum fit et tranquillum, M. 1119, 4; *cfr.* M. 1163, 15. Oleo tinguntur instrumenta ferrea, M. 1163, 28 *sqq.* Oleum odoris expers, quo ad tingendum utuntur unguentarii, M. 1242, 15.
Olfactus, igneæ est naturæ, M. 476, 13 *sqq.* De olfactu placita philosophorum, M. 1101, 20.
Oligarchia, quid, Ps. 153, 28; Ps. 154, 11 *sqq.*
Oligyrtus, urbs Arcadiæ, V. 975, 17.
Oliva salsa appetitum restaurat, M. 836, 28.
Olizon, Thessaliæ oppidum, V. 138, 28.
Olocrus, mons prope Pydnam, V. 317, 45.
Olores Apollini sacri; cantus eorum, M. 473, 3.
Olorus, Thraciæ rex, cujus filia Hegesipyla Miltiadi Atheniensi nubit, V. 574, 6.
Olorus, Thucydidis historiographi pater, nomen ad Olorum Thraciæ regem retulit aurique secturam in Thracia possidebat, V. 574, 9.
Olthacus, Dandariorum regulus in Mithridatis castris, Lucullum se occisurum pollicitus hujus venit in castra velut transfuga, atque parum abest, quin consilium suum exsequatur, V. 598, 53 *sqq.*
Olympia, Elidis urbs; donaria sacra a Sulla diripiuntur, V. 548, 22 *sqq.* Dianæ Episcopi fanum, Aristarcheum dictum, M. 372, 21. Cinerem aqua Alphæi amnis affusa aræ circumglutinant, M. 526, 31. Porticus, quam Heptaphonum vocant, M. 608, 5. Olympiá, regio, Ps. 95, 9.
Olympia certamina, in memoriam Herculis Jovi aguntur, V. 13, 28. Instituta ab Iphito et Lycurgo, Ps. 104, 13; V. 47, 6; V. 719, 19. Olympiis sacris hedera arcetur, M. 359, 2; M. 774, 26. Quæ nova his in ludis sint instituta, M. 821, 8 *sqq.*
Olympiades, ex Olympicorum certaminum institutione supputantur, Ps. 104, 14.
Olympias, mater Alexandri Magni (eam et Polyxenam et

Myrtalen et Stratonicam dictam perhibent, M. 489, 24); nuptiæ cum Philippo rege, V. 793, 23 *sqq.* De consuetudine cum Jove Ammone, V. 793, 26 *sqq.*; V. 794, 9 *sqq.* Orgiis Orphicis et Bacchicis obnoxia, V. 794, 2 *sqq.* Morositate dissidia inter Philippum et Alexandrum excitat; post Cleopatræ nuptias ab Alexandro in Epirum traducitur, V. 798, 15 *sqq.* Odia in Cleopatram, V. 799, 23. In suspicione est propter Philippi mortem, V. 799, 15. Epistolæ ejus ad Alexandrum (*cfr.* M. 215, 25), filii erga eam animus et agendi ratio, V. 820, 35 *sqq.*, *ibid.* 52 *sqq.* Alexandro in India absente, cum Cleopatra seditionem adversus Antipatrum movet, V. 838, 29. Sexto anno post Alexandri mortem propter veneni mixtionem, quam detectam habere se credebat, multos occidit et Iolæ reliquias dissipat, V. 843, 18 *sqq.*, Post Antipatri mortem Eumenem hortatur, ut ad se veniat Alexandrique filiolum insidiis impetitum educandum suscipiat, V. 704, 21. — Dicta ejus, M. 167, 36 *sqq.*, *ibid.* 47 *sqq.*

Olympichus, persona dialogi, M. 794, 7.

Olympicum stadium, longum sexcentos pedes Herculanos, Fr. 48, 25 *sqq.*

Olympieum, Athenis, M. 1022, 40.

Olympiodorus, Atheniensis, tribunus militum, V. 390, 34.

Olympionicæ, publice aluntur, V. 400, 33.

Olympus, mons Macedoniæ; de ejus altitudine, V. 314, 22 *sqq.* In Olympo inde a priore usque ad alterum sacrificiorum ascensum litteræ cineri inscriptæ permanent, Fr. 58, 44 *sqq.* Cur ὄλος λαμπρός appellatus, Ps. 125, 41. Olympus, sive mons terræ, sive cœli purissima pars intelligendus, cur in distributione universi communis relictus, Ps. 126, 23 *sqq.*

Olympus, amasius et discipulus Marsyæ, harmonicos nomos in Græciam intulisse fertur, 1385, 47, *ibid.* 54. Primus in Græciam pulsationem fidium intulit, M. 1384, 50. Tertius tibia cecinit, M. 1384, 53. Ἁρμάτιον νόμον dicitur fecisse, M. 1386, 1, *ibid.* 6. De morte Pythonis lugubre carmen tibiis Lydio modo canit. M. 1389, 12. Carmina ejus tribus contenta fidibus; modus Olympi, M. 1390, 4 *sqq.*, *ibid.* 31.

Olympus junior, tibicen Phrygius, unus eorum, qui descenderunt a primo Olympo, Marsyæ discipulo, in Apollinem fertur fecisse nomum, qui Polycephalus dicitur, M. 1385, 44 *sqq.*; M. 1387, 8. Enharmonii generis fuisse putatur repertor, M. 1387, 17 *sqq.* Aditialis, Choreus, Baccheius rhythmus, M. 1395, 1 *sqq.* Enharmonium genus in Phrygio positum tono cum pæone epibato miscuit; Minervæ nomus, M. 1397, 18.

Olympus, medicus Cleopatræ reginæ, hujus historiam edidit, V. 1137, 7 *sqq.*

Olynthii, quos Philippus bello premit, auxilium petunt ab Atheniensibus, M. 1030, 18. Subiguntur a Philippo, M. 1030, 21; V. 1014, 27.

Ominis et Famæ templum a Furio Camillo locatum, M. 392, 11. — Omina oblata : Alcibiadi, V. 251, 18; Alexandro Magno, V. 814, 31; Cassio, V. 1194; 15; Octaviano Cæsari, V. 1128, 17; Paulo Æmilio, V. 310, 46; Philippo Macedonum regi, V. 445, 2; Romæ instaurandæ Camilli tempore, V. 173, 16.

Omisus, Persa quidam, malum punicum mirabili magnitudine affert regi, V. 1207, 39.

Ὁμοιοτέλευτον, quid, Ps. 112, 23, *ibid.* 42.

Omomi herba, qua in mortario trita, Persæ Ditem invocant, M. 452, 13.

Omphale, Lydorum regina, cujus in servitute hæret Hercules, V. 3, 49. Inter alia arma securim Hippolytæ accipit ab Hercule, M. 371, 48. Omphale et Hercules, pictura, V. 1141, 17; *cfr.* M. 959, 51.

Ὀμφαλός, loci nomen Delphis; aquilas enim vel olores ab extremis terræ partibus ad medium ejus volatu tendentes hoc loco convenisse fabulantur, M. 499, 29.

Omphis, Osiridis nomen, quod Hermæus interpretatur beneficum, M. 450, 16.

Onchestus, Bœotus, Megaræi et Abrotæ pater, M. 363 34.

Onei montes, in Isthmo, V. 970, 42.

Onesicrates, medicus, M. 825, 7; Plutarchi magister, M 1401, 29.

Onesicritus, Diogenis Cynici sectator, ab Alexandro ad Gymnosophistas mittitur, V. 836, 45 *sqq.* Gubernatorum princeps classi ex India redeunti præficitur, V. 837, 29; *cfr.* M. 407, 5.

Citata, V. 797, 34; V. 801, 17; V. 824, 20. *ibid.* 29 (quartum historiarum librum Lysimacho regi recitat); V. 833, 42; V. 834, 32; V. 836, 48 *sqq.*; M. 402, 12.

Onesicritus, persona dialogi de Musica, M. 1383, 11.

Onobatis, apud Cumæos mulier dicebatur in adulterio deprehensa, M. 359, 42.

Onoclus, rex Ænianum, M. 366, 21.

Onomacles, Atheniensis, una cum Antiphonte et Archeptolemo proditionis accusatur, M. 1016, 14.

Onomacritus, fastum supervacaneum oraculis apposuit, M. 496, 34.

Onomademus, demagogus Chius; apophthegma, M. 109, 35 (μὴ πάντας ἐξελάσαι τοὺς ἀντιστασιάσαντας, ἀλλ' ὑπολιπέσθαι τινάς, *cfr.* M. 992, 37).

Onomarchus, dux Phocensis, sacrilegii Delphis commissi socius, V. 300, 37.

Onomarchus, cui Eumenes custodiendus traditur ab Antigono, colloquitur cum Eumene, V. 709, 5 *sqq.*

Onomastus, Othonis imperatoris libertus, V. 1267, 38.

Onomatopœiæ specimina ex Homero, Ps. 107, 51 — 108, 22.

Onoselis, Aristonymi Ephesii filia ex asina, M. 384, 82.

Ophelta, rex, populos suos ex Thessalia in Bœotiam ducit, V. 572, 1 *sqq.*; *cfr.* M. 675, 1.

Ophelta, Cyrenes princeps, V. 1068, 14.

Opheltiadæ, inter Bœotos, M. 675, 1.

Opheltius, mons Argolidis, Ps. 94, 6.

Ophthalmia, *vide* Lippitudo.

Opima spolia, quibus Romanis contigerint; vocis interpretatio, V. 31, 52 *sqq.*; V. 360, 49.

Opimius (L.) Nepos, homo paucorum in republica dominationis studiosus potensque in senatu, consulatum petens repulsam fert, C. Graccho Fannium evehente, V. 1001, 42. Consul creatus cum aliis C. Gracchi inimicis leges ejus et Carthaginiensem administrationem rescindere aggrediuntur; cædes Antylli lictoris, V. 1002, 36 *sqq.* Postridie senatum in curiam vocat; Antylli cadaver nudum per forum præter curiam portatur; fit senatusconsultum, ut Opimius videat, ne quid detrimenti respublica capiat utque tyrannos exscindat; is senatores arma capere jubet et equitibus mandat, ut singuli duos servos armatos prima luce adducant, V. 1003, 10 *sqq.* Utraque factione in armis pernoctante, facta die Fulvius Aventinum, Opimius forum occupat, V. 1003, 33 *sqq.* Manu conserta Gracchani fugantur, Fulvius et Gracchus pereunt; interfectorum bona publicantur; Opimius Concordiæ templum exstruit, populi dolori insultans, V. 1004, 23 *usque ad* 1005, 45. Missus ad Jugurtham Numidiæ regem ab eo corrumpi se pecunia patitur, damnatusque de acceptis muneribus et corruptela in ignominia consenescit, V. 1005, 51 *sqq.*

Ὀπισαμβώ, quid significet, Ps. 164, 15.

Opium, M. 791, 38.
Opiacus Frentanus, V. 469, 26.
Oppius, Cæsaris amicus cumque eo in Gallia, V. 854, 24. *Citatur*, V. 743, 43, *ibid.* 49; V. 854, 8.
Ὄψον; de vocis origine, M. 885, 34.
Optativi Attici, Ps. 106, 41.
Optatus, Peripateticus, M. 1181, 32.
Opuntii, Quinctii Flaminini fidei se committunt, V. 443, 40. Qui sit apud eos κριθολόγος, M. 360, 25. Hydriam argenteam Delphis dedicant, M. 490, 20.
Oraculorum de defectu, M. 499, 26 *sqq.* De Pythiæ oraculis, M. 481, 19 *sqq.* Oraculum petituri cur prius immolarent, M. 531, 8 *sqq.* Trophonii oraculum, *vide* Trophonius.
Oraculorum responsa, V. 2, 16 *sqq.* (Ægeo datum: μηδεμιᾷ γυναικὶ συγγενέσθαι πρὶν ἐλθεῖν εἰς Ἀθήνας); V. 12, 16 (Theseo Delphis allatum: Αἰγείδη Θησεῦ κτλ.); V. 12, 53 (Ἀσκὸς βαπτίζῃ· δῦναι δέ τοι οὐ θέμις ἐστίν); V. 14, 18; V. 19, 42 (Atheniensibus datum, ut ossa Thesei colligerent); V. 41, 30 (Julio Proculo datum a Romulo post ejus mortem); V. 42, 6 (de Cleomede Astypalensi); V. 50, 8 (Lycurgo a Pythia datum, quod rhetra dicitur; *cfr.* V. 51, 2 *sqq.*); V. 74, 9 (de Hippolyto); V. 96, 10 (de tripode aureo, ut sapientissimo daretur); V. 99, 4 (Soloni Delphis datum de capienda Salamine: Ἀρχηγοὺς χώρας θυσίαις ἥρωας ἐνοίκους κτλ.); V. 100, 3 (Pythica oracula quædam, quæ Salaminem Ioniam appellabant); V. 102, 25 (Soloni datum: Ἥσο μέσην κατὰ νῆα κτλ.); V. 128, 52; V 139, 29 (de ligneo muro Atheniensibus datum; *cfr.* M. 1010, 7); V. 150, 39 (Themistocli datum a Jove Dodonæo); V. 156, 20 *sqq.* (a senatu Romano Delphis petitum de lacu Albano exundante); V. 161, 42 *sqq.* (M. Cedicio editum de Gallorum in Italiam adventu); V. 388, 25 (Pausaniæ omnibusque in commune Græcis); V. 388, 28 (Aristidi de futura Atheniensium victoria); V. 395, 46; V. 454, 2 (de Hannibalis exitu: Λίβυσσα κρύψει βῶλος Ἀννίβου δέμας); V. 508, 49 (Mario juveni datum); V. 537, 51 *sqq.* (Lysandro datum: Ὀπλίτην κελάδοντα φυλάξασθαι, κτλ.); V. 712, 24 (Spartanis: Φράζεο δὴ Σπάρτη καίπερ μεγάλαυχος ἐοῦσα κτλ.); V. 794, 10 (Philippo de Alexandro filio Delphis allatum); V. 804, 23 (de Gordii nodi solutione); V. 869, 8 (Cæsari editum ante pugnam Pharsalicam); V. 899, 49 (Dodonæum oraculum Atheniensibus editum); V, 1028, 10 (de Cicerone); V. 1030, 2 (Ciceroni Delphis editum); V. 1037, 10 (de Corneliis tribus Romæ regnaturis); V. 1054, 32 (Dioni editum); V. 1020, 20 (ad Chæronensem cladem relatum); V. 1258, 14 (de corpore Arati Sicyonem portando); M. 114, 40; M. 130, 25 *sqq.*; M. 180, 50; M. 296, 36 (ἡ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ); M. 302, 38 *sqq.*; M. 303, 38 *sqq.*; M. 304, 43 (Meliis Cryassum Novam condentibus datum); M. 306, 7 (Tyrrhenis Lyctum condentibus datum); M. 327, 1 (ὅσσαπερ ἐν λεχέεσσι κτλ.); M. 334, 47; M. 363, 16 (ὅπουπερ ἂν τύχῃ δηχθεὶς ὑπὸ κυνὸς ξυλίνης); M. 364, 21, *ibid.* 29 (πῖν' οἶνον τρυγίαν κτλ.); M. 365, 28; M. 372, 38; M. 373, 46; M. 377, 26, *ibid.* 41; M. 381, 27, *ibid.* 43; M. 417, 3 (*cfr.* M. 483, 38); M. 472, 12 (ὅπως τὸν ἐν Δήλῳ βωμὸν διπλασιάσωσιν, *cfr.* M. 699, 32); M. 487, 13 (φράζεο δὴ Σπάρτη κτλ., *cfr.* V. 532, 46); M. 483, 38 (de Ægonis Argivi regno); M. 487, 17; M. 487, 20 *sqq.* (ἀλλ' ὁπότε Τρώων κτλ.); M. 487, 34 (de tempore, quo Romani simul contra omnes gentes bellum essent gesturi); M. 491, 43; M. 491, 49 (de expeditione Atheniensium in Siciliam); M. 491, 51 (de Diomene); M. 492, 5 (de Procle); M. 492, 24 (αἱ ῥῆτραι); M 492, 48 (ἅπαντα φάναγκαῖα κτλ.); M. 496, 6 (verba quædam antiquis oraculis usitata); M. 497, 32 (αἱ τυ ἐμεῦ Αἰβύαν μαλότροφον, κτλ., *cfr.* M. 494, 20); M. 497, 38 (γῆς τε δρακονθ' υἱὸν κτλ.); M. 499, 33 (οὔτε γὰρ ἦν γαίης μέσος κτλ.); M. 502, 30 (de Deliis insula sua bello Peloponnesiaco exturbatis); M. 525, 16 (Thessalis de Arna datum); M. 596, 24 (τὸν Πύῤῥον τοι φημὶ, τὸν Ἀρχεδίκη τέκε παῖδα); M. 620, 32 (καὶ κωφοῦ ξυνίησι κτλ.); M. 669, 1; M. 674, 13; M. 678, 5 (de Corace Archilochi percussore); M. 681, 17 (Amphilochi de Thespesio); M. 684, 53 (Sibyllæ de Vespasiano); M. 957, 51 (ὀψὲ ἦλθες); M. 712, 15 (Socratis patri de puero datum); M. 890, 2 (de animalibus mactandis); M. 964, 42; M. 1118, 28; M. 1349, 4. Oraculum Orchomenius jubens Hesiodi ossa accipere et apud se repelire, Fr. 28, 12; Pythii, Ægypto editum, ut filiam immolet, Ps. 91, 38; primum Homero datum, Ps. 101, 32 (Ἔστιν Ἰὸς νῆσος κτλ.); alterum, *ibid.* 35 (Ὄλβιε καὶ δύσταμον κτλ.); Thebanis datum, Ps. 164, 36 *sqq.* (eos victores fore, si impie fecissent); Lacedæmoniis datum, Ps. 167, 18 *sqq.* (eos tunc perituros, quum argentum et aurum aliquo honore habituri sint); Ps. 167, 44 *sqq.* (Jovis Dodonæi, Lacedæmoniis editum de bello non lacrimoso); Lacedæmoniis editum, ut Terpandrum arcessant, Ps. 171, 30.
Oratores quidam Græci *citantur*, V. 675, 40. X Oratorum Vitæ, M. 1014, 23 *sqq.*
Oratio omnis aut historica aut contemplativa aut civilis, Ps. 120, 31 *sqq.*
Orationes: Alcibiadis ad populum in patriam reversi, V. 251, 4; M. Antonii ad deos, V. 1117, 11; ejusdem in Cæsaris funere, V. 1183, 51; Appii Claudii ad patres conscriptos, V. 470, 54; Aristidis ad Themistoclem, V. 386, 7; ejusdem ad Spartiatas reliquosque Græcos, V. 389, 30; Calliæ tædiferi accusatorum ad judices, V. 399, 12; Camilli ad Jovem precabunda, Vejis captis, V. 157, 18; Catonis Minoris in C. Cæsarem, V. 848, 5; Chilonidis, Leonidæ regis filiæ, V. 956, 49; Cleomenis de ephororum origine, V. 964, 43; ejusdem de morte, V. 977, 52; Coriolani ad Tullium, V. 268, 29; ejusdem adversus plebis insolentiam, V. 264, 13; Crassi ad milites post filii cædem, V. 668, 29; ejusdem ad suos ad mortem vadentis, V. 672, 1; Darii ad deos, V. 814, 19; Dionis ad milites de auxilio Syracusanis ferendo, V. 1164, 47; Eumenis ad milites suos proditores, V. 708, 16; Fabii Maximi admonitoria ad Paulum Æmilium, V. 218, 15; C. Gracchi ad Dianam precabunda, V. 1004, 53; ejusdem ad populum, V. 997, 42; Tib. Gracchi, 988, 14; ejusdem de tribunitia potestate, V. 991, 44; Liciniæ, C. Gracchi uxoris, ad maritum dissuasoria, V. 1004, 4; Luculli ad milites, V. 597, 30; Marcelli responsoria ad criminationes Syracusanorum, V. 371, 45; ejusdem severa in milites, V. 373, 48; Menenii Agrippæ de concordia; V. 258, 23; Numæ filii regnum recusantis ad legatos, V. 74, 43; Numæ patris, regnum ut recipiat, ad Numam filium, V. 75, 27; Pauli Æmilii ad milites admonitoria, V. 312, 52; ejusdem ad juvenes, Perseo capto, V. 322, 16; ejusdem de fortunæ inconstantia, ad populum Romanum, V. 327, 49; Perpennæ seditiosa in Sertorium, V. 693, 34; Phocionis, V. 887, 22; Remi ad Numitorem captivi, V. 24, 31; Sertorii de vi perseverantiæ, V. 687, 37; M. Servilii pro Pauli Æmilii triumpho, V. 324, 50; Syracusanorum accusatoria in Marcellum, V. 371, 40; Themistoclis ad Aristidem, V. 386, 20; Therycionis de contemnenda morte, V. 977, 28; Valeriæ, Poplicolæ sororis, ad Volumniam, Coriolani matrem, V. 275, 5; Volumniæ, Coriolani matris, ad matronas Romanas, V. 275, 21; ejusdem ad Coriolanum filium, V. 275, 53; alia ad eundem, V. 276, 39.

Orchalides, collis, vel Alopecus, in Haliarti partibus versus Heliconem situs, V. 558, 14 *sqq.*

Orchomenus, Bœotiæ urbs; Orchomenii deficiunt ad Spartanos a Thebanis, V. 341, 38; V. 378, 1. Pugna inter Sullam et Archelaum ad Orchomenum, V. 555, 47; V. 536, 32; V. 1244, 54. Quæst. Græca, qui sint, qui apud Bœotos Ψολόεις et Ὀλεῖαι dicantur; de festo Ἀγριώνια dicto, M. 369, 17 *sqq.* Tiresiæ oraculum ajunt, peste multis absumptis hominibus, plane defecisse, M. 527, 50. Orchomenii oraculo moniti, ut reliquias Hesiodi apud se humarent, M. 193, 3 *sqq.* Orchomenii Ascræos reliquos, ceteris a Thespiensibus interfectis, receperunt et deo jubente ossa Hesiodi apud se sepelierunt, Fr. 28, 11 *sqq.*

Orchomenus, Arcadiæ oppidum, V. 963, 42; Lycisci proditio, M. 664, 4.

Orcynii, in Cappadocia, V. 701, 37.

Orestes, Agamemnonis filius, apud Strophium educatus, patris occisores ulciscitur, M. 387, 25; a Demophontidis excipitur, M. 780, 4. Orestes matri necem inferens, pictura Theonis, M. 21, 12. Orestes et Pylades, amicorum par, M. 111, 35. Orestis convivium mutum, M. 742, 25. M. 990, 4.

Orestes, consul Romanus, V. 996, 21; V. 997, 9.

Oresteum, locus inter Laconicam et Argolidem, V. 388, 9.

Oreus, urbs Hestiæatidis in Eubœa, V. 310, 7; M. 915, 43.

Orexartes, Parthiæ flumen, V. 824, 14.

Orgia, Fr. 18, 2 (*vide* Bacchus).

Orgilaus, Phalidis filius, Delphus, interficitur a Cratete, cujus filiam sponsam spreverat, M. 1006, 31.

Oricum, urbs et portus Epiri, V. 324, 5; V. 779, 30; V. 865, 50.

Origano comesto testudines veneno se liberant, M. 1123, 41; M. 1192, 11; Ps. 82, 29.

Orion, dilectus a dea, M. 394, 47. Domicilium ejus Hyria insula, M. 727, 42.

Orion, sidus, Ps. 128, 22, 26. Ori stella, M. 439, 33.

Oritæ, populus Indiæ, V. 837, 29.

Ornea, Argolidis urbs, M. 489, 47.

Ornis, loci nomen ante Corinthum urbem, V. 1234, 25.

Ornytus, coloniam in Asiam deducit, V. 4, 53.

Oroandas, Cretensis, Perseum regem prodit, V. 321, 23 *sqq.*

Orobazus, Arsacæ Parthorum regis legatus, ad Sullam venit, reversus interficitur, V. 541, 45 *sqq.*

Orobylus, Corinthius, puer ob formam celeber, V. 807, 38.

Oromasdes, vel Oromazes, Persarum deus maximus, M. 452, 5. Natus e luce purissima, M. 452, 23. Bellum cum Arimanio, procreatio deorum, M. 452, 22; M. 953, 34; M. 1255, 36; V. 813, 47; V. 1223, 34.

Orontes, Persa; similitudo formæ cum Alcmæone Amphiarai filio, V. 1225, 45. Rhodogunam Artoxerxis filiam in matrimonio habet, V. 1222, 6; M. 269, 24. Apophthegma, M. 206, 46 (de digitis supputantium et de regum amicis).

Oropæus, vel Coropæus, Apollo, potius Amphiaraus, Fr. 36, 44 *sqq.*

Oropus, Atticæ oppidum, V. 417, 31. Oropia causa acta a Callistrato, V. 1012, 9.

Ὀρφεωτελεστής quidam, M. 276, 8

Orpheus; simulacrum cypressinum ejus Libethris, V. 801, 36. Abstinet ab animali cibo, M. 188, 53 *sqq.*; M. 491, 23; M. 506, 37 (ἐκπύρωσις). Thraces mortem ejus ulciscuntur uxores compungentes, M. 674, 23. De descensu ad inferos vatis Thespesii viso, M. 684, 26. Orpheus et Eurydice, M. 931, 9. Orpheus, gente Odryus, festa initiationesque Bacchi, Panathenæa, Thesmophoria, Eleusinia Athenas attulit et in Ægyptum profectus Isidis et Osiridis sacra in Cereris et Bacchi cultum transformavit, Fr. 55, 21 *sqq.* Ps. 77. 50 (*vide versionem*).

Orpheus cum discerperetur, caput in draconem abiit, lyra in astra translata, ex sanguine orta est herba Cithara vocata *etc.*, Ps. 82, 36.

Orphei fragmenta, *cit.*, M. 477, 44 (ἕκτῃ δ' ἐν γενεῇ κτλ.); M. 505, 35 (de dæmonibus); M. 530, 35 (Ζεὺς ἀρχή κτλ.) M. 882, 18 (Ζῶον δ' ἴσον ἀκροκόμοισι φοινίκων ἔρνεσσι); M. 1083, 29 (Orphica); M. 1384, 54 (Orphei cantilenæ, de Orphei ætate); V. 622, 12 (Plato eum subsannat); Fragm. 17, 47.

Orphica orgia V. 793, 47.

Orphici, ova et fabas abominantur, M. 770, 18, *sqq.* M. 771, 32.

Orphidius, legatus legionis Othonianæ, quæ Adjutrix dicebatur, V. 1277, 52.

Orsodates, Persa quidam, V. 831, 38.

Orthagoras, tyrannus Sicyonius, M. 669, 5.

Orthagoras, vates Corinthius, amicus Timoleontis, aliis Satyrus, V. 284, 32.

Ὀρθια carmina Polymnesti, M. 1386, 43. Ὀρθιος νόμος, M. 1386, 12. Orthiæ cantilenæ modus, quæ fit ad orthium et semantum trochæum, additus a Terpandro, M. 1394, 33.

Orthia Diana, cujus ad aram adolescentes Spartani verberibus cædebantur, V. 60, 45. *Vide* Diana.

Orthopagus, vertex montis apud Chæroneam, V. 553, 10.

Ortiagon, Galata, M. 319, 13, *ibid.* 24 *sqq.*

Ortus, et interitus, quid, M. 1078, 1 *sqq.* De ortu mundi diversorum sententiæ, M. 1241, 4 *sqq.*

Ortygia, Archiæ Corinthi filia, M. 945, 8.

Orus, Arueris nuncupatur, Apollo a Græcis, M. 435, 12, *ibid.* 26. Isidis filius Buti educatur, M. 437, 42. Ab Osiride instituitur ad prœlium contra Typhonem, quem debellat; Mercurii auxilio a diis legitimus judicatur, M. 438, 10 *sqq.* De Oro membratim discerpto, M. 438, 40; *cfr.* Fr. 3, 40. Album eum fuisse Ægyptii narrant, M. 439, 50. Ex Osiridis et Isidis, id est Nili et Terræ coitu Orus nascitur, est autem tempestas et temperies aeris ambientis, omnia servans atque alens; enutritum dicunt apud Butum a Latona, M. 447, 38 *sqq.*; M. 448, 45. Ratio affertur, cur Orus successu temporis Typhone sit factus superior, M. 449, 7. Orus est mundus terrestris, neque interitus unquam omnino expers, neque ortus, M. 450, 41. Feriæ natalitiæ oculorum Ori, M. 455, 8. Orus primus soli sacrificasse fertur quarta die mensis, M. 455, 20. Liber quidam Natalitia Ori titulum habet, M. 455, 22. Sensile exemplum mundi sola mente videndi Isis eum gignit, M. 456, 13. Cur accusatus a Typhone, defendente Mercurio, solvatur, M. 456, 15 *sqq.* Simulacrum ejus Copti manu Typhonis genitale membrum tenens, M. 456, 30. Oculus Ori, quem Typho alias deglutit, alias percutit, M. 456, 46. Cur ex Iside et Osiride adhuc in utero Rheæ versantibus natus dicatur, M. 456, 21. Καίμις appellari solet apud Ægyptios, quod est ὁρώμενον, M. 457, 23. Facultas, quæ præest conversioni solis, Orus, Græcis Apollo vocatur, M. 459, 28. Magnetes lapis Ægyptiis Ori dicitur os, M. 459, 45. Sententia eorum qui frugum procreationi, sementi, arationi, ea, quæ de Osiride et Iside narrantur, accommodant, M. 460, 1; M. 1255, 42. — Ori stella Orion perhibetur, M. 439, 33; M. 440, 3.

Oryssus, Cretensis ex Aptera urbe, Ptolemæum Pyrrhi filium interficit, V. 481, 25.

Oryx, caprea; Ægyptiorum de eo fabula, M. 1192, 54.

Osca, Hispaniæ urbs, V. 686, 27; V. 693, 52.

Oschophoria, ex Thesei instituto celebrata in Bacchi et Ariadnæ honorem, quomodo ex Thesei historia exstiterint, V. 11, 50 *sqq.*; *cfr. ibid.* 21 *sqq.*

Osculandi propinquos mos, V. 20, 40; *cfr.* M. 327, 15.
Osiris. De Iside et Osiride, M. 429, 45 *sqq.* — M. 433, 5. Regem et dominum Osirim oculo et sceptro pictis exprimunt, M. 434, 8. De nomine, M. 434, 9. Primus quinque deorum a Rhea natus, Sole patre, M. 434, 47 *sqq.* Aruerim cum Iside procreasse fertur, M. 435, 23. Statim inito regno Ægyptios fruges, leges, deorum cultum docuisse, postmodo universam terram obiisse hominesque mansuetos reddidisse, M. 435, 28. Bacchus a Græcis accipitur, *ibid.* Reverso insidians Typho, dolo in arcam inclusum per Tanaiticum Nili ostium in mare demittit, M. 435, 35 *sqq.* Arcam apud Byblum maris fluctibus ejectam magna erica amplexa occultat, M. 436, 31. Cadaver discerpitur a Typhone in quatuordecim partes, quæ conquisitæ ab Iside vel humantur, vel urbibus colendæ mittuntur; membri ejus, quod Typho in flumen abjecerat, simulacrum Isis adornat, M. 437, 45 *sqq.*; *cfr.* M. 446, 48. Osiris ab inferis Oro præsto est, eumque ad prælium contra Typhonem instituit, M. 438, 10. Jam a morte cum Iside Harpocratem procreat, M. 438, 35. Templa ejus multis locis, ut Abydi, Memphi, ubi Apis utpote animæ ejus simulacrum nutritur (*cfr.* M. 443, 4); monimentum in insula ad Philas, M. 439, 7 *sqq.* Templa ejus Busiride et Taphosiri, M. 439, 22 *sqq.* Memorantur ex Osiridis cultu ligni sectura, lini scissio, liba, quæ inferiarum gratia funduntur, M. 439, 26. Nigrum fuisse dicunt Ægyptii, M. 439, 50; *cfr.* M. 445, 19. Osiridis navim, quæ Græcis sit Argo, inter sidera relatam non procul ab Orione et Cane ferri, M. 439, 54. Quo pacto idem sit atque Bacchus et Serapis, M. 442, 42 *sqq.* Phylarchi relatio, M. 443, 4; *cfr.* M. 445, 10 *sqq.*; M. 467, 29. Vulgaris et simplex de Osiride, Iside, Typhone opinio, secundum quam Osiris Nilus intelligitur, qui in mare, id est Typhonem incidens perit, nisi quantum ejus terra, id est Isis, excipiens ab eo fecunditatem consequitur, M. 444, 30 *sqq.*

Sacerdotes Osiridem in universum censent omne principium facultate humectandi præditum, utpote causam ortus et substantiam seminis, M. 445, 10 *sqq.* Mneuis bos, qui Heliopoli nutritur, Osiridi sacer, M. 445, 26. Sacra pompa, vas aquarium, ficus folium, M. 446, 31 *sqq.* Fortur a Jove, cui in debellando Apopi auxilium tulerit, filii loco adoptatus Dionysus fuisse appellatus, M. 447, 3 *sqq.* Chenosiris, hedera, Osiridis planta, ut Bacchi, M. 447, 14. Etymologica varia, quæ Bacchum et Osirin eundem esse indicent, M. 447, 17 *sqq.* Nominis interpretatio, M. 447, 20 *sqq.* Quod inclusus in arcam dicitur Osiris, eo significatur aquæ occultatio et defectus, M. 448, 18. Festum mense Athyr celebratur, quo bovem auratum ostentant ut Isidis imaginem, Osiridem inventum esse vociferantes, M. 448, 20 *sqq.* Ab iis, qui mathematica quædam astrologica naturalibus admiscent, Osiris mundus lunaris putatur, M. 449, 26 *sqq.* Cur decima septima mensis die interiisse Osiridem fabulentur, cur annos viginti et octo vixisse vel regnasse; de lunata arca; cur discerptus dicatur in quatuordecim partes; imperfectum bonum; Omphis, Osiridis nomen, M. 449, 45 *sqq.* Lunæ adjungunt Osiridem, quia Nili incrementa ratione quadam illuminationibus lunæ respondere existimant; itaque Apis a lunæ luce procreatur et in novilunio mensis Phamenoth festum celebrant, quod ingressum Osiridis in lunam vocant, M. 450, 18 *sqq.* Sunt, qui Typhonis et Osiridis fabula solis et lunæ defectus significari censeant, M. 450, 44. Osiridem oculo et sceptro pictis exprimunt, sæpe addito accipitre, penem rectum habentem et amiculo flammeo velatum, M. 454, 31; *cfr.* M. 467, 12.

Multa indicia, quibus demonstretur Osiridem eundem esse ac solem; cantica de Osiride; feriæ natalitiæ omnium Ori; festum vigesima secunda die mensis Phaophi celebrant, tum solis baculos natos esse dicentes; bos femella sub solstitium hibernum septies circum templum circumfertur, *etc.*; de nominibus Osiridis et Sirii, M. 455, 5 *sqq.* Quid significet, quod Ægyptii Osiridis animam sempiternam esse interitusque securam fabulantur, porro corpus ejus a Typhone subinde divelli, atque ab Iside rursum componi, M. 456, 3. Osiridis nomen ex ὁσίου et ἱεροῦ conflatum, M. 459, 10. Facultas, quæ vento præest, ab aliis Osiris, ab aliis Serapis, Ægyptice Sothi vocatur, M. 459, 28. De tristibus et lugubribus horum deorum sacrificiis, eodem mense quo Athenis Thesmophoria, apud Bœotas Achææ festivitas celebrantur, M. 462, 37 *sqq.*; M. 463, 3 *sqq.*, *ibid.* 33 *sqq.* De deorum in animalia transitionibus variæ relationes, M. 464, 9 *sqq.* Simulacra Osiridis semel tantum promuntur, deinde ita reponuntur, ut videri tangive non possint, M. 467, 15. Bal Ægyptii myrrham vocant, quæ vox, si interpretaberis, delirationis significat amolitionem, M. 468, 30. Osiridis defluxus mare nominatur, M. 889, 16. Osiridis et Isidis sacra ab Orpheo in Cereris et Bacchi cultum transformata, Fr. 55, 27. Osiris Chrysochoam ab inferis reducit, Ps. 92, 6.
Ostanes, filius Darii e Parysatide, V. 1206, 8; V. 1208, 11; V. 1218, 53.
Ostenta facta: Adranitis, V. 289, 20; apro, tauro, arieteque ad sacrificium adductis, mortuus est aries nulla vi, sed casu, V. 460, 51; vultures duo se semper ostendunt ante Marii victorias comitanturque agmen, V. 495, 8; Sullæ, V. 543, 8; Ciceroni, V. 1038, 33; eidem in exsilio, V. 1046, 48; ante Pharsalicam pugnam, V. 869, 17; Dioni, V. 1154, 26. Aquilæ apud castra Bruti et Cassii, V. 1193, 33.
Ostia, Latii urbs, V. 877, 27.
Ostracismus apud Athenienses, V. 147, 20 *sqq.*; V. 188, 4 *sqq.*; V. 235, 44 *sqq.*; V. 385, 1 *sqq.*; V. 584, 49; V. 633, 20; V. 634, 12.
Ostrei clausi aperiendi industria a quo monstrata, M. 1184, 6.
Otacilius, Marcelli frater, V. 356, 26; *vide* Marcellus.
Otho (M. Salvius), prætor, primus in theatro equites honoris causa a ceteris separat, Cicerone consule, V. 1034, 38; V. 1036, 2, *ibid.* 36.
Otho (M. Salvius), imperator. Vita ejus, V. 1271 *sqq.*

Vir genere non obscuro editus, sed luxu et voluptatum studio ab ineunte ætate, ut nemo alius Romanus, perditus; amicitia cum Nerone; Poppææ nuptiæ, quas propter in discrimen vitæ venit et Senecæ tantum precibus concessus in Lusitaniam provinciam mittitur, V. 1264, 38 *usque ad* 1265, 16. Primus omnium præfectorum ad Galbam, quum defecerit accedit fidumque ei se præbet, T. Vinium etiam sibi devincit colloquio et donis eoque maxime, quod primas illi ultro partes concedit; milites quoque demeretur, V. 1265, 14 *sqq.* Galbæ de successore adoptando deliberanti commendatur a Vinio, cum quo erat pactus, ut ejus filiam ducat, V. 1265, 41. Pisone adoptato, tantæ rei spe se frustratum iniquo animo ferre apparebat; plurimi de Nymphidii et Tigellini sociis indignationem ejus irritant, V. 1267, 16 *sqq.* Exinde socii ejus Veturius et Barbius et Onomastus libertus militum parant defectionem, quæ sextò die post erumpit, V. 1267, 35 *sqq.* Imperator declaratur a militibus, V. 1268, 4 *sqq.* Galba, Piso, Vinius interficiuntur, V. 1268, 30 *usque ad* 1270, 5. Marium Celsum Otho ipse militibus eripit, V. 1270, 5; V. 1271, 1 *sqq.* Senatus juramento se in nomen Othonis obstringit, V. 1270, 14 *sqq.*

Omnia benigne et humaniter tractans civium præstantissimos ad meliorem spem adducit, maxime autem lætitia afficit Romanos supplicium de Tigellino sumptum, V. 1271, 10 *sqq.* In initio nomen Neronis adoptivum sibi adscribit, sed desinit, quum offendi ea re animos optimatium sentiat, V. 1271, 40 *sqq.* Hunc in modum constituto imperio, soli milites mercenarii difficiles ei se præbent, Crispinum, quum jussu Othonis Ostiam profecturus noctu se paret, interficiunt cum duobus centurionibus audientesque octoginta senatores cum Othone cœnare, ad Palatium se propiunt; Otho per aliud ostium convivas dimittit, milites allocutione et donis, supplicioque de duobus sumpto, delinit et sedat, V. 1272, 1 *sqq.* Jam erat annuntiatum, Vitellium nomen copiasque imperatorias sumpsisse, contra amicæ a Muciano et Vespasiano afferuntur litteræ, quibus animatus Otho Vitellio scribit magnaque ei promissa facit, sed epistolæ illæ in mutua exeunt convicia; multa hoc tempore edita prodigia, V. 1272, 42 *usque ad* 1273, 27. Dolabellam Aquinum seponit, Flavium Sabinum urbi præficit, ipse cum T. Vitellio, Vitellii fratre, cumque copiarum ducibus Mario Celso, Suetonio Paulino, Gallo et Spurina adVersus Cæcinam et Valentem ducit; ferocia et contumacia militum utriusque exercitus, præsertim autem Othonianorum in urbe educatorum, V. 1273, 28 *usque ad* 1274, 13. Convicia Vitellianorum Othonianos Spurinæ obedientes reddunt, ita ut Cæcinam Placentiam obsidentem magna cum cæde profliget, V. 1274, 13 *sqq.* Victoria Marii Celsi apud Cremonam, V. 1274, 48 *sqq.* Post pugnam Cremonensem Otho Bedriacum in castra venit, ubi deliberatur de prœlio; Proculus et Titianus decertandum censent, contra sentiunt Paulinus, Marius Celsus, Annius Gallus; Otho ad pugnam hortantibus assentitur, incertum, quibus motus rationibus, V. 1275, 32 *usque ad* 1276, 34. Otho rursus Brixellum abit; Cæcina trajectum Padi machinatur, in quo prohibendo Othoniani magnum accipiunt damnum, V. 1276, 35 *sqq.* Proculo et Paulino adhuc de pugna disputantibus litteræ Othonis afferuntur eos statim in hostes pergere jubentes, V. 1276, 54 *sqq.* Pugna apud Bedriacum, V. 1277, 14 *usque ad* 1279, 20. Nuntio de clade allato, miram milites Othoni exhibent fidem, ipse animo constante ad mortem se parat, discedere amicos jubet, Coccejum fratris filium compellat, famulis pecuniam distribuit et in gladium incumbit, V. 1279, 21 *usque ad* 1280, 54. Funus ejus, V. 1281, 1 *sqq.* Monumentum cum inscriptione Brixelli, V. 1281, 16 *sqq.* Milites ægre sacramento se Vitellio obligari patiuntur, V. 1281, 26 *sqq.*

Othryades, dux Lacedæmonius, M. 371, 37; M. 1045, 48.

Otis, animal, M. 1200, 40.

Otryæ, locus in Phrygia, V. 593, 29.

Otus, et Ephialtes, Naxum tenebant, M. 727, 41.

Ovatio, minor triumphus apud Romanos; vocis interpretatio, ipsius descriptio, V. 370, 40 *usque ad* 371, 14. Ovatio Crassi, V. 656, 50.

Ovicula, Fabii Maximi cognomentum, V. 208, 18.

Ovis, sacer habitus apud Ægyptios, M. 464, 36; M. 465, 20. Quare a lupo morsæ caro sit suavior, lana autem pediculos gignat, M. 778, 36 *sqq.* Pede lupum vocat, M. 1195, 1. Ovis pretium decem oboli, V. 123, 1. Ovibus cur salem apponant pastores, M. 1115, 45. Oves, temperaturæ signum, Fr. 35, 41.

Ovum, in Bacchicis orgiis consecratum, M. 771, 41. Ovum ne prius fuerit, an gallina, M. 770, 14 *sqq.* Ova Zephyria, M. 47, 34.

Oxathres, filius Darii ex Parysatide, V. 1206, 8.

Oxus, fluvius Asiæ, V. 831, 49; V. 832, 1.

Oxyalcus (Seualcus?), rex Indiæ, Ps. 100, 3.

Oxyartes, Abuleti filius, Persa, confossus ab Alexandro, V. 832, 18; V. 838, 37.

Oxyathres, Roxanis pater, M. 408, 13.

Oxydracæ, Indiæ populus; pugna contra Alexandrum, M. 420, 47.

Oxyrynchus, piscis, apud Oxyrynchitanos colitur, M. 464, 37.

Oxyrynchus, Ægypti urbs, dicta a pisce hujus nominis, quem venerantur, M. 432, 17. Oxyrynchitarum bellum cum Cynopolitanis ob oxyrynchum et canem, M. 464, 37.

Ὀξὺς νόμος κιθαρῳδικός, M. 1384, 34.

P.

Paccianus, in Africam missus a Sulla, victus et occisus est a Sertorio, V. 683, 6.

Paccianus (C)., in pugna ad Carras, V. 673, 9.

Paccianus, *vide* Vibius.

Paccius, Romanus, cui Plutarchus disputationem de tranquillitate animi dicat, M. 563, 18.

Paccus, famulus Catonis majoris, V. 408, 38.

Paches, dux Atheniensis, quum Lesbum ceperit, jussus rationem rei gestæ reddere, et damnatus, ante tribunal gladio se interficit, V. 400, 17; *cfr.* V. 629, 5.

Pachynum, Siciliæ promontorium, V. 1155, 15.

Pacorus, Hyrodis Parthorum regis filius, in Cyrrhestica fusus occiditur a Ventidio, Antonii legato, V. 673, 41; V. 674, 22; V. 1110, 31.

Pactoli custodia, cur dicatur a Lydis locus, in quo violenta morte occubuerunt, Ps. 85, 42.

Pactolus, fluvius Lydiæ, juxta Sardes civitatem. De Fluviis, VII, Ps. 85, 14 *sqq.* (Chrysorrhoas antea dictus, *ibid.*; Pactoli cur nomen acceperit, *ibid.* 23 *sqq.*; Darici auri ramentum in eo, *ibid.* 30; crescit ibidem lapis Aruraphylax, cujus indicatur virtus, *ibid.* 32 *sqq.*; et Chrysopolis herba, cujus examine aurum probant, *ibid.* 43 *sqq.*; de Tmolo monte, unde sit dictus, Ps. 86, 1 *sqq.*; de lapide pumici simili, qui quater in die mutat colorem, *ibid.* 20 *sqq.*).

Pactolus, Jovis (?) et Leucotheæ filius, in Veneris mysteriis Demodicen sororem inscius vitiat et in fluvium se conjicit, qui Pactolus ab eo denominatus est, Ps. 85, 23 *sqq.*

Pactyas, deficit a Cyro, M. 1046, 38 *sqq.* (Herodoti et Charonis Lampsacensis relationes).

Padus, fluvius, V. 358, 52; V. 500, 4; V. 855, 44.

Pæan, Apollini canitur, M. 475, 1. Dorica ejus harmonia, M. 1389, 48. Pæanes differunt ab Hyporchematis, M. 1386, 49.

Paraniensis demus Atticæ, V. 1025, 4; M. 1028, 31.

Pædagogi, M. 534, 5.

Pædaretus, Spartanus; apophthegmata ejus, M. 284, 41 *sqq.* 3 (χαίρειν λέγων, εἰ τριακοσίους ἡ πόλις ἔχει πολίτας ἑαυτοῦ βελτίονας, *cfr.* M. 231, 10; V. 65, 45). Matris ad eum epistola, M. 299, 1.

Paron, Amathusius, *cit.*, V. 10, 16 *sqq.*

Pagæ, Megaridis urbs, V. 1247, 51.

Pagasæ, urbs et portus Thessaliæ, quo classis Græcorum post discessum Xerxis subducta hiemabat, V. 145, 45.

Paguros vascæ tibiæ cantu e cavernis eliciunt, M. 1177, 5.

Pagus, pars descripta agri Romani appellabatur, V. 84, 52.

Palæstina, V. 766, 21.

Palæscepsis, urbs Mysiæ, V. 151, 51.

Palæstinus, idem qui Pelusinus, M. 437, 27.

Palæstinus, Neptuni filius, præcipitem se dat in Conozum fluvium Palæstinum ab eo denominatum, Ps. 88, 38 *sqq.*

Palæstinus, fluvius Thraciæ, a Palæstino nomen duxit, Strymon postea denominatus, Ps. 88, 38 *sqq.*
Palæstra, M. 1007, 10; unde dicta, M. 773, 37.
Palamedes, Nauplii filius, quatuor litteras addidit, M. 901, 24.
Παλαμναῖος, quis sit, M. 366, 5.
Palatium, Romæ, V. 128, 14, *ibid.* 35; V. 1036, 26; V. 1268, 30.
Παλή; de vocis origine, M. 774, 3.
Παλιντοκία, apud Megarenses, quid sit, M. 364, 8.
Paliurus, arbor, qui Coccygio in monte nascitur, insidentia animalia detinet, Ps. 94, 49 *sqq.*
Palladii schola, Athenis, M. 731, 6.
Palladium, Trojanum, ab Ænea in Italiam allatum et inter arcana a Vestalibus custodita esse traditur, V. 166, 17 *sqq.* Palladium incendio eripiens Ilus luminibus privatur, M. 381, 15 *sqq.* Metellus Vestæ templum, cum flagrare videret, Palladio inde rapto excæcatus est, M. 381, 20 *sqq.* Palladium, Minervæ statua, Athenis, V. 626, 48; *cfr.* M. 485, 30. Palladium Argis Lacedæmonem ablatum a Leagro, M. 372, 28. Palladium Delphis, V. 635, 21.
Pallantidæ, Pallantis, fratris Ægei, filii quinquaginta, V. 2, 35; bellum contra Theseum movent et ab eo opprimuntur, V. 6, 25 *sqq.*
Pallantium, Arcadiæ urbs, V. 962, 50; V. 1244, 3.
Pallas, Ægei frater, pater Pallantidum quinquaginta, V. 2, 37.
Pallas (*vide* Minerva), Ps. 79, 5.
Pallenensis tribus Atticæ, V. 6, 39.
Palilogia, quid, Ps. 111, 46.
Pallium puniceum, V. 426, 46.
Palma. Quæstio, cur sacrorum certaminum aliud aliam habeat coronam, palma omnibus sit communis, M. 881, 15 *sqq.* Palma victori quando primum præmium data, V. 11, 3; ænea Apollini dedicata a Nicia, V. 627, 19. Palmulæ cerebrum dolores capitis inducit, M. 158, 38. Ærea palma Corinthiorum, M. 487, 47. Babyloniis trecenta et sexaginta utilitatum genera præbet, M. 883, 25. Contra impositum onus assurgit, M. 883, 34.
Palma, fons apud Tegyras in Bœotia, V. 342, 5.
Palodes (τὸ), M. 510, 33.
Παλύνειν, quid sit poetis, M. 774, 12.
Pambœotia, solemnis omnium Bœotorum conventus, M. 947, 10.
Pammenes, dux Thebanus, apud quem Philippus puer vixit, V. 348, 42; M. 983, 49. Auxit Epaminondam, M. 984, 6. Dictum de Homero, V. 343, 17 *sqq.* (οὐ γὰρ ἔφη ταχτικὸν εἶναι τὸν Ὁμήρου Νέστορα, κτλ. *cfr.* M. 748, 49; M. 930, 20 *sqq.*)
Pamphilus, pictor, V. 1230, 34.
Pamphus, lucernam invenit ejusque usum ad rem sacram docuit, Fr. 25, 17.
Pamphylia, V. 786, 30; V. 580, 34.
Pamphyliacum, loci nomen Argis, M. 303, 44.
Pamylas, Osiridem a Saturno traditum enutrivisse ab Ægyptiis fertur; Pamylia sacra, M. 435, 5; *cfr.* M. 446, 37.
Pamylitia festum, M. 446, 37; *cfr.* Pamylas.
Pan, deus, M. 345, 50. Pan ille, qui Mercurio et Penelopa natus perhibetur; Epithersis narratio de voce audita: Magnus Pan est mortuus, M. 510, 20 *sqq.*; M. 1044, 48 (ex Herodoto); V. 388, 31. Panes et Satyri loca circum Chemnin urbem incolentes hominibus mentionem de Osiridis morte injiciunt, unde Panicorum terrorum nomen exstitit, M. 436, 5. Canis ei gratus ob caprarum custodiam, M. 345, 50. Panis delubra antiquitus in locis solitariis consecrata, Fr. 40, 22. Panes in Dionysi exercitu, Ps. 92, 29. Pan Iberiæ præses a Dionyso herus regioni nomen indit Paniam vel Spaniam, Ps. 92, 31.
Panactum, Atticæ castellum, V. 236, 29; V. 632, 33; V. 1073, 16.
Panæ, insulæ, inter Leucadiam et Corcyram, M. 510, 25.
Panarma. Quæstio Græca, quæ origo est vocis Panarma in Samo insula loci nomen exprimentis? M. 373, 50.
Panætius, præfectus triremis, quæ de Persis ad Græcos transit, V. 141, 44.
Panætius, philosophus, a Scipione minore arcessitur, M. 949, 29; cum eodem Alexandriæ, M. 243, 32, *ibid.* 37; M. 994, 17. Quum Athenienses civem eum facere studerent, dixit: τῷ σώφρονι μίαν πόλιν ἀρκεῖν, Fr. 28, 39.
Citata, V. 380, 39; V. 400, 41; V. 575, 13; V. 1017, 8; M. 562, 14.
Panathenæa, sacrificium a Theseo in memoriam Atticæ unam in civitatem et urbem redactæ institutum, V. 12, 39. Musicis certaminibus aucta a Pericle, V. 191, 28; V. 895, 30. Panathenæorum descriptio, M. 1326, 18 *sqq.* Panathenæa Orpheus Athenas attulit, Fr. 55, 23.
Panathenaicum stadium, Athenis, M. 1025, 31; M. 1038, 32.
Panchæa, insula fabulosa Erythræi maris, M. 440, 19.
Pancrates, musicus, chromaticum genus pleramque vitavit, M. 1390, 50.
Pancratium, M. 773, 41.
Pandari filiæ, Ps. 158, 25 (*vide versionem*).
Pandion, Ægeum adoptat, V. 6, 29.
Pandionidæ, tribus Attica, M. 1036, 44.
Pandora, dolio aperto, mala disseminat, M. 176, 1.
Pandosia, Bruttii urbs, V. 468, 32; M. 400, 38.
Panemus, Bœotorum mensis, qui Atheniensibus Boedromion, V. 165, 15; V. 395, 16.
Pangæus mons, Hebro fluvio adjacens, unde hanc denominationem sit sortitus, Ps. 82, 21. Cithara herba in Pangæo monte nascens, Ps. 82, 34; M. 1117, 40.
Pangæus, Martis et Critobules filius, a quo nomen, ut duxerit Pangæus mons, narratur, Ps. 82, 21 *sqq.*
Pania, cur dicta Iberia, Ps. 92, 32.
Panici terrores, V. 869, 20. Unde exstiterit nomen, M. 436, 5 *sqq.*; M. 927, 13.
Panis, insulsus, M. 833, 12; unde dictus, M. 886, 22.
Pannonii, V. 764, 3.
Panopæa, Phocidis urbs, V. 537, 38; V. 552, 2.
Panopeis, Ægle, a Theseo amata (in Hesiodi versu a Pisistrato subducto), V. 10, 5; *cfr.* V. 15, 47.
Panopeus, pater Ægles a Theseo amatæ, V. 15, 47; *cfr.* V. 10, 5.
Pansa, et Hirtius, consules designati, imitatores Ciceronis, hunc Romæ retinent, V. 1053, 10 *sqq.* Cum Antonio apud Mutinam prœlio congressi, victis hostibus, ipsi occumbunt, V. 1101, 9; V. 329, 1.
Pantaleon, Ætolus, V. 1212, 20.
Pantaleon, Crœsi frater, M. 1046, 11 (ex Herodoto).
Pantauchus, dux exercitus Demetrii Poliorcetæ, in Ætolia singulari pugna a Pyrrho superatur ejusque exercitus fugatur, V. 461, 18; *cfr.* V. 1084, 21 *sqq.*
Panteus, Lacedæmonius (V. 973, 14), Megalopolim cepit, apud Cleomenem regem in Ægypto est ejusque mortis fit socius, V. 981, 35 *sqq.* Mors uxoris Pantei, V. 982, 3 *sqq.*
Panthea, Araspis uxor, quam Cyrus spectare nolit, M. 38, 7; M. 101, 7; M. 631, 38; M. 861, 10.
Pantheræ, M. 1195, 2; V. 1049, 7. Pantheræ et vulpis apologus, M. 184, 7 *et* M. 605, 32.

Panthœdas, Chius, Themistoclis gener, V. 153, 27.
Panthœdas, Spartanus, præfectus, cæsus apud Tanagram, V. 341, 27. Apophthegmata, M. 283, 29 *sqq.*
Panthoides, *vide* Panthœdas.
Panticapæum, Sarmatiæ urbs, M. 1276, 30.
Pantoleon, Croesi regis frater, M. 1046, 11 (ex Herodoto).
Paophi, mensis Ægypticus, M. 455, 11.
Papaver, M. 786, 2; M. 791, 38. Papaver in Caico flumine crescens, fertilitatem et sterilitatem indicat Mysis, Ps. 96, 31 *sqq.*
Paphlagonia (Paphlagones), V. 696, 49; V. 699, 13; V. 804, 32. Paphlagones ajunt denm vinciri atque coerceri hieme, vere moveri et solvi, M. 463, 2.
Paphiæ Veneris sacerdotium, V. 925, 54.
Paphus, urbs Cypri, M. 417, 6.
Papilionis genus, psyche, ex eruca fit, M. 771, 18 *sqq.*
Papiria, Masonis filia, prima Æmilii Pauli uxor, V. 307, 13 *sqq.*
Papirius (M)., senex, qui Gallum quendam, urbe capta, scipione concutit, quod factum omnium senum cædes est secuta, V. 167, 34.
Papirius Tolucer; filii ejus sex totidemque filiæ ex Julia Pulchra, M. 384, 23.
Papirius Romanus, filius maximus natu Papirii Tolucri ex Julia Pulchra, M. 384, 25.
Papirius, M. 400, 14.
Pappus, historiographus, *cit.*, V. 1026, 26.
Παραχλαυσίθυρον, carmen, M. 920, 11.
Παρακύπτουσα, Leucomantis, in Cypro, M. 937, 2.
Παρακύπτων, lapidis nomen, Ps. 169, 27.
Paradoxa Stoicorum, V. 917, 38; V. 945, 5.
Parætonium, urbs Marmaricæ Ægypticæ, V. 1130, 45; M. 555, 31.
Parali, factio Atheniensis, a plagis, quas colebant, nominati, medium inter oligarchiam et ochlocratiam reipublicæ statum cupiebant, V. 101, 31 (*cfr.* V. 113, 16; M. 933, 24; M. 983, 42).
Paralus, Periclis filius, peste mortuus, V. 197, 46; V. 206, 6; M. 141, 50.
Paralus navis, M. 959, 30; M. 990, 42.
Parapotamiorum urbs, in Bœotia ad Cephisum flumen et Assum, Sullæ temporibus jam eversa, V. 552, 18.
Παρασιτεῖν, convictus in publico, Solonis lege sancitus, V. 109, 53.
Paravæi, Ænianum cognomentum, V. 460, 35; M. 362, 20.
Parcæ, duæ positæ in Apollinis Pythii templo, M. 470, 36; M. 714, 6; M. 1157, 24.
Pardalas, Atheniensis, M. 993, 34.
Pardali cum Tyrrheno inimicitia parum abfuit, quin Sardes perderet, M. 1006, 51.
Pardias, piscis, M. 1182, 7.
Παρεμβολή, quid, Ps. 111, 36 *sqq.*
Parensius, amnis, qui postea ab Annio, Etruscorum rege, Anio est dictus, M. 388, 23.
Parilia, dies festus pastoralis apud Romanos, qui idem dies patriæ Natalis habetur, V. 27, 44 *sqq.*
Paris, Homericus, M. 22, 9. Raptus Helenæ, M. 116, 16. Paridis lyra, V. 802, 18; *cfr.* M. 406, 46. *Vide etiam* Alexander.
Pariscas, eunuchus apud Cyrum minorem, V. 1211, 53.
Πάρισον, quid, Ps. 112, 46 *sqq.* Homerus schematis auctor, *ibid.* 49
Parium, Mysiæ urbs, M. 315, 8.
Parma, urbs Galliæ Cisalpinæ, V. 502, 32.
Parmenides, Eleata, V. 184, 16. Patriam optimis exornat legibus, M. 1377, 17. Familiaris Xenophanis Colophonii, Fr. 16, 15 *sqq.*
Citata, M. 19, 4; Parmenidis στιχοποιία vituperatur, M. 54 48; M. 348, 12 (ἀεὶ παπταίνουσα πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο, *cfr.* 1137, 37); M. 491, 24; M. 924, 36 (ἐν τῇ Κοσμογονίᾳ: πρώτιστον μὲν Ἔρωτα, κτλ.); M. 1078, 1, *ibid.* 18 (de necessitate); M. 1081, 32 (de ordine mundi); M. 1087, 10 (de magnitudine lunæ); M. 1089, 18 (de lacteo circulo); M. 1093, 7 (de terræ situ); M. 1094, 9; M. 1097, 28; M. 1106, 20 (quomodo mares nascantur, quomodo feminæ; *cfr. ibid.* 26); M. 1107, 28 (de prolis similitudine); M. 1135, 2; M. 1255, 34 (φῶς καὶ σκότος); M. 1362, 17 *sqq. ibid.* 39 *sqq.*; M. 1363, 3 (ἔστι γὰρ οὐλομελές τε καὶ ἀτρεμὲς ἠδ' ἀγένητον); M. 1363, 8 *sqq. ibid.* 15 (ἡ μὲν ἀληθείης εὐπειθέος ἀτρεκὲς ἦτορ, κτλ. *ibid.* 18); M. 1364, 53 (Νυκτιφαὲς περὶ γαῖαν ἀλώμενον ἀλλότριον φῶς); statuit universum motu carrere et sempiternum esse, de sensibus, de terra, Fr. 16, 15 *sqq.*; Fr. 16, 20 (μοῦνον, μουνογενές τε καὶ ἀτρεμὲς ἠδ' ἀγένητον).
Parmenideus hospes, apud Platonem, M. 1244, 52.
Parmenio, Philippi et Alexandri Magni dux, Illyrios superat, V. 794, 35. Dardanos superat, M. 125, 23; M. 211, 19 (Philippi dictum de Parmenione); M. 213, 41 (Parmenionis dictum de Philippo dormiente). Epistolam mittit Alexandro de Philippo medico, V. 805, 11; V. 807, 18; V. 815, 7, *ibid.* 35, *ibid.* 47; V. 817, 10; M. 215, 6 (Alexandri dictum: Κἀγὼ νὴ Δία, εἰ Παρμενίων ἦμην). Bagoæ domum Susis ab Alexandro donatam accipit, V. 820, 48. Occiso Philota filio, statim a missis a rege interficitur, V. 826, 50 *sqq.*; *cfr.* M. 78, 48 *et* M. 219, 44.
Parmeno quidam, porci grunnitum scite imitatus in proverbium abiit, M. 21, 27; *cfr.* M. 819, 45.
Parmenses, incolæ Parmæ urbis in Gallia Cisalpina, V. 502, 32.
Parnassus, V. 551, 17.
Parnes, Atticæ saltus Bœotiæ confinis, M. 702, 31.
Παρωνομασία, quid, Ps. 113, 4.
Parrhasius, et Lycastus, gemini Martis ex Phylonome filii, de quibus eadem fere ac de Romulo et Remo narrantur, M. 386, 53.
Parrhasius, Atheniensis, pictor celeber, Thesei imaginem pinxit, V. 2, 45; *cfr.* M. 423, 33; Ulyssis simulatam insaniam pinxit, M. 21, 13.
Παρθένοι, filiæ Scamandri et Acidusæ apud Bœotos coluntur, M. 371, 9.
Parthenia, facta ab Alcmane, Pindaro, Simonide, Bacchylide, Dorica in harmonia, M. 1389, 46.
Parthenium, herba, V. 549, 33.
Parthenius, poeta, *cit.*, M. 382, 23 (περὶ ἐρωτικ. παθημ. c. 10).
Parthenon, Hecatompedon, Periclis tempore ab Ictino et Callicrate ædificatum, V. 191, 5; *cfr.* M. 427, 45; M. 733, 28; V. 1073, 22.
Parthi. Regis legatus Sullam convenit, V. 541, 46. Luculli expeditionem molitur in Parthos, V. 612, 1. Crassi expeditionem in Parthos impedire nititur Attejus, V. 660, 1. Parthorum legati ad Crassum, V. 661, 12. Crassi contra Parthos acies et pugna, V. 664, 51 *sqq.* Parthorum pugnandi mos, V. 666, 15. Romanorum clades, V. 666, 45 *sqq.* Parthi caput Crassi filii circumferunt, V. 668, 19; in Crassum insultant, V. 669, 4. Parthorum legati ad Pompejum missi, V. 759, 53. Parthorum reges laudi sibi ducebant, si cuspides jaculorum ipsi lævigarent, V. 1071, 36. Ventidii de Parthis victoriæ, V. 1110, 20, *ibid.* 31. Ventidii triumphus unicus de Parthis, V. 1111, 1. Antonii copiæ contra Parthos, V. 1112, 40. Parthorum cum Antonio conflictus, V. 1113, 48. Antonii machinas bellicas capiunt, V. 1113, 17. Antonium dolo

circumvenire conantur, V. 1114, 30. Antonii reditus, V. 1114, 52 *sqq.* Antonium in reditu aggrediuntur, V. 1115, 35. Rex in pugnam ipse non venit, V. 1117, 1. Insidias struunt Antonio, V. 1118, 3. Insidiæ M. Antonio aperiuntur, V. 1118, 24. Parthorum et Medorum regum dissensio, V. 1120, 51.

Participium, mixtum quiddam est ex nomine et verbo, M. 1238, 11 *sqq.* Participia ἀναχλάστους vocant dialectici, M. 1238, 15. Participia loco verborum, Ps. 117, 47.

Parus, et carduelis, aves, quorum occisorum sanguinem permisceri negant, M. 650, 2.

Parysatis, Artoxerxis Longimani filia, uxor Darii, mater Artoxerxis Mnemonis et Cyri minoris, V. 1206, 6. Magis favet Cyro, eumque, patre decumbente, in Persidem vocat, ut patri succedat, quod vero non obtinet, V. 1206, 25. Statiram convicia ei ob Cyri defectionem facientem in odio habet, V. 1208, 48. Carem, a quo vulneratus in poplite Cyrus occubuit, traditum ab Artoxerxe per decem dies cruciatibus necari jubet, V. 1213, 36. Interfectis Mithridate et Care, Parysatis Masabatem etiam supplicio afficere studet, qui Cyri manus et caput amputaverat; tesseris vincens eum accipit et crudeliter perimit, V. 1214, 51 *sqq.* Interfectionem Græcorum Parysatidi causam fuisse venificii in Statiram Ctesias refert, V. 1216, 4, *ibid.* 19 *sqq.* Babylone paulo post revocata summam auctoritatem apud regem nacta est; persuadet ei, ut Atossam in matrimonium ducat, V. 1219, 7 *sqq.*

Apophthegma, M. 206, 43 (eum, qui libere cum rege colloqui vellet, byssinis jubebat uti verbis).

Pasacas, nomen equi, quo vehebatur Cyrus minor, V. 1210, 21.

Pasargadæ, Persidis urbs; mysteria ibi peragi solita, V. 1206, 38.

Paseas, Sicyonius, V. 1225, 9. Pater Abantidæ, post filii mortem tyrannidem capessit et interficitur a Nicocle, V. 1225, 40 *sqq.*

Pasiades, Byzantinus; dictum ejus de Lysimacho rege, M. 414, 19. Leonis Byzantini in eum dictum, M. 767, 28 *sqq.*

Pasicrates, Solensis rex, sub Alexandro, V. 813, 5.

Pasiphae, Minois conjux, consuetudinem cum Tauro, Minois duce, habere suspecta, V. 9, 17. Fanum et oraculum ejus Thalamis; de fabula ejus, V. 952, 48 *sqq.* Templum ejus Spartæ, V. 963, 31. Bovem adamavit, M. 1165, 4.

Pasipho; dialogi ejus *citantur*, V. 627, 33.

Pasitigris, Tigris flumen cum Euphrate conjunctum, V. 705, 26.

Passaro, locus in Molossia, V. 459, 34.

Passionibus (de) versuum, Ps. 175, 19 *sqq.*

Pastius (Pistius?); Dinarchi in eum oratio, M. 1027, 16.

Patæcio, fur; Diogenis in eum dictum, M. 26, 4.

Patæcus, Pythagoricus, animam Æsopi in se transiisse dixit; narratio ejus de Thaletis et Solonis sermonibus de nuptiis, V. 97, 27.

Patara, Lyciæ urbs, V. 1174, 23; V. 1190, 49.

Patavium, urbs Galliæ Cisalpinæ, V. 871, 17.

Pater Liber. Quæst. Rom., cur Baccho Liberi Patris nomen imposuerunt, M. 356, 32 (*cfr.* Bacchus).

Pater patratus, Quæst. Rom. LXII, M. 344, 17.

Paterculus, *vide* Aruntius.

Patræ, Achajæ urbs, longis muris Alcibiadis impulsu exstructis mari connectitur, V. 237, 37 *sqq.*; V. 409, 36; V. 1250, 12; M. 763, 2; V. 1065, 46; V. 1125, 38.

Patres conscripti; de notione et origine hujus nominis, V. 28, 52 *sqq.*; *cfr.* M. 343, 29.

Patricii, a Romulo delecti centum de populo, qui sint et quare ita nominati, V. 28, 31 *sqq.* Centum et quinquaginta numero, Romulo mortuo, V. 72, 22. Patriciis in Capitolio habitare vetitum, V. 177, 39; *cfr.* M. 352, 36.

Patricius vicus, Romæ, M. 326, 8.

Patris, Lucii Troscii uxor, mater Florentinæ, M. 384, 11.

Patrobius, Neronianus, necatur a Galba, V. 1263, 29; V. 1270, 23.

Patrocles, Atheniensis, unus de accusatoribus Demosthenis, M. 1031, 15.

Patrocles, dux et amicus Seleuci Nicanoris, V. 1088, 41.

Patrocles, affinis Plutarchi nostri, persona dialogi, M. 663 *sqq.*; M. 829, 8; M. 853, 30; *cfr.* Fr. 8, 23.

Patroclias, Plutarchi nostri affinis, M. 779, 3.

Patroclus, et Achilles, amicorum par, M. 111, 35; in morte se ipsum laudans commendatur, M. 654, 36; Ps. 103, 20, *ibid.* 23. Menœtii filius, soror ejus Myrto, V. 396, 12. Ludi ejus funebres, M. 820, 32.

Patron, advena Evandrum secutus, defensor inopum et vindex patrocinio nomen tribuisse fertur, V. 28, 40 *sqq.*

Patronis, Phocidis oppidum, V. 551, 23.

Patronus, qui sit et quibus erga clientem officiis fungatur, V. 29, 12 *sqq.*; *cfr.* V. 486, 52 *sqq.*

Paulus, consul, corruptus a Cæsare, ex pecunia accepta basilicam pro Fulvia exstruit, V. 775, 28; V. 861, 25.

Pausanias, Cleombroti filius (Agesilai, M. 379, 17?), dux universarum Græciæ copiarum apud Platæas, V. 388, 18; V. 390, 20 *sqq.*; V. 391, 40 *sqq.*; V. 392, 31 *sqq.*; V. 393, 36 *sqq.*; V. 394, 26 *sqq.*; V. 395, 40; V. 422, 20. Colloquia ejus cum barbaris de proditione, litteræ ad regem, fastus erga socios, V. 575, 50 *sqq.* Narratio de Cleonica, quam ad stuprum accessiverit atque necaverit, V. 576, 11 *sqq.* *cfr.* M. 671, 38. Avaritia et importunitate socios Græcos impellit, ut Atheniensium principatum requirant, V. 397, 18 *sqq.* Socii Pausaniam Byzantii obsidunt; elapsus Heracleam ad oraculum confugit, V. 576, 26 *sqq.* Amicus Themistoclis, cui de consiliis suis communicaverat, V. 147, 29 *sqq.* De morte ejus, V. 147, 41; *cfr.* M. 379, 14 *sqq.* Spartani oraculo jussi animam ejus placant, M. 678, 12. Epigramma Delphis ab eo inscriptum, M. 1064, 2; V. 146, 29 (in Timocreontis carmine). Pausaniæ amicitia proditionis suspectum reddit Themistoclem, M. 107, 15. Pausaniæ simulacrum agitat accedentes ad fanum Minervæ Chalcioecæ, Fr. 32, 32. — Apophthegmata, M. 283, 37 *sqq.*

Pausanias, Plistonactis filius, secundus a Pausania, Cleombroti filio, Spartæ rex, Tegeæ exulatur, V. 950, 1 *sqq.*; *cfr.* M. 284, 22. Cum Agide et Lysandro Athenas obsidet, V. 526, 23. Invidia Lysandri motus Athenienses triginta tyrannos adortos adjuvat, V. 531, 36, *ibid.* 50 *sqq.* Cum Lysandro contra Thebanos missus, V. 536, 28 *sqq.* Induciis cum Thebanis factis, Lysandrum aufert atque in finibus Panopæorum humat, V. 537, 22 *sqq.* Propter Lysandrum hoc modo exstinctum in capitis causam vocatus, Tegeam fugit et ibi supplex in templo Minervæ vitam peragit, V. 538, 19 *sqq.* — Apophthegmata, V. 284, 18 *sqq.*

Pausanias, Macedo, ab Attalo et Cleopatra offensus Philippum regem interficit, V. 799, 13; *cfr.* M. 202, 46. Corona ei ab Atheniensibus decreta, V. 1021, 28.

Pausanias, ex Seleuci regis ducibus, Demetrium captum ducit, V. 1090, 36.

Pausanias, medicus apud Craterum, V. 821, 54.

Pausilypus, lapis, qui mœrore liberat, crescit in Strymone fluvio, Ps. 89, 4 *sqq.*

Pauso, pictor; equus ejus, qui se volutat, M. 484, 3.

Pavo, creatus ob caudæ pulchritudinem, M. 1277, 26 (ex Chrysippo).
Pax Antalcidica, V. 725, 41; Cæsaris et Antonii, V. 1108, 40; V. 1111, 28; Græcorum, V. 734, 48; Niciæa, V. 236, 18; V. 632, 13; cum Philippo facta, V. 446, 20 *sqq.*; cum Sext. Pompejo, V. 1109, 21; Sullæ cum Archelao, V. 557, 22; Timoleontis et Carthaginiensium, V. 302, 15. Pacis ara Athenis, V. 582, 3.
Paynis, mensis Ægypticus, M. 443, 45.
Pecori cur salem apponant pastores, M. 1115, 45.
Peculia, unde sint dicta, V. 123, 5.
Pecunia Romana, V. 123, 1 *sqq.*; *cfr.* V. 161, 27 *sqq.* Pecunia aurea et argentea a Lycurgo expulsa, V. 45, 9 (*cfr.* V. 422, 51; M. 278, 18). *Vide etiam* Numisma *et* Nummi.
Pedallon, nomen loci in Chersoneso, V. 605, 23.
Πεδήτης, cur ἀνδρών, virorum conclave, apud Samios dicatur, M. 374, 5.
Pedicularis morbus, V. 567, 8, *ibid.* 17 *sqq.*
Pediculi, a morientibus discedunt, M. 59, 41; cur nascantur in lana ovis a lupo demorsæ, M. 779, 2.
Pedienses, factio Atheniensis, a planitie, quam possidebant, nominati, paucorum principatum affectabant, V. 101, 30 (*cfr.* V. 113, 1; M. 933, 24; M. 983, 42).
Pedum, urbs Latinorum, V. 271, 37.
Πήγανον, planta, de nomine, M. 785, 10; *cfr.* Ruta.
Pegasus, M. 306, 35. Euripideus Pegasus, M. 986, 21.
Πειθώ, *vide* Suada.
Pelagon, Eubœensis, V. 137, 50.
Pelamys, piscis, M. 1199, 21.
Pelasgi, Romam tenuisse eique ex suo in armis robore nomen dedisse feruntur, V. 20, 23.
Peleus, domi desidens, M. 962, 42.
Pelias, Acasti pater; funus ejus, V. 567, 18; M. 820, 35.
Peligni, populus Italicus, V. 317, 28 *sqq.*
Pelis Buzygius, mons Atticæ, ubi sacram arationem Athenienses obeunt, M. 171, 13.
Pella, Macedoniæ urbs, V. 319, 26.
Pella (L.), prætorius vir, accusantibus Sardensibus, repetundarum damnatur a Bruto, V. 1192, 18
Pellene, Achajæ urbs, V. 1241, 26. Dianæ simulacrum hac in urbe, V. 1242, 2; V. 969, 18. Institutio musica, M. 1396, 44.
Pellene, Laconicæ urbs, V. 952, 29.
Pellenensis tribus, Athenis, M. 1016, 9.
Peleus, Æaci ex Endeide filius, V. 5, 25. Consuetudo cum dea, M. 394, 47.
Pelopidas, dux Thebanus. Vita ejus, V. 332 *sqq.*
De genere ejus, educatione, patrimonio, liberalitate, æmulatione, pecuniæ quærendæ negligentia, V. 333, 30 *sqq.* Amicitia Epaminondæ, ut plerique censent, ex expeditione Mantinensi nata, V. 334, 5 *sqq.* Cadmea a Spartanis occupata, ceteris cum amicis Thebis est ejectus, V. 334, 47 *sqq.* Athenienses excipiunt fugientes neque Lacedæmoniis repellere eos jubentibus obsequuntur, V. 335, 29 *sqq.* Exules ad vindicandam libertatem stimulat, V. 335, 37 *sqq.* Reditus conjuratorum, V. 336, 8 *sqq.* Dolus, quo Phillidas tyrannos obstringit, V. 336, 52 *sqq.*; V. 337, 53 *sqq.* Tyranni interfecti, reditus ceterorum exsulum, V. 338, 35 *sqq.* *et* V. 339, 23 *sqq.* (Qua de conjuratione, tyrannorum interfectione, exsulum reditu, *cfr.* dialogum de genio Socratis, M. 694 *sqq.*). Bœotarches creatus cum Melone et Charone, Cadmeam expugnat, Lacedæmoniis accepta incolumitate dimissis, V. 339, 52. Cum Athenienses societati Thebanorum renuntiaverint et Thebanorum res malo in statu videantur, Pelopidas Sphodriæ Lacedæmoniorum duci pecunia et verbis persuadet, ut Piræeum subito impetu capiat, quod conatus ille turpiter redit, V. 340, 26 *sqq.*; *cfr.* V. 727, 1 *sqq.* Hoc pacto Athenienses in societatem reducit; crebra cum Lacedæmoniis prælia, quibus Thebanos assuefacit, V. 341, 1 *sqq.* Victoria de Lacedæmoniis parta apud Tegyras, V. 341, 35 *sqq.*; V. 342, 18 *sqq.* Post eam pugnam cohortem sacram in posterum unum in locum et corpus constituit, V. 344, 8 *sqq.*
Cum Cleombrotus, Lacedæmoniorum rex, magno cum exercitu Thebanorum invaserit ditionem, Epaminondæ adstipulatus Pelopidas non Bœotarches, sed præfectus sacræ cohortis, auctoritate assequitur, ut pugna apud Leuctra decernatur, V. 344, 25 *sqq.* Somnium ei oblatum Scedasum et Leuctrides videnti; sacrificio Scedasi postulationem solvit, V. 345, 6 *sqq.*, *ibid.* 37 *sqq.*; *cfr.* M. 946, 35 *sqq.* Fortitudine Pelopidæ et cohortis sacræ phalange victoria apud Leuctra paratur, V. 345, 23 *sqq.* Bœotorum princeps factus, ipse et Epaminondas in Peloponnesum irrumpunt, Elidem, Argos, Arcadiam universam et multas Laconicæ partes ad se traducunt, Messenios revocant, per Cenchreas redeuntes Athenienses iter impedire ausos vincunt, V. 346, 26 *sqq.* Reversi in patriam Pelopidas simul atque Epaminondas capitis accusantur, quod imperium quatuor menses amplius, quam lege licebat, tenuerint; uterque absolutus est; Pelopidas inimicorum malignitatem ulciscitur accusatione Meneclidæ, V. 347, 9 *sqq.*; *cfr.* M. 653, 44.
Expeditio prima contra Alexandrum Pheræorum tyrannum; arbiter advocatus inter Ptolemæum et Alexandrum Macedonum regem gratiam reconciliat et cum aliis obsidibus regis fratrem Thebas ducit Philippum, qui postea libertatem Græcorum impugnavit, V. 348, 11 *sqq.* Iterum legatus in Thessaliam missus, ab amicis Alexandri, quo necato Ptolemæus regnum invaserat, in Macedoniam vocatur; pactus obsides accipit a Ptolemæo eosque Thebas mittit; ipse militum stipendiariorum proditionem ulturus Pharsalum venit, ubi ab Alexandro tyranno capitur, V. 348, 50 *sqq.* Ab Alexandro Pheras abducitur; sermones cum ipso tyranno cumque Thebe uxore ejus, V. 349, 38 *sqq.* Liberatur ab Epaminonda, V. 351, 5 *sqq.* Legatus missus ad regem, summis honoribus ab eo habetur et omnia, quæ petit, obtinet, V. 351, 9 *sqq.* Vocatus a civitatibus tertiam expeditionem contra Alexandrum parat paucis cum militibus, ceteris solis defectu perterritis, V. 352, 12 *sqq.* Pugna apud Cynoscephalas in Thessalia commissa occidit, V. 352, 45 *sqq.*; *cfr.* M. 421, 34. Honores funeris ab omnibus Thessalis maximi ei habentur, V. 353, 40 *sqq.*; V. 354, 23 *sqq.*
Varia, V. 303, 10. Pelopidas et Epaminondas, amicorum par, M. 111, 36. Epaminondam ob facultatem in societatem adscivit, M. 1000, 3; M. 1218, 1.
Apophthegmata, M. 234, 36 *sqq.* 1 (ad amicos pecuniam eum negligere dicentes; *cfr.* V. 334, 1 *sqq.*); 2 (ad uxorem monentem, ut se ipsum servaret; *cfr.* V. 344, 33); 3 (ad dicentem: ἐμπεπτώκαμεν εἰς τοὺς πολεμίους, *cfr.* V. 342, 23); 4 (ad Alexandrum Pheræum, *cfr.* V. 349, 49); 5 (ad tyranni uxorem; *cfr.* V. 350, 2 *sqq.*).
Peloponnesiacum bellum; de causis ejus, V. 200, 39 *sqq.* Initia belli, V. 203, 17 *sqq.* In Peloponnesum Pyrrhi expeditio, V. 478, 21 *sqq.* In Peloponnesum Demetrii expeditio, V. 1074, 19. Peloponnesium ingenium, V. 574, 31.
Pelops, Tantali et Euryanassæ filius, ex Hippodamia Atreum et Thyestam procreat, ex Danaide nympha Chrysippum, propter quem interfectum Hippodamiam solum vertere cogit, M. 385, 39 *sqq.* Thesei genus maternum

ad eum refertur; plurimum in Peloponnesios reges valebat, non pecuniæ magis vi, quam liberorum, V. 1, 39 *sqq.* Stemma posterorum ejus nonnullorum, V. 4, 15.
Pelops, Byzantius; objurgatoria Ciceronis epistola ad eum, V. 1041, 41 *sqq.*
Pelusium, Ægypti urbs, V. 787, 21; V. 1093, 51; V. 1133, 21; M. 437, 28. Pelusiotæ cur cæpe non edant, Fr. 32, *post* v. 28 (in fragmento a Gellio asservato).
Pelusius, Malcandri regis filius, cui cognominem urbem Isis condit, M. 437, 28 (Palæstinus quoque dicitur).
Πεμπάζεσθαι, vox, comparatur cum voce πάντε, M. 522, 15; *cfr.* M. 473, 27; M. 457, 19.
Pemptides, Thespiensis, M. 923, 12; in Ægypto erat, M. 923, 16.
Peneleon, Hippalemi filius, cum Achille et Tlepolemo Pœmandrum Chalcidem deducit, M. 369, 11.
Penelopa, Panem paruit ex Mercurio, M. 510, 52; Spartana, M. 1209, 26.
Peneus, Thessaliæ flumen, V. 442, 21.
Πενταχοσιομέδιμνοι, Athenienses dicebantur, qui aridorum simul liquidorumque medimnos quingentos in reditibus habebant, primum locum secundum Solonis instituta obtinentes, V. 105, 9 *sqq.* (*cfr.* V. 380, 19 *sqq.*; V. 421, 40).
Πεντακισχίλιοι, quinquemilleviri Athenienses, V. 245, 50 *sqq*; dejecti, V. 246, 42.
Pentapyla, pars Syracusarum urbis, V. 1157, 39.
Pentaschemus versus, Ps. 174, 40; qualis, Ps. 175, 7 *sqq.*
Pentathlis tibiæ adhibentur, M. 1394, 6.
Πέντε, vox, comparatur voci πάντα, M. 457, 19; *vide* πεμπάζεσθαι.
Pentelêum, Achajæ oppidum, V. 969, 20; V. 1246, 18.
Pentelicus lapis, V. 125, 21.
Pentheus, in Euripidis Bacchis, V. 674, 2.
Penthelidæ, filiam Phinei in mare dejiciunt, Amphitritæ oraculo jubente, M. 1205, 3.
Penthemimeris, cæsura, Ps. 174, 20; quando sit, *ibid.* 23 *sqq.*
Percote, urbs Mysiæ, V. 151, 51.
Perdiccas, dux Alexandri, V. 675, 37 (in Thracia); V. 802, 1; V. 821, 49; Hephæstioni mortuo sufficitur, V. 695, 35. Potentia ejus post Alexandri mortem, V. 843, 41. Eumenem in Cappadociam deducit, V. 697, 29 *sqq.* Eumenem e Cilicia ad finitimam Armeniam a Neoptolemo perturbatam componendam dimittit, V. 697, 39 *sqq.* Cum Antipatro et Crateras in Cappadociam invasuri sint, ipse contra Ptolemæum bellum gerens Eumenem imperatorem copiarum in Armenia et Cappadocia constituit, missis ad Alcetam et Neoptolemum epistolis, ut Eumeni obtemperent, V. 698, 4 *sqq.* Per seditionem necatur in Ægypto, V. 700, 47. — Apophthegmata, M. 419, 38 (pecuniam Alexandri in Asiam trajicientis recusat).
Perdix, M. 1188, 45; M. 1214, 15.
Perdix, caupo Atheniensis claudus, in proverbium abiit, Ps. 172, 33.
Perfectus numerus heroici versus octo partes orationis continet, Ps. 173, 13, 26 *sqq.*
Pergamena mulier Poredoricem a Mithridate interfectum sepelit, M. 319, 44.
Pergamia, oppidum in Creta, V. 70, 40.
Pergamus, Mysiæ urbs, V. 547, 20; V. 844, 49; V. 845, 4; M. 995, 29. Pergamensis bibliotheca ab Antonio dono data Cleopatræ, V. 1124, 39.
Periander, Cypseli filius, Corinthiorum tyrannus, Solonem et Thaletem Corinthum ad convivium convocat, V. 95, 50. A nonnullis e numero Septem Sapientum excluditur, qui Epimenidem annumerant, V. 100, 51. Potentia vim faciens famæ in nomen Sapientum se ingerit, M. 470, 55. Persona colloquii Septem Sapientum Convivium inscripti, M. 173 *sqq.*; M. 197, 23. Mater ejus ob amorem e vita se subduxit, M. 174, 11. Apolloniam, Anactorium et Leucadiam peninsulam Græcis habitanda dedit, M. 668, 35. De trecentis Corcyræorum pueris, quos ad Alyattem misit, M. 1047, 34 *sqq.* (ex Herodoto); M. 1049, 3. Ornatum muliebrem una cum uxore cremat, M. 1351, 3. Apophthegma, M. 183, 36 (de optima democratia).
Periander, Ambraciotarum tyrannus, interficitur ab amasio, M. 940, 4.
Periander, medicus; de ineptis ejus carminibus apophthegma Archidami, V. 267, 45 *sqq.*
Περὶ τῶν ἐν ᾅδου, libelli cujusdam inscriptio, *cit.*, Fr. 2, 55. Heraclidis esse nonnulli contendunt, Fr. 3, 1.
Peribœa, Ajacis mater, Theseo nupta, V. 15, 45; *cfr.* M. 384, 4. Hipponoi filia, vitiata ab Œneo, subulcis a patre traditur, Ps. 164, 23.
Pericles. Vita ejus, V. 182 *sqq.*
De genere ejus (*cfr.* M. 669, 15), capitis deformitate, statuis; Atticorum poetarum illusiones in hoc vitium, V. 183, 24 *sqq.* Præceptoribus usus est Damone, Zenone Eleata, Anaxagora philosopho, V. 183, 53 *sqq.*; *cfr.* V. 134, 24. De oratione Periclis, vultu, vestitu, consuetudine, V. 184, 32; *cfr.* M. 977, 18. A superstitione liber evasit ex Anaxagoræ disciplina, V. 185, 9 *sqq.*; *cfr.* V. 9, 18. Similitudo formæ cum Pisistrato; populum metuens, adolescens militia fungitur, post Aristidem defunctum et Themistoclem exsulatum demum rempublicam capessit, pauperum res præfert, omnem convictum et mollitiem vitat et in concionem non nisi per intervalla venit, V. 185, 42; *cfr.* M. 990, 40. A sublimitate orationis cognomen accipit Olympici (*cfr.* M. 141, 47); varia de eloquentia ejus; apophthegmata ejus memoriæ tradita, V. 186, 34; *cfr.* V. 626, 38. Ad Cimonem deluctandum divisione agrorum, θεωρικοῖς, præmiis judiciorum aliisque mercedibus usus senatus Areopagitici potentiam frangit et Cimonem ut Lacedæmoniorum fautorem ostracismo ex urbe removet, V. 187, 25 *sqq.*; *cfr.* M. 999, 3 *sqq.* Fortitudo ejus in Tanagræa pugna; Cimonem revocat (*cfr.* V. 585, 21); arcana pacta inter eos, V. 188, 4 *sqq.* Thucydide ei adversante magis etiam ad populum inclinat, spectacula, pompas, epula instituit, colonias emittit, sexaginta quoque quotannis triremes, V. 189, 20 *sqq.* Communes Græciæ opes e Delo Athenas transfert; contumeliæ hanc ob rem Pericli factæ, contra Periclis excusatio; operibus urbem exornat, artes omnes excitat et omnes manus labore occupat, V. 189, 37 *sqq.* Ædificia enumerantur, quæ Pericles condiderit (*cfr.* M. 429, 29; M. 1187, 14), musica certamina in Panathenæo festo, alia; invidia et præferentia Phidiæ calumniis eum objiciunt, V. 190, 37 *sqq.* Verba ejus ad populum de sumptibus factis; Thucydidem ostracismo ejicit et adversam factionem evertit, V. 192, 16 *sqq.* Post Thucydidem ejectum plane suam in potestatem redigit Athenas; magnitudo principatus, quem obtinebat, et auctoritas, qua populum regebat, V. 192, 30. Comicorum malignitas in Periclem; temporis spatium, quamdiu potentiam obtinuerit; rationem accuratam habuit rei familiaris; congressus cum Anaxagora vitam inedia finiente, V. 193, 13 *sqq.* Decretum ejus, quo omnes Asiæ et Europæ Græci Athenas vocarentur ad concilium deliberaturum de templis a barbaris incensis, de sacrificiis votis necdum solutis, de mari, quomodo ab omnibus tuto navigari ac pax constare posset, a Lacedæmoniis repugnantibus elusum, V. 194, 16 *sqq.* Mi-

litares ejus virtutes; dictum in Tolmidam alieno tempore expeditionem in Bœotiam molientem, V. 194, 44. Res ab eo in Chersoneso gestæ; Peloponnesi circumnavigatio, in qua Nemeæ Sicyonios fundit et in Acarnaniam excursionem facit, V. 195, 12. Expeditio in Pontum; auxilia Sinopensibus contra Timesilaum tyrannum missa, V. 195, 38 *sqq.*

Bellum sacrum contra Lacedæmonios, V. 196, 7 *sqq.* Eubœenses defectos cum exercitu petit, Lacedæmoniorum invasione nuntiata redit et Cliandridam corrumpit, ut Peloponnesios ex Attica abducat, V. 196, 21 *sqq.* De decem talentis, quæ Pericles quotannis Spartam misisse fertur a nonnullis; Eubœenses subigit, V. 196, 47 *sqq.* Induciis inter Athenienses et Lacedæmonios in triginta annos compositis, Samum cum classe decernit petendam et quidem censetur in gratiam Aspasiæ, V. 197, 11 *sqq.*; *cfr.* V. 198, 19 *sqq.* Uxorem primam volentem alii nuptum tradit et Aspasiam ducit, videtur et spurium ex ea sustulisse, V. 197, 43 *sqq.* Postquam popularem reipublicæ formam Samiis constituit et obsides accepit, Athenas redit; iterum defectos ad Tragias insulam navali pugna vincit, V. 198, 19 *sqq.* Exinde Samum obsidet; variæ traditiones de causa, propter quam abierit; eo absente Athenienses victi sunt, V. 198, 45 *sqq.* Nono mense, postquam Melittum fudit, Pericles Samios in deditionem accipit, muros dejicit, naves adimit magnamque pecuniariam mulctam iis imperat, V. 199, 23 *sqq*; V. 199, 51; *cfr.* V. 134, 22. Funebris ejus oratio pro cæsis ad Samum, V. 200, 14 *sqq.*

Corcyrensibus contra Corinthios auxilia mittit; decreto contra Megarenses maximus vel solus Peloponnesiaci belli fit auctor, V. 200, 39 *sqq.* Privatum Periclis in Megarenses odium, V. 201, 35. Per inimicos Phidia amico privatur, Aspasiam lacrimis tantum judicio eximit, Anaxagoram urbe emittere cogitur et ipse per bellum tantum accusationi subtracturum se intelligit, V. 202, 4 *sqq.*, *ibid.* 43 *sqq.* Sub initio belli agrum suum et prædia populo donat; post Peloponnesiorum invasionem omnes in urbe continet, parvi faciens obtrectationes, dicteria et indignationes civium et inimicorum, V. 203, 17 *sqq.* Æginetas insula pellit, eam sorte ductis Atheniensibus dividit, classem circum oram Peloponnesi mittit, ipse manu terrestri Megaricam vastat; pestilentia exorta, V. 204, 13 *sqq.* Atheniensium animos ut reficiat, classem instruit et ipse conscendit; dictum ejus de solis deliquio; cum Epidauri obsessio, ingruente morbo, ad irritum cecideriit, ipse suffragiis latis damnatur; variæ relationes de accusatore et de mulcta, qua sit affectus, V. 204, 49 *sqq.*; *cfr.* V. 629, 3. Domestica infortunia, mors filiorum, sororis et plurimorum necessariorum, discordia cum Xanthippo filio; constantia ejus, V. 205, 27 *sqq*; *cfr.* M. 141, 47 *sqq.* Populo mox eum desiderante et amicis hortantibus, rursus ad res gerendas se convertit et dux creatur; lex de spuriis ab eo antiquatur ejusque filius illegitimus patris nomine inter curiales refertur, idem, quem postea Athenienses cum aliis ducibus ad Arginusas necaverunt, V. 206, 12 *sqq.* Quæ de supremis diebus ejus morbo correpti narrantur, V. 206, 47; *cfr.* M. 657, 13. De cognomento Olympici, V. 207, 25 *sqq.*; *cfr.* M. 141, 47. De probatione, quam paulo post mortem Athenienses ei faciunt, V. 207, 42 *sqq.*

Varia: Alcibiadi Zopyrum pædagogum præfecit, V. 59, 16. Novem statuit tropæa, V. 228, 14. Cum quinquaginta navibus ultra Chelidonias provectus est, V. 581, 53. Menippo usus est ad bella gerenda, Ephialtis opera Acopagum depressit, per Charinum legem contra Megarenses pertulit, Lamponem Thurios conditum emisit, M. 991, 51 *sqq.*

Apophthegmata, M. 223, 26 *sqq.* 1 (πρόσεχε, Περίκλεις, ἐλευθέρων μέλλεις ἄρχειν, καὶ Ἑλλήνων καὶ Ἀθηναίων, *cfr.* M. 993, 16; M. 751, 15); 2 (Αἰγιναν ὥσπερ λήμνην ἀφαιρεῖν τοῦ Πειραιῶς, *cfr.* V. 187, 12; V. 1010, 11; M. 980, 44); 3 (μέχρι τοῦ βωμοῦ φίλος εἰμί, *cfr.* M. 643, 6; M. 986, 38); 4 (*cfr.* V. 207, 16; M. 657, 19); M. 7, 23 (καλούμενος ὑπὸ τοῦ δήμου πολλάκις οὐχ ὑπήκουσε λέγων ἀσύνταχτος εἶναι); M. 1009, 32 (de Minervæ munido); V. 187, 8 (ηὔχετο πρὸ τοῦ δημηγορεῖν μηδὲ ῥῆμα μηδὲν ἀλλότριον τῶν πραγμάτων ἐπελθεῖν αὐτῷ, *cfr.* M. 981, 38); V. 187, 13 (πόλεμον καθοραῖν ἀπὸ Πελοποννήσου προσφερόμενον); V. 187, 14 (ad Sophoclem præturæ collegam); V. 195, 4 (ad Tolmidam expeditionem in Bœotiam molientem); V. 582, 45 (ad Elpenicen de fratre deprecantem); V. 187, 18 *sqq.* (in Samo mortuos pro concione laudans); V. 205, 4 (de solis deliquio).

Periclidas, Lacedæmonius, Athenas venit petitum auxilium contra Helotas et Messenios, V. 584, 20.

Periclitus, Lesbius citharœdus, Lacedæmone Carnea vicisse fertur, quo mortuo continuam citharœdorum apud Lesbios desiisse successionem, M. 1385, 34.

Perigune, Sinnidis filia, ex Thesei complexu edidit Melanippum, postea Deioneo nupsit, V. 4, 41 *sqq.*

Perilaus, Cassandri frater, M. 589, 8.

Perillus, amicus Alexandri Magni, M. 214, 32.

Perillus (Τέρυζος?), in æream bulcam, quam confecerat Phalari tyranno, ipse conjicitur, M. 387, 50.

Perinthus, urbs Thraciæ, V. 892, 13; M. 415, 47; Samiorum colonia, bello petitur a Megarensibus, M. 374, 9.

Periodicum genus heroici numeri, Ps. 173, 12 *et* 16.

Periœci in Lacedæmone; numerus sortium eorum, dividente Lycurgo, V. 52, 26.

Peripatetici, superioris ætatis, libros Aristotelis et Theophrasti neque multos neque accurate legebant, V. 559, 19. Principes enumerantur, M. 751, 7. Distributio philosophiæ, M. 1065, 25; M. 1383, 40. Peripatetici, *cit.*, Fr. 11, 44 (excogitaverunt illum in facultate positum intellectum). Virtutem mediocritate finiunt, Ps. 138, 33 *sqq.* Animæ bonis primas tribuunt, corporis bonis secundas, externis tertias, Ps. 139, 47 *sqq.*

Periphemus, heros Salaminius, cui sacrificat Solon, V. 99, 8 *sqq.*

Periphetes, propter clavam (κορύνη), qua utebatur pro armis, κορυνήτης, clavator, appellatus, a Theseo interficitur, V. 4, 29 *sqq.*

Periphoretus, cognomentum Artemonis machinarum fabri, V. 199, 39, *ibid.* 50.

Περίφρασις, quid, Ps. 111, 20 *sqq.*

Peripoltas, vates, Opheltam regem populosque ei subditos ex Thessalia in Bœotiam deducit; generis ejus major pars Chæroneam habitat, plerique in Medicis et Gallicis incursionibus occubuerunt; supersunt ex genere juxta Stirin in Phocide, qui dicuntur Asbolomeni, V. 572, 1 *sqq.*, *ibid.* 47.

Περισκυλακισμὸς Græcorum, V. 137, 10.

Peritas, canis Alexandro Magno carus, V. 834, 37.

Perithœdæ, demus Atticus, V. 633, 41; V. 235, 36.

Perpenna (M.) Vento, dux Carbonianæ factionis a Pompejo e Sicilia ejicitur, V. 743, 19 *sqq.* Pro se bellum in Hispania contra Metellum gerere statuit, sed post trajectos a Pompejo Pyrenæos montes a militibus, ut cum Sertorio se jungat, cogitur, V. 686, 50 *sqq.* Perpenna et Herennius victi a Pompejo ad Valentiam, V. 748, 47. Princeps eorum, qui Sertorium interfecerunt, potentiam ejus sibi vindicare studet, sed captus a Pompejo perimitur, V. 749, 47 *sqq.*; *cfr.* V. 693, 28 *usque ad* V. 695, 11 (invidiam Sertorio apud nobiles et defectiones urbium movet, V. 693, 28 *sqq.*; conjuratio; inter cœnam Serto-

rius dolo interficitur, V. 694, *sqq.*; Perpenna victus a Pompejo statim interficitur, V. 694, 47 *sqq.*).

Perrhæbia, regio Thessaliæ, V. 313, 52; V. 447, 24; M. 331, 53.

Persæ. Themistocles apud Persas, V. 149, 50 *sqq. et* V. 151, 17 *sqq.* Persarum zelotypia, V. 149, 27. De Persis victoria Miltiadis ad Marathonem, V. 383, 33 *sqq.* Persarum consilia Macedonum rex detegit Aristidi, V. 391, 17; clades ad Platæas, V. 392, 53 *sqq.* Persarum castra expugnant Athenienses, V. 394, 47. Persas Cimon affligit, V. 580, 28 *sqq.*; Thracia ejicit, V. 582, 21. Conditiones pacis cum Persarum rege, Cimone auctore, V. 581, 46. Cum Lacedæmoniis bellum, Agesilao duce, V. 715, 50 *sqq. cfr.* V. 1217, 15 *sqq.* Contra Persas Græciæ dux designatur Alexander Magnus, V. 801, 8. A Persarum rege Demosthenes pecuniam accipit, V. 1020, 47, *ibid.* 52. Persarum regum inauguratio, V. 1206, 37 *sqq.* Persarum mos in bello, V. 1212, 51. Regum uxores, M. 166, 18. Zoroastris et Magorum decreta et fabulæ de Oromaze et Arimanio, de horum bellis ac de futuro sæculo aureo, M. 452, 1 *sqq.*; *cfr.* V. 813, 47. Mithram Mesiten vocant; invocatio Ditis; de bonis ac malis stirpibus et animalibus, M. 452, 11 *sqq.* Magi mures abominantur, M. 649, 40. Eorum, qui puniuntur, vestes et tiaras flagellant, M. 682, 54. Reges solam Choaspis aquam bibunt, M. 726, 25. Reges hiemem Babylone, æstatem in Media, Susis veris tempus exigunt, M. 730, 12. Persæ non cum uxoribus, sed pellicibus suis inebriantur et saltant, M. 742, 4. Medius mensæ locus ab iis honoratur, quem occumbens rex occupat, M. 749, 30. Persarum regum in cœnis instruendis mos, M. 857, 33. Inter pocula consultant, M. 870, 7; M. 953, 23. Cubicularius mane ad regem ingrediens dicit: Surge, o rex, et curam rerum gere *etc.*, M. 953, 31. Persarum septem, qui Magos interfecerunt, honos, M. 1001, 20. Secundum locum inter peccata assignant mendacio, primum æri alieno, M. 1011, 11. Masculos amores a Græcis didicerunt, M. 1044, 26. Supplicandi genus, M. 1164, 8. Reges suos Magnos appellant, M. 229, 45. Persarum respublica mera monarchia, M. 1008, 19. Persæ, quia Cyrus adunco fuit naso, tales amant, M. 1002, 44. Samios in servitutem redigunt, Ps. 168, 39. Persarum adversus Araxem Armeniæ regem bellum, Ps. 98, 12. Ionas oppugnant, Ps. 164, 8. Pretiosiora edulia Jovis et Regis cerebrum vocabant, Ps. 168, 45.

Persæus, philosophus, Acrocorintho præfectus ab Antigono rege, V. 1233, 19. Capta arce Cenchreas confugit; dictum de Arato, V. 1236, 46. Apophthegma pecuniam mutuo dantis, M. 645, 8.

Persea, planta, Isidi sacrata apud Ægyptios, M. 462, 26.

Perseis, Ctesiæ Ephesei opus, Ps. 94, 23.

Persephone, Aidonei, regis Molossorum, uxor, V. 17, 21. *Celerum vide* Proserpina.

Περσέφασσα, *vide* Proserpina.

Persepolis, Persidis caput, ab Alexandro comburitur, V. 819, 47 *sqq.*

Perses, Hesiodi frater, Fr. 27, 50.

Perseus, mythicus; res gestæ ab eo apud Æthiopes, Medos, Armenios, V. 573, 48; M. 1044, 52 (ex Herodoto). Perseum Medusæ sorores insequuntur, Ps. 94, 16 *sqq.* Ubi capulum gladii ejus delapsum, Mycenæ civitas conditur a Gorgonophono, Ps. 94, 25 *sqq.*

Perseus, rex Macedoniæ, Philippi regis filius, spurius fuisse fertur ex Gnathænio sartrice natus, V. 309, 42 *sqq. cfr.* V. 1254, 7. Eumeni regi submittit, qui eum interficiant, M. 593, 21. Romanorum de eo opinio, V. 308, 38 *sqq.* Una cum regno inimicitias contra Romanos suscipit, V. 309, 42 *sqq.* P. Licinium equestri prœlio fundit (*cfr.* M. 239, 8), classem Romanam apud Orcum subductam capit, Hostilium repellit, præterea expeditionem in Dardanos facit, Bastarnas et Genthium Illyriorum regem in bellum contra Romanos concitat, V. 309, 53 *sqq.* Bastarnas auxilium ferentes avaritiæ causa dimittit, V. 311, 34 *sqq.* Eodem modo Genthium trecentis promissis talentis decipit eumque a L. Anicio prætore in captivitatem abripi patitur, V. 312, 24 *sqq.* Exercitus Persei, V. 312, 39 *sqq.* A Scipione Nasica circumventus, castris ex Olympo monte motis, retro se recipit et apud Pydnam decertandi locum sibi statuit, V. 314, 35 *sqq.* Prœlium, quo victus discedit, apud Pydnam, V. 316, 10 *usque ad* 318, 45; *cfr.* M. 84, 9. Post pugnam amissam Pellam profugit; in itinere equitum plurimi ab eo delabuntur; iratus Eulæum et Euctum quæstores necat (*cfr.* M. 84, 6), Cretenses, qui soli eum sequuntur, primum aureis et argenteis vasis condonat, mox ad avaritiam relapsus eos defraudat, postremo in Samothracen ad Castoris et Pollucis fanum confugit, V. 319, 26 *sqq.* In Samothrace insula inclusus, fugam tentat pecunia data Oroandæ nautæ Cretensi, a quo proditus dedit se Octavio, præfecto classis Romanæ et ad Æmilium ductus indignas voces et deprecationes profert, V. 321, 19 *sqq.* De morte ejus in custodia duæ relationes, V. 328, 32 *sqq.*

Persides, Cyri milites ad victoriam impelluntur, M. 304, 9 *sqq.* Persidum cum Macedonibus nuptiæ, V. 839, 27.

Persis, Agathonymi opus, Ps. 94, 48.

Persis, regio, V. 705, 35; V. 819, 1.

Pes bovinus innoxius, M. 368, 39.

Pessinus, urbs Phrygiæ, V. 495, 23; V. 913, 30. Bellum contra Mæandrum, Ps. 87, 8 *et* 22. Pessinuntiorum respublica, liber Agathoclis Samii, Ps. 87, 19.

Pestilentia, Romæ, V. 38, 30; V. 181, 54; in Italia, V. 81, 31; Athenis, V. 204, 32 (*cfr.* M. 675, 47 *et* M. 894, 1); in Demetrii exercitu, V. 1088, 26. Pestis remedium copiosa flamma, M. 468, 20; M. 805, 7. Pestis ex balæna putrescente orta, M. 1200, 35. Pestem Spartæ grassantem musica sedat, M. 1401, 11.

Peteliæ tumulus, V. 375, 40.

Petelinus lucus, V. 177, 29. Petelini montes, V. 656, 13.

Peteus, Ornei filius, Menesthei pater, V. 17, 28.

Peticii nucleri somnium, V. 784, 54.

Petilius (Q.), accusator Scipionis majoris, a Catone subornatus, V. 411, 35; *cfr.* M. 238, 5.

Petilius (Q.), Spurinus, prætor, senatui fit auctor, ut Numæ libri reperti comburantur, V. 89, 21 *sqq.*

Petinus, Neronianus, necatur a Galba, V. 1263, 28.

Petra, urbs Arabiæ Petrææ, V. 763, 53; V. 764, 9; V. 1131, 11.

Petra, locus in Olympo monte, V. 313, 53.

Petræa Arabia, V. 763, 48.

Petræus, sub Augusto vivus crematur a Thessalis, M. 995, 31.

Petræus, Phocensis, Plutarchi amicus, præmiis tribuendis in ludis Pythicis præfectus, M. 499, 6; M. 820, 22 *sqq.*

Petro, Himerænus, philosophus, *cit.*, M. 513, 41 *sqq. et* M. 514, 14 *sqq.* (de centum octoginta tribus mundis).

Petrochous, loci nomen Chæroneæ, V. 553, 26.

Petronius, in exercitu M. Crassi in Mesopotamia, V. 672, 1, *ibid.* 35, *ibid.* 41.

Petronius (T.) Arbiter, Neroni sordes et parcimoniam objicit, M. 73, 6.

Petronius Turpilianus, vir consularis notæ in Neronem fidei, necatur a Galba, V. 1262, 27; V. 1263, 34.

Petronius Valentinus, M. 387, 32.

Peucestas, dux Alexandri, V. 704, 49; V. 705, 35; V.

706, 32; V. 707, 42; V. 821, 43, *ibid.* 50; V. 822, 18; V. 835, 42 (Alexandrum in Mallis defendit).
Phæa, sus Crommyonia, vel, ut alii ferunt, mulier latro cruenta et lasciva, quæ habitabat in Crommyone, sus appellata ex moribus, trucidatur a Theseo, V. 5, 3 *sqq.*
Phæax, proræ rector, quem Theseus a Sciro ex Salamine accepit, auctore Philochoro; fanum ejus in Phalero apud Sciri sacellum a Theseo positum; Cybernesia solennia, V. 8, 37 *sqq.*
Phæax, Atheniensis, Erasistrati filius, Alcibiadis in republica adversarius; oratio ejus contra Alcibiadem, V. 235, 22 *sqq.*, *ibid.* 52 *sqq.*; *cfr.* V. 634, 21; M. 1017, 39 (Andocidis defensio ad Phæacem).
Phæax, Demostrati Corcyræi pater, V. 720, 43.
Phæcasia, genus calceamenti, V. 1110, 26.
Phædimus, tribunus militum, Eumenem prodit Antigono, V. 707, 15.
Phædimus, Cyrenæus, maritus Aretaphilæ; interfectus a Nicocrate tyranno, M. 316, 1, *ibid.* 9.
Phædimus, Peripateticus, persona dialogi de Solertia Animalium, M. 1181, 30.
Phædon, archon Atheniensis, post bellum Medicum, V. 19, 41.
Phædra, Minois filia, Thesei conjux post Antiopam (V. 15, 30), Hippolytum privignum deperiens spe frustrata laqueo se suspendit, M. 386, 12.
Phædrus, amnis, exsiccatur ab Iside, M. 437, 14.
Phænareta, Samonis Epirotæ uxor, V. 460, 7.
Phænippus, Atheniensis, pater Calliæ divitis, M. 1051, 34, 43.
Phæno, planeta (Saturnus), M. 1259, 12.
Phænomeridas virgines Spartanas Ibycus appellat, ut verecundia expertes, V. 91, 50.
Phæstus, urbs in Creta, V. 100, 51.
Phaethon qui cum Pelasgo in Epirum transivit, primus Thesprotis et Molossis imperasse fertur, V. 457, 2. Conscenso cœlo plorat, quod nemo ei patris equos et currum tradat, M. 566, 5. Barbari ad Eridanum accolentes atris vestibus amicti eum lugent, M. 674, 24. Causa lactei circuli, M. 1089, 11.
Phaethon planeta (Jupiter), M. 1259, 11; M. 1083, 50.
Phagilus, quid sit apud Ithacenses, M. 362, 50.
Phagrus, piscis, Syenitis sacer, quod una cum Nilo apparet, M. 432, 21.
Phalanthus, Lacedæmonius, expeditionis in Italiam dux, M. 497, 27.
Phalanx, quid, V. 445, 34.
Phalaris, Agrigentinorum tyrannus; crudelitas ejus, M. 68, 20; M. 91, 1. Crudelissimus hoc justum fecit, quod in bubulcam æream, quam Perillus faber ei confecerat, ipsum injecit primum, M. 387, 48; M. 668, 53; M. 951, 29; M. 1002, 41; M. 1303, 17; Ps. 71, 7.
Phalerus, portus Atheniensis, V. 141, 6; V. 400, 22 (Aristidis sepulcrum); M. 1051, 10.
Phalinus, Zacynthius, post pugnam ad Cunaxa ab Artoxerxe ad Græcos missus, V. 1212, 46, 51.
Phalis, Delphus, M. 1006, 31.
Phalium, loci nomen in Bithynia, M. 372, 50.
Phallephoria, M. 435, 10.
Phallus deo, proverb., Ps. 168, 5.
Phamenoth, Ægyptius mensis, M. 450, 30.
Phanæus, Apollinis nomen, M. 480, 44.
Phanias, Lesbius (Eresius, V. 115, 43; M. 514, 19), *cit.*, V. 102, 2; V. 133, 35; V. 138, 10; V. 142, 18 (vir in philosophia et historiis minime rudis); V. 150, 18; V. 151, 51; V. 115, 43; M. 514, 19.
Phanippus, Atheniensis, archon eponymus, sub quo Marathonia victoria parta est, V. 384, 14.
Phanocles, poeta, *cit.*, M. 815, 37 *sqq.* (Εἰδὼς θεῖον Ἄδωνιν, κτλ.).
Phanodemus, historicus, *cit.*, V. 141, 48; V. 581, 12; V. 586, 36.
Phantasia, Phantaston, Phantasticum, Phantasma, quid inter se differant, M. 1099, 28 *sqq.*
Phaon, amatus a Sapphone, Ps. 166, 14.
Phaon, quis dicatur, Ps. 166, 13.
Phaophi, mensis Ægyptius, M. 443, 45; M. 461, 9.
Pharacandus, *vide* Aracandus.
Pharax, Spartanus, cujus opera Heraclides occulte cum Dionysio paciscitur, V. 1168, 3. Apud Neapolim in agro Agrigentino Dionem fundit, V. 1168, 10; *cfr.* V. 288, 31 *et* V. 331, 17.
Pharmacopola quidam, ab aspidibus non afficitur, muscas tamen myopes dictas ad clamorem fugit, Fr. 12, 24.
Pharmacorum quædam emplastra et inspersiva, quædam vero poculenta, ut item pharmaca venenata, Ps. 160, 46, *ibid.* 49 *et* 51 *et* Ps. 161, 3.
Pharmacusa, insula apud Miletum, V. 844, 25.
Pharmuthi, mensis Ægyptius, V. 28, 19.
Pharnabazus, Phrygiæ satrapa, V. 244, 1. Auxilium fert Lacedæmoniis ad Abydum, V. 247, 10; iisdem apud Cyzicum, V. 247, 28, *ibid.* 54. Terrestri pugna apud Abydum ab Alcibiade vincitur, V. 248, 21 *sqq.*; iterum apud Chalcedonem, V. 248, 38 *sqq.* Chalcedonem Atheniensibus tradit, jurejurando utrimque dato, V. 249, 21 *sqq.* Alcibiadem ad regem proficiscentem benigne excipit, V. 254, 11 *sqq.* Alcibiadem occidi jubet, V. 254, 46 *sqq.* Spartam mittit, qui Lysandrum accusent, V. 530, 22. Lysandrum, ut alias scriberet de ipso litteras, precatum fallit, V. 530, 50 *sqq.* Cum Conone Pisandrum apud Cnidum vincit, V. 722, 2; *cfr.* V. 1217, 38. Regia classe cum Conone Laconicæ oram oppugnat, Atheniensium ad muniendum astu pecuniam præbet, V. 725, 36; *cfr.* M. 259, 43. Fugiens Agesilaum castris et omni gaza a Spithridate privatur, V. 717, 24 *sqq.* Colloquium cum Agesilao, V. 718, 23 *usque ad* 719, 4. Dux contra Ægyptios cum Iphicrate, V. 1219, 40. Apamam Artoxerxis filiam in matrimonio habet, V. 1222, 6.
Pharnabazus, Artabazi filius, equitum alæ dux sub Eumene, V. 699, 36.
Pharnaces, Mithridatis Magni filius, seditione facta patrem ad mortem adigit, Pompejoque nuntiat, se suo et populi Romani nomine omnia in potestatem accepisse, V. 764, 24 *sqq.*; V. 764, 48. Domitium fugat, Cappadocia et Bithynia occupatis Armeniam minorem appetit; victus a Cæsare Ponto expellitur, V. 872, 52 *sqq.*; *cfr.* M. 251, 25.
Pharnaces, Stoicus, persona dialogi de facie in lunæ orbe, M. 1128, 50; M. 1130, 5.
Pharnacia, Ponti urbs, V. 600, 39.
Pharnapates, Parthorum dux, victus et interfectus a Ventidio, Antonii legato, V. 1110, 22.
Pharsalia, saltatrix, Cnidiorum coronam a Philomelo, Phocensium tyranno, dono accepit, ob eamque Metaponti discerpitur, M. 485, 31.
Pharsalici campi, V. 781, 29. Pugna inter Pompejum et Cæsarem, V. 782, 8 *usque ad* 784, 31.
Pharsalus, urbs Thessaliæ Phthiotidis, V. 349, 20, *ibid.* 30; V. 352, 45. Pharsalii victi ab Agesilao, V. 721, 32; *cfr.* M. 258, 13. Pugna inter Cæsarem et Pompejum, V. 782, 8 *sqq.*
Pharus, apud Alexandriam in Ægypto, insula temporibus Homeri, Plutarchi ætate pars continentis, M. 449, 15. Ibi Alexander urbem sui nominis condit, V. 810, 49 *sqq.*; V. 872, 38; V. 1131, 15.
Pharygæ, Phocidis vicus, V. 903, 8.

Phaselis, urbs in confinibus Pamphyliæ et Lyciæ, V. 580, 46; V. 804, 11; M. 731, 10. Phaselitarum sacrificium, proverb., quia Phaselitæ diis immolent salsamenta, Ps. 169, 15 *sqq.*

Phasis, Colchidis fluvius, V. 614, 40; V. 760, 34. De fluviis et montibus, V, Ps. 83, 27 *sqq.* (prius Arcturus denominatus, quare Phasis nomen acceperit, *ibid.*; de Leucophyllo virga, deque impuris in Stomium Impiorum projectis, Ps. 83, 36 *sqq* ; de Caucasio monte, qui prius Boreæ lectus vocabatur, Ps. 84, 7 *sqq.*; de Prometheio herba, *ibid.* 28).

Phasis, urbs ad Phasim amnem, Ps. 83, 27.

Phasis, solis et Ocyrrhoes filius, matrem in adulterii crimine deprehensam occidit, se ipsum præcipitem dat in Arcturum, qui ab eo Phasis est nominatus, Ps. 83, 30 *sqq.*

Phayllus, athleta Crotoniata, bello Medico privata navi Salaminem venit, V. 817, 30.

Phayllus, Argivus, Philippo regi abutendam dat uxorem, ut obtineat magistratum, M. 928, 44.

Phellus, urbs Lyciæ, M. 1194, 42.

Phemius, Itbacensis, fertur de reditu eorum, qui cum Agamemnone fuerant profecti ad Trojam, versus fecisse, M. 1384, 12; αὐτοδίδακτος, Fr. 13, 13.

Phemius, Smyrnæus, ludimagister, Critheidem ducit uxorem, quæ Homerum parit, Ps. 100, 44.

Phemius, Ænianum rex, Hyperochum regem Inachiorum lapidis jactu interficit, M. 362, 38 *sqq.*

Pheneus, urbs Arcadiæ, V. 969, 20; V. 1246, 18. Tergeminorum Demostrati filiorum Pheneatarum pugna contra tergeminos Reximachi filios Tegeatas, M. 380, 45. Pheneus urbs, quo Hercules tripodem Pythiæ transtulerat, illuvie perditur ab Apolline, M. 673, 8.

Pheræ, urbs Thessaliæ Pelasgiotidis, V. 318, 11; M. 364, 34.

Pheræ, Achajæ urbs, V. 967, 23.

Pherebœa, Iphiclis filia, Theseo nupta, V. 15, 46.

Pherecles, Spartanus, V. 534, 53.

Phereclus (Amarsyadas), navis Thesei gubernator, V. 8, 36.

Pherecrates, Comicus, *cit*, M. 1395, 24 *sqq.* (Λέξω μὲν οὐκ ἄκουσα, σοί τε γὰρ κλύειν, κτλ.).

Pherecydes, philosophus, a Lacedæmoniis necatur, pellis ejus asservatur, V. 345, 16; *cfr.* V. 953, 37.

Pherecydes theologus, morbo pediculari exstinctus fertur, V. 567, 19; *cfr.* M. 1333, 28. Ipsos deos pasci putavit, M. 1148, 30. Stoicorum de eo sententia, M. 1301, 29 *sqq.*

Pherecydes, historicus, *cit.*, V. 9, 9; V. 12, 46.

Pherendates, Persarum terrestrium copiarum dux apud Eurymedontem, V. 581, 2.

Pherenicus, Thebanus, a Spartanis Cadmeam occupantibus ejectus, V. 335, 9; V. 336, 9; M. 697, 3.

Pheristus, Eleus, colonos Agrigentum deducit, V. 302, 51.

Φερρεφάττια, Proserpinalia, Cyzici celebrata, V. 594, 38.

Phidias, statuarius Atheniensis; Jovis simulacrum Pisæ opus ejus, V. 182, 48. Omnibus Periclis operibus præfuit, V. 191, 3 *sqq.* Minervæ aureum signum, V. 191, 44 *sqq.* A Menone quodam ipsius operarum, cui ab inimicis persuasum erat, accusatus hoc quidem crimine liberatur, sed propter invidiam et maxime propter ipsius et Periclis effigies, in Minervæ scuto effictas, in carcerem abductus ibi morbo decedit; varii de morte ejus rumores, V. 202, 13 *sqq.* Æmilii Pauli dictum de statua Jovis Olympici, V. 522, 53 *sqq.* Venus Eleorum, opus Phidiæ, M. 169, 13. Simulacra Minervæ et Veneris Elide, M. 466, 18.

Phidias, et Theophrastus, patriæ tyrannos exciderunt, M. 1342, 1.

Phiditia, dicuntur sysitia a Spartanis; de vocis *interpretatione*, V. 54, 44 *sqq.*; *cfr.* V. 952, 38; M. 870, 25.

Phido, Argivus, insidias tendit Corinthiis, M. 944, 15.

Phido, Demetrii cognomentum, V. 830, 26.

Phidolaus, Haliartius, de conjuratis unus Pelopidæ, M. 697, 40.

Phila, Antipatri filia, primum Cratero, post Demetrio Poliorcetæ nupta, V. 1068, 20; V. 1072, 32; V. 1075, 48. Mittitur a Demetrio ex Syria ad Casandrum fratrem, V. 1078, 46; V. 1079, 1. Postquam Demetrium imperio vidit privatum, veneno hausto vitam claudit, V. 1087, 10 *sqq.* Mater Antigoni et Stratonicæ, V. 1092, 15; V. 1140, 27.

Philadelphi lapides, qui in Strymone fluvio nascuntur, cur ita dicti, Ps. 89, 14 *sqq.*

Philadelphus; de nomine, V. 261, 19 (*vide* Ptolemæus).

Philadelphus, rex Paphlagoniæ, V. 1126, 5.

Philæ, Nili insula et urbs; monimentum Osiridis, M. 439, 16.

Philæus, Ajacis Salaminii filius, jus civitatis Atheniensis accepisse et Melitæ habitasse fertur estque tribus Atheniensis Philaidarum a Philæo dicta, V. 99, 43 *sqq.*

Philager, et Euphorbus, Eretriam condiderunt, M. 617, 30.

Philager, Metelli Nepotis præceptor, V. 1043, 8.

Philaidarum tribus Atheniensis, a Philæo dicta, Ajacis filio, V. 99, 46.

Philammon, Delphus, Latonæ, Dianæ, Apollinis natales carmine explicavit et primus choros apud Delphicum templum instituit, M. 1384, 3. Quosdam νόμους κιθαρῳδικοὺς composuisse fertur, M. 1385, 16.

Φιλάνθρωπος et θεματικὸς τύπος, modus a Timotheo affectatus, M. 1388, 9.

Philarchus, Smyrnæus, M. 384, 44.

Philargurus, Catonis minoris libertus, V. 927, 49.

Philarus, flumen apud Coroneam in Bœotia, V. 538, 2.

Philemon, poeta comicus, cum Magam scurriliter exagitaverit, tempestate ad Parætonium ejectus dimittitur, postquam gladius nudus cervicibus ejus impositus est, M. 545, 29 *sqq.*; *cfr.* M. 555, 20. In scena, cum coronaretur, mors eum occupavit, M. 959, 18.

Citata, M. 43, 39 *sqq.*; M. 122, 7 (?); M. 126, 16 *sqq.*; Ps. 62, 39.

Philetærus, Eumenis regis frater, M. 582, 24.

Philetas, poeta, V. 182, 50; M. 967, 14.

Philinna, meretrix, mater Arridæi ex Philippo rege, V. 843, 45.

Philinus, Phocensis (M 499, 4), Plutarchi amicus, diu in Ægypto vagatus (M. 1194, 32), dialogi persona, M. 481; M. 494, 50; M. 774, 7; M. 802, 21; M. 886, 39.

Philippa, Medii Atheniensis filia, primum Dioclis Melittensis uxor, postea Minervæ sacerdos, M. 1027, 31.

Philippa, filia Charmidæ Atheniensis, Lysandri uxor, M. 1027, 27.

Philippi, Macedoniæ urbs, V. 558, 8; V. 883, 54; V. 884, 29; M. 854, 29.

Philippi campi, V. 1193, 50.

Philippicæ Ciceronis, V. 1056, 51 *sqq.*

Philippides, Atheniensis, qui Lacedæmonios ad auxilium Marathonem ferendum vocat, M. 1050, 22.

Philippides, Dioclis filius, Atheniensis, M. 1027, 34.

Philippides, comœdiarum scriptor, *cit.*, M. 917, 15 (in Stratoclem oratorem : Ἀποστρεφομένης τὴν κορυφὴν φιλεῖς μόλις); M. 219, 41 (ad Lysimachum ; *cfr.* M. 615, 8; M. 625, 44; V. 1067, 43 *sqq.*); V. 1067, 37 (in Stratoclem : Δι' ὃν ἀπέκαυσεν ἡ πάχνη τὰς ἀμπέλους, κτλ.) ; V. 1075, 15 (in Stratoclem : Ὃτὸν ἐνιαυτὸν συντεμῶν εἰς μῆν' ἕνα) ; V. 1075, 19 (de habitatione Demetrii in Parthenone : Ὁ τὴν ἀκρόπολιν πανδοκεῖον ὑπολαβών κτλ.).

Philippus, scurra, M. 762, 6 (in Xenophontis Symposio; *cfr.* M. 865, 13, 39).
Philippus, Thebanus, ex optimatibus, qui Lacedæmonios arcessiverunt, V. 334, 53 *sqq.*; V. 335, 55; interfectus, V. 338, 35 *sqq.*; *cfr.* dialogum de genio Socratis, M. 694 *sqq.*
Philippus, Orphei sacrificulus, M. 276, 8.
Philippus, Æxonensis, M. 1027, 20.
Philippus Magnus, rex Macedoniæ, pater Alexandri Magni, puer a Pelopida obses Thebas ductus vixit apud Pammenem, V. 348, 34 *sqq.* Olynthum et Methonem oppugnaturus, dum trajicere Sandanum fluvium vi contendit, sagitta ictus ab Astere Olynthio oculum amittit, M. 378, 25; *cfr.* V. 678, 27. Nuptiæ cum Olympiade, cum qua simul mysteriis in Samothracia erat initiatus, V. 793, 22 *sqq.* Insomnia ipsius et conjugis, ante quam Alexander natus, est V. 793, 26 *sqq.*; V. 794, 9 *sqq.* Potidæam capit, V. 794, 32. Alexandri institutorem Aristotelem philosophum vocat et Stagira patriam ejus ante a se dirutam instaurat, V. 796, 41 *sqq.* Expeditio contra Byzantinos, V. 797, 51; *cfr.* M. 1034, 6. Domestica dissidia nuptiis Cleopatræ intempestivis adducta; jurgia Philippi et Alexandri inter convivium ob Attali verba, V. 798, 11 *sqq.* Cum Alexandro in gratiam reducitur a Demarato, V. 798, 33 *sqq.*; *cfr.* M. 84, 18 *sqq.* Aliæ discordiæ cum Alexandro propter nuptias filiæ Pixodori Arridæo oblatas, V. 798, 43 *sqq.* (Alexandri socii expulsi). Inter decem Atheniensium legatos Demostheni accuratissime respondit, movet autem ejus invidiam, Æschinem et Philocratem magis amplexus, V. 1018, 29 *sqq.* Olynthios subigit, M. 49, 51; *cfr.* M. 1030, 18 *sqq.* Perinthum expugnat, M. 415, 46 Irruptionem in Eubœam facit, V. 891, 8 *usque ad* 892, 11. Phocionis imperio Hellesponto excidit, V. 892, 11 *sqq.* Parta ad Amphissam victoria elatus subito in Elateam facto impetu Phocidem occupat, V. 1019, 20. Postquam pertractos a Demosthene Thebanos sensit, pacem petit, V. 1019, 41. Victoria Chæronensis, V. 165, 18; *cfr.* V. 343, 42 *sqq.* Gaudium immodicum ejus ob illam victoria, V. 1020, 36 *sqq.*; *cfr.* M. 872, 10 *et* M. 1034, 24. Interficitur a Pausania non diu post Chæronensem puguam, V. 799, 15; *cfr.* V. 1021, 18.

Varia : Hasta femur transigitur in Triballis, M. 406, 22; *cfr.* M. 902, 2. Eumenem puerum Cardia secum ducit, qua de re varie refertur, V. 695, 22 *sqq.* A quodam ruri invitatus venit ad cœnam multis comitantibus, M. 148, 1 *sqq.*; *cfr.* M. 862, 4. Dionysium minorem in compotatione interrogat, quodnam tempus patri ad componenda carmina vacaverit, V. 291, 3; M. 1043, 8. Thessalicam quandam mulierem deperibat, M. 167, 36.

Apophthegmata, V. 182, 39 (de filio artificiose fidibus canente); V. 343, 42 *sqq.* (de Thebanorum sacra cohorte); V. 796, 39 (de Alexandro, cum Bucephalum domuisset); M. 125, 20 (cum eodem tempore tres lætos accepisset nuntios : ὦ δαῖμον, μέτριόν τι ἀντίθες ἐλάττωμα, *cfr.* M. 211, 20; V. 794, 32 *sqq.*); M. 170, 49 (cum beneficiis ab ipso affecti ei maledicerent; *cfr.* M. 555, 22; M. 213, 33); M. 171, 54 (πᾶσα γυνὴ τοῦ λύχνου ἀρθέντος ἡ αὐτή ἐστι); M. 211, 12 *sqq.* 5 (de maledico; *cfr.* V. 462, 24 *sqq.*), 13 (οἷος ὁ βίος ἡμῶν ἐστὶν, εἰ καὶ πρὸς τὸν τῶν ὄνων καιρὸν ὀφείλομεν ζῆν, *cfr.* M. 965, 16 *sqq.*); 16 (de filio; M. 984, 27); 22 (μὴ πολλὰ τοιαῦτα πράξῃς, ἐφ' οἷς ἐγὼ πεπραγμένοις μεταμέλομαι, *cfr.* M. 227, 43 *et* V. 796, 41); 29 (de fidicine; *cfr.* M. 81, 32; M. 410, 5; M. 768, 40); 30 (de concordia Atheniensium); M. 555, 16 *sqq.* (de Arcadione); M. 555, 49 (dictum alicujus, cum Philippus Olynthum excidisset); M. 629, 30 (Poneropolis); M. 727, 32 (cum in palæstra cecidisset); M. 765, 52 (asseclæ ad Philippum); M. 1030, 10 (de Demosthene); M. 1030, 14 (de Demosthenis et Isocratis orationibus).
Philippus, Acarnan, morbo Alexandri medetur; calumniæ ei injectæ, V. 805, 5 *sqq.*
Philippus rex, Philippi Magni filius, qui idem Arridæus vocatur, post Antipatri mortem cum Polysperchonte bellum contra Antigonum gerendum Eumeni mandat, V. 704, 23 (*cfr.* Arridæus).
Philippus, pater Antigoni regis, V. 1062, 8.
Philippus, Casandri filius natu maximus, cum haud diu Macedonibus imperasset, mortem obiit, V. 1081, 1.
Philippus, filius Antigoni regis, Demetrii Poliorcetæ frater, mature mortuus est, V. 1062, 8, *ibid.* 13; V. 1073, 26; *cfr.* M. 217, 37.
Philippus, Demetrii filius, tutorem habet Antigonum Dosonem, V. 309, 3 *sqq.* Nondum adultus ab Antigono Dosone in Peloponnesum ad Aratum mittitur, V. 1249, 53 *sqq.* Vocatus ab Achæis primum contrariæ Arato factioni favet efficitque, ut Eparatus prætor creetur; Eparato autem ab Achæis neglecto totum se Arato dat, V. 1250, 32 *sqq.* Mox dissensiones erumpunt, Philippo uxorem Arati minoris deperiente et civiles Messeniorum contentiones augente (Messeniis agrum tribuit, M. 231, 31); colloquium cum Arato Ithomatæ, V. 1251, 7 *usque ad* 1252, 19. Messenios palam infestans omnino suspectum se reddit Arato, V. 1252, 19 *sqq.* In finibus Lacedæmoniorum est, M. 238, 26; M. 290, 20. Nicostratus Argivus uxorem ei submittit, M. 928, 46. Chiorum urbem oppugnat, M. 303, 10. Taurionem submittit, qui venenum Arato propinet, V. 1252, 39 *sqq.* Veneno Aratum filium vesanum reddit, V. 1253, 41. Insidias Philopœmeni parat, quæ patefiunt, V. 433, 19. Filium genuinum interficit, V. 1254, 1 *sqq.*; *cfr.* V. 1062, 48. Oraculum de bello contra Romanos, M. 487, 18. Victus ad Aspum fluvium a T. Quinctio Flaminino, V. 441, 46 *sqq. et* V. 442, 26 *sqq.* (*cfr.* V. 1252, 24 *sqq.*; V. 1253, 50 *sqq.*; M. 238, 14 *sqq.*). In reditu Thessaliam vastat, V. 443, 27 *sqq.* Victus a Flaminino ad Cynoscephalas haud procul Scotusa, V. 444, 30 *sqq*; V. 445, 8 *sqq.*; V. 309, 15 *sqq.* Flaminino persuadente Romani mille talenta, quæ pependerat, remittunt, socium eum vocant et filium obsidem datum liberant, V. 446, 26 *sqq.*; V. 450, 20. Apparatum belli postea clam accumulat et Perseo filio relinquit, V. 308, 54 *sqq*; V. 309, 23 *sqq.*

Apophthegmata, V. 1232, 32 (Corinthum Græciæ compedes appellat); M. 1041, 31 (de Græcis ab eo ad Quinctium deficientibus).
Philippus (Marcius), Æmilii Pauli in censura collega, V. 329, 39.
Philippus (L.), vir consularis, suasor senatus decreti, quo Pompejo imperium contra Sertorium datur, V. 739, 1 *et* V. 748, 19.
Philippus, pater Marciæ, uxoris Catonis minoris, qui eam, consentiente Philippo, cedit Q. Hortensio, V. 919, 17, *ibid.* 51 *sqq.* Consul, V. 928, 23.
Philippus, is qui Cæsaris junioris matrem in matrimonio habuit, et Marcellus, Cæsarem juvenem ad Ciceronem adducunt, V. 1053, 43.
Philippus, Pompeji libertus, V. 788, 16, *ibid.* 37.
Philippus, Prusiensis, Stoicus, M. 865, 31.
Philippus, Chalcidensis, *cit.*, V. 824, 24.
Philippus, Theangelensis, *cit.*, V. 824, 23.
Philippus, mathematicus, *cit.*, M. 1338, 3 (demonstratio de figura lunæ).
Philippus, Nicæensis, historiarum scriptor, persona dialogi, M. 499 *sqq.*; M. 509, 2; M. 510, 2.

Philiscus, Isocratis discipulus ; epigramma ejus in Lysiam, M. 1019, 17 *sqq.*

Philistion, Locrensis, medicus, *cit.*, M. 851, 36; M. 1281, 24.

Philistus, puer Chalcidensis, M. 930, 16.

Philistus, Syracusanus, in constituenda tyrannide promptissimam Dionysio seniori navaverat operam; rumor de consuetudine ejus cum matre tyranni; Sicilia exterminatus majorem historiæ partem in Italia componit (in Epiro, M. 731, 27); Dionysio seniore mortuo revocatur a Dionis et Platonis adversariis, V. 1148, 15 *sqq.*; V. 1149, 11 *sqq.*, *ibid.* 38 *sqq.*; V. 1155, 13. Ex Iapygia cum triremibus Dionysio obsesso a Dione suppetias venit; navali pugna superatus ipse perit; variæ de morte ejus relationes, V. 1161, 14 *sqq.* Timæi hoc de scriptore sententia, V. 625, 11, *ibid.* 30.

Citata, V. 291, 30; V. 354, 26; V. 640, 17; V. 647, 21; V. 797, 37; V. 1161, 38; M. 1042, 8.

Phillidas, Thebanus, conjurationis socius Pelopidæ contra tyrannos et horum scriba, V. 335, 54; V. 337, 7 *sqq.*; *ibid.* 53 *sqq.*

Philo, Thebanus, cujus hospitio Philippus obses Thebis erat usus, dona ejus recusat, M. 212, 36. *Citatur*, V. 824, 22.

Philo Atheniensis, cujus armamentarium admirabile comburitur, capto a Sulla Piræeo, V. 550, 48.

Philo, Academicus (*cfr.* V. 620, 43, *ibid.* 46), Clitomachi sectator, inter Romanos in admiratione habitus, V. 1028, 34; V. 1029, 21.

Citata, M. 876, 5 (γεωμετρία ἀρχὴ καὶ μητρόπολις τῶν ἄλλων); Ps. 75, 38, *ibid.* 42.

Philo, Hyampolitanus, medicus, persona dialogi, M. 776, *sqq.*; M. 802, 19; M. 836, 13; M. 891, 22.

Philoboeotus, collis mediis e campis Eleaticis exsurgens, V. 551, 28.

Philochorus, *citatur*, V. 7, 4; V. 8, 37 *sqq.*; V. 9, 13 *sqq.*; V. 13, 43 *sqq.*; V. 16, 10 *sqq.*; V. 19, 9; V. 643, 50; M. 423, 14; M. 492, 27; M. 959, 21; M. 1031, 7; M. 1032, 7.

Philocles, archon Atheniensis, anno secundo Olympiadis octogesimæ, M. 1018, 7.

Philocles, dux classis Atheniensium (V. 523, 7), captus ad Ægospotamos constanter mortem obit, V. 525, 36 *sqq.*; *cfr.* V. 570, 48.

Philocrates, Atheniensis, inter decem legatos ad Philippum missos, V. 1018, 35. Demosthenis in eum dictum, M. 116, 10 (ἐκ τοῦ προδοτικοῦ χρυσίου πόρνας καὶ ἰχθῦς ἀγοράζειν, *cfr.* M. 117, 28; M. 811, 36).

Philocrates, C. Gracchi servus, cum hero interficitur, V. 1005, 8, *ibid.* 13.

Philoctetes, ubi regnaverit, V. 138, 28. Philoctetes moribundus, pictura Aristophontis, M. 21, 29.

Philocyprus, rex Cyprius, qui Solonem amantissime excipit et ab eo in urbe condenda adjuvatur; elegiæ Solonis ad eum, V. 111, 4 *sqq.*

Philodemus, Eleus, M. 310, 16.

Philœtius, Rhacensis, auctor generis Bucolicorum, M. 363, 11.

Philolaus, philosophus, cædi Pythagoreorum a Cyloniis Metaponti editæ evadit et in Lucanos aufugit, M. 704, 16 *sqq.*

Citata, M. 1081, 3; M. 1093, 2; *cfr. ibid.* 21; M. 1085, 15 (de solis natura).

Philologicis quæstionibus antiqui utebantur in conviviis, Ps. 166, 46.

Philologus, adolescens, Q. Ciceronis libertus et a M. Cicerone educatus, hujus fugam prodidisse, ipse postea ab Antonio traditus Pomponiæ, Q. Ciceronis uxori, gravibus cruciatibus peremptus esse fertur, V. 1056, 36 *sqq.* *et* V. 1057, 9 *sqq.*

Philombrotus, archon Atheniensis, proximus ante Solonem, V. 102, 9.

Philomelus, Phocensium tyrannus, Delphos capit et sacrilegium committit, V. 300, 37. Pharsaliæ saltatrici Cnidiorum coronam Delphis dedicatam dono dat, M. 485, 31.

Philomelus, Lamptrensis, V. 902, 30.

Philonicus, Thessalus, Bucephalum equum Philippo adducit, V. 766, 5.

Philonicus, publicanus, M. 989, 16.

Philonicus, *vide* Licinius.

Philopappus, dialogi persona, M. 760, 39.

Philophanes, sophistes, M. 253, 15.

Philopithes, medicus, M. 1034, 42.

Philopœmen, Megalopolitanus. Vita ejus, V. 426 *sqq.*

Craugidis filius, educatur a Cleandro, post ab Ecdemo et Megalophane, V. 426, 1 *sqq.* De forma ejus; narratur, in quem errorem neglectus ejus habitus Megarensem hospitem induxerit; T. Quinctii in eum dictum (*cfr.* M. 238, 43); imago ejus Delphis, V. 426, 31 *sqq.*; *cfr.* V. 432, 38. Epaminondam imitandum sibi deligens alacritatem ejus, prudentiam et pecuniæ contemptum, non autem animi lenitatem, gravitatem, humanitatem expressit; exercitationes militares; quare palæstram et athleticam neglexerit, V. 426, 52 *sqq.* Expeditionibus in Laconicam, in otio venatu se exercet et agricultura, qua rem familiarem augere intendit; philosophis et libris, qui ad virtutem conferant, ut Homero, vacat, de reliquis Euangeli tacticis, et Alexandri historiis inhæret, cetera in ipsis locis observat, V. 427, 29 *sqq.* Quum Cleomenes rex Lacedæmoniorum subito adortus Megalopolim ceperit, Philopœmen fortiter depugnat postremusque vulneratus discedit; civibus ex Messene, quo confugerant, redituris, Cleomene urbem se redditurum pollicito, persuadet, ut Cleomenis oblata recusent, V. 428, 14 *sqq.*; *cfr.* V. 974, 2 *sqq.* Fortitudo ejus et promptitudo Antigono victoriam apud Sellasiam parant, V. 428, 37 *sqq.* Exinde rei bellicæ exercendæ causa in Cretam navigat, unde reversus magna cum gloria statim magister equitum apud Achæos creatur; disciplinam et exercitationem militum reficit; in pugna ad Larissum fluvium contra Eleos et Ætolos Damophantum equitatus Eleorum ducem sua manu interficit, V. 429, 36. Arato defuncto, ad summam rerum Achæorum elatus, a Macedonum regibus libera Achæorum arma vindicat, V. 450, 22. Levem Achæorum armaturam mutat et clypeo, sarissa, galeis, loricis et ocreis uti eos docet, sumptum inutilem et luxuriam ad res bellicas exornandas traducit, V. 430, 15 *sqq.* Ad Mantineam Machanidam Lacedæmoniorum tyrannum vincit ipsumque sua manu interficit, V. 431, 47 *sqq.* Nemeis commissis, Græcis phalangem instructam ostentat; applausus ingresso in theatrum fit, V. 432, 42 *sqq.* Varia exempla, qua fiducia suos, quo metu hostes impleverit Philopœmenis nomen et adspectus; Philippi regis insidiæ; Nabidem tyrannum Messenen occupantem privatus cum voluntariis in fugam vertit, V. 433, 10 *sqq.*; *cfr.* V. 456, 35 *et* M. 998, 1. Dux rogatus a Gortyniis in Cretam abit, qua re quum ipsius patria bellis continentibus graviter prematur, civium in se odium excitat, V. 433, 43 *sqq.*

Reversus bellum Nabidi a Romanis et Achæis factum offendit; dux electus e pugna navali inferior discedit (*cfr.* M. 992, 11), sed hostes Gythium oppugnantes disturbat insidiasque Nabidis in ejus cladem vertit, V. 434, 32 *sqq.* A Græcis magnifice honoratus T. Quinctium occulte urebat; post Nabidis mortem Spartam Achæorum reipublicæ inserit; donum a Spartanis oblatum recusat,

V. 435, 29 *sqq*. Quum Lacedæmonios novas res agitantes Diophanes Achæorum dux puniturus, cum T. Quinctio in eorum agrum invaserit, Philopœmen privatus utrumque urbe excludit et tumultum sedat; postea exsules Spartam reducit, muros urbis dejicit, civitate a tyrannis donatos in Achajam transfert, tria millia vendit et Lycurgi tollit institutionem, quæ postmodo a Romanis restituitur, V. 436, 20 *sqq*.; *cfr*. V. 456, 1, *ibid*. 38. Maxime Romanis adversatur, qui victo Antiocho magis jam Græcis rebus incumbunt; dicta ejus in Antiochum, in Aristænum; Glabrionem consulem exules Spartam reducere non passus ipse reducit, V. 437, 10 *sqq*.; *cfr*. V. 440, 28. Dinocratem qui Messenem ad defectionem ab Achæis permoverat, cum paucis admodum equitibus aggressus vivus et saucius capitur, V. 437, 47 *sqq*.; *cfr*. M. 1044, 3. In specum, cui Thesauro nomen, dejectus a Dinocrate veneno perimitur, V. 438, 48 *sqq*.; V. 439, 25 *sqq*. Achæi vindictam petentes in Messenen incursionem faciunt, pœnis omnibus Philopœmenis inimicos afficiunt, cineres ejus magna pompa Megalopolim reportant; sepultura ejus; statuæ, V. 439, 45 *sqq*. Flaminini invidia, V. 449, 32. Postremus Græcorum dictus a Romanis, V. 1237, 5.

Philopœmen, amicus Attali regis, M. 967, 40.

Philosophi. Definitio amoris, V. 44, 30. Philosophia naturalis, V. 184, 32; V. 185, 9. Philosophica vivendi ratio, in quo a politico vitæ genere differat, V. 193, 54 *sqq*. Philosophiæ utilitas, V. 290, 44. Philosophi a Pompejo honorati, V. 765, 3. Indi philosophi suspendio afficiuntur ab Alexandro, V. 833, 19. In philosophia verba a Cicerone novata, V. 1051, 25 *sqq*. Dionis bellum contra Dionysium Minorem promovent, V. 1153, 23 *sqq*. Philosophicæ doctrinæ in animis hominum quid pariant, V. 1229, 39. Philosophiæ præstantia et utilitas, M. 8, 35. Ægyptiorum philosophia, M. 434, 39 *sqq*. Philosophi antiquitus suas sententias carmine referebant, M. 491, 22. Philosophiæ ansæ mathemata, M. 548, 44. An philosophandum sit inter pocula, M. 741, 28. Elpistici philosophi, M. 812, 24. Philosophia, quid, M. 1065, 17. Philosophiæ fructus, M. 1355, 29. Varia, M. 45, 36; M. 505, 44. Φιλόσοφοι οἱ ἐκ τοῦ κήπου, M. 964, 6.

Placita philosophorum, M. 1065, 37 *sqq*. Liber primus: 1 (quid sit natura, M. 1065, 38); 2 (discrimen principii et elementi, M. 1066, 11); 3 (quæ sint principia, M. 1066, 25); 4 (quomodo coaluerit mundus, M. 1069, 49); 5 (an unicum sit universum, M. 1070, 33); 6 (unde Dei notitiam homines habuerint, M. 1071, 6); 7 (quid sit deus, M. 1072, 32); 8 (de geniis et heroibus, M. 1074, 37); 9 (de materia, M. 1074, 45); 10 (de idea, M. 1075, 8); 11 (de causis, M. 1075, 19); 12 (de corporibus, M. 1075, 31); 13 (de minimis, M. 1076, 3); 14 (de figuris, M. 1076, 9); 15 (de coloribus, M. 1076, 15); 16 (de sectione corporum, M. 1076, 30); 17 (de mixtione et temperatione, M. 1076, 37); 18 (de inani, M. 1077, 1); 19 (de loco, M. 1077, 14); 20 (de spatio, M. 1077, 20); 21 (de tempore, M. 1077, 26); 22 (de natura seu substantia temporis, M. 1077, 32); 23 (de motu, M. 1077, 37); 24 (de ortu et interitu, M. 1078, 1); 25 (de necessitate, M. 1078, 14); 26 (de natura seu substantia necessitatis, M. 1078, 21); 27 (de fato, M. 1078, 30); 28 (de natura fati, M. 1078, 41); 29 (de fortuna, M. 1079, 9); 30 (de natura, M. 1079, 26).

Liber secundus: 1 (de mundo, M. 1080, 1); 2 (de figura mundi, M. 1080, 17); 3 (an mundus animatus sit et a providentia gubernetur, M. 1080, 23); 4 (an expers interitus sit mundus, M. 1080, 35); 5 (unde alatur mundus, M. 1080, 46); 6 (a quo elemento mundi opificium sit orsus Deus, M. 1081, 7); 7 (de ordine mundi, M. 1081, 31); 8 (quæ causa sit inclinationis mundo, M. 1082, 3); 9 (de eo, quod est extra mundum, an id vacuum sit, M. 1082, 14); 10 (quæ partes mundi dextræ sint, quæ sinistræ, M. 1082, 24); 11 (de cœlo, quæ sit ejus natura, M. 1082, 30); 12 (in quot orbes cœlum dividatur, M. 1082, 39); 13 (quæ stellarum natura sit et quomodo conflatæ sint, M. 1083, 4); 14 (de figura stellarum, M, 1083, 33); 15 (de ordine stellarum, M. 1083, 41); 16 (de latione et motu stellarum, M. 1082, 10); 17 (unde illuminentur stellæ, M. 1084, 22); 18 (de stellis, quæ dicuntur Castores, M. 1084, 31); 19 (quid denuntient stellæ et quomodo fiat hiems et æstas, M. 1084, 37); 20 (quæ solis natura sit, M. 1085, 1); 21 (de magnitudine solis, M. 1085, 35); 22 (de forma solis, M. 1085, 44); 23 (de conversionibus solis, M, 1086, 1); 24 (de solis defectu, M. 1086, 19); 25 (de natura lunæ, M. 1086, 45); 26 (de magnitudine lunæ, M. 1087, 7); 27 (de forma lunæ, M. 1087, 12); 28 (de illuminatione lunæ, M. 1087, 17); 29 (de lunæ defectu, M. 1087, 34); 30 (de adspectu lunæ ac cur terrestris videatur, M. 1083, 4); 31 (quanto intervallo luna a sole absit, M. 1088, 17); 32 (quantus cuique planetarum sit suæ circumitionis annus et quantus magnus annus, M. 1088, 26);

Liber tertius: 1 (de lacteo circulo, M. 1089, 4); 2 (de cometis, trajicientibus et trabibus, M. 1089, 31); 3 (de tonitrubus, fulguribus, fulminibus, presteribus, typhonibus, M. 1090, 9); 4 (de nubibus, pluviis, nive, grandine, M. 1090, 30); 5 (de Iride, qui est arcus cœlestis, M. 1090, 50); 6 (de virgis, M. 1092, 1); 7 (de ventis, M. 1092, 8); 8 (de hieme et æstate, M. 1092, 23); 9 (de terra, tum quæ natura ejus, quæ quantitas, M. 1092, 30); 10 (de figura terræ, M. 1092, 39); 11 (de terræ situ, M. 1092, 48); 12 (de inclinatione terræ, M. 1093, 9); 13 (de motu terræ, M. 1093, 19); 14 (in quot zonas distincta sit terra, M. 1093, 31); 15 (de terræ motibus, M. 1093, 38); 16 (de mari, quæ ejus origo et qui sit amarum, M. 1094, 29); 17 (de causis æstus maris, M. 1094, 50); 18 (de area, quæ Ἄλως dicitur, M. 1095, 23).

Liber quartus: 1 (de Nili incremento, M. 1095, 38); 2 (de anima, M. 1096, 23); 3 (anima corpus an sit et quæ sit ejus substantia, M. 1096, 36); 4 (de animæ partibus, M. 1097, 1); 5 (de principe animæ parte et ubi sita sit, M. 1097, 21); 6 (de motu animæ, M. 1097, 40); 7 (de animæ immortalitate, M. 1097, 46); 8 (de sensibus et sensibilibus, M. 1098, 9); 9 (verine sint sensus, veræ imaginationes, M. 1098, 30); 10 (quot sint sensus, M. 1098, 41); 11 (quomodo sentiamus, notionem animo rationemque concipiamus, M. 1099, 1); 12 (quid inter se differant phantasia, phantaston, phantasticum, phantasma, M. 1099, 28); 13 (de visu, quomodo videamus, M. 1100, 9); 14 (de imaginibus, quæ in speculis videntur, V. 1100, 37); 15 (viderine possint tenebræ, M. 1100, 44); 16 (de auditu, M. 1101, 7); 17 (de olfactu, M. 1101, 20); 18 (de gustatu, M. 1101, 28); 19 (de voce, M. 1101, 36); 20 (an vox corporis sit expers et quomodo fiat echo, M. M. 1102, 27); 21 (unde sensus animæ obtingat, et quæ pars sit ejus princeps, M. 1102, 47); 22 (de respiratione, M. 1103, 21); 23 (de affectionibus corporis et an in animam eæ redundent, M. 1104, 24).

Liber quintus: 1 (de divinatione, M. 1104, 38); 2 (quæ sit insomniorum ratio, M. 1105, 6); 3 (quæ sit seminis natura, M. 1105, 19); 4 (an semen sit corpus, M. 1105, 32); 5 (an feminæ etiam semen promittant, M. 1105, 40); 6 (quomodo conceptio fiat, M. 1106, 5); 7 (quomodo mares nascantur, quomodo feminæ, M.

1106, 14); 8 (monstra, ut nascantur, M. 1106, 39); 9 (cur mulier sæpius concumbens non concipiat, M. 1106, 49); 10 (quomodo gemini et tergemini nascantur, M. 1107, 11); 11 (quæ causa, quod proles parentum aut etiam progenitorum similitudinem refert, M. 1107, 23); 12 (quomodo aliorum, non parentum forma similes fiant, M. 1107, 39); 13 (quomodo tam mulieres, quam viri steriles reddantur, M. 1108, 1); 14 (cur mulæ steriles, M. 1108, 20); 15 (an fœtus in utero sit animal, M. 1180, 35); 16 (quomodo alatur fœtus, M. 1109, 3); 17 (quid primum in utero absolvatur, M. 1109, 15); 18 (cur fœtus, qui septimo mense in lucem editur, vitalis sit, M. 1109, 23); 19 (de ortu animalium, quomodo exstiterint et an caduca, M. 1110, 19); 20 (genera animantium quot sint, et an omnia sensu et ratione prædita, M. 1110, 47); 21 (quantum tempus ad formandum in utero animalis fœtum requiratur, M. 1111, 15); 22 (quibus elementis constet in nobis unius cujusque generis membrum, M. 1111, 27); 23 (quæ causæ sint somni et mortis, M. 1111, 37); 42 (quando et quomodo incipiat homo fieri, M. 1112, 5); 25 (ad animamne an ad corpus pertineat somnus et mors, M. 1112, 15); 26 (de plantarum incremento et an sint animalia, M. 1112, 37); 27 (de nutritione et incremento, M. 1113, 15); 28 (unde appetitus animalia et voluptas incessat, M. 1113, 22); 29 (febris, ut fiat, *etc.*, M. 1113, 27); 30 (de sanitate, morbo et senectute, M. 1113, 41).

Philosophi quidam Olympum quintam essentiam intelligunt, Ps. 126, 27. Philosophi deum primarium incorporeum esse et cognitione solum comprehensibilem credunt, Ps. 131, 4 *sqq.*; multa verba fecerunt de Providentia et Fato, *ibid.* 35; sententias ut de divinis rebus, sic de humanis plerasque ex Homero acceperunt, Ps. 133, 34 *sqq.* Philosophis videtur corpus animæ quodammodo carcerem esse, Ps. 134, 7; placet animam duas habere partes, rationalem in capite, irrationalem in corde, cupiditatem vero in præcordiis sedem habere, Ps. 135, 36 *sqq.* Philosophos inter omnes convenit, animæ virtutem bonorum esse maximum, Ps. 139, 19 *sqq.* Philosophia, quid tractet, Ps. 124, 35 *sqq.* Philosophiæ partes Naturalis scientia, Moralis et Disserendi ars, *ibid.* 42.

Philosophia, *vide* Philosophi.

Philostephanus, *cit.*, V. 64, 30.

Philostratus, Atheniensis, M. 1016, 9.

Philostratus, Academicus, cum Catone est, V. 939, 3; culpa solvitur ab Octaviano in gratiam Arii philosophi, V. 1136, 26 *sqq.*

Philostratus, Eubœensis, M. 1181, 28.

Philostratus, *cit.*, Fr. 20, 36.

Philotas, Parmenionis filius, Alexandri dux, V. 799, 4; V. 800, 1; V. 814, 41; V. 821, 10. De ingenio ejus et vitæ ratione; convicia in Alexandrum ab Antigono delata, suspiciones e Limni insidiis susceptæ; accedentibus inimicorum criminibus in quæstionem datus occiditur, V. 825, 31 *usque ad* 826, 50; *cfr.* M. 78, 48 *et* M. 416, 8 *sqq.*

Philotas, Amphissensis, medicus; narratio ejus de Antonio imperatore Alexandriæ degente, V. 1107, 5 *sqq.*

Philotimus, M. 52, 31 (οὐκ ἔστι σοι, ὦ βέλτιστε, περὶ παρωνυχίας ὁ λόγος, *cfr.* M. 87, 45).

Philotis, a nonnullis Tutula dicta, ancilla, cujus consilio Romani Latinos in bello post Gallos ejectos decipiunt et superant, V. 43, 12 *sqq.*; *cfr.* V. 174, 32 *sqq.*

Philoxenus, Ptolemæi Aloritæ filius, cum aliis obses Thebas missus, V. 349, 15.

Philoxenus, poeta, in lapidicinas a Dionysio conjectus, M. 409, 48; *cfr.* M. 572, 4.

Citata: dithyrambi ejus, V. 797, 39; M. 16, 40 (τῶν κρεῶν τὰ μὴ κρέα ἥδιστα); M. 572, 4; M. 753, 27 (*cfr.* M. 932, 29, de Cyclope malis suis musica medente); M. 812, 7; M. 1014, 12 (ταῦτα τὰ ἀγαθὰ οὐκ ἀπολεῖ, ἀλλ' ἐγὼ ταῦτα); M. 1395, 54 (cantilenas in cyclicos choros intulit); M. 1396, 18.

Philoxenus, Eryxidis filius, obsoniorum studiosissimus, M. 1379, 24; M. 812, 7; Fr. 44, 11.

Philoxenus, mari præfectus ab Alexandro, V. 807, 27; *cfr.* M. 642, 36.

Philta, Thebana, scortum, apud Hyperidem oratorem, M. 1035, 7.

Philtra, M. 23, 34; M. 164, 46.

Phineus, inter Harpyias, M. 1014, 16. Phinei filia oraculo Amphitritæ jubente a Penthilidis in mare dejicitur, M. 1025, 5.

Phintias, Damonis amicus, M. 111, 36.

Phlegyas, M. 669, 14.

Phleon, stirps palustris, M. 1115, 7.

Phlius, Peloponnesi urbs, V. 726, 43; V. 775, 16; V. 970, 4. Phliasii in Acharorum civitatem recepti, V. 1243, 48.

Phlœum, loci nomen in Samo, M. 374, 4.

Phlogidas, Spartanus, V. 528, 28.

Phlogius, Autolyci Thessali socius, V. 605, 23.

Phlye, curia Atheniensis, V. 133, 47.

Phoberus, Cerberi nomen, Ps. 92, 9.

Φόβος, deus, V. 14, 42 (Theseus ei sacrificat); V. 815, 6; M. 933, 14; *cfr.* Metus.

Phobus, Codrides, Phocæensis, Mandro Bebrycum rege jubente, Blepsum fratrem cum colonia Lampsacum mittit; ipse a Leucadibus petris in mare se dat, M. 315, 3 *sqq.*

Phoca, piscis, M. 668, 47 (coagula ejus); M. 1202, 23. Phocæ pellis fulmine non icitur, M. 807, 7.

Phocæensium detestatio, proverb., unde exstiterit, Ps. 169, 12 *sqq.*

Phocenses a Lacedæmoniis Delphis ejecti, a Pericle reducti, V. 196, 13; V. 447, 23 (Flaminini edictum). Phocensium tyranni multa donariorum Delphicorum conflant, M. 490, 17. Quæ gesserint in bello Medico, adversus Herodoti relationem, M. 1057, 34 *sqq.* Delphanti victoriam ad ad Hyampolin celebrant, M. 1345, 10. Delphos occupant cum Thebanis bellum sacrum gerentes, M. 308, 34. Phocensium, sacrificia ad Hyampolin peragi solita, Fr. 49, 1.

Phocidum mulierum consilium se ipsas comburendi, si mariti a Thessalis victi sint, M. 301, 47. Phocides Thyiadæ in bello sacro, M. 308, 34 *sqq.*

Phocion, dux Atheniensis. Vita ejus, V. 885 *sqq.*

De genere ejus; adolescentulus Platoni, deinde in Academia Xenocrati operam dat (*cfr.* M. 1377, 33); frugalitas ejus, V. 886, 53 *sqq.* De austero vultu et de eloquentia ejus, V. 887, 18 *sqq.* Juvenis etiamnum Chabriæ duci se adjungit, amicitiam ejus sibi conciliat et navali certamine apud Naxum gloriam haud parvam nactus est, V. 887, 43 *sqq.*; *cfr.* M. 966, 15; M. 984, 4. Exactio pensionis ab insulis; curam Chabriæ filio Ctesippo gerit; institutum ejus, ut oratoriam facultatem cum arte bellica conjungat, V. 888, 20 *sqq.* Numerus imperiorum, quæ populi jussu obivit, V. 889, 1 *sqq.* Minime populi cupiditatibus blanditum esse eum, narratiunculæ et dicta varia docent, V. 889, 7 *usque ad* V. 890, 18. Cognomen ejus, Χρηστός, V. 890, 28 *sqq*; *cfr.* M. 1382, 41. Animus ejus implacabilis adversariis suorum de republica consiliorum, privatim inimicis quoque infortunium passis benignus et mitis, V. 890, 40 *sqq.* Socii Atheniensium et insulares læti semper Phocionem excipiunt, cum omni alii Atheniensium duci portas

occludant, V. 891, 1 *sqq.* Expeditio in Euboeam contra Philippum Macedonem, pugna ad Tamynas, V. 891, 8 *sqq.* Expeditio in Hellespontum, quem Philippi potestati eximit, V. 892, 11 *sqq.*; *cfr.* M. 428, 41; M. 1036, 40. Expeditio ad Megarenses, V. 892, 44 *sqq.* Bello contra Philippum suscipiendo repugnat, post cladem dux creatus Demadi roganti, ut Athenienses communis pacis Græciæ participes fiant, fructra obsistit; ob Philippi mortui nuntium populum, ne sacrificet, retinet, V. 893, 1 *sqq.* Verba adversus Demosthenem convicia facientem in Alexandrum Thebis exercitum jam admoventem, V. 893, 39 *sqq.* Oratores, quos Alexander dirutis Thebis poscit, dedi jubet Phocion, V. 893, 45 *sqq.* Legatus missus ad Alexandrum, placidum eum reddit Atheniensibus, V. 894, 5 *sqq.* Amicitia privata et hospitium cum Alexandro, V. 894, 18 *sqq.*; *cfr.* V. 820, 21. Dona Alexandri ex Asia missa recusat, Echecratidem sophistam, Athenodorum Imbrium, Demaratum et Spartonem Rhodios in carcere retentos precibus liberat; optionem deligendi unam inter quatuor Asiæ urbes non accipit, V. 894, 26 *qq.* Domus ejus in Melita, V. 895, 7. De duabus ejus uxoribus, V. 895, 10 *sqq.* De filio ejus Phoco, quem vita delicata dissolutum Spartam abducit ideoque Athenienses offendit, V. 895, 29 *sqq.* Alexandro postulanti triremes mitti jubet; dictum de Pythea; Harpali munera oblata repudiat, genero ob munera accepta accusato patrocinium recusat, V. 895, 53 *sqq.* Variæ narrationes et dicta, V. 896, 42 *usque ad* 897, 54. Micionem Macedonem vincit et interficit, V. 898, 1 *sqq.*

Post Antipatri et Crateri apud Crannonem victoriam identidem legatus missus ad Antipatrum pacem componit, V. 898, 21 *usque ad* 899, 32. Multos Athenienses ab exsilio liberat precibus apud Antipatrum agens et mansuete civitatis res procurat, V. 900, 28 *sqq.* Menyllum et Antipatrum dona offerentes aversatur, V. 900, 42 *sqq.* Pecuniarum exactionem apud Antipatrum differt, legationem ad eum subterfugit, V. 901, 12 *sqq.* Nicanorem Atheniensibus benignum reddit, V. 901, 39 *sqq.* Polysperchontis de libertate Atheniensium restituenda litteris allatis et Nicanore Piræeum aggrediente, Phocion Athenienses educturus ab iis contemnitur; concione convocata, quo exsules quoque, profecti cum Polysperchontis filio Alexandro, cum peregrinis ignominiaque affectis ruunt, Phocioni imperium abrogatum est Hagnonidesque et eum amicos ejus proditionis accusat, V. 901, 48 *usque ad* 902, 50. Captivi Athenas remittuntur verbo quidem ad cognitionem causæ, revera ad necem; producti in concionem, a qua neque servi, neque peregrini, neque ignominia notati excludebantur, damnati sunt, V. 903, 32 *sqq.* Mors Phocionis et sepultura, V. 904, 33 *sqq.* Post temporis statua ei ærea posita et sepultura publico sumptu peracta est ab Atheniensibus, quos facti pœnitebat, V. 905, 29 *sqq.*

Polyeucti Sphettii de Phocione et Demosthene dictum, V. 1015, 11; Demosthenis de Phocione, V. 1015, 18 (ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπὶς ἀνίσταται, *cfr.* Demostheues); V. 1017, 23, *ibid.* 35. Coronis publicis coronatur, M. 428, 44. Nullas inimicitias cum reipublicæ administratione conjunxit, M. 988, 29. Sententiam de donando Phocione a Midia latam accusat Hyperides, M. 1035, 42. Uxor ejus dixit suum ornatum esse mariti sui res præclare gestas, M. 1382, 41. Octogenarius belli dux, M. 967, 20 *sqq.*

Apophthegmata, V. 889, 32 (fabula de viro in bellum exeunte); V. 889, 36 (ad cives timidum eum vocantes); M. 225, 29 *sqq.* 2 (*cfr.* V. 887, 39); 3 (μόνῳ αὐτῷ μηδὲν ἀρέσκειν ὧν οἱ πολλοὶ πράττουσι καὶ λέγουσιν, *cfr.* V. 889, 17); 4 (*cfr.* V. 889, 21); 5 (de Atheniensibus ad sacrificium stipem postulantibus; *cfr.* M. 644, 51; M. 1003, 44; V. 889, 26); 6 (de Demosthene oratore; *cfr.* M. 990, 9; V. 890, 1); 7 (de Aristogitone sycophanta; *cfr.* V. 890, 23); 8 (de Charete; *cfr.* V. 887, 21); 9 (de Alexandro, οὐκοῦν ἐασάτω με καὶ δοκεῖν καὶ εἶναι τοιοῦτον; *cfr.* V. 894, 32); 10 (de Alexandro triremes postulante; *cfr.* V. 895, 53); 11 (de Alexandri morte; *cfr.* M. 557, 38; V. 896, 50); 12 (de Leosthene; *cfr.* M. 980, 45; V. 285, 26; V. 897, 14 *sqq.*); 13 (ὦ Ἡράκλεις, ὡς πολλοὺς ὁρῶ στρατηγοὺς, στρατιώτας δὲ ὀλίγους, *cfr.* V. 898, 7); 14 (de Menyllo pecuniam Phocioni offerente; *cfr.* V. 900, 42); 16 (de Antipatro, οὐ δύνασαί μοι καὶ φίλῳ χρῆσθαι καὶ κόλακι, τουτέστι φίλῳ καὶ μὴ φίλῳ, *cfr.* M. 77, 31; M. 168, 48; M. 227, 4; M. 644, 49; V. 948, 42); 17 (cum ad supplicium duceretur; *cfr.* V. 904, 41); 18 (οὐκ ἀγαπᾷς, ὦ Θούδιππε, μετὰ Φωκίωνος ἀποθανούμενος; *cfr.* M. 654, 40; V. 904, 46); 19 (de filio; *cfr.* V. 904, 47); M. 660, 30 (interrogatus, quidnam beneficii in urbem contulisset); M. 967, 20 (quum sexagenarios arma capere jussisset; *cfr.* M. 999, 30 *sqq.*; V. 897, 49 *sqq.*); M. 986, 32 (de Charillo genero; *cfr.* V. 896, 41); M. 989, 41, (cum in concione convicianti cessisset); M. 990, 9 (de Demade oratore).

Phocus, Æaci e Psamathe filius, inter venandum a Telamone fratre hasta transfigitur, M. 383, 30. Solonis carmina ad eum, V. 102, 35.

Phocus, Bœotius, Clisante urbe natus, interficitur a filiæ sponsis, M. 946, 48.

Phocus, Phocionis filius, V. 895, 29 *sqq.*; V. 900, 46. Epicurum et Demophilum patris accusatores interficit; nuptiæ cum puella apud lenonem degente, V. 905, 35 *sqq.*

Phocus, cur in proverbium abierit: Phoci collatitium convivium, Ps. 172, 27 *sqq.*

Phocylides, *cit.*, M. 4, 21. Phocylidis εὐτέλεια vituperatur, M. 54, 49; M. 58, 1.

Phœbidas, Spartanorum dux, fraude Cadmeam Thebarum arcem occupat, V. 334, 47 *sqq.*; *cfr.* M. 695, 41. Multatus quidem est, ipse vero servatus ab Agesilao, et arx retenta a Spartanis, V. 335, 13 *sqq.*; *cfr.* V. 726, 1 *sqq.*, *ibid.* 25; M. 986, 23; M. 695, 48. Dictum ejus ante pugnam Leuctricam, M. 285, 43.

Phœbis, Spartanus, educatus cum Cleomene rege, V. 963, 53.

Φοιβονομεῖσθαι, quid dicant Thessali, M. 480, 4.

Phœbus, de voce, M. 479, 54; M. 481, 41; *cfr.* Apollo.

Phœdus, Thebanorum prætor, M. 947, 22.

Phœnice, V. 758, 8; Ps. 102, 49.

Phœnicus, auxillum ferunt Samiis contra Periclem, V. 198, 51. Bovem θὼρ dicunt, V. 553, 16. Phœnicum lingua alpha vocatur bos, M. 900, 21. Primos pro diis habuerunt Solem, Lunam, Cœlum, Terram, et reliqua elementa, Fr. 55, 34.

Phœniciæ litteræ sedecim, M. 901, 22. Phœniciæ naves, V. 581, 6.

Phœnix, fontis nomen scaturientis juxta templum Apollinis Tegyræi, V. 342, 5; *cfr.* M. 502, 25.

Phœnix, Homericus, V. 426, 9.

Phœnix, Thebanus, Macedonicæ factionis adversarius, V. 799, 52.

Phœnix, Tenedius, equitum alæ dux sub Eumene, V. 799, 52.

Pholegandrius, M. 993, 37.

Phorbas, ab Apolline amatus, V. 74, 3.

Phormio, dux Atheniensis, V. 229, 31. Navalis prœlii ad Rhium erectum tropæum, M. 422, 45. Castores a se exceptos persuasum sibi habebat, M. 1349, 8.

Phormio, Eleus, Platonis discipulus, ab eoque Eleis missus, M. 1377, 40. Dejecto senatu potentiam est adeptus, M. 983, 37.

Phormio, Atheniensis, accusatus ab Apollodoro, scripta a Demosthene oratione, V. 1018, 2; *cfr.* V. 1059, 18.
Φώς, vir ; de voce, M. 1381, 45.
Photinus (Ποθεινός?), ex Cleopatræ ministerio, V. 1125, 31 (*vide etiam* Pothinus).
Phraata, magna Mediæ urbs, obsidetur ab Antonio, V. 1113, 13.
Phraates, occiso Hyrode patre, regnum Parthicum obtinet, V. 1112, 21; *cfr.* V. 674, 24 *sqq.* Legationem mittit ad Pompejum de Tigrane juniore, genero suo, solvendo, V. 759, 54; *cfr.* M. 247, 43. Bellum contra Antonium, V. 1113, 17 *usque ad* 1120, 11.
Phraortes (?), Deiocis Medi pater, Ps. 64, 5.
Phrasicles, fratris Themistoclis filius, V. 153, 29.
Phrasicles, archon Atheniensis, M. 1018, 7.
Phrearrhii, curia Atheniensis, V. 133, 31.
Phrixa, herba, ad Tanaim provenit, maxime in Boreæ antro; vocis interpretatio, virtutes herbæ, Ps. 91, 16 *sqq.*
Phrixus, amissa in Ponto Euxino Helle sorore, in cacumine montis Brixaba divertit, unde ab ariete aurei velleris in Colchos defertur, Ps. 91, 6 *sqq.*
Phrixus, Lacedæmonius, V. 732, 47.
Phryges, deam, quam Bonam Romani appellant, Græci Muliebrem, Midæ regis matrem fuisse putant, V. 848, 46. Fabula de Charope, Hercule Isiaco et Typhone, M. 442, 52. Deum opinantes hieme dormire, æstate vigilare, hieme sopitiones ei, æstate excitationes bacchando celebrant, M. 462, 53. De dæmonibus, M. 505, 35. Phryges et Lydii diviserunt semitonium genus ab enharmonico, M. 1387, 46. Phrygia carmina, M. 1390, 31. Phryges idiomate suo noricum appellant utrem, Ps. 88, 24. Phrygum lingua Ballen regem significat, Ps. 89, 38, *ibid.* 45. Phryges aqua saturantur a Baccho, Ps. 88, 9.
Phrygia, V. 592, 48; V. 593, 29; V. 804, 19. Demarati liber περὶ Φρυγίας, Ps. 87, 50.
Phrygiæ litteræ, M. 442, 53.
Φρύγιοι λόγοι, Fr. 18, 1; *cfr.* M. 1390, 31.
Phrygius tonus, M. 1386, 24; M. 1397, 3, *ibid.* 19.
Phrygius, Nelei filius, Milesius, in Pieriæ amatæ gratiam pacem cum Myuntiis componit, M. 313, 44 *sqq.*
Phryne, meretrix, accusata Hyperidis oratoris opera absolvitur, M. 1035, 9 *sqq.* Aurea ejus statua Delphis, M. 412, 20; *cfr.* M. 921, 2. Apophthegma, M. 149, 24 *sqq.* (τὴν τρύγα πλείονος πωλεῖν διὰ τὴν δόξαν).
Phrynichus, poeta tragicus, tabulæ Themistoclis inscriptus ut tragœdiæ victricis auctor, V. 136, 35. Tragœdias ad argumenta continua promovit, M. 744, 31. Mulctatur, quia tragœdiam de capta Mileto docuerit, M. 993, 51. Chromatico genere abstinuit, M. 1390, 48. — Citata, M. 428, 26; M. 893, 40 *sqq.*
Phrynichus, poeta comicus, *cit.*, V. 241, 14 *sqq.* (versus in Alcibiadis delatores); V. 628, 13 (in Niciam).
Phrynichus, dux Atheniensis apud Samum, Alcibiadi reditum suum molientem adversatus, interficitur ab Hermone quodam, V. 245, 4 *sqq.* Columna ænea, quæ decreta in eum continet, M. 1016, 41.
Phrynis, musicus, V. 953, 41. Cum duas septem nervis addiderit, Ephori has ei amputant, M. 100, 18; *cfr.* M. 270, 9. Victus a Timotheo, M. 652, 22; M. 1385, 20; M. 1395, 42 (in fragmento Pherecratis).
Phryno, Atheniensis, singulari certamine interfectus a Pittaco; M. 1045, 23.
Pythia, Admeti Molossorum regis uxor, V. 148, 20.
Phthia, Menonis Thessali filia, Æacidæ uxor, V. 457, 21.
Phthiotæ Achivi, V. 352, 17; V. 355, 14; V. 447, 23.
Phthois, placentæ genus, M. 361, 6.
Phycis, piscis, M. 1201, 32.
Phycium, nomen loci, ubi Sphinx sedebat, M. 1209, 12.
Phyla, demus Atticæ et castellum, V. 531, 42; V 536, 19; V. 1073, 16; M. 227, 21; M. 423, 6.
Phylacia, urbs Messeniæ, V. 1242, 49.
Phylacium, scortum Stratoclis, V. 1067, 3.
Phylactes, magistratus apud Cumæos, M. 360, 2.
Φύλαι, tribus Atticæ, unde dictæ, V. 109, 7 *sqq.*
Phylarchus; favor ejus erga Aratum, V. 1245, 48. — Historiæ ejus *citantur*, V. 153, 37; V. 165, 14; V. 479, 19; V. 952, 53; V. 962, 44; V. 976, 13; V. 977, 17; M. 419, 34; M. 423, 14; M. 443, 1; M. 828, 2.
Phyleus, Augeæ filius; Herculis juramentum, M. 334, 47; M. 680, 37.
Phyllidas, Thebanus, Archiæ tyranni scriba, idem qui Phillidas, M. 697, 17.
Phyllius, Spartanus, V. 480, 1.
Phyllochous, extremum auctumni, M. 897, 17.
Phylonome, Nyctimi et Arcadiæ filia, ex Marte mater Lycasti et Pharrhasii, quos in Erymanthum abjicit et de quibus eadem fere ac de Romulo et Remo referuntur, M. 386, 53 *sqq.*
Φυσᾶν, ὀνοματοποιητικόν, Ps. 108, 5.
Physcius, Amphyctionis filius, Locri pater, M. 363, 12.
Physco, de voce, V. 261, 18.
Physcus, Locridis Ozolicæ oppidum, conditum a Locro, M. 363, 20.
Physici, *cit.*, M. 389, 39 (de mundi creatione); M. 530, 27; M. 941, 26; M. 956, 3; M. 1011, 4; M. 1081, 8; V. 713, 23. Mundum ajunt constare quatuor corporibus, Fr. 1, 11.
Physiologia antiqua, Græcorum et Barbarorum, quid fuerit, Fr. 17, 41 *sqq.*
Phytalidæ, ad Cephisum occurrentes Theseum salutant et solemniter excipiunt, V. 5, 53; a Theseo sacrificio suo præfecti, V. 12, 20.
Φυτάλμιος θεός, M. 547, 22.
Φυξίμηλον, planta, M. 361, 12.
Pica (tonsoris Romani), M. 1191, 11.
Piceæ more, proverb., Ps. 166, 20.
Picenum, Italiæ regio, V. 357, 39; V. 546, 13; V. 654, 53; V. 741, 7.
Pictor festinanter pingens ab Apelle irrisus, M. 7, 49. Pistoris cujusdam dictum de spectatoribus, M. 694, 30. Pictores cur colorum mixtionem corruptelam appellent, M. 884, 23; oculis defessis ad floridos et virides se avertunt colores, M. 1040, 43. Pictorum consuetudo in operibus suis seponendis ad tempus, M. 549, 1. Quomodo locos antrorum similes pingant, Fr. 33, 31. Prominentia ostendere volentes, albo colore pingunt, *etc*, Fr. 34, 4.
Picturæ incertorum artificum, M. 574, 8. Pictura est tacita poesis (*vide* Simonidis apophthegmata). Pictura spumæ equi fortuna adjuvante expressa, M. 118, 17. Pictura asini funem vorantis apud inferos, M. 574, 8. Colore nitido tetrica obscuranda, *ibid.* 37. Pictura apud Homerum, Ps. 162, 44 *sqq.*
Picus Martius, avis Marti sacer, Romulum et Remum nutrit gemellos, V. 22, 33 *sqq.* Quæst. Rom. XXI, M. 331, 35 *sqq.*
Picus, genius, Satyro comparatus, cum Fauno veneficiorum et magicæ artis divinationisque peritiam professus, una capiuntur Numæ dolo in Aventino colle; vanas post formæ mutationes multa futura vaticinantur et fulminum expiationem docent, aut, ut alii referunt, Jovem cœlo incantationibus detrahunt, V. 83, 48 *sqq.* Veneficio uxoris mutatum in avem fabula fert, M. 331, 37.
Pieria, Pythis Myuntii filia, amata a Phrygio, Nelei filio, Milesio, pacem inter utrasque urbes componit, M. 313, 33 *sqq.*
Pierion, poeta, V. 827, 32

Pierus, e Pieria, fecit τὰ περὶ τὰς Μούσας ποιήματα, M. 1384, 1.
Pigres, Artemisiæ civis, Batrachomyomachiam scripsit, M. 1064, 32.
Pigres, dux militum, cum Neoptolemo, V. 699, 12.
Pinarii, familia ἀπείνη dicta, quod exclusi ab epulis, aliis edentibus, esuriunt, M. 343, 46; originem trahunt a Pino, Numæ filio, V. 88, 15.
Pinarius, vixit regnante Tarquinio Superbo, V. 92, 31.
Pinarus, Ciliciæ flumen, V. 806, 2.
Pindarus, poeta lyricus; Pythiæ de eo oraculum et vitæ ejus finis, M. 130, 25 *sqq.* Quid dixerit laudatori, M. 648, 52. Posteri ejus in Theoxeniis eximiam accipiunt portionem, M. 674, 46. Natalis ejus, M. 874, 26. Funebre carmen in ejus mortem, M. 1260, 13. A Pane dilectus fingitur, V. 74, 10; *cfr.* M. 1349, 6. Posteri ejus ab Alexandro venditioni captivorum exempti, V. 800, 16.
Citata : Olympia, I, 6 (10), M. 469, 18; — IX, 38 (13), M. 652, 13 *sqq.*; — I, 32 *sqq.*, M. 913, 19; — II, 42, M. 918, 8; — VI, 3, M. 982, 25; — I, 1, M. 1170, 1.
Pythia, VIII, 99 (135), M. 124, 19; — III, 81 (145), M. 128, 7; — I, 13 (25), M. 911, 23 (*cfr.* M. 1340, 13); — I, 2, M. 610, 25; — I, 5, M. 932, 19.
Isthmia, III, 66 *sqq.*, M. 24, 41 *sqq.*; — II, 9 *sqq.*, M. 950, 7; — VI, 47 *sqq.*, M. 24, 44 *sqq.*; — I, 67, M. 495, 34 (*cfr.* M. 573, 37).
Nemea, IV, 6, 7, M. 567, 1; — V, 1, M. 948, 36.
Fragmenta, M. 20, 11 *sqq.* (*cfr.* M. 1382, 23 *sqq.*); M. 78, 27 (*cfr.* V. 625, 13, παρὰ Λύδιον ἅρμα πεζὸς οἰχνεύων); M. 82, 17 *sqq.*; M. 102, 35 (*cfr.* M. 1007, 27); M. 105, 18; M. 108, 32 (*cfr.* M. 674, 50, μέλαιναν καρδίαν κεχάλκευται ψυχρᾷ φλογί); M. 109, 30 (ζηλοτυπία κενεφρόνων ἑτα ρα ἀνδρῶν); M. 124, 6; M. 130, 9 (τὰ περὶ Ἀγαμήδους καὶ Τροφωνίου); M. 139, 23; M. 143, 46 (ex Threnis); M. 198, 25 (ὅσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεύς, κτλ.); M. 199, 6 *sqq.* (*cfr.* M. 933, 10; M. 1315, 22); M. 396, 6 (πρωτόπολις καὶ τιθηνὸς καὶ φερέπολις τύχη); M. 425, 47 (Ἰσμηνὸν, ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν, κτλ.); M. 427, 34 (κλῦθι, Ἀλαλά, κτλ., *cfr.* M. 586, 13); M. 428, 25 (Ἀθῆναι ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος, *cfr.* M. 287, 8); M. 446, 26 (δενδρέων δὲ νόμον Διόνυσος, κτλ. *cfr.* M. 910, 13 *sqq.* *et* M. 506, 15 *et* M. 926, 1 *sqq.* ἰσοδένδρου τέκμαρ, κτλ.); M. 390, 51 (*cfr.* Bœckh. fragm. 15); M. 480, 48 (κατεκρίθη δὲ θνατοῖς, κτλ., *cfr.* M. 503, 28 *et* M. 1348, 39); M. 484, 32 (de recta musica); M. 491, 35 (de modo cantilenæ neglecto); M. 494, 15 (θεοῦ θέλοντος, κτλ. *cfr.* Eurip. Fragm. Thyestæ, *nr.* 397); M. 495, 8 (ῥίμφα παιδίοις τοξεύει μελιγηρέας ὕμνους); M. 547, 33 (ὑφ' ἅρμασι ἵπποι, κτλ. *cfr.* M. 572, 45); M. 554, 32 (ἄγαν φιλοτιμίαν μνώμενοι, κτλ.); M. 578, 41 (γηροτρόφος ἐλπίς, *cfr.* M. 582, 17); M. 665, 22 (ἀριστοτέχνας, *cfr.* M. 748, 25; M. 985, 49; M. 1135, 13; M. 1303, 46); M. 668, 4 *sqq.* (παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπίδ' ἐλευθερίας; *cfr.* M. 1056, 43; M. 428, 28; V. 138, 23); M. 679, 30 (κακόφρονά τ' ἀμφάνη πραπίδων καρπόν); M. 686, 16 (Πινδαρικὴ ἐχιδνα); M. 551, 46 (πρὸ κύματος ὥς τινα ποντίαν, κτλ. *cfr.* M. 153, 47; M. 608, 33); M. 498, 50 (? προβάτων γὰρ ἐκ πάντων κελάρυξεν, κτλ.); M. 618, 35 (Pæanes); M. 695, 18 (ἀσχολίας ὑπέρτερον θέσθαι, κτλ.); M. 728, 3 (ἐλαφρὰν κυπάρισσον φιλέειν); M. 747, 24 (πῦρ πνέοντος ἅτε κεραυνοῦ, κτλ.); M. 754, 35 (μανίαι τάλαλαί τ' ὀρινομένων, κτλ. *cfr.* M. 508, 19; M. 861, 19); M. 780, 39 (ἥρωες αἰδοίαν ἐμίγνυντ' ἀμφὶ τράπεζαν θαμὰ); M. 859, 15 (τὸν μὲν ἀκύμονος ἐκ πόντου πελάγει); M. 860, 25 (τῶνδε γὰρ οὔτε τι μεμπτόν, κτλ.); M. 953, 26 (νόμος ὁ ἁπάντων βασιλεὺς θνητῶν τε καὶ ἀθανάτων, *cfr.* V. 1085, 24); M. 893, 33 (Πινδαρικὴ ψάμμος); M. 956, 33 (τιθεμένων ἀγώνων, κτλ. *cfr.* M. 1193, 44); M. 964, 35 (fragm. 177; *cfr.* V. 63, 25; M. 961, 40); M. 1121, 4 (ποντίου θηρὸς χρωτὶ μάλιστα νόον, κτλ. *cfr.* M. 1197, 38); M. 1126, 24 (parvula favorum fabricatrix); M. 1130, 41 (ὀδαμαντοπέδιλοι κίονες περιέχουσι); M. 1140, 43; M. 1161, 39 (ἀέρα κνισᾶντι λακτίζουσα καπνῷ); M. 1204, 31 (Ἁλίου δελφῖνος ὑπόκρισιν, κτλ.) M. 1218, 14 (Γνῶναί τ' ἔπειτα....); M. 1232, 38 (Ἄνακτα τῶν πάντων ὑπερβάλλοντα χρόνον μακάρων); M. 1260, 17 (Ἅρμενος ἦν ξείνοισι ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀστοῖς); M. 1293, 40 (Pindari Cæneus σχίσας ὀρθῷ ποδὶ γᾶν); 1385, 14 (Polymnesti mentionem facit); M. 1386, 22 (Sacadæ Argivi mentionem facit); M. 1386, 48 (Pæanas et Hyporchemata scripsit); M. 1389, 15 (in Pæanibus de Niobes nuptiis primum Lydiam harmoniam usurpatam ait); M. 1389, 46 (Parthenia); M. 1391, 1 (Pindaricus modus); V. 15, 35; V. 42, 14 (σῶμα μὲν πάντων ἔπεται θανάτῳ περισθενεῖ); V. 370, 13 (βαθυπολέμου τέμενος Ἄρεως); V. 376, 17 (τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδαροῦν σχήσει τεῖχος); V. 508, 53 (ἀλήθεια ἀρχὴ μεγάλης ἀρετῆς); V. 1224, 30; V. 63, 25 (Ἔνθα βουλαὶ γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστεύοντι αἰχμαὶ, κτλ.); Fr. 25, 34 (κεῖν' οὐ σῆς, οὐ κὶς δάμναται); Ps. 62, 34; Ps. 78, 10 (Ἐν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος, κτλ.), *ibid.* 13, *ibid.* 22; Ps. 103, 44 (Homerum Chium et Smyrnæum fuisse).
Pindarus, libertus, qui Cassio oranti mortem dedit, V. 1103, 35; *cfr.* V. 1197, 28 *sqq.*
Pinnoteras, piscis, M. 1199, 28 *sqq.*
Pinus, quid causæ sit, quod Neptuno et Baccho sacra habetur et quod initio e pinu corona victoribus Isthmico certamine data est, deinde ex apio, nunc rursum pinea, M. 821, 18 *sqq.*
Pinus, a quo Numæ filio, qui dicitur, Pinaria familia originem ducit, V. 88, 12, 15.
Piræenses, unus e quinque pagis Megaridis antiquis, M. 363, 46.
Piræeus, portus Athenarum a Themistocle exstructus, V. 145, 23. Piræeum Sulla capit, V. 550, 46; Sphodrias conatur occupare, V. 726, 45 *sqq.* Demetrio regi traditur, V. 1080, 23.
Piraica porta, Athenis, V. 14, 52; V. 550, 9.
Piras, primus Junonis Argolicæ templum posuisse fertur et Callithyiam filiam sacerdotem ejus fecisse atque ex Tirynthiis arboribus sectam pirum silvestrem in Junonis statuam conformasse, Fr. 20, 20 *sqq.*
Piratici belli initium, V. 752, 14. Piratarum potentia et insolentia, *ibid.* 26 *sqq.*; sacrilegia, *ibid.* 39 *sqq.*; in Romanos captos ludibria, *ibid.* 48 *sqq.* Gabinii lex de Pompeji contra piratas imperio, V. 753, 18. Pompeji apparatus, V. 754, 13 *sqq.* De piratis Pompeji victoria, V. 755, 10 *sqq.*
Pirithous, Thesei virtutem explorandi cupidine boves ejus ex Marathone abigit, unde amicitia inter eos contracta, V. 16, 19 *sqq.* Deidamiam uxorem ducit; bellum contra Centauros, V. 16, 29 *sqq.* Est Theseo socius rapiendæ Helenæ, pro se ipse cum Theseo filiam Aidonei, Molossorum regis, raptu petit atque ibi correptus et per Cerberum canem peremptus est, V. 17, 6 *sqq.* Pirithous vinctus, M. 115, 1. Thèseus et Pirithous, amicorum par, M. 111, 35.
Pisa, Elidis urbs, V. 182, 47; M. 488, 51; Ps. 95, 8. Curriculum stadii, quod est Pisæ ad Jovis Olympiæ, Hercules pedibus suis metatus longum pedes sexcentos fecit, Fr. 48, 25 *sqq.*
Pisæus mons, in Bœotia, M. 385, 25.
Pisander, heros Platæensis, V. 388, 32.

Pisander, poeta Rhodius, M. 1045, 7.
Pisander, uxoris Agesilai regis frater, classi ab hoc præfectus, V. 717, 19; victus et interfectus navali pugna a Pharnabazo et Conone apud Cnidum, V. 722, 1.
Pisander, Atheniensis, V. 245, 46.
Pisaurum, colonia ab Antonio ad Adriam deducta, terræ hiatibus absorpta est, V. 1125, 34.
Piscator, piscis, M. 1197, 26.
Piscatoria instrumenta describuntur, M. 1195, 10 *sqq.*; M. 1196, 25 *sqq.* Piscatorum ænigma, Ps. 101, 51 (Ὅσσ' ἕλομεν, λιπόμεσθ'· ὅσα δ' οὐχ ἕλομεν, φερόμεσθα).
Piscis. Quæstio, quare Pythagorici pisces sint aversati; alia, M. 888, 19 *sqq.* *cfr.* M. 109, 4 *sqq.* Medicamentis capti esui non sunt, M. 164, 45. Piscis in hieroglyphicis odium notat, M. 444, 52. Piscis pluris, quam bos, venditus, M. 812, 1. Pisces sacrificiis non adhibentur, M. 889, 32. Piscium encomium, M. 1193, 34 *sqq.* A piscibus nemo deorum nomen habet, M. 1182, 23. Pisces semper adversum undas natant, M. 1198, 22. Piscium marinorum plerique cur in aquam dulcem subeant, ubi fœturæ tempus appetit, M. 1200, 49 *sqq.* Piscium fœtus per se ipsos aluntur, M. 1269, 51.
Pisias, Thespiensis, M. 915, 32 *sqq.*
Pisidæ, populus ad Taurum habitans, ob latrocinia celeber, V. 152, 2, *ibid.* 14; V. 804, 18.
Pisides, Thespiensis, Thebanos instigat adverus Demetrium Poliorcetam, a quo captus Thespiarum polemarchus constituitur, V. 1083, 22, *ibid.* 30.
Pisidice, mater Thestii ex Marte, Ps. 97, 21.
Pisistratidæ ejecti, V. 183, 28. Pisistratidæ novi, V. 193, 15.
Pisistratus, Atheniensis, e tribu Philaidarum, V. 99, 47. Hippocratis filius, V. 114, 8; *cfr.* M. 667, 36. Amicitia et propinquitate Soloni junctus, V. 94, 9 *sqq.* Amator Charmi fuisse traditur et simulacrum Amoris in Academia dedicasse, V. 94, 27 *sqq.* Socius a Solone adscitus in capienda Salamine, V. 98, 35. Diacriorum factionis dux, V. 113, 17. Impositis sibi ipsi vulneribus, bigis in forum provectus populum irritat, quinquaginta clavis armatos stipatores ab eo impetrat et exinde arcem occupat, V. 114, 3 *sqq.* Rerum potitus Solonem etsi ei adversantem colere pergit, etiam consiliis adhibet, plerasque ejus leges retinet, ipse alias sancit, quarum in numero est, qua in bello mutilati publice ali jubentur; legem quoque de otio, alii Soloni, alii Pisistrato attribuunt, V. 115, 3 *sqq.* Tyrannidem invasit Comia archonte, V. 115, 44. Versum Hesiodi subtraxit, alium Homero addidit, auctore Herea Megarensi, V. 10, 6 *sqq.* Adultis jam filiis Timonassam Argivam ducit, V. 419, 29.
Apophthegmata, M. 227, 20 *sqq.* 5 (*cfr.* V. 419, 28; M. 582, 36); M. 743, 5 *sqq.*
Pisistratus, Orchomeniorum rex, bello Peloponnesiaco durante, a senatu necatur, M. 385, 17.
Pisistratus, Lacedæmonius, Noricum urbem in Phrygia condit ex oraculi præcepto, Ps. 88, 21.
Piso (C. Calpurnius), consularis vir, V. 765, 45; V. 847, 33; V. 1038, 2.
Piso (C. Frugi), Ciceronis gener, V. 1045, 50; M. 249, 44.
Piso (L. Calpurnius), Julio Cæsari filiam nuptum dat, ipse consul in sequentem annum designatur, V. 851, 40 *sqq.* *cfr.* V. 768, 39; V. 865, 35; V. 775, 48. In consulatu apparatum Pompeji ad bellum piraticum impedire conatur, V. 754, 34 *sqq.* Macedoniam provinciam ei decernit Clodius, V. 1045, 6; V. 1046, 5.
Piso, prioris filius; Augusti dictum ad domum ædificantem, M. 253, 10.
Piso (C. Licinianus), Crassi et Scriboniæ, quos Nero interfecerat, filius, Cæsar et successor designatur a Galba, V. 1266, 51 *sqq.*; V. 1268, 36. Ab Othonianis interfectus, V. 1269, 45.
Piso (C.), historicus, *citatur*, V. 88, 36; V. 516, 9.
Piso, cui Plutarchus disputationem de fato dicat, M. 686, 36.
Pissuthnes, Persa, cum Samiis contra Periclem, V. 198 30.
Pistrinum, urbs, a Telegono condita, quæ Prænestе appellatur a Romanis; de voce, M. 388, 42.
Pistrix, piscis, Fr. 58, 16.
Pitana, urbs Æolicæ oræ in Asia, V. 589, 23.
Pitana, loci nomen Spartæ, M. 290, 11; M. 726, 5.
Pitane sum, proverb., Ps. 168, 13 *sqq.*
Pithœgia, festum Atheniense, M. 796, 1 *sqq.*; M. 897, 12. Pithœgiis Bœotorum nec servum nec mercenarium fas erat arcere a fruendo vino, Fr. 24, 9 *sqq.*
Pittacium, ager dicitur, quem Pittacus cuspidis jactu suum fecit, M. 1045, 29.
Pittacus, tyrannidem a Mitylenæis oblatam accipit, V. 102, 31. Agri civibus acquisiti tantum accepit, quantum misso a se jaculo consequeretur, M. 1001, 24. Certamen ejus singulare cum Phrynone Atheniensi; ager Pittaceus assignatus ei a civibus, M. 1045, 22. Cum ei hostiam misisset rex Ægypti jussissetque optimam et pessimam carnem eximere, exemptam linguam remisit, M. 612, 37; *cfr.* Fr. 30, 3. Zophodorpidam cur eum dixerit Alcæus, M. 885, 24; M. 933, 35. Persona Convivii Septem Sapientum, M. 173. Lex de delictis per ebrietatem, M. 184, 50.
Apophthegmata, M. 174, 46 (de tyrannis; *cfr.* M. 175, 1; *cfr.* M. 73, 51 sub nomine Biantis); M. 175, 9 (χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι); M. 180, 33 (de rege summam gloriam consecuturo); M. 182, 21 (Alyatti Lesbiis superbe aliquid mandanti respondit: κρόμμυα καὶ θερμὸν ἄρτον ἐσθίειν); M. 183, 31 (de optima democratia); M. 184, 26 (de optima domo); M. 184, 50 (de ebrietate); M. 571, 13 (de uxore mensam subvertente); M. 587, 5 (interrogatus, an pecunias possideret).
Pittheensium populus, unde sit nominatus, Fr. 25, 19.
Pittheus, Pelopis filius, Thesei avus, Trœzeniorum oppidum incolis auxit, nomen inter æquales obtinuit docti et sapientissimi viri; adscribitur ei Hesiodi versus in Ἔργοις: Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω; ab Ægeo de Apollinis oraculo consultus inducit eum, ut cum Æthra concumbat, V. 2, 4 *sqq.* Henioches pater, V. 13, 36.
Pityocamptes, cognomentum Sinnidis, V. 4, 38.
Pityoesseni, incolæ urbis Parii in Mysia, M. 315, 10, *ibid.* 34.
Pityusa, insula prope Hispaniam, V. 682, 9.
Pixodorus, Cariæ satrapa, filiæ suæ natu maximæ nuptias Aridæo, Philippi regis filio, offert et perducitur ab Alexandro, ut ipsum præferat, V. 798, 43 *sqq.*
Placentia, Italiæ urbs, V. 1274, 15.
Plancus (T. Bursa), amicus Pompeji, damnatur, V. 774, 4, *ibid.* 8.
Plancus (L. Munatius), vir consularis et Antonio familiarissimus, ignominia affectus a Cleopatra ad Cæsarem abit, V. 1124, 20; V. 1183, 19.
Planetæ. Quæstio, qua causa dies, qui nomen a planetis ducunt, non horum ordine, sed inverso numerentur, M. 817, 8. Chaldæi planetas deos faciunt, duos beneficos, totidem maleficos, reliquos medios; sequitur Græcorum opinio, M. 452, 24 *sqq.* Quinque conversiones planetarum, M. 522, 40. Planetæ suis in orbibus tanquam insulis circumferuntur, M. 728, 39. De planetis et aliis stellis placita philosophorum, M. 1083, 4—1084, 49.
Plantæ, an sint animalia et de incremento, M. 1112, 38

sqq.; salsedinem non admittunt, M. 1116, 30 *sqq.* Plantarum incrementum et vigor unde, M. 897, 24 *et* M. 1149, 44 *sqq.*

Plantandi lex Solonis, V. 109, 23.

Platææ, Bœotiæ urbs. Heroes Platæenses, V. 388, 25 *sqq.* Platæenses Atheniensibus ante pugnam adversus Persas partem agri tribuunt, ut hi secundum oraculum in propria terra dimicare possint; cujus facti in memoriam Alexander Platæas instaurare se edixit, V. 389, 12 *sqq.*; *cfr.* V. 817, 27. Pugna Platæensis, V. 391, 4 *usque ad* 394, 26 (de numero cæsorum; ara cum inscriptione, V. 394, 48 *sqq.*); *cfr.* V. 148, 49. Præmium virtutis Platæensibus concessum, V. 395, 29 *sqq.* Sacrificium, quod Platæenses Græcis in pugna Platæensi occisis immolandum receperunt, descriptum, V. 396, 24 *sqq.* V. 165, 2 (quo die sit pugnatum). M. 428, 16 (pugnæ dies festus). M. 1062, 1 *sqq.* (Herodoti narratio refellitur). Pugna Thebanorum et Lacedæmoniorum ad Pl., V. 341, 23. Platæenses Spartanis se dedunt, M. 1049, 39. Platæenses mulieres in Junonis comitatu, Fr. 19, 33.

Plathane, Hippiæ primum oratoris, deinde Isocratis rhetoris uxor, M. 1021, 11; M. 1022, 37.

Plato, philosophus, Aristonis filius, M. 1069, 35 *et* M. 874, 40. Natalis ejus, M. 873, 40; *cfr.* M. 874, 4 *et* 29. Quando natus, M. 1019, 44.

Ingenium ejus, M. 2, 23. Familiaris Epaminondæ et Dionis, M. 9, 20. Amator puerorum, M. 13, 26. Incurvus ejus habitus, M. 31, 36 (*cfr.* M. 64, 26). M. 36, 4. M. 44, 14. M. 49, 48. M. 55, 47. M. 63, 16. Verba ad Dionem, M. 83, 51. M. 91, 3. M. 94, 24, 28. M. 95, 4. M. 101, 32. M. 149, 31. M. 151, 4 (Timotheum ducem in Academia mensæ adhibet; *cfr.* M. 834, 34). M. 161, 11 *sqq.* Hortatur Xenocratem, ut gratiis libet, M. 168, 25 (*cfr.* M. 940, 43; V. 485, 21 *sqq.*). Disputationes ejus laudantur, M. 172, 44. M. 210, 8. M. 389, 26 (de mundi origine; *cfr.* M. 1081, 42). M. 440, 5 (de geniis; *cfr.* M. 510, 14). M. 463, 16. M. 453, 26 (de contrariis principiis). M. 458, 44 (de præstantia Osiridis). M. 472, 11. M. 475, 47 (de numero mundorum; *cfr.* M. 513, 3, de infinitate mundorum). M. 522, 51 (de quinque corporum figuris). M. 566, 1 *sqq.* M. 567, 6. M. 572, 6. M. 573, 2. Fratres suos celebres reddidit, M. 579, 6. M. 587, 37. M. 596, 4 (de Speusippo sororis filio). M. 601, 32. M. 645, 17 (litteræ Heliconi Cyziceno traditæ ad Dionysium). M. 665, 27. Plato in Ægypto, M. 699, 15. M. 699, 31 (de duplicanda ara). M. 728, 38 (Academia ejus domicilium). M. 758, 35. Ficubus delectabatur, M. 811, 33. De duobus dialogorum generibus, M. 867, 3. De duplice furoris genere, M. 926, 52. M. 931, 32 (primus hominum semitam perspexit, qua amori deditis reditus ab inferis ad lucem concedatur; *cfr.* M. 933, 38). Qua motus spe in Siciliam navigarit, M. 952, 14. Præceptor Æschinis, M. 1023, 46. Præceptor Demosthenis, M. 1028, 46. Annus mortis, M. 1030, 21. Præceptor Hyperidis, M. 1033, 48. M. 1231, 38. Arcadibus Aristonymum, Eleis Phormionem, Pyrrhæis Menedemum misit, M. 1377, 38. Musicæ studiosissimus audivit Damonem Atheniensem et Metellum Agrigentinum, M. 1389, 42.

Ætate provectus terram non in medio universi collocatam, sed hoc centrum nobiliori cuipiam deberi sensit, V. 80, 24. Pro viatico olei in Ægypto venditionem habuit, V. 95, 12. Atlantici sermonis argumentum a Solone relictum excepit, fundamenta et initia fecit, sed morte oppressus opus non absolvit, V. 115, 30. Varia de consuetudine ejus cum Dionysio minore, quo Corinthi versante vita jam excederat, V. 290, 44 *usque ad* 291, 10. Archytam et Eudoxum machinarum conficiendarum artem indagare cœptos avertit, geometriæ dignitatem hoc pacto corrumpi contendens, V. 365, 1 *sqq.* Sumptus fecit in pueros cyclicos, suppeditante Dione Syracusano, V. 380, 30 *sqq.* V. 402, 34 (Platonicæ philosophiæ fundamenta). Moriturus laudat genium suum et fortunam, V. 516, 30 *sqq.* Melancholica ejus natura, V. 518, 35. Admirator Antimachi, V. 529, 42. Philosophiam physicam invidia liberat, V. 643, 39. Timæus eum reprehendit, V. 625, 31. Dialogum de anima Cato moriturus legit, V. 945, 26. Ciceronis dictum, V. 1041, 17. Ex Italia Syracusas venit ibique discipulum nactus est Dionem, V. 1144, 33. Sermones ejus ad Dionysium seniorem; Dio Platonem ea trireme, quæ Pollidem Lacedæmonium ducem in Græciam revehebat, emittit; Dionysii precibus obsecutus Pollis vendit eum in Ægina, V. 1144, 49 *sqq.* *cfr.* V. 1147, 26. A Dionysio juniore, Dione et Pythagoricis hortantibus, vocatur Syracusas, V. 1148, 4 *sqq.* Primo adventu mirifico honore excipitur a Dionysio minore, V. 1148, 48 *sqq.* (*cfr.* M. 63, 23, 43). Transfertur in arcem post Dionem exterminatum, V. 1150, 13 *sqq.* Bello exorto dimittitur, V. 1150, 29. Athenis Dionem in Academia continet, efficit, ut Speusippi utatur consuetudine, chorum puerorum ludis dans concedit, ut Dio sumptum præbeat, V. 1150, 37. Precibus Dionysii, Archytæ, Dionis motus, tertio in Siciliam abit, V. 1151, 25 *sqq.* Eximie colitur a Dionysio primo aditu; mox verbis de Dione motis, reprehensiones et jurgia exsistunt; ad finem Dionysius Dionis facultates vendit, Platonem inter mercenarios milites migrare cogit, V. 1151, 43 *sqq.* Archyta reposcente Platonem blande compellatum dimittit Dionysius, V. 1152, 23. Epistola ad Dionysium de Dionis conjuge, V. 1152, 37 *sqq.* Platoni familiare femininis articulos masculinos conjungere, Ps. 107, 18 *sqq.* Animam incorpoream esse putavit, Ps. 135, 26.

Citata: Cratylus, p. 401, C. M. 459, 1; — p. 404, A *sqq.* M. 203, 47 (*cfr.* M. 443, 22) — p. 406, C. M. 871, 30; — p. 409, A. M. 477, 16; — p. 411, D. M. 459, 3; — p. 420, B. M. 911, 52.

Clitophon, p. 407, C. M. 647, 7.

Critias, init. M. 1244, 51 *et* M. 1337, 2; — p. 109, B. M. 586, 19; — p. 109, C. M. 978, 47.

Epistolæ, III, M. 44, 42 *sqq.* — IV. p. 321, B. M. 987, 13; — XIII, p. 360, D. M. 575, 38; M. 562, 4; — XIII. M. 645, 17.

Gorgias, p. 452, B. M. 1272, 36; — p. 469, B. M. 44, 27; — p. 517, D. M. 441, 42; — p. 518, A. M. 441, 42 (*cfr.* M. 507, 40); — p. 523, A. M. 144, 29.

De legibus, M. 1241; 44; M. 403, 31; — IV. p. 716, A. M. 440, 33 (*cfr.* M. 955, 17); — IV. p. 717, D. M. 107, 53 (*cfr.* M. 553, 37; M. 611, 27); — IV. p. 717, B. M. 440, 40; — V. p. 728, A. M 110, 28 (*cfr.* M. 670, 6; M. 1375, 32); — V. p. 729, C. M. 16, 23 (*cfr* M. 85, 22; M. 172, 8; M. 336, 4); — VI. p. 762, E. M. 985, 12; — VI. p. 773, D. M. 18, 8 (*cfr.* M. 966, 36); — VII. p. 823, D. M. 1182, 12. — VIII. p. 839, B. M. 918, 22; — VIII. p. 844. B. M. 1009, 2; — IX. p. 853, D. M. 853, 1; — IX. p. 880. E. M. 853, 2; — X. p. 896, E *sqq.* M. 1173, 52 (*cfr.* M. 1227, 1 *sqq.*); — X. p. 898, E. M. 1226, 18; — XI. p. 953, A. M. 107, 53 (*cfr.* M. 553, 37; M. 586, 19; M. 769, 11; M. 611, 27); — XII. p. 968, A. M. 870, 28.

De lege, p. 319. B. D. M. 949, 6.

Menexenus, p. 238, A. M. 773, 14; V. 197, 38 *sqq.*

Meno, p. 71, E *sqq.* M. 110, 44 (*cfr.* M. 535, 24); — p. 81 *sqq.* M. 144, 23; — Fr. 13, 44.

Parmenides; M. 587, 41.

Phædo, p. 66, C. M. 129, 8; M. 144, 21 *sqq.*; — p. 67, B. M. 431, 15; — p. 57, B. M. 691, 12; — p. 69, C. M. 1354, 42.

Phædrus, M. 1243, 21; — p. 230, A. M. 1368, 45; — p. 234, E. M. 54, 43 (*cfr.* M. 49, 48); — p. 237, D. M. 911, 51; — p. 239, D. M. 62, 17; — p. 243, D. M. 861, 13 (*cfr.* M. 688, 44); — p. 250, B. M. 918, 18 (*cfr.* M. 734. 12); — p. 250, D. M. 794, 37; — p. 278, E. M. 1019, 11.

Philebus, M. 1241, 34, 54; — p. 23, O. M. 477, 25.

Politica, V. 70, 15; M. 403, 26; M. 587, 40; M. 1265, 48; — I. p. 351, D. M. 1273, 32; — I. p. 354, B. *cfr.* II, p. 361, A. M. 743, 16 (*cfr.* M. 1041, 17); — II. p. 361, A. M. 61, 17 (*cfr.* M. 743, 17; M. 1041, 17); — II, p. 372, C. M. 806, 28; — II, p. 377, C. M. 4, 17; — III. p. 398, E. M. 1003, 22; — III p. 399, A. M. 1389, 36; — III. p. 399, C. M. 1008, 44 (*cfr.* M. 457, 7); — III. p. 406, A. M. 670, 33; — IV. p. 421, C. M. 825, 9; — IV. p. 443, B. M. 824, 9. — IV. p. 443. D. M. 1233, 26; — V. p. 462, C. M. 166, 49 (*cfr.* M. 586, 54; M. 938, 23); — V. p. 468, B. M. 13, 36 (*cfr.* M. 44, 26); — V. p. 477, D. M. 54, 35 (*cfr.* M. 68, 8); — VI. p. 496, D. M. 918, 26; — VI. p. 508, A. M. 1232, 21; — VI. p. 509, D. M. 1225, 3; — VII. p. 530, D. M. 903, 22; — VII. p. 537, B. M. 9, 39; — VIII. p. 546, D. M. 751, 7; — VIII. p. 546, B. M. 1245, 2; — VIII. p. 547, A. M. 587, 10; — VIII. p. 552, C. M. 998, 49; — VIII. p. 562, C. D. M. 364, 10 (*cfr.* V. 186, 29 *sqq.*); — IX. p. 571, C. M. 99, 8 (*cfr.* M. 120, 37); — X. p. 604, D. M. 134, 44; — X. p. 614, M. 144, 23 (*cfr.* M. 687, 21; M. 903, 24); — X. p. 616, C. M. 911, 5; — X. p. 617, B. M. 910, 20 (*cfr.* M. 911, 7; M. 1259, 25; M. 686, 44); — X. p. 620, B. M. 902, 42.

Politicus, p. 260, D. M. 441, 42 (*cfr.* M. 507, 40); — p. 299, E. M. 441, 42 (*cfr.* M. 507, 40); — p. 273, B. M. 1242, 11 (*cfr.* M. 1244, 52).

Protagoras, M. 1265, 19; — p. 321, C. M. 117, 33; — p. 342, E. M. 618, 12.

Symposium, M. 741, 15; M. 742, 46; M. 743, 49; M. 783, 26; M. 835, 16; M. 861, 41; M. 865, 28 *sqq.*; M. 865, 41. — p. 203, B. M. 457, 41 *sqq.*; — p. 203, D. M. 753, 29; — p. 209, E. M. 467, 23; — p. 210, D. M. 1226, 43; — p. 177, M. 1224, 26.

Apologia Socratis, p. 21, A. M. 1366, 1; — p. 29, A. M. 129, 47 *sqq.*; — p. 40, C. M 128, 24; *cfr.* M. 144, 24.

Sophistes, p. 250, A. M. 477, 22; — p. 262, C. M. 1235, 16.

Theætetus, p. 176, C. M. 144, 24; — p. 150, C. M. 1222, 28; — p. 151, C. M. 1222, 34 *sqq.*; — p. 155, D. M. 1091, 4.

Theagenes, p. 129, E. M. 693, 29.

Timæus, M. 523, 10; M. 665, 54; M. 877, 33; M. 1241, 53; M. 1260, 41; — p. 28, B. M. 1073, 12; — p. 29, D. M. 692, 25; — p. 30, B. M. 1227, 5; — p. 30, A. M. 1073, 19; — p. 34, B. M. 1226, 16; — p. 34, C. M. 1243, 25; — p. 35, A *sqq.* M. 1239, 1 *sqq.*; — p. 35, A. M. 1254, 26; — p. 35, E. M. 1256, 36; — p 37, C. M. 457, 2; — p. 37, D. M. 1077, 29; — p. 38, C. M. 1232, 2; — p. 40, B. M. 1231, 33; — p. 40, C. M. 1147, 47 (*cfr.* M. 1149, 1; M. 1232, 9); — p. 40, DE. M. 457, 1; — p. 41. D. M. 692, 40; — p. 41, E. M. 1231, 28; — p. 42, D. M. 692, 48; — p. 43, A. (*cfr.* p. 47, D.), M. 154, 17; — p. 44, D. M. 1071, 19; — p. 45, B. M. 117, 10 (*cfr.* M. 1136, 29); p. 45 *et* 46, M. 1100, 21; — p. 46, C. M. 1139, 6; — p. 47, D. M. 198, 18; — p. 48, E. M. 457; 2; — p. 49, A. M. 455, 45 (*cfr.* M. 457, 3); — p. 51, A. M. 455, 45; — p. 52, D. M. 455, 45 (*cfr.* M. 457, 3); — p. 62, BD. M. 457, 3 (*cfr.* M. 771, 28; M. 1253, 15; M. 1262, 25); — p. 53, A. M. 457, 29; — p. 54, A. M. 1227, 30; — p. 55, A. M. 1227, 37; — p. 59, E. M. 1116, 47; — p. 60, A. M. 872, 30; — p. 60, E. M. 833, 9; — p. 65, C. M. 756, 20; — p. 67, C. M. 1076, 12; *cfr.* M. 1231, 12; — p. 69, D. M. 753, 28; — p. 70, D. M. 850, 3 (*cfr.* M. 1281, 23); — p. 79, E. M. 1229, 17; — p. 81, B. M. 1081, 1; — p. 84, D. M. 850, 7; — p. 86, C. M. 1105, 27; — p. 88, B. M. 163, 30 *sqq.*; — p. 88, D. M. 457, 3; — p. 90, A. M. 1114, 22 (*cfr.* M. 488, 18; M. 725, 30).

Citata incertæ sedis, M. 18, 8; M. 20, 42; M. 36, 4; M. 54, 35; M. 94, 14; M. 149, 31; M. 389, 26; M. 426, 2; M. 434, 27; M. 440, 52; M. 441, 43; M. 453, 29; M. 457, 29; M. 458, 45; M. 472, 11; M. 475, 47; M. 476, 3; M. 477, 38; M. 505, 27; M. 506, 29; M. 510, 14; M. 512, 20; M. 513, 28; M. 514, 33, *ibid.* 42; M. 519, 10, *ibid.* 19; M. 520, 51; M. 522, 51; M. 523, 15; M. 529, 38; M. 530, 24; M. 533, 23; M. 536, 10; M. 540, 6; M. 545, 31; M. 546, 19; M. 548, 24; M. 566, 19; M. 575, 38; M. 579, 6; M. 619, 51; M. 665, 27; M. 670, 36; M. 686, 44; M. 687, 35; M. 692, 15; M. 758, 35; M. 765, 47; M. 769, 13; M. 782, 14; M. 849, 31 (*cfr.* M. 850, 6); M. 853, 5; M. 874, 45; M. 876, 9, 27; M. 877, 37; M. 895, 3, 16; M. 902, 31; M. 903, 31; M. 910, 30; M. 915, 5; M. 926, 52; M. 928, 21; M. 931, 22; M. 949, 7; M. 960, 45; M. 998, 49; M. 1000, 37; M. 1008, 31; M. 1010, 31; M. 1066, 12; M. 1069, 35; M. 1070, 39; M. 1071, 19; M. 1073, 12; M. 1074, 9, 40; M. 1075, 1, 11, 22, 35; M. 1076, 21, 45; M. 1077, 15, 29, 33, 35, 38; M. 1078, 22, 28, 33, 45; M. 1079, 10; M. 1081, 1, 19, 30, 42; M. 1082, 22; M. 1083, 20, 49; M. 1084, 20, 29, 39; M. 1085, 11; M. 1086, 15; M. 1087, 2, 47; M. 1091, 4; M. 1094, 16; M. 1095, 8; M. 1096, 28; M. 1097, 1, 22, 41, 47; M. 1098, 8, 22; M. 1101, 17, 37; M. 1102, 28; M. 1104, 39; M. 1105, 35; M. 1108, 36; M. 1111, 5, 50; M. 1112, 38; M. 1117, 10; M. 1134, 51; M. 1147, 47; M. 1149, 7; M. 1155, 24; M. 1160, 47; M. 1180, 26; M. 1218, 42; M. 1219, 42; M. 1222, 32; M. 1224, 18, 28; M. 1225, 31; M. 1228, 31; M. 1229, 17; M. 1232, 49; M. 1233, 23; M. 1240, 18, 22, 25, 29, 42, 45; M. 1241, 32, 37, 54; M. 1242, 3, 7, 8, 37, 41, 51, 54; M. 1244, 1, 6, 15, 22; M. 1245, 4; M. 1248, 15; M. 1250, 7; M. 1251, 40, 46; M. 1256, 8; M. 1259, 35; M. 1271, 25; M. 1281, 12 *sqq.*; M. 1335, 25; M. 1338, 44; M. 1355, 25; M. 1359, 25; M. 1389, 8; M. 1402, 10; — V. 44, 33; V. 50, 32; V. 59, 17; V. 67, 28; V. 76, 41; V. 111, 2; V. 153, 20; V. 186, 39; V. 193, 1; V. 229, 38; V. 231, 34; V. 263, 40; V. 280, 40; V. 343, 39; V. 399, 35; V. 405, 44 (de Socrate); V. 434, 42; V. 622, 11 *sqq.*; V. 623, 35; V. 1007, 21; V. 1028, 21; V. 1059, 13; V. 1061, 45; V. 1079, 15; V. 1107, 46; V. 1111, 48; V. 1144, 37; V. 1146, 44; V. 1148, 10; V. 1150, 40; V. 1152, 35, 39, 46; V. 1169, 46 (litteræ ad Dionem); V. 1170, 3, 20, 38; V. 1204, 36 (epistolæ); V. 1205, 23; V. 1255, 11; — Fr. 1, 24; Fr. 11, 30 (cognitionem et ignorantiam ad reminiscentiam et oblivionem refert; *cfr. ibid.* 36); Fr. 11, 41; Fr. 14, 38, *ibid.* 40; Fr. 18, 12; Fr. 24, 31; Fr. 25, 40; Fr. 29, 25, *ibid.* 40 *sqq.*; Fr. 31, 24; Fr. 37, 9; Fr. 38, 3; Fr. 41, 38; Fr. 44, 44; Fr 47, 1 (mundum conditum esse); Fr. 51, 20; Fr. 55, 36, *ibid.* 39; Fr. 62, 36; Ps. 132, 48 (de fato); Ps. 133, 29 (animæ de immortalitate); Ps. 152, 29.

Apophthegmata, M. 12, 9 (τοῦτον ἀπελθὼν κρότησον. ἐγὼ γὰρ πάνυ θυμοῦμαι, *cfr.* M. 666, 39 *et* M. 1355, 9); M. 49, 35 (ἢ που ἄρ' ἐγὼ τοιοῦτος; *cfr.* M. 105, 47; M. 154, 30; M. 562, 21); M. 80, 52 *sqq.* (colloquium cum Dionysio); M. 85, 1 *sqq.*; M. 86, 7 (de Speusippo; *cfr.* M. 596, 3); M. 161, 11 (de adolescentulis: ἄγε ὅπως εἰς καλόν τι καταθήσεσθαι τὴν σχολήν); M. 952, 21 (de Cyrenæis; *cfr.* V. 588, 26); M. 168, 25 (Ξενοκράτει παρεκελεύετο θύειν ταῖς Χάρισιν, *cfr* M. 940, 43; V. 485, 21); M. 875, 21 (quæritur, ὅπως ἔλεγε Πλάτων τὸν θεὸν ἀεὶ γεωμετρεῖν).

Plato, Comicus, *citatur*, M. 867, 50 (ὁ Κινησίας); M. 978, 17 *sqq.*; M. 1015, 41 (ἐν Πεισάνδρῳ); V. 153, 48 (ὁ σὸς δὲ τύμβος ἐν καλῷ κεχωσμένος, κτλ.); V. 184, 11 (Πρῶτον μὲν οὖν μοι λέξον, ἀντιβολῶ, κτλ.); V. 634, 9 (de Hyperbolo Perithoede: καίτοι πέπραχε τῶν τρόπων μὲν ἄξια, κτλ. *cfr.* V. 236, 5); V. 1131, 23.

Plato, Thebanus, magister equitum, M. 698, 30.

Platonici, *citantur*, M. 691, 4 (definitio fortunæ); M. 1094, 46 (de maris origine); M. 1383, 39.

Πλατυχαίτας, Bœotis vocatur vicinus, M. 360, 39.

Plautus, interfectus a Nerone, M. 114, 45.

Plebis fuga, dies festus idem ac Nonæ Capratinæ, V. 42, 43. Ex plebe consul alter quando primum creatus, V. 181, 20 *sqq.*; *ibid.* 52.

Πλειάς, *vide* Vergiliæ Pleiadis occasus, Fr. 24, 54.

Plemmyrium, promontorium et oppidum Siciliæ, V. 640, 53; V. 641, 3.

Plenilunium, cur feris indagandis incommodum, M. 1123, 11. Plenilunii observatio Spartanorum, M. 1049, 52; *cfr.* Ps. 92, 43.

Pleonasmus, Æolicæ dialecti, Ps. 103, 51. Pleonasmi in Homero, Ps. 111, 13 *sqq.* — Ps. 115, 11.

Plesimachus (Lysimachus?), *cit.*, Ps. 95, 6 (ἐν β' Νόστων).

Pleuron, Ætoliæ urbs, Ps. 86, 29.

Plisianactios, porticus olim dicebatur, quæ postea Ποικίλη, Athenis, V. 574, 39.

Plistænetus, pictor Atheniensis, Phidiæ frater, M. 423, 30.

Plistarchus, Leonidæ filius, rex Lacedæmoniorum. Apophthegm., M. 285, 5 *sqq.*

Plistarchus, Casandri frater, post pugnam cum Antigono commissam Ciliciam a regibus attributam obtinet; privatur provincia a Demetrio, V. 1078, 34; *cfr.* V. 1079, 2.

Plistinus, Faustuli frater et socius in educando Romulo, occisus cum fratre et Remo, V. 27, 4.

Plistonax, Pausaniæ filius, rex Lacedæmoniorum, V. 949, 54. Invasionem facit in fines Atticæ, a Pericle pecunia corruptus cum Peloponnesios abduxerit, mulcta pecuniaria damnatur et Sparta excedit, V. 196, 26 *sqq.* Dictum ad rhetorem Atheniensem Spartanos indoctos vocantem, V. 62, 24; *cfr.* V. 231, 34 *et* M. 285, 15.

Πλωιάδες νεφέλαι, M. 360, 32.

Plotinus, accusator M. Crassi et Liciniæ, V. 648, 29.

Plumbum, natura frigidum, M. 841, 19; aceto permixtum cerussam edit, *ibid.* Plumbi cotes frigore colliquantur, M. 846, 43 *et* M. 1162, 9.

Plurales nominum neutrius generis in εα pro η, Ps. 106, 26.

Plutarchus, Eretriensis, V. 891, 10 (*ibid.* 29, 35, 52).

Plutarchus, noster auctor, dicit se mathematis operam navasse, mox in Academia versatum esse, M. 473, 28. Patria ejus Chæronea in Phocide, V. 551, 16 (*cfr.* V. 552, 36 *et* M. 623, 23). De arbitrio, quod Romæ susceperit inter duos fratres, M. 581, 30. De familia ejus conferas disputationem, Consolatio ad uxorem, inscriptam, M. 734, 1 *sqq.* Ἐπώνυμος ἄρχων in patria erat, M. 779, 33; *cfr.* M. 844, 41. Alexandria redit, M. 825, 1. Sacerdotio fungitur, M. 853, 31. Romæ morans scholam tenet, M. 886, 34; *cfr.* M. 652, 35. Sermones habuit Athenis in Museis, M. 897, 45. Apollini Pythio multis Pythiis operam navavit, M. 968, 32. Dimensioni testarum ac cæmenti et lapidum vecturæ astat, M. 990, 31. Juvenis adhuc ad proconsulem missus, M. 996, 35. De ipsius vita parva in urbe civilibus occupationibus et philosophandi studio dedita, ita ut vix sero Romanas litteras attigerit, V. 1010, 32 *sqq.* Ammonius ejus magister, quomodo discipulos suos castigaverit, M. 84, 48. Uxoris laus, M. 736, 13 *sqq.*

Sententiæ ejus, M. 42, 9 (de morte, animo, animi vita post mortem, de gradibus inter animas hominum, heroas, dæmones, deos); V. 73, 42 (de deorum cum hominibus consuetudine, de fabulis amorum inter deos et homines); V. 97, 29 *sqq.* (de bonis parandis, præsertim de liberis suscipiendis et quo animo amissio sit ferenda); V. 157, 41 *sqq.* (quo modo sit æstimandum de miraculis; *cfr.* V. 277, 38); V. 182, 8 *sqq.* (quibus rebus contemplandis mens et virtus alendæ sint); V. 183, 15 *sqq.* (de instituto suo describendi vitas virorum clarorum; *cfr.* V. 282, 1); V. 274, 7 (qua ratione divi voluntates nostras moveant); V. 285, 11 *sqq.* (de consilio constante, quo inducti actiones suscipere debeamus); V. 343, 16 *sqq.* (de fontibus); V. 322, 10 *sqq.* (Æmilii Pauli verba de mutabilitate rerum); V 404, 31 *sqq.* (de humana tractatione animalium); V. 423, 36 *sqq.* (de divitiis et paupertate); V. 516, 40 *sqq.* (de memoria); V. 625, 1 *usque ad* 626, 4 (de Thucydidis et Timæi arte scribendi, de dictione); V. 754, 1 *sqq.*; V. 918, 10 *usque ad* 949, 11 (de falsa et vera gloria).

Se ipsum citat, V. 164, 43 (de diebus nefastis et faustis liber; *cfr.* V. 165, 7); V. 165, 39 (Quæstiones Romanæ); V. 196, 46 (Vita Lysandri); V. 430, 45 (Vita Arati); V. 504, 40 (Metelli Vita); V. 1011, 1 (liber Demosthenis et Ciceronis continens Vitas quintus Vitarum parallelarum); V. 1143, 47 (Dionis Vita duodecima Vitarum parallelarum); V. 1173, 8 (Timoleontis Vita); M. 71, 45 (*cfr.* M. 80, 9); M. 103, 8 (Πολιτικὰ παραγγέλματα); M. 150, 39 (liber κατὰ τῆς ἡδονῆς, fragm.); M. 153, 43 (*cfr.* M. 147, 48); M. 201, 46 *sqq.*; M. 204, 28; M. 302, 2 (Daiphanti Vita); M. 339, 1 (Quæst. Rom. XIX); M. 431, 32; M. 563, 27; M. 688, 33; M. 694, 18; M. 1055, 17 (Vita Leonidæ); M. 595, 20; Fr. 8, 23 (Περὶ Ψυχῆς); Fr. 20, 31, *ibid.* 35; Fr. 21, 20, *ibid.* 28, *ibid.* 43; Fr. 21, 51; Fr. 27, 6, *ibid.* 21, *ibid.* 42, *ibid.* 45; Fr. 23, 6, *ibid.* 16, *ibid.* 23, 27, 33; Fr. 24, 24, *ibid.* 31, 41, 50, 53; Fr. 25, 9, *ibid.* 26, *ibid.* 31; Fr. 26, 6, 14, 40, 49; Fr. 27, 36; Fr. 28, 17; Fr. 30, 32, *ibid.* 53; Fr. 31, 17, *ibid.* 49; Fr. 32, 12, *ibid.* 28, *ibid. in Gellii fragmento post v.* 28 (Quartus Commentarius).

Ex Homericis exercitationibus: Fr. 32, 24, *ibid.* 44; Fr. 33, 4; Fr. 33 *post v.* 8 (primus et secundus librorum, quos in Homerum composuit).

Quæstiones de Arati signis: Fr. 33, 20; Fr. 34, 24, *ibid.* 29; Fr. 35, 2, *ibid.* 28, 54; Fr. 36, 27.

Commentarii in Nicandri Theriaca: Fr. 36, 37, *ibid.* 46.

Plutarchus, filius Plutarchi nostri, M. 1238, 38.

Plutis, sodalitas Milesia, M. 367, 41.

Pluto, M. 333, 49. Haud alius quam Serapis, M. 442, 21. Colossus ejus, qui Sinopæ erat, Alexandriam pervertur a Ptolemæo Sotere, M. 442, 25; *cfr.* M. 1204, 15. Nomina ejus Aidonei et Scotii, M. 480, 40. Lethe et Siope apud eum versantur, M. 480, 43. Cur Aides sit nominatus, M. 1381, 41. Pluto in universi distributione aeris essentiam sortitus, Ps. 126, 17.

Pluvia, ut fiat, M. 1090, 40 *sqq.*; *cfr.* Ps. 130, 10 *sqq.*

Plynteria, sacra Minervæ Athenis celebrata V. 251, 19.

Pnyx, Athenis; de tribunali in Pnyce posito, V. 145, 38.

Podagra, levior morbus phrenitide, M. 606, 26, *ibid.* 33. Podagricorum filiis medicamentis auxiliandum, M. 679, 18.

Pœcile porticus (Ποικίλη), Athenis, a Polygnoto pingitur, olim Plistianactios dicta, V. 574, 39.

Poemander, Tanagræus, oppugnatus ab Achæis, quod socium expeditionis Trojanæ addere se nollet, Leucippum lapidis jactu interficit, ab Achille, Tlepolemo, Peneleo Chaleidem deductum Elephenor expiat, M. 368, 44.

Poemandria, apud Tanagram, muro munitur a Poemandro, M. 368, 53.

Poena, dea, M. 682, 43.

Poenæ, dicuntur mulieres præ pudicitia maritis iratæ, M. 920, 32.

Poesis omnis rhythmo et metro jucunda efficitur, Ps. 105, 3 *sqq*. Poesis est loquens pictura; *vide* Simonidis apophthegma.

Poetæ, quomodo audiendi, M. 16, 40. Poetarum conventus ad Amphidamantis exsequias, M. 182, 27. Poetis tragicis æreæ statuæ positæ ex decreto Lycurgi oratoris, M. 1025, 52.

Poetarum anonymorum fragmenta, M. 17, 29; M. 18, 34; M. 19, 15 (Anonymor. Tragic. fragm. ed. Fr. Guil Wagner, Parisiis 1846, *nr.* 113); M. 21, 32, *ibid.* 49 (Comici); M. 25, 42 (*cfr.* M. 646, 14); M. 28, 11 (Tragici, *nr.* 114); M. 28, 24 (Tragici, *nr.* 115); M. 29, 18 (Tragici, *nr.* 116); M. 33, 8 *sqq*. (Comici); M. 34, 23 (Tragici, *nr.* 117); M. 41, 5 (Tragici, *nr.* 118); M. 41, 29 (Tragici, *nr.* 119; *cfr.* M. 937, 32); M. 41, 35 (Tragici, *nr.* 120); M. 42, 30 (Tragici, *nr.* 121); M. 45, 31 (Tragici, *nr.* 123); M. 45, 33 (Tragici, *nr.* 124); M. 47, 39; M. 53, 11 (Tragici, *nr.* 125; *cfr.* M. 553, 29; M. 606, 19; M. 608, 9; M. 798, 24); M. 54, 27 (*cfr.* M. 588, 1; M. 752, 38); M. 61, 27; M. 62, 1 (*cfr.* V. 243, 32); M. 62, 25 *sqq*. (Tragici, *nr.* 126); M. 65, 20 *sqq*. (Comici); M. 65, 44; M. 68, 45 (Comici); M. 70, 9 (Tragici, *nr.* 127); M. 75, 31 *sqq*. (Comici); M. 90, 41 (Tragici, *nr.* 128); M. 96, 31; M. 108, 5; M. 112, 25 (Tragici, *nr.* 129); M. 117, 36 (Tragici, *nr.* 131); M. 120, 10 (Comici; *cfr.* M. 571, 19); M. 120, 26 (Comici); M. 123, 3 (Tragici, *nr.* 132); M. 123, 46 (Tragici); M. 124, 1 *sqq*. (Tragici, *nr.* 133); M. 127, 5 *sqq*.; M. 127, 12 (Tragici, *nr.* 134); M. 128, 44 (ὁ ὕπνος τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια); M. 130, 1 (Comici); M. 131, 46 (frg. Tyrtæi), *ibid.* 49 (frg. Tyrtæi; *cfr.* V. 332, 26); M. 137, 31 *sqq*.; M. 140, 1 (Tragici, *nr.* 135); M. 150, 23 (Comici, ὀψάρια καὶ ὑποτρίμματα); M. 153, 47 (πρὸ κύματος ὥς τινα ποντίαν, *cfr.* M. 551, 46; M. 608, 33; *cfr.* Pindari Fragm. Bergk. p. 285); M. 186, 26 (*cfr.* V. 55, 52); M. 187, 2 (poema de Pittaco); M. 195, 30 (Tragici, *nr.* 136); M. 196, 44 (Tragici, *nr.* 137); M. 197, 7 (Comici); M. 197, 39 (Tragici, *nr.* 138); M. 200, 47 (Tragici, *nr.* 139); M. 220, 26 (Eumenis); M. 348, 27 (διὰ κυάνεον πόλον ἄστρων, κτλ.); M. 354, 16 (Τρώων ἀγλαὰ τέκνα μεμιγμένα παισὶ Λατίνων); M. 366, 16 (μήποτε νοστήσαιτε, κτλ.); M. 368, 32 (hymnus Eleorum mulierum in Bacchum); M. 378, 29; M. 410, 40 (ἔρπει γὰρ ἄντα τῷ σιδάρῳ τὸ καλῶς κιθαρίσδειν); M. 410, 50 (αὐδασοῦντι δ' ἔοικεν ὁ χάλκος, κτλ.); M. 440, 38 (Cyclici: 'Ωκύμοροι καπνοῖο, κτλ.); M. 447, 35 ('Ηλίου ταπρῶτα κτλ.); M. 461, 34 (τῆμος ὅτ' αἰζηοὶ κτλ.); M. 457, 7 (εὖιον ὀρσιγύναικα κτλ., *cfr.* M. 733, 44); M. 482, 42 (Comici); M. 491, 12 (συμφέρετε πτερά, κτλ.); M. 498, 50 (προβάτων ἐκ πάντων κελάρυξεν, frg. Pindari); M. 518, 31 (ἐπερχόμενοί τε μαλάσσοντες βίᾳ τὸν πόντον, κτλ.); M. 540, 43 (τὸ φαγεῖν τὸ πιεῖν, κτλ.); M. 540, 48 (ἔα μ' ἀπολέσθαι, κτλ.); M. 540, 4 (Tragici; *cfr.* Anonymor. tragic. frag. ed. Wagner, *nr.* 142; *cfr.* M. 956, 10); M. 541, 11 (*ibid. nr.* 143); M. 153, 15 (οὗτοι πρέπει τὸ σχῆμα, κτλ.); M. 553, 24 (χρυσῷ δ' αἰγλήεντι συνήρμοσεν ἀμφιδασείας, κτλ.); M. 554, 43 (ἄνδρ' ἠδικήσας, κτλ.); M. 554, 45 (βεῖε λὰξ ἐπὶ τραχήλου, κτλ.); M. 559, 1 *sqq*. (ὁ δ' οὐτ' ἄγαν ὀπτοῖσιν οὔθ' ἑφθοῖς ἄγαν, κτλ); M. 561, 10 (καὶ γὰρ κάπρον φριξαύχεν', κτλ.); M. 561, 36 (Tragici anonymi, *nr.* 149; *cfr.* M. 627, 12); M. 561, 39 (κωκυτὸς ἐμπέπτωκε); M. 570, 25 (εὑρυεδοῦς δσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός, *cfr.* M. 588, 25; M. 1298, 15); M. 575, 28 (ἡδὺ μὲν ἄν τι φέρης, κτλ.); M. 577, 7 (μέγα λαῖφος ὑποστολίσας, κτλ.); M. 578, 30 (οὔτις ἐμοὶ τῶν ἄλλος ἐπαίτιος, κτλ.); M. 580, 49 (ἐν δὲ δίχοστασίᾳ κτλ.); M. 583, 22 (φίλων γε μέντοι χρῆσις, κτλ.); M. 599, 21 (μισθοῦ γὰρ ἀνθρώπων τις ἄνθρωπον φιλεῖ); M. 602, 11 (ἰσχυρόν ἐστι πλούσιος ἀγνοούμενος, κτλ.); M. 608, 17 (ὦ παῖ σιώπα, πόλλ' ἔχει σιγὴ καλά); M. 609, 35 (καί τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄῤῥητον ἀμεινον); M. 611, 25 (Συκάμινον ἔσθ' ὁ Σύλλας, κτλ., *cfr.* V. 539, 38); M. 611, 39 (νήπιος ὃς τὰ ἕτοιμα λιπὼν ἀνέτοιμα διώκει); M. 613, 38 (Tragici, *nr.* 147; *cfr.* M. 916, 24); M. 621, 41 (κωμικῆς ἀγρυπνίας λαλίστερον), *ibid.* 45 (ὅπου τις ἀλγεῖ, κτλ.), *ibid.* 51 (ὦ φιλτάτη κλίνη), *ibid.* 52 (Βακχὶς θεὸν δ' ἐνόμισεν, κτλ.), M. 622, 10 (νέμει τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος, κτλ.); M. 623, 44 (ὅσον ὕδωρ κατ' Ἀλιζόνος, κτλ.); M. 624, 13 (πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;); M. 625, 5 (ἔνθα γέ που διαφαίνεθ', κτλ.); M. 626, 5 (ἀλλά τε δίζηται ἐπέων, κτλ.), *ibid.* 52 (*cfr.* Fragm. anonym. trag. *nr.* 148); M. 627, 53 (εἰτά μοι σκάπτων ἐρεῖ, κτλ.); M. 629, 26 (Tragici, *nr.* 150; *cfr.* M. 1042, 16); M. 630, 18 (πέλματα θηρείων μελέων, κτλ); M. 630, 35 (δύσμορφα μέντοι τἄνδον εἰσιδεῖν, ξένε); M. 633, 41 (δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι, κτλ.); *ibid.* 47 (τὸ φάρμακόν σου τὴν νόσον μείζω ποιεῖ), M. 645, 5 (οὐκ ἔστ' ἐν ἄντροις λευκὸς, ὦ ξέν', ἄργυρος); M. 666, 21 (Tragic. fragm. *nr.* 153; *cfr.* V. 587, 29); M. 671, 43 (βαῖνε δίκης ἄσσον, κτλ.); M. 674, 18 (αἳ καὶ ἀναμπέχονοι γυμνοῖς ποσὶν, κτλ.); M. 723, 39 (οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, κτλ.); M. 724, 45 (τὸν Δία δὲ πῶς ὕοντα; κτλ.); M. 725, 35 (Ἀργεῖος ἢ Θηβαῖος, κτλ.); M. 727, 8 (σῦκα ταῖς σφενδόναις τρυγᾶσθαι); M. 727, 28 (Tragici, *nr.* 154); M. 730, 50 (de Homero, ἐν Μούσαις πνεῦμα, κτλ.); M. 734, 15 (ἐξ οἵης τιμῆς, κτλ.); M. 770, 24 (ἰσόν τοι κυάμους ἔσθειν κεραλάς τε τοκήων); M. 771, 31 (ἀείσω ξυνετοῖσιν); M. 777, 39 (Tragici, *nr.* 155); M. 795, 3 (κῶμοί τ' εἰλαπίναι τε, κτλ.), *ibid.* 8 (Tragici, *nr.* 156); M. 822, 29 (Comici); M. 829, 47 (καλαὶ μέν ποτ' ἔσαν, καλαὶ φόβαι Εὐτελιδάο, κτλ.); M. 853, 25 (γαστρὸς ἀπὸ πλείης βουλήν, κτλ. *cfr.* 870, 11); M. 862, 41 (Comici, γελῶσα, μέτριον εἴ τι κομπάσαι θέλεις ἐξεῖπε); M. 864, 11 (Δελροῖσι θύσας, κτλ.); M. 898, 37 (Tragici inc. *nr.* 147; *cfr.* Eurip. fr. Augæ *nr.* 280); M. 899, 10 (Ἀγαμέμνονος παῖ, κτλ.); M. 903, 1 (Comici, ὄνον γενέσθαι κρεῖττον, κτλ.); M. 913, 31 *sqq*. *ibid.* 34, *ibid.* 38; M. 914, 20 (νῦν ἐλαφρὸν ὄρχημα, κτλ.); M. 917, 10 (Tragici inc. *nr.* 158); M. 918, 15 (Tragici, *nr.* 159); M. 918, 48 (Tragici, *nr.* 160); M. 919, 16 (Tragici, *nr.* 161); M. 925, 37 (ὃς πρῶτος θήρεσσιν ἔπηξε ποδάγρας); M. 926, 23 (Tragici inc. *nr.* 162); M. 927, 25 (Tragici incert. *nr.* 163); M. 928, 27 (Tragici inc. *nr.* 164); M. 929, 30 *sqq*. (Tragici inc. *nr.* 165); M. 931, 3; M. 932, 21 (*cfr.* V. 231, 28; V. 351, 3); M. 935, 7; M. 939, 43 (Tragici inc. *nr.* 166); M. 940, 22 (Comici, frgm. Menandri); M. 940, 50 (Comici, frgm. Menandri); M. 949, 53 (οὐ στάσις, οὐ ὄῆρις ἐν μελέσσιν); M. 950, 12 (πρῶτα μίσεα μηχανήσαντο, κτλ.); M. 953, 25 (*cfr.* V. 588, 31); M. 957, 42 (ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ καὶ τὰ κλεῖν' αἰνίγματα); M. 963, 47 (Tragici inc. *nr.* 167; *cfr.* V. 107, 11); M. 964, 19 (Comici); M. 965, 46 (ὅτε Τυνδαριδᾶν ἀδελφῶν, κτλ.); M. 967, 1 *sqq*. (Tragici inc. *nr.* 168); M. 969, 14 (ὦ ξεῖα χεὶρ ὡς ποθεὶς λαβεῖν ὄόρυ, κτλ.); M. 975, 23 (Lyrici); M. 985, 45 (εὖ μὲν ἐνὶ πρύμνῃ οἰήιον, κτλ.); M. 991, 10 (Μητίοχος μὲν στρατηγεῖ, κτλ.); M. 993, 33 (δεινὸς κολαστὴς πέλεκυς, κτλ.); M. 995, 38 (ἥκομεν οἱ κτείναντες, κτλ.); M. 998, 31 (μικρὸν δὲ ποδὸς χαλάσαι, κτλ.); M. 1004, 4 (στείχει πολίταις ὅμμ' ἔχων, κτλ.); M. 1010, 15 (μηδὲ σύγ' ἱπποσύνας

τε μένειν); M. 1073, 13 (Comici); M. 1042, 44 (Comici).

M. 19, 22, *ibid.* 49; M. 20, 25; M. 21, 43; M. 34, 20; M. 41, 12, *ibid.* 19, 24; M. 42, 17, 25; M. 43, 44; M. 45, 24, *ibid.* 28; M. 47, 39; M. 51, 9; M. 60, 16; M. 66, 30; M. 73, 31; M. 77, 29; M. 87, 1, *ibid.* 3; M. 90, 32; M. 92, 13, *ibid.* 23; M. 105, 24, *ibid.* 33; M. 112, 34; M. 113, 26, *ibid.* 40, 45; M. 116, 4; M. 118, 13; M. 119, 42; M. 120, 4; M. 120, 19; M. 122, 7; M. 123, 1; M. 124, 4; M. 126, 16, *ibid.* 27; M. 127, 10; M. 132, 15, *ibid.* 22; M. 139, 6; M. 140, 24; M. 148, 20; M. 150, 1; M. 152, 48; M. 161, 39; M. 170, 42; M. 196, 36, *ibid.* 48; M. 199, 37; M. 200, 41 *sqq.*; M. 201, 24; M. 202, 15, *ibid.* 48; M. 218, 25; M. 249, 33; M. 290, 42; M. 348, 5; M. 390, 32; M. 406, 12; M. 408, 46; M. 414, 6; M. 426, 40; M. 446, 43; M. 498, 18; M. 502, 50; M. 530, 35; M. 540, 19, 40, 51; M. 541, 2, 5, 48; M. 543, 5; M. 544, 22; M. 552, 7; M. 553, 4; M. 555, 14, *ibid.* 29; M. 559, 8, *ibid.* 37; M. 562, 31; M. 563, 33; M. 564, 14; M. 565, 31; M. 566, 16; M. 568, 44; M. 570, 9, 11; M. 571, 32; M. 572, 45, *ibid.* 51; M. 573, 37; M. 576, 36; M. 577, 34; M. 578, 19; M. 584, 25; M. 586, 13, *ibid.* 32; M. 588, 1; M. 608, 17; M. 609, 31; M. 610, 25; M. 613, 46; M. 617, 39; M. 620, 32, *ibid.* 37; M. 623, 39; M. 626, 15, *ibid.* 50; M. 629, 42; M. 631, 27; M. 634, 10; M. 638, 17; M. 640, 14; M. 641, 42; M. 645, 7, *ibid.* 36; M. 654, 32; M. 658, 33, *ibid.* 37; M. 672, 33; M. 724, 9, 41; M. 725, 41; M. 727, 3; M. 728, 19, *ibid.* 22; M. 732, 52; M. 733, 9, *ibid.* 13, 43, 44; M. 735, 20; M. 753, 9, *ibid.* 23; M. 798, 13; M. 804, 4; M. 811, 43; M. 841, 42; M. 859, 50; M. 861, 19; M. 875, 12; M. 892, 5; M. 898, 39; M. 899, 24, 27; M. 914, 6, *ibid.* 10; M. 916, 20, *ibid.* 24; M. 923, 43; M. 924, 21, *ibid.* 44 *et* 46; M. 925, 5; M. 927, 19; M. 928, 29; M. 932, 5, *ibid.* 19; M. 933, 10; M. 936, 3; M. 938, 43; M. 941, 25; M. 950, 34, *ibid.* 47; M. 951, 4; M. 952, 8, 25; M. 953, 42; M. 954, 7; M. 955, 50; M. 962, 48; M. 963, 38, *ibid.* 51; M. 964, 21, 23; M. 965, 6; M. 967, 3; M. 979, 4; M. 981, 1; M. 982, 12, *ibid.* 38; M. 985, 26, *ibid.* 30; M. 987, 13; M. 988, 24; M. 993, 23; M. 995, 21; M. 1000, 24; M. 1002, 14; M. 1004, 28; M. 1005, 46; M. 1010, 25; M. 1052, 22; M. 1064, 54; M. 1068, 37; M. 1071, 30; M. 1120, 50; M. 1122, 1, *ibid.* 14 *et* 15; M. 1124, 52; M. 1138, 24; M. 1145, 41; M. 1162, 4; M. 1166, 41; M. 1176, 23; M. 1180, 50; M. 1182, 10; M. 1184, 4; M. 1201, 12; M. 1215, 40; M. 1216, 4; M. 1220, 23; M. 1221, 1, *ibid.* 20 *et* 40; M. 1223, 48; M. 1232, 46; M. 1260, 15; M. 1265, 40; M. 1276, 37; M. 1278, 6; M. 1283, 11; M. 1284, 25; M. 1294, 47; M. 1301, 1; M. 1302, 24; M. 1303, 40; M. 1306, 6, *ibid.* 41 *et* 45; M. 1307, 51; M. 1310, 47; M. 1313, 26; M. 1315, 1, *ibid.* 7, 20 *et* 22; M. 1317, 38; M. 1326, 11; M. 1330, 5; M. 1337, 15, 24; M. 1338, 14; M. 1340, 13, *ibid.* 32; M. 1342, 23, 44, 46, 48; M. 1343, 20, *ibid.* 48; M. 1344, 8, *ibid.* 10; M. 1347, 30, *ibid.* 34; M. 1348, 16; M. 1350, 45, *ibid.* 49; M. 1351, 13, *ibid.* 50; M. 1355, 21, *ibid.* 25; M. 1357, 16; M. 1358, 26; M. 1372, 27; M. 1373, 36, *ibid.* 38; M. 1375, 41, *ibid.* 43; M. 1379, 23; M. 1381, 3, *ibid.* 20 *et* 44; M. 1382, 12 *et* 43; V. 128, 41; V. 186, 31 (Comici), *ibid.* 44 (Comici); V. 191, 51 (Comici); V. 227, 10; V. 231, 28 (*cfr.* V. 351, 3); V. 282, 11; V. 234, 32 (Comici); V. 235, 37 (Comici); V. 332, 26; V. 382, 45; V. 384, 6 (Comici); V. 462, 47; V. 515, 52; V. 568, 31; V. 570, 50; V. 576, 25; V. 582, 43; 596, 3; V. 631, 50; V. 676, 32; V. 720, 14; V. 772, 24; V. 785, 27; V. 829, 35; V. 964, 30; V. 1014, 51; V. 1030, 18; V. 1043, 29; V. 1058, 36; V. 1075, 35; V. 1136, 33; V. 1201, 42; Fr. 4, 46 (Δεινὸς κολαστὴς πέλεκυς αὐχένος τομεύς); Fr. 37, 16, *ibid.* 38 (*cfr.* Fr. 42, 17, *ibid.* 19); Fr. 42, 10 (μισῶ μνήμονα συμπόταν); Fr. 44, 52; Fr. 51, 37; Fr. 71, 26, *ibid.* 39.

Pogonia, stella, M. 1089, 45.

Polemarchus, magistratus apud Spartanos, V. 55, 9; apud Athenienses sorte lectus, V. 187, 47. Polemarchi Thebanorum, V. 726, 37.

Polemarchus, Lysiæ oratoris frater, M. 1013, 13, *ibid.* 30.

Polemarchus, philosophus Atheniensis, interfectus a triginta tyrannis, M. 1221, 8.

Polemarchus; præpassio ejus, Fr. 12, 32.

Polemo, Alexandri dux, V. 701, 10.

Polemo, Academicus, Xenocratis successor, M. 728, 38; *cfr.* M. 1308, 41. Xenocratis intuitu ad aliud vitæ genus traducitur, M. 86, 8.

Apophthegmata, M. 560, 49 (maledictis incessitus ab homine lapidum pretiosorum studioso); M. 953, 37 (de Amore).

Polemo, Periegetes, *cit.*, V. 1230, 47.

Polemo, Atheniensis, *cit.*, M. 820, 41 (de Thesauris Delphicis scriptum).

Polemo, rex Ponti, apud Antonium imperatorem, capitur a Parthis, V. 1113, 23. Auxilia mittit Actium, V. 1126, 7.

Πωλήτης, quis sit apud Epidamnios, M. 367, 5.

Πῶλοι Πυραίχμου, loci nomen in Eubœa, M. 378, 16.

Poliarchus, Ægineta, V. 145, 16.

Poliorcetes, cognomentum, V. 384, 22 (*vide* Demetrius).

Πολιτεία; de variis vocis acceptionibus, M. 1007, 41 *sqq.* Politica primo ab Homero in species divisa, Ps. 153, 33 *sqq.* Politicum præceptum, V. 133, 15. Politici viri vivendi ratio, in quo distet a philosophica, V. 193, 53 *sqq.*

Politicus numerus, qualis, Ps. 173, 13 *et* 28 *sqq.*

Pollex in coxendicum dolore adurendus, M. 677, 2.

Pollianus et Eurydice, quibus conjugibus Plutarchus conjugalia præcepta dicat, M. 163 *sqq.*

Pollichus, Syracusanus, V. 644, 16.

Pollio (Asinius), *vide* Asinius Pollio.

Pollio, præfectus militum apud Othonem, V. 1281, 27.

Pollis, Lacedæmonius dux, qui Platonem vendit in Ægina, V. 1145, 10 *sqq.*

Pollis et Delphus, Lacedæmonii, duces Tyrrhenorum Cretam appellentium, Lycteum aliasque urbes occupantium, M. 306, 3 *sqq.* *cfr.* M. 365, 8.

Pollux; Argivi eum ut unum de diis Olympicis colunt, M. 365, 44. Quendam de fratre rumusculi quid sibi insusurrantem pugno impacto trucidat, M. 586, 9. Partem immortalitatis fratri impertivit, M. 587, 30. Pollucis et Castoris stellæ in navi, V. 524, 40. *Vide etiam* Castores.

Polys, Thraciæ rex; dictum ad Paridem in Trojano bello, V. 207, 13.

Polus, Ægineta, tragœdus, Archiæ discipulus, V. 1025, 32; M. 426, 48. Septuaginta annos natus octo tragœdias quatriduo egit, M. 959, 20. Dictum ad Demosthenem, M. 1033, 25; Fr. 39, 36.

Polyænidas, Laco, M. 277, 32.

Polyænus, Achæus, amicus Philopœmenis, V. 432, 31.

Polyænus, philosophus, Epicuri amicus; de morbis ejus, M. 1333, 26; M. 1338, 47 *sqq.*; M. 1343, 9; M. 1348, 48; M. 1357, 21 (in Epicuri convivio).

Polyalces, Spartanus, V. 201, 31.

Polyandria, M. 1063, 38; M. 1064, 46; Homerus primus excitavit, Ps. 156, 7.

Polyarchus, frater Eryxus Cyrenææ, M. 322, 27.

Polybius, Megalopolitanus, per Scipionem Achæis exsulibus reditum in patriam impetrat a senatu Romano; Catonis hac de re dicta, V. 407, 12 *sqq.* Lycortæ Megalopolitani filius urnam cineres Philopœmenis continentem in funerali pompa gestat; a Mummio impetrat, ut statuæ Philopœmenis et gloria ejus intactæ relinquantur, V. 440, 9 *sqq.*, *ibid.* 28 *sqq.* Cum Scipione minore Carthaginem oppugnante, M. 242, 26; *cfr.* M. 994, 17. Philopœmenem sectatus est, M. 966, 16.

Citata, V. 314, 8, *ibid.* 43; V. 317, 1; V. 342, 32; V. 378, 30; V. 408, 19; V. 436, 42; V. 974, 32; V. 976, 7; V. 985, 4; V. 1175, 17 (in epitomen trahitur a M. Bruto); V. 1245, 41; M. 319, 42 (reliq. libr. XXII, 21, 5 ed. Paris.); M. 400, 17 (*cfr.* Histor. II, 18); M. 967, 25 (e libro XXVII); M. 994, 17; M. 801, 21.

Polybus, *cit.*, M. 1109, 37 (cur fœtus septimo mense editus vitalis sit; *cfr. ibid.* 49).

Πολυκέφαλος νόμος, in Apollinem factus ab Olympo, M. 1385, 46; vel a Cratete, *ibid.* 52.

Polycharmus, orator Atheniensis, M. 856, 11. Apophthegma, M. 885, 15 (οὐδέποτε κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον ὕστατος ἀφικόμην).

Polycletus, Junonis simulacrum Argis fecit, V. 182, 49. Apophthegma ejus, M. 771, 1 (χαλεπώτατον εἶναι τὸ ἔργον, ὅταν ἐν ὄνυχι ὁ πηλὸς γένηται).

Polycletus, Neronianus, necatur a Galba, V. 1263, 28.

Polyclytus, *cit.*, V. 824, 20.

Polycrates, Samius tyrannus, V. 199, 19 (Samænam, navigii genus, primus parat); V. 522, 23; M. 197, 22; M. 905, 8 (apophtheg., ὅρκοις ἄνδρας ἀπατητέον, *cfr.* Lysandri apophtheg.), Lacedæmoniorum adversus eum expeditio, M. 1046, 53 *sqq. et* M. 1047, 25 *sqq.* Polycrates matres assignat, proverb., unde exstiterit, Ps. 168, 21 *sqq.*

Polycrates, ex posteris Arati unus, cui Plutarchus Arati Vitam dicat, V. 1224, 20 *sqq.*

Polycrates, prioris filius, V. 1224, 42.

Polycrates, Phocensis quidam, M. 499, 6.

Polycratidas, legatus ad regis præfectos missus, dictum profert ad eos: αἰκα τύχωμες, δημοσίᾳ, αἰκα ἀποτύχωμες, ἰδίᾳ, V. 65, 48; *cfr.* M. 285, 39.

Polycrita, bellum inter Naxios et Milesios ob Neæram ortum componit; variæ traditiones, M. 314, 3.

Polycrita, Lysimachi filia, Aristidis neptis, V. 400, 32.

Polycritus, Mendæus medicus, apud Artoxerxem Longimanum, V. 1217, 46.

Polycrithus, architectus, M. 368, 54.

Polydectes, Lycurgi frater, rex Spartanorum, V. 47, 34; V. 48, 11, *ibid.* 13.

Polydorus, Priami filius, necatur a Polymestore, M. 383, 13.

Polydorus, Alcamenis filius, rex Lacedæmoniorum, cum Theopompo collega, Lycurgi rhetræ nonnulla addit, V. 51, 26 *sqq.* Tria millia sortium agrorum sex millibus a Lycurgo divisis addidisse fertur, ab aliis aliter, V. 52, 32 *sqq.* Apophthegmata, M. 285, 19 *sqq.*

Polyeuctus, Themistoclis filius, V. 153, 20.

Polyeuctus, orator Atheniensis, Sphettius, Demosthenis in republica socius, M. 1029, 34. Cum Demosthene et Lycurgo legatus in Peloponnesum mittitur, M. 1025, 43; *cfr.* M. 1031, 20; V. 1017, 20. Tradi sibi postulatur ab Alexandro, V. 1022, 31. Dictum de Demosthene et Phocione, V. 887, 31 (*cfr.* V. 890, 3; V. 1015, 11; M. 981, 30.)

Polyeuctus, statuarius, M. 1032, 4.

Polygnoti turris, loci nomen inter Argos et Nemeam, V. 1226, 52; V. 1227, 23.

Polygnotus, pictor, rem cum Elpinice, Cimonis sorore, habuisse, et quum Trojanas mulieres in porticu, quæ Pœcile dicitur, depingeret, in Laodice Elpinices formam expressisse fertur; operam pingendæ porticus gratis susceperat; Melanthii in eum versus, V. 574, 38 *sqq.* Aglaophonis filius, Thasius; inscriptio, quam excidio Ilii a se picto imposuit, M. 530, 6.

Polyidus, heros Platæensis, V. 388, 33.

Polyidus, poeta, *cit.*, M. 1391, 20.

Polyidus, vates Mysus, Ps. 97, 6.

Polymachus, Pella oriundus, ob effossum Cyri sepulcrum necatur ab Alexandro, V. 838, 52.

Polymathia, una de tribus Musis dicebatur a Sicyoniis, M. 912, 9.

Polymedes, Atheniensis, V. 891, 46.

Polymestor, Thrax, post Trojam captam Polydorum sibi traditum necat et oculis ideo privatur ab Hecuba, M. 383, 13.

Πολυμνάστια, νόμοι αὐλῳδικοί, M. 1384, 30. Πολύμνηστος, καὶ Πολυμνήστη, νόμοι facti a Polymnesto poeta, M. 1385, 11.

Polymnestus, Colophonius poeta; de ætate ejus, M. 1384, 24. Meletis Colophonii filius, M. 1385, 10; M. 1386, 24. Carmina composuit, quæ orthia dicebantur, M. 1386, 36, *ibid.* 43, *ibid.* 52 (nomos fecit). Suum modum in musicam introduxit, M. 1387, 54; *cfr.* M. 1385, 11. Hypolydium ei tribuunt tonum; alia, M. 1394, 52.

Polymnia, Musa, historiam sibi vindicat, M. 908, 12. Varia, M. 912, 7.

Polymnis, Thebanus, pater Epaminondæ et Caphisiæ, M. 698, 54; M. 700, 1; M. 707, 18.

Polymnis, Plutarchi nostri pater; dictum in Judæos, M. 843, 22.

Polynices, contra Thebas, M. 377, 48; M. 724, 8; M. 733, 5.

Polyphro, Alexandri Pheræorum tyranni avunculus, ab illo necatur, V. 350, 45.

Πολύφθοος, septima dies Bysii mensis apud Delphos, qua oraculum exstitisse et natalitiam deo fuisse putant, et qua sola die Pythia antiquitus responsa dabat, M. 361, 6.

Polypus, M. 17, 29 *sqq.*; M. 63, 45; M. 115, 35; M. 1120, 38; M. 1170, 41; M. 1182, 8; M. 1197, 35 *sqq.*; M. 1296, 26.

Polysperchon, dux Alexandri; Pyrrhi de eo dictum, V. 462, 11. Dissidio cum Cassandro post Antipatri mortem, V. 703, 48. Dux renuntiatur ab Antipatro moriente, V. 901, 33. Craterum loco moturus et Phocionem ejecturus litteras Athenas mittit, mandans, ut populare in republica imperium restituatur, V. 901, 48 *sqq.* Dinarchum necari jubet, V. 903, 10. Polysperchontis filius Alexander Atheniensibus insidiatur, V. 902, 37 *sqq.* Herculem, Alexandri Magni filium, interficit, M. 642, 1. Litteræ ad Xenocratem, qui hominem improbum commendasset, M. 645, 21 *sqq.*

Polysperchon, Callippum, Dionis percussorem, interficit, V. 1172, 45.

Polystratus, Macedo, qui Dario moribundo galeam aquæ præbet, V. 823, 10.

Polytio, amicus Alcibiadis et cum eo accusatus, V. 240, 10; V. 242, 37; M. 752, 16.

Polyxenus, dialecticus, Thestæ maritus, sororis Dionysii senioris, V. 1153, 5 *sqq.*; M. 210, 3.

Polyzeli villa, in Sicilia, V. 646, 6.

Polyzelus, Rhodius, *cit.*, V. 104, 8.

Polyzelus, Atheniensis, dux in Marathonia pugna, aliquid humana conditione augustius conspicatus, luminibus capitur, M. 375, 33. Honores obtinet ob fortitudinem in pugna præstitam, M. 425, 17.

Pomaxathres, Parthus, M. Crassum interficit, V. 672, 44; V. 674, 13.

Pomentum, Latii urbs, V. 877, 23.
Pomerium, Romæ, unde dictum, V. 27, 30.
Pompædius Silo, sociorum contra Romanos bellantium dux, V. 506, 22.
Pompeja, Cæsaris uxor tertia, V. 846, 24. Ob suspicionem consuetudinis cum Clodio nuntium remissum accipit, V. 848, 35 *usque ad* 849, 42; *cfr.* V. 1043, 42 *sqq.* *et* M. 250, 33.
Pompeji, urbs Italiæ, V. 1031, 50.
Pompeium, Athenis, M. 1022, 53.
Pompejus, tibicinis filius, cum C. Lælio consulatum petit, M. 242, 41.
Pompejus, adversarius Tib. Gracchi, V. 991, 8.
Pompejus (A.), tribunus plebis, V. 495, 29 *sqq.*
Pompejus (Q.), collega Sullæ in consulatu, V. 543, 42. Filius ejus a Sulpicio interficitur, ipse clam effugit, V. 545, 23.
Pompejus (Strabo), Pompeji Magni pater; mors ejus, V. 738, 23; V. 739, 37 *sqq.*; V. 740, 6.
Pompejus Magnus. Vita ejus, V. 738, 17 *sqq.*
Benevolentia populi erga eum, V. 738, 17 *sqq.* Adspectus et forma ejus, Alexandri effigiei comparata, V. 738, 37 *sqq.* Consuetudo cum Flora meretrice; alia hujusmodi, V. 739, 3 *sqq.* Simplicitatis et frugalitatis edit exemplum, V. 739, 28 *sqq.* Cum patre in militiam contra Cinnam proficiscens a Terentio contubernali, quem corruperat Cinna, vitæ tentatur periculo, quod vitat et militum seditionem sedat, V. 739, 37 *sqq.* Patre mortuo, ipsius nomine peculatus dies Pompejo est dictus; absolvitur, V. 740, 6 *sqq.* Acrem ita et præter ætatem constantem in causa dicenda se gesserat, ut amore ejus captus Antistius prætor filiam nuptum ei daret, V. 740, 14 *sqq.*, *ibid.* 40. Ad Cinnam in castra profectus metuens sibi ob criminationes aliorum clam e medio se subducit et necatus creditus Cinnæ occidendi in causa fuit, V. 740, 42 *sqq.* Sulla ad urbem accedente, Pompejus in Piceno tum agit; ut gratiam Sullæ cum gloria ineat, Picenos ad desciscendum a Carbone impellit, milites conscribit, adversarios urbe expellit, et lento itinere ad Sullam proficiscitur, V. 741, 7 *sqq.* E tribus adversæ partis ducibus petentibus eum cum tribus exercitibus Brutum in fugam dat, alii duo discedunt, V. 741, 39 *sqq.* Scipionis consulis contra Pompejum ducentis exercitus ante teli jactum transitionem facit, V. 741, 53 *sqq.* Equitatum ipsius Carbonis pugna fusum in deditionem accipit, V. 742, 2 *sqq.* A Sulla auxilii ferendi causa ad eum tendente honorifico modo exceptus imperator salutatur, V. 742, 8 *sqq.* Quos honores Sulla in posterum habuerit Pompejo, V. 742, 23. Proficiscitur in Hispaniam ad Metellum, V. 742, 27 *sqq.* Sullæ obsequens voluntati Antistiam uxorem, quæ mariti causa patrem matremque nuper perdiderat, dimittit et Æmiliam Sullæ privignam ducit, quæ ex primo marito gravida statim in partu perit, V. 743, 1 *sqq.*; *cfr.* V. 565, 12. Missus contra Perpennam et Carbonem et Domitium, urbes statim recipit, humanum se omnibus præbens, præterquam Mamertinis Messanensibus, V. 743, 19 *sqq.* In reprehensiones incurrit ob Carbonis et Q. Valerii interfectionem, V. 743, 32 *sqq.* Sthenidis oratione mitigatus Himeræis culpam condonat, V. 743, 51 *sqq.*; *cfr.* M. 995, 46 (relatio diversa). Jussus a Sulla et senatu in Africam trajicit ad debellandum Domitium, Siciliæ præfectum relinquens Memmium sororis maritum, V. 744, 13 *sqq.* Domitium victum cædit, castra capit, V. 744, 38 *sqq.* Regnum Hiarbæ capto ademptum tradit Hiempsali, V. 745, 6. Expeditio in Numidiam, V. 745, 8 *sqq.* Jussus a Sulla exercitum dimittere ægre fert (*cfr.* V. 569, 24), et difficilius etiam exercitui persuadet, ut se dimittant; ceterum omnibus studiose ei occurrentibus, Sulla quoque obviam profectus Magnum eum salutat; de hoc cognomento, V. 745, 20 *sqq.* Triumphum petenti Sulla resistit, ut quem leges nemini nisi consuli aut prætori concedant, Pompeji autem reputare eum jubentis, solem orientem a pluribus quam occidentem adorari, audacia stupefactus bis exclamat: triumphet; descriptio triumphi, V. 746, 11 *sqq.* Gloriam Pompeji offensioni sibi fuisse Sulla et alias in Lepido consule creando (*cfr.* V. 566, 2) et maxime in testamento suo ostendit, V. 746, 15 *sqq.*; *cfr.* V 568, 2.
Lepido post Sullæ mortem potentiam ejus sibi vindicante, Pompejus dux belli contra eum creatus Brutum Mutinæ obsidet, mox interficit et Lepidum fugat, V. 747, 18 *sqq.* Sepultura Sullæ, V. 790, 3; *cfr.* V. 568, 2. Imperium contra Sertorium ei decernitur, V. 748, 15; *cfr.* V. 685, 8. Lauronem urbem, ne excidat Sertorius, præsens prohibere non potest, V. 748, 43 *sqq.*; *cfr.* V. 689, 5 *sqq.* Ad Valentiam Herennium et Perpennam superat, Sertorii legatos, V. 748, 47. Pugna ad Sucronem amnem, V. 748, 51 *sqq.*; *cfr.* V. 689, 40 *usque ad* 690, 21. Ambiguus exitus pugnæ in Saguntinis campis; Sertorium in urbe montana obsidens decipitur, dum is exercitum colligit, exinde coactus abire apud Vaccæos hiemat, V. 690, 44 *usque ad* 691, 29. Rerum necessariarum penuria ea, quam Sertorius obtinebat, Hispaniæ parte ejectus, pecunias a senatu postulat, V. 749, 32 *sqq.*; *cfr.* V. 591, 1 *sqq.* Sertorio a suis interfecto plerosque ultro in deditionem accipit, Perpennam captum interficit, scriniorum Sertorii nullam habet rationem, sed litteras quoque cremat, V. 749, 46 *sqq.*; *cfr.* V. 694, 44 *sqq.*
Vocatus ad bellum gladiatorium ex Hispania (*cfr.* V. 655, 51 *sqq.*) in quinque millia fugitivorum ex pugna, qua Crassus gladiatores superaverat, incidit, iisque interfectis gloriam belli exstirpati arripit, Crassum de petendo triumpho deturbat, ipse illustrem de Hispania et Sertorio ducit, V. 750, 14 *sqq.*; *cfr.* V. 656, 42 *sqq.* Acto triumpho exercitum dimissurum se profitetur, V. 750, 30 *sqq.* Restauratur ab eo plebis tribunatus, V. 750, 41 *sqq.* *et* V. 751, 9. Judicia ad equites defert, V. 751, 10. Exoratus Crassum sibi consulatus collegam facit; dissensio eorum in consulatu, V. 750, 48 *sqq.*; *cfr.* V. 656, 54 *sqq.* Spectaculum populo exhibet jucundissimum, quum dignitati imperatoriæ renuntiet, V. 751, 10 *sqq.* Reconciliatio cum Crasso sub finem consulatus, V. 751, 35 *sqq.*; *cfr.* V. 657, 14 *sqq.* Vitæ civilis modus, quem instituit, V. 751, 49 *sqq.*
Lege Gabinia imperator ad bellum contra piratas creatur, V. 754, 6 *sqq.* Causæ belli, V. 752, 14 *usque ad* 753, 18. Disceptatio de lege, V. 753, 18 *sqq.* Apparatus belli, V. 754, 10 *sqq.* Initio belli mare Mediterraneum in tredecim partes dividit, uno momento ubique naves piraticas aggressus plerasque prehendit, elapsas in Ciliciam ipse persequi statuit, V. 754, 20 *sqq.* Quum Piso consul apparatum belli impedire conetur, Brundusio reversus facile, quæ voluit, impetrat, V. 754, 34 *sqq.* Navigando urbes prætervectus, Athenis moratur; Atheniensium in eum epigrammata, V. 754, 46 *sqq.* Cum piratis quibusdam deprecantibus humanum se præbuerit, omnes fere se dedunt, præter extremorum sibi criminum conscios, V. 755, 1 *sqq.* Ceteri, liberis aliisque ad prœlium inutilibus apud Taurum repositis, apud Coracesium, Ciliciæ promontorium, Pompejum subsistunt; victos navali pugna et obsessos in deditionem accipit, multos in Ciliciæ oppidis collocat, Solos urbem instaurat, multos etiam Dyme, urbs Achajæ, recipit, V. 755, 10 *sqq.* Reprehensiones ob ea, quæ cum Metello in Creta egit, quem misso L. Octavio res contra prædo-

nes, quominus perficiat, parum digne et frustra inhibere conatur, V. 755, 41 *sqq.*

Lege Manilia, additis Glabrionis et Luculli provinciis, huic successor belli contra Tigranem et Mithridatem creatur; simulatio ejus, V. 756, 19 *sqq.* (*cfr.* V. 616, 22 *sqq.*; V. 659, 39 *sqq.*; V. 676, 51). Contentiones cum Lucullo; congressus in Galatio, convicia mutua; Pompejus Luculli constitutiones Ponticas rescindit omnesque milites ei adimit, paucis exceptis, triumphantem comitaturis, V. 757, 10 *usque ad* 758, 5; *cfr.* V. 616, 31 *sqq.* Expeditio contra Mithridatem; victoria ad Euphratem, V. 758, 7 *sqq.* Proinde in Armeniam irrumpit; Tigranes junior ad eum deficit, Tigranes rex in deditionem se tradit et quæ adhuc servavit, a Pompeji gratia retinet; Tigranes junior in vincula jectus; legatio Phraatis regis Parthorum, V. 759, 18 *sqq.* Afranio Armeniæ præsidio relicto, per gentes circa Caucasum proficiscens contra Mithridatem pergit; in itinere Albanos et Iberos debellat; ad Phasin amnem Servilius ei occurrit cum classe, quæ Pontum custodiebat, V. 760, 5 *sqq.* Ex Colchide rursus contra Albanos denuo defectos ducit eosque debellat; Amazones quoque prœlio interfuisse creduntur, V. 760, 36 *sqq.* Exinde in Armeniam minorem recedit; Elymæorum et Medorum reges legatos mittunt; Parthos ex Armenia ejicit. Pellices Mithridatis, V. 761, 9 *sqq.* In litteras Mithridatis secretas incidit, V. 761, 52 *sqq.* Amisum profectus idem quod in Lucullo exprobrare solebat, ante victoriam faciens, provincias componit, munera dividit, V. 762, 15 *sqq.* Statuit Syriam recipere et per Arabiam ad Rubrum mare proficisci, V. 762, 27 *sqq.* Navalibus constitutis præsidiis, quæ Bosporum observent, ipse in Syriam proficiscitur; Afranii opera Arabes circum Amanum montem subjecti; Judæa subacta, Aristobulus rex captus; arbitria discordiarum inter reges, V. 762, 39 *sqq.* Indulgentia Pompeji in amicorum peccata, præsertim in Demetrium libertum, V. 763, 5 *sqq.* Domus ejus et theatrum Romæ, V. 763, 40 *sqq.* Proficiscenti adversus Petram Arabiæ nuntius de Mithridatis morte a Pharnace filio affertur, V. 763, 48 *sqq.* Quo nuntio accepto statim ex Arabia motis castris Amisum venit; munera Pharnacis, inter quæ Mithridatis cadaver, V. 764, 28 *sqq.* Rebus Ponticis compositis, iter majori cum pompa facit; Mitylenen in Theophanis gratiam libertate donat. Certamen poetarum. Theatri formam lineamentis expressam Romam fert, ut ibi magnificentius aliud ad ejus exemplum ædificet, V. 764, 50 *sqq.* Disputationes Rhodiorum rhetorum ab eo auditæ, V. 765, 3 *sqq.* Largitio Atheniensibus facta, V. 765, 8 *sqq.* Nuntium remittit Muciæ uxori, quæ per ejus absentiam intemperantius vixerat, V. 765, 12 *sqq.*

Rumores Pompeji adventui Romæ antecedentes; ipse ut primum Italiam attigit, exercitum dimittit, ingens vero copia ex civitatibus eum Romam usque comitatur, V. 765, 23 *sqq.* Petitionem Pompeji, ut comitia, donec triumphaverit, differantur, frustratur Cato (*cfr.* V. 922, 37 *sqq.*), qui idem fratris sui filias unam Pompejo, alteram filio ejus detrectat, V. 765, 42 *sqq.*; *cfr.* V. 922, 46 *sqq.* Distributione pecuniæ Afranium ad consulatum promovet, 766, 2 *sqq.* Pompeji triumphus, V. 766, 13 *sqq.* Quum Lucullus in senatu obtinuerit, ut suæ constitutiones, quas rescinderat Pompejus, ratæ habeantur, Pompejus coactus ad tribunos plebis confugit, quorum impurissimus eum arripit Clodius, cujus in gratiam Ciceronem quoque prodit, V. 767, 12 *sqq.* (*cfr.* V. 621, 7 *sqq.*; V. 923, 29 *sqq.*; V. 1045, 50 *sqq.*). A Cæsare reconciliatur cum Crasso, V. 767, 35 *sqq.* (*cfr.* V. 658, 3 *sqq.*; V. 850, 54 *sqq.*; V. 923, 39 *sqq.*) Legibus a Cæsare latis assentitur, quod ne amici quidem excusare sciebant, V. 767, 53 *sqq.* (*cfr.* V. 658, 13 *sqq.*; V 851, 13 *sqq.*; V V. 923, 52). Mox filiam Cæsaris ducit, jam desponsatam Cæpioni, cui filiam suam promittit, V. 768, 16; *cfr.* V. 851, 35 *sqq. et* V. 923, 50. Exinde Bibulum, Lucullum, Catonem vi e foro ejicit obtinetque, ut lex agraria rata habeatur ipsiusque constitutiones confirmentur; decretum etiam, ut Cæsar utramque Galliam et Illyricum per quinquennium obtineat, proximique anni consules designati Piso et Gabinius, V. 768, 23 *sqq.*; *cfr.* V. 658, 18 *sqq. et* V. 924, 7 *sqq.* Ipse Juliæ amore statim emollitus res forenses negligit, Clodius tribunus plebis in tantam potentiam et audaciam evadit, ut Pompeji etiam quasdam constitutiones convellere aggrediatur; Pompejus in foro conviciis et in postremum gladiis petitus in tempus, quod Clodii tribunatui superest, domi se continet, V. 768, 49 *sqq.* Ut senatus iram placet, magno cum agmine in forum descendit et manibus consertis Clodium vincit, Ciceronem lege lata revocat, V. 769, 28 *sqq.*; *cfr.* V. 1047, 10 *sqq.* Cicero reversus Pompejum in gratiam cum senatu reponit et lege frumentaria rursus quodammodo terræ marisque imperium traditur Pompejo, V. 769, 36 *sqq.* Varia hanc ad legem pertinentia, V. 769, 42 *sqq.* Executio legis frumentariæ, V. 770, 11 *sqq.* A senatu actioni de Milone et reliquis quæstionibus præfectus, forum militibus occupatum securum reddit, V. 1048, 7 *sqq.*

Triumviratus constitutio Lucæ, V. 770, 40 *sqq.* (*cfr.* V. 658, 30; V. 928, 49 *sqq.*; V. 856, 42 *sqq.*). Petitio consulatus, V. 770, 54. Vi illata L. Domitium a consulatu petendo excludit, V. 771, 8 *sqq.*; *cfr.* V. 658, 41 *sqq.*; V. 929, 2 *sqq.* Catoni cum populus prætoram decreverit, Pompejus ostentum causatus concionem solvit, postea tribus pecunia corruptæ Vatinium constituunt, V. 771, 21 *sqq.* Trebonii leges Pompejo Africam, Hispanias quatuorque legiones decernunt, V. 771, 25 *sqq*; *cfr.* V. 659, 22 *sqq. et* V. 930, 12 *sqq.* Theatrum exstructum, gymnica et musica certamina, pugnæ bestiarum, V. 771, 33 *sqq.* Amor Juliæ, cujus mortem nuntius de interitu Crassi insequitur; metus dissidii, V. 771, 38 *usque ad* 772, 33. Cæsarem copias non dimissurum intelligens nec magistratus, quibus se muniatur, pro sua sententia conferri, patitur urbem sine magistratibus esse; rumor de dictatura; Domitius et Messala consules; Sulpicius interrex; ipsius, Catonis et Bibuli sententiis Pompejus sine collega consul creatur, V. 772, 34 *usque ad* 773, 27; *cfr.* V. 861, 3 *sqq.*; V. 933, 12 *sqq.* Corneliam Scipionis Metelli filiam uxorem ducit; improbationes harum nuptiarum, V. 773, 28 *sqq.* Judicia et leges de ambitu (*cfr.* V. 993, 47 *sqq.*); judicia Scipionis, Planci, Hypsæi, in quibus inconstanter se gerit, V. 773, 46 *sqq.* Scipionem socerum collegam sibi adsciscit, provincias in quadriennium prorogatas accipit cum mille talentis in annum, V. 774, 15 *sqq.* Cæsaris epistola; Catonis sententia, ut positis armis Cæsar consulatum et præmia petat, quasi victum se confessus Pompejus suspicionem in Cæsarem ostendit; Cæsaris amici frustra pacisci conantur, V. 774, 21 *sqq.*; *cfr.* V. 935, 9 *sqq.* Secundum hæc cum Neapoli ex periculoso morbo convaluerit, sacrificia totam per Italiam pro ejus salute facta et pompa ad urbem redeuntem comitata animum ejus inflant, ut in posterum minus caute cum Cæsare agat, V. 774, 41 *sqq.* Accedit Appius, qui Pompejanos milites a Cæsare reducens odium militum in Cæsarem, Pompeji desiderium mentitur, V. 774, 37; V. 775, 7 *sqq.*; V. 861, 21 *sqq.* Post secessiones senatus a Curione institutas (*cfr.* V. 1095, 3), Marcellus senatu comitante ad Pompejum profectus auxilium patriæ ferre et exercitum conscribere eum jubet; delectus vero languescit, V. 775, 24 *usque*

ad 776, 19. Pacificatio a Cicerone proposita irrita est, V. 776, 26 *sqq.*; *cfr.* V. 935, 9 *sqq.*

Fama Cæsaris Romam tendentis primum allata, concursus fit ad Pompejum, qui consilii expers invenitur; mira trepidatio; tandem Pompejus imminente nocte cum magistratibus urbe exit, V. 776, 51 *usque ad* 777, 43 (*cfr.* V. 863, 44; V. 935, 44 *sqq.*). Trajectus Brundusio Dyrrhachium (*cfr.* V. 864, 44); missi Scipio et Cnejus filius in Syriam classis parandæ causa; varia illo de statu tegemate judicia, V. 777, 53 *sqq.* Copiæ ad eum in Macedoniam conveniunt, regum et virorum principum multitudo; ipsius cunctationes, V. 778, 36 *sqq.* Benevolentia undique ei adspirat; Cæsaris, qui Oricum trajecerat, conditiones rejiciens castra ponit in abundantia rerum; leves conflictus multi, quorum in uno parum abest, quin Cæsaris exercitum totum atterat, V. 779, 16 *sqq.*; *cfr.* V. 867, 9 *sqq.* *et* V. 937, 25 *sqq.* Quo successu elati Pompejani prælio decertare urgent; Pompejus autem, tempore et penuria hostes debellare statuens, Cæsarem in Thessaliam profectum proxime insequitur, quod consilium cum ab omnibus improbetur, ut in Pharsalicos campos perventum est, Pompejus ad pugnam coactum se videt, V. 779, 51 *sqq.*; *cfr.* V. 867, 45 *sqq.* Pugna in Pharsalicis campis, V. 782, 8 *usque ad* 784, 31; *cfr.* V. 868, 34 *usque ad* 870, 32. Pompejus pedes ex castris fugit præter Larissam ad Tempe, inde navi vectus Amphipolim, V. 784, 4 *usque ad* 785, 28; *cfr.* V. 870, 32 *sqq.* Amphipoli Mitylenen trajicit et Corneliam cum filio adsumit; congreditur cum Cratippo philosopho, V. 785, 28 *usque ad* 786, 26. E Lesbo solvens primum Attaliam Pamphyliæ urbem intrat, aliquot milites et triremes colligit, pecuniam et supplementa ab urbibus exigens; mox perfugium in præsens aliquod circumspicienti Theophanes auctor fit, ut in Ægyptum se vertat, V. 786, 27 *usque ad* 787, 15. A Cypro cum uxore et amicis avectus, cum Ptolemæum regem apud Pelusium agere audiverit, eo appellit, præmisso, qui de ipsius adventu regi indicet; consilium cubiculariorum et educatorum Ptolemæi, ut Pompejum receptum interficiat, V. 787, 16 *sqq.* Interfectio Pompeji, V. 787, 46 *usque ad* 788, 45; *cfr.* V. 1191, 14 *sqq.* Philippus libertus corpus Pompeji cremat, V. 789, 1 *sqq.* Reliquiæ ejus a Cornelia in Albano humatæ, V. 789, 35.

Varia: contentio cum Crasso, genus, æstimatio Sullæ, V. 651, 49 *sqq.* Bellica ejus gloria, qua major absens, præsens propter fastum quendam vitæ Crasso inferior fuit, V. 652, 27 *sqq.* Factio ejus ex mansuetioribus et prudentioribus in urbe constans, V. 653, 11; V. 165, 33 (suo natali mortuus; *cfr.* M. 874, 23); V. 912, 46 *sqq.* (Ephesi cum Catone minore congressus magno hunc habet in honore); V. 1189, 4 (de ejus ingenio); M. 107, 5 (infamia notatur, quod uno digito caput scaberet; *cfr.* M. 977, 40); M. 398, 3 (victoriæ ejus enumerantur); M. 899, 13.

Apophthegmata, M. 246, 35 *sqq.* 1 (non ante ad Sullam accessit, quam post multas victorias); 2 (in Siciliam missus a Sulla militum a se missorum gladiis sigilla imposuit); 3 (Mamertinis, excusante Sthene oratore, parcit); 4 (Domitium in Africa vincit); 5 (ἀγνοεῖν τὸν Σύλλαν, ὅτι καὶ τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα πλείονες ἢ δύοντα προσκυνοῦσιν, *cfr.* M. 982, 45; V. 746, 22); 6 (contentio cum Servilio); 6 (consul equum ad censores ipse deducit); 8 (Sertorii epistolas comburit); 9 (responsum Phraati datum); 10 (ad Lucullum, μᾶλλον γέροντι τὸ τρυφᾶν ἢ τὸ ἄρχειν εἶναι παρ' ἡλικίαν, M. 960, 2 *sqq.*); 11 (εἶτα, εἰ μὴ Λούκουλλος ἐτρύφα, Πομπήϊος οὐκ ἂν ἔζησε, *cfr.* M. 960, 9; V. 619, 22); 13 (in Marcellinum); 14 (ad Catonem, τὰ μὲν σὰ παντικώτερα, τὰ δ' ἐμὰ φιλικώτερα); 15 (omnem magistratum se et accepisse sua et deposuisse aliorum opinione citius); 16 (mors ejus).

Pompejus (Sextus), Magni filius natu minor, Catoni patris mortem refert, V. 938, 22. In Corcyra, V. 938, 11. Iratus in Ciceronem, V. 1050, 39. Pacem componit cum Antonio et Octaviano, ea conditione, ut Sardiniam et Siciliam obtineat, prædonibus purget mare, certamque frumenti mensuram Romam mittat, V. 1109, 16 *sqq.* Dicta ejus in Antonium, V. 1109, 30; ad Menam, V. 1109, 37. Dejectus ab Octaviano, V. 1111, 40 *et* V. 1122, 46.

Pompejus (Cnejus), Magni filius major natu, in Syriam classis parandæ causa mittitur, V. 778, 3; V. 1105, 36.

Pompejus (Sextus), fratre Pompeji Magni natus, V. 907, 28.

Pompilia, Numæ regis filia ex Tatia, Anci Marcii regis uxor, V. 88, 10, *ibid.* 21 *et* 30.

Pompo, Numæ regis filius, a quo originem ducit Pomponia familia, V. 88, 12.

Pomponia, Q. Ciceronis uxor, Philologi proditionem crudelibus cruciatibus ulciscitur, V. 1057, 7.

Pomponius, Sabinus, Numæ pater, V. 73, 2.

Pomponius, prætor, de clade apud Trasimenum lacum accepta renuntiat, V. 209, 18.

Pomponius, C. Gracchi amicus, una cum eo interfectus, V. 1004, 49.

Pomponius, vir quidam Romanus, captus ad Mithridatem adducitur, V. 598, 13.

Ponteropolis, urbs, a Philippo rege appellata, M. 629, 30.

Pons sublicius, vetustissimus Romæ, sanctus habitus absque omni ligno compactus a Marcio, Numa natæ filio; conservatio ejus ad sacerdotes pertinet, V. 78, 17 *sqq.* Pons in Rheno a Cæsare constructus, V. 857, 29.

Ποντικὴ θάλασσα; *vide* Euxinus Pontus.

Pontifex maximus; munera ejus, V. 78, 32 *sqq.*; V. 79, 40 *sqq.*; V. 80, 7 *sqq.*; Pontifex maximus Judæorum, M. 816, 39. Pontifices primo a Numa creati; vocis interpretationes, V. 78, 8 *sqq.*; munera pontificum, V. 80, 28 *sqq.*

Pontius Cominius (C.), Capitolium a Gallis circumvallatum adscendit et senatus decretum de Camilli dictatura Ardeam renuntiat, V. 169, 13 *sqq.*; *cfr.* M. 399, 7 *sqq.*

Pontius, Sullæ socius, V. 500, 28.

Pontius Glaucus, poema Ciceronis, V 1028, 26.

Pontus, in Propontidem effluit, M. 609, 14.

Pontus, regnum, V. 535, 14; V. 547, 31. Ponticus tubicen, V. 594, 47. Regio lacustris, M. 1165, 24.

Popedius Silo, Romam missus a sociis Romanorum, ad impetrandum jus civitatis, V. 906, 36; dux sociorum in bello sociali, V. 506, 22; M. 245, 38.

Popilius (C. Læna), ad Antiochum in Ægyptum missus, M. 246, 4.

Popilius, prætor, qui Tib. Gracchi amicos solum vertere jusserat, Cajo legem in eum ferente, ex Italia profugit, V. 998, 11.

Popilius (C.), tribunatum militarem simul cum Julio Cæsare petit, V. 846, 4.

Popilius (Læna, *idem ac prior?*), vir senatorii ordinis; dictum ejus ad Brutum et Cassium, V. 1180, 53; V. 1181, 31, *ibid.* 43 *et* 46.

Popilius, tribunus militum, quem de paterna cæde postulatum defenderat Cicero, ejus percussorum unus fuisse fertur, V. 1056, 29 *sqq.*

Poplicola (Publius Valerius). Vita ejus, V. 116 *sqq.*

Poplicola, cognomentum honoris. Genus ducit a Valerio illo prisco, qui maxime Romanos et Sabinos in amicitiam conciliavit, V. 116, 1 *sqq.* Divitiis et eloquentia adhuc sub regibus clarus iis in ejiciendis summo stu-

dio L. Brutum adjuvat, cui cum meliore jure principatum deberi censeat, tum demum, quum populum duos ad summam rerum vocare videt, consulatum petens contra Tarquinium Collatinum repulsam fert, V. 116, 9 *sqq.* Repulsam iniquo animo ferens in otium se recipit; Brutus alios etiam suspectos habens, senatum sacramento adigit; Poplicola primus jurat et mox legatis a rege missis, eos ad multitudinem produci prohibet, V. 116, 39 *sqq.* Postquam Vindicius conjurationem ei aperuit, hominem conclavi includit, ipse cum amicis, clientibus, servis, in Aquilliorum domo vi illata litteras hanc ad rem pertinentes deprehendit, V. 118, 24 *sqq.* Cæsis Bruti filiis, impedit Collatinum, ne Vindicium servum Aquilliis reddat neve concionem solvat; advocato Bruto et Aquilliis populi suffragiis damnatis, Collatinus magistratu se abdicat et Poplicola consul in ejus locum creatur, V. 119, 25 *sqq.* Prœlium contra Etruscos; Bruti mors; ambiguus pugnæ exitus; noctu vox divina e luco concusso edita, inde fuga Etruscorum; triumphat de hoc bello Valerius primus omnium consulum quadrigis invectus in urbem, V. 120, 45; *cfr.* V. 32, 14. Valerii funebris oratio de Bruto prima inter Græcos et Romanos habita putatur, V. 121, 32 *sqq.*

Cum offensionem ei paret, quod Bruto interfecto solus imperet solusque cum omnibus fascibus ac securibus progrediatur et majorem, quam reges, domum habitet, nocte conductis fabris, demolitur domum suam (*cfr.* M. 352, 40), atque a populo alium locum accipit, porro secures a fascibus tollit, ipsosque fasces in concionem prodiens populo submittit, unde populi favorem adeptus Poplicolæ nomen accipit, V. 121, 42 *sqq.* Facultatem proinde dat ambiendi consulatus, interim sua unius potestate utitur primum ad complendum senatorum numerum, deinde ad leges ferendas: primam, qua reo a consulibus ad populum provocationem concedit (*cfr.* V. 131, 47); alteram, quæ eos, qui injussu populi magistratum occeperint, morte mulctari jubet; tertiam, quæ vectigalia civium tollit; quartam mulctam jubentem pretium quinque boum et duarum ovium ei qui consulibus dicto audiens non fuerit, V. 122, 35 *sqq.* Aliam legem fert, ut qui tyrannidem affectet, eum cuilibet indicta causa libeat occidere, V. 123, 11 *sqq.*; *cfr.* V. 132, 7. Quæstoria ejus lex, qua Saturni templum ærarium facit duosque juvenes quæstores creare populum jubet, V. 123, 20 *sqq.* (*cfr.* V. 132, 2; M. 339, 25). Census, V. 123, 31. Secundum sibi collegam assumit Lucretium, quo paucis diebus post defuncto, tertius ei creatur M. Horatius, V. 123, 31 *sqq.*

Quum Porsena bellum indixerit, absens iterum consul creatus, hoste jam appropinquante, Sigliuriam urbem condit, prœlio insequente vulneratur, V. 125, 46 *sqq.* Tertium consul creatus, urbem, Porsena obsidente, in custodia relinquit, et exercitum fundit Etruscorum, qui impressionem in agrum fecerant, V. 126, 33 *sqq.* Cum Porsena ea conditione paciscitur, ut Romani terra Etrusca, quam ceperint, decedant et obsides dent, V. 127, 17 *sqq.* Quartum consulatum adeptus bellum contra Sabinos et Latinos consociatos parat, urbem religionibus eximit et Appium Clausum, virum inter Sabinos insignem et bello aversum, cum quinque millibus familiarum Romam adducit, iisque in civitatem receptis agros dividit, ipsum Appium Clausum inter senatores adscribit, V. 128, 46 *sqq.* Sabinos et Latinos consociatos apud Fidenas vincit, omnibus pæne cæsis aut captis, V. 129, 14 *sqq.* Eam ob victoriam triumpho acto consulibusque designatis reipublicæ cura tradita, statim diem suum obit; honores ei habiti, inter alios, ut intra urbem ad Veliam sepeliatur, isque sepulturæ honor toti ejus genti concedatur, V. 130, 25 *sqq.*; *cfr.* M. 349, 7.

Poplicola, dux Antonii in pugna Actiaca, V. 1128, 7; mortuus in pugna, V. 1128, 53.

Poplicolæ, gens Romana, prosapiam suam ad Publium Poplicolam deducit, V. 131, 5.

Poppæa, Crispino nupta, marito deserto consuetudinem habet cum Othone et Nerone, V. 1264, 44 *sqq.*

Populus Romanus, quos comprehenderit, V. 28, 31.

Porcia, Catonis minoris soror germana, L. Domitio nupta, V. 929, 5.

Porcia, Catonis minoris filia, primum Bibulo nupta, postea Bruto, qui Cæsarem interfecit, V. 919, 30; *cfr.* V. 948, 1 *sqq.*; V. 1179, 30 (sermones cum Bruto); V. 1181, 0 *sqq.*; V. 1185, 28 (cum Andromacham et Hectorem conspexissent pictos); V. 1203, 6 *sqq.* (de morte ejus; *cfr.* M. 301, 4).

Porcia Basilica, V. 414, 41; *cfr.* V. 908, 31.

Porcii, gens Romana; vocis interpretatio, V. 123, 8; M. 339, 6.

Porcina carne Judæi abstinent, M. 813, 44.

Poredorix, Tosioporum Galatarum tetrarcha, interfectus a Mithridate, M. 319, 47 *sqq.*

Πορφύρα, animal, M. 1119, 47.

Porsena (Lars), rex Clusiorum; opem ejus implorat Tarquinius Superbus; Romam legatis missis recipi regem jubet, Romanis non obtemperantibus bellum indicat (*cfr.* M. 309, 4 *sqq.*); prœlio ad Tiberim commisso et ambobus consulibus vulneratis, sola Horatii Coclitis fortitudine impeditur, quominus urbem capiat, V. 125, 37 *sqq.*; *cfr.* M. 378, 33 Mucii Scævolæ virtute ad pacificationem inclinatus (V. 126, 33 *sqq.*), cum insuper Poplicola eum arbitrum inter se et regem provocet, Tarquinius contra detrectet, ea conditione bellum solvit, ut Romani Etrusca terra, quam ceperant, decedant et obsides decem pueros, decem virgines dent, V. 127, 17 *sqq.*; *cfr.* V. 133, 10 *et* M. 309, 22 *sqq.* Virgines obsides elapsas et a Poplicola remissas condonatas solvit, castris excedit (*cfr.* M. 309, 26 *sqq.*) eaque cibariis et omnis generis bonis repleta Romanis tradit. Proclamatio in bonorum publicorum venditione. Statua Porsenæ juxtra Curiam, V. 127, 34 *sqq.*

Porta Collina, quam juxta domus subterranea, ubi defodiebantur Vestales, quæ virginitatem læserant, V. 79, 42.

Portæ nefastæ, M. 627, 4. Portæ cur non sacræ sint, M. 334, 16.

Porphyrius, animam suo in loco et ordine manere statuit, Fr. 56, 34.

Porus, Indiæ rex, victus captus et satrapa constitutus ab Alexandro, V. 833, 21 *usque ad* 834, 28; M. 1187, 41. Responsum Alexandro datum, V. 834, 19 (*cfr.* M. 408, 6; M. 555, 44; M. 217, 5). Ostento ab elephante edito, pacem petit ab Alexandro, Ps. 80, 35 *sqq.*

Ποσειδῶν, *vide* Neptunus.

Posideon, mensis Atheniensis, qui Januario respondet, V. 865, 49.

Posidonius, philosophus. *Citata, etc.*, V. 221, 42; V. 317, 10 (scripsit historiam Persei, cujus vixit temporibus); V. 317, 46; V. 318, 44; V. 361, 37; V. 369, 53; V. 377, 24; V. 484, 41, *ibid.* 48; V. 516, 7 (narrat ad jam decumbentem Marium se intrasse et legationem suam obiisse); V. 765, 5 (disputationem Pompeji cum Hermagora Rhodi habitam de generali quæstione perscripsit); V. 1029, 41 (Cicero eo usus est Rhodi); V. 1173, 39; M. 949, 41 (ἀνθρώπων ὕβριν καὶ εὐνομίην ὑφορώμενον); M. 1079, 6 (de fato); M. 1082, 19 (ἐν τῷ πρώτῳ περὶ κενοῦ); M. 1089, 29 (de lacteo circulo); M. 1138, 11; (ὑπὸ

βάθους τῆς σελήνης οὐ περαιοῦται δι' αὐτῆς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς πρὸς ἡμᾶς); M. 1141, 28 (de defectu solis); M. 1165, 28 (de frigore); M. 1251, 53 (de anima); Fr. 3, 10 (alias animo, alias corpori tribuit affectiones); Ps. 75, 55.
Possibile, quid, et a contingenti necessarioque ut differat, M. 689, 31 *sqq.*
Postuma, virgo Vestalis, incestus postulata, M. 107, 11.
Postuma, Sullæ filia, quam post ejus mortem peperit Valeria, V. 567, 51.
Postumius Tubertus, consul cum M. Valerio, Poplicolæ fratre, V. 128, 29 *sqq.*
Postumius Balbus, Poplicolæ gener, V. 129, 52.
Postumius Tubertus, dictator contra Æquos Volscosque, Camilli temporibus, V. 154, 31; *cfr.* M. 400, 14.
Postumius (Sp. Albinus), circumventus in Caudinis furcis, tres legiones perdit, ipse cadit, jam moriturus tropæum statuit suoque sanguine inscribit, M. 376, 48.
Postumius (Sp.), æqualis Tib. Gracchi inque defendendis reis æmulus, V. 987, 28.
Postumius Albinus, historiam Græco sermone scripsit, M. 241, 54.
Postumius, vates, apud Sullam, V. 545, 54.
Postumius, Augusti Cæsaris nepos, M. 614, 43.
Postumus; de voce, V. 261, 31.
Potamo, Lesbius, V. 834, 39.
Potamus, loci in Attica nomen, V. 400, 45.
Pothinus, eunuchus potentissimus apud Ptolemæum Dionysium (*cfr.* V. 787, 25 *sqq.*), Pompejo cædem parat, Cleopatram regno ejicit, V. 871, 46 *sqq.* Cæsari insidias struit et bellum excitat, V. 871, 49 *sqq.* Necatur a Cæsare, V. 872, 29; *cfr.* V. 789, 29.
Potidæa, urbs Pellenes peninsulæ Atheniensibus subdita, Corinthiorum colonia, Peloponnesiacum bellum accelerat, V. 201, 15. Atheniensium expeditio, V. 233, 9 *sqq.*
Potu cur fames sedetur, M. 838, 30 *sqq.* Potum an per pulmones deferri credendum, M. 849, 31 *sqq.*
Præcia, mulier impudica celeberrima, et quæ per Cethegum aliquandiu summam Romæ potestatem tenebat, V. 591, 32 *sqq.*
Præconis lapis, Athenis, V. 68, 23 *et* V. 110, 16. Præco cur in sacellum Ocridionis apud Rhodios non ingrediatur, M. 366, 29. Præconum progenies a Mercurio descendit, M. 1016, 47.
Prædicatum, quid dialecticis, M. 1235, 30.
Præexclamatio, quid, Ps. 118, 36.
Præneste, urbs condita a Telegono atque Pistrinum dicta, quam vocem detorserunt Romani, M. 388, 42; V. 177, 52 (bellum contra Romanos); V. 517, 8; V. 561, 41 (omnes oppidani a Sulla necantur; *cfr.* M. 996, 3 *sqq.*).
Prænominum Romanorum ratio, V. 484, 36 *sqq. et* M. 356, 16 *sqq.*
Præpositiones, aliorum vocabulorum sunt fragmenta, M. 1258, 19. Præpositionum commutatio, Ps. 118, 11 *sqq.*
Præsii, Indiæ populus, V. 834, 51; V. 835, 12.
Prætor. Quæst. Rom. LXXII, prætorum fasces cur colligati ferantur, appensis securibus, M. 349, 53. Prætorum in diebus tribuendis consuetudo, V. 1032, 41 *sqq.*
Prætores: L. Anicius, V. 312, 38; Antistius, V. 740, 17; C. Antonius, V. 1100, 26; Brutus, V. 545, 42; V. 876, 33; Cæsar, V. 920, 45; Cassius, V. 876, 33; Cato Uticensis, V. 931, 1; Cicero, V. 1032, 17; Cornelius Lentulus Sura, V. 1036, 44; Lepidus, V. 1095, 53; Marius, V. 487, 13; Petilius, V. 89, 21; Pomponius, V. 209, 48; Rubrius, V. 910, 13; Salonius, V. 421, 25; Servilius, V. 545, 42; Sulla, V. 541, 30; P. Varinus, V. 654, 18; Vatinius, V. 771, 24; V. 929, 52; Verres, V. 1031, 15; Vetus, V. 846, 21; C. Vergilius, V. 1046, 32.
Prætura urbana, V. 1179, 28. Prætura Atheniensis, M. 993; 60.
Pramnium vinum, Homero notum, Ps. 159, 24.
Pranichus, poeta, V. 827, 31.
Prandium, unde dictum, M. 886, 11. Prandere seorsum solebant Romani, cœnare cum amicis, M. 886, 9 *et* 10.
Prata Lunæ et Venerjs, M. 936, 43.
Pratinas, poeta lyricus, *cit.*, M. 1385, 54, M. 1386, 46; M. 1396, 11; M. 1401, 12.
Praxagoras, Neapolitanus, V. 774, 42.
Praxiergidæ, gens Atheniensis, Plynteria sacra peragunt, V. 251, 20.
Praxidamus, Alcimidis avus (ex Pindaro), Ps. 78, 14.
Praxilla, Sicyonia poetria, ex iis, quæ respondere facit Adonidem apud inferos, abiit in proverbium: Stultior Praxillæ Adonide, Ps. 172, 9 *sqq.*
Praxiteles, archon Atheniensis, M. 1018, 16.
Praxiteles, statuarius, Mnesaretæ Phrynæ, amasiæ suæ, auream statuam Delphis dedicat, M. 489, 48. Filii ejus, M. 1028, 15.
Praxiteles, Periegetes, *cit.*, M. 821, 21; M. 832; 31.
Praxithea, Erechthei uxor, M. 382, 6.
Precandi ritus, V. 82, 39; V. 157, 26.
Priamus, Polydorum in Thraciam exponit apud Polymestorem affinem, M. 383, 13.
Priena, urbs Ionica in Cariæ finibus, V. 198, 22; V. 1123, 44; M. 174, 31; M. 364, 40 (bellum contra Samios et Milesios, strages ad locum, qui Quercus dicitur, jusjurandum per tenebras apud Quercum).
Prima, Romuli et Hersiliæ filia, V. 30, 14.
Principibus (cum) philosophandum esse, M. 948, 17 *sqq.* Ad principem ineruditum, M. 952, 21 *sqq.*
Principii et elementi discrimen, M. 1066, 11 *sqq.* Quæ sint principia, *ibid.* 25 *sqq.* Principia naturæ primus Democritus docuit, M. 1356, 9. Principia Pythagorica, Ps. 142, 17 *sqq.* Principia universi ex Homeri sententia, Ps. 125, 3 — 126, 31.
Privatio, quid, M. 1158, 12, *ibid.* 32 *et* 42; M. 1159, 9 *sqq.*, *ibid.* 26 *sqq.*
Πρίζειν, onomatopoeticon, Ps. 108, 5.
Προαναφώνησις, quid, Ps. 118, 36.
Probalisia, tribus Atheniensis, M. 1024, 9.
Problemata, M. 179, 26 (regis Æthiopum de mari ebibendo); Amasidis, M. 181, 22 *sqq.*
Procles, rex Spartanus, a quo genus deducunt Proclidæ, V. 47, 32.
Procles, Epidauri tyrannus, Timarchum Atheniensem interficit; Pythiæ oraculum profugientem nacti Timarchi amici interficiunt, M. 492, 5 *sqq.*
Procles, unus ex iis, qui in Academia Xenocratî operam dederunt, scripsit de Isthmicis ludis, M. 823, 21.
Proconnesus, Propontidis insula, V. 247, 32.
Procrustes, Damastæ cognomentum, V. 5, 39.
Proculejus, a Cæsare mittitur, qui Cleopatram vivam in potestatem redigat, V. 1135, 23 *sqq.*
Προκοπή, ænigma, M. 90, 49.
Procriticum, a quo inventum, M. 1394, 40.
Proculus; de voce, V. 261, 30.
Proculus (Julius); nobilissimus patricius, juratus edicit visam a se speciem Romuli, qui inter cœlestes se receptum nuntiarit, atque adfuturum Romanis propitium deum Quirinum, V. 41, 20 *sqq.*; *cfr.* V. 71, 49 *et* M. 385, 34; legatus ad Numam, V. 47, 34.
Proculus, præfectus potentissimus Othonis imperatoris, V. 1275, 21, *ibid.* 35; V. 1277, 2; V, 1278, 14.
Prodici, regum Spartanorum tutores dicuntur, V. 48, 20.
Prodicus, Ceus, M. 967, 14; M. 1019, 45 (Isocratis præ-

ceptor); M. 151, 4 (τῶν ἡδυσμάτων ἄριστον τὸ πῦρ, *cfr.* M. 60, 22; M. 849, 9; M. 1236, 43).
Prodigia, V. 38, 33; V. 41, 1, *idid.* 42, *ibid.* 47; V. 42, 7; V. 71, 36; V. 123, 42; V. 155, 24; V. 161, 46; V. 172, 43; V. 185, 16; V. 205, 2; V. 208, 49 *sqq.*; V. 209, 33; V. 239, 41, *ibid.* 45; V. 277, 35; V. 286, 19, *ibid.* 26; V. 289, 21; V. 315, 38; V. 320, 23; V. 352, 23; V. 357, 38 *sqq.*; V. 375, 15 *sqq.*; V. 376, 10; V. 447, 36; V. 482, 9; V. 495, 14, *ibid.* 17; V. 510, 50; V. 524, 43 *sqq.*; V. 543, 8 *sqq.*; V. 544, 18 *sqq.*; V. 583, 50; V. 585, 52; V. 586, 3; V. 593, 24; V. 606, 27; V. 632, 54; V. 635, 19 *sqq.*, *ibid.* 21 *sqq.*; V. 643, 20; V. 662, 11 *sqq.*, *ibid.* 19 *sqq.*, *ibid.* 31; V. 753, 54; V. 801, 35; V. 811, 10, *ibid.* 43; V. 816, 33; V. 831, 39, *ibid.* 50; V. 880, 1 *sqq.*, *ibid.* 9; V. 871, 11 *sqq.*; V. 884, 2, *ibid.* 5; V. V. 899, 52; V. 900, 1; V. 982, 41; V. 992, 45, *ibid.* 51; V. 1001, 32 *sqq.*; V. 1038, 34; V. 1046, 37 *sqq.*; V. 1056, 13, *ibid.* 20; V. 1125, 33 *sqq.*; V. 1134, 1; V. 1154, 27, *ibid.* 38, *ibid.* 43, *ibid.* 49; V. 1162, 41; V. 1194, 19, *ibid.* 20 *sqq.*; V. 1200, 10, *ibid.* 14; V. 1248, 17.
Prodotas, oraculis fastum addidit, M. 496, 34.
Progressio, arithmetica, M. 1247, 19; M. 1245, 37; M. 1392, 41; harmonica, M. 1247, 33; *cfr.* Harmonia.
Prolis amore (de), M. 597, 1 *sqq.*
Prolyta, filia Agesilai regis, V. 723, 27.
Promachus, victor in certamine poculorum ab Alexandro in gratiam Calani mortui instituto, V. 839, 23.
Promathio, historiam de rebus Italicis scripsit, V. 21, 41.
Promaxathres, Parthus, is qui Crassum interfecit, V. 672, 44; V. 674, 13. *Dele; vide* Pomax.
Prometheius herba, qua usa esse Medea fertur, Ps. 84, 28 *sqq.*
Prometheus, M. 118, 31 (ignis ab eo hinc inde dispersus); M. 447, 27; M. 473, 7. Prometheus ἀγκυλομήτης, Fr. 20, 30. Ex visceribus Caucasi pastoris prædicit hostes adesse; monti in honorem pastoris illius nuncupato Jupiter eum alligat eumque tormentis affici voluit ab aquila internorum devoratrice, quod in viscera peccasset, Ps. 84, 18 *sqq.*
Pronœa, Fr. 55, 39; Ps. 70, 42; Ps. 73, 17.
Propinquos osculandi origo, V. 20, 39 *sqq.*
Prophantus, Sicyonius, Abantidæ frater, V. 1225, 16.
Prophthasia, Sogdianæ urbs, ab Alexandro condita, M. 403, 44.
Propontis, V. 592, 2.
Proportiones arithmetica, harmonica, geometrica, M. 1391, 45.
Propylæa, Athenis ædificata a Mnesicle, V. 191, 32; *cfr.* M. 429, 29.
Prosam referens versus, Ps. 173, 34; qualis, Ps. 174, 18.
Prosagogides Dionysiorum Syracusis, M. 633, 2.
Proseleni, Arcades dicebantur, qui cum Evandro fuerant, M. 347, 54.
Proserpina dea, V. 242, 33 (Alcibiades impietatis in deas, Cererem et Proserpinam, accusatus); V. 388 (campus Cereris Eleusiniæ et Proserpinæ; *cfr.* *ibid.* 42 *et* V. 389, 5); V. 286, 41 (Sicilia ei sacra); V. 594, 38; V. 752, 41 (delubrum Hermione); V. 1171, 48, 53. (Proserpinalia). Eadem atque Isis, M. 442, 22 Symbolum Stoicorum, M. 449, 23. Ἐπαινὴ cur dicta, M. 27, 25; M. 461, 31. Proserpinam vocant ver, qui ad solis occasum habitant, auctore Theopompo, M. 462, 50. Rapta ad Ætnam, M. 1123, 7. Dea lunaris est; de nominibus Persephones et Cores, de erroribus deæ, M. 1153, 40 *sqq.*; M. 1154, 30. Μονογενὴς dicta, M. 1154, 34. Proserpinæ Antichthonis campus in luna, M. 1156, 6; ejus simulacrum, M. 1204, 27. Proserpina Azesia cognominata apud Trœzenios, unde proverbium: Amæa Azesiam quæsivit, Ps. 167, 9 *sqq.*
Proserpina, uxor Aidonei, Molossorum regis, V. 17, 21.
Prosodia, facta Dorica in harmonia, M. 1389, 48.
Προσοδιακὸς ῥυθμός, M. 1395, 4.
Prosopopœia, quid, Ps. 118, 43.
Prospiciens, lapidis nomen, Ps. 169, 27.
Προστατήριος μὴν, Bœotis idem qui Anthesterion Atheniensibus, M. 796, 6.
Protagoras, sophista Abderita, totum diem consumit cum Pericle disceptando de jaculo, quo Charippus Epitimum Pharsalium imprudens confixerat, V. 205, 45. In exsilium actus, V. 643, 36; M. 141, 51 *sqq* (*cit.*, de Periclis constantia post filiorum mortem); M. 791, 19. A Democrito impugnatur ob affirmationem, ὅτι τῶν πραγμάτων ἕκαστον οὐ μᾶλλον τοῖον ἢ τοῖόν ἐστιν, M. 1356, 20.
Proteas, homo facetus, apud Alexandrum Magnum, V. 820, 28; M. 929, 15.
Protelea sacra, M. 944, 4.
Protesilaus, mythicus, M. 931, 8; Ps. 103, 3.
Proteus, M. 699, 22.
Prothous, Spartanus, V. 729, 37.
Prothytas, Thebanus, Macedonicæ factionis adversarius, V. 799, 53.
Protis, Massiliæ auctor a Gallis in honore habitus, V. 95, 9.
Protogenes, Caunius, Ialysum pinxit Rhodi, V. 1072, 42 *sqq.* (*cfr.* M. 218, 51). Apellis dictum hac de tabula, quæ Romæ igne absumpta est, *ibid.*
Protogenes, Tarsensis, grammaticus, dialogi persona, M. 681, 7; M. 850, 39; M. 882, 30; M. 899, 38; M. 915, 23.
Protrygeteres stellæ, M. 379, 11.
Protus, gubernator Dionis, V. 1155, 16.
Proverbia (Alexandrinorum proverbia, Ps. 164, 5 *sqq.*): Ἀ φιλοχρηματία τὰν Σπάρταν ἔλοι, ἄλλο δὲ οὐδέν, Ps. 167, 16; ἀγαθῇ τύχῃ, M. 1030, 39 *et* M. 1038, 45; ἄγνος ἀνθεῖ, χὠ βότρυς πεπαίνεται, M. 777, 39; ἄδακρυς πόλεμος, Ps. 167, 44; Ἀδώνιδος κῆποι, M. 677, 36; ἀεί τις ἐν Κύδωνος, Ps. 172, 54; ἄειδε τους Τέλληνος, Ps. 166, 5; Ἀθηνᾷ τὸν αἴλουρον, Ps. 167, 25; αἱ Χάρητος ὑποσχέσεις, Ps. 164, 12; Αἰγῶν εἴδωλα, M. 830, 42; Αἰγὶς περὶ πόλιν, Ps. 172, 22; αἴξ οὐρανία, M. 33, 9; Ἀκεσίας ἰάσατο, Ps. 170, 35; ἀκίνητα κινεῖν, M. 923, 39; Ἀκκώ, Ps. 168, 50; Ἀκροκορινθία ἔοικας χοιροπολήσειν, Ps. 170, 17; ὅλων συγκατεδηδοκὼς μέδιμνον, M. 112, 3 (*cfr.* M. 584, 37); Ἀμαία τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν, Ps. 167, 9; ἅμας ἀκτήτους, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας, M. 620, 37; Ἀμαλθείας κέρας, Ps. 172, 43; Ἀμελὴς γωνία, Ps. 172, 15; ἄμπελον σῦκα φέρειν, ἐλαίαν βότρυς ἀξιοῦν, M. 573, 23; ἀν χωλῷ παροικήσῃς, ὑποσκάζειν μαθήσῃ, M. 4, 30; ἀνάπαυσις τῶν πόνων ἄρτυμα, M. 10, 41; ἀνθρώπινα ἀνθρωπίνως φέρειν, M. 121, 31 *et* M. 141, 27; ἀπ' οὐρᾶς ἐπὶ στόμα, M. 895, 4; ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης, M. 734, 45; ἀποκλίνειν εἰς τὸν αὐ·τὸν τοῖχον, M. 23, 51; Ἀρέσαντος ἕδος, M. 369, 40; ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ, Ps. 165, 13; ἄριστος μάντις ὁ μὲν εἰκάζων καλῶς, M. 486, 50; ἄρτου παρούσης τὰ ἴχνη ζητεῖς, Ps 170, 25; ἁρπαγὰ Κοτυττίοις, Ps. 169, 34; ἄρχεσθαι ἀφ' ἑστίας, M. 111, 30 (*cfr.* M. 665, 5; M. 1043, 35; M. 1127, 46; M. 1160, 36; M. 1315, 10); Ἀσπένδιος καθαρεστής, Ps. 172, 17; Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια, Ps. 167, 49; Ἀττικὸς πάροικος, Ps. 168, 26; αὗτα κυρία, M. 371, 10; ἀφ' ἱερᾶς κινεῖν, M. 956, 40 *et* M. 1365, 50; Ἀφύας πῦρ, Ps. 172, 51; ἀχθοφορος Αἰγύπτιος, Ps. 166, 12; ἀχνυμένη σκυτάλη, M. 181, 19; βασιλέως ὀφθαλμὸς πιαίνει τὸν ἵππον, M. 11, 1; Βοιωτίων νόμος, Ps. 169, 31; Βοιωτοῖς μαντεύσεις, Ps. 164, 35; βολβοὺς ζητεῖν, M. 807, 5; Βοῦθος περιφοιτᾷ, Ps. 166, 26; Βούνας δικάζει, Ps. 165,

45; βύσσινα ῥήματα, M. 206, 45; γαλῆ κροκωτὸς οὐ πρέπει, Ps. 170, 43; γαλῆ χιτώνιον, Ps. 170, 43; γαστρὸς ἀπὸ πλείης βουλὴν καὶ μῆτιν ἀμείνω, M. 853, 25 (*cfr.* M. 870, 11); γλυκεῖ' ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότος, M. 918, 48; γλυκὺ ἡ ἀλήθεια, M. 462, 17; γλῶσσα τύχη, γλῶσσα δαίμων, M. 462, 26; γνῶθι σεαυτόν, M. 44, 22 (*cfr.* M. 59, 20; M. 79, 10; M. 106, 18; M. 139, 14, 21; M. 194, 37; M. 470, 42; M. 498, 20; M. 618, 36; M. 478, 23; M. 481, 12; M. 572, 42; M. 1367, 50; V. 1011, 9); δειλαιότερος εἰ τοῦ παρακύπτοντος, Ps. 169, 23; δεινότερα Σαμβίκου παθεῖν, M. 372, 18; δεῖσθαι τοῦ σελίνου, M. 822, 36 *et* V. 297, 35; δελφῖνα λεκάνη οὐ χωρεῖ, V. 604, 42; Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας, M. 864, 11; δέχεται καὶ βῶλον Ἀλήτης, Ps. 167, 36; δι' ἅρματος ἑστιᾶν, M. 826, 14; δι' ὄνυχος, M. 153, 34 *et* M. 102, 40; δίδυμον στρέφειν πηδάλιον, M. 390, 51; dies Alliensis, M. 332, 52; Διὸς ἐγκέφαλος, Ps. 168, 44; Διὸς Κόρινθος, M. 1311, 41; δολερὰ τὰ εἵματα, δολερὰ τὰ χρώματα, M. 334, 6; δοῦλον οὐκ ἄγω, εἰ μὴ νεανυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν, Ps. 171, 7; δῶρον δ' ὅ τι δῷ τις ἐπαίνει, Ps. 168, 8; ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα, M. 194, 39 (*cfr.* M. 618, 37; M. 641, 37; Ps. 145, 45); εἰ γὰρ ὤφελον, formula, quam optantes usurpant, M. 471, 51; εἴ τι κακὸν, εἰς Πύῤῥαν, Ps. 171, 24; εἰκάζων καλῶς ἄριστος μάντις, M. 486, 50; εἰκῆ τῷ Ἡρακλεῖ, Ps. 169, 39; εἷς ὁ πονηρότατος ἐν τῷ γένει γενόμενος καταφάγει τὰ πάντων, M..; εἰς αὔριον τὰ σπουδαῖα, V. 238, 29; εἰς Ἐλευθέρας, M. 369, 39; εἰς Ἀμελοῦς χώραν, *ibid.*; εἰς Μασσαλίαν πλεύσειας, Ps. 168, 29; εἰς πεδία καταβαίνειν πεζὸν ἱππεῦσιν μαχούμενον, M. 1004, 4; εἰς τὴν γαστέρα ἐνάλλεσθαι, V. 595, 15; εἶτ' ἐρ' ὕδωρ κακόν, Ps. 172, 5; ἐκ παντὸς ξύλου, Ps. 170, 21; ἐκ πίνακος καὶ πυλαίας, M. 471, 31; ἐκ τοῦ βοὸς τοὺς ἱμάντας λαμβάνειν, M. 1334, 83; ἐκκέκοφθ' ἡ μουσική, Ps. 166, 45; ἔλκων ἐρ' ἑαυτὸν ὥστε Καικίας νέφη, M. 1004, 28; ἐν ἀλλοτρίᾳ χορῷ πόδα τιθέναι, M. 653, 22; ἐν μεταβολῇ μεταβολὴν ζητεῖν, M. 255, 55; ἐν Καρί, M. 770, 16; ἐν δὲ λίθοις ἐμάχοντο, λίθον δ' οὐκ ἦν ἀνελέσθαι, M. 802, 24 (*cfr.* Athen. X, p. 457); ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήθην, Ps. 171, 50; ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνειν, Ps. 171, 43; ἐν πέντε κριτῶν γόνασι κεῖται, Ps. 169, 28; ἐν Τεμέσῃ ἥρως, Ps. 173, 6; ἐν Τροφωνίου μεμάντευται, Ps. 167, 53; ἐξ ὄνυχος λέοντα γράφειν, M. 500, 19; ἐξ ὀνύχων ἀγαπᾶν, M. 3, 43; ἐπὶ βωμόν, Ps. 169, 10; ἐπὶ σπειρῶν σχοινίον, Ps. 170, 41; ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελήνην καθέλκεις, Ps. 171, 48; ἔπου θεῷ, Ps. 145, 40; Ἑρμῆς ἐπεισῆλθε, M. 608, 39; ἐῤῥέτω φίλος σὺν ἐχθρῷ, M. 61, 27; ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλος, M. 1011, 1; Ἑστίᾳ θύειε, Ps. 167, 29; ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον, Ps. 165, 21; εὐδαίμων ὁ Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἶην Τενεάτης, Ps. 164, 18; Εὐρυμνος, Ps. 169, 20; Εὐρυκλῆς, Ps. 172, 24; ἡ ἐν Ἄργει ἀσπίς, Ps. 167, 21; ἡ Σκυθῶν ῥῆσις, Ps. 168, 41; Ἡράκλειος ψῶρα, Ps. 165, 40 (*cfr.* Ps. 166, 38); Ἡρακλείτειος ποταμός, M. 679, 31 (*cfr.* M. 478, 38); ἧξεις εἰς Ἀρέσαντος ἕδος, M. 369, 40; ἡλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλας Ἀδώνιδος, Ps. 172, 9; ἢ πέντε πίνειν, ἢ τρί', ἢ μὴ τέσσαρα, Fr. 27, 26; θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, M. 45, 36; θεὸς ἡ Ἀναίδεια, Ps. 166 1; θόρυβος πανικός, M. 406, 10; Θρᾷκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται, Ps. 168, 16; θύραν ἀνοίγειν, M. 771, 47; ἵππου γῆρας, M. 939, 36; ἵππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε, Ps. 165, 8; ἰχθὺς ἀποκείμενος, M. 857, 41; jacta est alea, V. 776, 50 (*cfr.* V. 863, 23); Καδμεία νίκη, M. 4, 29; κακὴ χόρτου συγκομιδή, M. 1119, 43; Καικίας νέφη, M. 105, 42 (*cfr.* M. 1004, 29); κάκιον Ἅιδης αὐλεῖ, Ps. 166, 3; Καρικὸν θῦμα, Ps. 169, 18; Κέλμις ἐν σιδήρῳ, Ps. 165, 1; κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον, ἕλκε μοιχὸν εἰς μυχόν, Ps. 170, 8; κεστρεὺς νηστεύει, Ps. 164, 30; κινήσω τὸν ἀρ' Ἰερᾶς, Ps. 169, 1; κλειτοριάζεις, Ps. 164, 26; κολοιὸς μὲν παρὰ κολοιὸν ἱζάνει, M. 1102, 6 (*cfr.* Ps. 168, 53); κορυδαλίστι πάσαις λόφος, M. 109, 28 *et* M. 987, 53 *et* V. 303, 48; κράδης ῥαγείσης, Ps. 171, 54; Κροισείων στατήρων αἱρετώτερον, M. 1004, 8; κρόμμυα καὶ θερμὸν ἄρτον ἐσθίειν, M. 182, 23; κυάμων ἀπέχεσθαι, M....; Κυρνία ἄτη, Ps. 170, 10; κωφότερος τοῦ Τορναίων λιμένος, Ps. 170, 12; λεῖπέ τι καὶ Μήδοις, M. 857, 46; Λέμνιον κακὸν, M. 922, 46; Λέσβιος πρύλις, Ps. 167, 13; λευκὴ στάθμη, M. 622, 1 (*cfr.* Ps. 166, 50); λευκηπατίας, Ps. 168, 47; λίθον οὐ χρῆναι μέσον ἀδελφοὺς λαβεῖν ὁδὸν βαδίζοντας, ἄχθονται δὲ καὶ κυνὸς διαδραμόντος, M. 594, 30; Λιμοδωριεῖς, Ps 166, 24; Λιμοῦ πεδίον, Ps. 166, 17; λόγος ἔργου σκιή, M. 11, 22; λόγχη πεδιάς, M. 993, 21; Λοκρινὸς βοῦς, Ps. 165, 51; Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ, Ps. 170, 49; λύκος περὶ φρέαρ χορεύει, M. 81, 47; λύκον ὤτων κρατεῖν, M. 980, 9; μέγα στόμα ἐνιαυτοῦ, Ps. 169, 37; Μεγάρεα εἴδωλα, M. 830, 42; Μεγαρέων οὐδεὶς λόγος, M. 891, 2; μένε, Καρκίνε, καί σε μεθήσω, M. 1051, 26; Μενέλαος, M. 746, 16; μερὶς οὐ πνίγει, Ps. 166, 33; μετὰ τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ, M. 60, 50; μετὰ Λέσβιον ᾠδόν, M. 674, 52 (*cfr.* Ps. 171, 29); μὴ γεύεσθαι μελανούρων, M. 14, 30; μὴ ζυγὸν ὑπερβαίνειν, M. 14, 33; μὴ ἐσθίειν ἐπὶ δίφρου, M. 434, 1; μὴ ἐπὶ χοίνικος καθῆσθαι, *ibid.* (*cfr.* M. 14, 34; M. 434, 2; M. 346, 43; M. 358, 42; M. 857, 43; V. 82, 54); μὴ φοίνικα φυτεύειν, M. 434, 2; μὴ παντὶ ἐμβάλλειν δεξιάν, M. 14, 36 *et* M. 114, 24; μὴ φορεῖν στενὸν δακτύλιον, M. 14, 37; μὴ πῦρ μαχαίρῃ σκαλεύειν, M. 14, 39 (*cfr.* M. 434, 3; V. 83, 1); μὴ ἐσθίειν καρδίαν, M. 14, 41; μὴ ἐπιστρέφεσθαι ἐπὶ τοὺς ὅρους ἐλθόντας, M. 14, 49 *et* V. 83, 1; μὴ εἰς τὰς φλογὰς ἐμβάλλειν θαλάττιον ὕδωρ, M. 1114, 37; μὴ παιδὶ μάχαιραν, Fr. 42, 12; μὴ παρὰ τοῦτο, Fr. 23, 54; μηδ' εἰ χελώνην μετόπισθε διώκοι Ἀδρήστου ταχὺς ἵππος, M. 1324, 48; μηδὲν ἄγαν, M. 139, 41 (*cfr. ibid.* 24; M. 193, 54; M. 194, 36; M. 470, 42; M. 473, 31; M. 498, 23; M. 523, 48; M. 618, 36; Ps. 145, 42); μία Μύκονος, M. 746, 7; μισέω μνάμονα συμπόταν, M. 741, 1; Μυκόνιος γείτων, Ps. 165, 29; μυσὶ κανθαρίς, Ps. 170, 6; Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα, M. 146, 13; μωμήσεταί τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται, M. 423, 29; μωρότερος εἰ Διονύσου, ὃς τἄνδον ἀφεὶς, ἔξω τῆς οἰκίας κάθηται, Ps. 166, 54; Μωρύχου Διονύσου, Ps. 166, 54; νεκρὸς οὐ δάκνει, V. 787, 45; νέῳ κόσμος ἀσφαλής ἐστιν ἡ σιωπή, M. 48, 11; νήπιοι οὐδ' ἴσασιν, M. 44, 24; νίκη Καδμεία, M. 11, 29; νὺξ εὐφρόνη, M. 631, 17; ὁ Κερκυραῖος μαστιγούμενος ἅμα αὐτὸν ἠργολάβησαι, Ps. 165, 5; ὁ κνὶψ ἐν χώρᾳ, Ps. 170, 47; ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον, Ps. 165, 35; οἶδεν Πυλαία ταῦτα καὶ Τυττιγίας, Ps 170, 54; οἶκοι τὰ Μιλήσια, Ps. 164, 5; οἶκοι λέοντες, ἐν ὑπαίθρῳ δὲ ἀλώπεκες, V. 569, 36; οἶνος καὶ ἀλήθεια, V. 1214, 4; οἶνῳ οἶνον, κραιπάλῃ κραιπάλην ἐξαιρεῖν, M. 152, 33; Οἰταῖος δαίμων, Ps. 169, 8; ὀλέθρου δὲ οὐδεὶς λόγος, V. 701, 12; ὅμοιον ὁμοίῳ χαίρει, M. 37, 32; Ὀπισαμβώ, Ps. 164, 15; ὃς αὐτὸς αὑτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει, M. 288, 13; ὅπου τις ἀλγεῖ, κεῖθι καὶ τὴν χεῖρ' ἔχει, M. 621, 45; ὅσσον ὕδωρ κατ' Ἀλιζόνος ἢ δρυὸς ἀμφὶ πέτηλα, M. 623, 44; οὐ δύναμαι τὴν αἶγα φέρειν, ἐπί μοι θέτε τὸν βοῦν, M. 1011, 47; οὐ κλέπτω τὴν νίκην, V. 815, 19; οὐ μάλα κυκᾷς, Ps. 170, 52; οὐ παῖς Ἀχιλλέως, M. 62, 1 *et* V. 243, 32; οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, M. 1056, 32; οὐδεὶς εὐεργέτῃ βοῦν ἔθυσεν, ἀλλ' ὁ Πυῤῥίας, M. 368, 16; οὐδὲν ἦν ἄρα τὰ ἄλλα πλὴν ὁ χρυσός, Ps. 170, 29; οὐκ ἄνευ Θησέως, V. 16, 3; οὐκ ἐπαινεθείη οὐδὲ ἐν περιδείπνῳ, Ps. 169, 53; οὐκ εἰμὶ τούτων τῶν ἡρώων, Ps. 166, 23; οὐκ ἔστι δούλων πόλις, Ps. 165, 43; οὐχ ἡ Γλαύκου τέχνη, Ps. 172, 36; οὐχ ἱππολέκτας περισσὰς πλῶμες, Ps. 169, 42; ὀφὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά, M. 664, 49; πάντα κατ' εἱμαρμένην, M. 689, 4; παρὰ δρυὶ σκότος, M. 364, 40; Παρμένοντος ὗς, M. 819, 45; πᾶσα γυνὴ τοῦ λύχνου ἀρθέντος ἡ αὐτή ἐστι, M. 171, 54; Πάτροκλος πρόφασις, M. 161, 36; περὶ ἅλα καὶ κύμι-

νον, M. 833, 2; πεύκης τρόπον, Ps. 166, 20; πηλὸς οἴνου, M. 560, 32; Πιτάνη εἰμί, Ps. 168, 13; πλείους τῶν Καλλικυρίων, Ps. 164, 43; πλοῦς μὲν παρὰ γῆν, περίπατος δὲ ὁ παρὰ θάλατταν ἥδιστός ἐστιν, M...; πλοῦτος τυφλός, M. 278, 50 *et* V. 53, 53; πόδα ἐν ἀλλοτρίῳ χορῷ τιθέναι, M. 819, 5; πόλεις παίζομεν, Ps. 165, 11; πόλεμος οὐ τεταγμένα σιτεῖται (*cfr.* Archidami et Hegesippi apophthegmata); πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ὀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα, M. 1189, 22; πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί, M. 18, 34; Πολυκράτης μητέρα νέμει, Ps. 168, 21; πολύποδος τροπαί, M. 63, 45; πολύποδος κεφαλῇ ἕνι μὲν κακὸν, ἐν δὲ καὶ ἐσθλόν, M. 17, 29; πόνοι μεγάλοι συντόμως ἐξάγουσιν, χρόνιοι μέγεθος οὐκ ἔχουσιν, M. 44, 33; πρὸς κάππαριν ζῇς, δυνάμενος πρὸς ἀνθίαν, M. 811, 44; πρόσω καὶ χελιδὼν ὀλοσχοίνους παρεῖται, Ps. 169, 51; πῦρ ἐπὶ πῦρ, M. 73, 27 (*cfr.* M. 147, 53; M. 107, 48; V. 1222, 19); πῦρ ὕδατι μιγνύναι, M. 1164, 13; πυρὸς καὶ ὕδατος ὁ φίλος ἀναγκαιότερος, M. 61, 43; πυρὸς θάνατος ἀέρος γένεσις, M. 1161, 35; Σαμιακὴ λαύρα, Ps. 168, 34; Σαμίων ἄνθη, Ps. 168, 34; σήμερον ἀκτάσωμεν, M. 811, 47; σιγὴ ἀδιψον, M. 108 1 *et* M. 623, 15; Σικελὸς ὀμφακίζεται, Ps. 170, 27; σιτίον εἰς ἀμίδα μὴ ἐμβάλλειν, M. 14, 45; σῖτον ἐν πηλῷ φυτεύετε, τὴν δὲ κριθὴν ἐν κόνει, M. 1120, 13; Σπάρταν ἔλαχες, ταύταν κόσμει, M. 573, 10 *et* M. 727, 14; στατῆρες ὕδατος πέτρας κοιλαίνουσι, M. 2, 45; στιγμὴ χρόνου πᾶς ὁ βίος ἐστί, M. 15, 11 (*cfr.* M. 133, 11; M. 140, 44); σῦκον αἰτεῖς, Ps. 174, 3; τὰ ἀκίνητα κινεῖν, M. 440, 5; τὰ πρῶτ' ἀρίστους παῖδας Αἰγίνη ἐγείνατο, Ps. 171, 4; τὰ σπουδαῖα εἰς αὔριον, M. 720, 49; τάδε Μῆδος οὐ φυλάξει, Ps. 166, 41; Ταινάριον κακόν, Ps. 168, 9; ταὐτόν ἐστι τὸ ἕπεσθαι θεῷ καὶ τὸ πείθεσθαι λόγῳ, M. 46, 4; ταχύτερον ὁ Μάνδρης κρητίνας ἀπεπέρασε, Ps. 168, 17; τεκμήρασθαι τῷ πλῷ τὸν κυβερνήτην, M. 707, 49; τὴν λεοντῆν ἐκδεδυκέναι, M. 473, 18; Τιθωνοῦ γῆρας, Ps. 169, 5; τί οὐ γενήσῃ ἰὼν εἰς Ἀρβέλας, Ps. 173, 3; τί οὐκ ἀπήγξω, ἵνα Θήβησιν ἥρως γένῃ, Ps. 167, 32; τί σοι ὁ Ἀπόλλων ἐκιθάρισεν, Ps. 164, 28; τίς πατὴρ' αἰνήσει, εἰ μὴ κακοδαίμονες υἱοί, V. 1224, 25; τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος ἐπὶ τῆς γλώττης τοῦ μεθύοντος, M. 609, 39; τὸ θερμὸν τοῦ ὀδελοῦ, Ps. 170, 31; τὸ Ἡράκλειος σκέλος, Ps. 172, 33; τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτ' ὀρθοῦν, Ps. 165, 32; τὸν ἐν Σάμῳ κομήτην, Ps. 171, 15; τὸν ἵππον ὁ Σκύθης, Ps. 165, 37; τοῦ κακῶς πάσχειν τὸ κακῶς ποιεῖν βλαβερώτερον, M. 44, 29; τοῦτο μὲν ἥδεις πρὶν Θέογνιν γεγονέναι, M. 482, 42 *et* M. 949, 45; τρίτῳ κεφαλῇ καὶ τρίτῳ ἐγκεφάλῳ, Ps. 170, 38; τριχὶ διαιρεῖσθαι τοὺς παιδικοὺς ἐρωτας ὥσπερ ὠόν, M. 941, 35; τρίτον κῦμα, M. 665, 3; Τυδεὺς ἐκ συφορβίου, Ps. 164, 22; τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ, M. 114, 32; τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία, M. 416, 4; ubi tu es Cajus, ego sum Caja, M. 335, 8; ὕδραν τέμνειν, V. 1007, 21; ὕδωρ παραῤῥέει, Ps. 166, 7; ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους, Ps. 171, 36; ὑποσκάζειν μαθήσῃ, ἂν χωλῷ παροικήσῃς, M. 4, 30; φακὸν κόπτεις, Ps. 169, 44; φάλλος τῷ θεῷ, Ps. 168, 5; Φασηλειτῶν θῦμα, Ps. 169, 15; φάττα φάττῃ, μέλιττα μελίττῃ, πυρῷ πυρὸς, σῦκῳ σῦκον παράλλακτον, M. 1318, 24; Φάων, Ps. 166, 13; fenum habet in cornu, M. 346, 33 *et* V. 653, 23; φύσεως πλοῦτος ὥρισται, M. 45, 37; Φωκαέων ἁρά, Ps. 169, 12; Φώκου ἔρανος, Ps. 172, 27; χαλεπὰ τὰ καλά, M. 7, 17; χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, M. 175, 9; χαλκιδίζειν, Ps. 169, 48; χαμαὶ ἀντλεῖς, Ps. 169, 44; Χάρητος ὑποσχέσεις, Ps. 164, 12; χειρὶ σπείρειν, μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ, M. 425, 52; χρόνος πάντα πεπαίνει, M. 121, 40; χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος, Ps. 171, 52; ὠδῖνα τίκτει κυδευτῇ πᾶς βόλος, M. 750, 19; ὠὸν καὶ ὄρνις, M. 770, 34; ὡς τὴν Ἀργείων ἀσπίδα καθελὼν σεμνύνεται, Ps. 172, 40; ὥσπερ Μεγαρεῖ, M. 830, 42 (*cfr.* M. 891, 2); ὥσπερ τὴν ἀφ' ἱερᾶς, M. 956, 40.

Providentia, M. 691, 50 *sqq.*; triplex, *ibid.* 52 *sqq.* Providentia geniorum, M. 692, 6. Providentiam quam stulte proponant Stoici, M. 1282, 3 *et* 1284, 40. Providentiam tuetur Chrysippus contra Epicurum, M. 1286, 36. Providentiam tollentium poena, M. 1348, 44. De Providentia divina ex Homeri sententia, Ps. 131, 33-132, 30.

Proxenus, Atheniensis, hospes Dinarchi oratoris, M. 1036, 19.

Proxenus, Macedo, stratoribus regiis præfectus apud Alexandrum, V. 831, 48.

Pausias, rex Bithyniæ, Hannibalem secum habet, V. 453, 48 *sqq.*

Prylis, Mercurii filius et vates; Lesbius Prylis, proverb., Ps. 167, 13 *sqq.*

Prytanes, judices Athenienses, V. 106, 21. Summus Rhodi magistratus, M. 993, 10.

Prytaneum, V. 106, 42; V. 110, 7 (Solonis ἄξονες ibi conservabantur); V. 579, 30; institutum a Cimone, M. 811, 12; *cfr.* M. 870, 27.

Prytanis, Lycurgi pater, V. 47, 30.

Prytanis, philosophus, M. 741, 17.

Psamathe, Æaci conjux, mater Phoci, M. 383, 30.

Psammetichus, Ægypti rex, M. 432, 9.

Psammo, philosophus, in Ægypto; sententia ejus, V. 812, 17 *sqq.*

Psenophis, Heliopolita sacerdos, quem Solon convenit, V. 110, 49.

Psiltucis insula, eadem ac Scillustis, V. 837, 22.

Psittacorum docilitas, M. 1190, 43.

Ψολόεις, mariti filiarum Minyæ eorumque posteritas vocabantur; vocis interpretatio, M. 369, 17.

Psyche, Marphadatis uxor, amata a Catonis filio, V. 918, 43.

Psyche, papilionis genus, M. 771, 20.

Ψυχή, anima, unde dicta, M. 1288, 14.

Psychomanteum, M. 130, 40.

Psychopompion, Heracleæ, M. 671, 45; ad Tænarum, M. 678, 11.

Psylli, Libyæ populus, incantatores anguium, V. 938, 37.

Psyttalia, exigua insula ante Salaminem in trajectu sita, V. 386, 39.

Ptœodorus, Megarensis, V. 1151, 10.

Ptolemæis, Ptolemæi Soteris et Eurydicæ filia, Demetrio Poliorcetæ nupta, V. 1079, 6; V. 1088, 4.

Ptolemæus, Alorites, rex Macedonum, V. 348, 30. Alexandro necato regnum invadit; pactum cum Pelopida, V. 349, 3 *sqq.*

Ptolemæus, Lagi filius, Soter dictus, Pyrrhum secum habet et Antigonæ Berenicæ filiam ei in matrimonium dat, V. 459, 12 *sqq.* Magna advectus classe urbes Græcas ad defectionem a Demetrio sollicitat, V. 463, 40. Alexander ei in matrimonium dat Apamam, V. 695, 45. Bellum contra Perdiccam, V. 698, 8. Alexandri adolescentis socius a Philippo e Macedonia expellitur, V. 799, 11; V. 819, 34. E Cypro transmittens Syriam vastat, vincit Demetrium Poliorcetam apud Gazam urbem, V. 1063, 37 *sqq.* Cilles, legatus ejus, vincitur a Demetrio, V. 1064, 9 *sqq.* Halicarnassum oppugnat, sed discutitur a Demetrio, V. 1064, 46. In Cypro contra Demetrium, V. 1068, 42 *sqq.* Vincitur ab illo navali prœlio, V. 1069, 1 *sqq.* Antigoni et Demetrii æmulatione motus rex nominatur, V. 1070, 13 *sqq.* Cyprum Demetrio aufert, V. 1080, 45. Cum Selcuco et Lysimacho inita contra Demetrium societate belli magna classe Græciam circumvehens ad defectionem pertrahit, V. 1086, 17, 23. Complures ejus uxores, V. 1141, 29; M. 72, 22 (disputationes cum asseclis doctis). M. 219, 21 (navali prœlio cum Antigono secundo congressus). M. 401, 41 (in Mallotis parma tegit Alexandrum periclitantem; *cfr.* M. 421, 33). Sino-

pem mittit Dionysium et Sotelem, qui Serapidis vel Plutonis colossum Alexandriam perferant, M. 442, 25; *cfr.* M. 1204, 15. Museum instituit, M. 1340, 8.

Apophthegmata, M. 217, 18 (τοῦ πλουτεῖν τὸ πλουτίζειν βασιλικώτερον); M. 555, 43 (εἰ μὴ τὸ φέρειν σκωπτόμενον, οὐδὲ τὸ σκώπτειν βασιλικόν, *cfr.* Ps. 77, 8).

Citatur (ex vita Alexandri), V. 824, 22 *et* M. 402, 19.

Ptolemæus Philadelphus, Arsinoam sororem suam in matrimonium ducit, M. 12, 33; M. 417, 37.

Ptolemæus Euergetes, Cleomeni Lacedæmoniorum regi auxilia contra Antigonum promittens obsidum loco accipit liberos ejus et matrem, V. 972, 11 *sqq.* Cleomenem ipsum excipit, sed paulo post mortuus est, V. 978, 16, *ibid.* 38. Viginti quinque talenta Arato mittit, V. 1229, 51. Picturas ab Arato missas accipit, maxime pictorum Sicyoniorum, V. 1230, 30. Sexaginta talenta Arato in civitatem Sicyonicam constituendam dat, V. 1231, 7. Dux Achæorum terra marique constituitur, V. 1237, 18. Sena talenta annua Arato mittebat, V. 1247, 28.

Ptolemæus Philopator, vel Tryphon, exceptum a patre Cleomenem primum negligit, mox suspectum habet, V. 978, 37 *usque ad* 979, 18. Sosibio et Nicagora calumniantibus Cleomenem, magnam eum in domum includi jubet, V. 979, 40 *sqq.* Post Cleomenis et sociorum mortem (V. 980, 19 *usque ad* V. 981, 45) liberos ejus, matrem et mulieres, quæ cum hac erant, jubet occidi, V. 982, 3. Quadragintaremem construxit, V. 1086, 2. M. 68, 21, *ibid.* 28 (mollities et dirus ejus furor). M. 1189, 52.

Ptolemæus Epiphanes, Aristomenem præceptorem calicem veneno plenum bibere cogit, M. 85, 37 *sqq.*

Ptolemæus Lathyrus, V. 261, 22 (de cognomento). Lucullum magnifice excipit, metu tamen Mithridatis cum Romanis amicitiam jungere repudiat, V. 588, 37 *sqq.*

Ptolemæus, Auletes, ex Ægypto ejectus, auxilium a Romanis petit, V. 769, 48; V. 770, 3 *sqq.* Rhodi cum Catone minore congressus, neglecto vero hujus consilio, Romam se confert, V. 926, 2 *sqq.* Decem millibus talentorum promissis ab Antonio in Ægyptum reducitur, V. 1093, 34.

Ptolemæus Dionysius, Cleopatræ frater, V. 787, 2. Bellum contra sororem; cubicularii et educatores ejus, V. 787, 20 *sqq.* Prœlio victus a Cæsare interficitur, V. 872, 48.

Ptolemæus, fratris Antigoni filius, dux sub Alexandro Magno, V. 702, 43.

Ptolemæus Pyrrhi Epirotæ filius ex Antigona, V. 460, 23; V. 462, 39; V. 479, 32 *sqq.* Cæsus ab Orysso Cretensi, V. 481, 20 *sqq.*

Ptolemæus Ceraunus, Ptolemæi Soteris filius, rex Macedonum, V. 430, 37. Philopœmenis de eo dictum, V. 434, 8. Cæsus in prœlio cum exercitu a Gallis, V. 474, 9 *sqq.*; M. 671, 35 (amicis per quietem videtur a Seleuco in jus vocari).

Ptolemæus, Chrysermi filius, inter Ptolemæi Philopatoris consiliarios et urbis præfectus, interficitur a Cleomenis regis sociis, V. 980, 21; V. 981, 17 *et* 19.

Ptolemæus, Cyprius rex, frater Ptolemæi Auletis, se ipsum interficit, Catone contra eum misso, V. 926, 31 *et* V. 1175, 30.

Ptolemæus, Mithridatis eunuchus, V. 600, 11.

Ptolemæus, Antonii imperatoris filius e Cleopatra, V. 1122, 31.

Ptolemæus, vates apud Othonem imperatorem, V. 1267, 25.

Ptoum, Bœotiæ mons cum Apollinis templo et oraculo, V. 342, 7; M. 504, 29.

Publicius Bibulus, tribunus plebis, Marcellum accusat, V. 374, 38.

Publius quidam, balteum Mithridatis quadraginta talentis confectum arripuit, V. 764, 45.

Puer, loto insidens, quid in hieroglyphicis designet, M. 488, 12. Puerorum sepulcrum apud Chalcidenses, M. 365, 25. Cur pueris nono, puellis octavo die nomen imponatur, M. 355, 42; Ps. 165, 23 *sqq.*

Pugilatione interdixit Lycurgus, M. 228, 11. Pugilatio quid sit, M. 775, 50; cur ab Homero semper primo loco recenseatur, M. 774, 23 *sqq.*

Pulchræ cursus, locus haud procul Megaris, M. 821, 24.

Pulchritudo; Plutarchi liber de Pulchritudine, Fr. 45, 46.

Pulmones; an potum deferri per eos recte dixerit Plato, M. 849, 31 *sqq.*

Punica arbor, Ps. 98, 49.

Puniceæ litteræ, M. 901, 22.

Punicei coloris adspectu tauri in rabiem vertuntur, M. 171, 45. Punicea veste in bellis cur uterentur Spartani, M. 295, 16.

Punici mali, M. 792, 28; M. 831, 22; M. 1116, 36.

Pupius Piso, orator; narratiuncula de coena, in quam Clodium invitaverat, ac de servo, cui mandaverat, ut tantum ad interrogata responderet, M. 619, 8 *sqq.*

Purpuræ faba admiscetur, M. 526, 24. Purpura prætextam vestem cur tribuni plebis non gestarent, M. 349, 19. Purpurarum favus, M. 1199, 47.

Puteis (de) lex Solonis, V. 109, 13 *sqq.*

Puteoli (Δικαιάρχεια), urbs Campaniæ, V. 567, 40.

Pyanepsio, mensis Atheniensis, M. 462, 48; M. 1034, 38; V. 11, 28.

Pycimede, mater Hesiodi, Ps. 100, 39.

Pydna, Macedoniæ urbs, V. 148, 42; V. 314, 53; M. 1036, 42.

Pyladea saltatio, M. 867, 34.

Pylades, et Orestes, amicorum par, M. 111, 35.

Pylades, citharœdus, 433, 1 *sqq.*

Pylæ, id quod Thermopylæ, V. 721, 51; V. 799, 47; M. 509, 6; M. 1057, 2.

Pylæ, loci nomen ad Hydaspem fluvium, Ps. 80, 19.

Pylæa, locus apud Delphos, M. 498, 44.

Pylæa ista novit et Tyttigias, proverb., unde exstiterit, Ps. 170, 54 *sqq.*

Pylagoræ, civitatum delegati ad Amphictyonum concilium, V. 146, 8.

Pylius, Herculem initiandi causa adoptat, V. 18, 24.

Pylus, urbs Messeniæ, munita a Demosthene Atheniensium duce, V. 629, 48.

Pylus, pater Araxi, Ps. 98, 6.

Pyræchmes, Euboœensium rex, victus ab Hercule adolescente pullisque alligatus discerpitur, M. 378, 12.

Pyramia, in ditione Thyreæ urbis in Argolide, V. 482, 50.

Pyramides Ægypti, M. 1102, 44.

Pyramis, quomodo fiat, M. 1227, 34.

Pyramuntes, placentæ, præmia victoriæ saltantibus, M. 912, 30.

Pyrander, quæstor Atheniensis, lapidibus obruitur, M. 385, 6.

Pyrander, auctor, *cit.*, M. 387, 26 (ἐν τετάρτῳ Πελοποννησιακῶν).

Pyrenæi montes, V. 681, 48.

Pyrilampes, Periclis amicus, V. 192, 1.

Pyrilampes (*idem ac prior?*), Antiphontis filius, Atheniensis, M. 702, 24.

Pyrois, planeta (Mars), M. 1259, 11; Fr. 19, 8.

Pyrrha, Deucalionis uxor, V. 457, 4.

Pyrrha, urbs, de qua proverb., si quid mali, in Pyrrham, unde exstiterit, Ps. 171, 24 *sqq.* Pyrrhæis Menedemus legislator missus a Platone, M. 1377, 41.

Pyrrhias, portitor Ithacensis; unde proverbium exstiterit, οὐδεὶς εὐεργέτῃ βοῦν ἔθυσεν ἀλλ' ἢ Πυρρίας, M. 368, 3.

Pyrrhichius, Ps. 173, 6.

Pyrrhidæ, Epiri reges, a Neoptolemo genus ducentes, V. 457, 8.

Pyrrho, philosophus Eleus; Alexander Magnus ad primum congressum decem millia aureorum ei dono dat, M. 407, 2; M. 791, 18. Apophthegma, M. 98, 48 (de porcello).

Pyrrho, Liparæus, M. 349, 3.

Pyrrhus, cognomen Neoptolemi, filii Achillis, V. 457, 9.

Pyrrhus, prioris filius, V. 457, 9.

Pyrrhus, Æacidæ ex Phthia filius, Epiri rex. Vita ejus, V. 457 *sqq.*

De ejus genere, V. 457, 1 *sqq.* Æacida ejecto Molossi Neoptolemi liberos in regnum reducunt, Androclides et Angelus Pyrrhum adhuc infantem suffurati Megara, Macedoniæ oppidum, aufugiunt, V. 457, 26 *sqq.* A Glaucia Illyriorum rege receptus, duodecim annos natus in regnum reducitur; mirabilia in ejus corpore, V. 485, 16. Ad nuptias unius de filiis Glauciæ profectus, regno excidit et ad Demetrium Antigoni filium se applicat (*cfr.* V. 1078, 18); prœlio ad Ipsum interest, post in Ægyptum obses mittitur Ptolemæo, qui filiam Berenices in matrimonium ei dat, V. 458, 47 *sqq.* In Epirum reversus communicato regno cum Neoptolemo fœdus et amicitiam init; tempore post eum interficit, V. 459, 22 *sqq.* Alexandrum pulsum ab Antipatro fratre in Macedoniam reducit et auxilii præmium nonnullas regiones accipit, V. 460, 22 *sqq.*; *cfr.* V. 1081, 5 *sqq.* Thessaliam incursionibus infestat, superveniente Demetrio aufugit, V. 1083, 41. Bellum cum Demetrio; Pantauchum ducem ejus in Ætolia singulari pugna superat ejusque exercitum profligat, V. 461, 3 *sqq.* *cfr.* V. 1084, 20 *sqq.* Alexandro comparatur; scripta ejus de re bellica, variæ ex ejus vita narratiunculæ, V. 461, 43 *sqq.* Uxores plures post mortem Antigonæ ducit; filii ex iis, V. 462, 33 *sqq.* Incursionem in Demetrii ægrotantis ditionem facit et repellitur (V. 462, 50 *sqq.*), deinde quum Demetrium simul contra Lysimachum et Ptolemæum periclitantem videat, exercitum ad Berœam ducit, Demetrii milites humanitate et gloria ad se allicit, ita ut ille perterritus castris clam elabatur; Pyrrhus castra occupans rex Macedonum salutatur, V. 463, 38 *sqq.*; *cfr.* V. 1086, 18, *ibid.* 29. Cum Lysimacho superveniente Macedoniam partitur, cum Demetrio iterum se erigente pacem facit (*cfr.* V. 1085, 37 *sqq.*), eo vero in Syria debellato, Macedoniam ad Lysimachum amittit, V. 464, 32 *sqq.*; *cfr.* V. 1087, 5 *sqq.*

Otium ægre ferenti Tarentinorum legati superveniunt ducem cum contra Romanos petentes, V. 465, 29 *sqq.* Sermones cum Cinea, V. 466, 24 *sqq.* In trajectu Boreæ intempestive erumpentis flatu abreptus omnes fere naves perdit, ipse ex summo periculo terram nando attingit, V. 467, 24 *sqq.* Tarentinos e mollitie evocat et in armis exercet; Romanorum exercitum auxiliis non exspectatis ad Sirin fluvium profligat, multas urbes ad belli societatem pertrahit et eo usque procedit, ut trecentis tantum stadiis ab urbe Roma absit, V. 468, 6 *usque ad* 470, 15. Romanos refectis ordinibus bellum de integro capessere intelligens, stupefactus per Cineam legatum experitur, an ad pacificationem inclinent, V. 470, 15 *sqq.* Fabricium Romanorum legatum neque auro corrumpere neque elephanti adspectu terrere neque oblata amicitia conciliare sibi potest, V. 471, 41 *sqq.*; *cfr.* M. 235, 22, *ibid.* 30 Fabricius cavere sibi jubet Pyrrhum ab insidiis medici, qui epistolam Romam miserat Pyrrhum se necaturum pollicitus; Pyrrhus iterum frustra pacem offert; prœlia ad Asculum, V. 472, 33 (*cfr.* V. 454, 27; M. 235, 35). Hoc tempore adveniunt ex Sicilia, qui Agrigentum, Syracusas, Leontinos ei dedant orentque, ut eos a Carthaginiensibus ejiciendis insulaque tyrannis liberanda adjuvet; imposito Tarentinis præsidio solvit, mox Pœnos profligat, eorum ditionem subigit, Erycem oppidum expugnat, V. 474, 3 *sqq.* Mamertinos debellat; exercitum et classem parans ad trajectum in Africam, cum in classiariis exigendis imperiosius et iracundius civitates tractet, Thœponem Syracusanum interficiat, Sostratus sibi metuens ab eo deficiat: civitates aliæ Carthaginiensibus se adjungunt, aliæ Mamertinos acciunt, ipse acceptis a Samnitibus et Tarentinis litteris in Italiam trajicit, V. 474, 50 *sqq.* In ipso freto cum Carthaginiensibus navali prœlio contendens, multis navibus amissis in Italiam effugit; pugna cum Mamertinis; contra Romanos ducit castra in Samnio habentes, V. 475, 44 *sqq.* Ad Beneventum cladem accipit a M'. Curio, V. 476, 20 *sqq.*

Italicarum et Siciliensium rerum spe elapsus et domum reversus bellum, quo exercitum alat, quærens, contra Antigonum Macedoniæ regem ducit eumque vincit, ita ut vix nonnullæ urbes maritimæ illi restent; Pyrrhi milites Gallici Ægeenses offendunt, V. 477, 4 *usque ad* 478, 2. Accersitus a Cleonymo Lacedæmoniorum rege exercitum Spartam ducit, V. 478, 7 *sqq.*; *cfr.* M. 369, 15. Oppugnat Spartam, quam, ne capiat, ab Aminia Phocensi, Antigoni legato et ab Areo rege auxilium ferentibus prohibetur, V. 478, 43 *usque ad* 480, 54. Exinde ab Aristea vocatus Argos se confert; in prœlio cum Lacedæmoniis persequentibus Ptolemæum filium amittit, ipse Eualcum cædit et delectorum sternit manum, V. 481, 1 *sqq.* Apud Argos Antigonum offendit, urbem noctu occupare conatur; intra muros deprehensus ab Argivis, Areo, Antigono, multis usus infortuniis ipse tegulæ a vetula projectæ ictu deperit, V. 481, 46 *usque ad* 484, 35; *cfr.* V. 969, 38. Aquila vocatus a militibus, V. 462, 29; *cfr.* M. 220, 45.

Apophthegmata, M. 220, 33 *sqq.* 1 (*cfr.* V. 462, 43); 2 (*cfr.* V. 462, 11); 3 (ἂν ἔτι μίαν μάχην Ῥωμαίους νικήσωμεν, ἀπολώλαμεν, *cfr.* V. 473, 45); 4 (*cfr.* V. 462, 52); 5 (*cfr.* V. 462, 29); V. 443, 44 (de Romanorum exercitu, οὐ βαρβαρικὴν αὐτῷ φανῆναι τὴν τῶν βαρβάρων παράταξιν).

Pyrso, Hegesianactis frater, M. 1346, 40.

Pyrsophium, loci nomen Chalcide, M. 367, 47.

Pythagoras, Lacedæmonius, qui Olympico certamine decimo vicit, in Italia cum Numa congressus socius ei in constituendo regno fuisse fertur, V. 71, 17.

Pythagoras, philosophus, præceptor fuisse Numæ fertur; de ejus ætate, V. 71, 5 *sqq.* Instituta ejus cum Numæ institutis comparata, V. 77, 7 *sqq.* Portentosæ ejus machinationes, quas Timon Phliasius notat, V. 77, 10 *sqq.* Pythagoricum silentium, V. 77, 20; *cfr.* M. 628, 28. Pythagoricum principium, V. 77, 27. Sacrificiorum ritus Pythagorici, V. 77, 39. Pythagoras reipublicæ Romanæ adscriptus, V. 77, 42. Statua ei a Romanis oraculum adeptis posita, V. 78, 5. Opinio Pythagoreorum de igni, quem Vestam et unitatem appellant, collocato in universi medio et de terræ motu orbiculari, V. 80, 19 *sqq.* Cur nihil scriptis mandaverit, V. 89, 2; *cfr.* M. 402, 45. De ejus ingenio, M. 2, 33. In Ægypto Œnuphin Heliopolitam audiisse fertur (*cfr.* M. 889, 1); imitatus est sacerdotes, M. 433, 49. Superstitiosus, M. 700, 52, M. 701, 5. Musicæ studiosus, M. 536, 1. Ferunt eum sacrificasse invento, datis duabus liguris tertiam adjungere, alteri earum æqualem, alteri similem, M. 877, 32. De Etrusca ejus origine, M. 886, 40. Capturam piscium emit et emitti jussit, M. 889, 42; M. 949, 27. Primus philosophiam hoc nomine appellavit, M. 1067, 46. Secta ejus Italica appellata, quia in Italia scholam aperuerat; e Samo abierat ob Polycratis tyrannidem, M. 1068, 38. Carnium

esu abstinuit, M. 1215, 3. Discipulus Zoratæ, M. 1239, 29. Cylonei incendium ei inferunt, M. 1286, 23. Bovem immolavit delineationis geometricæ causa, M. 1338, 25. Improbavit judicium musicæ a sensibus profectum, M. 1399, 23. M. 85, 6. M. 109, 4 (animalis non feri cædæ suis interdixit). Ex longitudine curriculi, quod est Pisæ ad Jovis Olympii quodque Hercules pedibus metatus erat, ratiocinando staturam Herculis reperit, Fr. 48, 23 *sqq.* Sentit animam immortalem esse, Ps. 133, 28. Pythagoræ decretum, defectorum animas in alias corporum species transire, Ps. 134, 25 *sqq.* Arithmeticam et Musicam præ aliis coluit, Ps. 142, 14; *cfr.* Ps. 143, 44. Omnia ad numeros referens dua suprema principia ponebat, unitatem et dualitatem; plura de his, *ibid.* 17-39. Pythagoræ ἐχεμυθία, Ps. 144, 39.

Citata, M. 44, 13; M. 440, 52 (de genitis); M 1068, 15; M. 1067, 45 (de numeris); M. 1074, 5, *ibid.* 40 *et* 48; M. 1075, 25 (de primis causis); M. 1077, 26 (de tempore), *ibid.* 38 (de motu); M. 1078, 10 (de ortu et interitu), *ibid.* 17 (de necessitate); M. 1080, 1 (de mundo), *ibid.* 36; M. 1081, 11, *ibid.* 24; M. 1082, 25 (de dextris et sinistris mundi partibus); M. 1082, 40 (de cœli orbibus); M. 1093, 32 (de zonis terræ); M. 1083, 1 (de Signiferi obliquitate); M. 1086, 15 (de conversionibus solis); M. 1087, 6 (de luna); M. 1096, 26 (de anima); M. 1097, 1 (de animæ partibus; *cfr. ibid.* 38); M. 1097, 47 (de animæ immortalitate; *cfr.* M. 1098, 6); M. 1102, 28 (de voce); M. 1105, 1 (de divinatione), *ibid.* 23 *et* 35 *et* 41 (de semine); M. 1111, 5 (de generibus animantium); M. 1180, 43; M. 1402, 9 (de harmonia stellarum); Ps. 146, 20 *sqq.* (Ὅσα γε δαιμονίαισι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν, κτλ.), *ibid.* 30 (Φείδεο τῆς ζωῆς, μή μιν καταθυμοβορήσῃς).

Pythagoræ symbola, V. 82, 39, *ibid.* 54; V. 83, 1; M. 14, 28 *sqq.*; M. 57, 23 (*cfr.* M. 147, 28; M. 566, 10; M. 727, 19 (ἑλοῦ βίον τὸν ἄριστον, ἡδὺν δὲ αὐτὸν ἡ συνήθεια ποιήσει); M. 114, 24; M. 434, 3 *sqq.*; M. 346, 43 *sqq.*; M. 358, 42; M. 857, 42; M. 886, 30 *sqq.*

Aurei carminis v. 17, M. 139, 37; — v. 42, M. 199, 37 (*cfr.* M. 624, 13).

Apophthegmata, M. 53, 45 (ἐκ φιλοσοφίας ἔφη αὐτῷ περιγεγονέναι τὸ μηδὲν θαυμάζειν); M. 111, 38 (τίς ἐστι φίλος; Ἄλλος ἐγώ, *cfr.* Fr. 145, 47); M. 201, 29 (βέλτιστοι γενόμεθα πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζοντες, *cfr.* M. 503, 29); M. 1232, 39 (ἐρωτηθεὶς τί χρόνος ἐστὶ, τὴν τούτου ψυχήν); Fr. 42, 3 (interrogatus quanam ratione ebriosus ebriositate liberaretur).

Pythagoras, haruspex, apud Alexandrum, V. 841, 24.

Pythagoras, pugil Samius, Ps. 171, 15 *sqq.* (*vide versionem*).

Pythagorici, faham, lathyrum, erebinthum abominantur, M. 353, 37 (*cfr.* M. 770, 18 *sqq.*; M. 889, 4). Marem imparem numerum vocant, parem feminam, M. 355, 51. Animas ajunt neque umbram jacere neque connivere, M. 370, 3. Unitatem appellant Apollinem, binarium Dianam, septenarium Minervam, primum cubum Neptunum, M. 434, 4. Triangulam figuram Ditis, Bacchi et Martis esse ajunt, quadratam Rheæ, Veneris, Cereris, Vestæ et Junonis, duodecim angulorum figuram Jovis, quinquaginta sexangulam Typhonis, M. 443, 49. Mare lacrimam esse Saturni dicunt, M. 445, 6. Quid antiphraxin vocent, M. 449, 47. De principiis rerum, M. 453, 18. Numeros et figuras ornaverunt appellationibus deorum, triangulum omnium æqualium laterum vocantes Minervam et Tritogeneiam, unitatem Apollinem, eundem binarium, contentionem et audaciam, ternarium Justitiam, tetractyn vel quaternionem mysticum jurisjurandi maximi habuerunt loco et mundum appellaverunt, M. 466, 26 *sqq.* (*cfr.* M. 1068, 15). Lyræ strepitu ante somnum utebantur, M. 469, 1. Quinarium conjugium dicunt et naturam, M. 473, 41; M. 474, 4. Si quando per iram ad maledicta prorupissent, ante solis occubitum dextris mutuo datis et salutatione facta gratiam redintegrabant, M. 591, 45. Observabant, ne unquam dextro femori sinistrum imponerent, M. 644, 10. Sodalitia per seditiones ex urbibus ejecta, superstites Metaponti a Cyloneis interfecti, M. 704, 12 *sqq.* Sepultura eis peculiaris, M. 707, 28. Ovum ortus principium statuunt, M. 770, 18 *sqq.* Album venerantur gallum et de marinis mullo maxime urticaque abstinent, M. 814, 38. Quare de animalibus maxime pisces pro cibo sint aversati, M. 888, 19 *sqq.* Sociis præcipiunt, ne quem onere levent, sed in tollendo et subeundo juvent, M. 888, 15; M. 1076, 12 (de figuris); M. 1076, 17 (de coloribus; *cfr. ibid.* 25), M. 1076, 31 (de sectione corporum); M. 1082, 15 (de eo, quod est extra mundum); M. 1083, 26 (de stellis); M. 1087, 41 (de lunæ defectu); M. 1088, 5 (de aspectu lunæ); M. 1089, 8 (de lacteo circulo); M. 1089, 32 (de cometis); M. 1100, 37 (de imaginibus in speculis). Mansuetudinem erga bestias meditandam præceperunt, M. 1175, 3. De numeris, M. 1245, 29 *sqq.* (*cfr.* M. 1246, 33; M. 1248, 53 *sqq.*; M. 1257, 31, *ibid.* 54; M. 1260, 6). Monent nos amicorum peccata ferre atque tolerare quo usque possimus, Fr. 28, 49; Fr. 29, 11. Non abstinuerunt edendis animalibus, nisi pauca carne quadam, Fr. 33, *post v. in fragm. a Gellio asservato.* Quid ἐξήγησιν vocarint, Fr. 51, 14. Nil adeo proprium Pythagoricæ philosophiæ, quam symbolicum doctrinæ genus, voce et silentio permixtum, Fr. 51, 23, *ibid.* 32.

Pytharatus, archon Atheniensis, M. 1032, 42; M. 1037, 21.

Pytheas, orator Atheniensis, primum verba ad populum facit, V. 896, 3. Post Alexandri mortem Athenis profugus ad Antipatrum se confert et cum Callimedonte circumiens Græcos ab Atheniensium societate dehortatur; in Arcadia Pytheas et Demosthenes mutua sibi convicia fecisse feruntur; Pytheæ dictum ad Demosthenem (lac asininum), V. 1024, 38 *sqq.* M. 958, 16. Unus de Demosthenis accusatoribus, M. 1031, 14. De Demosthene (ἑλλυχνίων ὄζειν αὐτοῦ τὰ ἐνθυμήματα), V. 1014, 7; *cfr.* M. 980, 23. Contra honores Alexandro decernendos disserit, M. 225, 24; *cfr.* M. 982, 3. *Citatur*, V. 1020, 35.

Pytheas, Massiliensis, *cit.*, M. 1095, 5.

Pythes, qui Xerxis ætate vixit, in metalla auri incidit, quo adductos cives universos fodere cogit, omnibus operibus neglectis; auri ejus famem uxor saturat, cibis omnibus aureis appositis; Xerxem in Græciam proficiscentem splendidissime excipit gratiamque petit, ut militiæ immunitate donetur filiorum unus, quem quum dissecari jussisset Xerxes aliique filii in prœliis perierint, Pythes imperium uxori committit et ipse vitam in solitudine finit, M. 324, 15 *sqq.*

Pythes, Myuntius, M. 313, 39.

Pythia, sero cœpit, singulis mensibus oracula edere, antiquitus semel duntaxat in anno ista die vaticinabatur, quæ polyphthous dicitur, M. 361, 7. Sexta novi mensis die in prytaneum inducitur, M. 477, 46. Pythicum oraculum secuti Græcarum legum conditores pleraque sacra constituerunt, M. 1366, 7. Cur Pythia nunc non reddat oracula carmine, M. 481, 19 *sqq.* Pythia quomodo utatur deus Delphicus, M. 493, 32. A Clisthene corrupta Lacedæmoniis falsa reddidit oracula, M. 1048, 26. *Vide etiam* Oraculorum responsa.

Pythias, et Damon, amicorum par, M. 111, 35 (*vide versionem*).

Pythica certamina, V. 529, 47; M. 820, 4 *sqq.*; M. 821, 5. Ibi primum victores lauro et palma coronaverunt, M. 882, 42. Athenis celebrata a Demetrio Poliorceta, V. 1084, 10; M. 1391, 12.
Πυθιονικῶν ἀναγραφή, Aristotelis liber, V. 100, 16.
Pythium, Apollinis templum in Olympo monte, V. 313, 53; V. 314, 21.
Pythius, *vide* Apollo.
Pytho, draco; pugna ejus adversus Apollinem, M. 361, 32; M. 441, 10; M. 512, 48; V. 342, 9. Ejectus fertur a mari in regionem Locrorum, M. 363, 23. Carmina in Pythonis mortem, M. 1389, 13.
Pytho, Byzantius, Athenienses acriter invehitur, resistente Demosthene, V. 1014, 23.
Pytho, Ænius, cum Heraclide Colyn interficit et Thraciam liberat, M. 1377, 32. Verba facit ad populum Atheniensem, M. 656, 34; *cfr.* M. 996, 47.
Pytho, dux militum sub Alexandro, V. 843, 12.
Pytho, tibicen celeber, V. 262, 12; M. 220, 36.
Pytho, amasius Evii tibicinis, M. 215, 53.
Pytho, Nisibensis, genus a Spartis ducere fertur, M. 680, 46.
Pythones, engastrimythi vocantur, M. 505, 16.
Pythocles, Atheniensis, una cum Phocione morte damnatus, V. 904, 30.
Pythocles, Epicureus, M. 1375, 6 (Epicuri de eo litteræ); M. 1338, 51.
Pythocles, Samius, *citatur*, M. 380, 27 (ἐν τρίτῃ Ἰταλικῶν); M. 388, 35 (ἐν τρίτῳ Γεωργικῶν).
Pythocles, filius Polycratis, cui vitam Arati dicat Plutarchus, V. 1224, 42.
Pythoclides, Aristotelis præceptor in musica, V. 184, 3. Mixolydiam invenisse fertur, M. 1389, 26.
Pythodorus, Cumæus, Themistocli capiendo intentus, V. 149, 6.
Pythodorus, daduchus, Atheniensis, V. 1075, 9.
Pytholaus, Iasonis filius, frater Thebæ, uxoris Alexandri, Pheræorum tyranni, V. 355, 24; interficit Alexandrum tyrannum, M. 940, 3.
Pythonica, meretrix ab Harpalo amata, V. 896, 27.
Pythopolis, urbs Bithyniæ, a Theseo Pythiæ præcepto condita, V. 14, 22.
Pythopolites, amnis, M. 325, 8.
Pytina fabula, M. 768, 48.

Q.

Quadrantaria, Clodia, Metello Celeri nupta, cur ita sit appellata, V. 1044, 31.
Quadrantis mathematici descriptio, V. 368, 44.
Quadrata figura, quibus diis sacra, M. 443, 53.
Quadratura circuli, ab Anaxagora in carcere descripta, M. 734, 34.
Quadringenti Athenis, V. 246, 42; M. 1017, 28; M. 1018, 26; M. 1015, 10, *ibid.* 16; M. 1016, 5.
Quæstiones gymnosophistis propositæ, V. 836, 10 *sqq.*
Quæstiones (Αἰτια?) Plutarchi opus, *cit.*, V. 31, 4. Quæstiones Romanæ, M. 325, 20; Græcæ, M. 359, 35; Naturales, M. 1114, 20.
Quæstores: Cato Major, V. 403, 14; Cato Minor, V. 913, 50 *sqq.*; Cæsar, V. 846, 20; Cicero in Sicilia, V. 1030, 29; Granius Petro, V. 853, 23; Lentulus Sura, V. 1036, 48; Sertorius, V. 679, 43; Sulla, V. 540, 15; Titius, V. 1116, 6.
Quæstura, instituta a Valerio Poplicola, V. 123, 20 *sqq.*; *cfr.* V. 132, 2.
Quarta Bucolica cæsura, Ps. 174, 20; quando sit, *ibid.* 34 *sqq.*; Bucolica cur vocetur, Ps. 174, 37.
Quartanæ febres lapide Clupææ piscis sanantur, Ps. 84, 47.
Quaternarius numerus, *vide* Numeri.
Quercus, veneratur, M. 857, 15. Dædala dicta, Fr. 19, 26 *sqq.* Plantarum princeps e terra caput extulit, Fr. 20, 4.
Quercus, loci nomen; Prienæorum jusjurandum per tenebras apud Quercum, M. 364, 40.
Querna corona cur donaretur is, qui civem servasset, M. 352, 45.
Quinarius numerus, *vide* Numeri.
Quinctio, libertus Catonis, V. 417, 12.
Quinctius, legatus Crassi, victus a Spartaco, V. 556, 13.
Quinctius (L.), tribunus plebis, Lucullum criminatur eique imperium adimere molitur, V. 614, 43; V. 591, 15.
Quinctius (T. *et* L. Flamininus), *vide* Flamininus.
Quinda, Ciliciæ urbs, V. 704, 25; V. 1078, 43.
Quinquemilleviri, principatum Athenis obtinent, V. 245, 53; V. 246, 42.
Quinquertium, M. 821, 11.
Quintius Balearius, M. 391, 13.
Quintus (Quintius?) et Nigrinus, fratres, quibus Plutarchus disputationem de fraterno amore dicat, M. 579, 35; item Quinto disputationem de sera numinis vindicta, M. 663, 1; M. 765, 42 (L. Quintius; *idem?*).
Quirinalia; Quæst. Rom. LXXXIX (cur Quirinalia festum stultorum appellant?), M. 352, 16.
Quirinalis flamen, Romuli vel Quirini, V. 76, 27.
Quirinalis collis, V. 42, 42.
Quirinus deus; vocis interpretatio (*cfr.* M. 352, 11); ædes in Quirinali collo consecrata (*cfr.* V. 166, 29); dies festus, quo Romulus vita excessit, V. 42, 33 *sqq.*
Quirites, Romani, a Curibus Tatii, Sabinorum imperatoris, patria vocati, V. 35, 6; V. 72, 53.
Quiritis Juno, cur ita sit appellata, V. 42, 37; *cfr.* M. 352, 9.

R.

R in L mutare solent blæsi, M. 342, 22.
Radix Indica, *vide* Indica. — Radicibus olim ægrotos sanabant, M. 784, 48.
Ramnenses, a Romulo dicti, tribus Romana, V. 35, 15.
Ranæ, e terra nascentes multis in locis, M. 772, 15; imbrem exspectantes vocem edunt clariorem, M. 1115, 37; *cfr.* M. 1202, 35. Ranarum coitus, M. 1202, 28 *sqq.*
Rapax, legio Vitelliana, V. 1277, 42.
Raria, apud Eleusinem, ubi Athenienses sacram arationem obeunt, M. 171, 13.
Ratio humana, M. 693, 47; in capite residet, M. 1103, 19; *cfr.* Ps. 135, 37 *et* Ps. 136, 44.
Rationalis vel logica philosophia, M. 1065, 24.
Ratumena, portæ nomen Romæ, V. 124, 15.
Ravenna, urbs, V. 485, 9.
Recapitulatio, quid, Ps. 152, 2.
Recensionum scriptores, *cit.*, M. 1385, 14.
Rectus, familiaris Julii Cani Stoici, tertio die post illum interfectus a C. Cæsare Caligula, Fr. 56, 13.
Reduplicatio, quid, Ps. 111, 48; figuræ vis, Ps. 112, 5.
Regia, Romæ ædificatur a Numa, prope templum Vestæ, V. 82, 31; M. 354, 10.
Regista (Retista?), loci nomen in Bœotia, M. 702, 28.
Regio morbo laborantes conspectu charadrii sanantur, M. 828, 49; eosdem liberat Carpyle herba, Ps. 100, 11 *sqq.*
Regis cerebrum, quid, Ps. 168, 46.
Regnum, quid, Ps. 153, 25 *et* 29 *et* 33.
Regressio, quid, Ps. 112, 15; schematis officium, *ibid.* 22.
Regulus (M. Attilius), in Africa, M. 383, 6.
Regulus, pancratiasta, compotator T. Cæsaris, apoplexia mortuus, M. 148, 36.

Relatio, quid, Ps. 112, 7 *sqq.*; figuræ vis, *ibid.* 13.
Religio, primum et maximum in omnium gentium legibus nec ulla civitas sine deorum opinione constat, M. 1376, 30 *sqq.*
Remonium, pars Aventini montis, appellatum a Remo, postea Rignarium dictum, V. 26, 25.
Remora, piscis, Quæst. Conv. de ea, M. 777 *sqq.*
Remoria, locus Romæ, ubi Remum sepelivit Romulus, V. 27, 12.
Remus, Emathionis filius, a Diomede e Troja missus Romam condidisse fertur, V. 20, 48.
Remus, Latinorum tyrannus, quum ejecisset Etruscos, Romam condidisse fertur, V. 20, 50.
Remus, Romuli frater geminus; variæ traditiones de ejus origine, V. 21, 4 *sqq.*, *ibid.* 43 *sqq.* Contentione inter Amulii et Numitoris bubulcos exorta, Remus captus Numitori ad supplicium quodvis traditur ab Amulio, Numitor eum agnoscit, V. 23, 54 *sqq.* Cæditur Romuli, ut alii ferunt, Celeris manu, V. 26, 52 *sqq.*; *cfr.* V. 45, 37. *Cetera vide sub voce* Romulus.
Repudium, Domitiani temporibus permissum, M. 341, 17. Repudium primum Romæ, V. 46, 24; V. 92, 28; M. 343, 42.
Repugnantiis Stoicorum (de), M. 1263, 35 *sqq.*
Resinam (ῥητίνα), Ægyptii sub ortum soli adolent, M. 455, 24; M. 468, 6.
Respiratione (de) placita philosophorum, M. 1103, 21 *sqq.*; *cfr.* M. 1229, 26.
Reipublicæ forma triplex : Regnum, Aristocratia, Democratia, quibus oppositæ Tyrannis, Oligarchia, Ochlocratia, Ps. 153, 24 *sqq.* Respublica an sit gerenda seni, M. 956, 33 *sqq.* Præcepta reipublicæ gerendæ, M. 974, 37 *sqq.*
Retiariæ, ancillæ Romanæ, consilium, M. 385, 1; *cfr.* Tutola.
Retia piscatorum, cur hieme magis quam æstate putrescant, M. 1119, 22 *sqq.*
Rex sacrorum; Quæst. Rom., M. 344, 33.
Rex, familiæ Mamerciæ cognomen, M. 88, 17.
Rexinachus, Tegeates; tergeminorum ejus filiorum pugna contra tergeminos filios Demostrati Pheneatæ M 380, 45.
Rhadamanthus, apud Haliartum habitasse fertur, testante sepulcro ejus hoc in loco et styracibus Cretensibus, V. 536, 53 *sqq.* Maritus Alcmenæ, V. 537, 4. Apud inferos, M. 145, 22.
Rhamnus, demus Atticus cum castello ejusdem nominis, V. 629, 4; V. 898, 3; V. 1079, 37; M. 1016, 28.
Rhamnus, Antonii stipator, V. 1119, 26.
Rhea, secundum Ægyptiorum fabulas quinque diebus a Mercurio epactis quinque peperit deos : Osirim, Aruerim, Typhonem, Isidem, Nephthyn, M. 431, 47 *sqq.*; *cfr.* M. 522, 35. Rheæ mysteria, Ps. 90, 4; *cfr. ibid.* 16. Rheæ adytum in Ida monte, *ibid.* 19. Rhea cum Jove concumbit in Coccygio monte, Ps. 93, 23. Rhea quum peperisset Jovem, Amaltheæ eum nutricandum dedit, Ps. 172, 43.
Rhea, mater Romuli et Remi, *cfr.* Ilia *et* Silvia.
Rhea, mater Quinti Sertorii, V. 678, 47.
Rhegium, Bruttii urbs, V. 240, 50; V. 1172, 43.
Rhenea, insula prope Delum, V. 627, 10, 15.
Rhenus, flumen, V. 855, 37; V. 857, 28.
Rhesus, Strymonis filius, ad Trojam occisus, Ps. 89, 1.
Rhesus, C. Maximi filius, inter venandum similium fratrem necat et a patre extorris agitur, M. 383, 35.
Rhetorica, quid, M. 1280, 44 *sqq.* *cfr.* M. 878, 38 *et* Ps. 147, 33 *sqq.* Præcepta artis Isocrates scripsisse dicitur, M. 1022, 11. Ejusdem dictum de vi rhetoricæ, *ibid.* 18. Antiphon primus præcepta artis edidit, M. 1014, 81.
Rhetræ, leges Lycurgi nominabantur tanquam a deo constitutæ, V. 51, 2 *cfr. sqq.*; V. 55, 44; V. 56, 3 *sqq.*; *cfr.* Lycurgus.
Rhianus, *cit.*, Fr. 49, 11.
Ῥιγεδανή, quid, M. 26, 36.
Rhium, promontorium Ætoliæ, M. 192, 46; M. 1205, 3; M. 422, 45.
Rhodanus, flumen, V. 493, 30, *ibid.* 36; Ps. 84, 33.
Rhodiacus ludus, ab Æschine relictus, M. 1024, 28.
Rhodii, *vide* Rhodus.
Rhodoguna, filia Artoxerxis Mnemonis, Oronti in matrimonium data, V. 1222, 6.
Ῥόδον; de voce, M. 786, 8.
Rhodope, et Hæmus, fratres, cur in cognomines montes sint transformati, Ps. 89, 8 *sqq.*
Rhodus. Rhodii diu a Demetrio in obsidione habiti composito bello ab eo petunt, ut machinas quasdam ipsis relinquat, V. 1071, 54. Demetrii obsidio; Heliopolis magna, Philæ navis, pictura Protogenis. Pacem componunt Athenienses, V. 1072, 4 *sqq.* Rhodus capitur a Cassio, V. 1189, 45. Quæst. Græc., cur apud Rhodios in sacellum Ocridionis non ingreditur præco, M. 366, 29. Summus Plutarchi temporibus magistratus πρυτανεία, M. 993, 10. Difficultates eorum sub Domitiano, M. 995, 30. — Rhodii cujusdam dictum de lictore ferociente, M. 556, 11. — Stratonici dictum in Rhodiorum luxuriem, M. 635, 40.
Rhodopidis meretricis ferrei obelisci Delphis, M. 489, 10 *et* 12.
Rhœteum, in Arcadia, V. 973, 12.
Rhomboides, Megaræ, V. 15, 20.
Rhombus, Hebri fluvii nomen primum fuit, Ps. 82, 4, *ibid.* 18.
Rhopoperperethra, appellatur Demosthenes a Comicorum quodam, V. 1014, 48.
Rhun, loci nomen Megaræ, V. 15, 19.
Rhymitalces, Thracum rex ab Antonio ad Octavium defecit, M. 251, 49. Cæsaris dictum ad eum, V. 32, 38.
Rhyndacus, flumen inter Bithyniam et Mysiam minorem, V. 595, 25.
Rhyntaces, avicula quædam vocatur a Persis, V. 1216, 35.
Rhytinus, Apollodori liber, M. 371, 16.
Rignarium, pars montis Aventini, prisco nomine Remonium, V. 26, 25.
Riphæi montes, V. 162, 6.
Risus (Γέλως). Lycurgus ei simulacrum dedicat, V. 65, 35. Colitur Spartæ, V. 964, 15.
Rœsaces, Persa a rege defectus, cum magna pecunia Athenas pervenit et Cimonem corrumpere conatur, V. 579, 46 *sqq.*
Rœsaces, dux Persarum in pugna ad Granicum, cæsus ab Alexandro, V. 802, 51; V. 803, 8.
Roma, femina Trojana, classe incensa Trojanos profugos circa Pallatium considere cogit, et urbi traditur indidisse nomen, V. 20, 32 *sqq.* *cfr.* M. 301, 35. Ut alii ferunt, Itali et Leucariæ est filia, ut alii, Telephi Hercule nati, Æneæ nupta vel Ascanio, V. 20, 45 *sqq.*
Roma, Dexitheæ filia, Romuli mater ex Latino Telemachi filio, V. 21, 10.
Roma, urbs, a quibus hominibus sit condita et nomen acceperit, V. 20, 20 *sqq.*, *ibid.* 45 *sqq.*; *cfr.* V. 73, 4. Ulyssis et Circes filius Romam condidisse fertur, V. 20, 47. Roma quadrata condita a Romulo, V. 26, 22. Condita undecimo Kalendas Majas, V. 27, 37. Annus urbis conditæ, qui vulgo traditur, V. 27, 47; quem Tarrutius Varroni indicavit, *ibid.* 52 *sqq.* Fortunæ fanum, horti Cæsaris, V. 1183, 49. Minervæ auxiliaris fanum, M. 370, 26. Vestæ ædes, M. 381, 23.
Romani. Prisca apud eos cultus deorum forma sine simulacris, sacrificiorum sine sanguine, V. 77, 29 *sqq.*

Ager Romanus plurimus Romuli armis paratus, a Numa inter inopes per pagos divisus; alia de agro publico, V. 84, 26 *sqq*. Temporum ratio sub Romulo, emendata a Numa, V. 85, 33 *sqq*. Lex de luctibus, V. 108, 1. Senatus Romanus a Valerio Poplicola centum et sexaginta quatuor adscriptis auctus, V. 122, 40 *sqq*. Lex de querna corona, V. 256, 40. De tribus Romanorum nominibus, V. 484, 36 *sqq*. *cfr*. M. 356, 11 *et* M. 356, 18 *sqq*. Romanæ linguæ pulchritudo, V. 1010, 43 *sqq*. *cfr*. M. 1236, 48 *sqq*. (Romana lingua omnibus fere in usu tempore Plutarchi). Lex de laude funebri mulierum, M. 300, 19. Bellum Etruscorum et Tarquinii Superbi, M. 323, 14. Post raptum Sabinarum et bellum pace mutatum id quoque in pactis scriptum est, mulierem viro Romano neque molere debere neque coquere, M. 351, 22. Bellum contra Gallos sub Atepomaro rege; Betanæ ancillæ consilium; ancillarum festus dies, M. 384, 50. De Fortuna Romanorum, M. 388, 45 *sqq*. In memoriam Capitolii a Gallorum aggressione servati solemni in pompa canem in crucem actum et anserem splendide admodum in lectica et veste stragula pretiosa sedentem gestant, M. 399, 46 *sqq*. Romanorum de Carthaginiensibus et Philippo victoriæ a Sibyllis prædicta, M. 487, 18. Mediæ mensæ ultimum locum honorant et consularem vocant, M. 749, 32. Quos in libertatem vindicant, eorum corporibus stipulam tenuem injiciunt et ubi testamentum condunt, alii scribuntur hereules, aliis vendunt bona, M. 665, 36. Veteribus cur mos fuerit, nunquam omnino inanem esse mensam, dum tollitur, neque lucernam unquam exstingui sinere, M. 858, 14. Romanæ mulieres mundum suum Apollini Pythio dederuut primitiarum loco, ex quo aureus crater confectus Delphos venit, M. 1009, 43. Romanorum regum nullus filio regnum reliquit, M. 567, 10.

Quæstiones Romanæ, M. 325, 20 *sqq*.: 1 (quid causæ est, cur sponsa in nuptiis jubeatur aquam et ignem tangere? M. 325, 20; de nuptiis *conf*. M. 327, 32, *ibid*. 45; M. 328, 15; M. 334, 50; M. 335, 7, *ibid*. 20; M. 345, 6; M. 351, 28; M. 351, 49; M. 357, 22); 2 (cur in nuptiis quinque faces, quas cereos vocant, non plures his aut pauciores accendunt? M. 325, 33); 3 (Dianæ templum in vico Patricio solum viri non intrant, M. 326, 7); 4 (cur reliquis fanis Dianæ soliti cervorum cornua affigere, ei, quod in Aventino est, boum cornua affixerunt, M. 326, 13); 5 (cur quos peregre mortuos falso fama nuntiavit, reversos non per fores admittunt, sed ipsi conscenso tecto in domum se demittunt? M. 326, 33); 6 (quare mulieres osculo salutant cognatos suos? M. 327, 15); 7 (cur donationes inter maritum et uxorem prohibitæ sunt? M. 327, 45); 8 (cur a genero aut socero donum accipere vetitum fuit? M. 328, 10); 9 (quamobrem rure aut peregre domum redeuntes mariti præmittunt, qui adesse ipsos uxoribus significet? M. 328, 15); 10 (cur deos velato capite adorant, cum alioquin hominibus obviam facti venerandis caput detegant? M. 328, 28 *sqq*.); 11 (cur Saturno sacrificantes capita habent retecta? M. 329, 4); 12 (cur Cronum hunc veritatis patrem faciunt? M. 329, 11); 13 (cur Honori sacra faciunt aperto capite? M. 329, 16); 14 (cur parentes efferunt filii velatis capitibus, filiæ nudis capitibus sparsisque crinibus? M. 329, 23); 15 (cur Termino nullum animal immolatur? M. 329, 47); 16 (cur servæ aditu templi Matutæ prohibentur, *etc*.? M. 330, 4); 17 (cur ab hac dea nulla suis, sed sororum liberis bona precantur? M. 330, 15); 18 (cur multi divitum Herculi decimam partem suorum bonorum consecrant? M. 330, 22); 19 (cur a Januario novum annum auspicantur? M. 330, 35); 20 (cur matronæ sacellum deæ Bonæ ornantes myrtum non inferunt? M. 331, 20); 21 (cur picum Latini venerantur eoque universi magnopere abstinent? M. 331, 35); 22 (cur Janum bifrontem fuisse credunt, *etc*.? M. 331, 51); 23 (cur quæ ad funera pertinent, in templo Libitinæ vendunt, *etc*.? M. 332, 6); 24 (cur tria principia mensis habent non eodem dierum numero distincta? M. 332, 16); 25 (cur diebus postridie Calendarum, Nonarum atque Iduum exire urbe aut peregrinari non licet? M. 332, 41); 26 (cur in luctu mulieres albas gerunt vestes albasque vittas? M. 333, 47); 27 (cur omnem murum sacrum intaminatumque habent, portas non item? M. 334, 46); 28 (cur pueros Herculem juraturos non sinunt jusjurandum hoc intra domum facere, *etc*.? M. 334, 31); 29 (cur nuptam non patiuntur ipsam transcendere limen domus, sed sublatam transportant pronubi? M. 334, 50); 30 (cur sponsam introducentes dicere jubent: Ubi tu Cajus, ego Caja? M. 335, 7); 31 (cur in nuptiis canitur iste omnium sermone notus Talasius? M. 335, 20); 32 (cur simulacra hominum, quæ Majo mense, dum luna plena est, de ponte ligneo in flumen abjiciuntur, Argeos vocant? M. 335, 38); 33 (cur antiquitus foris non cœnabant absque filiis pueritiam etiamnum agentibus? M. 335, 51); 34 (cur cum reliqui Romani Februario mense parentent mortuis, Decimus Brutus mense Decembri hoc egit, *etc*.? M. 336, 7); 35 (quid causæ est, quod Larentiam tanto afficiunt honore, *etc*.? M. 336, 29); 36 (cur Romæ portarum una appellatur Fenestra, *etc*.? M. 337, 4); 37 (de spoliis, M. 337, 14); 38 (de auspiciis, M. 337, 21); 39 (cur qui sacramento militari non tenebantur, *etc*., M. 337, 38); 40 (cur Jovis flamini non licet sub dio inungi, M. 338, 5); 41 (cur antiquum numisma ab una parte Jani bifrontis imaginem, ab altera navis aut puppim aut proram insculptam habet? M. 338, 41); 42 (cur Saturni templo utuntur loco ærarii? M. 339, 8); 43 (cur legati undique Romam missi, ad Saturni ædem accedunt ibique nomina sua dant præfectis ærarii? M. 339, 28); 44 (cur flamini Diali non licet jurare? M. 339, 39); 45 (cur Veneralibus multum vini effunditur e templo Veneris? M. 339, 52); 46 (cur Hortæ templum antiquitus semper mansit apertum? M. 340, 12); 47 (cur Vulcani fanum Romulus extra urbem posuit? M. 340, 31); 48 (cur Consualibus feriis equos asinosque coronant, *etc*.? M. 340, 43); 49 (cur, qui magistratum petebant, mos erat, ut hoc sine tunica in toga facerent? M. 340, 50); 50 (cur flamen Dialis uxore mortua flaminio decedit? M. 341, 6); 51 (cur laribus, quos Præstites proprie vocant, canis apponitur, ipsi autem caninis pellibus amiciuntur? M. 341, 27); 52 (cur Manæ Genetæ canem immolant votoque petunt, ne quis domi natorum bonus fiat? M. 341, 42); 53 (ludi Capitolini, Sardiani venales proclamati, M. 342, 6); 54 (cur locus, ubi carnes publice venduntur, macellum dicitur? M. 342, 17); 55 (cur Idibus Januariis tibicinibus permissum est per urbem circuire vestem indutis muliebrem? M. 342, 30); 56 (quamobrem Carmentæ templum matronæ et antiquitus dedicaverunt et hodie in primis colunt? M. 343, 1); 57 (cur Ruminæ sacrificantes mulieres lac victimæ invergunt, vinum non adhibent? M. 343, 20); 58 (patres, patres conscripti, M. 343, 29); 59 (cur communis fuit ara Herculis et Musarum? M. 343, 36); 60 (de duabus Herculis aris, M. 343, 43); 61 (de tutelari Romæ deo, cujus nomen efferre nefas, M. 343, 51); 62 (cur inter Feciales maximus est is, quem Patrem Patratum appellant, *etc*.? M. 344, 17); 63 (cur Regi Sacrorum magistratum gerere aut orationem ad populum habere non licet? M. 344, 33); 64 (cur mensa cum tolleretur, semper omnino aliquid super ea volebant relinqui? M. 344,

48); 65 (cur vir primo cum sponsa non congreditur luce, sed in tenebris? M. 345, 6); 66 (cur Circorum uni nomen est Flaminio? M. 345, 17); 67 (cur qui fasces gerunt, lictores dicuntur? M. 345, 23); 68 (de Lupercis, M. 345, 33); 69 (de festo die, qui Septimontium dicitur, M. 345, 52); 70 (cur furti, aut alius servilis delicti damnatos furciferos dicunt, M. 346, 16); 71 (cur ad cornua boum cornipetarum fœnum alligabant, *etc.*, M. 346, 26); 72 (de augurliis, M. 346, 39); 73 (de augurliis, M. 347, 4); 74 (cur Parvæ Fortunæ, quam Brevem vocant, fanum Servius Tullius dedicavit? M. 347, 15); 75 (cur lucernam non exstinguebant, sed ultro consumi et exstingui sinebant? M. 347, 36); 76 (cur qui nobilitate generis aliis præstare videbantur, lunulas in calceis gestabant, M. 347, 48); 77 (cur annum Jovi, menses Junoni consecrant? M. 348, 16); 78 (cur aves sinistræ, quæ dicuntur, in auspicio habentur pro addicentibus? M. 348, 30); 79 (de triumphatore, M. 349, 1); 80 (de triumphatore, M. 349, 12); 81 (cur purpura prætextam vestem tribunus plebis non gestat, aliis magistratibus gerentibus? M. 349, 19); 82 (cur Prætorum fasces colligati feruntur, appensis securibus? M. 349, 53); 83 (hominum immolationes apud Blestonios et Romanos, de defossis duobus viris totidemque mulieribus, alteris Græcis, alteris Gallis, in foro Boario, M. 350, 8); 84 (cur a media nocte diei sumunt initium? M. 350, 42); 85 (cur antiquitus mulieres neque molere sinebant neque coquere? M. 351, 21); 86 (cur mense Majo mulieres non ducuntur? M. 351, 28); 87 (cur nuptarum comam discriminant hastæ cuspide? M. 351, 49); 88 (de voce lucar, M. 352, 12); 89 (Quirinalia, festum stultorum, M. 352, 16); 90 (sacrificium Herculis, M. 352, 23); 91 (cur patriciis non licebat prope Capitolium habitare? M. 352, 36); 92 (cur eum qui civem servasset, corona donabant querna? M. 352, 45); 93 (cur ad auspicia maxime usi sunt vulturibus? M. 352, 52); 94 (cur Æsculapii fanum extra urbem est? M. 353, 26); 95 (cur castimoniam servantibus usu leguminum est interdictum? M. 353, 36); 96 (cur Vestales virgines, quæ pudicitiam prodiderunt, vivas defodiunt? M. 353, 47); 97 (cur Idibus Decembribus exhibitis equestribus ludis, dexter equus victor Martl sacer immolatur, *etc.*? M. 354, 7); 98 (de locatione alimentorum pro sacris anseribus, M. 354, 25); 99 (cur soli auguri, etiamsi summorum flagitiorum comperto, non abrogant sacerdotium, quamdiu vivit? M. 354, 43); 100 (feriæ servorum Idibus Sextilibus, M. 355, 6); 101 (quare pueros bullis ornant? M. 355, 15); 102 (cur pueris nono, puellis octavo die nomen imponitur? M. 355, 42); 103 (cur eos, qui patrem certum non habent, spurios appellant? M. 356, 13); 104 (cur Baccho Liberi Patris nomen imposuerunt? M. 356, 32); 105 (cur publicis feriis nos non est nubere virgines, nubunt tamen viduæ? M. 356, 39); 106 (cur Fortunam Primigeniam Romani venerantur? M. 357, 1); 107 (cur scenici artifices Baccho sacri, histriones dicuntur? M. 357, 11); 108 (cur cognatas non ducunt uxores? M. 357, 22); 109 (quamobrem flamini Diali non licebat farinam aut fermentum tangere? M. 357, 31); 110 (quare eidem interdictum est contactu carnis crudæ? M. 357, 44); 111 (cur eundem lex jubebat canis et capræ cum tactu, tum nominatione omnino abstinere? M. 357, 52); 112 (cur eidem non licet hederam tangere, *etc.*? M. 358, 39); 113 (de flaminibus Dialibus, M. 359, 15).

Romulus. Vita ejus, V. 20, 20 *sqq.*

Variæ de origine ejus narrationes vulgari a traditione declinantes, V. 21, 2 *sqq.* Vulgaris relatio *inde a* V. 21, 43 : nati gemelli ex Ilia (vel Rhea vel Silvia), V. 21, 50 *sqq.* (*cfr.* M. 387, 11 *sqq.*; M. 393, 26 *ibid.* 31); Amulii jussu expositi a Faustulo, V. 22, 13 *sqq.*; a lupa ad ficum Ruminalem lactati et a pico Martio nutriti, V. 22, 24 (*cfr.* M. 331, 41 *sqq.*; M. 343, 23; M. 353, 39 *sqq.*). Mars eorum habetur pater, alii fraudem Amulii suspicantur, V. 22, 34. Quo tempore Romulus est creatus, narrant solem defecisse idemque evenisse sub finem vitæ ejus, M. 393, 32 *sqq.* Nominis etymon, V. 23, 34. Infantes a Faustulo sublati nutriuntur, Gabios translati instituuntur litteris et omni liberali disciplina; indoles et studia eorum, præstans Romuli prudentia, V. 23, 28 *sqq. cfr.* M. 394, 7 *et* Ps. 63, 12. Contentione exorta inter Amulii et Numitoris bubulcos, Remus a Numitoris pastoribus capitur, V. 23, 54 *sqq.* Ad hoc Faustulus veram Romulo originem aperit, ipse cum alveo ad Numitorem contendit; detectum Amulius interrogat et mittit ad Numitorem quæsitum, ecquid de incolumitate puerorum intellexerit, quo nuntio firmatus Numitor cum Remo intus, simul Romulus foris adorti tyrannum deprehensum obtruncant, V. 24, 52 *sqq.* Exinde consilium capiunt urbis condendæ eo loco, ubi primum educati fuerant; jactis urbis fundamentis locum sacrum Dei Asylæi appellatum aperiunt et omnes vel servos, vel creditoribus nexos, vel homicidas excipiunt; discordia inter ipsos exorta de loco urbis condendæ; litem augurio committunt, quo Romulus mentitus vincit (*cfr.* M. 352, 53); Remus, detecta fraude, indignatur et fossam, quam Romulus ducit, ludibrio transilit, quam ob offensionem eo loco Romuli, ut alii ferunt, Celeris manu cæditur, V. 25, 51 *sqq.*; V. 26, 52 *sqq.*; M. 334, 20.

Quibus ceremoniis Romulus, accitis ex Etruria viris, urbem condiderit, V. 27, 12 *sqq.* Ordines militares et civiles instituit, V. 28, 17 *sqq.* Raptus Sabinarum, V. 29, 21 *sqq.* Acronem Ceninensium regem in duellio cædit, Ceninenses Romam recipit, prima spolia opima ferens, celebritate victoriæ instituta triumphi dat exemplum, V. 32, 14 *sqq. cfr.* V. 360, 36. Romuli triumphales statuæ pedestres, V. 32, 14. Fidenates, Crustuminos, Antemnates vincit, ipsos Romam transfert, eorum agros populo dividit, V. 32, 16 *sqq.* Pugna adversus Sabinos, intercessio et preces filiarum raptarum, pax his conditionibus facta, ut communem habeant Romani et Sabini urbem, Roma urbs a Romulo, Romani omnes Quirites a Tatii patria vocentur, V. 33, 16 *sqq.*; V. 34, 12 *sqq.* Legionum, senatus, tribuum, curiarum constitutio, additis Sabinis, V. 35, 11 *sqq.* Locus, ubi Romulus habitavit, V. 35, 34 *sqq.* Lancea ejus ex Aventino torta sacram in cornum virescit, V. 35, 37 *sqq.* A Sabinis scuta mutuatur pro Romanorum parmis Argolicis, V. 36, 5 *sqq.* Ignem consecrat, virgines Vestales eligit, augurandi peritus lituum primus gestat; leges de matrimonio, de homicidio; parricidii tanquam inauditi pœna neglecta, V. 37, 17 *sqq.* Fidenas capit et illuc coloniam deducit, V. 38, 19 *sqq.* Camerios vincit, coloniam deducit in Cameriam, V. 38, 42 *sqq.* Statua ejus in templo Vulcani, V. 38, 51. Vejentes vincit (*cfr.* M. 342, 9) et fœdere in centum annos facto agri accipit portionem, quam Septempagium vocant; triumphus, V. 39, 1 *sqq.* Odioso dominatu cives offendit, V. 39, 44 *sqq.* Numitore defuncto magistratum supremum quotannis Albanis creat, M. 40, 12 *sqq.* Mortuus nonis Juliis, tunc Quinctilibus, V. 40, 27 *sqq. cfr.* V. 71, 31 *et* M. 393, 37. Suspiciones et opiniones de ejus mortis genere, V. 40, 45 *sqq.* (*cfr.* V. 71, 36; V. 74, 49; V. 175. 16 *sqq.*; M. 385, 28). Deus Quirinus consalutatur a populo testimonium secuto Julii Proculi, V. 41, 18 *sqq. cfr.* V. 71, 46. Quamdiu vixerit et regnaverit, V. 43, 41; *cfr.* V. 71, 31.

Ros, Jovis et Lunæ filia dicta, quid sit et cur maxime fiat

plenilunio, M. 1123, 11 *sqq.*; *cfr.* M. 800, 46. Cur per roscidas arbores transeuntis membra materiam tangentia lepra corripiantur, M. 1117, 16 *sqq.*
Rosam cur ῥόδον nuncupent Græci, M. 786, 8 *sqq.* Rosacea corona ebrietatem arcet, M. 785, 30. Rosæ ac violæ, ut meliores fiant, M. 109, 50.
Roscia lege equites in spectaculis a plebe discreti, V. 1034, 35.
Roscii, duo fratres, apud Crassum, V. 672, 17.
Roscius, comœdus, apud Sullam, V. 567, 3; V. 1030, 15.
Roscius (Sextius), parricidii accusatus Chrysogoni opera, ab omnibus Sullæ metu destitutus ad Ciceronem confugit, V. 1028, 49.
Roscius, contra legem Gabiniam dicere a populo prohibetur, V. 753, 50 *sqq.*
Rosus, urbs Syriæ, V. 1078, 46.
Ῥόθος, de vocis significatione, Fr. 21, 27 *sqq.*
Roxane, Oxyathris filia, Alexandro Magno nubit, V. 459, 2; V. 825, 4 *sqq.*; M. 408, 13; M. 414, 47. Statiram cum sorore occidit post Alexandri mortem, V. 843, 36 *sqq.*
Roxane, Cordyi filia, rapitur a Medo, Ps. 95, 40.
Roxane, Mithridatis regis soror, jussu ejus venenum hausit, V. 600, 42 *sqq.*
Roxanes, rex Persarum, Ps. 99, 31.
Roxanes, tribunus militum apud regem Persarum, V. 151, 2.
Rubicon, amnis, Italiam a Gallia Cisalpina dividit, V. 855, 46; V. 776, 43; V. 863, 10.
Rubigo, unde fiat, M. 1160, 40; *cfr.* M. 1117, 19.
Rubrius, C. Gracchi in tribunatu plebis collega, legem fert de colonia Carthaginem a Scipione eversam deducenda, V. 1001, 1.
Rubrius, prætor Macedoniæ, V. 910, 14 (*idem atque sequens?*).
Rubrius (M.), cum Catone Uticæ, V. 942, 9, *ibid.* 22.
Rubrum mare, V. 762, 29, *ibid.* 35. Plantæ et arbores Rubri maris infrugiferæ, M. 1114, 43.
Rufinus, e Sullæ majoribus, consulatum gessit, senatu ejectus est, V. 539, 3.
Rufus; de nomine, V. 261, 34.
Rufus (L.), alterum ictum se Tib. Graccho ingessisse affirmavit, V. 994, 21.
Rullus Fabius Maximus, V. 208, 13.
Rumilia (Rumina?) dea, infantium educationi præest; sacra ei faciunt absque vino, lac invergentes victimis, V. 22, 30 *sqq.*; *cfr.* M. 343, 20 *sqq.*
Rumina, *vide* Rumilia.
Ruminalis ficus, arbor sacra et Romuli fabula celebris; vocis interpretatio; cultus arboris, V. 22, 24 *sqq.*; M. 393, 45 *sqq.*, *ibid.* 54; M. 394, 2 *sqq.*
Rusticus, Plutarchum audivit Romæ, interfectus postea a Domitiano, M. 632, 34.
Rustius, de M. Crassi comitibus, V. 673, 22, *ibid.* 36.
Ruta, cur πήγανον sit dicta, M. 785, 10; prægnantibus inimica, *ibid.* 12; sub ficu nascens cur suavior fiat, M. 832, 40. Rutam mustelæ mandunt, ubi aliquid de serpente comederunt, M. 1192, 12; Ps. 91, 18; Ps. 95, 5.
Rutilius, Metelli legatus, V. 489, 29 (*idem ac sequens?*).
Rutilius (P. Rufus). De oratione, quam Theophanes ab eo Mithridati scriptam perhibet, V. 762, 8 *sqq.* Historiæ ejus *cit.*, V. 762, 13 *et* V. 503, 25. Dictum ad Musonium, M. 1012, 5.

S.

Sabaco (Cassius), socius C. Marii, senatu motus, V. 486, 42, *sqq.*
Sabbas, Indiæ rex, cui Gymnosophistæ deficiendi ab Alexandro auctores fiunt, V. 836, 11, *ibid.* 25.
Sabbatorum feriæ, apud Judæos, M. 816, 27, *ibid.* 34.
Sabbos, nominant Bacchos, M. 816, 29. De nominis origine, *ibid.*
Sabinarum raptus, V. 29, 21, *sqq.* (*cfr.* V. 740, 28 *sqq*; M. 351, 22).
Sabinorum de moribus et origine, V. 31, 8 *sqq.* Legatos Romam mittunt de filiabus raptis reddendis et de amicitia contrahenda, V. 31, 11 *sqq.* Tatio imperatore Capitolium occupant, Tarpeja portam prodente, V. 32, 25 *sqq.* Pugna contra Romanos, intercessio filiarum raptarum, pacis conditio, ut communem habeant Romam urbem, V. 33, 16 *usque ad* 34, 12. Lacedæmoniorum se colonos esse dicunt, V. 71, 23. A M. Valerio consule, Poplicolæ fratre, duobus prœliis vincuntur, V. 128, 27. Cum Latinis consociati apud Fidenas prœlio commisso omnem pœne exercitum amittunt, V. 128, 46 *sqq.*; V. 129, 39 *sqq.*; V. 257, 43.
Sabinus, dux exercitus Cæsaris, cum Antonio, M. 392, 29.
Sabinus, socius defectionis Julianæ in Gallia, sub Vespasiano imperatore; Empona ejus uxor, M. 942, 1 *sqq.*
Sacadas, Argivus, odas et elegias modulatas scripsit, ter Pythia vicisse traditur, docuisse chorum canere Dorice primam, Phrygice secundam, tertiam strophem Lydio tono, atque hunc nomum appellasse trimerem, M. 1386, 19 *sqq.*, *ibid.* 36 *et* 44; *cfr.* M. 3188, 3.
Sacer calculus, Ps. 169, 3.
Sacer ignis, *vide* Ignis.
Sacer mons, V. 258, 10.
Sacer morbus, M. 923, 13; cur diceretur Herculeus, Ps. 166, 38.
Sacerdotes militiæ immunes Romæ, V. 181, 12. Sacerdotis ad genua, qui accidisset, ea die a verberibus et supplicio immunis erat, M. 358, 20 *sqq.* Sacerdotium dignitate regno æquale apud Græcos, M. 359, 18 *sqq.*
Sacra cohors Thebanorum, V. 798, 4.
Sacra instaurata Romæ, V. 269, 45 *sqq.*
Sacra porta, Athenis, V. 550, 9.
Sacra via, Romæ, V. 128, 13; M. 354, 12.
Sacramento militari non obnoxii, cur non haberent jus interficiendi aut vulnerandi hostis, M. 337, 38.
Sacrificia. De animalium sacrificiis, de vocabulis ἕρδειν et ῥέζειν, M. 889, 52 *sqq.* Sacrificia Laconum, *vide* Lacedæmonii *et* Lycurgus. Sacrificia Græcorum pleraque juxta Pythicum oraculum instituta, M. 1366, 8.
Saculio, scurra, V. 1198, 30.
Sadales, Thraciæ rex, in Antonii exercitu apud Actium, V. 1126, 6.
Sæculum aureum, secundum Magos, M. 452, 38. Sæcula octo secundum vates Etruscos, V. 544, 29 *sqq.*
Sagaris, Phrygiæ fluvius. De Fluviis XII. Ps. 89, 20 *sqq.* (prius Xerobates dictus, *ibid.* 21; cur Sagaris sit nominatus, *ibid.* 23 *sqq.*, de lapide Autoglypho, *ibid.* 31; de monte Ballenæo, *ibid.* 37; de Astere lapide, *ibid.* 43).
Sagaris, Mygdonis et Alexirrhoes filius, Matris deorum sacerdotes Gallos injuriis afficit et furore captus in fluvium se conjicit ab eo denominatum, Ps. 89, 23 *sqq.*
Sagittarii, moneta Persica, V. 1217, 34; M. 257, 19.
Sagra, flumen Bruttii; pugna ad Sagram, V. 320, 39.
Saguntini campi, in Hispania, V. 690, 44
Saira, vox Ægyptica, quam interpreteris festum lætitiæ diem, M. 443, 20.
Sais, urbs Ægypti, M. 433, 28. Templum Minervæ; hieroglyphica symbola, M. 444, 52.
Sal, cibis detrahitur a sacerdotibus Ægyptiis, quo tempore sancte et pure vivunt, M. 431, 37, *sqq.*; *cfr.* M. 833, 11, *ibid.* 20 *sqq.* Quinam sint, qui circa salem et cuminum dicuntur et cur salem Homerus divinum dixerit, M. 833, 1 *sqq.* Salem cur pastores pecori proponant, M. 1115, 45 *sqq.*

Salaminia navis, V. 186, 24; V. 242, 6.
Salamis insula; lis et bellum de ea inter Athenienses et Megarenses, V. 98, 10 *sqq.* Pugna navalis contra Persas, V. 140, 54 *usque ad* 143, 15 (*cfr.* V. 165, 6; M. 428, 18, *ibid.* 29; Fr. 47, 23). Demetrio traditur a Menelao, V. 1069, 27.
Salamis, urbs Cypri, V. 1080, 46. Homeri patria perhibetur, Ps. 102, 20 *et* Ps. 103, 48.
Salamis, poema Solonis, V. 98, 27.
Salia, Annii Etruscorum regis filia, rapta a Catheto Romam adducitur eique Latinum et Salium parit, M. 388, 18.
Salii, sacerdotes a Numa instituti, custodes peltæ de cœlo delapsæ, quæ ne furibus in manus incideret, undecim aliæ sunt confectæ ejus admodum similes, V. 81, 32 *sqq.*; *cfr.* V. 80, 46. Vocis interpretatio, de ornatu et saltatione Saliorum, V. 81, 53 *sqq.* De peltis, quas gestabant, V. 82, 12 *sqq.*
Salinæ, oppidum Italiæ, V. 654, 22.
Salinator (Julius); cui Sertorius Pyrenæi juga obsidenda dederat, dolo necatus a Calpurnio Lanario, V. 681, 49 *sqq.*
Salius, Catheti e Salia filius, generis nobilis auctor, M. 388, 25.
Salius, Samothrax vel Mantinensis, a quo Salii sacerdotes nomen duxisse ferebantur, V. 82, 1.
Salius, Pelignorum dux sub Paulo Æmilio, V. 317, 28.
Sallustius, *citatur*, V. 569, 42; V. 595, 32; V. 614, 27.
Salmantica, Hispaniæ urbs, ab Hannibale expugnatur; mulierum Salmanticarum audacia, M. 307, 22 *sqq.*
Salonius, Catonis majoris scriba, cujus filiam ille ducit uxorem, V. 419, 4 *sqq.*
Salonius, Catonis majoris filius ex Salonii filia, V. 479, 33; in prætura mortuus, V. 421, 25.
Saltatio, Quæst. Conv. IX, 15 (tres saltationis partes, φορὰ, σχῆμα, δεῖξις, *etc.*), M. 912, 27 *sqq.* Saltatio Delia, V. 10, 51; Saliorum, V. 82, 3.
Salutis ædes, Romæ, V. 414, 46.
Salvenius, miles prætoriæ cohortis sub Sulla, V. 552, 46.
Salvius, centurio quondam sub Pompejo atque unus de ejus interfectoribus, V. 787, 48; V. 788, 39.
Samæna, navigii genus a Samo dictum, V. 199, 16.
Sambaules, M. 765, 41 (e Xenophontis Cyropædia).
Sambicus, Eleus quidam, a sacrilegio captus et per integrum annum tormenta perpessus in proverbium abiit: δεινότερα Σαμβίκου παθεῖν, M. 372, 17.
Sambuca, musicum instrumentum et a similitudine appellata machina belli, V. 365, 52.
Samia placenta, M. 149, 12.
Samidas, Thebanus exsul, unus de Pelopidæ conjuratis, M. 697, 5; M. 721, 54.
Samii, *vide* Samus.
Samius, invisum se reddit Philippo, M. 64, 46.
Samnites, M'. Curium rapas elixantem offendunt, V. 402, 21 (*cfr.* M. 235, 14); V. 466, 19; V. 470, 11; V. 473, 4; V. 562, 31.
Samo, Epirota, V. 460, 7.
Samosata, urbs Commagenes in Syria, V. 1110, 42.
Samothrace, V. 320, 13; V. 596, 32. Samothracia sacra, V. 166, 18 *et* V. 793, 23. Samothracium delubrum, V. 752, 40.
Samus. Samiorum bellum contra Milesios de Priena, unde orto bello contra Athenienses, victi sunt apud Tragias insulam, V. 197, 11 *sqq.*; V. 198, 19 *sqq.* A Pericle obsessi et nono mense in deditionem redacti, V. 198, 45 *usque ad* 200, 14; *cfr.* V. 134, 23. Samæna navigii genus, cujus signum Athenienses in frontem inussere Samiis captivis, V. 199, 16. Extorres acti a Lysandro, V. 526, 28. Bellum adversus Prienæos, M. 364, 40. Quæst. Græc., cur in Samo Dexicreontis Venerem nominant? M. 373, 29. Mercurii Charidotæ sacrificium in memoriam migrationis in Mycalen, ubi decem annos in latrociniis vixerunt, M. 373, 44. Post Damotelis tyrannidem sublatam Geomori rempublicam in potestate sua habent, mox dolo interficiuntur a captivis Megarensibus, quam ob rem andron apud Samios πεδήτης a captivorum compedibus vocatur, M. 374. 6 *sqq.* Lacedæmoniorum contra Polycratem expeditio in Samum, M. 1046, 53 *sqq.* *et* 1047, 25 *sqq.* Lignenm Junonis simulacrum habuerunt, Fr. 50, 15. Samum missi coloni Athenienses, Ps. 168, 28. Samiorum flores et Samiaca laura, proverbia, quid significent, Ps. 168, 34 *sqq.* Samii a Persis in servitutem redacti, *ibid.* 39. Samius pugil, de quo proverbium: Comatum illum in Samo, Ps. 171, 15 *sqq.*
Sancus; templum ejus Romæ, M. 335, 17.
Sandaca, vel Sandauca, Xerxis regis soror, V. 142, 3; V. 386, 42.
Sandalas, rex Thraciæ, V. 1126, 6.
Sandalus, fluvius, M. 378, 26.
Sandauca, *vide* Sandaca.
Sando, Athenodori pater, V. 127, 15.
Sane, urbs in Atho peninsula, Andriorum colonia, M. 367, 15.
Sanitate (de) præcepta, M. 146, 1 *sqq.*
Saosis, Malcandri regis uxor, Astarte quoque et Nemanus dicta, M. 436, 50.
Sapha, loci nomen in Syria, V. 604, 47.
Sapientes quinque, contra Cleobulum Lindiorum tyrannum et Periandrum Corinthium, qui potentia vim famæ facientes in nomen Sapientum se ingesserant, protestati se quinque esse litteram quintam Pythio ligneam dedicasse feruntur, M. 470, 49; *cfr.* Septem Sapientes.
Saporum cum sint octo species, qui fit, ut solus salsus in nullo fructu nascatur, *etc.*? M. 1116, 30 *sqq.*
Sapphicus numerus heroici versus, incipit a spondeo et desinit in spondeum, Ps. 173, 12 *et* 17 *sqq.*
Sappho, Lesbia, Phaonis capta amore ex rupe Leucadia fertur se dejecisse, Ps. 166, 15. Tanquam igni mixta loquitur, M. 932, 23 *sqq.* Mixolydiam invenisse fertur, M. 1389, 20; M. 495, 17.
Citatur, M. 97, 23 (*cfr.* M. 932, 32; V. 1082, 32); V. 173, 22 *sqq.* (*cfr.* M. 784, 37); M. 300, 43; M. 484, 28; M. 554, 1 (σκιδναμένης ἐν στήθεσιν, κτλ.); M. 867, 21; M. 918, 12 (σμικρά μοι πάις ἔμμεναι); Ps. 65, 19. (ὁ πλοῦτος ἄνευ ἀρετᾶς οὐκ ἀσινὴς πάροικος κτλ.).
Sarapio, cui Plutarchus dialogum dicat de Ei Delphico, M. 469, 26.
Sarapis deus. Variæ nominis interpretationes, M. 443, 4 *sqq.* Facultas, quæ vento præest, ab aliis Osiris, ab aliis Sarapis, Ægyptice Sothi dicitur; Sarapidis quoque nomen Plutarchus vindicat Ægyptiis, M. 459, 28 *sqq.* *Cetera vide sub voce* Serapis.
Sarcasmus, quid, Ps. 119, 32.
Sardanapalus, Assyriæ rex, cui purpuram petenti fortuna diadema regium imposuit, M. 401, 17; *cfr.* M. 412, 14 *sqq.* Monimentum ejus cum inscriptione: ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα, κτλ. *cfr.* M. 412, 16 *sqq.*; M. 1303, 16; Ps. 69, 45.
Sardes, Lydiæ urbs, incensa, V. 383, 17; Ps. 85, 15. *Vide etiam* Sardiani.
Sardiani, Sardium urbis incolæ, bellum gerunt contra Smyrnæos, M. 384, 38.
Sardiani, Vejentum cognomentum; cur præco proclamet Sardianos venales, V. 39, 41; M. 342, 6 *sqq.*
Sardinia, insula, V. 996, 20, *ibid.* 44; V. 997, 6.
Sardonyx, lapis, Ps. 96, 14.

Sardonius risus, M. 1342, 40.
Sardoum mare, V. 754, 31.
Sargi pisces, M. 1196, 31.
Sarissa, herba, utilissima ad sanandas oculorum contusiones, ubi nascatur, Ps. 86, 34.
Sarmates, M. 398, 33.
Sarmentus, puer, quem in deliciis habuit Cæsar junior, V. 1125, 23.
Saronitica Syrtis, in quam Hydaspes Indiæ fluvius influit, Ps. 80, 5.
Sarpedo, Catonis minoris pædagogus, V. 906, 33; V. 907, 36.
Satibarzanes, Xerxis regis cubicularius, M. 206, 14.
Satibarzanes, eunuchus Artoxerxis regis, V. 1211, 13.
Satilæi, ex Heraclidarum genere, M. 675, 5.
Satiphernes, Persa, apud Cyrum minorem, V. 1211, 11.
Satrapicum convivium, M. 746, 39.
Satrium, Latii urbs, Romanorum colonia, ab Etruscis capta redimitur a Camillo, V. 178, 22.
Saturejus (P.), primus Tib. Gracchum feriit, V. 994, 19.
Saturnalia, Romana, e Numæ institutis esse traduntur, ab aliis referuntur ad Saturnum, V. 90, 32 *sqq.*; V. 760, 13; M. 336, 22; M. 579, 12; Thebana, Ps. 101, 45.
Saturni stella et ejus annus, M. 1083, 50; M. 1088, 28.
Saturninus (L.), tribunus plebis, Marii asseela, V. 493, 15. Marium adjuvat in ejiciendo Metello, V. 503, 21; *cfr.* V. 568, 35. Nonium tribunatus plebis competitorem necat; lex agraria ejus cum clausula, ut senatus in concione juret se, quidquid populus jusserit, ratum habiturum nihilque impugnaturum, qua lege captus expellitur Metellus, V. 503, 38 *sqq.* Potentiæ ejus ne Marius quidem obstare potest, V. 504, 41 *sqq.*
Saturninus, amicus Plutarchi, qui disputationem adversus Colotem ei dicat, M. 1354, 30.
Saturnium mare, M. 1152, 1.
Saturnium sæculum, V. 90, 36; V. 398, 22; V. 579, 32; M. 339, 11; M. 329, 14.
Saturnus; Carthaginienses liberos ei immolant, M. 203, 3, *ibid.* 8 (*cfr.* M. 667, 42; M. 1153, 30). Quæst. Rom. XI, cur Saturno sacrificantes capita habent retecta? M. 329, 4 *sqq.* Quæst. Rom. XII, cur veritatis patrem faciunt? M. 329, 11 *sqq.* Saturni sæculum, *ibid.* 14. Decembrem mensem sacrum habet, M. 336, 20. Navigio in Italiam advectus, M. 338, 44. Quæst. Rom. XLII, cur Saturni templo utuntur loco ærarii ibidemque contractuum monimenta asservant? M. 339, 8 *sqq.* *cfr.* V. 123, 25 *sqq.* Deus fructuum et agriculturæ, M. 339, 18 *sqq.* Quæst. Rom. XLIII, cur legati undecunque Romam missi in Saturni ædem accedunt ibique nomina sua dant præfectis ærarii? M. 339, 28 *sqq.* Apud Icarium diversans Entoriam filiam ejus comprimit et filios ex ea gignit Janum, Hymnum, Faustum, Felicem, quos mortuos in sidera refert; templum ejus a Lutatio Catulo conditum, M. 378, 47 *sqq.* Saturnus apud Massylos, M. 383, 8. Cum Rhea congressus Typhonem et Nephthyn procreat secundum Ægyptiorum fabulam, M. 434, 49; M. 435, 19. In insula quadam prope Britanniam captivus a Briario dormiens detineri dicitur, M. 511, 18. Saturnum appellant hiemem, qui ad solis occasum habitant, auctore Theopompo, M. 462, 50. Apud Græcos tempus notat, M. 444, 31. Sacra lamentatio de Saturno deplorat natum in sinistris partibus, in dextris pereuntem, M. 444, 38. Fabula barbarorum Britanniam incolentium de Saturno a Jove in insulam incluso; sacrificium trigesimo quoque anno hanc in insulam mitti solitum; alia, M. 1151, 45 *sqq.*; M. 1402, 18. Saturno liberos suos immolare Carthaginienses a Gelone prohibiti, M. 667, 46. Saturni regis ex stirpe sunt agricolæ, Ps. 77, 37. Saturnus post Gigantum pugnam Jovis minas declinans in summum Boreæ Lecti verticem fugit et in crocodilum transformatus latet; Prometheus ex Caucasi pastoris visceribus prædicit non procul abesse hostes; Jupiter deprehensum in Tartarum abjicit, monti in honorem pastoris Caucasi nuncupato alligat Prometheum, Ps. 84, 15 *sqq* Saturnus post Gigantomachiam ad montem Cluram pervenit, quem a se denominat Cronium, post divertit in Caucasum, Ps. 95, 26 *sqq.*
Satyri, Maryæ ex sanguine orti, Ps. 88, 14; in Dionysi exercitu, Ps. 92, 30.
Satyrus, deus, apud Nymphæum captus et ad Sullam adductus, V. 559, 47 *sqq.* Satyrus ignem recens inventum deosculari volebat, M. 103, 31; laudatus a Minerva, Ps. 79, 5. Satyri reliquiæ in Phrygia ad Noricum urbem, Ps. 88, 22.
Satyrus, vates Corinthius, amicus Timoleontis, Orthagoras ab aliis appellatus, V. 284, 32.
Satyrus, histrio comicus, Atheniensis, Demosthenem adolescentem recitandis aliquot carminibus docet, quantum ornatus gratiæque actio orationi conciliet, V. 1013, 18 *sqq.*; M. 660, 25.
Satyrus, cui causam dicenti amici aures cera obturasse narrantur ab Aristotele, M. 556, 36.
Satyrus, scriptor historiæ, *cit.*, M. 1032, 8.
Satyrus, persona dialogi, M. 799, 7.
Scæva, Cæsaris miles, *vide* Cassius.
Scamander, fluvius in Bœotia apud Eleonem, unde ita sit dictus, cum antea Inachus appellatus fuerit, M. 370, 44 *sqq.* De fluviis XIII, Ps. 90, 1 *sqq.* (Xanthus primum dictus, cur nomen mutaverit, Ps. 90, 2 *sqq.*; de herba, quam Sistrum nominant, *ibid.* 8 *sqq.*; de Ide vel Gargaro monte, *ibid.* 13 *sqq.*; de Cryphio lapide, *ibid.* 22).
Scamander, Corybantis et Demodices filius, cur in fluvium se dejecerit ab eo nominatum, Ps. 90, 3 *sqq.*
Scamander, Glauciæ pater, M. 370, 48.
Scamander, Deimachi et Glauciæ filius, in Bœotia regnavit, M. 371, 3.
Scambonidæ, demus Atticus, M. 242, 32.
Scandia, V. 677, 10.
Scapharum supplicium apud Persas, V. 1214, 29.
Scaphia, quibus ignem e solis radiis eliciunt, describuntur, V. 79, 1.
Scapte Hyle, urbs Thraciæ, V. 574, 12; M. 731, 26.
Scarabæus, sculptus in annulis bellicosorum Ægyptiorum; fabula de scarabæis, M. 434, 16.
Scarus, piscis, M. 1196, 2.
Scaurus (M. Æmilius), Æmiliæ ex Metella pater, V. 565, 14; V. 743, 6. Inimicitias cum Domitio agens ejusdem in judicium vocati servum, qui aliquid indicaturus ad Scaurum venerat, correptum hero remittit, M 109, 14 *sqq.* Bello Cimbrico vixit, V. 396, 12. Ex abjecta vita et ignobiliore familia homo novus a fortuna elevatus princeps senatus lectus est, M. 391, 17. Censor cum Livio Druso, M. 341, 23. Mentis fanum posuit, M. 391, 39.
Scellius, apud Antonium imperatorem, V. 1129, 18.
Scedasus, Leuctrensis; fabula de eo ejusque filiabus, V. 344, 45 *usque ad* 345, 9; *cfr.* M. 945, 12 *sqq.*
Σκελετὸς, de mortuo cur dicatur, M. 897, 30. Sceletus Ægyptiorum, M. 175, 51.
Scenicis de fabulis Solonis verba ad Thespin, V. 113, 43 *sqq.* Scenici ludi ab Alexandro instituti, V. 812, 52.
Σχῆμα, quid, Ps. 107, 47; Ps. 111, 4 *sqq.*
Σχινοκέφαλος, Pericles appellabatur a Comicis, V. 183, 37.
Σχοινίων νόμος αὐλῳδικός, M. 1384, 29; M. 1385, 13
Scholæ Lucilli, V. 620, 31.
Scias, Cephisi uxor, mater Elei, M. 370, 15.

Sciathus, insula apud Magnesiam urbem, V. 137, 44.
Scilluntium prædium, in quo Xenophon consenuit, M. 728, 34.
Scillus, urbs Eliæ, M. 731, 37.
Scillustis, insula in Oceano ad Indiæ oram, V. 837, 22.
Scilurus, Scytharum rex; de hastilium fasciculo, quem moriturus quinquaginta suis filiis confringendum dederit, M. 207, 41 *sqq.*; *cfr.* M. 618, 50 *sqq.*
Scionæi, in patriam reducti a Lysandro, V. 526, 38.
Scipio (Corn.), magister equitum, Camillo dictatore, V. 156, 34.
Scipio (P. Corn.) Africanus major, ex Hispania reversus gloria cumulatur (*cfr.* V. 746, 14), consul factus statim in animum inducit bellum in Africum transferre; hoc agitanti maxime adversatur Fabius, ita ut Scipio cogatur sibi ipse prospicere de pecunia, quam ab Etruriæ urbibus adipiscitur, V. 225, 34 *sqq.* Exercitibus, qui in Sicilia erant, et trecentis ex iis, quos in Iberia secum habuerat, uti sinitur; primi successus, V. 226, 24 *sqq.* Hannibalem vincit, Carthaginem in ditionem cogit, V. 227, 5 *sqq.* Æmiliam, L. Æmilii Pauli filiam, habet uxorem, V. 306, 1. A Catone, qui quæstor ejus fuerat eumque reliquerat, accusatus propter pecuniæ largitiones, quas militibus faceret, belli apparatu demonstrato dimittitur, V. 403, 22 *sqq.* Catonis inimicus id egit, ut imperio Catoni abrogato ipse successor ei in Hispaniam mitteretur, ubi vero nullam rem insignem gessit, V. 408, 42 *sqq.* A Petilio accusatus calumniis superior discedit, V. 411, 35 *sqq.*; *cfr.* M. 654, 12. Fœdus cum Carthaginiensibus ictum, V. 420, 23. Ob invidiam gloriæ ejus obsistentem populum aversatus otio tribuit reliquum vitæ, V. 419, 41 *sqq.* *cfr.* M. 991, 17. Contentiones cum Catone; princeps senatus legitur a Flaminino, V. 452, 30 *sqq.* Magnanimitas ejus erga Hannibalem, cum quo Ephesi quoque congressus esse traditur, V. 454, 35 *sqq.* Dicebatur C. Lælius actionum poeta, Scipio actor, M. 974, 10; *cfr.* M. 984, 13. Somnolentus appellabatur, M. 956, 30; *cfr.* M. 977, 39. Scipionis Majoris Vita a Plutarcho scripta, Fr. 49, 36.

Apophthegmata, M. 237, 5 *sqq.* 1 (in otio se plura quam alias agere); 2 (cum milites captam virginem eleganti forma ipsi adduxissent); 3 (Batheiam urbem expugnat); 4 (trajecturus in Africam: nullus hominum est, qui non me jubente sit conscensa hac turri præcipitem sese in mare dejecturus); 5 (quum Carthaginienses, Hannibale ex Italia advecto, resumptis animis pactorum ducerentur pœnitentia); 6 (legatos Carthaginiensium auditurum se negat, ante quam L. Terentium Romanum captivum adduxerint); 10 (gravibus criminibus apud populum a duobus Petillüs accusatus); M. 654, 12 (μὴ πρέπειν Ῥωμαίους κρίνειν περὶ Σκηπίωνος ὃν ἔχουσι τὸ κρίνειν πᾶσιν ἀνθρώποις).
Scipio (L.), Africani majoris frater, a Catone, coitione cum aliis facta, accusatus gravi mulcta damnatur, V. 411, 38 *sqq.* Cato censor equum ei adimit, V. 413, 50. In Asiam transit contra Antiochum, V. 422, 50 *sqq.*; M. 238, 48.
Scipio (P.) Nasica Corculum, Scipionis Africani gener. Epistola ejus ad regem quendam de rebus in Macedonia sub Æmilio Paulo gestis, quibus ipse interfuit, V. 314, 3, *ibid.* 9 *et* 13 *et* 44; V. 315, 24; V. 316, 13 *et* 25; V. 318, 45. Consul a Tib. Sempronio Graccho designatus propter religionem revocatur, V. 358, 9 *sqq.* Sententia ejus Catonis contraria; videri sibi Carthaginem debere esse, V. 420, 50.
Scipio, Africani filius, Æmilii Pauli filium, consobrinum suum, adoptat, V. 307, 36.
Scipio (P.) Nasica Serapio, acerrimus Tib. Gracchi inimicus, quod plurimum agri publici possidebat, auctor senatui fit decretorum, quæ triumviros contumeliose tractent, V. 990, 34 *sqq.* Consules cum Tiberio vim inferre recusent, ipse comitantibus ceteris Gracchi inimicis Gracchum concionantem invadunt cumque fere trecentis trucidant, V. 993, 49 *sqq.* Populi odium evitaturus legatus in Asiam abit etsi pontificatu obstrictus; haud multo post apud Pergamum obit, V. 995, 11 *sqq.*
Scipio (P. Corn.) Æmilianus Africanus minor Numantinus, Æmilii Pauli et Papiriæ filius, adoptatur a Scipionis Africani filio, V. 307, 13, *ibid.* 36; *cfr.* V. 412, 6. Gracchorum sororem in matrimonio habet, V. 983, 33. In pugna apud Pydnam, V. 319, 39. Numantiam obsidet, V. 485, 36. Ex Hispania rediens contra leges consul designatur, V. 491, 33 (*cfr.* M. 982, 49, singularis pugna in Hispania, rediens ædilitatem petit). Panium abfuit, quin propter exprobrationes Tib. Gracchi populi gratia excideret, V. 995, 25 *sqq.*; *cfr.* V. 986, 35 *sqq.* Mors ejus inopinata, suspiciones de cæde, V. 1001, 16; *cfr.* V. 40, 35 *sqq.* Virtutis templum ponit, M. 391, 37. Dedicatio fani Herculis, M. 996, 23. Scipionis Africani minoris Vita a Plutarcho scripta, *cfr.* Fr. 50, 1.

Apophthegmata, M. 242, 5 *sqq.* 1 (quinquaginta et quatuor, quos vixit, annis nihil emisse, nihil vendidisse, nihil ædificasse eum, nec nisi triginta et tria argenti, duo auri pondo tradunt reliquisse); 2 (Polybii præceptum servat, ne prius foro discedat, *etc.*); 3 (Catonis majoris de juvene vaticinium; *cfr.* V. 421, 15 *sqq.*); 4 (ab exercitu Romam redeuntem ad summam rei gerendæ populus eum vocat); 5 *et* 6 *et* 7 (ex obsidione Carthaginis); 8 (C. Lælio in petitione consulatus operam navat); 9 (certamen in petitione censuræ cum Appio Claudio; popularis ejus gratia, Appii in eum dictum; *cfr.* V. 329, 8 *sqq.*); 13 (Alexandriam venit, dictum de rege ad Panætium); 14 (Panætium Romam arcessit; *cfr.* M. 949, 29); 15 *usque ad* 22 (e bello Numantino); 22 *et* 23 (contentio cum C. Graccho).
Scipio (P. Corn.) Nasica *vel* Q. Metellus Scipio, Pompeji socer, V. 773, 29, *ibid.* 51; V. 778, 2; V. 780, 28; V. 781, 18; V. 782, 10. Cum Hypsæo et Milone consulatum petit, consulatus collega Pompejo adjicitur, V. 774, 16; *cfr.* V. 933, 12. Cæsaris petitionibus adversatur, V. 862, 11, *ibid.* 19. In Pompeji castris, V. 868, 42. Pompejum subtracta pecunia ad pugnam coegisse fertur, V. 792, 17. Mediam aciem tenet in pugna Pharsalica, V. 869, 38. A Pharsalica pugna in Africam cum Catone delatus, Jubæ regis auxilio copias contrahit, V. 873, 30 *sqq.* *cfr.* V. 938, 31, *ibid.* 47. Imperium a Catone concessum suscipit, V. 938, 47 *sqq.* Uticenses in Jubæ gratiam interficere prohibetur a Catone, V. 939, 15 *sqq.* Victus a Cæsare apud Thapsum, V. 940, 8; *cfr.* V. 874, 18 *sqq.* In promontorio haud procul ab Utica cum classe stationem habens Catoni litteras mittit, V. 941, 19, *ibid.* 22; V. 1035, 39. Lepida ejus uxor, V. 909, 31 *sqq.*
Scipio, Carbonianus, consul cum Norbano, a Sulla inducitur, ut colloquia de pacificatione instituat, relictus a militibus et ipse deprehensus dimittitur, V. 560, 51 *sqq.*; *cfr.* V. 681, 10 *sqq.* *et* V. 741, 53 *sqq.*
Scipio Sallutio, a Cæsare Metello Scipioni in Africa opponitur, ob antiquum oraculum quoddam, quo Scipionum genus semper rem in Africa obtenturum prædiceretur, V. 873, 42 *sqq.*
Sciradium, promontorium Atticæ, V. 99, 28.
Sciraphidas, Spartanus, V. 528, 27; M. 296, 1.
Sciro, heros Megarensis, a Theseo de saxo præcipitatur; variæ de moribus, genere, morte ejus opiniones, V. 5, 14 *sqq.* Canethi filius ex Henioche Pithei filia; sunt, qui Isthmia ei dicata affirment, V. 13, 33 *sqq.*

Scirophorion, mensis Atheniensis, V. 729, 44; M. 428, 20.
Scirus, locus in Attica, ubi Athenienses sacram arationem obibant, M. 171, 12.
Scirus, Salaminius, Theseo in Cretam naviganti Nausithoum gubernatorem, Phæacem proræ rectorem dedit; sacellum ejus in Phalero, V. 8, 38 *sqq.*
Scnipes, vermium genus, M. 771, 24.
Scolia carmina, quæ sint et unde appellata, M. 744, 35 *sqq.*; reperta a Terpandro, M. 1394, 35.
Scolopidos; *vide* Clupæa.
Scopades, V. 579, 20.
Scopæ, saltando capiuntur, M. 859, 17.
Scopas, Thessalus, V. 414, 20 (dictum ejus de rebus non necessariis, *cfr.* M. 638, 23).
Scorpio, tormentum, V. 366, 16.
Scorpio, voratus quibusdam animalibus innoxius, M. 103, 50; M. 680, 3.
Scorpius, piscis, M. 1196, 32.
Scotius, Plutonis nomen, M. 480, 42.
Scotusa (Scotussa, Scotussæa?), urbs Thessaliæ Pelasgiotidis, V. 15, 26; V. 350, 43; V. 309, 50; V. 444, 44; V. 781, 46.
Scribonia, uxor Crassi, quocum a Nerone est interfecta, V. 1266, 54.
Scropha, quæstor sub Crasso duce, victus a Spartaco, V. 556, 14.
Scymbrates (?), M. 383, 52.
Scyrus, una ex insulis Sporadibus Ægæi maris; ejectis Dolopibus Cimon coloniam Atheniensium eo deducit, V. 577, 39.
Σκυτάλη, describitur, V. 530, 27 *sqq.*; V. 254, 42.
Scytha, Agesilai amicus, captus a Thessalis, M. 257, 53; *cfr.* V. 721, 18.
Scytha, famulus Pompeji, V. 788, 16.
Scythæ, V. 490, 50. Capillorum modus, V. 665, 47. Sagittas emittendi modus, V. 666, 17. Fugati ab Alexandro, V. 824, 15. Inter pocula arcu tacto, nervo sonitum edente animum crapula dissolutum revocant, V. 1071, 16; *cfr.* M. 158, 19. Sacrificia hominum, M 203, 24; M. 403, 15. Priscis temporibus Mediam populati sunt, M. 405, 36; M. 604, 36. Mithridatis Scythicæ mulieres, V. 766, 38. Adversus famem sitimque pugnare norunt, M. 207, 35. Hecates mysteria celebrata apud Scythas; Leucophyllus herba, qua alienantur a mente impuri et projiciuntur in Stomium Impiorum, Ps. 83, 37 *sqq.* Modus creandi regis; lapis, quem qui invenerit, rex creatur, Ps. 90, 41 *sqq.* Scythicæ voces: Haliuda, Ps. 90, 36; Berossi oleum, *ibid.* 40; Brixaba, id est Arietis frons, Ps. 91, 4; Phrixa, id est malos odio prosequens, Ps. 91, 17. Scytha equum, proverb., Ps. 165, 37. Scytharum oratio, proverb., unde sumptum, Ps. 168, 41 *sqq.*
Scythes, *vide* Scytha.
Scythia Pontica, V. 490, 41. Scythia lacubus et fluminibus abundat, M. 1105, 23. Scythiæ fluvius Phasis, Ps. 83, 27.
Scythinus, poeta, *citatur*, M. 490, 31.
Secundus, rhetor, historiam Othonis ex ejus epistolis scripsit, V. 1276, 15.
Secures fascium, V. 122, 22.
Sedatus (M.), cui Plutarchus disputationem dedicat, quomodo adolescens poetas audire debeat, inscriptam, M. 16, 40; M. 17, 21.
Seditio, Athenis, V. 101, 25; V. 113, 14; Cinnana Romæ, V. 512, 25; Messeniorum, V. 1251, 17; Romæ; V. 994, 20; Spartæ, V. 732, 13, *ibid.* 28.
Sejanus, necatus a Tiberio, M. 114, 46.
Σεισάχθεια, lex a Solone lata de remittendo ære alieno vel de fœnore diminuendo, V. 103, 19 *sqq.* Sacrificium ab Atheniensibus institutum ad legem honorificandam, V. 104, 36.
Selenæus, mons Argolidis, Apesantus postea dictus, Ps. 94, 1.
Selene, herba, crescit in Apesanto monte et reptilia arcet, Ps. 94, 10.
Seleucia, urbs ad Tigrim flumen, V. 604, 40; V. 660, 48; condita ab Alexandro, M. 403, 44.
Seleucidæ, vasa pretiosa ita dicta, V. 326, 24.
Seleucus Nicator, dux sub Alexandro, V. 822, 17; V. 843, 12. Recuperato regno (ab Antigono Babylonia fuerat exturbatus), cum copiis ad subjugandas Indiæ finitimas et circa Caucasum sitas provincias ducit, V. 1064, 32 *sqq.* Rex appellari cœpit, V. 1070, 17. Pugna vincit Antigonum et Demetrium, V. 1077, 17. Missis legatis Stratonicam Demetrii et Philæ filiam in matrimonium petit, V. 1078, 25. Apama Persis, Seleuci uxor; Seleucus convenit cum Demetrio apud Rosum, V. 1078, 46. Ciliciam redimere cupiens a Demetrio et Tyrum ab eo et Sidonem reposcens refutatur, V. 1079, 5 *sqq.* Stratonicam uxorem Antiocho filio tradit eumque superiorum provinciarum constituit regem, V. 1082, 15 *sqq.* Societas belli inita cum Ptolemæo et Lysimacho contra Demetrium, V. 1086, 17. Bellum contra Demetrium in Cilicia, V. 1088, 37 *usque ad* 1089, 48. Demetrium suas res ei dedentem custodia cinctum in Syriæ peninsulam mittit, V. 1090, 16 *sqq.*; V. 1091, 41 *sqq.*; *cfr.* M. 219, 14. Varia: V. 409, 22; V. 950, 22; M. 965, 12 (de regia dignitate).
Seleucus Callinicus, bellum gerit contra Antiochum Hieracem fratrem natu minorem; pugna cum Galatis, M. 221, 10 *sqq.* *et* M. 592, 38 *sqq.* Post pugnam adversus Galatas fugiens in casam quamdam incidit hospitique, qui agnitum regem salutat, cervicem præcidi jubet, M. 615, 23 *sqq.*
Seleucus, præfectus Pelusii urbis sub Cleopatra, V. 1133, 22; V. 1137, 33.
Seleucus, mathematicus, *cit.*, M. 1095, 17 (de causis æstus maris); M. 1080, 10 (de mundo); M. 1231, 36.
Selinuntii, aureum apium Delphis dedicant, M. 488, 1.
Selinuntius, mons Argolidis, idem ac Apesantus, Ps. 94, 42.
Sellasia, Laconicæ urbs, V. 952, 30; V. 973, 10; V. 975, 52; V. 1249, 50.
Selybria, urbs Hellesponti, ab Alcibiade capta, V. 248, 46 *sqq.*
Semeles excitatio in Bacchanalibus, M. 361, 44. Semele, mater Bacchi, M. 732, 21.
Seminalis ratio, M. 772, 7; M. 791, 4 *sqq.*; M. 829, 27. De semine placita philosophorum, M. 1105, 10–1106, 4.
Semiramis, initio ancilla famuli regii, Ninum regem regno privat, M. 920, 40; M. 440, 25. Sepulcrum ejus cum duabus inscriptionibus apertum a Dario, M. 205, 29. Magnificentia ejus, M. 301, 2. Regnum et facta ejus, M. 412, 10.
Sempronius (P.), tertius Romanus uxori nuntium remisisse fertur, M 329, 45.
Sempronius (Tib.), Tib. et C. Gracchorum pater, consul; res ab eo gestæ in Thracia et regionibus ad Istrum, V. 409, 17; *cfr.* Gracchus.
Sempronius (Tib. et C. Gracchus), *vide* Gracchus.
Sempronius Densus, centurio, Galbam imperatorem defendens cæditur, V. 1269, 17.
Senatores deligendi forma Spartæ, V. 66, 17; *cfr.* Senatus.
Senatus Romanus, a Romulo constitutus, V. 28, 33; a senio nomen gerit, M. 964, 43. Senatorum numerus du-

plicatur, Sabinis additis, V. 35, 11. Senatus suppletus a Poplicola, V. 122, 40. Cineæ apophthegma de senatu Romano, V. 471, 35. Senatorum cur alios patres conscriptos, alios simpliciter patres vocent, M. 343, 29. Senatus Spartanus, cur viginti octo senatores contineat, *etc.*, V. 50, 30 *sqq.* Senatus Atheniensis, *vide* βουλή. Sertorii senatus, V. 691, 50. Senatus constitutio ex Homero sumpta, Ps. 152, 43 *sqq.*

Senatusconsulta de republica conservanda, V. 361, 22; V. 1003, 28; V. 1036, 5.

Seneca, Neroni persuadet, ut Othonem in Lusitaniam mittat, V. 1265, 14. Verba ad Neronem facit de scena octangula pretiosa, M. 560, 13.

Senex, cur in triumpho duci solitus, V. 39, 39. An seni respublica gerenda sit, M. 956, 33 *sqq.* Cur senes magis delectentur mero, M. 756, 41. Cur seniores facilius litteras eminus legant, M. 757, 19 *sqq.*

Senones, Galliæ populus, V. 162, 9.

Sensus, quot sint, M. 1098, 41 *sqq.* De sensibus et sensibilibus, *ibid.* 9 *sqq.* Verine sint sensus, veræ imaginationes, *ibid.* 30 *sqq.* Quomodo sentiamus, notionem animo rationemque concipiamus, M. 1099, 1 *sqq.*

Sentius, Sulla contra Mithridatem proficiscente, prætor tenet Macedoniam, V. 547, 43.

Sepiæ ars deprehensæ, M. 1196, 52.

Septem Sapientes, V. 100, 50 *sqq.* Septem Sapientum Convivium, M. 173, 29 *sqq.*

Septempagium, quid appellent Romani, V. 39, 32.

Septimanatus Apollo, M. 874, 34.

Septimius Marcellus. De Silvia uxore ejus et de Mamerco, M. 383, 13.

Septimius, miles quondam sub Pompejo ac percussor ejusdem, V. 787, 47; V. 788, 4, *ibid.* 26 *et* 38.

Septimius, unus de comitibus Nymphidii Sabini, V. 1262, 13.

Septimontium; Quæst. Rom. LXIX, cur festo die, qui Septimontium dicitur, usu vehiculorum, quæ jumentis traherentur, antiquitus abstinuerunt idque etiamnum observant antiquitatis studiosi? Feriæ autem istæ institutæ sunt propter adjectum septimum Romæ collem, quo facta est septicollis, M. 345, 52 *sqq.*

Septimulejus, C. Gracchi caput Opimio affert, V. 1005, 23.

Sepulcreta, Homerus primus excitavit, Ps. 156, 7.

Sepulturæ modus apud Athenienses et Megarenses, V. 99, 47. Lacedæmoniorum ritus, V. 66, 42 *sqq. et* V. 738, 8 *sqq.*; *cfr.* M. 294, 43 *sqq.* Numæ sepultura, V. 88, 38 *sqq.*; Poplicolæ, V. 130, 38; Pelopidæ, Dionysii, Hephæstionis, V. 354, 23 *sqq.* Cur tabe aut intercute aqua exstinctorum liberos, dum cadaver comburitur, sedere jubeant pedibus in aquam demissis, M. 675, 36 *sqq.* Sepultura in foro Romano, quibus concessa, M. 349, 1 *sqq.* Sepultura beata Scythis, ad auram computrescere, M. 604, 36. Sepulturæ peculiaris ritus inter Pythagoricos, M. 707, 28 *sqq.* Sepulturæ sapientum paucæ in ipsorum patria, M. 730, 24. Sepultura legitima, Ps. 155, 41.

Sequani, populus Galliæ, V. 500, 25; V. 855, 42; V. 859, 33.

Serapio, ex Alexandri collusoribus pilæ, V. 820, 23.

Serapio, poeta, Atheniensis, Plutarchi nostri æqualis et amicus, M. 483, 49; M. 484, 15; M. 491, 26; M. 760, 34.

Serapis, deus, haud alius quam Pluto, M. 442, 21. Colossus ejus, qui Sinopæ erat, Alexandriam pertertur, M. 442, 25. Quo pacto idem sit ac Osiris, M. 442, 48. Scurræ ejus vagi, M. 496, 39; V. 841, 42; V. 843, 13; *cfr.* Sarapis.

Serbonidis paludes, in isthmo, qui Rubrum mare dividit a Mediterraneo, V. 1093, 45.

Sergius, mimus, apud Antonium, V. 1097, 29.

Seriphius, Atheniensis; Themistoclis in eum dictum, V. 144, 40; *cfr.* M. 222, 7.

Seriphus, insula Ægæi maris, M. 727, 4.

Serpentes, ex ovis generantur, M. 771, 40; sæpe a cervis capiuntur, M. 1195, 1. Serpentum et vulpium amicitia, M. 1200, 38.

Sertorius (Quintus; — tertium ejus nomen non exstat, V. 484, 36). Vita ejus, V. 678, 1 *sqq.*

Altero oculo caruit, V. 678, 28; V. 678, 53. Comparatur cum Philippo, Antigono, Hannibale, aliis, V. 678, 28 *sqq.* Nursiæ natus in Sabinis, V. 678, 45. Oratoriæ ejus exercitationes mox ad militiam declinant, V. 678, 47 *sqq.* Stipendia faciens sub Cæpione contra Cimbros, fusis Romanis, Rhodanum fluvium transnatat, V. 679, 1 *sqq.* Deinde sub Mario duce speculatum missus, re bene gesta, præmiis afficitur, V. 679, 8 *sqq.* Tribunus militum cum Didio prætore in Hispaniam profectus, Catulonem Celtiberiæ urbem defectam recipit sociamque Gyrisœnorum urbem occupat, V. 679, 20 *sqq.* Quæstor factus et in Galliam Cisalpinam ad exercitum conscribendum missus laudem adipiscitur et Romæ in theatrum intrantem acclamationibus prosequitur populus, V. 679, 43 *sqq.* Tribunatum plebis petit, a Sulla superatus fugit, Cinnæ se adjungit et una cum eo Roma ejicitur ab Octavio, 680, 10 *sqq.* Marium ex Africa redeuntem invitus recipit, V. 680, 25 *sqq.* Crudelitates Cinnæ et Marii inhibere studens stipatores Marii universos eodem in loco castrametatos jaculis conficit, V. 680, 45 *sqq.*; *cfr.* V. 515, 24.

Sulla quum rediret ducesque adversarios superaret, Sertorius in Hispaniam properat et hac provincia potitus copias parat, V. 681, 8 *sqq.* Pyrenæi juga obsidet, misso contra eum Julio Salinatore, quo vero interfecto C. Annius, Sullæ legatus, montes superat; Sertorius pugnæ conserendæ impar in Maurusiam trajicit; rursus in Hispaniam navigans Pityusa insula potitur et navali prœlio decernere statuit, nisi tempestas naves ejus disjecisset, V. 681, 45 *sqq.* Per Gaditanum fretum vecto occurrunt nautæ narrantes de Fortunatis insulis, unde nuper redierint, V. 682, 22 *sqq.* Amor eas insulas incolendi eum invadit, quod ubi sentiunt Cilices, in Africam avehuntur, ut Ascalim in Mauritaniæ regnum restituant; Sertorius, ne milites a se dilabantur, Ascalim victum obsidet, Paccianum a Sulla missum occidit, exercitum ad se traducit et Tingim urbem expugnat, V. 682, 48 *sqq.* Inde a Lusitanis ad bellum contra Romanos vocatus, Africa relicta, ipsos componit et vicinam Hispaniam in suam potestatem redigit, V. 683, 30; V. 684, 4 *sqq.* Commentum ejus de cerva, V. 684, 10 *sqq.*; V. 690, 22 *sqq.* Successus ejus; victi Cotta, Fufidius, Domitius, Calvisius, Thoranius, ipse Metellus tot cladibus affectus, ut L. Manlius e Narbonensi Gallia, Pompejus Roma auxilio venirent, V. 684, 36 *sqq.* Belli gerendi modus, quo Metellum fatigat, V. 685, 9 *sqq.*; *cfr.* V. 748, 3 *sqq.* Langobritarum obsessio, V. 685, 45 *sqq.* Varia instituta, quibus Hispanorum favorem eximie sibi conciliat, V. 686, 17 *sqq.* Exemplo imbecillis equi, cui caudam uno impetu vir validus detrahere non potest, et pulchri, cujus caudæ pilos vir imbecillis singulatim evellit, temeritatem barbarorum mansuetam sibi facit, V. 687, 11 *sqq.* Expugnatio Characitanorum, V. 687, 46 *usque ad* 688, 42. Expugnatio Lauronis urbis, cui præsens Pompejus opitulari non potest, V. 689, 5 *sqq.*; *cfr.* V. 748, 43. Clades nonnullas, quas legati accipiunt, ipse victoriis corrigit, ut de Metello et Pompejo ad Duriam (V. 689, 39), et antea de Pompejo apud Sucronem, V. 689, 40 *sqq.*; *cfr.* V. 748, 51 *sqq.* Pugna in Saguntinis campis dubii exitus; simulanter obsideri se passus itaque tempus colli-

gendi exercitus adeptus consules abire Metellum in Galliam, Pompejum ad Vaccæos cogit, V. 690, 24 *sqq.*; *cfr.* V. 749, 28 *sqq.* Magni animi exempla edit in excipiendis senatoribus exsulibus et in administranda provincia; amor patriæ et matris, V. 691, 48 *sqq.* Magnanimitas, qua Romanam dignitatem in fœdere cum Mithridate icto tuetur, V. 692, 26 *usque ad* 693, 27. Marium cum copiis Mithridati mittit, V. 593, 20 *cfr.* V. 693, 16. Quum, Perpenna maxime auctore, nobiles Romani et senatores exsules Sertorio invideant et defectiones urbium excitent, Sertorius dolorum horum nescius, pueros Hispanorum Oscæ ab ipso educatos partim necat, partim vendit, V. 693, 28 *sqq.* Conjuratio Perpennæ; Sertorius inter cœnam interficitur, V. 694, 1 *sqq.*; *cfr.* V. 749, 46. Dictum in Pompejum, V. 748, 29.

Servatores (Σωτῆρες), sacerdotium Atheniense, V. 1087, 43.

Servi; de tractatione eorum apud priscos Romanos, V. 269, 25 *sqq.*; apud Spartanos, V. 67, 22 *sqq.*; *cfr.* V. 90, 27. Saturnalibus liberi cum dominis epulantur, V. 90, 31 *et* V. 554, 22. Catonis majoris instituta de servis, V. 416, 31 *sqq.* Varia; V. 514, 26; V. 941, 27; V. 972, 51; V. 603, 41; V. 821, 18. Cur Idibus Sextilibus feriæ sint utriusque sexus servis, M. 355, 6. Quare pueros bullis ornent, *ibid.* 15 *sqq.* Servi ut puniendi, M. 556, 52 *sqq.* In Etruria ad tibiæ cantum flagris cædebantur, M. 558, 17. Viticeis ferulis cædi soliti in bulimi proscriptione, M. 844, 33 *sqq.* De servorum venditione Lycurgi oratoris lex, M. 1026, 4 *sqq.* Servorum civitas non est, proverb., Ps. 165, 43. Servum non duco, nisi navali prœlio certaverit de carnibus, proverb., unde venerit, Ps. 172, 7 *sqq.*

Servile bellum, sive Spartacium, V. 653, 27 *sqq.*; *cfr.* M. 487, 36. Servile bellum Spartæ, V. 67, 46.

Servilia, Catonis minoris soror uterina, V. 906, 6. Genus ad Servilium Ahalam refert, V. 1173, 27, *ibid.* 46. Silano consuli nupta, V. 917, 21. Iterum nupta M. Bruto, Bruti minoris mater, V. 1203, 5. Consuetudo ejus cum Cæsare, epistolium ad eum, V. 919, 2 *sqq.*; *cfr.* V. 1175, 18 *sqq.*

Servilia, altera Catonis minoris soror, Lucullo nupta, ab eo ob impudicitiam domo ejicitur, V. 618, 7; V. 919, 9 *sqq.*; V. 922, 27. Luculli vidua Rhodum ducitur a fratre, V. 937, 2 *sqq.*

Servilius Ahala, *vide* Ahala.

Servilius (M.), vir consularis, orationem habet, ut populus triumphum concedat Æmilio Paulo, commendans, V. 324, 47 *sqq.*

Servilius, prætor, a senatu ad Sullam missus, V. 545, 42.

Servilius, augur, accusator patris L. Luculli, a quo adolescente invicem publico crimine accusatus evadit, V. 587, 13 *sqq.*

Servilius Cæpio, cui desponsata erat Julia, C. Julii Cæsaris filia, V. 851, 36; *vide* Cæpio.

Servilius, classi præfectus a Pompejo illi, quæ Pontum custodiebat, V. 760, 34.

Servilius (Vatia Isauricus?), Sullæ legatus, V. 561, 52. Triumpho Pompeji ex Africa redeuntis resistit, V. 746, 40; *cfr.* M. 247, 21.

Servilius (P. Vatia Isauricus), prioris filius, consul cum Cæsare ab hoc ipso constitutus, V. 865, 38, *ibid.* 44.

Servius Tullius, rex Romanus, quatuor a Numa sacratis Vestalibus duas adjicit, V. 79, 17; M. 301, 4. Narratio de Antronis Coratii vacca, M. 326, 15 *sqq.* Creditus est cum Fortuna consuescere, M. 337, 6. Templa condidit Fortunæ Brevis, Bonæ Spei, Averruncæ, Blandæ, Primigeniæ, Virilis, Convertentis, Bene Sperantis, Virginis, Vitiatæ, M. 347, 15 *sqq.* Natalis ejus dies, M. 355, 10. Potentiam populi auxit, ordinem census, ordinem militiæ instituit, primus censor et inspector vitæ civium fuit, M. 396, 27. Fortuna cum eo consuescere putabatur per fenestellam in domum ejus descendens, M. 396, 34. Pleraque Fortunæ templa posuit, M. 396, 36 *sqq.* De ortu ejus ex Ocresia, virgine captiva, M. 397, 1 *sqq.* De fulgore fulguris æmulo in capite ejus, M. 397, 21. Tanaquilidis studio regnum a morte Tarquinii obtinet, et ab ea moritura jurejurando obstringitur, se reipublicæ formam non mutaturum, M. 397, 28 *sqq.*

Servius, Sullæ sectator, V. 546, 54.

Seseroneus, Momorum et Atepomarum regno Galliæ Celticæ dejicit, Ps. 85, 5.

Sesostris, rex Ægyptiorum, M. 440, 25.

Sestius (P.) Capitolinus; Ciceronis in eum dictum, V. 1042, 46; V. 1175, 1.

Sestus, urbs ad Hellespontum, V. 253, 28; V. 523, 3; V. 526, 30 (expugnata a Lysandro); V. 578, 24.

Seth, Ægyptii Typhonem vocant, id significante vocabulo, quod vi prævalet, M. 449, 35; M. 454, 3; M. 459, 42.

Setia, urbs Latii, V. 877, 24.

Seualcus, *vide* Oxyalcus.

Seuthas, famulus Arati, V. 1226, 31.

Sextilius (L. Laterensis), primus e plebejis consul creatus, V. 181, 52.

Sextilius, prætor, in Africa pedem ne ponat, Mario fugienti edicit; Marii responsum, V. 511, 39 *sqq.*

Sextilius, L. Luculli legatus, V. 607, 8. Arabes Tigrani auxilium ferentes adortus plerosque delet, V. 607, 25.

Sextilius, prætor, captus a piratis, V. 752, 51.

Sextius, philosophiæ vacans parum abfuit, quin sese de tecto quodam abjiceret, M. 92, 49.

Sextius Sylla, Carthaginiensis, vir doctus, Plutarchi æqualis, V. 30, 32.

Si, conjunctio, maximam vim habet in dialectica, M. 472, 18. Si, Lacedæmoniorum ad Philippum epistola, M. 618, 29.

Sibylla, prima ex Helicone, emutrita a Musis, venit vel Delphos, ubi in saxum curiæ vicinum insedit, vel ad Maleonem, V. 486, 5 *sqq.* In facie lunæ circumvehitur, M. 684, 46. Vicit in certamine poetico funeris Peliæ, M. 820, 36.

Sibyllæ oracula, M. 300, 44; M. 486, 5 (de se ipsa); M. 684, 53; M. 486, 27 (de Vulcani eruptione apud Cumas et Dicæarchiam); V. 12, 51; V. 1020, 3 (de Chæronensi clade; *cfr.* V. 1021, 21).

Sibyllini libri, V. 128, 51; V. 210, 38; V. 350, 21, *ibid.* 36; V. 357, 29.

Sibyrtii palæstra, Athenis, V. 231, 3.

Sibyrtius, Arachosiæ præfectus sub Antigono, V. 709, 28.

Sicambri, populus Germanicus, V. 857, 26.

Sicilia. Status rerum publicarum Dionysii tyranni temporibus, V. 282, 31 *sqq.* Atheniensium expeditio in Siciliam, V. 238, 44 *sqq.* *et* V. 634, 24 *sqq.* Timoleon in Siciliam appellit, V. 288, 18 *sqq.* Colonis Siciliam populat Timoleon, V. 295, 47 *sqq.*; *cfr.* V. 302, 42 *sqq.* Pyrrhi expeditio in Siciliam, V. 474, 16 *sqq.* Siculum mare, V. 754, 31. Siculus adeps, V. 625, 17. Siciliæ amplitudo, M. 728, 14. Quantum Carthagine distet, M. 1325, 51. Siciliæ fecunditas unde, M. 1116, 28; *cfr.* Fr. 25, 43.

Siciliense festum Cotyttia, Ps. 169, 34 *sqq.*

Sicinnita, M. 993, 37 (in Solonis poematis).

Sicinius Belutus, dux secessionis plebis et alter de primis tribunis plebis, V. 258, 40; V. 262, 16; V. 265, 41; V. 266, 6.

Sicinius; dictum ejus de Crasso, V. 653, 22.

Sicinnus, Themistoclis servus liberorumque ejus paedago-

gus, de Persis captus, nuntius ad regem mittitur, V. 141, 17 *sqq.*
Siculum mare, V. 754, 31.
Siculus acerbas uvas legit, proverb., Ps. 170, 27.
Sicyathus (Cythnus?), M. 1205, 29.
Sicyon, urbs Peloponnesi. Oraculum Sicyoniis datum, quum Teletiam discerpeissent; tyranni Sicyoniorum, M. 669, 1 *sqq.* Sicyon Demetrii Poliorcetæ suasu alium in locum translata Demetrias nuncupatur, V. 1074, 27. Sicyoniorum reipublicæ mutationes usque ad Arati ætatem, V. 1224, 47 *sqq.* Sicyonem capit Aratus, V. 1227, 21 *sqq.* Idem civitatem Achæis conjungit, V. 1229, 1; Ps. 97, 21.
Sicyonia recensio poetarum, *citatur*, M. 1383, 49 *et* M. 1386, 29. Sicyonia pictura, V. 1230, 36. Sicyonius thesaurus, M. 820, 44 *sqq.*
Sicyonus lapis, qui nascitur in Araxe flumine, si quando de homine mactando moneat oraculum, in aris deorum averruncatorum solet deponi a duabus virginibus, *etc.*, Ps. 98, 31 *sqq.*
Sidon, urbs Phœnices, V. 1120, 40; Ps. 102, 49.
Sigeum, urbs et promontorium in Troade, Ps. 1045, 23.
Siglinria, urbs Italiæ, a Poplicola condita, V. 125, 50.
Sigulum, Latii oppidum, V. 561, 14.
Silanion, Atheniensis, Thesei imaginum plastes celeber, V. 2, 45. Silanionis Jocasta moribunda, M. 21, 30.
Silanus (Dec. Junius), consul cum L. Murena (*cfr.* V. 1035, 33), uxorem habet Serviliam, Catonis sororem, V. 917, 21. Senatus princeps, Cicerone consule, V. 918, 10, *ibid.* 26. De Cethego, Catilinæ conjurato, indicat, V. 1037, 53. Sententia in senatu lata de Catilinæ conjuratis, V. 1038, 52 *et* V. 1039, 25.
Silanus (M.), Antonii imperatoris amicus, adulatores Cleopatræ non ferens abit, V. 1125, 18.
Silenus, puer, quem muliercula in Ponto ex Apolline se peperisse perhibebat, V. 535, 18 *sqq.* Verba Sileni a Mida capti, referente Aristotele, M. 137, 38; M. 138, 6 *sqq.* Silenus πώρινος Athenis, M. 1017, 49.
Silicius (P.), proscriptus ab Octaviano, Antonio, Lepido, triumviris, V. 1188, 3.
Sillaces, dux Parthorum, V. 663, 22. Crassi caput Hyrodi apportat, V. 673, 51.
Silli Xenophanis, Fr. 22, 13.
Silo, *vide* Popedius.
Silo, Lucanus, M. 395, 29.
Silvia, Romuli et Remi mater, Rhea quoque et Ilia dicta, *quæ nomina conferas*, M. 393, 34; M. 394, 7.
Silvia, Septimii Marcelli uxor, M. 383, 43.
Silvium, Apuliæ oppidum, V. 560, 28.
Simætha, Megarensis meretrix, V. 201, 54 (ex Aristophanis Acharnensibus).
Simia, suavitate odoris illecta ad pantheram accedit, M. 1195, 3. Simiæ turpitudo, M. 1177, 50.
Similiter desinens, schema quale, Ps. 112, 33 *sqq.* *et* 42 *sqq.*
Similius, Caji Maximi filius, inter venandum necatur a Rheso fratre, M. 383, 35.
Simmias, Atheniensis, adversarius Periclis, V. 205, 25; M. 983, 24.
Simmias, Thebanus, de conjuratis Pelopidæ, M. 696, 6, *ibid.* 12; M. 698, 8 (longum tempus peregrinatus); M. 699, 10; M. 712, 40.
Simmias, Achæus, Philopœmenis amicus, V. 432, 31.
Simmias, *cit.*, Fr. 14, 29.
Simo, cerdo, M. 948, 25.
Simo, persona libri Amatorii, M. 915, 20.
Simonides, Ceus, poeta Lyricus, Leoprepis filius, M. 959, 2. In Siciliam abit, M. 730, 45. Viginti litteris quatuor addidit, M. 901, 25. Senex choris victoriam reportat, inscriptio hanc in victoriam, M. 958, 52. Themistoclis in eum dicta, V. 136, 39 *sqq.*; *cfr.* M. 222, 18.
Citata, M. 15, 11 (*cfr.* M. 133, 11; M. 140, 44); M. 51, 9 (*cfr.* M. 94, 51; M. 598, 7); M. 59, 33; M. 424, 31 (*cfr.* M. 913, 44); M. 78, 28 *sqq.*; M. 109, 28 (*cfr.* M. 987, 53; V. 303, 48); M. 125, 15; M. 127, 50; M. 428, 30 (? ὥσπερ ἀδαμάντινοι στηρίξαντες τὴν ἐλευθερίαν); M. 440, 6 (πολεμεῖν πολλῷ χρόνῳ, *cfr.* V. 5, 20); M. 490, 51 (ἔνθα χερνίβεσσιν, κτλ.); M. 491, 1 *sqq.* (de Clione); M. 540, 10 (βάλῃ φοίνικας ἐκ χειρῶν ἱμάντας); M. 570, 25 (εὐρυεδοῦς ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός, *cfr.* M. 588, 25; M. 908, 36; M. 1298, 15); M. 914, 6 (ἀπέλαστον ἵππον, κτλ.); M. 914, 10 (οἷος ἀνὰ Δώτιον, κτλ.); M. 914, 19 (ὅταν γηρῶσαι, κτλ.); M. 880, 26 (οὐδὲ γὰρ ἐννοσίφυλλος ἀήτα, κτλ.); M. 629, 12 (de duabus cistis; *cfr.* M. 672, 24); M. 727, 30 (ἴσχει δέ με πορφυρέας, κτλ.); M. 957, 21 (ἔσχατον δύεται κατὰ γᾶς); M. 958, 5 (πόλις ἄνδρα διδάσκει); M. 959, 1 (inscriptio); M. 966, 13 (ἄθηλος ἵππῳ πῶλος, κτλ., *cfr.* M. 100, 52; Fr. 51, 17); M. 1059, 10 (Δημόκριτος, κτλ.); M. 1061, 29 (αἶδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων, κτλ.); M. 1063, 10 (μέσσοι δ' οἵ τ' Ἔφυραν, κτλ., in elegiis); Parthenia fecit Dorice, M. 1389, 47; V. 47, 29; V. 143, 15 (de pugna Salaminia); V. 8, 32 *sqq.* (φοινίκεον ἱστίον ὑγρῷ πεφυρμένον, κτλ.); V. 711, 10 (Σπάρτη δαμασίβροτος); V. 1249, 38; V. 1143, 1 (τοῖς Κορινθίοις οὐ μηνίειν τὸ Ἴλιον ἐπιστρατεύσασιν, κτλ.); Ps. 62, 34; Ps. 103, 45 (Homerum Chium fuisse).
Apophthegmata, M. 17, 43 (de Thessalis); M. 12, 27 (μηδέποτε αὐτῷ μεταμελῆσαι σιγήσαντι, φθεγξαμένῳ δὲ πολλάκις, *cfr.* M. 149, 47; M. 623, 11); M. 21, 2 (ζωγραφίαν εἶναι φθεγγομένην τὴν ποίησιν, ποίησιν δὲ σιγῶσαν τὴν ζωγραφίαν, *cfr.* M. 70, 11; M. 424, 31; Ps. 162, 45; M. 913, 44); M. 78, 28; M. 100, 52 (ἄθηλος ἵππῳ πῶλος ὡς ἅμα τρέχειν, *cfr.* M. 161, 39; M. 541, 48; M. 966, 13); M. 109, 28 (πάσαις κορυδάλαις χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι, *cfr.* M. 987, 53; V. 303, 48); M. 125, 15 *sqq.* (Pausaniam monet μεμνῆσθαι ὅτι ἄνθρωπός ἐστιν); M. 127, 50 *sqq.* (ἀνθρώπων ὀλίγον μὲν πάρτος, κτλ.); M. 133, 11 (τὰ χίλια καὶ τὰ μύρια ἔτη στιγμή τίς ἐστιν ἀόριστος, *cfr.* M. 15, 11; M. 140, 44); M. 782, 3 (εἰ ἠλίθιος εἶ, σοφὸν πρᾶγμα ποιεῖς, εἰ δὲ σοφός, ἠλίθιον); M. 960, 22 (ὅτι τῶν ἄλλων ἀπεστερημένος διὰ τὸ γῆρας ἡδονῶν ὑπὸ μιᾶς ἔτι γηροβοσκεῖται τῆς ἀπὸ τοῦ κερδαίνειν); Fr. 29, 9 (ita definivit justitiam, ut amicis bene faciamus).
Simonideus modus, M. 1391, 1.
Simulus, poeta, *citatur*, V. 33, 3 *sqq.* (Ἡ δ' ἀγχοῦ Τάρπεια παραὶ Καπιτώλιον αἶπος, κτλ.).
Sinatus, Galatiæ tetrarcha, interficitur a Sinorige ob Cammam uxorem, M. 318, 17 *sqq.* *cfr.* M. 939, 10 *sqq.*
Sinis *vel* Sinnis Pityocamptes, latro in Isthmo versans perimitur a Theseo, V. 4, 37. Ejus cum filia Theseus Melanippum gignit ipsamque postea Deioneo Euryti Œchaliensis filio locat, V. 4, 41 *sqq.* Sinnidi sunt, qui Isthmia dicata ferant; filius dicitur Canethi et Henioches Pittheo natæ, V. 13, 36 *sqq.*
Sinistrum, a sinendo dictum, M. 348, 32. Sinistræ aves, quæ dicuntur, cur in auspicio habeantur pro addicentibus, *ibid.* 30 *sqq.*
Sinnaca, montana regio in Mesopotamia, V. 671, 2, *ibid.* 13.
Sinope, Paphlagoniæ urbs ad Pontum Euxinum. Pericles primum Lamachum ducem cum tredecim navibus, deinde sexcentos colonos Sinopen mittit. V, 195, 46 *sqq.*; V. 605, 4. Autolycus conditor, V. 605, 20 *sqq.* V. 764, 41. M. 442, 25 (Plutonis vel Serapidis colossus).
Sinope, Asopidis filia, V. 605, 28.

Sinora, castellum Armeniæ, V. 759, 9.
Sinorix, Galatus, Sinatum regulum interficit, ut vindicet sibi Caumam uxorem, quæ vero, ad aram veneno ei dato, ulciscitur maritum, M. 318, 17 *sqq.*; M. 939, 10 *sqq.*
Sinuessa, Campaniæ urbs, V. 374, 32; V. 1271, 54.
Sinus quatuor ab Oceano in terram immissi, V. 823, 34. Sinus felix, in quem effluit Pactolus flumen, Ps. 85, 31.
Σιωπή, apud Plutonem, M. 480, 43.
Siphnus, una de Cycladibus insulis, M. 1052, 30.
Sipplus, Romanus ob luxum et mollitiem infamis, V. 908, 10.
Sipylus, Agenoris et Dioxippæ filius, occisa matre se suspendit in Ceraunio monte, qui ab eo Sipylus vocatus est, Ps. 87, 37 *sqq.*
Sipylus, mons Phrygiæ, Ceraunius prius dictus, cur nomen mutarit, Ps. 87, 37 *sqq.*
Sipylus, prisca Lydiæ urbs, subversa, M. 1296, 8.
Siramnes, Persa, M. 204, 35 (τῶν μὲν λόγων ἔφη κύριος αὐτὸς εἶναι, τῶν δὲ πράξεων τὴν τύχην μετὰ τοῦ βασιλέως).
Sirenum nomen Plato Musis insolenter imposuit, M. 910, 27. Sirenum Homerica fabula quid sibi velit, M. 910, 41. Sirenes octo sphæris cœlestibus insistentes et canentes, Platonis figmentum, M. 1259, 25 *sqq.*
Siris, Lucaniæ amnis, V. 168, 34.
Sirius, stella, secundum Magos custos stellarum constitutus ab Oromaze, M. 452, 34. De voce, M. 455, 29. Isidi ascriptus ab Ægyptiis, M. 447, 31. Ad Sirium cum sole orientem capræ conversæ intuentur, oryges vocem edunt, M. 1192, 54 *sqq.*
Siro, Laco, M. 277, 32.
Sisenna, historicus, V. 587, 40.
Sisimithras, Indus, V. 832, 16.
Sistrum, quid significet apud Ægyptios, M. 460, 8 *sqq.*
Sistrum, herba, nascitur in Scamandro fluvio; de virtutibus ejus et unde nomen sortita sit, Ps. 90, 8 *sqq.*
Sisyphus, corruptor, tragœdiæ persona, M. 21, 32. Ex Anticlia vi compressa Ulyssem gignit, M. 371, 20.
Sitalcas, Thraciæ rex, M. 207, 17.
Sitis, cibo sumpto, cur increscat, fames vero potu sedetur, M. 838, 30 *sqq.*
Sitonii, Ps. 77, 50 (*vide versionem*).
Smicythus, Nicanorem Philippo Magno defert, M. 211, 31.
Smilacis umbra interficit homines in ea dormientes, M. 785, 49.
Sminthens, unus de Lesbi conditoribus, M. 193, 30.
Smy, Typhonis nomen Ægypticum, M. 459, 42.
Smyrna, vel Myrrha, Cinyram patrem deperiens, cum agnitum ense petierit, in arborem ejusdem nominis est mutata, M. 382, 31 *sqq.*
Smyrna, Ioniæ urbs in Asia, nomen a myrrha planta habet, V. 678, 22; mortem Homeri suscepisse dicitur, *ibid.* 23. Homeri patria, Ps. 102, 19; Ps. 103, 15. Smyrna Lydis subjecta, Ps. 101, 15; capitur ab Æolibus, *ibid.* 23 *sqq.*
Smyrnæorum bellum contra Sardianos, quibus liberarum postulatarum loco mittunt ancillas; Eleutheria festivitas, M. 384, 38 *sqq.* Antiquitus fuerant Æolenses; Bubrosti taurum nigrum sacrificant, M. 845, 5 *sqq.* Smyrnæis indigentibus Spartani cibaria mittunt, M. 77, 14.
Sochares, Decelensis, Miltiadi frondeam coronam pro victoria Marathone parta petenti contradicit, V. 577, 19.
Sociale bellum, V. 542, 22.
Socii Romani urbe pulsi, V. 1002, 6.
Soclarus, Plutarchi nostri filius, M. 17, 18.
Soclarus, Aristionis filius, Tithorensis (?), dialogi persona, M. 915, 22; Fr. 48, 3.
Soclarus, Atheniensis, dialogi persona, M. 776, 1; 792, 44; 829, 36.
Soclidas, Agesimachi filius, Ps. 78, 14.
Socrates, Sapiens, Sophronisci filius, M. 1069, 35. Natalis dies Thargelionis mensis sexta, M. 874, 3. Mater ejus obstetrix, pater statuarius, Ps. 69, 43. De longo muro ait se audivisse ad populum referentem Periclem, V. 191, 12. Consuetudo ejus cum Aspasia, V. 197, 31. Benevolentia ejus in Alcibiadem, V. 229, 30. Consuetudo cum Alcibiade, V. 231, 6 *sqq.* *et* V. 232, 28 *sqq.* In expeditione ad Potidæam Alcibiadis contubernalis vulneratum eum defendit et primus eum coronari jubet; rursus in pugna apud Delium ab Alcibiade conservatur, V. 333, 8 *sqq.*; *cfr.* M. 702, 24. Socratis paupertas, V. 381, 12. Demetrii Phalerei de Socrate liber (*cfr.* V. 380, 14; V. 381, 11); Panætius de Socrate; Myrtonem filia Aristidis natam uxorem alteram habuisse narratur, V. 400, 34 *sqq.* Mulierem morosam et liberos stupidos nactus, V. 415, 31. Catonis majoris sententia de Socrate, V. 418, 12 *sqq.* Melancholica ejus natura, V. 518, 35. De causa damnationis, V. 643, 37. Amator puerorum, M. 13, 26. Ad carmen scribendum compulsus facultate destituitur, Æsopi vero fabellas in carminis modos redigit, M. 18, 49; M. 55, 47. Monitiones ad Alcibiadem, M. 83, 48. Socraticum silentium, M. 108, 3. Xanthippam uxorem æquo animo fert, M. 108, 14. Exercitatio corporis non injucunda ei saltatio, M. 184, 53. Nihil scripsit, M. 402, 46. Novos introducens genios pœnas dabat, M. 403, 23. Secum cubare Alcibiadem passus est, M. 408, 27. Calliæ convivio adhibitus unguento tantum bellum facit, M. 489, 35; *cfr.* M. 869, 24. Ira commotus vocem remittit, M. 551, 43. In carcere cum amicis philosophatur, M. 566, 4; *cfr.* M. 973, 5 *sqq.* Sitiens non bibebat, nisi prius urnam haustam effudisset, M. 620, 41. Perscrutatur, quibus dictis Pythagoras fidem sibi paraverit, M. 624, 37. Quomodo cives se gesserint adversus accusatores ejus, M. 650, 45. Critobulum formosissimum ad certamen pulchritudinis provocat, M. 765, 47. De genio Socratis, M. 700, 43 *sqq.* (*cfr.* M. 710, 34 *sqq.*; M. 1349, 5; M. 2, 33; Ps. 161, 24). Siciliensem cladem prædicit, M. 702, 22 (*cfr.* V. 239, 12 *sqq.*; V. 635, 40). Oraculum patri datum de Socrate etiamnum puero, M. 712, 15; *cfr.* M. 1365, 51. Umbrarum convivalium auctor, M. 864, 40. Ab Aristoxeno contumeliose tractatur, M. 1043, 24. Idem cum Platone de universo sensit, M. 1069, 35. De ratione ejus disserendi et alios refellendi, M. 1223, 3 *sqq.* Divino instinctu ad virtutem incitatus, M. 1366, 9. Dictis suis conformia edidit facta ad Delium, ad Potidæam, apud Trigintaviros, ad Archelaum, ad populum, in paupertate, in morte, M. 1367, 2 *sqq.* Socratis mors, M. 1377, 24; *cfr.* M. 604, 15 *sqq.* Defensio Socratis a Lysia scripta, M. 1019, 6. Criminatores se ipsos suspenderunt, M. 630, 46 *sqq.*

Apophthegmata, M. 5, 17 (ὦ ἄνθρωποι, ποῖ φέρεσθε, οἵτινες χρημάτων μὲν κτήσεως περὶ πᾶσαν ποιεῖσθε σπουδήν, κτλ.); M. 6, 43 (de Persarum rege ad Gorgiam); M. 11, 44 (de adolescentulo feroce: ἆρα, καὶ εἰ μὲ ὄνος ἐλάκτισεν, ἀντιλακτίσαι τοῦτον ἠξιώσατε ἄν;); M. 11, 51 *sqq.* (de Aristophanis Nubibus); M. 18, 49; M. 25, 39 (τοὺς φαύλους ζῆν τοῦ ἐσθίειν καὶ πίνειν ἕνεκα, τοὺς ἀγαθοὺς ἐσθίειν καὶ πίνειν ἕνεκα τοῦ ζῆν, *cfr.* M. 6, 21, 26); M. 85, 2 *sqq.*; M. 110, 44 (Menonem Thessalum interrogat, quid sit virtus); M. 126, 37 (εἰ συνεισενέγκαιμεν εἰς τὸ κοινὸν τὰς ἀτυχίας, ὥστε διελέσθαι τὸ ἴσον ἕκαστον, ἀσμένως ἂν τοὺς πλείους τὰς αὑτῶν λαβόντας ἀπελθεῖν); M. 128, 24 (παραπλήσιός ἐστι ὁ θάνατος ἢ τοι τῷ βαθυτάτῳ ὕπνῳ ἢ ἀποδημίᾳ μακρᾷ, κτλ.); M. 155, 51 (στι τῷ κινοῦντι δι' ὀρχήσεως αὐτὸν ἐπτάκλινος οἶκος ἱκανός ἐστιν εὐφυϊαναζεῦθαι); M. 167, 53 (de adolescentibus in spe-

culum intuentibus); M. 559, 46 (de Xanthippa irata ad Euthydemum); M. 570, 43 (ἀκούσας τινὸς τῶν φίλων λέγοντος, ὡς πολυτελὴς ἡ πόλις, κτλ.); M. 576, 48 (de Anyto et Melito); M. 590, 3 (βούλομαι Δαρεῖον ἔχειν μᾶλλον φίλον ἢ τὸ δαρεικόν); M. 666, 28 (de ira); M. 725, 37 (οὐκ Ἀθηναῖος οὐδὲ Ἕλλην ἀλλὰ κόσμιός εἰμι); M. 766, 27 (de Antisthene); M. 148, 43; M. 266, 42 (τοὺς μὲν φίλους εὐεργετεῖν, τοὺς δὲ ἐχθροὺς φίλους ποιεῖν); M. 631, 33 (φυλάττεσθαι τῶν βρωμάτων, κτλ. *cfr.* M. 804, 7); M. 1069, 35 (de tribus principiis); M. 1074, 9; M. 1075, 11; M. 1193, 21 (ὁμόδουλον ἑαυτὸν ποιεῖσθαι τῶν κύκνων); M. 1366, 49 (μηδὲν εἰδέναι, ἀλλὰ μανθάνειν ἀεὶ καὶ ζητεῖν τὸ ἀληθὲς); Fr. 14, 31 (duæ rationes : animas superesse apud inferos et animas ante nativitatem fuisse); Fr. 21, 25 (οὐδὲ γὰρ χείρων ἐγὼ, ἂν ὁ δεῖνα ἐπὶ κόρρης με πατάξῃ ἀδίκως); Fr. 22, 18 (πᾶς ὁ κακὸς ἄκων ἐστὶ κακός); Socrates ab Archelao invitatus renuntiari jubet : Ἀθήνησι τέσσαρές εἰσι χοίνικες τῶν ἀλφίτων ὀβολοῦ ὤνιοι καὶ χρῆναι ὕδατος ῥέουσιν, Fr. 39, 30 *sqq.*

Socrates, historicus, *cit.*, M. 303, 43; M. 334, 14; M. 341, 49; M. 366, 11; M. 381, 31 (ἐν δευτέρῳ Θρᾳκικῶν); M. 446, 13 (ἐν τοῖς περὶ Ὁσίων); M. 1144, 34.

Socrates, Isocratis oratoris matruelis, filius Anacus materteræ illius, V. 1021, 34.

Socrates, Atheniensis quidam ex Lycurgi oratoris genere, V. 1027, 25.

Socrates, *vel* Sostratus, Dinarchi oratoris pater, M. 1035, 46.

Sogdiani, M. 403, 12, *ibid.* 44.

Sogenes, laudatus a Pindaro, Ps. 78, 24.

Sol, adoratur a Romanis, V. 359, 26. Ignis sacer ut eliciatur ex sole, V. 79, 1. Persæ solem appellant cyrum, V. 1206, 10. Ægyptiorum de sole fabula, M. 434, 29. Pater Osiridis et Arueris, M. 435, 18. Solis sacrificium apud Ægyptios, M. 443, 47. Sol et Luna feruntur navigiis vecti cursus continuare, M. 445, 36. Ægyptii Soli quavis die ter adolent, resinam sub ortum, myrrham meridie, kyphi, quod vocant, circa occasum, M. 455, 24. Symbolum solis orientis apud Ægyptios, M. 488, 12. Solis defectus, V. 205, 2; V. 352, 23; V. 721, 53. Solem lapidem quod dixisset Pythagoras, impietatis fuit damnatus, M. 201, 37. Solem esse Cimmerii negant, *ibid.* 38. Solis, Mercurii et Veneris eadem conversio, M. 522, 41; *cfr.* M. 1084, 20. Ad solem cur minus putrescant carnes, M. 799, 1 *sqq.* Ægyptii tertium Amorem censent esse Solem, M. 934, 9. Amoris illicem, quem ferunt, ab se indit, M. 953, 47. Dei simulacrum, M. 954, 4. Altissimus lentissime movetur, M. 956, 13. Placita philosophorum (quæ Solis natura sit, M. 1085, 1 *sqq.*; de magnitudine solis, *ibid.* 35 *sqq.*; de forma solis, *ibid.* 44 *sqq.*; de conversionibus solis, M. 1086, 1 *sqq.*; de solis defectu, *ibid.* 19 *sqq.*). Sol æx aeris, M. 1092, 38; causa æstus maris, M. 1094, 51; hieme Ægypto vicinior, M. 1096, 12. Solis distantia a summo cœlo, a Lucifero, a Mercurio, M. 1132, 37 *sqq.* Solis distantia a luna, M. 1139, 10 *sqq.* Sol cordis est instar, M. 1136, 31. Eclipsis, qua meridie stellæ conspiciebantur, M. 1140, 37 *sqq.* In defectibus solent æra pulsare ac sonitum fragoremque adversus animas edere, M. 1155, 44. Solem cur quadratum et cubum nominent, M. 1258, 6 *sqq.* Solis diametri ad terræ diametrum proportio duodecupla, *ibid.* 15. Solis collis ad Hydaspem fluvium, Ps. 80, 39. Sol Anaxibiam virginem persequitur, Ps. 83, 16 *sqq.* Sol, Phasidis pater, Ps. 83, 31. A Sole, qui genus ducant, Ps. 95, 15. Solis filius Mausolus, Ps. 99, 44. De sole, quid sentiat Homerus, Ps. 127, 36 *sqq.* Sol idem ac Apollo, Ps. 158, 15.

Sollax (al. Sylax), primum vocabatur Tigris fluvius, Ps. 99, 7 *sqq.*; nominis interpretatio, *ibid.*

Soli, urbs Cypria nominata in honorem Solonis, qui in ea condenda Philocyprum regem adjuvit, V. 111, 8 *sqq.* Quæst. Græc. III, quæ sit apud Solenses ὑπεκκαύστρια, M. 360, 8.

Soli, Ciliciæ urbs, a Demetrio obsessa, V. 1071, 51; vastata a Tigrane; a Pompejo piratis habitanda data, V. 755, 36.

Solœis, Atheniensis, Thesei æqualis, Eueni et Thoantis frater, Antiopæ amore inflammatus repulsusque, in amnem se abjicit, qui ejus nomen fert, V. 14, 8 *sqq.*

Solœis, Bithyniæ amnis, ab Atheniensi hujus nominis appellatus, V. 14, 23.

Solon, legumlator Atheniensis, Vita ejus, V. 94, 1 *sqq.*

Euphorionis vel Execestidæ filius a Codro genus ducit, V. 94, 1 *sqq.* Mater ejus consobrina matris Pisistrati, quem initio amicum et, ut nonnulli dicunt, adamatum habuit, V. 94, 9 *sqq.* Parum affirmato animo fuit erga formosos, V. 94, 20 *sqq.* Quæ res ad mercaturam juvenem impulerint, V. 94, 32 *sqq.* De ejus poematis, V. 95, 26 *sqq.* De studiis, quæ philosophiæ attulerit, V. 95, 38 *sqq.* Convenit Thaletem Delphis rursusque Corinthi, invitante Periandro, V. 95, 49. Circuitus tripodis inter Septem Sapientes, V. 95, 52 *sqq.* Congressi cum Anacharside sermones, V. 96, 28 *sqq.* Thaletem convenit Mileti; de nuptiis et liberorum procreatione sermones, V. 97, 1 *sqq.* Furorem simulans in foro cantat elegiam, quæ Salamis est inscripta, et Athenienses incitat, ut lege, quæ vetabat, ne quis de Salamine obtinenda referret, abrogata, bellum contra Megarenses instaurent, Solone duce ejus electo; Megarenses inducit, ut Atheniensium matronas capturi ad Coliadem navigent, mulieribus juvenes imberbes muliebri veste indutos substituit, qui Megarenses appellentes interficiunt; Salamis exinde capitur ab Atheniensibus, V. 98, 10 *sqq.* *cfr.* V. 132, 52. Alius narratur dolus, quo deceperit Megarenses et Salaminem occuparit, V. 99, 1 *sqq.* Lacedæmoniis controversiæ arbitris institutis Solon versu Iliadis (B. 558), quem inseruisse putatur, demonstrat Salaminem e prisco tempore Atheniensibus conjunctam fuisse, V. 99, 33 *sqq.* Alio modo referunt Athenienses, V. 99, 41 *sqq.* Amphictyonibus auctor fit sententiæ, ut bellum suscipiant contra Cirrhæos, qui Delphico oraculo injuriam intulerant, V. 100, 9 *sqq.*

Urbe propter Cylonium piaculum duas in partes distracta, Megaclis asseclis persuadet Solon, ut rem judicio permittant. Qui quum judicio solum vertere jussi sint et inter tumultum ob hanc rem ortum Megarenses rursus Niseam et Salaminem ceperint, multa etiam ostenta urbem terreant, Solon accersit Epimenidem, qui lustret urbem, V. 100, 23 *sqq.* Seditiones cum inter Diacrios, Pedienses, Paralos, tum inter divites fœneratores et pauperes obæratos, V. 101, 25 *sqq.* Solon a vitio utrinque expers et utrique factioni in gratia, archon, simul et arbiter et legum conditor eligitur, V. 101, 51 *sqq.* *cfr.* M. 933, 27 *et* M. 983, 40 *sqq.* Tyrannidem a principibus civitatis oblatam recusat, quamvis amici eum objurgent, et Pythiæ quoque oraculum quoddam adhortetur. Carmina hac de re ad Phocum; alia, V. 102, 16 *sqq.* *cfr.* M. 175, 6. Prima lege, σεισάχθεια dicta, remittit æs alienum debitoribus, vetatque ne quis in posterum corporis obligatione id contrahat, V. 103, 18 *sqq.* *cfr.* M. 420, 37. Alii fœneris diminutionem tantum fuisse dicunt σεισάχθειαν, cum minam, quæ ante septuaginta trium drachmarum fuerit, ad centenarium earum numerum extenderit V. 103, 23 *sqq.* Calumniis Solonem

objiciunt ejus amici, propositis de sisachthia, quæ cum iis communicaverat, improbe ad suum ipsorum lucrum usi, V. 103, 45 *sqq*. *cfr*. M. 986, 9. Debita sibi vel quinque vel quindecim talenta primus secundum legem condonat, V. 104, 5 *sqq*. Solonis leges primas iniquo animo cives excipiunt, postea satisfacti potestatem ei reipublicæ constituendæ confirmant, V. 104, 11 *sqq*. Draconis leges omnes præter eam de cædibus abrogat, V. 104, 44 *sqq*. Ut magistratus divitibus relinquat, ceteram reipublicæ partem pauperibus etiam communem faciat, censum civium instituit eosque in Πεντακοσιομεδίμνους, Ἱππάδα τελοῦντας, Ζευγίτας, Θῆτας distribuit, V. 105, 4 *sqq*. Quo magis plebejorum infirmitati opituletur, injuriam alicui illatam unicuique, qui voluerit, persequendi potestatem facit; dictum ejus huic legi consonans, V. 105, 34 *sqq*. Ex annuis magistratibus senatum Areopagitarum instituit, præsidem omnium custodemque legum; quamquam in lite restat, utrum primus Solon Areopagitas instituerit, an ante jam fuerint, V. 105, 46 *sqq*. Alterum senatorum consilium ordinat delectis e singulis tribubus, quæ erant quatuor, centum viris; potestas senatus hujus, V. 105, 49 *sqq*. *cfr*. V. 132, 1. Leges suas in centum annos fert, in eas universus senatus simul jurat, seorsum unusquisque Thesmothetarum; inscriptæ sunt ligneis tabulis, quæ ἄξονες vel κύρβεις dicuntur, V. 110, 4 *sqq*. *cfr*. M. 952, 11. Quam rationem mensis instituerit, V. 110, 18 *sqq*.

Ut interpellationibus de legibus suis, simul offensis et calumniis civium effugiat, negotiationem prætexens decennio in peregrinationem ab Atheniensibus impetrato, navi ex Attica avehitur, V. 110, 31 *sqq*. Patria profectus primum moratur in Ægypto, unde Atlanticum sermonem auditum versibus mandat, deinde in Cypro apud Philocyprum regem, quem in urbe condenda adjuvat, V. 110, 46 *sqq*. Congressi cum Crœso sermones, V. 111, 25 *sqq*. *cfr*. V. 83, 46 *sqq*. Æsopi verba ad Solonem, V. 112, 36 *sqq*. Athenas reversus urbem factionibus vehementius quam ante divulsam invenit; sententia ejus de Pisistrato; colloquium cum Thespide, qui jam tum tragœdiam proferebat, V. 113, 14 *sqq*. Pisistratum stipatores petentem frustra impugnat; arce ab illo occupata, cives ad recuperandam libertatem exhortatur; non auditus postea quieti se dat, sed Athenis manet, V. 114, 3 *sqq*. *cfr*. M. 970, 52 *sqq*. A Pisistrato, quamquam ei adversatus erat, rerum potito coli et consiliis etiam adhiberi pergit, V. 115, 1 *sqq*. Controversia de nonnullis legibus, utrum Solonis an Pisistrati sint, V. 115, 11 *sqq*. Sermonem Atlanticum canere aggressus senectute impeditus et magnitudine scriptionis deterritus est, V. 115, 19 *sqq*. Quo sit anno vita defunctus; fama cinerum cremati corporis apud Salaminem sparsorum, V. 115, 40 *sqq*. Primam orationem funebrem habuisse a nonnullis fertur, V. 121, 40. Provocationem ad judices concessit, V. 131, 49. In Ægypto cum Thalete et Nilodoxo est, M. 174, 22. In Ægypto Sonchiten Saitam audiisse fe.tur, M. 433, 48.

Leges Solonis: In servos, V. 94, 23 (*cfr*. M. 181, 6; M. 917, 34). Legis octavæ e decima tertia tabula reddunturverba, de ignominia notatis, V. 106, 7. Lex, quæ infamia notat, qui in seditione neutri se parti adjunxerit, V. 106, 24 (*cfr*. M. 665, 40; M. 1005, 13). De connubiis leges, V. 106, 32 *sqq*. (*cfr*. M. 164, 17; M. 345, 10; M. 940, 13). In maledicentes mortuis, V. 107, 19. In obtrectantes vivis, in templis, judiciis, curia et cum spectacula ederentur, V. 107, 23. De testamentis, V. 107. 30; *cfr*. M. 327, 46. De exitu mulierum e domo, de luctibus deque diebus festis, V. 107, 43. Lex quæ filium necessitate alendi patris, qui eum nullam, artem docendum curasset, solvebat, V, 108, 6 *sqq*. Lex quæ eos etiam, qui e scortis essent nati, necessitate alendi patris solvebat, V. 108, 28. Leges de mulieribus, hoc est, de adulterio, de prostitutione, de scortis, de jure filias et sorores vendendi, V. 108, 36. De sacrificiorum pretio, V. 108, 50. Decima sexta tabula de eximiis sacrificiis, V. 109, 3 *sqq*. Qui Isthmia vicisset, ei centum denarios dari jussit, qui Olympia, quingentos, V. 108, 52. Qui lupum attulisset, quinque denarios, qui catulum lupi, unum ei dari jussit, V. 108, 53. De puteis, de plantationis mensuris, de scrobibus et fossis, V. 109, 13. Prima tabula legem continet, ne quid e fructibus præter oleum peregrinis vendant, unde sycophantarum cognomen ortum putatur, V. 109, 33. De damno, quod quadrupes dederit, V. 109, 43. De recipiendis civibus, V. 109, 44. De convictu in publico, quod παρασιτεῖν appellavit, V. 109, 53. Ne corpora debitorum obligentur, M. 1010, 27.

Fragmenta poematum Solonis, V. 94, 18 (τυφομένην ἀδροῦ πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα); V. 94, 22 (πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας); V. 94, 41 (γηράσκειν αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος, *cfr*. M. 115, 26); V. 94, 44 (πολὺς ἀργυρός ἐστιν, κτλ.); V. 94, 51 (χρήματα δ' ἰμείρω μὲν ἔχειν, κτλ. *cfr*. V. 131, 33); V. 95, 22 (πολλοὶ γὰρ πλουτεῦσι κακοί, κτλ. *cfr*. M. 93, 41; M. 110, 30; M. 573, 11); V. 95, 36 (πρῶτα μὲν εὐχώμεθα Διὶ Κρονίδῃ βασιλῆι, κτλ.); V. 95, 42 (ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος, κτλ.); V. 98, 25 (αὐτὸς κήρυξ ἦλθον ἀφ' Ἱμερτῆς Σαλαμῖνος, κτλ.); V. 102, 36 (ad Phocum, εἰ δὲ γῆς ἐφεισάμην, κτλ.); V. 102, 44 (οὐκ ἔφυ Σόλων βαθύφρων οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ, κτλ.); V. 103, 5 (συγχέας ἁπαντάπασι καὶ ταράξας τὴν πόλιν); V. 103, 10 (ὁμοῦ βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας); V. 103, 37 (δρους ἀνεῖλε πολλαχῆ πεπληγότας, κτλ.); V. 103, 41 (γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν ἱέντας, κτλ.); V. 104, 30 (χαῦνα μὲν τότ' ἐφράσαντο, κτλ.); V. 104, 33 (οὔτ' ἂν κατέσχε θυμὸν οὔτ' ἐπαύσατο, κτλ.); V. 105, 28 (δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσσον ἐπαρκεῖ, κτλ.); V. 110, 41 (ἔργμασι γὰρ ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἀδεῖν χαλεπόν); V. 110, 48 (Νείλου ἐπὶ προχοῇσι Κανωβίδος ἐγγύθεν ἀκτῆς); V. 111, 17 (in elegiis ad Philocyprum: νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσων, κτλ.); V. 114, 18 (de Pisistrato: εἰς γὰρ γλῶσσαν ὁρᾶτε καὶ εἰς ἔπη αἰμύλου ἀνδρὸς, κτλ.); V. 114, 49 (εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὰ δι' ὑμετέρην κακότητα, κτλ.); V. 115, 28 (ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα καὶ Διονύσου, κτλ. *cfr*. M. 184, 46; M. 185, 30; M. 918, 24); M. 131, 25 (μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, κτλ.); V. 132, 17 (ὧδ' ἂν ἄριστα σὺν ἡγεμόνεσσιν ἕκοιτο, κτλ.); M. 635, 8 (πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν); M. 917, 44 (ἐσθ' ἥβης ἁρατοῖσιν, κτλ.); M. 586, 50 (ἰσότης στάσιν οὐ ποιεῖ).

Apophthegmata, M. 70, 39 (de Crœsi felicitate), M. 180, 25 (de rege maximam gloriam consecuturo); M. 183, 20 (de urbe optime habitata; *cfr*. V. 105, 40); M. 184, 18 (de optima domo); M. 970, 52 (cum, Pisistrato tyrannidem capessente, arma extulisset; *cfr*. V. 115, 2); V. 114, 45.

Solon, Platæensis, cum Phocione ad Polysperchontem profectus, V. 902, 54.

Solonium, prædium Marii, V. 507, 53.

Solstitium, M. 1086, 1 *sqq*. Solstitii æstivi circulus, M. 1082, 43. Thynnus solstitia sentit, M. 1198, 35. Solstitium hibernum, Fr. 25, 1, 2.

Solymi, Lyciorum vicini; fabula eorum de Crago, Arsalo, Dryo, Trosobio, M. 513, 6.

Somnia. Quæstio, cur autumnalibus somniis minimum fidei adhibeamus; varia hac de re, M. 895, 35 *sqq*. Somnia: Agesilai Aulide, V. 714, 12. Alcibiadis ante necem, V. 254, 52; Alexandri Magni de Clito, V. 827,

25; Antigoni, V. 1063, 6; Antonii, V. 1100, 50; Arimnesti, V. 388, 46; M. Artorii, V. 1196, 5; C. Cæsaris ad Ariminum, V. 863, 26; Calpurniæ, V. 880, 23; Ciceronis de Octavio, V. 1053, 54; Cimonis, V. 585, 40; Cinnæ, V. 883, 26; V. 1184, 15; Cyziceni scribæ, V. 594, 45; Darii regis, V. 804, 40; Demetrii, V. 1077, 1.

Somnus, ad animamne, an ad corpus pertineat, M. 1112, 15 *sqq.* Somni et mortis, quæ sint causæ, M. 1111, 37 *sqq.*

Souchis, vel Souchites, sacerdos Saita, Solonem convenit, V. 110, 50; *cfr.* M. 433, 48.

Sonus, acutus et gravis, M. 1231, 12 *sqq.*; quid, M. 1255, 22. Sonus, tempus et syllaba in auditum incidunt, M. 1398, 22 *sqq.*

Sophanes, dux Atheniensis, præclarissime in pugna Platæensi se gessit, V. 422, 21; M. 1064, 17.

Sophax, Herculis filius, Mauritaniæ rex, V. 683, 17.

Sophene, Armeniæ regio, V. 606, 34; V. 611, 24; V. 759, 43, *ibid.* 45.

Sophilus, Atheniensis, Antiphontis oratoris pater, M. 1014, 25.

Sophistæ; quos ita dicant, V. 134, 33.

Sophocles, poeta tragicus, vituperatur propter ἀνωμαλίαν, M. 54, 50. Æschyli fastum, apparatus, artificia, postremo dictionis formam mutat, M. 94, 35. Asia Sophoclem et Euripidem cantat post Alexandrum, M. 403, 22; *cfr.* V. 797, 38 (libri ejus Alexandro in Asiam missi). Facundus, M. 426, 30. Pater ejus non cognovit victorias filii, M. 601, 32. Ut dissipiens in judicium vocatus, M. 959, 3. Epigramma ejus de Herodoto quodam, M. 959, 16. Isocratis scitum de eo, M. 1022, 23. Statua ejus, M. 1025, 53. Viventis etiam hospitio usum Æsculapium rumor est et ab alio deo curatum, ut sepeliretur mortuus, M. 1349, 8; *cfr.* V. 74, 13. Pericles Sophocli puerum pulchrum laudanti respondit, V. 187, 15. Primam fabulam docens Æschylum superat, V. 578, 1 *sqq.* Dux cum Nicia, V. 637, 2. Sophocles vitio vertebat Æschylo, quod ebrius scriberet, dicens: καὶ γὰρ εἰ τὰ δέοντα ποιεῖ, ἀλλ' οὐκ εἰδώς γε, Fr. 42, 1.

Apophthegmata, M. 635, 31 (interrogatus an Venere uteretur; *cfr.* M. 963, 20; M. 1339, 14).

Citata: Œdipus rex, M. 427, 9.
— v. 2, M. 27, 13.
— v. 4 *sqq*, M. 113, 40 (*cfr.* M. 540, 19; M. 201, 24; M. 754, 50).
— v. 110 *sqq.*, M. 116, 42 *sqq.*
— v. 385, M. 766, 25.
— v. 1080, M. 391, 26.
— v. 1169, M. 632, 18 *et* 21.
— v. 1276, M. 702, 23.
Œdipus Coloneus, M. 427, 9.
— v. 510, M. 764, 7.
— v. 668 *sqq.*, M. 959, 6.
— v. 683, M. 785, 8.
Ajax, v. 913, 914, M. 904, 17.
Trachiniæ, v. 442, M. 654, 32.
— v. 497, M. 928, 16.
Electra, v. 724 *sqq.*, M. 631, 3.
Antigona, M. 427, 9.
— v. 237, M. 58, 16.
— v. 317 *sqq.*, M. 616, 3
— v. 456 *sqq.*, M. 892, 5 *sqq.*
— v. 533, M. 64, 21.
— v. 563 *sqq.*, M. 658, 37.
— v. 742; M. 585, 51.
— v. 781 *sqq.*, M. 928, 26.

Deperditarum tragœdiarum fragmenta, M. 18, 29 (Epigonorum s. Eriphylæ; *cfr.* Sophoclis fragm. ed. E. A. J. Ahrens, Parisiis 1844. *nr.* 288); M. 20, 17 (*nr.* 781); M. 24, 47 (fragm. Brunck. LVIII, 3); M. 25, 1 (*nr.* 782); M. 25, 3 (Aleadarum *nr.* 586); M. 25, 10 *sqq.* (*nr.* 783), *ibid.* 14 (Terei *nr.* 522); M. 25, 50 (Triptolemi *nr.* 348); M. 27, 46 (Scyriarum (?) *nr.* 27; *cfr.* M. 925, 5 *sqq.*); M. 33, 41 (Eriphylæ *nr.* 289); M. 40, 49 (*nr.* 779; *cfr.* M. 248, 32; V. 788, 20); M. 43, 44 (Eriphylæ *nr.* 298 *et* 299; *cfr.* M. 106, 8); M. 42, 17 (Scyriarum *nr.* 17; *cfr.* M. 87, 16); M. 89, 1 *sqq.* (Achivorum concionis *nr.* 41-42); M. 89, 47 (*nr.* 828); M. 92, 23 (Niobæ *nr.* 320, *cfr.* M. 749, 23); M. 100, 25 (*nr.* 784); M. 106, 20 (Achivorum concionis *nr.* 262); M. 112, 34 *sqq.* (*nr.* 797; *cfr.* M. 939, 47); M. 116, 46 (Palamedis *nr.* 96); M. 118, 13 (Pandoræ *nr.* 705; *cfr.* M. 979, 36); M. 120, 4 (Laocoontis *nr.* 138); M. 128, 10 *sqq.* (*nr.* 785); M. 168, 11 (*nr.* 786); M. 171, 16 (*nr.* 910; *cfr.* M. 924, 24); M. 346, 31 (Achivorum concionis *nr.* 261); M. 481, 6 (*nr.* 787); M. 496, 44 (Alcmæonis *nr.* 305); M. 505, 10 (*nr.* 788); M. 508, 49 (Alcestidis; *cfr.* Soph. Fragm. ed. Ahrens. p. 329); M. 556, 14 (inc. *nr.* 789); M. 562, 10 (inc. *nr.* 790; *cfr.* M. 584, 15); M. 562, 31 (Philoctetæ in Troja; *cfr.* M. 567, 43; M. 1131, 21); M. 608, 17 (Aleadarum *nr.* 588); M. 601, 18 (Niobæ *nr.* 319); M. 610, 13 (Palamedis *nr.* 101; *cfr.* M. 989, 21); M. 615, 17 (Achillis amatorum *nr.* 646); M. 619, 29 (*nr.* 791); M. 626, 14 *sqq.* (Helenæ repetitionis *nr.* 77; *cfr.* V. 1087, 20; M. 348, 5); M. 641, 29 (inc. *nr.* 79a); M. 841, 42 (Niobæ *nr.* 319); M. 893, 19 (inc. *nr.* 795); M. 911, 10 (Phæacum *nr.* 254); M. 924, 46 (Colchidum *nr.* 409); M. 927, 12 (inc. *nr.* 796); M. 928, 16 (Niobæ *nr.* 317); M. 931, 11 (*cfr.* Clem. Alexandr. Stromat. II, 20, p. 178); M. 938, 31 (inc. *nr.* 780; *cfr.* V. 796, 48); M. 962, 48 (incert. *nr.* 798; *cfr.* M. 967, 31; M. 1381, 3); M. 1041, 27 (Polyxenæ *nr.* 185).

Citata incertæ sedis, M. 929, 36; M. 1174, 47; M. 1206, 1; M. 1337, 43; M. 1345, 48; V. 92, 6; V. 885, 18; V. 303, 18; V. 948, 19; V. 1088, 21; V. 1101, 29; V. 1222, 35; Fr. 52, 8; Fr. 55, 20 (οὐ χρή ποτ' ἀνθρώπων μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι, κτλ.); Sophocles imitatus Homerum *cit.*, Ps. 147, 15 (θεοῦ τὸ δῶρον τοῦτο, κτλ.). Vocabula Sophoclea explicantur: θοάζειν, M. 27, 12.

Sophron, *cit.*, M. 472, 2 (Ἅμα τέκνων θὴν δενομένα).

Sophron, lapis, ita dictus per antiphrasim, quod in sinum alicujus conjectus stultum eum reddit, Ps. 87, 30 *sqq.*

Sophroniscus, Socratis Sapientis pater, M. 1069, 35.

Sophrosyne, Dionysii senioris filia ex Aristomacha, Dionysii junioris uxor, V. 1145, 34; *cfr.* M. 414, 33.

Soranus, socer Catonis minoris, V. 909, 42.

Sornatius, militum dux sub Lucullo, V. 599, 37. Cum sex millibus equitum ad præsidium Ponti relinquitur a Lucullo contra Tigranem proficiscenti, V. 605, 46; V. 612, 5; V. 615, 32.

Sorex, mimorum princeps apud Sullam, V. 567, 3.

Sosibius, quidam late vagatus homo, Ptolemæo Soteri indicat de Platonis colosso Sinopæ viso, M. 442, 30.

Sosibius, primus potentia apud Ptolemæum Philopatorem, Cleomenem regem Spartanum invitum retinet in Ægypto, V. 979, 2, *ibid.* 27 *sqq.* Regem in Cleomenem irritat, V. 980, 7 *sqq.* — *Citatur*, V. 65, 36.

Sosicles, Pedieus, V. 142, 45.

Sosicles, Coronensis, poeta, Pythica vicit, M. 773, 21. *Citatur*, M. 749, 14; M. 823, 38.

Sosicles, Corinthius, M. 1049, 1.

Sosigenes, archon Atheniensis, M. 1023, 5.

Sosigenes, Demetrii Poliorcetæ amicus, V. 1090, 3.

Sosis, Syracusanus, malitia et temeritate celeber, Dionis

insidias struit; deprehensus in fraude morti addicitur, V. 1160, 24 *sqq.*
Sositeles, Fr. 8, 1.
Sospis, rhetor, Isthmiis præest Plutarchi temporibus, M. 881, 18; M. 902, 33.
Soso, Sicyonia, Abantidæ soror, Prophanti uxor, Aratum puerum servat, V. 1225, 17.
Sossius, Antonii in Syria legatus, V. 1111, 6.
Sossius Senecio, Plutarchi nostri æqualis et amicus, cui complures Vitas et Disputationes dicat, V. 1, 1; V. 1010, 3; V. 1143, 1, M. 89, 43; M. 741, 1; M. 762, 2; M. 763, 5; M. 770, 19; M. 782, 1; M. 801, 21; M. 809, 41; M. 817, 9; M. 818, 34 (Athenis moratur); M. 873, 9; M. 849, 5; M. 897, 45.
Sosthenes, Cnidius, *cit.*, Ps. 93, 18.
Sostratus, Syracusanus, V. 475, 20.
Sostratus, nullo alio cibo potuve quam lacte totam vitam fertur exegisse, M. 802, 30 *sqq.*
Sostratus, *citatur*, M. 384, 21 (ἐν δευτέρᾳ Τυρρηνικῶν); Ps. 81, 18 (ἐν β' περὶ Ποταμῶν); Ps. 99, 40 (ἐν α' Μυθικῆς Ἱστοριῶν Συναγωγῆς).
Sotades, Alexandrinus, *cit.*, M. 12, 34 (εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς).
Soteles, et Dionysius, Ptolemæo Soteri Plutonis vel Serapidis colossum, qui Sinopæ erat, Alexandriam perferunt, M. 442, 33 *sqq. cfr.* M. 1204, 15 *sqq.*
Soter; de nomine, V. 261, 17.
Soteria sacra, in Arati honorem instituta, V. 1253, 27 *sqq.*
Soterichus, musicus Alexandrinus, persona dialogi de musica, M. 1383, 13.
Sothi, Osiridis nomen, M. 459, 29. Vox ea κύησιν notat, unde stella Caniculæ dicta est κύων, M. 459, 29 *sqq.*
Sothis, *vel* Sothes, vocatur Sirius, Isidis stella Ægyptiis habita, M. 439, 33; M. 1193, 2.
Sotion, Apollonii Peripatetici frater, M. 591, 4. — *Citatur*, V. 834, 39.
Sous, Lycurgi avus maxime illustris, Helotas in servitutem egit, Arcadibus multum agri ademit; bellum cum Clitoriis, V. 47, 33, *ibid.* 38 *sqq. cfr.* M. 286, 1.
Spadix, cur ita appellaretur frons palmæ, M. 882, 38.
Spania, cur diceretur Iberia, Ps. 92, 33.
Spanus, Lusitanus, V. 684, 11.
Sparamizes, eunuchus Parysatidis, V. 1213, 49 *sqq.*
Sparta, *vide* Lacedæmon.
Spartacium bellum, V. 653, 27 *sqq.*; V. 909, 47 *sqq.*
Spartacus, Thrax, Nomadum e genere, a gladiatoribus Servile bellum incipientibus dux creatur; mores ejus, V. 653, 40 *sqq.* Facta ejus et mors in Lucania, V. 653, 51 *usque ad* 656, 40.
Spartam pecuniæ amor sustulerit, aliud vero nihil, proverb., Ps. 167, 16 *sqq.*
Spartanæ caniculæ, M. 937, 41.
Spartani (*cfr.* Lacedæmonii *et* Lycurgus). Numerus et magnitudo sortium, Lycurgo dividente agros, V. 52, 26 *sqq.* Feminarum potentia et protervitas, V. 91, 48 *sqq.* Metus, Mors, Risus, dei; de ephoris, V. 964, 14. Fabula de Venere Eurotam transeunte, M. 390, 38.
Sparti, homines e satis a Cadmo draconis dentibus enati, M. 680, 47.
Sparto, Thebanorum dux, Athenienses apud Coroneam vincit, V. 722, 50.
Sparto, Rhodius, Phocionis precibus carcere liberatur ab Alexandro, V. 894, 53.
Spectrum, V. 19, 39; V. 21, 16; V. 572, 43; V. 1143, 28; V. 1192, 53.
Specula, M. 1146, 32, *ibid.* 42. Specula cava, M. 1147, 10. De imaginibus, quæ in speculis videntur, M. 1100, 27.
Spendon, poeta, Laco, V. 68, 1.
Sperchis, et Bulis (*vel* Spertis et Buris), Lacedæmonii, sua sponte ad regem proficiscuntur pœnas interfectorum præconum persoluturi, M. 995, 44; *cfr.* M. 291, 23.
Spensippus, Platonis privignus (M. 12, 10), amico utitur Dione, V. 1150, 41 *sqq.* Dionem hortatur, ut Siciliam liberet, V. 1153, 23; M. 84, 2 (verba ad Dionem). Spensippum suæ vitæ exemplo corrigebat Plato, M. 86, 7; *cfr.* M. 596, 3 *sqq.* M. 741, 16.
Citata, M. 1232, 34 (definitio temporis); M. 1302, 5.
Sphacteria, insula ad Pylum; Lacedæmonii ibi capti, V. 236, 33; V. 629, 50; M. 427, 51.
Sphæris cœlestibus insistentes Sirenes, Platonis figmentum, M. 1259, 25 *sqq.*
Sphærus, Borysthenes, Zenonis Citiei discipulus, Lacedæmone docet, V. 960, 36. Cleomenem in restituenda antiqua adolescentum institutione adjuvat, V. 965, 45 *sqq.* — *Citatur*, V. 50, 46.
Sphettus, Atticæ vicus, V. 6, 32.
Sphines, gymnosophista, idem qui Calanus alioquin vocatur, V. 837, 6.
Sphinges ante templa Ægyptiorum, M. 433, 25. Sphinx in Phycio, M. 1209, 11. Eburnea Sphinx Hortensii, V. 1031, 37; *cfr.* M. 249, 28. Sphingis illecebrosa alarum varietas, Fr. 44, 50. Ænigma ejus, Fr. 45, 9.
Sphodridas, Laco, Thespiis præfectus, contrariæ Agesilao factionis, impulsus a Phœbida et Melone Piræeum occupare conatur, in itinere autem subsistit et turpiter redit, V. 726, 45 *sqq. cfr.* V. 340, 36 *sqq.* Accusatus damnationi subtrahitur opera Agesilai, V. 727, 12 *sqq.*; V. 790, 13; M. 986, 26.
Sphragitides Nymphæ, in Cithærone monte, M. 761, 41; V. 388, 31; V. 394, 54.
Spicillus, gladiator Neronianus, a populo statuis Neronis subjectus, V. 1259, 9.
Spintharus, Tarentinus; dictum ejus de Epaminonda, M. 48, 6 (μήτε πλείονα γινώσκοντι μήτε ἐλάττονα φθεγγομένῳ ῥᾳδίως ἐντυχεῖν ἑτέρῳ, *cfr.* M. 716, 6).
Spintharus, Atheniensis, M. 1024, 9.
Spinther, consul, V. 769, 46; V. 770, 3; in Pompeji castris, V. 781, 17; V. 868, 42.
Spithridates, Persa, qui cum Pharnabazo satrapa simultates exercebat, a Lysandro ad Agesilaum traducitur, V. 534, 12; *cfr.* V. 715, 33. Consuetudo cum Agesilao, V. 719, 29 *sqq.* Cum Herippida Spartano Pharnabazum fugientem deprehendit, castris omnique gaza potitur, ab Herippida vero acrius de præda inquirenti offensus cum Paphlagonibus Sardes abit, V. 717, 41 *sqq.*
Spithridates, Persarum dux, in pugna ad Granicum interficitur a Clito, V. 802, 51; V. 803, 6; M. 401, 21.
Spolia opima, V. 360, 19 *usque ad* 361, 7. Spolia diis oblata cur tempore corrupta reparare Romanis non liceret, M. 337, 14 *sqq.*
Spondeæ cantilenæ, M. 1389, 51.
Spondeus pes, quid, Ps. 105, 13.
Spondiacus modus, M. 1387, 31; M. 1390, 13 *sqq.*
Spongia, et Spongoteras, pisces, M. 1199, 27 *et* 34 *sqq.*
Sponsa, *vide* Nuptiæ.
Sporus, Neronis amasius, V. 1259, 30.
Spurina, dux copiarum sub Othone, V. 1273, 47.
Spurii, Herculem colunt, V. 133, 38. Quæst. Rom. CIII, cur eos, qui patrem certum non habent, spurios appellent, M. 356, 13.
Squilla, planta, Fr. 35, 40.
Stadia, in Græcia pedum sunt numero sexcentum, Fr. 48, 26.
Stagira, Macedoniæ oppidum, diruta a Philippo rege et in gratiam Aristotelis philosophi, cujus erat patria, instauratum, V. 796, 51; M. 731, 8; M. 1377, 42.

Staphylus, Thesei ex Ariadne filius, auctore inter alios Ione Chio, V. 10, 11 *sqq.* Naxii contendunt eum esse Bacchi filium ex Ariadne, V. 10, 37.

Stasicrates, artifex apud Alexandrum Magnum, propositum exponit de Alexandri imagine in Athonem montem sculpenda, V. 841, 3 *sqq.*; M. 411, 4 *sqq.*

Stasilaus, Tejus, cujus amoris æmuli erant Themistocles et Aristides, V. 135, 5; *cfr.* Stesilaus.

Stasinus, *cit.*, M. 557, 20 (in carminibus Cypriis : ἵνα δέος ἔνθα καὶ αἰδώς).

Statianus, relictus apud machinas bellicas ab Antonio contra Parthos proficiscente, circumventus ab hostibus occiditur, V. 1113, 5 *sqq.*

Statilius, Epicureus, amicus et æmulus Catonis, cum eo est Uticæ, V. 944, 13 *sqq.*, *ibid.* 46. Apud M. Brutum ad Philippos occidit, V. 1178, 50; V. 1202, 5.

Statira, Artoxerxis Mnemonis uxor, V. 1208, 13. Convicia faciens Parysatidi ob Cyri defectionem in odium ejus venit, V. 1208, 43. Aliæ causæ inimicitiarum cum Parysatide, V. 1215, 21; V. 1216, 4, *ibid.* 19. Veneno a Parysatide interficitur, V. 1216, 19 *sqq.*

Statira, Darii regis uxor ab Alexandro capta, V. 813, 45; V. 814, 2; mortua in partu, V. 813, 30.

Statira, Darii regis filia, uxor ducta ab Alexandro, V. 839, 29; *cfr.* M. 414, 48; post Alexandri mortem a Roxane interficitur V. 843, 39.

Statira, soror Mithridatis regis, jussu ejus venenum haurit, V. 600, 42 *sqq.*

Stellæ salientes; Anaxagoræ et aliorum opiniones de iis, V. 524, 47 *sqq.* Stellæ trajicientis augurium, V. 954, 7. Stellas e mari nutriri putant Stoici, M. 889, 13. Placita philosophorum (quæ stellarum natura sit ac quomodo conflatæ sint, M. 1083, 4 *sqq.*; de figura stellarum, *ibid.* 33 *sqq.*; ex ordine stellarum, *ibid.* 41 *sqq.*; de latione et motu stellarum, M. 1084, 10 *sqq.*; unde illuminentur stellæ, *ibid.* 22; de stellis quæ dicuntur Castores, *ibid.* 31; quid denuntient stellæ, *ibid.* 37 *sqq.*).

Stena, angustiæ apud Symbolum in Macedonia, V. 1198, 41; *cfr.* V. 477, 22.

Stephanus, Atheniensis, accusatus ab Apollodero, Demosthene scribente orationem, V. 1018, 2.

Stephanus, puer Alexandri Magni canere solitus, V. 818, 3.

Stepho, loci nomen apud Tanagram, M. 368, 51.

Stepterium, solemnitas Delphorum, imitationem pugnæ Apollinis cum Pythone habet, M. 361, 30.

Sternutatio, M. 701, 50; a dextra, V. 142, 7. Sternutatio boni ominis apud Homerum, Ps. 161, 19.

Sterope, mater Eveni, M. 388, 12.

Stesichorus, Himeræus, imitator Olympi fuisse fertur, usus Harmatio nomo; versibus modos, quibus canerentur, adjecit, M. 1384, 16. Novavit quædam in rhythmis, M. 1388, 5.

Citata, M. 481, 1 (μάλα τοι μάλιστα παιγμοσύνας, κτλ.); M. 671, 21 (τᾷδε δράκων ἐδόκησε, κτλ.); M. 1045, 7; M. 1140, 43; M. 1205; 39; Ps. 62, 35.

Stesilaus, Ceus, adolescentulus ab Aristide et Themistocle amatus, V. 381, 32; *cfr.* Stasilaus.

Stesimbrotus, Thasius, iisdem fere, quibus Cimon Miltiadis filius, temporibus vixit, V. 574, 20.

Citata, V. 134, 19; V. 135, 53; V. 148, 29; V. 187, 18; V. 192, 7; V. 199, 1; V. 205, 50; V. 574, 20; V. V. 582, 43; V. 583, 26, *ibid.* 45.

Stesimbrotus, Epaminondæ Thebanorum ducis filius, morte afficitur a patre, quod vetitus manum cum hostibus conseruerit, M. 379, 42.

Σθενεῖα (τὰ), apud Argivos, certamen initio Danai causa institutum, postmodo Jovi Sthenio consecratum, M. 1394, 2.

Sthenelaidæ ephori conciones apud Thucydidem, M. 980, 49.

Sthenelus, Amphictyonem extorrem facit, M. 946, 30.

Sthenis, statuarius Olynthius; Autolycus ejus, V. 605, 18.

Sthenis, Mamertinus (Himeræus? V. 744, 2; Stheno Mamertinus? M. 995, 46), cives iræ Pompeji eximit, omnem in se recipiens culpam, M. 247, 1.

Stheno, *vide* Sthenis.

Stheno, et Euryale, Medusæ sorores, Perseum insequuntur, Ps. 94, 17.

Stilbides, vates et familiaris Niciæ ducis, V. 643, 49.

Stilbo, stella, M. 1258, 49; M. 1259, 9.

Stilpo, philosophus Megarensis, M. 648, 38; M. 1268, 18.

Citata, M. 1355, 23; M. 1369, 1 *sqq.*, *ibid.* 44 *sqq.*

Apophthegmata, M. 6, 38 (ad Demetrium Poliorcetam, πόλεμος οὐ λαφυραγωγεῖ ἀρετήν, *cfr.* M. 576, 31; V. 1066, 6); M. 99, 32 (colloquium in somnio cum Neptuno); M. 567, 21 *sqq.* (colloquium cum Metrocle); V. 1066, 11 (ad Demetrium Poliorcetam, ὀρθῶς λέγεις, οὐδένα γὰρ ἀμῶν δοῦλον ἀπολέλοιπας).

Stiria, demus Atticus, V. 246, 27.

Stiris, Phocidis oppidum, V. 572, 49.

Stiva, cur e lauro aut ulmo fiat, Fr. 25, 28 *sqq.*

Stoicæ scholæ successionem Babylone reliquit Archidemus, M. 731, 13.

Stoici, neque virtuti vitium, neque vitio virtutem unquam adesse, sed omnino usquequaque insipientem peccare, sapientem recte agere censent, M. 30, 32; M. 403, 53 *sqq.* (Zenonis respublica). Quidquid agat sapiens, omnibus eum virtutibus agere unamque virtutem aliquam primas obire partes, reliquas autem omnes socias sibi perficiendæ rei adsciscere, M. 407, 48. Genitabilem spiritum Bacchi nomine afficiunt : qui vim percellendi et dividendi habet, Herculis : recipiendi facultatem, Ammonis : id quod per tellurem et fruges penetrat, Cererem et Proserpinam : quod per mare, Neptunum nominant, M. 449, 19 *sqq.* Solem e mari incendi et ali ajunt, lunæ a fontanis et lacustribus aquis dulcem mollemque submitti inhalationem, M. 449, 40; M. 456, 23 (providentiam unicam qualitatis expertem materiæ opificem esse); M. 480, 20, *ibid.* 34; M. 506, 36 (ἐκπύρωσις); M. 511, 25 (de geniis ac diis); M. 517, 49 (de pluribus mundis); M. 518, 19 (deos introducunt aerum, aquarum et ignium affectationes seu facultates quasdam insitas eosque et gignunt cum mundo et rursus cum eodem comburunt); M. 572, 20 (de sapiente; *cfr* M. 587, 48); M. 640, 44 (καὶ τῷ ῥήματι τὸ αἰσχύνεσθαι καὶ δυσωπεῖσθαι τοῦ αἰδεῖσθαι διέστησαν); M. 693, 50; M. 731, 11 (Stoici principes enumerantur); M. 833, 45; M. 889, 13 (stellas e mari nutriri); M 937, 45; M. 969, 18; M. 1065, 15 (de sapientia, philosophia ac tribus virtutibus); M. 1070, 34 (de uno mundo); M. 1071, 7 (de Dei natura; *cfr.* M. 1074, 23); M. 1074, 40 (de geniis); M. 1074, 48 (de materia); M. 1075, 17 (de ideis); M. 1075, 29 (de causis); M. 1075, 42 (de corporibus); M. 1077, 19 (de inani); M. 1077, 21 (de spatio); M. 1077, 34 (de substantia temporis); M. 1078, 36 (de fato; *cfr.* M. 1079, 4); M. 1079, 22 (de fortuna); M. 1080, 13 (de mundo); M. 1080, 17 (de figura mundi); M. 1080, 36 (an expers interitus mundus); M. 1082, 17 (de eo, quod est extra mundum); M. 1080, 34 (de figura stellarum); M. 1083, 44 (de ordine stellarum); M. 1084, 25 (unde illuminentur stellæ, *ibid.* 29); M. 1085, 10 (quæ solis natura sit); M. 1085, 47 (de forma solis); M. 1086, 12 (de conversionibus solis); M. 1087, 1 (de natura lunæ); M. 1087, 8 (de magnitudine lunæ); M. 1087, 13 (de forma lunæ); M. 1087, 47 (de lunæ defectu); M. 1088, 15 (de aspectu lunæ); M. 1090, 28 (de tonitribus); M. 1092, 12 (de ventis); M. 1092, 24 (de hieme

et æstate); M. 1092, 34 (de terra, *ibid.* 40); M. 1093, 41 (de terræ motibus); M. 1096, 43 (anima an corpus sit); M. 1097, 7 (de animæ partibus); M. 1097, 29 (de principe animæ parte); M. 1097, 50 (de animæ immortalitate); M. 1098, 10 (de sensibus; *cfr. ibid.* 31 *et* 42; M. 1099, 3 *sqq.*); M. 1100, 45 (viderine possint tenebræ); M. 1102, 16 (de voce, *ibid.* 35); M. 1102, 49 (unde sensus animæ obtingat); M. 1104, 26 (de affectibus corporis); M. 1104, 39 (de divinatione); M. 1107, 1 (monstra ut nascantur); M. 1107, 20 (de geminis et tergeminis); M. 1107, 31 (cur proles parentum similitudinem referat; *cfr. ibid.* 49); M. 1108, 15 (de sterilitate); M. 1108, 38 (an fœtus in utero sit animal); M. 1109, 8 (quomodo alatur fœtus); M. 1109, 16 (quid primum in utero absolvatur); M. 1111, 50 (de somno et morte); M. 1112, 7 (quando et quomodo homo incipiat perfici); M. 1112, 45 (an plantæ sint animalia); M. 1114, 7 (de senectute); M. 1129, 5 (de luna; *cfr.* M. 1130, 5); M. 1131, 23 (de terra; *cfr.* M. 1141, 49); M. 1158, 27; M. 1160, 54 (primum frigidum aeri tribuunt); M. 1175, 25; M. 1176, 39 *sqq.*; M. 1177, 30; M. 1179, 40; M. 1222, 5; M. 1232, 35 (de tempore); M. 1242, 19; M. 1268, 53; M. 1269, 9, *ibid.* 14; M. 1270, 3; M. 1274, 43; M. 1275, 36; M. 1282, 34, *ibid.* 54; M. 1289, 39, *ibid.* 52; M. 1292, 8; M. 1296, 20; M. 1296, 52 (paradoxa); M. 1297, 10 (res, quæ secundum naturam sunt, censent res indifferentes); M. 1297, 25 (summum bonum esse cum natura consentire); M. 1297, 43 (inter bona nihil interesse); M. 1298, 9 (prudenti neque præsentiam neque absentiam maximorum bonorum curæ esse); M. 1298, 43, *ibid.* 52; M. 1299, 3, *ibid.* 5 (temporis accessione bonum non augeri); M. 1299, 1; M. 1299, 21 (virtutem et beatitudinem præsentem sæpe non sentiri); M. 1300, 1 *sqq.*, *ibid.* 20 *et* 41; M. 1301, 29, *ibid.* 36; M. 1308, 18 *sqq.*; M. 1309, 31; M. 1310, 50; M. 1311, 10, *ibid.* 27; M. 1312, 41 *sqq.*, *ibid.* 54; M. 1313, 10, *ibid.* 35 *et* 39 *sqq.*; M. 1314, 24 *sqq.*, *ibid.* 45; M. 1315, 43 (ἐν τοῖς περὶ Θεῶν καὶ Προνοίας, Εἱμαρμένης καὶ Φύσεως γράμμασι); M. 1310, 17; M. 1317, 5, *ibid.* 14 *et* 43 *et* 49; M. 1318, 7 *sqq.*, *ibid.* 18 *et* 26; M. 1319, 3; M. 1320, 3, *ibid.* 22; M. 1322, 17 *sqq.*; M. 1323, 10; M. 1325, 23 *sqq.*; M. 1326, 45; M. 1327, 16, *ibid.* 43 *et* 54; M. 1328, 11, *ibid.* 22 *et* 32; V. 1029. 21; Fr. 11, 28 (ὅτι ἡ ψυχὴ τρέπει ἑαυτὴν εἰς τὴν τῶν πραγμάτων κατάληψιν καὶ ἀπάτην); Fr. 12, 2 (notitias naturales inducunt); Ps. 70, 34 *sqq.*; Ps. 75, 29; Stoicorum placitum : unum esse mundum atque in eo et deos et homines, qui natura justitiæ participes sint, rempublicam simul administrare, Ps. 132, 31 *sqq.*; Ps. 136, 1 (animæ definitio); Stoici ex Homero collegerunt rationem in corde sitam esse, Ps. 136, 43; Ps. 138, 11 (virtutem animi in tranquillitate ponunt); Ps. 139, 22 (virtutem per sese ad felicitatem sufficere putant); Ps. 141, 38 (bonos viros diis amicos esse), *ibid.* 44 (virtutem doceri posse); Ps. 161, 6 *sqq.* (divinationis partem artificialem, partem inartificialem esse). *Celerum compares totam* De facie in orbe lunæ *disputationem Stoicorum sententiis oppositam*, M. 1126 *sqq.*; *item compendium libri*, *cui argumentum fuit* Stoicos quam poetas absurdiora dicere, M. 1293 *sqq.*; *item totam disputationem* De Communibus Notitiis, M. 1295, 18.

Stolistæ, sacerdotes Ægyptii, M. 448, 37.

Stomium Impiorum, apud Scythas, quid sit, *etc.*, Ps 84, 1.

Strabo (Cn. Pompejus, *vide* Pompejus) pater Pompeji Magni; odium populi in eum, cadaver ejus contumeliis afficitur, V. 738, 23; *cfr.* M. 669, 17. Militia contra Cinnam; seditio militum filii precibus sedata, V. 739, 37 *sqq.* Asculum urbem cepit, V. 740, 12.

Strabo, philosophus, *citatur*, V. 559, 27; V. 610, 27 (historici commentarii).

Strategemata: Agesilai, V. 732, 18; V. 737, 15; Antigoni, V. 1282, 37; Arati, quo fallit tyranni speculatores, V. 1227, 5; ejusdem adversus Aristippum tyrannum, V. 1239, 45; ejusdem profugientis Corintho, V. 1246, 36; C. Cæsaris in acie Pharsalica, V. 782, 15; V. 870, 16; Camilli, V. 175, 32; Cimonis, V. 578, 23; Cleomenis, V. 974, 30; Eumenis, V. 701, 37; V. 706, 39. Mithridatis militum, V. 600, 11; Pauli Æmilii, V. 317, 11; Philopœmenis, V. 435, 12; Pyrrhi in Spartanos, V. 478, 28; Sertorii, V. 679, 32; V. 691, 4; Solonis, V. 98, 34; Thebanorum, quo liberant patriam a servitute, V. 336, 8; Themistoclis, V. 138, 47; V. 141, 17; V. 143, 41; Tiribazi Artoxerxem cum exercitu servantis, V. 1219, 53; Græcorum cum Cyro militantium, M. 170, 14; Agesilai in pugna ad Mantineam, M. 261, 30 *sqq.* Strategematis sacrificium, hos : vis apertæ, gallus, M. 295, 22.

Strato, Orchomenius, contendit cum Callisthene Haliartio de Aristoclea pulchra, M. 943, 23 *sqq.*

Strato, Lampsacensis, Physicus dictus, M. 731, 9.

Citata, M. 573, 15; M. 1089, 41 (de cometis); M. 1097, 23 (princeps animæ pars, ubi sita sit); M. 1104, 30 (de affectionibus corporis); M. 1105, 9 (de insomniis), *ibid.* 38 (de semine); M. 1106, 45 (de monstris); M. 1161, 2 (primum frigidum aquæ tribuit); M. 1176, 16. (λόγος ἀποδεικνύων, ὡς οὐδ' αἰσθάνεσθαι τοπαράπαν ἄνευ τοῦ νοεῖν ὑπάρχει); M. 1363, 46; Fr. 2, 25 (affectiones omnes in animum confert); Fr. 13, 9.

Strato, rhetor, apud M. Brutum, V. 1202, 38; a Messala ad Cæsarem adducitur, V. 1202, 43.

Strato, comœdiam docendo magnam reportavit laudem Athenis, M. 818, 35.

Stratocles, orator Atheniensis, Euthydemi filius, Diomiensis, M. 1038, 5. Æmulus Cleonis; commentum ejus in Demetrii Poliorcetæ honorem, V. 1066. 47. Victus ad Amorgum coronatus per Ceramicum prorumpit et victoriam mentitur, mendacio patefacto populum interrogat, τί ἠδίκηται τρεῖς ἡμέρας δι' αὐτὸν ἡδέως γεγονώς, V. 1067, 5 *sqq.*; *cfr.* M. 976, 46. Decretum ejus, δεδόχθαι τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων πᾶν ὅ τι ἂν ὁ βασιλεὺς Δημήτριος κελεύσῃ, τοῦτο καὶ πρὸς θεοὺς ὅσιον καὶ πρὸς ἀνθρώπους εἶναι δίκαιον, V. 1074, 8 *sqq.*; M. 917, 16; M. 975, 34 (τὸ χρυσοῦν θέρος); M. 1025, 15; V. 1067, 3 (ad Phylacium meretricem apophtheg.). Decreto ejus Munychioni Anthesterionis nomen imponitur, ut initietur Demetrius Poliorceta, V. 1075, 10.

Stratonica, Pœmandri Tanagræi mater, rapta ab Achille, M. 368, 48.

Stratonica, Demetrii Poliorcetæ filia e Phila, primo Seleuco regi nubit, post Antiocho Seleuci filio traditur, V. 1078, 26 *sqq.*; V. 1082, 13 *sqq.*; V. 1092, 15.

Stratonica, Eumenis regis uxor, M. 593, 30.

Stratonica, pellex Mithridatis regis; de patre ejus; castellum, quod custodiebat, Pompejo tradit, V. 761, 21 *sqq.*

Stratonica, Dejotari Galatorum regis uxor, cum sterilis sit, ipsa captivam ei subdit, ex qua liberos procreet, M. 319, 12 *sqq.*

Stratonici Apophthegmata, V. 69, 53 (ἐκέλευε τοὺς Ἀθηναίους ἄγειν μυστήρια καὶ πομπάς, Ἠλείους δ' ἀγωνοθετεῖν, ὡς κάλλιστα τοῦτο ποιοῦντας, Λακεδαιμονίους δὲ ἂν ἁμαρτάνωσιν οὗτοι δέρεσθαι); M. 635, 40 (de Rhodiis luxuriantibus); M. 727, 3 (de hospite in Scripho).

Stratis, poeta comicus, *cit.*, M. 1019, 41.

Strœbus, Callisthenis anagnosta, V. 830, 4.

Stromateorum opus, Fr. 15, 9.

Strophius, Orestem educat, M. 387, 25.

Struthias, M. 68, 41 (ad Biantem : Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως πλέον πέπωκα), *comœdiæ Menandreæ personæ.*
Strymon, fluvius Thraciæ. De Fluviis XI, Ps. 88, 37 *sqq.* (Conozus primum ejus nomen, Ps. 88, 45; postea cur sit dictus Palæstinus, *ibid.* 38 *sqq.*; ad postremum cur Strymon, *ibid.* 46 *sqq.*; de Pausilippo lapide, Ps. 89, 4; de Rhodope et Hæmo montibus, *ibid.* 8 *sqq.*; de lapidibus Philadelphis, *ibid.* 14 *sqq.*); V. 576, 38.
Strymon, Martis et Helices filius, certior factus de Rhesi filii morte, in fluvium se conjicit ab eo denominatum, Ps. 88, 46 *sqq.*
Stultorum festum cur appellent Quirinalia, M. 352, 16.
Sturnorum docilitas, M. 1190, 42.
Στυγὸς ὕδωρ, fons apud Tænarum, omnia vasa rumpit, sola asini ungula continetur, M. 1168, 37 *sqq.*
Stymphelus, Martis et Dormotheæ filius, ob Alcmæonis filii mortem in fluvium se conjicit ab eo dictum, Ps. 95, 10 *sqq.*
Stymphelus, fluvius a priore dictus, idem ac Alpheus, Ps. 95, 9 *sqq.*
Styraces Cretenses, V. 536, 53.
Styx, flumen apud inferos, quid sit, M. 913, 51. Stygem luna effugit paulo sublimius elata, M. 714, 11.
Suada, juxta Gratias collocata, M. 164, 14; M. 326, 4; M. 910, 32.
Subjectum, quid Dialecticis, M. 1235, 31.
Subjunctivi modi tertia persona in σι, Ps. 106, 14.
Sublicius pons, Romæ vetustissimus et sacer habitus, V. 78, 17 *sqq.*
Subsolanus ventus, unde dictus, M. 1092, 15; Ps. 129, 44.
Substantia (οὐσία), M. 686, 40 *sqq.*
Suburra, vicus Romæ, M. 354, 13.
Succinum, omnia levia ad se trahit, ocimo excepto et iis, quæ oleo sunt imbuta, M. 777, 25.
Sucro, Hispaniæ amnis, V. 689, 38, *ibid.* 41 (Sortorii victoria); V. 748, 53.
Suculæ, sidus, Ps. 128, 22.
Suetonius Paulinus, dux copiarum sub Othone, V. 1273, 45. Culpatur, quod Marii Celsi victoriam apud Cremonam commutilaverit, V. 1275, 13. Potentiam nullam habet, V. 1275, 23, *ibid.* 39; V. 1277, 9; V. 1278, 14.
Suevi, populus Germaniæ, V. 770, 25; V. 857, 39.
Suffituum ratio, quæ, M. 467, 52 *sqq.*
Suffragiorum latio Romæ, V. 267, 52 *sqq.*; V. 989, 37, *ibid.* 48 *sqq.*
Sullii, generis Romani nomen; interpretatio vocis, V. 123, 7; *cfr.* M. 339, 6.
Sulla (L. Cornelius). Vita ejus, V. 539, 1 *sqq.* (de nomine *cfr.* V. 261, 34; V. 485, 5).
De genere ejus et patrimonio, V. 539, 1 *sqq.* Corporis figura; faciei rubedo, unde et nomen ei impositum creditur quamque versus notat scurræ Atheniensis; ingenium ejus, consuetudo cum mimis, histrionibus, scurris; amores, inter alios Metrobii et Nicopolis, V. 539, 30 *sqq.* Quæstor creatus cum Mario ad bellum Jugurthinum navigat; hic Numidarum regem amicitia sibi jungit; Bocchus Sullam vocat et Jugurtham ei tradit, unde exortæ sunt inimicitiæ cum Mario, V. 540, 15 *sqq.*; *cfr.* V. 489, 32 *sqq.* *et* M. 984, 40 *sqq.* Sub Mario duce legatus Copillum Tectosagum captum ducit, tribunus militum Marsos ad societatem perducit, Marium obstare sibi animadvertens Catulo se adjungit et mox in bello Cimbrorum gloriam sibi et Marii invidiam excitat, V. 540, 49 *sqq.* Prætoram urbanam ambiens repulsam fert, V. 541, 19 *sqq.* Anno posteriore multitudinem demerendo et pecunia corrumpendo prætoram obtinet; Cæsaris dictum, V. 541, 30 *sqq.* A prætura in Cappadociam missus, eo prætexta, ut Ariobarzanem in regnum reducat, re autem, ut reprimat Mithridatem Gordium profligat, Ariobarzanem regem constituit; Orobazus Parthorum regis legatus ad Sullam venit; Chaldæi de Sulla prædictio, V. 541, 35 *sqq.* Reverso Censorinus repetundarum diem dicit, sed ab accusatione desistit, V. 542, 10 *sqq.* Contentionem cum Mario ob statuas a Bocchi dedicatas bellum sociale inhibet, V. 542, 14 *sqq.*; *cfr.* V. 505, 44 *sqq.* In bello civili, cum Marius nullum edat egregium factum, ipse præclare res gerit, V. 542, 24 *sqq.* Facta sua omnia fortunæ attribuit et fortunatum se dici delectatur, V. 542, 31 *sqq.* Præsagium Lavernæ ei editum, V. 543, 7 *sqq.* In moribus ejus inæqualitas, V. 543, 17 *sqq.* In bello sociali militum animos sibi devincit, jam de Mario evertendo et de Mithridatico bello meditans, V. 543, 30 *sqq.* Romam reversus consul creatur cum Q. Pompejo et Cæciliam Metellam in matrimonium ducit, postquam Iliam jam et Æliam in matrimonio habuit et Cloeliam repudiavit, V. 543, 41 *sqq.*
Sulla ad exercitum profecto, ut Mithridaticum bellum properet, Marius seditionem concitat, V. 544, 8 *sqq.* Varia portenta, quæ significant calamitates Romæ imminentes; Etruscorum augurium de exordio alterius ætatis mundi, V. 544, 18 *sqq.* Sulpicii tribuni plebis rogatio de bello contra Mithridatem Mario decernendo, Sulla et Pompejo justitium indicentibus, Sulpicius vim adhibet, Pompejo consulatum adimit, Sullam in Marii usque domum ab inimicis compulsum (*cfr.* V. 507, 28) cogit justitium tollere et administrationem belli ad Marium transfert, V. 545, 3 *sqq.* Sulla ex urbe profugiens ante tribunos militum a Sulpicio missos ad exercitum pervenit; tribuni militum illi necantur a militibus; Sullæ amici in urbe interficiuntur; legatos a senatu Brutum et Servilium Sulla prætoriis insignibus spoliatos dimittit et castra a Nola movet; vaticiniis felicibus ei portentis Romam versus ducit vique urbem occupat, V. 545, 32 *usque ad* 546, 39; *cfr.* V. 507, 42 *sqq.* Convocato senatu Marium et Sulpicium cum aliis quibusdam capitis damnat; Sulpicius proditus necatur; propter Marium, qui paulo ante Sullam incolumem e manibus dimiserat, populus Sullæ succenset, Nonioque ejus consobrino ac Servio magistratum ambientibus repulsam dat, V. 546, 40 *sqq.* Quæ grata sibi fieri simulans Sulla hominem contrariæ factionis Cinnam consulem creat, prius sacramento et devotionibus obstrictum velle Sullanis rebus favere; Cinna quidem consulatu accepto Verginium accusatorem subornat Sullæ, qui accusatore et judicio valere jusso ad Mithridaticum bellum abit, V. 547, 3 *sqq.*
Status rerum in Græcia et Asia, quum Sulla ad bellum proficiscitur, V. 547, 18 *sqq.* In Græciam veniens ceteras urbes ei se dedentes recipit, Athenas obsidere adoritur, V. 548, 3 *sqq.* Eam inter obsidionem sacros lucos, Academiam et Lyceum, cædit, et donaria, quæ pretiosissima Epidauri et Olympiæ erant, advehi ad se mandat, V. 548, 8 *usque ad* 549, 18. Aristionis in Metellam insectationibus irritatus urbem vi captam militibus diripiendam permittit; cædes ingens; mox arce quoque et Piræeo capto, plurima ibi et inter ea Philonis armentarium comburit, V. 549, 19 *usque ad* 550, 48 (de obsidione et expugnatione Athenarum *confer*, M. 611, 10 *sqq.*). Exinde, quum Taxiles cum exercitu e Thracia et Macedonia descendat et Archelaum ad se vocet, castra in Bœotiam transfert, ubi Hortensius copias ex Thessalia adductas ei conjungit, V. 550, 49 *sqq.* Collem ex Elaticis campis exsurgentem Philobœotum dictum occupat, aspectum vero et strepitum barbarici exercitus milites primum non sustinent; laboribus imperatis Sulla brevi tempore efficit, ut pugnam poscant; firmatus oraculis, quumque hostes ad populationes e castris diffluere videat, Chæronensibus orantibus, ne urbem suam

restituat, eam urbem versus ducit ibique magno prœlio Taxilis et Archelai exercitus prorsus fundit, V. 551, 26 *usque ad* 555, 22. Exinde Flacco, contrariæ factionis consuli, occursurus in Thessaliam contendit: sed audiens a tergo omnia vastari a novo exercitu regio, quem Dorylaus adduxerat, revertitur et apud Orchomenum Dorylaum et Archelaum ad pugnam coactos superat eorumque castra capit, V. 555, 23 *usque ad* 556, 40; *cfr.* V. 512, 23. Metella cum liberis ad eum venit, Roma fugiens, ubi Carbo et Cinna in Sullæ factionem grassabantur, V. 556, 41 *sqq.*; *cfr.* V. 571, 8. Quare pergratum est Sullæ, quod sermones quidam Archelai ducis de colloquio instituendo renuntiantur; Delii Archelaum convenit, conditiones pacis statuuntur, V. 556, 52 *sqq.* Inde cum Archelao per Thessaliam et Macedoniam ad Hellespontum pergit; Larissæ, ubi Archelaus morbo corripitur, aliquamdiu moratus Mithridatis legatos excipit; mox Archelaum ad Mithridatem mittit, ipse irruptionem in Medicam facit, V. 557, 30 *sqq.* Dardani in Troade cum Mithridate congressus pacem componit iis conditionibus, quæ cum Archelao convenerant, V. 558, 16 *sqq.*; *cfr.* V. 571, 13; V. 590, 16; V. 692, 44; V. 693, 2. Inde versus Fimbriam ducens apud Thyatira prope eum castra ponit; postquam Fimbria mortem sibi conscivit, Asiam viginti millibus talentorum mulctat, privatim luxu et vexationibus domos exhaurit, V. 558, 48 *sqq.* Epheso solvens in Piræum appellit, sacris initiatur, Apelliconis Teji bibliothecam sibi eximit; Ædepsi thermis utitur. Narratio de Halæensi piscatore, V. 559, 10 *sqq.*

Per Thessaliam et Macedoniam ad mare profectus Dyrrhachio, ubi Satyrus captus ei adducitur, Brundusium trajicit; omina fausta; in Campania Marium juniorem et Norbanum consulem fundit, Norbanum Capuam compellit et includit; M. Luculli victoria apud Fidentiam, V. 559, 41 *usque ad* 560, 47; *cfr.* V. 515, 28 *et* V. 681, 8 *sqq.* Scipionem consulem alterum ad pacificationem invitat eaque usus occasione exercitum ejus pecunia et pollicitis ad se perducit, V. 560, 48 *sqq.*; *cfr.* V. 681, 15. Pompejum excipit et imperatorem salutat, V. 651, 51 *sqq.*; V. 742, 16 *sqq.*; M. 984, 53. Iterum profligat Marium juniorem apud Signium, eademque fortuna utuntur Pompejus, Crassus (*cfr.* V. 651, 37 *sqq.*), Metellus, Servilius, legati ejus, adeo ut Carbo noctu castris relictis in Africam fugiat, V. 561, 14 *sqq.* Ultima et maxima pugna ante Romam contra Telesinum Samnitem, V. 562, 4 *usque ad* 563, 14; *cfr.* V. 652, 10. Superstites hostes, sex hominum millia, quibus impunitatem promiserat, Sullæ jussu congregati apud Circum trucidantur, ipso in Bellonæ æde verba ad senatum faciente, V. 563, 16 *sqq.* Proscriptiones et cædes totam Italiam vastant (*cfr.* V. 652, 16 *sqq.*); Sulla in senatu interrogatur a Metello, ecquis tandem sit finis malorum futurus, V. 543, 46 *usque ad* 564, 35; *cfr.* V. 569, 50 *sqq.*; V. 649, 5 *sqq.* Postquam Marius junior mortem sibi conscivit, Sulla Præneste profectus oppidanos in unum omnes conductos duodecim hominum millia necari jubet, V. 564, 36 *sqq.*; *cfr.* V. 517, 8; M. 996, 1. Dictatorem se ipsum constituit; potestates ei decretæ; divenditiones et largitiones bonorum publicatorum, V. 564, 53 *sqq.*; *cfr.* V. 742, 50 *sqq.* Pompejum Magnum, ut sibi necessitate devinciat, uxorem dimittere jubet eique Æmiliam, Scauri et Metellæ filiam, conjungit, V. 565, 12 *sqq.*; *cfr.* V. 743, 3 *sqq.* Lucretium Ofellam consulatum petentem initio prohibet, deinde quum is multorum favore fretus in forum veniat, misso centurione interfici jubet, V. 565, 17 *sqq.*; *cfr.* V. 569, 26. Triumphus Sullæ. Rerum gestarum rationes in foro edens ad extremum Felicem se cognominari jubet, Græcis scribens Epaphroditum se appellat, V. 565, 28 *sqq.* Metella gemellos ei edit, quibus Fausto et Faustæ nomen dat, V. 565, 44 *sqq.* Dictatura se abdicat, V. 565, 50. Dictum ad Pompejum de Lepido, V. 566, 3. Omnium facultatum decimam partem Herculi consecrat et magnifica epula populo exhibet, V. 566, 12. Hæc inter epula morbo decedit Metella, V. 566, 17. Paucis post mensibus Valeriam ducit, V. 566, 29 *sqq.* Ceterum inter mimas, citharistas et histriones agit, super toris de die potans, quo modo morbum alit, qui in phthiriasim exit, V. 566, 53 *sqq.* Præsagia mortis quodammodo ipse scripta reliquit; pridie quam decederet, Granium prætorem suffocari jussit; duos filios infantes relinquit ex Metella; Valeria post mortem ejus filiam parit Postumam dictam, V. 567, 27 *sqq.* Pompejus, tametsi eum solum ex omnibus amicis Sulla in testamento præterierit, splendidum ei præbet funus. Monumentum Sullæ in campo Martio cum inscriptione, V. 567, 54 *sqq.*; *cfr.* V. 590, 44; V. 746, 51 *sqq.*

Varia: Secundum Jovis Capitolini templum ædificat, V. 125, 5. Cudendi numismatis, quod ad Mithridaticum bellum in Peloponneso est factum, curam tradit Lucullo, V. 588, 7 *sqq.* Inter Athenarum obsidionem Lucullum in Ægyptum et Africam emittit, ut inde naves adducat, V. 588, 14. Viginti millibus talentorum Asiam mulctans exactioni Lucullum præficit, V. 590, 20. Moriens Lucullum filii sui tutorem instituit, V. 590, 44. Pompejum in Africa militantem dimittere exercitum jubet et una cum legione successorem exspectare; sed ubi omnes homines studiose illi occurrere sentit, ipse omnium benevolentiam superaturus obviam profectus Magnum eum salutat, V. 745, 36 *sqq.*; *cfr. ibid.* 20; V. 569, 24 *sqq.* Triumphum primo recusat Pompejo, dicentis vero solem orientem a pluribus quam occidentem adorari, audaciam miratus concedit, V. 746, 11 *sqq.*; *cfr.* M. 247, 14. Inimicitiæ cum Julio Cæsare, V. 844, 1 *sqq.* Ad Græcos sic scribere solebat: Λούκιος Κορνήλιος Σύλλας Ἐπαφρόδιτος; tropæa cum ea inscriptione Chæroneæ, M. 391, 27; *cfr.* M. 656, 40. Maxima fortunæ suæ munera putavit amicitiam Metelli Pii et quod Athenas non delevisset, M. 245, 49.

Commentarii ejus Lucullo inscripti (V. 543, 4; V. 587, 24; V. 590, 43) *citantur*, V. 500, 52 (descriptio aciei ad Vercellas; *cfr.* V. 501, 34, *ibid.* 42); V. 507, 33; V. 541, 11; V. 541, 23; V. 542, 48; V. 543, 4; V. 550, 3; V. 551, 30; V. 552, 40 (liber decimus); V. V. 555, 4; V. 557, 43; V. 567, 29 (vigesimum secundum librum biduo antequam mortuus est, scribens, finem operi fecit); M. 961, 2.

Sulla, Carthaginiensis, Plutarchi nostri socius, dialogi persona, M. 549, 1 *sqq.*; M. 770, 35; M. 788, 27; M. 886, 34 (Romæ); M. 1153, 31.

Sulphur, cur θεῖον dictum, M. 808, 20.

Sulpicius, tribunus militum, in obsidione Gallorum, V. 171, 21.

Sulpicius (C.), consul cum Licinio Stolone, M. 357, 14.

Sulpicius (Q.), flamen, sacerdotio excidit, quod inter sacrificandum apex de capite ejus defluxerat, V. 358, 29.

Sulpicius (P. Galba Maximus), dux primus contra Philippum, Macedoniæ regem, V. 441, 47.

Sulpicius (Gallus), secundus Romanorum uxori nuntium remisisse fertur, M. 329, 43.

Sulpicius (P. Rufus), rogationem fert, ut Marius pro consule bellum contra Mithridatem gerat, V. 506, 37 *sqq.* Sexcentis viris equestris ordinis stipatus consulem alterum fugat, filium ejus trucidat; Sulla in ipsius Marii domum elapsus ad exercitum fugit; porro Sulpicius Mario imperium decernit et tribunos militum No-

lam mittit, qui Sullæ exercitum recipiant, V 507, 23 *sqq.*; *cfr.* V. 545, 3 *sqq.* Urbe occupata, a servo proditus interficitur, V. 546, 42.
Sulpicius (Servilius Rufus), competitor consulatus cum Catone minore, V. 934, 27. Interrex ante tertium Pompeji consulatum, V. 773, 19.
Sulpicius (Servilius Galba), imperator Romanus, *vide* Galba.
Sulpicius (Galba), auctor, *citatur*, V. 32, 52.
Superstitiones : Animalia adhuc perfecta parit terra, M. 772, 13. Amuleta, M. 829, 30; M. 932, 8. Remedia, quibus edendis bruta animalia suis morbis liberentur, M. 1123, 36 *sqq.* Cur apes aculeo in mœchos sæviant, M. 1126, 9. Quid faciant in defectibus lunæ, M. 1155, 44; V. 208, 49 *sqq.* Græcis superstitio cur dicatur δεισιδαιμονία, M. 195, 41. De superstitione, M. 195, 10 *sqq.*
Supplicandi ritus, V. 148, 18.
Sura (Corn. Lentulus), princeps conjuratorum a Catilina in urbe relictorum; de ejus vita, cognomento, vanis cogitationibus, V. 1036, 40 *sqq.* Statuerat senatum et cives trucidare, urbem ipsam incendere jamque omnia parata erant; tum Allobroges legatos in urbe degentes socios efficit et cum abeuntibus mittit Titum Crotoniatam, qui litteras ad Catilinam perferat; qua de re certior factus Cicero Crotoniatam illum cum litteris intercipit, V. 1037, 16 *sqq.*; *cfr.* Lentulus.
Sura (Brutius), Sentii prætoris in Macedonia legatus, Archelaum, Mithridatis ducem, apud Chæroneam factis prœliis reprimit; L. autem Lucullo jubente, ut Sullæ bellum relinquat, ad Sentium redit, V. 547, 42 *sqq.*
Sura, Lyciæ pagus inter Phellos et Myra, M. 1194, 42.
Surenas, dux Hyrodis, Parthorum regis, contra Crassum missus, V. 663, 21, *ibid.* 26. Hyrodem regno pulsum reduxerat, Seleuciam ceperat; dignitas, potentia, calliditas ejus, V. 663, 34 *sqq.* Magno prœlio in Mesopotamiæ planitie haud procul Carris urbe majorem partem exercitus Romani cum P. Crasso perimit, V. 664, 40 *usque ad* 669, 4. Romanis inter noctem Carras versus profectis, prima luce in castris eorum deprehensos quatuor millia hominum omnes necat, V. 669, 53. Cum Crassum Carris obsidere vellet, amici illum ad fugam incitant; insecutus Surenas et proditione adjutus Andromachi, itineris monstratoris, solo ab Octavio inhibetur, qui Crassum in montana loca Sinnaca recipit, V. 670, 38 *sqq.* Ibi dolo ad colloquia de pacificatione provocans, perfide interficit eum cum amicis, V. 671, 34 *sqq.* Caput Crassi in Armeniam Hyrodi mittit, ipse Seleuciæ ridiculosam pompam in Crassi ludibrium instituit, triumphum nominans, V. 673, 4 *sqq.* Ambitionis causa ab Hyrode interficitur, V. 674, 20.
Sus, rostro terram findens vestigium arationis impressit, M. 814, 10; M. 1213, 41. Sus Crommyonia, M. 1209, 9. Sus, alienum a sacrificiis animal apud Ægyptios, quod coeat luna decrescente et lac bibentium corpora lepram efferant, M. 432, 52 *sqq.* Suem elephanti fugiunt, M. 1201, 23. Lacrima silvestrium suum cur sit dulcis, M. 1121, 45. Cur sues domesticæ sæpius pariant, M. 1122, 10 *sqq.* Cancrorum fluvialium esu capitis dolori medentur, M. 1123, 40. Suum, quæ immolantur, integritatem cicere explorant, M. 531, 17. Suilla carne cur non vescantur Judæi, M. 813, 39 *sqq.* Sues temperaturæ signum, Fr. 35, 41.
Susa, urbs in Susiana, Persiæ caput, V. 677, 6; V. 720, 7; V. 804, 38; V. 818, 41; M. 351, 25; M. 1192, 45 (boves, quæ regium hortum rigant); M. 1192, 45.
Susamithras, avunculus Pharnabazi, V. 254, 48.
Sutrium, urbs Etruriæ, capta ab Etruscis eodem die redimitur a Camillo, V. 174, 21 V. 176, 14 *sqq.*
Sybaris, Themistoclis filia, Nicomedi Atheniensi nupta, V. 153, 26.
Sybaris, urbs Italiæ, a Pericle coloniam deducente in loco Thuriorum condita, V. 189, 31; *cfr.* M. 1018, 10. Sybaritæ cujusdam dictum de Lacedæmoniis; Sybaritarum mollities, V. 332, 16; V. 673, 29; M. 175, 27; M. 674, 13. Sybaritica mulier zelotypa a canibus discerpta, M. 382, 25 *sqq.*
Sycophanta, unde ortum sit id cognomentum, V. 109, 38 *sqq.*; *cfr.* M. 633, 16. Sycophantæ Athenis necati, M. 1174, 37.
Syene, Ægypti urbs. Syenitæ phagro cavent, sacerdotes omnibus piscibus, *etc.*, M. 432, 21. Gnomones ibi constituti, M. 501, 8; M. 1149, 45.
Sylvanus, a Valeria Tusculanaria paritur, M. 382, 48.
Sylvia (*vel* Silvia), mater Romuli et Remi, V. 22, 2 *sqq.*; M. 387, 11 (*cfr.* Rhea *et* Ilia).
Symbolum, urbs Macedoniæ, V. 1193, 42.
Symbolum, Athenis, M. 701, 17.
Symmachus, Thasiorum tyrannus, ejicitur a Lacedæmoniis, M. 1047, 15.
Symmachus, Atheniensis, Socratis filius, M. 1027, 25.
Symmachus, Nicopolitanus, M. 811, 19.
Symposiarcham qualem oporteat esse, M. 750, 31 *sqq.*
Synalus, Siculus, Minoæ urbis præfectus, hospes et amicus Dionis Syracusani, V. 1155, 44 *sqq.*; V. 1156, 10; V. 1158, 2.
Syncopa Æolicæ dialecti, Ps. 105, 40.
Syncretismum, quem dicant Cretenses, M. 694, 5.
Συνεχδοχή, quid, Ps. 109, 26.
Syracusa, Archiæ Corinthii filia, M. 945, 9.
Syracusæ, Siciliæ urbs. Rerum Syracusanarum status ante missum in Siciliam Timoleontem, V. 281, 31 *sqq.*; M. 633, 2. Syracusæ capiuntur a Timoleonte, V. 294, 46. Arcem dirult Timoleon, V. 295, 12. Syracusanorum in Timoleontem decretum honorificentissimum, V. 305, 24. Obsidentur a Marcello, V. 364, 27. Capiuntur a Marcello, V. 367, 37 *sqq.* Diripiuntur a Marcelli militibus, V. 368, 4 *sqq.* Syracusana præda ingens, V. 368, 24. Syracusarum spoliis decoratur Roma, V. 370, 2. Syracusani Marcellum accusant, V. 371, 22 *sqq.* Obsidentur a Nicia, V. 638, 14. Obsessas muro circumdat Nicias, V. 638, 21. Atheniensis a Syracusanis iterum clase victi, V. 644, 35 *sqq.* Apud Syracusas Atheniensium calamitas, V. 645, 26 *sqq.* Syracusas occupat Dion, V. 1157, 29. Syracusis prodigia, dum liberantur a Dione, V. 1162, 35 *sqq.* Syracusanorum in Dionem perversitas, V. 1163, 6. Pugna contra Dionysii milites in arce relictos, V. 1163, 52 *sqq.* Altera Dionysii militum in urbem irruptio, V. 1165, 30. Pugna Dionis contra Dionysii milites, V. 1166, 19 *sqq.* Syracusarum arx traditur Dioni, V. 1168, 49. Ad Syracusanam rempublicam constituendam Corinthios vocat Dion, V. 1170, 15. Syracusæ a quo conditæ, M. 945, 7. Syracusanorum duorum adolescentum factum memorabile, M. 1006, 41 *sqq.* Syracusas habitatum concedit Callicyriorum multitudo; Ps. 104, 43 *sqq.*
Syri, Syriæ incolæ, M. 890, 50; M. 891, 8.
Syri, Sinopes urbis incolæ prisci orti a Syro Apollinis filio, V. 605, 27.
Syria dea, M. 202, 26.
Syriam (in) Crassi profectio; V. 660, 29. Syriam in formam provinciæ redigit Pompejus, V. 762, 49.
Syrmus, Triballorum rex, ab Alexandro victus, V. 799, 44.
Syrtis magna, in Africa, V. 1155, 34; M. 1001, 5.
Syrtis Saronitica, in India, Ps. 80, 5.
Syrus, Apollinis et Sinopes filius, V. 605, 27.

Syssitia, Lacedæmonia, V. 53, 34 *sqq. et* M. 292, 28 *sqq.* Cretensium institutum comparatur; quid quisque participum apud Lacedæmonios singulis mensibus contulerit, quid sacrificantes et venantes, V. 54, 44 *sqq.* Pueri cur sint adducti; joci hic fieri soliti, V. 55, 10 *sqq.* Modus adoptionis, si quis particeps esse velit, V. 55, 20 *sqq.* Jus nigrum; historiuncula de quodam Ponti rege super hoc jure, V. 55, 34 *sqq.*

T.

Tabella quædam insomniorum significationes continens, V. 400, 44.

Tabernacula (σκηνή), dies festus Judæorum, M. 816, 16.

Tachos, Ægyptus, qui a suo rege deficit, missa Spartam pecunia, Agesilaum cum conductis militibus in Ægyptum vocat, V. 735, 9, 26. Frustra Agesilaum sibi retinere conatus fugit, V. 736, 11, *ibid.* 21 *et* 37.

Tactica, Ps. 156, 13.

Tænarium malum, proverb., unde exstiterit, Ps. 168, 5.

Tænarum, promontorium Laconicæ, V. 752, 42; V. 900, 31; V. 972, 27; V. 1129, 43; M. 190, 18 (Neptuni oraculum); M. 305, 31; Ps. 168, 11.

Tænarus, urbs Laconicæ, a Tettige Cretensi condita, M. 678, 9.

Tagonius, Hispaniæ flumen, V. 687, 48.

Talasio, vox antiquo instituto in nuptiis acclamari solita, V. 740, 27. De vocis origine, V. 740, 27 *sqq.*; *cfr.* Talasius.

Talasius, idem Romanis qui Græcis Hymenæus; cultus ejus origo ad Sabinarum raptum refertur; varia de vocabuli in nuptiis usu ac de etymo, V. 30, 20 *sqq.*; *cfr.* V. 740, 27 *sqq. et* M. 335, 20 *sqq.*

Talauri, Armeniæ urbs, V. 601, 22.

Talpæ sanguine grando avertitur, M. 853, 33.

Tamynæ, urbs Euboeæ, V. 891, 18. Atheniensium ad eam victoria, M. 1024, 40.

Tanagra, Bœotiæ urbs; pugna Lacedæmoniorum et Atheniensium ad Tan., V. 188, 5 *sqq. cfr.* V. 584, 52. Pugna Thebanorum et Lacedæmoniorum, V. 341, 27. De Achilleo, quod dicitur; de Stephonte et Pœmandria, M. 368, 44. Eunosti herois lucus, M. 370, 18.

Tanais, Sarmatiæ fluvius, V. 824, 14; M. 411, 30; M. 418, 12. De Fluviis XIV, Ps. 90, 25 *sqq.* (Amazonius antea dictus, cur nomen mutaverit, Ps. 90, 26 *sqq.*; de Halinda planta, *ibid.* 36 *sqq.*; de lapide, quem qui invenerit, rex creatur, *ibid.* 41 *sqq.*; de Brixaba monte, Ps. 91, 3 *sqq.*; de Phrixa herba, *ibid.* 16 *sqq.*

Tanais, Berossi et Lysippes Amazonum unius filius, amore ipsius matris correptus se ipsum conjicit in fluvium ab eo nominatum, Ps. 90, 27 *sqq.*

Tanaiticum Nili ostium, M. 438, 52.

Tanaquil, Tarquinii Prisci regis uxor, M. 397, 4. Tarquinio mortuo, Servio, ut regnum adipiscatur, operam dat et moritura fertur jurejurandum ab eo exegisse, non dimissurum esse se formam reipublicæ a majoribus acceptam, regemque mansurum, M. 397, 28 *sqq.*; *cfr.* M. 337, 10; M. 301, 3.

Tantalus, Pelopem genuit ex Euryanassa, M. 385, 39. M. 603, 3 (Tantalicæ divitiæ), *ibid.* 14. M. 734, 28. M. 928, 30 (Tantali talenta). M. 1010, 36 (supplicium ejus). M. 1147, 51. Jove natus, Ps. 79, 33.

Tanusius, *citatur*, V. 857, 19.

Taphiorisis, Ægypti urbs cum Osiridis sepulcro, M. 439, 35; V. 1141, 22.

Taphrum, locus quidam in Messenia; pugna ad Taphrum, M. 664, 1.

Taprobani, M. 1130, 45.

Τάφος, vox explicatur, M. 196, 13.

Tarchetius, Albanorum rex, cujus filiæ ex ancilla fabuloso modo Romulum et Remum natos esse Promathion refert, V. 21, 15 *sqq.*

Tarcondemus, rex superioris Ciliciæ, V. 1126, 3.

Tarentini, ducem contra Romanos arcessunt Pyrrhum, V. 465, 38. Cineas ad Tarentinos missus, V. 467, 24. Tarentinorum mollitiem Pyrrhus corrigit, V. 468, 6. De Tarentinorum diis Fabii responsum, V. 224, 21.

Tarentum, Messapiæ urbs, proditione amissa recuperatur a Fabio Maximo, V. 223, 19.

Tarpeja, Tarpeji, Capitolio præfecti, filia, Sabinis Capitolium tradit, pacta proditionis mercedem, quæ lævis manibus ferant, qua conditione in fraudem versa scutis Sabinorum obruitur, V. 32, 30 *sqq.*; *cfr.* M. 380, 39. Aliæ de Tarpeja relationes rejiciuntur, V. 32, 52 *sqq.*

Tarpeja, una ex primis Vestalibus, V. 79, 17.

Tarpejus collis, a Tarpeja proditore illic sepulta nominatus; lucum Jovi consecrante Tarquinio rege, nomen Tarpejæ exolet, excepto sane Tarpejo, V. 22, 16; *cfr.* V. 76, 9; M. 388, 9.

Tarpejus, Tarpejæ pater, quem Romulus Capitolii præsidio præfecerat, V. 32, 28 *sqq. ibid.* 35 (proditionis damnatur).

Tarquinia, Vestalis, quæ agrum campo Martio finitimum concessisse et cujus tempore insula Media inter duos pontes dicta exstitisse fertur, V. 120, 38 *sqq.*

Tarquinii, urbs Etrusca, M, 391, 7.

Tarquinius Priscus, rex Romanus, a Tarquiniis Romam venit, M. 391, 7. Demarati filius, primus triumphans curru invectus esse proditur, V. 32, 10. Collem Tarpejum Jovi consecrat et Jovis Capitolini templum vovet in bello adversus Sabinos, V. 33, 17 *et* V. 124, 19.

Tarquinius Superbus, rex Romanus, a Bruto in exsilium agitur, V. 116, 15; *cfr.* V. 379, 36. Legati ejus Romam missi (V. 117, 1 *sqq.*), cum a populo impetrarint ut bona regi remittantur, hoc prætexto Romæ morati Aquillios, Vitellios et per eos Bruti filios in proditionis conjurationem implicant, V. 117, 10 *sqq. ibid.* 49 *sqq.* Tarquinii domum Romani solo æquant aulamque ejus, amœnissimam Campi Martii partem, Marti consecrant, V. 120, 12 *sqq.* Spe recuperandi proditione regnum amissa, Tarquinium Etrusci pronte receptum cum magnis copiis reducunt; prœlium inter Etruscos et Romanos, V. 120, 45 *sqq.* Ostentum, quod Vejis accidit in quadrigis fictilibus et in quadrigis in certamine victoribus eodem tempore, quo Tarquinius alterum contra Romanos bellum movet, V. 123, 41 *sqq.* Templum Jovis Capitolini ædificavit, V. 123, 43; V. 124, 21; V. 125, 16. Post prœlium ab Etruscis commissum Clusium confugit ad Larem Porsenam, V. 125, 37. Porsenæ persuadet, ut expeditionem ad Romam faciat, arbitrium vero ejus recusat, V. 125, 41 *sqq.*; V. 127, 23; *cfr.* M. 309, 3 *sqq.* Latini cum Romam reducere conantur, V. 256, 30. Pugna, quam puer adhuc contra Latinos et Etruscos edidisse fertur, M. 355, 19.

Tarquinius (Arruns), Tarquinii Superbi filius sub initio prœlii cum Bruto congressus, simul cum eo occidit, V. 120, 50 *sqq.*

Tarquinius Collatinus, Lucretiæ maritus, cum L. Bruto consul creatur, V. 116, 33. Cum propter nomen et necessitatem cum regibus in suspicionem venerit, impeditus a Valerio et Bruto, ne indulgeat Aquillis proditoribus, magistratu se abdicat et urbe excedit, V. 119, 27.

Tarracina (Anxur), Latii urbs, V. 877, 21; V. 508, 17; V. 510, 3.

Tarrhypas, Græcis moribus litterisque urbes Epiri instruxisse fertur, V. 457, 15.

Tarrias, Dinomenis filius, Macedo, cum Alexander Macedones ære alieno exsolvit, se debere mentitur, M. 415, 40. Philippo Perinthum oppugnante jaculo oculum ictus non passus est ante sibi telum extrahi, quam hostes fuderit, M. 415, 46.

Tarrutius, Larentiam Fabulam uxorem habuit, V. 23, 13; *cfr.* M. 336, 53.

Tarrutius, philosophus et mathematicus, idem genethliacus, amicus Varronis, cui postulanti natalem Romuli et urbis Romæ diem et horam stellarum ratione designat, V. 27, 54 *sqq.*

Tarsus, Ciliciæ urbs, V. 1088, 29; M. 499, 40; M. 526, 29 (sacer Apollinis gladius ibi asservatus).

Tartarus; nominis interpretatio, M. 1161, 28; justitiæ carcer, M. 144, 40; Ps. 84, 22.

Tatia, Tatii regis filia, Numæ nupta, V. 73, 20.

Tatienses, tribus Romana, a Tatio dicta, V. 35, 15.

Tatius, imperator a Sabinis creatus, Tarpejæ proditione Capitolium occupat, V. 32, 25 *sqq.*; *cfr.* M. 380, 39 *sqq.* Romæ habitat, ubi postea ædes Monetæ, V. 35, 35. A Laurentibus propter legatos a Tatii familiaribus interfectos Lavinii cæditur, V. 37, 44 *sqq.* Pestilentia Romanos et Laurentes infestans ultio divina est habita necis tam Tatii quam legatorum jure non vindicatæ; homicidæ dediti et supplicio utrinque affecti sunt, V. 38, 30 *sqq.*; *cfr.* V. 74, 52 *sqq.* Romulum in templo Vulcani convenire solebat, M. 340, 37.

Taureas, Atheniensis, cui colaphum inflixit Alcibiades, V. 238, 23.

Taurio, unus ex amicis Philippi regis, Arato venenum propinat, V. 1252, 44 *sqq.*

Tauromenium, Siciliæ urbs, V. 287, 48; M. 731, 28.

Taurus, mons, V. 308, 44; V. 606, 38; V. 755, 12. Taurum montem aquilarum plenum qua industria anseres transvolent, M. 617, 21; *cfr.* M. 1183, 42.

Taurus, Cretensis, quem ludis in Androgei memoriam a Minoe institutis vicisse dicunt, unde fabula illa de Minotauro exstiterit, V. 7, 30 *sqq.* Taurum Minois ducem Demon ait interfectum, cum Theseo, dum enavigaret, commisso prælio navali, V. 9, 11 *sqq.* Lucta vincitur a Theseo, Philochoro auctore, V. 9, 13 *sqq.*

Taurus, peditatus Cæsaris præfectus in pugna ad Actium, V. 1128, 11.

Taurus, agrestis, ficui alligatus quiescit, M. 777, 24. Marathonius taurus, V. 6, 44. Tauri sanguis venenum, V. 153, 10 *et* V. 454, 21. Punicei coloris adspectu tauri in rabiem vertuntur, M. 171, 45. Tauri pugnaturi solertia, M. 1182, 44.

Taygeta, nympha, vitiata a Jove, vitam reste finit, Ps. 93, 9; mater Himeri, Ps. 92, 35.

Taygetus, Laconicæ mons, V. 351, 23; V. 952, 30; M. 305, 48; unde ita dictus, Ps. 93, 8 *sqq.*

Taxiles, unus de regibus Indorum, amicitiam jungit cum Alexandro, V. 832, 45 *sqq.*; V. 937, 5; *cfr.* M. 216, 10.

Taxiles, Mithridatis dux, contra Sullam ex Thracia et Macedonia cum magno exercitu descendit et Archelaum ad se vocat, V. 550, 49 *sqq.* Pugna ad Chæroneam, V. 554, 41. Tigranem a pugna deshortatur, V. 607, 49; V. 608, 9; V. 609, 8.

Technactis, Ægyptiorum rex, expeditionem fecit in Arabes, M. 433, 18.

Techno, famulus Arati, V. 1226, 24; V. 1234, 18 *sqq.*

Τεχνολογία, liber ejusdem auctoris, qui scripsit librum de vita et poesi Homeri, Ps. 107, 47.

Tectosages, populus Galliæ Braccatæ, V. 540, 52.

Tegea, urbs Arcadiæ; Tegeatarum contentio cum Atheniensibus ante pugnam Platæensem de loco, quo starent, V. 389, 26 *sqq.*; V. 538, 22; V. 950, 1. Fœdus cum Lacedæmoniis ictum, columna ad Alphæum posita, M. 360, 18. Reximachi tergeminorum filiorum pugna contra tergeminos Demostrati filios Pheneatas, M. 380, 45.

Tegyræ, Bœotiæ urbs; loci descriptio; templum et oraculum Apollinis, qui natus ibi perhibetur (*cfr.* M. 502, 23, *ibid.* 37; M. 504, 28). Pugna Thebanorum et Lacedæmoniorum ad Teg., V. 341, 35 *sqq.* *et* V. 342, 18 *sqq.*; *cfr.* V. 728, 54.

Tejus (M.), Sullæ miles, primus in murum Athenarum evadit, V. 550, 4.

Telamo, Etruriæ portus, V. 512, 35.

Telamon, Æaci ex Endeide filius (*cfr.* V. 5, 28), Phocum fratrem inter venandum hasta transfigit et in exsilium exigitur, M. 383, 30. Peribœam, Alcathei filiam, in Eubœa vitiat eamque emit ad Salaminem advectam, quæ Ajacem parit, M. 384, 3 *sqq.*

Telchines, quo modo sit pronunciandum, M. 533, 28.

Telearchia, qualis magistratus fuerit Thebis, M. 900, 24.

Teleclus, rex Spartanus, Alcamenis pater, M. 264, 40. Apophthegmata, M. 286, 11 *sqq.*; 2 (*cfr.* M. 228, 26).

Teleclides, Comicus, *citatur*, V. 183, 45 *sqq.*; V. 193, 18 *sqq.* (Πόλεών τε φόρους αὐτάς τε πόλεις, τὰς μὲν δεῖν, τὰς δ' ἀναλόειν, κτλ.); V. 627, 47 (Χαρικλῆς μὲν οὖν ἔδωκε μνᾶν, ἵν' αὐτὸν μὴ λέγῃ, κτλ.).

Teleclides, Corinthius, verba facit ad Timoleontem, V. 285, 47.

Telecrus, M. 286, 11; *vide* Teleclus.

Telegonus, Ulyssis ex Circe filius, Pristinum urbem in Italia condit, quam Præneste appellant Romani, M. 388, 36.

Τέλειος numerus heroici versus, octo partes orationis continet, Ps. 173, 13 *et* 26 *sqq.*

Telemachus, Ulyssis filius, Eumæum libertate donat, M. 363, 9. Puer in mare delapsus a delphino servatur, M. 1205, 41.

Telemachus, Corinthius, V. 289, 36.

Telephanes, Megarensis fistulis infensus, M. 1391, 9.

Telephus, Herculis filius, quo nata fertur Roma, V. 20, 46. Vulnus hostili hastæ sanandum præbet, M. 106, 33.

Telephus, Archiam Corinthium necat, qui eo erat abusus, M. 945, 9.

Teles, V. 204, 9 (in Hermippi anapæsticis versibus).

Telesias, musicus Thebanus, M. 1396, 8 *sqq.*

Telesides, Syracusanus, V. 1164, 26.

Telesilla, poetria Argiva, dux mulierum, quæ Cleomenem Spartanorum regem propulsant, M. 303, 26 *sqq.*

Telesinus, Samnis, cum Lamponio Lucano copias conducit contra Sullam; Præneste contendit, ut Marium obsidioni eripiat, sed subito Romam petit, quam parum abest, quin capiat; pugna adversus Sullam ante Romam, V. 562, 4 *usque ad* 563, 9; *cfr.* M. 395, 30.

Telesippa, meretrix libera in Alexandri exercitu, amasia Eurylochi Ægei (*vel* Antigenis Pellenæi, M. 216, 10 *sqq.*; M. 415, 49 *sqq.*), V. 822, 9.

Telesippus, Isocratis rhetoris frater, M. 1019, 39.

Telesphorus, mutilatus a Lysimacho rege, M. 732, 22.

Telesterium, Eleusine a Corœbo inchoatum, perfectum a Metagene et Xenocle, V. 191, 7.

Telestes, dithyramborum poeta, V. 797, 39.

Telestor, instigante noverca, Myenum filium ad mortem adigit, Ps. 86, 39 *sqq.*

Τελεταί, Fr. 18, 2; Fr. 51, 24; *vide* Mysteria.

Teletias, puer Cleonæus, Pythiis coronatus, discerpitur a Sicyoniis, M. 669, 1.

Teleutia, Lacæna, mater Pædareti; epistola ejus ad filium, M. 299, 1.

Teleutias, Agesilai regis frater, classi præfectus, V. 724, 16.

Telles, tibicen, M. 231, 3; tibicen et cantilenarum inconditarum poeta, Ps. 166, 5. Ἄειδε τοὺς Τέλληνος, proverb., *ibid.*

Tellus, dea. Telluris Olympiæ fanum Athenis, V. 15, 8. Telluris fanum Romæ, V. 546, 37. Telluris fanum in templo Delphico, M. 490, 46 *et* M. 491, 8.

Tellus, civis Atheniensis. Solonis narratio de illo ad Crœsum regem, V. 112, 1 *sqq.*; V. 131, 8, *ibid.* 17; M. 70, 40.

Telquius, Amphytusque, Castoris et Pollucis aurigæ, Ps. 77, 50 (*vide versionem*); *cfr.* Ps. 78, 3.

Temenus, Ergiæo persuadet, ut Palladium Argis suffuretur, M. 372, 30.

Temesæus heros, proverb., quid significet, Ps. 173, 6 *sqq.*

Temo, Æuian, glebam mendicans a Hyperocho Inachiorum rege accipit et hoc pacto oraculum secutus terram obtinet. Mendicatoria caro, M. 362, 15 *sqq.*

Tempe Thessalica, V. 137, 22; V. 442, 16; V. 784, 44.

Tempica laurus, M. 1388, 47.

Templa deorum, antiquitus in locis solitariis consecrata, Fr. 40, 20.

Tempus, heroicum, describitur, V. 3, 30 *sqq.* Tempus, quid, M. 1077, 26 *sqq.* De natura seu substantia temporis, *ibid.* 32 *sqq.* Instrumenta temporis, quid appellet Timæus, M. 1231, 29 *et* 31 *et* 43; M. 1232, 4 *sqq.* Temporum variatio apud Homerum, Ps. 116, 43 *sqq.*

Tenchteri, populus Germaniæ, Rhenum digressi vincuntur a Cæsare, V. 857, 6 *sqq.*

Tenebræ, apud quercum, Prienæ, quid sibi velint, M. 364, 40 *sqq.* Tenebras luce antiquiores esse arbitrantur Ægyptii, M. 814. 24. Viderine possint tenebræ, M. 1100, 44.

Tenea, pagus prope Corinthum consitus: Beata Corinthus, at ego sim Teneates, proverb., Ps. 164, 18 *sqq.*

Tenedus, insula Ægæi maris, V. 589, 54. Achilles eam populat; Tenæ fanum, M. 368, 40 *sqq.* Tenedii securim Delphis dedicant, M. 488, 2. Vasa fictilia, M. 1009, 23.

Tenes, heros Tenedius, ab Achille interfectus. Quæst. Græc., cur apud Tenedios in Tenæ fanum tibicini intrare ibidemque Achillis nomen proferri non licet? M. 366, 40 *sqq.*

Tenia, nomen triremis, quæ ante pugnam Salaminiam de Persis ad Græcos transiit, V. 141, 43.

Teratius, Tarchetii famulus, V. 21, 33.

Terentia, Ciceronis oratoris uxor, V. 916, 15; V. 1031, 50; V. 1038, 38 (ejus ingenium); V. 1044, 15 (infensa Clodio in causa est, cur Cicero testimonium contra Clodium dicit); V. 1051, 52 (divortium).

Terentius Varro, consul; de genere et moribus ejus; exercitum contra Hannibalem parat, V. 217, 47 *sqq.* Pugnam ad Cannas instruit, V. 218, 30 *sqq.* Post pugnam amissam cum paucis equitibus Venusiam fugit, V. 219, 36 *sqq.* Obviam ad portas senatus populusque progressi eum excipiunt, V. 221, 14 *sqq.*

Terentius (L. Culeo); captus a Carthaginiensibus, Scipione majore postulante liberatur, M. 237, 36 *sqq.*

Terentius (Culeo), tribunus plebis, V. 452, 26.

Terentius (L.), contubernalis Pompeji Magni in militia contra Cinnam pecunia corruptus occidere eum conatur, V. 739, 38 *sqq.*

Terentius, miles, a quo jugulatum Galbam imperatorem nonnulli ferunt, V. 1269, 32.

Terentius Priscus, cui dialogum de defectu oraculorum dicat Plutarchus, M. 499, 26.

Teres, Thraciæ rex, Sitalcæ pater. Apophthegma ejus, M. 207, 17.

Tereus, Thraciæ rex; fabulæ de eo, M. 887, 16.

Tergemini, quomodo nascantur, M. 1107, 11.

Teribazus, satrapa, V. 725, 41. In venatione candyn cum Artoxerxe rege commutat, V. 1207, 50 *sqq.* Artoxerxem ad decertandum cum Cyro exhortatur, V. 1209, 11. In pugna ad Cunaxa, V. 1210, 43. In bello adversus Cadusios exercitum regemque servat, deceptis Cadusiorum regibus, V. 1219, 53 *sqq.* Iratus regi, qui filiam se Amnestrim iterumque Atossam in matrimonium ei daturum pollicitus utramque ipse duxerat, Darium ob Aspasiam offensum subit et conjurationem in regem conflat, V. 1222, 2 *sqq.* Insidiis detectis Teribazus in fuga confoditur, V. 1223, 8.

Teribazus, dux Persarum, regis jussu comprehensus, M. 200, 8.

Terina, Bruttii oppidum, M. 1030, 5.

Termerus, ab Hercule capite confracto peremptus, V. 5, 44. Termerium malum ab eo dictum, quippe feriens capite obvios necabat, *ibid.* 45 *sqq.*

Terminus, deus Romanus; Terminalia festa. Numa custodem limitum eum constituit, fanum ejus condit, V. 84, 26 *sqq.*; M. 329, 47 *sqq.*

Ternionis natura, V. 210, 53. A ternione Amphitritæ, Tritonum et Tritogeneiæ sunt nomina, M. 466. 24 *sqq.* Ternarium cur Justitiam nominaverint Pythagorei, *ibid.* 32; *vide etiam* Numeri.

Terpander, Antissæus (M. 1395, 16), poeta lyricus, *cit.*, V. 63, 20 *sqq.* (Ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ Μοῦσα λίγεια καὶ δίκα εὐρυάγυια); V. 67, 54; V. 953, 37 (in honore habitus a Spartanis). Mulctatus est, quod citharam una chorda amplius intendisset, M. 284, 34. Edictum: Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν, quod proclamabatur Spartæ in ejus honorem, M. 674, 51. Suis et Homeri versibus modos imposuisse fertur; alia, M. 1384, 18. Citharœdicos modos instituit, *ibid.* 31; *cfr.* M. 1385, 12, *ibid.* 19. Fecit procœmia ad citharæ cantum versu hexametro, M. 1384, 36; *cfr* M. 1385, 29. Quater vicisse Pythia deinceps scribitur in tabulis, prior fertur Archilocho, M. 1384, 41 *sqq.* Æmulatus esse fertur Homeri epicos versus, Orphei cantilenas, M. 1384, 53. Musicæ constitutio Spartæ facta est ab eo, M. 1386, 32. Terpandrium, qui dicitur, modum in musicam invexit, M. 1387, 53. Carmina ejus tribus contenta fidibus, M. 1390, 5 *sqq.* Netam Dorii toni accepit, totum Mixolydium addidit et Orthiæ cantilenæ modum, quæ fit ad orthium et semantum trochæum, præterea Scolia carmina reperit, M. 1394, 29 *sqq.* Arcessitus a Lacedæmoniis seditionem sedat, unde proverbium evenit: Post Lesbium cantorem, Ps. 171, 29 *sqq.*; *cfr.* M. 1401, 7.

Τερπάνδρειος νόμος κιθαρῳδικός, M. 1384, 35.

Terpsichora, Musa, M. 794, 52; M. 912, 24.

Terpsionis sententia de genio Socratis, M. 701, 49.

Terræ de motu Pythagoreorum sententia, V. 80, 19 *sqq.* terræ motus, V. 68, 8; V. 209, 33; V. 583, 50; V. 712, 34. Terram deum arbitrantur esse, M. 833, 31, 32 Terram pro matre, Cœlum pro patre antiquitas habuit, M. 1072, 5, 6. Placita philosophorum (de figura terræ, M. 1092, 39 *sqq.*; de terræ situ, *ibid.* 48 *sqq.*; de inclinatione terræ, M. 1093, 9 *sqq.*; de motu terræ, *ibid.* 19 *sqq.*; in quot zonas sit distincta terra, *ibid.* 31 *sqq.*; de terræ motibus, *ibid.* 38 *sqq.*). Terra tanquam fæx universi, M. 1151, 24. Cur Ἑστία antiquitus dicta, M. 1169, 12. Terræ diametri ad lunæ diametrum proportio tripla, M. 1258, 17. Terra est Juno, Fr. 18, 43. Terra principium, Ps. 125, 8, *ibid.* 11; omnium infima, *ibid.* 18 *sqq.*; cur in distributione universi communis sit relicta, Ps. 126, 21 *sqq.*

Terracina, *vide* Tarracina.

Terrestriane an aquatilia animalia sint callidiora, M. 1174, 1 *sqq.*

Terror, deus, V. 815, 6. Terror et Metus, Martis filii, M. 933, 14.
Tertia, Æmilia Pauli filia, Catoni juniori nupta, V. 310, 48; V. 416, 26; M. 239, 21.
Tertia, Clodii soror, uxor Marcii Regis, V. 1044, 30.
Tertia Trochaica, cæsura, Ps. 174, 31; quando sit, *ibid.* 31 *sqq.*
Testamenta, priscis Romanis in acie facta, tribus aut quatuor audientibus, V. 259, 48. Testamentaria Solonis lex, V. 107, 31.
Testudo, Veneris addita simulacro, M. 463, 20; M. 1192, 11; M. 1201, 44; M. 1213, 43.
Testudo militaris, V. 1117, 21; V. 1119 42.
Tethys, dea; oraculum ejus in Etruria, V. 21, 18; Isis accipitur, M. 445, 41.
Tetrachorda pente, M. 1259, 5. Tetrachordo cur veteres in Dorico modo non usi, M. 1390, 36 *sqq.*
Tetractys, quaternio mysticus Pythagoreorum, M. 466, 34; M. 1245, 12; M. 1247, 12; M. 1257, 31.
Tetrametra, a quo inventa, M. 1394, 40.
Τετραοίδιος νόμος κιθαρφδικός, M. 1384, 35.
Tetrapolis, Atticæ, V. 6, 45.
Tettix, Cretensis, Tænarum urbem condidit, M. 678, 9.
Teucer, Homericus, M. 589, 26.
Teucer, Atheniensis, delator Alcibiadis, V. 241, 14.
Telmesias (Telmesias?) vulpes, M. 1209, 15.
Teutamus, Argyraspidum præfectus, jussus a Philippo Eumeni obtemperare, V. 704, 29, *ibid.* 43. Insidias struit Eumeni cum Antigene et aliis ducibus, V. 707, 10. Eumenem Antigono tradendi consilium capit, V. 707, 10 *sqq.*
Teuthras, Mysorum rex, cum aprum interfecerit in Thrasyllo monte Dianæ Orthosiæ sacrum, dea furorem ei et impetiginem immittit; precibus et sacrificiis matris Lysippes sana mente redditur, et montem a se denominat Teuthrantem, Ps. 96, 41 *sqq.*
Teutones, Italiam versus ducunt, V. 490, 21 *sqq.* A Cimbris divisi cum Ambronibus per Liguriam ad Marii castra veniunt, V. 493, 49. Marius cum castris se contineat castraque adorti capere nequeant, præter Romanos ad Alpes pergunt, V. 495, 35 *sqq.* Victi a Mario, V. 497, 32 *usque ad* 498, 33.
Thais, meretrix Attica, Ptolemæi ducis amasia, commissantes cum Alexandro rege ad comburendam Persidis regiam irritat, V. 819, 34.
Thais, Menandri comœdia, M. 22, 17.
Thalæa, Pinarii uxor, prima inter Romanas cum socru sua Getania altercata est, V. 92, 31.
Thalamæ, Messeniæ urbs cum Pasiphaes templo, V. 952, 49.
Thales (*vel* Thaletas), Gortynius (M. 1386, 34), poeta lyricus et homo sapiens ex Creta Spartam mittitur a Lycurgo, ut quodammodo ad institutionem Spartanorum viam sternat, V. 49, 8 *sqq.* In honore habitus a Lacedæmoniis, V. 953, 37. Canendo lyram Lacedæmoniorum seditionem pacat, M. 951, 51. Pæanum scriptor, M. 1386, 34, *ibid.* 41. An Pæanas scripserit, dubium est; Maronem et Cretensem rhythmum odarum poesi inseruit; alia, M. 1387, 2 *sqq.* Suum modum in musicam ingessit, M. 1388, 2. Pythii Apollinis oraculo Spartam accitus pestem ibi grassantem musica sedat, M. 1401, 9.
Thales, Milesius philosophus, mercaturam exercuisse fertur, V. 95, 10. De principatu, quem ejus philosophia temporibus illis obtinuerit, V. 95, 46. Solonem Delphis, iterum Corinthi, Periandro invitante, convenit, V. 95, 49. Circuitus tripodis inter Septem Sapientes, V. 95, 52 *sqq.* Mileti cum Solone congreditur; Solonem mirantem, quod conjugii procreationisque liberorum nullam rationem habeat, subdito falso nuntio de morte filii Solonis docet, quæ hac re eum absterreant, V. 97, 1 *sqq.* Sororis filium adoptasse traditur Cybisthum, V. 97, 34. Sepulcrum ejus, V. 101, 17. Persona Convivii Septem Sapientum, M. 173 *sqq.* In Ægypto Solonis et Nilodoxi utitur consuetudine, M. 174, 22. Scipione ad umbræ finem erecto pyramidis altitudinem est emensus, M. 174, 39. Ionica secta ab eo nomen ducit; in Ægypto philosophiæ operam dedit; Miletum rediit ætate jam grandior, M. 1066, 27 *sqq.* Mullum arte superat, M. 1188, 32. Primus rerum principium esse aquam statuit, Fr. 15, 9; *cfr.* Ps. 125, 4.
Citata, M. 491, 31 (de astrologia); M. 1066, 13 (de discrimine principii et elementi); M. 1066, 26 (aquam principium esse rerum; *cfr.* M. 445, 38); M. 1074, 1 (νοῦν τοῦ κόσμου θεόν); M. 1074, 40 (de geniis), *ibid.* 48 (de materia); M. 1076, 31 (Thaletis sectatores de sectione corporum); M. 1078, 15 (de necessitate); M. 1080, 4 (de mundo); M. 1082, 40 (de cœli orbibus); M. 1083, 5 (de stellis); M. 1086, 20 (de solis defectu); M. 1087, 25 (de illuminatione lunæ); M. 1092, 31 (de terra; *cfr. ibid.* 40, 48); M. 1093, 39 (de terræ motibus); M. 1095, 39 (de Nilii incremento); M. 1096, 24 (de anima).
Apophthegmata, M. 174, 50 (de tyranno sene; *cfr.* M. 698, 39; M. 180, 29 *sqq.*), *ibid.* 51 (de tyranno et adulatore; *cfr.* M. 175, 2; M. 73, 51); M. 180, 29 (de rege summam gloriam consecuturo); M. 182, 5 *sqq.* (τί πρεσβύτατον; θεός, κτλ.); M. 183, 26 (de optima democratia); M. 184, 23 (de optima domo); M. 187, 48 (terra demptâ totius universi exsistit confusio); M. 190, 28 *sqq.* (narranda esse probabilia, recitanda incredibilia), *ibid.* 31 (hostibus etiam credibilia narrantibus fidem derogandam, amicis etiam quæ fidem excedant, credenda esse); M. 194, 2 (in omnibus mundi partibus animam esse), *ibid.* 5 (corpus animæ, anima dei instrumentum; *cfr.* M. 493, 6; M. 530, 47); M. 794, 14 (de coitu).
Thalia, Musa, M. 794, 53; M. 909, 52; M. 912, 13.
Θαλιάζειν, quid, M. 912, 16.
Thallus, Cineæ filius, Atheniensis, V. 891, 45.
Thamus, Ægyptius gubernator, M. 510, 28.
Thamyris, Thrax, fertur poema scripsisse de Titanum bello adversus deos; alia, M. 1384, 5 — *Citatur*, M. 582, 21 (Ῥηγὺς χρυσόδετον κέρας, κτλ.).
Θάνατος (*vide* Mors); de voce, Fr. 9, 12.
Thapsacum, urbs ad Euphratem, V. 838, 20.
Thapsus, Libyæ urbs, V. 874, 22; V. 940, 6.
Thargelia, festum Atheniense, M. 874, 31.
Thargelia, Ionica femina, forma egregia, et facunda atque gratiosa, multos viros, cum quibus rem habuit, Medorum regi conciliasse fertur, V. 197, 22 *sqq.*
Thargelion, mensis Atheniensis, V. 165, 8; V. 251, 20.
Tharrhypas, rex Epiri, pater Alcetæ, V. 457, 15 *et* 18.
Thasius lapis, V. 911, 27.
Thasus, insula Ægei maris. Thasii defecti ab Atheniensibus superantur a Cimone, V. 582, 28 *sqq.* Bellaria cibosque sumtuosos mittunt Agesilao, M. 256, 6. Templis divinisque honoribus Agesilaum venerantur, M. 256, 17; M. 730, 5.
Thaumas, Iridis pater, M. 1091, 4.
Theagenes, pancratiastes, M. 990, 48.
Theagenes, Megarensium tyrannus, ejicitur, M. 364, 8.
Theagenes, Thebanorum dux in Chæronensi pugna, vociferanti: μέχρι ποῦ διώξεις; respondit: μέχρι Μακεδονίας, M. 320, 33 *sqq.* *cfr.* V. 800, 37; M. 173, 18 (Timoclea soror).

Theano, et Euxippa, Scedasi Leuctrensis filiæ a nonnullis vocantur, M. 945, 15.

Theano, Menonis filia, sacerdos Atheniensis, Alcibiadem exsecrare jussa respondit : εὐχῶν οὐ καταρῶν ἱέρειαν γεγονέναι, V. 242, 44.

Theano; apophthegma ejus, M. 169, 6; M. 173, 16.

Theanor, Crotoniata, Pythagoricus, M. 700, 5; M. 703, 47 (persona dialogi de genio Socratis).

Thearidas, Lacedæmonius. Apophthegma, M. 271, 28 (de gladio : ὀξύτερον διαβολῆς).

Thearidas, frater Dionysii senioris, V. 1145, 36.

Thearidas, Megalopolitanus nobilis, captus a Cleomene, V. 973, 36 *sqq.*

Theatrum, Marcelli, V. 377, 37; Pompeji, V. 771, 33. De vocis origine, M. 1394, 19. Theatra imperatoria Romæ, M. 1179, 5.

Theba, *vide* Thebe.

Thebæ, urbs Ægypti. Incolæ Thebaidos immunes sunt, quod nullum deum mortalem censent, sed deum, qui Knepti ipsis dicitur, ortus exsortem et immortalem putant, M. 439, 36 *sqq.*; M. 1149, 45.

Thebæ, urbs Bœotiæ. Thebani in belli contra Medos societate non erant, V. 146, 6. Atheniensium in Thebanos gratitudo, V. 335, 33. Thebani tyrannos dejiciunt, V. 336, 8 *sqq.* Multis prœliis cum Lacedæmoniis in Bœotia certantes rei militaris peritia augentur, V. 341, 4 *sqq.* Thebanorum de Lacedæmoniis victoriæ, V. 341, 23 *sqq.* Cohors sacra constituta a Pelopida, V. 343, 11 *sqq.*, *ibid.* 48 *sqq.* Trecenti occisi in Platæensi pugna, V. 394, 39 *sqq.* Thebanos Romanis adjungit Quinctius, V. 444, 10. Eum Thebanis Agesilai pugna apud Coroneam, V. 722, 10 *sqq.* Ex Laconica recessus, V. 732, 41. Thebæ ab Alexandro dirutæ, V. 800, 10 *sqq.* (quo anni tempore, V. 165, 25). Thebanos Demosthenes Atheniensibus conjungit, V. 1019, 26 *sqq.* Bellum contra Demetrium, V. 1083, 16 *sqq.* Veneris sacra, M. 359, 4. Thebæ instaurantur a Cassandro, M. 608, 38; *cfr.* M. 993, 52. Apud Thebanos amator amasium armatura donabat, quando in virorum censum referebatur, M. 930, 18. Thebani liberati ab Amphictyone (Amphitryone?), M. 946, 30. Bellum contra Thessalos sub bello Medico, M. 1056, 6. Herodoti narratio de iis, quæ gesserint ante pugnam ad Thermopylas, in ea et post eam, refellitur atque corrigitur, M. 1053, 20 *usque ad* 1056, 32. Thebanis respondit Pythia, eos victores fore, si impie fecissent, qui vero ipsam in lebetem aquæ calidæ conjiciunt, Ps. 164, 35 *sqq.*; alia relatio, *ibid.* 40 *sqq.* Thebis ut heros fieres, quid quod te non suspendisti, proverbium, unde exstiterit, Ps. 167, 32 *sqq.*

Thebe, Iasonis filia, Alexandri Pheræorum tyranni uxor, colloquitur cum Pelopida captivo, V. 349, 53 *sqq. et* V. 352, 36; *cfr.* M. 235, 1. Alexandrum tyrannum dolo interficit, fratribus ipsius adjuvantibus, V. 355, 18 *sqq.*; *cfr.* M. 316, 24 *et* M. 1043, 1.

Θηβεῖς (Thibies), circa Pontum habitantes, fascinare dicuntur, M. 828, 1.

Thecfamenis Lacedæmonii verba Ephororum judicio morti addicti, M. 272, 17.

Θεῖον (sulfur); de voce, M. 808, 20.

Θεμιτικὸς *vel* φιλάνθρωπος νόμος, M. 1388, 9.

Themis, oraculum Delphis obtinebat, quamdiu Apollo exsulabat, M. 513, 53. Themidis sinus, M. 684, 41; V. 829, 7.

Themiscyra, urbs Ponti ad Thermodontem, V. 597, 15.

Themiso, medicus, si quis nominaret tantummodo hydrophobiam, perturbabatur, Fr. 12, 26.

Themistius, vates Lacedæmonius, Leonidæ regi internecionem ad Thermopylas prædicit, M. 271, 30; *cfr.* M. 277, 29.

Themistocles, Neoclis filius, Atheniensis. Vita ejus, V. 133, 29 *sqq.*

Patre non admodum illustri natus ex matre non legitima (*cfr.* V. 421, 5, de opibus ejus), de curia Phrearriorum erat et tribu Leontide, genti Lycomedarum cognatus, cui sacellum instauravit, V. 133, 29 *sqq.* De indole, præceptoribus, studiis pueri; non Melissi et Anaxagoræ quidem, sed Mnesiphili potius auditorem eum fuisse credendum (*cfr.* M. 971, 38); de primis juvenis conatibus sæpius in deteriora deflectentibus; narrationes de patris abdicatione et morte matris rejiciuntur, V. 133, 50 *sqq.* Inimicitias cum aliorum suscipit, tum Aristidis primum ab amorem Stesilai Teji, V. 134, 51 *sqq.*; *cfr.* V. 381, 21 *sqq.* (sodalitium, quo adjuvante ad potentiam pervenit). Atheniensibus persuadet, ut ex proventibus secturarum argentinarum, quæ erant in Laurio, naves contra Æginetas parent, contradicente Miltiade; exinde sensim civitatem ad mare exercendum deducit et ita magnitudinem ejus præparat, V. 135, 29 *sqq.* Quærendæ pecuniæ studium ejus atque ambitio; Olympiam profectus cum Cimone de splendore apparatus contendens Græcos offendit. Variæ narratiunculæ, V. 136, 10 *sqq.* Tragœdis sumptus suppeditans vincit et tabulam victoriæ cum hac inscriptione ponit : Themistocles Phrearrii sumptibus Phrynichus docuit, Adimantus præfuit, V. 136, 31 *sqq.* Aristidem ostracismo extorrem agit, V. 136, 46; *cfr.* V. 384, 46 *sqq.* Epicydem, qui dux contra Persas creatum iri credebatur, data pecunia de ambitione fertur retraxisse (*cfr.* V. 676, 7; M. 221, 39); interpretem inter nuntios regios ex decreto comprehensum necat; Arthmium Zelitem ignominia notat; maximum ejus factum, quod bello imminente Græciæ civitates in concordiam reduxit, V. 136, 49 *sqq.* Imperator factus civibus suadet, ut triremes conscendant et quam longissime a Græcia barbaris occurrant; multis repugnantibus proposito, cum Lacedæmoniis ad Tempe proficiscitur, inde, cum Thessali se regi subjunxerint, reversus cum navibus ad Artemisium mittitur; hic Eurybiadi imperium concedit et Athenienses indignantes placat, Eurybiadem ad Peloponnesum reversurum pecunia ab Euboœensibus data corrumpit eodemque modo Architelem sacræ triremi præfectum sibi condocefacit, V. 137, 18 *sqq.* Ad Artemisium de re ad Thermopylas gesta nuntiato, Græci intra Græciam revertuntur, Themistocles litora legens inscriptiones in lapides facit, Ionas ad transitionem adhortans, V. 138, 42 *sqq.* Cum Athenienses, Xerxe appropinquante, ab aliis Græcis, qui inter Peloponnesum confugerant, desertos se videant, et urbe relicta navibus se credere adhuc dubitent (V. 139, 4 *sqq.*), Themistocles interpretatione oraculi de ligneo muro et dracone, qui illis diebus ferebatur e templo abiisse, usus ad permovendum populum, decretum facit, quo urbem Minervæ tutelari Athenarum deæ commendandam, omnes, qui valida sint ætate, triremes conscendere, unumquemque suos liberos, uxores, mancipia, quo maxime possit modo, servare jubet (*cfr.* V. 575, 22 *sqq.*). Suos plerique Trœzenem transferunt; pecunia classiariis vel ab Areopagitis vel a Themistocle distributa; spectaculum enavigantium, V. 139, 20 *sqq.* Decreto facto iis, qui ad tempus erant relegati, inter quos erat Aristides, facultatem dat revertendi. Dicta ad Eurybiadem ad Isthmum navigare statuentem, V. 140, 17 *sqq.* Conjunctis terra marique copiis Persarum visis Græci rursus ad Peloponnesum reverti conantur, quod consilium Themistocles eludit, misso ad regem nuntio, qui efficit, ut Græcos in angustiis circumdatos

aggredientur Persæ, V. 140, 54 *sqq. cfr.* M. 222, 1. Aristides ante pugnam ad Themistoclem accedit, V. 141, 31 *sqq.*; *cfr.* V. 386, 4 *sqq.* Sandaræ regis sororis filios captos Baccho crudivoro immolat, V. 142, 1 *sqq.* (*cfr.* V. 345, 20; V. 386, 41). Numerus navium. Temporis non minus quam loci opportunitatem ad pugnam captat Themistocles. Pugna commissa, V. 142, 26 *sqq.* Græcorum victoria, V. 142, 52 *sqq.* Aristidis consilii usus Themistocles regi nuntiat, Græcos statuisse in Hellespontum navigare et pontem destruere; quare Themistoclem suadere, ut quam celerrime trajiciat in Asiam. Xerxes celeriter discedit, V. 143, 20 *sqq.*; *cfr.* V. 386, 52 *sqq.* *et* M. 222, 4. Palma rei gestæ ab omnibus Themistocli attributa; honores a Lacedæmoniis ei habiti; applausus, qui proximis ei fit Olympicis, V. 144, 3 *sqq.*

Variæ narrationes Themistoclis cupidinem honoris testantur; dicta ejus celebria, V. 144, 21 *sqq.* Urbem instaurare et muro cingere aggreditur, Lacedæmoniorum Ephoris vel pecunia corruptis, vel, ut vulgaris est traditio, dolo circumventis; porro Piræeum ædificat, totamque urbem accommodat ad mare, V. 145, 10 *sqq.* Consilium ejus de incendendo navali Græcorum, quod Pagasis erat, Atheniensibus non probatur, V. 145, 43 *sqq.*; *cfr.* V. 397, 8 *sqq.* Lacedæmonius referentibus de excludendis consilio Amphictyonum urbibus, quæ in belli contra Medos societate non fuerint, Themistocles veritus, ne Lacedæmonii suffragiis prævaleant, Pylagoris persuadet, ut legem antiquent. Hoc præsertim facto Lacedæmonii offensi Cimonem ei adversarium in republica constituunt, V. 146, 2 *sqq.* Molestus est confœderatis circum insulas navigans pecuniasque exigens; Herodoti narratio de iis, quæ apud Andrios dixerit et audierit; Timocreontis in eum carmina, V. 146, 17 *sqq.*

Cives ei invident, ipse crebra suarum actionum commemoratione vulgo molestus esse cogitur et insuper plebis animos contra se irritat Dianæ templo in Melita exstructo, quam Aristobulen nominat; tandem ostracismo facto patria expellitur, V. 147, 1 *sqq.*; *cfr.* M. 731, 45 *sqq.* Cum Argis commoratur, Pausanias Lacedæmoniorum rex supplicio afficitur; litteræ ejus repertæ in suspicionem adducunt Themistoclem, qui, Spartanis adstipulantibus, proditionis accusatur et per epistolas se defendit; nihilominus viri mittuntur, qui in judicium eum trahant, V. 147, 24 *sqq.*; *cfr.* M. 107, 15. Persecutionem præsentiens Corcyram trajicit, quam ex controversia contra Corinthios beneficio adstrictam sibi habebat; inde in Epirum fugit et postremo ad Admetum Molossorum regem; qua ratione Admetum sui inimicum religione interposita adegerit, ut se excipiat, V. 148, 1 *sqq.* Epicrates uxorem et liberos eodem ei mittit, V. 148, 26. De navigatione ad Hieronem tyrannum, V. 148, 29 *sqq.* Thucydidis relatio de trajectu ejus in Asiam. Pecuniæ magnam partem secum in Asiam abducit, de istius, quæ in ærarium redacta est, summa variæ relationes, V. 148, 35 *sqq.* Cumam appellit, inde Ægas confugit ad Nicogenem hospitem; hic aliquot dies delitet, quibus peractis ductus vaticiniis et insomniis in theda, quali mulieres vehebantur, dimittitur, V. 149, 4 *sqq.* Congreditur cum Artabano militum præfecto, cui velle se introduci ad regem exponit; docetur ab eo de cæremoniis observandis, V. 149, 39 *sqq.* Ad regem introductus verba facit, quæ referuntur; gaudium regis, V. 150, 22 *sqq.* Iterum introductus anni spatium impetrat, et postquam eo tempore Persicam linguam perdidicit, summam regis benevolentiam adipiscitur et ampliores quam aliis hospitibus honores ei habentur; Demaratum cum rege reconciliat; tres vel quinque urbes in victum suum accipit, V. 150, 52 *sqq.* Insidias ei rerum Græcarum causa ad mare descendenti parat Epixyes, superioris Phrygiæ satrapa, quas vitat in somnio de periculo monitus a matre deorum; Magnesiæ Dindymenes templum condit filiamque Mnesiptolemam sacerdotem constituit, V. 151, 53 *sqq.* Sardibus Lydiæ præfectum offendit ejusque iram argento dato vix delinit; multum tempus Magnesiæ secure transigit, sed quum post Ægyptiorum defectionem aliasque Græcorum offensiones rex bellum paret et Themistocli mandet, ut stet promissis, hic amicis in unam conductis sacrificia facit et tauri sanguine aut veneno hausto vitam finit, V. 152, 24 *sqq.*; *cfr.* V. 586, 14. De liberis Themistoclis; variæ de sepulcris ejus relationes, V. 153, 18 *sqq.*

Herodoti verba de iis, quæ pugnam Salaminiam antecesserint, carpuntur, M. 1059, 14 *sqq.* *et* M. 1061, 34, *ibid.* 48 *sqq.* Themistocles in pugna Marathonia, V. 383, 37; M. 667, 53.

Apophthegmata, M. 221, 29 *sqq.* 1 (de Miltiadis trophæo, *cfr.* M. 100, 33; M. 110, 7; M. 977, 17; V. 4, 10; V. 135, 23); 2 (interrogatus, uter esse mallet, Achilles an Homerus); 3 (Epicydem corrumpit, *cfr.* V. 136, 52); 4 (ad Adimantum, *cfr.* V. 140, 30); 5 (ad Eurybiadem, *cfr.* V. 140, 24 *sqq.*); 6 (nuntii ad Xerxem, *cfr.* V. 141, 14; V. 143, 23; V. 386, 52 *sqq.*); 7 (de Seriphio quodam, *cfr.* V. 144, 40); 8 (ad Antiphatem formosum, *cfr.* V. 144, 32); 9 (de Simonide, *cfr.* M. 985, 39 *sqq.*; M. 647, 1 *sqq.*; V. 136, 39 *sqq.*); 10 (de filio erga matrem petulantius se gerente, *cfr.* V. 144, 53; V. 406, 17; M. 1, 24); 11 (ἀνδρα ζητεῖν χρημάτων δεόμενον μᾶλλον ἢ χρήματα ἀνδρός, *cfr.* V. 145, 6); 12 (de fundo, *cfr.* V. 145, 4); 13 (de Atheniensibus ipsum contumelia afficientibus, *cfr.* V. 144, 36; V. 147, 1; M. 655, 8; M. 991, 32); 14 (de Eretriensibus, *cfr.* V. 140, 50); 15 (τὸν λόγον ἐοικέναι τοῖς ποικίλοις στρώμασιν, *cfr.* V. 151, 12); 17 (ὦ παῖδες, ἀπωλόμεθ' ἂν, εἰ μὴ ἀπολώλειμεν, *cfr.* V. 151, 45; M. 403, 37 *sqq.*; M. 726, 53); M. 650, 38 (οὐδὲν ἔφη πράττειν λαμπρὸν, οὔπω γὰρ φθονεῖσθαι); M. 985, 33 (de æqualitate); V. 134, 13 (se non canere aut ludere fidibus didicisse, sed urbis ad magnitudinem et divitias evehendæ artem calere, *cfr.* V. 578, 18); V. 134, 39 (τοὺς τραχυτάτους πώλους ἀρίστους ἵππους γίνεσθαι ὅταν ἧς προσήκει τύχωσι παιδείας καὶ καταρτύσεως); V. 136, 15 (ad Diphilum, τὸν οἶκον αὐτοῦ ταχὺ ποιήσειν δούρειον ἵππον); V. 136, 43 (ad Simonidem, νοῦν οὐκ ἔχειν Κορινθίους μὲν λοιδοροῦντα, κτλ.); V. 144, 19 (τὸν καρπὸν ἀπέχειν τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος αὐτῷ πονηθέντων); V. 144, 28 *sqq.* (de cadavere aureis torquibus ornato, *cfr.* M. 987, 36); V. 144, 43 (de contentione diei post festum diem proxime succedentis cum festo die, *cfr.* M. 333, 23; M. 394, 12); V. 146, 20 (ad Andrios, δύο ἥκειν ἔφη θεοὺς κομίζων, Πειθὼ καὶ Βίαν); V. 389, 37 (in Aristidis continentiam, ὡς οὐκ ἀνδρὸς ὄντα τὴν ἔπαινον, ἀλλὰ θυλάκου χρυσοφύλακος); Fr. 23, 6, *ibid.* 9 (agrum vendens hoc addidit, ejus esse bonum vicinum; *cfr.* Catonis Majoris Apophthegm.).

Themistocles, Theophrasti filius, Atheniensis, faciger in mysteriis, M. 1027, 35.

Themistocles, Atheniensis, e posteris Themistoclis illius antiqui, amicus Plutarchi nostri, V. 154, 2. *Idem videtur* Themistocles Stoicus, M. 759, 6.

Themistogenes, Syracusius, de Cyri minoris expeditione scripsit, M. 423, 10.

Theo pictor, Orestem matri necem inferentem pinxit, M. 21, 12.

Theo, Ægyptius (M. 1149, 45), grammaticus, Plutarchi nostri amicus, dialogi persona, M. 472, 6; M. 481,

sqq.; M. 737, 16; M. 750, 31; M. 759, 5; M. 888, 45; M. 1140, 41; M. 1329, 24.
Theo, vox a philosophis usurpari solita, M. 335, 14.
Theoclymenus, Tmoli filius, rex Lydiæ, Ps. 86, 18.
Theocritus, vates Thebanus, conjurationis in tyrannos socius, V. 345, 43; M. 696, 32.
Theocritus, sophista Chius. Apophthegmata, M. 12, 39 *sqq.* (de purpureis vestibus, quas Alexander Græcis imperabat); M. 12, 47 *sqq.* (cavillatio in Antigonum altero oculo carentem, quam propter interfici jussitur, *cfr.* M. 707, 25); M. 646, 24 (σὲ μὲν οὐκ οἶδα, σὲ δὲ οἶδα); M. 765, 25 (de fure). — *Citatur*, M. 728, 43 *sqq.*
Theocritus, poeta Syracusanus, *cit.*, M. 1126 (te confer ad Idam, *etc.*?). Theocritus imitatus Homerum *cit.*, Ps. 147, 21 (Οὕνεκα οἱ γλυκὺ Μοῦσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ).
Theochares, Atheniensis, Charetis ducis pater, M. 963, 13.
Theodectes, Phaselites, Isocratis discipulus, tragœdias scripsit; monumentum ejus Athenis; statuæ poetis ab eo positæ, M. 1020, 32 *sqq.* Statua ejus Phaselide; Alexandri Magni et Aristotelis utebatur consuetudine, V. 804, 12 *sqq.*
Theodectes, Aristarchi filius, M. 579, 45 (*idem ac prior?*).
Theodectes quidam, ex oculis laborans amica supervenire dicit: Vale carum lumen, M. 859, 47.
Theodectes, *cit.*, Ps. 66, 23 *sqq.* (Θείων δ' ἀπ' ἀμφαῖν ἔκγονον ῥιζωμάτων, κτλ.), *ibid.* 42.
Theodorus, Erchiensis, pater Isocratis oratoris, M. 1019, 35; M. 1021, 32.
Theodorus, Atheniensis, pontifex; dictum ejus de Alcibiade expiando, V. 251, 14.
Theodorus, Phlegeensis, Alcibiadis sodalis, facigeri partes agit in Polytionis convivio, V. 240, 9; V. 242, 38; M. 752, 17.
Theodorus, tragoedus illustris, M. 426, 47; M. 660, 23 *sqq.* (dictum ad Satyrum histrionem, οὐ θαυμαστόν ἐστι τὸ γελᾶν ποιεῖν τοὺς θεατάς, ἀλλὰ τὸ δακρύειν καὶ κλαίειν); M. 899, 6 *sqq.* (uxor eum imminente certamine secum concumbere non passa, *etc.*).
Theodorus, Proteæ frater; Alexandri Magni ad eum litteræ, M. 929, 14.
Theodorus, Tarentinus, Alexandri Magni æqualis, V. 807, 28.
Theodorus, Cyrenaicus, Atheus dictus (*cfr.* M. 1072, 34 *et* M. 1315, 28), Athenis in Lyceo disserit, V. 905, 39.
Apophthegmata, M. 462, 10 (τοὺς λόγους αὐτοῦ τῇ δεξιᾷ προτείνοντος ἑνίους τῇ ἀριστερᾷ δέχεσθαι τῶν ἀκροωμένων, *cfr.* M. 566, 31); M. 604, 34 (τί Θεοδώρῳ μέλει, πότερον ὑπὲρ γῆς ἢ ὑπὸ γῆς σήπεται;); M. 732, 18 (de patria), *ibid.* 22 (de Telesphoro, *cfr.* Cic. Tusc. I, 43).
Theodorus, pædagogus Antylli Antonio et Fulvia nati, eum prodit; postea in crucem est actus, V. 1136, 37 *sqq.*
Theodorus, procurator Siciliæ, magistratu remotus ab Augusto, M. 252, 15.
Theodorus, Solensis, mathematica Platonis interpretatus est, M. 519, 17; M. 1251, 8, *ibid.* 10; M. 1257, 7.
Theodorus, Μεταμορφώσεις scripsit, M. 382, 39.
Theodorus quidam, trochlearum stridorem scite imitabatur, M. 21, 27.
Theodotes, Syracusanus, avunculus Heraclidæ, quibuscum Dio ferebatur de evertenda tyrannide communicasse, V. 1148, 39; V. 1166, 2, *ibid.* 53.
Theodotus, haruspex, apud Pyrrhum Epirotam, V. 463, 53.
Theodotus, Chius, Ptolemæum Ægypti regem mercede oratoriam docet; auctor fit consilii Pompejum interficiendi, V. 787, 29, *ibid.* 38 *sqq.* Cæsari Pompeji caput offert, V. 871, 36. A M. Bruto necatur in Africa, V. 789, 31 *sqq.*; *cfr.* V. 1191, 19 *sqq.*
Theogenidas, archon Atheniensis, M. 1017, 42.
Theogito, Megarensium dux in Platæensi pugna, V. 395, 30.
Theognis, poeta, *citatur*, M. 19, 5 (sententiæ ejus granditatem a poetica pro vehiculo mutuantur); M. 26, 10 *sqq.* (Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδαμημένος, κτλ.); M. 115, 33 *sqq.* (Πουλύποδος νόον ἴσχε πολύφρονος, κτλ. *cfr.* M. 1121, 6; M. 1197, 40); M. 1271, 45 *sqq.* (Χρὴ πενίην φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον, κτλ. *cfr.* M. 1308, 26 *sqq.*); Ps. 74, 1 *sqq.*, *ibid.* 16 (κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, κτλ.).
Θεοί. Nomen inditum est a θεατοῦ et θέειν, M. 458, 51. Θεοὶ, vox, quid significet apud Homerum, Ps. 127, 25, *sqq.*
Theogone, Tmoli, Lydiæ regis, mater fit e Marte, Ps. 86, 6.
Theologorum sententiæ de deo, de ignea ejus natura, de mutationibus et mundo; mutationem in ignem Apollinis et Phœbi afficiunt nomine, illam in varias formas Dionysum, Zagræum, Nyctelium, Isodætam appellant; canunt Baccho per tres menses dithyrambum eumque multiplici fingunt forma, Apollinem vero semper juvenem, eumque per novem menses pæane celebrant, tres has anni partes Κόρον, unam illam Χρησμοσύνην appellantes, M. 474, 32 *sqq.* Theologi veteres de principiis boni et mali, M. 451, 31. Theologi Delphici, M. 508, 50. De causis, M. 530, 30. Theologi philosophorum vetustissimi, M. 1260, 19.
Theologia μυστηριώδης, Fr. 17, 44.
Theomnestus, Academicus, auditur Athenis a M. Bruto, V. 1185, 49.
Theon, commentarios scripsit in Nicandrum, Fr. 36, 45. *Vide etiam* Theo.
Theophanes, Haliartius, pater Aristocleæ pulchræ, M. 943, 25, *ibid.* 32.
Theophanes, Lesbius, cujus in gratiam Pompejus Mitylenen libertate donat, V. 764, 53. Fabrum præfectus est in Pompeji castris, V. 1050, 13. Pompejo fit auctor, ut in Ægyptum ad Ptolemæum confugiat, V. 787, 1 *sqq.*, *ibid.* 53.
Citatur, V. 762, 8, *ibid.* 11 *et* V. 770, 5, *ibid.* 7.
Theophilus, cujus opus erat galea Alexandri, V. 816, 13.
Theophilus, Hipparchi pater, ejus, qui plurimum apud Antonium imperatorem potuit, procurator Corinthi, V. 1130, 4 *sqq.*
Theophilus, *citatur*, M. 380, 18 (ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν); M. 385, 27 (ἐν δευτέρῳ Πελοποννησιακῶν); Ps. 99, 16 (ἐν α' περὶ Αἰθων).
Theophrastus, Atheniensis quidam ex Lycurgi oratoris genere, M. 1027, 36.
Theophrastus, prioris nepos, Themistoclis filius, M. 1027, 36.
Theophrastus, philosophus, libros Neleo Scepsio reliquerat; cum Apellionis Teji bibliotheca Romam perlati ibi in medium proferuntur ab Andronico Rhodio, V. 559, 13 *sqq.* Cicero Theophrastum delicias suas appellare solebat, V. 1041, 18. Zenonis dictum de Theophrasto in admiratione habito ob discipulorum multitudinem, M. 94, 1. Otiosus, M. 161, 4. Eresum patriam habuit, M. 731, 8. Dinarchi oratoris magister, M. 1035, 51. Dinarcho et aliis exsulibus redeundi potestatem impetrat, M. 1036, 18. Theophrastus et Phidias patriæ tyrannos exciderunt, M. 1342, 1; *cfr.* M. 1378, 15.
Citata, V. 53, 47; V. 96, 20; V. 115, 16; V. 148, 36 (ἐν τοῖς περὶ βασιλείας); V. 196, 51; V. 205, 24; V. 206, 52 (ἐν τοῖς Ἠθικοῖς); V. 234, 35; V. 398, 53; V. 525, 45; V. 530, 17; V. 632, 19; V. 634, 20; V. 685, 43; V. 711, 42; V. 735, 47; V. 795, 2; V. 918, 35; V. 1019, 4; M. 46, 35; M. 124, 40; M. 161, 24; M. 211, 12; M. 371, 15; M. 511, 45; M. 584, 34; M. 594, 36; M. 638,

8; M. 755, 17 (*cfr.* V. 795, 2); M. 786, 24 (de hedera); M. 822, 5; M. 825, 42 (τὰ κουρεῖα ἄοινα συμπόσια ἐκάλει, *cfr.* M. 872, 49); M. 831, 32 (de punicis pomis); M. 853, 13; M. 981, 45; M. 1065, 25 (quomodo distribuatur philosophia); M. 1117, 40; M. 1119, 25; M. 1120, 46; M. 1165, 42; M. 1167, 25 (de piscibus); M. 1197, 46 (de chamæleone); M. 1231, 37; M. 1308, 40; M. 1340, 17 (de concentibus vocum); M. 1304, 34 *sqq.*; M. 1363, 41 (τὰ πρὸς τοὺς φυσικούς); M. 360, 34 (περὶ μεταρσίων, libr. IV, de Pleiadibus); M. 754, 21 *sqq.* περὶ μουσικῆς); Fr. 2, 7 *sqq.* (de affectionibus); Fr. 35, 19; Ps. 132; 49 (quid senserit de fato).

Apophthegmata, M. 161, 25 (πολὺ τῷ σώματι τελεῖ ἐνοίκιον ἡ ψυχή); M. 584, 34 (οὐ φιλοῦντα δεῖ κρίνειν ἀλλὰ κρίναντα φιλεῖν); M. 594, 36 (εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐστὶ μάλιστα δεῖ κοινοὺς τῶν φίλων εἶναι τοὺς φίλους); M. 638, 8 (ἁπλοῦτος ὁ πλοῦτος); M. 765, 21 (ὀνειδισμός ἐστιν ἁμαρτίας παρεσχηματισμένος τὸ σκῶμμα); M. 767, 14 (in Cassandri amicum); V. 927, 9 (κινδυνεύει τὸ λίαν φιλεῖν); V. 1015, 7 *sqq.* (de Demosthene et Demade oratoribus).

Theophrastus, Antigoni dux, Corinthi necatur ab Arato, V. 1236, 45.

Theopompus, Chius, historiographus. Oratiunculæ ejus et comprehensiones sententiarum, M. 980, 52. Isocratis discipulus, M. 1020, 31. Malignitas ejus, M. 1041, 35.

Citata: Hellenica, V. 528, 27 (*cfr.* Fragm. Historic. ed. Muller. *nr.* 10); V. 732, 45 *sqq.* (*cfr.* Athen. XV. p. 676, D. *nr.* 11); V. 538, 28 (*nr.* 22); V. 717, 16 (*nr.* 24). Philippica, M. 452, 43 (*nr.* 72); V. 145, 12 (*nr.* 89); V. 148, 54 (*nr.* 90); V. 152, 42 (*nr.* 90); V. 1011, 29 (*nr.* 105); V. 1016, 40 (*nr.* 106); V. 1017, 39 (*nr.* 107); V. 1023, 52 (*nr.* 108); M. 1015, 24 (*nr.* 130); V. 1155, 4 (*nr.* 211); V. 284, 32 (*nr.* 215); V. 1019, 36, *ibid.* 49 (*nr.* 239); V. 1021, 11 (*nr.* 263). Fragmenta incertæ sedis, V. 250, 26 (*nr.* 291); V. 731, 25 (*nr.* 292), M. 462, 50 (*nr.* 293); M. 1337, 33 (*nr.* 294); M. 294, 29 (de oraculo Delphico).

Theopompus, rex Spartanorum, quo regnante primi sunt constituti ephori, V. 51, 49; *cfr.* M. 952, 32. Cum Polydoro collega Lycurgi rhetræ nonnulla addidit, V. 51, 26. Messenii interfectum ab Aristomene, Lacedæmonii ictum modo eum ferunt, V. 959, 30.

Apophthegmata, M. 228, 29; M. 271, 37 *sqq.*; 2 (καλὸν ἦν τοι, ὦ ξένε, φιλοπολίταν καλεῖσθαι, *cfr.* V. 62, 21); 4 (*cfr.* V. 69, 33; M. 996, 4 *sqq.*); M. 952, 32 (quum ephoros creasset, *cfr.* V. 51, 49 *sqq.*)

Theopompus, Spartanorum dux, apud Tegyras occidit, V. 342, 33 *sqq.*

Theopompus, Comicus, *citatur*, V. 526, 12; M. 1023, 31 (in Theseo).

Theopompus, archon Atheniensis, cujus in magistratu Quadringentorum potestas deleta est, M. 1016, 5.

Theopompus, juvenis Thebanus nobilis, cum Pelopida exsul redit, V. 336, 16; *cfr.* M. 718, 8.

Theopompus, Cnidius, fabulas conscripsit, V. 871, 32.

Θεωρεῖν; de vocis origine, M. 1394, 20.

Θεωρητικὸς λόγος, quid complectatur, Ps. 124, 35 *sqq.*

Θεωρικά, a Pericle instituta, V. 187, 29.

Theoris, sacerdos Atheniensis, accusata a Demosthene morte damnatur, V. 1017, 50.

Theorius, Apollinis nomen, M. 480, 44.

Theorus, quem Aristophanes cavillatur, V. 229, 49.

Θεός, unde dictus, M. 458, 51 *sqq.* *cfr.* Θεοί.

Theotimus, *cit.*, M. 379, 43 (ἐν δευτέρῳ Ἰταλικῶν).

Theoxenia, festum, M. 674, 45.

Thera, insula ex Sporadibus, M. 487, 17.

Theramenes, Hagnonis filius, Atheniensis, peregrinus ex Ceo; instituta ejus in republica, V. 626, 9. Cothurni cognomentum, *ibid.* *cfr.* M. 1005, 31; V. 229, 34. Lysandri et Lacedæmoniorum conditiones pacis suadet accipere, V. 527, 1. Isocratis præceptor fuerat; cum Triginta tyranni eum comprehendi jussissent et ad aram curiæ confugisset, solus Isocrates surrexit opitulaturus, M. 1019, 47 *sqq.* (*cfr.* M. 1221, 8; M. 423, 4; M. 125, 28 *sqq.*). Dictum ejus, cum domu collapsa solus mortem evasisset, M. 125, 28. Scripsit præcepta artis, Βότωνος (?) inscripta, M. 1020, 5.

Therasia, insula ex Sporadibus apud Cretam, M. 487, 18.

Theriaca, Nicandri liber. M. 19, 4.

Thericlea pocula, V. 326, 24; V. 431, 24; M. 244, 15; M. 750, 17.

Therippides, Atheniensis, unus de tribus tutoribus Demosthenis adolescentis, M. 1029, 4.

Thermodon, fluvius Cappadociæ in Pontum exiens, V. 760, 53; V. 761, 7; V. 597, 16; cur Crystallus antiquitus sit dictus, Ps. 91, 27 *sqq.*

Thermodon, rivulus ad Chæroneam, qui in Cephisum influit, postea Hæmon dictus, V. 1020, 3 *sqq.* (*cfr.* V. 15, 22). Aliis ita appellatur statua quædam ad Chæroneam reperta, V. 1020, 14 *sqq.*

Thermopylæ, V. 138, 42; M. 1053, 34. *cfr.* Pylæ.

Thero, Thessalus, M. 930, 31.

Therogonus vertex, ad Hydaspem fluvium, Ps. 80, 28.

Thersander, dux Argivus, M. 376, 38.

Thersippus, Atheniensis, Solonis æqualis, V. 115, 14.

Thersippus, Erœensis, nuntium attulit de Marathonia pugna, auctore Heraclida Pontico, M. 425, 6.

Thersites, facies ridicula, M. 21, 4. Thersites scurra, persona comœdiæ, M. 21, 32.

Therycio, Spartanus, educatus cum Cleomene rege, V. 963, 52. Cleomenis fugientis socius; colloquium eorum; mortem sibi consciscit, V. 977, 24 *sqq.*

Thesaurus, specus quidam subterraneus in Messenia, quo ut carcere utebantur, V. 439, 9.

Thesaurus, Crœsi regis, Ps. 85, 18. Thesauri Lydorum, quomodo custodiantur, *ibid.* 35 *sqq.*

Thesea, loci nomen Delphis, a Theseo dicti, V. 2, 50

Theseis, genus quoddam tonsuræ, a Theseo nominatum, solitum Abantibus, qui non ab Arabibus neque Mysis id acceperant, sed quod cominus pugnarent, V. 2, 51 *sqq.*

Theseis, poema de Theseo, V. 15, 29.

Theseum, Thesei templum Athenis, V. 15, 16; M. 733, 29.

Theseus, heros Atheniensis. Vita ejus, V. 1 *sqq.* Comparatur cum Romulo, V. 1, 36 *sqq.*

Thesei genus paternum ad Erechthea et primos indigenas pertingit, maternum ad Pelopem refertur, V. 1, 39 *sqq.* Editur ab Æthra Pitthei filia, educatur a Pittheo, pædagogumque habet Comidam. De Thesei nominis origine, V. 2, 38 *sqq.* Delphos adit comæ primitias Apollini sacraturus; tonsuræ genus Theseis ab eo dictum, V. 2, 47 *sqq.* Vera ejus origo ab Æthra occultatur, rumor per Pittheum vulgatur esse eum ex Neptuno prognatum, V. 3, 17; *cfr.* M. 386, 11. Adultus ab Æthra ad saxum ducitur et edocetur ortus sui veritatem; saxo facile sublato paterna pignora aufert, sed Athenas navigare abnuit, V. 3, 23 *sqq.* Pittheus enim exponens illi, quam sit iter ex Peloponneso terra commeantibus Athenas infestum, incitat eum potius, virtutis in Hercule gloria incensum, paria ut edat. Genere quoque Hercules et Theseus propinqui erant ex consobrinis nati, V. 3, 30 *sqq.* *et* V. 4, 15 *sqq.* Primum in finibus Epidauri interficit Periphetem, qui Corynetes appellabatur propter clavam (κορύνην), qua utebatur pro armis; inde clavam illam, quasi gloriæ argumentum retinebat, ut Hercules leonis pellem, V. 4, 29 *sqq.* In Isthmo Sinnin Pityocampten

tollit, V. 4,37 *sqq.* Ex filia ejus Periguna Melanippum gignit, ipsam postea Deioneo Eoryti Œchaliensis filio elocat, V. 4, 41 *sqq.* Crommyonium suam, Phæam cognomine, occidit, V. 5, 3 *sqq.* Scironem pro finibus Megaricis tollit, quod factum esse contendunt Megarenses scriptores, postquam Eleusina Theseus ceperit, V. 5, 14 *sqq.* Eleusine Cercyona Arcadem lucta victum interficit paulumque progressus Erinei Damasten Procrusten, V. 5, 37 *sqq.* Ad Cephisum progressum viri ex Phytalidarum stirpe hospitaliter excipiunt et orati solemniter expiant, V. 5, 52 *sqq.* Octavo die Cronii mensis in urbem venit; Medea Corintho profuga Ægeum ætate gravem impellit, ut hospitem medicamentis tollat, sed hic Thesei cultro animadverso filium salutat, veneni calicem projicit et advocata civium concione eum agnoscit, V. 6, 3 *sqq.* Pallantidas bellum moventes opprimit Theseus, V. 6, 25 *sqq.* Taurum Marathonium capit et Apollini Delphinio immolat, V. 6, 43. Hospitium et convivium ab Hecale Theseo præbitum, V. 6, 48 *sqq.*

Ubi tertii tributi in Cretam mittendi tempus adest, civium in Ægeum querelis recrudescentibus, ultro et extra sortem se ipsum offert Theseus, V. 8, 4 *sqq.* Hellanici narratio de modo diligendi pueros et puellas, de aliis hac in re conditionibus, de velo atro et candido, V. 8, 17 *sqq.* Simonidis narratio, V. 8, 32 *sqq.* Thesens supplicia Apollini in Delphinio ponit; Apollinis mandata; sacrificia Veneri facta, V. 8, 46 *sqq.* Profectus est sexto die Munychionis mensis, quo die in posterum virgines Delphinium mittunt ad placandos deos, V. 8, 50 *sqq.* Vulgaris relatio de Ariadnæ amoribus, de labyrinthi ambagibus filo Ariadnæ evolutis, de Minotauri morte, de profectione Thesei, V. 9, 4 *sqq.* Sequuntur aliæ Pherecydis, Philochori, Demonis, Clidemi, aliorum narrationes, V. 9, 9 *sqq.* *et* V. 9, 53 *sqq.* Solvens ex Creta Delum appellit, Apollini rem divinam facit, dedicatoque Veneris signo tripudium saltat in anfractuum labyrinthi imitationem, quod saltandi genus grus (γέρανος) dicitur; ara Ceraton; ludi; palmæ rami tunc primum victoribus dati, V. 10, 45 *sqq.* *cfr.* M. 882, 36. Athenas venit; mors Ægei, caduceator in urbem missus simul nuntium mortis Ægei et caduceum coronis ornatum reportat, unde Oschophoriorum complures ritus orti dicuntur; Ægei sepelitio; vota Apollini reddita; leguminum elixatio, V. 11, 5 *sqq.* *cfr.* V. 45, 42 *sqq.* Navigium, quo cum impuberibus Theseus navigaverat et salvus redierat, usque ad Demetrii Phalerei ætatem conservatum etiam philosophis ambiguitatis, quæ in λόγῳ αὐξονομένῳ inest, exemplum præbuit, V. 11, 43 *sqq.* De adolescentibus, quos Theseus in virginum speciem simulatos secum duxerit; de matribus sortitorum et quo modo res illæ ex Thesei instituto in Oschophoriis refingantur, V. 11, 50 *sqq.* Locus Theseo sacer Athenis, sacrificium ab eo institutum et Phytalidis addictum, V. 12, 17 *sqq.* Post Ægei mortem Atticæ cultores colligit in unam urbem, quam Athenas appellat; dissolutis vicatim prytaneis et curiis et magistratibus unum ponit prytaneum et curiam hac conditione, ut ipse moderator tantum belli et legum sit custos, cetera paria sint omnibus, V. 12, 22 *sqq.* Panathenæa et Metœcia instituit, V. 12, 39 *sqq.* Primus seorsum discernit patricios, agricolas, opifices, et sua cuique ordini attribuit jura, V. 13, 1 *sqq.* Nummum signat inciso bove, V. 13, 16 *sqq.* Agrum Megaricum Attico jungit et celebrem in Isthmo columnam collocat cum epigrammate, V. 13, 20 *sqq.* Isthmia Herculis imitatione statuit, concessio primorum subselliorum Atheniensibus facta a Corinthiis, V. 13, 28 *sqq.* Bellum contra Amazones ob raptam Antiopam vel Hippolytam, V. 13, 43 *usque ad* 15, 38 (de navigatione Thesei in Pontum Euxinum vel cum Hercule vel propria classe; capta Antiopa, V. 13, 43 *sqq.*; bellum ab Amazonibus Atticæ illatum, pugna ad urbem, fœdus quarto mense ictum, V. 14, 30 *sqq.*; alia hac de re relatio, V. 15, 28 *sqq.*; filium ex Antiopa tollit Hippolytum vel Demophoontem, auctore Pindaro; defuncta Antiopa Phædram ducit, V. 15, 33 *sqq.*). Calamitates Theseo ex Hippolyto filio et Phædra uxore ortæ prætermittuntur a Plutarcho ut quæ nullam habeant discrepantiam in historicorum et tragicorum relationibus, V. 15, 36 *sqq.* (*cetera conferas*, V. 45, 7 *sqq.* *et* M. 326, 11 *sqq.*). Aliæ famæ de Thesei nuptiis, V. 15, 40 *sqq.* Bellum ob Helenam raptam, V. 15, 49 *sqq.* Centauros depugnantibus Lapithis est consors, V. 15, 52. Socius Iasonis in Colchos navigantis, Meleagri aprum expugnantis, V. 16, 1. Quid cum Adrasto contra Thebas egerit, varie refertur, V. 16, 7 *sqq.* Amicitiam cum Pirithoo contrahit, unde Lapitharum in bello contra Centauros fit socius, V. 16, 19 *sqq.* Aliter hac de re relatum ab Herodoro, V. 16, 40 *sqq.* Congressus cum Hercule, *ibid.* De raptu Helenæ variæ relationes; ad præstandum Pirithoo officium suum in Epirum profectus ab Aidoneo vinculis injicitur, V. 16, 51 *sqq.* *cfr.* M. 115, 1. Tyndaridarum bellum; Menestheus, V. 17, 28 *sqq.* Herculi postulanti vinculis liberatur, Athenas reversus templa sibi designata Herculi sacrat; mox seditionibus oppressus liberos in Euboeam mittit, ipse, capitibus Atheniensium in Gargetto devotis, in Scyrum ad Lycomedem regem navigat ibique de saxo vel prolapsus, vel a Lycomede præcipitatus perit, V. 18, 50 *sqq.* Filii ejus Elephenorem ad Trojanum bellum sequuntur, Menestheo defuncto reversi regnum resumunt, V. 19, 34 *sqq.* Species Thesei in Marathonia acie visa, honos inde Theseo ut heroi habitus, V. 19, 36 *sqq.* Apolline præcipiente post bellum Medicum Cimon apud Dolopes, in clivo ab aquila monstrato, Thesei ossa colligit et Athenas reportat, ubi condita sunt media in urbe prope gymnasium, quod est asylum inviolabile, V. 19, 41 *sqq.* *cfr.* V. 577, 43 *sqq.* Sacra Theseo exhibita, quibus diebus et quibus de rationibus, V. 20, 6 *sqq.* Comparatio Thesei cum Romulo, V. 43, 48 *sqq.*

Thesmophoria, Thebis, V. 335, 6; Athenis, V. 1026, 47; apud Eretrienses, M. 367, 32. Mulieres Athenis Thesmophoria obeuntes Pyanepsione mense jejunant humi desidentes, M. 462, 43. Thesmophoria Orpheus Athenas attulit, Fr, 55, 24.

Θεσμοφυλάκιος νόμος, apud Delphos, M. 360, 42.

Thesmothesion, Athenis, quid fuerit, M. 870, 27.

Thesmothetæ, magistratus Athenienses, V. 110, 15; sorte lecti, V. 187, 46; M. 1016, 20.

Thespesius, Solensis, Plutarchi æqualis. Narratio ejus de animarum post mortem habitu, suppliciis, *etc.*, M. 681, 1 *usque ad* 686, 30.

Thespiæ, Bœotiæ urbs, V. 340, 39; V. 341, 24 (pugna Thebanorum et Lacedæmoniorum); V. 537, 20. Quinquennale certamen Musis et Amori sacrum, M. 914, 40.

Thespienses in pugna ad Thermopylas, M. 1053, 35; M, 1054, 5. Ascræos interfecerunt, Fr. 28, 10.

Thespis, poeta tragicus, Solone ex peregrinatione reverso, tragœdiam profert; colloquium cum Solone, V. 113, 43 *sqq.* M. 428, 27.

Citatur, M. 44, 32 (ὁρᾷς ὅτι Ζεὺς τῶνδε κρατεῖ θεῶν, κτλ).

Thesproti in Epiro, V. 457, 1.

Thessali, in belli societate contra Medos non erant, V. 146, 5. Thessali ciconiam colunt, M. 465, 23. Φοιβονομεῖσθαι, Thessala vox, usurpata de sacerdotibus, qui diebus nefastis extra templa degent, M. 480, 2. Thessalæ mulieres lunam et solem cœlo devocant, M. 488, 16; *cfr.* M. 507, 44. Fabas mittunt ad oraculum Del-

phicum, quibus deum de rege futuro consulunt, M. 596, 15. Sub Augusto Petræum vivum cremant, M. 995, 31. Bellum contra Thebanos sub bello Medico, M. 1056, 6. Thessali cujusdam dictum, M. 3, 16 (οἱ ἡπιώτατοι Θεσταλῶν οἱ παυόμενοι πολεμεῖν). Thessalicus equitatus, V. 469, 52. Thessali psychagogi, Fr. 32, 29 *sqq*. Thessalicæ mulieres lunam tollentes dicuntur oculis pedibusque spoliari, Ps. 71, 47.

Thessalia, Homeri patria habetur, Ps. 102, 21.

Thessalonica, Macedoniæ urbs, V. 911, 20; V. 1198, 53.

Thessalonica, Cassandri uxor, necatur ab Antipatro filio, V. 460, 30 *et* V. 1081, 4.

Thessalus, Pisistrati ex Timonassa filius, V. 419, 31.

Thessalus, Cimonis ducis Atheniensis filius, V. 201, 1. Alcibiadem de profanata religione dearum accusat, V. 240, 13; V. 242, 31 *sqq*.; V. 583, 29.

Thessalus, tragœdus celeber, ab Alexandro ad Pixodorum mittitur, V. 798, 51; qua ex re Philippo regi est invisus, V. 799, 8. Alexander ei cupit; certamen cum Athenodoro, V. 813, 7 *sqq*. *et* M. 410, 18.

Thesta, soror Dionysii tyranni, Polyxeni uxor, verba facit ad Dionysium fratrem, V. 1153, 5 *sqq*.

Thestius, Martis et Pisidices filius, Calydonem filium occidit mœchum esse existimans, se ipsum in fluvium conjicit ab eo nominatum, Ps. 97, 20 *sqq*.

Thestius, fluvius a priore dictus, qui postea Achelous vocatur, Ps. 97, 20 *et* 27.

Θῆτες, capite censi, quartus vel infimus census Atheniensis, secundum Solonis leges nullum ad magistratum gerendum sed tantum ad conciones et judicia admittuntur, V. 105, 13 *sqq*. Iidem qui Hectemorii, divitum agros colebant, V. 101, 40.

Thetidium, Thetidis fanum juxta Pharsalum in Thessalia, V. 352, 49.

Thetis, dea, Ps. 103, 19.

Thiasi, sacrificium Neptuno ab Æginetis celebratum, quo reditus Æginetarum superstitum ex Troja repræsentatur, M. 371, 38.

Thimbro, dux Lacedæmoniorum, cum Persis bellum gerit, V. 1217, 19.

Thoas, Atheniensis, Thesei æqualis, frater Eunei et Solentis, rector et legislator Pythopolis urbis Bithyniæ constitutus a Theseo, V. 14, 8 *sqq*.

Thoas, Milesiorum tyrannus, M. 367, 38.

Thœno, Syracusanus, interfectus a Pyrrho, V. 475, 20.

Thonis, meretrix Ægyptia, V. 1076, 6 *sqq*.

Thor, Phœnicum lingua bos dicitur, V. 553, 16.

Thoraces ferrei Demetrio missi e Cypro, V. 1072, 19 *sqq*.

Thorauius, victus a Sertorio, V. 685, 2.

Thorax, Lacedæmonius, Lysandri amicus, deprehensus, quod privatim argentum possideat, interficitur, V. 522, 51; V. 530, 25.

Thorax, Larissæus, solus apud Antigonum regem jaculis confossum persistit, V. 1077, 28.

Thorensis pagus Atticæ, M. 1016, 45.

Thorycionis Lacedæmonii dictum de Corinthiis, cum in Isthmo angustias a Philippi exercitu videret occupatas, M. 272, 13.

Thoyth, mensis Ægyptius, V. 28, 17.

Thraces, bellum gerunt contra Athenienses; Codri mors, M. 381, 27. Orphei ulciscendi causa uxores compungunt, M. 674, 22. Vulpe utuntur ad soliditatem glaciei explorandam, M. 1185, 51. Thraces liberi, V. 253, 15. Herbæ cujusdam in Hebro fluvio nascentis exhalationibus inebriantur, Ps. 82, 28 *sqq*. Bacchi sacrificia apud Thraces, Cithara herba, hymnus (Μὴ τότε φρονήσῃς, ὅταν ἔσῃ μάτην φρονῶν.), *ibid*. 41. *sqq*. Thraces jurajuranda nesciunt, Ps. 168, 16. Thraces equites in Luculli exercitu, V. 609, 42.

Thracia colonia a Pericle emissa, V. 189, 30. Thracia lacustris regio, M. 1165, 24.

Thracius pagus, apud Cyzicum, V. 593, 53.

Thraseas, Romanus, interfectus a Nerone. Neronis dictum de eo, M. 989, 1. — *Citatur*, V. 919, 21; V. 927, 8.

Thraso, Atheniensis, pater Thrasybuli, qui Alcibiadem accusavit, V. 252, 52.

Thrasonides, persona ex Menandri comœdia, M. 635, 19; scurra, M. 1340, 6.

Thrasybulus, Milesiorum tyrannus, M. 175, 13; M. 176, 40.

Thrasybulus, Atheniensis, Pisistrati gener, M. 227, 32.

Thrasybulus, Lacedæmonius, Tynnichi filius. Epigramma in eos, M. 290, 8 *sqq*.

Thrasybulus, Atheniensis, Thrasonis filius, inimicus Alcibiadis, quem post Antiochi ducis cladem accusat, V. 252, 52.

Thrasybulus, Stirensis, Alcibiadem adjuvat, V. 246, 26. Expeditionis ex Phyla dux Athenas liberat a triginta tyrannis, V. 229, 33; V. 335, 47; V. 340, 12; V. 536, 19 *sqq*.; M. 423, 5; M. 427, 53; M. 1017, 32. Dies festus ob receptam libertatem, M. 428, 14. Auxilia fert Thebanis contra Lacedæmonios, V. 537, 21.

Thrasybulus, Syracusanorum tyrannus, Dinomenis filius, Hieronis fratris successor, bellis seditionibusque conflictatur, M. 492, 3.

Thrasybulus, Eleus, M. 312, 45.

Thrasycles, Atheniensis, Lycurgi oratoris filius dicam scribit, M. 1026, 46.

Thrasydæus, Thebas a Philippo missus, qui contra Demosthenem ageret, V. 1019, 31.

Thrasydilus lapis, in Eurota fluuaine; lapides ejus generis consecrati in templo Palladis Chalciœcæ, Ps. 93, 1 *sqq*.

Thrasylæus, Eleus, hospes Lysiæ oratoris, M. 1018, 37.

Thrasyleo, scurra, M. 1340, 6.

Thrasyllus, Mysiæ mons, Teuthras postea dictus, Ps. 96, 43.

Thrasyllus, Phliasius, poeta, chromate abstinuit, M. 1391, 4.

Thrasyllus, dux Atheniensis, victus apud Ephesum iterum cum Alcibiade vincit Pharnabazum, V. 248, 16 *sqq*.; *cfr*. M. 423, 3.

Thrasyllus, Cynicus, Antigonum poscit denarium, M. 218, 29.

Thrasyllus, Ammonii Atheniensis filius, dialogi persona, M. 889, 38.

Thrasyllus, Mendesius, *cit*. Ps. 89, 17 (ἐν γ' περὶ Αἰθων); Ps. 92, 21 (ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς).

Thrasymedes, Heræensis, nullum vidit somnium per totam vitam, M. 532, 7.

Thrasymachi ὑπερβάλλοντες, M. 746, 25.

Threni (θρῆνοι), facti a Lino, M. 1383, 53.

Θρησκεύειν, quid dicatur, V. 794, 1.

Thressæ, quæ in Thracia apud Hæmum montem agunt, V. 793, 50.

Θρίαμβος, nomen Bacchi, V. 371, 9.

Thriasia porta, Athenis, quæ postea Dipylon est dicta, V. 201, 49.

Thriasius campus, inter Eleusinem et Athenas, V. 143, 1; V. 336, 10; V. 1242, 43.

Thriasius demus, Atticæ, M. 1029, 39.

Thucydides, historiographus, Halimusius (V. 574, 16), Cimonis cognatus Olorum patrem habuit, V. 574, 8. Necatus fertur in Scapte Hyle, Thraciæ loco, reliquiarum ejus in Atticam relatarum sepulcrum ostenditur Athenis inter Cimonea, V. 574, 12. Historias conscripsit in Thracia apud Scapten Hylen, M. 731, 24. Luce corripitur, M. 675, 49. Legitur a Catone majore, V. 402, 47. Plutarchus de scribendi ejus arte, V. 625, 5 *sqq*.; *cfr*.

M. 424, 40 *et* V. 208, 33 (sententiæ). Thucididis dicendi genus uber, Ps. 120, 3.
Citata, V. 67, 12; V. 67, 38; V. 148, 41; V. 149, 39; V. 193, 5, *ibid.* 13; V. 200, 4, *ibid.* 36; V. 203, 21; V. 232, 35; V. 234, 47; V 235, 37; V. 241, 12; V. 279, 39; V. 398, 29; V. 627, 33; V. 640, 17; V. 647, 21; V. 733, 23; V. 1012, 43. — lib. III, 82, M. 67, 51 (*cfr.* M. 1209, 41 *sqq.*); — I, 70, M. 85, 52; — II, 64, M. 87, 32 (*cfr.* M. 648, 14); — I, 18, M. 95, 24 (*cfr.* V. 1012, 43); — II, 51, M. 115, 4; — VII, M. 253, 7; M. 300, 15 (de optima femina); — II, 87, M. 408, 50; — V. 66 *sqq.*, M. 425, 21; — VII, 71, M. 424, 40; — I, 118, M. 491, 44; — V, 16, M. 491, 47; — VIII, M. 621, 13; — II, 40, M. 645, 1. — I, 42, M. 651, 24; — II, 40, M. 645, 1; — I, 42, M. 651, 24; — II, 64, M. 653, 34; — III, 38, M. 663, 42 (*cfr.* M. 666, 32); — II, 48, 50, M. 894, 5; — II, 44, M. 957, 28; — V. 65, M. 973, 48; — II, 65, M. 979, 46; — I, 86, M. 980, 49; — II, 77, M. 980, 50; — II, 60, M. 980, 51; — VIII, 68, M. 1015, 1; — III, 36, M. 1042, 5; — VIII, 73, M. 1042, 6; — I, 73-78; M. 1060, 34.

Thucydides, Alopecensis, Melesiæ filius, post Cimonis mortem Pericli ab optimatibus opponitur, V. 188, 51 (*cfr.* V. 186, 52; V. 626, 8; V. 626, 13). Athenis ostracismo ejicitur, V. 185, 21, *ibid.* 29; *cfr.* V. 192, 27. Dictum ejus de Periclis eloquentia, V. 186, 52 *sqq. et* M. 979, 48.

Thudippus, Atheniensis, una cum Phocione morte damnatus, V. 904, 29, *ibid.* 43; M. 237, 14.

Thueris, Typhonis pellex, ad Orum transit, M. 438, 22.

Thurii, urbs Lucaniæ, Periclis auguriis, deducente Dionysio Chalco (et Lampone, M. 991, 54), in loco Sybaris urbis eversæ conditur, V. 189, 31 *et* V. 628, 34. Bellum cum Bruttiis, V. 291, 38. Thuriorum legislator vetuit, ne quis civium in comœdia traduceretur præter adulteros et curiosos, M. 628, 20.

Thurium, vertex montis apud Chæroneam in Bœotia, Ὀρθόπαγος etiam dictus, V. 553, 8; V. 555, 12.

Thuro, mater Chæronis, qui Chæroneam condidit, V. 553, 12.

Thus, calidissima terræ loca proferunt, M. 755, 16.

Thyatira, Lydiæ urbs, V. 558, 48.

Thyades Delphicæ, M. 361, 44; M. 362, 11; M. 445, 52; M. 446, 22. Thyades Phocenses, M. 380, 37.

Thyesta, Pelopis filius ex Hippodamia, M. 385, 40.

Thymætadæ, tribus Atticæ, V. 9, 40.

Thymbris (L.), filium apud Valerium Gestium deponit, quem quum ille necarit, oculis privatus a Thymbri in crucem adigitur, M. 383, 21.

Thymoteles, Cumanus, princeps civium Aristodemum tyrannum opprimentium, M. 324, 3.

Thymus, mel præbet apibus, M. 566, 37.

Thynnus, piscis, æquinoctia et solstitia sentit, M. 1198, 35 *sqq.* Ejus solertia in somno capiendo, *ibid.* 50. Videtur altero oculo cæcutire, *ibid.* 52 *sqq.* Convictu gaudent thynni, et multitudinem semper in cubi modum stipant, M. 1199, 8 *sqq.*; V. 587, 29.

Thyrea (Thyreæ?), urbs Argolidis, M. 1052, 37; M. 1045, 51; V. 629, 45.

Thyreatis, ager Thyreæ urbis, V. 482, 50; M. 376, 34.

Thrysophoria, solemnitas Judæorum, M. 816, 20 *sqq.*

Thyrsus, libertus Cæsaris Octaviani ad Antonium et Cleopatram missus, flagellatus ab illo remittitur, V. 1132, 54.

Tibareni, populus ad Euxinum Pontum incolens, V. 597, 22; V. 598, 1; V. 601, 25.

Tiberina insula, V. 1273, 15.

Tiberii domus, quam dicunt, in Palatio, V. 1268, 5.

Tiberius Cæsar, M. 72, 40 *sqq.* Sejani ejusque familiarium supplicia, M. 114, 46. Dictum Augusti Cæsaris de eo, M. 252, 46. Inquisitio de Pane mortuo, M. 510, 48. Septennium usque ad mortem Capreis vixit, M. 727, 47. Tiberio adhuc juveni et in Rhodo oratoriæ arti operam navanti asinus imperium præsagit, Fr. 50, 28 *sqq.* Vita ejus a Plutarcho scripta, *ibid.*
Dictum, M. 162, 26 (ἀνὴρ ὑπὲρ ἑξήκοντα γεγονὼς ἔτη πρεσβύτων ἰατρῷ χεῖρα καταγλαστός ἐστιν, *cfr.* M. 970, 18).

Tibia, antiquitus luctui destinata, M. 481, 7. Alcibiadis dicta de tibia, V. 230, 30 *sqq.* Tibias abjecit Minerva, *ibid.* 41. Cur æqualium tibiarum angustior graviorem edat sonum, item sursum elata acutiorem, inclinata graviorem, cum altera, si conjugatur, graviorem; sola autem acutiorem, M. 1340, 37 *sqq.* A quo inventa, M. 1388, 32 *sqq.*

Tibicinibus cur Idibus Jan. permissum sit, per urbem circuire, vestem indutis muliebrem, M. 342, 30 *sqq.* Tibicinum nomi a Clona primo instituti, M. 1384, 22. Nomi tibicinum et citharœdici, *ibid.* 27 *sqq.* Antiquitus tibicines mercedem a poetis accipere consueverant, M. 1395, 21.

Tibur, Latii urbs, M. 342, 39.

Tidius Sextius, ad Pompejum in Macedoniam venit, V. 779, 9.

Tigellinus, aulæ præfectus sub Nerone, ac principis hujus præceptor in libidinibus, donis Vinio et ejus filiæ datis supplicio evadit, quo Neronianos ceteros afficit Galba, V. 1255, 45 *et* V. 1263, 29 *sqq.* Supplicio afficitur ab Othone, V. 1271, 22 *sqq.*

Tigranes, Persa; dictum ejus ad Cyrum, M. 768, 21.

Tigranes, rex Armeniæ, Mithridatis gener ac necessarius, Parthos repressit, Syriam et Palæstinam obtinebat, Græcis Mesopotamiam replevit, multis eo ex Cilicia et Cappadocia abductis, Arabes etiam Scenitas eo abduxit, V. 597, 38 *sqq.*; *cfr.* V. 603, 27 *sqq.* Fastus ejus Græcis intolerabilis, V. 603, 21 *sqq.* Appio Clodio Luculli legato responsum dat, se Mithridatem non traditurum et si Romani bellum intulerint, defensurum, V. 603, 43 *sqq.* Mithridatem, quum ne conspectu quidem dignatus fuerit ante, tum primum honorifice ad se in regiam vocat; in colloquio mutuas suspiciones componunt, quod inter alios Metrodoro Scepsio morti fuit, V. 604, 9 *sqq.* Cleopatram, Mithridatis filiam, uxorem habet, V. 604, 43. Primo indici de Pompeji adventu caput amputat, Mithrobarzanem primum veritatem affirmare ausum emittit Lucullum vivum adduci jubens; Mithrobarzane occiso ad Taurum recedit, recedentis copias Murena concidit, V. 606, 42—607, 32. Etsi monitus a Mithridate et Taxile, ne de summa rerum cum Lucullo decertet, Tigranocerta oppugnari non sustinens copiisque, quæ undique confluxerant, confisus ingenti cum exercitu Taurum superat et Romanos Tigranocerta circumsidentes petit; magno prœlio commisso barbarorum peditum centum millia absumpta, equitum perpaucos evasisse ferunt, V. 607, 33 *usque ad* 610, 41. Post pugnam Mithridatem convenit, V. 610, 42 *sqq.* Altera magna pugna ad Artaxata, V. 612, 20 *usque ad* 613, 23. Mithridati a Pompejo victo hospitium recusat et interfectori ejus centum talenta præmii loco constituit, V. 759, 15. Inermem se ad Pompeji pedes projicit eodemque detractum capiti suo diadema deponit; retinet ea, quæ adhuc servaverat, sex talentorum millibus pensis, V. 624, 6 *sqq.* (*cfr.* V. 759, 24 *sqq.*; M. 412, 33). *De Luculli contra Tigranem expeditione compara*, V. 165, 31; V. 659, 39; V. 668, 37. Tigranes Solos Ciliciæ urbem vastavit, V. 755, 36.

Tigranes junior, prioris filius, a patre defectus Pompejum vocat et cum eo patrem debellat; postea ob gratiam a Pompejo patri factam indignatus in vincula conjicitur, V. 759, 19, *ibid.* 40 *et* 50. Cum uxore et filia in Pompeji triumpho ducitur, V. 766, 35. Captus Romæ, V. 769, 5.

Tigranocerta, urbs Armeniæ, condita a Tigrane rege, V. 607, 18, *ibid.* 34.

Tigris fluvius Armeniæ: De Fluviis XXIV, Ps. 89, 5 *sqq.* (Sollax, al. Sylax, prius vocabatur, Ps. 99, 7; defluit in Araxem simul et Arsacidem paludem, *ibid.* 6; cur Tigris sit dictus, duæ relationes, *ibid.* 8-25; de Mynda lapide, *ibid.* 26 *sqq.*; de Gaurano monte, *ibid.* 30 *sqq*; de herba quadam, cujus oleo inuncti nullo morbo laborant, *ibid.* 37 *sqq.*); V. 604, 40.

Tigris a Jove missa Bacchum portat trans Tigridem fluvium inde nominatum, Ps. 99, 14 *sqq.* In tigridem mutatus Bacchus Alphesibœam suscipit, Ps. 99, 20. Tigrides tympanorum sonitu in furorem conjiciuntur, M. 171, 47 *et* M. 198, 28; herba quadam perimuntur ab Indis, Ps. 83, 11. Tigris hœdo parcit, M. 1192, 29 *sqq.*

Tigurini, Helvetiæ populus, ad Ararim flumen vincuntur a Labieno Cæsaris legato, V. 854, 34.

Tilphossium, Bœotiæ oppidum, V. 555, 40.

Timæa, Agidis regis Lacedæmoniorum uxor, quam ab Alcibiade corruptam ferebat rumor, V. 243, 35 *sqq.*; V. 532, 31; V. 711, 49; M. 567, 17.

Timæus, Pythagoreus (?) *cit.*, M. 1095, 12 (de causis æstus maris); M. 1109, 32 (cur fœtus septimo mense editus vitalis sit).

Timæus, Tauromenius, Andromachi filius (V. 287, 51), historias scripsit Athenis, M. 731, 28. Plutarchi judicium hoc de scriptore, qui gravitatis laudem se Thucydidi prærepturum speraverit, dictionem Philisti corrigere conatus sit, Aristoteli Platonique convicia fecerit; exempla narrationis ejus, V. 625, 8-31.

Citata, V. 47, 14; V. 70, 37; V. 284, 33; V. 303, 16; V. 331, 14; V. 625, 18; V. 640, 7; V. 647, 11, *ibid.* 20; V. 1145, 41 *sqq.*; V. 1149, 39; V. 1159, 12; V. 1161, 32, *ibid.* 40 (Philistum proscindit); M. 822, 31; M. 874, 18.

Timæus, Atheniensis, Andocidæ oratoris amicus, una cum eo Mercurii statuarum mutilationis accusatus in carcere ei persuadet, ut sui ipsius aliorumque non multorum accusator fiat, V. 241, 40 *sqq.*

Timagenes, Alexandrinus, amicitia Augusti Cæsaris excidit, M. 81, 49. Dicta ejus, M. 769, 5 *sqq.* — *Citatur*, V. 770, 3.

Timagenes, Syrus, *cit.*, Ps. 85, 2.

Timagoras, Atheniensis, legatus ad Artoxerxem Mnemonem munera accipit; domum reversus morte damnatur a civibus, V. 351, 46 *sqq. et* V. 1218, 44.

Timagoras, *cit.*, Ps. 96, 40 (ἐν α' περὶ Ποταμῶν).

Timandra, Alcibiadis concubina, V. 254, 50. Trucidatum illum honorifice sepelit, V. 255, 14.

Timander, Mysus nobilis, occisus a Caico, Ps. 96, 27.

Timanthes, Arati Sicyonii amicus, V. 1230, 15 *sqq.* Pugnam Arati cum Ætolis ad Pellenen compositione sua illustrem reddidit, V. 1242, 15.

Timarchus, Chæronensis, Socratis discipulus, narrationem facit de visis in oraculo Trophonii, M. 712, 27.

Timarchus, Praxitelis filius, cum Cephisodoto fratre Lycurgi oratoris ejusque filiorum imagines ligneas fecit, M. 1028, 15.

Timarchus, Atheniensis, a Procle Epidauri tyranno interficitur, M. 492, 7.

Timarchus, Atheniensis, cui scortationis dicam impingit Æschines, M. 1024, 48.

Timarchus, Metrodori philosophi amicus, M. 1366, 19.

Timasitheus, Liparensium summo magistratu fungens a piratis obtinet, ut Romanos crateram auream Delphos ferentes missos faciant, *etc.*, V. 159, 24 *sqq.*

Timesias, Clazomenius, in odio habitus, quod omnia solus ageret, quum puerum audierit dicentem : Οὕτως ἐκκόψομαι Τιμησίου τὸν ἐγκέφαλον, ὡς οὗτος ἐκκέκοπται, rebus convasatis urbe exit, M. 991, 20 *sqq.* Oraculum ei datum coloniam in Thraciam deducenti, M. 114, 38.

Timesilaus, tyrannus Sinopensis, V. 195, 47.

Timesitheus, *vide* Timasitheus.

Timo, Atheniensis, Misanthropus cognominatus. Apophthegmata, V. 238, 35 *sqq.* (de Alcibiade; *cfr.* V. 1131, 26); V. 1131, 30 (ad Apemantum); V. 1131, 35 (de ficu) Inscriptiones in ejus sepulcro, V. 1131, 42 *sqq.*

Timo, Phliasius, *citatur*, V. 77, 17 (Πυθαγόρην δὲ γόητας, κτλ.); V. 184, 20 (Ἀμφοτεροglώσσους τε μέγα σθένος, κτλ.); V. 1150, 47 (de Speusippo); M. 541, 21 (in Sileis de Anaxarcho, *cfr.* M. 640, 14; M. 859, 50).

Timo, Plutarchi nostri frater, dialogi persona, M. 591, 6; M. 663 *sqq.*; M. 745, 1; M. 894, 21; Fr. 8, 23; Fr. 9, 5.

Timocharis, scripsit de astrologia, M. 491, 29.

Timoclea, Theagenis Thebanorum ducis soror, vim sibi factam a Thrace quodam ulciscitur, homine in puteo obruto; adductam tutatur Alexander, M. 320, 33 *sqq.* (*cfr.* V. 800, 21 *sqq.*; M. 173, 17; M. 301, 5).

Timocles, poeta comicus, *cit.*, M. 1029, 49.

Timoclidas, Sicyonius, Cleone occiso, summam rerum obtinet una cum Clinia, V. 1225, 5 *sqq.*

Timocrates, Rhodius, ab Artoxerxe rege cum triginta Daricorum millibus in Græciam missus pecuniæ largitione bellum Hellenicum suscitat, V. 1217, 26 *sqq.*; *cfr.* M. 257, 22.

Timocrates, Syracusanus, cui Dionysius junior Aretam uxorem Dionis exsulis nuptum dat, V. 1153, 3. A Dionysio in Italiam migrante urbis princeps relictus certiorem eum facit de Dionis adventu, V. 1156, 15 *sqq.*; *ibid.* 41. Ex urbe profugit, Dione aggrediente, V. 1157, 15.

Timocrates, Atheniensis; Demosthenis oratio in eum, V. 1018, 7.

Timocrates, archon Atheniensis, M. 1029, 3; M. 1030, 26.

Timocrates, Metrodori philosophi frater, in Asia vixit in aula regis, M. 1343, 30; M. 1377, 35. Timocrates et Metrodorus Epicurei fratres, libros adversus se invicem scriptos vulgarunt, Fr. 22, 8.

Timocreon, Rhodius, poeta lyricus, carminibus in Themistoclem invehitur, quod ejus sententia in exsilium actus ejusque avaritia a reditu esset prohibitus; fragmenta exstant, V. 146, 23-54.

Timodemus, Corinthius, Timoleontis pater, V. 283, 43.

Timolaus, Lacedæmonius, Philopœmenis hospes, V. 436, 1 *sqq.*

Timolaus, *cit.*, Ps. 87, 18 (ἐν α' Φρυγιακῶν).

Timomachus, pictor. Pictura ejus Medeam liberos necantem exprimens, M. 21, 11.

Timoleon, Corinthius. Vita ejus, V. 282, 1 *sqq.*

De genere ejus, V. 283, 34 *sqq.* Timophanem fratrem in prœlio contra Argivos et Cleonæos conservat, tyrannide potitum frustra dehortatus interficit, V. 284, 5 *sqq.*; M. 986, 36. Mœrore ex inimicorum conviciis et matris indignatione concepto, republica se abstinet, V. 284, 42 *sqq.* Viginti annis post dux creatur auxiliarium copiarum, quas Corinthii Syracusanis contra Carthaginienses mittunt, V. 285, 41 *sqq.* Solvit cum decem navibus; miracula, quæ Corinthi, Delphis et in navigatione ei accidunt, V. 286, 18 *sqq.* Rhegium appellens in Icetæ legatos incidit, qui Dionysium victum et obsessum ab Iceta nuntiant, ipsum hortantes, ut naves militesque Corinthum remittat, V. 286, 44 *sqq.* Deceptis

Icetæ legatis et Carthaginiensibus, qui apud Rhegium naves in statione habebant, trajicit et Tauromenium Siciliæ urbem appellit, V. 287. 22. Pleræque Siciliæ urbes sæpe promissis et blanditiis jam deceptæ Timoleonti diffidunt, soli Adranitæ inter Icetam et Timoleontem inter se dissentiuntur; uterque quum eodem tempore ad hanc urbem pervenerit, Timoleon eam occupat, victis Icetæ copiis, V. 288, 37 *sqq.* Iceta victo, Adrano urbe occupata multæ urbes Timoleonti se adjungunt, Mamercus Catinæ tyrannus societatem cum eo coit, Dionysus se et Syracusarum arcem tradit, V. 289, 24 *sqq.* Corinthii mittunt auxiliares copias, quæ vero per Carthaginiensium naves Thuriis retinentur. Sicarios ab Iceta submissos Timoleontis numen avertit, V. 291, 27 *sqq.* Obsidetur in arce Syracusarum ab Iceta et Magone Carthaginiense, V. 292, 24 *usque ad* 293, 17. Cum auxiliis illis, quæ Hannone Carthaginiensium classis duce decepto in Siciliam trajecerant, Messanam occupat et Syracusas versus ducit, V. 293, 18 *sqq.* Mago Syracusis discedit, V. 293, 51 *sqq.* Timoleon urbem vi capit, fama hujus facti, V. 294, 34 *sqq.* Tyrannorum propugnaculum excindit, curiam ædificat, ceterum urbem desertam, herba, fruticibus, bestiis plenam videns Corinthum scribit et petit, ut e Græcia coloni mittantur, V. 295, 12 *sqq.* Colonis per Corinthios collectis et ipsorum sumptibus Syracusas apportatis aliisque ex Italia confluentibus agros Timoleon dividit et ædes vendit, V. 295, 47 *sqq.* Ceteras tyrannides in Sicilia exscindit, Icetam privatam vitam agere cogit, Leptinem Corinthum mittit; ipse constitutioni reipublicæ animum intendit, Dinarchum et Demaratum cum exercitu in Carthaginiensium ditionem mittit, V. 296, 32. Hasdrubal et Hamilcar Carthaginiensium duces cum septuaginta millibus militum appellunt, Timoleon ad Crimesum fluvium eis obviam ducit, V. 297, 1 *sqq.* Victoria ad Crimesum flumen, V. 297, 29 *usque ad* 299, 37 (de malo apium portante, V. 297, 29; *cfr.* M. 822, 31; de die, quo sit pugnatum, V. 165, 11). Ingens præda, cujus delectum Timoleon mittit Corinthum, V. 299, 38 *sqq.* Mamercus, Icetæ, Gisco Carthaginiensis Timoleontem infestant, V. 300, 11 *sqq.* (occisio militum, qui cum Onomarcho et Philomelo sacrilegium Delphis commiserant, V. 300, 37 *sqq.*; *cfr.* M. 668, 40). Ad Damyriam fluvium Icetam vincit, V. 300, 53 *sqq.* In agro Leontino Icetam et filium ejus Eupolemum et equitatui præfectum Euthymum victos et a mercenariis traditos morte afficit, V. 301, 34 *sqq.* Neque eo invito Syracusani uxores Icetæ et ejus necessariorum filiasque in judicium ductas morte damnant, V. 301, 52 *sqq.* Apud Abolum amnem Mamercum et Pœnos auxilio missos vincit, cum Carthaginiensibus pacem facit, Catinam in deditionem accipit, Messanam expugnat, ejus tyrannum Hipponem civibus ad supplicium dat, V. 302, 10 *sqq.* Agrigentum et Gela urbes post Atticum bellum a Carthaginiensibus eversæ, Timoleontis auspiciis incolis instaurantur, V. 302, 42 *sqq.* De rebus a Timoleonte gestis judicium; alia, V. 303, 2-47. A Laphystione et Demeneto quibusdam accusari se patitur et cives impedire cupientes inhibet. Fama et laudes, quas adeptus est. Ætate jam provectus ingenerato, ut videtur, malo luminibus capitur, V. 303, 48 *sqq.* Honores, quos Syracusani ei exhibebant, V. 304, 34 *sqq.* Mors et funus ejus, V. 305, 7 *sqq.* Timoleontis cum Æmilio Paulo comparatio, V. 330, 27 *sqq.* Excisis in Sicilia tyrannis Αὐτοματίας fanum dedicat et domum suam Bono Genio consecrat, M. 656, 32; *cfr.* M. 996, 45.

Timoleon, Eleus, M. 311, 38.

Timoleonteum gymnasium, Syracusis in Timoleontis memoriam appellatum, V. 305, 33.

Timonassa, Argiva, Pisistrati Atheniensium tyranni uxor, V. 419, 30.

Timonides, Leucadius, adjuvat Dionem expeditionem in Siciliam parantem, V. 1153, 42; V. 1158, 47.

Citatur, V. 1159, 13; V. 1161, 22 (epistola ejus ad Speusippum).

Timophanes, Timodemi filius, Timoleontis frater, Corinthius. De ejus moribus, V. 283, 49 *sqq.* Servatur a Timoleonte in pugna contra Argivos et Cleonæos; militibus stipendiariis præfectus magnum civium numerum necat et se ipsum tyrannum declarat; postmodo a Timoleonte fratre, cujus monitiones spreverat, et a conjuratis ejus interficitur, V. 284, 5 *sqq.*

Timothea, uxor Anchuri Midæ nati, M. 377, 31.

Timothea, Glauci Atheniensis filia, uxor Medii, M. 1027, 29.

Timotheus, dux Atheniensis, Cononis filius, V. 303, 10. Accusatur debitæ ærario pecuniæ ab Apollodoro, Demosthene scribente orationem, V. 1017, 53. Eubœam liberat, M. 429, 23; M. 695, 33. Accusante Aristophane patria ejicitur, M. 731, 50. Proditionis accusatus ab Iphicrate magna pecunia mulctatur, M. 1019, 26 *sqq.* Isocratis discipulus multas urbes cum illo obivit, M. 1020, 26. Isocratem talento ex iis, quæ a Samo erat adeptus, donavit, *ibid.* Statuam æream Isocrati dedicat Eleusine; inscriptio affertur, M. 1021, 46.

Apophthegmata, M. 151, 40 (οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες καὶ εἰσαύριον ἡδέως γίγνονται, *cfr.* M. 834, 34 *sqq.*); M. 224, 43 *sqq.* 1 (εἰ τηλικαύτας πόλεις λαμβάνων καθεύδων, τί με οἴεσθε ποιήσειν ἐγρηγορότα; *cfr.* V. 542, 31 *sqq.*; M. 1043, 10); 2 (*cfr.* V. 333, 4); 3 (de Charete, *cfr.* M. 963, 12).

Timotheus, musicus et poeta Milesius, M. 1395, 47 *sqq.* (in fragmento Pherecratis). Carneia certanti unus Ephororum duos nervos abscidit, qui septem erant plus, M. 294, 39; *cfr.* V. 953, 42. Athenis exsibilatur ob novitatem artificii, M. 971, 45. Primos nomos hexametris conceptos permiscens dithyrambicam cantavit dictionem, M. 1384, 37. Modum φιλάνθρωπον et θεματικὸν, qui dicitur, affectavit, M. 1388, 7. Timothei modus, M. 1391, 19. Lyram, quum septem usque eo fidibus contenta fuisset, plures in sonos dispersit, M. 1395, 15. Ab Euripide in proposito confirmatur, M. 800, 28.

Citata, M. 26, 6; M. 201, 52 *sqq.*; M. 39, 33; M. 211, 3; M. 397, 43 (ἀνδρεία συνεργὸς ἀρετᾶς δοριμάχου); M. 409, 33; M. 652, 22 (in victoriam de Phrynide partam); V. 433, 3 (e Persis, *cfr.* M. 39, 36; M. 397, 43); M. 211, 3 (ad Archelaum: σὺ δὴ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς, *cfr.* M. 409, 35); V. 719, 53 (Ἄρης τύραννος, χρυσὸν δὲ Ἑλλὰς οὐ δέδοικε, *cfr.* V. 1085, 23).

Timotheus, *cit.*, Ps. 82, 20 (ἐν τα' περὶ Ποταμῶν); Ps. 93, 41 (ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς).

Timotheus, miles Macedo, V. 807, 39.

Timotheus, interpres apud Ptolemæum Soterem, M. 442, 35.

Timoxena; epistola ejus ad Aristyllam, M. 172, 20.

Timoxena, Plutarchi nostri filiola, M. 738, 35.

Timoxenus, prætor Achæorum, V. 971, 13; V. 1245, 13; V. 1250, 15.

Tingis, Mauritaniæ urbs. Nomen reducitur ad Tingim, quæ sequitur, V. 683, 9, *ibid.* 15.

Tingis, uxor Herculis, prius Antæi, V. 683, 15.

Tinnius, Minturnensis, V. 510, 17.

Tireos, eunuchus cum Darii uxore captus, dominæ mortem Dario indicat, V. 813, 36 *sqq.*

Tiresias, vates Thebanus, M. 198, 32. Tiresiæ oraculum Orchomeni, M. 527, 50.

Tiribazus, satrapa, regis nomine cum Antalcida paciscitur, M. 259, 48.

Tiro, Ciceronis libertus, *citatur*, V. 1052, 12; V. 1057, 13.
Tirynthius, urbs Argolidis prisca, Fr. 20, 22; Ps. 93, 22.
Tisamenus, vates Eleus, V. 388, 26.
Tisander, Epilyci filius, Atheniensis, cujus filiam Xanthippus, Periclis filius, in matrimonio habet, V. 205, 34.
Tisander, Lacedæmonius, pater Isagoræ, M. 1048, 35.
Tisaphernes, satrapa, Alcibiadis blanditiis captus, magna in gratia eum habet ejusque consilio Lacedæmonlis parce suppeditat auxilia, V. 243, 24 *et* V. 244, 15 *sqq. ibid.* 32 *sqq.* Alcibiadem ex pugna navali apud Abydum redeuntem captum Sardibus in custodia retinet, V. 247, 18 *sqq.* Culpatur a Lysandro, quod in Alcibiadis gratiam remissius agat contra Athenienses, V. 519, 29 *sqq.* Cyri minoris insidias Artoxerxi regi indicat, V. 1206, 47. Nuntius ad regem venit apparatus bellici a Cyro congesti, V. 1208, 39. Clearchum et ceteros Græcorum duces juramento violato comprehensos ad regem mittit, V. 1215, 35. Agesilaum metuens initio inducias init, hac conditione, ut rex Græcis civitatibus libertatem reddat, mox perjurus bellum suscipit, V. 715, 50 (*cfr.* M. 254, 27; M. 255, 1). Vincitur ab Agesilao prope Sardes; Parysatide contumelias adversus eum augescente, Tithraustes mittitur successor, qui caput ei amputat, V. 716, 33 *sqq. et* V. 1219, 6.
Tisias, Syracusanus, præceptor Lysiæ oratoris, M. 1018, 17. Præceptor Isocratis, M. 1019, 46.
Tisias, Atheniensis, actor in oratione Isocratis de bigis pro filio Alcibiadis, V. 235, 19.
Tisiphone, Erinnyum una, Cithæronis pueri amore correpta ac contempta, serpentem juveni immittit, Ps. 81, 30 *sqq.*; Ps. 93, 30.
Tisiphonus, Iasonis filius, frater Thebæ uxoris Alexandri Pheræi, V. 355, 24.
Titanes, M. 1218, 52; M. 1219, 3 (de voce). Titanica, M. 512, 54. Titanica et quæ nox perfecta dicitur, M. 446, 14. Titanum bellum a Thamyri descriptum, M. 1384, 5.
Tithoni senium, proverb., Ps. 169, 5 *sqq.*
Tithora, Phocidis urbs ad Parnassum, V. 551, 18; M. 915, 22.
Tithraustes, Persa, Tisapherni victo ab Agesilao successor missus caput illi præcidit, Agesilaum permovet, ut hujus facti in gratiam acceptis triginta talentis copias in Phrygiam reducat, V. 716, 54 *sqq.* Dux classis in pugna apud Eurymedontem, V. 581, 1.
Titianus, Othonis imperatoris frater, V. 1275, 35. Post pugnam ad Bedriacum urbem hanc cum militibus Cæcinæ et Valenti tradit, V. 1278, 20 *sqq.*
Titillius, T. Quinctii Flaminini legatus in Thraciam missus, V. 448, 26.
Titinnius, unus ex comitibus Cassii in pugna ad Philippos, V. 1197, 24, *ibid.* 37.
Titius (Q.), Sullæ æqualis, V. 552, 41.
Titius, quæstor in Antonii imperatoris exercitu contra Parthos bellantis, V. 1116, 6. Vir consularis et Antonii familiarissimus ignominia affectus a Cleopatra ad Cæsarem abit, V. 1124, 20.
Titus Latinus, V. 269, 11.
Titus Lartius, *vide* Lartius.
Titus, Crotoniata, litteras ad Catilinam a Lentulo perferens a Cicerone intercipitur inque senatu omnem rem exponit, V. 1037, 40, *ibid.* 49; V. 1038, 6.
Titus, imperator, non sustinuit cibum capere non lotus, M. 147, 41. Varia, M. 148, 37.
Titurius, legatus Cæsaris cum exercitu a Gallis defectis occiditur, V. 858, 22.
Tityus, gigas, V. 342, 9; M. 1157, 10.
Tlepolemus, Herculis filius, cum Achille et Peneleo Pœmandrum Chalcidem deducit, M. 369, 11.
Tlesimachus, Pisistrati regis Orchomenii filius junior, M. 385, 23.
Tmolus, Martis et Theogones filius, Lydiæ rex, Archippen virginem Dianæ adjunctam vitiat et a tauro, quem dea immisit, in palos præacutos jactus in cruciatibus obit; Tmolus mons ab eo denominatus, Ps. 86, 5 *sqq.*
Tmolus, mons in Lydia, Carmanorius prius cur fuerit dictus, Ps. 86, 1 *sqq*; postea cur denominatus Tmolus, *ibid.* 5 *sqq.*
Tolerium, urbs Latina, V. 271, 37.
Tolmæus, Atheniensis, Tolmidæ ducis pater, V. 194, 51.
Tolmidas, Tolmæi filius, dux Atheniensis, V. 193, 28. Expeditionem in Bœotiam molitur; Pericles retinere eum studet. Victus apud Coroneam occumbit, V. 194, 51 *sqq.*; *cfr.* V. 722, 51. Circumnavigatio Peloponnesi, V. 195, 25; *cfr.* M. 422, 49; V. 227, 37; V. 228, 54.
Tolumnius, Tuscorum rex, a Cornelio Cosso cæsus, V. 32, 5; V. 360, 38.
Tonitru; quæstio, cur tubera videantur a tonitru oriri, M. 806, 33 *sqq.* Tonitrua imitantibus deus succenset, M. 954, 12. De tonitruhus philosophorum placita, M. 1090, 10 *sqq. cfr.* M. 1116, 25 *sqq.*
Tonsor Atheniensis, qui primus famam acceptæ in Sicilia cladis attulit, in rotam illigatur, M. 616, 5 *sqq.* Tonsores cur loquaces, M. 615, 47, *ibid.* 52 *sqq.*
Torebus, princeps Lydio modo usus fertur, M. 1389, 17.
Torone, Thraciæ urbs, Ps. 170, 13. Surdior portu Toronæorum, proverb., *ibid.* 12 *sqq.*
Torquatus (de nomine V. 485, 5), Sullæ legatus, V. 562, 29.
Torpedinis piscis vis mira, M. 1197, 12 *sqq.*
Toryna, Epiri oppidum, V. 1126, 43.
Tosiopi, pars Gallorum Asiaticorum, M. 319, 47.
Trabes in cœlo apparentes, M. 1089, 4 *sqq.*
Τραχὺς στίχος, Ps. 173, 33; qualis, Ps. 174, 10.
Tragiæ, insula; Periclis contra Samios pugna ad eam, V. 198, 41.
Tragiscus, Cres quidam, Aristippum tyrannum necat, V. 1240, 10.
Tragœdia, a Thespide Athenis prolata, V. 113, 43 *sqq.* Lycurgi oratoris lex, M. 1025, 52. Tragœdorum certamen, V. 136, 31; V. 577, 56 *sqq.* Tragœdia ab Homero originem sumpsit, Ps. 161, 27 *sqq.* Tragœdiæ recentioris portenta, *ibid.* 36.
Trajanus, imperator. Plutarchus regum et imperatorum apophthegmata ei dedicat, M. 204, 11 *sqq.* Institutio Trajani, Fr. 59, 19.
Tralles, Lydiæ urbs, V. 871, 12. Tralliani pulsi a Lelegibus et Minyis revertuntur; lex constituitur, ut si quis Trallianus Minyam Lelegemve occiderit, is medimnum ervi si necessariis interfecti demetiatur, castus purusque habeatur. Hinc ervus nomen accepit καθαρτῆρος, M. 372, 5 *sqq.*
Tralles, Illyriæ populus, ab Agesilao ex Asia redeunte debellatus, V. 721, 5.
Tranquillitas. Ex libro Plutarchi de Tranquillitate, Fr. 40, 1. De tranquillitate animi, M. 563, 18 *sqq.*
Transgressio, quid, Ps. 111, 26.
Translatio, quid, Ps. 108, 39.
Transpositio litterarum Doriensibus solita, Ps, 105, 38.
Transumptio, quid, Ps. 109, 16.
Trapezus, urbs ad Pontum Euxinum, V. 696, 50.
Trasimenus lacus, in Etruria; Hannibalis victoria ad Trasimenum lac., V. 209, 30.
Trebatius (C. Testa), revocatus a Cæsare, ejus fit amicus Epistola ad Ciceronem, V. 1049, 35.
Trebellius (L.), Dolabellæ rogationi de novis tabulis adversatur, V. 1097, 7.

Trebia, Liguriæ amnis; pugna ad Trebiam, V. 208, 46.
Trebonius, adolescens quidam formosus, Luscium sorore Marii natum ob vim pudicitæ intentam interficit et a Mario coronatur, V. 492, 40 *sqq.*; *cfr.* M. 243, 20.
Trebonius (C. Asper), tribunus plebis, legem fert de consularibus provinciis, ut Pompejus Hispaniam et Africam, Crassus Ægyptum et Syriam obtineat; pulso Catone lex rata habetur, V. 930, 12 *sqq.*; *cfr.* V. 771, 25. Conjurationis in Cæsarem socius, V. 1181, 54. Contradicit in consilio conjuratorum, ne Antonius una cum Cæsare occidatur, V. 1099, 21. Asia provincia ei decernitur, V. 1183, 33.
Trebonius (Garucianus), Clodium Macrum Africæ præfectum Galbæ jussu interficit, V. 1262, 28.
Trecenti, magistratus Spartani, V. 65, 46.
Treres, priscis temporibus Ioniam populati sunt, M. 405, 35.
Triangulus nuptialis, M. 456, 53 *sqq.*
Triarius, Luculli legatus, cum Mithridate congressus cladem accipit et castra amittit, V. 615, 33 *sqq.*; *cfr.* V. 762, 44.
Triballi, populus Thraciæ, V. 799, 45; M. 406, 23.
Tribunal, commune quoddam templum Jovis Urbitenentis, Themidis ac Justitiæ, M. 1000, 19; aurea messis dictum, M. 975, 35.
Tribuni militum, cur in consulum locum sint creati, V. 154, 10 *sqq.* Tribunus mil. gesto consulatu, V. 453, 38.
Tribuni plebis constituuntur; primi creati, V. 258, 36 *sqq.*; rogationem ferunt de civitate distribuenda in duas partes, quarum altera Vejos urbem habitet, V. 158, 17; tribb. pl. circumscriptio, V. 878, 36; tribb. pl. potestas, V. 917, 2; tribb. pl. cur sacrosancti, V. 991, 44; tribb. pl. dignitas, V. 997, 46; cur purpura prætextam vestem non gestent, M. 349, 19 *sqq.*; tribunorum domus nocte ac die apertæ, *ibid.* 44.
Tribunus plebis Antonius, V. 862, 9; V. 1095, 1; Aquilius, V. 930, 36; Bestia et Metellus, V. 1040, 31; Jun. Brutus et Sicinius Bellutus, V. 258, 40; Canidius, V. 769, 49; Clodius, V. 767, 24; V. 852, 16; V. 916, 12; V. 925, 13; V. 1045, 1; Curio, V. 861, 24; Curius et Fulvius, V. 441, 21; Dolabella, V. 1097, 2; Flavius et Marullus, V. 879, 5; Genucius, V. 997, 45; C. Gracchus, V. 997, 38; V. 1000, 1; Tib. Gracchus, V. 987, 18; Livius Drusus, V. 1000, 12; Lucilius, V. 772, 46; Lucius Antonius, V. 1100, 27; L. Quinctius, V. 591, 16; L. Saturninus, V. 493, 15; M. Octavius, V. 988, 30; Marius, V. 485, 54; Metellus, V. 777, 47; V. 865, 5; V. 917, 17; Metilius, V. 214, 39; Minucius Thermus, V. 920, 54; Mucius, V. 990, 27; A. Pompejus, V. 495, 29; C. Publicius Bibulus, V. 374, 38; Rubrius, V. 1001, 1; Sulpicius, V. 506, 37, V. 545, 3; Terentius Culeo, V. 452, 26; Trebonius, V. 771, 25; Verginius, V. 547, 15.
Tribus Romanæ tres, singulæ denis constantes curiis post Sabinos in urbem receptos, V. 35, 14 *sqq.* Tribus triginta quinque Romæ, V. 989, 48. Tribus Atticæ quot et unde dictæ, V. 109, 8 *sqq.*
Tridens, nummi insigne, V. 3, 22. Neptuni tridens signum tertiæ regionis, M. 466, 22.
Triginta tyranni, Athenis constituti a Lysandro, V. 527, 40 *sqq.*; *cfr.* V. 254, 15 *sqq.* Ejiciuntur ab Atheniensibus, Pausania rege adjuvante, V. 531, 41 *sqq.* Tribunal in Pnyce positum ad terram obvertunt, V. 145, 39. Varia, M. 1025, 2; M. 1174, 37; M. 1221, 4.
Τριμελὴς νόμος αὐλφδικός, M. 1384, 29.
Τριμερὴς νόμος, inventus fertur vel a Sacado Argivo, vel a Clona, M. 1386, 28.
Τριοδῖτις, Diana, M. 1148, 1.
Triopium, promontorium Cariæ, V. 580, 40.
Triphylii, in Elide, M. 440, 23.
Tripodiscus, unus e quinque Megaridis pagis antiquis, M. 363, 47.
Tripolis, in insula Rhodo, Ps. 166, 32.
Triptolemus, deus, M. 1010, 44.
Tripus Delphicus, raptus ab Hercule, M. 472, 51 *sqq*; M. 473, 11 *sqq. cfr.* M. 677, 49. Tripus Septem Sapientum, V. 96, 1 *sqq.*
Tripylus, Lacedæmonius, V. 1247, 19.
Trisimachus, *citatur*, M. 377, 52 (ἐν τρίτῳ Κτίσεων).
Tritæa, Achajæ oppidum, V. 968, 34; V. 1229, 50.
Triticum, in cœna seratis hordeumque in pulvere, cur dicant, M. 1120, 11 *sqq.*; Fr. 35, 40; trimestre, Fr. 25, 48.
Tritones; de voce, M. 466, 25.
Tritonides, Nymphæ, Fr. 19, 30.
Tritymallus, Lacedæmonius, V. 970, 28.
Trivia, Dianæ nomen, M. 233, 51; *conf.* Trioditis.
Triumphus, originem et exemplum duxit ex celebritate a Romulo instituta, occasione cæsi ab eo Acronis Ceninensium regis, V. 31, 37 *sqq.* Enumerantur, qui primi triumphantes curru invecti sint, V. 32, 8 *sqq.* De duobus generibus triumphi et eorum differentiis, V. 370, 38 *sqq.* Quæst. Rom. LXXIX, M. 349, 1. Quæst. Rom. LXXX, M. 349, 12.
Triumphus Æmilii de Perseo, V. 325, 31; Antonii in Ægypto de Artavasde Armeniorum rege, V. 1120, 34; J. Cæsaris de Pompeji filiis, V. 876, 6; Camilli, V. 158, 9; Catonis majoris, V. 409, 6; Catuli cum Mario, V. 502, 44; Fabii Maximi, V. 208, 41; ejusdem secundus, V. 224, 38; Luculli, V. 617, 36; M. Marcelli, V. 360, 20; ejusdem in Albano, V. 370, 35 *sqq.*; C. Marii primus de Jugurtha, V. 491, 39; Marii cum Catulo, V. 502, 44; Octavii Augusti de Antonio et Cleopatra, V. 1139, 12; Pauli Æmilii triumphi descriptio, V. 325, 31 *sqq.*; Pompeji primus, V. 746, 30; secundus, V. 750, 48; tertius, V. 766, 13; Poplicolæ de Etruscis, V. 121, 27; ejusdem de Sabinis, V. 130, 32; Quinctii Flaminini de Philippo, Macedonum rege, V. 450, 5; Romuli de Acrone Ceninensium rege, V. 31, 44 *sqq.*; ejusdem de Vejentibus, V. 39, 35; Surenæ de Crasso, V. 673, 7; Sullæ, V. 565, 28; M. Valerii Poplicolæ fratris de Sabinis, V. 128, 34; Ventidii de Parthis, V. 1110, 54.
Triumviri, Cæsar Octavius, M. Antonius et Lepidus conveniunt apud Bononiam, V. 1055, 21 *et* 1102, 9 *sqq.* Eorum proscriptio, V. 1102, 33. Orbem terrarum tanquam patrimonium dividunt, V. 1108, 45.
Troades mulieres, naves ad Tiberim comburunt, M. 301, 24; M. 327, 20 *sqq.* Troades pictæ a Polygnoto in Pœcile porticu, V. 574, 41.
Troades, Euripidis tragœdia, agitur spectante Alexandro Pheræo, V. 350, 48.
Troadenses, Thraciæ populus. Xerxes in Græciam transiturus dona dedit eis; ab Agesilao, quem centum talenta postulant, funduntur, M. 257, 40.
Troas, regio Asiæ minoris, V. 358, 16.
Troas, Arybbæ uxor, mater Æacidæ, V. 457, 19.
Troas, Æacidæ filia, V. 457, 24.
Τροχαῖος νόμος κιθαρῳδικός, M. 1384, 34.
Trochilus, avis, in societate cum crocodilo vivit, M. 1200, 5.
Trœzen, urbs Argolidis, a Pittheo vel incolis aucta, vel condita, V. 2, 5. Trœzenii Neptunum tutelarem habent deum, cui et primitias frugum libant et tridentem habent nummi notam, V. 3, 20 *sqq.* Atheniensium liberos et mulieres in bello Medico hospitaliter excipiunt, V. 139, 40. Trœzenii Amæam Cererem, Azesiam cognominabant Proserpinam, Ps. 167, 10, 11.

Troglodytæ, populus Africæ, V. 1106, 41; M. 500, 1; M. 1148, 13; M. 1149, 53.
Troja, urbs Troadis, quo die sit capta, V. 165, 12. Trojani belli initium judicium esse de pulchritudine dearum non probatur, Ps. 102, 26 *sqq.* Alterum initium et totius belli argumentum narratur, Ps. 102, 42—103, 37. Oppugnatur ab Hercule, M. 370, 46. Trojense bellum, M. 368, 11 *et* M. 371, 28. Ægestæi Trojanorum posteri, V. 625, 27. Trojæ excidium crateri insculptum, M. 530, 4 *sqq*; a Demodoco descriptum, M. 1384, 11. Bellum Trojanum a diis commissum exhauriendæ gratia multitudinis hominum, M. 1283, 30. Trojæ excidium, quo tempore fuerit, Ps. 104, 8 *et* 11, 12.
Troja, ludus equester Romæ celebratus, V. 907, 24.
Troilus, Priami filius, M. 136, 7.
Troilus, Hesiodi poetæ assecla, una cum eo interficitur, M. 192, 40 *sqq.*
Troilus, scopulus in Locride, ubi Daphnus flumen in mare exundat, M. 192, 44.
Tropæum Romuli, V. 31, 37 (*vide* Triumphus). Tropæum Agesilai, M. 258, 15. Apud Græcos parum laudis adepti sunt, qui primi lapidea aut ærea statuerunt tropæa, M. 337, 22. Tropæum sanguine inscriptum, M. 376, 43, *ibid.* 54.
Trophoniadæ genii, apud Lebadiam Bœotiæ urbem, M. 1156, 20.
Trophonius, et Agamedes, templum Delphis ædificaverunt; de morte eorum Pindari narratio, M. 130, 19; *cfr.* Fr. 42, 20 *sqq.* Trophonii oraculum apud Lebadiam in Bœotia, V. 394, 31; V. 552, 37, *ibid.* 44; M. 712, 41; M. 715, 14. Trophonii oraculum ille consuluit, proverbium, unde exstiterit, Ps. 167, 53 *sqq.* Trophonius habens fratris Agamedis caput, quum Augeas ipsum prosequeretur, precatus in hiatum incidit, Ps. 168, 2 *sqq.*
Tropæa, quid, Ps. 107, 46. Troporum genus Onomatopœia, Ps. 107, 51.
Troscius (L)., pater Florentiæ, ex qua Contruscus est natus, M. 384, 10 *sqq.*
Trosobius, mythicus Solymorum princeps, M. 513, 9.
Τρυγᾶν, quid, M. 843, 20.
Trypho, medicus, dialogi persona, M. 783, 37; M. 831, 9.
Tubarum clangor a pica expressus, M. 1191, 19. Tubarum usus in bello, M. 1394, 1.
Tubera, cur videantur a tonitru oriri, M. 806, 32 *sqq.*
Tubero (Q. Ælius Pætus), Æmilii Pauli gener, V. 322, 11. Pateram argenteam virtutis præmium a socero accipit, V. 323, 27 *sqq. cfr.* M. 239, 48.
Tubero, Stoicus, Xerxem togatum nominat L. Lucullum, V. 618, 54. Posidonii philosophi amicus, Ps. 75, 56.
Tuder, V. 652, 8 (*idem quod* Tudertum).
Tudertum, urbs Umbriæ, V. 495, 16; V. 652, 8.
Tullia, Ciceronis filia, primo Pisoni, post Lentulo nupta, perit in partu, V. 1052, 23.
Tullius, quidam, Ciceronis socius et familiaris, V. 1044, 18.
Tullius Cimber, unus ex conjuratis Bruti et Cassii, V. 881, 50 *sqq.*; V. 1182, 4 *sqq.* Bithynia provincia ei decernitur, V. 1183, 34.
Tullus Hostilius, rex Romanus, Numæ instituta contemptu prosequitur et cives ad bellum convertit, sed morbo gravi ad superstitionem compellitur; fulmine percussus esse fertur, V. 89, 33 *sqq.* Albanos vincit eorumque regem Metium Fufetium duobus pullis equinis alligatum discerpit, M. 378, 19.
Tullius, *vide* Amphidius *et* Tullus.
Tullius, vir consularis, V. 776, 55; V. 777, 5.
Turpilius, præfectus fabrorum, proditionis falso accusatus capitali supplicio afficitur a Metello consule, V. 488, 15 *sqq.*
Tuscinus (?), M. 383, 48.
Tusculum, Latii urbs, defecta recipitur a Camillo; pœnitentiam ostentantibus civitas datur, V. 178, 35 *sqq.* V. 401, 4 (Cato major ibi natus). Tusculanæ ficus, V. 780, 54.
Tutelaris dei nomen, Romæ cur nominare nefas esset, M. 343, 51 *sqq.*
Tutidanus, *citatur*, V. 450, 13.
Tutola (Tutula?), ancilla, V. 43, 12 *sqq.*; V. 174, 36 *sqq.* (*vide etiam* Philotis).
Τουτία, *vide* Duria.
Tuxium, princeps Samnitium urbs, diripitur a Fabio Fabriciano, M. 387, 29.
Tybi, Ægyptiorum mensis, M. 454, 21.
Τύχη, M. 689, 31 *sqq. Cetera conferas* Fortuna.
Tyche, pars Syracusarum urbis, V. 368, 3.
Tycho, hasta Alexandri Thessali, V. 350, 47.
Tydeus, dux classis Atheniensium ad Ægospotamos, V. 253, 18, *ibid.* 35; V. 523, 42.
Tydeus ex hara, proverb., Ps. 164, 22. Œnei et Peribœæ filius, *ibid.* 23 *sqq.*
Tylippus, pastor, tollit Lycastum et Parrhasium geminos, M. 387, 6.
Tympanorum apud Parthos usus, V. 665, 29 *sqq.*
Tymphæa, regio Epiri, V. 460, 34.
Tyndares, Lacedæmonius, dialogi persona, M. 874, 43; M. 876, 18; M. 888, 33.
Tyndareum ovum, M. 772, 13.
Tyndaridæ, bellum Atticæ inferunt, Aphidnas expugnant, ubi sororem eorum Helenam celaverat Theseus, V. 17, 41 *sqq.* Ab Atheniensibus in urbem accepti, ut initientur, postulant, adoptantur ab Aphidno et honores divinos assecuti Anaces dicuntur, V. 18, 18 *sqq.* (*cfr.* Castores).
Tyndarus, Tyndaridarum pater, V. 17, 3.
Tynnichus, Spartanus. Epigramma in eum et Thrasybulum ejus filium, M. 290, 8.
Tynnondas, tyrannidem ab Eubœensibus oblatam accipit, V. 102, 30.
Typha, stirps palustris, M. 1115, 7.
Typho (*cfr. totam disputationem* De Iside et Osiride, M. 429, 45 *sqq.*), M. 203, 43. Asinus propter Typhonem in infamia apud Ægyptios, M. 179, 9; M. 418, 31. Isidis inimicus; de vocis origine, M. 430, 24; M. 438, 3. Tertia die ex Rhea nascitur, patre Saturno, M. 435, 13. Ducit Nephthyn, M. 435, 22. Osiridem dolo in arcam inclusum per Tanaiticum Nili ostium in mare demittit, M. 455, 35 *sqq.* Noctu cadaver Osiridis, quod Isis Butum portaverat, repertum discerpit, M. 437, 44. Debellatur ab Oro, M. 438, 25 *sqq.* Stella ejus perhibetur Ursa, M. 439, 34. Rufum eum fuisse Ægyptii dicunt, M. 439, 49. Herculis Isiaci fuit filius secundum Phrygiorum fabulam, M. 442, 54. Typhonem, obscuratam et contritam potentiam, Ægyptii sacrificiis quibusdam demulcent, alias contumeliis afficiunt; in his rufos contumeliose tractant et asinum animal Typhoni peculiare de præcipitio dejiciunt; alia, M. 443, 33 *sqq.*; M. 444, 17. Quia Typhonem colore rufo fuisse censent, boum quoque non nisi rufos immolant, quos Sphragistæ sacerdotes sigillo impresso notant, M. 444, 3 *sqq.* Vulgaris et simplex de Typhone, Osiride et Iside opinio, secundum quam Typho mare significat, in quod incidens Nilus, id est Osiris, perit. Sacerdotes salem Typhonis vocant spumam, 444, 30 *sqq.* Sacerdotum opinio Typhonem accipit ut omne siccum, igneum et quidquid denique exsiccandi vim habens adversum est humori, M. 445, 10 *sqq.* Ty

phonis tyrannis siccitatem significat, quæ Nilum consumit, M. 448, 8. Cur Typhonem superatum Isis non aboleat, M. 448, 45. Cur Orus successu temporis superior factus sit Typhone, M. 449, 7. Ab astrologis mundus solaris putatur, M. 449, 26. Non desunt, qui Typhonis et Osiridis fabula Solis et Lunæ defectus significari censeant, M. 450, 44. De cicuribus animalibus asinum ei attribuunt, de feris crocodilum et equum fluvialem. Simulacrum ejus Hermopoli, alia, M. 454, 12 *sqq.* Quid significent Typhonem non omnino interfectum ab Oro dicentes, M. 456, 30. Ori oculum Typho alias pertutit, alias deglutit, quod lunæ diminutionem menstruam et defectum indicat, M. 456, 46. Ab Ægyptiis Seth et Bebon et Smy vocatur (*cfr.* M. 449, 35; M. 454, 3, *ibid.* 7); ferrum ossis Typhonis nomine afficiunt, M. 459, 41 *sqq.* De transformatione Typhonis in belluas; de sacrificiis animalium et hominum ei oblatis, M. 464, 43 *sqq.* Typhonica, M. 512, 54. Delphis occupatis oraculum conturbavit, M. 1157, 11. Exhalationes Typhonis vel Serbonidis paludes, V. 1093, 46; V. 345, 30.

Tyrannio, grammaticus, Amiso urbe expugnata captus a Lucullo datur Murenæ, qui libertate eum donat, V. 602, 16 *sqq.* Romæ Apellionis Teji bibliothecam inter manus tenet, V. 559, 15.

Tyrannis, quid, Ps. 153, 27 *et* 51 *sqq.*

Tyrocnestis, V. 1172, 39.

Tyrrheni, Lemnum et Imbrum occupantes, Atheniensium mulieres Braurone abripiunt; expulsi Tænarum appellunt; in suspicionem adducti et in carcerem conjecti, servantur a mulieribus; Polli et Crataida Lacedæmoniis ducibus colonias in Melo, Lyctum in Creta condunt, M. 305, 27 *sqq.* *cfr.* M. 364, 53 *sqq.* (adjicitur, cur eorum pars sacerdotes, pars κατακαῦται dicantur; immunitas eis a Cretensibus concessa). Inimicitiæ cum Pardalo, quæ parum abfuit, quin Sardes perdiderit, M. 1006, 51 (*cfr.* Etrusci).

Tyrrhenum mare, a Tyrrhenis vel Etruscis dictum, V. 162, 41.

Tyrtæus, poeta, Atheniensis, civitate a Lacedæmoniis donatus, M. 284, 1; *cfr.* M. 291, 17. Leonidæ de eo apophthegma, V. 960, 41 *sqq.* (Ἀγαθὸς νέων ψυχὰς κακχανῆν, *cfr.* M. 1174, 1).

Citata, V. 51, 37 (Φοίβου ἀκούσαντες Πυθωνόθεν οἶκαδ' ἔνεικαν, κτλ.); M. 1271, 42 (πρὶν ἀρετῆς πελάσαι τέρμασιν ἢ θανάτου); Ps. 62, 32 (γενεὰν Ἡρακλέους ἀνικήτου).

Tyrtæus, Mantinensis (?); Chromate abstinuit, M. 1391, 3.

Tyrus, Phœnices urbs, obsidetur ab Alexandro, V. 809, 9 *usque ad* 810, 10. Tyrii vincula simulacris injicere dicuntur, M. 344, 7. Agenoridæ primitias offerunt, quod primus medicinam fecisse existimatur, M. 784, 46.

Tyttigias plagiarius, in proverbio, Ps. 170, 54 *sqq.*

U.

Uliades, Samius, V. 307, 47.

Ulixa, id est Ulysses, in inscriptione Engyna, V. 369, 12.

Ulmus; cur Bœoti dentalia fabricantes ulmeo utantur ligno, Fr. 25, 26; cur ex ulmo fiat stiva, *ibid.* 29.

Ululorum et cornicum odium, M. 650, 2.

Ulva, planta paluslris, M. 1115, 8.

Ulysses, insaniam simulans, pictura Parrhasii, M. 21, 13, Etrusci de eo, M. 33, 25. De Neoptolemi arbitrio inter Ulyssem et procorum necessarios, de migratione Ulyssis in Italiam, M. 362, 50. De ortu ejus variæ relationes, M. 371, 19. Sacellum Lacedæmone juxta Leucippidum templum M. 372, 28. Telegonus, filius ejus ex Circe natus, patrem indagat, M. 388, 36. Scutum ejus, cur insigne habuerit delphinum, causa narratur, M. 1205, 38. Circes nodus, M. 1308, 1. Ulixæ, id est, Ulyssis templum et Mercuris, Engyii in Sicilia a Cretensibus conditum, V. 369, 12. Redire vult in speluncam Cyclopis, pilei et cinguli petendi causa, V. 427, 25. Ulyssea reposcendæ Helenæ causa cum Menelao legatus missus, Ps. 103, 3.

Umbilicus, primum in utero nascitur, M. 600, 12; infantibus septima die decidit plerisque, M. 355, 48.

Umbræ coloribus exprimendæ rationem quis invenerit, M. 423, 28.

Umbræ, convivales, M. 861, 26 *sqq.*

Umbria, V. 652, 8.

Umbricius, haruspex Galbæ imperatoris, V. 1267, 46.

Unctio sicca servis interdicta, *vide* Solonis leges.

Undecimviri Athenienses, M. 1016, 29; M. 1028, 45.

Unguenta, cur hieme minus redoleant, M. 1123, 33.

Unitas, Pythagoricum principium, bonorum initium, qua de re plura, Ps. 142, 17-39.

Universi de principio et generatione Homeri sententiæ exponuntur, Thaletis, Xenophanis, aliorum placitis comparatæ, Ps. 125, 3—126, 31. Universi distributio inter Jovem, Neptunum, Plutonem, Ps. 126, 16.

Urania, Musa, M. 911, 35.

Urbana Dionysia, Athenis, M. 1023, 6.

Urbium condendarum ritus, V. 27, 12 *sqq.*

Urbs, species lusus calculorum, Ps. 165, 14.

Ursa, stella Typhonis, M. 439, 34; Ps. 128, 23, 26.

Ursa, *vide* Ursus.

Ursus lucus, locus sacer, ubi prælium contra Etruscos et Tarquinium est commissum, V. 120, 49.

Ursus, gravedine, quam pholian appellant, correptus, quid faciat, M. 1169, 8 *sqq.*; quum primum ex antro suo prodit, aro vescitur agresti, M. 1192, 15 *sqq.*; nauseans formicis mansis curatur, *ibid.* 18 *sqq.* Ursæ manus cur sit suavissima, M. 1122, 36 *sqq.* Ursæ in catulis educendis solertia, M. 598, 27. Ursis insidiantes sacra faciunt Aristæo, M. 925, 35. Ursa præsente quæris vestigia, proverb., Ps. 170, 25.

Usipetes, populus Germanicus, Rhenum transgressi vincuntur a Cæsare, V. 857, 6 *sqq.*

Utica, urbs Africæ, V. 488, 42; V. 744, 24. Catonem mortuum splendido funere sepeliunt Uticenses, V. 947, 5 *sqq.*

Uxoris repudium Romæ primum, V. 46, 24 (*cfr.* Carbilius). Uxoris justæ et pellicis discrimen, V. 1179, 46 *sqq.* Ad uxorem consolatio Plutarchi, M. 734, 31 *sqq.*

V.

Vaccæ prægnantis immolatio, V. 80, 44.

Vaccæi, Hispaniæ populus, V. 691, 22.

Vacuum, quid, M. 1077, 1 *sqq.*

Vaga, urbs Africæ, V. 488, 18.

Vagises, legati Parthorum regis, dictum ad Crassum, V. 661, 23.

Valens (Fabius), dux copiarum sub Vitellio cum Cæcina Italiam aggreditur, V. 1273, 29. Avaritia ejus, V. 1274, 39. Audito de Cæcinæ apud Cremonam clade castra ei conjungit, V. 1275, 29. Pugna ad Bedriacum, V. 1277, 14 *usque ad* 1279, 20.

Valentia, urbs Hispaniæ, V. 748, 49.

Valeria, gens Romana, honorem sepulturæ intra muros habet concessum ex Poplicola, V. 130, 44 *sqq.*; originem ducit a Poplicola, V. 131, 15.

Valeria Tusculanaria, cum patre ignoscente concumbit, per præcipitium dejecta incolumis Silvanum parit, M. 382, 40.

Valeria Luperca, virgo Faleriana, quum grassante peste immolata futura sit, aquila gladium bucolæ injicit. Malleus, quo virgo ægrotantes percutit, M. 386, 40.
Valeria, Poplicolæ consulis filia, una inter decem virgines, quæ Porsenæ obsides datæ Tiberim tranenatant. Equestris ejus statua in via Sacra, M. 309, 22 *sqq.*; V. 127, 32, *ibid.* 52.
Valeria, Poplicolæ soror, matrem et uxorem Coriolani impellit, ut supplicatum eum adeant, V. 274, 44.
Valeria, Messalæ filia, Hortensii oratoris soror, Sullæ nubit, V. 566, 29 *sqq.* Post Sullæ mortem filiam parit, Postumam dictam, V. 567, 50.
Valerius, Romulo æqualis, maxime in causa fuit, ut Romani et Sabini ex hostibus unus populus fierent, V. 116, 5.
Valerius, Valeriæ Tusculanariæ pater, M. 382, 41.
Valerius (P. Poplicola), *vide* Poplicola.
Valerius (M.), Poplicolæ frater, conjuratione patefacta, Tarquinii Superbi legatos et ministros eorumque litteras prehendit, V. 118, 25 *sqq.* Consul creatus cum Postumio Tuberto, duobus prœliis Sabinos profligat, præter triumphum domus ei in Palatio publicis sumptibus ædificatur, V. 128, 28 *sqq.*
Valerius Maximus, ita dictus, quod populum senatui dissidentem reconciliaverit, V. 746, 7.
Valerius (M.), dictator (?), V. 257, 44.
Valerius Potitus, legatus Delphos missus sciscitatum de lacu Albano exundante inter obsidionem Vejorum, V. 156, 22.
Valerius Torquatus, cum dux in bello Etrusco Clusiæ, Etruscorum regis filiæ, vitium obtulerit, Romanorum decreto in Corsicam insulam deportatur, M. 380, 9.
Valerius Conatus, homo divinus, in bello contra Pyrrhum terra absorptus est, M. 378, 4. Ara eo loco posita, *ibid.*
Valerius Gestius, qui Hannibalis temporibus vixit, L. Thymbris filium necat; captus a patre oculis privatur et in crucem adigitur, M. 383, 21.
Valerius (L. Flaccus), Catoni fit auctor, ut rempublicam capessat; adjuvat Catonem in petenda quæstura et tribunatu, V. 402, 48 *sqq.* Postea simul cum eo consul et censor factus est, *ibid.* *cfr.* V. 408, 4 *et* V. 412, 46 *sqq.* Princeps senatus lectus a Catone, V. 413, 3 *sqq.* Flacci et Catonis inimicitiæ ob vicinitatem, Fr. 22, 51.
Valerius Flaccus, collega Marii in sexto hujus consulatu, V. 503, 29; *cfr.* V. 555, 23. Interficitur a Flavianis, V. 549, 11; *cfr.* V. 558, 12 *et* V. 592, 9.
Valerius Antias, *citatur*, V. 30, 4; V. 89, 11; V. 452, 47.
Valerius Soranus, male periisse fertur, quod nomen dei tutelaris ediderit, M. 344, 1.
Valerius (Q.), vir doctus, occiditur a Pompejo, V. 743, 44 *sqq.*
Valerius Leo, Mediolanensis, Augusti Cæsaris hospes, V. 854, 15.
Valerius Maximus, *citatur*, V. 377, 15; V. 1203, 7.
Varguntinus, dux quatuor cohortium Romanarum, interfectus a Parthis, V. 670, 2 *sqq.*
Variatio, seu incongruum, quid, Ps. 113, 35.
Varinus (P.), prætor, adversus Spartacum missus, V. 654, 18, *ibid.* 26.
Varius Cotylo, familiaris M. Antonii, V. 1102, 6.
Varro (M. Terentius), philosophus, Tarutium amicum excitat, ut natalem Romuli et Romæ urbis conditæ diem et horam stellarum ratione designet, V. 27, 52. Pompeji legatus in Hispania, profligatur a Cæsare, V. 865, 25. Citata, V. 31, 53; M. 325, 35; M. 326, 30, *ibid.* 36; M. 329, 37; M. 334, 18; M. 352, 25; M. 355, 34; M. 356, 41.
Varus Alphenus, dux Batavorum sub Vitellio, V. 1278, 1.
Vatinius, prætor creatur a Pompeji et Crassi factione contra Catonem, V. 771, 24; *cfr.* V. 929, 52. Inimicus Ciceronis, cujus referuntur dicteria, V. 1032, 30; *cfr.* V. 1042, 22 *sqq.*; M. 249, 13.
Vectigalia, civium, sublata a Poplicola, V. 122, 49. Vectigalibus civium post Æmilium Paulum opus non erat usque ad Hirtii et Pansæ consulatum, V. 328, 54 *sqq.*
Vedius, Picenus quidam; dictum ejus in Pompejum, V. 741, 18 *sqq.*
Veji, urbs Etruriæ. Vejentes a Romulo victi agri portionem, quam Septempagium vocant, et salinas dimittunt, obsides tradunt, V. 39, 5 *sqq.* Veji urbs colonia Sardianorum esse fertur, V. 39, 42. Fabri, quibus Tarquinius quadrigas fictiles faciendas locat, Vejentes; ostenta hanc in rem occurrentia, V. 123, 46 *sqq.* Veji a Romanis obsessi, expugnantur a Camillo, V. 154, 45 *usque ad* 157, 30; V. 163, 9.
Velabrum, locus Romæ, ubi Acca Larentia hujus nominis prior humata, altera Larentia ex hominum conspectu ablata esse dicitur. Vocis origo, V. 23, 20 *sqq.*
Velatura, quid sit Romanis, V. 23, 22.
Velesus, Romanus, Numæ regi electo nuntium affert utque munus accipiat, hortator, V. 74, 34 *sqq.*
Velia, loci nomen Romæ, V. 121, 54; V. 130, 43.
Velitræ, urbs Latina, capitur a Camillo, V. 181, 15. Pestibus diminuta Romanis se dedit et colonos postulat, V. 261, 52.
Venationis encomium, M. 1174, 1 *sqq.* Plutarchi ex libro de Venatione, Fr. 47, 25.
Venatores, ut ab apris et cervis confectis putredinem arceant, M. 799, 8. Venatorum mos in canibus ad venationem deducendis, M. 630, 13 *sqq.*
Veneficorum pœna apud Persas, V. 1216, 53.
Ventidii, duo fratres Piceni, Carboni studentes in exsilium aguntur a Pompejo, V. 741, 25.
Ventidius (P. Bassus), ab Antonio in Asiam mittitur, ut Parthos progressu arceat, V. 1109, 48. Labienum et Pharnapaten victos occidit, V. 1110, 20; nec multo post Pacorum in Cyrrhestica, V. 1110, 31. Honores ei habiti, V. 1110, 53.
Vento, Perpennæ cognomen, V. 686, 51.
Ventis (de) placita philosophorum, M. 1092, 8 *sqq.* Ventos præsentit erinaceus, M. 1189, 36. Ventorum de natura ex Homeri sententia, Ps. 129, 33-51.
Venus, V. 555, 7; V. 661, 6; V. 1106, 1, *ibid.* 11. Epitragia, ita dicta propter miraculum inter Thesei sacrificia editum, V. 8, 53 *sqq.* Sacra ejus apud Romanos mense Aprili fiunt, V. 86, 21; *cfr.* M. 351, 30. Venus juxta Mercurium collocata, M. 164, 12; armata apud Spartanos, M. 295, 29; M. 326, 4; Murtia, M. 381, 35; Epitymbia, cujus est Delphis imagiuncula, M. 382, 13. Quæst. Rom. XLV, cur Veneralibus multum vini effundatur e templo Veneris, M. 339, 52. Veneralia apud Thebanos, M. 359, 4. Quæst. Græc., cur in Sanio Dexicreontis Venerem appellent, M. 373, 29. Veneralia apud Æginetas, M. 371, 41. Venus Victrix, V. 781, 35 *et* M. 387, 30; Epitalaria; ara ejus Romæ, M. 396, 49. Venerem vocant æstatem, qui ad Solis occasum habitant, auctore Theopompo, M. 463, 50. Columba ei sacra, M. 463, 49. Veneris simulacro Elide Phidias testudinem addidit, nuptis domi mansionem et silentium convenire significans, M. 466, 20. Cur a poetis e mari orta fingatur, M. 834, 24. Jactus Veneris, V. 909, 6. Venus Paphia, V. 925, 54. Veneris et Lunæ prata, M. 936, 43. Veneris Homicidæ templum in Thessalia, M. 938, 49. Ἄρμα vocatur a Delphis, M. 940, 10. Veneris Belestichæ templa et fana Alexandriæ, M. 920, 53. Veneris

hymnus canitur ab Indis, Ps. 80, 26. Veneris mysteria, Ps. 85, 25. Veneris et Martis fabula Homerica explicatur, Ps. 126, 48 *sqq.* Ex Veneris et Martis consuetudine, quod nata Harmonia, quid significet, Ps. 127, 4 *sqq.* Veneris numine felis mulier facta, Ps. 170, 45.
Venus planeta; annus ejus, M. 1038, 30; M. 1084, 1.
Venusia, urbs Apuliæ, V. 219, 37; V. 375, 37.
Verania, Pisonis uxor adoptati a Galba, V. 1270, 22.
Veratrum (ἐλλέβορος), M. 797, 31; M. 760, 12.
Verba a Cicerone novata in philosophia, V. 1051, 25 *sqq.*
Verbena (περιστερεών), M. 743, 34.
Verbi modorum variatio apud Homerum, Ps. 116, 31 *sqq.* Temporum variatio, *ibid.* 43 *sqq.* Affectionum variatio, Ps. 117, 3 *sqq.* Personarum mutatio, *ibid.* 19 *sqq.*
Vercellæ, urbs Galliæ Cisalpinæ, V. 500, 45.
Vercingetorix, magnæ Gallorum a Cæsare defectionis princeps constitutus, V. 859, 6. Alesia dedita, Cæsari se tradit et ad triumphum asservatur, V. 860, 19 *sqq.*
Verenia, una de primis Vestalibus a Numa constitutis, V. 79, 16.
Vergilia, Coriolani uxor, Valeria hortante in castra Coriolani abit, V. 275, 6 *sqq.* *ibid.* 34 *sqq.*
Vergiliæ, sidus, M. 462, 47; Ps. 128, 22.
Vergilius (C.), Siciliæ prætor, Ciceroni fugienti Sicilia interdicit, V. 1046, 31.
Verginius, tribunus plebis, a Cinna accusator subornatur Sullæ, V. 547, 15.
Veritas, Saturni filia, M. 329, 9; Apollinis nutrix, M. 798, 39; quid Platoni, M. 59, 17.
Verres, accusatus a Cicerone et damnatus, V. 1031, 14 *sqq.* Impudicitia filii ejus, M. 248, 47. Auream Sphingem Hortensio condonavit, M. 249, 26.
Verrucosus, Fabii Maximi cognomen, V. 208, 16.
Versuum de cæsuris, Ps. 174, 19 *sqq.*; de figuris, *ibid.* 39 *sqq.*; de passionibus, Ps. 175, 19 *sqq.* Versus est seriei vocabulorum modicus ambitus, versuum genera septem, Ps. 173, 31 *sqq.*
Vespasianus, imperator Romanus, tertium Jovis Capitolini templum ædificat, V. 125, 9. Exercitus præfectus in Judæa, Othoni adstipulatur, V. 1272, 51 *et* V. 1273, 19. Julii in Gallia defectio sub Vespasiano, M. 941, 51 *sqq.*; M. 1192, 2.
Vespes, gravem hiemem portendentes, Fr. 35, 44 *sqq.*
Vespillonum mos in comburendis corporibus, M. 790, 9.
Vestæ templum rotundum a Numa exstructum, V. 80, 16 *sqq.*; M. 381, 23. Vesta cur olim dicta fuerit terra, M. 1169, 12. A Vesta incipere, proverb., M. 1160, 36. Vestæ sacrificas, proverb., Ps. 167, 29. Veteribus erat in more, quum sacrificarent Vestæ, nulli aliquam sacrificii partem dare, *ibid.* 30 *sqq.*, *cfr.* Vestales.
Vestales, primum elegisse Romulum alii, alii dicunt Numam, V. 37, 17 *sqq.*; *cfr.* V. 87, 37 *sqq.* Numerus earum, castimonia triginta annorum præscripta, delicta verberibus a pontifice puniuntur; quæ virginitatem læsit, in domo subterranea juxta portam Collinam viva defoditur; supplicii hujus cæremoniæ, V. 79, 10 *sqq.* Sacra Vestalium fons, V. 81, 44. Post pugnam Aliensem cum sacro igne et reliquis sacris aufugiunt. Variæ traditiones, quæ sint illa sacra et unde Romam allata, V. 166, 1 *sqq.* Fugientes L. Albinus in urbem aliquam Græcam defert, V. 166, 32; V. 416, 1. Quæst. Rom. XCVI, cur Vestales virgines, si pudicitiam prodiderunt, non alio afficiunt supplicio quam quod vivas defodiunt? M. 353, 47 *sqq.* De ministerii temporibus, M. 971, 49.
Vesuvius (Βέσβιον ὄρος), mons Campaniæ, M. 684, 51.
Veteranorum queremonia contra Cæsarem, V. 865, 52 *sqq.*
Vettius (Sp.), ultimus ante Numam regem interrex, V. 76, 4.
Vettius, quidam C. Gracchi amicus, V. 996, 15.
Vettius (L.), ut qui Pompejo insidiatus sit, producitur a Pompejanis, paucis post diebus cadaver ejus ex carcere projectum invenitur, V. 621, 16 *sqq.*
Veturius Mamurius, summus Numæ regnante artifex, ad peltam de cœlo delapsam undecim alias, quæ discerni nequierunt, confecit, V. 81, 50 *sqq.* Mercedis nomine ei datum, ut eum Salii inter pyrrhicham saltationem cantent; alii non eum, sed veterem memoriam cani a Saliis dicunt, V. 82, 25 *sqq.*
Veturius (P.), unus quæstorum, qui lege quæstoria a Poplicola lata primi sunt creati, V. 123, 28.
Veturius (C.), morte damnatus, quod tribuno plebis per forum ambulanti solus non assurrexisset, V. 997, 46.
Veturius, M. Othonis sectator, V. 1267, 35.
Vetus, prætor, quocum J. Cæsar quæstor in Hispaniam abit, V. 846, 21.
Via Sacra, Romæ, V. 1036, 26. Via Nova, Romæ, V. 161, 47.
Vibius Pacianus, Hispanus, Crassum Marii sævitiam fugientem per octo menses celat, V. 650, 32 *usque ad* 651, 25.
Vibius, Siculus, a Cicerone consule præfectus fabrum factus, fugienti ingratum se præstat, V. 1046, 28.
Vibo, Lucaniæ urbs, V. 1046, 27.
Vibullius, amicus Pompeji, V. 779, 30.
Vica pota; templum ejus Romæ, V. 122, 19.
Victores, qui dicantur παραδοξονῖκαι, V. 623, 5. Victoriæ signum palma, V. 11, 4.
Victoriola, V. 286, 27.
Viduis (de) maritandis Romanorum lex, V. 1109, 13.
Vienna, urbs Galliæ, M. 822, 18.
Villius (C.), Tib. Gracchi amicus, crudeliter interficitur ab optimatibus, V. 994, 42.
Villius (P.), dux Romanorum contra Philippum ante Flamininum, V. 441, 47 *sqq.*; V. 442, 9 *sqq.* Legatus ad Antiochum navigat, V. 448, 28.
Vindemiæ ritus, Ps. 167, 3 *sqq.*
Vindex (Junius), Galliæ præfectus, a Nerone desciscit bellum parans, et Sulpicio Galbæ scribit, ut imperium suscipiat, V. 1256, 42 *sqq.* Victus a Virginio Rufo, viginti millibus Gallorum amissis mortem sibi consciscit, V. 1257, 51 *sqq.*
Vindicius, servus, fortuito testis fit conjurationis Aquilliorum, Vitelliorum, Bruti filiorum contra consules pro Tarquinio Superbo, rem ad P. Valerium Poplicolam defert, V. 118, 1 *sqq.* *ibid.* 24, *ibid.* 47 *sqq.* Propter indicium conjurationis primus libertinus civis Romanus factus est et ab eo perfecta manumissio vindicta dicitur, V. 120, 5 *sqq.*
Vindicta, manumissio perfecta a Vindicio dicta, V. 120, 10. De sera numinis vindicta, M. 663, 1 *sqq.*
Vinius (T.), prætoriæ cohortis dux apud Galbam in Hispania, hunc hortatur, ut imperium suscipiat, V. 1257, 3. Senatus decreta Galbæ affert, V. 1258, 27. Paullatim Galbam senem sibi obnoxium facit, V. 1260, 12, *ibid.* 28 (*cfr.* V. 1261, 3; V. 1263, 16). Vinius non modo pecuniæ mancipium erat, sed libidinibus in mulieres flagrabat, juvenis adhuc sub Calvisio Sabino militans uxorem ejus apud principia stupraverat, apud Claudium Cæsarem cœnans furtim poculum argenteum sustulerat, V. 1260, 34 *sqq.* Senis imbecillitate abutens omnia accipit, omnia vendit, supplicio Neronianorum pessimum Tigellinum eximit, donis maximis acceptis, V. 1263, 16 *sqq.* Devinctus Othoni (V. 1265, 27), eum Galbæ de successore adoptando deliberanti commendat, pactus cum Othone, ut filiam suam uxorem ducat, V. 1265, 41. Ab Othonis militibus jugulatur, fatus se

conjurationis in Galbam socium fuisse, V. 1269, 47.
Vinum, an facultate sit frigidum, M. 791, 1 *sqq.*; *cfr.* M. 1357, 20 *sqq.*; an percolandum, M. 842, 33 *sqq.* Cur vino aquam marinam affundant, M. 1118, 28 *sqq.* Cur hieme minus redoleat, M. 1123, 33. Cur vitis vino, maxime quod ex ipsa natum sit, madefacta arefit? M. 1125, 16 *sqq.* Vinum sub lactis appellatione libari solitum in templo Bonæ Deæ, M. 331, 27. Vino mel mixtum antiquis ignotum, M. 894, 43. Vinum durabile, quod Favonii flatum perferre potest, V. 796, 9. Cur οἶνος dictum, M. 871, 80. Vini medium cur optimum, M. 854, 37 *sqq.* Vini novi libationes quando fieri solitæ Athenis, M. 796, 1 *sqq.* Vini et aquæ collatio, M. 157, 15 *sqq.* Vini usum quis primus monstrarit, M. 378, 49.
Violacea corona, in capite gestata ebrietatem arcet, M. 785, 29.
Vipera, partu rumpi dicitur, M. 615, 22; M. 636, 29. Vipera sistitur, fagi termite si contigeris, M. 777, 23; M. 1192, 11.
Vipsania porticus, Romæ, V. 1268, 39.
Virdomarus (Βριτόμαρτος), rex Gæsatarum, V. 358, 51; in singulari certamine cæditur a Claudio Marcello, V. 359, 33 *sqq.*; *cfr.* V. 32, 7.
Virginius Rufus, Germanicarum legionum præfectus in Gallia solus præter Clodium Macrum non statim a Nerone ad Galbam desciscit, V. 1257, 41. Compulsus ab exercitu, qui imperium ei irrogare studebat, magna pugna Junii Vindicis exercitum fundit, V. 1257, 52. Nuntio de Neronis morte litterisque allatis, quibus senatusconsultum continebatur, magno quidem labore, sed tamen suis persuadet, ut Galbam imperatorem pronuntient; misso sibi successori Flacco Hordonio copias tradit et Galbæ occurrit, neque ira ejus manifesta, neque ullo honore exceptus, V. 1259, 40 *sqq.* Consul designatur ab Othone, V. 1271, 12.
Virginum educatio apud Spartanos, *vide* Lacedæmonii *et* Lycurgus. Pro virgine cæditur equa ad Leuctra, V. 345, 9 *sqq.* Virgines, cur feriis publicis non nuberent, M. 556, 39. Virgines Locrorum, quando Trojam mitti desierint, M. 674, 16 *sqq.* Virgines duæ Sicyonum lapidem deponunt in aris averruncatorum deorum, Ps. 98, 31 *sqq.* Araxas lapis, id est virgines odio prosequens, *ibid.* 26 *sqq.* Virgines mactatæ, *ibid.* 14.
Virgo, sidus, M. 379, 13.
Virgula divina, Ps. 75, 30.
Virtutis et Honoris templum, a Marcello exstructum, V. 375, 10; *cfr.* M. 391, 38; M. 396, 8. Virtutis fanum ponit Scipio Numantinus, M. 391, 35.
Viscum, insidentia animalia detinet, Ps. 94, 51.
Vitæ describendæ modus, V. 573, 24 *sqq.* Vitæ improborum cur etiam describantur, V. 1061, 27 *sqq.*
Vitellii, familia Romana patricia, in societate proditionis cum Tarquinio Superbo, V. 117, 34 *sqq.*, *ibid.* 49 *sqq.*
Vitellius (Aulus), Germaniæ alterius præfectus a Germanicis legionibus imperator creatur, V. 1266, 26 *sqq.* Percussores Galbæ ejusque amicorum interficit, V. 1270, 4. Vitellius et Otho multa mutua per litteras convicia alter alteri faciunt, V. 1273, 3. Duces ejus Cæcina et Valens Alpes occupant, V. 1273, 29. Cæcina Placentiam obsidens propulsatur et apud Cremonam gravem subit cladem, V. 1274, 14-1275, 18. Valens et Cæcina exercitus conjungunt, V. 1275, 29. Apud Bedriacum Othonis exercitum profligant, V. 1277, 14 *usque ad* 1279, 20.
Vitellius (L.), imperatoris frater, V. 1273, 34.
Vitis, vino rigata cur arescat, M. 1125, 16 *sqq.* Vites ex sanguine humano ortæ, M. 432, 11, 12.
Vitulus marinus, M. 807, 7; coagulum suum deglutit, M. 853, 16.
Vixerunt, verbum de interfectis usurpatum, V. 1040, 1.
Vocalium divisio, M. 900, 1 *sqq.* Vocales breves ex verbis abjectæ ab Atticis, Ps. 107, 3 *sqq.*
Voconius, Luculli legatus, V. 596, 30 *sqq.*
Voconius, cujus in filias Ciceronis refertur dictum, V. 1043, 26; *cfr.* M. 249, 30.
Vola, urbs Latinorum, V. 271, 38.
Volsci, victi a Postumio Tuberto, V. 154, 30; V. 163, 11. Bellum contra Romanos post Gallorum incursionem, V. 174, 20 *sqq.* *et* V. 175, 30 *sqq.* In deditionem redacti a Camillo, V. 176, 11 *sqq.* Iterum depugnati, V. 177, 52 *sqq.* A Cominio consule vincuntur, Marcio Coriolano fortitudinis palmam ferente, V. 258, 50 *sqq.*; V. 259, 36 *sqq.*; V. 267, 51. Belli ducem contra Romanos Coriolanum creant, V. 270, 44. Volscorum invidia in Coriolanum, V. 273, 3 *sqq.* Roma reducuntur a Coriolano, V. 277, 7. Contentio cum Æquis de principatu; prœlio victi in Romanorum potestatem veniunt, V. 279, 2 *sqq.*
Volumnia, Marcii Coriolani mater, V. 257, 31. Valeria hortante (V. 275, 2 *sqq.*), ad filium in Volscorum castra proficiscitur, V. 275, 34 *sqq.* Verba facit ad filium, *etc.*, V. 275, 50 *usque ad* 277, 15.
Volumnius (P.), philosophus, M. Bruti amicus, apud Brutum ad Philippos, V. 1201, 50; V. 1202, 17; — *citatur*, V. 1200, 7; V. 1101, 40.
Volumnius, mimus quidam, V. 1198, 30.
Voluptas. Plutarchi ex libro contra Voluptatem, Fr. 40, 26.
Vopiscus; de vocabulo, V. 261, 33.
Vota pro salute imperatoris, quo die a magistratibus nuncupentur, V. 1028, 8.
Vox; placita philosophorum de ea, M. 1101, 36 *sqq.*
Vulcanus; templum ejus Romæ, V. 126, 30; *cfr.* Quæst. Rom. XLVII, cur Vulcani fanum Romulus extra urbem posuit? M. 340, 31. Vulcani ortus Græcis mutationem aeris in ignem notat, M. 444, 32. Cur princeps sit artium, M. 1173, 33; M. 1129, 16. Cur sine Gratiis e Junone natus dicatur a Pindaro, M. 918, 8. Ex Leucippe procreat Ægyptum, Ps. 91, 35; Ps. 103, 26.
Vulpes, moritur, si amygdalas amaras edit, neque statim aquam lambit, M. 756, 36; M. 1185, 47 *sqq.* (astutia in glaciato amne transeundo; *cfr.* M. 1165, 35); M. 184, 7; M. 605, 32; M. 1200, 38. Vulpes marina, M. 1195, 47.
Vulturum augurium et natura, V. 26, 26 *sqq.* Romani cur ad auspicia maxime uterentur vulturibus, M. 352, 52 *sqq.* Omnium volucrium justissima, M. 353, 7. Totum genus femininum, *ibid.* 18. Ex Subsolani flatu concipiunt, *ibid.* 19.
Vulturnus, flumen Campaniæ, V. 212, 11.

X.

Xanthii, *vide* Xanthus.
Xanthippa, Socratis uxor iracunda et morosa, M. 108, 14; M. 559, 46.
Xanthippides, Atheniensis, archon eponymus, sub quo ad Platæas est pugnatum, Ps. 384, 12.
Xanthippus, Periclis et Ariphronis pater, V. 229, 29. Agaristam uxorem habuit; victor fuit apud Mycalen, V. 183, 26. Legatus Spartam mittitur, V. 388, 15. De cane, quem humaverit, unde loci nomen Cynosema, V. 405, 2; *cfr.* V. 140, 10. V. 146, 29 (in Timocreontis carmine).
Xanthippus, Periclis filius natu maximus, in discordiis vixit cum patre, cui convicia intulisse fertur. Peste mortuus est, V. 205, 32 *sqq.*; *cfr.* V. 197, 36; M. 141, 51.

Xanthus, Lyciæ urbs, V. 803, 46. Oppugnata a Bruto comburitur ab incolis, quod idem evenerat in bello Medico, V. 1190, 5 *sqq.* *ibid.* 46. Lex, qua a matribus nomina sumere jubentur, M. 307, 12 *sqq.*

Xanthus, Troadis fluvius, Scamander postea dictus, Ps. 90, 2, 6.

Xarandas, nomen antiquum Euphratis fluvii, Ps. 95, 42.

Xenænetes (?); dictum ejus, M. 981, 18.

Xenagoras, Eumeli filius. Epigramma ejus de Olympi montis altitudine, quam ipse dimensus est, V. 314, 25 *sqq.*

Xenarcho (de) scriptore Plutarchi sententia, V. 625, 18.

Xenares, Spartanus, amicus et quondam amator Cleomenis regis Leonida nati, V. 961, 9 *sqq.*

Xenia, V. 980, 47.

Xenius, archon Atheniensis, M. 1035, 43.

Xeno, quum bona perdiderit, Athenodorus frater denuo omnibus in medium positis partitur, M. 586, 38.

Xenocles, Cholargensis, architectus, fastigium fenestræ adyti adjecit in Eleusinio templo, V. 191, 11.

Xenocles, amicus Agesilai regis, captus a Thessalis, V. 721, 17; M. 257, 53.

Xenocles, Sicyonius exsul, Arati amicus, V. 1226, 24.

Xenocles, Adramyttenus, rhetor, V. 1029, 38.

Xenocles, Delphus, dialogi persona, M. 769, 18.

Xenocrates, Academiæ præest post Speusippum, V. 887, 6; *cfr.* M. 728, 38. Platonis ad eum dictum, V. 485, 20 (θύε Χάρισιν, *cfr.* M. 168, 25). V. 622, 20. Alexander Magnus quinquaginta talenta dono ei mittit, non accipit Xenocrates, V. 797, 48 (*cfr.* M. 217, 1; M. 407, 4; M. 408, 33). Legatus missus ad Antipatrum, qui eum aversatur, V. 898, 53 *sqq.* *et* V. 900, 38. Tardior erat ad discendum, M. 57, 49; M. 86, 8 (Polemonem conspectus et intuitus illum ad aliud vitæ genus traducit). M. 161, 3. Eudamidæ dictum de Xenocrate, M. 231, 24; *cfr.* M. 270, 17. Colloquium cum Eudamida, M. 270, 27. Hominem improbum Polysperchonti commendat, M. 645, 21. Procles ejus discipulus, M. 823, 26. Alexandri convictum recusat, M. 1276, 27. Præcepta ab eo de regno petit Alexander, M. 1377, 43. Ab Atheniensibus mulctatus, quia vivo arieti pellem detraxerat, M. 1218, 35.

Citata, M. 440, 52 (de geniis, *cfr.* M. 510, 14); M. 441, 31 (de nefastis diebus); M. 861, 3; M. 893, 48 (syllabarum numerus); M. 1083, 41 (de ordine stellarum); M. 1155, 28 (de compositione stellarum, solis, lunæ et terræ); M. 1233, 32 (Δία τὸν ἐν μὲν τοῖς κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν, ὕπατον καλεῖ); M. 1232, 48 (τῆς ψυχῆς οὐσία ἀριθμὸς αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ κινούμενος, *cfr.* M. 1239, 17, *ibid.* 23 *sqq.*); M. 1302, 49; M. 1307, 41; M. 1359, 26; M. 1375, 34; V. 507, 19; Fr. 24, 32 (unum relinquendum esse hæredem).

Apophthegmata, M. 46, 46 (τοῖς παισὶ μᾶλλον ἢ τοῖς ἀθλητοῖς ἐκέλευε περιάπτειν ἀμφώτιδας, *cfr.* M. 861, 3); M. 57, 49; M. 541, 60 (de vere philosophantibus); M. 548, 43 (τὰ μαθήματα λαβεῖ φιλοσοφίας); M. 630, 31 (μηδὲν διαφέρειν ἢ τοὺς πόδας ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐς ἀλλοτρίαν οἰκίαν τιθέναι); M. 1026, 24 (ad filios Lygurgi, qui carcere eum liberaverat); Fr. 31, 43 (τοῦ μὲν οὖν φίλον Ἀλέξανδρον ἔχειν ἕνεκα μηδ' ἂν τὸν δάκτυλον κινῆσαι· τοῦ δὲ μὴ ἐχθρὸν, πάντα ἂν πρᾶξαι).

Xenocrita, Cumana, pro uxore habita ab Aristodemo tyranno, civibus illum opprimentibus aditum præbet, M. 323, 28 *sqq.*

Xenocritus, musicus Locrensis, Pæanum scriptor, M. 1386, 35, *ibid.* 42. Varia de carminibus ejus et ætate, M. 1387, 10 *sqq.*

Xenodamas, Cytherius musicus, Pæanum scriptor, vel, ut alii ferunt, Hyporchematum. Cantilena ejus memoriæ prodita, quæ est Hyporchema', M. 1386, 35, *ibid.* 42 *et* 44 *sqq.*

Xenodocius, Cardianus, ex Alexandri comitibus, V. 828, 6.

Xenophanes, Colophonius, Homeri detractor, M. 208, 29. Ægre se duos servos alere questus, *ibid.* Carmine suas sententias proferebat, V. 491, 24. Adversus omnes philosophos et poetas versus mordaces, Sillos dictos, composuisse fertur, Fr. 22, 12.

Citata, M. 20, 39 (καὶ τὸ μὲν οὖν σαφὲς οὔτις ἀνὴρ γένετ' οὐδέ τις ἔσται, κτλ.); M. 911, 29 (ταῦτα δεδοξάσθαι, κτλ.); M. 1080, 42; M. 1083, 22 (de stellarum natura); M. 1084, 32 (de stellis, quæ dicuntur Castores); M. 1085, 7 (quæ solis natura sit); M. 1086, 29 (de solis defectu; *cfr.* *ibid.* 38); M. 1086, 51 (de luna); M. 1090, 6 (de trajicientibus); M. 1092, 35 (de terra; *cfr.* M. 1093, 1); M. 1104, 44 (de divinatione); Fr. 15, 44 *sqq.* (nec ortum nec interitum reliquit); Fr. 16, 1 *sqq.* (de sensibus, terra, sole, diis *etc.*); Ps. 125, 8 (aquam et terram inter prima initia constituit).

Apophthegmata, M. 203, 49 *sqq.* (de Osiride; *cfr.* M. 933, 16; M. 463, 27); M. 208, 29; M. 642, 24 (ad Lasum Hermionensem : ὁμολογέω καὶ πάνυ δειλὸς εἶναι πρὸς τὰ αἰσχρὰ καὶ ἀτολμος); M. 1327, 21 (ad eum, qui vidisse se dixit anguillas, qui in calida viverent aqua).

Xenophantus, tibicen, V. 1092, 4.

Xenophilus, Atheniensis, V. 380, 44.

Xenophilus, prædatorum dux, milites conducit pro Arato Sicyonio, V. 1226, 48.

Xenophon, Atheniensis, dux exercitus, victus a Chalcidensibus in bello Peloponnesiaco, V. 629, 17.

Xenophon, Atheniensis, Grylli filius, masculos approbavit amores, M. 13, 27; M. 95, 4. Mortem filii animo æquo pertulit, M. 142, 11 *sqq.* Disputationes ejus laudantur, M. 172, 44; M. 423, 9. In Scilluntio prædio consenuit et scripsit, M. 728, 34; *cfr.* M. 731, 27; M. 741, 16. Noverat Demosthenem, M. 1030, 23. Reditus ex Asia cum decem millibus, V. 716, 2. Vixit cum Agesilao rege, qui ei suadet, ut filios suos Spartam arcessat ibique educet, V. 723, 35; *cfr.* M. 258, 33. Commilito Agesilai interfuit pugnæ Coronensi, V. 722, 15.

Citata : Memorabilia, II, 1, 31; M. 652, 27 *sqq.* (*cfr.* M. 961, 3); — I, 3, 6; M. 804, 8; — I, 9; M. 1014, 32.

Œconomicus, I, 15; M. 49, 21 (*cfr.* M. 103, 3); — VII, 5; M. 494, 29; — VIII, 19; M. 623, 47.

Agesilaus (V. 790, 48), c. 11; M. 958, 34; — c. 4; M. 987, 51; — XI, 5; M. 67, 10; — II, 9; M. 258, 28.

Expeditio Cyri, II, 6, 7; M. 82, 50 *sqq.* — II, 6, 11; M. 751, 27; — III, 1, 4; M. 998, 2.

Historia Græca, III, 1; M. 423, 9; — M. 1030, 24 (in Mantinensem pugnam et archontem Charicliden desinit).

Cyropædia, II, 3, 2; M. 9, 43; — I, 6, 3; M. 563, 46; — VII, 1, 7; M. 659, 36; — V. 2, 18; M. 762, 30; — I, 3, 4; M. 763, 8; — II, 2, 28; M. 765, 39; — VIII, 4, 21; M. 767, 17; — III, 1, 42; M. 768, 21; — V. 379, 22; — Ps. 70, 16.

Symposium (composuit Symposium in Autolycum athletam, V. 527, 44); M. 741, 16; M. 742, 46; M. 762, 6; M. 763, 8; M. 793, 6; M. 835, 16; — I, 13; M. 865, 13, *ibid.* 37; — II, 16; M. 867, 8; — II, init., M. 869, 24.

Citata mixta, M. 103, 21; M. 998, 2; M. 1337, 32; M. 1340, 50; V. 47, 19; V. 370, 11; V. 712, 44; V. 722, 14; V. 723, 18, *ibid.* 22; V. 730, 4; V. 734, 3; V. 1207, 21; V. 1209, 30; V. 1210, 37; V. 1212, 40, *ibid.* 47; Fr. 45, 43; Ps. 74, 2.

Xerobates, prius dicebatur Sagaris Phrygiæ fluvius, Ps. 89, 21 *et* 29.
Xerxes, rex Persarum, Atossa natus, M. 592, 6. Certamen cum Ariamene fratre de regno, arbitrium Artabani fratris Darii, M. 592, 1 *sqq.*; *cfr.* M. 205, 37 *et* V. 1206, 21 (Demarati monitum). A Thermopylis per Doridem in Phocidem irrumpit urbesque Phocensium incendit, V. 138, 42 *sqq.* Juxta Phalerum copias terrestres classi jungit; ibi per Themistoclis nuntium inducitur, ut Græcos in angustiis aggrediatur, V. 141, 5 *sqq.* Edito loco spectandæ classis et aciei causa considit, aureo solio posito multisque juxta scribis, qui describerent, quæ agerentur, V. 141, 47 *sqq.* Post Salaminensem pugnam per aggeres copias terrestres Salaminem traducere conatus Themistocli de ponte in Hellesponto, quem Græci destruere statuerint, nuntianti obsequitur et properrime ex Europa discedit, V. 143, 15 *sqq.*; *cfr.* V. 136, 5. Per Thessaliam et Bœotiam in Atticam ducit, V. 385, 43. Varia de expeditione in Græciam, V. 551, 20. A Trallibus, Thraciæ populo, facultatem transeundi muneribus redemisse Xerxem fama est, V. 721, 6. Statua ejus in Perside, V. 819, 14. Epistolæ ad Leonidam, M. 277, 5, *ibid.* 11. In Europam proficiscens Pythis precibus, ut filiorum unus seni patri relinquatur, iratus filium jugulatum dissecari et exercitum per partes transire jubet, M. 324, 47 *sqq.* Quingentarum myriadum hominum exercitu instructus ad Artemisium appulit, alia, M. 375, 48. Mari stigmata ac verbera ingerit, ad Athon montem epistolam mittit, quæ refertur, M. 552, 26. Appositis caricis monetur de expeditione in Græciam, M. 205, 47. Babylonem capit quæ defecerat, M. 205. 44. Expeditio in Græciam, Ps. 166, 42.
Ξόανα; prisca eorum fingendorum consuetudo, Fr. 20, 10 *sqq.*
Xuthus, Cothi et Æoli pater, M. 365, 26.
Xuthus, tibicen apud Antonium, V. 1104, 21.
Xypetius, Metagenes, V. 191, 10.

Z.

Zaclum (Zanclum?), herba, Ps. 97, 33.
Zacynthus, insula Ionii maris cum urbe ejusdem nominis, V. 451, 48; V. 1153, 49. Zacynthia gypsus, M. 1118, 31.
Zagreta, castellum in Eubœa, V. 891, 53.
Zagreus, Bacchi nomen, M. 474, 48; *cfr.* Bacchus.
Zaleucus, Pythagoricus, leges dat Locrensibus, M. 656, 44. Cum deo congressus est, V. 74, 17.
Zaratas, Pythagoræ præceptor, M. 1239, 29.
Zarbienus, Gordyenæ rex, ab Appio Clodio ad defectionem ad Romanos incitatur, V. 603, 18. Re ad Tigranem delata, antequam in Armeniam Romani pervenerint, cum uxore et liberis jugulatur; funus a Lucullo ei institutum, V. 611, 27 *sqq.*
Zaretra, castellum in Eubœa, V. 891, 53.
Zela, urbs Ponti, V. 873, 5 (Pharnaces a Cæsare victus).
Zeleia, Lyciorum colonia, M. 306, 28.
Zelotypia Persica, V. 149, 27; *cfr.* V. 1221, 35. Zelotypiam tollit Lycurgus e republica Laconum, V. 58, 7.
Zeno, Eleata, Parmenidis discipulus, Periclis præceptor. De philosophia ejus, V. 184. 15. Dictum ad eos, qui Periclis gravitatem arrogantiæ et fastus nomine notabant, V. 185, 5. Linguam dentibus abscissam in Demylum tyrannum exspuit, M. 611, 45 (*cfr.* M. 1286, 24; M. 1377, 4 *sqq*).
Citatur, M. 1078, 1 (ortum et interitum negat).
Zeno, Citiensis, Mnaseæ filius, Stoicæ sectæ princeps, M. 1069, 46 (*cfr.* M. 731, 11; M. 1075, 17). Antigoni Gonatæ de eo mortuo dictum, M. 219, 32. Diogeni Babylonio persuadet, ut philosophiæ operam det, M. 403, 19. Sphærus Borysthenites inter primos ejus discipulos, V. 960, 39. In otiosa vita consenuit, M. 1264, 22. Noluit civis Atheniensis fieri, ne videretur in suam injurias patriam, M. 1264, 45.
Citata, M. 403, 53 *sqq.* (πολιτεία, quid intenderit, *cfr.* V. 70, 16); M. 535, 17 (ὁρίζεται τὴν φρόνησιν ἐν μὲν ἀπονεμητέοις, δικαιοσύνην· ἐν δὲ αἱρετέοις, σωφροσύνην, ἐν δὲ ὑπονεμετέοις, ἀνδρείαν); M. 561, 22 (de semine); M. 793, 30 (πολιτεία); M. 813, 15 (?); M. 1069, 46 (Deum efficiendi, materiam perpetiendi principium posuit); M. 1075, 17 (de idea); M. 1076, 23 (de coloribus); M. 1103, 16 (τὸ φωνᾶεν); M. 1105, 33 (de semine; *cfr. ibid.* 44); M. 1263, 45 (περὶ πολιτείας); M. 1265, 18 (de virtutibus; *cfr. ibid.* 41 *sqq.*); M. 1265, 7 (decretum, templa deorum non esse ædificanda, *etc.*); M. 1265, 48 (contra Platonis de republica libros scripsit); M. 1281, 38 (τὸ προηγημένον); M. 1308, 42; V. 1236, 48 (decretum, μόνον στρατηγὸν εἶναι τὸν σοφόν); Fr. 22, 24 (duos Hesiodi versus permutat); Fr. 16, 27.
Apophthegmata, M. 40, 52 (οὐκ ἔστι δοῦλος ἂν ἐλεύθερος μόλῃ); M. 48, 8 (δύο μὲν ὦτα ἔχομεν μίαν δὲ γλῶσσαν, ὡς ἐλάττονα λέγειν ἢ ἀκούειν, *cfr.* M. 607, 40); M. 94, 1 (de Theophrasto, *cfr.* M. 660, 31); M. 99, 1 (ἡδίου ἀπὸ τῶν ὀνείρων ἕκαστον ἑαυτοῦ συναισθάνεσθαι προκόπτοντος); M. 103, 46 (εὖ γε, ὦ τύχη, ποιεῖς εἰς τὸν τρίβωνα συνελαύνουσα ἡμᾶς, *cfr.* M. 566, 45; M. 729, 12); M. 537, 32 (de Amœbo citharœdo); M. 609, 46 (πρεσβύτης ἐν Ἀθήναις παρὰ πότον σιωπᾶν δυνάμενος); M. 646, 8 *sqq.* (de adolescente, quem sciebat vitare amicum, ut falsum diceret pro ipso testimonium postulantem); V. 887, 28 (δεῖ τὸν φιλόσοφον εἰς νοῦν ἀποβάντα προφέρεσθαι τὴν λέξιν).
Zeno, Cretensis saltator, apud Artoxerxem Mnemonem, V. 1217, 46.
Zenodotia, urbs Mesopotamiæ, capta a Crasso, V. 660, 35.
Zenodotus, Trœzenius, historiographus, *cit.*, V. 30, 18.
Zephyrus, unde dictus, M. 1092, 15; Fr. 27, 15, *ibid.* 22.
Zethi (? Zoili) Amphipolitæ orationes, M. 1028, 50.
Ζευγῖται, tertius census Atheniensis, V. 105, 12 *sqq.*; *cfr.* V. 421, 41.
Zeugma, urbs ad Euphratem, V. 662, 12; V. 669, 43.
Zeus, *vide* Jupiter.
Zeuxidamus, rex Lacedæmonius, V. 711, 1. Apophthegmata, M. 271, 16 *sqq.*
Zeuxippus, Lacedæmonius, Plutarchi nostri amicus, dialogi persona, M. 146; M. 915, 23; M. 1329, 19.
Zeuxis, pictor celeber, M. 300, 38. Dictum in Agatharchum, V. 190, 44 (ὁμολογῶ ἐν πολλῷ χρόνῳ γράφειν, καὶ γὰρ εἰς πολύν, *cfr.* M. 112, 53). Nicomachi dictum de de Helena a Zeuxide picta, Fr. 44, 2.
Zipœtus, Bithynorum rex, Chalcedonenses ad Phalium vincit, M. 372, 47.
Zodiaci divisio, M. 1071, 28.
Zoilus, artifex apud Demetrium Poliorcetam, V. 1072, 22.
Zoilus, Amphipolita, cujus feruntur orationes, M. 824, 15; M. 1028, 50.
Zoilus, Bacchi sacerdos Orchomenius, Plutarchi temporibus, M. 369, 29.
Zonæ terræ quinque, M. 522, 38; *cfr.* M. 1082, 40 *sqq.*; M. 1093, 31 *sqq.*
Zopyrio, ludi magister, M. 901, 33.
Zopyrus, Persa, naso et auribus amputatis Babylonios decipit urbemque Dario tradit, M. 203, 23.
Zopyrus, Lacedæmonius, Alcibiadis pædagogus, V. 59, 17; V. 229, 37.
Zopyrus, miles Antigoni, Pyrrhi vulnerati caput amputavit, V. 484, 9 *sqq.*

Zopyrus, Byzantius, *cit.*, M. 387, 10 (ἐν τρίτῳ Ἱστορικῶν).
Zopyrus, medicus, dialogi persona, M. 793, 8.
Zoroastri res publicas componenti deus congressus, V. 74, 17. Quinquies mille annis antiquior exstitisse bello Trojano fertur. Decreta ejus de Oromaze, Arimanio, Mithra, de sacrificiis, M. 452, 5; de Dæmonibus, M. 505, 34; M. 814, 40; de deo et genio, quorum hunc Arimanium, illum Oromasden nominat, M. 1255, 35.
Zosime, uxor Tigranis, regis Armeniæ, in triumpho Pompeji ducta, V. 766, 37.
Zytho ebur emollitur, M. 604, 46.

SCRIPTA PLUTARCHI

TOMUS PRIMUS.

VITARUM PARALLELARUM

VOLUMEN PRIMUM.

Θησεύς.
Thesens. . . . . p. 1-20.
Ῥωμύλος.
Romulus. . . . . 20-43.
Σύγκρισις Θησέως καὶ Ῥωμύλου.
Comparatio Thesei cum Romulo. . . . . 43-46.
Λυκοῦργος.
Lycurgus. . . . . 47-70.
Νομᾶς.
Numa. . . . . 71-89.
Λυκούργου καὶ Νομᾶ σύγκρισις.
Lycurgi et Numæ comparatio. . . . . 89-93.
Σόλων.
Solon. . . . . 94-115.
Ποπλικόλας.
Poplicola. . . . . 116-130.
Σόλωνος καὶ Ποπλικόλα σύγκρισις.
Solonis et Poplicolæ comparatio. . . . . 131-133.
Θεμιστοκλῆς.
Themistocles. . . . . 133-154.
Κάμιλλος.
Camillus. . . . . 154-182.
Περικλῆς.
Pericles. . . . . 182-207.
Φάβιος Μάξιμος.
Fabius Maximus. 208-227
Περικλέους καὶ Φαβίου σύγκρισις.
Periclis cum Fabio comparatio. . . . . 227-229.
Ἀλκιβιάδης.
Alcibiades. . . . . 229-255.
Γάϊος Μάρκιος.
Marcius Coriolanus. 255-279
Ἀλκιβιάδου καὶ Κοριολάνου σύγκρισις.
Alcibiadis et Coriolani comparatio. . . . 279-281.
Τιμολέων.
Timoleon. . . . . 282-305.
Αἰμίλιος Παῦλος.
Æmilius Paulus. . . . . 305-330.
Τιμολέοντος καὶ Παύλου Αἰμιλίου σύγκρισις.
Timoleontis cum Æmilio Paulo comparatio. . . . . 330-331.
Πελοπίδας.
Pelopidas. . . . . 332-355.
Μάρκελλος.
Marcellus. . . . . 356-377.
Πελοπίδου καὶ Μαρκέλλου σύγκρισις.
Pelopidæ cum Marcello comparatio. . . 378-380.
Ἀριστείδης.
Aristides. . . . . 380-401.
Μάρκος Κάτων.
Cato Major. . . . . 401-421.
Ἀριστείδου καὶ Κάτωνος σύγκρισις.
Aristidis cum Catone comparatio. . . . 421-425.
Φιλοποίμην.
Philopœmen. . . . . 426-440.
Τ. Κοΐντιος Φλαμινῖνος.
T. Quinctius Flamininus. . . . . 440-455.
Φιποποίμενος καὶ Τίτου σύγκρισις.
Philopœmenis et T. Flaminini comparatio. 455-456.
Πύρρος.
Pyrrhus. . . . . 457-484.
Γάϊος Μάριος.
Marius. . . . . 484-517.
Λύσανδρος.
Lysander. . . . . 518-538.
Σύλλας.
Sylla. . . . . 539-568.
Σύγκρισις Λυσάνδρου καὶ Σύλλα.
Comparatio Lysandri cum Sylla. . . . . 568-571.
Κίμων.
Cimon. . . . . 572-587.
Λούκουλλος.
Lucullus. . . . . 587-621.
Κίμωνος καὶ Λουκούλλου σύγκρισις.
Cimonis et Luculli comparatio. . . . . 622-624.

TOMUS SECUNDUS.

VITARUM PARALLELARUM VOLUMEN SECUNDUM.

Νικίας.
Nicias. . . . . 625-648.

Μάρκος Κράσσος.
Marcus Crassus. . . . . 648-674.

Νικίου καὶ Κράσσου σύγκρισις.
Niciæ cum Crasso comparatio. . . . . 674-677.

Σερτώριος.
Sertorius. . . . . 678-695.

Εὐμένης.
Eumenes. . . . . 695-709.

Σερτωρίου καὶ Εὐμένους σύγκρισις.
Sertorii cum Eumene comparatio. . . . 709-710.

Ἀγησίλαος.
Agesilaus. . . . . 711-738.

Πομπήιος.
Pompeius. . . . . 738-789.

Ἀγησιλάου καὶ Πομπηίου σύγκρισις.
Agesilai et Pompeii comparatio. . . . . 789-792.

Ἀλέξανδρος.
Alexander. . . . . 793-843.

Γ. Ἰούλιος Καῖσαρ.
Caius Julius Cæsar. . . . . 844-884.

Φωκίων.
Phocion. . . . . 885-905.

Κάτων.
Cato Minor. . . . . 906-948.

ΑΓΙΣ ΚΑΙ ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ.
AGIS ET CLEOMENES. . . . . 948.

— Ἄγις.
Agis. . . . . 948-959.

— Κλεομένης.
Cleomenes. . . . . 960-983.

ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΙΟΣ ΓΡΑΓΧΟΙ.
TIBERIUS ET CAIUS GRACCHI. . . . . 983.

— Τιβέριος Γράγχος.
Tiberius Gracchus. . . . . 983-995.

— Γ. Γράγχος.
C. Gracchus. . . . . 996-1006.

Ἄγιδος καὶ Κλεομένους καὶ Γράγχων σύγκρισις.
Agidis et Cleomenis cum Gracchis comparatio. . . . . 1006-1009.

Δημοσθένης.
Demosthenes. . . . . 1010-1027.

Κικέρων.
Cicero. . . . . 1027-1057.

Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος σύγκρισις.
Comparatio Ciceronis cum Demosthene. . . . . 1057-1060.

Δημήτριος.
Demetrius. . . . . 1061-1092.

Ἀντώνιος
Antonius. . . . . 1092-1140.

Δημητρίου καὶ Ἀντωνίου σύγκρισις.
Demetrii cum Antonio comparatio. . 1140-1142.

Δίων.
Dio. . . . . 1143-1173.

Βροῦτος.
Brutus. . . . . 1173-1203.

Δίωνος καὶ Βρούτου σύγκρισις.
Comparatio Dionis cum Bruto. . . . 1203-1205.

Ἀρτοξέρξης.
Artoxerxes. . . . . 1206-1224.

Ἄρατος.
Aratus. . . . . 1224-1254.

Γάλβας.
Galba. . . . . 1255-1270.

Ὄθων.
Otho. . . . . 1271-1281.

TOMUS TERTIUS.

SCRIPTORUM MORALIUM

VOLUMEN PRIMUM.

Περὶ παίδων ἀγωγῆς
De educatione puerorum. . . . . 1-16.

Πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν.
Quomodo adolescens poetas audire debeat. 16-45.

Περὶ τοῦ ἀκούειν.
De recta audiendi ratione. . . . . 46-58.

Πῶς ἄν τις διακρίνειε τὸν κόλακα τοῦ φίλου.
De discernendo adulatore ab amico. . . 59-89.

Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ.
Quomodo quis suos in virtute sentiat profectus. . . . . 89-102.

Πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθῶν ὠφελοῖτο.
De capienda ex inimicis utilitate. . . . . 102-110.

Περὶ πολυφιλίας.
De amicorum multitudine. . . . . 110-116.

Περὶ τύχης.
De fortuna. . . . . 116-119.

Περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας.
De virtute et vitio. . . . . 119-121.

Παραμυθητικὸς πρὸς Ἀπολλώνιον.
Consolatio ad Apollonium. . . . . 121-145.

Ὑγιεινὰ παραγγέλματα.
De tuenda sanitate præcepta. . . . . 146-163.

Γαμικὰ παραγγέλματα.
Conjugalia præcepta. . . . . 163-173.

Τῶν ἑπτὰ σοφῶν συμπόσιον.
Septem sapientum convivium. . . . . 173-195.

Περὶ δεισιδαιμονίας.
De superstitione. . . . . 195-204.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ.

REGUM ET IMPERATORUM APOPHTHEGMATA. 204-253.

— Κύρου. Cyri. . . . . 205.
— Δαρείου. Darii. . . . . 205.
— Σεμιράμιδος. Semiramidis. . . . . 205.
— Ξέρξου. Xerxis. . . . . 205.
— Ἀρταξέρξου. Artaxerxis. . . . . 206.
— Κύρου τοῦ νεωτέρου. Cyri Minoris. . . . . 206.
— Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος. Artaxerxis Mnemonis f. . . . . 206.
— Παρυσάτιδος. Parysatidis. . . . . 206.
— Ὀρόντου. Orontis. . . . . 206.
— Μέμνονος. Memnonis. . . . . 207.
— Αἰγυπτίων βασιλέων ἔθος. Ægypti regum mos. 207.
— Πόλτυος Poltyis. . . . . 207.
— Τήρου. Teris. . . . . 207.
— Κότυος. Cotyis. . . . . 207.
— Ἰδαθύρσου. Idathyrsi. . . . . 207.
— Ἀτέου. Ateæ. . . . . 207.
— Σκιλούρου. Sciluri. . . . . 207.
— Γέλωνος Gelonis. . . . . 208.
— Ἱέρωνος. Hieronis. . . . . 208.
— Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου. Dionysii Majoris. . . 208-209.
— Διονυσίου τοῦ νεωτέρου. Dionysii Minoris. . 209-210.
— Ἀγαθοκλέους. Agathoclis. . . . . 210.
— Δίωνος. Dionis. . . . . 210.
— Ἀρχελάου. Archelai. . . . . 210-211.
— Φιλίππου τοῦ Ἀλεξ. πατρός. Philippi patris Alexandri. . . . . 211-214.
— Ἀλεξάνδρου. Alexandri. . . . . 214-217.
— Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. Ptolemæi Lagi fratris. 217.
— Ἀντιγόνου. Antigoni. . . . . 217-218.
— Δημητρίου. Demetrii. . . . . 218-219.
— Ἀντιγόνου τοῦ δευτέρου. Antigoni secundi. . 219.
— Λυσιμάχου. Lysimachi. . . . . 219.
— Ἀντιπάτρου Antipatri. . . . . 219.
— Ἀντιόχου τοῦ τρίτου. Antiochi tertii. . . . 220.
— Ἀντιόχου τοῦ Ἱέρακος. Antiochi Hieracis. . 220.
— Εὐμένους. Eumenis. . . . . 220.
— Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου. Pyrrhi Epirotæ. . . 220.
— Ἀντιόχου. Antiochi. . . . . 221.
— Θεμιστοκλέους. Themistoclis. . . . . 221-222.
— Μυρωνίδου. Myronidis. . . . . 222.
— Ἀριστείδου. Aristidis. . . . . 223.
— Περικλέους. Periclis. . . . . 223.
— Ἀλκιβιάδου. Alcibiadis. . . . . 223-224.
— Λαμάχου. Lamachi. . . . . 224.
— Ἰφικράτους. Iphicratis. . . . . 224.
— Τιμοθέου. Timothei. . . . . 224.
— Χαβρίου. Chabriæ. . . . . 225.
— Ἡγησίππου. Hegesippi. . . . . 225.
— Φωκίωνος τοῦ Ἀθηναίου. Phocionis. . . . . 225-227.
— Πεισιστράτου. Pisistrati. . . . . 227.
— Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. Demetrii Phalerei. . 227.
— Λυκούργου. Lycurgi. . . . . 228.
— Χαρίλλου. Charilli. . . . . 228.
— Τηλέκλου. Telecli. . . . . 228.
— Θεοπόμπου. Theopompi. . . . . 228.
— Ἀρχιδάμου. Archidami. . . . . 228.
— Βρασίδου. Brasidæ. . . . . 228.
— Ἄγιδος. Agidis. . . . . 229.
— Λυσάνδρου. Lysandri. . . . . 229.
— Ἀγησιλάου. Agesilai. . . . . 229-230.
— Ἀρχιδάμου τοῦ Ἀγησιλάου Archidami Agesilai fratris. . . . . 230.
— Ἄγιδος τοῦ νεωτέρου. Agidis Minoris. . . . 230.
— Κλεομένους Cleomenis. . . . . 231.
— Παιδαρέτου. Pædareti. . . . . 231.
— Δαμονίδου. Damonidæ. . . . . 231.
— Νικοστράτου. Nicostrati. . . . . 231.
— Εὐδαμίδου. Eudamidæ. . . . . 231.
— Ἀντιόχου. Antiochi. . . . . 231.
— Ἀνταλκίδου. Antalcidæ. . . . . 231.
— Ἐπαμινώνδου. Epaminondæ. . . . 232-234.
— Πελοπίδου. Pelopidæ. . . . . 234-235.
— Μανίου Κουρίου. Manii Curii. . . . . 235.
— Γαΐου Φαβρικίου. Caii Fabricii. . . . . 235.
— Φαβίου Μαξίμου. Fabii Maximi. . . . 236
— Σκιπίωνος τοῦ πρεσβυτέρου. Scipionis Majoris. . 237-238.
— Τίτου Κοΐντου. Titi Quinctii. . . . . 238.
— Γναίου Δομιτίου. Cnæii Domitii. . . . 238.
— Ποπλίου Λικινίου. Publii Licinii. . . . 239.
— Παύλου Αἰμιλίου. Pauli Æmilii. . . . . 239-240.
— Κάτωνος τοῦ πρεσβυτέρου. Catonis Majoris. . . 240-242.
— Σκιπίωνος τοῦ νεωτέρου. Scipionis Minoris. . 242-244.
— Καικιλίου Μετέλλου. Cæcilii Metelli. . . 244.
— Γαΐου Μαρίου. Caii Marii. . . . . 245.
— Κάτλου Λουτατίου. Lutatii Catuli. . . . 245.
— Σύλλου. Syllæ. . . . . 245.
— Γαΐου Ποπιλλίου. Caii Popillii. . . . . 246.
— Λευκούλλου. Luculli. . . . . 246.
— Γναίου Πομπηίου. Cnæi Pompeii. . . . 246-248.
— Κικέρωνος. Ciceronis. . . . . 248-250.
— Γαΐου Καίσαρος. Caii Cæsaris. . . . . 250-251.
— Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ. Cæsaris Augusti. . 251-253.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΛΑΚΩΝΙΚΑ.

APOPHTHEGMATA LACONICA. 253-297.

— Ἀγασικλείους
Agasiclis. . . . 253.
— Ἀγησιλάου τοῦ μεγάλου.
Agesilai Magni. . . . 253-262.
— Ἀγησιπόλιδος τοῦ Κλεομβρότου.
Agesipolidis Cleombroti filii. . . . . 262.
— Ἀγησιπόλιδος τοῦ Παυσανίου.
Agesipolidis Pausaniæ filii. . . . . 262.
— Ἄγιδος τοῦ Ἀρχιδάμου.
Agidis Archidami filii. 262-264.
— Ἄγιδος τοῦ νεωτέρου.
Agidis Minoris. . . 264.
— Ἄγιδος τοῦ τελευταίου.
Agidis ultimi. . . . 264.
— Ἀκροτάτου.
Acrotati. . . . . 264.
— Ἀλκαμένους τοῦ Τηλέκλου.
Alcamenis. . . . . 264.
— Ἀλεξανδρίδου.
Alexandridæ. . . . . 265.
— Ἀναξάνδρου τοῦ Εὐρυκράτεος.
Anaxandri, Eurycratis filii. . . . . 265.
— Ἀναξίλα.
Anaxilæ. . . . . 265.
— Ἀνδροκλείδου.
Androclidæ. . . . . 265.
— Ἀνταλκίδου.
Antalcidæ. . . . . 265-266.
— Ἀντιόχου.
Antiochi. . . . . 266.
— Ἀρηγέως.
Aregei. . . . . 266.
— Ἀρίστωνος.
Aristonis. . . . . 266.
— Ἀρχιδαμίδου.
Archidamidæ. . . . 267.
— Ἀρχιδάμου τοῦ Ζευξιδάμου.
Archidami, Zeuxidami f. . . . . 267.
— Ἀρχιδάμου τοῦ Ἀγησιλάου.
Archidami, Agesilai f. 267-268.
— Ἀστυκρατίδου.
Astycratidæ. . . . . 268.
— Βίαντος.
Biantis. . . . . 268.
— Βρασίδου.
Brasidæ. . . . . 268.
— Δαμονίδου.
Damonidæ. . . . . 269.
— Δάμιδος.
Damidis. . . . . 269.
— Δαμίνδου.
Damindæ. . . . . 269.
— Δερκυλλίδου.
Dercyllidæ. . . . . 269.
— Δημαράτου.
Demarati. . . . . 269-270.
— Ἐμπρεποῦς.
Emprepis. . . . . 270.
— Ἐπαινέτου.
Epæneti. . . . . 270.
— Εὐβοίδου.
Euboidæ. . . . . 270.
— Εὐδαμίδου τοῦ Ἀρχιδάμου.
Eudamidæ, Archidami f. . . . . 270-271.
— Εὐκρατίδου τοῦ Ἀναξανδρίδου.
Eucratidæ, Anaxandridæ f. . . . . 271.
— Ζευξιδάμου.
Zeuxidami. . . . . 271.
— Ἡρώνδου.
Herondæ. . . . . 271.
— Θεαρίδου.
Thearidæ. . . . . 271.
— Θεμιστέου.
Themisteæ. . . . . 271.
— Θεοπόμπου.
Theopompi. . . . . 271-272.
— Θωρυκίωνος
Thorycionis. . . . . 272.
— Θεκταμένους
Thectamenis. . . . . 272.
— Ἱπποδάμου
Hippodami. . . . . 272.
— Ἱπποκρατίδου
Hippocratidæ. . . . 272.
— Καλλικρατίδου
Callicratidæ. . . . . 272-273.
— Κλεομβρότου τοῦ Παυσανίου.
Cleombroti Pausaniæ f. . . . . 273.
— Κλεομένους τοῦ Ἀναξανδρίδου.
Cleomenis, Anaxandridæ f. . . . . 273-275.
— Κλεομένους τοῦ Κλεομβρότου.
Cleomenis, Cleombroti f. . . . . 275.
— Λαβώτου.
Labotæ. . . . . 275.
— Λεωτυχίδου
Leotychidæ. . . . . 275.
— Λεωτυχίδου τοῦ Ἀριστωνος.
Leotychidæ, Aristonis f. . . . . 275-276.
— Λέοντος τοῦ Εὐρυκρατίδα.
Leonis, Eurycratidæ f. . . . . 276.
— Λεωνίδου τοῦ Ἀναξανδρίδα.
Leonidæ, Anaxandridæ f. . . . . 276-277.
— Λοχαγοῦ
Lochagi. . . . . 277.
— Λυκούργου.
Lycurgi. . . . . 277-281.
— Λυσάνδρου
Lysandri. . . . . 281-283.
— Ναμέρτου.
Namertis. . . . . 283.
— Νικάνδρου.
Nicandri. . . . . 283.
— Πανθοίδου.
Panthœdæ. . . . . 283.
— Παυσανίου τοῦ Κλεομβρότου.
Pausaniæ, Cleombroti f. . . . . 283-284.
— Παυσανίου τοῦ Πλειστάνακτος.
Pausaniæ, Plistonactis f. . . . . 284.
— Παιδαρήτου.
Pædareti. . . . . 284.
— Πλειστάρχου.
Plistarchi. . . . . 285.
— Πλειστώνακτος.
Plistonactis. . . . . 285.
— Πολυδώρου.
Polydori. . . . . 285.
— Πολυκρατίδου.
Polycratidæ. . . . . 285.
— Φοιβίδου.
Phœbidæ. . . . . 285.
— Σόου.
Soi. . . . . 286.
— Τηλέκρου.
Telecri. . . . . 286.
— Χαρίλλου.
Charilai. . . . . 286.
— Διάφορα τῶν ἐν τοῖς Λάκωσιν ἀδόξων ἀποφθέγματα.
Varia Laconum apophthegmata, omissis auctorum nominibus. . . . . 286-292.
— Τὰ παλαιὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐπιτηδεύματα.
Antiqua instituta Laconica. . . . . 292-297.

ΛΑΚΑΙΝΩΝ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

LACÆNARUM APOPHTHEGMATA. 297-300.

— Ἀργιλεωνίδος.
Argileonidis. . . . . 297.
— Γοργοῦς.
Gorgonis. . . . . 297.
— Γυρτιάδος.
Gyrtiadis. . . . . 297.
— Δαματρίας
Damatriæ. . . . . 298.
— Λακαινῶν ἀδήλων.
Lacænarum incertarum. 298-300

ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΡΕΤΑΙ.

MULIERUM VIRTUTES. 300-325.

— 1. Τρῳάδες.
Trojanæ. . . . . 301.
— 2. Φωκίδες.
Phocides. . . . . 301-302.
— 3. Χῖαι.
Chiæ. . . . . 302-303.
— 4. Ἀργεῖαι.
Argivæ. . . . . 303-304.
— 5. Περσίδες.
Persides. . . . . 304.
— 6. Κελταί.
Celticæ. . . . . 304.
— 7. Μῆλιαι.
Meliæ. . . . . 304-305.
— 8. Τυῤῥηνίδες.
Tyrrhenæ. . . . . 305-306.
— 9. Λύκιαι.
Lyciæ. . . . . 306-307.
— 10. Σαλμαντίδες.
Salmanticæ. . . . . 307-308.
— 11. Μιλήσιαι.
Milesiæ. . . . . 308.
— 12. Κῖαι.
Ciæ. . . . . 308.
— 13. Φωκίδες.
Phocides. . . . . 308-309.
— 14. Οὐαλερία καὶ Κλοιλία.
Valeria et Cloelia. . . 309-310.
— 15. Μίκκα καὶ Μεγιστώ.
Micca et Megisto. . . 310-313.
— 16. Πιερία.
Pieria. . . . . 313-314.
— 17. Πολυκρίτη
Polycrita. . . . . 314-315.
— 18. Λαμψάκη.
Lampsace. . . . . 315.
— 19. Ἀρεταφίλα.
Aretaphila. . . . . 315-318.
— 20. Κάμμα.
Camma. . . . . 318-319.
— 21. Στρατονίκη.
Stratonica. . . . . 319.
— 22. Χιομάρα.
Chiomara. . . . . 319.
— 23. Γύναιον Περγαμηνόν.
Mulier Pergamena. . 319-320.
— 24. Τιμοκλείᾳ.
Timoclea. . . . . 320-321.
— 25. Ἐρυξώ.
Eryxo. . . . . 321-323.
— 26. Ξενοκρίτη.
Xenocrita. . . . . 323-324.
— Πύθεω γυνή.
Pythis uxor. . . . . 324-325.

ΕΚΦΑΛΑΙΩΝ ΚΑΤΑΛΟΓΗ. Ῥωμαϊκά.

CAPITULORUM DESCRIPTIO. Quæstiones Romanæ. . . . . 325-359.

ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΚΑΤΑΛΟΓΗ. Ἑλληνικά.

CAPITULORUM DESCRIPTIO. Quæstiones Græcæ. . . . . 359-375.

Συγγραφὴ ἱστοριῶν παραλλήλων Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν.
Collecta parallela Græca et Romana. . . 375-388.
Περὶ τῆς Ῥωμαίων τύχης.
De fortuna Romanorum. . . . . 388-400.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΥΧΗΣ Η ΑΡΕΤΗΣ.

DE ALEXANDRI MAGNI FORTUNA AUT VIRTUTE.

— Λόγος α'.
Oratio I. . . . . 401-408.
— Λόγος β'.
Oratio II. . . . . 409-422.
Πότερον Ἀθηναῖοι κατὰ πόλεμον ἢ κατὰ σοφίαν ἐνδοξότεροι.
Bellone an pace clariores fuerint Athenienses. . . . . 422-429.
Περὶ Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος.
De Iside et Osiride. . . . . 429-469.
Περὶ τοῦ Εἰ τοῦ ἐν Δελφοῖς.
De Ei Delphico. . . . . 469-481.
Πεοὶ τοῦ μὴ χρῆν ἔμμετρα νῦν τὴν Πυθίαν.
Cur Pythia nunc non reddat oracula carmine. . . . . 481-499.
Περὶ τῶν ἐκλελοιπότων χρηστηρίων.
De defectu oraculorum. . . . . 499-533.
Ὅτι διδακτὸν ἡ ἀρετή.
Virtutem doceri posse. . . . . 533-534.
Πεοὶ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς.
De virtute morali. . . . . 534-548.
Περὶ ἀοργησίας.
De cohibenda ira. . . . . 549-563.
Περὶ εὐθυμίας.
De tranquillitate animi. . . . . 563-579.
Περὶ φιλαδελφίας.
De fraterno amore. . . . . 579-596.
Περὶ τῆς εἰς τὰ ἔγγονα φιλοστοργίας.
De amore prolis. . . . . 597-602.
Εἰ αὐτάρκης ἡ κακία πρὸς κακοδαιμονίαν.
An vitiositas ad infelicitatem sufficiat. . . 602-605.
Πότερον τὰ τῆς ψυχῆς ἢ τὰ τοῦ σώματος πάθη χείρονα.
Animine an corporis affectiones sint pejores. . . . . 605-607.
Περὶ ἀδολεσχίας.
De garrulitate. . . . . 607-623.
Περὶ πολυπραγμοσύνης.
De curiositate. . . . . 623-633.
Περὶ φιλοπλουτίας.
De cupiditate divitiarum. . . . . 633-639.
Περὶ δυσωπίας.
De vitioso pudore. . . . . 639-649.
Περὶ φθόνου καὶ μίσους.
De invidia et odio. . . . . 649-651.
Περὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἀνεπιφθόνως.
Qua quis ratione se ipse sine invidia laudet. . . . . 652-662.
Περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θείου βραδέως τιμωρουμένων.
De iis qui sero a numine puniuntur. . 663-686.
Περὶ εἱμαρμένης.
De fato. . . . . 686-694.
Περὶ τοῦ Σωκράτους δαιμονίου.
De genio Socratis. . . . . 694-723.
Περὶ φυγῆς.
De exsilio. . . . . 723-734.
Παραμυθητικὸς πρὸς τὴν ἰδίαν γυναῖκα.
Consolatio ad uxorem. . . . . 734-739.

TOMUS QUARTUS.

SCRIPTORUM MORALIUM VOLUMEN SECUNDUM.

Συμποσιακῶν προβλημάτων βιβλία θ'.
Convivalium disputationum libri novem. 741-914.

Ἐρωτικός.
Amatorius liber. . . . . 914-943.

Ἐρωτικαὶ διηγήσεις.
Amatoriæ narrationes . . . . . 943-948.

Περὶ τοῦ ὅτι μάλιστα τοῖς ἡγεμόσι δεῖ τὸν φιλόσοφον διαλέγεσθαι.
Maxime cum principibus viris philosopho esse disserendum. . . . . 948-952.

Πρὸς ἡγεμόνα ἀπαίδευτον.
Ad principem ineruditum. . . . . 952-956.

Εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον.
An seni respublica gerenda sit. . . . . 956-974.

Πολιτικὰ παραγγέλματα.
Præcepta gerendæ reipublicæ. . . . . 974-1007.

Περὶ μοναρχίας καὶ δημοκρατίας καὶ ὀλιγαρχίας.
De unius in republica dominatione, populari statu et paucorum imperio. . . 1007-1008.

Περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανείζεσθαι.
De vitando ære alieno. . . . . 1009-1014.

ΒΙΟΙ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΡΗΤΟΡΩΝ.
DECEM ORATORUM VITÆ. 1014-1039.

— 1. Ἀντιφῶν.
Antiphon . . . . . 1014-1016.

— 2. Ἀνδοκίδης.
Andocides. . . . . 1016-1017.

— 3. Λυσίας.
Lysias. . . . . 1018-1019.

— 4. Ἰσοκράτης.
Isocrates. . . . . 1019-1023.

— 5. Ἰσαῖος.
Isæus. . . . . 1023.

— 6. Αἰσχίνης.
Æschines. . . . . 1023-1024.

— 7. Λυκοῦργος.
Lycurgus. . . . . 1025-1028.

— 8. Δημοσθένης.
Demosthenes. . . . . 1028-1033.

— 9. Ὑπερίδης.
Hyperides. . . . . 1033-1035.

— 10. Δείναρχος.
Dinarchus . . . . . 1035-1036.

— Ψηφίσματα.
Decreta. . . . . 1036-1039.

Συγκρίσεως Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου ἐπιτομή.
De comparatione Aristophanis et Menandri epitome. . . . . 1039-1041.

Περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας.
De Herodoti malignitate. . . . . 1041-1065.

Περὶ τῶν ἀρεσκόντων τοῖς φιλόσοφοις βιβλία πέντε.
De placitis philosophorum libri quinque. 1065-1114.

Αἰτίαι φυσικαί.
Quæstiones naturales. . . . . 1114-1126.

Περὶ τοῦ ἐμφαινομένου προσώπου τῷ κύκλῳ τῆς σελήνης.
De facie quæ in orbe lunæ apparet. . 1126-1157.

Περὶ τοῦ πρώτως ψυχροῦ.
De primo frigido. . . . . 1157-1169.

Περὶ τοῦ πότερον ὕδωρ ἢ πῦρ χρησιμώτερον.
Aquane an ignis sit utilior. . . . . 1170-1173.

Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα, τὰ χερσαῖα ἢ τὰ ἔνυδρα.
Terrestriane an aquatilia animalia sint callidiora. . . . . 1174-1206.

Περὶ τοῦ τὰ ἄλογα λόγῳ χρῆσθαι.
Bruta ratione uti. . . . . 1206-1214.

ΠΕΡΙ ΣΑΡΚΟΦΑΓΙΑΣ.

— Λόγος α'.
DE CARNIUM ESU. Oratio prior. . . 1215-1219.

— Λόγος β'. Oratio posterior . . . . . 1219-1222.

Πλατωνικὰ ζητήματα.
Quæstiones Platonicæ. . . . . 1222-1238.

Περὶ τῆς ἐν Τιμαίῳ ψυχογονίας.
De animæ procreatione in Timæo Platonis. . . . . 1238-1260.

Ἐπιτομὴ τοῦ περὶ τῆς ἐν Τιμαίῳ ψυχογονίας.
Epitome libri de animæ procreatione apud Platonem in Timæo. . . . . 1260-1263.

Περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων.
De repugnantiis Stoicis. . . . . 1263-1293.

Σύνοψις τοῦ ὅτι παραδοξότερα οἱ Στωϊκοὶ τῶν ποιητῶν λέγουσιν.
Compendium libri, cui argumentum fuit, Stoicos quam poetas absurdiora dicere. . . . . 1293-1295.

Περὶ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν πρὸς τοὺς Στωϊκούς.
De communibus notitiis adversus Stoicos. . . . . 1295-1329.

Ὅτι οὐδὲ ζῆν ἐστιν ἡδέως κατ' Ἐπίκουρον.
Disputatio qua docetur ne suaviter quidem vivi posse secundum Epicuri decreta. . . . . 1329-1354.

Πρὸς Κολώτην.
Adversus Colotem. . . . . 1354-1379.

Εἰ καλῶς εἴρηται τὸ λάθε βιώσας.
An recte dictum sit latenter esse vivendum . . . . . 1379-1382.

Περὶ μουσικῆς.
De musica. . . . . 1382-1402.

TOMUS QUINTUS.

PERDITORUM SCRIPTORUM FRAGMENTA. 1-60.

I. Πότερον ψυχῆς ἢ σώματος ἐπιθυμία καὶ λύπη.
Utrum animæ an corporis sit libido et ægritudo. . . . . 1-5.

II. Εἰ μέρος τὸ παθητικὸν τῆς ἀνθρώπου ψυχῆς ἢ δύναμις.
Quod in animo humano affectibus subjectum, parsne sit ejus an facultas. . . 5—7.

III. Ἐκ τοῦ περὶ ψυχῆς. Α.
De anima. Libro I. 8.

IV. Ex eodem libro. . . . . 8.

V. Ex eodem libro. . . . . 8.

VI. Ἐκ τοῦ περὶ ψυχῆς.
Ex opere de anima. . . . . 8-11.

VII. Περὶ ψυχῆς. Ἐκ τῶν Χαιρωνέως.
De anima. Ex scriptis Chæronensis excerpta. . . . . 11-15.

VIII. Ἐκ τῶν Στρωματέων.
Ex Stromateorum opere. . . . . 15-17.

IX. Ἐκ τοῦ περὶ τῶν ἐν Πλαταιαῖς δαιδάλων.
Ex opere de dædalis Platæensibus. . . . 17-20.

X. Ex eodem. . . . . 20.

XI. Ἐκ τῶν εἰς Ἡσίοδον ὑπομνημάτων.
Ex commentariis in Hesiodum. . . . . 20-32.

XII. Ὁμηρικῶν μελετῶν.
Ex Homericis exercitationibus. . . . . 32-33.

XIII. Αἰτίαι τῶν Ἀράτου Διοσημειῶν.
Quæstiones de Arati Signis. . . . . 33-36.

XIV. Ἐκ τοῦ εἰς τὰ Νικάνδρου Θηριακά.
Commentarii in Nicandri Theriaca. . . . 36.

XV. Ἐκ τοῦ εἰ ἡ τῶν μελλόντων πρόγνωσις ὠφέλιμος.
Ex libro an utilis sit prænotio futurorum. 37.

XVI. Ἐκ τοῦ περὶ μαντείας
Ex libro de divinatione. . . . . 37-38.

XVII. Ἐκ τοῦ περὶ φιλίας.
Ex libro de amicitia. . . . . 38.

XVIII. Ἐκ τῆς περὶ φιλίας ἐπιστολῆς.
Ex epistola de amicitia. . . . . 38-39.

XIX. Ἐκ τοῦ περὶ ἡσυχίας.
Ex libro de tranquillitate. . . . . 40.

XX. Ἐκ τοῦ κατὰ τῆς ἡδονῆς.
Ex libro contra voluptatem. . . . . 40-41.

XXI. Ἐκ τοῦ κατὰ πλούτου.
Ex libro contra divitias. . . . . 41.

XXII. Ἐκ τοῦ ὅτι καὶ γυναῖκα παιδευτέον.
Ex libro quod mulieres etiam erudiendæ sint. . . . . 41-42.

XXIII. Ἐκ τοῦ περὶ διαβολῆς.
Ex libro de calumnia. . . . . 42-43.

XXIV. Ἐκ τοῦ κατὰ τῆς τοῦ σώματος ἰσχύος.
Ex libro contra vires corporis. . . . . 43.

XXV. Ἐκ τοῦ περὶ ἔρωτος.
Ex libro de amore. . . . . 43-45.

XXVI. Ὑπὲρ κάλλους.
Pro pulchritudine. . . . . 45-46.

XXVII. Ἐκ τοῦ περὶ ὀργῆς.
Ex libro de ira. . . . . 46.

XXVIII. Περὶ τοῦ γεγονέναι κατὰ Πλάτωνα τὸν κόσμον.
Mundum conditum esse, statui a Platone. . . . . 47.

XXIX. Περὶ δικαιοσύνης πρὸς Χρύσιππον.
De justitia adversus Chrysippum. . . 47.

XXX. Περὶ ἡμερῶν.
De diebus. . . . . 47.

XXXI. Περὶ κυνηγετικῆς.
De venatione. . . . . 47-48.

XXXIII. Μυθῶν ἢ μυθικῶν διηγημάτων.
Fabularum vel fabulosarum narrationum. . . . . 48.

XXXIII. ΕΚ ΤΩΝ ΒΙΩΝ.
EX VITIS. . . . . 43-51.

— 1. Ἡρακλέους βίος.
Herculis Vita. . . . . 48.

— 2. Δαϊφάντου βίος.
Daiphanti Vita. . . . . 48-49.

— 3. Ἀριστομένους βίος.
Aristomenis Vita. . . . . 49.

— 4. Λεωνίδου βίος.
Leonidæ Vita. . . . . 49.

— 5. Ἐπαμεινώνδου βίος.
Epaminondæ Vita. . . . . 49.

— 6. Σκιπίωνος βίος.
Scipionis Vita. . . . . 49.

— 7. Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ βίος.
Scipionis Africani Vita. . . . . 50.

— 8. Μετέλλου βίος.
Metelli Vita . . . . . 50.

— 9. Τιβερίου βίος.
Tiberii Vita. . . . . 50.

— 10. Κράτητος βίος
Cratetis Vita. . . . . 50-51.

XXXIV. Λείψανα συγγραμμάτων ἀδήλων.
Fragmenta incertorum librorum. . . 51-59.

XXXV. Institutio Trajani. Epistola ad Trajanum. . . . . 59-60.

PSEUDOPLUTARCHEA. 61-175.

Ὑπὲρ εὐγενείας.
Pro nobilitate. . . . . 66-80.

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ ΚΑΙ ΟΡΩΝ ΕΠΩΝΥΜΙΑΣ.

DE FLUVIORUM ET MONTIUM NOMINIBUS . . . . . 80-100.

— 1. Ὑδάσπης.
Hydaspes. . . . . 80-81.

— 2. Ἰσμηνός.
Ismenus. . . . . 81-82.

— 3. Ἕβρος.
Hebrus. . . . . 82.

— 4. Γάγγης.
Ganges. . . . . 83.
— 5. Φᾶσις.
Phasis. . . . . 83-84.
— 6. Ἄραρ.
Arar. . . . . 84-85.
— 7. Πακτωλός.
Pactolus. . . . . 85-86.
— 8. Λυκόρμας.
Lycormas. . . . . 86-87.
— 9. Μαίανδρος.
Maeander. . . . . 87.
— 10. Μαρσύας.
Marsyas. . . . . 88.
— 11. Στρυμών.
Strymon. . . . . 88-89.
— 12. Σάγαρις.
Sagaris. . . . . 89.
— 13. Σκάμανδρος.
Scamander. . . . . 90.
— 14. Τάναϊς.
Tanais. . . . . 90-91.
— 15. Θερμώδων.
Thermodon. . . . . 91.
— 16. Νεῖλος.
Nilus. . . . . 91-92.
— 17. Εὐρώτας.
Eurotas. . . . . .
— 18. Ἴναχος.
Inachus. . . . . 93-95.
— 19. Ἀλφειός.
Alpheus. . . . . 95.
— 20. Εὐφράτης.
Euphrates. . . . . 95-96.
— 21. Κάϊκος.
Caicus. . . . . 96-97.
— 22. Ἀχελῷος.
Achelous. . . . . 97-98.
— 23. Ἀράξης.
Araxes. . . . . 98-99.
— 24. Τίγρις.
Tigris. . . . . 99.
— 25. Ἰνδός.
Indus. . . . . 99-100.
Περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ποιήσεως Ὁμήρου.
De vita et poesi Homeri. . . . . 100-164.
Παροιμίαι αἷς Ἀλεξανδρεῖς ἐχρῶντο.
Proverbia quibus Alexandrini usi sunt. . 164-173.
ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ.
DE METRIS. . . . . 173-175.
— 1. Περὶ διαφορῶν τοῦ ἡρωικοῦ μέτρου.
De differentiis heroici versus. . . . . 173-174.
— 2. Περὶ τῶν ἐν στίχοις τομῶν καὶ σχημάτων καὶ παθῶν.
De versuum caesuris, figuris et passionibus. . . . . 174-175.

INDEX ALPHABETICUS
SCRIPTORUM PLUTARCHI.

(V designat *Vitas*, M. *Scripta Moralia*, Fr. *Fragmenta*, Ps. *Pseudoplutarchea*.)

A.

Ad principem ineruditum, M. 952-956.
Adulatore et amico (de), M. 59-89.
Adversus Coloten, M. 1354-1379.
Ægritudo et libido, utrum animæ an corporis sint, Fr. 1-5.
Æmilii Pauli Vita, V. 305-330. Æmilii Pauli cum Timoleonte comparatio, V. 330-331.
Æschinis oratoris Vita, M. 1023-1024.
Affectibus subjectum in animo humano, pars-ne sit ejus an facultas, Fr. 5-7.
Agesilai Vita, V. 711-738. Agesilai et Pompeji comparatio, V. 789-792.
Agidis vita, V. 948-959. Agidis et Cleomenis cum Gracchis comparatio, V. 1006-1009.
Alcibiadis Vita, V. 229-255. Alcibiadis et Coriolani comparatio, V. 279-281.
Alexandri s. virt. s. fort. (de), orat. I, M. 401-408; orat. II, M. 409-422.
Alexandri Vita, V. 793-843.
Alexandrinorum proverbia, Ps. 164-173.
Amatoriæ narrationes, M. 943-948.
Amatorius, M. 914-943.
Amicitia (de), Fr. 38.
Amicitia (Epistola de), Fr. 38-39.
Amicorum multitudine (de), M. 110-116.
Amore (de) prolis, M. 597-602.
Amore (ex lib. de), Fr. 43-45.
An seni sit gerenda respublica, M. 956-974.
An utilis sit prænotio futurorum, Fr. 37.
An vitiositas ad infelicitatem sufficiat, M. 602-605.
Andocidis oratoris Vita, M. 1016-1017.
Anima (de), Fr. 8-15.
Animæ de procreatione in Timæo, M. 1238-1260.
Animæne an corporis sit libido et ægritudo, Fr. 1-5.
Animine an corporis affectiones sint pejores, M. 605-607.
Antiphontis oratoris Vita, M. 1014-1016.
Antonii Vita, V. 1092-1140. Demetrii cum Antonio comparatio, V. 1140-1142.
Apophthegmata Lacænarum, M. 297-300.
Apophthegmata Laconica, M. 253-292.
Apophtegmata regum et imperatorum, M. 204-253.
Apollonius. Consolatio ad Apollonium, M. 121-145.
Aqua an ignis utilior, M. 1170-1173.
Arati de signis quæstiones, Fr. 33-36.
Arati Vita, V. 1224-1254.
Aristidis Vita, V. 380-401. Aristidis cum Catone majore comparatio, V. 421-425.
Aristomenis Vita, Fr. 49.
Aristophanis et Menandri comparatio, M. 1039-1041.
Artaxerxis Vita, V. 1206-1224.
Atheniensium gloria (de), M. 422-429.
Audiendis poetis (de), M. 16-45.
Audiendo (de), M. 46-58.

B.

Bruta ratione uti, M. 1206-1214.
Bruti Vita, V. 1173-1203. Bruti cum Dione comparatio, V. 1203-1205.

C.

Cæsaris Vita, V. 844-884.
Camilli Vita, V. 154-182.
Calumnia (ex lib. de), Fr. 42-43.
Carnium esu (de), orat. I, M. 1215-1219; orat II, M. 1159-1222.
Catonis Majoris Vita, V. 401-421. Catonis Majoris cum Aristide comparatio, V. 421-425.
Catonis Minoris Vita, V. 906-948.
Ciceronis Vita, V. 1027-1057. Ciceronis cum Demosthene comparatio, V. 1057-1060.
Cimonis Vita, V. 572-587. Cimonis et Luculli comparatio, V. 622-624.
Cleomenis Vita, V. 960-983. Cleomenis et Agidis cum Gracchis comparatio, V. 1006-1009.
Cohibenda ira (de), M. 549-563.

Coloten (adversus), M. 1354-1379.
Commentarii in Hesiodum, Fr. 20-32.
Commentarii in Nicandri Theriaca, Fr. 36.
Communibus de notitiis, M. 1295-1329.
Comparatio Agesilai et Pompeji, V. 789-792.
— Agidis et Cleomenis cum Gracchis, M. 1006-1009.
— Alcibiadis et Coriolani, V. 279-281.
— Aristidis cum Catone Majore, V. 421-425.
— Aristophanis et Menandri, M. 1039-1041.
— Cimonis et Luculli, V. 622-624.
— Demetrii cum Antonio, V. 1140-1142.
— Demosthenis cum Cicerone, V. 1057-1060.
— Dionis cum Bruto, V. 1203-1205.
— Eumenis et Sertorii, V. 709-710.
— Lycurgi et Numæ, V. 89-93.
— Lysandri cum Sulla, V. 568-571.
— Niciæ cum Crass , V. 674-677.
— Pelopidæ cum Marcello, V. 378-380.
— Periclis cum Fabio, V. 227-229.
— Philopœmenis cum T. Quinctio Flaminino, V. 455-456.
— Solonis et Poplicolæ, V. 131-133.
— Thesei cum Romulo, V. 43-46.
— Timoleontis cum Æmilio paulo, V. 330-331.
Conjugalia præcepta, M. 163-173.
Consolatio ad Apollonium, M. 121-145.
Consolatio ad uxorem, M. 734-739.
Contra divitias (ex lib.), Fr. 41.
— vires corporis (ex lib.), Fr. 43.
— voluptatem (ex lib.), Fr. 40-41.
Convivales quæstiones, M. 741-914.
Convivium septem sapientum, M. 173-195.
Coriolanus, *vide* Marcius.
Crassi Vita, V. 648-674. Crassi cum Nicia comparatio, V. 674-677.
Cratetis Vita, Fr. 50-51.
Cum principibus philosophandum esse, M. 948-952.
Cupiditate (de) divitiarum, M. 633-639.
Curiositate (de), M. 623-633.

D.

Dædalis de platæensibus, Fr. 17-20.
Daiphanti Vita, Fr. 48-49.
De adulatore et amico, M. 59-89.
— Alexandri s. virt. s. fort. or. I, M. 401-408; or. II, M. 409-422.
— amicitia, Fr. 38-39.
— amicorum multitudine, M. 110-116.
— amore (ex lib.), Fr. 43-45.
— amore prolis, M. 597-602.
— anima, Fr. 8-15.
— animæ procreatione in Timæo, M. 1238-1260.
De audiendis poetis, M. 16-45.
— audiendo, M. 46-58.
— calumnia (ex lib.), Fr. 42-43.
— cohibenda ira, M. 549-563.
— communibus notitiis, M. 1295-1329.
— cupiditate divitiarum, M. 633-639.
— curiositate, M. 623-633.
— Dædalis platæensibus, Fr. 17-20.
— defectu oraculorum, M. 499-533.
— diebus, Fr. 47.
— divinatione, Fr. 37-38.
— educatione puerorum, M. 1-16.
— Ei apud Delphos, M. 469-481.
— esu carnium, orat. I, M. 1215-1219; orat. II, M. 1219-1222.
— exilio, M. 723-734.
— facie in orbe lunæ, M. 1126-1157.
— fato, M. 686-694.
— fluviorum et montium nominibus, Ps. 80-100.
— fortuna, M. 116-119.
— fortuna Romanorum, M. 388 400.
— fraterno amore, M. 579-596.
— garrulitate, M. 607-623.
— genio Socratis, M. 694-723.
— gloria Atheniensium, M. 422-429.
— Herodoti malignitate, M. 1041-1065.
— inimicorum utilitate, M. 102-110.
— invidia et odio, M. 649-651.
— ira (ex lib.), Fr. 46.
— Iside et Osiride, M. 429-469.
— justitia adversus Chrysippum, Fr. 47.
— latenter vivendo, M. 1379-1382.
— libidine et ægritudine, Fr. 1-5.
— metris, Ps. 173-175.
— mulierum virtutibus, M. 800-825.
— musica, M. 1382-1402.
— parte an facultate animi affectibus subjecta, Fr. 5-7.
— placitis philosophorum, M. 1065-1114.
— primo frigido, M. 1157 1169.
— profectibus in virtute, M. 89-102.
— Pythiæ oraculis, M. 481-499.
— sanitate præcepta, M. 146-163.
— se ipsum citra invidiam laudando, M. 652-662.
— sera numinis vindicta, M. 663-686.
— solertia animalium, M. 1174-1206.
— Stoicorum repugnantiis, M. 1263-1293.
— superstitione, M. 195-204
— tranquillitate, Fr. 40.
— tranquillitate animi, M. 563-579.
— unius in republica dominatione, M. 1007-1008.
— venatione, Fr. 47-48.

De vita et poesi Homeri, Ps. 100-164.
— vitando ære alieno, M. 1009-1014.
— virtute et vitio, M. 119-121.
— virtute morali, M. 534-548.
— vitioso pudore, M. 630-649.
Decem oratorum Vitæ, M. 1014-1036.
Decreta, M. 1036-1039.
Defectu (de) oraculorum, M. 499-533.
Demetrii Vita, V. 1061-1092. Demetrii cum Antonio comparatio, V. 1140-1142.
Demosthenis Vita, V. 1010-1027. Demosthenis cum Cicerone comparatio, V. 1057-1060.
Demosthenis oratoris Vita, M. 1028-1033.
Diebus (de), Fr. 47.
Dinarchi oratoris Vita, M. 1035-1036.
Dionis Vita, V. 1143-1173. Dionis cum Bruto comparatio, V. 1203-1205.
Divinatione (de), Fr. 37-38.
Divitiarum de cupiditate, M. 633-639.
Divitias (ex lib. contra), Fr. 41.

E.

Educatione puerorum (de), M. 1-16.
Ei (de) apud Delphos, M. 469-481.
Epaminondæ Vita, Fr. 49.
Epicurus. Non posse suaviter vivi secundum Epic., M. 1329-1354.
Epistola de amicitia, Fr. 38-39.
Epitome libri de anim. procreat., M. 1260-1263.
Esu (de) carnium, orat. I, M. 1215-1219; orat. II, M. 1219-1222.
Eumenis Vita, V. 695-709. Eumenis et Sertorii comparatio, V. 709-710.
Ex commentariis in Hesiodum, Fr. 20-32.
— Epistola de amicitia, Fr. 38-39.
— Homericis exercitationibus, Fr. 32-33.
— libro An utilis sit prænotio futurorum, Fr. 37.
— lib. contra divitias, Fr. 41.
— lib. contra voluptatem, Fr. 40-41.
— lib. contra vires corporis, Fr. 43.
— lib. de amicitia, Fr. 38.
— lib. de amore, Fr. 43-45.
— lib. de calumnia, Fr. 42-43.
— lib. de divinatione, Fr. 37-38.
— lib. de ira, Fr. 46.
— lib. de tranquillitate, Fr. 40.
— lib. quod mulieres etiam erudiendæ sint, Fr. 41-42.
— lib. pro pulchritudine, Fr. 45-46.
— opere de Dædalis platæensibus, Fr. 17-20.
— Stromateorum opere, Fr. 15-17.
— Vitis, Fr. 48-51.
Exercitationes homericæ, Fr. 32-33.
Exilio (de), M. 723-734.

F.

Fabii Maximi Vita, V. 208-227. Fabii cum Pericle comparatio, V. 227-229.
Fabulosarum narrationum, Fr. 48.
Facie (de) in orbe lunæ, M. 1126-1157.
Fato (de), M. 686-694.
Flaminini (T. Quinctii) Vita, V. 440-455. Flaminini cum Philopœmene comparatio, V. 455-456.
Fluviorum et montium nominibus (de), Ps. 80-100.
Fortuna (de), M. 116-119.
Fortuna (de) Romanorum, M. 388-400.
Fraterno de amore, M. 579-596.

G.

Galbæ Vita, V. 1255-1270.
Garrulitate (de), M. 607-623.
Genio (de) Socratis, M. 694-723.
Gloria (de) Atheniensium, M. 422-429.
C. Gracchi Vita, V. 996-1006.
Tib. Gracchi Vita, V. 983-995.
Gracchorum cum Agide et Cleomene comparatio, V. 1006-1009.
Græcæ quæstiones, M. 359-375.

H.

Herculis Vita, Fr. 48.
Herodoti malignitate (de), M. 1041-1065.
Hesiodus. Ex commentariis in Hesiodum, Fr. 20-32.
Homeri Vita et poesis, Ps. 100-164.
Homericæ exercitationes, Fr. 32-33.
Hyperidis oratoris Vita, M. 1033-1035.

I.

Imperatorum et regum apophthegmata, M. 204-253.
Incertorum librorum fragmenta, Fr. 51-59.
Inimicorum utilitate (de), M. 102-110.
Instituta laconica, M. 292-297.
Institutio Trajani, Fr. 59-60.
Invidia et odio (de), M. 649-651.
Ira cohibenda (de), M. 549-563.
Ira (ex lib. de), Fr. 46.
Isæi oratoris Vita, M. 1023.
Iside et Osiride (de), M. 429-469.
Isocratis oratoris Vita, M. 1019-1023.

J.

Justitia (de), adversus Chrysippum, Fr. 47.

L.

Lacænarum apophthegmata, M. 297-300.
Laconica apophthegmata, M. 253-292.
Laconica instituta, M. 292-297.
Latenter vivendo (de), M. 1379-1382.
Laudando (de) se ipsum citra invidiam, M. 652-662.
Leonidæ Vita, Fr. 49.
Libido et ægritudo, utrum animæ an corporis sint, Fr. 1-5.
Lucculli Vita, V. 587-621. Lucculli et Cimonis comparatio, V. 622-624.
Lycurgi oratoris Vita, M. 1025-1028.
Lycurgi Vita, V. 47-70. Lycurgi et Numæ comparatio, V. 89-93.
Lysandri Vita, V. 518-538. Lysandri cum Sulla comparatio, V. 568-571.
Lysiæ oratoris Vita, M. 1018-1019.

M.

Marcelli Vita, V. 356-377. Marcelli cum Pelopida comparatio, V. 378-380.
Marcii Coriolani Vita, V. 255-279. Coriolani et Alcibiadis comparatio, V. 279-281.
Marii Vita, V. 484-517.
Menandri et Aristophanis comparatio, M. 1039-1041.
Metelli Vita, Fr. 50.
Metris (de), Ps. 173-175.
Montium et fluviorum nominibus (de), Ps. 80-100.
Morali virtute (de), M. 534-548.
Mulieres erudiendas esse, Fr. 41-42.
Mulierum virtutibus (de), M. 300-325.
Mundum conditum esse, statui a platone, Fr. 47.
Musica (de), M. 1382-1402.

N.

Naturales quæstiones, M. 1114-1126.
Nicandri in Theriaca commentarii, Fr. 36.
Niciæ Vita, V. 625-648. Niciæ cum Crasso comparatio, V. 674-677.
Nobilitate (de), Ps. 61-80.
Non posse suaviter vivi secundum Epicurum, M. 1329-1354.
Numæ Vita, V. 71-89. Lycurgi et Numæ comparatio, V. 89-93.

O.

Oraculis (de) Pythiæ, M. 481-499.
Oraculorum defectu (de), M. 499-533.
Oratorum decem Vitæ, M. 1014-1036.
Othonis Vita, V. 1271-1281.

P.

Parallela, M. 375-388.
Pelopidæ Vita, V. 332-355. Pelopidæ cum Marcello comparatio, V. 378-380.
Periclis Vita, V. 182-207. Periclis cum Fabio comparatio, V. 227-229.
Philopœmenis Vita, V. 426-440. Philopœmenis et T. Flaminini comparatio, V. 455-456.
Philosophandum esse cum principibus, M. 948-952.
Philosophorum placita, M. 1065-1114.
Phocionis Vita, V. 885-905.
Placita philosophorum, M. 1065-1114.
Platæensibus de dædalis, Fr. 17-20.
Platonicæ quæstiones, M. 1222-1238.
Poetis audiendis (de), M. 16-45.
Pompeji Vita, V. 738-789. Pompeji et Agesilai comparatio, V. 789-792.
Poplicolæ Vita, V. 116-130. Poplicolæ et Solonis comparatio, V. 131-133.
Præcepta conjugalia, M. 163-173.
Præcepta de sanitate, M. 146-163.
Præcepta gerendæ reipublicæ, M. 974-1007.
Primo frigido (de), M. 1157-1169.
Principem ad ineruditum, M. 952-956.
Principibus (cum) philosophandum esse, M. 948-952.
Pro nobilitate, Ps. 61-80.
— pulchritudine, Fr. 45-46.
Profectibus (de) in virtute, M. 89-102.
Prolis amore (de), M. 597-602.
Proverbia Alexandrinorum, Ps. 164-173.
Pulchritudine (ex lib. pro), Fr. 45-46.
Pyrrhi Vita, V. 457-484.
Pythiæ oraculis (de), M. 481-499.

Q.

Quæstiones convivales, M. 741-914.
— de Arati Signis, Fr. 33-36.
— Græcæ, M. 359-375.
— Platonicæ, M. 1222-1238.
— naturales, M. 1114-1126.
— Romanæ, M. 325-359.
Quinctius (T.) Flamininus, *vid.* Flamininus.
Quod in animo humano affectibus subjectum, parsne sit ejus an facultas, Fr. 5-7.

R.

Regum et imperatorum apophthegmata, M. 204-253.
Reipublicæ gerendæ præcepta, M. 974-1007.
Reliquiæ ex Vitis, Fr. 48-51.
Repugnantiis (de) stoicorum, M. 1263-1293.
Respublica, an seni sit gerenda, M. 956-971.
Romanæ quæstiones, M. 325-359.

ROMANORUM DE FORTUNA, M. 388-400.
ROMULI VITA, V. 20-43. ROMULI CUM THESEO COMPARATIO, V. 43-46.

S.

SANITATE (DE) PRÆCEPTA, M. 146-163.
SAPIENTUM SEPTEM CONVIVIUM, M. 173-195.
SCIPIONIS AFRICANI VITA, FR. 50.
SCIPIONIS VITA, FR. 49.
SENI AN SIT GERENDA RESPUBLICA, M. 956-974.
SEPTEM SAPIENTUM CONVIVIUM, M. 173-195.
SERA NUMINIS VINDICTA (DE), M. 663-686.
SERTORII VITA, V. 678-695. SERTORII CUM EUMENE COMPARATIO, V. 709-710.
SIGNIS (DE ARATI) QUÆSTIONES, FR. 33-36.
SOCRATIS GENIO (DE), M. 694-723.
SOLERTIA (DE) ANIMALIUM, M. 1174-1206.
SOLONIS VITA, V. 94-115. SOLONIS ET POPLICOLÆ COMPARATIO, V. 131-133.
STOICORUM REPUGNANTIIS (DE), M. 1263-1293.
STOICOS ABSURDIORA POETIS DICERE, M. 1293-1295.
STROMATEORUM OPERE (EX), FR. 15-17.
SULLÆ VITA, V. 539-568. LYSANDRI CUM SULLA COMPARATIO, V. 568-571.
SUPERSTITIONE (DE), M. 195-204.
SYLLA, *vid.* SULLA.

T.

THEMISTOCLIS VITA, V. 133-154.
THESEI VITA, V. 1-20. THESEI CUM ROMULO COMPARATIO, V. 43-46.
TIBERII VITA, FR. 50.
TIMÆUS. DE ANIMÆ PROCREATIONE IN TIMÆO, M. 1238-1260.
TIMOLEONTIS VITA, V. 282-305. TIMOLEONTIS CUM ÆMILIO PAULO COMPARATIO, V. 330-331.
TRAJANI INSTITUTIO, FR. 59-60.
TRANQUILLITATE (DE) ANIMI, M. 563-579.
TRANQUILLITATE (EX LIB. DE), FR. 40.

U.

UNIUS DE DOMINATIONE IN REPUBLICA, M. 1007-1008.
UTRUM ANIMÆ AN CORPORIS SIT LIBIDO ET ÆGRITUDO, FR. 1-5.

V.

VENATIONE (DE), FR. 47-48.
VIRES CORPORIS (EX LIB. CONTRA), FR. 43.
VIRTUTE ET VITIO (DE), M. 119-121.
VIRTUTE MORALI (DE), M. 534-548.
VIRTUTEM DOCERI POSSE, M. 533-534.
VIRTUTIBUS (DE) MULIERUM, M. 300-325.
VITA ÆMILII PAULI, V. 305-330.
VITA ÆSCHINIS ORATORIS, M. 1023-1024.
— AGESILAI, V. 711-738.
— AGIDIS, V. 948-959.
— ALCIBIADIS, V. 229-255.
— ALEXANDRI, V. 793-843.
— ANDOCIDIS ORATORIS, M. 1016-1017.
— ANTIPHONTIS ORATORIS, M. 1014-1016.
— ANTONII, V. 1092-1140.
— ARATI, V. 1224-1254.
— ARISTIDIS, V. 380-401.
— ARISTOMENIS, FR. 49.
— ARTAXERXIS, V. 1206-1224.
— BRUTI, V. 1173-1203.
— C. JULII CÆSARIS, V. 844-884.
— CAMILLI, V. 154-182.
— CATONIS MAJORIS, V. 401-421.
— CATONIS MINORIS, V. 906-948.
— CICERONIS, V. 1027-1057.
— CIMONIS, V. 572-587.
— CLEOMENIS, V. 963-983.
— CORIOLANI, V. 255-279.
— CRASSI, V. 648-674.
— CRATETIS, FR. 50-51.
— DAIPHANTI, FR. 48-49.
— DEMETRII, V. 1061-1092.
— DEMOSTHENIS, V. 1010-1027.
— DEMOSTHENIS ORATORIS, M. 1028-1033.
— DINARCHI ORATORIS, M. 1035-1036.
— DIONIS, V. 1143-1173.
— EPAMINONDÆ, FR. 49.
— EUMENIS, V. 695-709.
— FABII MAXIMI, V. 208-227.
— FLAMININI (T. QUINCTII), V. 440-455.
— GALBÆ, V. 1255-1270.
— C. GRACCHI, V. 996-1006.
— TIB. GRACCHI, V. 983-995.
— HERCULIS, FR. 48.
— HYPERIDIS ORATORIS, M. 1033-1035.
— ISÆI ORATORIS, M. 1023.
— ISOCRATIS ORATORIS, M. 1019-1023.
— LEONIDÆ, FR. 49.
— LUCULLI, V. 587-621.
— LYCURGI, V. 47-70.
— LYCURGI ORATORIS, M. 1025-1028.
— LYSANDRI, V. 518-538.
— LYSIÆ ORATORIS, M. 1018-1019.
— MARCELLI, V. 356-377.
— METELLI, FR. 50.
— NUMÆ, V. 71-89.
— NICIÆ, V. 625-648.
— OTHONIS, V. 1271-1281.
— PELOPIDÆ, V. 332-355.
— PERICLIS, V. 182-207.
— PHILOPŒMENIS, V. 426-440.

VITA PHOCIONIS, V. 885-905.
— POMPEJI, V. 738-789.
— POPLICOLÆ, V. 116-130.
— PYRRHI, V. 457-484.
— ROMULI, V. 20-43.
— SCIPIONIS, FR. 49.
— SCIPIONIS AFRICANI, FR. 50.
— SERTORII, V. 678-695.
— SOLONIS, V. 94-115.
— SULLÆ, V. 539-568.
— THEMISTOCLIS, V. 133-154.
VITA THESEI, V. 1-20.
— TIBERII, FR. 50.
— TIMOLEONTIS, V. 282-305.
VITÆ DECEM ORATORUM, M. 1014-1036.
VITANDO DE ÆRE ALIENO, M. 1009-1014
VITIOSO DE PUDORE, M. 630-649.
VITIOSITAS AN AD INFELICITATEM SUFFICIAT, M. 602-605.
VITIS (EX), FR. 48-51
VOLUPTATEM (EX LIB. CONTRA), FR. 40-41.

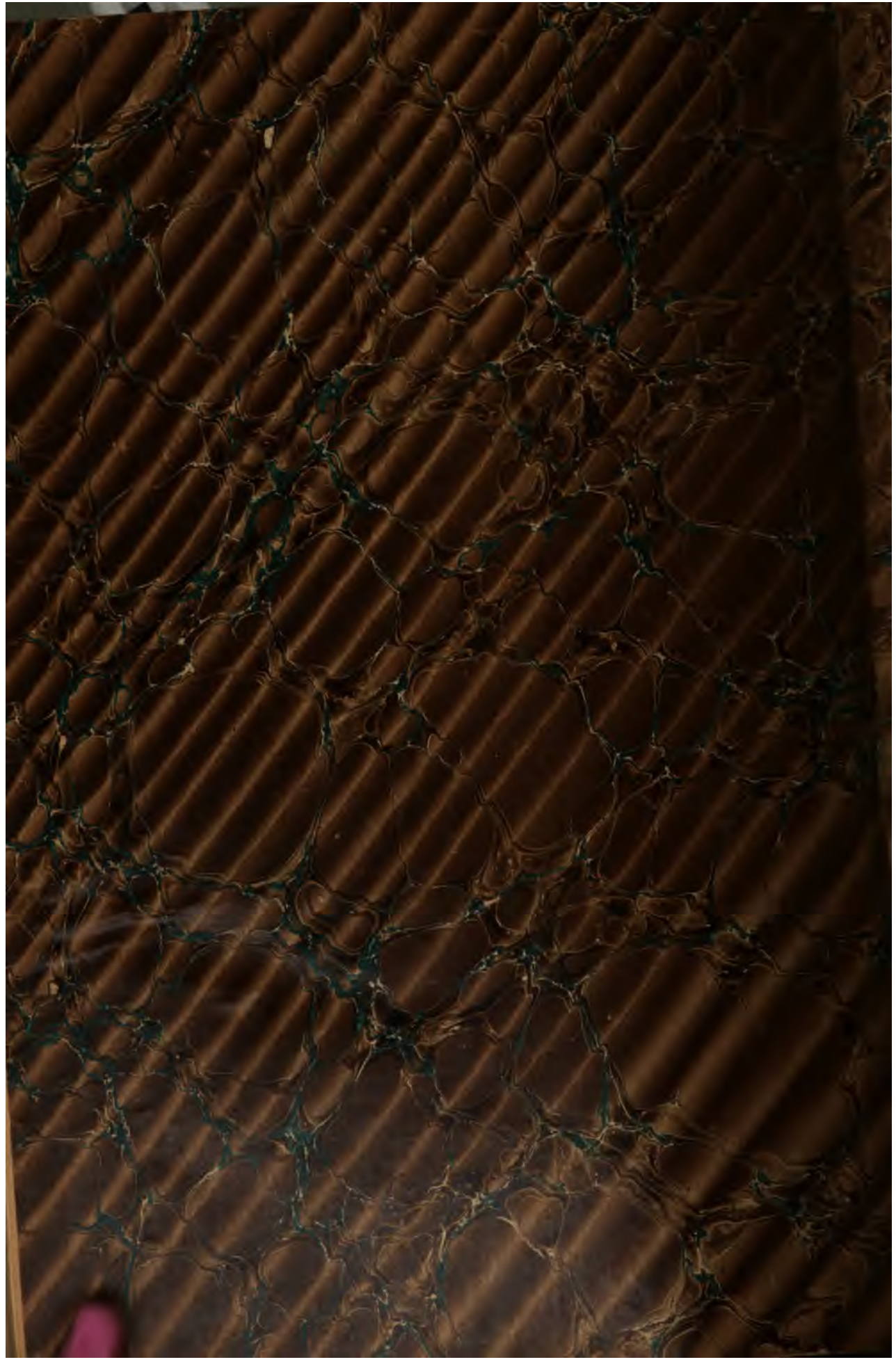

This book should be returned to the Library on or before the last date stamped below.

A fine of five cents a day is incurred by retaining it beyond the specified time.

Please return promptly.

DUE APR 15 1929

DUE SEP 8 '35

FOR USE IN BUILDING